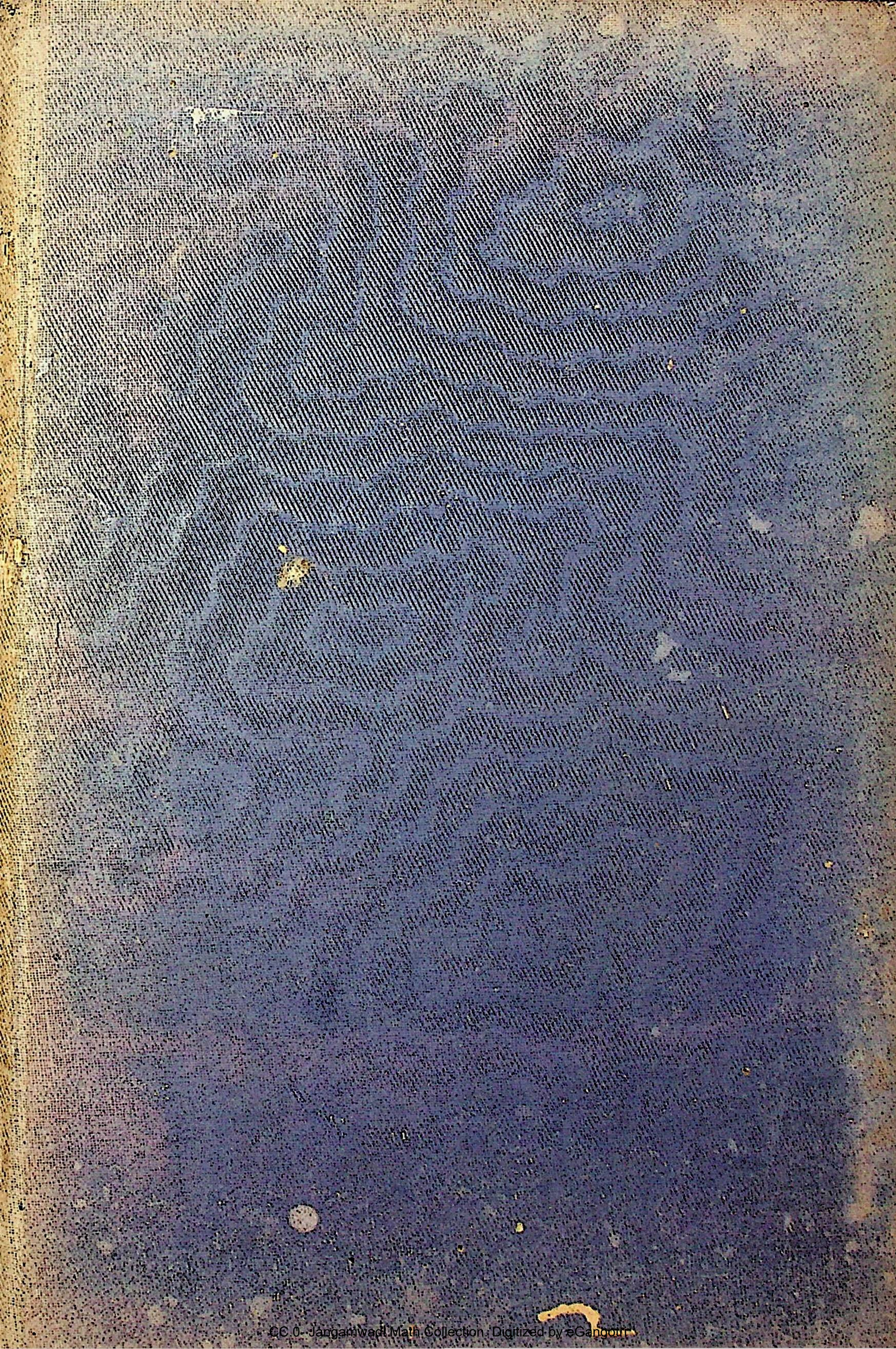
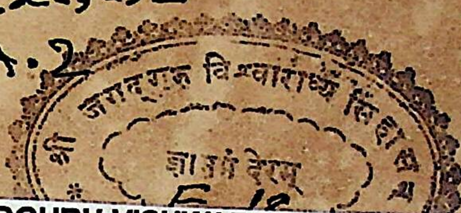

॥ श्रीः ॥ गाङ्कुटादिभ्योऽञ्णिन्ङित् ॥१॥ ङित्किद्वचने तयोरभावादप्रसिद्धिः *। ङित्किद्वचने तयोरभावात् ङकारककारयोरभावात् ङित्त्वकित्त्वयोरप्रसिद्धिः। सताभिसंबन्धः शक्यते कर्तुम्। न चात्र ङकारककारावितौ पश्यामः। तद्यथा। चित्रगुर्देवदत्त इति यस्य ता गावो भवन्ति स एताभिः शक्यतेभिसंबन्धुम्। भाव्येते तर्ह्यनेन गाङ्कुटादिभ्योऽञ्णिन् ङिद्भवतीति। असंयोगाल्लिट् किद्भवतीति। भवतीति चेदादेशप्रतिषेधः *। भवतीति चेदादेशस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः। ङकारककारावितावादेशौ प्राप्नुतः। कथं पुनरित्संज्ञो नामादेशः स्यात्। किं हि वचनान्न भवति। एवं तर्हि षष्ठीनिर्दिष्टस्यादेशा उच्यन्ते। न चात्र षष्ठीं पश्यामः। गाङ्कु-

---

श्रीगणेशाय नमः॥ गाङ्कुटादिभ्यः। चत्वारोत्र पक्षा उपक्षिप्ता भाष्ये। ङित्त्वकित्त्वसम्बन्धप्रतिपादनं भावनासंज्ञाकरणमतिदेशश्चेति। तत्राद्यपक्षनिराकरणाय वार्तिकमुपन्यस्यति। ङित्किद्वचनइति। सता हीति। विद्यमानेन वस्तुना सम्बन्धोर्थस्य शक्यते वक्तुम्। न च गाङ्कुटादिभ्यः परस्य प्रत्ययस्य ङकार इत्संज्ञकोस्ति येन तस्य ङिदिति व्यपदेशः स्यात् सत्त्वे वा भूतानुवादे प्रयोजनाभावादप्रामाण्यमापतति। न च गाङ्कुटादिभ्यस्तङादेर्ङितोऽनेन विधानमुपपद्यते अञ्णिद्ग्रहणानर्थक्यप्रसङ्गात्। भाव्येते इति। गाङ्कुटादिभ्यः परो योञ्णित्प्रत्ययः स ङिद्भवति ङकार इत्संज्ञकस्तस्य भवतीत्यर्थः। स तु ङकार आदौ मध्ये अन्ते वेति देशविशेषं नापेक्षते इत्संज्ञाङ्गत्वस्यैव विधानात्। इतां च धर्मोऽश्रूयमाणानामपि कार्यं प्रति विशेषकत्वम्। भवतीति चेदिति। टित्त्वकित्त्वमि[illegible]सभावात् ङ इदनन्तरोस्येति। अनन्तरार्थे बहुव्रीह्यभावाच्चादेः परस्येत्यादेः स्थाने ङकार आदेशः प्राप्नोतीत्यर्थः। ङ इत् ङिदिति तत्पुरुष एव न्याय्यः स्वपदार्थप्राधान्येन तस्यान्तरङ्गत्वाद्बहुव्रीह्यर्थानुपादानाच्च। कुटित्यादौ प्रसिद्धङित्त्वाच्च ङादयो यद्यादेशाः क्रियन्ते तदा नैते तदर्थाभिधाने समर्थास्तङादयश्च नेह शास्त्रे प्रसिद्धाः। अथास्मादेव वचनादपूर्वाः क्रियेरन् तदा ङिच्चेत्यन्त्यस्य स्युः। कथं पुनरिति। इत्संज्ञो ह्यसत्त्वेव कार्यमात्रं प्रतिपादयति आदेशस्तु भावरूपोन्यस्य प्रसङ्गे भवति। किं हीति। लोपस्य यथादेशत्वं तथा ङकारस्यापीत्संज्ञकस्य भविष्यतीत्यर्थः। तत्र स्थानिनं

टादिभ्य इत्येषा पञ्चमी अञ्णिदिति प्रथमायाः षष्ठीं प्रकल्पयिष्यति तस्मादित्युत्तरस्येति। संज्ञाकरणं तर्हीदं गाङ्कुटादिभ्यः अञ्णित्ङित्संज्ञो भवतीति । असंयोगाल्लिट् कित्संज्ञो भवतीति। संज्ञाकरणे क्ङिद्ग्रहणे संप्रत्ययः शब्दभेदात्*। संज्ञाकरणे क्ङिद्ग्रहणे असंप्रत्ययः स्यात्। किं कारणम्। शब्दभेदात्। अन्यो हि शब्दः क्ङितीति। अन्यः कितीति ङितीति च।तथा किद्ग्रहणेषु ङिद्ग्रहणेषु चानयोरेव संप्रत्ययः स्यात्।तद्वदतिदेशस्तर्ह्ययम्। गाङ्कुटादिभ्यः अञ्णित् ङिद्वद्भवतीति असंयोगाल्लिट् किद्वद्भवतीति। स तर्हि वतिनिर्देशः कर्तव्यः। न कर्तव्यः। नह्यन्तरेण वतिमतिदेशो गम्यते। अन्तरेणापि वतिमतिदेशो गम्यते। तद्यथा। एष ब्रह्मदत्तः अब्रह्मदत्तं ब्रह्मदत्त इत्याह तेन मन्यामहे ब्रह्मदत्तवदयं भवतीति। एवमिहाप्यङितं ङिदित्याह ङिद्वदिति गम्यते। अकितं किदित्याह किद्वदिति गम्यते। तद्वदतिदेशेऽकिद्विधिप्रसङ्गः*। तद्वदतिदेशे अकिद्विधिरपि प्राप्नोति। सृजिदृशोर्झल्यमकिति। सिसृक्षति। दिदृक्षते। अकिल्लक्ष-

निवर्त्यं ङकारो निवर्तते। संज्ञाकरणइति। अन्नपरिमाणा संज्ञा क्रतेति न्यूनातिरिक्तशब्दोच्चारणे संज्ञास्वरूपानुपलम्भात्संज्ञिनामसम्प्रत्ययः। ङित्संज्ञाकरणं तु व्यचेः कुटादित्वमनसीति वचनात्सम्प्रसारणार्थं स्यात्। लिटः कित्संज्ञा च वचिस्वपीति सम्प्रसारणार्था स्यात्। गाङ्कुटादिभ्यस्तर्हि ङित्संज्ञा किमर्था स्याद् अनर्थिका भवतु न्यायानुगतेर्थे किं कुर्मः। क्ङिति चेत्यादिषु यौगिकस्यैव ग्रहणं स्याद् यस्य ककारो ङकारश्चेत्संज्ञकः। अनयोरेवेति कृत्रिमाकृत्रिमयोः कृत्रिमे कार्यसम्प्रत्यय इति न्यायात्। चङादीनां ङित्करणं क्ङिन्निर्देशेषु ग्रहणार्थं स्याद् यत्र संज्ञारूपानुपलब्धिः। एष ब्रह्मदत्त इति। निर्ज्ञातभेदे तत्कार्यप्राप्तये तद्रूपारोपणं क्रियतइत्यतिदेशगतिः। अकिद्विधिप्रसङ्ग इति। कार्यातिदेशे तत्प्रतिबद्धानि कार्याणि व्यपदेशमन्तरेणापि भवन्तीति गुणनिषेधादीनामेवातिदेशः। अमागमस्तु स्वाश्रयत्वात्केन निवार्यते। यथा

णो ऽमागमः प्राप्नोति । सिद्धं तु प्रसज्यप्रतिषेधात्*। सिद्धमेतत् । कथम् । प्रसज्यायं प्रतिषेधः क्रियते किति नेति । सर्वत्र सन्नन्तादात्मनेपदप्रतिषेधः । सर्वेषु पक्षेषु सन्नन्तादात्मनेपदं प्राप्नोति । उच्चुकुटिषति । निचुकुटिषति । ङित इत्यात्मनेपदं प्राप्नोति। तस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । सिद्धं तु पूर्वस्य कार्यातिदेशात्*। सिद्धमेतत् । कथम् । पूर्वस्य यत्कार्यं तदतिदिश्यते । किं वक्तव्यमेतत् । नहि । कथमनुच्यमानं गंस्यते । सप्तम्यर्थे ऽपि वतिर्भवति। तद्यथा । मथुरायामिव मथुरावत्पाटलिपुत्रइव पाटलिपुत्रवत् । एवं ङितीव ङिद्वत् कितीव किद्वत् । अथ किमर्थं पृथङ्ङित्कितौ क्रियेते न सर्वं किदेव स्यात् ङिदेव वा । पृथगनुबन्धत्वे प्रयोजनं वचिस्वपियजादीनामसंप्रसारणं सार्वधातुके चङादिषु*। पृथगनुबन्धत्वे प्रयोजनं वचिस्वपियजादीनामसंप्रसारणं सार्वधातुके चङादिषु च । सार्वधातुके प्रयोजनम् । यथेह भवति सुप्तः सुप्तवानित्येवं स्वपितः स्वपिथ इत्यत्रापि प्राप्नोति । चङादिषु च प्रयोजनम् । के पुन-

ब्राह्मणवदतिदेशः क्षत्रियस्य स्वाश्रयं युद्धादि न निवर्तयति । अकितीति च पर्युदासाश्रयणात्कित्प्रतिबद्धकार्याभावात्स्वाश्रयोमागमः स्यात् । सिद्धं त्विति। प्रसज्यप्रतिषेधे अमागमनिषेध एव कित्कार्यम् । सिद्धं तु पूर्वस्येति । विशिष्टमत्र ङित्कार्यमतिदिश्यते न सर्वमित्यर्थः । सप्तम्यर्थेपि वतिरिति । सप्तम्यर्थे वर्तमानादिवार्थे वतिरित्यर्थः । ननु नेह वतिरुपात्तः तत्कथमयं परिहारः । अयं भावः । यथा न सर्वकार्यप्राप्त्यर्थएवाब्रह्मदत्ते ब्रह्मदत्तत्वारोपः । अपि तु कस्य चिदेव कार्यस्य लाभार्थः । एवमिहापि व्याख्यानाद्विशिष्टङित्कार्यातिदेशार्थ एवाङ्णितः प्रत्ययस्य तद्रूपाप्रसङ्गः । उपदेशग्रहणानुवृत्त्या चोपदेशे यो ङित्तस्मादात्मनेपदमिति सामर्थ्यात्पूर्वस्य कार्यातिदेशोयम् । अथ किमर्थमिति । कार्यार्थत्वादनुबन्धासङ्गस्यैकेनैवानुबन्धेन गुणनिषेधादेः सिद्धत्वादनुबन्धभेदोनर्थक इति प्रश्नः।एकस्य चानुबन्धस्य करणे ऽतिदिष्टेऽपि भेदेन न कर्तव्यः ।आव-

श्वङादयः । चङङ्नजिङ् ङ्वनिबथङ्नङः । चङ् । यथेह भवति शूनः शूनवानिति एवमशिश्वियदत्रापि प्राप्नोति । अङ् । यथेह भवति शून उक्त इत्येवमश्वदवोचदत्रापि प्राप्नोति । नजिङ् । यथेह भवति सुप्तः सुप्तवान् इत्येवं स्वप्नगित्यत्रापि प्राप्नोति । ङ्वनिप् । यथेह भवतीष्टमिष्टवानित्येवं यज्वात्रापि प्राप्नोति । अथङ् । यथेह भवत्युषित इत्येव मावसथः अत्रापि प्राप्नोति । नङ् । यथेह भवतीष्टनित्येवं यज्ञः अत्रापि प्राप्नोति । जाग्रो ऽगुणविधिः* । जागर्तेरगुणविधिः प्रयोजनम् । यथेह भवति जागृतः जागृथ इत्यङितीति पर्युदासः । एवं जागरितवानित्यत्रापि प्राप्नोति । अपर आह । जाग्रो गुणविधिः । जागर्तेर्गुणविधिः प्रयोजनम् । यथेह भवति जागरितः जागरितवानित्येवं जागृतः जागृथ इत्यत्रापि प्राप्नोति । कुटादीनामिट्प्रतिषेधः* । कुटादीनामिट्प्रतिषेधः प्रयोजनम् । यथेह भवति लूत्वा पूत्वा इति श्र्युकः कितीतीट्प्रतिषेधो भवत्येवं नुविता धुविता अत्रापि प्राप्नोति । क्त्वायां कित्प्रतिषेधश्च* । किं चेट्प्रतिषेधः । नेत्याह । अदेशेयं चः पठितः । क्त्वायां च कित्प्रतिषेध इति । यथेह भवति देवित्वा सेवित्वेति न क्त्वा सेडिति कित्त्वप्रतिषेधः । एवं कुटित्वा पुटित्वा अत्रापि प्राप्नोति । अथ वा देशएवायं चः पठितः । क्त्वायां कित्प्रतिषेधश्चेट्प्रतिषेधश्च । कित्प्रतिषेध उदाहृतः । इट्प्रतिषेधो यथेह भवति लूत्वा पूत्वा श्र्युकः

सथ इति । रुदिविदिभ्यां ङिदिति अतो ङिदिति वर्तमाने उपसर्गे वसेरित्यथप्रत्ययः । जाग्र इति । किति गुण इष्यते न ङिति । एवं च विषयविभागः पृथगनुबन्धोपादानादेव लभ्यते । नुवितेति । नु स्तुतौ । धुवितेति धु विधूनने । कितीकिती-

क्तितीति एवं नुवित्वा धुवित्वा अत्रापि प्राप्नोति । स्यादेतत्प्रयोजनं यद्यस्य नियोगत आतिदेशिकेन ङित्त्वेनौपदेशिकं कित्त्वं बाध्येत । सत्यपि ङित्त्वे किदेवैषः । तस्मान्नूत्वा धूत्वेत्येव भवितव्यम् ॥ सार्वधातुकमपित् ॥ ४ ॥ सार्वधातुकग्रहणं किमर्थम् । अपिदितीयत्युच्यमाने आर्धधातुकस्याप्यनेनापितो ङित्त्वं प्रसज्येत । कर्ता हर्ता । नैष दोषः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति नानेनार्धधातुकस्यापितो ङित्त्वं भवतीति । यदयमार्द्धधातुकीयान् कांश्चिद् ङितः करोति । चङङ्जिङ् ङ्वनिबथङ्नङः । सार्वधातुकेप्येतज्ज्ञापकं स्यात् । नेत्याह । तुल्यजातीयस्य ज्ञापकम् । कश्च तुल्यजातीयः । यथाजातीयकाश्चङङ्जिङ्ङ्वनिबथङ्नङः । कथंजातीयकाश्चैते । आर्द्धधातुकीयाः । यद्येतदस्ति तुल्यजातीयस्य ज्ञापकमिति चङङौ लुग्विकरणानां ज्ञापकौ स्यातां नजिङ्वर्तमानकालानां ङ्वनिब् भूतकालानामथङ् शब्द औणादिकानां नङ्शब्दो घञर्थानाम् । तस्मात्सार्वधातुकग्रहणं कर्तव्यम् । किं पुनरयं पर्युदासः यदन्यत्पित इ-

ति सप्तमीनिर्देशात् इट्प्रतिषेधस्याप्यतिदेशः स्यादित्युपन्यासः । न त्विट्प्रतिषेधः पूर्वस्य कार्यम् । कुटित्वेति । न क्त्वा सेडिति निषेधो विशेषानुपादानादौपदेशिकवदातिदेशिकस्यापि कित्त्वस्य स्यात् । अथ वा यदप्राप्तं कार्यं तदतिदिश्यते इति क्त्वाप्रत्यये कित्त्वातिदेश एव न स्यात् । नुवित्वेति । ङित्वेनात्र कित्त्वं येन नाप्राप्तिन्यायेन बाध्यतइति भावः । सत्यपीति । विरोधाभावादतिदेशेन स्वाश्रयस्य कित्त्वस्यानिवर्तनाद् येन नाप्राप्तइति न्यायाभावाच्च । नहि कुटिता कुटितुमित्यादौ कित्त्वे प्राप्ते ङित्त्वारम्भः । सार्वधातुकमपित् । लिङ्गादव्याप्तिरतिव्याप्तिर्वेति प्रदर्शनाय सार्वधातुकग्रहणस्याक्षेपप्रतिसमाधाने भाष्यकारेणोपन्यस्ते । आर्धधातुकीयानिति । आर्द्धधातुकेषु भवा इति ठञन्तत्वादन्तोदात्तत्वाभावाद् वृद्धाच्छो भवति । तातङस्तु ङित्त्वं तिपः पित्त्वादप्राप्तमित्यज्ञापकं सार्वधातुकाङित्त्वस्य ङ्वनिपो ङित्त्वमप्रा-

त्याहोस्वित्प्रसज्यायं प्रतिषेधः पिन्नेति । कश्चात्र विशेषः । अपिद्ङिदिति चेत् शबेकादेशप्रतिषेध आदिवत्त्वात्*। अपिन् ङिदिति चेत् शबेकादेशे प्रतिषेधो वक्तव्यः । च्यवन्ते प्लवन्ते । किं कारणम् । आदिवत्त्वात् । पिदपितोरेकादेशोपित आदिवत्स्यात् । अस्त्यन्यदपित इति कृत्वा ङित्त्वं प्राप्नोति । अस्तु तर्हि प्रसज्यप्रतिषेधः पिन्नेति। न पिन्ङिदिति चेदुत्तमैकादेशप्रतिषेधः*। न पिन्ङिदिति चेदुत्तमैकादेशे प्रतिषेधः प्राप्नोति । तुदानि लिखानि । किं कारणम् । आदिवत्त्वादेव । पिदपितोरेकादेशः पित आदिवत् स्यात्तत्र पिन्नेति प्रतिषेधः प्राप्नोति । यथेच्छसि तथास्तु । ननु चोक्तमुभयथा च दोष इति । उभयथा च न दोषः । एकादेशः पूर्वविधौ स्थानिवद्भवतीति स्थानिवद्भावाव्द्यवधानम् ॥ असंयोगाल्लिट्कित् ॥५॥ ऋदुपधेभ्यो लिटः कित्त्वं गुणाद्विप्रतिषेधेन*। ऋदुपधेभ्यो लिटः कित्त्वं गुणाद्भवति पूर्वविप्रतिषेधेन । ववृते । ववृधे । उक्तं वा*। किमुक्तम् । न

पकमस्य हि पित्त्वात् ङित्त्वाप्राप्तिः । च्यवन्ते प्लवन्तइति । गुणात्पूर्वं नित्यत्वादन्तरङ्गत्वाच्चैकादेशः । तत्र कृते परस्येहापित आश्रितत्वात्परस्य कार्यं प्रत्यादिवद्भावाद् गुणनिषेधः स्यात् । साधारणपरिहाराभिधानाय वार्त्तिकमिति नाश्रितं प्रसज्यप्रतिषेधे तु ङित्त्वनिषेधः । पूर्वस्य कार्यमिति । पूर्वं प्रत्यन्तवत्त्वादिवत्त्वादन्तशब्दः सार्वधातुकावयवस्याकारस्यैकादेशः तथापि परं प्रत्यादिवत्त्वादन्तशब्दः सार्वधातुकमपिद् भवतीति स्यादेव ङित्त्वं च्यवे इति चोत्तमैकवचने सर्वस्यैव सार्वधातुकस्यैकादेशइति ङित्त्वप्रसङ्गः । तुदानीति । यद्यप्युत्तमस्य पित्त्वं तथापि तद्भक्तत्वादाटः पिदवयवस्यैकादेशः पित उत्तमस्यादिवदिति स्यान्ङित्त्वनिषेधः । तुदै इत्यत्र च सर्वस्यैव पित एकादेशः पित आदिवदिति ङित्त्वप्रतिषेधप्रसङ्गः । स्थानिवद्भावादिति । यथा स्थानिकाले यथायोगं गुणप्रवृत्तिनिवृत्ती तथाऽऽदेशेपि कृते व्यवधानानुबुद्ध्या भवतः । असंयोगात् । ऋदुपधेभ्य इति । बिभिदतुः बिभिदुरित्यादौ कित्त्वं नित्यं गुणस्त्वनित्यः ववृतइत्यादौ तु द्वयोरप्यनित्यत्वं तत्र परत्वाद् गुणप्रसङ्गः पूर्वविप्रतिषेधाश्रयेण

वा क्तस्यानवकाशत्वादपवादो गुणस्येति । विषम उपन्यासः । युक्तं तत्र यदनवकाशं कित्करणं गुणं बाधते इह पुनरुभयं सावकाशम् । कित्करणस्यावकाशः । ईजतुः । ईजुः । गुणस्यावकाशः । वर्तित्वा । वर्द्धिता । इहोभयं प्राप्नोति । ववृते । ववृधे । परत्वाद्गुणः प्राप्नोति । इदं तर्ह्युक्तमिष्टवाची परशब्द इति विप्रतिषेधे परं यदिष्टं तद्भवतीति ॥ इन्धिभवतिभ्यां च ॥६॥ किमर्थमिदमुच्यते । इन्धेः संयोगार्थं ग्रहणं भवतेः पिदर्थम् । अयं योगः शक्यो ऽवक्तुम् । कथम् । इन्धेश्छन्दोविषयत्वाद्भुवो वुको नित्यत्वात्ताभ्यां लिटः किद्वचनानर्थक्यम् ॥* । इन्धेश्छन्दोविषयो लिट् । नह्यन्तरेण छन्द इन्धेरनन्तरो लिट् लभ्यः । आमा भाषायां भवितव्यम् । भुवो वुको नित्यत्वाद् । भवतेरपि नित्यो वुक् कृते गुणे प्राप्नोति अकृतेपि प्राप्नोति । ताभ्यां किद्वचनानर्थक्यम् । ताभ्यामिन्धिभवतिभ्यां किद्वचनमनर्थकम् ॥ मृडमृदगुधकुषक्लिशवदवसः क्त्वा ॥७॥ किमर्थं मृडादिभ्यः

निषिध्यते । न वा क्तस्येति । यथा क्तस्य कित्करणसामर्थ्याद् गुणो बाध्यते तथेहातिदेशसामर्थ्यादित्यर्थः । युक्तं तत्रेति । क्तस्य कित्करणे प्रयोजनान्तराभावः । इह तु सम्प्रसारणविधौ कृतार्थत्वाद् दुर्बलेनातिदेशेन प्राप्यमाणो गुणनिषेधो दुर्बलत्वान्न तद्विधिना सह स्पर्धते तातङ्न्यायेन । इष्टवाचीति । सूत्रकारेणैवायमर्थः संगृहीतः स तु स्मर्तव्य इत्यर्थः । इन्धि । किमर्थमिति । विनापि सूत्रेणेष्टं सिध्यति सत्यपि चेष्टं न सिध्यति । बभूवेत्यज्लक्षणत्वाद् वृद्धेरिग्लक्षणत्वाभावात्प्रतिषेधाप्रसङ्गात् । गुणमात्रनिषेधएव तु बभूविथ अहं बभूवेति च णित्वाभावपक्षे स्यादिति प्रश्नः । इन्धेरिति । भाषायां लिट आमा व्यवधानाच्छन्दस्यमन्त्र इत्याम्प्रतिषेधादेतदुक्तम् । न त्वस्य भाषायां प्रयोगाभावः । तच्च छन्दस्युभयथेति लिटः सार्वधातुकत्वात्समीध इति ङित्वान्नलोपः । आर्धधातुकत्वाच्च श्नमभावः । व्यत्ययो बहुलमिति वचनाद्वा । नित्यो वुगिति । भ्रोः सुपीत्यत भ्रोरिति नानुवर्तत इति भावः । एकदेशविकृतस्यानन्यत्वाच्च शब्दान्तरप्राप्त्यभावः । सत्यामपि वा शब्दान्तरप्राप्तौ कृताकृत-

परस्य क्त्वः कित्त्वमुच्यते । किदेव हि क्त्वा । न क्त्वा सेडिति प्रतिषेधः प्राप्नोति तद्बाधनार्थम् । यदि तर्हि मृडादिभ्यः परस्य क्त्वः कित्त्वमुच्यते नार्थो न क्त्वा सेडिति कित्त्वप्रतिषेधेन । इदं नियमार्थं भविष्यति । मृडादिभ्य एव परस्य क्त्वः कित्त्वं भवति नान्येभ्य इति । यदि नियमः क्रियते इहापि तर्हि नियमान्न प्राप्नोति । लूत्वा पूत्वा । अत्राप्यकित्त्वं प्राप्नोति । तुल्यजातीयस्य नियमः । कश्च तुल्यजातीयः । यथाजातीयको मृडादिभ्यः परः क्त्वा । कथंजातीयकश्च मृडादिभ्यः परः क्त्वा । सेट् । एवमप्यत्रास्ति कश्चिद्विभाषितेट् सोऽनिटां नियामकः स्यात् । अस्तु तावद्ये सेटस्तेषां ग्रहणं नियमार्थं भविष्यति । य इदानीं विभाषितेट् तस्य ग्रहणं विध्यर्थं भविष्यति ॥ रुदविदमुषग्रहिस्वपिप्रच्छः संश्च ॥८॥ स्वपिप्रच्छ्योः सन्नर्थं ग्रहणं किदेव हि क्त्वा ॥ इको झल् ॥९॥ किमर्थमिकः परस्य सनः कित्त्वमुच्यते । इकः कित्त्वं गुणो मा भूत् । इकः कित्त्वं क्रियते गुणो मा भूदिति । चिचीषति । तुष्टूषति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । दीर्घारम्भा-

प्रसङ्गित्वाद्वुको नित्यत्वं वुकि कृते गुणस्य प्राप्तिरेव नास्तीति नैतयोस्तुल्यबलत्वम् । मृड । मृडादिभ्य एवेति । विपरीतनियमस्तु व्याख्यानान्न भविष्यति मृडादिभ्यः क्त्वैव किन्नवतीति । नह्यनिष्टार्था शास्त्रप्रवृत्तिर्लक्ष्यमूलकत्वाद्व्याकरणस्मृतेः । लूत्वेति । क्त्वाप्रत्ययमात्रस्य नियमः स्यात् । कित्त्वं तु क्त्वातोसुन्कसुन इत्यादौ विशेषणार्थं स्यात् । एवमपीति । क्लिशः क्त्वानिष्ठयोरिति विकल्पे नेड्विधानात् । अस्तु तावदिति । मृडमृदवदवसां क्त्वः कित्त्वविधानं नियमार्थं गुधकुषक्लिशीनां तु रलो व्युपधादिति विकल्पे प्राप्ते नित्यार्थम् । तत्र विधिसम्भवे क्लिशेरनिटः क्त्वः कित्त्वविधानं नियमार्थं न भवति । रुदविद । सन्नर्थमिति । तत्र चरितार्थत्वादनिटः क्त्वः कित्त्वविधानं नियमार्थं न भवति । इको । किमर्थमिति । इको झल् हलन्ताच्चेत्येक एव योगः कर्तव्यः किमर्थो योगविभाग इति प्रश्नार्थः । वक्ष्यमाणसमाधानाभिप्रायः । दीर्घत्वमिति । अज्झनगमां सनीति

तु । दीर्घत्वमत्र बाधकं भविष्यति । कृते भवेत् । कृते खलु दीर्घत्वे गुणः प्राप्नोति । अनर्थकं तु । अनर्थकमेवं सति दीर्घत्वं स्यात् । नानर्थकम् । ह्रस्वार्थम् । ह्रस्वानां दीर्घवचनसामर्थ्याद् गुणो न भविष्यति । भवेद् ह्रस्वानां दीर्घवचनसामर्थ्याद् गुणो न स्यात् । दीर्घाणां तु प्रसज्यते । दीर्घाणां तु खलु गुणः प्राप्नो दीर्घाणामपि दीर्घत्ववचनसामर्थ्याद् गुणो न भविष्यति । न दीर्घाणां दीर्घाः प्राप्नुवन्ति । किं कारणम् । नहि भुक्तवान् पुनर्भुङ्क्ते कृतश्मश्रुश्च पुनः श्मश्रूणि कारयति । ननु च पुनः प्रवृत्तिरपि दृष्टा भुक्तवानपि पुनर्भुङ्क्ते कृतश्मश्रुश्च पुनः श्मश्रूणि कारयति । सामर्थ्याद्धि पुनर्भाव्यम् । सामर्थ्याद्धि पुनः प्रवृत्तिर्भवति । भोजनविशेषाच्छिल्पविशेषाद्वा । दीर्घाणां पुनर्दीर्घत्ववचने न किं चित्प्रयोजनमस्ति । अकृतकारि खल्वपि शास्त्रमग्निवद्भवति । तद्यथा । अग्निर्यददग्धं तद्दहति यद्दग्धं तन्न दहति । दीर्घाणामपि दीर्घवचनएतत्प्रयोजनं गुणो मा भूदिति । कृतकारि खल्वपि शास्त्रं पर्जन्यवत् । तद्य-

---

दीर्घत्वं नाप्राप्ते गुणआरभ्यमाणं तस्य बाधकमिति भावः । कृते भवेदिति । शास्त्रमावर्तमानं धर्मसाधनं जपादिवदिति भावः । अनर्थकं त्विति । शास्त्रपूर्वकात्प्रयोगाद्धर्मो न तु शास्त्रप्रवृत्तिमात्रादिति भावः । ह्रस्वार्थमिति । ह्रस्वानामेव दीर्घविधानसामर्थ्याद् गुणो न स्यात् । दीर्घाणां तु प्रागेव ताद्रूप्याद्रूपविशेषसम्पत्तिफलत्वाच्छास्त्रस्य दीर्घशास्त्राप्रवर्तनाद् गुणप्रसङ्गः । दीर्घाणामपीति । गुणापाकरणार्थं दीर्घेष्वपि दीर्घशास्त्रं प्रवर्ततएवेत्यर्थः । नहि भुक्तवानिति । तृप्तिफलं भोजनं फले सम्पन्ने पुनर्न प्रवर्तते । ननु चेति । तृप्तोपि पुनर्भुङ्क्तइत्यर्थः । भाव्यमिति । कर्तव्यं भोजनं तृप्तिविशेषार्थिभिरित्यर्थः । न किंचिदिति । नहि दीर्घाणां दीर्घतरः सम्पद्यतइत्यर्थः । अग्निवदिति । दग्धस्यायोग्यत्वाददाह इति भावः । इहाप्ययोग्यत्वाद्दीर्घेषु दीर्घशास्त्रेण न प्र[illegible]र्तितव्यमिति भावः । दीर्घाणामपीति । ह्रस्वेष्वपूर्वं दीर्घरूपसंपादनार्थं दीर्घशास्त्रं

था पर्जन्यो यावदूनं पूर्णं च सर्वमभिवर्षति। यथैव तर्हि दीर्घत्ववचनसामर्थ्याद् गुणो न भवति। एवमॄदित्त्वमपि न प्राप्नोति। चिकीर्षति जिहीर्षति। ॠदित्त्वं दीर्घसंश्रयम्। नाकृते दीर्घे ॠदित्त्वं प्राप्नोति। किं कारणम्। ॠत इत्युच्यते। भवेद् ह्रस्वानां नाकृते दीर्घे ॠदित्त्वं स्याद् दीर्घाणां तु खल्वकृतेपि दीर्घत्वे ॠदित्त्वं प्राप्नोति। दीर्घाणां नाकृते दीर्घे। दीर्घाणामपि नाकृते दीर्घत्वे ॠदित्त्वं प्राप्नोति। यदा दीर्घत्वेनगुणो बाधितः तत उत्तरकालमॄदित्त्वं भवति। णिलोपस्तु प्रयोजनम्। इदं तर्हि प्रयोजनम्। णिलोपो यथा स्यात्। ज्ञीप्सति। क्वास्ताः क्व निपतिताः क्व कित्त्वं क्व णिलोपः को वा ऽभिसंबन्धः। यत्सति कित्त्वे णिलोपः स्यादसति कित्त्वे न स्यात्। एषोभिसम्बन्धः। यत्सति कित्त्वे सावकाशं दीर्घत्वं परत्वाण्णिलोपो बाधते। असति पुनः कित्त्वेनवकाशं दीर्घत्वं यथैव गुणं बाधते

प्रवर्तते दीर्घेषु तु रूपप्रतिबन्धिगुणनिवर्तनेन स्वरूपप्रत्यापत्तये। यथा मो राजिसमः क्वाविति मकारस्य मकार इति भावः। ततश्च ह्रस्वानामिव दीर्घाणामपि येन नाप्राप्तिन्यायेन दीर्घेण गुणो बाध्यतएव। यथैवेति। दीर्घारम्भादविकृतेनैव दीर्घेण स्थातव्यमिति भावः। ॠदित्त्वमिति। यद्यन्तरेण दीर्घविधानं प्राप्नुयादृदित्त्वं तदा तद्दीर्घेण बाध्येत यत्तु दीर्घाश्रयमेव ॠदित्त्वं तदा तदेव फलं दीर्घस्य संजातमिति ॠदित्त्वं प्रवर्तिष्यते। तथा चोच्यते। यं विधिं प्रत्युपदेशो ऽनर्थकः स विधिर्बाध्यते यस्य तु विधेर्निमित्तमेव नासौ बाध्यते इति। दीर्घाणामिति। इत्वोत्वाभ्यां गुणवृद्धी भवतो विप्रतिषेधेनेति गुणप्रसङ्गादिति भावः। ज्ञीप्सतीति। असति कित्त्वे गुणवण्णिलोपस्यापि विशेषाभावाद्दीर्घत्वं बाधकं स्यादित्यर्थः। क्वास्ता इति। यथान्यत्र क्षिप्तानां शरादीनामन्यत्र निपातो ऽसंभाव्यः। एवं कित्त्वणिलोपयोरपि संबन्धो न संभाव्यतइत्यर्थः। एषोभिसंबन्ध इति। ज्ञीप्सतीति णेर्गुणलोपदीर्घत्वानि प्राप्नुवन्ति। तत्रासति कित्त्वे ऽनेकाश्रत्वाद्विशेषाभावाच्च गुणवण्णिलोपस्यापि दीर्घत्वं बाधकं स्यात्। अथ वा पुरस्तादपवादा अनन्तरान्विधीन्बाधन्ते नोत्तरानिति णिलोपस्यैव

एवं णिलोपमपि बाधेत । तत्र णिलोपस्यावकाशः । कारणा । हारणा । दीर्घत्वस्यावकाशः । चिचीषति तुष्टूषति । इहोभयं प्राप्नोति । ज्ञीप्सति । परत्वाण्णिलोपः । असत्यपि कित्त्वे सावकाशं दीर्घत्वम् । कोवकाशः । इस्भावः । निमित्सति । प्रमित्सति । मीनातिमिनोत्योर्दीर्घत्वे कृते मीग्रहणेन ग्रहणं यथा स्यात् । यथैव तर्ह्यसति कित्त्वे सावकाशं दीर्घत्वं परत्वाण्णिलोपो बाधते एवं गुणोपि बाधेत तस्मात्कित्त्वं वक्त-

बाधकं तत्स्यात् । गुणस्तु स्यादेव सति कित्त्वे तेनैव गुणो बाधित इति चिचीषतीत्यादौ लब्धावकाशं दीर्घत्वं परत्वाण्णिलोपेन बाध्यते । नन्वसत्यपि कित्त्वे येन नाप्राप्तइति न्यायेन गुणस्यैव बाधकं दीर्घत्वं भविष्यति न णिलोपस्य गुणबाधनेन च सावकाशं दीर्घत्वं परत्वाण्णिलोपेन बाधिष्यतइति नार्थः कित्त्वे न । नैतदस्ति । यदा बाध्यं भेदेनापेक्ष्यते इदं सर्वत्र प्राप्तमिदं तु क्व चिदेवेति तदायं न्यायः । यदा तु बाध्यमात्रमपेक्ष्यते विध्यन्तरेणाव्याप्तो विषयो न कश्चिदस्तीति तदा सर्वस्यैव बाधया भवितव्यम् । असत्यपीति । मीनातिमिनोत्योः सन्यनवकाशत्वाद्गुणं बाधित्वा दीर्घः प्रवर्तते ततो मीग्रहणेन ग्रहणादिस्भावेन प्रतिपदविहितेन गुणो बाध्यते । कृते चेस्भावे हलन्ताच्चेति कित्वाल्लघूपधगुणाभावस्तत्र सामान्यग्रहणे चरितार्थत्वाद्दीर्घविधानस्य ज्ञीप्सतीति परत्वाण्णिलोपो भविष्यतीति नार्थः कित्त्वे न । ननु लाक्षणिकत्वान्मिनोतेर्मीरूपस्य मीग्रहणेन ग्रहणं न प्राप्नोति । नैष दोषः । यत्र लक्षणाभिनिर्वृत्तत्वेन शब्दरूपमपेक्ष्यते तत्र लक्षणप्रतिपदोक्तयोरिति परिभाषोपस्थानं न तु यत्र प्रयोगरूपाश्रयणं तत्र । नन्वेवमसत्यपि मीग्रहणेन ग्रहणे मीनातीत्यादिनाऽऽत्वे कृते गामादाग्रहणेष्वविशेष इति माग्रहणेन ग्रहणादिस् भविष्यतीति सामान्यग्रहणमपि दीर्घस्य प्रयोजनं नोपपद्यते । एवं तर्हि दोषान्तराभिधानेनास्य पूर्वपक्षस्य निराकरणाद्भाष्यकारेण नैतत्सुष्ठु निरूपितम् । तदेव दोषान्तरमाह । यथैवेति । सामान्यग्रहणे उपयुक्तत्वाद्दीर्घत्वस्य नास्त्यनवकाशत्वमिति द्वाभ्यामपि गुणणिलोपाभ्यां दीर्घत्वं बाध्यतइति कर्तव्यं कित्त्वम् । न च दीर्घविधानस्य कुङ् शब्द इति धातुरवकाशः चुकूषतइति । य-

* नैतत्सुष्ठु निरूपितमिति । अन्ये तु कृतात्वयोर्माग्रहणेन ग्रहणं न संभवति । इस्भावे कृते हलन्ताच्चेति कित्त्वप्राप्त्या ऽऽत्वनिमित्तभूतेज्विषयत्वस्य नङ्क्ष्यमाणत्वेनोपजीव्यविरोधात् । तस्मात्सुष्ठ्वेवैतन्निरूपितमित्याहुः ।

व्यम् । इकः कित्त्वं गुणो मा भूद्द दीर्घारम्भात्कृते भवेत् । अनर्थकं तु ह्रस्वार्थं दीर्घाणां तु प्रसज्यते ॥ १ ॥ सामर्थ्याद्धि पुनर्भाव्यमृदित्त्वं दीर्घसंश्रयम् । दीर्घाणां नाकृते दीर्घे णिलोपस्तु प्रयोजनम् ॥ २ ॥ इको झल् ॥ हलन्ताच्च ॥ १० ॥ अयुक्तोयं निर्देशः । कथं हि इको नाम हलन्तः स्यादन्यस्यान्यः । कथं तर्हि निर्देशः कर्तव्यः । इग्वतो हल इति । यद्येवं पिपक्षति । अत्रापि प्राप्नोति । एवं तर्हि इगुपधाद्धलन्तादिति वक्ष्यामि । एवमपि दम्भेर्न प्राप्नोति सूत्रं च भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तमयुक्तोयं निर्देश इति । नायुक्तः । अयमन्तशब्दो ऽस्त्येवावयववाची । तद्यथा वस्त्रान्तः वसनान्त इति । वस्त्रावयवो वसनावयव इति गम्यते । अस्ति सामीप्ये वर्तते । तद्यथा । उदकान्तं गत इति । उदकसमीपं गत इति गम्यते । तद्यत्सामीप्ये वर्तते तस्येदं ग्रहणम् । एवमपि दम्भेर्न सिध्यति । यो ह्यत्रेक्समीपो हल् न तस्मादुत्तरः सन्यस्मादुत्तरः सन् नासाविक्समीपे । एवं तर्हि दम्भेर्हल्ग्रहणस्य जातिवाचकत्वात्सिद्धम् । हल्जातिर्निर्दिश्यते इक उत्तरा या हल्जातिरि-

---

स्यात्कूङ् शब्द इति पाठस्तत्र कुटादित्वान्ङित्त्वे सति गुणाभावाद्दीर्घस्य श्रवणं सिद्धम् । वेदलोकयोस्त्वाकूतशब्दस्य प्रयोगो दृश्यते । गुधुवावक्काशाविति चेद् उद्दनिगमामिति ब्रूयात् किं प्रत्याहारेण । हलन्ताच्च । अयुक्त इति । अन्तशब्दमवयववचनं मत्वा पर्यनुयुङ्क्ते । अन्यस्यान्य इति । अत्यन्तभेदमनेन दर्शयति । अवयवावयविनोस्तु भेदविवक्षापि भवति तन्तूनां पट इति । अभेदविवक्षापि पटीभवन्ति तन्तव इति । इग्वतो हल इति । हलन्तादित्यर्थः । यियक्षतीति । अत्र संप्रसारणप्रसङ्गः । तद्यः सामीप्यइति । एवं च हल् चासावन्तश्चेति कर्मधारयः । निपातनाच्च विशेषणस्य परनिपातः । एवमपीति । व्यक्तिनिर्देश इति भावः । असति च कित्त्वे नलोपो न स्यात् । दम्भेरिति । वर्णग्रहणे जातिग्रहणमिति निपात एकाजनाङ्ङित्यत्रैकग्रहणेन ज्ञापितत्वात् । न चात्र व्यक्ति-

ति । हलन्ताच्च ॥ लिङ्सिचावात्मनेपदेषु ॥ ११ ॥ कथमिदं विज्ञायते आत्मनेपदं यौ लिङ्सिचाविति । आहोस्विदात्मनेपदेषु परतो यौ लिङ्सिचाविति । किं चातः । यदि विज्ञायते आत्मनेपदं यौ लिङ्सिचाविति लिङ् विशेषितः सिजविशेषितः । अथ विज्ञायते आत्मनेपदेषु परतो यौ लिङ्सिचाविति । सिज्विशेषितः । लिङविशेषितः । यथेच्छसि तथास्तु । अस्तु तावदात्मनेपदं यौ लिङ्सिचाविति । ननु चोक्तं लिङ् विशेषितः सिजविशेषित इति । सिच्च विशेषितः । कथम् । आत्मनेपदं सिजनास्तीति कृत्वा आत्मनेपदपरे सिचि कार्यं विज्ञास्यते । अथ वा पुनरस्तु चात्मनेपदेषु परतो यौ लिङ्सिचाविति । ननु चोक्तं सिज्विशेषितो लिङविशेषित इति । लिङ् च विशेषितः । कथम् । आत्मनेपदे परतो लिङ् नास्तीति कृत्वाऽऽत्मनेपदे लिङि कार्यं विज्ञास्यते । नैव वा पुनरर्थो लिङ्विशेषणेनात्मनेपदग्र-

---

गतमेकत्वमपि तु जातेः स्वगतम् । तत्र यदा तावद्व्यक्तिव्यतिरिक्ता जातिस्तस्याश्च व्यक्तिद्वारकाः सामीप्यादयो धर्मास्तदा तस्यां एकत्वादिकसमीपत्वं सनश्च परत्वं तदपेक्षमस्तीति सिद्धं भिष्यतीति कित्त्वम् । हकारादिषु चाभिन्नप्रत्ययाभिधानाद्धल्त्वजातेः सद्भावः । यदापि त्यक्तभेदा व्यक्तय एव जातिरिति पक्षस्तदा भेदव्युदासादभेदाश्रयणादिष्टसिद्धिः । लिङ् सि । कथमिति । आत्मनेपदेष्विति सकृच्छ्रुतस्य अर्थद्वयं न लभ्यते । तत्र यदि निर्द्धारणसप्तमी तदा तुल्यजातीयस्य निर्धारणाल्लिङेव विशेषितः स्याद् लिङ्शब्देन लिङादेशानां ग्रहणात् । अथ परसप्तमी तदा सिजेव विशेष्यते न लिङ् सीयुडादिसमुदायो लिङ्शब्देन गृह्यते इति तस्यात्मनेपदपरत्वाभावः । न चानयोर्भिन्नयोरर्थयोः सहविवक्षा संभवतीत्येकशेषस्याप्रयोगः । सिच्च विशेषित इति । आत्मनेपदपरत्वादुपचारात्सिजेवात्मनेपदमुच्यते गौणमुख्यार्थयोरात्मनेपदशब्दयोः सारूप्यमात्रप्रतिबद्ध एकशेषः करिष्यतइति भावः । आत्मनेपदे लिङीति । अवयवगतं पौर्वापर्यं समुदायश्चाश्रयिष्यतइति भावः । अथ वा तन्त्रेण शब्दद्वयोच्चारणादर्थद्वयं लभ्यते । नैव वेति । संभवव्यभिचाराभ्यां सिजेव विशेष्यते न लिङित्यर्थः ।

हणेन । किं कारणम् । झलिति वर्तते । आत्मनेपदेषु चैव लिङ् झलादिः न परस्मैपदेषु । तदेतत्सिज्विशेषणमात्मनेपदग्रहणम् । अथ सिज्विशेषणे आत्मनेपदग्रहणे सति किं प्रयोजनम् । इह मा भूत् । अपाक्षीत् । अवाप्सीत् । नैतदस्ति । इक इति वर्तते । एवमप्यचैषीत् । अनैषीत् । अत्रापि प्राप्नोति हलन्तादिति वर्तते । एवमपि अकोषीत् । अमोषीदत्रापि प्राप्नोति । नैतदस्ति । झलिति वर्तते । एवमप्यभैत्सीत् अच्छैत्सीत् । अत्रापि प्राप्नोति । नैतदस्ति । इग्लक्षणयोर्गुणवृद्ध्योः प्रतिषेधः । न चैषेग्लक्षणा वृद्धिः । इदं तर्हि प्रयोजनम् । इह मा भूत् । अस्राक्षीदद्राक्षीदिति । किं च स्यादकिल्लक्षणः अमागमो न स्यात् ॥ स्थाघ्वोरिच्च ॥ १७ ॥ इच्च कस्य तकारेत्त्वम् । कस्य हेतोरिकारस्तपरः क्रियते । दीर्घो मा भूत् । दीर्घो मा भूदिति । ऋतेपि सः । अन्तरेणाप्यारम्भं सिद्धो ऽत्र दीर्घः । घुमास्थागापाजहातिसां हलीति । अनन्तरे प्लुतो मा भूत् । इदं तर्हि प्रयोजनमनन्तरे प्लुतो मा भूदिति । कुतो नु खल्वेतत् । अनन्तरार्थआरम्भे ह्रस्वो भविष्यति न पुनः प्लुत इति । प्लुतश्च विषये स्मृतः । विषये प्लुत उच्यते । यदा च

स्थाघ्वोरिच्च । इच्च कस्येति । कथं पुनरत्र षष्ठी । यावता हेतुशब्दः श्लोके न प्रयुक्त इति हेतुतृतीयया भाव्यम् । नैष दोषः । हेतुरूपताया अविवक्षणात् । संबन्धिरूपेण विवक्षितत्वाद्यथा मदीयाः पुत्रा इति शैषिकः प्रत्ययस्तदुत्पत्तिकाले अपत्यरूपस्याविवक्षणात् । तकार इत् तकारेत् तस्य भावस्तकारेत्त्वं किमर्थं क्रियते । दीर्घो मा भूदिति । आन्तरतम्यात्प्राप्नोतीति भावः । भाव्यमानोण् सवर्णान्न गृह्णातीत्येष तु परिहारो नित्यत्वान्नोक्तः । क्व चिद्भाव्यमानेनापि सवर्णग्रहणात् । यथा ऽमूभ्यामित्यादावूकारो दीर्घस्य भवति । परिहारान्तराभिधानाद्वा । अन्तरेणापीति । इकारविधानेन विनापीत्यर्थः । किंत्वं तु कर्तव्यमेव । तेन विना ईत्वस्य प्राप्त्यभावात् । अनन्तर इति । असदृशश्चादेशे

स विषयो भवितव्यमेव तदा प्लुतेन। इच्च कस्य तकारेत्त्वं दीर्घो मा भूदृतेपि सः ॥ अनन्तरे प्लुतो मा भूत् प्लुतश्च विषये स्मृतः ॥ १ ॥ स्थाघ्वोरिच्च ॥ न क्त्वा सेट् ॥ १८ ॥
न सेडिति कृते ऽकित्त्वे । न सेडित्येव सिद्धं नार्थः क्त्वाग्रहणेन । निष्ठायामपि तर्हि प्राप्नोति । गुधितः । गुधितवानिति । निष्ठायामवधारणात् । निष्ठायामवधारणान्न भविष्यति । किमवधारणम् । निष्ठा शीङ्स्विदिमिदिक्ष्विदिधृष इति । परोक्षायां तर्हि प्राप्नोति। किं च स्यात् । पपिव । पपिम । क्ङितीत्याकारलोपो न स्यात् । मा भूदेवमिटीत्येवं भविष्यति । इदं तर्हि जग्मिव । जघ्निव । क्ङितीत्युपधालोपो न स्यात् । ज्ञापकान्न परोक्षायाम् । ज्ञापकात्परोक्षायां न भविष्यति। किं ज्ञापकम् । सनि झल्ग्रहणं विदुः । यदयमिको झलिति झल्ग्रहणं करोति तज् ज्ञापयत्याचार्य औपदेशिकस्य कित्त्वस्य प्रतिषेधो नातिदेशिकस्येति । कथं कृत्वा ज्ञापकम् । झल्ग्रहणस्यैतत्प्रयोजनं झलादौ यथा स्यात्। इह मा भूत्। शिशयिषत इति। यदि चात्रातिदेशिकस्यापि कित्त्वस्य प्रतिषेधः स्यात् । झल्ग्रहणमनर्थकं

क्रियमाण इत्यर्थः । प्लुतश्च विषय इति । अनेन तपरत्वं प्रत्याख्यायते यद्यनेन प्लुतो विधीयेत तदा यत्रापि विषये ऽनन्त्यस्यापि प्रश्नाख्यानयोरित्यादिना प्लुतो विहितस्तत्राप्यनेन विधीयेत अस्मिन्कर्तव्ये पूर्वत्रासिद्धमित्याष्टमिकस्य प्लुतस्यासिद्धत्वात्तत्र पद्येनुवाददोषः प्राप्नोतीति ह्रस्व एव भविष्यति । अन्ये तु तपरत्वमनेन समर्थितमिति व्याचक्षते । अनन्तरेप्यादेशे श्रूयमाणे दीर्घ एव स्यात् । ननु सिद्ध एव दीर्घ इत्युक्तं सिद्धस्यापि पुनर्विधानं प्लुतनिवृत्त्यर्थं स्याद् मा भूत् प्लुत इति चेत् । तन्न । प्लुतश्च विषये स्मृत इति । सचासति तपरत्वे न प्राप्नोतीति दीर्घनिवृत्त्यर्थं तपरत्वं स्थितम् । प्लुतविधौ तु वाक्यस्य टेरित्यधिकारात्कथमिकारस्य प्लुतः स्यादिति चिन्त्यमेतत् । न क्त्वा । कृते ऽकित्त्वे इति। अकारप्रश्लेषः । निष्ठायामिति । शीङादिभ्य एव परा निष्ठा न किदिति नि-

स्यात् । अस्त्वत्र कित्त्वं न सेडिति प्रतिषेधो भविष्यति । पश्यति त्वाचार्य औपदेशिकस्य कित्त्वस्य प्रतिषेधो नातिदेशिकस्येति । ततो झल्ग्रहणं करोति । नैतदस्ति ज्ञापकमुत्तरार्थमेतत्स्यात् । स्थाघ्वोरिच्च झलादौ यथा स्यादिह मा भूत् उपास्थायिषातां उपास्थायिषत । इत्त्वं कित्संनियोगेन । कित्त्वसंनियोगेनेत्त्वमुच्यते । तेनासति कित्त्वे इत्त्वं न भविष्यति । रेण तुल्यं सुधीवनि । तद्यथा । सुधीवा सुपीवेति । ङीप्संनियोगेन र उच्यमानो ऽसति ङीपि न भवति । अथ वा ऽस्त्वत्रेत्त्वं का रूपसिद्धिः । वृद्धौ कृतायामायादेशो भविष्यति । वस्वर्थम् । वस्वर्थं तर्हि क्त्वाग्रहणं कर्तव्यम् । वसोर्ह्यौपदेशिकं कित्त्वम् । किं च स्यात् । पपिवान् । तस्थिवान् । क्ङितीत्याकारलोपो न स्यात् । मा भूदेवमिटीत्येवं भविष्यति । इदं तर्हि जग्मिवान् जघ्निवान् क्ङितीत्युपधालोपो न स्यात् । किदतिदेशात् । अस्त्वत्रौपदेशिकस्य कित्त्वस्य प्रतिषेधः । आतिदेशिकमत्र

यमः । विपरीतस्तु निष्ठेवेति व्याख्यानान्न भवति । परोक्षायामिति पूर्वाचार्यप्रसिद्धया परोक्षा लिडुच्यते । अस्त्वत्रेति । प्राप्नोति तु कित्त्वमित्यर्थः । न तु निर्वृत्तस्य निषेधः कर्तुं शक्यः । उपास्थायिषतामिति । स्थास् आतामिति स्थिते इत्त्वं च प्राप्नोति चिण्वद्भावश्च तत्र परत्वाच्चिण्वद्भावे युक् च प्राप्नोति वृद्धिश्च तत्र वृद्ध्यपवादो युगागमः तत्र कृते यकारस्येत्वप्रसङ्गः । न च पुनर्वृद्धिर्लभ्यते । पूर्वमेव युका बाधितत्वादिति भावः । असति कित्त्वइति । झल्ग्रहणस्य ज्ञापकत्वं न तावत्स्थितमिति आतिदेशिकस्यापि कित्त्वस्य न सेडिति निषेधो भवतीत्यभिप्रायः । सुधीवनीति । अनो बहुव्रीहेरिति प्रकृतस्यैव ङीपो निषेधो न तु रेफस्यापि स तु सन्नियोगशिष्टानामन्यतरापाये उभयोरप्यपाय इति न्यायान्निवर्त्तते अयं न्यायो बिल्वकादिभ्यश्छस्य लुगित्यत्र कुग्रहणेन ज्ञापितः । अस्त्वत्रेति । यकारस्य कृते इत्वे वृद्धिर्भविष्यति युगागमेनह्याकारस्य वृद्धिर्बाध्यते न त्विकारस्यापि । आजिवानिति इद नोपपद्यते । अत्र रि नलोपे कृते द्विर्वचने एकादेशे च वस्वेकाजाद्घसामितीडागमः । तत्र हि कित्त्वप्रतिषेधान्न लो-

कित्त्वं भविष्यति । यत्र तर्हि तत्प्रतिषिध्यते । अञ्जेः आजिवानिति । एवं तर्हि छान्दसः क्वसुः । लिट् च छन्दसि सार्वधातुकमपि भवति । तत्र सार्वधातुकमपिन्ङिद्भवतीति ङित्युपधालोपो भविष्यति । निगृहीतिः प्रयोजनम् । इदं तर्हि प्रयोजनम् । इह मा भूत् । निगृहीतिः । उपस्निहितिः निकुचितिः । तत्तर्हि क्त्वाग्रहणं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । क्त्वा च विग्रहात् । उपरिष्टाद्द योगविभागः करिष्यते । न सेट् निष्ठा शीङ्स्विदिमिदिक्ष्विदिधृषः । मृषस्तितिक्षायाम् । उदुपधाद्भावादिकर्मणोरन्यतरस्याम् । ततः । पूङः । पूङश्च निष्ठा सेट् किन्न भवति । ततः । क्त्वा च । क्त्वा च सेट् किन्न भवति । पूङ इति निवृत्तम् । न सेडिति कृते ऽकित्त्वे निष्ठायामवधारणात् । ज्ञापकान्न परोक्षायां सनि झल्ग्रहणं विदुः ॥१॥ इत्वं कित्संनियोगेन रेण तुल्यं सुधीवनि । वस्वर्थं किदतीदेशाद्द गृहीतिः क्त्वा च विग्रहात् ॥२॥ उदुपधाद्भावादिकर्मणोरन्यतरस्याम् ॥२१॥ इह कस्मान्न भवति । गुधितः गुधितवान् । उदुपधाच्छपः । शब्विकरणेभ्य इष्यते ॥ पूङः क्त्वा च ॥२२॥ पूङः क्त्वानिष्ठयोरिटि वा प्रसङ्गः सेट्प्रकरणात् । पूङः क्त्वानिष्ठयोरिटि विभाषा कित्त्वं प्राप्नोति। किं कारणम्। सेट्प्रकरणात्। सेडिति वर्तते।

पनिवृत्तौ द्विहल्त्वाल्लुटि सत्येकाच्त्वाभावादिण्निवृत्तौ नलोपादीनां चक्रकप्राप्तिः । चक्रकेषु चेष्टतो व्यवस्था । भाष्यकारेण तु परिहारान्तरसद्भावादेष परिहारो नाश्रितः । निगृहीतिरिति । तितुत्रेष्वग्रहादीनामितीडागमः । क्त्वा च विग्रहादिति । विग्रहो विभागो योगस्य करिष्यतइत्यर्थः । उदु । उदुपधाच्छप इति शपः संबन्धी शब्विकरणो यस्तस्मादित्यर्थः। पूङः। पूङ इति । सेडित्यन्यतरस्यामिति चानुवर्तनात्सेटोरेव क्त्वानिष्ठयोः कित्त्वविकल्पःस्यात् ततश्च पुवित्वा पुवित इति पक्षे स्यात्। अस्ति चेडागमः पूङश्चेति विकल्पेनेड्विधानात्।

न वा सेट्त्वस्याकिदाश्रयत्वादनिटि वा कित्त्वम्* । न वा एष दोषः । किं कारणम् । सेट्त्वस्याकिदाश्रयत्वादकिदाश्रयं सेट्त्वम् । यदा अकित्त्वं तदेटा भवितव्यम् । सेट्त्वस्याकिदाश्रयत्वादनिटयेव विभाषा कित्त्वं भविष्यति । इड्विधौ पूङो ग्रहणं क्रियते । तेन वचनादिट् सेट्प्रकरणाच्च । इटयेव विभाषा कित्त्वं प्राप्नोति । इड्विधौह्यग्रहणम् । इड्विधौ हि पूङो ग्रहणं न कर्तव्यं भवति । भारद्वाजीयाः पठन्ति । नित्यमकित्त्वमिडाद्योः क्त्वाग्रहणमुत्तरार्थम् । नित्यमकित्त्वमिडाद्योः क्त्वानिष्ठयोः सिद्धम् । कथम् । विभाषामध्येयं योगः क्रियते । विभाषामध्ये च ये विधयस्ते नित्या भवन्ति । किमर्थं तर्हि क्त्वाग्रहणम् । क्त्वाग्रहणमुत्तरार्थम् । उत्तरार्थं क्त्वाग्रहणं क्रियते । नोपधात्थफान्ताद्वा वञ्चिलुञ्च्यृतश्चेति॥तृषिमृषिकृषेः काश्यपस्य॥२५॥काश्यपग्रहणं किमर्थम् । काश्यपग्रहणं पूजार्थम् । वेत्येव हि वर्तते । तृषिमृषिकृषेः काश्यपस्य ॥ रलो व्युपधाद्धलादेः संश्च॥२६॥किमिदं रलः क्त्वासनोः कित्त्वं विधीयते। आहोस्वित्प्रतिषिध्यते । किं चातः । यदि विधीयते क्त्वाग्रहणमनर्थकम् । किदेव हि क्त्वा । अथ प्रतिषिध्यते स-

---

न वेति। इड्विधौ पूङश्चेति सूत्रं वार्तिककारः प्रत्याचष्टे।तत्रानिटोरेव क्त्वानिष्ठयोरनेन कित्त्वं विकल्प्यते । तत्र यदा कित्त्वं तदा श्र्युकः कितीति इट्प्रतिषेधात्पूत्वा पूत इति भवति । यदा त्वकित्त्वं तदेड्गुणयोः पवित्वा पवित इति भवति । भारद्वाजीया इति । लाघवमनादृत्य सूत्रकारेण पूङश्चेतीड्विधौ पठितम् । इह तु विकल्पो नानुवर्तते उत्तरत्र वाग्रहणादिति सिध्यतीष्टमिति भावः । उत्तरार्थमिति । न क्त्वा सेडिति कित्त्वप्रतिषेधस्य सिद्धत्वात् । तृषि । पूजार्थमिति । शास्त्रस्य पूजापारंपर्यप्रतिपादनेनानादित्वाप्रामाण्यप्रतिपादनात् । रलो । किमिदमिति । किंमियमप्राप्ते विभाषा आहोस्वित् प्राप्तइति प्र-

नुग्रहणमनर्थकम् । अकिदेव हि सन् । अत उत्तरं पठति । रलः क्त्वासनोः कित्त्वारम्भः । रलः क्त्वासनोः कित्त्वं विधीयते ननु चोक्तं क्त्वाग्रहणमनर्थकमिति । नानर्थकम् । न क्त्वा सेडिति प्रतिषेधः प्राप्नोति तद्बाधनार्थम् । रलो व्युपधाद्धलादेः संश्च ॥ ऊकालोऽज्झ्रस्वदीर्घप्लुतः॥२७॥अयुक्तोयं निर्देशः । ऊं इत्यनेन कालः प्रतिनिर्दिश्यते । ऊ इत्ययं च वर्णः । तत्रायुक्तं वर्णेन कालस्य सह सामानाधिकरण्यम् । कथं तर्हि निर्देशः कर्तव्यः । ऊकालकाल इति । किमिदमूकालकाल इति । ऊं इत्येतस्य काल ऊकालः ऊकालः कालो यस्य स ऊकालकाल इति । स तर्हि तथानिर्देशः कर्तव्यः । न कर्तव्यः । उत्तरपदलोपोत्र द्रष्टव्यः । तद्यथा । उष्ट्रमुखमिव मुखमस्य उष्ट्रमुखः । खरमुखः । एवमूकालकाल ऊकाल इति । अथ वा साहचर्यात्ताच्छब्द्यं भविष्यति । कालसहचरितो वर्णोपि काल एव । ह्रस्वादिषु समसंख्याप्रसिद्धिर्निर्देशवैषम्यात् । ह्रस्वादिषु समसंख्यत्वस्याप्रसिद्धिः । किं कारणम् । निर्देशवैषम्यात् । तिस्रः संज्ञा एकः संज्ञी । वैषम्यात्संख्यातानुदेशो न प्राप्नो-

---

श्च: । तत्राप्राप्तविभाषायां सन एवाप्राप्तं कित्त्वं पक्षे विधीयतइति क्त्वानुवृत्तिरनर्थिका । नहि तस्य कित्त्वं विधेयं स्वत एव भावात् । अथ प्राप्तविभाषा तदा क्त्व: कित्त्वमस्तीति तस्यैव पक्षे निषेधः कर्तव्य इति सन्ग्रहणं न कार्यं नहि तस्य कित्त्वमस्ति यत्पक्षे निषिध्यते । रल इति । अप्राप्तविभाषेयमेकेनैव रूपेण व्यवस्थितेत्यर्थ: । एकरूपत्वप्रदर्शनाय च विचार: कृत: । नह्युभयत्र विभाषा न सन्ति प्रतिलक्ष्यं व्यापाराश्रयणे तासां सिद्धत्वात् । ऊकाल: । अयुक्तोयमिति । तपरस्तत्कालस्येत्यत्र व्याख्यातत्वादिह न व्याख्यायते । ह्रस्वादिष्विति । ऊ इत्येकस्यैव शब्दस्योच्चारणाद्भेदानवगमात् संज्ञिविशेषणस्यैकत्वे सति संज्ञिनोप्येकत्वात् । संज्ञानां च त्रित्वात्संख्यातानुदेशाप्रसङ्गः । सिद्धं त्विति । त्रया-

ति । सिद्धं तु समसंख्यत्वात् । सिद्धमेतत् । कथम् । समसंख्यत्वात् । कथं समसंख्यात्वम् । त्रयाणां हि विकारनिर्देशः । त्रयाणामयं प्रश्लिष्टनिर्देशः । कथं पुनर्ज्ञायते त्रयाणामयं प्रश्लिष्टनिर्देश इति । तिसृणां संज्ञानां करणसामर्थ्यात् । यद्यपि तावत्तिसृणां संज्ञानां करणसामर्थ्याद्ध ज्ञायते त्रयाणामयं प्रश्लिष्टनिर्देश इति । कुतस्त्वेतदेतेनानुपूर्व्येण संनिविष्टानां संज्ञा भविष्यतीति । आदौ मात्रिकस्ततो द्विमात्रस्ततस्त्रिमात्र इति । न पुनर्मात्रिको मध्ये वान्ते वा स्यात् । तथा द्विमात्र आदौ वा स्यादन्ते वा । तथा त्रिमात्र आदौ वा मध्ये वा स्यात् । अयं तावत् त्रिमात्रो ऽशक्य आदौ वा मध्ये वा कर्तुम् । कुतः । प्लुताश्रयो हि प्रकृतिभावः प्रसज्येत मात्रिकद्विमात्रिकयोरपि घ्यन्तं पूर्वं निपततीति मात्रिकस्य पूर्वनिपातो भविष्यति । यत्तावदुच्यते । अयं तावत् त्रिमात्रो ऽशक्य आदौ मध्ये वा कर्तुं प्लुताश्रयो हि प्रकृतिभावः प्रसज्येतेति । प्लुताश्रयः प्रकृतिभावः प्लुतसंज्ञा चानेनैव । यदि च त्रिमात्र आदौ वा मध्ये वा स्यात् प्लुतसंज्ञैवास्य न स्यात् । कुतः प्रकृतिभावः । यदप्युच्यते मात्रिकद्विमात्रिकयोरपि घ्यन्तं पूर्वं निपत-

णां कृतैकादेशानां निर्देशाद्विशेषणत्रयावच्छिन्नत्वात्संज्ञिनामपि त्रित्वाद्यथासंख्यं संबन्धः सिद्ध इत्यर्थः । अर्थतश्च साम्यं यथासंख्यसूत्रे आश्रीयते न शब्दत एव । अथ वा शब्दतः शास्त्राश्रयणेपि संहितावशादैक्यमिव प्राप्तास्त्रयः शब्दा उच्चारिता इत्यदोषः । कथं पुनरिति । प्रत्यक्षेणैकस्यैव शब्दस्य श्रवणाद्भेदावगमे प्रमाणाभाव इति भावः । तिसृणामिति । अनुमानाद्भेदावसाय इतिभावः । अयंतावदिति । लौकिकव्यवहाराश्रयणेनप्लुतत्वंह्रस्वत्वंचसिद्धमाश्रित्यैतदुच्यते।यत्तावदिति। शास्त्रात्स्थितायांह्रस्वादिव्यवस्थायांलोकेह्रस्वादिव्यवहारोनान्यथेति

तीति मात्रिकस्य पूर्वनिपातो भविष्यतीति । ह्रस्वाश्रया हि घिसंज्ञा ह्रस्वसंज्ञा चानेनैव । यदि च मात्रिको मध्ये वान्ते वा स्यात् ह्रस्वसंज्ञैवास्य न स्यात् । कुतो घिसंज्ञा कुतः पूर्वनिपातः । एवमेषा व्यवस्था न प्रकल्पते । एवं तर्ह्याचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति न मात्रिकोन्ते भवतीति । यदयं विभाषा पृष्टप्रतिवचने हेरिति मात्रिकस्य प्लुतं शास्ति । कथं कृत्वा ज्ञापकम् । योन्ते स प्लुतसंज्ञः । यदि च मात्रिकोन्ते स्यात् । प्लुतसंज्ञा ऽस्य स्यात् । तत्र हि मात्राकालस्य कात्राकालवचनमनर्थकं स्यात् । मध्ये तर्हि स्यादिति । अत्राप्याचार्यप्रवृतिर्ज्ञापयति न मात्रिको मध्ये भवतीति । यदयमतो दीर्घो यञि, सुपि चेति दीर्घत्वं शास्ति । कथं कृत्वा ज्ञापकम् । यो मध्ये स दीर्घसंज्ञकः । यदि च मात्रिको मध्ये स्याद्दीर्घसंज्ञास्य स्यात् । तत्र मात्राकालस्य मात्राकालवचनमनर्थकं स्यात् । द्विमात्रस्तर्ह्यन्ते स्यादिति । अत्राप्याचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति न द्विमात्रोन्ते भवतीति । यदयमोमभ्यादानइति द्विमात्रिकस्य प्लुतं शास्ति । कथं कृत्वा ज्ञापकम् । योन्ते स प्लुतसंज्ञः । यदि च द्विमात्रोन्ते स्यात् प्लुतसंज्ञास्य स्यात् । तत्र द्विमात्राकालस्य द्विमात्राकालवचनमनर्थकं स्यात् । मात्रिकेण चास्य पूर्वनिपातो बाधित इति कृत्वा क्वान्यत्रोत्सहते भवितुमन्यदतो मध्यात् । एवमेषां व्यवस्था प्रक्लृप्ता भवेद् । व्यवस्था च प्रक्लृप्ता । दीर्घप्लुतयोस्तु पूर्वसंज्ञाप्रसङ्गः ।

भावः । यदयमिति । अनन्तरमादेशविधानार्थमेतत्स्यादिति चेत् तन्न नहि स्थानेन्तरतम इत्यस्याः परिभाषायाः प्रत्यचायाः बाधा युक्तेति विशिष्टानुपूर्वीप्रतिपत्तौ लिङ्गत्वमेव प्लुतविधानस्य । मात्रिकेणेति । लिङ्गद्वयेनान्तमध्याभ्यां मा-

दीर्घप्लुतयोरपि पूर्वसंज्ञा प्राप्नोति । का । ह्रस्वसंज्ञा । किं कारणम् । अण् सवर्णान् गृह्णातीति । सिद्धं तु तपरनिर्देशात् । सिद्धमेतत् । कथम् । तपरनिर्देशः कर्तव्यः । उदूकाल इति । यद्येवं द्रुतायां तपरकरणे मध्यमविलम्बितयोरुपसंख्यानं कालभेदात् । द्रुतादिषु चोक्तम् । किमुक्तम् । सिद्धं त्ववस्थिता वर्णा वक्तुश्चिराचिरवचनाद् वृत्तयो विशिष्यन्तइति । स तर्हि तपरनिर्देशः कर्तव्यः । न कर्तव्यः । इह कालग्रहणं क्रियते । यावच्च तपरकरणं तावच्च कालग्रहणम् । प्रत्येकं च कालशब्दः परिसमाप्यते । उकाल ऊकाल ऊ३काल इति । अथ वा एकसंज्ञाधिकारे ऽयं योगः कर्तव्यः । तत्रैका संज्ञा भविष्यति या परा अनवकाशा चेति एवं हि दीर्घप्लुतयाः पूर्वसंज्ञा न भविष्यति । अथ वा स्वं रूपं शब्दस्याशब्दसंज्ञेत्ययं योगः प्रत्याख्यायते । तत्र यदेतदशब्दसंज्ञेति एतदनया विभक्त्या निर्दिश्यमानमर्थवद्भवति तया निर्दिष्टमुत्तरत्रानुवर्तिष्यते । अणुदित्सवर्णस्य चाप्रत्ययः । अशब्दसंज्ञायामिति । अथ वा ह्रस्वसंज्ञाव-

---

त्रिकस्यापकृष्टत्वादित्यर्थः । दीर्घप्लुतयोस्त्विति । उकारोऽण्त्वाद्द्विमात्रत्रिमात्रयोः स्वरूपस्य ग्राहक इति ह्रस्वसंज्ञा त्रयाणामपि प्राप्नोति । न च दीर्घप्लुतसंज्ञाभ्यां द्विमात्रत्रिमात्रयोर्ह्रस्वसंज्ञा बाध्यते । तंज्ञानां समावेशाभ्युपगमात् आकडारादेका संज्ञेति वचनात् । द्विमात्रत्रिमात्रौ त्वनण्त्वाद्भिन्नकालानां न ग्राहकाविति न तत्रदोषः । यावच्चेति । एककार्यत्वादेतदुक्तम् । ऊ अजित्येव कालार्थो लभ्यते उकारादयो ह्यच्त्वं न व्यभिचरन्तीति नाच्त्वेन ते विशेष्यन्ते अपि तु तैरच् । तत्रोकारादिकालत्वादुकारादिसदृशोज् ग्रहीष्यतइति नार्थः कालग्रहणेन । तत्क्रियते श्रूयमाणेनैवोकारेण कालं विशेषयितुमिति सवर्णग्रहणं न भविष्यति । तत्रैतत्स्यात् । उकारात्परः कालशब्दो न श्रूयतइत्याह । प्रत्येकं चेति । षष्ठ्यास्त्र्याचो ऽसंभवात्स्वत्रयकरणाच्चेति भावः । अशब्दसंज्ञायामिति । ह्रस्वसंज्ञा च शब्दसंज्ञेति तद्विधाने उकारः सवर्णान्न ग्रहीष्यति

चनसामर्थ्याद्दीर्घप्लुतयोः पूर्वसंज्ञा न भविष्यति । ननु चेदं प्रयोजनं स्यात् संज्ञया विधाने नियमं वक्ष्यामीति ह्रस्वसंज्ञया यदुच्यते तदचः स्थाने यथा स्यादिति । स्यादेतत्प्रयोजनं यदि किंचित्कराणि ह्रस्वशासनानि स्युः।यतस्तु खलु यावदज्ग्रहणं तावद्ध्रस्वग्रहणमतोऽकिंचित्कराणि ह्रस्वशासनानि । इदं तर्हि प्रयोजनम् । एच इग् ह्रस्वादेशइति वक्ष्यामीति । अनुच्यमाने ह्येतस्मिंस्त्रिर्ह्रस्वप्रदेशेष्वेच इग्भवतीति वक्तव्यं स्यात् । ह्रस्वो नपुंसके प्रातिपदिकस्य एच इग्भवतीति । णौ चङ्युपधाया ह्रस्व एच इग्भवतीति । ह्रस्वः हलादिः शेष एच इग्भवतीति । संज्ञा च नाम यतो न लघीयः। कुत एतत् । लघ्वर्थं हि संज्ञाकरणम् । लघीयश्च त्रिर्ह्रस्वप्रदेशेष्वेच इग्भवतीति । न पुनः संज्ञाकरणम् । त्रिर्ह्रस्वप्रदेशेषु एच इग्भवतीति षड् ग्रहणानि । संज्ञाकरणे पुनरष्टौ । ह्रस्वसंज्ञा वक्तव्या त्रिर्ह्रस्वप्रदेशेषु ह्रस्वग्रहणं कर्तव्यं ह्रस्वो ह्रस्वो ह्रस्व इति । एच इग्घ्रस्वादेश इति । सोयमेवं लघीयसा न्यासेन सिद्धे सति यद्गरीयांसं यत्नमारभते तस्यैतत्प्रयोजनं दीर्घप्लुतयोस्तु पूर्वसंज्ञा मा भूदिति ॥ अचश्च॥२८॥किमयमलोन्त्यशेष

। उदात्तादयस्तु गुणा न भेदका इति तद्भिन्नस्यापि ह्रस्वसंज्ञा भविष्यति । उदात्तादिसंज्ञास्वज्ग्रहणं, निवृत्तमिति दीर्घप्लुतानामपि ता भविष्यन्ति । हलां त्वयोग्यत्वात्तदभावः । इको यणचीति तु न शब्दसंज्ञाविधानं अपि तु आदिरन्त्येनेति विहितसंज्ञानुवाद इति सवर्णग्रहणं भविष्यति । अथ वा ह्रस्वसंज्ञेति । त्रयाणां चेद्ध्रस्वसंज्ञातदा ह्रस्वप्रदेशेषु त्रयः संज्ञिन उपतिष्ठन्ते तत्रान्तरतमादेशविधाने ह्रस्वसंज्ञाविधानमनर्थकमेव स्यात्। अथ वचनादनन्तरतमो भवेत् । एवमपि ह्रस्वप्रदेशेष्वज्ग्रहणमेव कुर्यादित्यर्थः । इदं तर्हीति । असत्यां ह्रस्वसंज्ञायां ह्रस्वादेशइति कर्तुं न युज्यते ततश्च ह्रस्वविधिप्रदेशेषु बहुकृत्व एच इगिति वक्तव्यं तद्गुरु भवति । ग्रहणानीति । गृह्यतेनेनार्थ इति ग्रहणं पदसुच-

आहो स्विदलोन्त्यापवादः । कथं चायं तच्छेषः स्यात् कथं वा तदपवादः । यद्येकं वाक्यं तच्चेदं च । अलोन्त्यस्य विधयो भवन्त्यचो ह्रस्वदीर्घप्लुता अन्त्यस्येति ततोयं तच्छेषः । अथ नानावाक्यमलोन्त्यस्य विधयो भवन्ति । अचो ह्रस्वदीर्घप्लुता अन्त्यस्यानन्त्यस्य चेति । ततोयं तदपवादः । कश्चात्र विशेषः । ह्रस्वादिविधिरलोन्त्यस्येति चेद्वचिप्रच्छिश्रमादिप्रभृतिहनिगमिदीर्घेष्वज्ग्रहणम्*। ह्रस्वादिविधिरलोन्त्यस्येति चेद्वचिप्रच्छिश्रमादिप्रभृतिहनिगमिदीर्घेष्वज्ग्रहणं कर्तव्यम्। क्विपि वचिपृच्छ्योर्दीर्घः अच इति वक्तव्यम् । अनन्त्यत्वाद्धि न प्राप्नोति । शमादीनां दीर्घः अच इति वक्तव्यम् । अनन्त्यत्वाद्धि न प्राप्नोति । हनिगम्योर्दीर्घः अच इति वक्तव्यम् । अनन्त्यत्वाद्धि न प्राप्नोति । अस्तु तर्हि तदपवादः । अचश्चेन्नपुंसकह्रस्वाकृत्सार्वधातुकनामिदीर्घेष्वनन्त्यप्रतिषेधः*। अचश्चेन्नपुंसकह्रस्वाकृत्सार्वधातुकनामिदीर्घेष्वनन्त्यस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । ह्रस्वो नपुंसके प्रातिपदिकस्य । यथेह भवति । रै । अतिरि । नौ । अतिनु । एवं सुवाक् ब्राह्मणकुलमित्यत्रापि प्राप्नोति । अकृत्सार्वधातुकयोर्दीर्घः । यथेह भवति । चीयते । सूयते । एवं छिद्यते भिद्यते अत्रापि

ते। ह्रस्वादेशइत्याङः प्रश्लेषनिर्देशात्पृथक्प्रयोगाभावादाङ् गणितः।ननु मितां ह्रस्वइत्यत्र हेडवेष्टनइत्यस्यहिडयतीत्यर्थमेचइगितिवक्तव्यम्।तथाखित्यनव्ययस्येत्यत्रापि परमनुंमन्य इत्यर्थमिति गौरवप्रसङ्गः । एवं तर्ह्यंच इगिति पञ्चकृत्वोप्युच्चार्यमाणे प्रतिपत्तिलाघवं भवतीति लाघवोपलक्षणपरं भाष्यं द्रष्टव्यम् । ह्रस्वदीर्घप्लुत इति सौत्रत्वान्निर्देशस्य लिङ्गव्यत्ययेन पुंस्त्वम् । अचश्च । इको गुणवृद्धी इत्यनेन समानमिदम् । शमादिप्रभृतीति । प्रभृतिग्रहणेन ष्ठिवुक्लम्वादयो गृह्यन्ते । भिद्यतइति । यकारादौ यदङ्गं तस्य योवयवोजित्येवमत्र प्रस·

प्राप्नोति।नामि दीर्घः।यथेह भवति अग्नीनाम्।वायूनाम्। एवं षण्णामित्यत्रापि प्राप्नोति।नैष दोषः।नोपधायाइत्ये- तन्नियमार्थं भविष्यति । प्रकृतस्यैष नियमः स्यात्। किं च प्रकृतम् । नामीति । तेन भवेदिह नियमान्न स्यात् षण्णामिति । अन्यते । तन्यतइति । अत्रापि प्राप्नोति। अथाप्येवं नियमः स्यात् नोपधाया नाम्येवेति । एव- मपि भवेदिह नियमान्न स्यात् अन्यते तन्यतइति । ष- ण्णामित्यत्र प्राप्नोति । अथाप्युभयतोयं नियमः स्यात् नोपधाया एव नामि नाम्येव नोपधाया इति । एव- मपि भिद्यते छिद्यते सुवाक् ब्राह्मणकुलमित्यत्रापि प्रा- प्नोति । एवं तर्हि ह्रस्वो दीर्घः प्लुत इति यत्र ब्रूयादच इत्येतत्तत्रोपस्थितं द्रष्टव्यम् । किं कृतं भवति । द्विती- या षष्ठी प्रादुर्भाव्यते । तत्र कामचारः । गृह्यमाणेन वाचं विशेषयितुमचा वा गृह्यमाणम् । यावता काम- चारः । इह तावद्रुचिप्रच्छिक्लिशमादिप्रभृतिहनिगमिदीर्घेषु गृह्यमाणेनाचं विशेषयिष्यामः । एतेषां दीर्घो भवति अच इति । इहेदानीं नपुंसकह्रस्वाकृत्सार्वधातुकनामि- दीर्घेष्वचा गृह्यमाणं विशेषयिष्यामः । नपुंसकस्य ह्रस्वो भवत्यचः अजन्तस्येति । अकृत्सार्वधातुकयोर्दीर्घो भ- वत्यचः अजन्तस्येति । नामि दीर्घो भवत्यचः अजन्त- स्येति । इह कस्मान्न भवति द्यौः पन्थाः स इति । सं- ज्ञया विधाने नियमः*। संज्ञया ये विधीयन्ते तेषु नि-

ङ्गः । यदा त्वजेव यकारादिना विशेष्यते तदात्र व्यवधानान्नास्ति प्रसङ्गः । एवमन्यत्रापि ज्ञेयम्। अजिति हि वर्ततइति । ततश्च ह्रस्वादिशब्दा इहानुवृत्ता नाचमुपस्थापयन्ति तस्य स्वयमुपस्थानादित्याश्रितस्वरूपव्यापारा आश्रीयन्ते तेन ह्रस्व इत्येवं योच् सोचः स्थाने भवतीत्यर्थः संपद्यते। एवं दीर्घप्लुतयोरपि।

यमः । किं वक्तव्यमेतत् । नहि । कथमनुच्यमानं गंस्यते । अजिति हि वर्तते । तत्रैवमभिसंबन्धः करिष्यते । अचः अज्भवति ह्रस्वो दीर्घः प्लुत इत्येवं भाव्यमानइति । अथ पूर्वस्मिन् योगे अज्ग्रहणे सति किं प्रयोजनम् । अज्ग्रहणं संयोगाच्समुदायनिवृत्त्यर्थम्* । अज्ग्रहणं क्रियते संयोगनिवृत्त्यर्थम् । अच्समुदायनिवृत्त्यर्थं च । संयोगनिवृत्त्यर्थं तावत् । प्रतक्ष्य प्ररक्ष्य । ह्रस्वस्य पिति कृति तुगिति तुङ्मा भूदिति । अच्समुदायनिवृत्त्यर्थं तितउच्छत्रं तितउच्छाया । दीर्घात्पदान्ताद्वेति विभाषा तुङ् मा भूदिति । अच अ ॥ उच्चैरुदात्तः ॥२९॥ नीचैरनुदात्तः ॥३०॥ किं षष्ठीनिर्दिष्टमज्ग्रहणमनुवर्तते । उताहो न । किं चातः । यद्यनुवर्तते हल्स्वरप्राप्तौ व्यञ्जनमविद्यमानवद्भवतीत्येषा परिभाषा न प्रकल्पते । कथं हलो

अथेति । इहैव तदज्ग्रहणं क्रियतां पूर्वसूत्रे तु न वक्तव्यमिति प्रश्नः । प्रतक्ष्येति । यथा प्रत्याहारे अश्रुता आकारादयो दीर्घप्लुतसंज्ञे लभन्ते तथा संयोगोपि ह्रस्वसंज्ञः स्यादिति तुक्प्रसङ्गः । तितउच्छत्रमिति । परत्वाद्दीर्घलक्षणे वा तुकि सति सकृद्गतौ विप्रतिषेध इति न्यायाद्ध्रस्वलक्षणः पुनर्न प्रवर्तते । नचैवंविधे विषये पुनः प्रसङ्गविज्ञानमस्ति । नित्यविकल्पयोर्विरोधात् । पूर्वेण परस्य बाधप्रसङ्गात् । यत्र हि पूर्वो विधिः परं न बाधते तत्र पुनः प्रसङ्गविज्ञानं क्व चिदाश्रीयते । समुदाये वा कार्यं प्रति व्याप्रियमाणे अवयवानां पारतन्त्र्यादव्यापारान्नैव ह्रस्वलक्षणतुक्प्रसङ्गः । ननु क्रियमाणेप्यज्ग्रहणे वर्णग्रहणे जातिग्रहणादच्समुदायस्यापि दीर्घसंज्ञाप्रसङ्गः । नैष दोषः । ऊकाल इति विशेषणादिह व्यक्तिराश्रीयते । नहि जातेः परिमाणमस्ति । व्यक्तिद्वारकं वा जातेः परिमाणमाश्रीयते । एकैकव्यक्तिव्यङ्ग्या हि जातिर्न समुदायव्यङ्ग्या । उच्चैः । षष्ठीनिर्दिष्टमिति । उच्चैर्नीचैरित्येते अव्यये अधिकरणशक्तिप्रधाने । तत्रा च इत्यनुवृत्तौ सत्यामयमर्थो भवति उच्चैः स्थानउपलभ्यमान उदात्तसंज्ञः स चाचः स्थानइति । हल्स्वरप्राप्ताविति । सत्यामच इत्यस्यानुवृत्तौ समासस्येत्यन्तोदात्तत्वं राजपुरुष इत्यादावेव स्याद् न तु राजदृषदित्यादौ षकाराकारस्य । असत्यां त्वनुवृत्तौ समासस्य योन्तो दकारस्तस्य स्वरप्राप्तावविद्यमानत्वादकारस्य स्वरः । एषा च परिभाषा यतो नाव इत्यत्रानाव इति प्रतिषेधेन ज्ञापिता । अन्यथा नाव्यमित्यत्र

नाम स्वरप्राप्तिः स्यात् । एवं तर्हि निवृत्तम् । बहून्येतस्याः परिभाषायाः प्रयोजनानि । अथ प्रथमानिर्दिष्टमज्ग्रहणमनुवर्तते । उताहो न । किं चार्थोनुवृत्त्या । बाढमर्थः । यद्येते व्यञ्जनस्यापि गुणा लक्ष्यन्ते । ननु च प्रत्यक्षमुपलभ्यन्ते । इषे त्वोर्जेत्वा । नैते व्यञ्जनस्य गुणाः । किं त्वच एव । तत्सामीप्यात्तु व्यञ्जनमपि तद्गुणमुपलभ्यते । तद्यथा । द्वयो रक्तयोर्वस्त्रयोर्मध्ये शुक्लं वस्त्रं तद्गुणमुपलभ्यते । बदरपिटके रिक्तको लोहकंसस्तद्गुण उपलभ्यते । कुतो नु खल्वेतत् । अच एते गुणाः स्युः । तत्सामीप्यात्तु व्यञ्जनमपि तद्गुणमुपलभ्यते । न पुनर्व्यञ्जनस्यैते गुणाः स्युस्तत्सामीप्यात्त्वजपि तद्गुण उपलभ्येतेति । अन्तरेणापि व्यञ्जनमच एवैते गुणा लक्ष्यन्ते न पुनरन्तरेणाचं वयञ्जनस्योच्चारणमपि भवति । अन्वर्थं खल्वपि निर्वचनम् । स्वयं राजन्तइति स्वराः अन्वग्भवति व्यञ्जनमिति । उच्चनीचस्यानवस्थितत्वात्संज्ञाऽप्रसिद्धिः* । इदमुच्चनीचमनवस्थितपदार्थकं तदेव हि कं चित्प्रत्युच्चैर्भवति कं चि-

---

नकारस्यायोग्यत्वादाकारस्य चानादित्वादुदात्तत्वं न भविष्यतीति किमनाव इति प्रतिषेधेन । अथ प्रथमानिर्दिष्टमिति । ननु को विशेषः । यावता यत्र स्वरो विधीयते तत्र व्यञ्जनस्याविद्यमानत्वादच एव भविष्यत्यनुदात्तादेरञित्यादावनुवादेपि न दोषः । स्वत एव हलोनुदात्तत्वं भवतु अजुपरागवशाद्वा तदनुवादेन कार्यविधानेन कश्चिद्विशेषः । एवं तर्हि न्यायव्युत्पादनार्थं एवायं विचारः । ननु चेति । बाधकाभावाच्च भ्रान्त्यसिद्धिः । नैते इति । अन्यथा ऽप्युपालम्भोपपत्तेरिति भावः । अन्तरेणापि व्यञ्जनमिति । आप्यायध्वमिति यथा । अत्र ह्याकार उदात्तस्तिङन्तस्य निघातः । ततश्चान्वयव्यतिरेकाभ्यामच एवैते गुणाः । यदि तु हलामप्येते गुणा अभविष्यन् तदा हलामचां च भिन्नस्वरताप्युपालप्स्यत यस्मात्त्वचामेव स्वरमनुविदधति न हलः । तस्मान्न हलां स्वयं स्वरोस्तीति निश्चयः । अन्वग्भतीति । अनुगच्छतीत्यर्थः । शिष्टसमाचाराच्चेदं निर्वचनमभिहितं न त्वत्र वर्णसादृश्यं किं चिदस्ति । अथ वा गतिरपि व्यञ्जे-

त्प्रति नीचैः । एवं हि कश्चित्कं चिदधीयानमाह कि-
मुच्चैरोरूयसे अथ नीचैर्वर्ततामिति।तमेव तथा ऽधीयान-
मपर आह।किमन्तर्दन्तकेनाधीषे उच्चैर्वर्ततामिति । ए-
वमुच्चनीचमनवस्थितपदार्थकं तस्यानवस्थितत्वात् संज्ञा-
या अप्रसिद्धिः । एवं तर्हि लक्षणं करिष्यते । आयामो
दारुण्यमणुता खस्येति उच्चैःकराणि शब्दस्य । आया-
मो गात्राणां निग्रहः । दारुण्यं स्वरस्य दारुणता रूक्ष-
ता । अणुता खस्य कण्ठस्य संवृतता । उच्चैःकराणि
शब्दस्य । अन्ववसर्गो मार्दवमुरुता खस्येति नीचैःक-
राणि शब्दस्य । अन्ववसर्गो गात्राणां शिथिलता । मा-
र्दवं स्वरस्य मृदुता स्निग्धता । उरुता खस्य महत्ता
कण्ठस्येति नीचैःकराणि शब्दस्य । एतदप्यनैकान्तिक-
म् । यदल्पप्राणस्य सर्वोच्चैस्तद्धि महाप्राणस्य सर्वनी-
चैः । सिद्धं तु समानप्रक्रमवचनात्* । सिद्धमेतत् । क-
थम् । समाने प्रक्रमइति वक्तव्यम् । कः पुनः प्रक्र-
मः। उरः कण्ठः शिर इति। उच्चैरुदात्तः॥ समाहारः स्व-
रितः ॥३१॥ समाहारः स्वरित इत्युच्यते । कस्य समा-
हारः स्वरितसंज्ञो भवति । अचोरित्याह । समाहारो-

रर्थः विविधं गच्छत्युपरागवशादिति व्यञ्जनमित्ययमर्थः पर्यायान्तरेण भाष्य-
कारेणाभिहितः । उपरागश्च पूर्वपराच्सन्निधानेपि परेणाचा हलो भवति न
पूर्वेण । उच्चनीचस्येति। श्रुतिप्रकर्षापकर्षलक्षणोच्चनीचत्वाश्रयः पर्यनुयोगः ।
न चानवस्थितवस्त्वाश्रयेण साधुत्वं व्यवतिष्ठते। एतदपीति। श्रोता हि वक्तृगताना-
यामादीन्धर्मान्कार्यादवस्यतिकार्यं चसंकीर्णम्।तथाहि। महाप्राणोनीचैरप्युच्चा-
रयन्स्वरेणमहान्तंदेशंव्याप्नोति।अल्पप्राणस्तूच्चैरपिवदन्नल्पंदेशंव्याप्नोति। सिद्धं
त्विति। प्रक्रम्यन्ते ऽस्मिन्वर्णा इति प्रक्रमस्थानमुच्यते । तेनायमर्थः । एकस्मिंस्ता-
ल्वादिके स्थाने ऊर्ध्वाधरभागयुक्ते ऊर्ध्वभागेनोच्चार्यमाण उदात्तोधरभागनि-
ष्पन्नोनुदात्तः। एवं चोच्चैरित्यनेनोर्ध्वभागो गृह्यते नीचैरित्यधरभागः । अभ्या-
ससमधिगम्यश्चायं सूरविशेषः षड्जादिवद्विज्ञेयः । समा । कस्येति । समाहरणं
समाहार इति भावसाधनं मत्वा कस्येति प्रश्नः । अचोरिति । तयोः समाहार-

चोश्चेन्नाभावात्* । समाहारोचोश्चेत्तन्न । किं कारणम् । अभावात् । नह्यचोः समाहारोस्ति । नन्वयमस्ति गाङ्गे ऽनूपइति । नैषोचोः समाहारः । अन्योयमुदात्तानुदात्तयोः स्थाने एक आदिश्यते । एवं तर्हि गुणयोः । गुणयोश्चेन्नाच्प्रकरणात्* । गुणयोः समाहार इति चेत्तन्न । किं कारणम् । अच्प्रकरणात् । अजिति वर्तते । सिद्धं त्वच्समुदायस्याभावात्तद्गुणे सम्प्रत्ययः* । सिद्धमेतत् । कथम् । अच्समुदायो नास्तीति कृत्वा तद्गुणस्याचः समाहारगुणस्य सम्प्रत्ययो भविष्यति । कथं पुनः समाहार इत्यनेनाच्छक्यः प्रतिनिर्देष्टुम् । मतुलोपो ऽत्र द्रष्टव्यः । तद्यथा । पुष्पका एषां ते पुष्पकाः । कालका एषां ते कालका इति । एवं समाहारवान् समाहारः । अथ वा अकारो मत्वर्थीयः । तद्यथा तुन्दो घाट इति । यद्येवं त्रैस्वर्यं न प्रकल्पते । तत्र को दोषः । त्रैस्वर्येणाधीमह

उपश्लेषरूपः । अन्यच्च लौत्तराधर्यरूपोपि संभवति । गाङ्गे ऽनूपइति । स्थानिनोरिकाराकारयोरुदात्तानुदात्तयोः समाहारात् स्थानिधर्मेणादेशस्यापि तथा व्यपदेशः । समाहारोचोश्चेदिति । कार्यं क कन्या इत्यादौ स्थानिद्वारकोपि समाहारव्यपदेशो नास्ति यच्चाप्यस्ति गाङ्गेनूप इति । तच्चाप्यसौ गौणः । गाङ्गशब्दो णान्तत्वादन्तोदात्तः । सप्तम्येकवचनेन सुप्त्वादनुदात्तेन सहैकादेश उदात्तः । अनूपशब्दः अनोरप्रधानकनीयसी इत्यन्तोदात्तत्वादनुदात्तादिस्तत एकादेशः स्वरितो वा ऽनुदात्ते पदादाविति स्वरितः । एवं तर्हीति । गुणयोर्नैरन्तर्येणोपलम्भादस्ति समाहारः । अच्प्रकरणादिति । प्रकरणं प्रस्तावो न तु स्वरितत्वादनुवृत्तिः । तस्याः पूर्वं प्रत्याख्यानात् । तदयमर्थः । पूर्वसूत्रयोः सामर्थ्याच्चिह्नो ऽजेव संज्ञी उदात्तानुदात्तशब्दयोरिति ताविह्वानुवृत्तावचं प्रत्याययतो न तु गुणम् । सिद्धं त्विति । गुणिनोरचोः समाहारासम्भवात्सामर्थ्याद् गुणयोः समाहाराश्रयणमित्यर्थः । कथं पुनरिति । स्वरित इत्यनया संज्ञया योग्यत्वादच्संज्ञित्वेनाच्चिह्नः । न चाच् समाहारो भवति । मतुब्लोप इति । गुणगुणिनोरभेदोपचाराद्गम्यमानार्थस्य मतुपो ऽप्रयोग इत्यर्थः । अकार इति । अर्शआदेराकृतिगणत्वात् । त्रैस्वर्यमिति । उदात्तानुदात्तगुणव्यतिरेकेण स्वरितत्वस्याभावात्त्रैस्वर्यव्यवहारो न स्यात् । अस्ति

इत्येतन्नोपपद्यते। नैतद् गुणापेक्षम् । किं तर्हि अजपेक्षम् । त्रैस्वर्येणाधीमहे त्रिप्रकारैरज्भिरधीमहे कैश्चिदुदात्तगुणैः कैश्चिदनुदात्तगुणैः कैश्चिदुभयगुणैः । तद्यथा । शुक्लगुणः शुक्लः कृष्णगुणः कृष्णः । य इदानीमुभयगुणः स तृतीयामाख्यां लभते । कल्माष इति वा सारङ्ग इति वा । एवमिहापि उदात्त उदात्तगुणः । अनुदात्तो ऽनुदात्तगुणः । य इदानीमुभयगुणः स तृतीयामाख्यां लभते स्वरित इति । समाहारः स्वरितः ॥

तस्यादित उदात्तमर्धह्रस्वम्॥३२॥ अर्धह्रस्वमित्युच्यते। तत्र दीर्घप्लुतयोर्न प्राप्नोति । कन्या । शक्तिके३ शक्तिके । नैष दोषः । मात्रचो ऽत्र लोपो द्रष्टव्यः । अर्धह्रस्वमात्रमर्धह्रस्वमिति । किमर्थं पुनरिदमुच्यते । आमिश्रीभूतमिवेदं भवति । तद्यथा । क्षीरोदके सम्पृक्ते आमिश्रीभूतत्वान्न ज्ञायते कियत् क्षीरं कियदुदकं कस्मिन्नवकाशे क्षीरं कस्मिन्वोदकमिति । एवमिहाप्यामिश्रीभूतत्वान्न ज्ञायते कियदुदात्तं कियदनुदात्तं कस्मिन्नवकाशे उदात्तं कस्मिन्ननुदात्तमिति । तदाचार्यः सु-

---

चायं व्यवहारः । अजपेक्षमिति । स्वरशब्देनाच उच्यन्ते । त्रय एव स्वरास्त्रैस्वर्यमिति स्वार्थे ष्यञ् । तस्यादित उदात्त । अक्षपरिमाणस्य ह्रस्वसंज्ञा कृता नाव्यपवृक्तस्येति न्यायाद्दीर्घप्लुतावयवो ह्रस्वग्रहणेन न गृह्यतइत्यालोच्याह । अर्धह्रस्वमिति । कन्येति । कन्या राजन्यमनुष्याणामन्तइति स्वरितः । शक्तिके ३शक्तिके इति । स्वरितमाम्रेडितेसूयेति स्वरितः प्लुतः । मात्रच इति । अर्द्धह्रस्वशब्दः प्रमाणवाची रूढिशब्दः । व्युत्पत्त्यर्थं तु ह्रस्वस्योपादानम् । अर्द्धमात्रात्वेनाभिधीयते ततः प्रमेये मात्रचं विधाय तस्य प्रमाणे ल इति लोपः क्रियते । तत्र यथा ह्रस्वबुद्ध्यार्द्धमात्रा विभज्यते एवं दीर्घप्लुतयोरपीति । किमर्थमिति । नैवंभूतमिहान्वाख्यानं दृश्यते सन्ध्यक्षरादिविषयस्यापि विभागस्यान्वाख्यानप्रसङ्गादिति प्रश्नः । आमिश्रीभूतमिवेति । तत्त्वतोस्त्येव विभाग इति इवशब्द उपात्तः क्षीरोदके इति । नियतव्यक्तिविवक्षायां जातिपरत्वाभावादेकवद्भावो न कृतः । उत्तरा विद्येति । पुरा कल्पे पूर्वा अद्यत्वे तूत्तरेति पस्पशायाम्व्याख्यातम् । संज्ञा-

हृद्भूत्वान्वाचष्ट इयदुदात्तमियदनुदात्तमस्मिन्नवकाश-
उदात्तमस्मिन्नवकाशेनुदात्तमिति । यद्ययमेवं सुहृ-
त्किमन्यान्यप्येवंजातियकानि नोपदिशति । कानि पु-
नस्तानि । स्थानकरणानुप्रदानानि । व्याकरणं नामे-
यमुत्तरा विद्या । सोसौ छन्दःशास्त्रेष्वभिविनीत उप-
लब्ध्याधिगन्तुमुत्सहते । यद्येवं नार्थो ऽनेन । इदम-
प्युपलब्ध्याधिगमिष्यति । संज्ञाकरणं तर्हीदम् । तस्य
स्वरितस्यादितोर्धह्रस्वमुदात्तसंज्ञं भवतीति । किं कृतं
भवति । त्रिरुदात्तप्रदेशेषु स्वरितग्रहणं न कर्तव्यं भवति ।
उदात्तस्वरितपरस्य सन्नतरः । उदात्तस्वरितयोर्यणः
स्वरितो ऽनुदात्तस्य । नोदात्तस्वरितोदयमगार्ग्यकाश्य-
पगालवानामिति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । संज्ञा-
करणं हि नाम यतो न लघीयः । कुत एतत् । लघ्वर्थं
हि संज्ञाकरणम् । लघीयश्च त्रिरुदात्तप्रदेशेषु स्वरित-
ग्रहणं न पुनः संज्ञाकरणम् । त्रिरुदात्तप्रदेशेषु स्व-
रितग्रहणे नवाक्षराणि । संज्ञाकरणे पुनरेकादश । एवं
तर्ह्युभयमनेन क्रियते । अन्वाख्यानं च संज्ञा च ।
कथं पुनरेकेन यत्नेन उभयं लभ्यम् । लभ्यमित्याह ।
कथम् । अन्वर्थग्रहणात् । अन्वर्थग्रहणं विज्ञास्यते ।
तस्य स्वरितस्यादितोर्द्धह्रस्वमुदात्तसंज्ञं भवति । ऊर्ध्व-
मात्तमिति चात उदात्तम् । यदि तर्हि संज्ञाकरणम् ।
उदात्तादेर्यदुच्यते तत्स्वरितादेरपि प्राप्नोति । अन्वा-

करणमिति । प्रदेशेषु चैकदेशप्रत्यायनात्समुदाय आक्षिप्यते इति भावः । उभ-
यमिति । सत्यप्यक्षरगौरवे महतोर्थस्य व्याप्तिर्भवति सुखेन विभागस्यापि परि-
ज्ञानात् । उदात्तादेरिति । उदात्तादेः प्रतिपादकं यच्छास्त्रमाद्युदात्तश्चेति तत्
स्वरितादेरपि प्रतिपादकं प्राप्नोति ततश्च प्रत्ययः कदा चित् स्वरितादिरपि स्या-
दित्यर्थः । अन्वाख्यानमेवेति । न केवलमिदं सूत्रम् । यावदुच्चैरुदात्त इत्यादिसं-

ख्यानमेव तर्हीदं मन्दबुद्धेः । स्वरितस्यार्धह्रस्वोदात्ता-दोदात्तस्वरितपरस्य सन्नतरादूर्ध्वमुदात्तादनुदात्तस्य स्वरितात् कार्यं स्वरितादिति सिध्यर्थम् * । स्वरितस्यार्धह्रस्वोदात्ताद् आ उदात्तस्वरितपरस्य सन्नतर इत्येतस्मात् सूत्रादिदं सूत्रकाण्डमूर्ध्वमुदात्तादनुदात्तस्य स्वरित इत्यतः कर्तव्यम् । किं प्रयोजनम् । स्वरितादिति सिध्यर्थम् । स्वरितादिति सिद्धिर्यथा स्यात् । स्वरितात्संहितायामनुदात्तानामिति । इमं मे गङ्गे यमुने सरस्वति शुतुद्रि । क्व तर्हि स्यात् । यः सिद्धः स्वरितः । कार्यम् । देवदत्तयज्ञदत्तौ । स्वरितोदात्तार्थं च । स्वरितोदात्तार्थं च तत्रैव कर्तव्यम् । न सुब्रह्मण्यायां स्वरितस्य तूदात्तः । इन्द्र आगच्छ । क्व तर्हि स्याद्यः सिद्धः स्वरितः । सुब्रह्मण्योमिन्द्रागच्छ । स्वरितोदात्ताच्चास्वरितार्थम् । स्वरितोदात्ताच्चास्वरितार्थं तत्रैव कर्तव्यम् । इन्द्रागच्छ हरिव आगच्छ । स्वरितपरसन्नतरार्थं च । स्वरितपरसन्नतरार्थं च तत्रैव कर्तव्यम् । उदात्तस्वरितपरस्य सन्नतरः । माणवकजटिलकाध्यापकन्यङ् । क्व

व्याकरणमपि मन्दबुद्धिप्रतिपादनार्थम् । सिद्धो हि वेदाध्यायिनां शिक्षायामेवोदात्तादिव्यवहारः । स्वरितस्येति । आ अर्धह्रस्वोदात्तादित्याकारप्रश्लेषः । इयं नवसूत्र्युदात्तादनुदात्तस्य स्वरित इत्येतस्मात्परा कर्तव्या । तेन स्वरितात् संहितायामनुदात्तानामित्येकश्रुतौ विधीयमानायामुदात्तादिति स्वरितस्य सिद्धत्वं भवति । तेन मेशब्दात् स्वरितात्परेषां गङ्गेप्रभृतीनामामन्त्रितत्वादनुदात्तानामेकश्रुतिर्भवति । क्व तर्हीति । आश्रयात्सिद्धत्वं स्वरितस्य भविष्यतीत्यभिप्रायः । कार्यमिति । अत्र तित्स्वरितमिति स्वरितत्वं तच्च सिद्धमित्यत्रैव स्यात् । स्वरितोदात्तार्थमिति । स्वरितस्य य उदात्तो विधीयते स आष्टमिकस्यासिद्धत्वान्न प्राप्नोति । सुब्रह्मण्योमिति । सुब्रह्मणि साधुरिति यत्प्रत्ययस्तित्वात्स्वरितः । ततष्टाबेकादेशः स्वरितानुदात्तयोरान्तरतम्यात्स्वरितः । तत ओमाङोश्चेत्युदात्तस्वरितयोरेकादेशः स्वरित एव तस्य सिद्धत्वादुदात्तत्वम् । सुब्रह्मण्यायामिति च स्वरूपमेव गृह्यते न तु निगदो लक्ष्यते । स्वरितोदात्ताच्चेति । आगच्छेत्यत्र

तर्हि स्यात् । यः सिद्धः स्वरितः । माणवक जटिलकाभि-
रूपक क्व । तर्त्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । देवब्रह्म-
णोरनुदात्तवचनं ज्ञापकं सिद्ध इह स्वरित इति । यद्येत-
ज् ज्ञाप्यते स्वरितोदात्तात्परस्यानुदात्तस्य स्वरितत्वं प्रा-
प्नोति । न ब्रूमो देवब्रह्मणोरनुदात्तवचनं ज्ञापकं सिद्ध
इह स्वरित इति । किं तर्हि । परमेतत्सूत्रकाण्डमिति ।
तस्यादित उदात्तमर्धह्रस्वम् ॥ एकश्रुतिदूरात्संबुद्धौ॥३३॥
किमिदं पारिभाषिक्याः संबुद्धेर्ग्रहणमेकवचनं संबुद्धिरि-
ति । आहोस्विदन्वर्थग्रहणं संबोधनं संबुद्धिरिति । किं
चातः । यदि पारिभाषिक्याः संबुद्धेर्ग्रहणं देवा ब्रह्माणः,
अत्र न प्राप्नोति । अथान्वर्थग्रहणं, न दोषो भवति ।
यथा न दोषस्तथास्तु । किं पुनरियमेकश्रुतिरुदात्ता आ-
होस्विदनुदात्ता । नोदात्ता । कथं ज्ञायते । यदयमुच्चैस्त-
रां वा वषट्कार इत्याह । कथं कृत्वा ज्ञापकम् । अ-
तन्त्रं तरनिर्देशः । यावदुच्चैस्तावदुच्चैस्तराम् । यदि त-
र्हि नोदात्ता । अनुदात्ता । अनुदात्ता च न । कथं ज्ञा-

गश्चस्वाकारस्य स्वरितस्योदात्तत्वे कृते उदात्तादनुदात्तस्य स्वरित इति छश्चद्दा-
कारस्य स्वरितत्वं प्राप्नोति । न्यङ्ङिति । न्यधी चेति पूर्वपदप्रकृतिस्वरस्तत उ-
दात्तस्वरितयोर्यण इत्यकारः स्वरितस्तस्यासिद्धत्वात् पूर्वस्य स्वतरो न स्यात् ।
देवब्रह्मणोरिति । लिङ्गात्पाठक्रमबाधेन क्रमान्तरमाश्रीयतेऽन्यथा स्वरितस्यासि-
द्धत्वादनुदात्तस्यानुदात्तविधानमनर्थकं स्यात् । यद्येतदिति । स्वरितस्यैव सिद्ध-
त्वमनेन लिङ्गेन ज्ञाप्यतइत्यर्थः । न ब्रूम इति । सन्निवेशान्तरज्ञापनार्थं लिङ्ग-
व्याख्यायतइत्यर्थः । एक । किमिति । कृत्रिमाकृत्रिमयोः कृत्रिमे सम्प्रत्यय इ-
त्युभयगतिरिह शास्त्रे भवतीति च न्यायद्वयसम्भवात्प्रश्नः । यथा न दोष इति ।
नह्वि दूरादिति विशेषणमेकवचनस्योपपद्यते । सम्बोधनस्य तु क्रियारूपत्वाद-
पादानतया दूरादिति विशेषणसम्भवो व्याप्तिश्चान्वर्थग्रहणे भवति । किं
पुनरिति । उदात्तानुदात्तानुरागवशात्प्रश्नः । यावदुच्चैरिति । यदि चोदा-
त्तैकश्रुतिरभविष्यत्तदा यज्ञकर्मणीत्येकश्रुतेः सिद्धत्वादुच्चैस्तरां वा वषट्कार

यते । यदयमुदात्तस्वरितपरस्य सन्नतर इत्याह । कथं कृत्वा ज्ञापकम् । अतन्त्रं तरनिर्देशः । यावत्सन्नस्तावत्सन्नतरः । सैषा ज्ञापकाभ्यामुदात्तानुदात्तयोर्मध्यमेकश्रुतिरन्तरालं ह्रियते । अपर आह । किमयमेकश्रुतिरुदात्ता आहो स्विदनुदात्ता । उदात्ता । कथं ज्ञायते यदयमुच्चैस्तरां वा वषट्कार इत्याह । कथं कृत्वा ज्ञापकम् । तन्त्रं तरनिर्देशः । उच्चैर्दृष्ट्वा उच्चैस्तरामित्येतद्भवति । यदि तर्ह्युदात्ता । नानुदात्ता । अनुदात्ता च । कथं ज्ञायते । यदयमुदात्तस्वरितपरस्य सन्नतर इत्याह । कथं कृत्वा ज्ञापकम् । तन्त्रं तरनिर्देशः । सन्नं दृष्ट्वा सन्नतर इत्येतद्भवति । तएते तन्त्रे तरनिर्देशे सप्तस्वरा भवन्ति । उदात्तः । उदात्ततरः । अनुदात्तः । अनुदात्ततरः । स्वरितः । स्वरिते य उदात्तः सोन्येन विशिष्टः । एकश्रुतिः सप्तमः । एकश्रुतिदूरात्संबुद्धौ ॥ न सुब्रह्मण्यायां स्वरितस्य तूदात्तः॥३७॥सुब्रह्मण्यायामोकार उदात्तः*। सुब्रह्मण्यायामोकार उदात्तो भवति सुब्रह्मण्योम् । आ-

---

इति सूत्रं नाकरिष्यदित्यर्थः । तावत्सन्नतर इति । तत्रैकश्रुत्यनुवृत्त्यैव सिद्धत्वात्सन्नतरविधानमनर्थकं स्यात् । अन्तरालं क्रियतइति । हरतेर्हि कर्मकत्वात्प्रधाने कर्मणि लकारः । चीरोदकवदुदात्तानुदात्तयोर्भेदतिरोधानमेकश्रुतिरित्यर्थः । स्वरिते तु विभागेन तयोरुपलब्धिः । उच्चैर्दृष्ट्वेति । सोमस्याग्ने वीहो वौषट् इत्यत्र मन्त्रे यज्ञकर्मणीत्यनेनैकश्रुतिर्विहिता तदपेक्षया वौषट्शब्दस्योदात्ततरत्वं विधीयते सति चैकश्रुतेरुदात्तानुरागे तदपेक्षः प्रकर्षो युज्यते । यथा मलिने वस्त्रे शौक्ल्यानुवेधसद्भावात्तदपेक्षो वस्त्रान्तरेषु शुक्लतरव्यपदेश इत्यर्थः । सन्नं दृष्ट्वेति । एकश्रुतिगतमित्यर्थः । सोन्येनेति । अनुदात्तेनोपरक्तः यथा शुक्लः पटो वर्णान्तरयुक्तेन द्रव्येणेत्यर्थः । कस्य चित्तु स्वरितस्योदात्तस्य भागो नानुदात्तेनानुरज्यते इति पृथक्स्वरितो निर्दिष्टः। स्वरितस्य भेदा जात्यस्वरादयोऽष्टाविति भाष्यकारेणाप्रकृतत्वादिह नोक्ताः । इयं चैकश्रुतिराप्लुतात्संबोधनवाक्यस्य भवति । प्लुतस्तूदात्त एव विधानसामर्थ्यात् । न सु । ओकार इति । नेदमपूर्वविधानं सूत्रव्यापार एव तु प्रदर्श्यते । यथा चोदात्त ओकारस्तथा तस्या-

कार आख्याते परादिश्च*। आकार आख्याते परादिश्चोदात्तो भवति । इन्द्र आगच्छ हरिव आगच्छ । वाक्यादौ च द्वे द्वे*। वाक्यादौ च द्वे द्वे उदात्ते भवतः । इन्द्र आगच्छ हरिव आगच्छ । मघवन्वर्जम्*। आगच्छ मघवन् । सुत्यापराणामन्तः*। सुत्यापराणामन्त उदात्तो भवति । व्यहे सुत्यां त्र्यहे सुत्याम् । असावित्यन्तः*। असावित्यन्त उदात्तो भवति । गार्ग्यो यजते वात्स्यो यजते । अमुष्येत्यन्तः*। अमुष्येत्यन्त उदात्तो भवति । दाक्षेः पिता यजते। स्यान्तस्योपोत्तमं च*। स्यान्तस्योपोत्तममुदात्तं भवति । अन्त्यश्च । गार्ग्यस्य पिता यजते वात्स्यस्य पिता यजते। वा नामधेयस्य*। वा नामधेयस्य स्यान्तस्योपोत्तममुदात्तं भवति। देवदत्तस्य पिता यजते ॥ २ ॥ देवब्रह्मणोरनुदात्तः ॥३८॥ देवब्रह्मणोरनुदात्तत्वमेके*। देवब्रह्मणोरनुदात्तत्वमेकइच्छन्ति । देवा ब्र-

---

दित इत्यत्रोक्तम् । ओमभ्यादान इति तु प्लुतोदात्तत्वं भवति । तस्या यज्ञकर्मविषयत्वादित्याहुः । इन्द्र आगच्छेतीन्द्रशब्द आमन्त्रितत्वादाद्युदात्तः तस्य द्वितीयो वर्णो वर्ज्यमानस्वरेणानुदात्तः स उदात्तादनुदात्तस्य स्वरित इति स्वरितस्तस्यानेनोदात्तत्वम् । आकार आख्यात इति । तिङन्ते गच्छशब्दे परत आकार उपसर्गत्वादुदात्तः । परादिश्चेति । आकारात्परस्य गच्छेत्यस्यादिरुदात्तः । तिङ्ङतिङ इति निघाते पूर्ववत्स्वरिते च कृते ऽनेनोदात्तविधानात् । वाक्यादौ चेति । अनन्तरोक्तप्रक्रिययेति भावः । मघवन्वर्जमिति । मघवन्नित्यस्यामन्त्रितस्येति निघातविधानात् । सुत्यापराणामिति । सुत्याशब्दः परो येभ्यस्तेषामित्यर्थः । त्र्यह इति टजन्तत्वादन्तोदात्तत्वम् । असावित्यन्त इति । इदं वाचनिकम् । असाविति प्रथमान्तोपलक्षणम् । गार्ग्य इति । ञित्वादाद्युदात्तत्वे प्राप्ते अन्तोदात्तत्वविधिः । अमुष्येति । षष्ठ्यन्तोपलक्षणमेतत् । दाक्षेरिति पूर्ववदाद्युदात्तत्वं प्राप्तम् । देव । अनुदात्तत्वमेक इति । ये देवा ब्रह्माण इति पदयोर्वैयधिकरण्यमाहुस्तदा हि पूर्वस्यामन्त्रितस्याविद्यमानत्वाद् द्वयोरपि पदयोरामन्त्रिताद्युदात्तत्वे शेषनिघाते च स्वरितत्वे च कृते ऽनेनानुदात्तः क्रियते यदा तु देवाः ब्रह्माण इत्यनयोः सामानाधिकरण्यं तदा विभाषितं विधी-

ह्मणः देवा ब्रह्माणः ॥ स्वरितात्संहितायामनुदात्तानाम् ॥३१॥ स्वरितात्संहितायामनुदात्तानामिति चेद्द्व्येकयोरैकश्रुत्यवचनम् *। स्वरितात्संहितायामनुदात्तानामिति चेद्द्व्येकयोरैकश्रुत्यं वक्तव्यम् । आग्निवेश्यः पचतीति । किं पुनः कारणं न सिध्यति । बहुवचनेन निर्देशः क्रियते तेन बहूनामेवैकश्रुत्यं स्याद्द्व्येकयोर्न स्यात् । नैष दोषः । नात्र बहुवचनेन निर्देशस्तन्त्रम् । कथं पुनस्तेनैव च नाम निर्देशः क्रियते तच्चातन्त्रं स्यात् । तत्कारी च भवांस्तद्द्वेषी च । नान्तरीयकत्वादत्र बहुवचनेन निर्देशः क्रियते । अवश्यं कया चिद्विभक्त्या केन चिद्वचनेन निर्देशः कर्तव्य इति । तद्यथा । कश्चिदन्नार्थी शालिकलापं सपलालं सतुषमाहरति नान्तरीयकत्वात् । स यावदादेयं तावदादाय तुषपलालान्युत्सृजति । तथा कश्चिन्मांसार्थी मत्स्यान् सकण्टकान् सशकलानाहरति नान्तरीयकत्वात् । स यावदादेयं तावदादाय शकलकण्टकान्युत्सृजति। एवमिहापि नान्त-

---

षवचने बहुवचनमिति पक्षे विद्यमानत्वादामन्त्रितस्येति निघातस्य सिद्धत्वान्नानेनार्थ इत्यन्येषां मतमिति मतभेदप्रदर्शनार्थमेकइत्युक्तम् । स्वरि । द्व्येकयोरिति । पशुना यजेतेतिवत्सङ्ख्याया विवक्षितत्वात् । आग्निवेश्य इति । यञन्तत्वादाद्युदात्तः । शेषनिघातः ततो द्वितीयो वर्ण उदात्तादिति स्वरितः तस्मात्परौ द्वावनुदात्तौ । पचतीति । धातुरुदात्तः शप्तिपावनुदात्तौ ततः शबकारः स्वरितः ततः पर एकोनुदात्तः । द्व्येकयोरित्यत्र द्विशब्देन द्वित्वं एकशब्देन चैकत्वं तेन द्वित्वे एकत्वे च सतीत्यर्थः । नात्रेति । तन्त्रशब्दोऽत्र प्रधानवाची यथा गृहं संमार्ष्टीति सङ्ख्या न विवक्ष्यते तथेहापीत्यर्थः । तत्कारीति । असत्यां बहुत्वसङ्ख्यायां बहुवचनमेव न स्यादिति तद्विवक्षणीयम् । नात्र निर्देशस्तन्त्रमिति वचनात्तदेवाविवक्षितमिति विरोध इत्यर्थः । नान्तरीयकत्वादिति। शब्दसंस्कारार्थमेवात्र बहुत्वं विवक्ष्यते न तु कार्यसिद्ध्यर्थमित्यर्थः । तुषपलालानीति । तुषसहितानि पलालानीति तत्पुरुषः । द्वन्द्वे तु जातिवा-

रीयकत्वाद् बहुवचननिर्देशः क्रियते । अविशेषेणैकश्रु-
त्यं भवति । अविशेषेणैकश्रुत्यमिति चेद् व्यवहितानाम-
प्रसिद्धिः*। अविशेषेणैकश्रुत्यमिति चेद् व्यवहितानामैक-
श्रुत्यं न प्राप्नोति । इमं मे गङ्गे यमुने सरस्वति शुतु-
द्रि । अनेकमपीति तु वचनात्सिद्धम् *। अनेकमप्येकम-
पि स्वरितात्परं संहितायामेकश्रुतिर्भवतीति वक्तव्यम् ।
सिध्यति। सूत्रं तर्हि भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु
चोक्तं स्वरितात्संहितायामनुदात्तानामिति चेद् द्व्येक-
योरेकवचनमविशेषेण व्यवहितानामप्रसिद्धिरिति ।
नैष दोषः । कथम् । एकशेषनिर्देशोयम् । अनु-
दात्तस्य चानुदात्तयोश्चानुदात्तानां चानुदात्तानामि-
ति । एवमपि षट्प्रभृतीनामेव प्राप्नोति । षट्प्रभृति-
ष्वेकशेषः परिसमाप्यते । प्रत्येकं वाक्यपरिसमाप्तिर्दृ-
ष्टेति द्व्येकयोरपि भविष्यति । स्वरितात्संहितायाम् ॥
अपृक्त एकाल्प्रत्ययः ॥४१॥ अपृक्तसंज्ञायां हल्ग्रहणं स्वा-
दिलोपे हलो ऽग्रहणार्थम्*। अपृक्तसंज्ञायां हल्ग्रहणं क-
र्तव्यम् । एकहल्प्रत्ययो ऽपृक्तसंज्ञो भवतीति वक्तव्यम् ।

चित्वादेकवद्भावप्रसङ्गः । एवं शकलकण्टकामीति । व्यवहितानामिति । स्वरि-
तादिति पञ्चमीनिर्देशादनन्तरस्यैव कार्येण भाव्यमिति । इमं मे गङ्गे इत्यत्र मे-
शब्दात्स्वरितात्परस्यैकस्यैवानन्तरस्य स्याद् न द्वितीयादीनां व्यवधानादित्यर्थः ।
एकशेषनिर्देशोयमिति । योगारम्भपक्षे वर्गत्रयोपादानेनैकशेषः क्रियते ।
अनुदात्तयोरनुदात्तानामिति च कृते एकशेषे पुनरेकशेषः कर्तव्यः । आ-
कृतिपक्षाश्रयेण प्रत्याख्याते सूत्रे जात्याख्यायामिति बहुवचनं कृतं तत-
श्चैकद्विबहुषु स्वरितात्परस्याजातेरानन्तर्येणोपलम्भात्सर्वेषामैकश्रुत्यस्य सिद्ध-
त्वाद्दोषाभावः । एवमपीति । सहविवक्षायामेकशेषविधानात्समुदितानां
कार्यप्रसङ्गः । प्रभृतिग्रहणेन चैकशेषवाक्ये ऽनुदात्तानामित्यनेनैव चतुरादयो-
प्यनुदात्ता गृह्यन्ते इति दर्शयति । प्रत्येकमिति । निर्देश एव सहविवक्षा ।
कार्यप्रवृत्तिस्तु प्रत्येकं यथा देवदत्तयज्ञदत्तविष्णुमित्रा भोज्यन्तामित्युक्ते देवद-

किं प्रयोजनम्। स्वादिलोपे हलो ऽग्रहणार्थम्। एवं हि स्वादिलोपे हलो ग्रहणं न कर्तव्यं भवति। हल्ङ्याब्भ्यो दीर्घात्सुतिस्यपृक्तं हलिति। अपृक्तस्येत्येव सिद्धम्। अणिञोर्लुगर्थमल्ग्रहणम्। अणिञोर्लुगर्थमल्ग्रहणं कर्तव्यम्। किं प्रयोजनम्। अणिञोर्लुकि ग्रहणं न कर्तव्यं भवति। ण्यक्षत्रियार्षञितो यूनि लुगणिञोरिति। अपृक्तस्येत्येव सिद्धम्। अणिञोर्लुगर्थमिति चेण्णेतिप्रसङ्गः*। अणिञोर्लुगर्थमिति चेण्णेतिप्रसङ्गो भवति। इहापि प्राप्नोति। फाण्टाहृतेरपत्यं माणवकः फाण्टाहृत इति। णवचनसामर्थ्यान्न भविष्यति। वचनप्रामाण्यादिति चेत् फञ्निवृत्त्यर्थं वचनम्*। वचनप्रामाण्यादिति चेत् फञ्निवृत्त्यर्थमेतत्स्यात्। फञतो मा भूदिति। पैलादिषु वचनात्सिद्धम्। यद्येतावत्प्रयोजनं स्यात् पैलादिष्वेवास्य पाठं कुर्वीत। तत्र पाठादन्येषामपि फञो निवृत्तिर्भवति। एवं सिद्धे सति यदयं णं शास्ति तज्ज्ञापयत्याचार्यो नास्य लुग्भवतीति। तान्येतानि त्रीणि ग्रहणानि भवन्ति अपृक्तसंज्ञायां हल्ग्रहणं कर्तव्यम्। स्वादिलोपे हलो ग्रहणं न कर्तव्यम्। अणिञोर्लुकि ग्रहणं कर्तव्यम्। अल्ग्रहणेऽपि वै क्रियमाणे तान्येव त्रीणि ग्रहणानि भवन्ति अपृक्तसंज्ञायामल्ग्रहणं कर्तव्यम्। स्वादिलोपे हलो ग्रहणं कर्तव्यम्। अणिञोर्लुकि ग्रहणं न कर्तव्यं भवति। अपृक्तग्रहणं कर्तव्यं त-

---

त्तादयः पृथगेव भुञ्जते। अपृक्त। स्वादिलोप इति। विभेदेति णलोपृक्तग्रहणेनैव निवृत्तिः सिध्यतीत्यर्थः। अणिञोरिति। पदद्वयोच्चारणमेव गौरवमिति भावः। णवचनेति। लुगपवादो णो विज्ञास्यते न्यथा ऽण एव लुकि सिद्धे णविधानमनर्थकं स्यादित्यर्थः। फञ्निवृत्त्यर्थमिति। यञिञोश्चेति प्राप्तस्य फको बाधनार्थं

त्र नास्ति लाघवकृतो विशेषः । अयमस्ति विशेषः । अल्ग्रहणे क्रियमाणे एकग्रहणं न करिष्यते । कस्मान्न भवति दर्विर्जागृविः । अलेव यः प्रत्ययः । किं वक्तव्यमेतत् । नहि कथमनुच्यमानं गंस्यते । अल्ग्रहणसामर्थ्यात् । यदि च योल् चान्यश्च तत्र स्यात् । अल्ग्रहणमनर्थकं स्यात् । हल्ग्रहणेपि वै क्रियमाणे एकग्रहणं न करिष्यते । कस्मान्न भवति । दर्विः जागृविः । हलेव यः प्रत्ययः । किं वक्तव्यमेतत् । नहि । कथमनुच्यमानं गंस्यते । हल्ग्रहणसामर्थ्यात् । यदि च यो हल् चान्यश्च तत्र स्यात् । हल्ग्रहणमनर्थकं स्यात् । अस्त्यन्यद्धल्ग्रहणस्य प्रयोजनम् । किम् । हलन्तस्य यथा स्यादजन्तस्य मा भूदिति । एवं तर्हि सिद्धे सति यदल्ग्रहणे क्रियमाणे एकग्रहणं करोति तज्ज्ञापयत्याचार्यो ऽन्यत्र वर्णग्रहणे जातिग्रहणं भवतीति । किमेत-

---

णवचनं स्यात् तस्य च लुक्प्रादेवेत्यर्थः । कस्मान्न भवतीति । प्रत्ययस्य विशेषणमल्ग्रहणमिति तदन्तविधिसद्भाव इति मत्वा प्रश्नः । इदं तु नाश्रितमनुनासिकपरत्वादिति । अल्ग्रहणसामर्थ्यादिति । यद्यलन्तस्य स्यात्केवलस्य चाद्यन्तवद्भावात्तदाल्ग्रहणेन न किं चिद्व्यावर्तितं स्यात् । दर्विरिति । ननु हलन्तत्वाभावादत्र प्राप्तिरेव नास्ति । नैष दोषः । अयं साम्प्रतिको विशब्द इति क्विबादिषु भूतपूर्वगतिर्न लभ्यते तत्रापृक्तसंज्ञायां हल्ग्रहणेन हल्वान् गृह्येत । यथा गुरोश्च हल इत्यत्र गुरुमान् । हलेवेति । हलः प्राधान्यात्प्रत्ययस्य च विशेषणत्वादित्यर्थः । क्विबादिषु भूतपूर्वगत्याश्रयणाद्गौणी चेत्कल्पना । अत्र हल्शब्देन तद्वतो ग्रहणे किं न गौणी । हल्ग्रहणसामर्थ्यादिति । क्विबादयो ऽपि हल्वन्तो दर्विरित्यादौ विप्रत्ययोपीति किमनेन व्यवच्छिन्नं स्यादित्यर्थः । हलन्तस्य यथा स्यादिति । ततश्चासत्येकग्रहणे हन्यादित्यादौ तिलोपः स्यादिति कर्तव्यं हल्ग्रहणे क्रियमाणे एकग्रहणम् । अल्ग्रहणे तु क्रियमाणे न कर्तव्यं कृतं तु ज्ञापनार्थं तद्दर्शितं भाष्ये । यद्यप्ययमर्थो निपात एकाजनाङित्यत्रैकग्रहणेन ज्ञापितस्तथापि मन्दबुद्धीनामनुग्रहाय पुनरिह ज्ञापितः । अपृक्तप्रदेशेषु हल्ग्रहणेनैव सिद्धे संज्ञाविधानं विस्पष्टार्थम् । हृद्विरादैजित्यत्रास्य प-

स्य ज्ञापने प्रयोजनम् । दम्भेर्हल्ग्रहणस्य जातिवाचकत्वात्सिद्धमित्युक्तं तदुपपन्नं भवति । अपृक्त ॥ तत्पुरुषः समानाधिकरणः कर्मधारयः ॥ ४२ ॥ तत्पुरुषस्समानाधिकरणः कर्मधारय इति चेत्समासैकार्थत्वादप्रसिद्धिः* । तत्पुरुषः समानाधिकरणः कर्मधारय इति चेत् समासैकार्थत्वात् संज्ञाया अप्रसिद्धिः । एकोयमर्थस्तत्पुरुषो नाम । अनेकार्थाश्रयं च सामानाधिकरण्यम् । सिद्धं तु पदसामानाधिकरण्यात्* । सिद्धमेतत् । कथम् । तत्पुरुषस्समानाधिकरणपदः कर्मधारयसंज्ञो भवतीति वक्तव्यम् । सिध्यति । सूत्रं तर्हि भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तं तत्पुरुषः समानाधिकरणः कर्मधारय इति चेत् समासैकार्थत्वादप्रसिद्धिरिति । नैष दोषः । अयं तत्पुरुषोस्त्येव प्राथमकल्पिको यस्मिन्नैकपद्यमैकस्वर्यमेकविभक्तित्वं च । अस्ति तादर्थ्यात्ताच्छब्द्यं तत्पुरुषार्थानि पदानि तत्पुरुष इति । तद्यस्तादर्थ्यात्ताच्छब्द्यं तस्येदं ग्रहणम् । तत्पुरुषः ॥ प्रथमानिर्दिष्टं स-

रिभाषात्वं व्यवस्थापितमिह कथं संज्ञात्वेन व्यवहारः । परार्थसामान्यात्परिभाषा संज्ञात्वेन व्यवह्रियते इत्यदोषः । तत् । समासैकार्थत्वादिति । भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तप्रयुक्तस्यानेकस्य शब्दस्यैकस्मिन्नर्थे वृत्तिः सामानाधिकरण्यमुच्यते । नीलोत्पलादिषु तत्पुरुष एक एवेति सामानाधिकरण्यमनुपपन्नम् । वर्तिपदानां तु सामानाधिकरण्यमुपपद्यते तत्पुरुषत्वं तु तेषां नास्ति । ऐकपद्यमिति । पदशब्देनार्थ उच्यते । ऐकार्थ्यमित्यर्थः । अथ वा समासाद्विभक्त्युत्पत्तौ सत्यामैकपद्यमुच्यते । एकविभक्तित्वमिति । एकाकारकत्वमित्यर्थः । तद्य इति । ननु मुख्यस्य तत्पुरुषस्य पदान्तरेण सामानाधिकरण्यं संभवत्येव राजपुरुषः शोभन इत्यादौ तत्कथं गौणस्य ग्रहणम् । नैष दोषः । तत्पुरुषस्य पदान्तरेण सामानाधिकरण्यं बहिरङ्गमन्तरङ्गं तु वर्तिपदानामिति तदेवाश्रीयते । ततश्च सामर्थ्यात्तत्पुरुषशब्दो गौणार्थवृत्तिः परिगृह्यते तेन समासावयवानामिव पदानां कर्मधारयसंज्ञा विधीयते समुदाये च वाक्यपरिसमाप्त्या पदसमुदायस्यैकैव कर्मधारयसंज्ञा न तु प्रत्येकम् । तत्पुरुषसंज्ञाप्रकरणे इयं संज्ञा न कृता

मासउपसर्जनम्॥४३॥प्रथमानिर्दिष्टंसमासउपसर्जनमिति चेदनिर्देशात् प्रथमायाः समासे संज्ञाप्रसिद्धिः*। प्रथमानिर्दिष्टं समासउपसर्जनमिति चेदनिर्देशात् प्रथमायाः समासे उपसर्जनसंज्ञाया अप्रसिद्धिः । नहि कष्टादीनां समासे प्रथमां पश्यामः । सिद्धं तु समासविधाने वचनात्*। सिद्धमेतत् । कथम् । समासविधाने प्रथमानिर्दिष्टमुपसर्जनसंज्ञं भवतीति वक्तव्यम् । तर्त्तर्हि वक्तव्यम् । न वा तादर्थ्यात्ताच्छब्द्यम्*। न वा वक्तव्यम् । किं कारणम् । तादर्थ्यात्ताच्छब्द्यं भविष्यति । समासार्थं शास्त्रं समास इति । यस्य विधौ प्रथमानिर्देशस्ततोन्यत्रोपसर्जनसंज्ञाप्रसङ्गः*। यस्य विधौ प्रथमानिर्देशः क्रियते ततोन्यत्रापि तस्योपसर्जनसंज्ञा प्राप्नोति । राज्ञः कुमारीं राजकुमारीं श्रितः । श्रितादिसमासे द्वितीयान्तं प्रथमानिर्दिष्टं तस्य षष्ठीसमासेप्युपसर्जनसंज्ञा प्राप्नोति । सिद्धं तु यस्य विधौ तं प्रतीति वचनात्*। सिद्धमेतत् । कथम् । यस्य विधौ यत्प्रथमानिर्दिष्टं तं प्रति तदुपसर्जनसंज्ञं भवतीति वक्तव्यम् । तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । उपसर्जनमिति हि म-

---

एकसंज्ञाधिकारात् तत्पुरुषसंज्ञाया बाधा मा भूदिति । प्रथमा । अनिर्देशात्प्रथमाया इति । समासे किं प्रथमानिर्दिष्टं भवितुमर्हति यस्मात्समासे प्रथमा विधीयते । न च तथा भूतस्य सम्भवः । समासे कृते तत एव प्रथमोत्पद्यते न तु तदवयवात् । अन्तर्वर्तिन्या च विभक्त्या प्रथमानिर्दिष्टत्वे आश्रीयमाणे कष्टश्रित इत्यत्र श्रितशब्दस्यैवोपसर्जनसंज्ञा स्यान्न कष्टशब्दस्य निर्दिष्टग्रहणं चानर्थकं स्यात् । समासे प्रथमान्तमुपसर्जनमिति वक्तव्यं स्यात् । न वेति । मुख्यार्थासम्भवाद्गौणोर्थो गृह्यतइत्यर्थः । यस्य विधाविति । निर्देशापेक्षया समासस्याधारत्वात्प्रथमानिर्दिष्टस्य सर्वत्रोपसर्जनसंज्ञा प्राप्नोतीति भावः । राजकुमारीमिति । सत्युपसर्जनत्वे ह्रस्वः स्यात् पूर्वनिपातव्यवस्था च । सिद्धं त्विति । यस्य

इती संज्ञा क्रियते । संज्ञा च नाम यतो न लघीयः । कुत एतत् । लघ्वर्थं हि संज्ञाकरणम् । तत्र महत्याः संज्ञायाः करणएतत्प्रयोजनमन्वर्थसंज्ञा यथा विज्ञायेत अप्रधानमुपसर्जनमिति । प्रधानमुपसर्जनमिति च संबन्धिशब्दावेतौ । तत्र संबन्धादेतद्गन्तव्यं यं प्रति यदप्रधानं तं प्रति तदुपसर्जनसंज्ञं भवतीति । अथ यत्र द्वे षष्ठ्यन्ते कस्मात्तत्र प्रधानस्योपसर्जनसंज्ञा न भवति । राज्ञः पुरुषस्य राजपुरुषस्येति । षष्ठ्यन्तयोश्चोपसर्जनत्वे उक्तम् । किमुक्तम् । षष्ठ्यन्तयोः समासे अर्थाभेदात् प्रधानस्यापूर्वनिपात इति । एवं न चेदमकृतं भवति उपसर्जनं पूर्वमिति । अर्थश्चाभिन्न इति कृत्वा प्रधानस्य पूर्वनिपातो न भविष्यति । यद्यपि तावदेतदुपसर्जनकार्यं परिहृतमिदमपरं प्राप्नोति राज्ञः कुमार्याः राजकुमार्याः । गोस्त्रियोरुपसर्जनस्येति ह्रस्वत्वं प्राप्नोति । उक्तं वा*। किमुक्तम् । परवल्लिङ्गमिति। शब्द-

---

श्रितादेः समासविधौ तं श्रितादिकं प्रतीत्यर्थः । महती संज्ञेति। लोके चाप्रधानमुपसर्जनमुच्यते इहापि तथैवाश्रीयतइत्यर्थः । यद्येवं पूर्वकायोर्ध पिप्पली पुरुषव्याघ्र इत्यादिषु उपसर्जनसंज्ञा प्रधानस्य न प्राप्नोति । नैष दोषः । अन्वर्थसंज्ञा हि यत्र सोर्थः सम्भवतीत्यत्र प्रवृत्तिनिमित्तापेक्षाः प्रवर्तन्ते अन्यत्र तु विधानसामर्थ्यान्निरपेक्षाः । यथा कर्मप्रवचनीयसंज्ञा स्वत्यादीनामिति प्रथमानिर्देशसामर्थ्याद्द्वादीनां संज्ञा प्रवर्तते । अथ यत्रेति । परिहारान्तरसद्भावादेतदुच्यते । अन्वर्थाश्रयणेन ह्येतदपि सिध्यति । षष्ठ्यन्तयोश्चेति । पूर्वनिपातप्रकरणइदमुक्तम्। तत्र हि पूर्वनिपातः प्रत्याख्यायते न वा निष्ठादर्शनादिति। अथाप्यारभ्यते तथापि राजशब्दस्यैव पूर्वनिपातो न पुरुषशब्दस्य । एवं हि वाक्यापेक्षया समासस्यैकार्थता भवति अन्यथा वाक्यसमासयोर्भिन्नार्थता स्यादित्यर्थः । तथा हि । पुरुषार्थो राजापेक्षया प्रधानमेवात्रेति । नासौ भिद्यते राजापेक्षया न व्यतिरिच्यते इत्यर्थः । ततो ऽप्रधानस्यैवात्र राज्ञः पूर्वनिपातः । शब्दशब्दार्थाविति । नन्वेतत्तत्र प्रत्याख्यातं परमयुवतिरित्यादौ द्वौ तिशब्दौ

शब्दार्थाविति । तत्रौपदेशिकस्य ह्रस्वत्वमातिदेशिकस्य श्रवणं भविष्यति । प्रथमानिर्दिष्टम् ॥ एकविभक्ति चापूर्वनिपाते ॥४४॥ द्वितीयादीनामप्यनेनोपसर्जनसंज्ञा प्राप्नोति । तत्र को दोषः । तत्रापूर्वनिपात इति प्रतिषेधः प्रसज्येत । नाप्रतिषेधात्* । नायं प्रसज्यप्रतिषेधः पूर्वनिपाते नेति । किं तर्हि । पर्युदासोयम् । यदन्यत्पूर्वनिपातादिति । पूर्वनिपाते अव्यापारः । यदि केन चित्प्राप्नोति तेन भविष्यति । पूर्वेण च प्राप्नोति तेन भविष्यति । अप्राप्तेर्वा* । अथवा अनन्तरा या प्राप्तिः सा प्रतिषिध्यते । कुत एतत् । अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति । पूर्वा प्राप्तिरप्रतिषिद्धा तया भविष्यति । ननु चेयं प्राप्तिः पूर्वां प्राप्तिं बाधते । नोत्सहते प्रतिषिद्धा सती बाधितुम् । एकविभक्तावषष्ठ्यन्तवचनम्* । एकविभक्तावषष्ठ्यन्तानामिति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । अर्धं पिप्पल्याः अर्धपिप्पलीति । उक्तं वा । किमुक्तम् । परवल्लिङ्गमिति शब्दशब्दार्थाविति तत्रौपदेशिकस्य ह्रस्वत्वमातिदेशिकस्य श्रवणं भविष्य-

---

स्यातामिति । एवं तर्हि अन्वर्थाश्रयेणास्य परिहारस्योक्तत्वादत्र सूत्रे चिन्ता न कृता । एक । समास इति वर्तते । मुख्य एव चेह समासो गृह्यते समासे विधातव्ये यदेकविभक्तीति समासार्थं वाक्यं वा समासो गृह्यते सर्वस्य च शब्दस्यैकविभक्तित्वमिति विशेषणोपादानसामर्थ्याद्यस्य पर्यायेणापि न सर्वविभक्तित्वं तदुपसर्जनसंज्ञं यथा निष्कौशाम्बिरित्यत्र कौशाम्बीशब्दो निष्क्रमणक्रियापेक्षयापादानशक्तिसम्बन्धात् पञ्चम्यन्त एव । नह्यस्य क्रियान्तरापेक्षः शक्त्यन्तराविर्भावः । द्वितीयादीनामिति । कष्टश्रितादिषु कष्टश्रितादयः श्रितादिविशेषणत्वादेकविभक्तिका इत्यनेनोपसर्जनसंज्ञा तेषां प्राप्नोति । ततश्चापूर्वनिपात इति प्रतिषेधः प्राप्नोति । पूर्वसूत्रस्य तु नीलोत्पलादिः समानाधिकरणसमासो ऽवकाशः । ननु चेयमिति । प्रतिषेधयुक्तत्वायुक्तत्वेन विरोधात्परत्वादिति भावः । नोत्सहत इति । अपवादविषयं प्रकल्प्योत्सर्गस्य प्रवर्तनात् ।

ति । कानि पुनरस्य योगस्य प्रयोजनानि । प्रयोजनं द्विगुप्राप्तापन्नालंपूर्वोपसर्गाः। कृतार्थे द्विगुः । पञ्चभिर्गोभिः क्रीतः पञ्चगुः । दशगुः । प्राप्तापन्नः । प्राप्तो जीविकां प्राप्तजीविकः । आपन्नो जीविकामापन्नजीविकः । अलंपूर्व । अलं कुमार्यै अलंकुमारिः । उपसर्गाः क्तार्थे । निष्कौशाम्बिः निर्वाराणसिः ॥ ॥ इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये प्रथमस्याध्यायस्य द्वितीयपादे प्रथमाह्निकम् ॥

अर्थवदधातुरप्रत्ययः प्रातिपदिकम् ॥४५॥ अर्थवदिति व्यपदेशाय वर्णानां मा भूदिति । किं च स्यात् । वनं धनमिति । नलोपः प्रातिपदिकान्तस्येति नलोपः प्रस-

---

पञ्चगुरिति । द्विगुप्राप्तापन्नालंपूर्वगतिसमासेषु प्रतिषेधो वक्तव्य इति वचनात्परवल्लिङ्गं न भवति। अलंकुमारिरिति । पर्यादयो ग्लानाद्यर्थे चतुर्थ्येति समासः॥

इत्यु० कैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे प्रथ० द्वितीये पादे प्रथमाह्निकम् ॥

अर्थवदधातुरप्रत्ययः प्रातिपदिकम् । अभिधेयवचनोऽत्रार्थशब्द आश्रीयते तत्राधातुरप्रत्यय इति पर्युदासाश्रयणादर्थवत एव संज्ञा भविष्यति नार्थोऽर्थवद्ग्रहणेनेत्याशङ्क्याह । अर्थवदिति । व्यपदेशायेति । संज्ञिन इति वाक्यशेषः । पर्युदासाश्रयणे केन धर्मेण सादृश्यमाश्रीयत इत्यप्रतिपत्तिः स्यादिति भावः । वर्णानां मा भूदिति । विशिष्टसंज्ञिव्यपदेशफलं दर्शयति । क्व चिद्वर्णानां चेति पाठः । तत्र चशब्देन पदसमुदायोऽनर्थको दश दाडिमानीत्यादिः समुच्चीयते । किं च स्यादिति । संख्याकर्मादिषु स्वादीनां विधानादनर्थकेभ्यः स्वाद्युत्पत्तिर्न भविष्यतीति प्रश्नः । वनमिति । नन्वधातुरिति नान्तस्य प्रतिषेधो भविष्यति । नैतदस्ति । प्रतिवर्णमत्र विभक्त्युत्पत्तिप्रसङ्गः । न च प्रतिवर्णं धातुसंज्ञासमावेशः । अयं भावः । अविशेषेण स्वादय उत्पद्यन्ते तेषूत्पन्नेष्वर्थनियमः प्रकृतार्थापेक्षया वा प्रत्यय नियम इति स्यादेव स्वाद्युत्पत्तिः । अव्ययादिवत् । यदुक्तं संघातस्यैकार्थ्यात्सुबभावो वर्णादिति तद्वर्णानामर्थवत्तापत्ते । तत्र हि तन्त्रेणैकैव विभक्तिः । समुदायावयवार्थगतमेकत्वं प्रत्याययिष्यति । एकमेव हि तदेकत्वं तच्चैकेनैव हि सुपा प्रत्यायितमित्यवयवेभ्यो विभक्तिर्न स्यात् । अनर्थकस्य तु प्रातिपदिकसंज्ञायां प्रकाशयितव्यस्यार्थस्याभावात्समुदायादिव प्रतिवर्णं विभक्त्युत्पत्तिप्रसङ्गः । नलोप इति । विभक्तेस्तु श्रवणं न भवति समुदायस्य पृथक् प्रातिपदिकसंज्ञायां तदन्तर्भावाद् लुको ऽभावाद् नलोपस्योपलक्षणार्थत्वाज्जश्त्वादी-

ज्येत । अधातुरिति किमर्थम् । अहन् वृत्रम् । अधातुरिति शक्यमवक्तुम् । कस्मान्न भवति अहन्वृत्रमिति । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति न धातोः प्रातिपदिकसंज्ञा भवतीति । यदयं सुपो धातुप्रातिपदिकयोरिति धातुग्रहणं करोति । नैतदस्ति ज्ञापकं प्रतिषिद्धार्थमेतत्स्यात् । अपि काकः श्येनायतइति । अप्रत्यय इति किम् । काण्डे कुडे । अप्रत्यय इति शक्यमवक्तुम् । कस्मान्न भवति काण्डे कुडयइति । कृत्तद्धितग्रहणं नियमार्थं भविष्यति । कृत्तद्धितान्तस्यैव प्रत्ययान्तस्य प्रातिपदिकसंज्ञा भवति नान्यस्येति । अर्थवत्यनेकपदप्रसङ्गः* । अर्थवदिति प्रातिपदिकसंज्ञायामनेकस्यापि पदस्य प्रातिपदिकसंज्ञा प्राप्नोति । दश दाडिमानि षडपूपाः कुण्डमजाजिनं पललपिण्डः अधरोरुकमेतत्कुमार्याः स्फैयकृतस्य पिता प्रतिशीन इति । समुदायोत्रानर्थकः । समुदायोनर्थक इति चेदवयवार्थवत्त्वात्समुदायार्थवत्वं

नामपि प्रसङ्गः । अहन्निति । विशेषविहितत्वात्क्वाद्युत्पत्तौ सत्यामडागमस्य धातुभक्तत्वात्प्रातिपदिकसंज्ञायां सत्यां नलोपप्रसङ्गः । न चाप्रत्यय इति प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधः । न ङिसंबुद्ध्योरिति ज्ञापनाद्द नलोपे विधीयमाने प्रत्ययलक्षणेनाप्रत्यय इति निषेधाभावात् । धातुग्रहणं करोतीति । पुत्रीयतीत्यादौ प्रातिपदिकत्वादेव लुक् सिद्ध इति भावः । श्येनायतइति । अत्राप्रत्यय इति निषिद्धा प्रातिपदिकसंज्ञा । कृत्तद्धित । तद्धितग्रहणमत्र नियमार्थं कृद्ग्रहणं तु प्रतिषिद्धार्थं भिद् छिदिति । अत्र ह्यधातुरिति प्रतिषेधप्रसङ्गः । अनेकपदप्रसङ्ग इति । अनेकं पदमस्मिन्नित्यनेकपदः समुदायस्तस्य संज्ञाप्रसङ्ग इत्यर्थः । अनेकस्यापि पदस्येति । समुदितस्येति बोद्धव्यम् । प्रतिपदं तु नैव संज्ञा प्राप्नोत्यप्रत्यय इति निषेधात् । समुदायस्य तु निषेधो न प्रवर्तते प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स विहित इति वचनात्समुदायाच्च प्रत्ययस्याविधानात् प्रत्ययान्तत्वाभावात् । न विद्यते प्रत्ययो यस्मिन्सोयमप्रत्यय इत्यप्याश्रयितुं न युज्यते बहुपटव इत्यस्यापि समुदायस्य निषेधप्रसङ्गात् स्वरे दोषप्रसङ्गात् । समुदायोत्रानर्थक इति । पदा-

यथा लोके*। समुदायोनर्थक इति चेदवयवार्थवत्त्वात्समुदायार्थवत्त्वम्। अवयवैरर्थवद्भिः समुदाया अर्थवन्तो भवन्ति यथा लोके। तद्यथा लोके आढ्यमिदं नगरं गोमदिदं नगरमित्युच्यते न च सर्वे तत्राढ्या भवन्ति सर्वे वा गोमन्तः। यथा लोके इत्युच्यते लोके चावयवा एवार्थवन्तो न समुदायाः। अतश्चावयवा एवार्थवन्तो न समुदायाः। यस्य हि यद् द्रव्यं भवति स तेन कार्यं करोति। यस्य च या गावो भवन्ति स तासां क्षीरं घृतमुपभुङ्क्ते। अन्यैरेतद् द्रष्टुमशक्यम्। का तर्हीयं वाचोयुक्तिराढ्यमिदं नगरं गोमदिदं नगरमिति। एषैषा वाचोयुक्तिः। इह तावदाढ्यमिदं नगरमित्यकारो मत्वर्थीयः। आढ्या अस्मिन्सन्ति तदिदमाढ्यमिति गोमदिदं नगरमिति मत्वन्तात् मत्वर्थीयो लुप्यते। एवमपि वाक्यप्रतिषेधोर्थवत्त्वात्। वाक्यस्य प्रातिपदिकसंज्ञायाः प्रतिषेधो वक्तव्यः। देवदत्त गामभ्याज शुक्लां देवदत्त गामभ्याज कृष्णामिति। किं कारणम्। अर्थवत्त्वात्। अर्थवद्ध्येतद्वाक्यम्। न वै पदार्थादन्यस्यार्थस्योपलब्धि-

र्थानां समन्वयाभावात्। अवयवार्थवत्त्वादिति। अवयवधर्माणां च समुदाये व्यपदेशात् सति च प्रातिपदिकत्वे सुब्लुक्प्रसङ्गः। एषैषेति। एषा या वाचोयुक्तिः सैषा एतत्प्रमाणेत्यर्थः। अकारो मत्वर्थीय इति। ततश्च नावयवधर्मेण समुदाये व्यपदेशः किं तर्हि दण्डादिवद्यौगिक इत्यर्थः। मत्वन्तादिति। मत्वन्तान्मतुब्न भवति सरूपः प्रत्ययो नेष्ट इति वचनात्तस्मादेकगोपूर्वादिति ठञो भाष्यकारवचनप्रामाण्याल्लोपः। अत इति च तत्र निवृत्तं गौत्रिकादिसिद्ध्यर्थं गवां समूहो गोत्रा सा अस्मिन्नस्तीति गौत्रिकम्। अथ वा मत्वन्तान्मत्वर्थीयो लुप्यतइति। अनेनाऽवयवधर्मस्य समुदाये उपचारमाह। इह तु मुख्ये ऽर्थवत्त्वे ऽसम्भवत्युपचरितत्वस्याश्रयो न युक्तः। अर्थवद्वाक्यमिदानीं दर्शयति। एवमपीति। अर्थवद्धीति। पदार्थानां समन्वयावगमात्। न वै पदार्थादिति। पदानि स्वंस्वमर्थं प्रतिपादयन्ति वाक्यम्। पदार्था एव त्वाकाङ्क्षायोग्यतासन्निधि-

र्भवति वाक्ये । पदार्थादन्यस्यानुपलब्धिरिति चेत् पदार्थाभिसंबन्धस्योपलब्धिः*। पदार्थादन्यस्यानुपलब्धिरिति चेद् । इदमुच्यते । पदार्थाभिसंबन्धस्योपलब्धिर्भवति वाक्ये । इह देवदत्त इत्युक्ते कर्ता निर्दिष्टः कर्म क्रियागुणौ चानिर्दिष्टौ। गामित्युक्ते कर्म निर्दिष्टं कर्ता क्रिया गुणौ चानिर्दिष्टौ । अभ्याजेत्युक्ते क्रिया निर्दिष्टा कर्तृकर्मणी गुणश्चानिर्दिष्टः । शुक्लामित्युक्ते गुणो निर्दिष्टः कर्तृकर्मणी क्रिया चानिर्दिष्टा । इहेदानीं देवदत्त गामभ्याज शुक्लामित्युक्ते सर्वं निर्दिष्टं देवदत्त एव कर्ता नान्यः। गामेव कर्म नान्यत् । अभ्याजैव क्रिया नान्या। शुक्लामेव न कृष्णामिति । येषां पदानां सामान्ये वर्तमानानां यद्विशेषे ऽवस्थानं स वाक्यार्थः । तस्मात्प्रतिषेधः*। तस्मात्प्रतिषेधो वक्तव्यः । न वक्तव्यः । अर्थवत्समुदायानां समासग्रहणं नियमार्थम् । अर्थवत्समुदायानां समासग्रहणं नियमार्थं भविष्यति । समास एवार्थवतां समुदायानां प्रातिपदिकसंज्ञो भवति नान्य इति । यदि नियमः क्रियते प्रकृतिप्रत्ययसमुदायस्य प्रातिपदिकसंज्ञा न प्राप्नोति । बहुपटवः उ-

वशात् परस्परसंसृष्टा वाक्यार्थ इत्यर्थः। न तु वाक्यं वाक्यार्थो वा पृथगस्तीति भावः। पदार्थाभिसम्बन्धस्येति। ध्वनिव्यङ्ग्यं नित्यं वाक्यं विशिष्टस्यार्थस्य पदार्थसंसर्गरूपस्य वाचकम्। अन्यथा स्फ्लशाब्दो वाक्यार्थः स्यात्। कर्ता निर्दिष्ट इति। सम्बोधनविषयमनियतक्रियं कर्तृमात्रमित्यर्थः। यद्विशेषेवस्थानमिति। पदार्थसंसर्गरूपे वाक्यार्थे इत्यर्थः। अत एव वाक्यमेव मुख्यः शब्दो वाक्यार्थ एव मुख्यः शब्दार्थः। साङ्ख्यात्त्वन्वयव्यतिरेकौ कल्पितौ लाघवार्थमाश्रित्य पदार्थव्यवस्थापनं क्रियते। प्रतिवाक्यं व्युत्पत्त्यसम्भवाच्छाब्दव्यवहाराभावप्रसङ्गात्। बहुपटव इति। द्योत्येनार्थेनार्थवान् प्रत्ययः। प्रकृतिस्तु वाच्येनेत्यर्थवत्समुदायोयं भवति। उच्चकैरिति। तन्मध्यपतितस्तद्ग्रहणेन गृह्यत इति यदा नाश्री-

च्चकैर्नीचकैरिति । किं पुनरत्र प्रातिपदिकसंज्ञया प्रार्थ्य-ते । प्रातिपदिकादिति स्वाद्युत्पत्तिर्यथा स्यादिति । नैष दोषः । यथैवात्राप्रातिपदिकत्वात्सुबुत्पत्तिर्न भवति एवं लुगपि न भविष्यति । तत्र यैवासावन्तर्वर्तिनी विभक्तिस्तस्या एव श्रवणं भविष्यति । नैवं शक्यं स्वरे दोषः स्यात् । बहुपटव इत्येवं स्वरः स्यात् । बहुपटव इति चेष्यते । पठिष्यति ह्याचार्यः । चितः सप्रकृतेर्बह्वकजर्थमिति । तस्यां पुनर्लुप्तायां यान्या विभक्तिरुत्पद्यते तस्याः प्रकृत्यनेकदेशत्वादन्तोदात्तत्वं न भविष्यति । एवं तर्ह्याचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति भवति प्रकृतिप्रत्ययसमुदायस्य प्रातिपदिकसंज्ञेति । यदयमप्रत्यय इति प्रतिषेधं शास्ति । स च तदन्तप्रतिषेधः*। स तर्हि ज्ञापकार्थः प्रत्ययप्रतिषेधो वक्तव्यः । ननु चायं प्राप्त्यर्थो पि वक्तव्यः । नार्थः प्राप्त्यर्थेन । कृत्तद्धितगृह-

---

यते नाप्यकच् प्राप्नुवत् इति तदायं दोषः । तदा हि सुबन्तस्याकचि कृते अव्ययादिति सुब्लुगभावात्सुपो धातुप्रातिपदिकयोरिति लुगिष्यते स च न प्राप्नोति । किं पुनरत्रेति । उच्चकैरित्याद्यन्यथा सिध्यतीति प्रश्नः । इतरो बहुपटव इति न सिध्यतीति मन्यमान आह । प्रातिपदिकादिति स्वर इति । बहुपटव इति वकाराकारस्योदात्तत्वं प्राप्नोति टकाराकारस्य चेष्यते । प्रकृत्यनेकदेशत्वादिति नह्यसौ प्रकृतेरेकदेश इत्यर्थः । अप्रत्यय इति प्रतिषेधं शास्तीत्युक्ते कश्च न ब्रूयाद्बहुपटव इत्यत्राप्रत्ययइति निषेधः प्राप्नोतीत्यत आह । स च तदन्तप्रतिषेध इति प्रत्ययग्रहणे यस्मात्सविहित इतितदन्तविधिः । संज्ञाविधौ च प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधिर्निवारितः । अप्रत्यय इत्ययं तु प्रतिषेधविधिः । पटुशब्दाच्चात्र जसुत्पन्नो न बहुपटुशब्दादिति बहुपटव इत्येतदप्रत्ययान्तमेव । अथ वा अप्रत्यय इति बहुव्रीह्याश्रयणात् प्रत्ययादेरपि बहुपटव इत्यस्य निषेधः प्राप्नोतीत्याह । स चेति । अप्रत्यय इति तत्पुरुष आश्रीयते तस्य स्वपदार्थप्रधानत्वेनान्तरङ्गत्वादिति भावः । प्राप्त्यर्थ इति । प्रतिषेधप्राप्त्यर्थ इत्यर्थः । स एषोनन्यार्थ इति । ज्ञापनार्थ एवेत्यर्थः । सुबन्तानामिति । एतच्चोपलक्षणं भेदसंसर्गद्वारका-

णं नियमार्थं भविष्यति। कृत्तद्धितान्तस्यैव प्रत्ययान्तस्य प्रातिपदिकसंज्ञा भविष्यति नान्यस्य प्रत्ययान्तस्येति। स एषो ऽनन्यार्थः प्रत्ययप्रतिषेधो वक्तव्यः। प्रकृतिप्रत्ययसमुदायस्य वा प्रातिपदिकसंज्ञा वक्तव्या। उभयं न वक्तव्यम्। तुल्यजातीयस्य नियमः। कश्च तुल्यजातीयः। यथाजातीयकानां समासः। कथंजातीयकानां समासः। सुबन्तानाम्। सुप्तिङ्समुदायस्य तर्हि प्रातिपदिकसंज्ञा प्राप्नोति। सुप्तिङ्समुदायस्यापि प्रातिपदिकसंज्ञा आरभ्यते। जहि कर्मणा बहुलमाभीक्ष्ण्ये कर्तारं चाभिदधातीति। तन्नियमार्थं भविष्यति। एतस्यैव सुप्तिङ्समुदायस्य प्रातिपदिकसंज्ञा भवति नान्यस्येति। तिङ्समुदायस्य तर्हि प्रातिपदिकसंज्ञा प्राप्नोति। तिङ्समुदायस्यापि प्रातिपदिकसंज्ञा ऽऽरभ्यते। आख्यातमाख्यातेन क्रियसातत्ये इति। तन्नियमार्थं भविष्यति। एतस्यैव तिङ्समुदायस्य प्रातिपदिकसंज्ञा भवति नान्यस्येति। अर्थवत्ता नोपपद्यते केवलेनावचनात्*। अर्थवत्ता नोपपद्यते वृक्षशब्दस्य। किं कारणम्। केवलेनावचनात्। न केवलेन वृक्षशब्देनार्थो ग-

र्थवत्त्वयुक्तानाम्। यस्मात्सुबन्तानामपि समासो दृश्यते। अश्वक्रीतीत्यादौ गतिकारकोपपदानां कृद्भिः सह समासवचनं प्राक् सुबुत्पत्तेरिति वचनात्। देवदत्तो ग्रामं गत इत्यादेः सुबन्तसमुदायस्यैव वाक्यस्य नियमेन निवृत्तिः स्यादित्यभिप्रायेणाह। सुप्तिङ्समुदायस्येति। जहि कर्मणेति। ननु समाससंज्ञेयं समासान्तोदात्तार्था। नैष दोषः। समासत्वादेव प्रातिपदिकत्वमिति तत्तुल्यजातीयताप्रतिपादनार्थमेतदुपन्यस्तम्। तिङ्समुदायस्येति। पचत धावतीत्यादि। ततश्च प्रातिपदिकान्तोदात्तत्वप्रसङ्गः। आख्यातमिति। ततश्च समासेन तुल्यजातीयानां सर्वेषां वाक्यानां नियमान्निवृत्तिः सिद्धेत्यर्थः। अर्थवत्तेति। अर्थवत्ता संज्ञानिमित्तत्वेनेहोपात्ता सा च वाक्यस्यैव पदस्य वा केवलस्य लोके प्रयुज्यमानस्योपपद्यते। न तु प्रकृतिभागस्य केवलस्य प्रयोगा-

म्यते । केन तर्हि । सप्रत्ययकेन । न वा प्रत्ययेन नित्यसंबन्धात् केवलस्याप्रयोगः*। न वा एष दोषः । किं कारणम् । प्रत्ययेन नित्यसंबन्धात् । नित्यसंबद्धावेतावर्थौ प्रकृतिः प्रत्यय इति । प्रत्ययेन नित्यसंबन्धात् केवलस्य प्रयोगो न भविष्यति । अन्यद्भवान्पृष्टोन्यदाचष्टे । आम्रान् पृष्टः कोविदारानाचष्टे । अर्थवत्ता नोपपद्यते केवलेनावचनादिति भवानस्माभिश्चोदितः केवलस्याप्रयोगे हेतुमाह । एवं च किल नाम कृत्वा चोद्यते समुदायस्यार्थे प्रयोगादवयवानामप्रसिद्धिरिति । सिद्धं त्वन्वयव्यतिरेकाभ्याम्। सिद्धमेतत् । कथम् । अन्वयाद्व्यतिरेकाच्च । कोसावन्वयो व्यतिरेको वा । इह वृक्ष इत्युक्ते कश्चिच्छब्दः श्रूयते वृक्षशब्दः अकारान्तः सकारश्च प्रत्ययः । अर्थोपि कश्चिद्गम्यते मूलस्कन्धफलपलाशवान् एकत्वं च । वृक्षावित्युक्ते कश्चिच्छब्दो हीयते कश्चिदुपजायते कश्चिदन्वयी।सकारो हीयते औकार उपजायते।वृक्षशब्द अकारान्तोन्वयी । अर्थोपि कश्चिद्धीयते कश्चिदुपजायते कश्चिदन्वयी। एकत्वं हीयते द्वित्वमुपजायते मूलस्कन्धफलपलाशवानन्वयी । तेन मन्यामहे यः शब्दो हीयते तस्यासावर्थो यो हीयते यः शब्द उपजायते तस्यासावर्थो योर्थ उपजायते यः शब्दोन्वयी तस्यासावर्थो योर्थोन्वयी । विषम उपन्या-

---

भावाद्दर्णवदव्यवस्थार्यत्वात् । नवेति । अन्यथासिद्धः केवलस्याप्रयोगः । न केवला प्रकृतिः प्रयोक्तव्या न च केवलः प्रत्यय इति नियमात् । अर्थवत्ता त्वन्वयव्यतिरेकाभ्यामस्त्येवेति भावः । अन्वयव्यतिरेकाभ्यामिति । अन्वयो ऽनुगमः सति शब्देर्थावगमः । व्यतिरेकः शब्दाभावे तदर्थानवगमः । विषम इति । यदेकः शब्द एकस्मिन्नर्थे नियतः स्यात् तत एतदुच्यते वक्तुं यतस्त्वनियमः ततः प्रकृतेरेव सर्वे अर्थाः स्युः । यथा दधि मध्वग्निचिदिति । प्रत्ययस्तु क्व चिद्गो-

सः । बहवो हि शब्दा एकार्था भवन्ति । तद्यथा । इ-
न्द्रः शक्रः पुरुहूतः पुरन्दरः कन्दुः कोष्ठः कुसूल इति ।
एकश्च शब्दो बह्वर्थः । तद्यथा । अक्षाः पादा माषा इ-
ति । अतः किं न साधीयोर्थवत्ता सिद्धा भवति । न
ब्रूमः अर्थवत्ता न सिध्यतीति । वर्णिता अर्थवत्ता-
न्वयव्यतिरेकाभ्यामेव । तत्र कुत एतदयं प्रकृत्यर्थोयं
प्रत्ययार्थ इति । न पुनः प्रकृतिरेवोभावर्थौ ब्रूयात् ।
प्रत्यय एव वा । सामान्यशब्दा एते एवं स्युः । सामा-
न्यशब्दाश्च नान्तरेण विशेषं प्रकरणं वा विशेषेष्ववति-
ष्ठन्ते । यतस्तु खलु नियोगतो वृक्ष इत्युक्ते स्वभावतः
कस्मिंश्चिदर्थे प्रतीतिरुपजायते । अतो मन्यामहे नेमे
सामान्यशब्दा इति । न चेत्सामान्यशब्दाः प्रकृतिः प्र-
कृत्यर्थे वर्तते प्रत्ययः प्रत्ययार्थे । किं पुनरिमे वर्णा
अर्थवन्तः आहोस्विदनर्थकाः । वर्णस्यार्थवदनर्थकत्वे
उक्तम् । किमुक्तम् । अर्थवन्तो वर्णा धातुप्रातिपदि-
कप्रत्ययनिपातानामेकवर्णानामर्थदर्शनाद्वर्णव्यत्यये चा-
र्थान्तरगमनाद्वर्णानुपलब्धौ चानर्थगतेः संघातार्थवत्त्वा-
च्च । संघातस्यैकार्थत्वात् सुबभावो वर्णात् । अनर्थकास्तु
प्रतिवर्णमर्थानुपलब्धेर्वर्णव्यत्ययापायोपजनविकारेष्वर्थ-
दर्शनादिति । तत्रेदमपरिहृतं संघातार्थवत्त्वाच्चेति । त-
स्य परिहारः । संघातार्थवत्त्वाच्चेति चेद् दृष्टोह्यतदर्थेन गु-

---

तकः । प्रत्ययस्यैव वा सर्वे अर्थाः स्युः इयानध्वनेति यथा । प्रकृतिस्त्वर्थाभिधाने साहायकमात्रं कुर्यात् । अतः किं न साधीय इति । प्रकृतिः सर्वानर्थान-भिदधाति । द्योतकास्तु विभक्त्य इति सिद्धैवार्थवत्ता । प्रत्यय एवेति । ततश्च प्रकृतेरर्थवत्ता न सिध्यतीति तदवस्थो दोष इत्यर्थः । सामान्यशब्दा इति । प्रकृतिश्चेत्सर्वानर्थानभिदध्याद् वृक्ष इत्युक्ते सर्वा संख्या प्रतीयेत । प्रत्ययो वा सर्वस्य प्रातिपदिकस्यार्थं प्रत्याययेदित्यर्थः । यतस्तु खल्विति ।

णेन गुणिनोर्थभावः *। संघातार्थवत्त्वाच्चेति चेद्‌ दृश्यते हि पुनरतदर्थेन गुणेन गुणिनोर्थभावः *। तद्यथा । एकस्तन्तुस्त्वक्त्राणे असमर्थः तत्समुदायश्च कम्बलः समर्थः । एकश्च तण्डुलः क्षुत्प्रतिघाते ऽसमर्थः तत्समुदायश्च वर्द्धितकं समर्थम् । एकश्च बल्वजो बन्धने असमर्थः तत्समुदायश्च रज्जुः समर्था भवति । विषम उपन्यासः । भवति हि तत्र या च यावती चार्थमात्रा । भवति हि कं चित्प्रत्येकस्तन्तुस्त्वक्त्राणे समर्थः । एकश्च तण्डुलः क्षुत्प्रतिघाते समर्थः । एकश्च बल्वजो बन्धने समर्थः । इमे पुनर्वर्णा अत्यन्तमेवानर्थकाः । यथा तर्हि रथाङ्गानि विहृतानि प्रत्येकं व्रजिक्रियां प्रत्यसमर्थानि भवन्ति तत्समुदायश्च रथः समर्थः। एवमेषां वर्णानां समुदाया अर्थवन्तः । अवयवा अनर्थका इति । निपातस्यानर्थकस्य प्रातिपदिकत्वम् *। निपातस्यानर्थकस्य प्रातिपदिकसंज्ञा वक्तव्या । खञ्जति । निखञ्जति । लम्बते । प्रलम्बते । किं पुनरत्र प्रातिपदिकसंज्ञया प्रार्थ्यते । प्रातिपदिकादिति स्वाद्युत्पत्तिः । सुबन्तं पदमिति पदसंज्ञा । पदस्य पदादिति निघातो यथा स्यात् । नैतदस्ति प्रयोजनम् । सत्यामपि प्रातिपदिकसंज्ञायां स्वाद्युत्पत्तिर्न प्राप्नोति । किं कारणम् । नहि

प्रकरणादिना विनैवेति भावः । अतदर्थेनेति । अतत्प्रयोजनेनेत्यर्थः । गुणेनेति । अवयविन । स ह्यवयविन उपकारकत्वाद्गुणः । अवयवी तु गुणी । अर्थभावः प्रयोजनोत्पत्तिः । बल्वजस्तृणविशेषः । या च यावती चेति । अयं समुदायः का चिदित्यस्यार्थे वर्तते । विहृतानीति । विच्छिन्नानीत्यर्थः । अनर्थकस्येति । निपातानां द्योतकत्वादभिधेयार्थाभावेपि द्योत्यार्थसद्भावादेषामर्थवत्त्वं तेषां सिध्यत्येव संज्ञा । यस्य तु द्योत्योप्यर्थो नास्ति तदर्थं वचनम् । निघातो यथा स्यादिति । अर्थवदनर्थकयोरसत्यपि सामर्थ्ये संज्ञाविधानसामर्थ्यान्निघातो भवतीत्येके । समानवाक्यतानिमित्तो निघातो न सामर्थ्यनिमित्तः स चेहास्ति आ-

प्रातिपदिकसंज्ञायामेव स्वाद्युत्पत्तिः प्रतिबद्धा । किं तर्हि । एकत्वादिष्वप्यर्थेषु स्वादयो विधीयन्ते । न चैषामेकत्वादयः सन्ति । नैष दोषः । अविशेषेणोत्पद्यन्ते । उत्पन्नानां नियमः क्रियते । अथ वा प्रकृतानर्थानपेक्ष्य नियमः । के च प्रकृताः । एकत्वादयः । एकस्मिन्नेवार्थएकवचनं न द्वयोर्न बहुषु । द्वयोरेवार्थयोर्द्विवचनं नैकस्मिन्न बहुषु। बहुष्वेवार्थेषु बहुवचनं नैकस्मिन्न द्वयोरिति। अथ वा आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति अनर्थकानामप्येतेषां भवत्यर्थवत्कृतमिति । यदधिपरी अनर्थकावित्यनर्थकयोर्गत्युपसर्गसंज्ञा बाधिकां कर्मप्रवचनीयसंज्ञां शास्ति । किं पुनरयं पर्युदासो यदन्यत्प्रत्ययादिति । आहोस्वित्प्रसज्यायं प्रतिषेधः प्रत्ययो नेति । कश्चात्र विशेषः । अप्रत्यय इति चेत् तिबेकादेशे प्रतिषेधो ऽन्तवत्त्वात् *। अप्रत्यय इति चेत्तिबेकादेशे प्रतिषेधो वक्तव्यः । काण्डे कुड्ये । किं कारणम् । अन्तवत्त्वात् । तिबतिपोरेकादेशः अतिपोन्तवत्स्यात् । अस्त्यन्यत्तिप इति कृत्वा प्रातिपदिकसंज्ञा प्राप्नोति । अस्तु तर्हि प्रसज्यप्रतिषेधः प्रत्ययो नेति । न प्रत्यय इति चेदूङेकादेशे प्रतिषेध आदिवत्त्वात् *। न प्रत्यय इति

ख्यातं साव्ययकारकविशेषणं वाक्यमिति परिभाषणाद्वाक्यस्येत्यपरे। नह्यीति। स्वादिविधिवाक्यस्य संख्याविधिवाक्येनैकवाक्यत्वात्। अविशेषेणेति। नानावाक्यताश्रयणात् । नियमश्चार्थानां न प्रत्ययानामित्यनर्थकेभ्योपि ते भवन्ति । अथ वेति। प्रत्ययनियमेपि दोषाभाव इत्यर्थः। अधिपरी इति । क्रियायोगे गत्युपसर्गसंज्ञयोर्विधानादनर्थकयोः क्रियायोगाभावात्प्राप्तिरेव नास्तीति संज्ञाविधानं यथोक्तार्थस्य ज्ञापकं संपद्यते। आनर्थक्यं च निपातस्य धातुनिपातयोः साधारणार्थतया ऽविकद्योत्यार्थाभावादुच्यते । न तु सर्वात्मनार्थाभावात् । तिबेकादेशइति । तपस्विशब्दादारभ्य सुपः पकारेण प्रत्याहारः । अन्तवत्त्वादिति। पूर्वस्य प्रत्ययसदृशस्य प्रातिपदिकसंज्ञाकार्यमिति पूर्वं प्रत्यन्तव-

चेदूङेकादेशे प्रतिषेधः प्राप्नोति । ब्रह्मबन्धूः । किं कारणम् । आदिवत्त्वात् । प्रत्ययाप्रत्यययोरेकादेशः प्रत्ययस्यादिवत्स्यात् । तत्र प्रत्ययो नेति प्रतिषेधः प्राप्नोति किंपुनरत्र प्रातिपदिकसंज्ञया प्रार्थ्यते । प्रातिपदिकादिति स्वाद्युत्पत्तिर्यथा स्यात् । नैष दोषः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति उत्पद्यन्ते ऊङन्तात्स्वादय इति । यदयं नोङ्धात्वोरिति विभक्तिस्वरस्य प्रतिषेधं शास्ति । अथ वा द्वे ह्यत्र प्रातिपदिकसंज्ञे अवयवस्यापि समुदायस्यापि । तत्रावयवस्य या प्रातिपदिकसंज्ञा तयान्तवद्भावात्स्वाद्युत्पत्तिर्भविष्यति । सुब्लोपे च प्रत्ययलक्षणत्वात् *। सुब्लोपे च प्रत्ययलक्षणेन प्रतिषेधः प्राप्नोति । राजा । तक्षा । प्रत्ययलक्षणेन प्रत्ययो नेति प्रतिषेधः प्राप्नोति । नैष दोषः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति न प्रत्ययलक्षणेन प्रतिषेधो भवतीति । यदयं न ङिसंबुद्ध्योरिति प्रतिषेधं शास्ति । अथ वा पुनरस्तु पर्युदासः । ननु चोक्तमप्रत्यय इति चेत्तिबेकादेशे प्रतिषेधोनन्तवत्त्वादिति । प्रसज्यप्र-

---

द्भावः । आदिवत्त्वादिति । परकार्यप्रतिषेधे कर्तव्ये परं प्रत्येकादेशस्यादिवद्भावः । यदयमिति । अथ वा प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणमिति स्वादय उत्पद्यन्ते । द्वे इति । तत्रान्तरङ्गत्वात्प्रत्ययोत्पत्तेः प्रागेव ब्रह्मबन्धूशब्दस्य प्रवृत्ता प्रतिपदिकसंज्ञेत्यूङेकादेशस्य पूर्वं प्रत्यन्तवद्भावादस्त्येव प्रातिपदिकत्वमिति न कश्चिद्दोषः । राजेति । तत्र नलोपो न स्यात् । अत्राप्यन्तरङ्गत्वात्पूर्वमेव प्रवृत्ता प्रातिपदिकसंज्ञा बहिरङ्गेण प्रतिषेधेन न शक्यते निवर्तयितुमिति परिहारोस्ति । न ङिसंबुद्ध्योरिति । ननु हे सुराजन्निति समासप्रातिपदिकसंज्ञार्थः प्रतिषेधः स्यात् । न चोत्तरप्राप्तेरप्रत्यय इति प्रतिषेधः । मध्येऽपवादा इति न्यायात् । एवं तर्हि समासेप्यप्रत्यय इति वर्तते । अन्यथा सुराजा ऽतिराजेत्यादौ विध्यर्थतायां संभवत्यां नियमार्थं समासग्रहणं न स्यात् । यत्तस्येति । विभक्त्यन्तं च व्यक्तिसंख्याप्रधानं न च तयोर्लिङ्गयोगः । न वा-

तिषेधेप्येष दोषः । द्वे ह्यत्र प्रातिपदिकसंज्ञे अवयवस्यापि समुदायस्यापि । गृह्यते च प्रातिपदिकाप्रातिपदिकयोरेकादेशः प्रातिपदिकग्रहणेन । तस्मादुभाभ्यामपि वक्तव्यं स्यात् ह्रस्वो नपुंसके यत्तस्येति । किं च नपुंसके । नपुंसकं यस्य गुणः । कस्य च नपुंसकं गुणः । प्रातिपदिकस्य । अर्थवदधातुरप्रत्ययः प्रातिपदिकम् ॥ कृत्तद्धितसमासाश्च ॥ ४६ ॥ समासग्रहणं किमर्थम् । समासग्रहणउक्तम् । किमुक्तम् । अर्थवत्समुदायानां समासग्रहणं नियमार्थमिति । कृत्तद्धित ॥ ह्रस्वो नपुंसके प्रातिपदिकस्य ॥ ४७ ॥ प्रातिपदिकग्रहणं किमर्थम् । नपुंसकह्रस्वत्वे प्रातिपदिकग्रहणं तिब्निवृत्त्यर्थम् । नपुंसकह्रस्वत्वे प्रातिपदिकग्रहणं क्रियते तिब्निवृत्त्यर्थं, तिबन्तस्य ह्रस्वत्वं मा भूत् काण्डे कुड्ये रमते ब्राह्मणकुलमिति । अव्ययप्रतिषेधः* । अव्ययानां प्रतिषेधो वक्तव्यः । इह मा भूत् । दोषा ब्राह्मणकुलं दिवा ब्राह्मणकुलमिति । स तर्हि वक्तव्यः । न वक्तव्यः । नात्राव्ययं नपुंसके वर्तते । किं तर्हि । अधिकरणमत्राव्ययं नपुंसकस्य । इह तर्हि प्राप्नोति । काण्डीभूतं वृषलकुलं कुड्यीभूतं वृषलकुलमिति । न वा लिङ्गाभावात्* । न वा वक्तव्यम् । किं कारणम् । लिङ्गाभावात् । अलिङ्गमव्ययम् । किं पुनर-

---

त्तवद्भाविनार्थः शक्नोतिदेष्टुमिति न भवति ह्रस्वः । अथ वा नपुंसकत्वं प्राति-
पदिकार्थस्यैव संभवतीति प्रातिपदिकग्रहणं मुख्यप्रातिपदिकपरिग्रहार्थमि-
त्यन्तवद्भावेन यत्प्रातिपदिकं तस्य ह्रस्वाभावः । अत्र च सूत्रे यदव्युत्पन्नमर्थव-
त्तदुदाहरणं व्युत्पत्तौ तु ह्रदन्तत्वादेव सिध्यतीति पृथगस्यारम्भोनर्थकः स्यात् ।
अव्युत्पत्तिपक्षस्य चेदमेव सूत्रं ज्ञापकमित्याहुः । ह्रस्वो नपुंसके । प्रातिपदिक-
ग्रहणमिति । नपुंसकलिङ्गं द्रव्यस्यैव संभवति । द्रव्यवाचित्वं तु प्रातिपदिकस्यैव
संभवति न तु सुबन्तस्य शक्तिप्रधानत्वान्नापि तिङन्तस्य क्रियाप्रधानत्वादिति
प्रश्न. । काण्डे इति । द्वयोरपि शक्तिशक्तिमतोरभिधानादस्ति नपुंसकार्थवृत्तित्वं

यमव्ययस्यैव परिहारः आहोस्वित्तिबन्तस्यापि परिहारः । तिबन्तस्यापीत्याह । कथम् । अव्ययं हि किंचिद्विभक्त्यर्थप्रधानं किंचित्क्रियाप्रधानम् । उच्चैर्नीचैरिति विभक्त्यर्थप्रधानम् । हिरुक् पृथगिति क्रियाप्रधानम् । तिबन्तं चापि किंचिद्विभक्त्यर्थप्रधानं किंचित्क्रियाप्रधानम् । काण्डे कुडये इति विभक्त्यर्थप्रधानं, रमते ब्राह्मणकुलमिति क्रियाप्रधानम् । न चैतयोरर्थयोर्लिङ्गसंख्याभ्यां योगोस्ति । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । क्रियमाणेपि हि प्रातिपदिकग्रहणे इह प्रसज्येत । काण्डे कुडये । द्वे ह्यत्र प्रातिपदिकसंज्ञे । अवयवस्यापि समुदायस्यापि । गृह्यते च प्रातिपदिकाप्रातिपदिकयोरेकादेशः प्रातिपदिकग्रहणेन । तस्मादुभाभ्यामिति वक्तव्यं स्याद् ह्रस्वो नपुंसके यत्तस्येति । किं च नपुंसके । नपुंसकं यस्य गुणः । कस्य च नपुंसकं गुणः । प्रातिपदिकस्य । यजेकादेशदीर्घैत्त्वेषु प्रतिषेधः * । यजेकादेश-

---

सुबन्तस्यापीति भावः । रमते ब्राह्मणकुलमिति । यथैव साधनाश्रयां संख्यामाख्यातमुपादत्ते तथा तल्लिङ्गमपि । अव्ययप्रतिषेध इति । यथोपवर्णितन्यायेनाव्ययस्यापि लिङ्गयोगात्प्राप्तिः । दोषा ब्राह्मणकुलमिति । दोषासहचरितत्वाद्ब्राह्मणकुलमेव दोषाशब्देनोच्यते इति ह्रस्वप्रसङ्गः । नात्राव्ययमिति । दोषाशब्दो रात्रावित्यर्थे वर्तते दिवाशब्दोप्यहनीत्यत्रेति । ब्राह्मणकुलसाधनानां क्रियाणामधिकरणं कालो भवन्ब्राह्मणकुलस्याधिकरणं भवति । दोषा दृश्यते चरत्यधीते वेति । आधेयव्यवधानेनाधिकरणस्य क्रियाधारणात् । काण्डीभूतमिति । प्रकृतिविकारयोरभेदविवक्षायां च्विप्रत्ययः । द्वयोरप्यत्र तयोर्नपुंसकत्वाद् ह्रस्वप्रसङ्गः । कृते ह्रस्वत्वे च्वौ चेति दीर्घो भविष्यतीति चेत् । ह्रस्वस्य बहिरङ्गत्वाद्दीर्घे कर्तव्ये ऽसिद्धत्वाद्दीर्घाप्रसङ्गः । एवं रमते इत्यत्रापि ह्रस्वे सति टेरेत्त्वस्याप्रसङ्गः । न वेति । असत्त्ववाचित्वादव्ययस्य न तेन लिङ्गं प्रतिपाद्यत इत्यर्थः । न चैतयोरिति । आख्यातस्य शक्त्याश्रयद्रव्यसंख्याप्रतिपादने सामर्थ्यं न तु तल्लिङ्गप्रतिपादने विचित्रत्वाद्भावशक्तीनाम् । काण्डे तिष्ठत इत्यत्रापि संख्यायाः प्राधान्यान्नपुंसकत्वायोगः । अवश्यमिति । यदवयवधर्मेण समुदायो

दीर्घत्वेषु प्रतिषेधो वक्तव्यः । युगवरत्राय । युगवरत्रार्थम् । युगवरत्रेभ्यः । यजेकादेशदीर्घत्वेषु बहिरङ्गलक्षणत्वात्सिद्धम् * । बहिरङ्गा एते विधयः । अन्तरङ्गं ह्रस्वत्वम् । असिद्धं बहिरङ्गमन्तरङ्गे ॥ गोस्त्रियोरुपसर्जनस्य ॥४८॥ उपसर्जनह्रस्वत्वे च * । किम् । यजेकादेशदीर्घत्वेषु प्रतिषेधो वक्तव्यः । अतिखट्वाय । अतिखट्वार्थम् । अतिखट्वेभ्यः । उपसर्जनह्रस्वत्वे च । किम् । बहिरङ्गलक्षणत्वात्सिद्धमित्येव । बहिरङ्गा एते विधयः । अन्तरङ्गं ह्रस्वत्वम् । असिद्धं बहिरङ्गमन्तरङ्गे । गोटाङ्ग्रहणं कृन्निवृत्त्यर्थम् * । गोटाङ्ग्रहणं कर्तव्यम् । किमिदं टाङिति । प्रत्याहारग्रहणम् । क्व संनिविष्टानां प्रत्याहारः । टापः प्रभृत्या ष्यङो ङकारात् । किं प्रयोजनम् । कृन्निवृत्त्यर्थम् । कृत्स्त्रिया धातुस्त्रियाश्च ह्रस्वत्वं मा भूदिति । अतितन्त्रीरतिश्रीरतिलक्ष्मीरिति । तत्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । स्त्रीग्रहणं स्वरयिष्यते । तत्र स्वरितेनाधिकारगतिर्भवति । स्त्रियामित्येवं प्रकृत्य ये विहितास्तेषां ग्रहणं विज्ञास्यते स्वरितेनाधिकारगतिर्भवतीति न दोषो भवति यद्येवं प्रत्ययग्रहणमिदं भव-

---

व्यपदिश्यते इत्यर्थः । यत्तस्येति । साक्षात् तस्यैव यदा नपुंसकत्वं तदा ह्रस्वः । यस्य त्ववयवद्वारकं तस्य मा भूत् । अथ वा तस्यैवानुपजातव्यतिरेकस्येत्यर्थः । विभक्त्यन्तं चोपजातव्यतिरेकमिति ह्रस्वाभावः । सूत्रकारेण तु प्रातिपदिकग्रहणं मुख्यप्रातिपदिकपरिग्रहार्थं कृतं प्रातिपदिकस्यैव नपुंसके वृत्तिसम्भवात् । तेनान्तवद्भावादतिदिष्टप्रातिपदिकस्य ह्रस्वाभावः । युगवरत्रायेति । दीर्घे कृते पुनर्ह्रस्वः पुनर्दीर्घ इति चक्रकप्रसङ्गः । गोस्त्रियोरुपसर्जनस्य । कृन्निवृत्त्यर्थमिति । धातुस्त्रिया अपि कृदन्तत्वाद्भेदेनानिर्देशः । भाष्यकारस्तु तदेव विभज्य व्याचष्टे । कृत्स्त्रियाश्चेति । स्वरितेनेति । स्वरितेनाधिकार इति योगोनेकधा व्याख्यातः । ततश्च यत्र स्वरितत्वं प्रतिज्ञायते तत्र तदधिकारो गृह्यते इत्ययमपि तस्यार्थः । स्त्रियां त्रिभिर्लक्षणप्रकरणविहितानां तु ह्रस्वभा-

ति तत्र प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स तदादेर्ग्रहणं भवतीति । इह न प्राप्नोति । अतिराजकुमारिरितिसेनानीकुमारिरिति । अस्त्रीप्रत्यये नेत्येवं तत् । ईयसो बहुव्रीहौ पुंवद्वचनम् *। ईयसो बहुव्रीहौ पुंवद्भावो वक्तव्यः । बह्व्यः श्रेयस्यो ऽस्य बहुश्रेयसी विद्यमानश्रेयसी । पूर्वपदस्य च प्रतिषेधो गोसमासनिवृत्त्यर्थम् *। पूर्वपदस्य च प्रतिषेधो वक्तव्यः । किं प्रयोजनम् । गोसमासनिवृत्त्यर्थम् । गोनिवृत्त्यर्थं समासनिवृत्त्यर्थं च । गोनिवृत्त्यर्थं तावत् गोकुलं गोक्षीरं गोपालक इति । समासनिवृत्त्यर्थम् । राजकुमारीपुत्रः सेनानीकुमारीपुत्र इति । किमुच्यते समासनिवृत्त्यर्थमिति न पुनरसमासोपि किं चित्पूर्वपदं यदर्थः प्रतिषेधः स्यात् । स्त्र्यन्तस्य प्रातिपदिकस्योपसर्जनस्य ह्रस्वो भवतीत्युच्यते । न चान्तरेण समासं स्त्र्यन्तं प्रातिपदिकमुपसर्जनमस्ति । ननु चेदमस्ति खट्वापादो मालापाद इति । एकादेशे कृतेन्तवद्भावात्प्राप्नोति । उभयत आश्रयणे नान्तादिवत् । गोनिवृत्त्य-

---

त्वाभावादग्रहणम् । अस्त्रीप्रत्यये नेत्येवं तदिति । ननु ष्यङः सम्प्रसारणमित्यत्रातिकारीषगन्ध्यापुत्र इत्यत्र सम्प्रसारणाभावार्थमनुपसर्जनस्त्रीप्रत्ययविषयस्तदादिनियमप्रतिषेधः प्रदर्शित इत्युपसर्जनत्वादिह नियमेन भाव्यम् । नैष दोषः । क्व चिदुपसर्जनेपि तदादिनियमो न भविष्यति । हल्ङ्याब्भ्य इत्यत्र दीर्घग्रहणात् । अन्यथा निष्कौशांबिरतिखट्व इत्यादावुपसर्जनत्वादङ्याबन्तत्वात्सुलोपो न भविष्यतीति किं दीर्घग्रहणेन । कथं तर्ह्यनुपसर्जनादित्यत्र कौम्भकारेयो न सिद्ध्यतीत्युक्तं यावता कारशब्दादपि ङीपि कृते तदादिनियमाभावात् कुम्भकारीशब्दात् ढक् भविष्यति । नैष दोषः । तदादिनियमाभावे कारीशब्दादपि कदाचित् ढक् स्यात् । पुंवद्वचनमिति । यथा पुंविषये ईकारः श्रूयते न तु ह्रस्वत्वं प्रतिपद्यते तथेयसोपि पर इत्यर्थः । गोकुलमिति । प्रथमानिर्दिष्टमिति गोशब्दस्योपसर्जनत्वम् । राजकुमारीपुत्र इति । राजकुमारीशब्दः समासप्रातिपदिकम् । इह तु कुमारीपुत्र इति कुमारीशब्दस्य प्रत्ययान्त-

र्थेन तावन्नार्थः । गोन्तस्य प्रातिपदिकस्योपसर्जनस्य ह्रस्वो भवतीत्युच्यते । न चैतद्गोन्तम् । ननु चैतदपि व्यपदेशिवद्भावेन गोन्तम् । व्यपदेशिवद्भावो ऽप्रातिपदिकेन । समासनिवृत्त्यर्थेन चापि नार्थः । स्त्र्यन्तस्य प्रातिपदिकस्योपसर्जनस्य ह्रस्वो भवतीत्युच्यते । अप्रधानमुपसर्जनमिति च संबन्धिशब्दावेतौ । तत्र संबन्धादेतद्गन्तव्यं यं प्रति यदप्रधानं तस्य चेत्सोन्तो भवतीति । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । उच्यमानेपि हि प्रतिषेधे इह प्रसज्येत । पञ्च कुमार्यः प्रिया अस्य पञ्चकुमारीप्रियः । दशकुमारीप्रिय इति । कपि च *। कपि च प्रतिषेधो वक्तव्यः । बहुकुमारीकः । बहुवृषलीकः । द्वन्द्वे च *। द्वन्द्वे च प्रतिषेधो वक्तव्यः । कुक्कुटमयूर्यौ । उक्तं वा *। किमुक्तम् । कपि तावदुक्तं न कपीति प्रतिषेध इति । नैतदस्त्युक्तम् । केण इति या ह्रस्वप्राप्तिस्तस्याः प्रतिषेध इति । कुत एतत् । अनन्तरस्य वि-

---

त्वात् प्रातिपदिकत्वाभावः। उभयत इति। प्रातिपदिकं स्त्रीप्रत्ययश्चेत्याश्रीयते। तत्र यदि प्रातिपदिकस्यान्तवत् तदा स्त्रीप्रत्ययः परो नास्ति। अथ स्त्रीप्रत्ययस्यादिवत्। तदा प्रातिपदिकत्वाभावः। गोन्तस्येति। उपसर्जनग्रहणेन गोस्त्रियौ विशेष्यते पश्चात् ताभ्यां प्रातिपदिकमिति तदन्तविधिः। ग्रहणवतेत्येतच्च प्रत्ययविधिविषयत्वादिह नोपतिष्ठते। व्यपदेशिवद्भाव इति। ननु रोण्या अण् तस्य चेत्यत्र तस्य चेति सर्वस्य शेष इति व्याख्यानात् स्वरूपमित्यस्यानुवृत्त्यनुत्थानात् गोकुलमिति ह्रस्वः प्राप्नोत्येव। नैष दोषः। स्वं रूपमिति नानुवर्तते। तथा चाद्यन्तवत्सूत्रे येन विधिस्तदन्तत्वे इति प्रयोजनमुक्तं तस्य चेत्येतत् तु तत्रत्यवार्तिकस्य शेषो न तु सूत्रस्य। अगोपुत्र इत्यत्रापि न भवति। अत्र ह्यन्यप्रातिपदिकं गोन्तम्। अन्यत्प्रति गोशब्दस्योपसर्जनत्वम्। पञ्चकुमारीप्रिय इति। त्रिपदे बहुव्रीहौ कृते द्वयोः पदयोर्द्विगुसमास इति पञ्चकुमारीशब्दः पूर्वपदं भवति। कपि चेति। अन्तरङ्गत्वाद्ध्रस्वः प्राप्नोति ततः कबिति भावः। कपीति च विषयसप्तमी। कुक्कुटमयूर्याविति। समासार्थे अवयवार्थस्याप्राधान्यादनेकमित्यस्यानुवृत्त्या प्रथमानिर्दिष्टत्वाच्च मयूरीशब्दस्योपसर्जनत्वम्। अ-

र्घिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । यो हि मन्यते या च यावती च ह्रस्वप्राप्तिस्तस्याः सर्वस्याः प्रतिषेध इति । इहापि तस्य प्रतिषेधः प्रसज्येत । प्रियं ग्रामणि ब्राह्मणकुलमस्य प्रियग्रामणिकः । प्रियसेनानिकः । इदं तर्ह्युक्तम् । कपि कृते अनन्त्यत्वाद्ध्रस्वत्वं न भविष्यति । इदमिह संप्रधार्यं कप् क्रियतां ह्रस्वत्वमिति । किमत्र कर्तव्यम् । परत्वात् कप् । अन्तरङ्गं ह्रस्वत्वम् । अन्तरङ्गतरः कप् । ननु चायं कप् समासान्त इत्युच्यते । तादर्थ्यात्ताच्छब्द्यं भविष्यति । येषां पदानां समासः न तावत्तेषामन्यद्भवति कपं तावत् प्रतीक्षते । द्वन्द्वेप्युक्तम् । किमुक्तम् । परवल्लिङ्गमिति । शब्दशब्दार्थाविति । तत्रौपदेशिकस्य ह्रस्वत्वमातिदेशिकस्य श्रवणं भविष्यति । गोस्त्रियोः ॥ लुक्तद्धितलुकि ॥ ४९ ॥

तद्धितलुक्यवन्त्यादीनां प्रतिषेधो वक्तव्यः* । अवन्ती । कुन्ती । कुरूः । तद्धितलुक्यवन्त्यादीनामप्रतिषेधो ऽलुक्परत्वात् * । तद्धितलुक्यवन्त्यादीनामप्रतिषेधः । अनर्थकः प्रतिषेधो ऽप्रतिषेधः । लुक्कस्मान्न भवति । अलुक्य-

---

नन्त्यत्वादिति । समासान्त इति वचनात् कबेव समासस्यान्त इति स्त्रीप्रत्ययान्तं समासप्रातिपदिकं न भवति । परत्वात्कबिति । सावकाशश्च कप् बह्वयवागूक इत्यादौ । अन्तरङ्गमिति । उपसर्जनस्त्रीप्रत्ययान्तप्रातिपदिकमात्रापेक्षत्वात् कप् तु समासविशेषं बहुव्रीहिं नद्युत्तरपदमपेक्षत इति बहिरङ्गः। अन्तरङ्गतर इति । पराभ्युपगमापेक्षया प्रकर्षप्रत्ययः । तादर्थ्यादिति । ततश्चावयवापेक्षत्वात्कपः समुदायापेक्षो ह्रस्वो बहिरङ्गः । द्वन्द्वेप्युक्तमिति । परिहारान्तरमप्यत्रास्ति । अवयवार्थाविव परस्परसहितौ द्वन्द्वार्थ इति प्राधान्यादुपसर्जनत्वाभाव इति । लुक्तद्धित । अवन्त्यादीनामिति । अवन्तीत्यत्र भवत्यवन्तिशब्द उपसर्जनं स्त्रीप्रत्ययश्चास्ति लुक् तद्धितस्य कृत इत्यस्ति लुक्प्राप्तिः । अलुक्परत्वादिति । यत्र स्त्रीप्रत्ययान्तात्परस्य तद्धितस्य लुक् तत्र लुको भाव्यमत्र तु कृते लुकि स्त्रीप्रत्ययः कृतः । नश्यतीति । लुको नीरूपत्वाद्बुद्धिपरिकल्पितं तु

रत्वात् । लुकीत्युच्यते न चात्र लुकं पश्यामः । लुकीति नैषा परसप्तमी शक्या विज्ञातुम् । नहि लुका पौर्वापर्यमस्ति । का तर्हि । सत्सप्तमी । लुकि सतीति । सत्सप्तमी चेत् प्राप्नोति । एवं तर्हीदमिह व्यपदेश्यं सदाचार्यो न व्यपदिशति । किम् । उपसर्जनस्येति वर्तते इति । न च जातिरुपसर्जनम् । लुक्तद्धि ॥ इद्गोण्याः ॥५०॥ इद्गोण्या नेति वक्तव्यम् । गोण्या नेत्येव सिद्धम् । नार्थ इत्त्वेन । का रूपसिद्धिः । पञ्चगोणिर्दशगोणिः । ह्रस्वता हि विधीयते । ह्रस्वत्वमत्र विधीयते । गोस्त्रियोरुपसर्जनस्येति । इति वा वचने तावत् । इदित्येवोच्येत नेति वा । कोन्वत्र विशेषः । मात्रार्थे वा कृतं भवेत् । अथ वा मात्रार्थमिदं वक्तव्यम् । गोणीमात्रमिदम् । गोणिः । अपर आह । गोण्या इत्त्वं प्रकरणात् । अशिष्यं गोण्या इत्त्वम् । किं कारणम् । प्रकरणात् । प्रकृतं ह्रस्वत्वम् । ह्रस्व इति वर्तते । न तु सूच्याः । सूच्याद्यर्थमथापि

लुकः परत्वमाश्रित्य वार्तिककृतोक्तमलुक्परत्वादिति । न च जातिरिति । उपसर्जनग्रहणेन स्त्रीप्रत्ययो विशेष्यते । अप्रधानं चेहोपसर्जनं गृह्यते न शास्त्रीदमसंभवात् । अवन्तीत्यत्र चापत्यलक्षणा जातिः स्त्रीत्वयुक्ता प्राधान्येनाभिधीयत इत्यर्थः । अप्रातिपदिकत्वाच्चात्र ह्रस्वाभावः । आमलकमित्यादौ तु तद्धितान्तत्वात्प्रातिपदिकसंज्ञा लिङ्गविशिष्टस्यैवेहोपादानाल्लिङ्गविशिष्टपरिभाषाया उपस्थानाभावः । कुरूरित्यत्रापि उभयत आश्रयणे नान्तादिवदित्यप्रातिपदिकत्वम् । इद्गोण्याः । इति वा वचनमिति । इतीति सप्तमी । इच्छब्देप्युच्यमाने गौरत्वाभाव इत्यर्थः । गोणिरिति । यदा मात्रचो लुक् क्रियते तदा लुकि प्रतिषिद्धे सिद्धत्येव ह्रस्वत्वम् । तस्मात्प्रथमाविधाने परिमाणग्रहणस्य प्रयोजनम् । तद्धितमन्तरेणापि यदा परिमाणशब्दः परिमेये वर्तते तदापि प्रथमा यथा स्यादिति । एवं चानुपसर्जनत्वादभेदोपचारेण प्रमेयवृत्तित्वादप्राप्तो ह्रस्व इति इत्त्वं विधीयते । सर्वत्र तर्हि गोण्या इत्त्वप्रसङ्गः । एवं तर्ह्युपसर्जनस्येति वर्तते न तु तद्धितलुकीति । तेन यत्र स्वार्थोपसर्जनमर्थान्तरं प्रत्याय्यते तत्रेत्त्वविधिर्ह्रस्वत्वं तु न स्यादप्रातिपदिकत्वात् । अशिष्यमिति । गोस्त्रियोरित्यस्यानन्तरं गोण्या

वा । सूच्याद्यर्थमिदं द्रष्टव्यम् । पञ्चसूचिः । दशसूचिः । इद्गोण्या नेति वक्तव्यं ह्रस्वता हि विधीयते । इति वा वचने तावन्मात्रार्थं वा कृतं भवेत् । गोण्या इत्त्वं प्रकरणात् सूच्याद्यर्थमथापि वा ॥ १ ॥ लुपि युक्तवद्व्यक्तिवचने ॥ ५१ ॥ व्यक्तिवचने इति किमर्थम् । शिरीषाणामदूरभवो ग्रामः शिरीषाः तस्य ग्रामस्य वनं शिरीषवनम् । किं च स्याद्विभाषौषधिवनस्पतिभ्य इति णत्वं प्रसज्येत । अपर आह । कटुकबदर्या अदूरभवो ग्रामः कटुकबदरी । षष्ठी युक्तवद्भावेन मा भूदिति । अथ व्यक्तिवचने इत्यप्युच्यमाने कस्मादेवात्र न भवति । षष्ठ्यपि हि वचनम् । नेदं पारिभाषिकस्य वचनस्य ग्रहणम् । किं तर्हि । अन्वर्थग्रहणमुच्यते वचनमिति । एवमपि षष्ठी प्राप्नोति । षष्ठ्यपि ह्युच्यते । लुपोक्तत्वात्तस्यार्थस्य द्वितीयस्य प्रयोगेण न भवितव्यम् । किं कारणम् । उक्तार्थानामप्रयोग इति ।

इति लुगपवादङ्क्स्वार्थं वक्तव्यम् । न तु सूच्या इति । इत्त्वं प्राप्नोतीति शेषः । क्वचित्तु ननु सूच्या इति पाठः । तत्रेत्त्वमिष्यतइत्यध्याहारः । इद्ग्रहणे सति योगविभागो लभ्यते । गोण्यादिरिति तु मात्रचो लोपेन सिद्ध्यति । लुपि । प्रकृत्यर्थसंबन्धिन्यौ लिङ्गसंख्ये प्रत्ययार्थे अतिदिश्येते । शिरीषा इति वरणादित्वादण्णो लुप् । ग्रामवाचित्वाद्वनस्पतिवाचित्वाभावाण्णत्वाभावः । फली वनस्पतिर्ज्ञेय इत्ययं भेदो णत्वविधौ नाश्रित इति फलाभावेपि शिरीषस्यास्ति वनस्पतित्वम् । षष्ठीति प्रकृत्यर्थगतस्य व्यतिरेकस्य प्रत्ययार्थेतिदेशात्षष्ठीप्रसङ्गः । षष्ठ्यपीति । वचनशब्देन ह्येकवचनादयः प्रत्यया उच्यन्ते तत्र वाक्यावस्थायां षष्ठीदर्शनात्तस्या एवात्रातिदेशः प्राप्नोति । नेदमिति । एकवचनादिसंज्ञाविधानकाले अनुनिष्पादी वचनशब्दोपि संज्ञात्वेन नियुक्त इति प्रत्ययः पारिभाषिकं वचनमुच्यते । अन्वर्थग्रहणमिति । संख्यालक्षणोर्थोतिदिश्यतइत्यर्थः । षष्ठ्यपि ह्युच्यतइति । संख्यातिदेशे तद्वचनेन शब्देन प्रवर्तितव्यम् । षष्ठ्यपि संख्यायाः प्रतिपादिकेति भावः । षष्ठीशब्देन च षष्ठ्यर्थः संख्यालक्षणोऽभिधीयते । अथ वा षष्ठ्यप्युच्यते संख्याप्रतिपादनार्थमित्यर्थः । लुपोक्तत्वादिति । लुप्सहचरितेन शब्देनोक्तत्वादि-

आतिदेशिकी तर्हि प्राप्नोति । एवं तर्हि प्रागपि वृत्ते-र्युक्तं वृत्तं चापीह यावता युक्तम् । वक्तुश्च कामचारः प्राग् वृत्तेर्लिङ्गसंख्येप्रागपि वृत्तेर्युक्तं वनस्पतिभिर्नगरंवृत्तं चापि युक्तं वनस्पतिभिर्नगरम्।वृत्ते च युक्तम्*। वृत्ते च युक्तवद्भावो विधीयते। कामचारश्च प्रयोक्तुः। प्राग्वृत्तेर्ये लिङ्गसंख्ये ते अतिदेष्टुम् । वृत्तस्य वा ये लिङ्गसंख्ये ते। यावता कामचारः । वृत्तस्य लिङ्गसंख्ये ते अतिदेक्ष्येते न प्राग्वृत्तेर्ये । किमर्थं पुनरिदमुच्यते । अन्यत्राभिधेयस्य व्यक्तिवचनाभावाल्लुपि युक्तवदनुदेशः*। अन्यत्राभिधेय-वल्लिङ्गवचनानि भवन्ति । क्वान्यत्र । लुकि । लवणः सूपः । लवणा यवागूः । लवणं शाकमिति । अन्यत्राभिधेयवद्व्यक्तिवचनानि भवन्ति लुकि । इहाप्यभिधेय-

---

त्यर्थः । अभिहितः सोर्थोन्तर्भूतः प्रातिपदिकार्थः संपन्न इतिव्यतिरेकाभाव इत्यर्थः । आतिदेशिकीति । संख्यायामतिदिष्टायां तद्वाची शब्दः प्रयोक्तव्यः । वाक्ये च षष्ठी दृश्यते इति तस्या एव च प्रसङ्गः । प्रागपीति । प्रत्ययार्थेन प्रकृतिवाच्यं वस्तु संबद्धं वाक्यावस्थायां वृत्त्यवस्थायां चेत्यर्थः । वक्तुश्चेति । चशब्दो भिन्नक्रमः प्राग् वृत्तेरित्यस्यानन्तरं द्रष्टव्यः । ततश्चायमर्थः । प्राग्वृत्तेर्ये लिङ्गसंख्ये चशब्दात् वृत्तस्य ये ते अतिदेष्टुं कामचारः । वृत्तस्येति । प्रत्यासत्त्येति भावः । वृत्तावुपसर्जनस्यापि क्व चित्संख्याविशेषावगतिर्भवति । यथा तावकीनो मामकीन इत्यादेशात् संख्याभेदावगमः।तथेहप्रत्यायार्थे अतिदिष्टसंख्यावगमात् प्रकृत्यर्थे तदवसायः। यथा आदेशे प्रथमासामानाधिकरण्यदर्शनात् लटि तदवगतिः। तत्र च वृत्तावुपसर्जनं प्रधानार्थमभिधत्तइति व्यतिरेकाभावात् संख्यामात्रप्रतिबद्धा प्रातिपदिकार्थमात्रे प्रथमैव भवति। क्व चिदधिको ग्रन्थः पठ्यते। अथ वा प्राग् वृत्तेर्ये लिङ्गसंख्ये ते अतिदेक्ष्येते। षष्ठी कस्मान्न भवति। सामान्यातिदेशे विशेषानतिदेश इति तत्रायमर्थः।वाक्यावस्थायां प्रकृत्यर्थस्य ये लिङ्गसंख्ये ते अतिदिश्येते षष्ठी तु व्यतिरेकनिबन्धना। न चेह प्रत्ययार्थस्य व्यतिरेकोऽस्ति। न च व्यतिरेकसहिता संख्या अतिदिश्यते। संख्यामात्रातिदेशे संबन्धसहितसंख्यातिदेशाभावात्।किमर्थमिति।अन्तरेणाप्यतिदेशं लिङ्गसंख्ये सिद्धे । यथाऽऽपो दारा इत्यादाविति प्रश्नः। अन्यत्रेति। अभेदं लिङ्गसंख्ययोराश्रित्य वार्तिककारेण पठितम्। भाष्यकारस्तु वाचकभेदनिबन्धनभेदा-

वल्लिङ्गवचनानि प्राप्नुवन्ति इष्यन्ते चाभिधानवत्स्युरिति । तच्चान्तरेण यत्नं न सिध्यतीति लुपि युक्तवदनुदेशः । एवमर्थमिदमुच्यते । अस्ति प्रयोजनमेतत् । किं तर्हीति । लुपो ऽदर्शनसंज्ञित्वादर्थगतिर्नोपपद्यते*। लुब्नामेयमदर्शनस्य संज्ञा क्रियते । न चादर्शनस्य लिङ्गसंख्ये शक्येते अतिदेष्टुं लुपो ऽदर्शनसंज्ञित्वादर्थगति र्नोपपद्यते । न वा ऽदर्शनस्याशक्यत्वादर्थगतिः साहचर्यात्*। न वा एष दोषः । किं कारणम् । अदर्शनस्याशक्यत्वात् । अदर्शनस्य लिङ्गसंख्ये अशक्ये अतिदेष्टुमिति कृत्वा अदर्शनसहचरितो योर्थस्तस्य गतिर्भविष्यति । साहचर्यात् । योगाभावाच्चान्यस्य *। अदर्शनेन योगो नास्तीति कृत्वा अदर्शनसहचरितो योर्थस्तस्य गतिर्भविष्यति साहचर्यात्।समासउत्तरपदस्य बहुवचनस्य लुपः*। समासे उत्तरपदस्य बहुवचनस्य लुपो युक्तवद्भावो वक्तव्यः । मधुरा पञ्चालाः । किं प्रयोजनम् । नियमार्थम् । समासउत्तरपदस्यैव । क्व मा भूत् । पञ्चालमधुरे इति । लुपि युक्तवत् ॥ विशेषणानां चाजातेः॥५२॥कथमिदं विज्ञायते जातिर्यद्विशेषणमिति आहोस्विज्जातेर्यानि विशेषणानीति । किं चातः । यदि विज्ञायते जातिर्यद्विशेषणमिति । सिद्धं पञ्चाला जनपद इ-

---

वसायेनवतिनाव्याचष्टे अभिधेयवदिति।अभिधानवदिति। अभिधानशब्देनोपसर्जनमभिधीयते।तेनहिप्रधानार्थोऽभिधीयते।तस्यचार्थद्वारकौ लिङ्गसंख्यायोगः। न वा दर्शनस्येति । अभावरूपत्वादिति भावः । योगाभावादिति । अदर्शनेन प्रकृत्यर्थेन युक्त इत्यर्थः । मधुरा पञ्चाला इति । वर्तिपदार्था एवापेक्षितपरस्परा द्वन्द्वार्थ इति सिद्धे नियमः क्रियते। अत एव मधुरा गोदा इति भवति न तु मधुरा गोदाविति । द्वन्द्वेऽपि गोदार्थस्य द्वित्वानतिक्रमात् । विशेष.। कथमिति । किं सामानाधिकरण्येन सम्बन्धः। विशेषणानां युक्तवद्व्यक्तिवचने जाति-

ति । सुभिक्षः संपन्नपानीयः बहुमाल्यफल इति । न सिद्ध्यति । अथ विज्ञायते जातेर्यानि विशेषणानीति । सिद्धं सुभिक्षः संपन्नपानीयः बहुमाल्यफल इति । पञ्चाला जनपद इति न सिद्ध्यति । एवं तर्हि नैवं विज्ञायते जातिर्यद्विशेषणमिति नापि जातेर्यानि विशेषणानीति । कथं तर्हि विशेषणानां युक्तवद्भावो भवति । आ जातेः । आजातिप्रयोगात् । किमर्थं पुनरिदमुच्यते । विशेषणानां वचनं जातिनिवृत्त्यर्थम् *। जातिनिवृत्त्यर्थो ऽयमारम्भः । किमुच्यते जातिनिवृत्त्यर्थ इति । न पुनर्विशेषणानामपि युक्तवद्भावो यथा स्यादिति । समानाधिकरणत्वात्सिद्धम् * । सामानाधिकरण्याद्विशेषणानां युक्तवद्भावो भविष्यति । यद्येवं, नार्थो ऽनेन । लुपोन्यत्रापि जातेर्युक्तवद्भावो न भवति । क्वान्यत्र । बदरी सूक्ष्मकण्टका मधुरा वृक्ष इति । किं पुनः कारणमन्यत्रापि जातेर्युक्तवद्भावो न भवति । आविष्टलिङ्गा जातिर्यल्लिङ्गमुपादाय प्रवर्तते उत्पत्तिप्रभृत्या विनाशान्न तद्ध लिङ्गं जहाति । न तर्हीदानीमयं

यदा विशेषणं तदा नेति । अथ वैयधिकरण्येन जातेर्यानि विशेषणानि तेषां नेति । अजातेरिति चासमर्थसमासः । भवति न नञः सम्बन्धात् । उभयथा चाव्याप्तिः प्रतिषेधस्येति प्रश्नः । आजातिप्रयोगादिति । सूत्रे आङः प्रश्लेषो न तु नञः । अयं चायमर्थः । तावद्युक्तवद्भावो भवति यावज्जातिर्न प्रक्रान्ता यदा तु जातिः प्रक्रस्यते विशेषणत्वेन विशेष्यत्वेन वा तदा युक्तवद्भावो न भवतीति । बदरी सूक्ष्मकण्टकेति । मधुरादीनां विशेषणानां बदर्युपनिपाते तल्लिङ्गसंख्यायोगः । वृक्षोपनिपाते तु वृक्षाश्रयलिङ्गसंख्यायोगः । आविष्टलिङ्गेति । आविष्टं लिङ्गं यया सा ऽऽविष्टलिङ्गा नियतलिङ्गेत्यर्थः । सर्वत्र सर्वेषां लिङ्गानां सद्भावेपि केनचिच्छब्देन किं चिल्लिङ्गं प्रत्याय्यतइति शब्दविशेषापेक्षयाविष्टलिङ्गत्वमुच्यते । उत्पत्तिप्रभृत्या विनाशादिति । जातेरुत्पत्तिविनाशायोगात् । शब्दव्यवहारगतावुत्पत्तिविनाशौ गृह्येते तेनासंसारं यावच्छब्दो व्यवहारस्तावज्जातेर्निय-

योगो वक्तव्यः । वक्तव्यश्च । किं प्रयोजनम् । इदं तत्र तत्रोच्यते । गुणवचनानां शब्दानामाश्रयतो लिङ्गवचनानि भवन्तीति । तदनेन क्रियते । हरीतक्यादिषु व्यक्तिः *। हरीतक्यादिषु व्यक्तिर्भवति युक्तवद्भावेन । हरीतक्याः फलानि हरीतक्यः फलानि । खलतिकादिषु वचनम् *। खलतिकादिषु वचनं भवति युक्तवद्भावेन । खलतिकस्य पर्वतस्यादूरभवानि वनानि खलतिकं वनानि । मनुष्यलुपि प्रतिषेधः *। मनुष्यलुपि प्रतिषेधो वक्तव्यः । चञ्चा अभिरूपः । वध्रिका दर्शनीयः ॥ तदशिष्यं संज्ञाप्रमाणत्वात् ॥५३॥ किं या एताः कृत्रिमाष्टिघु-

---

तलिङ्गत्वमित्यर्थः । गुणवचनानामिति । पदसंस्कारपक्षे वाचनिकमेतत् । पदे हि पदान्तरनिरपेक्षे संस्क्रियमाणे नपुंसकं लिङ्गं सर्वनामप्राप्तमेकत्वं च वस्त्वन्तरनिरपेक्षत्वात्सन्निहितमिति शुक्लं पटा इति प्राप्ते भाविनो बहिरङ्गस्याश्रयस्य सम्बन्धिन्यौ लिङ्गसंख्ये अनेन प्रतिपाद्येते । विशेषणानां गुणवचनानामित्यर्थः । युक्तवद्व्यक्तिवचने । आश्रयवल्लिङ्गसंख्ये इत्यर्थः । यदा तु वाक्यसंस्कारस्तदायमनुवाद एव । आश्रयविशेष्यस्य पूर्वमेव प्रक्रमे विशेषणानामपि तन्निष्ठत्वात् । तद्गतयोर्लिङ्गसंख्ययोः सिद्धत्वात् । यदा तु जातिविशेषणं तदा न भवति युक्तवद्भावः । हरीतक्यादिष्विति । नियमार्थमेतत् । तेन वचनमभिधेयाश्रयं भवति । खलतिक इति । खलतिको नाम पर्वतस्तस्यादूरभवानि वनानीति लिङ्गमभिधेयाश्रयमेव भवति । मनुष्यलुपीति । विशेषणानामयं प्रतिषेधः । तेन चञ्चाभिरूप इत्यभिधेयाश्रये लिङ्गसंख्ये भवतः । तृणमयः पुरुषश्चञ्चा तत्सदृशो मनुष्यश्चञ्चा । संज्ञायामिति विहितस्य कनो लुम्मनुष्य इति लुप् । तदशिष्यम् । किं या एता इति । प्रत्यासत्त्याश्रयेण प्रश्नः । नेत्याहेति । प्रत्यासत्तेः सामर्थ्यं बलवत् । नहि टिघुभादिसंज्ञानां प्रमाणत्वं युक्तवद्भावशास्त्रस्याशिष्यत्वे हेतुरुपपद्यते सम्बन्धाभावात् । संज्ञानमिति । अवगमः सम्प्रत्यय इत्यर्थः । तत्र यथापो दाराः सिकता वर्षा इत्युक्ते लिङ्गसंख्याविशेषावगतिरुत्पद्यमाना प्रमाणम् । एवं पञ्चाला वरणा इत्यादावपि । न च पञ्चालादयो यौगिका अपि तु जनपदादीनां संज्ञास्ततो योगानवगमात् तद्धितो नोत्पद्यते इति लुबपि न वक्तव्यः । तत्र सर्वेषां लिङ्गानां सर्वत्र भावात् केन चिच्छब्देन प्रत्याय्यमानं वस्तु कस्य चिल्लिङ्गस्य व्यञ्जकमिति दारादिषु नियतलिङ्गता सिद्धा । बहुत्वमप्यवयवगतं शक्तिगतं चान्यत्र समारोप्यत इति संख्यायोगोपि सिद्धः । एका सिकतेत्यादावपि शिष्टप्रयोग-

भादिसंज्ञास्तत्प्रामाण्यादशिष्यम्।नेत्याह। संज्ञानं संज्ञा। तदशिष्यम्॥जात्याख्यायामेकस्मिन्बहुवचनमन्यतरस्याम्॥५८॥ इदमयुक्तं वर्तते।किमत्रायुक्तम्।बहवस्तेर्थास्तत्र युक्तं बहुवचनम्। तद्यदेकवचने शासितव्ये बहुवचनं शिष्यते एतदयुक्तम्। बहुष्वेकवचनमिति नाम वक्तव्यम्। अत उत्तरं पठति। जात्याख्यायां सामान्याभिधानादैकार्थ्यम्*। जात्याख्यायां सामान्योभिधानादैकार्थ्यं भविष्यति। यत्तद् व्रीहौ व्रीहित्वम्। यवे यवत्वम्। गार्ग्ये गार्ग्यत्वम्। तदेकं, तच्च विवक्षितं तस्यैकत्वादेकवचनमेव प्राप्नोति। इष्यते च बहुवचनं स्यादिति। तच्चान्तरेण यत्नं न सिध्यतीति जात्याख्यायामेकस्मिन् बहुवचन,मेवमर्थमिदमुच्यते। अस्ति प्रयोजनमेतत्। किं तर्हीति। तत्रैकवचनादेशे उक्तम्*। किमुक्तम्। व्रीहिभ्य आगत इत्यत्र घेर्ङितीति गुणः प्राप्नोतीति। नैष दोषः। अर्थातिदेशात्सिद्धम्*। अर्थातिदेशोयम्। नेदं पारिभाषिकस्य वचनस्य ग्रहणम्। किं तर्ह्यन्वर्थग्रहणम्। उच्यते वचनम्। बहूनामर्थानां वचनं बहुवचनमिति। यावद् ब्रूयादेकोर्थो बहुवद्भवतीति तावदेकस्मिन् बहुवचनमिति। संख्याप्रयोगे प्रतिषेधः*।संख्या-

---

दर्शनात् सिध्यति। जात्या। जातिरुपलक्षणम्। द्रव्यं तु शब्दार्थं इति दर्शनाश्रयेणाह। इदमयुक्तमिति। बहुष्वेकवचनमिति। अत्र पक्षे जातेरुपलक्षणत्वेनाख्या जात्याख्येति व्याख्यानम्। जातिपदार्थपक्षाश्रयेणोत्तरमाह। जात्याख्यायामिति। गार्ग्यें गार्ग्यत्वमिति। गोत्रस्यापि जातित्वाभ्युपगमादेतदुक्तम्। बहुषु गर्गेषु गार्ग्यत्वस्याभिन्नस्याभावात्। एकस्मिंस्तु पिण्डे अवस्थाभेदानुगता डित्थत्वादिका जातिर्जात्याख्यायामिति वचनसामर्थ्यान्न गृह्यते। जातिपदार्थवादिमते हि सर्वे शब्दा जात्यर्थाभिधायिन इति सामर्थ्याद्भिन्नपिण्डविषया जातिराश्रीयते। बहूनामिति। बहूनामर्थानां बहुत्वमेवोच्यते इतरेकस्मिन्नर्थे

प्रयोगे प्रतिषेधो वक्तव्यः। एको व्रीहिः संपन्नः सुभिक्षं करोति। एको यवः संपन्नः सुभिक्षं करोति। अस्मदो नामयुवप्रत्यययोश्च*। अस्मदो नामप्रयोगे युवप्रत्ययप्रयोगे च प्रतिषेधो वक्तव्यः। नामप्रयोगे, अहं देवदत्तो ब्रवीमि। अहं यज्ञदत्तो ब्रवीमि। युवप्रत्ययप्रयोगे, अहं गार्ग्यायणो ब्रवीमि। अहं वात्स्यायनो ब्रवीमि। युवग्रहणेन नार्थः। अस्मदो नामप्रत्ययप्रयोगे नेत्येव। इदमपि सिद्धं भवति। अहं गार्ग्यो ब्रवीमि। अहं वात्स्यो ब्रवीमि। अपर आह। अस्मदः सविशेषणस्य प्रयोगे नेत्येव। इदमपि सिद्धं भवति। अहं पटुर्ब्रवीमि। अहं पण्डितो ब्रवीमि। अशिष्यं वा बहुवत् पृथक्त्वाभिधानात्*। अशिष्यो वा बहुवद्भावः। किं कारणम्। पृथक्त्वाभिधानात्। पृथक्त्वेन हि द्रव्याण्यभिधीयन्ते। बहवस्तेर्था स्तत्र युक्तं बहुवचनम्। किमुच्यते पृथक्त्वाभिधानादिति। यावता इदानीमेवोक्तं जात्याख्यायां सामान्याभिधानादैकार्थ्यमिति। जातिशब्देन हि द्रव्याभिधानम्*। जातिशब्देन हि द्रव्यमभिधीयते जातिरपि। कथं पुनर्ज्ञायते जातिशब्देन द्रव्यमभिधीयत इति। एवं हि कश्चिन्महति गोमण्डले गोपालकमासीनं पृच्छति अस्त्यत्र कां चिद्गां पश्यसीति। स पश्यति। पश्यति चायं गाः पृच्छति च कां चिदत्र गां पश्यसीति। नूनमस्य द्रव्यं विवक्षितमिति। तद्यदा द्रव्याभिधानं

बहुत्वमनेनातिदिश्यतइति बहुत्वाद्बहुवचनं भवतीति नास्ति स्थान्यादेशभावः। एवं तिष्यपुनर्वस्वोरित्यत्रापि द्विवचनबहुवचनशब्दाभ्यां द्वित्वबहुत्वयोरभिधानादर्थातिदेशात्स्थान्यादेशभावाभावः। संख्याप्रयोग इति। एकस्यैव बहुत्वातिदेशः क्रियमाण एकशब्दप्रयोगेपि प्राप्नोतीति प्रतिषेध उच्यते। उभयपदार्थपक्षाश्रयेण प्रत्याख्यातुमाह। अशिष्यमिति। तत्र कदाचिज्जातेः प्राधान्यं कदा

तदा बहुवचनं भविष्यति । यदा सामान्याभिधानं तदैकवचनं भविष्यति । जात्याख्यायाम् ॥ अस्मदो द्वयोश्च ॥ ५९ ॥ अयमपि योगः शक्यो ऽवक्तुम् । कथम् । अहं ब्रवीमि । आवां ब्रूवः । वयं ब्रूमः । इमानीन्द्रियाणि कदा चित्स्वातन्त्र्येण विवक्षितानि भवन्ति । तद्यथा । इदं मे अक्षि सुष्ठु पश्यति । अयं मे कर्णः सुष्ठु शृणोतीति । कदा चित्पारतन्त्र्येण विवक्षितानि भवन्ति । अनेनाक्ष्णा सुष्ठु पश्यामि । अनेन कर्णेन सुष्ठु शृणोमीति । तद्यदा स्वातन्त्र्येण विवक्षा तदा बहुवचनं भविष्यति । यदा पारतन्त्र्येण तदैकवचनद्विवचने भविष्यतः । अस्मदो ॥ फल्गुनी प्रोष्ठपदानां च नक्षत्रे ॥ ६० ॥ अयमपि योगः शक्यो ऽवक्तुम् । कथम् । उदिते पूर्वे फल्गुन्यौ । उदिताः पूर्वाः फल्गुन्यः । उदिते पूर्वे प्रोष्ठपदे । उदिताः पूर्वाः प्रोष्ठपदाः । फल्गुनीसमीपगते चन्द्रमसि फल्गुनीशब्दो वर्तते । बहवस्तेर्थास्तत्र युक्तं बहुवचनम् । यदा तयोरेवाभिधानं तदा द्विवचनं भविष्यति । फल्गुनी ॥ छन्दसि पुनर्वस्वोरेकवचनम् ॥ ६१ ॥ विशाखयोश्च ॥ ६२ ॥ इमावपि योगौ शक्यावकर्तुम् । कथम् । पुनर्वसुविशाखयोः सुपां सुलुक्पूर्वसवर्णेति सिद्धम् * । पुनर्वसुविशाखयोः सुपां सुलुक्पूर्वसवर्ण इत्येव सिद्धम् ॥ तिष्यपुनर्वस्वोर्नक्षत्रद्वन्द्वे बहुवचनस्य द्विवचनं नित्य-

---

चिद् द्रव्यस्येति यथेष्टप्रयोग उपपद्यते । अस्मदः । तद्यदेति । एकेन्द्रियप्रवृत्तौ चेतरेन्द्रियान्तराणामौदासीन्येन संविधात्वात् कर्तृत्वविवक्षेति वयं पश्याम इत्यादि सिद्धम् । शरीरइवेन्द्रियेष्वप्यहंकारोत्पादाद्वयमित्यनेनेन्द्रियाणामभिधानात् पारतन्त्र्यविवक्षायां त्विन्द्रियाणामहं ब्रवीमि इत्येकवचनं सिद्धम् । युष्मदस्मदोश्चैकशेषेस्मदोर्थद्वयाभिधानाद्द्विवचनमिति नार्थो योगेन । संप्रत्ययप्रा-

म्॥६३॥ तिष्यपुनर्वस्वोरिति किमर्थम्। कृत्तिकारोहिण्यः। नक्षत्रइति किमर्थम् । तिष्यश्च माणवकः पुनर्वसू च माणवकौ तिष्यपुनर्वसवः । अथ नक्षत्रइति वर्तमाने पुनर्नक्षत्रग्रहणं किमर्थम्। अयं तिष्यपुनर्वसुशब्दोऽस्त्येव ज्योतिषि वर्तते । अस्ति च कालवाची । तद्यथा बहवस्तिष्यपुनर्वसवोतिक्रान्ताः कतरेण तिष्येण गत इति । तद्यो ज्योतिषि वर्त्तते तस्येदं ग्रहणम् । अथ वा नक्षत्रइति वर्त्तमाने पुनर्नक्षत्रग्रहणस्यैतत्प्रयोजनम् । विदेशस्थमपि तिष्यपुनर्वस्वोः कार्यं तदपि नक्षत्रस्यैव यथा स्यात् । तिष्यपुष्ययोर्नक्षत्राणि यलोपो वक्तव्य इति नक्षत्रग्रहणं न कर्तव्यं भवति । अथ वा नक्षत्रइति वर्तमाने पुनर्नक्षत्रग्रहणस्यैतत्प्रयोजनं तिष्यपुनर्वसुपर्यायवाचिनामपि यथा स्यात् । तिष्यपुनर्वसू

माख्यास्व युष्मदि गुरौ पक्षे बहुवचनं सिद्धम् । फल्गुनी । बहवस्त्वर्था इति । अमावास्यायामप्यादित्यमण्डलं प्रविष्टेन चन्द्रेण नक्षत्राणां योगोस्त्येवेति तदापि बहुवचनमर्थवत्त्वात् छत्रिण इत्यादिन्यायेन सिद्धम् । एकस्यां तु तारायां फल्गुनीशब्दो न वर्ततइति एकवचनाभावः । सर्वत्र लौकिकः प्रयोगः प्रामाण्येनाश्रीयते इत्यनवस्था न भवति । तिष्य । नक्षत्र इति किमर्थमिति । तिष्यपुनर्वसवो माणवका इत्यत्र गौणार्थत्वान्न भविष्यतीति प्रश्नः । उत्तरवादिनस्त्वयमभिप्रायः । तिष्येण युक्तः कालस्तिष्यस्तिष्ये जातो माणवक इति यौगिकत्वान्नास्ति गौणार्थत्वम् । ज्योतिषि वर्ततइति । नन्वेकेनैव नक्षत्रग्रहणेन कालमाणवकयोर्निवृत्तिः सिद्धा तत्र किं द्वितीयेन नक्षत्रग्रहणेन । नैतदस्ति । अन्तरङ्गः कालः बहिरङ्गस्तु माणवक इत्यन्तरङ्गस्यैव कालस्यैकेन नक्षत्रग्रहणेन निवृत्तिः स्यात् । यथा ऽकर्मकत्वस्यान्तरङ्गं द्रव्यकर्म निषिध्यते न कालकर्मेति मासमास्यते देवदत्तेनेत्यत्रापि भावे लकारः सिद्धो भवति । द्वितीयेन तु नक्षत्रग्रहणेन बहिरङ्गोपि माणवको निवर्त्यते । ननु नक्षत्रद्वन्द्वे इत्युक्ते अर्थाद्द्वयोरपि कालमाणवकयोर्निवृत्तिः सिद्धैवेत्याह । अथ वेति । तिष्यपुनर्वस्वोरिति योगविभागः क्रियते नक्षत्रइति चानुवर्तते तेन यत्किंचित्तिष्यपुनर्वस्वोः कार्यं तन्नक्षत्रयोरेव भवतीत्यर्थः । यलोपे कृतमेव नक्षत्रग्रहणमित्यभिप्रायेणाह । अथ वेति । स्वरूपग्रहणे प्राप्तेर्थग्रहणार्थं द्वितीयं नक्षत्रग्रहणम् । पुनर्नक्ष-

तिष्यपुनर्वसू। अथ द्वन्द्वइति किमर्थम्। यस्तिष्यस्तौ पुनर्वसू येषां ते इमे तिष्यपुनर्वसव उन्मुग्धाः। बहुवचनस्येति किमर्थम्। उदितं तिष्यपुनर्वसु। कथं चात्रैकवचनम्। जातिद्वन्द्व एकवद्भवतीति अप्राणिनामिति प्रतिषेधः प्राप्नोति। एवं तर्हि सिद्धे सति यद्बहुवचनग्रहणं करोति तज्ज्ञापयत्याचार्यः सर्वो द्वन्द्वो विभाषयैकवद्भवतीति। किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम्। बाभ्रवशालङ्कायनं बाभ्रवशालङ्कायना इत्येतत्सिद्धं भवति। अथ वा नात्र भवन्तः प्राणिनः प्राणा एवात्र भवन्तः॥ इति महाभाष्ये द्वितीयपादे द्वितीयमाह्निकम्॥

सरूपाणामेकशेष एकविभक्तौ॥६४॥ रूपग्रहणं किमर्थम्। समानानामेकशेष एकविभक्ताविती यत्युच्यमा-

---

त्यग्रहणे सत्यर्थस्यैवायमनपेक्षितोपात्तशब्दस्यातिदेश इति पर्यायाणामपि ग्रहणसिद्धिः। तिष्यपुनर्वसव उन्मुग्धा इति। केचिदाहुः। पुरुषा अन्यपदार्थः नक्षत्राणां तु बहुव्रीहिरिति द्विवचनप्रसङ्गः। अन्ये त्वाहुः। नक्षत्रैः समासस्य ग्रहणे पुरुषाणामन्यपदार्थत्वे प्रसङ्ग एव नास्तीत्यवयवेन विग्रहः। समुदायः समासार्थ इति तिष्यादय एव विपर्यासविषया बहुव्रीहिणोच्यन्तइत्यस्ति प्रसङ्गः। जातिद्वन्द्वइति। कथमनयोर्जातिशब्दत्वम्। यावता जातिप्रदेशेषु भिन्नाधारा जातिर्गृह्यते न त्ववस्थाभेदकल्पितभेदैकवस्तुविषया। एवं तर्हि प्रतिमन्वन्तरे भिन्नानि नक्षत्राणीति दर्शने भिन्नाधारा जातिः संभवतीति न कश्चिद्दोषः। सर्वो द्वन्द्व इति। अप्राणिजातिद्वन्द्वो नित्यमेकवद्भवति। प्राणिद्वन्द्वस्तु विकल्पेन। न्यायसिद्धस्यार्थो बहुवचनग्रहणेन लिङ्गेन सूच्यते। एकवद्भावप्रकरणं हि विषयविभागार्थमारब्धम्। प्राण्यङ्गादीनां समाहार एव न तु प्राण्यङ्गादीनामेव समाहार इति। ततस्तत्प्रकरणानुपात्तानां समाहारेतरेतरयोगयोर्द्वन्द्वः सिद्ध एव। अथ वेति। नह्येतेषु लोके प्राणिव्यवहारः प्रसिद्ध इति भावः। प्राणा एवेति। तदधीनस्थितित्वात्प्राणिनामेत एव प्राणा उच्यन्ते॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे प्रथमस्य द्वितीये पादे द्वितीयमाह्निकम्॥ सरूपा। रूपग्रहणमिति। रूपस्यान्तरङ्गत्वादहेयत्वादुपदेशानपेक्षणाच्च तत्कृतमेव समानत्वं ग्रहीष्यते। प्रतिपत्तिलाघवं च समानानामित्युच्यमाने भवति। रूढशब्दत्वात्समानशब्दस्य तुल्यार्थत्वावगमात्। सरूपाणा-

ने यत्रैव सर्वं समानं शब्दोर्थश्च तत्रैव स्याद्‌ वृक्षाः प्लक्षा इति । इह न स्यादक्षाः पादा माषा इति । रूपग्रहणे पुनः क्रियमाणे न दोषो भवति । रूपं निमित्तत्वेनाश्रीयते । श्रुतौ च रूपग्रहणम् । अथैकग्रहणं किमर्थम् । सरूपाणां शेष एकविभक्ताविति।यत्युच्यमाने द्विबह्वोरपि शेषः प्रसज्येत । एकग्रहणे पुनः क्रियमाणे न दोषो भवति । अथ शेषग्रहणं किमर्थम् । सरूपाणामेक एकविभक्ताविती।यत्युच्यमाने आदेशोयं विज्ञायेत । तत्र को दोषः । अक्षश्चाक्षश्चाक्षौ । आन्तर्यतो द्व्युदात्तवतः स्थानितो द्व्युदात्तवानादेशः प्रसज्येत । लोप्यलोपिता च न प्रकल्पेत । तत्र को दोषः । गर्गा वत्सा विदा उर्वाः । यञ्यो बहुष्वञ्यो बहुष्वित्यु-

---

मिति पुनरुच्यमाने पदद्वयार्थावगमपूर्वकान्यपदार्थावगमात् प्रतिपत्तिगौरवं भवतीति प्रश्नः । शब्दोर्थश्चेति । स्वं रूपमित्यत्र रूपग्रहणेन ज्ञापितं व्याकरणे रूपवदर्थोप्यङ्गीक्रियतइति । ततश्चार्थरूपाभ्यां समानत्वं गृह्यतेत्यर्थः । शब्दानुशासनप्रस्तावाच्च शब्दसंबन्धिरूपं गृह्यते न तु चक्षुर्ग्राह्यमित्याह । श्रुतौ चेति । श्रोत्रोपलब्धावित्यर्थः । अथ वा श्रोत्रेन्द्रियं श्रुतिरुच्यते । एकग्रहणमिति । शेषणं शेष इति भावसाधनपक्षे प्राथम्यादेकस्यैव शेषो भविष्यति । शिष्यत इति शेष इति कर्मसाधनपक्षेप्येकत्वसंख्याया विवक्षितत्वादेक एवावशिष्यतइति प्रश्नः । द्विबह्वोरिति । द्वित्वबहुत्वविषयस्यानेकस्य शब्दस्येत्यर्थः । तत्र भावसाधनपक्षे व्याप्तिन्यायाश्रयेणानेकस्यापि शेषः स्यात् । कर्मसाधनपक्षेपि संस्कार्यत्वात् प्राधान्यात्संख्याया अविवक्षा स्यात् । यथा गृहं संमार्ष्टीति भावः । शेषगृहणमिति । सरूपाणामेकः साधुर्भवतीति वाक्यशेषोध्याहरिष्यतइति भावः । आदेशोयमिति । षष्ठी स्थानयोगेति नियमात् । तत्र को दोष इति । अन्तरतम एक आदेशः प्रवर्तिष्यतइति भावः । इतरस्तु स्वरे दोषमाह । अक्षश्चाक्षश्चेति । द्व्युदात्तवत इति । द्वावुदात्तवन्तावक्षशब्दौ यस्य समुदायस्य स द्व्युदात्तवान् समुदायः । आदेशोपि द्वावुदात्तवन्तावुदात्तगुणयुक्तावकारौ यस्येति द्व्युदात्तवानुच्यते । एतच्चोपलक्षणं तेन द्व्यनुदात्तस्य द्व्यनुदात्त आदेशः प्राप्नोति । लोप्यलोपितेति । लोपनीयस्य लोपित्वं लोपसंबन्धो न प्राप्नोतीत्यर्थः । गर्गा इति । प्रकृतिरर्थाभेदादेकैव । यञ्प्रत्ययास्तु बहवः । यञाकृतेश्च एकत्वाद्‌ व्यवधाना-

च्यमानो लुङ् प्राप्नोति। मा भूदेवम्। यञन्तं यद्बहुषु ञ-ञन्तं यद्बहुष्वित्येवं भविष्यति। नैवं शक्यमिह हि दोषः स्यात्। काश्यपप्रतिकृतयः काश्यपा इति। एकविभक्ताविति किमर्थम्। पयः पयो जरयति वासो वासश्छादयति ब्राह्मणाभ्यां च कृतं ब्राह्मणाभ्यां च देहीति। किमर्थं पुनरिदमुच्यते। प्रत्यर्थं शब्दनिवेशान्नैकेनानेकस्याभिधानम्*। प्रत्यर्थं शब्दा अभिनिविशन्ते। किमिदं प्रत्यर्थमिति। अर्थमर्थं प्रति प्रत्यर्थं प्रत्यर्थं शब्दनिवेशादेतस्मात्कारणाद् नैकेन शब्देनानेकस्याभिधानं प्राप्नोति। तत्र को दोषः। तत्रानेकार्थाभिधानेनेकशब्दत्वम्*। तत्रानेकार्थाभिधाने ऽनेकशब्दत्वं प्राप्नोति। इष्यते च

भावादनेकस्यापि प्रत्ययस्य परत्वं न विरुध्यते। तत्र गर्ग य य य इति स्थिते यदा गर्गशब्दमुक्त्वा प्रत्ययानामेवैको यशब्द आदेशः क्रियते तदा तस्य बह्वर्थत्वाल्लुक् सिध्यति। यदा तु विरूपाणामपि समानार्थानामेकशेषवदेक आदेशः सप्रकृतिकः क्रियते तत्र गर्ग य इत्यस्यान्ययोश्च यशब्दयोर्गर्गयशब्द आदेशः। तत्र यशब्दान्तस्य बहुषु वृत्तिः न तु प्रत्ययमात्रस्येति भावः। यञन्तं यद्बहुष्विति। आदेशपक्षेपि वचनसामर्थ्यात् सारूप्यात् यञ्बहुत्वादाद्यञन्तमेतदित्याश्रीयते। काश्यपा इति। काश्यप इवायं तत्प्रतिकृतिरितीवे प्रतिकृताविति विहितस्य कनो जीविकार्थे चापण्य इति लुप् ततः काश्यपश्च काश्यपश्च काश्यपश्चेति प्रतिकृतिप्रचयविवक्षायामेकः काश्यपशब्दः प्रयुज्यते स च बह्वर्थो ञन्तश्चेति लुक्प्रसङ्गः। लौकिकस्य गोत्रस्य तत्रग्रहणमिति परिहार उत्तरत्र वक्ष्यते इतीह नोक्तः। पय इति। उत्तरत्रार्थविप्रतिषेधादिति प्रत्याख्यानं करिष्यते। किमर्थं पुनरिति। जातिः शब्दार्थः। तस्याश्चैकत्वादनेकशब्दाप्रयोगः। आश्रयगतसंख्याप्रतिपादनाय च द्विवचनबहुवचने भविष्यत इति प्रश्नः। द्रव्यं पदार्थ उपलक्षणं त्वाकृतिरिति दर्शने सूत्रमारब्धव्यमित्याह। प्रत्यर्थमिति। यावन्ति द्रव्याणि विशिष्टगुणक्रियाविषयतया विवक्षितानि तावतां शब्दानामेकैकार्थोपक्षयाणां प्रयोगे प्राप्ते एकशेषारम्भ इत्यर्थः। किमिदमिति। यदि हेतुरहितं दृष्टान्तमाश्रित्य विरूपानेकशब्दप्रयोगदर्शनात्सरूपैकशेष आरभ्यते तदा सरूपैकशब्दप्रयोगदर्शनाद्विरूपानेकशेषः किमिति नारभ्यत इति प्रश्नः। प्रयोगात्तु शब्दशक्तावनुगम्यमानायां न किंचिदारब्धव्यम्। द्रव्यपदार्थपक्षेपि स्वभावादेकः शब्दो ऽनेकमर्थं द्व्यादिवत् प्रत्याययिष्यति। अन्यथा एकशेषारम्भे पि कथं प्रत्यायकः

एकेनाप्यनेकस्याभिधानं स्यादिति । तन्त्रान्तरेण यत्नं न सिध्यति । तस्मादेकशेषः* । एवमर्थमिदमुच्यते । अस्ति प्रयोजनमेतत् । किं तर्हीति । किमिदं प्रत्यर्थं शब्दा अभिनिविशन्तइत्येतं दृष्टान्तमास्थाय सरूपाणामेकशेष आरभ्यते न पुनरप्रत्यर्थं शब्दा अभिनिविशन्तइत्येतं दृष्टान्तमास्थाय विरूपाणामनेकशेष आरभ्यते । तत्रैतस्यात् । लघीयसी सरूपनिवृत्तिः । गरीयसी विरूपप्रतिपत्ति : तच्च न । लघीयसी विरूपप्रतिपत्तिः । किं कारणम् । यत्र हि बहूनां सरूपाणामेकः शिष्यते तत्रावरतो द्वयोः सरूपयोर्निवृत्तिर्वक्तव्या स्यादेवमप्येतस्मिन् सति किं चिदाचार्यः सुकरतरकं चैकशेषारम्भं मन्यते । किं पुनरयमेकविभक्तावेकशेषो भवति । एवं भवितुमर्हति । एकविभक्ताविति चेन्नाभावाद्विभक्तेः * । एकविभक्ताविति चेत्तन्न । किं कारणम् । अभावाद्वि-

---

स्यात् । नहि सतो ऽसती शक्तिराचार्येण कर्तुं शक्यते । मन्दबुद्धिव्युत्पादनार्थं च यथास्थितप्रयोगानुसरणे कोनुरोधः सरूपैकशेषारम्भे न पुनर्विरूपानेकशेषारम्भे लाघवायैकशेषारम्भस्तत्र । लघीयसी विरूपप्रतिपत्तिः । तत्र हि प्रवृत्तिविषया बुद्धिरेकरूपैव भवति । एकशेषे तु प्रवृत्तिनिवृत्तिविषयेति प्रतिपत्तिगौरवप्रसङ्गः । अवरतो द्वयोरिति । यदा त्रयाणामेकः शिष्यते तदा द्वयोर्निवृत्तिर्वक्तव्या व्याख्येयेत्यर्थः । शेषशब्दस्य निवृत्तिविशिष्टावस्थानवाचित्वात् । यदा तु द्वयोरेकशेषस्तदैकस्य निवृत्तिः । चतुष्प्रभृतीनां त्वेकशेषे त्रिप्रभृतीनां निवृत्तिरिति प्रवृत्तिनिवृत्तिलक्षणविषयभेदाद्बुद्धिगौरवापत्तिरित्यर्थः । सुकरतरकं चेति । एवं हि प्रकरणमभिन्नरूपं भवति वृद्धो यूनेत्यादिभिः सूत्रैरेकशेषस्य विधानात् । अनेकशेषारम्भे त्विह पृथक् प्रस्थानतया गौरवं स्यादित्यर्थः । किं पुनरिति । किमयमेकशब्दः संख्यावाची तुल्यतावाची वेति प्रश्नः । एवं भवितुमिति । संख्यावाचित्वेनैकशब्दस्य प्रसिद्धतरत्वात् । माभावादिति । ङ्याप्प्रातिपदिकादित्यत्रैकवचनान्तानामेव द्वन्द्वः क्रियते । वर्तिपदार्थानां सर्वत्र संख्याभेदावगमे प्रमाणाभावात् । गुणे च संख्या विवक्ष्यते यथा पशुना यजेतेति । एवं चैकैकस्मात् प्रातिपदिकात् स्वादिभिरुत्पत्तव्यं न तु समुदायात् । यत्र क्व

भक्तेर्नहि समुदायात्परा विभक्तिरस्ति । किं कारणम् । अप्रातिपदिकत्वात् । ननु चार्थवत् प्रातिपदिकमिति प्रातिपदिकसंज्ञा भविष्यति । नियमान्न प्राप्नोति । अर्थवत्समुदायानां समासग्रहणं नियमार्थमिति । यदि पुनः पृथक्सर्वेषां विभक्तिपराणामेकशेष उच्यते । पृथक्सर्वेषामिति चेदेकशेषे पृथग्विभक्त्युपलब्धिस्तदाश्रयत्वात्*। पृथक्सर्वेषामिति चेद् एकशेषे पृथग्विभक्त्युपलब्धिः प्राप्नोति । किमुच्यते एकशेषे पृथग्विभक्त्युपलब्धिरिति । यावता समयः कृतः न केवला प्रकृतिः प्रयोक्तव्या न च केवलः प्रत्यय इति । तदाश्रयत्वात् प्राप्नोति । यत्र हि प्रकृतिनिमित्ता प्रत्ययनिवृत्तिस्तत्राप्रत्यायिकायाः प्रकृतेः प्रयोगो भवति । अग्निचित्सोमसुदिति यथा । यत्र च प्रत्ययनिमित्ता प्रकृतिनिवृत्तिस्तत्राप्रकृतिकस्य प्रयोगो भवत्यधुना इयानिति यथा । अस्तु । संयोगान्तलोपेन सिद्धम् । कुतो नु खल्वेतत् परयोर्वृक्षशब्दयोर्निवृत्तिर्भविष्यति न पुनः पूर्वयोरिति । तत्रै-

---

चिद्गुणेऽपि संख्या न विवक्ष्यते यथा कर्तुरीप्सिततममिति द्वयोर्बहूनां वेप्सिततमस्य कर्मसंज्ञा प्रवर्तते तत्र नान्तरीयकं संख्याया उपादानमिति लक्ष्यसिद्धयर्थमाश्रीयते । ननु चेति । अवयवार्थातिरेकेण परस्परापेक्षायां सत्यां समुदायार्थोपजननात् सरूपसमुदायाभिनिवेशिन्येका प्रातिपदिकसंज्ञास्ति तया सरूपसमुदाय एकं प्रातिपदिकमिति स्वाद्युत्पत्तिरविरुद्धा । अर्थवत्समुदायानामिति । अविशेषेण नियमो न तु सुबन्तानामेवेति मन्यते । इदानीं तुल्यपर्यायमेकशब्दमाश्रित्याह । यदि पुनरिति । पृथक् सर्वेषामिति । वृक्षस् इति स्थिते विभक्तौ परतो यानि सरूपाणि तेषामेकशेषउच्यमाने विभक्तिनिमित्तत्वात् प्रकृतिनिवृत्तेः केवलानां विभक्तीनां प्रयोगप्रसङ्ग इत्यर्थः । संयोगान्तलोपेनेति । वृक्ष स् स् स् इति स्थिते संयोगान्तस्य पदस्य लोप उच्यते तत्र पूर्वपदं सकारान्तं द्वौ सकारौ पदे इति पदत्रयं संपद्यतइति कुतो लोपः । संयोगान्तलोपस्य चापवादः संयोगादिलोपस्तेन भाव्यम् । पूर्वत्रासिद्धमिति वचनाद्वल्व्याद्दिलोपेनैव न भाव्यम् । अत्र व्याचक्षते । संयोगस्य योन्तः सकारस्तस्य लो-

तत्स्यात्पूर्वनिवृत्तावपि, सत्यम् । संयोगादिलोपेन सिद्ध-मिति । न सिध्यति । तत्रावरतो द्वयोस्सकारयोः श्रवणं प्रसज्येत यत्र च संयोगान्तलोपो नास्ति तत्र च न सिध्यति । क्व च संयोगान्तलोपो नास्ति द्विवचनबहुवचन-योः । यदि पुनः समासएकशेष उच्यते किं कृतं भवति कश्चिद्वचनलोपः परिहृतो भवति । तर्हि समासग्रहणं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । प्रकृतमनुवर्तते । क्व प्रकृतम् । तिष्यपुनर्वस्वोर्नक्षत्रद्वन्द्वे बहुवचनस्य द्विवचनं नित्यमिति । समास इति चेत्स्वरसमासान्तेषु दोषः * । समास इति चेत्स्वरसमासान्तेषु दोषो भवति । स्वर । अश्वश्चाश्वश्च अश्वौ । समासान्तोदात्तत्वे कृते एकशेषः प्राप्नोति । इदमिह संप्रधार्यम् । समासान्तोदात्तत्वं क्रियतामेकशेष इति । किमत्र कर्तव्यम् । परत्वात्समासान्तोदात्तत्वम् । समासान्तोदात्तत्वे च दोषो भवति । स्वर । समासान्त । ऋक्च ऋक्च ऋचौ । समासान्ते कृते अ-

पः स च हल्ङ्याभ्य इत्यनेनेति । संयोगादिलोपेनेति । अत्राप्येकपदस्य संयोगस्यादिर्नास्तीति हल्ङ्यादिलोपमेव संयोगादिलोपं प्रतिपन्नाः । संयोगस्थास्तौ प्रत्येकं हलां संयोगसंज्ञेति पक्षाश्रये, आदिस्व इत्यशब्दापेक्षया तस्य लोपो हल्ङ्याबित्यनेनेत्यर्थः । अवरत इति । स् इत्यसिति प्राप्नोति । दुष्टत्वप्रतिपादनपरं चैतत् न पुनः कदा चित्तयोर्णां श्रवणप्रतिपादनार्थम् । द्विवचनबहुवचनयोरिति । ये स्वभावादेव द्विवचनबहुवचनान्ताः प्रयुज्यन्ते गोदौ दाराः सिकता इत्यादयः तत्र द्विवचनबहुवचनेषु परत एकशेषे सति द्विवचनबहुवचनानां श्रवणप्रसङ्गः । कृतैकशेषाणां वा पुनरेकशेषे क्रियमाणे द्विवचनबहुवचनश्रवणप्रसङ्गः । कश्चिद्वचनलोप इति । यस्त्वया कश्चिद्वचनलोप उक्तः स परिहृतः । अथ वा सुपां परिहृतो न तिङामित्यर्थः । स्वरसमासान्तेष्विति । समासे कृते समासान्तोदात्तत्वे च यदि पूर्वशेषस्तदा सर्वानुदात्तत्वं प्राप्नोत्यथ परशेषस्तदाश्वशब्दस्यान्तोदात्तत्वप्रसङ्गः । परत्वादिति । ननु नाप्राप्ते समासान्तोदात्तत्वे आरभ्यमाणएकशेषस्तस्य बाधकः । नैतदस्ति । निरवकाशो हि बाधको भवति । कृते च समासान्तोदात्तत्वे एकशेषस्य प्रवर्तनाद्विरोधाभावा-

सारूप्यादेकशेषो न प्राप्नोति । इदमिह संप्रधार्यम् । समासान्तः क्रियतामेकशेष इति । किमत्र कर्तव्यम् । परत्वात्समासान्तः । समासान्ते च दोषो भवति । अङ्गाश्रये चैकशेषवचनम्*। अङ्गाश्रये च कार्ये एकशेषो वक्तव्यः । स्वसा च स्वसारौ च स्वसारः । अङ्गाश्रये कृते ऽसारूप्यादेकशेषो न प्राप्नोति । इदमिह संप्रधार्यमङ्गाश्रयं क्रियतामेकशेष इति । किमत्र कर्तव्यम् । परत्वादङ्गाश्रयम् । तिङ्समासे तिङ्समासवचनम्* । तिङ्समासे तिङ्समासो वक्तव्यः । एकं तिङ्ग्रहणमनर्थकम् । समासे तिङ्समास इत्येव । नानर्थकम् । तिङ्समासे प्रकृते तिङ्समासो वक्तव्यः । तिङ्विधिप्रतिषेधश्च *। तिङ् च कश्चिद्विधेयः कश्चित्प्रतिषेध्यः । पचति च पचति च पचतः तश्शब्दो विधेयः तिशब्दः प्रतिषेध्यः । यदि पुनरसमासएकशेष उच्येत । असमासे वचनलो-

च नास्त्युत्सर्गापवादभावः। ऋक् चेति। ऋच् ऋच् अ इति स्थिते अन्तर्वर्तिन्या विभक्तेर्लुका लुप्तत्वात् प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधान्नास्त्येकविभक्तिपरतेति एकशेषनिमित्तं समुदायाद्विभक्तिरुत्पाद्या तस्यां च नास्ति सारूप्यं एको हि ऋक्शब्दः अपर ऋचशब्दः समासान्तः । समासस्यैवावयवो नोत्तरपदस्येति चेत्तर्हि तेनैव व्यवधानात् समासविभक्तेरेकशेषो न स्यात् । समासार्थस्योत्तरपदस्यान्तः समासान्त इत्यपि भाष्यकारस्य दर्शनमिति ऋगृचशब्दयोर्वैरूप्यमाश्रित्य भाष्यकृता दोष उद्भावितः । अङ्गाश्रये चेति । चशब्दादनङ्गाश्रयेपि । यथा नौश्च नावौ चेति । स्वसा च स्वसारौ चेति । 'मर्थमेकैकवचनान्', द्वितीयं तु द्विवचनान्तमिति चेत् सर्वथा वैरूप्यप्रतिपादनाय । तथा हि । यद्यन्तर्वर्तिन्यां विभक्तौ लुप्तायामपि वचनसामर्थ्यात् प्रत्ययलक्षणमाश्रीयते तदात्र वैरूप्यमथापि समासविभक्त्यैकविभक्तिपरत्वं तथापि वैरूप्यं तिङ्समास इति । समासएकशेषे विधीयमाने तिङ्समासेप्येकशेषो वक्तव्यः । स च तिङ्समासो वक्तव्य इत्यर्थः । एकमिति । विनापि तेनार्थस्यावगमात् । प्रकृत इति । आख्यातमाख्यातेनेत्यत्र द्वन्द्वश्च सरूपाणामिति वक्तव्यम् । यदि पुनरिति । दोषान्तराभिधानाय पुनरुपन्यासः । तदर्थमिति । पूर्वं दोषमात्रमुक्तमस्तु केवलायां विभक्तेः श्रवणं प्राप्नो-

पः*। यद्यसमासे वचनलोपो वक्तव्यः । ननु चोत्पततैव वचनलोपं चोदिताः स्मः । द्विवचनबहुवचनविधिं द्वन्द्वप्रतिषेधं च वक्ष्यति तदर्थं पुनश्चोद्यते । द्विवचनबहुवचनविधिः*। द्विवचनबहुवचनानि विधेयानि । वृक्षश्च वृक्षश्च वृक्षौ वृक्षश्च वृक्षश्च वृक्षश्च वृक्षा इति । द्वन्द्वप्रतिषेधश्च*। द्वन्द्वस्य च प्रतिषेधो वक्तव्यः । वृक्षश्च वृक्षश्च वृक्षौ वृक्षश्च वृक्षश्च वृक्षश्च वृक्षा इति । चार्थे द्वन्द्व इति द्वन्द्वः प्राप्नोति । नैष दोषः । अनवकाश एकशेषो द्वन्द्वं बाधिष्यते । सावकाश एकशेषः । कोवकाशः । तिङन्तान्यवकाशः । यदि पुनः पृथक्सर्वेषां विभक्त्यन्तानामेकशेष उच्येत । किं कृतं भवति । कश्चिद्वचनलोपः परिहृतो भवति । विभक्त्यन्तानामेकशेषे विभक्त्यन्तानामेव तु निवृत्तिर्भवति । एकविभक्त्यन्तानामिति तु पृथग्विभक्तिप्रतिषेधार्थम् *। एकविभक्त्यन्तानामिति तु वक्तव्यम् । किं प्रयोजनम् । पृथग् विभक्तिप्रतिषेधार्थं पृथग्विभक्त्यन्तानां मा भूत् । ब्राह्मणाभ्यां च देहि ब्राह्मणाभ्यां च कृतम् । न वार्थविप्रतिषेधाद्यु-

---

तीति । इदानीं तु तत्प्रतिविधानाय वचने क्रियमाणे गौरवमापद्यतइत्येतत्प्रतिपाद्यते तिङन्तान्यवकाश इति । कारकभेदात् क्रियाभेदादनेकतिङन्तप्रसङ्गे । एकशेषो विधेयः ततश्च परत्वात्सरूपाणामेकशेषं बाधित्वा द्वन्द्वः प्राप्नोति सकृद्गतौ विप्रतिषेध इति पुनरेकशेषो न प्राप्नोति सत्यपि वा पुनः प्रसङ्गविज्ञाने स्वरसमासान्तेषु दोष एव । यदि पुनरिति । सप्तमीनिर्देशे प्रकृतिमात्रनिवृत्तौ प्रत्ययश्रवणप्रसङ्गः षष्ठीनिर्देशे तु विभक्त्यन्तानां निवृत्त्या भाव्यमिति नास्ति केवलविभक्तिश्रवणप्रसङ्गः । कश्चिदिति । शिष्यमाणस्य त्वेकवचनश्रवणप्रसङ्ग एव । एकविभक्त्यन्तानामिति । सप्तमीनिर्देशमपास्य षष्ठीनिर्देशः कर्तव्य इत्यर्थः । किं प्रयोजनमिति । एकग्रहणस्य प्रयोजनप्रश्नः । षष्ठीनिर्देशस्य तु प्रयोजनमुक्तमेव कश्चिद्वचनलोपः परिहृत इति । न वेति । एकविभक्त्यन्तानामिति

गपद्वचनाभावः*। न वा एष दोषः । किं कारणम् । अर्थविप्रतिषेधात् । विप्रतिषिद्धावेतावर्थौ कर्ता संप्रदानमिति । अशक्यौ युगपन्निर्देष्टुं तयोर्विप्रतिषिद्धत्वाद् युगपद्वचनं न भविष्यति । अनेकार्थाश्रयश्च पुनरेकशेषः*। अनेकमर्थं संप्रत्याययिष्यामीति एकशेष आरभ्यते । तस्मान्नैकशब्दत्वम्*। तस्मादेकशब्दत्वं न भविष्यति । अयं तर्हि दोषः । कश्चिद्वचनलोपो द्विवचनबहुवचनविधिर्द्वन्द्वप्रतिषेधश्चेति । यदि पुनः प्रातिपदिकानामेकशेष उच्येत । किं कृतं भवति । वचनलोपः परिहृतो भवति । प्रातिपदिकानामेकशेषे मातृमात्रोः प्रतिषेधः सरूपत्वात्*। प्रातिपदिकानामेकशेषे मातृमात्रोः प्रतिषेधो वक्तव्यः । माता च जनयित्री मातारौ च धान्यस्य मातृमातारः । किं कारणम् । सरूपत्वात् । सरूपाणि ह्येतानि प्रातिपदिकानि । किमुच्यते प्रातिपदिकानामेकशेषे मातृमात्रोः प्रतिषेधो वक्तव्य इति न पुनर्यस्यापि विभक्त्यन्तानामेकशेषस्तेनापि मातृमात्रोः प्र-

---

न कर्तव्यमेव प्रयोजनाभावात् ततश्चानुत्पन्नायामेव विभक्तौ प्रातिपदिकानामेकशेषे कृते शिष्यमाणस्य निवर्तमानार्थाभिधानाद्द्विवचनबहुवचनसिद्धिः । विप्रतिषिद्धाविति । चतुर्थ्यन्तस्य शेषे ब्राह्मणेभ्य इत्युक्ते च कर्तृत्वं न प्रतीयते । तृतीयान्तस्य शेषे ब्राह्मणैरित्युक्ते संप्रदानत्वं न गम्यते यश्च शब्दो ऽनेकार्थप्रत्यायनाय प्रभवति स शिष्यते नान्यः । अयं तर्हीति । एकविभक्त्यन्तानामिति तु क्रियमाणे प्रत्युत दोषः । कश्चिदिति । शिष्यमाणस्यैकवचनस्य लोपो वक्तव्यः । यदि पुनरिति । एकविभक्ताविति न क्रियते ह्रस्वो नपुंसकइत्यतः प्रातिपदिकग्रहणमनुवर्त्यानुत्पन्नायामेव विभक्तौ सरूपाणां प्रातिपदिकानामेकशेषः क्रियते । तिङन्तेषु कथम् । उच्यते । लावस्थायामेव पच् ल पच् ल इति स्थिते कृदन्तत्वात् प्रातिपदिकत्वे सत्येकशेषः । मातृमात्रोरिति । कथमयं निर्देशः यावतैकशेषेण भाव्यम् । एकशेषे सति विवक्षितार्थानवगमात् तदभावः । अयं ह्यत्रार्थो विवक्षितः जननीवाचिनः परिच्छेत्तृ-

तिषेधो वक्तव्यः स्यात् । तस्यापि ह्येतानि क्व चिद्विभ-
क्त्यन्तानि सरूपाणि मातृभ्यां च मातृभ्यां चेति । अ-
थ मतमेतद्विभक्त्यन्तानां सारूप्ये भवितव्यमेवैकशेषे-
णेति प्रातिपदिकानामेवैकशेषे दोषो भवति । एवं च
कृत्वा चोद्यते । हरितहरिणश्येतश्येनरोहितरोहिणानां
स्त्रियामुपसंख्यानम्* । हरितहरिणश्येतश्येनरोहितरोहि-
णानां स्त्रियामुपसंख्यानं कर्तव्यम् । हरितस्य स्त्री ह-
रिणी हरिणस्यापि हरिणी हरिणी च हरिणी च हरि-
ण्यौ । श्येतस्य स्त्री श्येनी श्येनस्यापि स्त्री श्येनी श्ये-
नी च श्येनी च श्येन्यौ । रोहितस्य स्त्री रोहिणी रो-
हिणस्यापि रोहिणी रोहिणी च रोहिणी च रोहिण्यौ ।
न वा पदस्यार्थे प्रयोगात्* । न वा एष दोषः । किं
कारणम् । पदस्यार्थे प्रयोगात् । पदमर्थे प्रयुज्यते ।
विभक्त्यन्तं च पदम् । रूपं चेहाश्रीयते रूपनिर्ग्रहश्च
शब्दस्य नान्तरेण लौकिकं प्रयोगम् । तस्मिंश्च लौकिके

वाचिनश्च मातृशब्दस्यैकशेषप्रतिषेधो वक्तव्य इति । एष चार्थो मात्रोरि-
त्युक्ते न गम्यते । अथ मतमेतदिति । अर्थविप्रतिषेधादत्रैकशेषो न भवति ।
कृते ह्येकशेषे ताभिरित्यनुप्रयोगे पुमर्थो न प्रतीयते तैरिति चोक्ते स्त्र्यर्थानवग-
तिः । अभ्युपगम्यवादेन त्वेतदुच्यते विभक्त्यन्तानां सारूप्य इति । प्रातिपदिका-
वस्थायां सर्वदा सारूप्यात् सर्वत्रैकशेषः स्यात् विभक्त्यन्तानां तु सरूपाणामेक-
शेषे यत्रैव तृतीयादौ विभक्तौ सारूप्यं तत्रैवैकशेषो न प्रथमाद्वितीययोरित्य-
र्थः । हरितेति । एषां प्रातिपदिकावस्थायां वैरूप्यमित्येकशेषो न प्राप्नोति वि-
भक्तौ तु सारूप्यसद्भावात् सिध्यत्येकशेषः । हरितस्य स्त्रीति । नानेन पुंयोगः
प्रतिपाद्यते तत्र हि ङीष् भाव्यं हरितीति किं तर्हि अयमर्थः हरितशब्दस्य
हरिणी सा च स्त्री । न वेति । प्रातिपदिकग्रहणं विच्छिन्नत्वादिह नानुवर्तते ।
सारूप्यं चेहाश्रीयते । न च प्रातिपदिकानि लोके प्रयुज्यन्ते किं तर्हि पदा-
न्येव । शास्त्रेऽपि प्रकृत्यादुपदेशेनानुमेयत्वात्प्रातिपदिकानां प्रयोगाभावः । तेन
पदावस्थायां मातृमातार इति वैरूप्यादेकशेषाभावः । हरिण्यावित्यादौ तु

प्रयोगे सरूपाण्येतानि । अपर आह । न वा पदस्यार्थे प्रयोगात् । न वा एष पक्ष एवास्ति प्रातिपदिकानामेकशेष इति । किं कारणम् । पदस्यार्थे प्रयोगात् । पदमर्थे प्रयुज्यते विभक्त्यन्तं च पदम् । रूपं चेहाश्रीयते रूपनिर्ग्रहश्च शब्दस्य नान्तरेण लौकिकं प्रयोगम् । तस्मिंश्च लौकिके प्रयोगे प्रातिपदिकानां प्रयोगो नास्ति । अथानेन पक्षेणार्थः स्यात्प्रातिपदिकानामेकशेष इति । बाढमर्थः । किं वक्तव्यमेतत् । नहि । कथमनुच्यमानं गंस्यते । एतेनैवाभिहितं सूत्रेण सरूपाणामेकशेष एकविभक्ताविति । कथम् । विभक्तिः सारूप्येणाश्रीयते । अनैमित्तिक एकशेषः । एकविभक्तौ लौकिके प्रयोगे यानि सरूपाणि तेषामेकशेषो भवति । क्व । यत्र वा तत्र वेति । अथानेन पक्षेणार्थः स्याद् विभक्त्यन्तानामेकशेष इति । बाढमर्थः । किं वक्तव्यमेतत् । नहि । कथमनुच्यमानं गंस्यते । एतदप्येतेनैवाभिहितं सूत्रेण । सरूपाणामेकशेष एकविभक्ताविति । कथम् । नेदं पारिभाषिक्या विभक्तेर्ग्रहणं किं तर्हि अन्वर्थग्रहणं विभागो विभक्तिरिति । एकविभागे यानि सरूपा-

---

भवतीति दोषप्रतिविधानं कृतम् । अपर आहेति । पक्षासम्भवप्रतिपादनार्थमिदमुक्तमित्यर्थः । इदानीं भाष्यकार एनं पक्षं समर्थयितुमाह । अथानेनेति । विभक्तिः सारूप्येणेति । एकविभक्तिर्नैकशेषनिमित्तत्वेनेहोपात्ता किं तर्हि सारूप्योपलक्षणार्था एकविभक्तौ लौकिके प्रयोगे यानि सरूपाणि दृष्टानि तेषामेकशेषः स चानैमित्तिकत्वाद्विभक्तिं नापेक्षते भाष्ये प्रातिपदिकग्रहणस्योपलक्षणार्थत्वाद् ङ्याबन्तादीनामपि हरिण्यादीनामेकशेषो भवति। स्वरभिन्नानामिति वचनान्ङीबन्तस्य हरिणीशब्दस्य शेषः । येत्वाहुर्हरित हरिण्योरेवैकशेषे कृते उभयवाचित्वेप्यन्यतरस्य वर्णवाचित्वं जातिवाचित्वं वाश्रित्य स्त्रीप्रत्ययः क्रियतइति तेषां पक्षे स्वरभेदप्रसङ्गः । माढमाक्षोस्तु क्व चित्सारूप्यं पर्यंर्थविप्रतिषेधादेकशेषाभावः । यत्र वेति । अनेनानैमित्तिकत्वमेव प्रतिपाद्यते ।

णि तेषामेकशेषो भवतीति । ननु चोक्तं कश्चिद्वचन-
लोपो द्विवचनबहुवचनविधिर्द्वन्द्वप्रतिषेधश्चेति । नैष
दोषः । यत्तावदुच्यते । कश्चिद्वचनलोपो द्विवचनबहुव-
चनविधिरिति । सहविवक्षायामेकशेषः । युगपद्विवक्षा-
यामेकशेषेण भवितव्यम् । न तर्हीदानीमिदं भवति वृ-
क्षश्च वृक्षश्च वृक्षौ । वृक्षश्च वृक्षश्च वृक्षश्च वृक्षा इति ।
नैतत्सहविवक्षायां भवति । अथापि निदर्शयितुं बुद्धि-
रेवं निदर्शयितव्यम् । वृक्षौ च वृक्षौ च वृक्षौ । वृक्षा-
श्च वृक्षाश्च वृक्षाश्च वृक्षा इति । यदप्युच्यते द्वन्द्वप्रति-
षेधश्च वक्तव्य इति । नैष दोषः । अनवकाश एकशे-
षो द्वन्द्वं बाधिष्यते । ननु चोक्तं सावकाश एकशेषः ।
कोवकाशः । तिङन्तान्यवकाश इति । न तिङन्तान्येक-
शेषारम्भं प्रयोजयन्ति । किं कारणम् । यथाजातीय-
कानां द्वितीयस्य पदस्य प्रयोगे सामर्थ्यमस्ति तथाजा-
तीयकानामेकशेषः । न च तिङन्तानां द्वितीयपदस्य प्र-
योगे सामर्थ्यमस्ति । किं कारणम् । एका हि क्रिया ए-

विभाग इति । कर्मादिकारकमिह विभक्तिशब्देनोच्यते तेन हि प्रातिपदिकार्थो विभागेनावस्थाप्यते । तत्र कस्मिंश्चित् कारके विवक्षिते तन्निमित्ततया विभक्त्या भाव्यमित्येकविभक्त्यन्तानां सरूपाणामेकशेषः सिध्यति । कश्चिदिति । अवस्थितस्य वचनस्य लोपो वक्तव्यः । तस्मिन्नपि कृते प्रत्ययलक्षणेन प्रत्ययान्तत्वात् प्रातिपदिकसंज्ञाया अभावाद् द्विवचनबहुवचने न सिध्यत इति ते अपि वक्तव्ये । न ङिसंबुद्ध्योरिति तु ज्ञापकं नलोपविषयमेवाथाप्यविशेषेण लुप्तप्रत्ययस्य प्रातिपदिकसंज्ञायां ज्ञापकम् । एवमप्येकार्थत्वाच्छिष्यमाणस्य द्विवचनबहुवचनासिद्धिरेव । सहविवक्षायामिति । एवं चैकैकस्यानेकार्थाभिधानाद् द्विवचनबहुवचनान्तानामेवैकशेषः । न तर्हीति । नित्येनैकशेषेण भवितव्यमिति वाक्यं न प्राप्नोतीत्यर्थः । इतरो भिन्नार्थत्वाद् एकशेषवृत्त्या वाक्यं न बाध्यत इत्याह । नैतदिति । प्रत्येकमत्र विवक्षेत्यर्थः । बालास्तु प्रक्रियावाक्येनैव व्युत्पाद्यन्त इत्याह । अथापीति । यथाजातीयकानामिति । द्रव्यवाचिनामित्यर्थः ।

केनोक्तत्वात्तस्यार्थस्य द्वितीयस्य प्रयोगेण न भवितव्य-
मुक्तार्थानामप्रयोग इति । यदि तर्ह्येका क्रिया द्विवच-
नबहुवचनानि न सिध्यन्ति पचतः पचन्ति । नैतानि
क्रियापेक्षाणि किं तर्हि साधनापेक्षाणि । अथ वा पु-
नरस्त्वेकविभक्ताविति । ननु चोक्तमेकविभक्ताविति चे-
न्नाभावाद्विभक्तेरिति । नैष दोषः । परिहृतमेतत् । अ-
र्थवत्प्रातिपदिकमिति प्रातिपदिकसंज्ञा भविष्यतीति ।
ननु चोक्तं नियमान्न प्राप्नोति अर्थवत्समुदायानां स-
मासग्रहणं नियमार्थमिति । नैष दोषः । तुल्यजातीय-
स्य नियमः । कश्च तुल्यजातीयः । यथाजातीयकानां
समासः । कथंजातीयकानां समासः । सुबन्तानाम् ।
सर्वत्रापत्यादिषूपसंख्यानम्*। सर्वेषु पक्षेष्वपत्यादिषूप-

एकाह्वीति । आख्यातवाच्या क्रिया सर्वैव निवृत्तभेदा प्रतीयते । भवद्भिरास्यत-
इत्यादौ वस्तुस्थित्या कर्तृभेदाद् भेदेपि तिङन्ताद् भेदस्यानवगमात् । प्रकर्षा-
भ्यावृत्त्यादयस्तु भेदनिबन्धना आश्रयप्रकर्षाभ्यावृत्त्यादिभेदनिमित्ता नैकत्वं
क्रियायां विघ्नन्ति । नैतानीति । कर्तृकर्मसमवेतसंख्याभिधायिनी द्विवचनबहु-
वचने इत्यर्थः । ननु कर्तृकर्मणोर्लविधानादनेकस्मिन् कारके अनेकेनैव लकारे-
णोत्पत्तव्यम् । भवत्वनेको लकारः लकारजातेरव्यवधानाल्लस्येत्यत्र लजात्याश्र-
यणादनेकस्यापि लस्य स्थाने अर्थत आन्तर्याद् द्विवचनबहुवचने भविष्यत इत्य-
दोषः । तुल्यजातीयस्येति । अवयवानां समुदायार्थतन्त्रत्वात्समुदायविभक्त्यै-
वावयवार्थस्य संख्यावगमात् पृथगवयवेभ्यो विभक्तिर्नोत्पद्यते विरूपसमुदाये
तु सुबन्तानां द्वन्द्ववचनेनायं न्यायो बाध्यते इत्यवयवेभ्यः एव विभक्त्युत्पत्तिः ।
सुबन्तानामिति । यद्यपि गतिकारकोपपदानां कृद्भिः सह समासवचनं प्राक्
सुबुत्पत्तेरित्युच्यते तथापि पूर्वपदं तत्र सुबन्तमेवेति सोपि तदपेक्षया सुबन्ता-
नामेव समासः । अन्यथा नलोपादीनि पदकार्याणि पूर्वपदे न स्युः । उत्तर-
पदमेव तु तत्रासुबन्तम् । इह राजन् राजन् औ इति स्थिते परत्वान्नित्यत्वा-
च्चोपधाया दीर्घे कृते वैरूप्यादेकशेषो न प्राप्नोति । उच्यते । विरूपाणामपि
समानार्थानामिति भविष्यति अन्तरङ्गत्वाद्वा । दीर्घत्वं हि नान्तरङ्गम् । उपधां
विभक्तिविशेषमसंबुद्धिसर्वनामस्थानमपेक्षत इति बहिरङ्गम् । सर्वत्रेति । षट्
पक्षा इहोपक्षिप्ताः पृथग्विभक्तौ परत एकशेषः । एकवचनान्तानां वा समासा-

संख्यानं कर्तव्यम् । भिक्षाणां समूहो भैक्षमिति । सर्वत्रेत्युच्यते प्रातिपदिकानां चैकशेषे सिद्धम् । अपत्यादिष्वित्युच्यते बहवश्चापत्यादयः । गर्गस्यापत्यं बहवो गर्गाः । एका प्रकृतिर्बहवश्च यञः । असारूप्यादेकशेषो न प्राप्नोति । ननु च यथैव बहवो यञः । एवं प्रकृतयोपि बह्वः स्युः । नैवं शक्यमिह हि दोषः स्याद् गर्गा वत्सा बिदा उर्वा इति । यञ्यो बहुष्वञ्यो बहुष्वित्युच्यमानो लुङ्न प्राप्नोति । मा भूदेवम् । यञन्तं यद्ब-

---

ह्वेकस्यां विभक्तौ परतः सरूपसमुदायाद्वा विहितायामेकविभक्तौ परतः प्रातिपदिकानां वा सहविवक्षायां प्रत्येकं द्विवचनबहुवचनान्तानामिति । तत्र पश्चिमं पक्षत्रयमङ्गीकृतम् । तत्र भिक्षा भिक्षा भिक्षा आम् अ इति स्थिते सर्वविधिभ्यो लुग्विधेर्बलवत्त्वाद् लुकि कृते विभक्त्यभावादेकविभक्तौ परतो विधीयमान एकशेषो न प्राप्नोति प्रत्ययलक्षणं च नास्ति न लुमताङ्गस्येति प्रतिषेधात् प्रातिपदिकैकशेषपक्षे समर्थं यद् ङ्याप्प्रातिपदिकं तस्मात्तद्धिता इत्याबन्तादणि कृते परत्वादादिवृद्धौ कृतायां वैरूप्यादेकशेषाप्रसङ्गः । यदा तु सहविवक्षायां विभक्त्यन्तानामेकशेषः सुबन्ताच्च तद्धित इत्ययं पक्षस्तदा सुबन्तसमुदायात्तद्धिताभावात्पूर्वमेकशेषः पश्चात्तद्धित इति न कश्चिद्दोषः । प्रातिपदिकानां चेति । अनैमित्तिकत्वादन्तरङ्गत्वात् पूर्वमेकशेषः पश्चाद्वृद्धिरथ वा तद्धित एव पश्चादुत्पद्यतइति भावः । बहवश्च यञ इति । प्रत्यर्थं शब्दनिवेशाद् बहुष्वपत्येषु बहवो यञ उत्पाद्याः । तत्र गर्ग य य य इति स्थिते समुदायस्य तद्धितान्तत्वात् प्रातिपदिकत्वात्तत एका विभक्तिस्तत्र प्रथमस्य यशब्दस्य प्रकृतिसन्निपातकृतं वैरूप्यमित्येकशेषो न प्राप्नोति । ननु प्रकृतिं विहाय यशब्दानां सारूप्यादेकशेषो विधास्यते । नैतदस्ति । विभक्त्युत्पत्तावभ्यन्तरीकृता प्रकृतिर्विभक्तिलक्षितसारूप्याश्रये एकशेषे कथं हातुं शक्यते । न च यञां प्रकृत्यर्थानपेक्षः समुदायार्थः तत्कथं प्रकृतिर्वर्ज्येत । यदापि सहविवक्षायां विभक्त्यन्तानामेकशेष इति पक्षः तदा गर्ग य अस् य अस् य अस् इति स्थिते पूर्वस्य यअस्शब्दस्य प्रकृतिसन्निपाताद्वैरूप्यं प्रातिपदिकैकशेषपक्षेपि तथैव वैरूप्यमित्येकशेषो न प्राप्नोति । एवं प्रकृतयोपीति । एकैकस्यापत्यस्य प्रकृत्यर्थेन योगात् प्रधानभेदे च गुणस्यावृत्त्या गार्ग्यशब्दानामेवैकशेषः क्रियतइत्यर्थः । यञ् यो बहुष्विति । यदा यञामेवैकशेषः क्रियते तदा शिष्यमाणो यशब्दो बहुषु वर्ततइति लुक् सिध्यति गार्ग्यशब्दानां त्वेकशेषे यशब्दो बहुषु न वर्तते किं तर्हि यशब्दान्त इति लुङ् न सिध्यति । यञन्तं यदिति । तेनैव चेत् कृतं बहुत्वमित्यपि तदन्तेनेति व्याख्या-

हुष्वञन्तं यद्बहुष्वित्येवं भविष्यति । ननु चोक्तं नैवं श-
क्यमिह हि दोषः स्यात्काश्यपप्रतिकृतयः काश्यपा इ-
ति । नैष दोषः । लौकिकस्य तत्र गोत्रस्य ग्रहणं न चै-
तल्लौकिकं गोत्रम् । अथ वा पुनरस्तु एका प्रकृतिर्बहु-
वश्च यञः । ननु चोक्तमसारूप्यादेकशेषो न प्राप्नोती-
ति । सिद्धं तु समानार्थानामेकशेषवचनात्* । सिद्धमे-
तत् । कथम् । समानार्थानामेकशेषो भवतीति वक्तव्यम् । यदि समानार्थानामेकशेष उच्यते । कथमक्षाः
पादा माषा इति । नानार्थानामपि सरूपाणाम्*। ना-
नार्थानामपि सरूपाणामेकशेषो वक्तव्यः । एकार्थाना-
मपि विरूपाणाम्*। एकार्थानामपि विरूपाणामेकशेषो
वक्तव्यः । वक्रदण्डश्च कुटिलदण्डश्च वक्रदण्डौ कुटि-
लदण्डाविति वा । स्वरभिन्नानां यस्योत्तरस्वरविधिः*।
स्वरभिन्नानां यस्योत्तरः स्वरविधिस्तस्यैकशेषो वक्तव्यः । अक्षश्च अक्षश्च अक्षौ मीमांसकश्च मीमांसकश्च
मीमांसकौ । इह कस्मान्न भवति । एकश्च एकश्च द्वौ

यते । काश्यपा इति । एकस्मिन् काश्यपापत्ये ऽञि कृते तत्प्रतिकृतिबहुत्वे
काश्यपशब्दानामेकशेषे कृते ञन्तं बहुषु वर्ततइति लुक्प्रसङ्गः । लौकिकस्ये-
ति । अपत्यस्येत्यर्थः । न चैतदिति । प्रतिकृतिवृत्तित्वान्नैतदञन्तमपत्यवाचि ।
एका प्रकृतिरिति । प्रकृत्यर्थस्यैकत्वात् तेन च बहूनामपत्यानां सम्बन्धसम्भ-
वात् । सिद्धं त्विति । सत्यपि प्रकृतिसन्निपातकृते एकस्य वैरूप्ये सर्वेषां प्रकृत्य-
र्थविशिष्टापत्याभिधायित्वात् समानार्थत्वमस्ति । वक्रदण्डश्च कुटिलदण्डश्चेति
द्वन्द्वनिवृत्त्यर्थमेतद्वक्तव्यं तेनैवाञो बहुष्वित्यपिपक्षे आश्रीयमाणे इष्टं सिध्यति ।
यदा त्वञन्तं यद्बहुष्वित्याश्रीयते तदा ऽव्यविकन्यायाश्रयणात् वक्रदण्डश्च कु-
टिलदण्डश्चेति वाक्यमेव भवति न तु द्वन्द्व इति न वक्तव्यो विरूपाणामेकार्था-
नामेकशेषः । स्वरभिन्नानामिति । स्वरेण भिन्नानामित्यर्थः । अक्षश्चेति । ए-
कोक्षशब्दो ऽशेर्देवनइति सप्रत्ययान्तत्वादन्तोदात्तः द्वितीयस्तु घञन्तत्वादाद्यु-
दात्तस्तस्यैव शेषो भवति एको मीमांसकशब्दो ण्वुलन्तत्वान्मध्योदात्तः परस्तु

च द्वौ चेति । संख्याया अर्थासंप्रत्ययादन्यपदार्थत्वाच्चा-नेकशेषः*। संख्याया अर्थासंप्रत्ययादेकशेषो न भविष्यति । नह्येकावित्यनेनार्थो गम्यते। अन्यपदार्थत्वाच्च संख्याया एकशेषो न भविष्यति । एकश्च एकश्चेत्यस्य द्वावित्यर्थः । द्वौ च द्वौ चेत्यस्य चत्वार इत्यर्थः । नैतौ स्तः परिहारौ । यत्तावदुच्यते संख्याया अर्थासंप्रत्ययादिति । अर्थासंप्रत्ययेपि हि सत्येकशेषो भवति । तद्यथा । गार्ग्यश्च गार्ग्यायणश्च गार्ग्यौ । न चोच्यते वृद्धयुवानाविति भवति चैकशेषः । यदप्युच्यते ह्यन्यपदार्थत्वाच्चेति । अन्यपदार्थेप्येकशेषो भवति । तद्यथा । विंशतिश्च विंशतिश्च विंशती इति तयोश्चत्वारिंशदित्यर्थः । एवं तर्हि नेमौ पृथक्परिहारौ एकपरिहारोयम् । संख्याया अर्थासंप्रत्ययादन्यपदार्थत्वाच्चेति । यत्र ह्यर्थासंप्रत्यय एव वा अन्यपदार्थतैव वा भवति तत्रैकशेषः गार्ग्यौ विंशती इति यथा । अथ वा नेमे एकशेषशब्दाः । यदि तर्हि नेमे एकशेषशब्दाः समुदायशब्दास्तर्हि भवन्ति । तत्र को दोषः । एकवचनं प्राप्नोति

मिमांसामधीते इति क्रमादिभ्यो वुन्नित्याद्युदात्तस्तस्य शेषः । एकश्चेति । द्वन्द्वोपयचानभिधानान्न भवति । अर्थासंप्रत्ययादिति। यत्रैकः शब्दोनेकमर्थमभिधातुं शक्नोति तत्रैकशेषो नान्यत्र । प्रयुक्तानामन्वाख्यानात् । एकाविति चोक्ते ऽसहायादिरर्थो गम्यते न तु द्वावित्यर्थः। अन्यपदार्थत्वाच्चेति । असंदिग्धेन पदान्तरेणायमर्थः प्रत्याय्यतइत्यर्थः। गार्ग्याविति । गार्ग्यश्च गार्ग्यश्चेत्यस्याप्यर्थस्य संभवात् संदेहादर्थासंप्रत्ययः। उत्तरकालं तु प्रकरणादिवशात् संदेहनिवृत्तिः। ननु वृद्धो यूनेति वचनात् संदेहेप्येकशेषः स्यात् अस्य तु निःसंदेहविषयसंभवात्कथं संदिग्धविषये प्रवृत्तिः । नैतदस्ति । अक्षादिष्वपि संदेहविषयेष्वस्य प्रवृत्तिदर्शनात् । एवं तर्हीति । अर्थासम्प्रत्यये सत्यन्यपदार्थत्वादित्ययं हेत्वर्थः । यदि तर्हीति । प्रत्यर्थं शब्दनिवेशादेकशेषे सति एकस्यानेकार्थत्वं न भवति । यदा तु समुदायवाचित्वं द्व्यादीनामभ्युपगम्यते तदा वनादिवदेकव-

एकार्था हि समुदाया भवन्ति यथा यूथं शतं वनमिति। सन्तु तर्ह्येकशेषशब्दाः। किंकृतं सारूप्यम्। अन्योन्यकृतं सारूप्यम्। सन्ति पुनः केचिद् अन्येपि शब्दाः येषामन्योन्यकृतो भावः। सन्तीत्याह। माता पिता भ्रातेति। विषम उपन्यासः। सकृदेते शब्दाः प्रवृत्ता अपायेष्वपि वर्तन्ते। इह पुनरेकेनाप्यपायेन भवति चत्वार इति। अन्यदिदानीमेतदुच्यते सकृदेते शब्दाः प्रवृत्ता अपायेष्वपि वर्तन्ते इति। यत्तु भवानस्मांश्चोदयति सन्ति पुनः केचिदन्येपि शब्दा येषामन्योन्यकृतो भाव इति तत्रैतेस्माभिरुपन्यस्ताः तत्रैतद्भवानाह सकृदेते शब्दाः प्रवृत्ता अपायेष्वपि वर्तन्तइति। एतच्च वार्तम्। एकैको नोद्यन्तुं भारं शक्नोति यत्कथं तत्र। एकैकः कर्ता स्यात्सर्वे वा स्युः कथं युक्तम्। कारणमुद्य-

---

चनप्रसङ्गः। यत्तु वनानीति बहुवचनं तत्समुदायप्रचयविवक्षायां न त्ववयवभेदविवक्षायाम्। समुदाया इति। समुदायवाचिन इत्यर्थः। किं कृतमिति। एकश्चैकश्चेति विग्रहे कथं द्विशब्दः प्रवर्ततइति प्रश्नः। अन्योन्यकृतमिति। परस्परापेक्षया द्वित्वोत्पत्तौ सत्यां प्रक्रियावाक्यमिदं भवति द्वौ च द्वौ चेति। तत्रैको द्विशब्दः शिष्यते। मातेति। यथा सुतं जन्मनः प्रागलब्धमातृव्यपदेशं स्त्री पश्चाल्लभते एवं संख्येयान्तरापेक्षायां सत्यां पूर्वमप्रवृत्तो द्विशब्दः पश्चात्प्रवर्ततइत्यर्थः। अपायेष्वपीति। पुत्रविनाशेपि पितृव्यपदेशो न निवर्तते पितृविनाशे पुत्रव्यपदेशः। चतुर्णां त्वेकापाये नास्ति चतुःशब्दस्य प्रवृत्तिः। अन्यदिदानीमिति। अवश्यं साधर्म्ये सति वैधर्म्येण भाव्यम्। अन्यथा तत्त्वमेव स्याद् न तु साधर्म्यम्। यत्र साधर्म्यं तत्र वैधर्म्योद्भावने न कश्चिदपि हेतुः स्यादित्यर्थः। मात्रादयश्च शब्दाः सम्बन्ध्यन्तरापेक्षयैकस्मिन्नाश्रये वर्तन्तइति सम्बन्ध्यन्तरविनाशेपि आश्रयसद्भावादुपरता यत्प्रवर्तन्ते द्व्यादयस्तु समुदायनिवेशिन एकापाये तत्समुदायाभावात्कथं प्रवर्तेरन्। एतच्च वार्तमिति। एतदुपरतम्। यदाश्रयसन्निधानादेकापायेपि मात्रादयस्तदपेक्षाः प्रवर्तन्तइत्यर्थः। इदानीमेतद्वैधर्म्यरहितं द्वितीयं दृष्टान्तं वक्ति। एकैक इति। यथोद्यन्तॄणां परस्परसन्निधिकृतं कर्तृत्वमेकैकापाये च निवर्तते तथा द्व्यादिव्यपदेशोपीत्यर्थः। कथं तत्रेति। न्याय्यमित्यध्याहारः। एकैक इति। कर्तृत्वमेकैकापायेपरस्परानिरपेक्षमित्यर्थः।

मनं चेन्नोद्यच्छति चान्तरेण तत्तुल्यम् । तस्मात्पृथक् पृथक् ते कर्तारः सव्यपेक्षास्तु॥१॥प्रथममध्यमोत्तमानामेकशेषो ऽसरूपत्वात्*। प्रथममध्यमोत्तमानामेकशेषो वक्तव्यः । पचति च पचसि च पचथः । पचसि च पचामि च पचावः । पचति च पचसि च पचामि च पचामः । किं पुनः कारणं न सिध्यति । असरूपत्वात् । द्विवचनबहुवचनाप्रसिद्धिरेकार्थत्वात्*। द्विवचनबहुवचनयोश्चाप्रसिद्धिः । किं कारणमेकार्थत्वादेकोयमवशिष्यते तेनानेन तदर्थेन भवितव्यम् । किमर्थेन । यदर्थ एकः । किमर्थश्चैकः । एक एकपदार्थः । नैकार्थ्यम् । नायमेकार्थः । किं तर्हि । द्व्यर्थो बह्वर्थश्च । नैकार्थ्यमिति चेदारम्भानर्थक्यम्*। नैकार्थ्यमिति चेदेकशेषारम्भोनर्थकः स्यात् । इह हि शब्दस्य स्वाभाविकी वा ऽनेकार्थता स्यात् । वाचनिकी वा । तद्यदि तावत्स्वाभाविकी ,अशिष्य एकशेष एकेनोक्तत्वात्*। अशिष्य एकशेषः । किं कारणमेकेनोक्तत्वात्तस्यार्थस्य द्वितीयस्य प्रयोगेण न

कारणमुद्यमनं चेदिति । कर्तृत्वप्रतीतावित्यर्थः । कार्यकल्पितत्वाच्छक्तीनामेवमुक्तम् । तत्तुल्यमिति । तेनोद्यन्त्रा तुल्यं द्वितीयमुद्यन्तारमन्तरेणेत्यर्थः । अथ वा तत्तुल्यमिति इत्यादिशब्देष्वप्येतत्तुल्यमित्यर्थः । प्रथमेति । एकस्मिन् पुरुषे क्रियाया एकत्वान्नास्त्येकशेषः पुरुषभेदेन तु प्रत्यक्षपरोक्षादिभेदे विरोधात् क्रियाया अनेकत्वादेकशेषो वक्तव्यः । कृते चैकशेषे प्रकरणादिवशादर्थविशेषावसायः । यदा तु युष्मदस्मदी एवानेकार्थाभिधानसमर्थे इति पक्षः अत्रापि च निवृत्तभेदाया एव क्रियाया आख्यातेनाभिधानं तदैकशेषो न वक्तव्यः । द्विवचनेति । प्रत्यर्थं शब्दनिवेशे एकैकः शब्दः एकैकार्थाभिधायीति सहविवक्षायां निवृत्तेषु शब्दान्तरेषु शिष्यमाणेन शब्देन स्वस्मिन्नेवैकत्वार्थे अवस्थेयमिति भावः । सर्वेषु पक्षेष्वयं दोषः प्रातिपदिकैकशेषे द्विवचनबहुवचनानुत्पत्तिप्रसङ्गः विभक्त्यन्तानां विभक्तौ वा परत एकशेषे ऽर्थाभावाद् द्विवचनबहुवचनयोर्निवृत्तिप्रसङ्गः । अथ स्वभावतः शिष्यमाणो ऽनेकार्थः किमेकशेषेण । वाचनिकी वेति । यद्यपि सर्वमेव स्वाभाविकं तथापि यत्र प्रयोगविप्रयोगौ दृश्येते तत्र

भवितव्यमुक्तार्थानामप्रयोग इति । अथ वाचनिकी तद्वक्तव्यमेकोयमवशिष्यते । स च द्व्यर्थो भवति बह्वर्थश्चेति । न वक्तव्यम् । सिद्धमेकशेष इत्येव । कथं पुनरेकोयमवशिष्यतइत्यनेन द्व्यर्थता बह्वर्थता च शक्या लब्धुम् । तच्चैकशेषकृतं, नह्यन्तरेण तद्वाचिनः शब्दस्य प्रयोगं तस्यार्थस्य गतिर्भवति । पश्यामश्च पुनरन्तरेणापि तद्वाचिनः शब्दस्य प्रयोगं तस्यार्थस्य गतिर्भवतीति । अग्निचित्सोमसुदिति यथा । तेन मन्यामहे लोपकृतमेतद्येनात्र अन्तरेणापि तद्वाचिनः शब्दस्य प्रयोगं तस्यार्थस्य गतिर्भवतीति । एवमिहाप्येकशेषकृतमेतद्व येनात्रैकोयमवशिष्यतइत्यनेन द्व्यर्थता बह्वर्थता च भवति । उच्येत तर्हि न तु गम्येत । यो हि गामश्व इति ब्रूयादश्वं वा गौरिति न जातु चित्संप्रत्ययः स्यात् तेनानेकार्थाभिधाने यत्नं कुर्वता ऽवश्यं लोकः पृष्ठतोनुगन्तव्यः । केष्वर्थेषु लौकिकाः कान् शब्दान्प्रयुञ्जतइति । लोके एकैकस्मिन् वृक्ष इति प्रयुञ्जते द्वयोर्वृक्षौ बहुषु वृक्षा इति । यदि तर्हि लोकोवश्यं शब्देषु प्रमाणं किमर्थमेकशेष आरभ्यते । अथ किमर्थं लोप आरभ्य-

---

विप्रयोगनिवारणाय यदुच्यते तद्वाचनिकमभिधीयते । स च द्व्यर्थइति । सरूपाणामेकशेषोनेकार्थस्यैकविभक्ताविति वक्तव्यमित्यर्थः सिद्धमिति । एकशेषारम्भसामर्थ्यादयमर्थो गम्यते शिष्यमाणः शब्दोनेकार्थाभिधायीति।एकेन ह्यनेकार्थाभिधानायैकशेषः क्रियते । एकार्थाभिधाने त्वनेकशब्दाप्रसङ्गादनर्थक एकशेषः स्यादित्यर्थः । इतर एतत्सामर्थ्यमजानन्नाह । कथमिति । तच्चैकशेषकृतमिति । एकशेषविधानेनैतत्प्रतिपादितमित्यर्थः । लोपकृतमिति । लोपद्वारेणैतत्संगृहीतमित्यर्थः । अनेनेति । एकशेषविधानेन । उच्येतेति । वचनादनेकार्थकार्याणि प्रवर्तन्तां यथा जात्याख्यायामेकस्मिन्निति । न त्वेकार्थः शब्द एकशेषविधानेनानेकार्थः संपद्यतइत्यर्थः । गामश्वइति । अश्वधर्मसमारोपः केवलं प्रतीयते न तु तात्त्विकमश्वत्वमित्यर्थः । यदि तर्हीति । यदि च लोकः प्रमा-

ते । प्रत्ययलक्षणमाचार्यः प्रार्थयमानो लोपमारभते ए-
कशेषारम्भे पुनरस्य न किं चित्प्रयोजनमस्ति । ननु
चोक्तं प्रत्यर्थं शब्दनिवेशान्नैकेनानेकस्याभिधानमिति ।
यदि चैकेनानेकस्याभिधानं स्यात् । न प्रत्यर्थं शब्दनि-
वेशः कृतः स्यात् । प्रत्यर्थं शब्दनिवेशान्नैकेनानेकस्या-
भिधानादप्रत्यर्थमिति चेत्तदपि प्रत्यर्थमेव*। प्रत्यर्थं श-
ब्दनिवेशान्नैकेनानेकस्याभिधानाद् अप्रत्यर्थमिति चेदे-
वमुच्यते । यदप्येकेनानेकस्याभिधानं भवति तदपि प्र-
त्यर्थमेव । यदपि ह्यर्थावर्थौ प्रति तदपि प्रत्यर्थमेव ।
यदपि ह्यर्थानर्थान्प्रति तदपि प्रत्यर्थमेव । यावतामभि-
धानं तावतां प्रयोगो न्याय्यः । यावतामर्थानामभि-
धानं भवति तावतां शब्दानां प्रयोग इत्येव पक्षो न्या-
य्यः । यावतामभिधानं तावतां प्रयोगो न्याय्य इति चे-
देकेनाप्यनेकस्याभिधानम्*। यावतामभिधानं तावतां
प्रयोगो न्याय्य इति चेदेवमुच्यते । एषोपि पक्षो न्याय्य
एव यदप्येकेनानेकस्याभिधानं भवति । यदि तर्ह्येके-
नानेकस्याभिधानं भवति प्लक्षन्यग्रोधौ । एकेनोक्तत्वा-
दपरस्य प्रयोगोनुपपन्नः । एकेनोक्तत्वात्तस्यार्थस्यापर-
स्य प्रयोगेण न भवितव्यम् । किं कारणमुक्तार्थानामप्र-
योग इति । एकेनोक्तत्वादपरस्य प्रयोगोनुपपन्न इति

णमित्यर्थः । उच्येत तर्ह्यतः प्रभृति सर्वो ग्रन्थ एकशेषप्रत्याख्यानवादिनः । तद-
पि प्रत्यर्थमेवेति । अर्थो ह्यभिधेयमुच्यते यस्य द्व्यर्थः शब्दो नासौ द्व्यर्थतां जहाति
बह्वर्थश्च बह्वर्थतां रोदसी दारा इति यथेत्यर्थः । यावतामिति । वृक्षस्य वृक्षस्येति
दर्शनादनारब्धएकशेषे अनेकार्थतैकस्य न स्यात् । एकेनापीति । सहविवक्षा-
यामेक एव शब्द उद्भूतावयवभेदं समुदायमभिधत्तइत्यर्थः । प्लक्षन्यग्रोधाविति ।
अत्रापि सहविवक्षायां समुदायार्थप्रादुर्भावादेकेनैव समुदायस्य प्रतिपादनाद्
द्वितीयस्य प्रयोगो न प्राप्नोतीत्यर्थः । अनुक्तत्वादिति । प्लक्षावित्युक्ते प्लक्षस्य

चेदनुक्तत्वात्प्लक्षेण न्यग्रोधस्य न्यग्रोधप्रयोगः*। एकेनोक्तत्वादपरस्य प्रयोगो ऽनुपपन्न इति चेदनुक्तः प्लक्षेण न्यग्रोधार्थ इति कृत्वा न्यग्रोधशब्दः प्रयुज्यते। कथमनुक्तः। यदिदानीमेवोक्तमेकेनाप्यनेकस्याभिधानं भवतीति। सरूपाणामेकेनाप्यनेकस्याभिधानं भवति न विरूपाणाम्। किं पुनः कारणं सरूपाणामेकेनाप्यनेकस्याभिधानं भवति न पुनर्विरूपाणाम्। किं कारणम्। अभिधानस्वाभाव्यात्। अभिधानं पुनः स्वाभाविकम्*। स्वाभाविकमभिधानं भवति। उभयदर्शनाच्च*। उभयं खल्वपि दृश्यते विरूपाणामप्येकेनानेकस्याभिधानं भवति। तद्यथा। द्यावा ह क्षामा द्यावा चिदस्मै पृथिवी नमेते इति। विरूपाणां किल नामैकेनानेकस्याभिधानं स्यात् किं पुनः सरूपाणाम्। आकृत्यभिधानाद्वैकं विभक्तौ वाजप्यायनः*। आकृत्यभिधानाद्वा एकं शब्दं विभक्तौ वाजप्यायन आचार्यो न्याय्यं मन्यते। एका आकृतिः सा चाभिधीयते इति। कथं पुनर्ज्ञायते एका आकृतिः सा

प्लक्षान्तरेण सहत्वं गम्यते न तु न्यग्रोधेनेत्यर्थः। उभयदर्शनाच्चेति। सरूपस्य विरूपस्य चैकस्यानेकार्थाभिधायित्वदर्शनादित्यर्थः। द्यावेति। द्योशब्देन द्यावापृथिव्योरभिधानात् ततः परस्यौकारस्य सुपां सुलुगित्याकारः गोतो णिदित्योकारान्तग्रहणाण्णित्वाद्वृद्धिरावादेशश्च। पृथिवी इति। द्विवचनान्तं वा छन्दसीति पूर्वसवर्णदीर्घः। पृथिवीशब्देनात्र दिवस्पृथिव्योरभिधानम्। विरूपाणामिति। प्रकरणादिवशाच्चार्थविशेषावसायस्तत्र प्रवृत्तिनिमित्तभेदेपि विरूपोऽनेकार्थाभिधायी दृश्यते तत्र सरूपः कथं न स्याद्यत्रैकं प्रवृत्तिनिमित्तमित्यर्थः। तदेवं द्रव्याभिधानपक्षेपि प्रत्याख्यात एकशेषः। अनेकार्थप्रक्रमे अनेकार्थ एक एव वृक्षशब्दः प्रयुज्यते न तु द्वन्द्वः। अनभिधानात्। इदानीमाकृतिपक्षाश्रयेण प्रत्याख्यानं करोति। आकृत्यभिधानादिति। जातिः पदार्थः तस्या एकत्वादनेकशब्दप्रयोगप्रसङ्ग एव नास्ति किमेकशेषेणेत्यर्थः। कथं पुनरिति। द्रव्यातिरेकेणाकृतेरनुपलम्भादभावं मन्यमानस्य प्रश्नः। प्रख्याविशेषादिति। प्रख्या

चाभिधीयते इति । प्रख्याविशेषात्*। नहि गौरित्युक्-
ते विशेषः प्रख्यायते । शुक्ला नीला कपिला कपोतिके-
ति । यद्यपि तावत्प्रख्याविशेषाद् ज्ञायते एका आकृ-
तिरिति कुतस्त्वेतत्साभिधीयते इति ।अव्यपवर्गगतेश्च*।
अव्यपवर्गगतेश्च मन्यामहे आकृतिरभिधीयतइति । न-
हि गौरित्युक्ते व्यपवर्गो गम्यते शुक्ला नीला कपिला
कपोतिकेति । ज्ञायते चैकोपदिष्टम्*। ज्ञायते खल्वप्येको-
पदिष्टम् । गौरस्य कदा चिदुपदिष्टो भवति स तमन्य-
स्मिन्देशे ऽन्यस्मिन्कालेन्यस्यां च वयोवस्थायां दृष्ट्वा जा-
नाति अयं गौरिति । कः पुनरस्य विशेषः । प्रख्यावि-
शेषादित्यतः । तस्यैवोपोद्बलकमेतत्प्रख्याविशेषाद् ज्ञा-
यते चैकोपदिष्टमिति । धर्मशास्त्रं च तथा*। एवं च कृ-
त्वा धर्मशास्त्रं प्रवृत्तं ब्राह्मणो न हन्तव्यः सुरा न पेये-

---

बुद्धिः तस्या अविशेषादेकरूपत्वात् तद्विषयस्याप्यैक्यं प्रतीयते । गुणप्रमाणा-
दिभिन्नेष्वपि गोपिण्डेषु गौर्गौरित्येकाकारप्रत्ययोदयादवश्यमेकेनालम्बनेन सा-
मान्येन भाव्यमिति जातिसद्भाव एकत्वं चावसीयते । गौरित्युक्तइति । गौरि-
त्येतेन शब्देनोक्ते प्रत्याय्यते सामान्यलक्षणेर्थे विशेषानवधारणादैक्यं सामान्य-
स्यावसीयतइत्यर्थः । कुतस्त्वेतदिति । भवतु सामान्यमेकं तस्य तु वाहदोहादि-
कायामर्थक्रियायामयोग्यत्वाद् द्रव्यस्यैव योग्यत्वाद् अभिधानं न्याय्यमिति मत्वा
प्रश्नः । अव्यपवर्गगतेश्चेति । अव्यपवर्गो ऽभेदः अविच्छेदः अविशेषस्तस्य गतिः
प्रतीतिरित्यर्थः । जातौ चाभिधीयमानायां द्रव्यद्वारका वाहदोहादय उपपद्यन्ते
जातितद्वतोश्चाभेदोपचाराद् गौः शुक्ल इति समानाधिकरण्यादिव्यवहारोप्यु-
पपद्यते । अथ प्रख्याविशेषादव्यपवर्गगतेश्चेति किमर्थमुभयोरुपादानम् । एके-
नापि हेतुनैकत्वाभिधानयोः सिद्धत्वान्नैष दोषः । अनभिधीयमानापि जा-
तिः संनिधिमात्रेण प्रख्याऽविशेषे निमित्तं भवतीति प्रख्याऽविशेषेण प्रत्यभि-
ज्ञाप्रत्ययरूपेणैकत्वमेव प्रतिपादितं नाभिधानम् । तथा वनमिति सर्वविशेषा-
भ्यन्तरीकरणेनाव्यपवर्गगतावपि प्रख्याया अविशेषो नास्ति भिन्नवृक्षालम्बन-
त्वाद्वनमिति प्रत्ययस्य । एकोपदिष्टमिति । एकस्मिन्नुपदिष्टे गौरयं त्वया पदा
न स्प्रष्टव्य इत्यादि वस्तु । अथ वैकमुपदिष्टं यस्य तदेकोपदिष्टं सकृदुपदिष्टं

ति ब्राह्मणमात्रं न हन्यते सुरामात्रं च न पीयते । यदि द्रव्यं पदार्थः स्यात् । एकं ब्राह्मणमहत्वा एकां च सुरामपीत्वान्यत्र कामचारः स्यात् । कः पुनरत्र विशेषः अव्यपवर्गगतेश्चेत्यतः । तस्यैवोपोद्बलकमेतत् अव्यपवर्गगतेश्च धर्मशास्त्रं च तथेति । अस्ति चैकमनेकाधिकरणस्थं युगपत् । अस्ति खल्वप्येकमनेकाधिकरणस्थं युगपल्लभ्यते । अस्तीत्याह । किम् । आदित्यः । तद्यथा । एक आदित्योनेकाधिकरणस्थो युगपदुपलभ्यते । विषम उपन्यासः । नैको द्रष्टा आदित्यमनेकाधिकरणस्थं युगपदुपलभते । एवं तर्हि, इतीन्द्रवद्विषयः * । तद्यथा । एक इन्द्रोनेकस्मिन् क्रतुशते आहूतो युगपत्सर्वत्र भवति । एवमाकृतिर्युगपत्सर्वत्र भविष्यति । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । एकमनेकाधिकरणस्थं युगप-

---

गोत्वादि सर्वत्र ज्ञायतइत्यर्थः । उपोद्बलकमिति । उद्गतं बलं प्रत्यक्षं तत्पूर्वकत्वादनुमानस्य उद्बलस्य समीपमनुमानमित्यर्थः । प्रख्याविशेषादित्यनेन प्रत्यक्षं जात्यालम्बनं प्रमाणमुपन्यस्तम् । ततो विप्रतिपन्नप्रतिपादनायानुमानमिह जातिसद्भावे ज्ञायते चैकोपदिष्टमित्यनेनोक्तं देशकालावस्थापिण्डान्तरेष्वबाधितप्रत्यभिज्ञाप्रत्ययोदयान्यथानुपपत्त्या सामान्यसद्भावोनुमीयते इत्यर्थः । अथ वा बलमुद्दीपयत्युपोद्बलकमुपबृंहकमुच्यते । धर्मशास्त्रं च तथेति । अनेनैतद्दर्शयति । न सादृश्यैकार्थक्रियाकारित्वादिनिमित्ता भ्रान्ता प्रत्यभिज्ञा सर्वत्रेति ग्राह्यं किं तर्हि अभिन्नविषयनिमित्ता स्मृतिकाराणामप्यविगीतप्रमाणभावस्मृत्युपनिबद्धवचनानां जात्याश्रयेण सर्वव्यवहारप्रवर्तनादित्यर्थः । एकं ब्राह्मणमिति । एकस्यैव द्रव्यस्य ब्राह्मणशब्दवाच्यत्वादिति भावः । तस्येति । अव्यपवर्गगतिरभ्रान्ता । स्मृतिकाराणामपि तथैव व्यवहारदर्शनादित्यर्थः । नन्वेकमनेकस्थं कथं भवति नहि देवदत्तो युगपन्मथुरायां स्रुघ्ने च भवतीत्यत आह । अस्ति चेति । अवयवी यद्यप्यनेकावयवस्थः तथापि तत्सद्भावे विवादान्नासौ दृष्टान्तत्वेनोपात्तः । इतीन्द्रवद्विषय इति । एकस्याप्यनेक इति वाक्यशेषः । शब्दप्रादुर्भावेव्ययीभावे कृते वतिः प्रत्ययः । सर्वत्रेति । सर्वेषु यागेषु द्रव्यवदङ्गतां प्रतिपद्यतइत्यर्थः । एकशेषेपीति । यस्येकस्यानेकसंबन्धो नाभ्यु-

दुपलभ्यतइति। नैकमनेकाधिकरणस्थं युगपदिति चेत्तथैकशेषे*। यो हि मन्यते नैकमनेकाधिकरणस्थं युगपदुपलभ्यतइति एकशेषे तस्य दोषः स्यात्। एकशेषेपि नैको वृक्षशब्दोनेकमर्थं युगपदभिदधीत। अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयमाकृतिरभिधीयतइति। द्रव्याभिधाने ह्याकृत्यसंप्रत्ययः*। द्रव्याभिधाने सत्याकृतेरसंप्रत्ययः स्यात्। तत्र को दोषः। तत्रासर्वद्रव्यगतिः*। तत्रासर्वद्रव्यगतिः प्राप्नोति। असर्वद्रव्यगतौ को दोषः। गौरनुबन्ध्यो ऽजो ऽग्नीषोमीय इति एकः शास्त्रोक्तं कुर्वीत अपरोशास्त्रोक्तम्। अशास्त्रोक्ते च क्रियमाणे विगुणं कर्म भवति विगुणे च कर्मणि फलानवाप्तिः। ननु च यस्याप्याकृतिः पदार्थः तस्यापि यद्यनवयवेन चोद्यते न चानुबध्यते। विगुणं कर्म भवति विगुणे च कर्मणि फलानवाप्तिः। एका आकृतिरिति च प्रतिज्ञा हीयेत। यच्चास्य पक्षस्योपादाने प्रयोजनमेकशेषो न वक्तव्य इति स चेदानीं वक्तव्यो भवति। एवं तर्ह्यनवयवेन चोद्यते प्रत्येकं च परिसमाप्यते। यथा आदित्यः। ननु च यस्यापि द्रव्यं पदार्थः तस्याप्यनवयवेन चोद्यते प्र-

---

पगम्यते तदेकः शब्दो ऽनेकमर्थं संबन्धाभावान्न प्रत्याययेदित्यर्थः। उक्तमेवार्थं समर्थयितुमाह। द्रव्याभिधाने हीति। श्रुतिस्मृतिविहितानां सर्वव्यवहाराणामप्रवृत्तिः स्यादित्यर्थः। ननु चेति। सर्वविषया चेदाकृतिश्चोद्यते तदा सर्वव्यक्तिविषयमनुष्ठानं विना वैगुण्यमेव स्यादित्यर्थः। अथानुष्ठानसिद्ध्यर्थमेकद्रव्यविषयमेव कर्म क्रियते तत्राप्युच्यते एकाकृतिरिति चेति। चशब्दस्तुशब्दस्यार्थे वक्ष्यमाणार्थापेक्षया समुच्चये वा। स चेदानीमिति। एकत्वजातेरेकशब्दप्रवृत्तेः सिद्धत्वादेकशेषारम्भः प्रत्याख्यायते अनेकत्वे त्वारब्धव्य एवैकशेष इत्यर्थः। एवं तर्हीति। सर्वाभिर्व्यक्तिभिः संबन्धस्य तुल्यत्वात् सर्वत्रैवाभिन्नबुद्ध्युत्पादनात् प्रत्येकं परिसमाप्तत्वादेकस्मिन्नपि द्रव्ये तत्कर्म क्रियमाणं जातौ

त्येकं च परिसमाप्यते । एकशेषस्त्वया वक्तव्यः । त्वयापि तर्हि द्विवचनबहुवचनानि साध्यानि । चोदनायां चैकस्य उपाधिवृत्तेः * । चोदनायां चैकस्योपाधिवृत्तेर्मन्यामहे आकृतिरभिधीयते इति । आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपेत् । एकं निरूप्य द्वितीयस्तृतीयश्च निरूप्यते । यदि द्रव्यं पदार्थः स्यादेकं निरूप्य द्वितीयस्य तृतीयस्य च निर्वपणं न प्रकल्पेत । कः पुनरेतयोर्जातिचोदनयोर्विशेषः । एका निर्वृत्तेन अपरा निर्वर्त्येन । द्रव्याभिधानं व्याडिः * । द्रव्याभिधानं व्याडिराचार्यो न्याय्यं मन्यते द्रव्यमभिधीयतइति । तथा च लिङ्गवचनसिद्धिः । एवं च कृत्वा लिङ्गवचनानि सिद्धानि भवन्ति । आह्न-

---

क्तमेव भवतीत्यर्थः । यथादित्य इति । प्रतिदेशं यथा सर्वात्ममादित्य उपलभ्यते तथा जातिरपीत्यर्थः । ननु चेति । द्रव्येपि पदार्थे जातेरनभिधेयाया उपलक्षणत्वेनाश्रयणात्परित्यक्तभेदं द्रव्यमात्रं विशिष्टजातियुक्तं शब्देनोच्यते । प्रत्येकं च परिसमाप्यतइति । शास्त्रमित्यध्याहारः । अथ वा जातिरुपलक्षणभूता प्रत्येकं परिसमाप्यतइति व्याख्येयम् । एकशेषस्त्वयेति । जात्युपलक्षितस्य द्रव्यस्य शब्देनाभिधाने सत्यभिधेयानेकत्वेनाऽनेकशब्दत्वप्रसङ्गादित्यर्थः । त्वयापीति । जातेरेकत्वाद् द्वित्वबहुत्वनिबन्धनानि द्विवचनबहुवचनानि न सिध्यन्तीति भावः । एवं भाष्यकारेण पक्षयोः साम्यं दर्शितम् । वाक्यकारस्तु जातिपक्षाश्रयणस्य प्रयोजनानि समुच्चयेनाचष्टे । चोदनायां चैकस्येति । सामान्यस्याग्नेयादेः । उपाधिवृत्तेरिति । अष्टाकपालत्वादिरुपाधिः तस्य वृत्तिः प्रवृत्तिः । एतदुक्तं भवति । यदि आग्नेयादिशब्देन सामान्यमभिधीयते तदा तेनाशेषद्रव्याणामाक्षेपात्प्रतिद्रव्यमष्टाकपालत्वमुपाधिर्युज्यते । द्रव्ये तु पदार्थे एकेनैव यजमानेन सकृदेवाष्टाकपालः पुरोडाशो निरूप्येत नाम्येन नाप्यन्यदेत्यर्थः । कः पुनरिति । गौरनुबन्ध्य इत्याग्नेयमष्टाकपालमिति चानयोरित्यर्थः । एका निर्वृत्तेनेति । निष्पन्नो हि पशुर्यागसाधनायोपादीयते । अपरा निर्वर्त्येनेति । आग्नेयोष्टाकपालश्चोदनयैवोत्पाद्यते न तु चोदनायाः पूर्वं निष्पन्न इत्यर्थः । तत्र निर्वृत्ते भेदाग्रहणात् द्रव्यान्तरेपि प्रवृत्तिः स्यान्न तु निर्वर्त्ये सादृश्याग्रहणादित्यवश्याश्रयणीया जातिः । द्रव्याभिधानमिति । जातेर्वृत्तिविकल्पाक्षमत्वेनाभावं मन्यमानो व्याडिर्द्रव्यमेव शब्देनाभिधीयतइति मन्यते । आकृतौ चोदितायामिति । आकृतिवा-

णी ब्राह्मणः ब्राह्मणौ ब्राह्मणा इति । चोदनासु च तस्यारम्भात् * । चोदनासु च तस्यारम्भान्मन्यामहे द्रव्यमभिधीयतइति । गौरनुबन्ध्यो ऽजोऽग्नीषोमीय इति । आकृतौ चोदितायां द्रव्ये आरम्भणालम्भनप्रोक्षणविशसनादीनि क्रियन्ते । न चैकमनेकाधिकरणस्थं युगपत् * । न खल्वप्येकमनेकाधिकरणस्थं युगपदुपलभ्यते । नह्येको देवदत्तो युगपत्स्रुघ्ने भवति मथुरायां च । विनाशे प्रादुर्भावे च सर्वं तथा स्यात् * । किम् । विनश्येच्च प्रादुष्याच्च श्वा मृत इति श्वा नाम लोके न प्रचरेत् । गौर्जात इति सर्वं गोभूतमनवकाशं स्यात् । अस्ति च वैरूप्यम् * । अस्ति खल्वपि वैरूप्यम् । गौश्च गौश्च खण्डो मुण्ड इति । तथा च विग्रहः * । एवं च कृत्वा विग्रह उपपन्नो भवति गौश्च गौश्चेति । व्यर्थेषु च मुक्त-

---

दिपक्षे शब्देनाकृतिश्चोद्यते द्रव्ये तु कार्यं प्रवर्तते । अयुक्तं चैतत् । नह्यन्यचोदनेन्यस्य कार्ये क्रियमाणे यथोक्तं कृतं भवति । तस्माद् द्रव्यमेव शब्देनोच्यतइति न्याय्यम् । न चैकमिति । न च हेतुरहितेनादित्यदृष्टान्तेन साध्यसिद्धिर्भवति देवदत्तदृष्टान्तेन विपर्ययस्यापि साधनात् । श्वा मृत इति । अभिव्यञ्जकविनाशे जातेस्तिरोभावात् पिण्डान्तरे श्वेति प्रत्ययो न स्यात् । मतप्रत्यय इवैकापाय इत्यर्थः । यद्वा आश्रयापाये आश्रितस्याप्यपायः अवयवापाये अवयविन इवेति जातेर्विनाशप्रसङ्ग इत्यर्थः । गौर्जात इति । जातेन शोणपिण्डेन गोत्वमभिव्यक्तं तच्च सर्वाश्रयवर्तीति एकगोपिण्डप्रत्यक्षत्वे सर्वगोपिण्डप्रत्यक्षत्वप्रसङ्गः । अनवकाशमिति । पदार्थान्तरप्रत्ययस्यावकाशाभावात् । अथ वा सर्ववस्तुव्यापि गोत्वमेष्टव्यम् । अन्यथा नायाति न च तत्रासीदस्ति पश्चान्न चांशवत् । जहाति पूर्वं नाधारमहो व्यसनसन्ततिरिति दोषापत्तिः । ततश्च व्यक्तौ चैकत्र सा व्यक्त्याऽभेदात्सर्वगा यदि जातिर्दृश्येत सर्वत्रेति सर्वेषु पदार्थेषु गोप्रत्ययप्रसङ्गः । अस्ति च वैरूप्यमिति । तस्माद् द्रव्यमेवास्तु न तु सामान्यं नह्येकस्य भेदाभेदौ विरुद्धौ उपपद्येते इत्यर्थः । एकार्थक्रियाकारित्वादिनिमित्तस्तु प्रत्यभिज्ञाप्रत्ययः । गौश्चेति । भेदाधिष्ठानः समुच्चयः सामान्यस्यैकत्वाभिधेयत्वयोर्न स्यादित्यर्थः । आकृतावपीति । यदर्थं आकृतिपक्षपरिग्रहः तदेव न सिद्ध्यति

संशयम् * । व्यर्थेषु च मुक्तसंशयं भवति । आकृतावपि पदार्थे एकशेषो वक्तव्यः । अक्षाः पादा माषा इति । लिङ्गवचनसिद्धिर्गुणस्यानित्यत्वात् * । लिङ्गवचनानि सिद्धानि भवन्ति । कुतः । गुणस्यानित्यत्वात् । अनित्या गुणा उपायिनो ऽपायिनश्च । किं य एते शुक्लादयः । नेत्याह । स्त्रीपुंनपुंसकानि सत्त्वगुणाः । एकत्वद्वित्वबहुत्वानि च । कदा चिदाकृतिरेकत्वेन युज्यते कदा चिद्द्वित्वेन कदा चिद्बहुत्वेन कदा चित्स्त्रीत्वेन कदा चित्पुंस्त्वेन कदा चिन्नपुंसकत्वेन । भवेल्लिङ्गपरिहार उपपन्नः वचनपरिहारस्तु नोपपद्यते । यदि हि कदा चिदाकृतिरेकत्वेन युज्यते । कदा चिद्द्वित्वेन कदा चिद्बहुत्वेन । एका आकृतिरिति च प्रतिज्ञा हीयेत । यश्चास्य पक्षस्योपादाने प्रयोजनमुक्तमेकशेषो न वक्तव्य इति स च इदानीं वक्तव्यो भवति । एवं तर्हि लिङ्गवचनसिद्धिर्गुणविवक्षानित्यत्वात् । लिङ्गवचनानि सिद्धानि भवन्ति । कुतः । गुणविवक्षाया अनित्यत्वात् । अनित्या

नहि शकटाश्वदेवानाद्यादिष्वेकाकृतिसद्भावः । इदानीमाकृतिवादी दोषान् परिहर्तुमाह । लिङ्गेति । आकृतिसद्भावः पूर्वमेव प्रत्यक्षानुमानागमप्रवृत्तिभिः प्रतिपादितः । सर्वगतत्वेपि पदार्थानां विचित्रशक्तियोगात् । कश्चित्पदार्थः कांचिदेवाकृतिमभिव्यनक्ति न तु सर्वां सर्वः । गुणाश्च द्वित्वस्त्रीत्वादयो विवक्षिताः तैश्चाकृतेरेकार्थसमवायलक्षणः संबन्ध इत्याकृतावपि पदार्थे लिङ्गसंख्यासिद्धिरित्यर्थः । अनित्या इति । कदा चित्स्त्रीत्वयुक्तेन पिण्डेनाकृतिर्व्यज्यते कदा चित्पुंस्त्वयुक्तेन कदा चिदेकाधारस्था प्रतिपाद्यते कदाचिदनेकाधारस्थेत्यर्थः । किं य एत इति । ते हि गुणत्वेन प्रसिद्धा न च तदनित्यत्वं लिङ्गवचनसिद्धौ हेतुरुपपद्यतइति प्रश्नः । प्रकरणादर्थनिश्चय इत्याह । नेत्याहेति । वचनपरिहारस्त्विति । लिङ्गपरिहारे न किं चिद् दुष्यति वचनपरिहारे त्वभिधीयमाने एकाकृतिरिति प्रतिज्ञाहानिः द्वित्वबहुत्वसंबन्धस्याप्यभ्युपगमात् द्विवचनबहुवचनवदनेकशब्दत्वमपि प्राप्नोतीत्येकशेषोपि वक्तव्य इत्यर्थः । गुणविव-

गुणविवक्षा। कदा चिदाकृतिरेकत्वेन विवक्षिता भव-
ति कदा चिद् द्वित्वेन कदा चिद्बहुत्वेन कदा चित्पुं-
स्त्वेन कदा चित्स्त्रीत्वेन कदा चिन्नपुंसकत्वेन। भवे-
ल्लिङ्गपरिहार उपपन्नः। वचनपरिहारस्तु नोपपद्यते।
यदि कदा चिदाकृतिरेकत्वेन विवक्षिता भवति कदा
चिद् द्वित्वेन कदा चिद्बहुत्वेन एका आकृतिरिति च प्र-
तिज्ञा हीयेत। यच्चास्य पक्षस्योपादाने प्रयोजनमुक्तमेक-
शेषो न वक्तव्य इति। स चेदानीं वक्तव्यो भवति।
लिङ्गपरिहारश्चापि नोपपद्यते। किं कारणम्। आवि-
ष्टलिङ्गा जातिर्यल्लिङ्गमुपादाय प्रवर्तते। उत्पत्तिप्रभृत्या
विनाशात्तल्लिङ्गं न जहाति। तस्मान्न वैयाकरणैः शक्यं
लौकिकं लिङ्गमास्थातुम्। अवश्यं कश्चित्स्वकृतान्त आ-
स्थेयः। कोसौ स्वकृतान्तः। संस्त्यानप्रसवौ लिङ्गम्।
संस्त्यानप्रसवौ लिङ्गमास्थेयौ। किमिदं संस्त्यानप्रसवा-
विति। संस्त्याने स्त्यायतेर्ड्रट् स्त्री सूतेः सप्प्रसवे पुमा-
न्। ननु च लोकेपि स्त्यायतेरेव स्त्री सूतेश्च पुमान्।
अधिकरणसाधना लोके स्त्री। स्त्यायत्यस्यां गर्भ इति
कर्तृसाधनश्च पुमान् सूते पुमानिति। इह पुनरुभयं

च्चानित्यत्वादिति। स्वत आकृतेरेकत्वं द्रव्यगतद्वित्वबहुत्वविवक्षायां तु द्विवचन-
बहुवचने भवतः। आश्रयधर्मैराश्रितानां व्यपदेशः। यथा संपन्नो यवो विनष्टो
यव इति संपत्तिविनाशाभ्यां द्रव्यगताभ्यां जातिर्व्यपदिश्यते तथा लिङ्गसंख्या-
भ्यामपीत्यर्थः। भवेदिति। अभ्युपगमविरोधाभावात्। वचनपरिहारस्त्वभ्यु-
पगमं विरुणद्धि द्वित्वबहुत्वयोगेभ्युपगतैकत्वहानादनेकशब्दत्वप्रसङ्गाच्चेत्यर्थः।
लिङ्गपरिहारश्चापीति। विशेषणानां चाजातेरित्यत्रोक्तमाविष्टलिङ्गा जातिरि-
ति। ततश्चैकमेवाश्रयगतं लिङ्गमुपादत्ते सर्वदा जातिः यथा ग्राम्यपशुजातयः
संघे स्त्रीत्वमेवोपाददते गाव इमा इति अन्यास्तु पुंस्त्वमेव ब्राह्मणा इमे इति
यथेत्यर्थः। तस्मादिति। सिद्धान्तवादी युक्तं पक्षमाश्रयति। लौकिकमिति।
स्तनकेशादिसंबन्ध इत्यर्थः। तस्मिन्नाश्रीयमाणे लिङ्गान्तरेण संबन्धो न स्यात्।

भावसाधनं स्त्यानं प्रवृत्तिश्च । कस्य पुनः स्त्यानं स्त्री-
प्रवृत्तिर्वा पुमान् । गुणानाम् । केषाम् । शब्दस्पर्शरू-
परसगन्धानाम् । सर्वाश्च पुनर्मूर्तय एवमात्मिकाः सं-
स्त्यानप्रसवगुणाः शब्दस्पर्शरूपरसगन्धवत्यः । यत्रा-
ल्पीयांसो गुणाः तत्रावरतस्त्रयः शब्दः स्पर्शो रूपमिति ।
रसगन्धौ न सर्वत्र । प्रवृत्तिः खल्वपि नित्या । नहीह
कश्चिदपि स्वस्मिन्नात्मनि मुहूर्तमप्यवतिष्ठते । वर्धते
यावदनेन वर्धितव्यमपचयेन वा युज्यते । तच्चोभयं
सर्वत्र । यद्युभयं सर्वत्र कुतो व्यवस्था । विवक्षातः ।
संस्त्यानविवक्षायां स्त्री प्रसवविवक्षायां पुमान् उभयो-
रप्यविवक्षायां नपुंसकम् । तत्र लिङ्गवचनसिद्धिर्गुणवि-
वक्षा नित्यत्वादिति लिङ्गपरिहार उपपन्नः । वचनप-
रिहारस्तु नोपपद्यते । वचनपरिहारश्चाप्युपपन्नः । इदं
तावदयं प्रष्टव्यः अथ यस्य द्रव्यं पदार्थः कथं तस्य ए-
कवचनद्विवचनबहुवचनानि भवन्तीति । एवं स वक्ष्य-
ति एकस्मिन्नेकवचनं द्वयोर्द्विवचनं बहुषु बहुवचनमि-
ति । यदि तस्यापि वाचनिकानि न स्वाभाविकानि अ-
हमप्येवं वक्ष्यामि एकस्मिन्नेकवचनं द्वयोर्द्विवचनं बहु-
षु बहुवचनमिति । नह्याकृतिपदार्थकस्य द्रव्यं न पदा-
र्थः द्रव्यपदार्थकस्य वा ह्याकृतिर्न पदार्थः । उभयोरु-

तस्मात्स्वसिद्धान्तव्यवस्थाश्रीयते । गुणानां सत्त्वरजस्तमःपरिणामरूपाणां शब्दादीनां वृद्धिह्रासमध्यस्थावस्थाः शब्दैकगोचराः लिङ्गत्वेन परिगृह्यन्ते । आत्मनस्त्वपरिणामिरूपत्वादप्रकृतिधर्मत्वेप्यप्रकृत्यनुयायित्वाल्लिङ्गयोगः । वाचनिकानीति । संकीर्णप्रयोगोपलम्भात् असंकरार्थो यथा द्रव्यपदार्थकस्य वाचनिको वचननियमः तथाकृतिवादिनोपि सह्येवं व्याचष्टे एकाश्रयसंबन्धविवक्षायामाकृतेरेकवच्चनं यथा पशुना यजेतेति । अनेकाश्रयसंबन्धविवक्षायां द्विवचनबहुवचने । ननु द्रव्यस्यानभिधेयत्वात्कथं तत्कृत आकृतेर्वचनोपकार इ-

भयं पदार्थः । कस्य चित्किं चित्प्रधानभूतं किं चिद्गु-
णभूतम् । आकृतिपदार्थकस्य आकृतिः प्रधानभूता द्र-
व्यं गुणभूतम् । द्रव्यपदार्थकस्य द्रव्यं प्रधानभूतमाकृ-
तिर्गुणभूता । गुणवचनवद्वा * । गुणवचनवद्वा लिङ्गवच-
नानि भविष्यन्ति । तद्यथा । गुणवचनानां शब्दानामा-
श्रयतो लिङ्गवचनानि भवन्ति । शुक्लं वस्त्रं शुक्ला शा-
टी शुक्लः कम्बलः शुक्लौ कम्बलौ शुक्लाः कम्बला इति ।
यदसौ द्रव्यं श्रितो भवति गुणस्तस्य यल्लिङ्गं वचनं तद्-
गुणस्यापि भवति । एवमिहापि यदसौ द्रव्यं श्रिता
आकृतिस्तस्य यल्लिङ्गं वचनं च तदाकृतेरपि भविष्य-
ति । अधिकरणगतिः साहचर्यात् * । आकृतावारम्भणा-
दीनां संभवो नास्तीति कृत्वा आकृतिसहचरिते द्रव्ये
आरम्भणादीनि भविष्यन्ति । न चैकमनेकाधिकरणस्थं
युगपदित्यादित्यवद्विषयः * । न खल्वप्येकमनेकाधिकरण-
स्थं युगपदुपलभ्यतइत्यादित्यवद्विषयो भविष्यति । त-
द्यथा । एक आदित्योनेकाधिकरणस्थो युगपदुपलभ्य-
ते । विषम उपन्यासः । नैको द्रष्टा ऽनेकाधिकरणस्थ-
मादित्यं युगपदुपलभते । एवं तर्हीतीन्द्रवद्विषयः । त-
द्यथैक इन्द्रोनेकस्मिन्क्रतुशतआहूतो युगपत्सर्वत्र भव-

त्याह । नहीति । तत्र यथा पचति पचतः पचन्तीति क्रियाप्राधान्येपि साधन-
संख्याकृतो वचनभेदः एवमाकृतिप्राधान्येपि द्रव्यसंख्याकृत इत्यदोषः । यदसावि-
ति । जातितद्वतोरभेदाध्यवसायाद् द्रव्यात्मा जातिः प्रतीयमाना तद्गतलिङ्गसंख्या-
ग्राहिणीत्यर्थः । चोदनासु च तस्यारम्भादिति यदुक्तं तत्परिहारार्थमाह ।
अधिकरणगतिरिति । यथाग्निरानीयतामित्युक्ते केवलस्याग्नेरानयनासंभवा-
दान्तरीयकत्वादचोदितमपि पात्रमानीयते एतदेवाग्नेरानयनं यत् पात्रस्थ-
स्य तथा आकृतावारम्भणादीनि चोद्यमानानि सामर्थ्यात् साहचर्याद् द्रव्यम-
भिनिविशन्ते । सर्वएवाकृतेः क्रियायोगो ऽन्तर्भावितद्रव्याया एवेति द्रव्यद्वारकः

स्येवमाकृतिर्युगपत्सर्वत्र भवेदिति । अविनाशोनाश्रि-
तत्वात्*। द्रव्यविनाशे आकृतेरविनाशः । कुतः । अना-
श्रितत्वात् । अनाश्रिता आकृतिर्द्रव्यम् । किमुच्यते अ-
नाश्रितत्वादिति । यदिदानीमेवोक्तमधिकरणगतिः सा-
हचर्यादिति । एवं तर्हि अविनाशोऽनैकात्म्यात्। द्रव्यवि-
नाशे आकृतेरविनाशः । कुतः । अनैकात्म्यात् । अनेक
आत्मा आकृतेर्द्रव्यस्य च । तद्यथा । वृक्षस्थोऽवतानो
वृक्षे छिन्नेपि न विनश्यति । वैरूप्यविग्रहौ द्रव्यभेदात्*।
वैरूप्यविग्रहावपि द्रव्यभेदाद्भविष्यतः । व्यर्थेषु च सा-
मान्यात्सिद्धम्*। विभिन्नार्थेषु च सामान्यात्सिद्धम् । स-
र्वत्र अश्नोतेरक्षः पद्यतेः पादः मिमीतेः माषः । तत्र
क्रियासामान्यात्सिद्धम् । अपरस्त्वाह । पुरा कल्पएत-
दासीत्षोडश माषाः कार्षापणं षोडशपलाश्च माषसंव-
द्यः । तत्र संख्यासामान्यात्सिद्धम् । सरूपाणाम् ॥ वृ-

संपद्यते । अनाश्रितत्वादिति । यथा गुणानां द्रव्याधीनस्थितित्वादाश्रितत्वं नैव-
माकृतेः। अन्यत्रापि प्रत्ययाभिधानयोराकृतिनिमित्तयोर्भावान्नित्यत्वं तस्या इत्य-
र्थः। इतरः संबन्धमात्रमाश्रितत्वं मत्वा पृच्छति । किमुच्यत इति। अनैकात्म्या-
दिति। पूर्वोक्त एवार्थो विशिष्यानेन प्रतिपाद्यते नित्या आकृतिरेका सर्वत्रगा
तद्विपरीतं द्रव्यमिति भेदाद् द्रव्यविनाशेपि न जातेर्विनाशः। गुणानां तु द्रव्या-
धीनस्थित्युत्पत्तित्वादाश्रयनाशे ऽवश्यं नाश इति न तैर्व्यभिचारः। वृक्षस्थोवतान
इति। यथा वृक्षस्योपरि द्राक्षादिलतावतानः स्थितो न वृक्षविनाशमनुविनश्यति
तथाजातिरपीत्यर्थः। वैरूप्यविग्रहाविति। द्रव्याणां स्वगतभेदप्रतिबद्धौ वैरूप्यविग्र-
हावित्यर्थः। तच्च द्रव्यगतभेदोपचारादेकस्यामप्याकृतौ समुच्चयोपपत्त्या विग्रहो न वि-
रुध्यते। क्रियासामान्यादिति। भिन्नासु क्रियासु अभिन्नप्रत्ययाभिधाननिमित्तं यत्सा-
मान्यं तदेव द्रव्येष्वपि तन्निमित्तं भवति । यथा पाचक इत्याश्रयान्तरगतमपि
हि सामान्यं समवेतसमवायाद् द्रव्ये उपकरोति। यथा गैरिकादिगतं लौहित्यं
संयुक्तसमवायात् पटे लौहित्यप्रत्ययमादधाति । पुरा कल्पइति । पुरा कल्पे
प्रसिद्धोर्थः संप्रति निमित्ताभावेपि तथैव व्यपदिश्यते । माषसंवद्य इति । तत्र
षोडशभागत्वेन माषः प्रसिद्धः तथैव कार्षापणे माषः षोडशभाग इति षोड-

द्धो यूना तल्लक्षणश्चेदेव विशेषः॥६५॥इह कस्मान्न भवति। अजश्च बर्करश्च अश्वश्च किशोरश्च उष्ट्रश्च करभश्चेति । तल्लक्षणश्चेदेव विशेष इत्युच्यते न चात्र तल्लक्षण एव विशेषः । तल्लक्षण एव विशेषो यत्समानायामाकृतौ शब्दभेदः॥ स्त्री पुंवच्च॥६६॥इदं सर्वेष्वेव स्त्रीग्रहणेषु विचार्यते । स्त्रीग्रहणेषु स्त्रीप्रत्ययग्रहणं वा स्यात् स्त्र्यर्थग्रहणं वा स्त्रीशब्दग्रहणं वेति । किं चातः । यदि प्रत्य-

---

शभागत्वं नाम सामान्यमुपादत्ते माषशब्द इति सिद्धमेकशब्दत्वम् । संख्यासामान्यादिति। संख्यैव सामान्यमभिन्नप्रत्ययहेतुत्वात् । ननु षोडशसंख्या षोडशसु पदार्थेषु व्यासज्य स्थिता न त्वेकस्मिन् षोडशे । एवं तर्हि षोडशसंख्यापूरणत्वं नाम यत्सामान्यं तत्संख्यामूलत्वात्संख्यासामान्यमुच्यत इत्यदोषः । अथ डित्था इति भिन्नेषु संज्ञिष्वेकाकृत्ययोगात् कथमेकशब्दवाच्यत्वम् । उच्यते । भिन्नडित्थशब्दगतं डित्थशब्दत्वं नाम यथा शब्देष्वभिन्नप्रत्ययाभिधानहेतुः तथा सोयमिति शब्दार्थयोरभेदाध्यवसायादध्यस्तडित्थशब्देषु संज्ञिष्वपि संबन्धिसंबन्धादभिन्नप्रत्ययाभिधाननिमित्तमिति सिद्धमेकशब्दवाच्यत्वम् । तथा ताविव्येताविति परोक्षत्वप्रत्यक्षत्वादिकं सामान्यमाश्रयणीयम् । गोत्वाश्वत्वे सामान्ये इति व्यावृत्तेष्वनुवृत्तप्रत्ययहेतुसामान्यानामपि सामान्यमाश्रयितव्यम् । अथ वा निः सामान्यानि सामान्यानीति तार्किकदर्शनं न वैयाकरणैर्नियोगत आस्थेयम् । कार्योन्नीयमाना हि तेषां पदार्था इति सामान्येष्वपि सामान्यमस्ति । अभावाश्चत्वार इत्यत्रापि निरुपाख्यत्वं सामान्यं कल्पनीयम् । तदेवं सर्वत्राकृतिसद्भावात्सिद्धमेकशब्दत्वम्। वृद्धो । इह कस्मादिति । उभयगतिरिह शास्त्रे सम्भवतीति मत्वा प्रश्नः । अथ वा वृद्धशब्द इह शास्त्रे अपत्यविशेषे न परिभाषित इति स तावद्वयोवाची गृह्यते । तस्माद्धपर्यायत्व युवशब्दोपि तथैवेति प्रश्नः । अजोष्ट्राश्वशब्दानां जातिशब्दत्वेप्यत्र शब्दान्तरसन्निधानाद् वृद्धावस्थाभिधायित्वं द्रष्टव्यम्। अन्यथा सामान्यविशेषशब्दानां द्वन्द्वो न स्यात् । सामान्यशब्देन सर्वविशेषाणामाक्षेपाद् विशेषैः सह समुच्चयाभावात् । वक्ष्यमाणं मनसि कृत्वाह । तल्लक्षणश्चेदिति । इतरोगृहीताभिप्राय आह । तल्लक्षण इति । परिहारस्तु उत्तरत्र वक्ष्यते । स्त्री पुंवच्च । इदमिति । यदि स्त्रीशब्दस्य स्वरितत्वं प्रतिज्ञायते । तदा स्त्र्यधिकारविहितटाबादिप्रत्ययग्रहणम्। ततश्चायमर्थः । पुंवत् स्त्रीप्रत्ययो न भवतीत्यभावातिदेशः क्रियते । स्वरितत्वाभावे तु शब्दग्रहणमर्थग्रहणं वा । तत्र शब्दग्रहणपक्षे स्त्रीशब्दस्य पुंशब्दस्येव रूपं भवतीति स्त्रीत्वमनिवृत्तमेव । अर्थग्रहणपक्षे तु पुमर्थातिदेशे तदर्थप्रतिबद्धानां

यग्रहणं वा शब्दग्रहणं वा गार्गी च गार्ग्यायणौ च गर्गाः । केन यशब्दो न श्रूयते । अस्त्रियामिति हि लुगुच्यते । इह च गार्गी च गार्ग्यायणौ च गर्गान्पश्य । तस्माच्छसो नः पुंसीति नत्वं न प्राप्नोति । अथार्थग्रहणम् । न दोषो भवति । यथा न दोषस्तथास्तु । इह कस्मान्न भवति । अजा च बर्करश्च वडवा च किशोरश्च उष्ट्री च करभश्चेति । तल्लक्षणश्चेदेव विशेष इत्युच्यते । न चात्र तल्लक्षण एव विशेषः । तल्लक्षण एव विशेषः यत्समानायामाकृतौ शब्दभेदः ॥ पुमान् स्त्रिया॥६७॥इह कस्मान्न भवति हंसश्च वरटा च कच्छपश्च दुलिश्च ऋश्यश्च रोहिच्चेति । तल्लक्षणश्चेदेव विशेष इत्युच्यते न चात्र तल्लक्षण एव विशेषः । तल्लक्षण एव विशेषो यत्समानायामाकृतौ शब्दभेदः ॥ भ्रातृपुत्रौ स्वसृदुहितृभ्याम्॥६८॥किमर्थमिदमुच्यते न पुमान् स्त्रियेत्येव सिद्धम् । न सिध्यति । तल्लक्षणश्चेदेव विशेष इत्युच्यते न चात्र तल्लक्षण एव विशेषः । तल्लक्षण एव विशेषो यत्समानायामाकृतौ शब्दभेदः । एवं तर्हि सिद्धे सति यदिमं योगं शास्ति तज्ज्ञापयत्याचार्यः । यत्रोर्ध्वं प्रकृतेः स्यात्तल्लक्षण एव विशेषः तत्रैकशेषो भवति । किमे-

---

कार्याणां सिद्धिः । तत्रार्थस्य प्राधान्याददुष्टत्वाच्चार्थपक्ष एवाश्रीयते । अस्त्रियामितीति । यदायं प्रसज्यप्रतिषेधः तदा दोषः । पर्युदासे तु श्रियमाणः अयं शब्दो निवर्त्यमानार्थाभिधायीत्यस्ति स्त्रीसदृशोऽर्थ इति लुक् सिध्यति । गर्गान्पश्येति । स्त्रीत्वस्यानिवृत्तत्वात् । नायं पुंवद्भावे शस् उत्पन्न इति नत्वं न सिध्यति । भ्रातृ । यत्समानायामिति । एकापत्यत्वं नाम समानाकृतिरस्ति । ऊर्ध्वमिति । यत्रैका प्रत्ययप्रकृतिरन्यत्तु वैरूप्यं तत्रैकशेष इत्यर्थः । त्यदादीनि सर्वैर्नित्यमित्येतद्वर्जयित्वा सर्वत्र सरूपाणामित्यस्यानुवृत्त्याश्रयणाद् यथोक्तार्थलाभः । अत्रैवार्थ एतत्सूत्रं लिङ्गम् । पदान्तरगम्येऽपि तल्लक्षणविशेषे पुमान् स्त्रियेत्येकशे-

तस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । हंसश्च वरटा च कच्छपश्च दुलिश्च ऋश्यश्च रोहिच्चेति । अत्रैकशेषो न भवति । पूर्वयोर्योगयोर्भूयान्परिहारः । यावद् ब्रूयाद् गोत्रं यूनेति तावद् वृद्धो यूनेति । पूर्वसूत्रे गोत्रस्य वृद्धमिति संज्ञा क्रियते । असरूपाणां युवस्थविरस्त्रीपुंसानां विशेषस्याविवक्षितत्वात् सामान्यस्य च विवक्षितत्वात्सिद्धम्। असरूपाणां युवस्थविरस्त्रीपुंसानां विशेषश्चाविवक्षितः सामान्यं च विवक्षितम् । विशेषस्याविवक्षितत्वात्सामान्यस्य च विवक्षितत्वात्सरूपाणामेकशेष एकविभक्तावित्येव सिद्धम् । पुमान् स्त्रियेह कस्मान्न भवति । ब्राह्मणवत्सा च ब्राह्मणीवत्सश्चेति । ब्राह्मणवत्साब्राह्मणीवत्सयोर्लिङ्गस्याविभक्तिपरस्य विशेषवाचकत्वादनेकशेषः । ब्राह्मणवत्साब्राह्मणीवत्सयोर्लिङ्गस्य अविभक्तिपरस्य विशेषवाचकत्वादेकशेषो न भविष्यति । यत्र लिङ्गं विभक्तिपरमेव विशेषवाचकं तत्रैकशेषो भवति । नात्र लिङ्गं विभक्तिपरमेव विशेषवाचकम् । यदि तर्हि यत्र लिङ्गं विभक्तिपरमेव विशेषवाचकं तत्रैकशेषो भवति ।

षो भवति यथा गौश्चायं गौश्चेयमित्येतौ गावौ चरत इति। वरटाचेति। वरटा हंसी। पूर्वसूत्र इति । पूर्वाचार्यकृते व्याकरणे अपत्यमन्तर्हितं वृद्धमिति पौत्रप्रभृतेरपत्यस्य वृद्धसंज्ञा कृता । वृद्धो यूनेत्यत्र च कृत्रिमस्य जीवति तु वंश्ये युवेत्यस्य ग्रहणं तत्साहचर्याद् वृद्धस्याप्यपत्यस्य ग्रहणमित्यर्थः। असरूपाणामिति । गर्गापत्यत्वं सामान्यं वृद्धयूनोर्विवक्षितमिति सिद्धमेकशब्दत्वम् । आरभ्यमाणेपेऽकशेषे गार्ग्याविति विशेषो नावधार्यते किं वृद्धयुवानौ प्रक्रान्तौ उत वृद्धाविति प्रकरणाद्यपेक्षे तु विशेषावसाये सामान्योपक्रमेपि तथैव विशेषोवसायिष्यतइति नार्थ एकशेषारम्भेण । द्वन्द्वोपि गार्ग्यगार्ग्यायणावित्यनभिधानान्न भविष्यति। स्त्रीपुंसयोरपि मृगक्षीरवज्जातिमात्रविवक्षायां ब्राह्मणावित्यादिप्रयोगसिद्धिः। ब्राह्मणवत्सा चेति । अस्यत्र प्रकृतेरूर्ध्वं तल्लक्षणो विशेषः न चात्र कश्चिद्विशेषः स्त्रीपुंसयोरुपात्तः । अविभक्तिपरस्येति । एकविभक्तावित्यनुवर्त-

इह न प्राप्नोति कारकश्च कारिका च कारकौ । नह्यत्र लिङ्गं विभक्तिपरमेव विशेषवाचकं किं तर्हि इत्वमपि । कथं पुनरिदं विज्ञायते शब्दो या स्त्री तल्लक्षणश्चेदेव विशेष इति आहोस्विदर्थो या स्त्री तल्लक्षणश्चेदेव विशेष इति । किं चातः । यदि विज्ञायते शब्दो या स्त्री तल्लक्षणश्चेदेव विशेष इति सिद्धं कारकश्च कारिका च कारकौ । इदं तु न सिद्ध्यति गोमांश्च गोमती च गोमन्तौ । अथ विज्ञायते अर्थो या स्त्री तल्लक्षणश्चेदेव विशेष इति सिद्धं गोमांश्च गोमती च गोमन्तौ । इदं तु न सिध्यति कारकश्च कारिका च कारकौ । उभयथापि पटुश्च पट्वी च पटू इत्येतन्न सिध्यति । एवं तर्हि नैवं विज्ञायते शब्दो या स्त्री तल्लक्षणश्चेदेव विशेष इति नाप्यर्थो या स्त्री तल्लक्षणश्चेदेव विशेष इति । कथं तर्हि शब्दार्थौ या स्त्री तद्भावे न च तल्लक्षणो विशेष आश्रीयते । एवं च कृत्वा इहापि प्राप्तिः ब्राह्मणवत्सा च ब्राह्मणीवत्सश्चेति । एवं तर्हीदमिह

ते । तेन एकशेषनिमित्ते विभक्तौ परतो यत्र स्त्रीपुंसकृतो विशेषस्तत्रैकशेषः । इह तु तस्यां चान्तर्वर्तिन्यां च विभक्तावित्येकशेषाभावः । कारिका चेति । इत्वमपत्र विशेषस्य वाचकं तच्च नैकशेषनिमित्ते विभक्तौ परतोऽनन्तरमिति दोषः । एतत्समाधानार्थं विचारयति । कथमिति । अर्थ इति । अर्थस्त्रियाः शब्दद्वारकं विभक्तिपरत्वम् । कारिका चेति । शब्दस्त्रिया टापात्र कृतमित्वमिति सिध्यति नार्थपक्षे । यद्यप्यर्थेन टाप् कृतः तथाप्यधिकमित्वमस्ति न च तदर्थस्त्रीकृतमिति दोषः । गोमतीं चेति । नात्र शब्दस्त्रिया कश्चिद्विशेषः कृतः । अर्थपक्षे त्वत्र सिध्यति । अर्थेनेकारस्य विशेषस्य कृतत्वात् । पट्वी चेति । नात्र यणादेशस्य लक्षणवाक्ये शब्दस्त्रीनिमित्तत्वेनोपात्ता । अभ्यूपताश्रयणेन यणादेशविधानात् । न च तदभावे भवतस्तन्निमित्तत्वं नाप्यर्थस्त्रीयणादेशस्य निमित्तमिति दोषः । शब्दार्थाविति । नात्र यौगपद्येनोभयोर्ग्रहणम् । अनियमस्त्वनेन प्रदर्श्यते । तेन क्व चिच्छब्दस्त्रीकृतविशेषपरिग्रहः क्व चिदर्थस्त्रीकृत-

व्यपदेश्यं सदाचार्यो न व्यपदिशति । किम् । तदित्य-
नुवर्तते । तदित्यनेन प्रकृतौ स्त्रीपुंसौ प्रतिनिर्दिश्येते ।
कौ च प्रकृतौ, प्रधाने । प्रधानं या शब्दस्त्री प्रधानं या
अर्थस्त्रीति॥नपुंसकमनपुंसकेनैकवच्चास्यन्यतरस्याम्॥६९॥
अयं योगः शक्यो ऽवक्तुम् । कथम् । शुक्लश्च कम्ब-
लः शुक्लं च वस्त्रं तदिदं शुक्लं ते इमे शुक्ले । शुक्लश्च
कम्बलः शुक्ला च बृहतिका शुक्लं च वस्त्रं तदिदं शुक्लं
तानीमानि शुक्लानि । प्रधाने कार्यसंप्रत्ययाच्छेषः*। प्र-
धाने कार्यसंप्रत्ययाच्छेषो भविष्यति । किं च प्रधानम् ।
नपुंसकम् । कथं पुनर्ज्ञायते नपुंसकं प्रधानमिति । एवं
हि दृश्यते लोके अनिर्ज्ञातेऽर्थे गुणसंदेहे च नपुंसकलिङ्गं
प्रयुज्यते । किं जातमित्युच्यते । द्वयं चैव हि जायते । स्त्री
वा पुमान्वा । तथा विदूरे अव्यक्तरूपं दृष्ट्वा वक्तारो भव-

विशेषाश्रयणम् । पट्वीत्यत्र च भवतीकारो यणादेशस्य निमित्तमस्मिन्विषये तद्भावभावित्वादर्थोऽपि पारम्पर्येण भवत्येव निमित्तमित्ययणादेशयोः । एवं तर्हीति । विस्पष्टं न व्यपदिशतीत्यर्थः । सूत्रोपात्त एवायमर्थो येनात्र न भवत्येकशेष इत्याह । तदित्यनेनेति । स्त्रीपुंसयोः सहविवक्षायामेकशेषः । स च प्रधानयोरेव भवतीति यत्र प्रधानस्त्रीपुंसकृतो विशेषस्तत्रैकशेषः । इहाप्रधानकृतोऽपीत्येकशेषाभावः । नपुंस । शुक्ला च शुक्लं चेत्येकविभक्तौ विभक्त्यन्तानां च वैरूप्यादेकशेषो न प्राप्नोति शुक्लश्च शुक्लं चेत्यत्रापि विभक्त्यन्तानामसारूप्यात् । एकविभक्तौ तु सरूपाणामेकशेषे पुन्नपुंसकयोः पर्यायेण प्राप्नोतीति वचनमिदमेकवद्भावार्थं च । प्रधाने कार्यसम्प्रत्ययादिति । शब्देनार्थस्याभिधानमिह कार्यम् । तच्च नपुंसकानपुंसकसन्निधौ नपुंसकस्यैव भविष्यतीति नार्थः सूत्रेणेत्यर्थः । कथमिति । यथा लोके बहुषु गच्छत्सु राजा गच्छतीति प्रधानं राजा व्यपदिश्यते । राज्ञश्च प्राधान्यं तदधीनप्रवृत्तिनिवृत्तित्वादन्येषाम् । इह तु नपुंसकस्य किं कृतं प्राधान्यमिति प्रश्नः । एवं हि लोके दृश्यत इति । व्यापित्वान्नपुंसकस्य प्राधान्यमाह । स्थितिर्नपुंसकं सा च सर्वत्र विद्यत इति स्थितिरूपत्वेनैव स्त्रीपुंसयोरपि विवक्षायां सिद्धो नपुंसकशब्दप्रयोगः । अनिर्ज्ञातेऽर्थ इति । सामान्यरूपेण ज्ञाते स्त्रीत्वादिना तु विशेषेणानिर्ज्ञात इत्यर्थः । गुणसन्देह इति । गुणाः स्त्रीत्वादयः । द्वयं चैवेति । यद्यपि नपुंसकस्य जन्म

न्ति महिषीरूपमिव ब्राह्मणीरूपमिव । प्रधाने कार्यसं-
प्रत्ययान्नपुंसकस्य शेषो भविष्यति । इदं तर्हि प्रयो-
जनम् । एकवच्चास्यान्यतरस्यामिति वक्ष्यामीति । ए-
तदपि नास्ति प्रयोजनम् । आकृतिवाचित्वादेकवचन-
म्*। आकृतिवाचित्वादेकवचनं भविष्यति । यदा द्र-
व्याभिधानं तदा द्विवचनबहुवचने भविष्यतः। भ्रातृपुत्रौ
स्वसृदुहितृभ्याम्॥पिता मात्रा॥७०॥श्वशुरः श्वश्र्वा ॥७१॥
किमर्थमिदमुच्यते । न पुमान् स्त्रियेत्येव सिद्धम् । भ्रा-
तृपुत्रपितृश्वशुराणां कारणाद् द्रव्ये शब्दनिवेशः । भ्रा-
तृपुत्रपितृश्वशुराणां कारणाद् द्रव्ये शब्दनिवेशो भवति ।
भ्रातृपुत्रपितृश्वशुराणां कारणाद् द्रव्ये शब्दनिवेश इति
चेत्तुल्यकारणत्वात् सिद्धम्*। यदि तावद्बिभर्तीति भ्राता
स्वसर्यप्येतद्भवति । तथा यदि पुनातीति प्रीणातीति वा
पुत्रः दुहितर्यप्येतद्भवति । तथा यदि पाति पालयतीति
वा पिता मातर्यप्येतद्भवति । तथा यद्याश्वाशव्यः श्व-
शुरः श्वश्र्वामप्येतद्भवति । दर्शनं वै हेतुः । नहि स्व-
सरि भ्रातृशब्दो दृश्यते । दर्शनं हेतुरिति चेत्तुल्यम् * ।
दर्शनं हेतुरिति चेत्तुल्यमेतद्भवति । स्वसर्यपि भ्रातृशब्दो

तथापि यस्प्रजननासमर्थं तन्नपुंसकमिति नेह नपुंसकलक्षणं किं तर्हि शब्दै-
कगोचरत्वमेव लिङ्गलक्षणम् । तथा च नपुंसको भवतीति प्रयोग उपपद्यते ।
महिषीरूपमिति । रूपशब्दः संस्थानवचनः । यत्र दूराद्दृश्यमाने वस्तुनि निश्च-
यो नास्ति केवलं सम्भावनारूपः सन्देहस्तत्रैकस्यापि शब्दस्य प्रयोगो भवति
स्थाणुरयं स्यादिति । एवमिहापि महिषीवैतत् संस्थानमित्यस्मिन्नर्थे महिषी-
रूपमिवेति प्रयुक्तम् । रूपशब्दोच नपुंसकलिङ्गो दृष्टान्तत्वेनोपात्तः । यत्र तु
विशेषस्य निर्ज्ञानं शुक्लाः शाट्यः शुक्लाः कम्बला इति तत्र नास्ति नपुंसकप्रयो-
गः। सत्यारम्भे अरण्यारण्यान्यावित्यत्रैवकारानुवर्तनान्महत्वस्योपाधेराधिक्या-
देकशेषाभावः । पिता । किमर्थमिति । वृत्तिविषये भ्रात्रादिशब्दानां स्वस्रादि-
ष्वपि वृत्त्या सिद्ध एकशेष इति मत्वा प्रश्नः । कारणादिति । भिन्नं च प्रवृत्ति-

दृश्यतां तुल्यं हि कारणम् । नवै एष लोके सम्प्रत्ययः । नहि लोके भ्राता आनीयतामित्युक्ते स्वसा आनीयते । तद्विषयं च* । तद्विषयं चैतद् द्रष्टव्यं भवति । स्वसरि भ्रातृत्वं, किंविषयम् । एकशेषविषयम् । युक्तं पुनर्यन्नियतविषया नाम शब्दाः स्युः । बाढं युक्तम् । अन्यत्रापि नियतविषयदर्शनात् * । अन्यत्रापि नियतविषयाः शब्दा दृश्यन्ते । तद्यथा । समाने रक्ते वर्णे गौर्लोहित इति भवति अश्वः शोण इति । समाने च काले वर्णे गौः कृष्ण इति भवति अश्वो हेम इति । समाने च शुक्ले वर्णे गौः श्वेत इति भवत्यश्वः कर्क इति ॥ त्यदादीनि सर्वैर्नित्यम् ॥७२॥ त्यदादितः शेषे पुन्नपुंसकतो लिङ्गवचनानि* । त्यदादितः शेषे पुन्नपुंसकतो लिङ्गवचनानि भवन्ति । सा च देवदत्तश्च तौ । सा च कुण्डे च तानि । अद्वन्द्वतत्पुरुषविशेषणानाम्* । अद्वन्द्वतत्पुरुषविशेषणानामिति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । स च कुक्कुटः सा च मयूरी कक्कुटमयूर्यौ ते । अर्द्धं पिप्पल्यास्तदर्द्धपिप्पली च साऽर्द्धपिप्पल्यौ ते । अयमपि योगः शक्यो ऽवक्तुम् । कथम् । त्यदादीनां

निमित्तं भ्रातृशब्दस्य स्वसृशब्दस्य चेति भ्रातृशब्देन न स्वसुरभिधानं प्राप्नोति । एकशेषविषयमिति । आरब्धे एकशेषे ऽवश्यं भ्रातृशब्देन स्वसाभिधेया अन्यथैकशेषारम्भोनर्थकः स्यात् । एवमनारब्धेपेऽकशेषे नित्यत्वाच्छब्दार्थसम्बन्धस्य सहविवक्षायामेव भ्रातृशब्दः स्वसुरभिधायको भविष्यति । नह्यविद्यमानसम्बन्धस्य शक्तिः शास्त्रेण नियम्यते । अनभिधानाच्च भ्रातृपुत्रशब्दयोः स्वसृदुहितृभ्यां द्वन्द्वाभावः । मातापितरौ श्वश्रूश्वशुराविति द्वन्द्व इष्यतएव । त्यदादौ । त्यदादित इति । षष्ठ्या व्याश्रयइति तसिः । आद्यादित्वाद्वा । सा चेति । स्त्रीत्वे प्राप्ते पुंस्त्वं विधीयते । पुन्नपुंसकयोस्त्वेकशेषे शब्दपरविप्रतिषेधान्नपुंसकत्वं भवति । अद्वन्द्वतत्पुरुषविशेषणानामिति । न्यायसिद्धमिदम् । परवल्लिङ्गं द्वन्द्वतत्पुरुषयोरिति समासार्थस्य लिङ्गातिदेशात्तद्विशेषणस्यापि सर्वनाम्नस्तल्लिङ्गस्य सिद्धत्वात् । सामान्यमर्थं इति । वस्तुमात्रं त्यदादिभिः परा-

सामान्यार्थत्वात्*। त्यदादीनां सामान्यमर्थः । आतश्च सामान्यं देवदत्तेपि हि स इत्येतद्भवति यज्ञदत्तेपि त्यदादीनां सामान्यार्थत्वात् शेषो भविष्यति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । परस्य शेषं वक्ष्यामीति । परस्य चोभयवाचित्वात्*। उभयवाचि परम् । पूर्वशेषदर्शनाच्च*। पूर्वस्य खल्वपि शेषो दृश्यते । स च यश्च तावानय । यावानय इति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । द्वन्द्वो मा भूदिति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । सामान्यविशेषवाचिनोश्च द्वन्द्वाभावात् सिद्धम्* । सामान्यविशेषवाचिनोश्च द्वन्द्वो न भवतीति वक्तव्यम् । यदि सामान्यविशेषवाचिनोर्द्वन्द्वो न भवतीत्युच्यते शूद्राभीरं गोबलीवर्दं तृणोलपमिति न सिध्यति । नैष दोषः । इह तावच्छूद्राभीरमिति । आभीरा जात्यन्तराणि । गोबलीवर्दमिति । गाव उत्कालितपुंस्का वाहाय च विक्रयाय च स्त्रिय एवावशिष्यन्ते । तृणोलपमिति अपामुलपमिति नामधेयम् । तत्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । सामान्येनोक्तत्वाद्विशेषस्य प्रयोगो न भविष्यति । सामान्येनोक्तत्वात् तस्यार्थस्य विशेषस्य प्रयोगेण न भवितव्यम् । किं कारणम् । उक्तार्थानामप्रयोग इति । न तर्हिदानीमिदं भवति तं ब्राह्मणमानय गा-

---

सृष्टस्तद्दति तदेवैषामर्थः । परस्येति । सूत्रे सति शब्दपरविप्रतिषेधः शक्यते आश्रयितुम् । पूर्वशेषदर्शनाच्चेति । सति त्वारम्भे पूर्वशेषो न स्यादिति दोषप्रसङ्गः । द्वन्द्व इति । तद्देवदत्ताविल्यादिप्रयोगो मा भूदित्यर्थः । आभीरा इति । ब्राह्मणादुग्रकन्यायामाभीरो नाम जायते । माहिष्योभौ प्रजायेते विट्शूद्राङ्गनयोर्नृपादिति स्मृतिः । स्त्रिय एवेति । ततश्चात्र गोशब्दः स्त्रीगवीणामेव वाचकः । सामान्येनेति । सर्वविशेषाणां व्याप्तत्वान्नास्ति सामान्यविशेषयोः समुच्चय इत्यर्थः । तं ब्राह्मणमिति । तमित्यनेन गतत्वाद्ब्राह्मणशब्दस्य प्रयोगो न प्राप्नो-

र्ग्यमिति । भवति यदा नियोगतस्तस्यैवानयनं भवति । एवं तर्हि येनैव खल्वपि हेतुना एतद्वाक्यं भवति । तं ब्राह्मणमानय गार्ग्यमिति तेनैव हेतुना वृत्तिरपि प्राप्नोति । तस्मात्सामान्यविशेषवाचिनोश्च द्वन्द्वो न भवतीति वक्तव्यम्॥ग्राम्यपशुसंघेष्वतरुणेषु स्त्री॥७३॥ अयमपि योगः शक्यो ऽवक्तुम्।कथम्। गाव इमाश्चरन्ति अजा इमाश्चरन्ति । गाव उत्कालितपुंस्का वाहाय च विक्रयाय च । स्त्रिय एवावशिष्यन्ते । इदं तर्हि प्रयोजनम् । ग्राम्येष्विति वक्ष्यामीति । इह मा भूत् । न्यङ्कव इमे सूकरा इमइति । कः पुनरर्हति अग्राम्याणां पुंस उत्कालयितुं ये गृहीतुमशक्याः । कुत एव वाहाय च विक्रयाय च । इदं तर्हि प्रयोजनम् । पशुष्विति वक्ष्यामीति । इह मा भूत् । ब्राह्मणा इमे वृषला इमे । कः पुनरर्हत्यपशूनां पुंस उत्कालयितुं ये अशक्या वाहाय च विक्रयाय च । इदं तर्हि प्रयोजनम् । संघेष्विति वक्ष्यामीति । इह मा भूत् । एतौ गावौ चरतः । कः पुनरर्हति निर्ज्ञातेर्थे अन्यथा प्रयोक्तुम् । इदं तर्हि प्रयोजनम् । अतरुणेष्विति वक्ष्यामीति । इह मा भूत् । तरुणका इमे बर्करा इमइति । कः पुनरर्हति तरुणानां पुं-

---

ति ब्राह्मणमित्यनेन गतत्वाच्च गार्ग्यशब्दस्येति भावः । भवतीति । सामान्योपक्रमे विशेषाभिधानमित्यर्थः । येनैवेति । यथा सामान्यविशेषयोर्विशेषणविशेष्यभावो दृश्यते तथा विशेषसंनिधौ तद्वर्जितेषु विशेषान्तरेषु सामान्यशब्दस्य वृत्तिर्दृश्यते । ब्राह्मणा आयाता वसिष्ठोपप्रायात इति तस्मात्तथाविधे विषये ऽयं वाचनिको द्वन्द्वनिषेधः । तस्मिंश्च सत्ययमेकशेषो न वक्तव्य इत्यर्थः । ग्राम्य । स्त्रीपुंसात्मकस्य संघस्य स्त्रीशब्देनाभिधानं यथा स्यादिति सूत्रारम्भः । उभयात्मकत्वमग्राम्यनाह । अर्यमिति । स्त्रिय एवेति । यद्यपि तत्र वृषभस्यास्ति संभवः । तथापि मल्लग्रामवद् भूयस्त्वात् स्त्रीभिर्व्यपदेशो भवति । अग्राम्यादिषु तु मिश्र-

स उत्कालयितुं ये अशक्या वाहाय च विक्रयाय च । अनेकशफेष्विति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । अश्वाश्चरन्ति गर्दभाश्चरन्तीति ॥ ॥ इति श्रीभगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये प्रथमस्याध्यायस्य द्वितीयपादे तृतीयमाह्निकम् ॥ ३ ॥ पादश्च समाप्तः ॥

भूवादयो धातवः॥१॥कुतोयं वकारः । यदि तावत्संहितया निर्देशः क्रियते भ्वादय इति भवितव्यम्। अथासंहितया भू आदय इति भवितव्यम् । अत उत्तरं पठति । भूवादीनां वकारोयं मङ्गलार्थः प्रयुज्यते । माङ्गलिक आचार्यो महतः शास्त्रौघस्य मङ्गलार्थं वकारमागमं प्रयुङ्क्ते । मङ्गलादीनि मङ्गलमध्यानि मङ्गलान्तानि शास्त्राणि प्रथन्ते वीरपुरुषाणि भवन्ति आयुष्मत्पुरुषाणि च अध्येतारश्च मङ्गलयुक्ता यथा स्युरिति । अथादिग्रहणं किमर्थम् । यदि तावत्पठयन्ते नार्थ आदिग्रहणेन ।

त्वात् संघस्येति पुमान् स्त्रियेति पुंसः शेषः । अनेकशफेष्विति । उष्ट्राणां त्वारण्यकत्वात् स्त्रीशेषाभावः । तत्रानेन प्रकरणेन प्रयोगस्य नियतत्वाद् जातिः क्वचिदाश्रयलिङ्गेन स्त्रीत्वेन व्यपदिश्यते क्व चित्पुंस्त्वेनेत्युक्तं भवति ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे प्रथमस्याध्यायस्य द्वितीये पादे तृतीयमाह्निकम् । द्वितीयः पादः समाप्तः ॥

भूवादयो धातवः । कुतोयमिति । लक्षणाभावं मत्वा कस्मान्निमित्ताद्वकार इति पृच्छति । यदि तावदिति । यणादेशेनैको निवर्तितत्वात् । अथासंहितयेति । अभ्युपगम्य वादोयम् । न त्वेकस्मिन्पदे ऽसंहितास्ति । संहितैकपदेति वचनात् । तस्मात्सर्वथा निर्देशोयं न संभवतीत्येवंपरमेतत् । भूवादीनामिति । सूत्रोच्चारिते भूवादिशब्दे इत्यर्थो विवक्षितः । तत्र वाचकसंबन्धी भूवादीनां भूवादिशब्दवाच्यानां वकार इति व्यपदिश्यते । मङ्गलार्थ इति । ननु निमित्ते पृष्टे प्रयोजनकथनमप्रस्तुतम् ।नैष दोषः। प्रयोजनकथनेन निमित्तस्यापि कथनात् । अत एव निपातनादागमरूपोत्र वकारः कृतः । न चायमसाधुः । वैयाकरणनिकाये प्रसिद्धत्वात् । तस्य च मङ्गलं प्रयोजनमित्यनेन प्रतिपादितं भवति । अपूर्वस्य हि लाभो दध्यादेर्लोके मङ्गलं सूचयति । तथेहाप्यागमो वकारो मङ्गलार्थः संपद्यते । अथ वा सति वकारे ऽविकृते भूशब्दे उच्चार्यमाणे महा-

अन्यत्रापि ह्ययं पठन्नादिग्रहणं न करोति। क्वान्यत्र। मृड-मृदगुधकुषक्लिशवदवसः क्त्वेति। अथ न पठ्यन्ते नतरा-मर्थ आदिग्रहणेन। नह्यपठिताः शक्या आदिग्रहणेन विशे-षयितुम्। एवं तर्हि सिद्धे सति यदादिग्रहणं करोति तज्ज्ञा-पयत्याचार्यो ऽस्तिच पाठो बाह्यश्च सूत्रादिति। किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम्। पाठेन धातुसंज्ञेत्येतदुपपन्नं भवति।

पाठेन धातुसंज्ञायां समानशब्दप्रतिषेधः*। पाठेन धा-तुसंज्ञायां समानशब्दानां प्रतिषेधो वक्तव्यः। या इति धातुर्या इत्याबन्तः। वा इति धातुर्वा इति निपातः। नु इति धातुः नु इति प्रत्ययश्च निपातश्च। दिव् इति धातुः दिविति प्रातिपदिकम्। किं च स्याद् यद्येतेषा-मपि धातुसंज्ञा स्यात्। धातोरिति तव्यदादीनामुत्पत्तिः प्रसज्येत। नैष दोषः। साधने तव्यदादयो विधीयन्ते

व्याहृतिस्मरणं मङ्गलं भवतीति पारंपर्येण वकारो मङ्गलार्थकः संपद्यते। नार्थ इति। भूवादय इति पठित्वा ते धातव इति वक्तव्यम्, यथा ते तद्राजा इति। नतरामिति। सति पाठे गतार्थत्वान्न कर्तव्यमसति त्वसंबन्धादित्यर्थः। अत एव प्रतिषेधप्रकर्षः। संबन्धाभावेत्यन्तमेवाकरणमित्यस्यार्थस्य प्रतिपत्तये निर्दि-ष्टः। एवं तर्हीति। सूत्रेषु ये पठ्यन्ते मृडमृदादयः तान्समाप्य ते धातव इति वचनेन सिद्धे सतीत्यर्थः। अस्ति च पाठ इति। अनेनासंबद्धत्वं परिहृतम्। बा-ह्यश्चेत्यनेन गतार्थत्वं निराकृतम्। पाठेनेति। धातुपाठे ये पठितास्तेषामेव धातुसंज्ञा। तेषां च पाठो नोपलक्षणार्थः। अपि तु इयत्ताप्रतिपादनार्थः। तत्र यदि क्रियावाची धातुरित्येतल्लक्षणं क्रियेत तर्हि आणवयति वट्टयतीत्या-दीनामपि धातुसंज्ञा स्यात्। अथ सूत्रपठितानामनन्तरं ते धातव इत्युच्येत तदा तत्रापठितानां न स्यात्। तस्माद्भूवादय इत्युक्तम्। तत्र सूत्रवार्तिकभाष्यग-णेषु ये पठ्यन्ते तेपि सूत्रकारादिप्रामाण्याद्धातुत्वे नाश्रयणीयाः। समानशब्दा-नामिति। समानश्रुतीनामिष्टविपरीतानामक्रियावाचिनामित्यर्थः। तव्यदा-दीनामिति। यथैव दिवं पश्येति बाह्यक्रियापेक्षे कर्मणि द्वितीया भवति एवं तव्यदादयोपि स्युरित्यर्थः। साधन इति। अन्तरङ्गधातुवाच्यक्रियापेक्षे साधने तव्यदादयः सावकाशाः बाह्यक्रियापेक्षे साधने नोत्पद्यन्ते इत्यर्थः। योऽपि शक-

साधनं च क्रियायाः । क्रियाभावात्साधनाभावः । साधनाभावात्सत्यामपि धातुसंज्ञायां तव्यदादयो न भविष्यन्ति । इदं तर्हि याः पश्य । आतो धातोरिति लोपः प्रसज्येत । नैष दोषः । अनाप इत्येवं सः । अस्य तर्हि वाशब्दस्य निपातस्याधातुरिति प्रातिपदिकसंज्ञायाः प्रतिषेधः प्रसज्येत । अप्रातिपदिकत्वात्स्वाद्युत्पत्तिर्न स्यात् । नैष दोषः । निपातस्यानर्थकस्य प्रातिपदिकत्वं चोदितं तत्रानर्थकग्रहणं न करिष्यते । निपातः प्रातिपदिकमित्येव । इह तर्हि त्रस्नू इति । श्नुधातुभ्रुवां य्वोरित्युवङादेशः प्रसज्येत । नैष दोषः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति न प्रत्ययस्योवङादेशो भवतीति । यदयं तत्र श्नुग्रहणं करोति । अस्य तर्हि दिव्शब्दस्याधातुरिति प्रातिपदिकसंज्ञायाः प्रतिषेधः प्रसज्येत । अप्रातिपदिकत्वात्स्वाद्युत्पत्तिर्न स्यात् । नैष दोषः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयत्युत्पद्यन्ते दिव्शब्दात्स्वादय इति । यदयं दिवः सावौत्वं शास्ति । नैतदस्ति ज्ञापकम् । अस्ति ह्यन्यदेतस्य वचने प्रयोजनम् । किम् । दिव्शब्दो यः प्रातिपदिकं तदर्थमेतत्स्यात् । अक्षद्यूरिति । न वै अत्रेष्यते । अनिष्टं च प्राप्नोतीष्टं च न सि-

---

धूषेति स्वार्थिकस्तुसुन् सोप्यनभिधानान्न भविष्यति । याः पश्येति । यच्छब्दो न धातुरिति विभक्तिरुत्पद्यते तस्यामत्वे टापि च कृते धातुसंज्ञायामातो धातोरिति लोपप्रसङ्गः । त्रस्नू इति । ननु णुर्धातुषु पठितः । न चास्य तेन सारूप्यम् । नैष दोषः । प्रयोगी नुशब्द एव धातुस्तेन चास्य सारूप्यमस्त्येव । यद्यपि चायं सानुबन्धकस्तथापि धातुष्वननुबन्धकपरिभाषा कैश्चिन्नाश्रीयते । अथ वोपलक्षणार्थमिदं तेन स्थाणू वेणू इत्युदाहरणम् । अक्षद्यूरिति । अत्र क्वदन्तत्वात्प्रातिपदिकत्वम् । न वै अत्रेष्यत इति । शिष्टप्रयोगाभावात् । तस्माद्दिव औदिति ज्ञापकमेव । इतरो ज्ञापकत्वं विघटयति । अनिष्टं चेति । एवं तर्हीति ।

ध्यति । एवं तर्ह्यननुबन्धकग्रहणे न सानुबन्धकस्येत्येव-
मेतस्य न भविष्यति । एवमप्यननुबन्धको दिव्शब्दो
नास्तीति कृत्वा सानुबन्धकस्य ग्रहणं विज्ञास्यते । प-
रिमाणग्रहणं च । परिमाणग्रहणं च कर्तव्यम् । इया-
नवधिर्धातुसंज्ञो भवतीति वक्तव्यम् । कुतो ह्येतत् ।
भूशब्दो धातुसंज्ञो भविष्यति न पुनर्भ्वेध शब्द इति ।
यदि पुनः क्रियावचनो धातुरित्येतल्लक्षणं क्रियेत । का
पुनः क्रिया । ईहा । का पुनरीहा । चेष्टा । का पुन-
श्चेष्टा । व्यापारः । सर्वथा भवाञ् छब्दैरेव शब्दाना-
चष्टे न किं चिदर्थजातं निदर्शयत्येवंजातीयका क्रि-
येति । क्रिया नामेयमत्यन्तापरिदृष्टा अशक्या पिण्डी-
भूता निदर्शयितुम् । यथा गर्भो निर्लुठितः । सासाव-

धातुः सानुबन्धक इति भावः । एवमपीति । अधातुरिति प्रातिपदिकसंज्ञानि-
षेधान्निरनुबन्धकात्सोरसंभव उभयसंभवे चास्याः परिभाषाया उपस्थानं नान्य-
था । इयानवधिरिति । अवधिमानवधिनोपलक्ष्यते । तेन विशिष्टावधिपरि-
च्छिन्नस्य धातुसंज्ञा विधेयेत्यर्थः । भ्वेधशब्द इति । ततश्च भ्वेधशब्दाल्लडा-
दिप्रसङ्गः । न चार्थपाठः परिच्छेदकः । तस्यापाणिनीयत्वात् । अभि-
युक्तैरुपलक्षणतयोपात्तत्वादनेकार्थत्वदर्शनादर्थस्य नियामकत्वाभावात् । क्रि-
यावचन इति । एवं सति समानशब्दानां प्रतिषेधो न वक्तव्यः ।
नापि परिमाणग्रहणम् । नहि भ्वेधशब्दसमुदायः क्रियावाची । का पुनरिति ।
द्रव्यव्यतिरेकेण तस्याः सत्तामसंभावयतः प्रश्नः । ईहेति । ईहाचेष्टाशब्दयोरन्यत्र
व्यापारविशेषवचनत्वेपि इह व्यापारमात्रवचनत्वं बोद्धव्यम् । कस्य चित्केन
चिच्छब्देन सोर्थः प्रसिद्ध इत्यनेकपर्यायोपादानम् । सर्वथेति । यावद् द्रव्यव्यति-
रेकेण क्रियासद्भावे प्रमाणं नोक्तं तावत्पर्यायोपादानमात्रेण तस्याः स्वरूपं न
निर्ज्ञायते इत्यर्थः । अर्थजातमिति । अर्थस्वरूपमित्यर्थः । अशक्येति । आख्यात-
पदवाच्या पूर्वापरीभूतावयवा साध्यमानावस्था भूतभविष्यद्वर्तमानसदसदनेका-
वयवसमूहरूपा सद्वस्तुविषयेन्द्रियग्राह्या न भवतीत्यर्थः । पिण्डीभूतेति । यथा
परमाणवः पिण्डीभूता उपलभ्यन्ते न केवला एवं पिण्डीभावाभावात् क्रिया न
प्रत्यक्षेत्यर्थः । गर्भो निर्लुठित इति । यथा कुक्षिस्थो गर्भोऽप्रत्यक्षस्तथा क्रिये-
त्यर्थः । अथ वा यथा निर्लुठितो निर्गतः कुक्षेर्गर्भः प्रत्यक्षो नैवं क्रियेति वैध-
र्म्येण दृष्टान्तः । सासाविति । या पूर्वमुक्ता सासावनुमानेन प्रतीयत इत्यर्थः ।

नुमानगम्या । कोसावनुमानः । इह सर्वेषु साधनेषु संनिहितेषु कदा चित्पचतीत्येतद्भवति कदा चिन्न भवति । यस्मिन्संनिहिते पचतीत्येतद्भवति सा नूनं क्रिया । अथ वा यया देवदत्त इह भूत्वा पाटलिपुत्रे भवति सा नूनं क्रिया । कथं पुनर्ज्ञायते क्रियावचनाः पचादय इति । यदेतेषां करोतिना सामानाधिकरण्यम् । किं करोति पचति किं करिष्यति पक्ष्यति विमकार्षीद् अपाक्षीदिति । तत्र क्रियावचने उपसर्गप्रत्ययप्रतिषेधः* । क्रियावचने धातावुपसर्गप्रत्यययोः प्रतिषेधो वक्तव्यः । पचति प्रपचति । किं पुनः कारणं प्राप्नोति । संघातेनार्थगतेः । संघातेन ह्यर्थो गम्यते सप्रकृतिकेन सप्रत्ययकेन सोपसर्गेण च । अस्तिभवतिविद्यतीनां च धातुत्वम्* । अस्तिभवतिविद्यतीनां च धातुसंज्ञा वक्तव्या ।

कोसाविति । यो भावे ल्युट् स नपुंसकः । अन्यत्र त्वभिधेयवशादनियतलिङ्गः । अथ वा मन्यतेर्घञ्यनुमान इति रूपम् । यस्मिन्संनिहिते इति । यस्मिन्वस्तुनि संनिहिते सति पचतीत्येतत्प्रयुज्यते नासति सा क्रिया । क्व चित्तु यस्मिन् साधने संनिहिते इति पाठः । तत्रायमर्थः । यस्मिन्संनिहिते सति पचतीत्येतत्साधनविषये भवतीति । स्यादेतत् । मृगतृष्णिकाविषयजलज्ञानवत्पचतीत्येतदसत्यविषयमेव ज्ञानमित्याशङ्क्याह । अथ वेति । देशान्तरप्राप्तिलक्षणेन कार्येणाऽबाधितेन क्रियाख्यं कारणमनुमीयतइत्यर्थः । ननु प्रत्यक्षाप्रवृत्तौ संबन्धग्रहणाभावात् कथं क्रियाविषयमनुमानं प्रवर्तते । नैष दोषः । धातुवाच्यस्य समूहस्य युगपदसंनिधानादप्रत्यक्षत्वेप्येकैकस्य तु क्षणस्य प्रत्यक्षत्वे बुद्ध्या तान्क्षणान्संकलय्य पचतीति प्रयुज्यते । यदाप्येकस्मिन्क्षणे पचतीति प्रयोगस्तदा तत्र समूहरूपारोपणम् । शब्दशक्तिस्वभावाच्चैकः क्षणो नैव धातुवाच्यः । किं करोति पचतीति । सामान्यविशेषभावेन सामानाधिकरण्यात् क्रियाविशेषवचनाः पचादयः प्रतीयन्तइत्यर्थः । यदा तु किं करोतीति पृष्टे न करोत्यास्तएव केवलमिति प्रतिवचनं तदा व्यापारमात्रस्यासंभावित्वाद्व्यापारविशेषविषयः प्रश्नः । प्रतिवचनं तु विशेषनिराकरणेनेति बोद्धव्यम् । संघातेनेति । संघातस्यैव प्रयोगादर्थवत्त्वम् । केवलानां तु धातूनामप्रयोगादा-

यथा हि भवता करोतिना पचादीनां सामानाधिकरण्यं दर्शितं न तथास्त्यादीनां निदर्श्यते। नहि भवति किं करोत्यस्तीति। प्रत्ययार्थस्याऽव्यतिरेकात्प्रकृत्यन्तरेषु*। प्रत्ययार्थस्याऽव्यतिरेकात्प्रकृत्यन्तरेषु मन्यामहे धातुरेव क्रियामाहेति। पचति पठति। प्रकृत्यर्थोन्यश्चान्यश्च। प्रत्ययार्थः स एव। धातोश्चार्थाभेदात्प्रत्ययान्तरेषु*। धातोश्चार्थाभेदात्प्रत्ययान्तरेषु मन्यामहे धातुरेव क्रियामाहेति। पक्तिः पचनं पाक इति। प्रत्ययार्थोन्यश्चान्यश्च भवति। प्रकृत्यर्थः स एव। कथं पुनर्ज्ञायतेऽयं प्रकृत्यर्थोऽयं प्रत्ययार्थ इति। अन्वयव्यतिरेकाभ्याम्। अन्वयाच्च व्यतिरेकाच्च। कोसावन्वयो व्यतिरेको वा। इह पचतीत्युक्ते कश्चिच्छब्दः श्रूयते पच्छब्दश्चाकारान्तः। अतिशब्दश्च प्रत्ययः। अर्थोपि कश्चिद्गम्यते विक्लित्तिः कर्तृत्वमेकत्वं च। पठतीत्युक्ते कश्चिच्छब्दो हीयते कश्चिदुपजायते कश्चिदन्वयी। पच्छब्दो हीयते पठ्शब्द उपजायते अतिशब्दोन्वयी। अर्थोपि कश्चिद्धीयते कश्चिदुपजायते कश्चिदन्वयी। विक्लित्तिर्हीयते पठिक्रियोपजायते कर्तृत्वं चैकत्वं चान्वयी। तेन मन्यामहे यः शब्दो हीयते तस्यासावर्थः योर्थो हीयते। यः शब्द उपजायते तस्यासावर्थः योर्थ उपजायते यः शब्दोन्वयी तस्यासावर्थः योर्थोन्वयी। विषम उपन्यासः। बहवो हि शब्दा एकार्था भवन्ति। तद्यथा। इन्द्रः शक्रः पुरुहूतः पुरंदरः। कन्दुः कोष्ठः कुसूल इति। एकश्च शब्दो बह्वर्थः। तद्यथा। अक्षाः

नर्थकम्। अतिशब्दश्चेति। यद्यप्ययं प्रत्ययसमुदायस्तथापि प्रकृतिभागावबोधपरत्वात्प्रत्ययभागपर्यालोचनेनादरादेवमुक्तम्। अथ वा पूर्वाचार्यैः केश्चिदतिः

पादा माषा इति । अतः किं न साधीयो ऽर्थवत्ता सिद्धा भवति । नापि ब्रूमो ऽर्थवत्ता न सिध्यतीति । वर्णिता ह्यर्थवत्ता ऽन्वयव्यतिरेकाभ्यामेव । तत्र कुत एतदयं प्रकृत्यर्थोऽयं प्रत्ययार्थ इति । न पुनः प्रकृतिरेवोभावर्थौ ब्रूयात्प्रत्यय एव वा । सामान्यशब्दा एतएवं स्युः । सामान्यशब्दाश्च नान्तरेण प्रकरणं विशेषणं वा विशेषेष्ववतिष्ठन्ते । यतस्तु खलु नियोगतः पचतीत्युक्ते स्वभावतः कस्मिंश्चिद्विशेषे पचूशब्दो वर्तते ऽतो मन्यामहे नेमे सामान्यशब्दा इति । न चेत्सामान्यशब्दाः प्रकृतिः प्रकृत्यर्थे वर्तते प्रत्ययः प्रत्ययार्थे । क्रियाविशेषक उपसर्गः । पचतीत्यत्र क्रिया गम्यते तां प्रो विशिनष्टि । यद्यपि तावदत्रैतच्छक्यते वक्तुं यत्र धातुरुपसर्गं व्यभिचरति । यत्र न खलु तं व्यभिचरति तत्र कथम् अध्येति अधीते इति । यद्यप्यत्र धातुरुपसर्गं न व्यभिचरति उपसर्गस्तु धातुं व्यभिचरति तेन मन्यामहे य एवास्याधेरन्यत्रार्थः स इहापीति । कः पुनरन्यत्राधेरर्थः । अधिरुपरिभावे वर्तते । इह तर्हि व्यक्तमर्थान्तरं गम्यते तिष्ठति प्रतिष्ठते इति । तिष्ठतीति व्रजिक्रियायाः निवृत्तिः । प्रतिष्ठतइति व्रजिक्रिया गम्यते तेन मन्यामहे उपसर्गकृतमेतद् येनात्र व्रजिक्रिया गम्यतइति । प्रोयं दृष्टापचारः आदिकर्मणि वर्तते । न चेदं ना-

---

प्रत्ययत्वेन कल्पित इति तदपेक्षयैतदुक्तम् । किं न साधीय इति । यदा प्रकृतिरेव क्रियां साधनं चाह तदा सिद्धमेव प्रकृतेः क्रियावाचित्वम् । प्रत्यय एव वेति । ततश्च प्रकृतेर्न स्यात्क्रियावाचित्वम् । अधिरुपरिभावइति । ततश्चाधीतइत्यस्य विशिष्टार्थयुक्तानां शब्दानां पठनं विधिपूर्वकं वा करोतीत्यर्थः । अध्येतीत्यत्र विशिष्टं स्मरणरूपं ज्ञानं धात्वर्थः । प्रोयमिति । अन्यत्रापि प्रयोगात् । ततश्चा-

स्ति बह्वर्था अपि धातवो भवन्तीति । तद्यथा । वपिः प्रकरणे दृष्टश्छेदने चापि वर्तते । केशश्मश्रु वपतीति । ईडिः स्तुतिचोदनायाच्ञासु दृष्टः प्रेरणे चापि वर्तते । अग्निर्वा इतो वृष्टिमीट्टे मरुतो ऽमुतश्च्यावयन्तीति । करोतिरभूतप्रादुर्भावे दृष्टः निर्मलीकरणे चापि वर्तते । पृष्ठं कुरु पादौ कुरु उन्मृदानेति गम्यते । निक्षेपणे चापि वर्तते कटे कुरु घटे कुरु अश्मानमितः कुरु स्थापयेति गम्यते । एवमिहापि तिष्ठतिरेव व्रजिक्रियामाह तिष्ठतिरेव व्रजतिक्रियायाः निवृत्तिम् । अयं तर्हि दोषः । अस्तिभवतिविद्यतीनां धातुत्वमिति । यदि पुनर्भाववचनो धातुरित्येतल्लक्षणं क्रियेत । कथं पुनर्ज्ञायते भाववचनाः पचादय इति । यदेतेषां भवतिना सामानाधिकरण्यं भवति पचति भवति पक्ष्यति भवति अपाक्षीदिति । कः पुनर्भावः । भवतेः स्वपदार्थो भवनं भाव इति । यदि भवतेः स्वपदार्थो भवनं भावः । विप्रतिषिद्धानां धातुसंज्ञा न प्राप्नोति । भेदः छेदः ।

न्यत्रास्य योऽर्थो द्योत्यः स एवेहापीत्यनुमीयते । अनेकार्थत्वाद्धातूनां तिष्ठतिरेव गतिवाचीति निर्णयः । भाववचन इति । भावशब्दः क्रियामात्रवाची । यथा यस्य च भावेनेति भावे घञ् इति च । तेन पचादीनामपि धातुसंज्ञा सिध्यति । अस्तिभवतिविद्यतीनामपि भावरूपार्थाभिधायित्वात् । भवति पचतीति । आत्मभरणवचनो भवतिः । तच्चात्मभरणं विरुद्धैकार्थसमवायैः पाकत्वादिभिरविरुद्धैकार्थसमवायम् । यथा शुक्लं रूपमिति शुक्ले गुणे शुक्लत्वं रूपत्वं चास्तीति शुक्लादयो रूपवचनाः एवं पचादयो भाववचना इत्यर्थः । कः पुनरिति । यदि क्रियैव भावस्तदा पश्चान्तरोपादानमनर्थकमथान्यस्तदा ऽव्याप्तिरिति प्रश्नः । स्वपदार्थ इति । स्वग्रहणमुपचरितार्थनिवृत्त्यर्थं गौणोऽपि पदार्थो भवति न तु स्वो व्यभिचारात् । पदग्रहणं प्रकरणाद्यनपेक्षत्वप्रतिपादनार्थम् । भवनं भाव इति विग्रहः कर्तृसाधननिवृत्त्यर्थः । भेद इति । विनाशो भेदश्छेदश्च घटरज्ज्वादेः स च भावविरोधीति भावः । सर्वान् पुरुषानिति । किं करोषि पचामि

अन्यो हि भावः । अन्यो ऽभावः । आतश्चान्यो भावः अन्यो ऽभाव इति । यो हि यस्य भावमिच्छति स न तस्याभावम् । यस्य चाभावं न तस्य भावम् । पचादीनां च धातुसंज्ञा न प्राप्नोति । यथा हि भवता क्रियावचने धातौ करोतिना पचादीनां सामानाधिकरण्यं निदर्शितं न तथा भाववचने धातौ निदर्श्यते करोतिः पचादीनां सर्वान्कालान्सर्वान्पुरुषान्सर्वाणि वचनान्यनुवर्तते । भवतिः पुनर्वर्तमानकालत्वं चैकत्वं च । का तर्हीयं वाचोयुक्तिः भवति पचति भवति पक्ष्यति भवत्यपाक्षीदिति । एषैषा वाचोयुक्तिः । पचादयः क्रियाः भवति क्रियायाः कर्त्र्यो भवन्ति । यद्यपि तावदत्रैतच्छक्यते वक्तुं यत्रान्या चान्या च क्रिया । यत्र तु खलु सैव क्रिया तत्र कथम् । भवेदपि भवेत् स्यादपि स्यादिति । अत्राप्यन्यत्त्वमस्ति । कुतः । कालभेदात्साधनभेदाच्च । एकस्यात्र भवतेर्भवतिः साधनं सर्वकालश्च प्रत्ययः । अपरस्य बाह्यं साधनं वर्तमानकालश्च प्रत्य-

---

क्तिं करोमि पचेत्यादौ विपरीतापि पुरुषानुवृत्तिः सर्वग्रहणेन विवक्षिता । भवतिः पुनरिति । नहि भवति भविष्यति पक्ष्यत्यभूदपाक्षीद्भवतः पचतो भवन्ति पचन्तीति । का तर्हीति । कथं सम्बन्ध इति प्रश्नः । एषैषेति । या एषा त्वया पृष्टा सैषा वर्ण्यमानस्वरूपेत्यर्थः । पचादय इति । साध्यसाधनभावः सम्बन्धो न तु सामान्यविशेषभाव इत्यर्थः । नन्वन्यत्रोक्तं तिङभिहितो भावः क्रियया समवायं न गच्छति । नहि भवति पठति पचति इति । ततश्च तेनैतद्विरुध्येत । तत्राहुः । कर्तृकर्मभावेन क्रिया आख्यातवाच्यक्रियया सम्बध्यत एव । भवति पचति पश्य मृगो धावतीति । करणादिभावेन तु न सम्बध्यते । तथा प्रयोगादर्शनात् । भवेदपि भवेदिति । एकस्याः क्रियायाः आत्मापेक्षः साध्यसाधनभावो विरुद्ध इति भावः । कालभेदादिति । स्वाभाविकमन्यत्त्वं कालसाधनभेदेन व्यज्यते । एकस्येति । अपि भवेदित्यत्र यो भवतिस्तस्यारोग्यादिविशिष्टदेवदत्तादिकर्तृका सत्ता वर्तमानार्थस्तथाभूता हि सत्ता प्रार्थ्यत इति वर्तमानकालः प्रत्ययः सा तु सत्ता भवेदित्यस्याः सत्तायाः कर्तृत्वेन निर्दिष्टेति भेदो ऽस्त्येव ।

यः। यावतात्राप्यन्यत्त्वमस्ति पचादयश्च क्रियाः भवति-
क्रियायाः कर्त्र्यो भवन्तीति । अस्त्वयं कर्तृसाधनः भ-
वतीति भाव इति । किं कृतं भवति। विप्रतिषिद्धानां धा-
तुसंज्ञा सिद्धा भवति । भवेद्विप्रतिषिद्धानां धातुसंज्ञा
सिद्धा स्यात्प्रातिपदिकानामपि तु प्राप्नोति वृक्षः प्लक्ष
इति । किं कारणम् । एतान्यपि हि भवन्ति । एवं त-
र्हि कर्मसाधनो भविष्यति । भाव्यते यः स भाव इति ।
क्रिया चैव हि भाव्यते । स्वभावसिद्धं तु द्रव्यम् । एव-
मपि भवेत्केषां चिन्न स्यात् । यानि न भाव्यन्ते । ये
त्वेते संबन्धिशब्दास्तेषां प्राप्नोति माता पिता भ्रातेति ।
सर्वथा वयं प्रातिपदिकपर्युदासान्न मुच्यामहे । पठि-
ष्यति ह्याचार्यः भूवादिपाठः प्रातिपदिकाणवयत्यादि-
निवृत्त्यर्थ इति । यावता पठिष्यति पचादयश्च क्रियाः
भवतिक्रियायाः कर्त्र्यो भवन्तीति अस्त्वयं कर्तृसाधनो
भवतीति भाव इति । किं वक्तव्यमेतत् । नहि । कथ-
मनुच्यमानं गंस्यते । एतेनैवाभिहितं सूत्रेण भूवादयो
धातव इति । कथम् । नेदमादिग्रहणम् । वदेरयमौणादि-

अस्त्वयमिति । भेदादयोपि भवन्तीति तद्वचनानां सिध्यति धातुसंज्ञा । एता-
न्यपीति । एतत्प्रतिपाद्यानि वस्तूनीत्यर्थः । भाव्यते यः स भाव इति । तेन सा-
ध्यमानार्थवाचिनां धातुसंज्ञेत्यर्थः । स्वभावसिद्धमिति । शब्दशक्त्यनुसारेणैतदु-
च्यते । कृतता क्रियमाणता कर्तव्यता युक्तान्यपि द्रव्याणि सिद्धरूपाण्येव प्रा-
तिपदिकेनाभिधीयन्ते । शब्दान्तरेण तु तेषामवस्थान्तरं प्रतिपाद्यते । मातेति।
मातृत्वं पुत्रजन्मना भाव्यते । सर्वथेति । पाठाश्रये समानशब्दानां प्रसङ्गः कर्तृ-
साधने भावशब्दे वृक्षादीनां प्रसङ्गः कर्मसाधने मात्रादीनामित्यर्थः । इदानीं
समाधानमाह। पठिष्यतीति । पठितानामेव भाववचनानां धातुसंज्ञा नान्येषा-
मित्यर्थः । अस्त्वयमिति । भवतीति भूरिति कर्तरि क्विबस्ति न तु कर्मणि ।
अर्थस्त्वभिन्न एव । यो हि भवति स एव भाव्यते नान्यः । नेदमिति । वृद्धिश-
ब्दस्य मङ्गलार्थस्य प्रयुक्तत्वादाकारो मङ्गलार्थो नोपयुज्यते । भुवमिति । जाय-

क इङ्कर्तृसाधनः । भुवं वदन्तीति भूवादय इति । भाववचने धातौ तदर्थप्रत्ययप्रतिषेधः*। भाववचने धातौ तदर्थस्य प्रत्ययस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । शिश्ये इति । किं च स्यात् । अशितीत्यात्त्वं प्रसज्येत । तद्धि धातोर्विहितम् । इतरेतराश्रयं च प्रत्यये भाववचनत्वं तस्माच्च प्रत्ययः। इतरेतराश्रयं च भवति । का इतरेतराश्रयता । प्रत्यये भाववचनत्वं तस्माच्च प्रत्ययः । उत्पन्ने हि प्रत्यये भाववचनत्वं गम्यते स च तावद्भाववचनादुत्पाद्यः । तदेतदितरेतराश्रयं भवति । इतरेतराश्रयाणि च कार्याणि न प्रकल्पन्ते । सिद्धं तु नित्यशब्दत्वादनाश्रित्य भाववचनत्वं प्रत्ययः । सिद्धमेतत् । कथम् । नित्यशब्दत्वात् । नित्याः शब्दाः । नित्येषु च शब्देषु अनाश्रित्य भाववचनत्वं प्रत्यय उत्पद्यते । प्रथमभावग्रहणं च*। प्रथमभावग्रहणं च कर्तव्यम् । प्रथमं यो भावमाहेति । कुतः पुनः प्राथम्यम् । किं शब्दत आहोस्विदर्थतः । किं चातः । यदि शब्दतः, सनादीनां धातुसंज्ञा

मानमर्थं ये ऽभिदधति ते धातव इत्यर्थः । भवतिश्च जन्मवाची गृह्यते न तु सत्तावाचीति सिद्धार्थाभिधायिनां संज्ञा न भवति । शिश्ये इति । भावार्थाभिधायित्वात्प्रत्ययस्य धातुसंज्ञाप्रसङ्गादात्व प्राप्नोति । तद्यनैमित्तिकं शिति तु प्रतिषिध्यते । एकारोच्चारणं तु यदा कर्तृकर्मणोर्लकारस्तदर्थम् । पाठस्तु न तावदस्य मनसि वर्तते । इतरेतराश्रयं चेति।प्राक् शास्त्रव्यापारात्समुदाय एव नास्ति कुतोन्वयव्यतिरेकाभ्यामर्थस्य प्रविभागः । तस्मिंश्चासति भाववचनापरिज्ञानाद्धातुत्वं न व्यपतिष्ठतइत्यर्थः । सिद्धं त्विति । व्यवस्थिता एव पचत्यादयः समुदायाः संसृष्टार्थाभिधायिनः केवलमुत्प्रेक्ष्योत्प्रेक्ष्य प्रक्रियायामर्थविभागशब्दविभागश्चापोद्धियते इत्यर्थः । अनाश्रित्येति । पारमार्थिकं नाश्रीयते परिकल्पितं त्वाश्रीयतएव । तत्त्वतो हि शब्दान्तराण्येवार्थान्तरेषु प्रयुज्यन्ते । प्रथमभावग्रहणं चेति । तदर्थप्रत्ययपरिहारोयम्। प्राथम्यस्यापेक्षिकत्वात् पृच्छति । कुत इति । पुत्रीयतीति । नात्र प्रथममुच्चार्यमाणः पुत्रशब्दो भावमाह । सना-

न प्राप्नोति । पुत्रीयति वस्त्रीयतीति । अथार्थतः, सिद्धा सनादीनां धातुसंज्ञा । स एव तु दोषः । भाववचने तदर्थप्रत्ययप्रतिषेध इति । एवं तर्हि नापि शब्दतो नाप्यर्थतः । किं तर्ह्यभिधानतः । सुमध्यमेऽभिधाने यः प्रथमं भावमाह । इह ये एव भाववचने धातौ दोषास्ते क्रियावचनेपि । तत्र तएव परिहाराः । तत्रेदमपरिहृतम् । अस्तिभवतिविद्यतीनां धातुत्वमिति । तस्य परिहारः । कां पुनः क्रियां भवान्मत्वाह अस्तिभवतिविद्यतीनां धातुसंज्ञा न प्राप्नोतीति । किं यत्तद्देवदत्तः कंसपात्र्यां पाणिनौदनं भुङ्क्ते इति । न ब्रूमः कारकाणि क्रियेति । किं तर्हि कारकाणां प्रवृत्तिविशेषः क्रिया ।

द्यन्ता धातव इत्यस्य प्रत्याख्याने ऽयं दोषः । सिद्धेति । प्रथम आद्यो भावोप्रथमेनापि क्वचाभिधीयते न तु द्वितीयः । भिक्ष्य इत्यत्र तु प्राप्नोति । स्वार्थिकेन प्रत्ययेन प्रथम एव भावोभिधीयते न तु द्वितीयः । अभिधानत इति । अन्येनानभिहितं भावं य आह स धातुः । भिक्ष्ये इत्यत्र तु प्रकृत्यभिहितं भावं प्रत्यय आहेति न तस्य धातुसंज्ञाप्रवृत्तिः । यथा प्रथममयं राजानं पश्यतीत्यस्यायमर्थो यदन्येनादृष्टं पश्यतीति तथेहापि प्राथम्यमभिधानक्रियापेक्षमाश्रीयते अन्येभ्यो भावाभिधायिभ्यो यः प्रथमं भावमाहेति । सुमध्यम इति । द्वौ शब्दार्थपक्षौ दुष्टत्वात्परित्यज्योपादीयमानमभिधानं मध्यममिति व्यपदिश्यते । तदेव निर्दोषत्वाच्छोभनत्वेन विशेष्यते । चिकीर्षतीत्यत्र करोत्यर्थोपसर्जनामिच्छामन्येनानभिहितां सन्प्रत्यय आहेति प्रवर्तते धातुसंज्ञा । अत्र पक्षे यथा भिक्ष्यइति प्रत्ययस्य धातुसंज्ञा न भवति तथा स्वार्थिकानामायादीनामपि न प्राप्नोति गोपायति कामयते इति । तदर्थं सनाद्यन्ता धातव इति पठितव्यमेव । इहेति । तदर्थप्रत्ययप्रतिषेध इतरेतराश्रयं च । प्रथमभावग्रहणं च सिद्धं तु नित्यशब्दत्वादिति च । केवलं प्रथमभावग्रहणमपनीय प्रथमक्रियाग्रहणं चेति क्रियाग्रहणं कर्तव्यम् । तन्नेदमिति । किं करोतीति प्रश्ने ऽस्त्यादिभिः प्रतिवचनाभावादक्रियावचनत्वमेषामिति मन्यते । यद्वाप्युक्तमिह सर्वेषु साधनेषु सन्निहितेषु कदा चित्पचतीत्येतद्भवति कदा चिन्नेति तदस्त्यादिषु नास्ति । नह्यस्तीति कदा चिद्भवत्यपि तु सर्वदेति पाकादिभिर्वैधर्म्यम् । यथा च पचतितरामिति प्रकर्षो भवति नैवमस्तितरामिति । किं यत्तदिति । यत्तच्छब्दाभ्यां कारकवैचित्र्यं निदर्श्यते । प्रवृत्तिविशेष इति । सर्वा प्रवृत्तिः प्रवृत्त्यन्तरोद्भिद्यते

अन्यथा च कारकाणि शुष्कौदने प्रवर्तन्ते अन्यथा च मांसौदने । यद्येवं सिद्धास्तिभवतिविद्यतीनां धातुसंज्ञा । अन्यथा हि कारकाण्यस्तौ प्रवर्तन्ते ऽन्यथा हि म्रियतौ । षड्भावविकारा इति ह स्माह वार्ष्यायणिः । जायतेऽस्ति विपरिणमते वर्द्धते ऽपक्षीयते विनश्यतीति । सर्वथा स्थित इत्यत्र धातुसंज्ञा न प्राप्नोति । बाह्यो ह्येतेभ्यस्तिष्ठतिः । एवं तर्हि क्रियायाः क्रिया निवर्तिका भवति द्रव्यं द्रव्यस्य निवर्तकम् । एवं हि कश्चित्कंचित्पृच्छति किमवस्थो देवदत्तस्य व्याधिरिति । स आह वर्द्धते इति । अपर आह । अपक्षीयतइति । अपर आह । स्थित इति । स्थित इत्युक्ते वर्द्धतेश्चापक्षीयतेश्च निवृत्तिर्भवति । अथ वा नान्तरेण क्रियां भूतभविष्यद्वर्तमानाः कालाः व्यज्यन्ते । अस्त्यादिभिरपि भूतभविष्यद्वर्तमानकालाः व्यज्यन्ते । अथ वा नान्यत्पृष्टे ना-

---

इत्यस्त्येव सर्वस्याः क्रियात्वम् । अन्यथेति । शुष्कौदने मन्दप्रयत्नः प्रवर्तते मांसौदने तु संवेगेन । यथा च भोजनक्रियाणां परस्परवैलक्षण्यात्प्रवृत्तिविशेषत्वं नैवमस्त्यादीनाम् । यद्येवमिति । अत्रापि प्रवृत्त्यन्तरापेक्षयास्त्येव प्रवृत्तिविशेषरूपत्वमित्यर्थः । अन्यथेति । अस्तावात्मभरणरूपा प्रवृत्तिर्म्रियतौ तत्त्यागरूपा । उत्पत्तिप्रभृत्याविनाशाच्च सत्तानुषङ्गादस्तीति प्रत्ययस्य सन्निहितेषु साधनेषूत्पत्तिरवश्यं भाविनीति कादाचित्कत्वाभावः । प्रकर्षप्रत्ययोपि दृश्यते विद्यतेतरामिह धान्यमिति । अत्रैवार्थे आगममाह । षड् भावविकारा इति । भावस्य क्रियायाः षट् प्रकारा इत्यर्थः । तेषु चास्तिः पठित इति तस्यापि क्रियात्वमित्यर्थः । अथ वा भावस्य सत्ताया एते प्रकाराः । सत्तैवानेकक्रियात्मिका साधनसम्बन्धादवसीयमानसाध्यरूपा जन्मादिरूपतयावभासते । एते च भावविकारा निरुक्ते निपुणं व्याख्याताः । इह तु प्रकृतानुपयोगान्न व्याख्यायन्ते । सर्वथेति । भावविकारपरिसङ्ख्यानस्याव्यापकत्वमित्यर्थः । एवं तर्हीति । अनुमानेन स्थानस्य क्रियात्वं प्रतिपादयति । अन्यथा स्थित इत्युक्ते वृद्धिक्षयनिवृत्तिर्न प्रतीयेत । अथ वेति । क्रियान्तरधर्मसमन्वयेनास्त्यादीनां क्रियात्वं प्रतिपाद्यते । घट इत्युक्ते कालविशेषावगतिर्नास्ति । अस्ति अभूद् भविष्यतीति कालविशेषावगमात् साध्यमानस्य चार्थस्य कालेन योगात् क्रियात्वावसायः । अथ वेति ।

न्यदाख्येयम् । तेन न भविष्यति किं करोत्यस्तीति । अथ यद्येव क्रियावचनो धातुरित्येष पक्षोऽथापि भाववचनो धातुरिति । किं गतमेतदियता सूत्रेण आहोस्विदन्यतरस्मिन्पक्षे भूयः सूत्रं कर्तव्यम् । गतमित्याह । कथम् । अयमादिशब्दोऽस्त्येव व्यवस्थायां वर्तते । तद्यथा । देवदत्तादीन्समुपविष्टानाह देवदत्तादय आनीयन्तामिति ते उत्थाप्यानीयन्ते । अस्ति प्रकारे वर्तते । तद्यथा । देवदत्तादय आढ्या अभिरूपा दर्शनीयाः पक्षवन्तः । देवदत्तप्रकारो इति गम्यते । प्रत्येकं चादिशब्दः परिसमाप्यते । भ्वादय इति च वादय इति च । तद्यदा तावत्क्रियावचनो धातुरित्येष पक्षः तदा भू इत्यत्र य आदिशब्दः स व्यवस्थायां वर्तते वा इत्यत्र य आदिशब्दः स प्रकारे भूइत्येवमादयो वा इत्येवं प्रकारा इति । यदा तु भाववचनो धातुरित्येष पक्षस्तदा वेत्यत्र य आदिशब्दः स व्यवस्थायां भू इत्यत्र य आदिशब्दः स प्रकारे वा इत्येवमादयो भू इत्येवं प्रकारा इति । यदि तर्हि लक्षणं क्रियते नेदानीं पाठः कर्तव्यः । कर्तव्यश्च । किं प्रयोजनम् । भूवादिपाठः प्रातिपदिकाणवयत्यादिनिवृत्त्यर्थः*। भूवादिपाठः कर्तव्यः । किं प्रयोजनम् । प्रातिपदिकाणवयत्यादिनिवृत्त्यर्थः । प्राति-

---

निर्ज्ञातायां सत्तायां किं करोतीति प्रश्नासम्भवादस्तीति प्रतिवचनाभावः । न तु क्रियात्वाभावादित्यर्थः । यदा तु प्रत्यासन्नविनाशाशङ्कया देवदत्तः किं करोतीति प्रश्नः । तदास्ति तावदिति प्रतिवचनं भवत्येव । अथ यद्येवेति । परिस्पन्दापरिस्पन्दरूपतया क्रियाभावयोर्भेदेनोपन्यासः । तदा वेत्यत्रेति । अदादीनामादौ वा गतिगन्धनयोरिति पठितव्यम् । अदादिर्गणो गणानामादौ । तेन सर्वे धातुपाठसन्निविष्टा गृहीता भवन्ति । यदि तर्हीति । क्रियावचनो धातुरिति वा भाववचनो धातुरिति वा लक्षणं क्रियते नार्थः पाठेनेत्यर्थः । भूवादि-

पदिकनिवृत्त्यर्थ आणवयत्यादिनिवृत्त्यर्थश्च । के पुनराणवयत्यादयः । आणवयति । वट्टति । वड्ढयतीति । स्वरानुबन्धज्ञापनाय च*। स्वरानुबन्धज्ञापनाय च पाठः कर्तव्यः । स्वराननुबन्धांश्च ज्ञास्यामीति । नह्यन्तरेण पाठं स्वरा अनुबन्धा वा शक्या विज्ञातुम् । ये त्वेते न्याय्यविकरणा उदात्ता अननुबन्धकाः पठ्यन्ते तेषां पाठः शक्यो ऽकर्तुम् । एतेषामप्याणवयत्यादिनिवृत्त्यर्थः पाठः कर्तव्यः । शिष्टप्रयोगादाणवयत्यादीनां निवृत्तिर्भविष्यति । स चावश्यं शिष्टप्रयोग उपास्यः येपि पठ्यन्ते तेषामपि विपर्यासनिवृत्त्यर्थः । लोके हि कृष्यर्थे कसिं प्रयुञ्जते दृश्यर्थे च दिसिम् ॥ उपदेशे ऽजनुनासिक इत् ॥२॥ उपदेशइति किमर्थम् । अभ्रआं अपः । उद्देशे यो ऽनुनासिकस्तस्य मा भूदिति । कः पुनरुद्देशोपदेशयोर्विशेषः । प्रत्यक्षमाख्यानमुपदेशः । गुणैः प्रापणमुद्देशः । प्रत्यक्षं तावदाख्यानमुपदेशः । तद्यथा ।

पाठ इति । यथा भोक्तुं पाक इति क्रियाश्रयाणि तुमुनादीनि भवन्ति तथा धातुसंज्ञापि स्यादिति पाकादीनां शयितव्यादीनां च प्रातिपदिकानां पाठेनासौ निवर्त्यते। तथा हिरुक् पृथग् इत्यादीनां च क्रियाप्रधानानामव्ययानाम्। एतेषामपीति । तेषामपाठे निवृत्तिराणवयत्यादिवत्स्यात्तस्मादाणवयत्यादिष्वेषां निवृत्तिर्यथा स्यात् तन्मध्ये मा प्रविक्षन्नित्येवमर्थस्तेषामपि पाठः कर्तव्य इत्यर्थः । शिष्टप्रयोगादिति । प्रयुक्तानामिदमन्वाख्यानं न चाणवयत्यादयः शिष्टैः प्रयुज्यन्ते इति नास्ति तेषां शास्त्रेणानुविधानमिति भावः । एतेनैव न्यायेन प्रातिपदिकनिवृत्त्यर्थोपि पाठो नोपयुज्यते नहि पाकादयः शब्दाः धातुविहितप्रत्ययपरा लोके प्रयुज्यन्ते । उपदेशे । उद्देशोपदेशशब्दयोरुपसर्गभेदेपि अभिन्नार्थत्वं प्रक्रमतउपक्रमते इत्येतयोरिव मन्यमानः पृच्छति । उपदेश इति । किमर्थमिति। अभ्रआं अप इति । अयं नोपदिष्टः किं तर्हि आङो ऽनुनासिकश्छन्दसीति लक्षणेनान्तरतम आङः स्थाने विहितः । यदि त्वाङ आं छन्दसीत्यवक्ष्यत्तदाभविष्यदेषोप्युपदेशे ऽनुनासिकः । प्रत्यक्षमाख्यानमिति । इन्द्रियगोचरार्थस्य यदाख्यानं स उपदेश इत्यर्थः । प्रसिद्धधर्मोपादानेन तु यत्प्रतिपादनं स उद्देशः।प्रत्यक्षमाख्यातमिति क्वचित्पाठः।

अगोज्ञाय कश्चिद्गां सक्थनि कर्णे वा गृहीत्वा उपदिशत्ययं गौरिति । स प्रत्यक्षमाख्यातमाह उपदिष्टो मे गौरिति । गुणैः प्रापणमुद्देशः । तद्यथा । कश्चित्कं चिदाह देवदत्तं मे भवानुदिशत्विति । स इहस्थः पाटलिपुत्रस्थं देवदत्तमुद्दिशति अङ्गदी कुण्डली किरीटी व्यूढोरस्को वृत्तबाहुर्लोहिताक्षस्तुङ्गनासो विचित्राभरण ईदृशो देवदत्त इति स गुणैः प्राप्यमाणमाहोद्दिष्टो मे देवदत्त इति । इत्संज्ञायां सर्वप्रसङ्गो ऽविशेषात्*। इत्संज्ञायां सर्वप्रसङ्गः । सर्वस्यानुनासिकस्येत्संज्ञा प्राप्नोति । अस्यापि प्राप्नोति । अभ्रआँ अपः । किं कारणम् । अविशेषात् । नहि कश्चिद्विशेष उपादीयते । एवंजातीयकस्यानुनासिकस्येत्संज्ञा भवतीति । अनुपादीयमाने विशेषे सर्वप्रसङ्गः । किमुच्यते ऽनुपादीयमाने विशेष इति । कथं नाम नोपादीयते यदोपदेश इत्युच्यते । लक्षणेनापि ह्युपदेशः । संकीर्णावुद्देशोपदेशौ । प्रत्यक्षमप्याख्यानमुद्देशः गुणैश्च प्रापणमुपदेशः । प्रत्यक्षं तावदाख्यानमुद्देशः । तद्यथा । कश्चित्कं चिदाह अनुवाकं मे भवानुद्दिशत्विति । स तस्मायाचष्टे इषेत्वकमधीष्व शंनोदेवीयकमधीष्वेति । स प्रत्यक्षमाख्यातमाह उद्दिष्टो मे ऽनुवाकस्तमध्येष्यइति । गुणैश्च प्रापणमुपदेशः । तद्यथा । कश्चि त्कं चिदाह ग्रामान्तरं गमिष्यामि प-

---

तच्चाख्यानमाख्यातमिति भावे क्तो विज्ञेयः। ईदृश इति। एतैः शब्दैः यादृशो बुद्धावर्थः प्रतिभासते तादृशो ग्राह्य इत्यर्थः। लक्षणेनेति। लक्ष्यते ऽनेनेति लक्षणं गुणस्तेनाप्युपदेशो भवतीत्यर्थः। इषेत्वकमधीष्वेति। इषेत्वकमित्येतत् पूर्वेण संबध्यते स तस्मायाचष्टे इषेत्वकमिति। इषेत्वाशब्दो यस्मिन्ननुवाके ऽस्ति तमाचष्टे इत्यर्थः। गोषदादिभ्यो वुन्निति वुन्प्रत्ययः। किमर्थमाचष्टइत्याह। अधीष्वेति।

न्थानं मे भवानुपदिशत्विति । स तस्मायाचष्टे ऽमुष्मि-
न्नवकाशे हस्तदक्षिणो ग्रहीतव्यः अमुष्मिन्हस्तवाम इ-
ति स गुणैः प्राप्यमाणमाह उपदिष्टो मे पन्था इति ।
एवमेतौ संकीर्णावुद्देशोपदेशौ । एवं तर्हीत्कार्याभावा-
दत्रेत्संज्ञा न भविष्यति । ननु च लोप एवेत्कार्यं स्या-
त् । अकार्यं लोपः । इह हि शब्दस्य द्व्यर्थ उपदेशः ।
कार्यार्थो भवत्युपदेशः श्रवणार्थो वा । कार्यं चेह ना-
स्ति । कार्ये चासति यदि श्रवणमपि न स्यादुपदेशो
ऽनर्थकः स्यात् । इदमस्तीत्कार्यम् । इह अभ्रञ्जां अटि-
तः । अनन्तरलक्षणायां सत्यामित्संज्ञायामादितश्चेती-
ट्प्रतिषेधः प्रसज्येत । सिद्धं तूपदेशने ऽजनुनासिकव-
चनात्*। सिद्धमेतत् । कथम् । उपदेशने योऽजनुनासिकः
स इत्संज्ञो भवतीति वक्तव्यम् । किं पुनरुपदेशनम् ।
शास्त्रम् । सिध्यति । सूत्रं तर्हि भिद्यते । यथान्यास-
मेवास्तु । ननु चोक्तमित्संज्ञायां सर्वप्रसङ्गो ऽविशेषा-
दिति । नैष दोषः । उपदेश इति घञयं करणसाधनः ।
न सिध्यति । परत्वाल्ल्युट् प्राप्नोति । न ब्रूमो ऽकर्तरि
च कारके संज्ञायामिति । किं तर्हि । हलश्चेति । तत्रा-
पि संज्ञायामिति वर्तते, न चैषा संज्ञा । प्रायवचनाद-
संज्ञायामपि भविष्यति । प्रायवचनात्संज्ञायामेव स्या-

अध्ययनार्थमाचष्टइत्यर्थः । अकार्यं लोप इति । यदि लोपोभिमतो ऽभविष्य-
दाङो लोपश्छन्दसीत्येशवक्ष्यदित्यर्थः । अनन्तरलक्षणायामिति । यदा अनेका-
न्ता अनुबन्धास्तदा अनन्तर इत्संज्ञकः कार्यस्य विशेषको भवतीति धातोरा-
दित्वादिट्प्रतिषेधप्रसङ्गः । उपदेशनइति । तेन शास्त्रे उच्चारितो ऽनुनासि-
कः स इत्संज्ञ इत्यर्थः । परत्वादिति । परत्वेन बाधकत्वं लक्ष्यते । तेनानवकाश-
त्वाल्ल्युट् प्राप्नोतीत्यर्थः । हलश्चेति । अयं ल्युटो बाधको घञ् । प्रायवचनादि-
ति । हलश्चेत्यत्र संज्ञायां प्रायेणेति चानुवर्तते । संज्ञया च प्रायग्रहणमभिसं-

द्वा न वा । नह्युपाधेरुपाधिर्भवति विशेषणस्य वा विशेषणम् । यदि नोपाधेरुपाधिर्भवति विशेषणस्य वा विशेषणम् । कल्याण्यादीनामिनङ्, कुलटाया वा इनङ्विभाषा न प्राप्नोति । इनङेवात्र प्रधानम् । विहितः प्रकृतः प्रत्ययश्चानुवर्तते । इह तर्हि वाकिनादीनां कुक् च, पुत्रान्तादन्यतरस्यामिति कुग् विभाषा न प्राप्नोति । अत्रापि कुगेव प्रधानम् । विहितः प्रकृतः प्रत्ययश्चानुवर्तते । एवं न चेदमकृतं भवति नोपाधेरुपाधिर्विशेषणस्य वा विशेषणमिति न च कश्चिद्दोषो भवति । एवं च कृत्वा घञ् न प्राप्नोति । एवं तर्हि कृत्यल्युटो बहुलमित्येवमत्र घञ् भविष्यति ॥ हलन्त्यम् ॥ ३ ॥ हलन्त्ये सर्वप्रसङ्गः सर्वान्त्यत्वात्*। हलन्त्ये सर्वप्रसङ्गः । सर्वस्य हल इत्संज्ञा प्राप्नोति । किं कारणम् । सर्वान्त्यत्वात् । सर्वो हि हल् तंतमवधिं प्रत्यन्तो भवति । सिद्धं तु व्य-

---

बध्यते प्रायेण संज्ञायां घञ् भवति क्व चिदसंज्ञायामपीत्यर्थः । संज्ञायामेवेति । प्रत्ययस्य विधेयत्वात्प्राधान्यात्प्रायग्रहणं प्रत्ययेनैव संबध्यते न तु गुणेन संज्ञयेत्यर्थः । उपाधिविशेषणयोश्च वाच्यत्वावाच्यत्वाभ्यां विशेषः । तथाहि । हृतिहरिरिति प्रत्ययेन पशुः कर्ताभिधीयते इति पशुरुपाधिः । गार्गिकया श्लाघत इति श्लाघा वुञा नाभिधीयत इति विशेषणमुच्यते । इनङ् विभाषेति । प्रत्ययस्य विधेयतया प्राधान्यात्तादर्थ्येन प्रकृतेर्गुणत्वात्तदादेशस्येनङोपि गुणत्वादुपाधित्वमित्यर्थः । इनङेवात्रेति । अपूर्वोपदेशत्वात्तस्यैव प्राधान्यमित्यर्थः । ढक्तु स्त्रीभ्यो ढगित्येव सिद्धः । तदनुवादेनेनङ् विधीयते । कुगेवेति । उदीचां वृद्धादगोत्रादित्यनेन फिञ् विहितस्तदनुवादेन कुको विधानात् । न चेदमकृतमिति । आश्रितमेवेत्यर्थः । गुणप्रधानसन्निधौ यत्र प्रधानमर्थिविशेषणेन भवति तच्च तस्यैव विशेषणं न्याय्यं न तु गुणस्य । एवं च कृत्वेति । एवं स्थित्वेत्यर्थः । तेन घञेत्र न्यायवशात्संज्ञायां प्रायेण तिष्ठति स एवाच न प्राप्नोतीति समानकर्तृकत्वात् क्त्वाप्रत्यय उपपद्यते । एवं तर्हीति । बहुलग्रहणादसंज्ञायामपि घञ् भविष्यतीत्यर्थः । हलन्त्यम् । अन्त्येऽवसाने भवमन्त्यम् । सर्वो हि हलिति । सर्वस्य हलोऽवसानेन सम्बन्धात् । अन्त्यग्रहणं

वसितान्त्यत्वात्*। सिद्धमेतत् । कथम्, व्यवसितान्त्यत्वात् । व्यवसितान्त्यो हलित्संज्ञो भवतीति वक्तव्यम् । के पुनर्व्यवसिताः । धातुप्रातिपदिकप्रत्ययनिपातागमादेशाः । सिध्यति । सूत्रं तर्हि भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तं हलन्त्ये सर्वप्रसङ्गः सर्वान्त्यत्वादिति । नैष दोषः । आहायं हलन्त्यमित्संज्ञं भवतीति सर्वश्च हल् तंतमवधिं प्रत्यन्त्यो भवति। तत्र प्रकर्षगतिर्विज्ञास्यते । साधीयो योन्त्य इति । कश्च साधीयः । व्यवसितानां योन्त्यः । अथ वा सापेक्षोयं निर्देशः क्रियते । न चान्यत्किं चिदपेक्ष्यमस्ति । तेन व्यवसितानेवापेक्षिष्यामहे । लकारस्यानुबन्धाज्ञापितत्वाद्धल्ग्रहणाप्रसिद्धिः*। लकारस्यानुबन्धत्वेन अज्ञापितत्वाद्धल्ग्रहणस्याप्रसिद्धिः । हलन्त्यमित्संज्ञं भवतीत्युच्यते । लकारस्यैव तावदित्संज्ञा न प्राप्नोति। सिद्धं तु लकारनिर्देशात् । सिद्धमेतत् । कथम् । लकारनिर्देशः कर्तव्यः । हलन्त्यमित्संज्ञं भवति लकारश्चेति वक्तव्यम् । एकशेष-

---

त्वादिनिवृत्त्यर्थं स्यात् । सिद्धं त्विति । व्यवसिताः परिच्छिन्ना ये समुदायाः धातुत्वप्रत्ययत्वादिना धर्मेण तेषां योन्त्य इत्यर्थः । अवयवास्तु समुदायतन्त्रत्वान्नान्तरीयकोपदेशत्वाद्धातुत्वादिना न परिच्छिन्नाः । तत्र प्रकर्षगतिरिति । आदिनिवृत्त्यर्थत्वादन्त्यशब्दस्य कथं प्रकर्षगतिः । उच्यते । आदेरप्युच्चारणानन्तरमवसानसम्बन्धादन्त्यत्वमनिवार्यमिति नास्ति तन्निवृत्तिरिति सामर्थ्यात्प्रकर्ष आश्रीयते । व्यवसितानां योन्त्य इति । आदिमध्यानां च काल्पनिकमन्त्यत्वं सर्वान्त्यस्य तु नित्यमेवेति तस्यैव युक्तं ग्रहणम् । अथ वेति । पूर्वं समुदायावयवसन्निधौ समुदायापेक्षमन्त्यत्वमाश्रयितुं युक्तमिति परिहृतम् । इदानीं तु समुदायार्थत्वादुपदेशस्यावयवानामसत्त्वात्तदपेक्षणं दूरोत्सारितमिति मत्वा परिह्रियते । लकारस्येति । इतरेतराश्रयं मन्यते । शषसर् हल् इत्यत्र लकारस्य सत्यामित्संज्ञायां हलिति प्रत्याहारः । सति च प्रत्याहारे लणित्यत्र लकारस्य हल्त्वात्तस्यैव शषसर् हलित्यत्रान्ते निर्दिष्टत्वादित्संज्ञेति प्रत्याहाराश्रया इत्संज्ञा तदाश्रयश्च प्रत्याहारः । लकारश्चेति । पूर्वं लकारस्येत्संज्ञा विधेया तेन

निर्देशाद्वा । अथ वा एकशेषनिर्देशोयम् । हऌ च हऌ च हऌ हलन्त्यमित्संज्ञं भवतीति । अथ वा ऌकारस्यैवेदं गुणभूतस्य ग्रहणं तस्य चोपदेशेऽजनुनासिक इदितीत्संज्ञा भविष्यति । अथ वा आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति भवति ऌकारस्य इत्संज्ञेति । यदयं णलं लितं करोति । प्रातिपदिकप्रतिषेधोऽकृत्तद्धिते । अकृत्तद्धितान्तस्य प्रातिपदिकस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । उदश्वित् शकृदिति । अकृत्तद्धितान्तस्येति किमर्थम् । कुम्भकारो नगरकारः औपगवः कापटव इति । इदर्थाभावात्सिद्धम् । इत्कार्याभावादत्रेत्संज्ञा न भविष्यति । इदमस्तीत्कार्यम् । तित्स्वरितमिति स्वरितत्वं यथा स्यात् । नैतदस्ति । प्रत्ययग्रहणं तत्र चोदयिष्यति । इह तर्हि राजा तक्षा

हलिति प्रत्याहार उपपद्यते । तत्र हल् च ल् चेति समाहारद्वन्द्वं कृत्वा संयोगान्तस्य लोप इति लकारो लुप्यते । हल् चेति । हस्य ल् हल् । हल् इत्येकः षष्ठीतत्पुरुषः । द्वितीयः प्रत्याहारः । नपुंसकमनपुंसकेनेति चैकशेषः । एकस्य पुल्लिङ्गत्वादपरस्य नपुंसकत्वात् । अथ वेति । शषसर् हलित्यत्र हलन्त्यमित्यत्र च ऌकारस्यैकादेशो लपरत्वं च क्रियते । नन्वेवमपीतरेतराश्रयमेव । ऌकारस्य सत्यामित्संज्ञायां हलिति प्रत्याहारः सति च प्रत्याहारे ऐऔजिति चकारस्येत्संज्ञा तस्यां सत्यामजिति प्रत्याहारः अजिति प्रत्याहारे सति ऌकारस्येत्संज्ञा । एवं तर्हि ऌदित इति ज्ञापकात् ऌकारस्येत्संज्ञाकार्यं भविष्यतीति नास्तीतरेतराश्रयमिति भगवतो भाष्यकारस्याभिप्रायः । अथ वेति । णलो लकारः स्वरार्थः कृतः असत्यां चेत्संज्ञायां कुतः स्वरः । श्रवणार्थस्तु णलो न लकारः, हल्ङ्याबिति सूत्रे हल्ग्रहणाणल्व्यावृत्त्यर्थात् । तत्र हि बिभेदेति णल्व्यावृत्त्यर्थं हल्ग्रहणं कृतम् । लकारस्य श्रवणेऽपृक्तत्वाभावाल्लोपस्याप्राप्तिरिति किं हल्ग्रहणेन । प्रातिपदिकप्रतिषेध इति । यदा मञ्जकादिनिवृत्त्यर्थः प्रातिपदिकानामुपदेशः कर्तव्य इति पक्षस्तदायं प्रतिषेधः । अन्यथा उपदेशाभावात्प्राप्त्यभावादनर्थकः प्रतिषेधः स्यात् । कुम्भकार इति । अपवादविषयपरिहारेणेत्संज्ञायाः प्रवर्तनात्पूर्वं प्रातिपदिकसंज्ञेति प्रतिषेधे प्राप्तेऽकृत्तद्धित इति प्रतिषेधः क्रियते । प्रत्ययग्रहणमिति । उदश्वित्शकृदिति चैतावव्युत्पन्नौ । शकृदिति शकेर्ऋतिन् इति यद्यपि व्युत्पाद्यते तथाप्युपदेशे तकारोन्त्यो न भ-

ञिनतीत्याद्युदात्तत्वं यथा स्यात् । ञिनतीत्युच्यते तत्र व्यपवर्गाभावान्न भविष्यति । इदं तर्हि स्वर् । उपोत्तमं रितीत्येष स्वरो यथा स्यात् । स्वरितकरणसामर्थ्यान्न भविष्यति । न्यङ्स्वरौ स्वरिताविति । इह तर्हि अन्तर् । उत्तमशब्दस्त्रिप्रभृतिषु वर्तते न चात्र त्रिप्रभृतयः सन्ति । इह तर्हि सनुतर् । उपोत्तमं रितीत्येष स्वरो यथा स्यात् । अन्तोदात्तनिपातनं करिष्यते । स निपातनस्वरो रित्स्वरस्य बाधको भविष्यति । एतच्चात्र युक्तं यदित्कार्याभावादित्संज्ञा न स्यात् । यत्रेत्कार्यं भविष्यति तत्रेत्संज्ञा । तद्यथा । आगस्त्यकौण्डिन्ययोरगस्तिकुण्डिनजिति ॥ न विभक्तौ तुस्माः ॥४॥ विभक्तौ तवर्गप्रतिषेधोऽतद्धिते*। विभक्तौ तवर्गप्रतिषेधोऽतद्धितइति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । किमोत् । क्व प्रेप्सन् दीव्यसे । क्वार्ङ्मासा इति । स तर्हि वक्तव्यः । न वक्तव्यः । । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति न विभक्तौ तद्धिते प्रतिषेधो भवतीति । यदयमिदमस्थमुरिति मका-

---

वतीतीत्संज्ञा न प्रवर्तते। राजा तच्चेति । नन्वव्युत्पत्तिपक्षेऽप्यनयोरवश्यमाद्युदात्तत्वमेष्टव्यम् । तत्राद्युदात्तस्याद्युदात्तत्वे किं प्रयोजनं येनेत्संज्ञा स्यात् । उच्यते । आमन्त्रितनिघातप्रतिषेधार्थमाद्युदात्तत्वं स्यात् । न ङिसंबुद्ध्योरिति नलोपस्य प्रतिषेधो नेत्संज्ञाया इति पक्षस्तदापि निदेवायं न तु निदन्त इति तत्प्रतिबद्धः स्वरः स्यात् । व्यपवर्गाभावादिति । नित्परो नास्तीति भावः । यदा तु सौवर्यः सप्तम्यस्तदन्तसप्तम्यइति पक्षस्तदापि निदेवायं न तु निदन्त इति नास्ति स्वरः । अन्न तु पक्षे ञोञियन्निति यदा वाक्यार्थे पदवचनं तदा स्वरो न सिद्ध्यति । यदा तु छन्दसः ञोञभावः घंश्च प्रत्ययस्तदा निदन्तत्वात्स्वरसिद्धिः । तद्यथागस्त्येति । प्रत्ययस्य लुकि कृते परिशिष्टस्य कुण्डिनजादेशः । तत्र प्रत्ययलक्षणेन तद्धितान्तत्वात्प्रातिपदिकत्वादित्संज्ञानिषेधः स्यात् । न चायं चकारस्तद्धितसंबन्धी यतोऽकृत्तद्धित इति निषेधः स्यात् । न विभक्तौ तुस्माः । इत्संज्ञापरित्राणार्थमिति । इत्संज्ञायाः परित्राणमिति साधनं कृतेति पञ्चमीतत्पुरुषः । शेषविवक्षायां वा षष्ठीसमासः । अनेनोकारेणानुमीयते

रस्येत्संज्ञापरित्राणार्थमुकारमनुबन्धं करोति । यद्येतज् ज्ञाप्यते इदानीमित्यत्र प्राप्नोति । इत्कार्याभावादत्रेत्संज्ञा न भविष्यति। इदमस्तीत्कार्यं मिदचोन्त्यात्पर इत्यचामन्त्यात्परो यथा स्यात् । इशूभावे कृते नास्ति विशेषः। मिदचोन्त्यात्पर इति वा परत्वे प्रत्ययः पर इति वा। स एव तावदिशूभावो न प्राप्नोति । किं कारणम्। प्राग्दिशः प्रत्ययेष्वित्युच्यते। कः पुनरर्हतीशूभावं प्राग्दिशः प्रत्ययेषु वक्तुम्। किं तर्हि। प्राग्दिशोर्थेष्विशूभावः। किं सर्वनामबहुभ्यो ऽद्व्यादिभ्यः प्रत्ययोत्पत्तिः। एवं तर्हि तदोप्ययं वक्तव्यः । तदश्च मिदचोन्त्यात्परत्वेन न सिध्यति। ननु चात्राप्यत्वे कृते नास्ति विशेषः। मिदचोन्त्यात्पर इति वा परत्वे प्रत्ययः पर इति वा। तद्धि अत्वं न प्राप्नोति। किं कारणम्। विभक्तावित्युच्यते। एवं तर्हि यकारान्तो दानीं करिष्यते। किं यकारो न श्रूयते। लुप्तनिर्दिष्टो यकारः॥ चुटू॥७॥ चुञ्चुप्चणपोश्चकारप्रतिषेधः*। चुञ्चुपूच-

येषां प्राग्दिशो विभक्तिरिति विभक्तिसंज्ञा तेषां न विभक्तावितीत्संज्ञा न निषिद्ध्यते इति। अत्रेति। इदानीमित्यत्र । अर्थेष्विति । यथेष्टमवधिमकल्पनेत्यत्रार्थोवधिमत्त्वेनाश्रीयते । तत्रानुत्पन्नएव प्रत्यये इश्भावः। ततः प्रत्ययः। यदि तु पूर्वं प्रत्ययः स्यात्तदा मित्त्वादचोन्त्यात्परे दानीमि कृते तन्मध्यपतितस्य तद्ग्रहणेन ग्रहणात्सर्वादेश इशि सति दानींविधानमनर्थकमेव स्यात् । तदोप्ययमिति। तदो दा चेति चकारेणानुकर्षणात्। ननु चेति । सप्तम्यां विभक्तावुत्पन्नायामत्वे कृते दानीमिति भावः। तद्धीति । प्राग्दिशोर्थेष्विति पूर्वमभिधानात्सप्तम्यर्थवृत्तेः कालवाचिनो मित्त्वान्मध्ये दानीमा भाव्यमिति तदानीमित्यस्यासिद्धिरेवेत्यर्थः। यकारान्त इति। यकारोन्त्यत्वमनुभवन्मकारस्यान्त्यत्वं प्रतिबध्नाति । यकारस्य च संयोगान्तस्य लोप इति लोपः क्रियते । यद्येवं मकार एवोपदेशे ऽन्त्यः श्रूयते इति प्राप्नोत्येवमकारस्येत्संज्ञा। नैतदस्ति । पूर्वत्रासिद्धमिति मकारस्येत्संज्ञायां यलोपस्यासिद्धत्वादन्त्यत्वाभावात्। चुटू। लुप्तनिर्दिष्ट इति। पूर्वं निर्दिष्टः पश्चाल्लुप्यते इत्यर्थः। राजदन्तादेराकृतिगणत्वा-

णपोश्चकारस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । केशचुञ्चुः । केशचणः । इदर्थाभावात्सिद्धम्*। इत्कार्याभावादत्रेत्संज्ञा न भविष्यति । इदमस्तीत्कार्यम् । चितः अन्त उदात्तो भवतीति अन्तोदात्तत्वं यथा स्यात् । पित्करणमिदानीं किमर्थं स्यात् । पित्करणं किमर्थमिति चेत्पर्यायार्थम्*। पित्करणं किमर्थमिति चेत्पर्यायार्थमेतत्स्यात् एवं तर्हि यकारादी चुञ्चुप्चणपौ । किं यकारो न श्रूयते । लुप्तनिर्दिष्टो यकारः । इर उपसंख्यानम्*। इर उपसंख्यानं कर्तव्यम् । रुधिर् । अरुधत् । अरौत्सीत् । अवयवग्रहणात्सिद्धम् । रेफस्यात्र हलन्त्यमिति भविष्यति इकारस्योपदेशे ऽजनुनासिक इदिति । अवयवग्रहणादिति चेदिदिद्विधिप्रसङ्गः*। अवयवग्रहणादिति चेदिदिद्विधिरपि प्राप्नोति भेत्ता छेत्ता । इदितो नुम् धातोरिति नुम् प्राप्नोति । यदि पुनरयमिदिद्विधिः कुम्भीधान्यन्यायेन विज्ञायेत । तद्यथा । कुम्भीधान्यः श्रोत्रिय इत्युच्यते । यस्य कुम्भ्यामेव धान्यं स कुम्भीधान्यः । यस्य पुनः कुम्भ्यां चान्यत्र च धान्यं नासौ कुम्भीधान्यः । नायमिदिद्विधिः कुम्भीधान्यन्यायेन शक्यो विज्ञातुम् । इह

ज्ञाप्यकारवचनाद्वा पूर्वकालस्य परनिपातः । अथ वा लुप्तोयमिति ज्ञातो लुप्तनिर्दिष्टः । इर उपसंख्यानमिति । इरितो वेत्यत्रेरिति समुदायानुकरणम् । इर इत् यस्य सोयमिरित् । समुदायस्य चाज्झलात्मकत्वादप्राप्ता इत्संज्ञोपसंख्यायते । समुदायस्यैवेत्संज्ञासंबन्धे ऽवयवाः पारतन्त्र्यादित्संज्ञां न लभन्त इतीदित्वाभावान्नुमभावः । नन्वेवं सति स्वरितेत इत्यात्मनेपदं न प्राप्नोति । नैष दोषः । स्वरितत्वप्रतिज्ञानसामर्थ्यादवयवगतं स्वरितत्वं समुदायआरोपयिष्यते । अवयवग्रहणादिति । इराविती यस्य स इरिदित्येवमित्संज्ञकत्वेनावयवावेवाश्रीयेते न तु समुदाय इत्यर्थः । यदि पुनरिति । यस्य च कुम्भीस्थादन्यन्निहितं धान्यं नास्ति स कुम्भीधान्यः । यद्यपि नुम्विधावस्य न्यायस्य निमित्तं नास्ति तथापि दोषैणैव तन्न्यायानाश्रयणमाह । नायमिति । इकार इति ।

हि दोषः स्यात् । टुनदि । नन्दथुरिति । एवं तर्हि नैवं विज्ञायते इकार इदस्य सोयमिदित् तस्येदित इति । कथं तर्हि इकार इत् इदित् इदिदन्तस्येति । अथ वा ऋकारस्यैवेदमित्त्वभूतस्य ग्रहणम् । तस्य चोपदेशे ऽजनुनासिक इतीत्संज्ञा भविष्यति । अथ वा आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति । नैवंजातीयकानामिदिद्विधिर्भवति । यदयमिरितः कांश्चिन्नुमनुषक्तान्पठति । उबुन्दिर् निशामने । स्कन्दिर् गतिशोषणयोः । अथ वा आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति इर्शब्दस्येत्संज्ञा भवतीति यदयमिरितो वेत्याह । अथ वान्त इति वर्तते ॥ तस्य लोपः ॥९॥ तस्यग्रहणं किमर्थम् । इत्संज्ञकः प्रतिनिर्दिश्यते । नैतदस्ति प्रयोजनम् । प्रकृतमिदिति वर्तते । क्व प्रकृतम् । उपदेशे ऽजनुनासिक इदिति । तद्वै प्रथमानिर्दिष्टं षष्ठीनिर्दिष्टेन चेहार्थः । अर्थाद्विभक्तिविपरिणामो भविष्यति । तद्यथा । उच्चानि देवदत्तस्य गृहाणि । आम-

इदिता धातुर्विशेष्यत इति तदन्तविधिः । ऋकारस्येति । ऋत इद्धातोरितीत्वे रपरत्वे च भिदिरित्यादिनिर्देशः । अनङ्गस्य निपातनादित्वम् । तत्र च भिद्दशब्दे पूर्वमृकारस्येत्संज्ञा । तत इत्वरपरत्वे । इरितो वेत्यत्रापि ऋ इदस्येति समासे कृते निपातनादित्वरपरत्वयोः कृतयोरिरित इति निर्देशः । नुमनुषक्तानिति । नुमा नकारो लक्ष्यते नकारयुक्तानित्यर्थः । न च लोपाभावार्थो नकारोपदेश इति वक्तुं शक्यम् । अनकारोपदेशेपीदित्वान्नलोपस्याप्रसङ्गः । तस्मान्नकारोपदेशेनेरितामिदित्कार्याभावो ज्ञाप्यते । न दृश इति क्सादेशनिषेधेनापीरितामिदित्कार्याभावो ज्ञायते । अन्यथा दृशेरिदित्वान्नुमि सति इगुपधत्वाभावात्क्सिरेव क्सस्य नास्तीति किं तन्निषेधेन । अन्त इति । गोः पादान्त इत्यतः । तेनान्तेदितां धातूनां नुमागमो न तु मध्येदिताम् । तस्य लोपः । तस्यग्रहणमिति । अभावो लोपः स च भावोपाधिरेव प्रतीयते नान्यथेति प्रकरणादित्संज्ञस्यैव लोपो भविष्यतीति प्रश्नः । विभक्तिविपरिणाम इति । सादृश्यात्तत्वाध्यवसायाद्विपरिणामव्यवहारः । वाक्यान्तरे तु योग्यविभक्त्यन्तं परमार्थतः शब्दान्तरमेव संनिधीयते । तस्यग्रहणसामर्थ्यादिति । अलोन्त्यस्येत्यन्त्यस्य लोपे

न्त्रयस्वैनं, देवदत्तमिति गम्यते । देवदत्तस्य गावो ऽश्वा हिरण्यं च । आढ्यो वैधवेयः । देवदत्त इति गम्यते । पुरस्तात्षष्ठीनिर्दिष्टं सदर्थात् द्वितीयानिर्दिष्टं प्रथमानिर्दिष्टं च भवति । एवमिहापि पुरस्तात्प्रथमानिर्दिष्टं सदर्थात्षष्ठीनिर्दिष्टं भविष्यति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । ये अनेकाल इत्संज्ञास्तेषां लोपः सर्वादेशो यथा स्यात् । अथ क्रियमाणेपि वै तस्यग्रहणे कथमिव लोपः सर्वादेशो लभ्यः । लभ्य इत्याह । कुतः । वचनप्रामाण्यात् । तस्यग्रहणसामर्थ्यात् । इतो लोपे णल्क्त्वानिष्ठासूपसंख्यानमित्प्रतिषेधात् *। इतो लोपे णल्क्त्वानिष्ठासूपसंख्यानं कर्तव्यम् । णल् । अहं पपच । क्त्वा । देवित्वा सेवित्वा । निष्ठा । शयितः शयितवान् । किं पुनः कारणं न सिध्यति । इत्प्रतिषेधात् । प्रतिषिध्यते तत्रेत्संज्ञा । णलुत्तमो णिद्वा भवति । क्त्वा सेण् न किद्भवति । निष्ठा सेण् न किद्भवतीति । सिद्धं तु णलादीनां ग्रहणप्रतिषेधात्*। सिद्धमेतत् । कथम् । णलादीनां ग्रहणानि प्रतिषिध्यन्ते । णलुत्तमो वा णिद्ग्रहणेन गृह्यते । क्त्वा सेण्न किद्ग्रहणेन गृह्यते । निष्ठा सेण्न किद्ग्रहणेन गृह्यतइति । निर्दिष्टलोपाद्वा*। निर्दिष्टलोपाद्वा सिद्धमेतत् । अथ वा निर्दिष्टस्यायं लोपः क्रियते तस्मात्सिद्धमेतत् । तत्र तुस्मानां प्रतिषेधः*। तत्र तुस्मानां प्रतिषेधो वक्तव्यः । तस्मात् । तस्मिन् । यस्मात् । यस्मिन् ।

प्रसक्ते तस्यग्रहणेन समुदायस्य लोपः प्रतिपाद्यते । ग्रहणप्रतिषेधादिति । नैतेषामित्संज्ञा प्रतिषिध्यते ऽपि तु तत्प्रतिबद्धं कार्यमित्यर्थः । निर्दिष्टलोपाद्वेति । तस्येत्यनेनेत्संज्ञाप्रकरणे निर्दिष्टस्य परामर्शादसत्यामपीत्संज्ञायां लोपो भवतीत्यर्थः । तुस्मानामिति । यद्यसत्यामपीत्संज्ञायां लोपो भवति तदा तुस्मा-

वृक्षाः । प्लक्षाः । अचिनवम् । असुनवम् । अकरवम् । न वोच्चारणसामर्थ्यात्*। न वा वक्तव्यः । किं कारणम् । उच्चारणसामर्थ्यादत्र लोपो न भविष्यति। अनुबन्धलोपे भावाभावयोर्विप्रतिषेधादप्रसिद्धिः । अनुबन्धलोपे भावाभावयोर्विरोधादप्रसिद्धिः । न ज्ञायते केनाभिप्रायेण प्रसजत्ति केन निवृत्तिं करोतीति । सिद्धं त्वपवादन्यायेन*। सिद्धमेतत् । कथम् । अपवादन्यायेन । किं पुनरिह तथा यथोत्सर्गापवादौ । भावो हि कार्यार्थो ऽनन्यार्थो लोपः*। कार्यं करिष्यामीत्यनुबन्ध आसज्यते कार्यादन्यन्मा भूदिति लोपः । अथ यस्यानुबन्ध आसज्यते किं स तस्यैकान्तो भवत्याहोस्विदनेकान्तः । एकान्तस्तत्रोपलब्धेः*। एकान्त इत्याह । कुतः । तत्रोपलब्धेः । तत्रस्थो ह्यसावुपलभ्यते । तद्यथा । वृक्षस्था शाखा वृक्षैकान्ता उपलभ्यते । तत्रासरूपसर्वादेशदाप्प्रतिषेधे पृथक्त्वनिर्देशोनाकारान्तत्वात्*। तत्रासरूपविधौ दोषो भवति । कर्मण्यण् आतो ऽनुपसर्गे क इति ।

नामपि प्राप्नोति । ते हि हलन्त्यमित्यत्र निर्दिष्टाः । नवेति । इत्संज्ञाप्रतिषेधादेषामित्कार्यं नास्ति । यदि चानेन लोपः स्यादुपदेशस्तेषामनर्थकः स्यात् । अनुबन्धलोप इति। यथा कश्चिद्वक्ति घटोऽस्तीति पुनश्च वक्ति नास्तीति तथानुबन्धानामुच्चारणाद् भावानुज्ञानं लोपविधानाच्चाभावानुज्ञेति विरोधादप्रामाण्यप्रसङ्गः । सिद्धमिति । यथा ऽपं को बाधते तथा कार्ये चरितार्थमुच्चारणाक्षिप्तं भावं लोपोनन्यार्थो बाधते । एकान्त इति । एकदेशः । अवयव इत्यर्थः । अनेकान्तस्तूपलक्षणमेव केवलम् । यथा गृहस्य काकः । तत्रोपलभ्यमानस्य रूपद्वयदर्शनाद्वृक्षे शाखाबलाकयोरिवेति प्रश्नः । एकान्तस्तत्रोपलब्धेरिति । ननु यदेव संशयनिमित्तं स एव कथं निश्चयहेतुः । उच्यते । सामर्थ्यादवधारणमाश्रीयते तत्रैवोपलब्धेरिति । अवयवस्तत्रैवोपलभ्यते । अनवयवस्तु तत्र चान्यत्र च । ननु वकारस्य वनव्रणवृत्त्यादिषु बहुषूपलब्धिः न चासावनवयवः । नैष दोषः । भिन्नसमुदायविषयं वर्णान्तरमेव तदिति शकुनिभाष्ये प्रतिपादितम् । तत्रासरूपेति । अनाकारान्तत्वादित्येतद्दाप्प्रतिषेध इत्यनेनैव सामर्थ्यात्सम्बध्यते ।

कविषये ऽणपि प्राप्नोति । सर्वादेशे च दोषो भवति ।
दिव औत् । औत्सर्वादेशः प्राप्नोति । दाप्प्रतिषेधे पृ-
थङ्निर्देशः कर्तव्यः । अदाब्दैपाविति वक्तव्यम् ।
किं पुनः कारणं न सिध्यति । अनाकारान्तत्वात् । ननु
चात्वे कृते भविष्यति । तद्यात्वं न प्राप्नोति । किं का-
रणम् । अनेजन्तत्वात् । अस्तु तर्ह्यनेकान्तः । अनेका-
न्ते वृत्तिविशेषः*। यदि अनेकान्तो वृत्तिविशेषो न सिध्य-
ति । किति णितीति कार्याणि न सिध्यन्ति । किं हि स त-
स्येद्भवति येनेत्कृतं स्यात् । एवं तर्ह्यनन्तरः । अनन्तर इति
चेत्पूर्वोत्तरयोरित्कृतप्रसङ्गः*। अनन्तर इति चेत्पूर्वोत्त-
रयोरित्कृतं प्राप्नोति । वुञ्छण् । सिद्धं तु व्यवसितपा-
ठात्*। सिद्धमेतत् । कथम् । व्यवसितपाठः कर्तव्यः ।
वुञ् छण् । स चावश्यं पाठः कर्तव्यः । इतरथा ह्येका-
न्तेपि संदेहः*। अक्रियमाणे व्यवसितपाठे एकान्तेपि
संदेहः स्यात् । तत्र न ज्ञायते किमयं पूर्वस्य भवत्या-
होस्वित्परस्येति । संदेहमात्रमेतद्भवति । सर्वसंदेहेषु चे-
दमुपतिष्ठते व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्न हि संदेहा-
दलक्षणमिति । पूर्वस्येति व्याख्यास्यामः । वृत्ताद्वा*।

कविषय इति । एकान्तत्वे वैरूप्यात्समावेशप्रसङ्गः । अनेकान्तत्वेतूभावप्यकारा-
विति सारूप्याद्समावेशः । अनेजन्तत्वादिति । यथा ढौकतेः ककारस्यैकान्त-
त्वादात्त्वं न भवत्येवं दैपोपि न प्राप्नोति । उपदेशग्रहणाच्च लुप्तेपि पकारे न
प्राप्नोति । अस्तु तर्हीति । कार्यलक्षणाय केवलमनुबन्ध उपात्तो न तु तस्याव-
यवः । वृत्तिविशेष इति । बहुव्रीहिर्न सिध्यति । अनेकान्तत्वे क इद्यस्येति स-
म्बन्धाभावात् । अनन्तर इति । यद्यप्यनन्तरादिषु बहुव्रीहिर्न भवति तथापीह
वचनसामर्थ्याद्भवति । व्यवसितपाठादिति । व्यवसितानां विच्छिन्नानां पाठः क-
र्तव्यः । ततः पूर्वस्यैवासावनन्तरः न तु परस्य । कालव्यवधानात् । व्याख्यानत
इति । एकान्तपक्षे एकोवयवो द्वयोर्न भवतीति सन्देहे व्याख्यानान्निश्चयः । अ-
नेकान्तत्वे त्वानन्तर्यस्योभयापेक्षस्य विरोधाभावाद्व्यवसितपाठ एव कर्तव्यः ।

वृत्ताद्वा सिद्धमेतत् । वृद्धिमन्तमाद्युदात्तं दृष्ट्वा ञिदिति व्यवसेयम् । अन्तोदात्तं दृष्ट्वा किदिति । युक्तं पुनर्यद्वृत्तनिमित्तको नामानुबन्धः स्यान्नानुबन्धनिमित्तकेन नाम वृत्तेन भवितव्यम् । वृत्तनिमित्तक एवानुबन्धः । वृत्तज्ञो ह्याचार्योऽनुबन्धानासजति । उभयमिदमनुबन्धेषूक्तमेकान्ता अनेकान्ता इति । किमत्र न्याय्यम् । एकान्ता इत्येव न्याय्यम् । कुत एतत् । अत्र हि हेतुर्व्यपदिष्टः यच्च नाम सहेतुकं तन्न्याय्यम् । ननु चोक्तं तत्रासरूपसर्वादेशदाप्प्रतिषेधे पृथक्त्वनिर्देशोनाकारान्तत्वादिति । असरूपविधौ तावन्न दोषः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति नानुबन्धकृतमसारूप्यं भवतीति यदयं ददातिदधात्योर्विभाषां शास्ति । यदप्युक्तं सर्वादेश इति । तत्राप्याचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति नानुबन्धकृतमनेकाल्त्वं भवतीति यदयं शित्सर्वस्येत्याह । यदप्युक्तं दाप्प्रतिषेधे पृथक्त्वनिर्देशः कर्तव्य इति । न कर्तव्यः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति नानुबन्धकृतमनेजन्तत्वं भवतीति यदयमुदीचां माङो व्यतीहारइति मेङः सानुबन्धकस्यात्वभूतस्य ग्रहणं करोति ॥ यथासंख्यमनु-

---

वृत्ताद्वेति । वृत्तं प्रयोगः । नन्वाचार्यो भवतु वृत्तज्ञः शिष्यास्तु कथं प्रतिपद्यन्ते । व्याख्यानाच्चेत् । पूर्वमेवैतदुक्तम् । वृत्ताद्वेत्यनेन किं तदेवोच्यते । नैष दोषः । पूर्वं हेतुरहितं व्याख्यानमुक्तम् । वृत्ताद्वेत्यनेन तु हेतुरुच्यते । तस्मिन् प्रतिपन्ने साध्यं स्वयमेवावैति भाष्यकारेण वा तदुक्तमिदं तु वार्तिककारेण । मेङ इति । यद्यप्यनेकान्तपक्षस्यापि ज्ञापकमेतद्व्याख्यातुं युज्यते तथापि हेतुरहितत्वादिह्वानेकान्तपक्षो भाष्यकृता त्यक्तः । प्रदेशान्तरे त्वनेकान्तपक्षेणापि व्यवह्रियते सिद्धमनुबन्धस्यानेकान्तत्वादिति । यथासंख्यम् । संख्या संख्यानं गणनमुच्यते । अनुदेशशब्दस्य सम्बन्धिशब्दत्वादुद्देश्याक्षिप्तः । तेनायमर्थः । समानां समसंख्यानां मध्ये यथा गणनमुद्देशिभिः सहानुदेशिनः सम्बध्यन्ते । इको यणची-

देशः समानाम् ॥१०॥ किमिहोदाहरणम् । इको यणचि । दध्यत्र मध्वत्र । नैतदस्ति । स्थानेन्तरतमेनाप्येतत्सिद्धम् । कुत आन्तर्यम् । तालुस्थानस्य तालुस्थान ओष्ठस्थानस्यौष्ठस्थानो भविष्यतीति । इदं तर्हि तस्थस्थमिपां तांतंताम इति । ननु चैतदपि स्थानेन्तरतम इत्येव सिद्धम् । कुत आन्तर्यम् । एकार्थस्यैकार्थो द्व्यर्थस्य द्व्यर्थो बह्वर्थस्य बह्वर्थो भविष्यतीति । इदं तर्हि तूदीशलातुरवर्मतीकूचवाराड्ढक्छण्ढञ्यक इति । किमर्थमिदमुच्यते । संज्ञासमासनिर्देशात्सर्वप्रसङ्गोनुदेशस्य तत्र यथासंख्यवचनं नियमार्थम् । संज्ञया समासैश्च निर्देशाः क्रियन्ते । संज्ञया तावत् । परस्मैपदानां णलतुसुस्थलथुसणल्वमा इति । समासैः । तूदीशलातुरवर्मतीकूचवाराड्ढक्छण्ढञ्यक इति । संज्ञासमासनिर्देशादेतस्मात्कारणात् सर्वप्रसङ्गः । सर्वस्योद्देशस्य सर्वोनुदेशः प्राप्नोति । इष्यते च समसंख्यं यथा स्यादिति । तच्चान्तरेण यत्नं न सिद्ध्यतीति तत्र यथासंख्यवचनं नियमार्थम् । एवमर्थमिदमुच्यते । किं पुनः कारणं संज्ञ-

ति । इक्शब्देन चत्वारः स्थानिनः प्रत्याय्यन्ते यण्शब्देनापि चत्वार आदेशा इत्यर्थतोस्ति संख्यासाम्यम् । पश्चात्तु यद्यपीकारादिभिर्बहूनां ग्रहणाद्वैषम्यं तथापि प्रथमतोस्त्येव संख्यासाम्यम् । इदं तर्हीति । नात्र स्थानकृतमान्तर्यमस्ति । नाप्यादेशप्रवृत्तिकालेर्थकृतान्तर्यसम्प्रत्ययः । प्रवृत्तानामादेशानां स्थान्यर्थाभिधानात् । ननु चेति । नित्यानां शब्दानां प्रयोगादर्थकृतमान्तर्यमस्त्येवेति भावः । किमर्थमिति । पाठक्रमेणैव संबन्धो भविष्यतीति भावः । संज्ञासमासनिर्देशादिति । परस्मैपदानां णलतुसित्यत्र संज्ञया सर्वे युगपत्प्रत्याय्यन्त इति नास्ति पाठक्रमाद्व्यवस्था । लोकेप्यजाविधनौ देवदत्तयज्ञदत्ताविति समासनिर्देशेनास्ति क्रमनियमः । द्वन्द्वे ऽनेकावयवात्मकः समुदाय एवैकेन शब्देन प्रत्याय्यत इति कुतः क्रमनियमः स्यात् । किं पुनरिति । तिपो णल् तसोतुसित्या-

या च समासैश्च निर्देशाः क्रियन्ते । संज्ञासमासनिर्देशः पृथग्विभक्तिसंज्ञ्यनुच्चारणार्थः । संज्ञया च समासैश्च निर्देशाः क्रियन्ते पृथग्विभक्तीः संज्ञिनश्च मोच्चीचरमिति। प्रकरणे च सर्वसंप्रत्ययार्थः । प्रकरणे च सर्वेषां संप्रत्ययो यथा स्याद् विदो लटो वेति । किं पुनः शब्दतः साम्ये संख्यातानुदेशो भवत्याहोस्विदर्थतः । कश्चात्र विशेषः । संख्यासाम्यं शब्दतश्चेण्णलादयः परस्मैपदानां डारौरसः प्रथमस्यायवायाव एच इत्यनिर्देशः । संख्यासाम्यं शब्दतश्चेण्णलादयः परस्मैपदानां डारौरसः प्रथमस्यायवायाव एच इत्यनिर्देशो भवति । अगमको निर्देशो ऽनिर्देशः । परस्मैपदानां णलतुसुस्थलथुसणल्वमा इति णलादयो बहवः परस्मैपदानामित्येकः शब्दः वैषम्यात्संख्यातानुदेशो न प्राप्नोति । डारौरसः प्रथमस्य । डारौरसो बहवः प्रथमस्येत्येकः शब्दो वैषम्यात् संख्यातानुदेशो न प्राप्नोति । एचो ऽयवायावः । अयवायावो बहवः एच इत्येकः शब्दो वैषम्यात् संख्यातानुदेशो न प्राप्नोति । अस्तु तर्ह्यर्थतः । अर्थतश्चेल्लृलुटोर्नन्द्यरीहणसिन्धुतक्षशिलादिषु दोषः । अर्थतश्चेल्लृलुटोर्नन्द्यरीहणसिन्धुतक्षशिलादिषु दोषो भवति । स्यतासी लृलु-

दि कस्मान्न क्रियत इति प्रश्नः। विदो लटो वेति । पृथङ्निर्देशे क्रियमाणे मसो म इत्येवानन्तर्यात्स बध्येतेत्यर्थः । व्यवहितानामपि स्वरितत्वादनुवृत्तावाश्रीयमाणायां प्रतिपत्तिगौरवप्रसङ्गः । किं पुनरिति । यद्यप्यर्थे शब्दस्य गुणभावादर्थत एव साम्यं न्याय्यं तथापि शब्दधर्मेणाप्यर्थस्य व्यपदेशो दृश्यते यथा भ्रमरशब्दस्य द्विरेफत्वाद्विरेफो भ्रमरः । तथा द्व्यच्चरं मांसं द्व्यच्चरमस्थि । तस्माच्छब्दतोऽपि साम्यमत्राशङ्कितम्। णलादय इति । परस्मैपदशब्देन प्रकृतानामेव नवानां ग्रहणं न तु शत्रृक्वसोरित्यर्थतः साम्यमस्ति न तु शब्दत। डारौरस इति । यदा डारौरसश्च डारौरसश्चेत्येकशेषः क्रियते तदार्थतः संख्यासाम्यमस्ति । अगमक इति । संख्यासाम्यस्यानवबोधक इत्यर्थः । लृलुटोरिति । लृशब्दस्य लृङ्लृटाव-

टोः । स्यतासी द्वौ । लृलुटोरित्यस्य त्रयोऽर्थाः । वैषम्यात्संख्यातानुदेशो न प्राप्नोति । नन्दिग्रहिपचादिभ्यो ल्युणिन्यचः । नन्द्यादयो बहवः । ल्युणिन्यचस्त्रयः । वैषम्यात्संख्यातानुदेशो न प्राप्नोति । अरीहणादयो बहवः । वुञादयः सप्तदश । वैषम्यात्संख्यातानुदेशो न प्राप्नोति । सिन्धुतक्षशिलादिभ्यो ऽणञौ । सिन्धुतक्षशिलादयो बहवः । अणञौ द्वौ । वैषम्यात्संख्यातानुदेशो न प्राप्नोति । आत्मनेपदविधिनिष्ठासार्वधातुकद्विग्रहणेषु*। आत्मनेपदविधिनिष्ठासार्वधातुकद्विग्रहणेषु च दोषो भवति । आत्मनेपदविधिश्च न सिध्यति । अनुदात्तङित आत्मनेपदम् । अनुदात्तङितौ द्वौ । आत्मनेपदमित्यस्य द्वावर्थौ । तत्र संख्यातानुदेशः प्राप्नोति । निष्ठा । रदाभ्यां निष्ठातो नः पूर्वस्य च द इति रेफदकारौ द्वौ । निष्ठेत्यस्य द्वावर्थौ । तत्र संख्यातानुदेशः प्राप्नोति । सार्वधातुकद्विग्रहणेषु च दोषो भवति । श्नसोरल्लोपः । श्नमस्ती द्वौ । सार्वधातुकमित्यस्य द्वावर्थौ । तत्र संख्यातानुदेशः प्राप्नोति । एङः पूर्वरूपत्वे प्रतिषेधः*। एङः पूर्वरूपत्वे प्रतिषेधो वक्तव्यः । एङः पदान्तादति । ङसिङसोश्च । ङसिङसौ द्वौ । एङित्यस्य द्वावर्थौ । तत्र संख्यातानुदेशः प्राप्नोति । अस्तु तर्हि

र्थाविति साम्याभावः । यदा तु स्वरूपं सामान्यमर्थो स्वशब्दस्येति पक्षस्तदास्त्येव साम्यमिति दोषाभावः । नन्द्यादिष्वप्यवयवेन विग्रहः समुदायः समासार्थ इत्याश्रीयमाणे समुदायत्रयापेक्षया प्रत्ययत्रयस्य साम्यसद्भावाददोषः । आत्मनेपदेति । नन्वात्मनेपदसंज्ञा न तङ्शब्दस्य किं तु तत्प्रत्यायितानां नवानां तादीनामिति नास्त्यर्थतः साम्यम् । नैष दोषः । तङ्रूपापन्नास्तादय आत्मनेपदशब्देन प्रत्याय्यन्त इत्यस्ति साम्यम् । सार्वधातुकद्विग्रहणेष्विति । द्वौ गृह्येते येषु तानि द्विग्रहणानि सार्वधातुकस्य द्विग्रहणानीति समासः । सार्वधा-

शब्दतः। ननु चोक्तं संख्यासाम्यं शब्दतश्चेत्सलादयः परस्मैपदानां डारौरसः प्रथमस्यायवायाव एच इत्यनिर्देश इति। नैष दोषः। स्थानेन्तरतम इत्यनेन व्यवस्था भविष्यति। कुत आन्तर्यम्। एकार्थस्यैकार्थो द्व्यर्थस्य द्व्यर्थः बह्वर्थस्य बह्वर्थः। संवृतावर्णस्य संवृतावर्णः विवृतावर्णस्य विवृतावर्णः। अतिप्रसङ्गो गुणवृद्धिप्रतिषेधे क्ङिति*। अतिप्रसङ्गो भवति गुणवृद्धिप्रतिषेधे क्ङिति। गुणवृद्धी द्वे। क्ङितौ द्वौ। तत्र संख्यातानुदेशः प्राप्नोति। नैष दोषः। गकारोप्यत्र निर्दिश्यते। तद्गकारग्रहणं कर्तव्यम्। न कर्तव्यम्। क्रियते न्यास एव। ककारे गकारश्चर्त्वभूतो निर्दिश्यते गिति किति ङितीति। उदि कूले रुजिवहोः*। उदिकूले द्वे। रुजिवहौ द्वौ। तत्र संख्यातानुदेशः प्राप्नोति। नैष दोषः। नोदिरुपपदं किं तर्हि विशेषणं रुजिवहोरुत्पूर्वाभ्यां रुजिवहिभ्यां कूलउपपदइति। तच्छीलादिषु धातुत्रिग्रहणेषु*। तच्छीलादिषु धातुत्रिग्रहणेषु दोषो भवति। विदिभिदिच्छिदेः कुरच्। विदिभिदिच्छिदयस्त्रयः। तच्छीलादयस्त्रयः तत्र संख्यातानुदेशः प्राप्नोति। घञादिषु द्विग्रहणेषु*। घञादिषु द्विग्रहणेषु दोषो भवति। निरभ्योः पूल्वोः। निरभी द्वौ। पूल्वौ द्वौ। तत्र सं-

---

तुक्मपि तेषु गृह्यतइति तेन विशेष्यन्ते। संवृतावर्ण इति। यद्यपि शास्त्रे ऽकारस्य विवृतोपदेशः कृतस्तथापि लौकिकप्रयोगापेक्षयैतदुक्तत्। क्ङितौ द्वाविति। क्ङिच्छब्दस्यैकत्वेपि ककारङकारयोर्द्वित्वादस्ति शब्दतः साम्यम्। उदिकूल इति। द्वन्द्वोयम्। आगन्तुना चेकारेण निर्देश इति चोद्यम्। उदीति पञ्चम्याः स्थाने सप्तमी कृता। उदः पराभ्यां रुजिवहीत्येताभ्यामिति परिहारः। धातुत्रिग्रहणेष्विति। त्रीणि ग्रहणानि येषां ते त्रिग्रहणा धातवस्त्रिग्र-

ख्यातानुदेशः प्राप्नोति । नैष दोषः । इष्यते चात्र संख्यातानुदेशः । निष्पावः अभिलाव इति । एवं तर्हि अकर्तरि च कारके भावे चेति द्वौ । पूल्वौ द्वौ । तत्र संख्यातानुदेशः प्राप्नोति । अवे तृस्त्रोः करणाधिकरणयोः*। तृस्त्रौ द्वौ । करणाधिकरणे द्वे । तत्र संख्यातानुदेशः प्राप्नोति । कर्तृकर्मणोश्च भूकृञोः*। कर्तृकर्मणी द्वे । भूकृञौ द्वौ । तत्र संख्यातानुदेशः प्राप्नोति । अनवक्लृप्त्यमर्षयोरकिंवृत्तेपि*। अनवक्लृप्त्यमर्षौ द्वौ । किंवृत्ताकिंवृत्ते द्वे । तत्र संख्यातानुदेशः प्राप्नोति । कृभ्वोः ण्वमुलौ*। कृभ्वौ द्वौ ण्वमुलौ द्वौ । तत्र संख्यातानुदेशः प्राप्नोति । अधीयानविदुषोश्छन्दोब्राह्मणानि*। छन्दोब्राह्मणानीति द्वे । अधीते वेदेति च द्वौ । तत्र संख्यातानुदेशः प्राप्नोति । रोपधेतोः पथिदूतयोः*। रोपधेतोः प्राचां तद्गच्छति पथिदूतयोः । रोपधेतौ द्वौ । पथिदूतौ द्वौ । तत्र संख्यातानुदेशः प्राप्नोति । तत्र भवस्तस्य व्याख्यानः क्रतुयज्ञेभ्यश्च*। तत्रभवस्तस्यव्याख्यानौ द्वौ । क्रतुयज्ञौ द्वौ । तत्र संख्यातानुदेशः प्राप्नोति । संघादिष्वञ्प्रभृतयः*। संघादिष्वञ्प्रभृतयः संख्यातानुदेशेन न सिध्यन्ति । नैष दोषः । घोषग्रहणमपि तत्र कर्तव्यम्। वेशोयशआदेर्भगाद्यल्खौ*। वेशोयशआदी द्वौ । यल्खौ द्वौ । तत्र संख्यातानुदेशः

हणा येषु तच्छीलादिषु इति पुनर्बहुव्रीहिः । कर्तृकर्मणोरिति । भवतेरकर्मकत्वात्कर्तैवोपपदम् । करोतेस्तूपपदद्वये खलिष्यते । अन्ये तु प्राप्त्यर्थस्य भवतेरुपपदद्वये प्रत्ययमिच्छन्ति । छन्दोब्राह्मणानीति । गोबलीवर्दन्यायेन छन्दःशब्देन मन्त्राणां ग्रहणम् । यथा जुष्टार्पिते च छन्दसीति ब्राह्मणानां ग्रहणं नित्यं मन्त्र इति मन्त्रग्रहणात् । छन्दोग्रहणेनैव तु ब्राह्मणानां ग्रहणे सिद्धे ब्राह्मणविशेषप्रतिपत्त्यर्थं पुनर्ब्राह्मणग्रहणं कृतम् । तेन याज्ञवल्क्यानि ब्राह्मणानीति त-

प्राप्नोति । ङसिङसोः ख्यत्यात्परस्य*। ङसिङसौ द्वौ । ख्यत्यौ द्वौ । तत्र संख्यातानुदेशः प्राप्नोति । न वा समानयोगवचनात्*। न वा एष दोषः । किं कारणम् । समानयोगवचनात् । समानयोगे संख्यातानुदेशं वक्ष्यामि । तस्य दोषो विदो लटो वा*। तस्यैतस्य लक्षणस्य दोषः विदो लटो वेति संख्यातानुदेशो न प्राप्नोति । ध्माधेटोः नाडीमुष्ट्योश्च*। ध्माधेटोः नाडीमुष्ट्योश्च संख्यातानुदेशो न प्राप्नोनि । खलगोरथादिनित्रकट्यचश्च*। संख्यातानुदेशो न प्राप्नोति । सिन्ध्वपकराभ्यां कन् अणञौ च*। संख्यातानुदेशो न प्राप्नोति । युष्मदस्मदोश्चादेशाः । युष्मदस्मदोश्चादेशाः*।संख्यातानुदेशान्न सिद्ध्यन्ति । तस्मादस्मिन्पक्षे ऽल्पीयांसो दोषाः तमास्थाय प्रतिविधेयं दोषेषु । अथ वैवं वक्ष्यामि । यथासंख्यमनुदेशः समानां स्वरितेन । ततो ऽधिकारः । अधिकारश्च भवति स्वरितेनेति । एवमपि स्वरितं दृष्ट्वा संदेहः स्यात् । न ज्ञायते किमयं समसंख्यार्थः आहोस्विदधिकारार्थ इति । संदेहमात्रमेतद्भवति । सर्वसंदेहेषु चेदमुपतिष्ठते व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्न हि संदेहादलक्षणमिति । समसंख्यार्थ इति व्याख्यास्यामः ॥ स्वरितेनाधिकारः ॥११॥ किमर्थमिदमुच्यते ।

द्विषयता न भवति । न वेति । अनुदेश उच्चारणम् । योगान्तरे तु शब्दान्तरस्यानुमानं न तूच्चारणमिति न्यायप्राप्त एवायमर्थः । विदो लटो वेति । अत्र तु लक्ष्ययथासंख्यानामनुमानाददोषः[?]। युष्मदस्मदोश्चेति । बहुवचनस्य वश्नसावित्यादिषु योगेष्वनुगीयमानत्वाद् युष्मदस्मदोर्यथासंख्यं न प्राप्नोति। यस्मिन् पक्षेति । शब्दतः साम्यमेकयोगे चेत्येष पक्ष आश्रयितव्य इत्याहुः । दोषप्रतिविधानं तु क्व चिदानन्तर्याद्व्यवस्था क्व चिदनभिधानाभिधानाभ्यामिति कर्तव्यम्। अथ वेति । यत्र स्वरितत्वं प्रतिज्ञायते तत्रैव शब्दतो ऽर्थतो वा साम्याश्रयणेन यथासङ्ख्यं नान्यत्र सत्यपि संख्यासाम्ये । स्वरितेन । स्वरितेनेतीत्थंभूतलक्षणे

अधिकारः प्रतियोगं तस्यानिर्देशार्थः*। अधिकारः क्रियते प्रतियोगं तस्यानिर्देशार्थ इति । किमिदं प्रतियोगमिति । योगं योगं प्रति प्रतियोगम् । योगे योगे तस्य ग्रहणं मा कार्षमिति । किं गतमेतदियता सूत्रेण । गतमित्याह । कुतः । लोकतः । तद्यथा । लोके ऽधिकृतो ऽसौ ग्रामे ऽधिकृतोसौ नगरइत्युच्यते यो यत्र व्यापारं गच्छति । शब्देन चाप्यधिकृतेन कोन्यो व्यापारः शक्योवगन्तुं अन्यदतो योगे योगउपस्थानात् । न वा निर्दिश्यमानाधिकृतत्वाद्यथा लोके*। न वा एतत्प्रयोजनमस्ति । किं कारणम् । निर्दिश्यमानाधिकृतत्वात् । यथा लोके । निर्दिश्यमानमधिकृतं गम्यते । तद्यथा । देवदत्ताय गौर्दीयतां यज्ञदत्ताय विष्णुमित्रायेति । गौरिति गम्यते । एवमिहापि पदरुजविशस्पृशो घञ् सृ स्थिरे भावे । घञिति गम्यते । अन्यनिर्देशस्तु निवर्तकस्तस्मात्परिभाषा* । अन्यनिर्देशस्तु लोके निवर्तको भवति । तद्यथा देवदत्ताय गौर्दीयतां विष्णुमित्राय कम्बल इति कम्बलो गोर्निवर्तको भवति । एवमिहाप्यभिविधौ भावइनुण् घञो निवर्तकः स्यात् । त-

---

त्तीया । स्वरितेनाधिकारो लक्ष्यते इत्यर्थः । स्वरितत्वं सूत्रस्थानां केवलमधिकारज्ञानार्थं प्रतिज्ञायते न तु प्रयोगसमवायि । अधिकारशब्दो भावसाधनः कर्मसाधनो वा । विनियोगो लोकेधिकार उच्यते स एवेह गृह्यते । किमर्थमिति । आकाङ्क्षादिवशात्प्रकृतस्य सम्बन्धो लोकइव भविष्यतीति प्रश्नः । किं गतमिति । किमयमर्थोधिकारशब्देन परिगृह्यतोथ नेति प्रश्नः । शब्देनेति । नहि परिस्पन्दरूपः शब्दस्य व्यापारोस्ति । न वेति । वचनरहितास्नोकव्यवहारादेतस्याप्योर्थः सिद्ध इत्यर्थः । यज्ञदत्तायेति । सम्प्रदानविभक्त्या सन्निहिता गोकर्मिका ददातिक्रियापेक्ष्यते । अश्रुतकल्पनायाः श्रुतापेक्षणस्य लाघवात् । घञो निवर्तकः स्यादिति । ततश्चाक्रोशे वन्योर्ग्रह इत्यादिष्वनन्तर इनुण् स्यात् । असति सूत्रे घञः स्वरितत्वप्रतिज्ञानादनुवृत्तिर्भवति न त्विनुणो विपर्ययात् । अ-

स्मात्परिभाषा कर्तव्या । अधिकारपरिमाणाज्ञानं तु* । अधिकारपरिमाणाज्ञानं तु भवति । न ज्ञायते कियन्तमवधिमधिकारोनुवर्ततइति । अधिकारपरिमाणज्ञानार्थं तु । अधिकारपरिमाणज्ञानार्थ एव तर्हि अयं योगो वक्तव्यः । अधिकारपरिमाणं ज्ञास्यामीति । कथं पुनः स्वरितेनाधिकार इत्यनेनाधिकारपरिमाणं शक्यं विज्ञातुम् । एवं वक्ष्यामि । स्वरितेनाधिकार इति स्वरितं दृष्ट्वाधिकारो न भवतीति । केनेदानीमधिकारो भविष्यति । लौकिकोधिकारः । नाधिकार इति चेदुक्तम्* । किमुक्तम् । अन्यनिर्देशस्तु निवर्तकस्तस्मात्परिभाषेति । अधिकारार्थमेव तर्ह्ययं योगो वक्तव्यः । ननु चोक्तमधिकारपरिमाणाज्ञानं त्विति । यावतिथो ऽलनुबन्धस्तावतो योगानिति वचनात्सिद्धम्* । यावतिथो ऽलनुबध्यते तावतो योगानधिकारोनुवर्ततइति वक्तव्यम् । अथेदानीं यत्राल्पीयांसो ऽलः भूयसश्च योगानधिकारोनुवर्तते कथं तत्र कर्तव्यम् । भूयसि प्राग्वचनम्* । भूयसि प्राग्वचनं कर्तव्यम् । प्रागमुत इति वक्तव्यम् । तत्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । संदेहमात्रमेतद्भवति । सर्वसंदेहेषु चेदमुपतिष्ठते व्या-

धिकारपरिमाणाज्ञानं त्विति । यथा धातोरिति किं प्राग्लादेशेभ्यो ऽध्यायपरिसमाप्तेः । अङ्गाधिकारः प्रागभ्यासविकारेभ्यो थासप्तमपरिसमाप्तेरिति । स्वरितं दृष्ट्वेति । प्रकृतस्याधिकारनिवृत्तये शब्दान्तरस्य स्वरितत्वं प्रतिज्ञायते । तेन विंशतिकात् ख इत्यत्र स्वरितत्वदर्शनाद्द्विगोर्नित्यपूर्वादित्यस्य निवृत्तिरनुमीयते । यावतिथ इति । द्विगोर्निपूर्वान्निष्कादित्यत्र इकारोनुबन्धः कर्तव्यः । तेन द्वयोर्योगयोरनुवृत्तिर्भवति । एवमन्यत्रापि वेदितव्यम् । अल्पीयांस इति । कथं पुनर्भिन्नजातीयापेक्षया प्रकर्षप्रत्ययः । परमतापेक्षया । अल्पे योगा इति चेन्मन्यसे तत्राल्पीयांसो ऽलः । अथ बहवो ऽल इति चेद्भूयांसो योगाः । भूयसीति । अङ्गस्य प्राग्दद्वेरित्यादि वक्तव्यम् । तत्तर्हीति । यावतिथो ऽलिति भूयसि प्राग्वचनं

ख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्नहि संदेहादलक्षणमिति । प्रागमुत इति व्याख्यास्यामः । यद्येवं नार्थोनेन । केनेदानीमधिकारो भविष्यति । लौकिकोधिकारः । ननु चोक्तं नाधिकार इति चेदुक्तम् । किमुक्तम् । अन्यनिर्देशस्तु निवर्तकस्तस्मात्परिभाषेति । संदेहमात्रमेतद्भवति । सर्वसंदेहेषु चेदमुपतिष्ठते व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्नहि संदेहादलक्षणमित्युक्तम् । इनुण्घञिति संदेहे घञिति व्याख्यास्यामः । न तर्हीदानीमयं योगो वक्तव्यः । वक्तव्यश्च । किं प्रयोजनम् । स्वरितेनाधिकारगतिर्यथा विज्ञायेत । अधिकारगतिः । अधिकः कारः । अधिकं कार्यम् । गोस्त्रियोरुपसर्जनस्येत्यत्र गोटाङ्ग्रहणं चोदितं तन्न कर्तव्यं भवति । स्त्रीग्रहणं स्वरयिष्यते स्वरितेनाधिकारगतिर्भविष्यतीति स्त्रियामित्येवं प्रकृत्य ये विहितास्तेषां ग्रहणं विज्ञास्यते । तत्र स्वरितेनाधिकारगतिर्भवतीति न दोषो भवति । अधिकं कार्यम् । अपादानमाचार्यः किं न्याय्यं मन्यते यत्र प्राप्य निवृत्तिः । तेनेहैव स्याद् ग्रामादागच्छति । नगरादागच्छति । सांकाश्यकेभ्यः पाटलिपुत्रका अभिरूपतरा इत्यत्र न स्यात् । स्वरितेनाधिकं कार्यं भवतीत्यत्रापि सिद्धं भवति । तथा अधिकरणमाचार्यः किं न्याय्यं मन्यते यत्र कृत्स्न आधारात्मा व्याप्तो भवति तेनेहैव स्यात् तिलेषु तैलं दध्नि

चेत्यर्थः । घञिति व्याख्यास्याम इति । ननु चेनुण आनन्तर्यात्संदेहाभावः । उच्यते । घञोनुवृत्तिसामर्थ्यं दृष्टमिनुणश्चानन्तर्यमिति निमित्तसद्भावादस्ति संदेहः । सांकाश्यकेभ्य इति । बुद्ध्या समीहितैकत्वाः प्रकर्षाश्रयेण पाटलिपुत्रका विभज्यन्ते इति मुख्यापायाभावादपादानसंज्ञा न स्यात् । ध्रुवमपाये इत्यत्र तु स्वरितत्वे प्रतिज्ञाते सति बुद्धिपरिकल्पितापायाश्रयणेनापि भवति । कृत्स्न आधारात्मेति । सर्वे अवयवा यत्र व्याप्ता इत्यर्थः । गङ्गायां गाव इति । गङ्गा-

सर्पिरिति । गङ्गायां गावः कूपे गर्गकुलमित्यत्र न स्यात् । स्वरितेनाधिकं कार्यं भवतीत्यत्रापि सिद्धं भवति । अधिकं कार्यम् । अधिकः कारः । पूर्वविप्रतिषेधाश्च न पठितव्या भवन्ति । गुणवृद्ध्यौत्वतृज्वद्भावेभ्यो नुम् पूर्वविप्रतिषिद्धं नुमचिरतृज्वद्भावेभ्यो नुडिति । नुम्नुटौ स्वरयिष्येते । तत्र स्वरितेनाधिकः कारो भवतीति नुम्नुटौ भविष्यतः । कथं पुनरधिकः कार इत्यनेन पूर्वविप्रतिषेधाः शक्या न पठितुम् । लोकतः । तद्यथा । लोके ऽधिकमयं कारं करोतीत्युच्यते योयं दुर्बलः सन्बलवद्भिः सह भारं वहति एवमिहाप्यधिकमयं कारं करोतीत्युच्यते योयं पूर्वः सन्परं बाधते । अधिकारगतिस्त्रयर्थाविशेषायाधिकं कार्यम् । अथ योन्यो ऽधिकः कारः पूर्वविप्रतिषेधार्थः सः ॥१॥ इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये प्रथमस्य तृतीयपादे प्रथमाह्निकम् ॥ अनुदात्तङित आत्मनेपदम् । विकरणेभ्यः प्रतिषेधो वक्तव्यः । चिनुतः सुनुतः लुनीतः । ङित इत्यात्मनेपदं प्राप्नोति । नैष दोषः॥१२॥ नैवं विज्ञायते ङकार इद्यस्य सोयं ङिद्ङित इति । कथं

शब्दोच नद्यामेव वर्तते न तु तत्समीपदेशे । तस्य हि मुख्यमेवाधारत्वमित्यप्रयोजनमेतस्य.त् । नद्यास्तु तत्सामीप्याद्गौणमाधारत्वमिति यत्नात्संज्ञासिद्धिः । पूर्व इति । विप्रतिषेधे परं कार्यमिति वचनात्पूर्वो बाध्यः स्वरितत्वप्रतिज्ञानेन बाधकः सम्पद्यते । तुल्यजातीयस्य बाधकः न तु नित्यत्वादियुक्तस्य ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे प्रथमस्य तृतीये प्रथममाह्निकम् ॥

अनुदात्त । विकरणेभ्य इति । लादेशेषु कृतेषु नियमात्पूर्वं नित्यत्वाद्विकरणास्तेषां सार्वधातुकमपिदिति ङित्त्वातिदेशादात्मनेपदनियमोनेन प्राप्नोतीति । ङकार इदिति । अन्यपदार्थापेक्षणाद्बहिरङ्गो बहुव्रीहिः । तत्पुरुषस्तु वर्तिपदार्थप्रधानत्वादन्तरङ्ग इति स एवाश्रीयते । केवलाच्च ङकारादित आत्मनेपदासम्भवात्सामर्थ्यात्तदन्तविधेर्वा ऽत्र ङिदन्त आश्रीयते । तेन ङिदन्तादात्मनेप-

तर्हि ङकार इद्ङित इति । अथ वोपदेश इति वर्तते । अथवोक्तमेतत् सिद्धं तु पूर्वस्य कार्यातिदेशादिति । सर्वथा चङङ्भ्यां प्राप्नोति । एवं तर्हि धातोरिति प्रकृतं वर्तते । क्व प्रकृतम् । भूवादयो धातव इति । तद्वै प्रथमानिर्दिष्टं पञ्चमीनिर्दिष्टेन चेहार्थः । अर्थाद्विभक्तिविपरिणामो भविष्यति । तद्यथा । उच्चानि देवदत्तस्य गृहाणिआमन्त्रयस्वैनं, देवदत्तमिति गम्यते । देवदत्तस्य गावोऽश्वा हिरण्यं च आढ्यो वैधवेयः, देवदत्त इति गम्यते । पुरस्तात्षष्ठीनिर्दिष्टं सदर्थात्प्रथमानिर्दिष्टं द्वितीयानिर्दिष्टं च भवति । एवमिहापि पुरस्तात्प्रथमानिर्दिष्टं सदर्थात्पञ्चमीनिर्दिष्टं भविष्यति । किमर्थं पुनरिदमुच्यते । आत्मनेपदवचनं नियमार्थम् *। नियमार्थोऽयमारम्भः । किमुच्यते नियमार्थोऽयमिति न पुनर्विध्यर्थोऽपि स्यात् । लविधानाद्विहितम् *। लविधानाद्ध्यात्मनेपदं परस्मैपदं च विहितम् । अस्ति प्रयोजनमेतत् । किं तर्हीति । विकरणैस्तु व्यवहितत्वान्नियमो न प्राप्नोति । इदमिह संप्रधार्यं विकरणाः क्रियन्तां निय-

---

दमित्यर्थ.। अथवेति । तेनोपदेशे यो ङित्तस्मादात्मनेपदं न त्वातिदेशिकङित्त्वेभ्यः । एवं तर्हीति । अत्रापि पक्षे ऊर्णु कुटिषतीत्यतिप्रसङ्गनिवारणार्थं सिद्धं तु पूर्वस्य कार्यातिदेशादित्यप्याश्रयणीयम् । किमर्थमिति । किं विहितानां लादेशानामनेन नियमः क्रियते । अथ वाक्यैकवाक्यतया विधिरिति प्रश्नः । नियमार्थ इति । एकवाक्यतायां भाविनी सञ्ज्ञाश्रयणीयेति वाक्यभेद एवाश्रीयते । न नियमोऽयं सम्पद्यते । परत्वादिति । विकरणानामवकाशः अलादेशास्थानशादयः । नियमस्यावकाशः लिङ्लिटावार्धधातुकसंज्ञौ । स्वर्दतइत्यादावुभयप्रसङ्गे परत्वाद्विकरणस्तेन व्यवधानान्नियमाप्रसङ्गः । अनवकाश इति । सर्वत्र विकरणानां व्यवधायकत्वादिति भावः । यदि पुनरिति । आत्मनेपदपरस्मैपदाभ्यां लिङ्गाभ्यामिदं प्रकरणं लादेशविधावुपतिष्ठते । तत्र महावाक्येन विहितेषु लादेशेषु विकरणा इति दोषाभावः । स्यादिषु कथम् । ते हि लावस्थायामेव विधीयन्ते इति तैर्व्यवधानान्नियमो न प्राप्नोति[1] उच्यते । लमात्रापेक्षत्वा-

म इति। किमत्र कर्तव्यम्। परत्वाद्विकरणाः कृतेपि नियमे प्राप्नुवन्त्यकृतेपि प्राप्नुवन्ति । नित्यत्वाच्च परत्वाच्च विकरणेषु कृतेषु विकरणैर्व्यवहितत्वान्नियमो न प्राप्नोति । नैष दोषः । अनवकाशो नियमः । सावकाशः । को ऽवकाशः । य एते लुग्विकरणाश्च श्लुविकरणाश्च लिङ्लिटौ च। यदि पुनरियं परिभाषा विज्ञायेत । किं कृतं भवति । कार्यकालं संज्ञापरिभाषं यत्र कार्यं तत्र द्रष्टव्यम् । लस्य तिबादयो भवन्तीत्युपस्थितमिदं भवति अनुदात्तङित आत्मनेपदं शेषात्कर्तरि परस्मैपदमिति । एवमपीतरेतराश्रयं भवति। का इतरेतराश्रयता । अभिनिर्वृत्तानां लस्य स्थाने तिबादीनामात्मनेपदपरस्मैपदसंज्ञया भवितव्यम् । संज्ञया च तिबादयो भाव्यन्ते । तदितरेतराश्रयं भवति इतरेतराश्रयाणि च कार्याणि न प्रकल्पन्ते । परस्मैपदेषु तावन्नेतरेतराश्रयं भवति । परस्मैपदानुक्रमणं न करिष्यते । अवश्यं कर्तव्यमनुपराभ्यां कृञ इत्येवमर्थम् । ननु चैतदप्यात्मनेपदानुक्रमणएव करिष्यते स्वरितञितः कर्त्रभिप्राये क्रियाफले आत्मनेपदं भवति कर्तर्यनुपराभ्यां कृञो

दन्तरङ्गत्वाल्लादेशेषु कृतेषु लकारविशेषापेक्षया बहिरङ्गाः स्यादयो भविष्यन्ति। येन नाप्राप्तिन्यायेन शबादीन्बाधित्वा । शबादिविधावनुवर्तनाद्वा । एवमपीति। एकवाक्यतापक्षे विहिता लादेशा न सन्ति येन तेषां सतामात्मनेपदपरस्मैपदसंज्ञे स्याताम् । ततश्चै तत्परिभाषोपस्थाने सति संज्ञाश्रयं लादेशविधानं लादेशविधानाश्रया च संज्ञेति भावः । परस्मैपदानुक्रमणमिति । नन्वसति परस्मैपदमनुदात्तङिन्न्यः प्राप्नोति । नैष दोषः । आत्मनेपदसम्बन्धावगमेन तेषां परस्मैपदसम्बन्धस्य बाधनाच्छेषादेव परस्मैपदमवस्थास्यते । अवश्यमिति । आत्मनेपदबाधनार्थमित्यर्थः । यदयमिति । कृतनियमानामसङ्करेण स्थितानां हि निमित्तभावोपपत्तिः । अभिनिर्वृत्तानीति । प्रागपि नियमात्तेषां सम्भवमात्रेण निमित्तत्वाविरोधात् । यत्तर्हीति । एतत्तु लिङ् लिडर्थं स्यात् । चक्रमे

नेति । आत्मनेपदेषु चापि नेतरेतराश्रयं भवति । कथम् । भाविनी संज्ञा विज्ञास्यते सूत्रशाटकवत् । तद्यथा । कश्चित्कं चित्तन्तुवायमाह अस्य सूत्रस्य शाटकं वयेति । स पश्यति यदि शाटको न वातव्यः । अथ वातव्यो न शाटकः । शाटको वातव्यश्चेति विप्रतिषिद्धम् । भाविनी खल्वस्य संज्ञाभिप्रेता स मन्ये वातव्यो यस्मिन्नुते शाटक इत्येतद्भवतीति । एवमिहापि स लस्य स्थाने कर्तव्यः यस्याभिनिर्वृत्तस्यात्मनेपदमित्येषा संज्ञा भविष्यति । अथ वा पुनरस्तु नियमः । ननु चोक्तं विकरणैर्व्यवहितत्वान्नियमो न प्राप्नोति । नैष दोषः। आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति विकरणेभ्यो नियमो बलीयानिति । यदयं विकरणविधावात्मनेपदपरस्मैपदान्याश्रयति पुषादिद्युताद्य्लृदितः परस्मैपदेषु आत्मनेपदेष्वन्यतरस्यामिति । नैतदस्ति ज्ञापकम् । अभिनिर्वृत्तानि हि लस्य स्थाने आत्मनेपदानि च । यत्तर्ह्यनुपसर्गाद्वेति विभाषां शास्ति । किं पुनरयं प्रत्ययनियमः अनुदात्तङित एवात्मनेपदं भवति भावकर्मणोरेवात्मनेपदं भवतीति । आहोस्वित्प्रकृत्यर्थनियमः । अनुदात्तङित आत्मनेपदमेव भावकर्मणोरात्मनेपदमेवेति । कश्चात्र विशेषः । तत्र प्रत्ययनियमे शेषवचनं परस्मैपदस्यानिवृत्तत्वात्* । तत्र प्रत्ययनियमे शेषग्रहणं कर्तव्यं

चक्राम क्रम्यात् क्रंसीष्टेति।तस्माज् ज्ञापकदिक् प्रदर्शिता भाष्यकृता । ज्ञापकं तु वृङ्गरः स्यसनोरित्यत्र स्ये विकल्पविधानम् । किं पुनरिति । उभयनियमस्तावन्न संभवति । अनेकस्मिन्नर्थे वाक्यस्यैकस्य तात्पर्यायोगात् । तस्मादन्यतरनियमसंभवात्प्रश्नः । ननु प्राधान्यात्प्रत्ययानां नियमो युक्तः । एवं तर्हि प्रधानोपरोधो मा भूदिति प्रकृत्यर्थनियमोपि संभवति । भावकर्मणोरेवेति । ननु

परस्मैपदनियमार्थम् । शेषात्कर्तरि परस्मैपदमिति । किं कारणम् । परस्मैपदस्यानिवृत्तत्वात् । प्रत्यया नियताः प्रकृत्यर्थावनियतौ तत्र परस्मैपदमपि प्राप्नोति तत्र शेषग्रहणं कर्तव्यं परस्मैपदनियमार्थम् । शेषादेव परस्मैपदं भवति नान्यत इति । क्यष आत्मनेपदवचनं तस्यान्यत्र नियमात् ॥*। क्यष आत्मनेपदं वक्तव्यम् । लोहितायति लोहितायते । किं पुनः कारणं न सिध्यति । तस्यान्यत्र नियमात् । तद्ध्यन्यत्र नियम्यते । उच्यते च न च प्राप्नोति तद्वचनाद्भविष्यति । अस्तु तर्हि प्रकृत्यर्थनियमः । प्रकृत्यर्थनियमे ऽन्याभावः ॥*। प्रकृत्यर्थनियमे अन्येषां प्रत्ययानामभावः । अनुदात्तङितस्तृजादयो न प्राप्नुवन्ति । नैष दोषः । अनवकाशास्तृजादयः । उच्यन्ते च ते वचनाद्भविष्यन्ति । सावकाशास्तृजादयः । को ऽवकाशः । परस्मैपदिनो ऽवकाशः । तत्रापि नियमान्न प्राप्नुवन्ति । तव्यदादयस्तु तर्हि भावकर्मणोर्नियमान्न प्राप्नुवन्ति । तव्यदादयोप्यनवकाशाः । ते वचनाद्भविष्यन्ति । चिण्तर्हि भावकर्मणोर्नियमान्न प्राप्नोति । चिण्वचनाद्भविष्यति । घञ् तर्हि भावकर्म-

---

पूर्वस्य नियमाद्भावकर्मणोरिति सूत्रं विध्यर्थं न्याय्यं न तु नियमार्थम् । नैष दोषः । समस्तमात्मनेपदप्रकरणमेकं वाक्यमिति तदपेक्ष्यैतदुक्तम् । क्यष इति । वा क्यष इति परस्मैपदे विकल्पिते आत्मनेपदस्यानुदात्तङिदादिषु नियतत्वादप्राप्तत्वाल्लकारस्य श्रवणप्रसङ्गः । उच्यते चेति । लकारे तिबादिभिर्निवर्तिते नियमः प्रवर्तते तत्र परस्मैपदस्य सिद्धत्वाद्वावचनेन तस्मिन्विकल्प्यमाने वचनमनर्थकं स्यात् । केवलायाः प्रकृतेरप्रयोगार्हत्वाच्छब्दमन्तरेणार्थस्य प्रतिपादयितुमशक्यत्वात् प्रयोगविकल्पायोगात् । तस्मादात्मनेपदमेव विकल्पेन विधीयते । तव्यदादयोपीति । यद्यपि स्नानीयं चूर्णमित्यादौ करणादीन्यवकाशः तथापि तयोरेवेति चोदनया भावकर्मणोर्यद्विधानं तदनवकाशम् । चिण् तर्हीति । ननु भावकर्मणी सार्वधातुकस्यार्थौ न चिणस्तत्कथमप्राप्तिश्चोद्यते । स-

णोर्नियमान्न प्राप्नोति । तत्रापि प्रकृतं कर्मग्रहणमनुवर्तते । क्व प्रकृतम् । अण्कर्मणि चेति । तद्वै तत्रोपपदविशेषणम् । अभिधेयविशेषणेन चेहार्थः । न चान्यार्थं प्रकृतमन्यार्थं भवति । न खल्वप्यन्यत्प्रकृतमनुवर्तनादन्यद्भवति । नहि गोधा प्रसर्पन्ती सर्पणादहिर्भवति । यत्तावदुच्यते । नान्यार्थं प्रकृतमन्यार्थं भवतीति । अन्यार्थमपि प्रकृतमन्यार्थं भवति । तद्यथा । शाल्यर्थं कुल्याः प्रणीयन्ते ताभ्यश्च पानीयं पीयते उपस्पृश्यते शालयश्च भाव्यन्ते । यदप्युच्यते न खल्वप्यन्यत्प्रकृतमनुवर्तनादन्यद्भवति नहि गोधा प्रसर्पन्ती सर्पणादहिर्भवतीति । भवेद्द्रव्येष्वेतदेवं स्यात् । शब्दस्तु खलु येनयेनाभिसंबध्यते तस्यतस्य विशेषको भवति। शेषवचनं च* शेषवचनं च कर्तव्यम् । शेषात्कर्तरि परस्मैपदमिति । किं प्रयोजनम् । शेषनियमार्थम् । प्रकृत्यर्थौ नियतौ प्रत्यया अनियतास्ते शेषेपि प्राप्नुवन्ति । तत्र शेषग्रहणं कर्तव्यम्।शेषात्कर्तरि परस्मैपदमेव नान्यदिति। कर्तरि चात्मनेपदविषये परस्मैपदप्रतिषेधार्थम् * । कर्तरि चात्मनेपदविषये परस्मैपदप्रतिषेधार्थं द्वितीयंशेषग्रहणं कर्तव्यम्।शेषाच्छेष इति वक्तव्यम्।इह मा भूत् भिद्यते कसूलः स्वयमेवेति। कतरस्मिन्पक्षे ऽयं दोषः। प्रकृत्यर्थनियमपक्षे। प्रकृत्यर्थनियमे तावन्न दोषः प्रकृत्यर्थौ नियतौ प्रत्यया अनियताः तत्र नार्थः कर्तृग्रहणेन। कर्तृग्र-

---

ह्याभिधानपक्षे चिण्णोपि भावकर्मणो अर्थाविरुद्धदोषः । घञ् तर्हीति । अकर्तरि विधीयमानोपादानादिषु घञ् सावकाशः । उपपदविशेषणमिति । सप्तमीस्थस्य सामान्यस्य कर्मणीत्यनेन विशेषस्य प्रतिपादनादुपपदविशेषणमुच्यते । एवमभिधेयविशेषणेनेति व्याख्येयम् । कर्तरि चेति । यदा कर्मवदित्ययं शास्त्रातिदेशः तदा कर्मकर्तरि परत्वात्परस्मैपदं प्राप्नोति। यदौ तु कर्मकर्तारौ उभयो-

हणाच्चैष दोषः । प्रत्ययनियमे तर्ह्ययं दोषः । प्रत्यया नियताः प्रकृत्यर्थावनियतौ तत्र कर्तृग्रहणं कर्तव्यं भावकर्मणोर्निवृत्त्यर्थम् । कर्तृग्रहणाच्चैष दोषः । प्रकृत्यर्थनियमे शेषग्रहणं शक्यमकर्तुम् । कथम् । प्रकृत्यर्थौ नियतौ प्रत्यया अनियताः । ततो वक्ष्यामि परस्मैपदं भवतीति । तन्नियमार्थं भविष्यति । यत्र परस्मैपदं चान्यच्च प्राप्नोति तत्र परस्मैपदमेव भवतीति । तत्तर्हि प्रत्ययनियमे द्वितीयं शेषग्रहणं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । योगविभागः करिष्यते । अनुदात्तङित आत्मनेपदम् । ततः भावकर्मणोः । ततः कर्तरि । कर्तरि चात्मनेपदं भवति भावकर्मणोः । ततः कर्मव्यतिहारे । कर्तरीत्येव । भावकर्मणोरिति निवृत्तम् । यथैव तर्हि कर्मणि कर्तरि भवत्येवं भावेपि कर्तरि प्राप्नोति । एति जीवन्तमानन्दः । नास्य किंचिद्रुजतीति । द्वितीयो योगविभागः करिष्यते । अनुदात्तङित आत्मनेपदम् । ततः भावे । ततः कर्मणि । कर्मणि चात्मनेपदं भवति । ततः कर्तरि । कर्तरि चात्मनेपदं भवति । कर्मणीत्यनुवर्तते भावइति निवृत्तम् । ततः कर्मव्यतिहारे । कर्तरीत्येव । कर्मणीति निवृत्तम् । एवमपि शेषग्रहणं कर्तव्यम् । अनुपराभ्यां कृञ इत्येवम-

---

रवकाशौ कार्यातिदेशे तु परत्वादात्मनेपदं सिध्यति । प्रकृत्यर्थौ नियताविति । भावकर्मणोरात्मनेपदमेवेति नियमादन्तरेणापि कर्तृग्रहणं कर्तर्येव परस्मैपदं लभ्यतइति नार्थः कर्तृग्रहणेन । कर्तृग्रहणाच्चेति । पुरस्तात्तु परिहरिष्यते । परस्मैपदमिति । सिद्धे परस्मैपदे पुनर्विधानमात्मनेपदनिवृत्त्यर्थं सम्पद्यतइत्यर्थः । नास्य किंचिदिति । पीडारूपं भावस्वभावं वस्त्वित्यर्थः । यदि तर्हि कर्मणि कर्तर्यात्मनेपदं भवति हन्यमानो हन्तीत्यत्र प्राप्नोति । नैष दोषः । प्रत्यासत्त्यैकधातुविषयं कर्मकर्तृत्वं विज्ञायते । यस्य स्वाश्रयं कर्तृत्वं कर्मशास्त्रातिदेशाच्चौपचारिकं कर्मत्वं तत्रैव भवति । अनुपराभ्यां कृञ इत्येवमर्थमिति । एष हि योगो व्यवहितः । कृञ्ज्यान्तरप्राप्तत्वादात्मनेपदापवादत्वाच्च बलवानि-

र्थम् । इह मा भूत् । अनुक्रियते स्वयमेव पराक्रियते स्वयमेव । ननु चैतदपि योगविभागादेव सिद्धम् । न सिध्यति । अनन्तरा या प्राप्तिः सा योगविभागेन शक्या बाधितुम् । कुत एतत् । अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति । परा प्राप्तिरप्रतिषिद्धा तया प्राप्नोति । ननु चेयं प्राप्तिः परां प्राप्तिं बाधते। नोत्सहते प्रतिषिद्धा सती बाधितुम्। एवं तर्हि कर्तरि कर्मव्यतिहार इत्यत्र कर्तृग्रहणं प्रत्याख्यायते तत्प्रकृतमुत्तरत्रानुवर्तिष्यते शेषात्कर्तरि कर्तरीति । किमर्थमिदं कर्तरि कर्तरीति । कर्तैव यः कर्ता तत्र यथा स्यात् । कर्ता चान्यश्च यः कर्ता तत्र मा भूदिति। तत अनुपराभ्यां कृञः कर्तरि कर्तरीत्येव॥ कर्तरि कर्मव्यतिहारे॥१४॥ क्रियाव्यतिहार इति वक्तव्यम्। कर्मव्यतिहार इत्युच्यमाने इहापि प्रसज्येत । देवदत्तस्य धान्यं व्यतिलुनन्तीति । इह च न स्यात् । व्यतिलुनते

ति न शक्यते योगविभागेन बाधितुम् । ननु चैतदपीति । प्राप्तिमात्रं योगविभागेन बाध्यते । ननु चेयमिति । पूर्वविप्रतिषेधेनेति भावः । शेषादित्यस्यावकाशः याति वातीति । अनुपराभ्यामित्यस्यावकाशः । अशेषः कर्त्रभिप्रायक्रियाफलविषयः । अनुकरोतीति । कर्मकर्तर्युभयप्रसङ्गे पूर्वविप्रतिषेधेन शेषादिति प्राप्तिर्भवति । सापि योगविभागेन बाध्यते । नोत्सहते इति । शेषादिति प्राप्तिर्योगविभागेनापवादेन कर्मकर्तृविषयाद्विषयान्तरं नीता नोत्सहते परां प्राप्तिं बाधितुमित्यर्थः । अथ वेयं योगविभागप्राप्तिरविशेषादनुपराभ्यामित्येतामपि प्राप्तिं बाधिष्यत इत्यर्थः । नोत्सहत इति । अपवादापवादत्वादनुपराभ्यामित्येतया प्राप्त्या प्रतिषिद्धा नोत्सहते तामेव बाधितुमित्यर्थः । कर्तैव यः कर्तेति । यस्य व्यपदेशान्तरं नास्तीत्यर्थः । यद्येवमसिश्छिनत्तीति करणकर्तरि न प्राप्नोति । नैष दोषः । कर्त्रवस्थायां करणत्वाभावात् । भिद्यते कुसूलः स्वयमेवेत्यत्र तु स्वाश्रयं कर्तृत्वमातिदेशिकं तु कर्मत्वमिति न भवति परस्मैपदम् । कर्तरि । क्रियाव्यतिहार इति वक्तव्यमिति । प्रत्यासन्नत्वात्कृत्रिमस्यैव साधनकर्मणो ग्रहणं प्राप्नोति । साधनकर्मणि च धातोर्वृत्त्यसम्भवाद्धात्वर्थस्य तद्विषयत्वं विज्ञायेत । देवदत्तस्य धान्यमिति । देवदत्तस्वामिकं धान्यं लवनेन

वर्ततिपुनतइति । तर्त्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । क्रियां हि लोके कर्मेत्युपचरन्ति । कां क्रियां करिष्यसि किं कर्म करिष्यसीति । एवमपि कर्तव्यम् । कृत्रिमाकृत्रिमयोः कृत्रिमे संप्रत्ययो भवति । क्रियापि कृत्रिमं कर्म । न सिद्ध्यति । कर्तुरीप्सिततमं कर्मेत्युच्यते । कथं च क्रिया नाम क्रियया ईप्सिततमा स्यात् । क्रियापि क्रिययेप्सिततमा भवति । कया क्रियया।संपश्यतिक्रियया प्रार्थयतिक्रियया अध्यवस्यतिक्रियया च । इह य एष मनुष्यः प्रेक्षापूर्वकारी भवति स बुद्ध्या तावत् कं चिदर्थं संपश्यति संदृष्टे प्रार्थनाप्रार्थिते अध्यवसायः अध्यवसाये आरम्भः आरम्भे निर्वृत्तिः निर्वृतौ फलावाप्तिः । एवं क्रियापि कृत्रिमं कर्म । एवमप्युभयोः कृत्रिमयोरुभयगतिः प्रसज्येत । तस्मात्क्रियाव्यतिहारइति वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । इह कर्तरि व्यतिहारइतीयता सिद्धम् । सोयमेवं सिद्धे सति यत्कर्मग्रहणं करोति तस्यैतत्प्रयोजनं क्रियाव्यतिहारे यथा स्यात्कर्मव्यतिहारे मा भूदिति । अथ कर्तृग्रहणं किमर्थम् । कर्मव्यतिहारादि-

स्वीकुर्वन्तीत्यर्थः । क्रियाणां साध्यैकस्वभावानां कथं व्यतिहार इति चेत् । योग्यतावशादस्येयं क्रिया साध्या अस्या इदं साधनमिति निर्ज्ञाते साध्यसाधनभावे यो व्यत्यासः स क्रियाव्यतिहारः । परस्परकरणमपि क्व चित् क्रियाव्यतिहारः । यथा सम्प्रहरन्ते राजान इति । अत्रैकैव क्रिया सञ्चारिणीव लक्ष्यते । क्रियामिति । लौकिकाश्चार्था इहानूद्यन्ते । कथं च क्रियेति । द्वयोरपि साध्यत्वात्परस्परासम्बन्धं मत्वा प्रश्नः । क्रियापीति । भोक्तुमिच्छति भोक्तुं जानातीति दर्शनात् । कया क्रिययेति । क्रियान्तरवाचिप्रयोगाभावात्प्रश्नः । सम्पश्यति क्रिययेति । सन्दर्शनादीनामव्यभिचारात्प्रतीयमानत्वात्प्रतीयमानक्रियापेक्षया च प्रविश पिण्डीमित्यादौ कर्मादिभावदर्शनात् । इह कर्तरीति । क्रियायाः साध्यत्वात्प्राधान्यात्क्रिययाप्तुमिष्टतमत्वात्तादर्थ्ये न क्रियाप्रवर्तनात्कर्मणोपि प्राधान्यादुभयव्यतिहारे लब्धे कर्मग्रहणात् क्रियाव्यतिहारोयं गृह्यते क्रियायाः धातुवाच्यत्वादन्तरङ्गत्वात् । तत्र प्रतिषेध इति । कर्मव्यतिहारे न ग-

षु कर्तृग्रहणं भावकर्मनिवृत्त्यर्थम् *। कर्मव्यतिहारादिषु कर्तृग्रहणं क्रियते भावकर्मणोरनेनात्मनेपदं मा भूदिति। इतरथा हि तत्र प्रतिषेधे भावकर्मणोः प्रतिषेधः *। अक्रियमाणे कर्तृग्रहणे भावकर्मणोरप्यात्मनेपदमनेन प्रसज्येत। तत्र को दोषः। तत्र प्रतिषेधे भावकर्मणोः प्रतिषेधः। तत्र प्रतिषेधे भावकर्मणोरप्यनेनात्मनेपदस्य प्रतिषेधः प्रसज्येत। व्यतिगम्यन्ते ग्रामाः व्यतिहन्यन्ते दस्यव इति। न वानन्तरस्य प्रतिषेधात् *। न वा एष दोषः। किं कारणम्। अनन्तरस्य प्रतिषेधात्। अनन्तरं यदात्मनेपदविधानं तस्य प्रतिषेधात्। कुत एतत्। अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति। पूर्वा प्राप्तिरप्रतिषिद्धा तया भविष्यति। ननु चेयं प्राप्तिः पूर्वां प्राप्तिं बाधते। नोत्सहते प्रतिषिद्धा सती बाधितुम्। उत्तरार्थं तर्हि कर्तृग्रहणं कर्तव्यम्। न कर्तव्यम्। क्रियते तत्रैव शेषात्कर्तरि परस्मैपदमिति द्वितीयं कर्तृग्रहणं कर्तव्यम्। किं प्रयोजनम्। कर्तैव यः कर्ता तत्र यथा स्यात् कर्ता चान्यश्च यः कर्ता तत्र मा भूदिति। कर्तरि कर्म॥ न गतिहिंसार्थेभ्यः॥ १५॥ प्रतिषेधे हसादीनामुपसंख्यानम् *। प्रतिषेधे हसादीनामुपसंख्यानं कर्तव्यम्। व्यतिहसन्ति। व्यतिजल्पन्ति। व्यतिपठन्ति। हरिवह्योरप्रतिषेधः *। संप्रहरन्ते राजानः संविवहन्ते गर्गैरिति। न वहिर्गत्यर्थः। देशान्तरप्रापणक्रियोत्र व-

---

तिहिंसार्थेभ्य इत्यनेन प्रतिषेध इत्यर्थः। न गति। हसादीनामिति। हसिप्रकाराणां शब्दक्रियाणामित्यर्थः। हरिवह्योरिति। हरतेर्हिंसार्थत्वाद्वहतेर्गत्यर्थत्वात्प्राप्तिः। ततः संप्रहरिष्यन्तौ दृष्ट्वा कर्णधनंजयावित्यत्र व्यतिहारो न विवक्षितः किं तर्हि योत्स्यमानावित्येतावद्विवक्षितम्। देशान्तरप्रापणक्रिय इति।

हि: । न गति: ॥ इतरेतरान्योन्योपपदाच्च ॥ १६ ॥ परस्परोपपदाच्च * । परस्परोपपदाच्चेति वक्तव्यम् । परस्परस्य व्यतिलुनन्ति । परस्परस्य व्यतिपुनन्ति । इतरेत ॥ विपराभ्यां जे: ॥ १९ ॥ उपसर्गग्रहणं कर्तव्यम् । इह मा भूत् । पराजयति सेनेति । तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । यद्यपि तावदयं पराशब्दो दृष्टापचार उपसर्गश्चानुपसर्गश्च । अयं खलु विशब्दो ऽदृष्टापचार उपसर्ग एव तस्यास्य कोन्यो द्वितीय: सहायो भवितुमर्हत्यन्यदत उपसर्गात् । तद्यथा । अस्य गोर्द्वितीयेनार्थ इति गौरेवोपादीयते नाश्वो न गर्दभ इति । विपराभ्याम् ॥ आङो दोनास्यविहरणे ॥ २० ॥ आङो दो ऽव्यसनक्रियस्य * । आङो दो ऽव्यसनक्रियस्येति वक्तव्यम् । इ-

---

भारं वहतीत्यादौ देशान्तरप्राप्त्युपसर्जनं प्रापणमस्य वाच्यम् । तत्र तु गतिर्नान्तरीयकत्वात्प्रतीयते न त्वसौ धात्वर्थ: । अस्यैव न्यायसिद्धार्थस्यानुवादकमर्थग्रहणम् । गर्गाणां तु प्रापणं कन्याहारकमिति वहेर्गत्यर्थत्वाभाव: । इतरेतरा । लौकिके शब्दव्यवहारो लाघवानादरादितरेतरादिशब्दाश्चोपसर्गाश्च कर्मव्यतिहारद्योतनाय प्रयुज्यन्ते । विपराभ्यां जे: । विशब्द इति । पक्षिवाची तु यो विशब्द: तस्य नपुंसकत्वाभावात्पुंसि विभक्त्या व्यवधानाद्वेरनन्तरो जयतिर्न सम्भवति । बहु विजयति वनमित्यत्र जहत्स्वार्थायां वृत्तौ वेरानर्थक्यादिह चार्थवतो ग्रहणादजहत्स्वार्थायामपि तदर्थस्योपसर्जनत्वादग्रहणम् । संबुद्ध्यन्तं तु वे इति रूपान्तरयुक्तत्वान्न गृह्यते । एकदेशविकृतस्यानन्यत्वाद्विशब्द एवायमिति चेत् । विरित्यस्य विभक्त्यन्तस्य वे इति विकारो न तु विशब्दस्येत्यदोष: । वीजयतइत्यत्र एकादेशस्य पूर्वं प्रत्यन्तवद्भावाद्विशब्दात्परो जयति: सम्भवत्येवेति चेत् । पूर्वस्य कार्ये कर्तव्ये ऽन्तवद्भाव: । न चात्र पूर्वस्य किं चित्कार्यमित्यदोष: । अस्य गोरिति । द्वितीयशब्दो लोके प्रयुज्यमानो यदपेक्षं द्वितीयत्वं तत्तु स्वजातीयएव सम्प्रत्ययं करोति । एवमिहापि विशब्दसाहचर्यात्पराशब्दोप्युपसर्गो गृह्यते । पक्षिवाचिनो विशब्दस्य सम्भवे तु द्वयोरपि दृष्टापचारत्वात्परस्परसाहचर्यादुपसर्गग्रहणं व्याख्येयम् । आङो दो । अव्यसनक्रियस्येति । व्यसनं विभाग: विकासनमित्यर्थ: । केवलो विहरणशब्द उपादीयमान: पादविहरणं गमयतीत्यास्यग्रहणं सूत्रे कृतम् । केवलो व्यसनशब्दो दु:-

हापि यथा स्यात् । विपादिकां व्याददाति कूलं व्याददातीति । तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । इहाङो दोनास्यइतीयता सिद्धम् । सोयमेवं सिद्धे सति यद्विहरणग्रहणं करोति तस्यैतत्प्रयोजनम् । आस्यविहरणसमानक्रियादपि यथा स्यात् । यथाजातीयका चास्यविहरणक्रिया तथाजातीयकात्रापि । स्वाङ्गकर्मकाच्च * । स्वाङ्गकर्मकाच्चेति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । व्याददते पिपीलिकाः पतङ्गस्य मुखमिति । आङो ॥ क्रीडोनुसंपरिभ्यश्च ॥ २१ ॥ उपसर्गग्रहणं कर्तव्यम् । इह मा भूत् । अनुक्रीडति माणवकमिति । समो ऽकूजने * । समो ऽकूजने इति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । संक्रीडन्ति शकटानि । आगमेः क्षमायाम् * । आगमेः क्षमायामुपसंख्यानं कर्तव्यम् । माणवक आगमयस्व तावत् । शिक्षे-

---

खादिषु वर्तत इति वार्तिके क्रियाग्रहणं कृतम् । आङो दोनास्य इति । आस्यसमवायिन्यां क्रियायां ददातिर्वर्तमान आस्यवृत्तिर्भवति । यथा लोमविषयहर्षणवृत्तिर्हृषिर्लोमसु वर्तत इत्युच्यते । ददातेरेवास्ये वृत्तिसम्भवो नान्येषां दारूणामिति तेषामिह ग्रहणाभावः । यद्येवं स्वं मुखमादत्त इत्यत्रापि मुखविषयत्वाद् दादानस्य प्रतिषेधः प्राप्नोति । नैष दोषः । आस्यसमवेतैव या क्रिया तस्यां वृत्तौ ददातिरास्ये वृत्तो भवति । ग्रहणं तु ग्राह्यगृहीतृविषयम् । अनास्य इति च पर्युदासः । आस्यानास्यसमुदायश्चास्यसदृश इति विधिरेव तत्र भवति । सोयमिति । आस्यग्रहणं विहरणविशेषोपलक्षणार्थमित्यसत्यप्यास्ये विहरणसद्भावान्निषेधो भवति । स्वाङ्गकर्मकादिति । स्वमङ्गं स्वाङ्गं न तु पारिभाषिकमद्रवन्मूर्त्तिमत्स्वाङ्गमिति । तेन परकीयास्यविहरणे विधिरेव भवति । क्रीडोनु । अनुक्रीडतीति । तृतीयार्थ इत्यनुः कर्मप्रवचनीयसंज्ञः । माणवकेन सह क्रीडतीत्यर्थः । एतच्च समा साहचर्याल्लभ्यते । आगमयस्वेति । सहस्व कं चित्कालं मा त्वरिष्ठा इत्यर्थः । शिक्षेरिति । केचिदाहुः शक्तिः सन्नन्तो गृह्यते इति विध्यर्थमिदम् । क्रियाविषयस्य शक्तिः प्रयुज्यते । भोक्तुं शक्नोति शयितुं शक्नोतीति प्रयोगदर्शनात् । इह तु जिज्ञासाविषयः शक्तिर्गृह्यते । विद्यां जिज्ञासितुं घटत इत्यर्थः । आत्मनेपदेनैव जिज्ञासाया अवगमाद् जिज्ञासितुमिति न प्रयुज्यते । अन्ये तु शिक्ष विद्योपादान इत्यस्य ग्रहणं नियमार्थं वर्णयन्ति विधेरेव तु

जिज्ञासायाम् *। शिक्षेर्जिज्ञासायामुपसंख्यानं कर्तव्यम्। विद्यासु शिक्षते। धनुषि शिक्षते। किरतेर्हर्षजीविकाकुलायकरणेषु *। किरतेर्हर्षजीविकाकुलायकरणेषूपसंख्यानं कर्तव्यम्। अपस्किरते वृषो हृष्टः। अपस्किरते कुक्कुटो भक्षार्थी। अपस्किरते श्वा आश्रयार्थी। हरतेर्गतताच्छील्ये *। हरतेर्गतताच्छील्ये उपसंख्यानं कर्तव्यम्। पैतृकमश्वा अनुहरन्ते। मातृकं गावोऽनुहरन्ते। आशिषि नाथः *। आशिषि नाथ उपसंख्यानं कर्तव्यम्। सर्पिषो नाथते मधुनो नाथते। आङि नुप्रच्छ्योः *। आङि नुप्रच्छ्योरुपसंख्यानं कर्तव्यम्। आनुते शृगालः। आपृच्छते गुरुमिति। शप उपलम्भने *। शप उपलम्भनउपसंख्यानं कर्तव्यम्। देवदत्ताय शपते। यज्ञदत्ताय शपते। क्रीडे.नु॥ समवप्रविभ्यःस्थः॥ २२॥ आङः स्थः प्रतिज्ञाने *। आङः स्थः प्रतिज्ञानइति वक्तव्यम्। अस्तिं सकारमातिष्ठते। आगमौ गुणवृद्धी आतिष्ठते। विकारौ गुणवृद्धी आतिष्ठते। समव॥ उदोनूर्ध्वकर्मणि॥ २४॥ उद ईहायाम् *। उद ईहायामिति वक्तव्यम्। इह मा भूत्। उत्तिष्ठति सेनेति। उदो॥

जायत्वात्सनन्तशकिग्रहणं न्याय्यम्। किरतेरिति। विक्षेपार्थः किरतिः। हर्षादयस्तु विषयत्वेनोपात्ताः। हर्षादिष्वेव अपाच्चतुष्पादिति सुड्विधीयते। हरतेरिति। गतं प्रकारः। पैतृकमिति। पितुरागतं प्रकारं सततं शीलयन्तीत्यर्थः। मातुरनुहरतीत्यत्र सादृश्यमात्रं विवक्षितं न तु प्रकारताच्छील्यमित्यात्मनेपदं तद्धितार्थेत्यत्र भाष्यकारेण न कृतम्। आशिषि नाथ इति। आशिष्येव नाथ इति नियमार्थमिदम्। सर्पिषो नाथते इति। सर्पिर्मे भूयादित्याशास्त इत्यर्थः। आनुत इति। उत्कण्ठापूर्वकं शब्दं करोतीत्यर्थः। शप उपलम्भनइति। उपलम्भनं प्रकाशनम्। देवदत्ताय शपतइति। श्लाघह्नुङिति सम्प्रदानसंज्ञा ज्ञीप्स्यमाने विवदन्ते। केचिदाहुः। यस्मा आख्यायते स सम्प्रदानम्। य आख्यायते स इत्यन्ये। उदोनू। उद ईहायामिति। ईहा विशिष्टा चेष्टा कायपरिस्पन्दात्मि-

उपान्मन्त्रकरणे ॥ २५ ॥ उपाद्देवपूजासंगतकरणयोः *। उपाद्देवपूजासंगतकरणयोरिति वक्तव्यम्। आदित्यमुपतिष्ठते । चन्द्रमसमुपतिष्ठते। संगतकरणे । रथिकानुपतिष्ठते । अश्वारोहानुपतिष्ठन्ते । बहूनामप्यचित्तानामेको भवति चित्तवान् । पश्य वानरसैन्येस्मिन्यदर्कमुपतिष्ठते॥१॥मैवं मंस्थाः सचित्तोयमेषोपि हि यथा वयम् । एतदप्यस्य कापेयं यदर्कमुपतिष्ठति॥२॥अपर आह । उपाद्देवपूजासंगतकरणमित्रकरणपथिष्विति वक्तव्यम्। देवपूजासंगतकरणयोरुदाहृतम् । मित्रकरणे । रथिकानुपतिष्ठते । अश्वारोहानुपतिष्ठते । पथिषु । अयं पन्थाः स्रुघ्नमुपतिष्ठते ।अयं पन्थाः साकेतमुपतिष्ठते।वा लिप्सायाम्*।वा लिप्सायामिति वक्तव्यम् । भिक्षुको ब्राह्मणकुलमुपतिष्ठते।भिक्षुके ब्राह्मणकुलमुपतिष्ठति।उपान्मन्त्रक॥ उद्विभ्यां तपः ॥२७॥ अकर्मकादित्येव। उत्तपति सुवर्णं सुवर्णकारः। स्वाङ्गकर्मकाच्च*।स्वाङ्गकर्मकाच्चेति वक्तव्यम् । उत्तपते पाणी वितपते पाणी । उत्तपते पृष्ठं वितपते पृष्ठम् । अथोद्विभ्यामित्यत्र किं प्रत्युदाह्रियते । निष्टप्यते इति । किं पुनः कारणमात्मनेपदमेवोदाह्रि-

का गृह्यते । उत्तिष्ठति सेनेति । उत्पद्यते जायते सेनेत्यर्थः । उपान्मन्त्र । उपाद्देवपूजेति । अमन्त्रकरणार्थमिदम् । अर्कमुपतिष्ठते इति । देवपूजां मत्वात्मनेपदं कृतम् । चापलमेतन्न पूजनमिति न कृतमपरत्र । अपर आहेति । सङ्गतकरणमुपश्लेषमात्रं मित्रकरणं त्वनुपश्लिष्टस्यापि मैत्रीसम्बन्धः । अयं पन्थाः स्रुघ्नमुपतिष्ठत इति।स्रुघ्नं प्राप्नोतीत्यर्थः।भिक्षुक इति। लिप्सया हेतुभूतया ब्राह्मणकुलमुपगच्छतीत्यर्थः।उद्विभ्याम्।भासनेवर्तमानस्तपिरद्विंपूर्वोकर्मकः।स्वाङ्गमित्योत्तरत्र च पूर्वसूत्रवत्स्वमङ्गं गृह्यत इतीहनभवति।देवदत्तोयज्ञदत्तस्यपाणिमुत्तपतीति । अथेति । किमयं विधिरथ नियम इत्यभिप्रायेण प्रश्नः । उद्विभ्यां तप आत्मनेपदमेव न यगादीति नियमोनेन क्रियत इत्याह । निष्टप्यत इति । विधिनियमसंभवे विधिर्बलवानिति मत्वाह । किं पुनरिति । विधिर्न संभवतीति मत्वा-

यते न पुनः परस्मैपदं प्रत्युदाहार्यं स्यात् । तपिरयमकर्मकः । अकर्मकाश्चापि सोपसर्गाः सकर्मका भवन्ति । न चान्तरेण कर्मकर्तारं सकर्मका अकर्मका भवन्ति । यदुच्यते न चान्तरेण कर्मकर्तारं सकर्मका अकर्मका भवन्तीति अन्तरेणापि कर्मकर्तारं सकर्मका अकर्मका भवन्ति । तद्यथा । नदी वहतीत्यकर्मकः । भारं वहतीति सकर्मकः । तस्मान्निष्टपतीति प्रत्युदाहार्यम् । उद्विभ्याम् ॥ आङो यमहनः ॥ २८ ॥ अकर्मकादित्येव । आयच्छति रज्जुं कूपात् । आहन्ति वृषलं पादेन । स्वाङ्गकर्मकाच्च* । स्वाङ्गकर्मकाच्चेति वक्तव्यम् । आयच्छते पाणी । आहते उदरमिति । आङो यमहनः ॥ समो गम्यृच्छिभ्याम् ॥२९॥ समो गमादिषु विदिप्रच्छिस्वरतीनामुपसंख्यानम्* । समो गमादिषु विदिप्रच्छिस्वरतीनामुपसंख्यानं कर्तव्यम् । संविते । संपृच्छते । संस्वरते । अर्तिश्रुदृशिभ्यश्च* । अर्तिश्रुदृशिभ्यश्चेति वक्तव्यम् । मा समृत । मा समृषाताम् । मा समृषत । अर्ति । श्रु । संशृणुते । दृशि । संपश्यते । उपसर्गादस्यत्यूह्योर्वावचनम्* । उपसर्गादस्यत्यूह्योर्वेति वक्तव्यम् । निरस्यति । निरस्यते । समूहति । समूहते ॥ आङ उद्गमने ॥४०॥ ज्योतिषामुद्ग-

---

ह । तपिरिति । भासते दीप्यतइत्यत्रार्थेऽकर्मक इत्यर्थः । अकर्मकाश्चेति । अनेकार्थत्वाद्धातूनामन्तर्भावितण्यर्थत्वादिति भावः । ततश्च तापने वर्तमानस्तपिः सकर्मकः । पुनः प्रयोजकव्यापाराविवक्षायां कर्तुः कर्मवद्भावाल्लिङ्कमात्मनेपदमिति पुनर्विधानं नियमार्थं संपद्यतइत्यन्यत्राप्यात्मनेपदं भवत्येव । इदानीं विधिपक्षमाश्रित्याह । अन्तरेणापीति । तदेवं ज्वलनवृत्तिस्तपिरकर्मकः । संतापने विलापने च सकर्मकः । कर्मकर्तरि तु यक्चिणोः प्रतिषेधे णिश्रन्थिग्रन्थीति वचनेन यक्चिणौ प्रतिषिद्धौ । समः । समो गम्यृच्छिभ्यामित्येतावत्सूत्रमिति वार्तिकमारब्धम् । उपसर्गादिति । अत्राकर्मकादिति न संबध्यते । आङः । ज्योति-

मने*। ज्योतिरुद्गमने इति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । आक्रामति धूमो हर्म्यतलादिति ॥ व्यक्तवाचां समुच्चारणे ॥४८॥ व्यक्तवाचामिति किमर्थम् । वरतनु संप्रवदन्ति कुक्कुटाः । व्यक्तवाचामित्युच्यमानेप्यत्र प्राप्नोति । एतेपि हि व्यक्तवाचः । प्रातश्च व्यक्तवाचः । कुक्कुटेनोदिते उच्यते कुक्कुटो वदतीति । एवं तर्हि व्यक्तवाचामित्युच्यते सर्वएव हि व्यक्तवाचस्तत्र प्रकर्षगतिर्विज्ञास्यते । साधीयो ये व्यक्तवाच इति । के च साधीयः । येषां वाच्यकारादयो वर्णाः व्यज्यन्ते । न चैतेषां वाच्यकारादयो वर्णा व्यज्यन्ते । एतेषामपि वाच्यकारादयोवर्णा व्यज्यन्ते । आतश्च व्यज्यन्ते । एवं ह्याहुः कुक्कुटाः कुकूकुकुटः कुकूडिति । नैवं ते प्राहुः । अनुकरणमेतत्तेषाम् । अथ वा नैवं विज्ञायते व्यक्ता वाग्येषां तइमे व्यक्तवाच इति । कथं तर्हि व्यक्ता वाचि वर्णा येषां तइमे व्यक्तवाच इति । व्यक्तवाचां समुच्चारणे ॥ अवाद्ग्रः ॥ ५१ ॥ अवाद्ग्रो गिरतेः*। अवाद्ग्र इत्यत्र गिरतेरिति वक्तव्यम् । गृणातेर्मा भूत् । तत्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । प्रयोगाभावात् । अवाद्ग्र इत्युच्यते । न चावपूर्वस्य गृणातेः प्रयोगोस्ति । अवाद्ग्रः ॥ समस्तृ-

षामिति । उद्गमने वर्तमानो ऽकर्मकः क्रमिः । इह तु नभः समाक्रामतीति न भवत्यात्मनेपदम् । अत्र हि क्रमिर्व्याप्तौ वर्तते न तूद्गमने । व्यक्तवाचाम् । सर्व एवेति । ये वदत्यर्थस्य कर्तारः । वदव्यक्तायां वाचीति पाठादिति भावः । अथ वेति । विनापि प्रकर्षगत्या व्यधिकरणपदबहुव्रीह्याश्रयणान्मनुष्या एव गृह्यन्ते । व्यक्ता वाचीति । वाचि अकारादयो वर्णा येषां व्यक्तास्तेषामित्यर्थः। शुकसारिकादीनां न सर्ववर्णविषयस्वाभाविकं व्यक्तवाक्त्वमपि तु पुरुषप्रयत्नवशेन कतिपयवर्णविषयमिति तत्रात्मनेपदाभावः। अवाद्ग्रः । न चावपूर्वस्येति । नियतविषयत्वात्केषां चित्क्रियाविशेषणानाम् । यथोर्यादयः अभ्वस्तिविषया एवेति भावः । समः । धातोस्तृतीयायोगासंभवात्तदर्थेन योगे भाव्यमात्मनेपदेन । स-

तीयायुक्तात् ॥ ५४ ॥ तृतीयायुक्तादिति किमर्थम् । उभौ लोकौ संचरसीमं चा मुंच देवल । तृतीयायुक्तादित्युच्यमानेप्यत्र प्राप्नोति । अत्रापि तृतीयया योग इति । एवं तर्हि तृतीयायुक्तादित्युच्यते । सर्वत्र च तृतीयया योगः । तत्र प्रकर्षगतिर्विज्ञास्यते । साधीयो यत्र तृतीयायोग इति । क्व च साधीयः । यत्र तृतीया श्रूयते । समस्तृ ॥ दाणश्च सा चेच्चतुर्थ्यर्थे ॥ ५५ ॥ सा चेत्तृतीया चतुर्थ्यर्थे इत्युच्यते । कथं नाम तृतीया चतुर्थ्यर्थे स्यात् । एवं तर्ह्यशिष्टव्यवहारे तृतीयानेन च विधीयते आत्मनेपदं च । दास्या संप्रयच्छते वृषल्या संप्रयच्छते । यः शिष्टव्यवहारः ब्राह्मणीभ्यः संप्रयच्छतीत्येव तत्र भवितव्यम् । यद्येवं नार्थोनेन । केनेदानीं तृतीया भविष्यत्यात्मनेपदं च । सहयुक्ते तृतीया स्याद् व्यतिहारे तङो विधिः । सहयुक्ते ऽप्रधानइत्येव तृतीया भविष्यति कर्तरि कर्मव्यतिहारइत्यात्मनेपदम् । दाणश्च ॥ उपाद्यमः स्वकरणे ॥ ५६ ॥ इह कस्मान्न भवति । स्वं शाटकान्तमुपयच्छतीति । अस्वं यदा स्वं करोति तदा भवितव्यम् ।

च सर्वत्र चरत्यर्थे संभवतीत्यभिप्रायेणाह । तृतीयायुक्तादिति किमर्थमिति । सर्वत्रेति । केचित्सर्वक्रियापेक्षमेतदुक्तमिति मन्यन्ते । यथा असिना छिनत्ति असिस्तैक्ष्ण्येन च्छिनत्ति तैक्ष्ण्यमात्मना छिनत्तीति । यत्रापि करणाभिधायि पदं न श्रूयते तत्रापि केन चित्कारणेन भाव्यमन्ततः एकस्यैव पदार्थस्य भेदविवक्षायामात्मकरणम् । अन्ये तु चरतिक्रियापेक्षमेवमुक्तमित्याहुः । नहि संचरणं कारणेन विना संभवति । यत्रेति । तत्र ह्यन्तरङ्गा करणप्रतीतिः । अन्यत्र तु करणस्य परिकल्प्यत्वाद्बहिरङ्गा । दाणश्च । अशिष्टव्यवहारइति । अशिष्टानां संकीर्णाचाराणां यो व्यवहारस्तस्मिन्नित्यर्थः । तत्र चेच्छब्दं चार्थे व्याचक्षाणा अनेनैवोभयं संगृहीतमित्याहुः । सहयुक्तइति । दास्यै विश्राण्य तया सह उपभुङ्क्ते इत्ययं वाक्यार्थः । उपाद्यमः । स्वस्य स्वत्वेन स्थितस्य गृहणादिकं करणं स्वकरणं गृह्यते इति मत्वा प्रश्नः । इहेति । अस्वमिति । अन्तरङ्गत्वान्निष्पादनल-

यद्येवं स्वीकरणमिति प्राप्नोति । विचित्रास्तद्धितवृत्तयः । नातस्तद्धित उत्पद्यते । उपाद्यमः स्वकरणे ॥ नानोर्ज्ञः ॥५८॥ अनोर्ज्ञः प्रतिषेधे सकर्मकवचनम् ॥*॥ अनोर्ज्ञः प्रतिषेधे सकर्मकग्रहणं कर्तव्यम् । इह मा भूत् । ओषधस्यानुजिज्ञासते इति । न वाऽकर्मकस्योत्तरेण विधानात् ॥*॥ न वा कर्तव्यम् । किं कारणम् । अकर्मकस्योत्तरेण विधानात् । अकर्मकाज्ज्ञानातेरुत्तरेण योगेनात्मनेपदं विधीयते पूर्ववत्सन इति । प्रतिषेधः पूर्वस्य च ॥*॥ पूर्वस्य चायं प्रतिषेधः । स च सकर्मकार्थ आरम्भः । कथं पुनर्ज्ञायते पूर्वस्यायं प्रतिषेध इति । अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति । कथं पुनर्ज्ञायते सकर्मकार्थ आरम्भ इति । अकर्मकाज्ज्ञानातेः सन आत्मनेपदवचने प्रयोजनं नास्तीति कृत्वा सकर्मकार्थो विज्ञायते । नानोर्ज्ञः ॥ शदेः शितः ॥६०॥ शदेः शितः परस्मैपदाश्रयत्वादात्मनेपदाभावः ॥*॥ शदेः शितः परस्मैपदाश्रयत्वादात्मनेपदस्याभावः । शीयते शीयेते शीयन्ते । किं च भोः शदेः शित्परस्मैपदेष्वित्युच्यते । न खलु परस्मैपदेष्वित्युच्यते परस्मैपदेषु तु विज्ञायते । कथम् । अनुदात्तङित आत्मनेपदं भावकर्मणोरात्मनेपदमित्येतौ द्वौ योगावुक्त्वा शेषात्कर्तरि परस्मैपदमित्युच्यते । एवं च न परस्मै-

चणोऽत्र करोत्यर्थो गृह्यते । नात इति । चूर्त्रिकल्पेन विधानादिति केचिदाहुः । प्रकृतेरविवक्षितत्वात्कार्यमात्रविवक्षायां नास्ति च्विरित्यपरे । नानोर्ज्ञः । ओषधस्येति । ओषधेन प्रवर्तितुमिच्छतीत्यर्थः । न वेति । पूर्वेण सकर्मकाज्ज्ञानातेः सन्नन्तादात्मनेपदं विधीयते । अकर्मकात्तु परत्वात्पूर्ववत्सन इत्यनेन । शदेः शितः । शदेरिति । शिद्विकरणोत्पत्तेः पूर्वमात्मनेपदनिमित्ताभावाच्छेषत्वात्परस्मैपदेन भाव्यम् । तत्र कृते शित्प्रत्ययेनानेन विहितं परस्मैपदं निवर्तयितुं शक्यत इत्यप्रतिपादकत्वलक्षणमप्रामाण्यमस्य सूत्रस्य प्राप्तम् । किं च भो इति । सार्वधातुकसंशब्दनेन शितो विधानं न परस्मैपदसंशब्दनेन । न खल्विति । सामर्थ्यादि-

पदेषूच्यते परस्मैपदेषु विज्ञायते । कः पुनरर्हत्येतौ योगावुक्त्वा शेषात्कर्तरि परस्मैपदं वक्तुम् । किं तर्हि अविशेषेण सर्वमात्मनेपदप्रकरणमनुक्रम्य शेषात्कर्तरि परस्मैपदमित्युच्यते । एवमपि परस्मैपदाश्रयो भवति । कथम् । इदं तावदयं प्रष्टव्यः यदीदं नोच्येत किमिह स्यादिति । परस्मैपदमित्याह । परस्मैपदमिति चेत्परस्मैपदाश्रयोयं भवति । सिद्धं तु लडादीनामात्मनेपदवचनात्*। सिद्धमेतत् । कथम् । शदेर्लडादीनामात्मनेपदं भवतीति वक्तव्यम् । सिद्ध्यति । सूत्रं तर्हि भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तं शदेः शितः परस्मैपदाश्रयत्वादात्मनेपदाभाव इति । नैष दोषः । शित इति नैषा पञ्चमी । का तर्हि । संबन्धे षष्ठी । शितो यः शदिः । कश्च शितः शदिः । प्रकृतिः । शदेः शित्प्रकृतेरिति । अथ वा ऽऽहायं शदेः शित इति । न च शदिः शिदस्ति । तएवं विज्ञास्यामः शदेः शिद्विषयादिति । अथ वा यद्यपि तावदेतदन्यत्र भवति विकरणेभ्यो नियमो बलीयानिति । इहैतन्नास्ति । विकरणो हीहाश्रीयते शित इति । उपसर्गपूर्वनियमे ऽड्व्यवायउपसंख्यानम्*।उपसर्गपूर्वनियमे ऽड्व्यवायउपसंख्यानंकर्तव्य-

---

ति भावः । कः पुनरिति । समस्तमेवात्मनेपदप्रकरणं महावाक्यं नियमार्थम् । तत्रानियमेन लादेशेषु कृतेषु शिति विकरणे कृते नियमोयं प्रवर्तते । शदेः शित एव न तु शत्स्यतीत्यादाविति भावः । एवमपीति । यद्यपि तात्पर्यपर्यालोचनेन प्रकरणस्य नियमार्थत्वं तथाप्येकैकसूत्रार्थपर्यालोचनकालेवान्तरव्यापारसंभवाद्विध्यर्थता संभवत्येव । अनारम्भे शेषपक्षे निक्षेपादारम्भे तत उद्धारात् । लडादीनामिति । आदिशब्दः प्रकारे येषु शिता भाव्यन्ते लडादयः । शित्प्रकृतेरिति । योग्यतया शित्प्रकृतित्वमाश्रित्य प्रागेव शिदुत्पत्तेरात्मनेपदं विधीयते । शिद्विषयादिति । शिद्विषयत्वाच्छदिरेव शिच्छब्देनाभिधीयते । अथ वेति । प्रकरणं नियमार्थम् । तत्र नियमात्पूर्वमात्मनेपदपरस्मैपदान्यनिय-

म् । न्यविशत व्यक्रीणीत । किं पुनः कारणं न सिध्यति । अटा व्यवहितत्वात् । ननु चायमड् धातुभक्तो धातुग्रहणेन ग्रहीष्यते । न सिध्यति । अङ्गस्य ह्यडुच्यते विकरणान्तं चाङ्गं सोऽसौ संघातभक्तो न शक्यो धातुग्रहणेन ग्रहीतुम् । एवं तर्हीदमिह संप्रधार्यमट् क्रियतां विकरण इति । किमत्र कर्तव्यम् । परत्वादडागमः । नित्या विकरणाः । कृतेऽप्यटि प्राप्नुवन्त्यकृतेऽपि । अडपि नित्यः । कृतेष्वपि विकरणेषु प्राप्नोत्यकृतेष्वपि प्राप्नोति । अनित्योऽट् । अन्यस्य कृतेषु विकरणेषु प्राप्नोत्यन्यस्याकृतेषु । शब्दान्तरस्य च प्राप्नुवन्विधिरनित्यो भवति । एवं तर्हीदमिह संप्रधार्यम् । अट् क्रियतां लादेश इति । किमत्र कर्तव्यम् । परत्वादडागमः । नित्यो लादेशः । कृतेऽप्यटि प्राप्नोत्यकृतेऽपि प्राप्नोति । नित्यत्वाल्लादेशस्यात्मनेपद एवाडागमो भविष्यति । नित्यत्वाल्लादेशस्यात्मनेपदे ऽडागम इति चेदटो नित्यनिमित्तत्वादात्मनेपदाभावः *। नित्यत्वाल्लादेशस्यात्मनेपदे ऽडागम इति चेदेवमुच्यते अडपि नित्यनिमित्तः कृतेऽपि लादेशे प्राप्नोत्यकृतेऽपि प्राप्नोति । अटो नित्यनिमित्तत्वादात्मनेपदस्याभावः । तस्मादुपसंख्यान-

मेन प्रवृत्तानि तच्चैतत्सूत्रारम्भसामर्थ्यात्पूर्वं विकरणः प्रवर्तते पश्चाच्छित एव शदेरात्मनेपदमिति नियमः । न्यविशतेति । ननु विकरणेभ्यो नियमो बलीयानिति प्रागेव विकरणोत्पत्तेर्नियमेन भाव्यं ततो नित्यत्वात्पूर्वं विकरणाः ततोऽडागम इति किं वार्तिकेन । उच्यते । एतदनाश्रित्यैतदुक्तम् । शब्दान्तरस्येति । विकरणास्तु शब्दान्तरादपि प्राप्नुवन्तो नानित्याः । कृतेऽप्यटीति । धातुभक्तत्वादटस्तद्ग्रहणेन ग्रहणाद्व्यवधानाभावात् । अडागमस्त्वनित्यः । स हि लादेशेषु कृतेषु विकरणैर्नित्यत्वात्प्रतिबध्यते । विकरणेषु कृतेषु शब्दान्तरप्राप्त्या अनित्यः । नित्यनिमित्तत्वादिति । कृतेऽपि लादेशे स्थानिवद्भावात्तु ङादिव्यपदेशोऽस्तीति प्रदर्शनार्थं निमित्तग्रहणमुपात्तम् । यद्यपि लादेशे कृते विकरणेन नि-

म् *। तस्मादुपसंख्यानं कर्तव्यम् । अन्तरङ्गस्तर्हि लादेशः । नैतद्विवदामहे ऽन्तरङ्गो नान्तरङ्ग इति । अस्त्वयं नित्यश्चान्तरङ्गश्च । तत्र खलु लादेशे कृते त्रीणि कार्याणि युगपत् प्राप्नुवन्ति । विकरणाः अडागमः नियम इति । तद्यदि सर्वतो नियमो लभ्येत कृतं स्यात्तत्तु न लभ्यम् । अथापि विकरणात्पूर्वमडिति अड् लभ्येत एवमपि कृतं स्यात् । तत्तु न लभ्यम् । किं कारणम् । आङ्गात्पूर्वं विकरणा एषितव्यास्तरतस्तरन्तीत्येवमर्थम् । अडाड्भ्यामप्यन्यदाङ्गं पूर्वमेषितव्यमुपार्च्छदित्येवमर्थम् । तत्र ह्याटि कृते सार्च्छकस्य ऋच्छिभावः प्राप्नोति । ननु च ऋच्छिभावे कृते शब्दान्तरस्याकृत आडिति कृत्वा पुनराड् भविष्यति । पुनर्ऋच्छिभावः पुनराडिति चक्रकमव्यवस्था प्राप्नोति । नैष दोषः । यत्तावदुच्यते । आङ्गात्पूर्वं विकरणा एषितव्याः तरतः तरन्तीत्येवमर्थमिति । भवेत्सिद्धं यत्र विकरणा नित्या

त्वत्वादड् बाध्यते तथापि यस्य च लक्षणान्तरेण निमित्तं विहन्यते न तदनित्यम् । तत्रोभयोर्नित्ययोः परत्वादट् प्राप्नोति । ननु भवतु परत्वादडागमः तस्य तु धातुभक्तत्वादव्यवधायकत्वात्सिद्ध्यत्यात्मनेपदम् । नैष दोषः । तत्र ह्यन्तरङ्गत्वाल्लादेशेषु कृतेषु नियमात् पूर्वं नित्यत्वाद्विकरणेषु कृतेषु अडागमो विकरणान्तभक्तत्वाच्छातोर्व्यवधायक इति न्यादिभ्यः परे विशादयो निरन्तरा न संभवन्तीत्यात्मनेपदाप्रसङ्ग इत्येवं भाष्यं चोद्यं व्यवस्थाप्यते । अन्तरङ्गस्तर्हीति । लकारमात्रापेक्षत्वात् । अडागमस्तु लकारविशेषापेक्षत्वाद्बहिरङ्गः । नैतदिति । न लादेशेन सह संप्रधारणा किं तु नियमेन सहेति भावः । तत्तु न लभ्यमिति । ननु पूर्वमेव ज्ञापकाद्विकरणेभ्यो नियमस्य बलीयस्त्वं प्रतिपादितं तत्किमुच्यते तत्तु न लभ्यमिति । उच्यते । अन्यथापि तज्ज्ञापकं समर्थयितुं शक्यते । कृतोपि विकरणो न व्यवधायक इति । यद्येवं नित्य एव नियमः । नैतदस्ति । यत्र केवलो विकरणो व्यवधायकस्तत्र भवतु नित्यो नियमः यथा निविशते निविशन्त इति । यत्र तु विकरणे कृते ऽडागमस्तत्राटो व्यवधायकत्वान्नियमो न प्राप्नोति । तरत इति । अत्र पूर्वमिव सति रूपं न सिध्यति । आटि कृत इति । आटश्चेति वृद्धिरेकादेशः प्राप्नोति ऋच्छिभावश्च । तत्र वर्णमात्राश्रयत्वा-

आङ्गमनित्यं तत्राङ्गात्पूर्वं विकरणाः स्युः । यत्र तु खलू-
भयं नित्यं परत्वात्तत्राङ्गं तावद्भवति । यदप्युच्यते अ-
डाड्भ्यामप्यन्यदाङ्गं पूर्वमेषितव्यमुपार्च्छदित्येवमर्थमि-
ति । अस्त्वत्राट् आटि कृते साट्कस्य ऋच्छिभावः ।
ऋच्छिभावे कृते शब्दान्तरस्याकृत आडिति कृत्वा पु-
नराड् भविष्यति । ननु चोक्तं पुनर्ऋच्छिभावः पुनरा-
डिति चक्रकमव्यवस्था प्राप्नोतीति । नैष दोषः । चक्र-
केष्विष्टतो व्यवस्था । अथ वा नेरिति नैषा पञ्चमी का
तर्हि विशेषणषष्ठी नेर्यो विशिः कश्च नेर्विशिः विशे-
ष्यः । व्यवहितश्चापि शक्यते विशेषयितुम् । अथ वा
निरपि पदं विशिरपि पदम् । पदविधिश्च समर्थानाम् ।
व्यवहितेपि सामर्थ्यं भवति । शदेः शितः ॥ पूर्वव-
त्सनः ॥६२॥ किमिदं पूर्वग्रहणं सनपेक्षं प्राक् सनो येभ्य

देकादेशोन्तरङ्गः । नानाश्रयत्वाच्च वार्णादाङ्गं बलीय इति नास्ति । ततश्चैका-
देशे कृते तस्यादिवद्भावादृच्छिभावः प्राप्नोति । तत ऋच्छदिति स्यान्न त्वार्च्छ-
दिति । ननु चेति । वस्तवत्प्रवृत्त्या कार्यमिह शास्त्रे संभवतीति भावः । यत्ताव-
दिति । तरत इत्यत्रानित्यमित्वं विकरणस्तु नित्य इति स एव प्रवर्तते।यत्र त्विति।
यथा तरतीति । अस्त्वत्राडिति । परत्वादृच्छिना भाव्यम् । अभ्युपगम्य वादेन
त्वेतदुच्यते । चक्रकेष्विति । व्यवस्थाकारिणा शास्त्रेण भाव्यमित्यव्यवस्थाहेतुः
पुनः प्रवृत्तिर्न भविष्यतीत्यर्थः । तदेवं स्थितमेतदन्तरङ्गत्वात्सादेशेषु कृतेषु पर-
त्वादडागमः । न चायं नियमः। शब्दान्तरस्य प्राप्नुवन्विधिरनित्यो भवति न तु
शब्दान्तरादिति । यतो ऽडागमस्यानित्यत्वं स्याद् विकरणस्य नित्यत्वम् । कृता-
कृतप्रसङ्गित्वात्तु द्वयोरपि नित्यत्वम् । अङ्गत्वाद्वत्याश्रयणाद्वा नास्ति शब्दान्त-
रप्राप्तिरटः । नेर्यो विशिरिति । व्यवहितस्याप्यर्थद्वारेण विशेष्यत्वात्संबन्धी भव-
तीत्यर्थः । अथ वेति । नेर्विश इत्यस्यायमर्थः । निशब्दात्परमात्मनेपदान्तं वि-
श्यवयवपदं साधु भवतीति सत्यप्यडागमे नेः पदमनन्तरमेवेति दोषाभावः ।
विशिरपीति । विशिशब्देन विश्यवयवः समुदाय उपचारादभिधीयते । पदवि-
धिश्चेति । न्यायप्राप्तार्थानुवादोयं न त्वेतत्प्रकृते उपयुज्यते इत्याहुः । पूर्ववत्स-
नः । पूर्वशब्दः संबन्धिशब्दत्वादवधिमपेक्षते तत्र को ऽत्रावधिरभिप्रेत इति पृ-
च्छति । किमिदमिति । येभ्य इति । योगस्थेभ्यो धातुभ्यो विधानाद् योगेभ्यो

आत्मनेपदमुक्तं तेभ्यः सन्नन्तेभ्योपि भवतीति । आहोस्विद् योगापेक्षम् । प्रागेतस्माद्योगाद्येभ्यो योगेभ्य आत्मनेपदमुक्तं तेभ्यः सन्नन्तेभ्योपि भवतीति । किं चातः । यदि सनपेक्षं निमित्तमविशेषितं भवति पूर्ववत्सनः न ज्ञायते किमन्ताद्भवितव्यमिति । अथ योगापेक्षमुत्तरत्र विधिर्न प्रकल्पेत बुभुक्षते उपयुयुक्षतइति । यथेच्छसि तथास्तु । अस्तु तावत्सनपेक्षम् । ननु चोक्तं निमित्तमविशेषितं भवतीति । निमित्तं च विशेषितम् । कथम् । सनमेवात्र निमित्तत्वेनापेक्षिष्यामहे । पूर्ववत्सन आत्मनेपदं भवति । कुतः । सन इति । अथ वा पुनरस्तु योगापेक्षम् । ननु चोक्तमुत्तरत्र विधिर्न प्रकल्पेतेति । विधिश्च प्रक्लृप्तः । कथम् । उत्तरत्रापि पूर्ववत्सन इत्येवानुवर्तिष्यते । किमर्थं पुनरिदमुच्यते पूर्ववत्सन इति शदिम्रियत्यर्थम् । शदिम्रियत्यर्थो ऽयमारम्भः । शदिम्रियतिभ्यां सन्नन्ताभ्यामात्मनेपदं मा भूदिति । इतरथा हि ताभ्यां सन्नन्ताभ्यामात्मनेपदप्रति-

---

विहितमित्युच्यते । पञ्चद्वयेपि तेन तुल्यमिति तृतीयान्ताद्वतिः न तु पञ्चम्यन्तात् । लक्षणाभावात् । तुल्यार्थैरिति विहिता तृतीया सर्वविभक्त्यर्थानन्तर्भावयतीति पञ्चम्यर्थस्यात्र ग्रहणमुपपन्नमेव । यथा ब्राह्मणवद्वैश्याद्धीतइति ब्राह्मणादिव वैश्यादधीतइत्यर्थः । वैश्यापादानकस्याध्ययनस्य ब्राह्मणापादानकमध्ययनमुपमानम् । तत्र च ब्राह्मणशब्दो वर्तते तेन ब्राह्मणेन तुल्यं वैश्यादधीतइति तृतीयान्ताद्वतिरेवमिहापि पूर्ववदिति द्रष्टव्यम् । किमन्तादिति । ततश्चाप्रतिपत्तिः स्यात् । यदि नामात्मनेपदनियमविधानसामर्थ्यादनेन सर्वधातुभ्य आत्मनेपदं भवतीत्येतल्लभ्येत विषयविभागस्तु न ज्ञायेतेति भावः । सनमेवेति । प्रत्यासत्त्येति भावः । उत्तरत्रापीति । उत्तरेषु वाक्यभेदेन पूर्ववत्सन इत्येतत्सम्बध्यते । प्रोपाभ्यां युजेरात्मनेपदं भवति । ततः पूर्ववत्सन इति । किमर्थमिति । विधिनिषेधोभयपक्षसंभवात्प्रश्नः । यथा पूर्वयोरिति । नानोर्ज्ञः प्रत्याङ्भ्यां श्रुव इत्येतयोः । इह च शदिम्रियतो अनुवर्तेते इति भावः । यथेच्छसी-

षेधः *। इतरथा हि अनुच्यमानेस्मिन् शदिम्रियतिभ्यां सन्नन्ताभ्यामात्मनेपदस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः स्यात् । शिशत्सति । मुमूर्षति । कथं पुनः पूर्ववत्सन इत्यनेन शदिम्रियतिभ्यां सन्नन्ताभ्यामात्मनेपदस्य प्रतिषेधः शक्यो विज्ञातुम् । वतिनिर्देशोयम् । कामचारश्च वतिनिर्देशे वाक्यशेषं समर्थयितुम् । तद्यथा । उशीनरवन्मद्रेषु यवाः, सन्ति न सन्तीति । मातृवदस्याः कलाः, सन्ति न सन्तीति । एवमिहापि पूर्ववद्भवति न भवतीति । न भवतीत्येवं वाक्यशेषं समर्थयिष्यामहे । यथा पूर्वयोर्योगयोः सन्नन्ताभ्यामात्मनेपदं न भवति । एवमिहापि शदिम्रियतिभ्यां सन्नन्ताभ्यामात्मनेपदं न भवतीति । यदि तर्हि शदिम्रियत्यर्थोयमारम्भः विधिर्न प्रकल्पते । आसिसिषते । शिशयिषते । अथ विध्यर्थः । शदिम्रियतिभ्यां सन्नन्ताभ्यामात्मनेपदं प्राप्नोति । यथेच्छसि तथास्तु । अस्तु तावत्प्रतिषेधार्थः । ननु चोक्तं विधिर्न प्रकल्पते इति । विधिश्च प्रक्लृप्तः । कथम् । एतदेव ज्ञापयति सन्नन्तादात्मनेपदं भवतीति । यदयं शदिम्रियतिभ्यां सन्नन्ताभ्यामात्मनेपदस्य प्रतिषेधं शास्ति । अथ वा पुनरस्तु विध्यर्थः । ननु चोक्तं शदिम्रियतिभ्यां सन्नन्ताभ्यामात्मनेपदं प्राप्नोतीति । नैष दोषः । प्रकृतं सनो नेत्यनुवर्तिष्यते । क्व प्रकृतम् । ज्ञाश्रुस्मृदृशां सनः । नानोर्ज्ञः । सकर्मकात्सनो न भवति । प्रत्याङ्भ्यां श्रुवः । सनो न । शदेः शितः । सनो न । म्रियतेर्लुङ्लिङोश्च । सनो नेति । इहेदानीं पूर्ववत्सन इति सन इत्यनुवर्तते नेति निवृत्तम् । एवं च कृत्वा

ति । निषेधपक्षेपि निषेधादेव सन्नन्तात् पूर्ववद्विधिरनुमीयते । विधिपक्षे शदि-

सोऽप्यदोषो भवति यदुक्तं निमित्तमविशेषितं भवतीति । नैव वा पुनरत्र शदिम्रियतिभ्यां सन्नन्ताभ्यामात्मनेपदं प्राप्नोति । किं कारणम् । शदेः शित इत्युच्यते । न च शदिरेवात्मनेपदस्य निमित्तम् । किं तर्हि शिदपि निमित्तम् । अथापि शदिरेव शित्परस्तु निमित्तम् । न चायं सन्परः शित्परो भवति । यत्र तर्हि शिन्नाश्रीयते म्रियतेर्लुङ्लिङोश्चेति । अत्रापि न म्रियतिरेवात्मनेपदस्य निमित्तं किं तर्हि लुङ्लिङावपि निमित्तम् । अथापि म्रियतिरेव लुङ्लिङ्परस्तु निमित्तम् । न चायं सन्परः लुङ्लिङ्परो भवति । किं पुनः पूर्वस्य यदात्मनेपददर्शनं तत्सन्नन्तस्यातिदिश्यते । एवं भवितुमर्हति । पूर्वस्यात्मनेपददर्शना त्सन्नन्तादात्मनेपदभाव इति चेद्गुपादिष्वप्रसिद्धिः* । पूर्वस्यात्मनेपददर्शनात्सन्नन्तादात्मनेपदं भवतीति चेद् गुपादिष्वप्रसिद्धिः गुपादीनां न प्राप्नोति । जुगुप्सते मीमांसतइति । न ह्येतेभ्यः प्राक्सन आत्मनेपदं नापि परस्मैपदं पश्यामः । सिद्धं तु पूर्वस्य लिङ्गातिदेशात् * । सिद्धमेतत् । कथम् । पूर्वस्य यदात्मनेपदलिङ्गं तत्सन्नन्तस्याप्यतिदिश्यते । ज्ञाादिषु तु लिङ्गप्रतिषेधः * । ज्ञा-

म्रियत्योः सनो नेत्यनुवृत्त्या न भविष्यति । एवं च कृत्वेति । द्वितीयसन्ग्रहणस्येहानुवृत्त्येति भावः । न च शदिरेवेति । सामग्र्याः कारणत्वं न केवलस्य शदेः, सा चेह सामग्री नास्ति । सनः पूर्वस्य शदेः शितोऽभावात् । अथापीति । शिता विशेष्यमाणत्वाच्छदेरेव प्राधान्यात् । यत्र तर्हीति । म्रियतेर्ङित्त्वात् पूर्ववत्सन इति सन्नन्तात्प्राप्नोत्येवेति भावः । अत्रापीति । म्रियतेर्लुङ्लिङोश्चेति नियमार्थमारब्धमिति भावः । किं पुनरिति । किमयं कार्यातिदेशः यथा पूर्वस्मादात्मनेपदं विधीयते तथा सन्नन्तादपीति । आहोस्विन्निमित्तातिदेशः पूर्वस्य यन्निमित्तं ङित्त्वादि तत्सन्नन्तस्यातिदिश्यते । निमित्ते चातिदिष्टे तत्प्रयुक्तत्वादेव कार्यं भवतीति प्रश्नः । न ह्येतेभ्य इति । नित्यसन्विषयत्वात् । ज्ञाादिष्विति । अनुपराभ्यां कृञ इत्यनेन परस्मैपदमेव विधीयते न तु ञित्त्वं निवर्त्यते । पूर्व-

दिषु तु लिङ्गस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । अनुचिकीर्षति पराचिकीर्षतीति । अस्तु तर्हि प्राक् सनो येभ्य आत्मनेपदं दृष्टं तेभ्यः सन्नन्तेभ्योपि भवतीति । ननु चोक्तं पूर्वस्यात्मनेपददर्शनात्सन्नन्तादात्मनेपदभाव इति चेद्गुपादिष्वप्रसिद्धिरिति । नैष दोषः । अनुबन्धकरणसामर्थ्याद्भविष्यति । अथ वा अवयवे कृतं लिङ्गं समुदायस्य विशेषकं भवति । तद्यथा । गोः सक्थ्नि कर्णे वा कृतं लिङ्गं समुदायस्य विशेषकं भवति । यद्यवयवे कृतं लिङ्गं समुदायस्य विशेषकं भवति । जुगुप्सयति मीमांसयतीत्यत्रापि प्राप्नोति । नैष दोषः । अवयवे कृतं लिङ्गं कस्य समुदायस्य विशेषकं भवति यं समुदायं योऽवयवो न व्यभिचरति । सनं च न व्यभिचरति । णिचं च पुनर्व्यभिचरति । तद्यथा । गोः सक्थ्नि कर्णे वा कृतं लिङ्गं गोरेव विशेषकं भवति न गोमण्डलस्य । प्रत्ययग्रहणं णियगर्थम्* । प्रत्ययग्रहणं कर्तव्यम् । पूर्ववत्प्रत्ययादिति वक्तव्यम् । किं प्रयोजनम् । णियगर्थम् । णियगन्तादपि यथा स्यादिति । आकुस्मयते । विकुस्मयते । हृणीयते महीयते इति । तत्र को दोषः । तत्र हेतुमण्णिचः प्रतिषेधः * । तत्र हेतुमण्णिचः प्रतिषेधो वक्तव्यः । आसयति शाययतीति । सूत्रं च भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । कथमाकुस्मयते विकुस्मयते हृणीयते महीयते इति । अनुबन्धकरणसामर्थ्याद्भविष्यति । अथ वा अवयवे कृतं लिङ्गं समुदायस्य विशेषकं

कार्यं त्वतिदिश्यमाने अत्र दोषाभावः । परस्मैपदेनात्मनेपदस्य बाधितत्वात् । पूर्वस्यात्मनेपदकार्यादर्शनात्सन्नन्तस्याप्रसङ्गात् । अनुबन्धे ति । तत्सामर्थ्यात्सन्व्यवधायकः । अथ वेति । समुदाये लिङ्गासङ्गस्य उपायो ऽवयवे लिङ्गासङ्गः । प्रत्ययग्रहणमिति । यद्येवमतिप्रसङ्गः पणायति पनायतीति । तत्र केचिदाहुः ।

भवति तद्यथा । गोः सक्थनि कर्णे वा कृतं लिङ्गं समुदायस्य विशेषकं भवति । यद्यवयवे कृतं लिङ्गं समुदायस्य विशेषकं भवति हृणीययति महीययतीत्यत्रापि प्राप्नोति । अवयवे कृतं लिङ्गं कस्य समुदायस्य विशेषकं भवति यं समुदायं यो ऽवयवो न व्यभिचरति । यकं च न व्यभिचरति णिचं तु व्यभिचरति । तद्यथा । गोः सक्थनि कर्णे वा कृतं लिङ्गं गोरेव विशेषकं भवति न गोमण्डलस्य । पूर्ववत्सनः ॥ आम्प्रत्ययवत्कृञोनुप्रयोगस्य ॥६३॥ कृञ्ग्रहणं किमर्थम् । इह मा भूत् । ईहामास ईहामासतुः ईहामासुः । कथं चात्रास्तेरनुप्रयोगो भवति । प्रत्याहारग्रहणं हि तत्र विज्ञायते । कथं पुनर्विज्ञायते तत्र प्रत्याहारग्रहणमिति । इह कृञ्ग्रहणात् । इह कस्मात्प्रत्याहारग्रहणं न भवति । इहैव च कृञ्ग्रहणात् अथेह कस्मान्न भवति । उदुम्भाञ्चकार । उदुब्जाञ्चकार । ननु चाम्प्रत्ययवदित्युच्यते न चात्राम्प्रत्ययादात्मनेपदं पश्यामः । न ब्रूमो ऽनेनेति । किं तर्हि । स्वरितञितः कर्त्रभिप्राये क्रियाफले आत्मनेपदं भवतीति । नैष दोषः । इदं नियमार्थं भविष्यति । आम्प्रत्ययवदेवेति । यदि नियमार्थं, विधिर्न प्रकल्पते । ईहांचक्रे ऊहांचक्रे

पूर्ववद् णियक्सन इति प्रत्ययविशेषा एव निर्दिष्टव्याः । अन्ये त्वाहुः । एवं पाठे भाष्यं वार्तिकं च न व्याख्यातं भवतीति हेतुमण्णिचः प्रतिषेध इत्यतिप्रसङ्गविषयोपलक्षणार्थं हेतुमण्णिज्ग्रहणम् । आम्प्रत्यय । कृञ्ग्रहणमिति । कृञ एवानुप्रयोगो विहितो नान्यस्येति भावः । अथेह कस्मादिति । स्वरितञित इत्यनेनेति भावः । ननु संविधाने ऽनेनात्मनेपदं विधीयते यथा च यात्यादयः संविधानेन वर्तन्ते तथोब्जादयोपि तदर्थानुपाती च करोतिस्यप्यत्र विषये संविधानेन वर्तते इत्यात्मनेपदस्याप्रसङ्गः । नैष दोषः । संविधानएवात्र विषये यदोब्जादयो वर्तन्ते शब्दशक्तिस्वाभाव्यात्तदर्थाभिव्यक्तये तदा करोतिः

इति । विधिश्च सङ्क्लृप्तः । कथम् । पूर्ववदिति वर्तते । आम्प्रत्ययवत्पूर्ववच्चेति । आम्प्रत्यय ॥ प्रोपाभ्यां युजेरयज्ञपात्रेषु ॥६४॥ स्वराद्युपसृष्टादिति वक्तव्यम् । उद्युङ्क्ते । अनुयुङ्क्ते । अपर आह । स्वराद्यन्तोपसृष्टादिति वक्तव्यम् । प्रयुङ्क्ते । विनियुङ्क्ते । प्रोपाभ्याम् ॥ समः क्ष्णुवः ॥६५॥ किमर्थं विदेशस्थस्य ग्रहणं क्रियते न समो गमादिष्वित्येवोच्येत । समः क्ष्णुवः सकर्मकार्थं वचनम्* । सकर्मकार्थोयमारम्भः । अकर्मकादिति तत्रानुवर्तते । समः ॥ भुजोनवने ॥६६॥ अनवनकौटिल्ययोरिति वक्तव्यम् । इहापि यथा स्यात् । प्रभुजति वाससी । निभुजति जानुशिरसी इति । तत्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । यस्य भुजेरवनमनवनं चार्थस्तस्य ग्रहणं न चास्य भुजेरवनमनवनं चार्थः । भुजोनवने ॥ णेरणौ यत्कर्म णौ चेत्स कर्तानाध्याने ॥६७॥ णेरात्मनेपदविधाने ऽण्यन्तस्य कर्मणस्तत्रोपलब्धिः* । णेरात्मनेपदविधाने ऽण्यन्तस्य यत्कर्म यदा ण्यन्ते तदेव

प्रयुज्यमानः संविधानविषय इति मत्वा चोद्यमुपन्यस्तम् । परिहृतं च पूर्ववद्ग्रहणानुवृत्त्या वाक्यभेदेन । तत्रैकेन वाक्येन विधिः क्रियते द्वितीयेन नियमः । प्रोपाभ्याम् । स्वराद्यन्तोपसृष्टादिति । सम्निस्दुरित्येतान्निरस्य सर्वे उपसर्गाः संगृहीताः । भुजोनवने । यस्य भुजेरिति । संसर्गवद्विप्रयोगोपि हि विशेषस्मृतिहेतुः । यथा दोग्ध्रीपर्यायो धेनुशब्द उपादीयमानः संसर्गिभिर्विशेषैर्व्यवस्थाप्यते । सवत्सा धेनुरानीयतां सकिशोरा सकरभा सबर्करेति । एवमवत्सा अकिशोरा अकरभा अबर्करेति विशिष्टैव धेनुः प्रतीयते । यस्या येन दृष्टः संसर्गः सैव तद्रहिता ऽऽनीयते । णेरणौ । एकस्मिन्वाक्ये कर्मान्तरनिवृत्तिरलभ्येति णेरिति वार्तिकारम्भः । एकवाक्यतायां ह्ययमर्थः । ण्यन्तादात्मनेपदं भवति अण्यन्तावस्थायां यत्कर्म ण्यन्तावस्थायां यदि स कर्ता भवत्याध्यानादन्यश्चेति । भवति च कर्मान्तरसद्भावेप्यणौ कर्म णौ कर्ता । भाष्यकारस्तु वाक्यभेदाश्रयेणैतमर्थं साधयति । णेरात्मनेपदं भवतीत्येकं वाक्यम् । ततो ऽणौ यत्कर्म

कर्म भवति तदा आत्मनेपदं भवतीति वक्तव्यम् । इतरथा हि सर्वप्रसङ्गः*। इतरथा हि सर्वत्र प्रसङ्गः स्यात् । इहापि प्रसज्येत । आरोहन्ति हस्तिनं हस्तिपकाः आरोहयमाणो हस्ती स्थलमारोहयति मनुष्यान् । तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । एवं वक्ष्यामि । णेरात्मनेपदं भवति । ततः अणौ यत्कर्म णौ चेत् । अण्यन्ते यत्कर्म णौ चेत् णौ यदि तदेव कर्म भवति । ततः स कर्ता । कर्ता चेत्स भवति णाविति । यद्येवं कर्मकर्तायं भवति तत्र कर्मकर्तृत्वात्सिद्धम् ।

णौ चेदिति द्वितीयम् । अत्र वाक्ये यत्तदोर्नित्यसंबन्धाद्यच्छब्देन तच्छब्द आक्षिप्यते । धर्मान्तरस्य चानिर्देशात्कर्मत्वमेव संनिधानात्प्रतिनिर्दिश्यते । अणौ यत्कर्म णौ चेत्तत्कर्मेति प्रतिनिर्देशेन च कर्मान्तरव्यावृत्तिः क्रियते न त्वणौ कर्मणो णौ कर्मत्वसद्भावः प्रतिपाद्यते । स कर्तेति वाक्यान्तरेण तस्य कर्तृत्वप्रतिप्रनाद् युगपदेकक्रियापेक्षया कर्मत्वकर्तृत्वविरोधादेकस्य । यथेष्टं वाक्यशेषपरिकल्पनादणौ यत्कर्म णौ चेत्तदेव कर्मेत्येवकाराध्याहारात्कर्मान्तरनिवृत्तिलाभः । ततः स कर्तेति तृतीयं वाक्यमणौ कर्मणो णौ कर्तृत्वप्रतिपादनपरम् । एवमेषां वाक्यानामेकवाक्यत्वे महावाक्यं लक्ष्यसंस्कारकं संपद्यते । यद्येवमिति । यथा लुनाति केदारं देवदत्तः लूयते केदारः स्वयमेवेति केदारः कर्मकर्ता तथा ण्यन्तेपि भवति लावयते केदारः स्वयमेवेति । कथमिति चेत् । उच्यते । लुनातिस्तावद्द्विधाभवनोपसर्जने द्विधाभावने वर्तते । लुनाति केदारं देवदत्तः । द्विधाभवन्तं द्विधाभावयतीत्यर्थः । यदा तु केदारस्य सौकर्यातिशयविवक्षायां देवदत्तस्य व्यापारो न विवक्ष्यते तदा द्विधाभवनमात्रे लुनातिर्वर्तते अनेकार्थत्वाद्धातूनाम् । भिन्ना एव वा धातवो भिन्नार्थाः सारूप्यात्तु तत्त्वाध्यवसायः । तत्र द्विधाभवने केदारस्य कर्तुः कर्मवत्कर्मणा तुल्यक्रियत इति कर्मकार्याण्यतिदिश्यन्ते । तेन लूयते केदारः स्वयमेवेत्यादयः प्रयोगा उपपद्यन्ते । अत्रापि स्वयमित्यस्य यदा आत्मनेत्यर्थस्तदा आत्मापेक्षया कर्मत्वमस्त्येवेति लूयते केदार इत्येतावदुदाहार्यम् । वृत्तिकाराणां तु स्वयमिति वचनं कर्मान्तरव्युदासपरं विज्ञेयम् । अथ वा स्वयमित्यनेन करणत्वमात्मनः प्रतिपाद्यते न तु कर्तृत्वम् । ततो यदा द्विधाभवनवृत्ते लुनातेर्देवदत्तादिप्रयोजकव्यापारे णिजुत्पद्यते तदाय एवार्थो लुनाति केदारं देवदत्त इति स एवार्थो लावयति केदारं देवदत्त इति । पुनः केदारस्य सौकर्यातिशयविवक्षायामविवक्षिते देवदत्तस्य व्यापारे द्विधाभवनमात्रवृत्तिर्लावयतिः सम्पद्यते । ततश्च य एवार्थो लूयते

कर्मकर्तृकत्वात्सिद्धमिति चेद्यक्चिणोर्निवृत्त्यर्थं वचनम्* । कर्मकर्तृत्वात्सिद्धमिति चेद् यक्चिणोर्निवृत्त्यर्थमिदं वक्तव्यम् । कर्मापदिष्टौ यक्चिणौ मा भूतामिति । न वा यक्चिणोः प्रतिषेधात्* । न वा एष दोषः । किं कारणम् । यक्चिणोः प्रतिषेधात् । प्रतिषिद्धावेते अत्र यक्चिणौ । यक्चिणोः प्रतिषेधे हेतुमण्णिश्रिब्रूञामुपसंख्यानमिति । यस्तर्हि न हेतुमण्णिच् तदर्थमिदं वक्तव्यम् । तस्य कर्मापदिष्टौ यक्चिणौ मा भूतामिति । उदपुपुच्छत पुच्छं स्वयमेव । अत्रापि यथा भारद्वाजीयाः पठन्ति तथा भवितव्यं प्रतिषेधेन । यक्चिणोः प्रतिषेधे णिश्रन्थिग्रन्थिब्रूञात्मनेपदाकर्मकाणामुपसंख्यानमिति । स चावश्यं प्रतिषेध आश्रयितव्यः । इतरथा हि यत्र

केदारः स्वयमेवेति स एव लावयते केदारः स्वयमेवेति । न च प्रयोज्यप्रयोजकभावनिवृत्तौ णिचो निवृत्तिः । उपायनिवृत्तावप्युपेयानिवर्तनात् । सिद्धस्य शब्दस्य व्युत्पत्तये हि प्रकृतिप्रत्ययविभागकल्पना आश्रीयते । अर्थस्योपादानं त्यागश्च क्रियते । लौकिके तु व्यवहारे सौकर्यमात्रविवक्षायां लावयते केदार इति प्रयुज्यते । एवं तावन्निवृत्तप्रेषणाद्धातोः प्राकृतेऽर्थे णिजुच्यते इत्येतत्पक्षाश्रयेण कर्मकर्ता व्याख्यातः । अपरः कल्पः । लुनाति केदारं देवदत्तः । लुनन्तं देवदत्तं सौकर्यातिशयात्केदारः प्रयुङ्क्ते इति केदारव्यापारे णिजुत्पद्यते लावयति केदारो देवदत्तेनेति । पुनः प्रयोज्यप्रयोजकभावाविवक्षायां लावयते केदारः स्वयमेवेति प्रयुज्यते । तत्र पूर्वप्रक्रियाश्रयणे कर्मवत्कर्मणा तुल्यक्रिय इति सिद्धमात्मनेपदम् । तथा हि । लावयति केदारं देवदत्त इत्यत्र यस्मिंल्लावयतौ धातौ यादृशी कर्मावस्थायां केदारस्य द्विधाभवनलक्षणा क्रिया तस्मिन्नेव धातौ तादृशी कर्त्रवस्थायामिति सिद्धं लावयते केदारः स्वयमेवेति । द्वितीया तु प्रक्रियासूत्रे एतस्मिन्नारब्धे सम्भवतीति प्रदर्शिता न तु तस्यां कर्मवद्भावः प्राप्नोति । लावयतौ केदारस्य कर्मत्वाभावात् कर्मणा समानधातौ तुल्यक्रियत्वाभावात् कर्मणा समानधातौ तुल्यक्रियत्वाभावात् । यक्चिणोर्निवृत्त्यर्थमिति । अणौ यत्कर्म णौ चेत्स कर्ता तदा णेरात्मनेपदमेव नान्यदिति नियमार्थमेतदित्यर्थः । उदपुपुच्छत पुच्छमिति । कथं पुनरत्राणौ कर्म विद्यते यावता पुच्छशब्दो द्रव्यवचनः । अत्राहुः । अस्मिन्नेव विषये पुच्छशब्दः पुच्छकर्मिकायामुदसनक्रियायां वर्तते । तस्मात् स्वार्थे णिङ् प्रत्ययः । ततो यदा भ्राम्यमाणं पुच्छं

नियमस्ततोन्यत्र प्रतिषेधः* । अनुच्यमाने ह्येतस्मिन्यत्र नियमस्ततोन्यत्र तेन यक्चिणोः प्रतिषेधो वक्तव्यः स्यात् । गणयति गणं गोपालः । गणयति गणः स्वयमेव । आत्मनेपदस्य च* । आत्मनेपदस्य च प्रतिषेधो वक्तव्यः । गणयति गणः स्वयमेव । आत्मनेपदप्रतिषेधार्थं तु* । आत्मनेपदप्रतिषेधार्थमिदं वक्तव्यम् । गणयति गणः स्वयमेव । इष्यतएवात्रात्मनेपदम् । किमिष्यतएव आहोस्वित्प्राप्नोत्यपि । इष्यते च प्राप्नोति च । कथम् । अणाविति कस्येदं णेर्ग्रहणं यस्माण्णेः प्राक्कर्म वा कर्ता वा विद्यते । न चैतस्माण्णेः प्राक्कर्म कर्ता वा विद्यते । इदं तर्हि प्रयोजनम् । अनाध्यानइति वक्ष्यामीति । इह मा भूत् । स्मरति वनगुल्मस्य कोकिलः । स्मरयत्येनं वनगुल्मः स्वयमेवेति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । कर्मापदिष्टा विधयः कर्मस्थभावकानां कर्म-

---

संस्कारवशाच्चक्रमिव भ्रमणक्रियायां भूतायां स्वातन्त्र्येण विवक्ष्यते तदा उदपुपुच्छ इत्यात्मनेपदमेव णिङन्ताद् यथा स्यादित्येवमर्थमिदं सूत्रं संपद्यते। गणयति गण इति। गणेर्णावेवकर्मणावेवकर्तृत्वस्य नियमस्याव्यापाराच्चिण्यक्चिणोरिति वक्तव्य एव प्रतिषेध। तस्यैव च व्यापकत्वान्नार्थोऽनेन सूत्रेणेत्यर्थः। कथं पुनरत्र कर्मवद्भावप्राप्तिः। यावता कर्मस्थभावकानां कर्मस्थक्रियाणां च कर्मवद्भावो विधीयते। गणनं च संख्यानिमित्तकः परिच्छेदो ज्ञानविशेषः कर्तरि वर्तते। नैष दोषः। भागशो व्यवस्थापनेपि गणिर्वर्तते। भागशोवतिष्ठमानं गणं गोपालको ऽवस्थापयति। तत्रानुकूलत्वाद्गणस्यैव कर्तृत्वविवक्षायामस्ति कर्मस्थभावकत्वात्कर्मवद्भावः। आत्मनेपदप्रतिषेधार्थमिति। अणौ कर्मणो णौ कर्तृत्वे आत्मनेपदं यथा स्याद् णौ तु कर्मणो णौ कर्तृत्वे मा भूदित्येवमर्थमिदमित्यर्थः। न चैतस्मादिति। नित्यत्वाण्णिचः केवलानां चुरादीनां प्रयोगाभावादणौ कर्मणो संभवाभावादिति हेतुमण्णिचो ग्रहणम्। प्रतिषेधोप्यणाविति तस्यैव प्रत्यासत्त्या न्याय्य इत्यहेतुमण्णौ गणस्य कर्मत्वं हेतुमण्णौ कर्तृत्वमिति सूत्रस्यायं विषयो भवत्वेवेति कथमत्रानेनात्मनेपदं निवार्यतेत्यर्थः। इदं तर्हीति। न चानिर्दिष्टविषयः प्रतिषेधः शक्यते विधातुमिति सर्वमेव सूत्रं क्रियते। वनगुल्मस्येति।

स्थक्रियाणां वा भवन्ति । कर्तृस्थभावकश्चायम् । एवं तर्हि सिद्धे सति यदनाध्यानइति प्रतिषेधं शास्ति तज्ज्ञापयत्याचार्यः भवत्येवंजातीयकानामात्मनेपदमिति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । पश्यन्ति भृत्या राजानम् । दर्शयते भृत्यान् राजा । अत्रात्मनेपदं सिद्धं भवति । आत्मनः कर्मत्वे प्रतिषेधः* । आत्मनः कर्मत्वे प्र-

---

कर्मोपलक्षणमेतत् । अत्र हि वनगुल्मस्य शेषत्वेन विवक्षितत्वात्कर्मत्वाभावः । तस्मात् स्मरति वनगुल्ममिति प्रदर्शनीयम् । स्मरयत्येनमिति । एतदप्युपलक्षणम् । अध्यक्षेनमिति कर्मणः सद्भावात् कर्मवदकर्मकाणामिति वचनात्कर्मवद्भावप्राप्तिर्नास्ति । नाप्यनेनात्मनेपदस्य कर्मान्तरसद्भावात् । तस्मात्स्मरयति वनगुल्मः स्वयमेवेति प्रदर्शनीयम् । भवत्येवंजातीयकानामिति । येषामण्यन्तानां यत्कर्म तेषां ण्यन्तानां यदा स कर्ता तदा कर्तृस्थभावक्रियत्वेप्यात्मनेपदं भवतीत्यर्थः । एवं च ब्रुवता भाष्यकारेण सूत्रमेतद्विष्यर्थमित्यर्थादुक्तं भवति । तेनारोहयते हस्तीत्यादावनेनैवात्मनेपदं सिद्धं भवति । तथा हि । रुहिर्गतिविशेषवचन इति यद्वितुपरं छन्दसीत्यत्र भाष्यकारो वक्ष्यति । एवं च कर्तृस्थक्रियत्वावास्यत्र कर्मवद्भावः । एवं चारुह्यते हस्ती स्वयमेवेति ये कर्मवद्भावं प्रदर्शयन्ति ते न्यायं भाष्यंचबाधमानाअवधीरणीयाः । तथाहि । विशेषदर्शनयचक्रियातत्त्वव्यवस्थिता । क्रियाव्यवस्थात्वन्येषां शब्दैरेव प्रकल्पितेति । विशेषदर्शनेन शब्दार्थानुसारेण वा तात्स्थ्यं कथ्यते क्रियायाः । एतच्च कारणद्वयमारोहणस्य कर्तृस्थतां प्रतिपादयति न कर्मस्थताम् । तथा हि । हस्तिनमारोहति वृक्षमारोहति पर्वतमारोहतीत्यादौ कर्मभेदेपि नारोहणस्य रूपभेदः प्रतीयते न चैतेषु प्रयोगेषु क्रियातः कर्मणि कश्चिद्विशेषो दृश्यते । धातुना च कर्तृगतैव क्रिया प्रतिपाद्यते न कर्मगता केवलं कर्मणः कारकत्वादवश्यं क्रियया भाव्यमिति क्रियानुमीयते । सर्वाणि हि कारकाणि स्वं स्वं व्यापारमनुतिष्ठन्ति प्रधानक्रियां संपादयन्ति । वस्तुवत्तत्त्वस्त्वयमर्थः किं चित्तु प्रकृतोपयोगादुक्तमिति प्रकृतमनुसरामः । दर्शयते भृत्यान् राजेति । ननु कर्मान्तरसद्भावादत्रात्मनेपदेन न भाव्यम् । उच्यते । अस्मादेवोदाहरणाद्भाष्यकारस्यायमभिप्राय उन्नीयते ऽण्यन्तावस्थायां ये कर्तृकर्मणी तद्व्यतिरिक्तकर्मान्तरसद्भावे आत्मनेपदं न भवति यथा स्थलमारोहयति मनुष्यानिति । इह त्वण्यन्तावस्थायां कर्तृणां भृत्यानां णौ कर्मत्वमिति भवत्येवात्मनेपदम् । एवं च स्मरयत्येनं वनगुल्मः स्वयमेवेति कोकिलस्य कर्मत्वेपि प्रत्युदाहरणं युज्यते । आत्मनःकर्मत्वे इति । यदेकमेव वस्तु बुद्ध्या विभज्य कर्मत्वे-

तिषेधो वक्तव्यः । हन्त्यात्मानम् । घातयत्यात्मा इ-
ति । स तर्हि वक्तव्यः । न वा ण्यन्ते ऽन्यस्य कर्तृत्वा-
त्* । न वा वक्तव्यः । किं कारणम् । ण्यन्ते ऽन्यस्य क-
र्तृत्वात् । अन्यदत्राण्यन्ते कर्म अन्यो ण्यन्तस्य कर्ता ।
कथम् । द्वावात्मानौ । अन्तरात्मा शरीरात्मा च । अ-
न्तरात्मा तत्कर्म करोति येन शरीरात्मा सुखदुःखे अ-
नुभवति । शरीरात्मा तत्कर्म करोति येनान्तरात्मा
सुखदुःखे अनुभवतीति । णेरणौ ॥ स्वरितञितः कर्त्र-
भिप्राये क्रियाफले॥७२॥स्वरितञित इति किमर्थम् । या-
ति वाति द्राति प्साति । स्वरितञित इति शक्यमकर्तु-
म् । इह कस्मान्न भवति याति वाति द्राति प्साती-
ति । कर्त्रभिप्राये क्रियाफले इत्युच्यते । सर्वेषां च क-

न कर्तृत्वेन च विवक्ष्यते तदा प्रतिषेध इत्यर्थः। नवेति । वस्तुत एवात्र आत्मभे-
दो न त्वेकस्यैव कर्मत्वं कर्तृत्वं चेत्यर्थः । अन्तरात्मेति । सांख्यपक्षेन्तःकरण-
मन्तरात्मा तस्यैव कर्तृत्वसम्भवात्पुरुषस्याकर्तृत्वात् । नैयायिकादीनां तु मते
पुरुषस्य कर्तृत्वात्स एवान्तरात्मा विवक्षितः । शरीरात्मा सुखदुःखे इति।शरी-
रस्याचेतनत्वात्सुखदुःखहेतुभ्यां शरीरं संबध्यतइति व्याख्येयम् । स्वरितञितः ।
इदमात्मनेपदं संविधानवृत्तिभ्यो धातुभ्यो भवतीति के चिदाचक्षते । पचते
पाचयतीत्यर्थः। यजते याजयतीत्यर्थः । अनेकार्थत्वाद्धातूनां प्रकृतिरेव यदा
संविधाने वर्तते तदा तस्य द्योतकमात्मनेपदं भवतीति । यदा तु प्रकृत्यानभि-
हितं संविधानं तदा तदभिधानाय णिजुत्पद्यते पाचयतीति । यदा णिचश्चेति
ण्यन्तादात्मनेपदं भवति तदा द्वितीये संविधाने ण्यन्तस्य वृत्तिः परिकल्पनीया
यथा राजा पाचयते इति । कर्त्रभिप्राये क्रियाफलइत्यनेन संविधानलक्षण एव
क्रियाविशेष उपलक्ष्यते । क्रीणीष्व वपते धत्ते चिनुतइति च शिष्टप्रयोगेषु स्व-
र्थोवगम्यते । स्वरितञित एव संविधाने शब्दशक्तिस्वाभाव्याद्वर्तन्ते नान्ये धातव
इति स्वरितञिद्ग्रहणं भाष्ये प्रत्याख्यातम् । अन्ये त्वाहुः। स्वार्थं यः क्रियामार-
भते तत्रात्मनेपदं परार्थारम्भे तु परस्मैपदम् । सा च स्वार्थपरार्थता विवक्षानि-
मित्ता लौकिके प्रयोगे स्वरितञिद्विषयैव न यात्यादिविषयेत्यत्रापि पक्षे स्वरि-
तञिद्ग्रहणस्य प्रत्याख्यानम् । एवं पञ्चभिर्हलैः कृषतीति विभाषोपपदेन प्रती-
यमानइति पक्षे आत्मनेपदाभावः । स्वामिदासौ पचते इति क्रियामात्रविवक्षा-

र्त्रभिप्रायं क्रियाफलमस्ति । तएवं विज्ञास्यामः । येषां कर्त्रभिप्रायमकर्त्रभिप्रायं च क्रियाफलमस्ति तेभ्य आत्मनेपदं भवतीति । न चैतेषां कर्त्रभिप्रायं चाकर्त्रभिप्रायं च क्रियाफलमस्ति । तथाजातीयकाः खल्वाचार्येण स्वरितञितः पठिताः ये उभयवन्तः येषां कर्त्रभिप्रायं चाकर्त्रभिप्रायं च क्रियाफलमस्ति । अथाभिप्रग्रहणं किमर्थम् । स्वरितञितः कर्त्रायें क्रियाफलइतीयत्युच्यमाने यमेव संप्रत्येति क्रियाफलं तत्रैव स्यात् । लूञ् । लुनीते । पूञ् । पुनीते । इह न स्याद्दं यज् यजते वप् वपते । अभिप्रग्रहणे पुनः क्रियमाणे न दोषो भवति । अभिराभिमुख्ये वर्तते । प्र आदिकर्मणि । तेन यं चाभिप्रैति यं चाभिप्रैष्यति यं चाभिप्रागात्तत्र सर्वत्राभिमुख्यमात्रे सिद्धं भवति । कर्त्रभिप्राये क्रियाफले इति किमर्थम् । पचन्ति भक्तकराः । कुर्वन्ति क-

---

यां परस्मैपदम् । यदा तु स्वामिगतो धर्मो दासआरोप्यते तदा स्वामिदासौ पचेते इति आत्मनेपदं भवत्येव । सर्वेषां चेति । सर्वत्र संविधानस्य संभवात्सर्वत्र च स्वार्थानुष्ठानसंभवादिति भावः । येषामिति । संभवे व्यभिचारे च सति प्रकारान्तरव्यवच्छेदेन विशिष्टे कार्यविधानाय विषयनिर्देशः क्रियते इति भावः । न चैतेषामिति । यात्यादयः संविधाने वर्तितुं न शक्नुवन्तीत्यर्थः । अथ वा स्वाभिधेयमात्रवृत्तयो यात्यादयः नैषां स्वार्थताविशिष्टक्रियाशंचित्वसंभवः । तथाजातीयका इति । प्रकारमात्र थाल्ं विधाय प्रकारवति जातीयर् विहितः । अथेति । कर्तारमेति प्राप्नोतीति कर्त्रायमिति सिद्धत्येव विवक्षितोर्थ इति प्रश्नः । यमेवेति । के चिदाहुः । वर्तमानकालविवक्षा स्यादिति । तदयुक्तम् । कालसामान्ये ऽभिधानात् । तस्मादयमर्थः । द्विविधं यागादिफलं दृष्टमदृष्टं च । दृष्टं मन्त्रपुत्रवृष्टिशत्रुवधादिकम् । अदृष्टं स्वर्गादि । तत्रापूर्वं प्रत्यासन्नमवश्यंभावीति प्रधानम् । इतरत्तु विधुरप्रत्ययोपनिपातसम्भवे व्यभिचारसंभवाद्विप्रकृष्टत्वाच्चाप्रधानमिति तस्येह ग्रहणं न स्यात् । अभिप्रग्रहणात्तु तस्यापि ग्रहणम् । आभिमुख्यं फलस्य यदा कर्ता बुद्ध्याध्यवस्यति क्रियारम्भे तदा आत्मनेपदमित्ययमर्थोऽभिप्रग्रहणे सति लभ्यते । वपतइति । केशश्मश्रु वपतइत्य चै-

र्मकराः । यजन्ति याजकाः । कर्त्रभिप्राये क्रियाफल इत्युच्यमानेपि प्राप्नोति । अत्रापि क्रियाफलं कर्तारमभिप्रैति । याजका यजन्ति गालप्स्यामहइति । कर्मकराः कुर्वन्ति पादिकमहर्लप्स्यामहइति । एवं तर्हि कर्त्रभिप्राये क्रियाफले इत्युच्यते सर्वत्र च कर्तारं क्रियाफलमभिप्रैति तत्र प्रकर्षगतिर्विज्ञास्यते । साधीयो यत्र कर्तारं क्रियाफलमभिप्रैति । न चान्तरेण यजिं यजिफलं वपिं वा वपिफलं लभन्ते । याजकाः पुनरन्तरेणापि यजिं गालभन्ते भृतकाश्च पादिकमिति । स्वरित ॥ शेषात्कर्तरि परस्मैपदम् ॥ ७८ ॥ शेषवचनं पञ्चम्या चेदर्थे प्रतिषेधः *। शेषवचनं पञ्चम्या चेदर्थे प्रतिषेधो वक्तव्यः । भिद्यते कुसूलः स्वयमेव । छिद्यते रज्जुः स्वयमेवेति । एवं तर्हि शेषे इति वक्ष्यामि । शेषवचनं सप्तम्या चेत्प्रकृतेः प्रतिषेधः । शेषवचनं सप्तम्या चेत्प्रकृतेः प्रतिषेधो वक्तव्यः । आस्ते शेते च्यवन्ते प्लवन्ते । सिद्धं तूभयनिर्देशात् *। सिद्धमेतत् । कथम् । उभयनिर्देशः कर्तव्यः । शेषाच्छेष इति वक्तव्यम् । कर्तृग्रहणमि-

---

वासन्ने फले स्यात् । धान्यं वपतइत्यत्र तु विप्रकृष्टे फले न स्यादित्यर्थः । यं चाभिप्रागादिति । अयष्टेत्यादौ । एतत्तु कालनिर्देशप्रसङ्गेनोक्तं न त्वचाप्राप्ते-र्निमित्तमस्ति । पादिकमहरिति । पादो भृतिरस्येत्यत्रार्थे ऽसमासे निष्कादिभ्य इति ठक् । न चान्तरेणेति । नहि स्वर्गादिफलं यागमन्तरेण भवति तदुद्देशेनैव यागप्रवर्तनात् । याजका इति । प्रतिग्रहेणापीति भावः । तथा च हरिणोक्तम् । यस्यार्थस्य प्रसिद्ध्यर्थमारभ्यन्ते पचादयः । तत्प्रधानं फलं तेषां न लाभादिप्रयोजनमिति । शेषात्कर्तरि । भिद्यते कुसूल इति । कुसूलस्य कर्मशास्त्रातिदेशेपि स्वाश्रयं कर्तृत्वमनिवृत्तमिति परत्वात्परस्मैपदं प्राप्नोति । सप्तम्यन्तेन तु शेषशब्देन कर्तरि विशेष्यमाणे कर्मकर्तुः कर्मवद्भावेन कर्मशास्त्रातिदेशादात्मनेपदविधावुपयोगादशेषत्वात्परस्मैपदाभावः । सप्तम्यां चेदिति । प्रत्ययनियमे प्रकृतीनामनियमादनुदात्तङित्त्वः परस्मैपदमपि प्राप्नोति । अनुक्रियतइति ।

दानीं किमर्थं स्यात् । कर्तृग्रहणमनुपराद्यर्थम् *। अनुपराद्यर्थमेतत्स्यात् । इह मा भूत् अनुक्रियते स्वयमेव पराक्रियते स्वयमेवेति । सिद्ध्यति । सूत्रं तर्हि भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तं शेषवचनं पञ्चम्या चेदर्थे प्रतिषेध इति । नैष दोषः । कर्तरि कर्मव्यतिहार इत्यत्र कर्तृग्रहणं प्रत्याख्यायते तत्प्रकृतमिहानुवर्तिष्यते शेषात्कर्तरि कर्तरीति । कर्तैव यः कर्ता तत्र यथा स्यात् कर्ता चान्यश्च यः कर्ता तत्र मा भूदिति । शेषात्कर्त्तरि ॥ अनुपराभ्यां कृञः ॥ ७९ ॥ किमर्थमिदमुच्यते । परस्मैपदप्रतिषेधात्कृञादिषु विधानम् *। परस्मैपदप्रतिषेधात्कृञादिषु परस्मैपदं विधीयते । प्रतिषिद्ध्यते तत्र परस्मैपदं स्वरितञितः कर्त्रभिप्राये क्रियाफले आत्मनेपदं भवतीति । अस्ति प्रयोजनमेतत् । किं तर्हीति । तत्रात्मनेपदप्रतिषेधो ऽप्रतिषिद्धत्वात् *। तत्रात्मनेपदस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । किं कारणम् । अप्रतिषिद्धत्वात् । नह्यात्मनेपदं प्रतिषिद्ध्यते किं तर्हि परस्मैपदमनेन विधीयते । न वा द्युतादिभ्यो वावचनात् * । न वा एष दोषः । किं कारणम् । द्युतादिभ्यो वावचनात् । यदयं द्युता-

अनुपराभ्यां कृञ इत्येतदशेषार्थमारब्धम् । गन्धनादिषु कर्त्रभिप्राये क्रियाफले च परस्मैपदार्थम् । तत्रासतीह कर्तृग्रहणे कर्मकर्तर्यपि परस्मैपदप्रसङ्गः । सति तु कर्तृग्रहणे उत्तरत्र शेषग्रहणस्य कर्तृग्रहणस्य चानुवृत्तौ सत्यां शेषे कर्तरि परस्मैपदविधानात्कर्मकर्तरि न भवति । अनुपराभ्यां कृञः । तत्रात्मनेपदप्रतिषेध इति । अयमभिप्रायः। अशेषत्वात्कृञः पूर्वेण नियमादप्राप्तं परस्मैपदमनेन प्रतिप्रसूयते इति अनुपरापूर्वात् करोतेर्मौलेन विधिवाक्येन आत्मनेपदपरस्मैपदप्रसङ्गः । विधीयतइति । नियमापाकरणद्वारेण प्रतिप्रसूयते इत्यर्थः । न वेति । द्युद्भ्यो लुङीत्यत्रान्तरेणापि वावचनानुवृत्तिं परस्मैपदप्रतिप्रसवादुभयस्मिन्सिद्धे स्वरितत्वेन वावचनानुवृत्तिलिङ्गं परस्मैपदप्रतिप्रसवे आत्मनेपदा-

दिभ्यो वावचनं करोति तज्ज्ञापयत्याचार्यः न परस्मैपदविषये आत्मनेपदं भवतीति । आत्मनेपदनियमे वा प्रतिषेधः *। आत्मनेपदनियमे वा प्रतिषेधो वक्तव्यः । स्वरितञितः कर्त्रभिप्राये क्रियाफले आत्मनेपदं भवति कर्तरि अनुपराभ्यां कृञो नेति । सिद्धयति । सूत्रं तर्हि भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तं तत्रात्मनेपदप्रतिषेधो ऽप्रतिषिद्धत्वादिति । परिहृतमेतत् । न वा द्युतादिभ्यो वावचनादिति । अथ वा इदं तावदयं प्रष्टव्यः स्वरितञितः कर्त्रभिप्राये क्रियाफले आत्मनेपदं भवतीति परस्मैपदं कस्मान्न भवति । आत्मनेपदेन बाध्यते । यथैव तर्ह्यात्मनेपदेन परस्मैपदं बाध्यत एवं परस्मैपदेनाप्यात्मनेपदं बाधिष्यते ॥ बुधयुधनशजनेङ्प्रुद्रुस्रुभ्यो णेः ॥ ८६ ॥ बुधादिषु ये ऽकर्मकास्तेषां ग्रहणं सकर्मकार्थमचित्तवत् कर्तृकार्थं वा ॥ अणावकर्मकाच्चित्तवत्कर्तृकात् ॥ ८८ ॥ अणावकर्मकादिति चुरादिणिचो ण्यन्तात्परस्मैपदवचनम् *। अणावकर्मकादिति चुरादिणिचो ण्यन्तात्परस्मैपदं वक्तव्यम् । इहापि यथा स्यात् । चेतयमानं प्रयोजयति चेतयति । यदि

भावस्य । आत्मनेपदनियमे वेति । साक्षादात्मनेपदनिषेधे क्रियमाणे मूलविधेः प्रतिप्रसवाशङ्का न भवति । यथैव तर्हीति । आत्मनेपदापवादः परस्मैपदं विधीयते न तु प्रतिप्रसवद्वारेणानियमः प्रतिपाद्यते इति भावः । बुधयुधनशजनेङ्प्रुद्रुस्रुभ्यो णेः । सकर्मकार्थमिति । अकर्मका अपि धातवः सोपसर्गा वा अर्थान्तरवृत्तित्वे सति सकर्मका भवन्ति । अन्तर्भावितण्यर्था वा प्रयोज्यकर्मणा । अचित्तवत्कर्तृकार्थं वेति । तेनाकर्मकाणामचित्तवत्कर्तृकार्थं ग्रहणम् । चित्तवत्कर्तृकाणां तु सकर्मकार्थमित्यर्थः । अणावकर्मकाच्चित्तवत्कर्तृकात् । अणाविति णिमात्रस्य पर्युदासात् चुरादिण्यन्तो यो ऽकर्मकश्चित्तवत्कर्तृकश्च तस्माद्धेतुमण्यन्तादप्राप्तं परस्मैपदमित्यणौ इति वार्तिकमारब्धम् । चुरादिणि-

तर्ह्यत्रापीष्यते अणिग्रहणमिदानीं किमर्थं स्यात् । अ-
कर्मकग्रहणमण्यन्तविशेषणं यथा विज्ञायेत । अथा-
क्रियमाणे अणिग्रहणे अकर्मकग्रहणं कस्य विशेषणं
स्यात् । णेरिति वर्तते । ण्यन्तविशेषणं स्यात् । तत्र
को दोषः । इहैव यथा स्यात् चेतयमानं प्रयोजयति
चेतयति । इह न स्यात् । आसयति । शाययतीति ।
सिद्धं त्वतस्मिन् णाविति वचनात्*। सिद्धमेतत् । कथ-
म् । अतस्मिन् णौ यः अकर्मकस्तत्रेति वक्तव्यम् ।
सिद्ध्यति । सूत्रं तर्हि भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु
चोक्तमणावकर्मकादिति चुरादिणिचो ण्यन्तात्परस्मै-
पदवचनमिति । नैष दोषः । अणाविति कस्येदं णेर्ग्र-
हणं यस्मात्सेः प्राक् कर्म कर्ता वा विद्यते । न चैत-
स्मात्सेः प्राक्कर्म कर्ता वा विद्यते ॥ न पादम्याङ्यमा-
ङ्यसपरिमुहरुचिनृतिवदवसः ॥ ८९ ॥ पादिषु धेट उपसं-
ख्यानम्*। पादिषु धेट उपसंख्यानं कर्तव्यम् ॥ धाप-
येते शिशुमेकं समीची ॥ लुटि च क्लृपः ॥ ९३ ॥ कि-
मर्थश्चकारः । स्यसनोरित्येतदनुकृष्यते । यदि तर्हि
नान्तरेण चकारमनुवृत्तिर्भवति द्युद्भ्यो लुङीत्यत्रापि

चो ण्यन्ताविति । चुरादिण्यन्ताद्द्वितीयहेतुमण्ण्यन्तादित्यर्थः । अकर्मकग्रहण-
मिति । अणावित्यस्य यद्यपि प्रयोजनमस्ति आरोहयमाणं प्रयुङ्क्ते । आरोह-
यते इत्यत्रानेन मा भूत्परस्मैपदम् । तथापि प्रयोजनान्तरमप्यस्तीति भाष्य-
कारो दर्शयति । सिद्धं त्वतस्मिन्निति । तच्छब्देन हेतुमण्णिज्निर्दिश्यते । तस्यैव
पूर्वसूत्र उपादानाद्बुधादिभ्यस्तस्यैव संभवात् । तेनायमर्थः । अहेतुमण्ण्यन्तो यो
ऽकर्मकश्चित्तवत्कर्तृकश्च तस्माद्धेतुमण्ण्यन्तात्परस्मैपदं भवति । तेन चेतयती-
त्यत्रापि सिद्ध्यति । यस्मात्सेरिति । एतच्च णेरणावित्यत्रोक्तं तदेव पुनः प्रकृतो-
पयोगाद्भाष्यकारेण स्मारितम् । न पादम्याङ्यमाङ्यसपरिमुहरुचिनृतिवदव-
सः । समीची इति । प्रथमाद्विवचने वा छन्दसीति पूर्वसवर्णदीर्घः । लुटि च
क्लृपः । स्वरितत्वादनुवृत्त्या च शब्दप्रतिपाद्यस्यार्थस्य सिद्धत्वाद्भाष्यकारः सर्वा-

चकारः कर्तव्यः विभाषेत्यनुकर्षणार्थः । अथेदानीमन्तरेणापि चकारमनुवृत्तिर्भवति । इहापि नार्थश्चकारेण । एवं सर्वे चकाराः प्रत्याख्यायन्ते ॥ इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये प्रथमाध्यायस्य तृतीये पादे द्वितीयमाह्निकम् ॥ पादश्च समाप्तः ॥

आकडारादेका संज्ञा ॥ १ ॥ किमर्थमिदमुच्यते । अन्यत्र संज्ञासमावेशान्नियमार्थं वचनम् । अन्यत्र संज्ञासमावेशो भवति । क्वान्यत्र । लोके व्याकरणे च । लोके तावत् । इन्द्रः शक्रः पुरुहूतः पुरंदरः कन्दुः कोष्ठः कुसूल इति । एकस्य द्रव्यस्य बह्व्यः संज्ञा भवन्ति व्याकरणेपि कर्तव्यं हर्तव्यमित्यत्र प्रत्ययकृत्कृत्यसंज्ञानां समावेशो भवति । पाञ्चालः वैदेहः वैदर्भ इति प्रत्ययतद्धिततद्राजसंज्ञानां समावेशो भवति । अन्यत्र संज्ञा समावेशादेतस्मात्कारणात् आकडारादपि संज्ञानां समावेशः प्राप्नोति । इष्यते चैकैव संज्ञा स्यादिति । त-

---

नेव च शब्दान्प्रत्याचष्टे ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे प्रथमस्याध्यायस्य तृतीये पादे द्वितीयमाह्निकम् ॥ पादश्च तृतीयः समाप्तः ॥

आकडारादेका संज्ञा। किमर्थमिति । आकडारात्परा निरवकाशा च संज्ञेष्यते । तत्रान्तरेणापि सूत्रं विप्रतिषेधे परमिति वचनात्परा भविष्यति न पूर्वा । निरवकाशापि हि सावकाशां विशेषविहितत्वादेव बाधित्वा भविष्यति कौण्डिन्ये दधिदानमिव तक्रदानमिति प्रश्नः । अन्यत्रेति । विप्रतिषेधे परं कार्यमुच्यते । न च संज्ञानां विरोधः । युगपत्प्रवृत्तिसंभवात् । न च बाध्यबाधकभावः । भिन्नफलत्वाद्विरोधाभावाच्च । दधितक्रयोरभिन्नं फलमोदनसेक इति तयोर्बाध्यबाधकभावः । अष्टाश्रिर्यूपो भवति वाजपेयस्य चतुरश्र इत्यष्टाश्रित्वचतुरश्रत्वयोस्तु विरोधात् । इन्द्रः शक्र इति । यद्यप्यत्र फलभेदो नास्ति तथापि समावेशोस्तीति प्रतिपादनायोदाहरणोपन्यासः । कर्तव्यमिति। प्रत्ययसंज्ञायाः प्रयोजनं धातोरङ्गसंज्ञाकृत्संज्ञायाः प्रयोजनं प्रातिपदिकत्वं कृत्यसंज्ञायास्तयोरेवेति कर्मणि विधानम् । उभयथेति । तत्र गुणदोषविचारः कर्तव्य इत्यर्थः । तत्रैका संज्ञेत्यस्मिन्पाठे क्व चित्संज्ञासमावेशार्थो यत्नः कर्तव्यः। परं कार्यमित्यस्मिंस्तु पाठे स-

ज्ञान्तरेण यत्नं न सिद्ध्यतीति नियमार्थं वचनम् । एवमर्थमिदमुच्यते । अस्ति प्रयोजनमेतत् । किं तर्हीति । कथं त्वेतत्सूत्रं पठितव्यम् । किमाकडारादेका संज्ञेति आहोस्वित्प्राक्कडारात्परं कार्यमिति । कुतः पुनरयं संदेहः । उभयथा ह्याचार्येण शिष्याः सूत्रं प्रतिपादिताः । केचिदाकडारादेका संज्ञेति । केचित्प्राक्कडारात्परं कार्यमिति । कश्चात्र विशेषः । तत्रैकसंज्ञाधिकारे तद्वचनम् * । तत्रैकसंज्ञाधिकारे तद्वक्तव्यम् । किम् । एका संज्ञा भवतीति । ननु च यस्यापि परं कार्यत्वं तेनापि परग्रहणं कर्तव्यम् । परार्थं मम भविष्यति विप्रतिषेधे चेति । ममापि तर्ह्येकग्रहणं परार्थं भविष्यति । सरूपाणामेकशेष एकविभक्ताविति । संज्ञाधिकारश्चायम् । तत्र किमन्यच्छक्यं विज्ञातुमन्यदतः संज्ञायाः । तत्रैतावद्वाच्यम् । आकडारादेका । किम् । एका संज्ञा भवतीति । अङ्गसंज्ञया भपदसंज्ञयोरसमावेशः । अङ्गसंज्ञया भपदसंज्ञयोः समावेशो न प्राप्नोति । सार्पिष्कः । बार्हिष्कः । याजुष्कः । धानुष्कः । बाभ्रव्यः । माण्डव्य इति । अ-

माऽऽदेशः सिद्ध्यति । अत्र हि पाठे अयमर्थः । प्राक्कडारात्संज्ञाख्यं कार्यं परं भवतीति । संज्ञाप्रकरणात्संज्ञैवात्र सूत्रे कार्यशब्देन विवक्षिता । तत्र यस्याः संज्ञायाः परस्याः पूर्वया बाधः प्राप्नोति सा परानेन बाध्यते इति विध्यर्थं सूत्रं भवति न नियमार्थम् । एतदेव च परसंज्ञाविधानं ज्ञापकमत्र प्रकरणे संज्ञानां बाध्यबाधकभावस्य । तेन परयानवकाशया सावकाशा पूर्वा बाध्यते द्वयोश्च सावकाशयोर्विप्रतिषेधे परया पूर्वा बाध्यतइत्येतदत्र वस्तुतत्त्वम् । आकडारादेकेति । संज्ञाप्रकरणादेकेति स्त्रीलिङ्गनिर्देशः संज्ञाशब्दानुच्चारणेऽपि न विरुद्धः । अस्माच्च सूत्रात्परं सरूपाणामेकशेष एकविभक्ताविति प्रकरणं कर्तव्यम् । तत्रैकेत्यस्य शब्दस्य स्वरितत्वादनुवृत्तौ लिङ्गविपरिणामेन संबन्धे सत्येकग्रहणं पुनर्न कर्तव्यं भवतीत्यर्थः । सार्पिष्कइति । असत्यामङ्गसंज्ञायामङ्गस्योच्यमानाद्वृद्धिर्न स्यात् । अङ्गसंज्ञा च कर्तव्यमित्यादिषु सावकाशा । यत्र पूर्वस्य भपदसंज्ञे न स्तः ।

नवकाशे भपदसंज्ञे अङ्गसंज्ञां बाधेयाताम् । परवचने हि नियमानुपपत्तेरुभयसंज्ञाभावः । यस्य पुनः परं कार्यत्वं नियमानुपपत्तेस्तस्योभयोः संज्ञयोर्भावः सिद्धः । कथम् । पूर्वे तस्य भपदसंज्ञे परा अङ्गसंज्ञा । कथम् । एवं स वक्ष्यति । यस्मात्प्रत्ययविधिस्तदादि सुप्तिङन्तं पदम् । नः क्ये । सिति च । स्वादिष्वसर्वनामस्थाने । यचि भम् । तस्यान्ते प्रत्ययेऽङ्गमिति । तत्रारम्भसामर्थ्याच्च भपदसंज्ञे परं कार्यत्वाच्चाङ्गसंज्ञा भविष्यति । ननु च यस्याप्येकसंज्ञाधिकारस्तस्याप्यङ्गसंज्ञापूर्विके भपदसंज्ञे । कथम् । अनुवृत्तिः क्रियते । पर्यायः प्रसज्येत । एका संज्ञेति वचनान्नास्ति यौगपद्येन संभवः । कर्म-

---

ननु तद्धितेष्वचामादेः किति चेत्यङ्गस्य वृद्धिविधानसामर्थ्यात्समावेशो भविष्यति । नैतदस्ति । वचनादनङ्गस्यापि वृद्धिः स्यात् । ततश्च देवदत्तो गार्ग्य इत्यत्रापि यञि परतो देवदत्तादेः समुदायस्यापि वृद्धिः प्रसज्येत । यथा डित्यभस्याप्यनुबन्धकरणसामर्थ्यात्कुमुद्वानित्यादौ टिलोपः । परंकार्यत्वमितिपरंकार्यमित्येतदेकदेशस्यानुकरणं परं कार्यशब्दस्तस्यानुकार्येणार्थेनार्थवत्त्वात्प्रातिपदिकत्वात्तद्धितोत्पत्तिः । अनुवृत्तिः क्रियते इति । ततस्तत्पूर्वकत्वं लभ्यते । अङ्गं सद्भपदसंज्ञमित्यर्थः । अत्रोत्तरमाह । पर्यायः प्रसज्येतेति । एका संज्ञेति वचनादङ्गसंज्ञाया नित्यबाधे प्राप्ते पर्यायार्थानुवृत्तिः स्यात् । एवं नियमो न बाधितो भवति अनुवृत्तिश्च सफला भवति । ननु न पदान्तेत्यत्र सूत्रे भाष्यकारेणोक्तं वेतस्वानित्यस्य सिद्धये यथैवान्यानि पदकार्याण्युपप्लवन्ते रुत्वं जश्त्वं च एवमिदमप्युपप्लोष्यते भसंज्ञा नामेति । तत्र च पदं सद्भसंज्ञं भवतीति विज्ञायते । भसंज्ञायां पदसंज्ञानुवृत्तावपि भसंज्ञया पदसंज्ञाया बाधः पदकार्यनिवृत्तये ऽभ्युपगन्तव्यः । इह त्वङ्गसंज्ञानुवृत्तौ पर्याय उक्त इति विरोधः । नैष दोषः । अङ्गसंज्ञानुवृत्तेः प्रयोजनान्तराभावात् पर्याय इहोक्तः । पदसंज्ञानुवृत्तेस्तु भसंज्ञायां प्रयोजनं पदकार्यत्वं भसंज्ञाया यथा स्यादिति ततश्च न पदान्तेति स्थानिवत्त्वनिषेधादकारलोपस्य तसौ मत्वर्थ इति भसंज्ञायां सत्यां पदत्वप्रयुक्तरुत्वाभावे वेतस्वानिति सिद्ध्यति । कथमिति चेत् । उच्यते । भसंज्ञाविधौ पदमिति वर्तते । तत्रानुवृत्तिसामर्थ्यात्पूर्वं पदसंज्ञा प्रवर्तते तेन पदकार्ये भसंज्ञा भवति नान्यथा एतावदेव चानुवृत्तेः प्रयोजनं ततः प्रवृत्तया भसंज्ञया पदसंज्ञा बाध्यते एका

धारयत्वे तत्पुरुषग्रहणम् *। कर्मधारयत्वे तत्पुरुषग्रहणं कर्तव्यम् । तत्पुरुषः समानाधिकरणः कर्मधारय इति । एकसंज्ञाधिकार इति चोदितम् । अक्रियमाणे हि तत्पुरुषग्रहणे ह्यनवकाशा कर्मधारयसंज्ञा तत्पुरुषसंज्ञां बाधेत । परवचने हि नियमानुपपत्तेरुभयसंज्ञाभावः । यस्य पुनः परं कार्यत्वं नियमानुपपत्तेस्तस्योभयोः संज्ञयोर्भावः सिद्धः । कथम् । पूर्वा तस्य कर्मधारयसंज्ञा परा तत्पुरुषसंज्ञा । कथम् । एवं स वक्ष्यति । पूर्वकालैकसर्वजरत्पुराणनवकेवलाः समानाधिकरणेन कर्मधारय इति । एवं सर्वं कर्मधारयप्रकरणमनुक्रम्य तस्यान्ते श्रितादिस्तत्पुरुष इति । तत्रारम्भसामर्थ्याच्च कर्मधारयसंज्ञा परं कार्यत्वाच्च तत्पुरुषसंज्ञा भविष्यति । ननु च यस्याप्येकसंज्ञाधिकारस्तस्यापि तत्पुरुषसंज्ञापूर्विका कर्मधारयसंज्ञा । कथम् । अनुवृत्तिः क्रियते । पर्यायः प्रसज्येत । एका संज्ञेति वचनान्नास्ति यौगपद्येन संभवः । तत्पुरुषत्वे द्विगुचग्रहणम् *। तत्पुरुषत्वे

संज्ञेति नियमात् । कर्मधारयत्वइति । एकसंज्ञावादिनं प्रत्युच्यते त्वया कर्मधारयसंज्ञायामेकसंज्ञाधिकारे अन्यत्र वा क्रियमाणायां तत्पुरुषग्रहणं कर्तव्यम् । एकसंज्ञाधिकारे संज्ञासमावेशार्थम् । प्रदेशान्तरे तु समासान्तरस्य कर्मधारयसंज्ञाया निवृत्त्यर्थम् । मया त्वस्मिन्नेव प्रकरणे कर्मधारयसंज्ञा क्रियते समावेशश्च सिद्ध्यतीति तत्पुरुषग्रहणं न कर्तव्यं भवतीति लाघवं भवति । तस्यान्ते इति । यद्येवं समानाधिकरणस्य कथं तत्पुरुषसंज्ञा सिद्ध्यति । उच्यते । पाठक्रमादर्थक्रमो बलीयानिति पूर्वं तत्पुरुष इति कर्तव्यम । ततो द्वितीयाश्रितेति । तत्पुरुष इत्यत्र च पूर्वकालेत्यादीनि सूत्राण्यनुव । तत्पुरुषसंज्ञा विधीयते । ननु च यस्यापीति । व्यधिकरणानां तत्पुरुषसं . विधाय समानाधिकरणस्य तत्पुरुषसंज्ञानुवृत्त्या तत्पूर्विका कर्मधारयस ज्ञा विधायिष्यते इत्यर्थः । समावेशस्य च कारकगवीति पुंवद्भावसमासान्तौ प्रयोजनम् । द्विगुचग्रहणमिति । द्विगोः सम्बन्धिनश्चशब्दस्य ग्रहणं कर्तव्यमित्यर्थः । नन्वेकसंज्ञापक्षे

द्विगुचग्रहणं कर्तव्यम् । तत्पुरुषः द्विगुश्चेति चकारः कर्तव्यः । अक्रियमाणे हि चकारग्रहणे ऽनवकाशा द्विगसंज्ञा तत्पुरुषसंज्ञां बाधेत । परवचने हि नियमानुपपत्तेरुभयसंज्ञाभावः । यस्य पुनः परं कार्यत्वं नियमानुपपत्तेस्तस्योभयोः संज्ञयोर्भावः सिद्धः । कथम् । पूर्वा तस्य द्विगुसंज्ञा परा तत्पुरुषसंज्ञा । कथम् । एवं स वक्ष्यति । तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे च संख्यापूर्वो द्विगुरिति । एवं सर्वं द्विगुप्रकरणमनुक्रम्य तस्यान्ते श्रितादिस्तत्पुरुष इति । तत्रारम्भसामर्थ्याच्च द्विगुसंज्ञा परं कार्यत्वाच्च तत्पुरुषसंज्ञा भविष्यति । ननु च यस्याप्येकसंज्ञाधिकारस्तस्यापि तत्पुरुषसंज्ञापूर्विका द्विगुसंज्ञा। कथम् । अनुवृत्तिः क्रियते । पर्यायः प्रसज्येत । एका संज्ञेति वचनान्नास्ति यौगपद्येन संभवः । गतिदिवः कर्महेतुमत्सु च ग्रहणम् * । गतिदिवः कर्महेतुमत्सु च ग्रहणं कर्तव्यम् । उपसर्गाः क्रियायोगे गतिश्चेति चकारः कर्तव्यः । अक्रियमाणे हि चकारे अनवकाशा उपसर्गसंज्ञा गतिसंज्ञां बाधेत । परवचने हि नियमानुपपत्तेरुभयसंज्ञाभावः । यस्य पुनः परं कार्यत्वं नियमानुपपत्तेस्तस्योभयोः संज्ञयोर्भावः सिद्धः । कथम् । पूर्वा तस्योपसर्गसंज्ञा परा गतिसंज्ञा । तत्रारम्भसामर्थ्याच्चोपसर्ग-

---

द्विगुश्चेति सर्वमेव सूत्रं कर्तव्यं तत्र किं चशब्द एव चोद्यते । तत्राहुः । द्विगुश्चेति सूत्रं द्वयोरपि पक्षयोर्न कर्तव्यम् । एकसंज्ञापक्षे तु सङ्ख्यापूर्वो द्विगुश्चेति चशब्दः समावेशार्थः कर्तव्यो न पक्षान्तरइत्येतद्वार्तिककारस्य विवक्षितम् । भाष्यमप्येवं व्याख्यायते तत्पुरुषः द्विगुश्चेति चकारः कर्तव्य इति । तद्धितार्थेत्यनेन यः सङ्ख्यापूर्वः समासः स तत्पुरुषो द्विगुश्च भवतीति संज्ञाद्वयं लभतइति यावत् । एतदर्थश्चकारः कर्तव्य इत्यर्थः । अयमेवार्थः परस्तात्प्रकटीभविष्यति । तस्यान्तइत्यादि भाष्यं पूर्ववत् क्रमविपर्ययेण व्याख्येयम् । गतिसंज्ञामिति । ज-

संज्ञा परं कार्यत्वाच्च गतिसंज्ञा भविष्यति । ननु च यस्याप्येकसंज्ञाधिकारस्तस्याप्युपसर्गसंज्ञापूर्विका गतिसंज्ञा । कथम् । अनुवृत्तिः क्रियते । पर्यायः प्रसज्येत । एका संज्ञेति वचनान्नास्ति यौगपद्येन संभवः । गतिसंज्ञाप्यनवकाशा वचनाद्भविष्यति । सावकाशा गतिसंज्ञा । को ऽवकाशः । ऊर्यादीन्यवकाशः । प्रादीनां या गतिसंज्ञा सानवकाशा । गति । दिवः कर्म । साधकतमं करणम् । दिवः कर्म च । चकारः कर्तव्यः । अक्रियमाणे हि चकारे ऽनवकाशा कर्मसंज्ञा करणसंज्ञां बाधेत । परवचने हि नियमानुपपत्तेरुभयसंज्ञाभावः । यस्य पुनः परं कार्यत्वं नियमानुपपत्तेस्तस्योभयोः संज्ञयोर्भावः सिद्धः । कथम् । पूर्वा तस्य कर्मसंज्ञा परा करणसंज्ञा । कथम् । एवं स वक्ष्यति । दिवः साधकतमं कर्म ततः करणम् । करणसंज्ञं च भवति साधकतमम् । दिव इति निवृत्तम् । तत्रारम्भसामर्थ्याच्च कर्मसंज्ञा परं कार्यत्वाच्च करणसंज्ञा भविष्यति । ननु च यस्याप्येकसंज्ञाधिकारस्तस्यापि करणसंज्ञापूर्विका कर्मसंज्ञा । कथम् । अनुवृत्तिः क्रियते । पर्यायः प्रसज्येत । एका संज्ञेति वचनान्नास्ति यौगपद्येन संभवः ।

र्यादिषु सावकाशामिति भावः । प्रादीनां या गतिसंज्ञेति । गतिश्चेत्यत्रासत्यपि चकारे समावेशः सिद्ध्यति । गतिरित्यत्र योगे प्रादीनामनुवृत्त्या गतिसंज्ञा विधीयते । तत्र वचनसामर्थ्यात्पर्याये लब्धे सति उपसर्गसंज्ञानुवृत्तिः समावेशार्था भविष्यतीत्यर्थः । समावेशस्य च प्रणीतमभिषिक्तमित्यत्र गतिस्वरो णत्वषत्वे च प्रयोजनम् । दिवः कर्म चेति । समावेशस्य च प्रयोजनमक्षैर्देवयते देवदत्तो यज्ञदत्तेनेति । प्रयोज्यकर्तुर्गतिबुद्धीति नियमात्कर्मसंज्ञानिवृत्तिः अणावकर्मकादिति परस्मैपदाभावश्च । यद्येवमक्षान्दीव्यतीति द्वितीया न प्राप्नोति । तृतीयया परत्वाद्बाधितत्वात् । विभक्तिद्वयं चेष्यते । कर्मसंज्ञा च सावकाशा अकर्मकव्यपदेशव्यावृत्त्यर्थत्वात् । करणसंज्ञापि देवना अक्षा इति ल्युडर्था । अ-

दिवः कर्म । हेतुमत् । स्वतन्त्रः कर्ता । तत्प्रयोजको हेतुश्च । चकारः कर्तव्यः । अक्रियमाणे हि चकारे ऽनवकाशा हेतुसंज्ञा कर्तृसंज्ञां बाधेत । परवचने हि नियमानुपपत्तेरुभयसंज्ञाभावः । यस्य पुनः परं कार्यत्वं नियमानुपपत्तेस्तस्योभयोः संज्ञयोर्भावः सिद्धः । कथम् । पूर्वा तस्य हेतुसंज्ञा परा कर्तृसंज्ञा । कथम् । एवं स वक्ष्यति । स्वतन्त्रः प्रयोजको हेतुरिति । ततः कर्ता । कर्तृसंज्ञश्च भवति स्वतन्त्रः । प्रयोजक इति निवृत्तम् । तत्रारम्भसामर्थ्याच्च हेतुसंज्ञा परं कार्यत्वाच्च कर्तृसंज्ञा भविष्यति । ननु च यस्याप्येकसंज्ञाधिकारस्तस्यापि कर्तृसंज्ञापूर्विका हेतुसंज्ञा । कथम् । अनुवृत्तिः क्रियते । पर्यायः प्रसज्येत । एका संज्ञेति वचनान्नास्ति यौगपद्येन संभवः । गुरुलघुसंज्ञे नदीघिसंज्ञे *। गुरुलघुसंज्ञे नदीघिसंज्ञे बाधेयाताम् । गार्गीबन्धुः वात्सीबन्धुः । वैन्नं विविनय्य। परवचने हि नियमानुपपत्तेरुभयसंज्ञाभावः । यस्य पुनः परं कार्यत्वं नियमानुपपत्तेस्तस्यो-

---

चाहुः । कार्यकालं संज्ञापरिभाषमिति पक्षोऽत्राश्रीयते । तेन कर्मणि द्वितीयेत्यत्र कार्ये यत्कर्मसंज्ञाया उपस्थानं तदनवकाशमिति द्वितीया भविष्यति । अचाणां देवितेत्यादौ तु कृत्प्रयोगे षष्ठ्या द्वितियापवादत्वाद्बाध्यते तृतीया तु परत्वात् । हेतुमदिति । हेतुसंज्ञा यस्मिन्सूत्रे विद्यते तद्धेतुमत् तत्र च ग्रहणं कर्तव्यम् । समावेशस्य च प्रयोजनं कारयतीति हेतुमति णिच् कर्तरि लकारः गुरुलघुसंज्ञे इति । यदा घिनदीसंज्ञे वर्णमात्रस्य क्रियेते तदायं दोषः । यदा तु तदन्तस्य तदा भिन्नविषयत्वात्सिद्धः समावेशः । तस्य तु प्रयोजनं वात्सीबन्धुरित्यत्र नदीबन्धुनीति पूर्वपदान्तोदात्तत्वं नदीसंज्ञानिबन्धनं भवति । वात्सीबन्धो इति गुरोरनृत इति प्लुतो गुरुसंज्ञानिबन्धनः । घिलघुसंज्ञासमावेशस्य च प्रयोजनं विश्वनाच विनरावित घिलक्षणः पूर्वनिपातः। विन्नोर्भावो वैन्नमिति इगन्ताच्च लघुपूर्वादित्यण् । इग्वमनोज्ञादित्वाद्वुञि प्राप्ते तदभावश्चिन्त्यः । विनरांवाचष्टे इति णिचि टिलोपे च कृते विविनय्येति ल्यपि लघुपूर्वादित्ययादे-

भयोः संज्ञयोर्भावः सिद्धः । कथम् । पूर्वे तस्य नदीघि-
संज्ञे परे गुरुलघुसंज्ञे । तत्रारम्भसामर्थ्याच्च नदीघिसंज्ञे
परं कार्यत्वाच्च गुरुलघुसंज्ञे भविष्यतः । ननु च यस्या-
प्येकसंज्ञाधिकारस्तस्यापि नदीघिसंज्ञापूर्विके गुरुलघु-
संज्ञे । कथम् । अनुवृत्तिः क्रियते । पर्यायः प्रसज्येत ।
एका संज्ञेति वचनान्नास्ति यौगपद्येन संभवः । पर-
स्मैपदसंज्ञां पुरुषसंज्ञा । परस्मैपदसंज्ञां पुरुषसंज्ञा बा-
धेत । परवचने हि नियमानुपपत्तेरुभयसंज्ञाभावः । य-
स्य पुनः परं कार्यत्वं नियमानुपपत्तेस्तस्योभयोः संज्ञ-
योर्भावः सिद्धः । कथम् । पूर्वा तस्य पुरुषसंज्ञा परा
परस्मैपदसंज्ञा । कथम् । एवं स वक्ष्यति । तिङस्त्री-
णित्रीणि प्रथममध्यमोत्तमा इति । एवं सर्वं पुरुषनि-
यममनुक्रम्य तस्यान्ते लः परस्मैपदमिति । तत्रारम्भ-
सामर्थ्याच्च पुरुषसंज्ञा परं कार्यत्वाच्च परस्मैपदसंज्ञा
भविष्यति । ननु च यस्याप्येकसंज्ञाधिकारस्तस्यापि प-
रस्मैपदसंज्ञापूर्विका पुरुषसंज्ञा । कथम् । अनुवृत्तिः
क्रियते । पर्यायः प्रसज्येत । एका संज्ञेति वचनान्नास्ति
यौगपद्येन संभवः । परस्मैपदसंज्ञाप्यनवकाशा वचना-
द्भविष्यति । सावकाशा परस्मैपदसंज्ञा । कोऽवकाशः ।

शः । नदीघिसंज्ञापूर्विके इति । ननु विशेषविषये नदीघिसंज्ञे गुरुलघुसंज्ञे तु सामान्यविषये ते कथं नदीघिसंज्ञापूर्विके युज्येते । एवं मन्यते । वाक्यभेदेन सम्बन्धः करिष्यते । ह्रस्वमचरं लघुसंज्ञं भवति । ततो घि । घिसंज्ञं च लघुसंज्ञमिति । एवं दीर्घं गुरुसंज्ञम् । ततो नदी । नदीसंज्ञं च गुरुसंज्ञमिति । पर्याय इति । नदीघिसंज्ञाभ्यां गुरुलघुसंज्ञयोर्नित्ये बाधे प्राप्ते तयोरनुवृत्तिः पर्यायार्थैव स्यादित्यर्थः । परस्मैपदसंज्ञामिति । ततश्च क्रामंतीत्यादौ दीर्घत्वं न स्यात् शतर्यैव तु स्यात् । ननु च सिचिवृद्धिरिति ज्ञापकात्समावेशो भविष्यति । नैतदस्ति । अस्माद्वचनादस्मिन् कार्ये पर्यायः स्यान्न समावेशः । ततश्च पाचिकी वृद्धिः स्यात् । परस्मैपदसंज्ञापीति । ततश्च पर्याये लब्धे अनुवृत्तिः समावेशार्थो

शतृक्वसू अवकाशः । परवचने सिति पदं भम् । परवचने सिति पदं भसंज्ञमपि प्राप्नोति । अयं ते योनिर्ऋत्वियः । प्रजां विन्दाम ऋत्वियः । आरम्भसामर्थ्याच्च पदसंज्ञा परं कार्यत्वाच्च भसंज्ञा प्राप्नोति । गतिबुद्ध्यादीनां ण्यन्तानां कर्म कर्तृसंज्ञम् *। गतिबुद्ध्यादीनां ण्यन्तानां कर्म कर्तृसंज्ञमपि प्राप्नोति । आरम्भसामर्थ्याच्च कर्मसंज्ञा परं कार्यत्वाच्च कर्तृसंज्ञा प्राप्नोति । नैष दोषः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति न कर्मसंज्ञायां कर्तृसंज्ञा भवतीति । यदयं हृक्रोरन्यतरस्यामित्यन्यतरस्यांग्रहणं करोति । शेषवचनं च घिसंज्ञानिवृत्त्यर्थम् *। शेषवचनं च कर्तव्यम् । शेषो घ्यसखि । किं प्रयोजनम् । घिसंज्ञानिवृत्त्यर्थम् । नदीसंज्ञायां घिसंज्ञा मा भूदिति । शकट्यै पद्धत्यै बुद्ध्यै धेन्वै । इतरथा हि परं कार्यत्वाच्च घिसंज्ञा आरम्भसामर्थ्याच्च ङिति ह्रस्वश्चेति नदीसंज्ञा ।

भविष्यतीति भावः । ऋत्विय इति । भसंज्ञायां सत्यामोर्गुणः स्यात् पदसंज्ञात्ववग्रहार्था स्यात् । गतिबुद्ध्यादीनामिति । एकसंज्ञाधिकारे गत्यादिसूत्रं कर्मसंज्ञायां सिद्धायां नियमार्थम् । तथा हि । प्रयोज्यः स्वव्यापारे स्वतन्त्रः प्रयोजकव्यापारेण चाप्यत इति संज्ञाद्वयप्रसङ्गे एकसंज्ञाधिकारादन्यतरया भाव्यम् । तत्र प्रत्ययार्थप्राधान्यात्तत्प्रयुक्तया कर्मसंज्ञया प्रवर्त्यम् । 'गुणप्रधानसंनिधौ प्रधानस्य प्रयोजकत्वे संभवति पृथग्गुणास्तद्विरुद्धं स्वकार्यं न प्रयुञ्जते । ततश्च सिद्धायां प्रयोज्यस्य कर्मसंज्ञायां गत्यर्थादीनामेवाण्यन्तानां कर्ता ण्यन्तानां कर्मसंज्ञो भवति नान्येषामिति नियमः क्रियते । तेन पाचयत्योदनं देवदत्तो यज्ञदत्तेनेति कर्मसंज्ञा न भवति । प्रधानप्रयुक्तकर्मसंज्ञाऽभावे च गुणक्रियानिमित्ता कर्तृसंज्ञा प्रवर्तते । यदा तु परं कार्यमिति पाठस्तदाऽविरोधात्सर्वत्र संज्ञाद्वयप्रसङ्गे गत्यर्थादीनामेवेति नियमेन ण्यन्तधात्वन्तरप्रयोज्यात्कर्मसंज्ञा व्यावर्त्यते । गत्यर्थादिप्रयोज्यस्य तु संज्ञाद्वयप्रसङ्ग इत्यर्थः । यदयमिति । यदि तु गत्यर्थादिप्रयोज्यस्य संज्ञाद्वयं प्रावर्त्स्यत्तत्रैव सूत्रे हृक्रावकरिष्येतां नाकरिष्यतान्यतरस्यांग्रहणमित्यर्थः । शकट्यै इति । शकटिशब्दान्ङेप्रत्यये कृते परत्वान्नदीसंज्ञानिमित्त आटि कृते तस्य ङिद्वत्त्वाद्धेर्ङितीति गुणः प्राप्नोति ।

न वा ऽसंभवात्* । न वा कर्तव्यम् । नदीसंज्ञायां घिसंज्ञा कस्मान्न भवति । असंभवात् । को ऽसावसंभवः । ह्रस्वलक्षणा हि नदीसंज्ञा घिसंज्ञायां च गुणः । ह्रस्वलक्षणा हि नदीसंज्ञा घिसंज्ञायां च गुणेन भवितव्यम् । तत्र वचनप्रामाण्यान्नदीसंज्ञायां घिसंज्ञाभावः । तत्र वचनप्रामाण्यान्नदीसंज्ञायां घिसंज्ञा न भविष्यति। किं कारणम् । आश्रयाभावात् । आश्रयाभावान्नदीसंज्ञायां घिसंज्ञानिवृत्तिरिति चेद्यणादेशाभावः* । आश्रयाभावान्नदीसंज्ञायां घिसंज्ञानिवृत्तिरिति चेदेवमुच्यते यणादेशो ऽपि न प्राप्नोति । नैष दोषः । नद्याश्रयत्वाद्यणादेशस्य ह्रस्वस्य नदीसंज्ञाभावः* । नद्याश्रयो यणादेशः । यदा नदीसंज्ञया घिसंज्ञा बाधिता तत उत्तरकालं यणादेशेन भवितव्यम् । नद्याश्रयत्वाद्यणादेशस्य ह्रस्वस्य नदीसंज्ञा भविष्यति । बहुव्रीह्यर्थं तु* । बहुव्रीहिप्रतिषेधार्थं तु शेषग्रहणं कर्तव्यम् । शेषो बहुव्रीहिरिति । किं प्रयोजनम् । प्रयोजनमव्ययीभावोपमानद्विगुक्लोपेषु* । अव्ययीभावे । उन्मत्तगङ्गम् । लोहितगङ्गम् । उपमाने । शस्त्रीश्यामा । कुमुदश्येनी । द्विगु। पञ्चगवं दशगवम् । क्लोपे । निष्कौशाम्बिः निर्वारा-

---

न वा संभवादिति । अयं भावः । यद्यत्र घिसंज्ञा प्रवर्तेत तदान्तरङ्गत्वात् पूर्वमेव तस्याः प्रवृत्तिः स्यात् । नदीसंज्ञा तु ङित्प्रत्ययापेक्षा बहिरङ्गा । तत्र घिलक्षणे गुणे कृते ह्रस्वाभावादल्विधित्वाच्च स्थानिवत्त्वाभावान्नदीसंज्ञा नैव प्रवर्तेतेति नदीसंज्ञाविधानं ह्रस्वस्यानर्थकमेव स्यात् । तस्मान्नदीसंज्ञाविधानसामर्थ्यादत्र घिसंज्ञा न भवतीत्यर्थः । नद्याश्रयत्वादिति । यं विधिं प्रत्युपदेशो ऽनर्थकः स विधिर्बाध्यते यस्य तु विधेर्निमित्तमेव नासौ बाध्यते इति भावः । उन्मत्तगङ्गमिति । अत्र बहुव्रीहिसंज्ञायां सत्यां पूर्वपदप्रकृतिस्वरः पाक्षिकश्च कप्समासान्तः प्राप्नोति । शस्त्री श्यामेति । यदा श्यामाशब्दः शस्त्रामिव उपमाने वर्त-

णसिः । तत्र शेषवचनाद्दोषः संख्यासमानाधिकरणनञ्समासेषु बहुव्रीहिप्रतिषेधः * । तत्र शेषवचनाद्दोषो भवति । संख्यासमानाधिकरणनञ्समासेषु बहुव्रीहेः प्रतिषेधः प्राप्नोति । संख्या । द्वीरावतीको देशः त्रीरावतीको देशः । समानाधिकरण । वीरपुरुषको ग्रामः । नञ्समासे । अब्राह्मणको देशः । अवृषलको देशः । क्लुप्लोपे च शेषवचनात्प्रादिभिर्न बहुव्रीहिः * । क्लुप्लोपे च शेषवचनात्प्रादिभिर्बहुव्रीहिर्न प्राप्नोति । प्रपतितपर्णः प्रपर्णकः । प्रपतितपलाशः प्रपलाशक इति । अथैकसंज्ञाधिकारे कथं सिद्ध्यति । एकसंज्ञाधिकारे विप्रतिषेधाद्बहुव्रीहिः * । एकसंज्ञाधिकारे विप्रतिषेधाद्बहुव्रीहिर्भविष्यति । एकसंज्ञाधिकारे विप्रतिषेधाद्बहुव्रीहिरिति

ते उपमेयं तु समासवाच्यं तदा ऽन्यपदार्थवृत्तित्वाद्बहुव्रीहिसंज्ञाप्रसङ्गात्तन्निबन्धनः पाक्षिकः कप्प्रसङ्गः । स्वरस्तु तत्पुरुषे तुल्यार्थेति विधीयत इति तत्र नास्ति विशेषः । पञ्चगवमिति । यदा समाहारो भावरूपो वाच्यः तदान्यपदार्थसद्भावः । समाह्रियमाणार्थत्वे तु तदभावः । बहुव्रीहिसंज्ञायां सत्यां तन्निबन्धनस्वरप्रसङ्गः । कपस्त्वशेषत्वात्प्रसङ्गाभावः । नन्वत्र टच्स्वित्करणाद्बहुव्रीहिस्वरो न भविष्यति । एवं तर्ह्युदाहरणदिगियम् । इदं त्वत्रोदाहरणं पञ्चपात्रमिति । निष्कौशाम्बिरिति । क्रान्तस्यान्यपदार्थस्य समासवाच्यत्वे बहुव्रीहिसंज्ञायां तन्निबन्धनो नदीलक्षणः कप्प्रसङ्गः । यदा तु पूर्वपदमेव क्रान्ताद्यर्थवृत्ति तदान्यपदार्थाभावः । क्रियमाणेपि विशेषग्रहणे दोषान्तरप्रसङ्गमाह । तत्रेति । एकसंज्ञावादी तु शेषग्रहणं न करोति अनवकाशाभिरव्ययीभावादिसंज्ञाभिर्बहुव्रीहिसंज्ञाभावस्य सिद्धत्वात् । द्वीरावतीकादिषु तु परत्वाद्बहुव्रीहिर्भविष्यति । द्वीरावतीक इति । नदीभिश्चेत्यव्ययीभावः प्राप्नोति । तस्य त्ववकाशः पञ्चनदमिति यदा समाह्रियमाणोर्थो वाच्यः । प्रपतितपर्णः प्रपर्णक इति । प्रपर्णक इत्युदाहरणम् । क्लुप्लोपप्रदर्शनार्थं तु प्रपतितपर्ण इत्युक्तम् । यथा निष्कौशाम्बिरिति तत्पुरुषसंज्ञा भवति । एवं प्रपर्णक इत्यत्रापि स्यादित्यर्थः । तत्पुरुषेति । परिगणनं मनसि कृत्वाह । इतरो विशेषप्रतिपाद्याह । तत्पुरुष इतीति । सिद्धं त्विति । क्रान्तार्थो यत्र समासार्थस्तत्र तत्पुरुषसंज्ञा । प्रपर्णक इत्यत्र तु क्रान्तार्थः पर्णविशेषणं समासार्थस्त्वन्य एवेति बहुव्रीहिर्भवति । कानि पुनरिति ।

चेत् क्तार्थे प्रतिषेधः *। एकसंज्ञाधिकारे विप्रतिषेधाद्बहुव्रीहिरिति चेत् क्तार्थे प्रतिषेधो वक्तव्यः । निष्कौशाम्बिः । निर्वाराणसिः । तत्पुरुषोऽत्र बाधको भविष्यति । तत्पुरुष इति चेदन्यत्र क्तार्थात्प्रतिषेधः* तत्पुरुष इति चेदन्यत्र क्तार्थात्प्रतिषेधो वक्तव्यः । प्रपतितपर्णः प्रपर्णकः । प्रपतितपलाशः प्रपलाशक इति । सिद्धं तु प्रादीनां क्तार्थे तत्पुरुषवचनात्। सिद्धमेतत्। कथम्। प्रादीनां क्तार्थे तत्पुरुषो भवतीति वक्तव्यम् । कानि पुनरस्य योगस्य प्रयोजनानि । प्रयोजनं ह्रस्वसंज्ञां दीर्घप्लुतौ*। ह्रस्वसंज्ञां दीर्घप्लुतसंज्ञे बाधेते । तिङ्सार्वधातुकं लिङ्लिटोरार्धधातुकम्*। तिङ्सार्वधातुकसंज्ञां लिङ्लिटोरार्धधातुकसंज्ञा बाधते । अपत्यं वृद्धं युवा *। अपत्यं वृद्धं युवसंज्ञा बाधते । घिर्नदी*। घिसंज्ञां नदीसंज्ञा बाधते । लघुगुरु*। लघुसंज्ञां गुरुसंज्ञा बाधते । पदं भम्*। पदसंज्ञां भसंज्ञा बाधते । अपादानमुत्तराणि*। अपादानसंज्ञामुत्तराणि कारकाणि बाधन्ते।

अस्मिन्प्रकरणेपठितानांसंज्ञानांयासांसमावेशोनेष्यतेता:प्रयोजनम्।प्रकरणान्तरविहिता अप्यनिष्यमाणसमावेशा उपसंख्यातव्यत्वेन प्रयोजनानि भवन्तीतिप्रश्नपूर्वकं दर्शयितुमाह । ह्रस्वसंज्ञामिति । ऊकालोऽज् ह्रस्वसंज्ञ इत्युक्तमुकारस्याणत्वाद्द्विमात्रत्रिमात्रयोर्ग्राहक इति तयोरपि ह्रस्वसंज्ञा प्राप्ता दीर्घप्लुतसंज्ञाभ्यां बाध्यते स च बाधस्तत्रैव सूत्रे विस्तरेण प्रतिपादितः । तिङ्सार्वधातुकमिति । लिङ्लिटोश्च सार्वधातुकसंज्ञायां सत्यां तन्निबन्धनाः शबादयः प्राप्नुवन्ति । आर्द्धधातुकसंज्ञा तु तन्निबन्धनेडाद्यर्था । छन्दस्युभयथेति तु तिङामार्द्धधातुकसंज्ञार्थं शेषस्यापि सार्वधातुकसंज्ञार्थं स्यादित्यज्ञापकमसमावेशस्य । अपत्यं वृद्धमिति । अत्र समावेशे सति शालङ्कः पैलस्य च यूनश्छात्रा इति विवक्षिते गोत्रेऽलुगचीति फक्फिञोरलुक् प्रसज्येत फक्फिञोरन्यतरस्यामित्ययं तु लुग्विकल्प आनन्तर्याद्यूनि लुगित्येतमेव लुकं बाधते न तु पैलादिभ्यश्चेत्येतमपि । घिर्नदीति । शकट्यै इत्यत्र घिलक्षणगुणाभावः । लघ्विति । अततक्षदित्यादौ सन्वद्भावाभावः । धनुषा विध्यतीति ।

क्त । धनुषा विध्यति कंसपात्र्यां भुङ्क्ते गां दोग्धि धनुर्विध्यति । धनुषा विध्यतीत्यपाययुक्तत्वाच्च ध्रुवमपाये ऽपादानमित्यपादानसंज्ञा प्राप्नोति साधकतमं करणमिति च करणसंज्ञा । करणसंज्ञा सा परा भवति । कंसपात्र्यां भुङ्क्ते इत्यत्रापाययुक्तत्वाच्च ध्रुवमपाये ऽपादानमित्यपादानसंज्ञा प्राप्नोति । आधारोधिकरणमिति चाधिकरणसंज्ञा । अधिकरणसंज्ञा सा पराभवति । गां दोग्धीत्यत्रापाययुक्तत्वाच्चापादानसंज्ञा प्राप्नोति कर्तुरीप्सिततमं कर्मेति कर्मसंज्ञा । कर्मसंज्ञा परा सा भवति । धनुर्विध्यतीत्यत्रापाययुक्तत्वाच्चापादानसंज्ञा प्राप्नोति । स्वतन्त्रः कर्तेति कर्तृसंज्ञा । कर्तृसंज्ञा सा परा भवति । क्रुधद्रुहोरुपसृष्टयोः कर्म संप्रदानम्*। क्रुधद्रुहोरुपसृष्टयोः कर्मसंज्ञा संप्रदानसंज्ञां बाधते । करणं पराणि*। करणसंज्ञां पराणि कारकाणि बाधन्ते । क्त । धनुर्विध्यति । असिश्छिनत्तीति । अधिकरणं कर्म *। अधिकरणसंज्ञां कर्मसंज्ञा बाधते । क्त । गेहं प्रविशतीति । अधिकरणं कर्ता*। अधिकरणसंज्ञां कर्तृसंज्ञा बाधते । क्त । स्थाली पचतीति । अध्युपसृष्टं कर्म *। अध्युपसृष्टं कर्म अधिकरणसंज्ञां बाधते । गत्युपसर्गसंज्ञे कर्मप्रवचनीयसंज्ञा *। गत्युपसर्गसंज्ञे कर्मप्रवचनीयसंज्ञा बाधते । परस्मैपदमात्मनेपदम्*। परस्मैपदसंज्ञामात्मनेपदसंज्ञा बाधते । समाससंज्ञाश्च *। समा-

---

अपायविवक्षया विना धनुषो व्यधे: साधकतमत्वाभावात् । संज्ञाद्वयप्रसङ्गे परत्वात्करणसंज्ञा भवति । गत्युपसर्गसंज्ञे इति । तेन सुसिक्तमित्यादौ षत्वं न भवति सूपमानात् क्त इति गतिसंज्ञकसुशब्दाश्रयमन्तोदात्तत्वं च । पूर्वपदप्रकृतिस्वर एव तु भवति । परस्मैपदसंज्ञामिति । तेनाच्योष्टाक्तमतइत्यादौ इविदीर्घाद्यभावः । समाससंज्ञाश्चेति । तेन लोहितगङ्गमित्यव्ययीभाव एव । द्वी-

ससंज्ञाश्च यायाः परा अनवकाशाश्च तास्ताः पूर्वाः सावकाशाश्च बाधन्ते । अर्थवत्प्रातिपदिकम्*। अर्थवत्प्रातिपदिकसंज्ञं भवति । गुणवचनं च*। गुणवचनसंज्ञं च भवत्यर्थवत् । समासकृत्तद्धिताव्ययसर्वनामाऽसर्वलिङ्गा जातिः*। समास । समाससंज्ञा वक्तव्या । कृत् । कृत्संज्ञा च वक्तव्या । तद्धित । तद्धितसंज्ञा च वक्तव्या । अव्यय । अव्ययसंज्ञा च वक्तव्या । सर्वनाम । सर्वनामसंज्ञा च वक्तव्या । असर्वलिङ्गा जातिरिति । एतच्च वक्तव्यम् । संख्या । संख्यासंज्ञा च वक्तव्या । डु च*। डुसंज्ञा च वक्तव्या । का पुनर्डुसंज्ञा । घट् संज्ञा । एकद्रव्योपनिवेशिनी संज्ञा*। एकद्रव्योपनिवेशिनी संज्ञा इत्येतच्च वक्तव्यम् । किमर्थमिदमुच्यते । यथान्यास एव भूयिष्ठाः संज्ञाः क्रियन्ते । सन्ति चैवात्र काश्चिदपूर्वाः संज्ञा अपि । एतेनानुपूर्व्येण संनिविष्टानां बाधनं यथा स्यात् । गुणवचनसंज्ञायाश्चैताभिः संज्ञाभिर्बाधनं यथा स्यादिति । आकडारात् ॥ विप्रतिषेधे परं कार्यम् ॥२॥ विप्रतिषेध इति कोयं शब्दः । वि-

---

रावतीक इति बहुव्रीहिरेव भवति । गुणवचनं चेति । एकविषयत्वाच्चकारकरणाच्च गुणवचनप्रातिपदिकसंज्ञयोः समावेशो भवति । उत्तरास्तु च संज्ञास्तु प्रातिपदिकमित्यनुवर्तनात्ताभिः प्रातिपदिकसंज्ञा समाविशति । गुणवचनसंज्ञा तु ताभिर्बाध्यते तस्याश्च ष्यञ्विधिः प्रयोजनम् । ब्राह्मणादिग्रहणं तु समासादिसंज्ञाविषयार्थं प्राणभृज्जात्यादिलक्षणप्रत्ययबाधनार्थं युवाद्यण्समावेशार्थं च । असर्वलिङ्गा जातिरिति । लिङ्गानां च न सर्वभागिति लक्षणलक्षितां जातिमाश्रयति । चित्रगुत्वं कारकत्वमौपगवत्वमुच्चैस्त्वं सर्वत्वं गोत्वं बहुत्वं पञ्चत्वं डित्थत्वमिति गुणवचनसंज्ञायाः समासादिसंज्ञाभिर्बाधनात्ष्यञ् भवति । ऐक्यं राजपौरुष्यमित्यादौ तु ब्राह्मणादित्वात्ष्यञ् । विप्रतिषेधे परं कार्यम् ॥ आचार्यवचनानां सर्वेषां प्रामाण्याभ्युपगमाल्लौकिकार्थस्य विरोधवाचिनो विप्रतिषेधशब्दस्येह ग्रहणं न संभवतीति मत्वा पृच्छति । विप्रतिषेध इति कोयं शब्द इति । इतरस्तु लौकिकार्थवृत्तिरेवोपात्तो न ह्यस्याचार्येणार्थः परिभाषित

प्रतिपूर्वात्सिधेः कर्मव्यतिहारे घञ् । इतरेतरप्रतिषेधो विप्रतिषेधः । अन्योन्यप्रतिषेधो विप्रतिषेधः । कः पुनर्विप्रतिषेधः । द्वौ प्रसङ्गावन्यार्थावेकस्मिन्स विप्रतिषेधः*। द्वौ प्रसङ्गौ यदान्यार्थौ भवत एकस्मिंश्च युगपत्प्राप्नुतः स विप्रतिषेधः। क्व पुनरन्यार्थौ क्व चैकस्मिन्युगपत्प्राप्नुतः । वृक्षाभ्यां वृक्षेष्वित्यन्यार्थौ, वृक्षेभ्य इत्यत्र युगपत्प्राप्नुतः । किं च स्यात् । एकस्मिन्युगपदसंभवात्पूर्वपरप्राप्तेरुभयप्रसङ्गः *। एकस्मिन्युगपदसंभवात् पूर्वस्याश्च परस्याश्च प्राप्तेरुभयप्रसङ्गः । इदं विप्रतिषिद्धं यदुच्यते एकस्मिन्युगपदसंभवात्पूर्वपरप्राप्तेरुभयप्रसङ्ग इति । कथं ह्येकस्मिंश्च युगपदसंभवः स्यात् पूर्वस्याश्च परस्याश्च प्राप्तेरुभयप्रसङ्गश्च स्यात् । नैतद्विप्रतिषिद्धम् । यदुच्यते एकस्मिन्युगपदसंभवादिति । कार्ययोर्युगपदसंभवः शास्त्रयोरुभयप्रसङ्गः । तृजादिभिस्तुल्यम्*। तृजादिभिस्तुल्यं पर्यायः प्राप्नोति । तद्यथा तृजादयः पर्यायेण भवन्ति । किं पुनः कारणं तृजादयः पर्यायेण भवन्ति । अनवयवप्रसङ्गात्प्रतिपदविधेश्च*। अनवयवेन प्रसज्यन्ते प्रतिपदं च विधी-

---

इति मत्वाह। विप्रतिपूर्वादिति। कर्मव्यतिहार इति। सिधेर्विशेषणं व्यतिहारविशिष्टक्रियावचनात्सेधतेर्भावे घञित्यर्थः।इतरेतरप्रतिषेधोन्योन्यप्रतिषेधइति। स एवार्थः पर्यायाभ्यां प्रदर्श्यते।यद्वा पर्यायप्रतिपत्तिशब्दद्वयेन प्रदर्श्यते।विरोधं पूर्वोक्तेन न्यायेनासंभावयन्पुनः पृच्छति। कः पुनरिति। द्वौ प्रसङ्गाविति। सर्वस्याचार्यवचनस्य प्रामाण्येपि लब्धावकाशयोर्वचनयोरेकस्मिन्विषये विरुद्धकार्यद्वयसमर्पणादस्त्येव विरोधः। प्रसज्येते इति प्रसङ्गौ विधी। अन्यार्थाविति। अन्यत्र सावकाशौ। सविप्रतिषेध इति। युगपद्यासौ प्राप्तिः सा विरोधनिमित्तत्वादभेदोपचाराद्विप्रतिषेधशब्देनोक्ता। किं च स्यादिति। यदीदं नाश्रीयेतेति भावः। इतरो व्यक्तिपदार्थाश्रयेण पर्यायमाह। एकस्मिन्निति। अनवयवप्रसङ्गादिति। सर्वव्यक्त्युद्देशेन शास्त्रस्य प्रवर्तनादित्यर्थः। प्रतिपदवि-

यन्ते । अप्रतिपत्तिर्वोभयोस्तुल्यबलत्वात्* । अप्रतिपत्ति-
र्वा पुनरुभयोः शास्त्रयोः स्यात् । किं कारणम् । तुल्य-
बलत्वात् । तुल्यबले ह्युभे शास्त्रे । तद्यथा । द्वयोस्तु-
ल्यबलयोरेकः प्रेष्यो भवति स तयोः पर्यायेण कार्यं क-
रोति । यदा तु तमुभौ युगपत्प्रेषयतो नानादिक्षु च
कार्ये भवतस्तदा यद्यसावविरोधार्थी भवति उभयोर्न
करोति । किं पुनः कारणमुभयोर्न करोति । यौगपद्या-
संभवात् । नास्ति यौगपद्येन संभवः । तत्र प्रतिप-
त्त्यर्थं वचनम्* । तत्र प्रतिपत्त्यर्थमिदं वक्तव्यम् । तव्य-
दादीनां त्वप्रसिद्धिः* । तव्यदादीनां तु कार्यस्याप्रसिद्धिः ।
नहि किंचित्तव्यदादिषु नियमकारि शास्त्रमारभ्यते ये-
न तव्यदादयः स्युः । यश्च भवता हेतुर्व्यपदिष्टः अप्र-
तिपत्तिर्वोभयोस्तुल्यबलत्वादिति तुल्यः स तव्यदादिषु ।
नैष दोषः । अनवकाशास्तव्यदादयः उच्यन्ते च ते
वचनाद्भविष्यन्ति । यश्च भवता हेतुर्व्यपदिष्टः तृजादि-
भिस्तुल्यं पर्यायः प्राप्नोतीति तुल्यः स तव्यदादिषु ए-
तावदिह सूत्रं विप्रतिषेधे परमिति । पठिष्यति ह्याचार्यः
सकृद्गतौ विप्रतिषेधे यद्बाधितं तद्बाधितमेवेति । पुनश्च
पठिष्यति । पुनः प्रसङ्गविज्ञानात्सिद्धमिति । किं पुन-

धेश्चेति । अनेनोत्सर्गापवादवैधर्म्यं दर्शयति । नह्युत्सर्गः प्रतिपदं विधीयते ।
तत्र पर्यायप्रसङ्गे नियमार्थमिदं परमेव भवति न पूर्वमिति । एतत्सूत्रारम्भाच्च
पूर्वस्य लक्षणस्य तत्रारम्भोऽनुमीयते । तदुच्यते सकृद्गतौ विप्रतिषेधे यद्बाधितं
तद्बाधितमेवेति । इदानीं जातिपक्षाश्रयेणाह । अप्रतिपत्तिर्वेति । अत्र पक्षे
विध्यर्थमिदम् । परं भवतीति । तस्मिन् कृते यदि पूर्वस्य प्राप्तिनिमित्तमस्ति
ततस्तदपि प्रवर्तते । तदुच्यते पुनः प्रसङ्गविज्ञानात्सिद्धमिति । तव्यदादीनां तु
कार्यस्येति । परत्वादेः साधुत्वस्य वेत्यर्थः । एकवाक्योपात्तत्वादनवकाशत्वाच्च
नास्त्येषां परत्वेन व्यवस्था । तृजादिभिरिति । आदिशब्दस्य प्रकारार्थत्वात्तृ-

रियता सूत्रेणोभयं लभ्यम् । लभ्यमित्याह । कथम् । इह भवता द्वौ हेतू व्यपदिष्टौ । तृजादिभिस्तुल्यं पर्यायः प्राप्नोतीति । अप्रतिपत्तिर्वोभयोस्तुल्यबलत्वादिति च । तद्यदा तावदेष हेतुस्तृजादिभिस्तुल्यं पर्यायः प्राप्नोतीति । तदा विप्रतिषेधे परमित्यनेन किं क्रियते । नियमः । विप्रतिषेधे परमेव भवतीति । तदैतदुपपन्नं भवति । सकृद्गतौ विप्रतिषेधे यद्बाधितं तद्बाधितमेवेति । यदा त्वेष हेतुरप्रतिपत्तिरुभयोस्तुल्यबलत्वादिति । तदा विप्रतिषेधे परमित्यनेन किं क्रियते । द्वारम् । विप्रतिषेधे परं तावद्भवति । तस्मिन्कृते यदि पूर्वमपि प्राप्नोति तदापि भवति । तदैतदुपपन्नं भवति पुनः प्रसङ्गविज्ञानात्सिद्धमिति । विप्रतिषेधे परमित्युक्त्वा ऽङ्गाधिकारे पूर्वमिति वक्तव्यम् । किं कृतं भवति । पूर्वविप्रतिषेधा न पठितव्या भवन्ति । गुणवृद्ध्यौत्वतृज्वद्भावेभ्यो नुम् पूर्वविप्रतिषिद्धम् । नुमचिरतृज्वद्भावेभ्यो नुडिति । अङ्गाधिकारे कथं ये परविप्रतिषेधाः । इत्वोत्वाभ्यां गुणवृद्धी भवतो विप्रतिषेधेनेति । सूत्रं च भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । कथं ये पूर्वविप्रतिषेधाः । विप्रतिषेधे परमित्येव सिद्धम् । कथम् । परशब्दोयं बह्वर्थः । अस्त्येव व्यवस्थायां वर्तते । तद्यथा । पूर्वः पर इति । अस्त्यन्यार्थे वर्तते । परपुत्रः परभार्या । अन्यपुत्रो ऽन्यभार्येति गम्यते । अस्ति प्राधान्ये वर्तते । तद्यथा ।

जादिभ्यस्तव्यदादयो न भिन्ना इत्यर्थः । सकृद्गताविति । यथा कुरुतात् त्वमिति हेर्लुक् च प्राप्नोति तातङ् चेति परत्वात्तातङ् तस्य स्थानिवद्भावाल्लुङ् न प्रवर्तते । द्वारमिति । अप्रतिपत्त्यपनयनेन परशास्त्रप्रवृत्तेर्द्वारमुपायः क्रियत इति यावत् । पुनःप्रसङ्गविज्ञानादिति । ईजतुरिति परत्वात्सम्प्रसारणे कृते द्विर्वचनं भवति । लक्ष्यानुरोधेन च व्यक्त्याकृतिपदार्थाश्रयणादनयोः परिभाष-

परमियं ब्राह्मण्यस्मिन्कुटुम्बे । प्रधानमिति गम्यते । अस्तीष्टवाची परशब्दः । तद्यथा । परं धाम गतः । इष्टं धाम गत इति गम्यते । तद्य इष्टवाची परशब्दस्तस्येदं ग्रहणं विप्रतिषेधे परं यदिष्टं तद्भवतीति । अन्तरङ्गं च॥ अन्तरङ्गं च बलीयो भवतीति वक्तव्यम् । किं प्रयोजनम् । यणेकादेशेत्वोत्वानि गुणवृद्धिद्विर्वचनाल्लोपस्वरेभ्यः । गुणादेशः । स्योनः स्योना । गुणश्च प्राप्नोति यणादेशश्च । परत्वाद्गुणः स्यात् । यणादेशो भवत्यन्तरङ्गतः । वृद्धेर्यणादेशः । द्यौकामिः स्यौकामिः । वृद्धिश्च प्राप्नोति यणादेशश्च । परत्वाद्वृद्धिः स्यात् । यणादेशो भवत्यन्तरङ्गतः । द्विर्वचनाद्यणादेशः । दुद्यूषति । सुस्यूषति । द्विर्वचनं च प्राप्नोति यणादेशश्च । नित्यत्वाद्द्विर्वचनं स्यात् । यणादेशो भवत्यन्तरङ्गतः । अल्लोपस्य च यणादेशस्य च नास्ति संप्रधारणा । स्व-

---

योर्विषयविभागो ऽवसेयः । तद्य इष्टवाचीति । इष्टानिष्टविभागश्च व्याख्यानाद्बोध्यः । अन्तरङ्गं चेति । अन्तर्मध्ये ऽङ्गानि निमित्तानि पारार्थ्यांद्यस्य तदन्तरङ्गमित्युच्यते । एवं बहिरङ्गानि यस्य तद्बहिरङ्गम् । एतच्च न्यायसिद्धमेवानुदितम् । कथंमित्यत्राह कृत्यः । कारणार्हं कार्यं तुल्यबलं च करणार्हमिति नित्यानित्योत्सर्गापवादान्तरङ्गबहिरङ्गेष्वस्य सूत्रस्याव्यापारः । स्योन इति । सिवेर्बाहुलकान्नप्रत्यये कृते ऽपवादत्वाद्वलोपं बाधित्वा गुणात्पूर्वमन्तरङ्गत्वादूड् भवति । तत्र कृते ऽन्तरङ्गत्वाद्यणा गुणो बाध्यते । बहिरङ्गस्याप्यूठो यणादेशे कर्तव्ये ऽसिद्धत्वं न भवति । नाजानन्तर्यइति वचनात् । द्यौकामिरिति । ननु कृतयणादेशात्तद्धितोत्पत्तौ वृद्ध्या भाव्यमिति नास्ति युगपद्यण्वृद्ध्योः प्राप्तिः । एवं तर्ह्यं कृतव्यूहाः पाणिनीया इति दिउकाम इति स्थिते अत्र यण्वृद्ध्योर्युगपत्प्रसङ्गः । अथ वा द्यौकामिरिति पदं यदा विभज्यान्वाख्यायते । दिव्काम इ इति तदा दिव उदित्युत्वे कृते यण्वृद्धी प्राप्नुतः । दुद्यूषतीति । दिवेः सन् । सनीवन्तर्द्धेति पक्षे इड्भावः । हलन्ताच्चेति कित्त्वम् । ऊडादेशः । तत्र यण् च प्राप्नोति द्विर्वचनं च । नित्यत्वाद्द्विर्वचनं स्यात् । एतद्भाष्यं दूषयन्ति द्विःप्रयोगो द्विर्वचनं षाष्ठिकं व्यवस्थापितम् । तत्र शब्दान्तरप्राप्त्या द्विर्वचनमनित्यं यण् तु नित्य इति वदन्तः । अल्लोपस्येति । ननु गाण्डीवधन्वनेत्यत्रास्ति सम्प्र-

राद्यणादेशः । द्यौकामिः स्यौकामिः । स्वरश्च प्राप्नोति यणादेशश्च । परत्वात्स्वरः स्याद्यणादेशो भवत्यन्तरङ्गतः । गुणादेकादेशः । काद्रवेयो मन्त्रमपश्यत् । गुणश्च प्राप्नोत्येकादेशश्च । परत्वाद्गुणः स्यात् । एकादेशो भवत्यन्तरङ्गतः । वृद्धेरेकादेशः । वैक्ष्माणिः सौत्थितिः । वृद्धिश्च प्राप्नोत्येकादेशश्च । परत्वाद्वृद्धिः स्यादेकादेशो भवत्यन्तरङ्गतः । द्विर्वचनादेकादेशः । ज्ञाया ओदनः ज्ञौदनः । ज्ञौदनमिच्छति ज्ञौदनीयति । ज्ञौदनीयतेः सन् । जुज्ञौदनीयिषति । द्विर्वचनं च प्राप्नोत्येकादेशश्च । नित्यत्वाद्द्विर्वचनं स्यादेकादेशो भवत्यन्तरङ्गतः । अल्लोपादेकादेशः । शुना शुने । अल्लोपश्च प्राप्नोत्येकादेशश्च । परत्वादल्लोपः स्यादेकादेशो भवत्यन्तरङ्गतः । नैतदस्ति प्रयोजनम् । नास्त्यत्र विशेषः । अल्लोपेन वा निवृत्तौ सत्यां पूर्वत्वेन वा । अयमस्ति विशेषः । अ-

धारणा । गाण्डीवधनु अन् आ इति स्थिते यदि पूर्वं यणादेशः ततो न संयोगाद्वमन्तादित्यल्लोपनिषेधाद्रूपं सिध्यति । अथ तु परत्वादल्लोपः स्यात्ततो यण् न स्यात् । एवं तर्हि नित्यत्वात्पूर्वमत्र यण् भवतीति मन्यते । कृतेप्यल्लोपे तस्य स्थानिवत्त्वाद्यणः प्राप्त्या नित्यत्वम् । यणि कृते नास्त्यल्लोपः प्रतिषेधादिति तस्यानित्यत्वम् । द्यौकामिरिति । दि उ काम इ इति स्थिते यण् च प्राप्नोति ञ्नित्यादिर्नित्यमिति स्वरश्च । तत्र यदि पूर्वं स्वरः स्यात्तदोदात्तस्वरितयोर्यण इत्यौकारः स्वरितः स्यादुदात्तश्चेष्यते । द्युकाम इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरोपि यणा अन्तरङ्गत्वाद्बाध्यते तथैव दिव उदित्युत्वेन च । काद्रवेय इति । कद्रुशब्दात्संज्ञायामित्यूङि कृते स्त्रीभ्यो ढक् द्व्यच इति ढकि एयादेशे ढे लोपोकद्र्वा इति लोपप्रतिषेधादोर्गुण इति गुणश्च प्राप्नोत्येकादेशश्च । नन्वकृतएकादेशेप्रत्यय इति निषेधात् प्रातिपदिकत्वाभावात्तद्धित एव न स्यात् । कृते त्वेकादेशे तस्यान्तवद्भावात्प्रातिपदिकत्वात्तद्धितोत्पत्तिरित्यानुपूर्व्या सिद्धत्वादप्रयोजनमेतदित्याहुः । अत्रोच्यते । अकृतेप्येकादेशे नोङ्धात्वोरिति ढे लोपोकद्र्वा इति निषेधाच्च ज्ञापकाद्भविष्यति तद्धित इत्यदोषः । शुनेति । ननु श्वयुवेति सम्प्रसारणे कृते तस्यासिद्धवदत्रेत्यसिद्धत्वान्नसंयोगाद्वमन्तादिति निषेधादल्लोपस्य नास्ति प्राप्तिः । एवं तर्हि प्राग्भादित्यसिद्धत्वमाश्रित्यैतदुक्तम् । प्रयोजनप्रत्याख्यानवाद्याह । नैत-

ल्लोपेन निवृत्तौ सत्यामुदात्तनिवृत्तिस्वरः प्रसज्येत । नात्रोदात्तनिवृत्तिस्वरः प्राप्नोति । किं कारणम् । न गोश्वन्साववर्ण इति प्रतिषेधात् । नैष उदात्तनिवृत्तिस्वरस्य प्रतिषेधः । कस्य तर्हि । तृतीयादिस्वरस्य । यत्र तर्हि तृतीयादिस्वरो नास्ति शुनःपश्येति । एवं तर्हि न लाक्षणिकस्य प्रतिषेधं शिष्मः । किं तर्हि येन केन चित्प्राप्तस्य विभक्तिस्वरस्य प्रतिषेधः । यत्र तर्हि विभक्तिर्नास्ति बहुशुनीति । यदि पुनरयमुदात्तनिवृत्तिस्वरस्यापि प्रतिषेधो विज्ञायेत । नैवं शक्यम् । इहापि प्रसज्येत कुमारीति । एवं तर्हि आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति नोदात्तनिवृत्तिस्वरः शुन्यवतरतीति । यदयं श्वन्शब्दं गौरादिषु पठति अन्तोदात्तार्थं यत्नं करोति । सिद्धं हि स्यान्ङीपैव । स्वरादेकादेशः । सौत्थितिः

दस्तीति। प्रयोजनवाद्याह। अयमस्तीति। प्रत्याख्यानवाद्याह। नात्रेति। प्रयोजनवाद्याह। नैष इति। स एवाह। यत्र तर्हीति। यत्र पुनरित्यर्थः। शुनः पश्येति। अत्र हि न गोश्वन् इति प्रतिषेधाभावादल्लोपे सत्युदात्तनिवृत्तिस्वरप्रसङ्गः। तस्मात् पूर्वमेकादेश एष्टव्यः। प्रत्याख्यानवाद्याह। एवं तर्हीति। प्रयोजनवाद्याह। यत्र तर्हीति। बहुशुनीति। बहोर्नञ्वदुत्तरपदभूम्नीत्यन्तोदात्तस्तस्मान्ङीपि कृते ऽल्लोपे क्रियमाण उदात्तनिवृत्तिस्वरः स्यात्। प्रत्याख्यानवाद्याह। यदि पुनरिति। प्रयोजनवाद्याह। नैवं शक्यमिति। कुमारशब्दः साववर्णान्त इति ङीप उदात्तस्वरो न स्यात्। प्रत्याख्यानवाद्याह। एवं तर्हीति। शुनीत्यत्र ङीप उदात्तनिवृत्तिस्वरस्य सिद्धत्वात्किं ङीब्विधानेनेत्यर्थः। तदेवमल्लोपादेकादेशस्य स्वरार्थत्वं दूषितम्। प्रयोजनान्तरं त्वस्त्येव। यदात्राल्लोपो भवति तदा ऽन उपधालोपिन इति ङीपि सति बहुशुनीति भवति। यदा त्वेकादेशेनाल्लोपो बाध्यते तदोपधालोपित्वाभावान्ङीबभावाद्बहुश्वेति। गौरादिलक्षणो ङीष् नास्ति। अनुपसर्जनादित्यधिकारात्। भाष्ये तु बहुशुनीति प्रत्याख्यानवादिमतेनोपन्यस्तम्। तत्पक्षे किल ङीपा भाव्यमिति। न्यायमूलं चेदमन्तरङ्गं बलीय इति। न च न्यायस्यात्र केन चिद्बाधोऽस्तीति बहुश्वेत्येव भाव्यमिति न्यायविद आहुः। सौत्थितिरिति। सु उत्थित इ इति स्थिते यदात्र पूर्वं सुका-

वैक्षमाणिः । स्वरश्च प्राप्नोत्येकादेशश्च । परत्वात्स्वरः स्यादेकादेशो भवत्यन्तरङ्गतः । गुणस्य चेत्वौत्वयोश्च नास्ति संप्रधारणा । वृद्धेरित्वोत्वे । स्तैर्णिः पौर्तिः । वृद्धिश्च प्राप्नोतीत्वोत्वे च । परत्वाद्वृद्धिः स्यादित्वोत्वे भवतोन्तरङ्गतः । द्विर्वचनादित्वोत्वे । आतेस्तीर्यते । आपोपूर्यते । द्विर्वचनं च प्राप्नोतीत्वोत्वे च । नित्यत्वाद्द्विर्वचनं स्यादित्वोत्वे भवतो ऽन्तरङ्गतः । अल्लोपस्य चेत्वोत्वयोश्च नास्ति संप्रधारणा । स्वरे नास्ति विशेषः । इणूङिशीनामाद्गुणः सवर्णदीर्घत्वात् * । इणूङिशीनामाद्गुणः सवर्णदीर्घत्वात् प्रयोजनम् । अयजइन्द्रम् अवयइन्द्रम् । वृक्षइन्द्रं प्लक्षइन्द्रं तइन्द्रं । यइन्द्रम् । आद्गुणश्च प्राप्नोति सवर्णदीर्घत्वं च । परत्वात्सवर्णदीर्घत्वं स्यात् । आद्गुणो भवत्यन्तरङ्गतः । न वा सवर्णदीर्घत्वस्यानवकाशत्वात् * । न वा एतदन्तरङ्गेणापि सिद्ध्यति । किं कारणम् । सवर्णदीर्घत्वस्यानवकाशत्वात् । अनवकाशं सवर्णदीर्घत्वमाद्गुणं बाधेत । नैतदन्तरङ्गेस्ति । अनवकाशं परमिति । इहापि स्योनः स्योनेति शक्यं वक्तुं न वा परत्वाद्गुणस्येति ।

रस्योदात्तत्वं स्यात् तदा स्वरितो वानुदात्ते पदादाविति पक्षे स्वरितत्वं प्रसज्येत । पूर्वं त्वेकादेशे कृते नित्यमाद्युदात्तमेतद्भवति । गुणस्येति । परत्वाद्धि गुणेन भाव्यम् । स्तैर्णिरिति । विभज्यान्वाख्याने स्तृत इ इति स्थिते ऽन्तरङ्गत्वादित्वं ततो वृद्धिः । स्वर इति । स्तैर्णिरिति यदि पूर्वं स्वरः तत इत्वं तथाप्यान्तरतम्यादुदात्तत्वं सिद्ध्यति । न वेति । दण्डाग्रमित्याद्गुणः प्राप्नोति । कुमारी ईहतइत्यादौ यणादेश इत्यवश्यं सवर्णदीर्घत्वेन विध्यन्तरं बाध्यम् । नैतदिति । एकनिमित्तप्राप्तविध्यन्तरबाधनेन सावकाशः सवर्णदीर्घोन्तरङ्गं बाधितुं न शक्नोतीति भावः । निरवकाशेन तु विध्यन्तरेण सावकाशोन्तरङ्गोपि विधिर्बाध्यते यथा गोत्रे ऽलुगचीत्यलुका लुक् । न वा परत्वादिति । यथा त्वत्र परत्वेन न व्यवस्था अपि त्वन्तरङ्गत्वेन तथा आद्गुणोपि समानकक्ष्यो

ऊङापोरेकादेश ईत्वलोपाभ्याम्*। ऊङापोरेकादेश ईत्वलोपाभ्यां भवत्यन्तरङ्गतः। प्रयोजनम् । ईत्वादेकादेशः। खट्वीयति मालीयति । ईत्वं च प्राप्नोत्येकादेशश्च । परत्वादीत्वं स्यादेकादेशो भवत्यन्तरङ्गतः । लोपादेकादेशः । कामण्डलेयः । माद्रबाहेयः । लोपश्च प्राप्नोत्येकादेशश्च । परत्वाल्लोपः स्यादेकादेशो भवत्यन्तरङ्गतः । अथ किमर्थमीत्वलोपाभ्यामित्युच्यते नलोपेत्वाभ्यामित्येवोच्येत । संख्यातानुदेशो मा भूदिति। आपोप्येकादेशो लोपे प्रयोजयति । चौडिः बालाकिः। आत्वनपुंसकोपसर्जनह्रस्वत्वानि अयवायावेकादेशतुग्विधिभ्यः*। आत्वनपुंसकोपसर्जनह्रस्वत्वानि अयवायावेकादेशतुग्विधिभ्यो भवत्यन्तरङ्गतः । वेञ् । वानीयम् । शो । शानीयम् । ग्लै । ग्लानीयम् । म्ला । म्लानीयम् । ग्लाच्छत्रम् । म्लाच्छत्रम् । आत्वं च प्राप्नोत्येते च विधयः । परत्वादेते विधयः स्युः । आत्वं भवत्यन्तरङ्गतः । नपुंसकोपसर्जनह्रस्वत्वं च प्रयोजनम् । अतिर्यत्र । अतिन्वत्र । अतिरिच्छत्रम् । अतिनुच्छत्रम् ।

दीर्घेण बाध्यते न त्वन्तरङ्ग इति भावः। खट्वीयतीति। खट्व आय इति स्थिते यदि पूर्वमीत्वं स्यात् तत आद्गुणः प्रसज्येत । नन्वाकारस्य कृते ईत्वे यस्येति लोपो भविष्यति। नैतदस्ति । पूर्वविधावितीत्वस्य स्थानिवद्भावात् । नलोपे त्वाभ्यामिति। ऊङ ईत्वासम्भवादयं क्रमो ऽयुक्त आश्रयितुमिति भावः। यद्यप्यजाद्यदन्तमिति ईत्वशब्दस्य पूर्वनिपातो न्याय्यः। तथापि लक्षणे प्रायेणासौ नाद्रियते। चौडिरिति। पूर्वमाकारलोपे सति तस्य स्थानिवत्त्वादसिद्धत्वाच्चाकारलोपाभावादाद्गुण इति गुणस्य प्रसङ्गः। ग्लानीयमिति। विभज्यान्वाख्याने ग्लै अनीय इति स्थिते ऽनैमित्तिकत्वादात्वमन्तरङ्गं भवति ग्लाच्छत्रमिति। ग्ला ग्ला इति क्विबन्तम्। अत्रापि तथा विभज्यान्वाख्याने ग्लै छत्रमिति स्थिते यदि पूर्वं तुक् स्यात्तदेजन्तत्वाभावादात्वं न स्याद् यथा ढौकितेति । उपदेशग्रहणानपेक्षया चैतदुदाहरणम्। अतिर्यत्रेति। अतिरै अत्र इति स्थिते

आराशस्त्रीदम् । धानाशष्कुलीदम् । निष्कौशाम्बीदम् । मिर्वाराणसीदम् । निष्कौशाम्बिच्छत्रम् । निर्वाराणसिच्छत्रम् । नपुंसकोपसर्जनह्रस्वत्वं च प्राप्नोत्येते विधयश्च । परत्वादेते विधयः स्युः । नपुंसकोपसर्जनह्रस्वत्वं भवत्यन्तरङ्गतः । तुग्यणेकादेशगुणवृद्ध्यौत्वदीर्घत्वमुमेत्वरीविधिभ्यः *। यणेकादेशगुणवृद्ध्यौत्वदीर्घत्वेत्वमुमेत्वरीविधिभ्यस्तुग् भवत्यन्तरङ्गतः । यणादेशात् । अग्निचिदत्र । सोमसुदत्र । एकादेशात् । अग्निचिदिदम् । सोमसुदुदकम् । गुणात् । अग्निचिते सोमसुते । वृद्धेः । प्रच्छ्रच्छकः प्राच्छ्कः । औत्वात् । अग्निचिति सोमसुति । दीर्घत्वात् । जगद्भ्याम् । जनगद्भ्याम् । ईत्वात् । जगत्यति । जनगत्यति । मुमः । अग्निचिन्मन्यः । सोमसुन्मन्यः । एत्वात् । जगद्भ्यः । जनगद्भ्यः । रीविधेः । सुकृत्यति । पापकृत्यति । अनङानड्भ्यां चेति वक्तव्यम् । अनङ् । सुकृत् । आनङ् । सुकृद्दुष्कृतौ । तुक् च प्राप्नोत्येते विधयश्च । परत्वादेते विधयः स्युः । तुग्भवत्यन्तरङ्गतः । इयङादेशो गुणात्* । इयङादेशो गुणाद्भवत्यन्तरङ्गतः । प्रयोजनम् । धियति रियति । इयङादेशः प्राप्नोति गुणश्च । परत्वाद् गुणः स्यात् । इयङादेशो भवत्यन्तरङ्गतः । उवङादे-

---

आयादेशे सत्यनजन्तत्वाद्ध्रस्वो न स्यात् । आराशस्त्रीदमिति । आराशस्त्री इदमिति स्थिते यद्यत्र पूर्वमेकादेशः स्यात्तदा तस्यान्तवद्भावाद् ह्रस्वे कृते रूपं न सिद्ध्येत् । अग्निचिदत्रेति । पदसमुदायस्य विभज्यान्वाख्याने अग्निचि अत्र इति स्थिते यदि पूर्वं यण् स्यात् तदा तुङ् न स्यात् । नपुंसकं चात्राग्निचि इति द्रष्टव्यम् । पुंसि विभक्त्या व्यवधानात् । सुकृद्दुष्कृताविति । कथं पुनरत्रानङ् प्राप्नोति । यावता विद्यायोनिसम्बन्धवाचिनामृदन्तानां द्वन्द्वे स विहित इति चिन्त्यमेतत् । धियतीति । धि धारणे तिपि शे कृते तिबाश्रयो गुणः प्राप्नोति ।

शश्चेति वक्तव्यम् । प्रादुद्रुवत् । प्रासुस्रुवत् । श्वेः संप्रसारणपूर्वत्वं यणादेशात्*। श्वेः संप्रसारणपूर्वत्वं यणादेशाद्भवत्यन्तरङ्गतः । प्रयोजनम् । शुशुवतुः । शुशुवुः । पूर्वत्वं च प्राप्नोति यणादेशश्च । परत्वाद्यणादेशः स्यात् पूर्वत्वं भवत्यन्तरङ्गतः । ह्व आकारलोपात्*। ह्व आकारलोपात् पूर्वत्वं भवत्यन्तरङ्गतः । प्रयोजनम् । जुहुवतुः जुहुवुः । पूर्वत्वं च प्राप्नोत्याकरलोपश्च । परत्वादाकारलोपः स्यात् । पूर्वत्वं भवत्यन्तरङ्गतः । स्वरो लोपात्*। स्वरो लोपाद्भवत्यन्तरङ्गतः । प्रयोजनम् । औपगवी । सौदामनी । स्वरश्च प्राप्नोति लोपश्च । परत्वाल्लोपः स्यात्स्वरो भवत्यन्तरङ्गतः । प्रत्ययविधिरेकादेशात्*। प्रत्ययविधिरेकादेशाद्भवत्यन्तरङ्गतः । प्रयोजनम् । अग्निरिन्द्रः वायुरुदकम् । प्रत्ययविधिश्च प्राप्नोत्येकादेशश्च । परत्वादेकादेशः स्यात् । प्रत्ययविधिर्भवत्यन्तरङ्गतः । यणादेशाच्च । यणादेशाच्चेति वक्तव्यम् । अग्निरत्र वायुरत्र । लादेशो वर्णविधेः*। लादेशो वर्णविधेर्भवत्यन्तरङ्गतः । प्रयोजनम् । पचत्वत्र पठत्वत्र । लादेशश्च प्राप्नोति यणादेशश्च । परत्वाद्यणादेशः स्याल्लादेशो भवत्यन्तरङ्गतः । तत्पुरुषान्तोदात्तत्वं पूर्वपद-

---

विकरणाश्रय इयङ् भवत्यन्तरङ्गत्वात् । यणादेशश्चेति । एरनेकाच इति यण् । जुहुवतुरिति । ह्वा अतुस् । ह्वः सम्प्रसारणमभ्यस्तस्य चेति सम्प्रसारणे कृते यद्याकारस्य लोपः स्यात्तदा स्थानिवत्त्वादसिद्धवदत्राभादित्यसिद्धत्वाच्चोवङ् न स्यात् । औपगवीति । उपगोरयमित्यणि ङीपि च कृते यदि प्रत्ययाद्युदात्तत्वात्पिदनुदात्तत्वाद्वा पूर्वं लोपः स्यात्तदोदात्तनिवृत्तिस्वर ईकारस्य न स्यात् । अग्निरिन्द्र इति । यद्यपि प्रत्ययरहितायाः प्रकृतेः प्रयोगो नास्ति तथापि वाक्यस्य विभज्यान्वाख्याने क्रियमाणेऽयं विचारः क्रियते । यद्यपि प्रत्ययस्य नित्यत्वं तथाप्यन्तरङ्गेणैव सिद्धत्वान्न तदाश्रितम् । पचत्वत्रेति । यद्यत्र पूर्वं

प्रकृतिस्वरात्*। तत्पुरुषान्तोदात्तत्वं पूर्वपदप्रकृतिस्वराद्भवत्यन्तरङ्गतः । प्रयोजनं पूर्वशालाप्रियः अपरशालाप्रियः । तत्पुरुषान्तोदात्तत्वं च प्राप्नोति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च । परत्वात्पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं स्यात् । तत्पुरुषान्तोदात्तत्वं भवत्यन्तरङ्गतः । एतान्येतस्याः परिभाषायाः प्रयोजनानि यदर्थमेषा परिभाषा कर्तव्या । यदि सन्ति प्रयोजनानीत्येषा क्रियते । ननु चेयं च कर्तव्या असिद्धं बहिरङ्गलक्षणमन्तरङ्गलक्षणइति । किं प्रयोजनम् । पचावेदम् । पचामेदम् । बहिरङ्गलक्षणगुणस्यान्तरङ्गलक्षणमैत्वं मा भूदिति । उभे तर्हि कर्तव्ये । नेत्याह । अनयैव सिद्धम् । इहापि स्योनः स्योनेति असिद्धत्वाद्बहिरङ्गलक्षणस्य गुणस्यान्तरङ्गलक्षणो यणादेशो भविष्यति । यद्यसिद्धं बहिरङ्गलक्षणमन्तरङ्गलक्षणइत्युच्यते । अक्षद्यूः हिरण्यद्यूः असिद्धत्वाद्बहिरङ्गलक्षणस्योठोऽन्तरङ्गलक्षणो यणादेशो न प्राप्नोति । नैष दोषः । असिद्धं बहिरङ्गलक्षणमन्तरङ्गलक्षणइत्युक्त्वा ततो वक्ष्यामि नाजानन्तर्ये बहिष्ट्वप्रक्लृप्तिरिति । सा तर्ह्येषा परिभाषा कर्तव्या । न कर्तव्या । आचार्यप्रवृत्ति-

यण् स्याद् अनल्विधाविति स्थानिवत्त्वनिषेधादुत्वं न स्यात् । पूर्वशालाप्रिय इति । पूर्वा शाला प्रिया अस्येति त्रिपदे बहुव्रीहौ कृते तद्धितार्थेति द्वयोः पदयोस्तत्पुरुषः । तत्र त्रिपदाश्रयबहुव्रीहिनिमित्तः पूर्वपदप्रकृतिस्वरो बहिरङ्गत्वान्न प्रवर्तते । तेन तत्पुरुषसमासाश्रयं शालाशब्दस्यान्तोदात्तत्वं भवति । पूर्वशब्दः स्वाङ्गशिटामदन्तानामित्याद्युदात्तः । पचावेदमिति । अन्तरङ्गबलीयस्त्वे नैतन्न सिद्ध्यति । बहिरङ्गे कृते आद्गुणे एत ऐ इति प्राप्नोति । अनयैवेति । इयं हि व्यापिका । पूर्वोक्तप्रयोजननिष्पादनात् । शास्त्रासिद्धत्वाश्रयणाद्बहिरङ्गलक्षणं न तावत्प्रवर्तते । अन्तरङ्गलक्षणे तु प्रवृत्ते यत्र निमित्तसद्भावस्तत्र बहिरङ्गलक्षणप्रवृत्तिः । नाजानन्तर्यइति । अचोरानन्तर्यमाश्रित्य यत्र कार्यं विधीयते तत्रैषा परिभाषा नोपतिष्ठते । यदयमिति । कोऽसिचदधीत्येति

ज्ञापयति भवत्येषा परिभाषेति । यदयं षत्वतुकोरसिद्ध इत्याह । इयं तर्हि परिभाषा कर्तव्या । असिद्धं बहिरङ्गलक्षणमन्तरङ्गलक्षणइति । एषा च न कर्तव्या आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति भवत्येषा परिभाषेति । यदयं वाह ऊठ् इति ऊठं शास्ति । तस्य दोषः पूर्वपदोत्तरपदयोर्वृद्धिस्वरावेकादेशात्*। तस्यैतस्य लक्षणस्य दोषः पूर्वोत्तरपदयोर्वृद्धिस्वरावेकादेशादन्तरङ्गतोभिनिर्वृत्तान्न प्राप्नुतः । पूर्वैषुकामशमः अपरैषुकामशमः गुडोदकं तिलोदकम् । उदके केवले इति पूर्वोत्तरपदयोर्व्यपवर्गाभावान्न स्यात् । नैष दोषः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति पूर्वोत्तरपदयोस्तावत्कार्यं भवति नैकादेश इति । यदयं नेन्द्रस्य परस्येति प्रतिषेधं शास्ति । कथं कृत्वा ज्ञापकम् । इन्द्रे द्वावचौ । तत्रैको यस्येति लोपेनापह्रियते ऽपर एकादेशेन ततो ऽनच्क इन्द्रः संपन्नः तत्र कः प्रसंगो वृद्धेः । पश्यति त्वाचार्यः पूर्वपदोत्तरपदयोस्तावत्कार्यं भवति नैकादेश इति । ततो नेन्द्रस्य पर-

---

बहिरङ्गस्यैकादेशस्यासिद्धत्वात्षत्वं न भविष्यति तुक् तु प्रवर्तिष्यते इति किमसिद्धवचनेन । यदयमिति । दित्यवाह अस् इति स्थिते वाहः सम्प्रसारणमेव कर्तव्यम् । तत्र कृते पूर्वैकादेशे च यण्व्याश्रये गुणे वृद्धिरेचीति वृद्धौ सिद्धं दित्यौह इति । अनकारान्ते चोपपदे वहेश्छन्दसि ण्विनं दृश्यते । प्रयोगदर्शने वा सत्यूहतेः क्विपि प्रयोगो भविष्यति किमूडादेशविधानेनेति परिभाषाया ज्ञापक ऊड्विधिः । तस्यां हि सत्यां बहिरङ्गस्य सम्प्रसारणस्यासिद्धत्वादन्तरङ्गो गुणो न स्यादित्यूड् विधीयते । पूर्वैषुकामशम इति । पूर्व इषुकामशमी च इति स्थिते यद्यन्तरङ्गत्वादाद्गुणः स्यात्तदा पूर्वोत्तरपदयोर्व्यपवर्गाभावादुभयताश्रयणेन्तादिवद्भावनिषेधाच्च दिशो मद्राणां प्राचां ग्रामनगराणामित्युत्तरपदवृद्धिर्न स्यात् । उत्तरपदवृद्धौ सर्वं चेति चशब्दाद्दिक्शब्दाश्चेति तथैव पूर्वपदवृद्धिर्न स्यात् । सावकाशं चैतदुभयं पूर्वकार्ष्णमृत्तिक इति । गुडोदकमिति । उदके केवले इति पूर्वपदान्तोदात्तत्वं न स्यात् । उदश्विदुदकमित्यादान्तोदात्तत्वं न स्यात् ।

स्येति प्रतिषेधं शास्ति । यणादेशादियुवौ*। यणादेशादियुवौ अन्तरङ्गतोऽभिनिर्वृत्तान्न प्राप्नुतः । वैयाकरणः । सौवश्व इति । लक्षणं हि भवति । य्वोरचि वृद्धिप्रसंगे इयुवौ भवत इति । नैष दोषः । अनवकाशावियुवौ । अचीत्युच्यते । किं पुनः कारणमचीत्युच्यते । इह मा भूताम् । ऐतिकायनः औपगव इति । स्तामत्रेयुवौ लोपो व्योर्वलीति लोपो भविष्यति । यत्र तर्हि लोपो नास्ति । प्रैयमेधः प्रैयङ्गव इति । उसि पररूपाच्च*। उसि पररूपाच्चान्तरङ्गतोऽभिनिर्वृत्तादियादेशो न प्राप्नोति। पचेयुः यजेयुः।नैषदोषः।नैवंविज्ञायतेयाइत्य तस्यइय भवतीति। कथं तर्हि यासित्येतस्य इय् भवतीति । लुक्लोपयणयवायावेकादेशेभ्यः *। लोवयणयवायावेकादेशेभ्यो लुक् बलीयानिति वक्तव्यम् । लोपात् । गोमत्प्रियो यस्य गोमत्प्रियः । गोमानिवाचरति गोमत्यते यवमत्यते । यणादेशात् । ग्रामण्यः कुलं ग्रामणि कुलम् । सेनान्यः कुलं सेनानि कुलम् । अयवायावेकादेशेभ्यः । गवे हितं गोहितम् । रायः कुलं रैकुलम् । नावः कुलं नौकुलम् । वृकाद्भयं वृकभयम् । लुक् च प्राप्नोत्येते विधयश्च । पर-

दावेव तु स्यात् । प्रसङ्गेन व्याकरणान्तरे लक्षणं विचारयितुमाह । यणादेशादिति । लोपो भविष्यतीति । ननु बहिरङ्गत्वादियुवोरसिद्धत्वाल्लोपो न प्राप्नोति । अत्राहुः । समुदायस्यासिद्धत्वं नावयवस्येति । समुदायस्यासिद्धत्वे सामर्थ्यात्तदवयवस्याप्यसिद्धत्वमिति चिन्त्यमेतत् । पचेयुरिति । पच् अया उस् इति स्थिते यद्यन्तरङ्गत्वात्पररूपं क्रियेत तदा व्यपवर्गाभावादियादेशो न स्यात् । एकादेशस्यान्तवत्त्वाद्भविष्यतीति चेद् एवमपि रूपं न सिद्ध्येत् । यासित्यस्येति । सलोपापवाद इयादेशः । अकृते सलोपे नास्ति पररूपप्रसङ्गः । गोमत्प्रिय इति । यद्यत्र लोपः स्यात्तदा प्रत्ययलक्षणेन नुमादि स्यात् । ग्रामणिकुलमिति । यणादिषु कृतेषु लुकि सति रूपं न सिद्ध्येत् । हकारादिति । पूर्वमेकादेशे कृते लस्यादिवद्भावाल्लुकि सति रूपं न सिद्ध्येत् । अन्तरङ्गानपि वि-

त्वादेते विधयः स्युः । लुग्बलीयानिति वक्तव्यम् । लुक् यथा स्यात् ॥ इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये प्रथमस्याध्यायस्य चतुर्थपादे प्रथममाह्निकम् ॥

यू स्त्र्याख्यौ नदी ॥ ३॥ यू इति किमर्थम्। खट्वा। माला। किं च स्यात्। खट्वाबन्धुः मालाबन्धुः नदीबन्धुनीत्येष स्वरः प्रसज्येत। इह च बहुखट्वक इति। नद्यृतश्चेति नित्यः कप्प्रसज्येत । नैष दोषः। आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति नापो नदीसंज्ञा भवतीति । यदयं ङेराम्नद्याम्नीभ्य इति पृथगाप्ग्रहणं करोति । इह तर्हि मात्रे मातुरित्याण्नद्या इत्याट् प्रसज्येत । किं पुनरिदं दीर्घयोर्ग्रहणमाहोस्विद्ध्रस्वयोः। किं चातः । यदि दीर्घयोर्ग्रहणं यू इति निर्देशो नोपपद्यते। दीर्घाद्धि पूर्वसवर्णदीर्घः प्रतिषिध्यते। उत्तरत्र च संज्ञिविशेषणं न प्रकल्पेत यू ह्रस्वाविति। यदि यू न ह्रस्वौ अथ ह्रस्वौ न यू यू ह्रस्वौ चेति विप्रतिषिद्धम्। अथ ह्रस्वयोः। हे शकटे। ध्र-

धीन्वहिरङ्गे लुग्बाधतइत्यस्य प्रत्ययोत्तरपदयोश्चेत्यत्र ज्ञापितत्वात्सिद्धम् ॥

इत्युपाध्यायजैयटपुत्त्रकैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे प्रथमस्याध्यायस्य चतुर्थे पादे प्रथममाह्निकम् ॥

यूस्त्र्याख्यौ नदी । यू इति किमर्थमिति । स्त्र्याख्यं नदीत्येतावदेवास्तु ज्ञापकादापो न भविष्यतीति प्रश्नः। एष स्वर इति। पूर्वपदप्रकृतिस्वरं बाधित्वा पूर्वपदान्तोदात्तत्वमित्यर्थः । इष्यते च पूर्वपदप्रकृतिस्वरेणाद्युदात्तत्वम्। खट्वाशब्दस्य नित्स्वरेणाद्युदात्तत्वात्। मातुरिति। मातृशब्दः सम्बन्धिवचनः स्त्रीविषय एवेति नाख्याग्रहणेन निवर्त्यते। परिच्छेत्तृवाची त्वन्य एव मातृशब्दः। नद्यृतश्चेति कब्ग्रहणमस्त्वर्थं स्याद् बहुपितृक इत्यज्ञापकमृकारान्तानां नदीसंज्ञाभावस्य। किं पुनरिति। ननु समानधर्मानुपपत्त्या सन्देहाभावात्प्रश्नानुपपत्तिः। नहि दीर्घनिर्देशे यूइति निर्देशोपपत्तिः। एवं तर्हि युक्तायुक्तत्वनिरूपणाय प्रश्नः। उत्तरत्रेति । ह्रस्वनिर्देशे ह्रस्वइत्येकत्वस्याविवक्षितत्वाद्यू ह्रस्वाविति विशेषणविशेष्यभावोपपत्तिः। असति तु विशेषणे मात्रे मातुरित्य-

त्रापि प्रसज्येत । नैष दोषः । अवश्यमत्र विभाषा नदीसंज्ञैषितव्या । उभयं हीष्यते । हे शकटि हे शकटे इति च । इह तर्हि शकटिबन्धुरिति नदीबन्धुनीत्येष स्वरः प्राप्नोति । इह च बहुशकटिरिति नद्यृतश्चेति कप्प्रसज्येत । नैष दोषः । ङिति ह्रस्वश्चेत्ययं नियमार्थो भविष्यति । ङित्येव यू ह्रस्वौ नदीसंज्ञौ भवतः नान्यत्रेति । कैमर्थ्यान्नियमो भवति । विधेयं नास्तीति कृत्वा । इह चास्ति विधेयम् । किम् । नित्या नदी संज्ञा प्राप्ता सा विभाषा विधेया । तत्रापूर्वो विधिरस्तु नियमो वास्त्विति । अपूर्व एव विधिर्भविष्यति न नियमः । अथायं नित्यो योगः स्यात् । प्रकल्पेत नियमः । बाढं प्रकल्पेत । नित्यस्तर्हि भविष्यति । तत्कथम् । योगविभागः करिष्यते । इदमस्ति यू स्त्र्याख्यौ नदी । नेयङुवङ्स्थानावस्त्री । वामि । ततो ङिति । ङिति चेयङुवङ्स्थानौ यू वा अस्त्री नदीसंज्ञौ न भवतः । ततो ह्रस्वौ । ह्रस्वौ च यू स्त्र्याख्यौ ङिति नदीसंज्ञौ

त्रापि प्रसङ्गः । अथ ह्रस्वयोरिति । दीर्घयोरप्यण् सवर्णान् गृह्णातीति सिद्ध्यति ननु चोकाल इत्यत्रोक्तमणुदित्सवर्णस्येत्यत्राशब्दसंज्ञाग्रहणमनुवर्तते । ततश्च सवर्णग्रहणेन न भाव्यम् । नैष दोषः । नेयङुवङ्स्थानावस्त्रीति प्रतिषेधात्सवर्णग्रहणं भविष्यतीति । नहि ह्रस्व इयङुवङ्स्थानः स्त्र्याख्यो ऽस्ति । अस्त्रीत्ययमपि निषेधपर्युदासः सवर्णग्रहणस्य ज्ञापकः । अवश्यमत्रेति । तत्र दीर्घग्रहणपक्षे शकटिशब्दस्याप्राप्ता पक्षे नदीसंज्ञा विधेया । ह्रस्वपक्षे तु नित्यप्राप्ता पक्षे बाध्येति नास्ति विशेषः । अथ तु बह्वादिषु शकटिशब्दो विभाषा ङीषर्थः पठ्यते तदा दीर्घनिर्देशपक्षे पाक्षिके ङीषि हे शकटि इति भवति शकटिशब्दस्य हे शकटे इति । ह्रस्वनिर्देशे तु ङीषि सत्यसत्यपि हे शकटीति प्राप्नोतीत्यस्ति भेदः । एष स्वर इति । पूर्वपदान्तोदात्तत्वम् । पूर्वपदप्रकृतिस्वरेण तु शकटिशब्दे षयोप्यचः पर्यायेण उदात्ता भवन्ति । शकटिशकट्योरक्षरमक्षरं पर्यायेणेति वचनात् । इह चेति । शेषाद्विभाषेति विभाषा करिष्यते नित्यश्च प्राप्नोति । कैमर्थ्यादिति । कोर्थोऽस्येति किमर्थं तस्य भावः कैमर्थ्यम् । प्रश्नविषयविषयि-

भवतः । इयङुवङ्स्थानौ वा । नेति निवृत्तम् । यद्येवं शकटये अत्र गुणो न प्राप्नोति । द्वितीयो योगविभागः करिष्यते । शेषग्रहणं न करिष्यते । कथम् । इदमस्ति । यू स्त्र्याख्यौ नदी । नेयङुवङ्स्थानावस्त्री । वामि । ततो ङिति । ङिति चेयङुवङ्स्थानौ यू वा अस्त्री नदीसंज्ञौ न भवतः । ततः ह्रस्वौ च यू स्त्र्याख्यौ ङिति नदीसंज्ञौ भवतः । इयङुवङ्स्थानौ वा नेति निवृत्तम् । ततो घि । घिसंज्ञौ भवतः । स्त्र्याख्यौ यू ह्रस्वौ ङिति । ततो ऽसखि । सखिवर्जितौ च यू ह्रस्वौ घिसंज्ञौ भवतः । स्त्र्याख्यौ ङिति च निवृत्तम् । यदि तर्हि शेषग्रहणं न क्रियते नार्थ एकेनापि योगविभागेन । अविशेषेण नदीसंज्ञोत्सर्गः । तस्याः ह्रस्वयोर्घिसंज्ञा बाधिका । तस्यां नित्यं प्राप्तायामियं ङिति विभाषाऽऽरभ्यते । अथवा पुनरस्तु दीर्घयोः । ननु चोक्तं निर्देशो नोपपद्यते इति । दीर्घाज्जसि पूर्वसवर्णदीर्घः प्रतिषिध्यतइति । नैष दोषः । वा छन्दसीत्येवं भविष्यति । छन्दसीत्युच्यते । न चेदं छन्दः । छन्दोवत्सूत्राणि भवन्तीति । यदप्युच्यते । उत्तरत्र विशेषणं न प्रकल्पेत यू ह्रस्वाविति । यदि यू न ह्रस्वौ अथ ह्रस्वौ

णोः सम्बन्धो भावप्रत्ययेनोच्यते । यत्र तत्साध्यस्यार्थस्य सिद्धत्वात्किमर्थमिति प्रश्नस्तस्यैव नियमार्थत्वं न तु प्रयोजने सतीत्यर्थः । यद्येवं शकटय इति । नित्यया नदीसंज्ञया घिसंज्ञाया बाधितत्वात् । ततो वीति । एकविषयत्वाच्च घिनदीसंज्ञयोरेकसंज्ञाधिकाराच्च पर्यायेण प्रवृत्तौ शकट्यै शकटये इति च सिध्यति । अविशेषेणेति । ह्रस्वयोर्दीर्घयोश्चेत्यर्थः । बाध्यत्वादुत्सर्गसामान्यादुत्सर्ग इत्युक्तम् । परत्वात्तु पुन्नपुंसकयोः कृतार्था घिसंज्ञा नदीसंज्ञाया बाधिका । तस्यामिति । अङिति तु शकटिबन्धु बंहुशकटिरित्यादौ घिसंज्ञया नदीसंज्ञाया बाधितत्वाद्दोषाभावः । छन्दोवदिति । तादर्थ्यात्सूत्रेष्वपि छन्दःशब्दो वर्ततइतिच्छन्दोविषयं कार्यं सूत्रेष्वपि प्रवर्तते । गौणमुख्यन्यायश्छन्दःप्रदेशेषु

न यू ह्रस्वाविति च विप्रतिषिद्धमिति । नैतद्विप्रतिषिद्धम् । आहायं यू ह्रस्वाविति । यदि यू न ह्रस्वौ अथ ह्रस्वौ न यू तएवं विज्ञास्यामः । य्वोर्यौ ह्रस्वाविति । कौ च य्वोर्ह्रस्वौ । सवर्णौ । अथ स्त्र्याख्याविति कोयं शब्दः । स्त्रियमाचक्षाते स्त्र्याख्यौ । यद्येवं स्त्र्याख्यायाविति प्राप्नोति । अनुपसर्गे हि को विधीयते । न तर्हीदानीमिदं भवति । यस्मिन्दशसहस्राणि पुत्रे जाते गवां ददौ । ब्राह्मणेभ्यः प्रियाख्येभ्यः सोयमुञ्छेन जीवति ॥ छन्दोवत्कवयः कुर्वन्ति । नह्येषा इष्टिः । एवं तर्हि कर्मसाधनो भविष्यति । स्त्रियामाख्यायेते स्त्र्याख्यौ । यदि कर्मसाधनः । कृतिस्त्रया धातुस्त्रियाश्च न सिद्ध्यति । तन्त्र्यै लक्ष्म्यै श्रियै भुवै । एवं तर्हि बहुव्रीहिर्भविष्यति । स्त्रियामाख्या अनयोः स्त्र्याख्यौ । एवमपि कृतिस्त्रया धातुस्त्रियाश्च न सिध्यति । तन्त्र्यै लक्ष्म्यै श्रियै भुवै । एवं तर्हि विच् भविष्यति । अथ वा पुनरस्तु क एव । स्त्रियमाचक्षाते स्त्र्याख्याविति । ननु चोक्तं स्त्र्याख्यायाविति प्राप्नोति अनुपसर्गे हि को विधीयतइति । मू-

---

निर्देशान्यथानुपपत्त्या नाश्रीयते । अथेति । यथार्थोभिप्रेतस्तथा न शब्दसंस्कारोस्तीति प्रश्नः । अनुपसर्गे हीति । यस्त्वातश्चोपसर्गइति कः स परत्वात्कर्मण्यणा बाध्यते । न तर्हीति । शिष्टप्रयोगादस्मिन्विषये कप्रत्ययस्य साधुत्वमेष्टव्यमिति भावः । छन्दोवत्कवय इति । तेनच्छान्दसत्वाद्भविष्यति । नह्येषेति । असाधव एवैवमादयः । न तु तत्प्रामाण्यात्साधुत्वव्यवस्था । आख्यायेते इति । घञर्थे कविधानमिति कप्रत्ययः । साधनं कृतेति सप्तमीसमासः । कृत्स्त्रिया इति । नहि तयोरीकारोकारौ स्त्रियां विहितौ यथा ङ्यूङाविति भावः । एवं तर्हीति । आख्यानमाख्या । आतश्चोपसर्गइत्यङ् । स्त्रियामाख्यानमनयोरिति बहुव्रीहिः । अत्र पक्षे सूत्रेणैव प्रत्ययः समासश्च सिद्ध्यतीति भावः । स्त्रियां स्त्रीविषये आख्या प्रतिपादनमित्यर्थः । एवमपीति । नहि तस्याः स्त्रियां विधानमित्यर्थः । एवं तर्हीति । असरूपत्वादणा पक्षे विज् न बाध्यते । समु-

लविभुजादिपाठात्को भविष्यति । एवं च कृत्वा सो-
प्यदोषो भवति । यदुक्तम् । यस्मिन्दशसहस्राणि पुत्रे
जाते गवां ददौ । ब्राह्मणेभ्यः प्रियाख्येभ्यः सोयमुञ्छेन
जीवतीति । अथाख्याग्रहणं किमर्थम् । नदीसंज्ञाया-
माख्याग्रहणं स्त्रीविषयार्थम् । नदीसंज्ञायामाख्याग्र-
हणं क्रियते स्त्रीविषयार्थम् । स्त्रीविषयावेव यौ नित्यं
तयोरेव नदीसंज्ञा यथा स्यात् । इह मा भूत् । ग्रामण्ये से-
नान्ये स्त्रियै इति । प्रथमलिंगग्रहणं च* । प्रथमलिङ्गग्रहणं
च कर्तव्यम् । प्रथमलिङ्गे यौ स्त्र्याख्यौ इति वक्तव्यम् । किं
प्रयोजनम् । प्रयोजनं क्विब्लुप्समासाः । क्विप् । कुमार्यै
ब्राह्मणाय । लुप् । खरकुट्यै ब्राह्मणाय । समास । अतित-
न्त्र्यै ब्राह्मणाय । अतिलक्ष्म्यै ब्राह्मणाय । तत्तर्हि वक्त-
व्यम् । न वक्तव्यम् । अवयवस्त्रीविषयत्वात्सिद्धम् । अ-

दायधर्मस्यावयवश्चारोपात् क्तत्स्त्रिया अप्यत्र पक्षे संज्ञा सिद्ध्यति । आख्याग्र-
हणमिति । विच्पक्षे आख्याशब्द एवायम् । कप्रत्ययपक्षे तु प्रवृत्तिनिमित्तनिर्दे-
शः । यू स्त्रियामित्येव स्त्र्यर्थवृत्तित्वं लभ्यतइति प्रश्नः । स्त्रीविषयार्थमिति ।
आख्याग्रहणसामर्थ्यान्नियम आश्रीयते । स्त्रियमेव याचाचष्टाते न तु लिङ्गान्त-
रयुक्तमपीत्यर्थः । ग्रामण्ये इति । ग्रामणीशब्दः क्रियाशब्दत्वात् त्रिलिङ्गत्वा-
त् स्त्रीविषयो न भवतीति स्त्रियामपि वर्तमानो नदीसंज्ञो न भवति । यद्येव-
मिष्वशनिप्रभृतीनामुभयलिङ्गानां पट्वादीनां च गुणवचनत्वात्सर्वलिङ्गानां
स्त्रीविषयत्वाभावात् स्त्रियां वृत्तौ ङिति ह्रस्वश्चेति नदीसंज्ञा न प्राप्नोति । एवं
तर्हि ङिति ह्रस्वश्चेत्यत्रैवंविधो नियमो नाश्रीयते । केवलस्य स्त्रीशब्दस्यानु-
वर्तनादित्यदोषः । प्रथमलिङ्गग्रहणमिति । यः शब्दः प्रथमं स्त्रीत्वविशिष्टार्थ-
माह पश्चात्तु प्रकारान्तरेणार्थान्तरं लिङ्गान्तरयुक्तं तस्य तदानीमस्त्र्याख्यत्वा-
दप्राप्ता नदीसंज्ञानेन विधीयते । क्विबिति । कुमारीमिच्छत्यात्मनः कुमारी-
यति । ततः कर्तरि क्विप् । अथ वा कुमारीवाचरतीत्याचारे क्विपं विधाय क-
र्तरि क्विब्विधेयः । खरकुट्यै इति । खरकुटीवेतीवार्थे संज्ञायामिति कनो लु-
म्मनुष्य इति लुत् । यद्यप्यत्र युक्तवद्भावात् स्त्रीत्वमस्ति तथापि स्वाश्रयस्य पुंस्त्व-
स्यानिवर्तनान्नायं स्त्रियामेव वर्तते किं तर्हि पुंस्यपीत्याख्याग्रहणान्नियमार्थाद-
प्राप्ता नदीसंज्ञा विधीयते । अतितन्त्र्यै इति । तन्त्रीमतिक्रान्त इति तत्पुरुषः ।

वयवोत्र स्त्रीविषयः । तदाश्रया नदीसंज्ञा भविष्यति । अवयवस्त्रीविषयत्वात्सिद्धमिति चेदियङुवङ्स्थानप्रतिषेधप्रसङ्गोवयवस्येयङुवङ्स्थानत्वात् । अवयवस्त्रीविषयत्वात्सिद्धमिति चेदियङुवङ्स्थानप्रतिषेधप्रसङ्गे यण्स्थानयोरपि य्वोः प्रतिषेधः प्रसज्येत । आध्यै ब्राह्मण्यै । किं कारणम् । अवयवस्य इयङ्स्थानत्वात् । अवयवो ऽत्र इयङ्स्थानः । सिद्धं त्वङ्गरूपग्रहणाद् *। यस्याङ्गस्येयुवौ तत्प्रतिषेधात् सिद्धमेतत् । कथम् । अङ्गरूपं गृह्यते यस्याङ्गस्य इयुवौ भवतस्तस्येदं ग्रहणम् । न चैतस्याङ्गस्य इयुवौ भवतः । ह्रस्वेयुवुस्थानप्रवृत्तौ च स्त्रीवचने । ह्रस्वौ च इयुवुस्थानौ च प्रवृत्तौ च प्राक् च प्रवृत्तेः स्त्रीवचनावेव नदीसंज्ञौ भवत इति वक्तव्यम् । शकट्यै अतिशकट्यै ब्राह्मण्यै । क्व मा भूत् । शकटये अतिशकटये ब्राह्मणाय । धेन्वै अतिधेन्वै ब्राह्मण्यै क्व मा भूत् । धेनवे अतिधेनवे ब्राह्मणाय । श्रियै अतिश्रियै ब्राह्मण्यै । क्व मा भूत् । श्रिये

अवयवस्त्रीविषयत्वादिति । अन्तरङ्गत्वात् पूर्वमेव स्त्र्याख्यत्वात्प्रवृत्ता नदीसंज्ञा पश्चादुपजायमाने लिङ्गान्तरयोगे बहिरङ्गे न निवर्त्तत इति भावः । आध्यै इति । आध्यायतीति ध्यायतेः सम्प्रसारणं चेति क्विप् सम्प्रसारणं च । अत्रावयवो धीशब्द इयङ्स्थानः । समुदायस्य त्वेरनेकाच इति यणा बाधितत्वादियङ्स्थानत्वाभावः । नन्वाधीप्रधीशब्दौ क्रियाशब्दत्वात्त्रिलिङ्गत्वात् स्त्रीविषयौ न भवतः । यथैव ग्रामणीसेनानीशब्दाविति नदीसंज्ञया न भाव्यमिति पूर्वापरव्याघातदर्शनाच्चिन्त्यमेतत् । सिद्धं त्विति । अचि श्नुधात्वित्यनेन अङ्गस्येयङुवङ्विधानात् सामर्थ्याच्चिह्नमत्राङ्गम् । तेन यस्याङ्गस्येयङुवङौ निर्वर्त्येते तस्य नदीसंज्ञानिषेधः । आध्यै इत्यत्रावयवस्याङ्गत्वं नास्ति । अङ्गस्य तु एरनेकाच इति यण्विधानादियङुवङ्स्थानता नास्तीति निषेधाभावः । एतदर्थमेव स्थानग्रहणं कृतम् । इयङुवङोर्यदा स्थितिस्तदा प्रतिषेधो यथा स्याद् यदा त्वपवादेन बाधस्तदा मा भूत् । ह्रस्वेति । अवयवस्त्रीविषयत्वात् सिद्धमित्यस्यापवादः । ह्रस्वेयङुवङ्स्थानानां प्रवृत्तिरर्थान्तरसंक्रान्तिस्तस्यां सत्यां स्त्रीवचने

अतिश्रिये ब्राह्मणाय । भ्रुवै अतिभ्रुवै ब्राह्मण्यै । क्व मा भूत् । भ्रुवे अतिभ्रुवे ब्राह्मणाय । अपर आह । ह्रस्वौ च इयुवस्थानौ च प्रवृत्तावपि स्त्रीवचनावेव नदीसंज्ञौ भवत इति वक्तव्यम् । किं प्रयोजनम् । शकट्यै अतिशकट्यै ब्राह्मण्यै । क्व मा भूत् । शकटये अतिशकटये ब्राह्मणाय । धेन्वै अतिधेन्वै ब्राह्मण्यै । क्व मा भूत् । धेनवे अतिधेनवे ब्राह्मणाय । श्रियै अतिश्रियै ब्राह्मण्यै । क्व मा भूत् । श्रिये अतिश्रिये ब्राह्मणाय । भ्रुवै अतिभ्रुवै ब्राह्मण्यै । क्व मा भूत् । भ्रुवे अतिभ्रुवे ब्राह्मणाय । किमर्थं पुनरिदमुच्यते । प्रथमलिङ्गग्रहणं चोदितं तद्द्वेष्यं विजानीयात्सर्वमेतद्विकल्पते इति । तदाचार्यः सुहृद्भूत्वान्वाचष्टे ह्रस्वौ चेयुवस्थानौ च प्रवृत्तौ च प्राक् च प्रवृत्तेः स्त्रीवचनावेवेति ॥ षष्ठीयुक्तश्छन्दसि वा ॥१॥ योगविभागः कर्तव्यः । षष्ठीयुक्तश्छन्दसि । षष्ठीयुक्तः पतिशब्दश्छन्दसि घिसंज्ञो भवति । ततो वा । वा छन्दसि सर्वे विधयो भवन्ति । सुपां व्यत्ययः । तिङां व्यत्ययः । वर्णव्यत्ययः । लिङ्गव्यत्ययः । कालव्यत्ययः । पुरुषव्यत्ययः । आत्मनेपदव्यत्ययः ।

एव संज्ञा भवति न लिङ्गान्तरवचने । चशब्दादप्रवृत्तौ चेति ज्ञेयम् । एतदेव प्राक्प्रवृत्तेरिति भाष्ये स्पष्टीकृतम् । अपर आहेति । चशब्दोऽत्र न पठ्यतइति पूर्वस्माद्विशेषः । नहि प्राक् प्रवृत्तेः किं चिदनिष्टमापद्यते यदर्थः समुच्चयः क्रियते । पठ्यमानोपि च शब्दः स्त्रीवचनशब्देन सम्बध्यते स च नियमार्थः । क्वचिद्भाष्ये पठ्यते ऽस्त्रीवचनावेव नदीसंज्ञौ भवत इति वक्तव्यम् । शकट्यै अतिशकट्यै ब्राह्मणाय । क्व मा भूत् । शकटये अतिशकटये ब्राह्मण्यै इत्यादि । एष त्वपपाठः । उपसंहारस्यान्यथाभिधानात् । षष्ठीयुक्तः । योगविभाग इति । तत्रातेन परिभाषा सम्पद्यते । यावदिह शास्त्रे कार्यं तच्छन्दसि वा भवति । तत्र नयैव सिद्धत्वाद्बहुलं छन्दसीत्यादि न वक्तव्यम् । एतदर्थश्च व्यत्ययो बहुलमित्यत्र योगविभागो न व्याख्येयः । उभयत्र विभाषा चेयं विज्ञेया । सुपामिति । कर्मणि

परस्मैपदव्यत्ययः । सुपाम् । युक्ता मातासीद्धुरि दक्षि-
णायाः । दक्षिणायामिति प्राप्ते । तिङां व्यत्ययः । च-
षालं ये अश्वयूपाय तक्षति । तक्षन्तीति प्राप्ते । वर्ण-
व्यत्ययः । त्रिष्टुभौजः सुभितमुग्रवीरम् । सुहितमिति
प्राप्ते । लिङ्गव्यत्ययः । मधोस्तृप्ता इवासते । मधोर्गृह्णा-
ति । मधुन इति प्राप्ते । कालव्यत्ययः । श्वोऽग्नीना-
धास्यमानेन । श्वः सोमेन यक्ष्यमाणेन । श्व आधाता
श्वो यष्टेति प्राप्ते । पुरुषव्यत्ययः । अधासवीरैर्दशभि-
र्वियूयाः । वियूयादिति प्राप्ते । आत्मनेपदव्यत्ययः ।
ब्रह्मचारिणमिच्छते । इच्छतीति प्राप्ते । परस्मैपदव्य-
त्ययः । प्रतीपमन्यऊर्मिर्युध्यति । अन्वीपमन्यऊर्मिर्यु-
ध्यति । युध्यतइति प्राप्ते ॥ यस्मात्प्रत्ययविधिस्तदादि
प्रत्ययेङ्गम् ॥ १३ ॥ यस्मादिति व्यपदेशाय । अथ प्रत्यय-
ग्रहणं किमर्थम् । यस्माद्विधिस्तदादि प्रत्ययेङ्गमितीय-
त्युच्यमाने स्त्रीइयती स्त्रीयतीत्यत्रापि प्रसज्येत । प्रत्य-
यग्रहणे पुनः क्रियमाणे न दोषो भवति । अथ विधि-
ग्रहणं किमर्थम् । यस्मात्प्रत्ययस्तदादि प्रत्ययेङ्गमितीय-
त्युच्यमाने दधि अधुना मधु अधुना अत्रापि प्रसज्ये-

द्वितीयेत्यादेर्नियमस्य विकल्पनादनियमोऽपि छन्दसि भवतीति सुपां व्यत्यय-
सिद्धिः । कालव्यत्यय इति । कालविहितप्रत्ययव्यत्यय इत्यर्थः । यस्मात्प्रत्ययवि-
धिः । यस्मादितिव्यपदेशायेति । संज्ञिन इति शेषः । सति हि यस्मादित्यस्मिं-
स्तदादीत्यनेन संज्ञी निर्देष्टुं शक्यते नान्यथा । परामृष्टव्यसंज्ञ्यनिर्देशे तदिति
परामर्शाभावात्तदादीत्यसम्बद्धमेव स्यात् । स्त्रीयतीति । स्त्रीशब्दात्सुशब्दस्य
तल्लोपस्य च विधिरस्तीत्यङ्गसंज्ञा स्यादङ्गसंज्ञा चेति संज्ञाद्वयनिमित्तो यस्येति-
लोपः प्रसज्येत । ईश इदमादेशस्य यस्येतिलोपस्यासिद्धवदत्राभादित्यसिद्धत्वं
नास्ति । प्राग्भादसिद्धत्वमिति केषांचिदभ्युपगमात् । पदान्तरनिरपेक्षपदसं-
स्कारपक्षे स्थानिवद्भावो नास्ति नानादिष्टादचः पूर्वः स्त्रीशब्द इति । अथेति ।
यस्मात्प्रत्यय इत्यत्र विधीयतइत्यध्याहरिष्यतइति प्रश्नः । दधि अधुनेति । अस-

त । विधिग्रहणे पुनः क्रियमाणे न दोषो भवति । तदेतत्प्रत्ययग्रहणेन विधिग्रहणेन च समुदितेन क्रियते संनियोगः । यस्माद्यः प्रत्ययो विधीयते तदादि तस्मिन्नङ्गसंज्ञं भवतीति । अथ तदादिग्रहणं किमर्थम् । अङ्गसंज्ञायां तदादिग्रहणं स्यादिनुमर्थम् *। अङ्गसंज्ञायां तदादिग्रहणं क्रियते स्याद्यर्थं नुमर्थं च । स्याद्यर्थं तावत् । करिष्यावः करिष्यामः । नुमर्थम् । कुण्डानि । वनानि । मित्सुटोरुपसंख्यानम् *। मित्वतः सुड्वतश्चोपसंख्यानं कर्तव्यम् । मित्वतः । भिनत्ति छिनत्ति । अभिनत् । अच्छिनत् । सुड्वतः । संचस्करतुः संचस्करुः । किं

ति विधिग्रहणे परशब्दस्याध्याहारः स्यात् । इदमो यदा अधुना प्रत्ययो निपात्यते, इदमादेशस्य चेशो यस्येति लोपस्तदेदं प्रत्युदाहरणम् । यदा त्विदमोऽश्भावः धुना च प्रत्ययः । तदा स्त्रीयतीत्येतदेव प्रत्युदाहरणम् । ननु क्रियमाणेऽपि विधिग्रहणेऽत्राङ्गसंज्ञा प्राप्नोति । अस्ति हि दधिशब्दात्सुप्रत्ययविधिरधुनाप्रत्ययस्य परः । ततश्चाङ्गसंज्ञायां भसंज्ञायां च सत्यां यस्येति लोपः प्राप्नोतीत्याह । तदेतदिति । प्रत्यासत्तिन्यायाश्रयणाद्यस्माद्यः प्रत्ययो विहितस्तस्मिन्नेव प्रत्यये परतस्तदाद्यङ्गमित्यर्थः । करिष्याव इति । विकरणान्तस्याङ्गसंज्ञायां सत्यां तन्निबन्धनमतो दीर्घो यञीति दीर्घत्वं भवति । अन्यथा पापाव इत्यादाविव स्यात् । पय्धातोर्यङ्लुगन्तस्य वसि लोपो व्योर्वलीति यलोपे दीर्घत्वे च रूपम् । कुण्डानीति । यदा नुम्परादिस्तदा च सुपि चेति दीर्घत्वं सिद्ध्यति । दधीनीत्यादौ तु अनकारान्तत्वान्न सिध्यति । पूर्वान्तपक्षे सामानीत्यादिवत्सिध्यति । यदा त्वभक्तत्वपक्षस्तदेदं प्रयोजनमादिग्रहणस्य । पूर्वान्तपक्षस्तु स्थापित इत्यप्रयोजनमेतत् । मित्सुटोरिति । मित्सुटोः कृतयोरित्यर्थः । भाष्यकारस्तु वस्तुतोऽर्थं व्याचष्टे । मित्वत इति । भिनत्तीति । रूपोदाहरणमेतत् । कार्योदाहरणं च अभिनदिति । नित्यत्वाद् श्नमि कृते अङ्गसंज्ञायामसत्यामडागमो न स्यादित्यङ्गसंज्ञोपसंख्यायते । संचस्करतुरिति । द्विर्वचने कृतेऽभ्यासव्यवायेऽपीति सुटि चानङ्गत्वादृतश्च संयोगादेरिति गुणो न स्यात् । यदा तु पूर्वं धातुरुपसर्गेण युज्यत इत्येष पक्षस्तदान्तरङ्गत्वात्सुटि कृते तद्भक्तस्य तद्ग्रहणेन ग्रहणात्स्कृशब्दादेव प्रत्ययविधिरित्यङ्गसंज्ञा सिद्ध्यत्येव । स्कृशब्दस्य द्विर्वचने कृते शर्पूर्वाः खय इति खयः शेषे संचस्करतुरिति सिद्ध्यति । किं तु संस्कृषीष्ट संस्क्रियत इति इड्गुणनिवृत्तये कात्पूर्वग्रहणेनाभक्तत्वं सुटो ज्ञापि:

पुनः कारणं न सिध्यति । । सुटो बहिरङ्गत्वात् । बहिरङ्गः सुट् अन्तरङ्गो गुणः । असिद्धं बहिरङ्गमन्तरङ्गे । वक्ष्यत्येतत् । संयोगादेर्गुणविधाने संयोगोपधग्रहणं कृञर्थम् । यदि संयोगोपधग्रहणं क्रियते नार्थः संयोगादिग्रहणेन । इहापि सस्वरतुः सस्वरुरिति संयोगोपधस्येत्येव सिद्धम् । भवेदेवमर्थेन नार्थः । इदं तु न सिध्यति संचस्करतुः संचस्करुरिति । किं पुनः कारणं न सिध्यति । इह तस्य वा ग्रहणं तदादेर्वा । न चेदं तद्ग नापि तदादि । सिद्धं तु तदाद्यादिवचनात्* । सिद्धमेतत् । कथम् । तदाद्याद्यङ्गसंज्ञं भवतीति वक्तव्यम् । किमिदं तदाद्यादीति । तस्यादिस्तदादिस्तदादिरादिर्यस्य तदिदं तदाद्यादीति । स तर्हि तथा निर्देशः कर्तव्यः । न कर्तव्यः । उत्तरपदलोपोऽत्र द्रष्टव्यः । तद्यथा । उष्ट्रमुखमिव मुखमस्य उष्ट्रमुखः एवं तदाद्यादि तदादीति । तदेकदेशविज्ञानाद्वा सिद्धम् * । तदेकदेशविज्ञानाद्वा सिद्धमेतत् । तदेकदेशभूतं तद्ग्रहणेन गृह्यते । तद्यथा गङ्गा यमुना देवदत्तेति । अनेका नदी गङ्गां यमुनां प्रविष्टा गङ्गायमुनाग्रहणेन गृह्यते । तथा । देवदत्तास्थो गर्भो देवदत्तागृहणेन गृह्यते । विषम उपन्यासः । इह केचिच्छब्दा अव्यक्तपरिमाणानामर्थानां वाचका भवन्ति । य एते संख्याशब्दाः परिमाणशब्दा-

तमिति पूर्वमपि प्रत्ययोत्पत्तेः सुटि कृते नास्ति सुट्सहितस्याङ्गसंज्ञेति गुणो न स्यादित्युपसंख्यानम् । तस्य वेति । व्यपदेशिवद्भावादिति भावः । तस्यादिरितीति । भिद आदिर्भकारः स आदिर्भिनदित्यस्येति भवत्यङ्गसंज्ञा । एवं करोतेर्द्विर्वचने कृते च स्कृशब्दे स्थिते यस्मात्कृशब्दात्प्रत्ययविधिस्तस्यादिः ककारः स एवादिश्च स्कृशब्दस्य । उष्ट्रमुख इति । यथा गतार्थत्वान्मुखशब्दनिवृत्तिस्तथा पूर्वं प्रतिपादितम् । इहापि प्रतिलक्ष्यं लक्षणभेदात्तदवयवे तच्छब्दो वर्तत-

श्च। पञ्च सप्तेति। तएकेनाप्यपायेन भवन्ति। द्रोणः खारी आढकमिति नैवाधिके भवन्ति न च न्यूने। के चिद्यावदेव तद्भवति तावदेवाहुः। यथैते जातिशब्दा गुणशब्दाश्च। तैलं घृतमिति खार्यामपि भवति द्रोणेपि। शुक्लो नीलः कृष्ण इति हिमवत्यपि भवति वटकणिकामात्रेपि द्रव्ये। अङ्गसंज्ञा चाप्यव्यक्तपरिमाणानां क्रियते स केनाधिकस्य स्यात्। एवं तर्ह्याचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति तदेकदेशभूतं तद्ग्रहणेन गृह्यतइति। यदयं नेदमदसोरकोरिति सककारयोः प्रतिषेधं शास्ति। कथं कृत्वा ज्ञापकम्। इदमदसोः कार्यमुच्यमानं कः प्रसङ्गो यत्सककारयोः स्यात्। पश्यति त्वाचार्यस्तदेकदेशभूतं तद्ग्रहणेन गृह्यते इति ततः सककारयोः प्रतिषेधं शास्ति। अथ द्वितीयं प्रत्ययग्रहणं किमर्थम्। प्रत्ययग्रहणं पदादावप्रसङ्गार्थम् *। प्रत्ययग्रहणं क्रियते। पदादावङ्गसंज्ञा मा भूदिति। किं च स्यात्। स्त्र्यर्थं श्र्यर्थं भ्वर्थम्। अङ्गस्येयङुवङौ स्याताम्। परिमाणार्थं च *। परिमाणार्थं च द्वितीयं प्रत्ययग्रहणं

इति तदवयवादित्वाच्छित्सुटोः कृतयोरङ्गसंज्ञा सिद्ध्यति। एकेनाप्यपाये इति। अपाये तस्य रूपस्यापगमे। एकेन करणेनैकाभावेनेत्यर्थः। यथा वर्षशतं दुर्भिक्षमिति वर्षमभवत् करणं संपद्यते। अङ्गसंज्ञा चापीति। यस्मात्प्रत्ययविधिस्तदादीति विशिष्टरूपपरिग्रहात्। तदेकदेशभूतमिति। तन्मध्यपतितत्वात्तदेकदेशत्वावसायः। स्त्र्यर्थमिति। असति द्वितीये प्रत्ययग्रहणे प्रत्ययविधानमात्रप्रतिबद्धाङ्गसंज्ञा स्त्रीशब्दस्य प्राप्नोति। ततश्चतुर्थीविधानात्। ततश्चाङ्गाश्रय इयङ् स्यात्। पुनः प्रत्ययग्रहणे तु यस्माद्यः प्रत्ययो विहितः स एव यदि परो भवति तदाङ्गसंज्ञा भवति। यश्चात्र प्रत्ययो विहितो नासौ पूर्वः लुप्तत्वात्। न च प्रत्ययलक्षणं भवति। न लुमताङ्गस्येति निषेधादियङादेशकार्यस्याङ्गत्वात्तस्मिन्कर्तव्ये निषेधप्रवर्तनात्। परिमाणार्थं चेति। अन्यथा देवदत्त ओदनमपाक्षीदिति देवदत्तशब्दात्सु प्रत्ययविधिरिति तदादेः संघातस्याङ्गसंज्ञायां सत्यां देवदत्तशब्दात्पुर्वोऽडागमः स्यात्। प्रत्ययग्रहणे तु सति यस्माद्यः प्रत्ययो

क्रियते । यस्मात्प्रत्ययविधिस्तदाद्यङ्गमितीयत्युच्यमाने दाशतयस्याप्यङ्गसंज्ञा प्रसज्येत । तत्तर्हि कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । केनेदानीमङ्गकार्यं भविष्यति । प्रत्यय इति प्रकृत्याङ्गकार्यमध्येष्यते । यदि प्रत्यय इति प्रकृत्याङ्गकार्यमधीषे । प्राकरोत् उपैहिष्ट । उपसर्गात्पूर्वाविडाटौ प्राप्नुतः । सिद्धं तु प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स तदादितदन्तविज्ञानात् *। सिद्धमेतत् । कथम् । प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स प्रत्ययो विहितस्तदन्तस्य च ग्रहणं भवतीत्येषा परिभाषा कर्तव्या । कः पुनरत्र विशेषः एषा परिभाषा क्रियेत प्रत्ययग्रहणं वा । अवश्यमेषा परिभाषा कर्तव्या । बहून्येतस्याः परिभाषायाः प्रयोजनानि । प्रयोजनं धातुप्रातिपदिकप्रत्ययसमासतद्धितविधिस्वराः *। धातु । देवदत्तश्चिकीर्षति । संघातस्य धातुसंज्ञा प्राप्नोति । प्रातिपदिक । देवदत्तो गार्ग्यः । संघातस्य प्रातिपदिकसंज्ञा प्राप्नोति । प्रत्यय । महान्तं पुत्रमिच्छति । संघातात्प्रत्ययोत्पत्तिः प्राप्नोति । समास । ऋद्धस्य राज्ञः पुरुषः । संघातस्य समाससंज्ञा

विहितस्तस्मिन्नेव परतस्तदाद्यङ्गमिति विज्ञायमाने न भवत्यतिप्रसङ्गदोषः । दाशतयस्येति । दशावयवा येषां ते दशतये । तेषु भवो दाशतयः । एतच्चानियमप्रतिपादनार्थं न त्वत्र दशसंख्याविवक्षिता । अवयवान्विचार्य सूत्रमाक्षेप्तुं प्रश्नं करोति । तत्तर्हीति । सूत्रमित्यर्थः । प्रत्यय इति प्रकृत्येति । तेन ब्राह्मणभिस्सा क्रिमिणां पश्येत्यादावैस्दीर्घाद्यभावः । प्राकरोदिति । लङि परतः पूर्वस्यानियतावधेरडागमो विधीयमान उपसर्गादेः स्यात् । सिद्धं त्विति । यत्र पूर्वः कार्यित्वेनाश्रीयते तत्र तदादेः कार्यं भवति । यत्र तु प्रत्ययान्तः संघात आश्रीयते तत्र तदादेः प्रत्ययान्तस्य ग्रहणं भवतीत्यर्थः । प्रत्ययग्रहणं वेति । प्रत्ययो गृह्यते यस्मिन्सूत्रे तत् अङ्गसंज्ञासूत्रमित्यर्थः । अवश्यमिति । क्रियमाणेप्यस्मिन्सूत्रे परिभाषावश्यं कर्तव्येति व्यापित्वात्परिभाषैवाश्रयणीया न तु सूत्रमित्यर्थः । संघातस्येति । ततश्च सुब्लुक् प्राप्नोति । महान्तं पुत्रमिति । समु-

प्राप्नोति । तद्धितविधि । देवदत्तो गार्ग्यायणः । संघा-
तात्तद्धितोत्पत्तिः प्राप्नोति । स्वर । देवदत्तो गार्ग्यः ।
संघातस्य ञ्नित्यादिर्नित्यमित्याद्युदात्तत्वं प्राप्नोति ।
प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स विहितस्तदादेर्ग्रहणं भवतीति न
दोषो भवति । सा तर्ह्येषा परिभाषा कर्तव्या । न क-
र्तव्या । एवं वक्ष्यामि । यस्मात्प्रत्ययविधिस्तदादि प्र-
त्यये गृह्यमाणे गृह्यते । ततः अङ्गम् । अङ्गसंज्ञं च
भवति यस्मात्प्रत्ययविधिस्तदादि प्रत्यये । यदि प्रत्य-
यग्रहणे यस्मात्स विहितः तदादेर्ग्रहणं भवतीत्युच्यते ।
अवतप्तेनकुलस्थितं तएतत् । उदकेविशीर्णं तएतत् ।
सगतिकेन सनकुलेन च समासो न प्राप्नोति । एवं त-
र्हि प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स तदादेर्ग्रहणं भवतीत्युक्त्वा
ततो वक्ष्यामि कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वस्यापि ग्रहणं भ-
वतीत्येषा परिभाषा कर्तव्या । कान्येतस्याः परिभा-
षायाः प्रयोजनानि । प्रयोजनं समासतद्धितविधिस्वराः*।
समास । अवतप्तेनकुलस्थितं तएतत् । उदकेविशीर्णं
तएतत् । सगतिकेन सनकुलेन च समासः सिद्धो भव-
ति । समास । तद्धित । सांकूटिनम् । व्यावक्रोशी ।
संघातात्तद्धितोत्पत्तिः सिद्धा भवति । तद्धितविधि । स्व-

दायस्यान्ते सुब्श्रवणात्सुबन्तत्वात् । सत्यां तु परिभाषायां समुदायस्यासुबन्त-
त्वादवयवस्य सापेक्षत्वादसामर्थ्याच्च भवति प्रत्ययः । कृद्ग्रहणेति । सुप्सु पेति वि-
वक्षितायामपि संख्यायां समुदायस्य सुबन्तत्वात्समासप्रसङ्गः । परिभाषायां तु
सत्यां समुदायस्यासुबन्तत्वात्सुबन्तसमुदायस्य च संख्याविवक्षायां समासाप्र-
सङ्गात् । अवयवस्य च सापेक्षत्वात्समासाभावः । संघातात्तद्धितोत्पत्तिरिति ।
ततश्च वृद्धिस्वरौ संघातस्य स्यातां पूर्वस्य च सुपो लुक् । एवं वक्ष्यामीति । योग-
विभागोऽत्र क्रियते । यस्मात्प्रत्ययविधिस्तदादि प्रत्ययइत्येकं सूत्रम् । अत्र सोप-
स्कारत्वात्सूत्राणां गृह्यमाणे गृह्यते इति वाक्यशेषः समर्थ्यते । प्रत्यये गृह्य मा-

र । दूराद् आगतः दूरादागत इति । अन्तः थाथघञ्क्ताजबित्रकाणामित्येष स्वरः सिद्धो भवति । कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वस्यापि ग्रहणं भवतीति । सा तर्ह्येषा परिभाषा कर्तव्या । न कर्तव्या । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति भवत्येषा परिभाषेति । यदयं गतिरनन्तर इत्यनन्तरग्रहणं करोति ॥ सुप्तिङन्तं पदम् ॥ १४ ॥ अन्तग्रहणं किमर्थम् । न सुप्तिङ् पदमित्येवोच्येत । केनेदानीं तदन्तानां भविष्यति । तदन्तविधिना । अत उत्तरं पठति । पदसंज्ञायामन्तग्रहणमन्यत्र संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधिप्रतिषेधार्थम् * । पदसंज्ञायामन्तग्रहणं क्रियते । ज्ञापकार्थम् । किं ज्ञाप्यम् । एतज्ज्ञापयत्याचार्यः अन्यत्र संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधिर्न भवतीति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । तरप्तमपौ घः । तरप्तमबन्तस्य घसंज्ञा न भवति । किं च स्यात् । कुमारीगौरितरा । घादिषु नद्या ह्रस्वो भवतीति ह्रस्व-

णे यस्मात्प्रत्ययविधिस्तदादि गृह्यतइत्यर्थः । सांकूटिनमिति । अणिनुण इति यदि कूटिन्नित्येतस्मात्क्रियेत तदा तस्यैवादिवृद्धिः स्यात् । दूरादागत इति । आगम्यते स्मेति कर्मणि क्तः । तत्र गतिस्वरेणाद्युदात्त आगतशब्दः । ततो दूरशब्दस्य स्तोकान्तिकेति समासः । पञ्चम्यास्तोकादिभ्य इत्यलुक् । अत्र समासान्तोदात्तत्वे प्राप्ते तदपवादकृत्स्वरेणाद्युदात्ते आगतशब्दे प्राप्ते सगतेरपि क्तान्तत्वात् स्थानान्तरप्राप्तत्वाद्गतिस्वरस्य बाधकस्यापि बाधकत्वात् थाथघञ्क्तेति सिद्धमन्तोदात्तत्वम् । यदयमिति । अनन्तरग्रहणस्य प्रयोजनमभ्युद्धृतमित्यत्राभिशब्दस्य व्यवहितस्य प्रकृतिस्वरो मा भूदिति । यदि चैषा परिभाषा न स्यात् तत उद्धृतशब्दस्य अक्तान्तत्वात् क्तान्तउत्तरपदे ऽनन्तरे परतो गतिस्वरो विधीयमानो नैव प्राप्नोति किमनन्तरग्रहणेन । तत् क्रियमाणमस्याः परिभाषायाः सत्त्वं ज्ञापयतीत्यर्थः । सुप्तिङन्तं पदम् । अन्तग्रहणमिति । असत्यन्तग्रहणे सुप्तिङामेव पदसंज्ञा स्यात् ततश्चाग्निष्वित्यादौ सात्पदाद्योरिति षत्वनिषेधप्रसङ्ग इत्येतदर्थं यद्यन्तग्रहणं क्रियते तन्न कर्तव्यम् । प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स विहित इत्यनन्तरोक्तया परिभाषया तदन्तविधेर्लब्धत्वादिति प्रश्नः ।

त्वं प्रसज्येत । यद्येतज्ज्ञाप्यते । सनाद्यन्ता धातव इत्यन्तग्रहणं कर्तव्यम् । कृत्तद्धितसमासाश्च । अन्तग्रहणं कर्तव्यम् । इदं तृतीयं ज्ञापकार्थम् । द्वे तावत्क्रियेते न्यासएव । यदप्युच्यते । कृत्तद्धितसमासाश्चेत्यन्तग्रहणं कर्तव्यमिति । न कर्तव्यम् । अर्थवदिति वर्तते । कृत्तद्धितान्तं चैवार्थवत् । न केवलाः कृतस्तद्धिता वा ॥ नः क्ये ॥ १५ ॥ किमर्थमिदमुच्यते । न सुबन्तं पदमित्येव सिद्धम् । नियमार्थोऽयमारम्भः । नान्तमेव क्ये पदसंज्ञं भवति नान्यत् । क्व मा भूत् । वाच्यति स्रुच्यति ॥ स्वादिष्वसर्वनामस्थाने ॥ १७ ॥ असर्वनामस्थानइत्युच्यते तत्र ते

कुमारी गौरितरेति । तरबन्तस्य घसंज्ञायां सत्यां तस्योत्तरपदे परतो ह्रस्वत्वं कुमारीशब्दस्य परत्वात्पुंवद्भावं बाधित्वा स्यात् । तरपि तु परतो गौरीशब्दस्य न स्यात् । ततः कुमारिगौरतरेति प्राप्नोति । कुमारगौरितरेति चेष्यते । भाष्ये तु समासप्रदर्शनपरं वाक्यमुपात्तम् । सनाद्यन्ता धातव इति । अन्यथा सनादीनामेव केवलानां धातुसंज्ञा स्यात् । ततश्चाचिकीर्षीदित्यादौ सन एव धातुत्वात्प्रत्ययोत्पत्तौ तदादेरेवाङ्गत्वात्ततः पूर्वोऽट् स्यात् । कृत्तद्धितेत्यत्रासत्यन्तग्रहणे केवलयोः कृत्तद्धितयोः प्रातिपदिकसंज्ञा स्यात् । ततश्च भिद् छिद् इति क्विबन्तस्य न स्यात् । अर्थवत्सूत्रेण तु न भवति । अधातुरिति निषेधात् । नापि प्रत्ययलक्षणेन प्राप्नोति । प्रत्ययनिमित्तमन्यस्य यत्कार्यं विधीयते तत्प्रत्ययलोपे भवति न तु प्रत्ययस्यैव यत्कार्यं तदपि । नह्यसत्कार्यित्वेन वचनशतेनापि शक्यमाश्रयितुम् । केवलस्य च तद्धितस्य प्रातिपदिकसंज्ञायां सत्यामौपगव इत्यत्रापि षष्ठ्याः प्रातिपदिके ऽनन्तर्गतत्वाल्लुङ् स्यात् । तदन्तविधौ तु दोषानवतारः । न केवला इति । ननु यद्यर्थवत्ता लौकिक्याश्रीयते सा पदस्यैव न तु कृत्तद्धितान्तस्यापि । पदस्यैव लोके प्रयोगार्हत्वात् । अन्वयव्यतिरेकगम्या त्वर्थवत्ता केवलानामपि कृत्तद्धितानामस्तीति किमुच्यते न केवला इति । एवं तर्ह्यर्थवद्ग्रहणानुवृत्तिसामर्थ्याल्लौकिकार्थप्रत्यासन्नो ऽभिव्यक्ततरो योऽर्थः प्रत्ययान्तेषु लक्ष्यते स आश्रीयते इत्यदोषः । नः क्ये । किमर्थमिति । लुप्तेऽपि सुपि प्रत्ययलक्षणेन सिद्धा पदसंज्ञेति प्रश्नः । नान्तमेवेति । क्यएव नान्तमिति विपरीतनियमो न भवति । न ङिसंबुद्ध्योरिति नलोपनिषेधाज् ज्ञापकात् । वाच्यतीति । नन्वत्र क्यचा न भाव्यम् । गोसमानाक्षरनान्तादिति वचनात् । एकीयमतं तदित्यदोषः । तन्मते तु क्यङ्क्यषोरनान्तं व्यावर्त्यं तपस्यतीत्यादौ । स्वादिष्वसर्वना-

राजा तक्षा । असर्वनामस्थानइति प्रतिषेधः प्रसज्येत । नाप्रतिषेधात् । नायं प्रसज्यप्रतिषेधः सर्वनामस्थाने नेति । किं तर्हि पर्युदासोयं यदन्यत्सर्वनामस्थानादिति । सर्वनामस्थाने ऽव्यापारः । यदि केन चित्प्राप्नोति तेन भविष्यति । पूर्वेण च प्राप्नोति । अप्राप्तेर्वा । अथ वा अनन्तरा या प्राप्तिः सा प्रतिषिध्यते । कुत एतत् । अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति । पूर्वा प्राप्तिरप्रतिषिद्धा तया भविष्यति । ननु चेयं प्राप्तिः पूर्वां प्राप्तिं बाधते । नोत्सहते प्रतिषिद्धा सती बाधितुम् । अथ वा योगविभागः करिष्यते । स्वादिषु । पूर्वं पदसंज्ञं भवति । ततः सर्वनामस्थाने ऽयचि पूर्वं पदसंज्ञं भवति । ततः भम् । भसंज्ञं च यजादावसर्वनामस्थानइति । यदि तर्हि सावपि पदं भवति एचः प्लुतविकारो पदान्तग्रहणं चोदितम् । इह मा भूत् । भद्रं करोषि गौरिति । तस्मिन्क्रियमाणेपि प्राप्नोति । वाक्यपद-

---

मस्थाने । राजेति । प्रत्ययलक्षणेन सर्वनामस्थानपरत्वात् । नाप्रतिषेधादिति । प्रसज्यप्रतिषेधः प्रतिषेधशब्देनोक्तः । अप्राप्तेर्वेति । प्रसज्यप्रतिषेधाश्रयणेपि न दोष इत्यर्थः । ननु चेयमिति । परत्वादिति भावः । स्वादिष्विति प्राप्तिं प्रतिषेधो बाधते । तत्र यथा देवदत्तस्य हन्तरि हतेपि न पुनः प्रादुर्भाव एवं पदसंज्ञा न स्यादित्यर्थः । नोत्सहतइति । स्वादिष्विति प्राप्तिः किं पूर्वस्याः प्राप्तेर्बाधिकास्त्वथ निषेधस्य बाध्येति । तत्र प्राप्तबाधो न युज्यते इत्यप्राप्त्यनुमानं बाध इत्यपवादविषयपरिहारेणोत्सर्गस्य प्रवर्तनात्स्वादिष्वितिप्राप्तिस्तत्रासती कथं बाधकत्वमासादयेत् । यथा इच्चावित्यत्र नादिचीति प्रतिषेधारम्भात्तद्विषये पूर्वसवर्णदीर्घस्याभावाद्वृद्धिं प्रति बाधकत्वाभावाद्वृद्धिः प्रवर्तते तथेह सुबन्तं पदमिति पदसंज्ञेत्यर्थः । सर्वनामस्थाने ऽयचीति । सर्वनामस्थाने इत्यत्र नञ् श्रुतोयचीत्यनेन संबन्धं नीयते । यकारादिसर्वनामस्थानं नास्तीति यग्रहणमुत्तरार्थम् । तेनाजादौ सर्वनामस्थाने पदसंज्ञा निषिध्यते न तु हलादाविति राजेत्यत्रापि भवति । भसंज्ञं चेति । भसंज्ञाविधौ सर्वनामस्थानेनैव नञ्संबध्यते । गौरिति । अत्र स्वादिष्वितिपदसंज्ञायां सत्यां पूर्वस्याद्वं स्यादुत्तर-

योरन्त्यस्येत्येवं तत् । भुवद्वद्भ्यो धारयद्वद्भ्यः पदसंज्ञा । एतयोः पदसंज्ञा वक्तव्या । भुवद्वद्भ्यः धारयद्वद्भ्यः ॥ यचि भम् ॥ १८ ॥ भसंज्ञायामुत्तरपदलोपे षषः प्रतिषेधः* । भसंज्ञायामुत्तरपदलोपे षषः प्रतिषेधो वक्तव्यः । अनुकम्पितः षडङ्गुलिः षडिकः । सिद्धमचः स्थानिवत्त्वात्* । सिद्धमेतत् । कथम् । अचः स्थानिवद्भावाद्भसंज्ञा न भविष्यति । इहापि तर्हि प्राप्नोति । वागाशीर्दत्तः वाचिक इति । वक्ष्यत्येतत् । सिद्धमेकाक्षरपूर्वपदानामुत्तरपदलोपवचनादिति । इहापि तर्हि प्राप्नोति षडङ्गुलिः षडिक इति । वक्ष्यत्येतत् । षषष्ठाजादिवचनात्सिद्धमिति । नभोङ्गिरोमनुषां वत्युपसंख्यानम्* । नभोङ्गिरोमनुषां वत्युपसंख्यानं कर्तव्यम् । नभस्वत् । अङ्गिरस्वत् । मनुष्वत् । वृषण्वस्वश्वयोश्च* । वृषण् इत्येतस्य वस्वश्वयोर्भसंज्ञा वक्तव्या । वृषण्वसुः । वृष-

---

स्येदुताविति प्रसज्येत । वाक्यपदयोरिति । वाक्यस्य चात्र विसर्जनीयोऽन्त्यो
नत्वौकारः । भुवद्वद्भ्य इति । तसौ मत्वर्थ इति भसंज्ञा प्राप्नोतीति पदसंज्ञाविधिः । यचि भम् । षडिक इति । षडङ्गुलिशब्दादनुकम्पायां बह्वचो मनुष्यनाम्न इति ठचि कृते ठाजादावूर्ध्वमिति ङ्गुलिशब्दस्य लोपे यस्येति चेत्यकारलोपे च कृते तुल्यावधिकया भसंज्ञया प्रत्ययलक्षणेन सुबन्तं पदमिति प्राप्तायाः पदसंज्ञाया बाधनाज्जश्त्वं न स्यादिति वचनम् । सिद्धमच इति । अचो लोपस्येत्यर्थः । तत्र भसंज्ञायां विधीयमानायामकारलोपस्य स्थानिवत्त्वादकारान्तमेतद्भसंज्ञां प्रतीति भिन्नावधिविषयत्वाद्भपदसंज्ञयोर्बाध्यबाधकभावाभावः । न पदान्तेति स्थानिवत्त्वनिषेधोऽत्र न भवति । यत्र पदान्तो विधीयते तत्रासौ निषेधः यथा कौस्तः कानि सन्तीति । अत्र हि वकारो यकारश्च पदान्तो विधेयः । इह तु पूर्वमेव जश्त्वं प्रवृत्तं न त्विदानीं विधेयम् । सिद्धमिति । उत्तरपदलोपस्य हलजादेशत्वान्नास्ति स्थानिवत्त्वमिति तुल्यावधिकयाभसंज्ञयापदसंज्ञाबाध्यते । मनुष्वदिति । सत्यां पदसंज्ञायां रुत्वं स्याद् न तु षत्वमपदान्तस्येति वचनात् । वृषण्वसुरिति । पदत्वे सति पदान्तस्येति निषेधाण्णत्वं न स्याद् नलोपश्च प्रसज्येत । भत्वे तु सत्यल्लोपोऽन इत्यकारलोपोऽत्र न भवति । अङ्गसंज्ञाया अभावात् । अङ्गस्येति च तत्राधिकारात् । उपसंख्यानान्येतानि छन्दोविषयाणी-

णश्वस्य यच्छिरः । वृषणश्वस्य मेने ॥ तसौ मत्वर्थे ॥१९॥ अर्थग्रहणं किमर्थम् । न तसौ मतावित्येवोच्येत । तसौ मताविती यत्युच्यमाने इहैव स्यात् पयस्वान् यशस्वान् । इह न स्यात् । पयस्वी यशस्वी । अर्थग्रहणे पुनः क्रियमाणे मतुपि च सिद्धं भवति यश्चान्यस्तेन समानार्थस्तस्मिंश्च । यद्यर्थग्रहणं क्रियते । पयस्वान् । अत्र न प्राप्नोति । किं कारणम् । नहि मतुब् मतुबर्थे वर्तते । मतुबपि मतुबर्थे वर्तते । तद्यथा । देवदत्तशालायां ब्राह्मणा आनीयन्तामित्युक्ते यदि देवदत्तोपि ब्राह्मणो भवति सोप्यानीयते ॥ अयस्मयादीनि च्छन्दसि ॥२०॥ उभयसंज्ञान्यपीति वक्तव्यम् । स सुष्टुभा स ऋक्वता गणेन ॥ बहुषु बहुवचनम् ॥२१॥ बहुषु बहुवचनमित्युच्यते । केषु बहुषु । अर्थेषु । यद्येवं वृक्षः प्लक्षः ।

त्याहुः । तसौ मत्वर्थे । अर्थग्रहणमिति । स्वादिष्विति वर्तते तत्रैवं संबन्धः क्रियते । मतौ यः स्वादिर्वर्ततइति । शब्दे च वृत्त्यसंभवात्तदर्थवृत्तिर्विज्ञास्यते इति प्रश्नः । इहैव स्यादिति । मतौ स्वादाविति सामानाधिकरण्येन मुख्यकल्पनया संबन्धे संभवत्यर्थगृहणं न लभ्यतइति भावः । पयस्वानिति । मत्वर्थीयप्रकरणे ऽन्यतरस्यांगृहणानुवर्तनाद् विनिना मतुब् न बाध्यते । नहि मतुबिति । उपलक्षणस्यान्योपलक्षणे चरितार्थत्वात् स्वतः कार्यं प्रति निमित्तत्वावगमाभावात् । मतुबपीति । अस्यास्मिन्निति मतुपोर्थः । स च विन्नादीनामिव मतुपोपीति भावः । तद्यथेति । अयमत्रार्थः यत्र रूपान्तरेणोपलक्षणत्वं रूपान्तरेण च कार्ययोगः प्रतिपाद्यते तत्रोपलक्षणस्याप्युपलक्ष्यरूपसद्भावे सति कार्ययोगो भवति । तद्यथा । देवदत्तशालायां ब्राह्मणा आनीयन्तामित्युक्ते सति ब्राह्मण्ये देवदत्तस्याप्यानयनं भवति । कार्यनिमित्तरूपान्तराभावे तु न भवत्युपलक्षणस्य कार्ययोगः । यथा देवदत्तशाला भिद्यतामिति । अयस्मयादीनि । आनन्तर्याद्भसंज्ञाविधानद्वारेणैव निपातनं प्राप्तमित्याह । उभयसंज्ञान्यपीति । ऋक्वतेति । पदत्वात्कुत्वं भत्वाज्जश्त्वं न भवति । जश्त्वविधानार्थं पदसंज्ञाबाधनाथ भसंज्ञाप्रवर्तनात् तन्निबन्धनकार्याभावः । बहुषु बहुवचनम् । केषु बहुष्विति । जातिवादी प्रत्यवतिष्ठते । जातेः प्रातिपदिकार्थत्वे तस्या एकत्वाद्बहुत्वासम्भवात्तत्सहचरितद्रव्यगतंबहुत्वमाश्रयणीयम् । ततश्चवृक्षइत्यत्रा-

अत्रापि प्राप्नोति । बह्वस्तेऽर्थाः मूलं स्कन्धः फलं पला-
शमिति । एवं तर्हि एकवचनं द्विवचनं बहुवचनमिति
शब्दसंज्ञा एताः । येष्वर्थेषु स्वादयो विधीयन्ते तेषु ब-
हुषु । केषु च स्वादयो विधीयन्ते । कर्मादिषु । न वै
कर्मादयो विभक्त्यर्थाः । के तर्हि । एकत्वादयः । एक-
त्वादिष्वपि वै विभक्त्यर्थेष्ववश्यं कर्मादयो निमित्तत्वेनो-
पादेयाः । कर्मण एकत्वे कर्मणो द्वित्वे कर्मणो बहुत्वे
इति । स तर्हि तथा निर्देशः कर्तव्यः । नह्यन्तरेण भा-

वयवगतबहुत्वसद्भावात्स्याद्बहुवचनमितिभावः।अत्रोत्तरम्।अर्थेष्विति। अस्याप्ययं
भावः।द्रव्यं पदार्थस्तत्राभिधेयगतमेव बहुत्वमाश्रीयतेवृक्षशब्दस्यचावयवीवाच्यो
न त्ववयवाः । आकृतिपक्षेपि प्रत्यासत्त्या तदाधारद्रव्यगतं बहुत्वमाश्रीयते न
त्ववयवगतम् । दारा इत्यादौ त्ववयवावयव्यभेदविवक्षायां बहुत्वमाकृत्याधार-
गतमेव बहुवचनवाच्यमित्यदोषः । इतरो ऽगृहीताभिप्राय आह । यद्येवमि-
ति। अर्थशब्दो भवता वस्तुपर्यायः प्रयुक्तः । मूलादीनि च बहूनि वस्तूनि
मन्यते । एवं तर्हीति । अयमर्थः । नेदं स्वातन्त्र्येण विधायकं किं तर्हि विहि-
तानामनेन नियमः क्रियते । बहुवचनादिभिर्निष्पन्नशब्दसंज्ञाभिः सुप्तिङोच
प्रत्याय्यन्ते । तेषां च शास्त्रान्तरेण स्थिते विधाने इदमारभ्यमाणं नियमाय
भवति । न त्विदमेव विशिष्टार्थानुवादेन सुप्तिङोर्विधायकमित्येतच्छब्दसंज्ञा
एता इत्यनेन प्रदर्श्यते । येष्वर्थेष्विति । क्व चित्तु पाठः एवं तर्हि येष्वर्थेष्विति।
एकवचनमित्यादि तु भाष्यं नास्त्येव । अयमर्थः । पञ्चकः प्रातिपदिकार्थः ।
तथा हि । दधि पश्येत्यादौ विभक्तिश्रवणमन्तरेणापि पञ्चाप्यर्थाः प्रतीयन्ते
स्वार्थादयः । विभक्तयस्तु क्व चिद्द्योतकत्वेनापेक्ष्यन्ते । तत्रानिर्दिष्टार्थाः प्रत्ययाः
स्वार्थे भवन्तीति संख्यायां कर्मादिषु च सिद्धा एव स्वादयः । अनेन तु निय-
म्यन्ते । तत्र कर्मादिशक्त्यैकार्थसमवेतएव बहुत्वे बहुवचनं भवति न त्ववयव-
गते । नवै कर्मादय इति । अनभिहितइति सूत्रारम्भसामर्थ्यात्कर्मादीनां नैव
विभक्तिवाच्यत्वमिति मन्यते । तेषां हि विभक्त्यर्थत्वे तिङ्कृत्तद्धितसमासैस्तेषू-
क्तेषु गतार्थत्वाद्द्वितीयादीनां प्रसङ्ग एव नास्ति किमनभिहिताधिकारेण । ए-
कत्वादिष्वपीति । वाक्यैकवाक्यत्वे सति महावाक्यं संपद्यते । कर्मण्यनभिहिते
यदेकत्वं तत्रैकवचनमित्यादि । स तर्हीति । बहुत्वे इत्येवमित्यर्थः । एके मन्य-
न्तइति । प्रातिपदिकार्थएकत्वमप्यस्ति बहुत्वं च । द्व्येकयोरित्यत्र च विशे-
षानुपादानाद्यावत्कश्चिदेकशब्दार्थः तस्य ग्रहणेन भाव्यम् । तत्र परत्वादेकव-
चनप्रसङ्गः । इह चेति । इह यदि द्व्येकयोरिति योगात्परोयं योगः क्रियते

वप्रत्ययं गुणप्रधानो भवति निर्देशः । इह च इत्येके मन्यन्ते तदेके मन्यन्ते इति परत्वादेकवचनं प्राप्नोति । बहुषु बहुवचनमित्येष योगः परः करिष्यते । सूत्रविपर्यासः कृतो भवति । इह च बहुरोदनो बहुः सूप इति परत्वाद्बहुवचनं प्राप्नोति । नैष दोषः । यत्तावदुच्यते नह्यन्तरेण भावप्रत्ययं गुणप्रधानो भवति निर्देश इति । तन्न । अन्तरेणापि भावप्रत्ययं गुणप्रधानो भवति निर्देशः । कथम् । इह कदा चिद्गुणो गुणिविशेषको भवति । तद्यथा । शुक्लः पट इति । कदा चिच्च गुणिना गुणो व्यपदिश्यते पटस्य शुक्ल इति । तद्यदा तावद्गुणो गुणिविशेषको भवति पटः शुक्ल इति तदा सामानाधिकरण्यं गुणगुणिनोः । तदा नान्तरेण भावप्रत्ययं गुणप्रधानो भवति निर्देशः । यदा तु गुणिना गुणो व्यपदिश्यते पटस्य शुक्ल इति स्वप्रधानस्तदा गुणो भवति । तदा द्रव्ये षष्ठी । तदान्तरेण भावप्रत्ययं गुणप्रधानो भवति निर्देशः । न चेह वयमेकत्वादिभिः कर्मादीन्विशेषयिष्यामः । किं तर्हि कर्मादिभिरेकत्वादीन् विशेषयिष्यामः । कथम् । एकस्मिन्नेकवचनम् । कस्यैकस्मिन् । कर्मणः । द्वयोर्द्विवचनम् । कयोर्द्वयोः । कर्मणोः । बहुषु बहुवचनम् । केषां बहुषु । कर्मणामिति । कथं बहुषु

तदा विशेषाभावाद्वैपुल्यरूपस्यापि बहुत्वस्य ग्रहणे सति परत्वाद्बहुवचनप्रसङ्गः । गुणिविशेषक इति । अत एव वचनादनित्यस्तृजकाभ्यां कर्तरीति षष्ठीसमासप्रतिषेधः । शेषषष्ठ्या वा समासः । सामानाधिकरण्यमिति । मतुब्लोपादभेदोपचाराद्वा । तदा नान्तरेणेति । गुणिवाचिनः शुक्लशब्दाद्भावप्रत्यये कृते गुणः प्रतीयते नान्यथेत्यर्थः । द्रव्ये षष्ठीति । षष्ठीग्रहणं व्यतिरेकविभक्त्युपलक्षणार्थम् । गुणिनो ह्याधारत्वविवक्षायां सप्तम्यपि भवति । यथैवेह कर्मणि या संख्येति । कथमिति । बहुत्वस्यैकत्वाद्बहाविति भाव्यमिति प्रश्नः । एतदे-

बहुवचनमिति । एतदेव ज्ञापयत्याचार्यः नानाधिकरणवाची यो बहुशब्दस्तस्येदं ग्रहणम् । न वैपुल्यवाचिन इति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । यदुक्तं बहुरोदनो बहुः सूप इति परत्वाद्बहुवचनं प्राप्नोतीति न स दोषो भवति । यदप्युच्यते । इत्येके मन्यन्ते तदेके मन्यन्ते इति परत्वादेकवचनं प्राप्नोतीति । नैष दोषः । एकशब्दोयं बह्वर्थः । अस्त्येव संख्यावाची । तद्यथा । एको द्वौ बहव इति । अस्त्यसहायवाची । तद्यथा । एकाग्नयः । एकहलानि । एकाकिभिः क्षुद्रकैर्जितमिति । अस्त्यन्यार्थे वर्तते । तद्यथा । सधमादो द्युम्न एकास्ताः । अन्या इत्यर्थः । तद्यो ऽन्यार्थे वर्तते तस्यैष प्रयोगः । किमर्थं पुनरिदमुच्यते । सुप्तिङामविशेषेण विधानाद् दृष्टविप्रयोगाच्च नियमार्थं वचनम् *। सुपो ऽविशेषेण प्रातिपदिकमात्राद्विधीयन्ते । तिङो ऽविशेषेण धातुमात्राद्विधीयन्ते । तत्रैतत्स्याद्यद्यप्यविशेषेण विधीयन्ते नैव विप्रयोगो लक्ष्यते इति । दृष्टविप्रयोगाच्च । दृश्यते

वेति । आश्रयगतं बहुत्वं बहुत्वे गुणे आरोप्य निर्देशः कृतः । तस्यैतत्प्रयोजनं भिन्नवस्त्वाधारस्य बहुत्वस्य संख्यारूपस्य ग्रहणं यथा स्यात् । एकाश्रयवर्तिनो वैपुल्यरूपस्य मा भूदिति । एकशब्दोयमिति । द्व्येकयोरित्यत्र संख्यापदेन द्विशब्देन साहचर्यादेकशब्दस्यास्ति संख्यावाचिनो ग्रहणम् । द्वित्वैकत्वयोश्च द्व्येकशब्दौ वर्तेते इति द्व्येकयोरिति द्विवचनेन निर्देशः । अन्यथा बहुवचनं स्यात् । लौकिकादेव प्रयोगाद्बहुत्वादिषु बहुवचनादीनां व्यवस्था भविष्यतीति प्रश्नः । प्रसिद्ध्या च संख्येयार्थत्वमेकादीनामष्टादशान्तानामुच्यते । किमर्थमिति । सुप्तिङामिति । सुप्तिङ्विधानवाक्ये संख्याविशेषानिर्देशाद् विशेषानुपादानेन तेषां विधानमित्यर्थः । यद्यपीति । शास्त्रे ऽनुपात्तोप्यर्थः । प्रयोगादेव व्यवस्थाप्यते इत्यर्थः । सुपस्तावत् स्वार्थे विधीयमानाः स्वार्थद्रव्यलिङ्गसंख्याकर्मादिलक्षणः पञ्चकः प्रातिपदिकार्थ इति दर्शने संख्यायां सिद्धाः । संख्याविशेषावगतिस्तु लोकात्सिद्धा । तिङोपि कर्तृकर्मणोर्विधीयमानाः संख्यायुक्तयोरेव तयोर्वाचका भविष्यन्ति स्वभावतः । संख्याविशेषः प्रयोगदर्शनादवगम्यते इति भावः । अ-

खल्वपि विप्रयोगः । तद्यथा । अक्षीणि मे दर्शनीयानि पादा मे सुकुमारा इति । सुप्तिङोरविशेषविधानाद् दृष्टविप्रयोगत्वाच्च व्यतिकरः प्राप्नोति । इष्यते चाव्यतिकरः स्यादिति तच्चान्तरेण यत्नं न सिद्ध्यतीति नियमार्थं वचनम् । एवमर्थमिदमुच्यते । अथैतस्मिन्नियमार्थे सति किं पुनरयं प्रत्ययनियम एकस्मिन्नेवैकवचनं द्वयोरेव द्विवचनं बहुष्वेव बहुवचनमिति । आहोस्विदर्थनियमः । एकस्मिन्नेकवचनमेव द्वयोर्द्विवचनमेव बहुषु बहुवचनमेवेति । कश्चात्र विशेषः । तत्र प्रत्ययनियमे ऽव्ययानां पदसंज्ञाभावो ऽसुबन्तत्वात्*। तत्र प्रत्ययनियमे ऽव्ययानां पदसंज्ञा न प्राप्नोति । उच्चैः नीचैरिति । किं कारणम् । असुबन्तत्वात् । अर्थनियमे सिद्धम्*। अर्थनियमे सिद्धं भवति । अस्त्वर्थनियमः । अथ वा पुनरस्तु प्रत्ययनियमः । ननु चोक्तं तत्र प्रत्ययनियमे ऽव्ययानां पदसंज्ञाभावो ऽसुबन्तत्वादिति । नैष दोषः । सुपां कर्मादयोऽप्यर्थाः संख्या चैव तथा तिङाम् । सुपां संख्या चैवार्थः कर्मादयश्च । तथा तिङाम् । प्रसिद्धो नियमस्तत्र । प्रसि-

---

प्नोतीति । द्वित्वेपि लोके बहुवचनं दृश्यतइत्यर्थः । विरुद्धः प्रयोगो विप्रयोगः । तत्र प्रत्ययनियम इति।प्रत्यया विशिष्टायां संख्यायां नियता इति निःसंख्येभ्यो ऽव्ययेभ्यस्तेषामनुत्पादात्पदत्वाभावात्तन्निबन्धनत्वाद्यभावप्रसङ्गः । अर्थनियम इति।अर्था नियताइतितेषुवचनान्तराभावः।प्रत्ययास्त्वनियतत्वादव्ययेभ्योपिसिद्ध्यन्तीत्यर्थः।सुपामिति। कर्मणिद्वितीयेत्यादेःप्रकरणस्यबहुषुबहुवचनमित्यादेश्चस्वादिसूत्रेण सहैकवाक्यता । तिङर्थे त्विह तस्मान्नेदेन सूत्रद्वयमुपात्तम् । तत्रैकस्मिन्कर्मणीत्येवं गुणगुणिनोः सामानाधिकरण्येन संबन्धे सति संख्याकर्मादयश्च सुपामर्था भवन्ति । प्रसिद्धो नियम इति । अर्थनियम इत्यर्थः । नियमः प्रकृतेषु वेति । तुल्यजातीयस्य नियमेन व्यावृत्तिः क्रियतइत्यव्ययेभ्यः स्वादीनामव्यावृत्तिः। अथ वेति । भवतु प्रत्ययानां सामान्येन नियमस्तथापि ज्ञापकः-

ङ्गुस्तत्र नियमः । नियमः प्रकृतेषु वा । अथ वा प्रकृतानर्थानपेक्ष्य नियमः । के च प्रकृताः । एकत्वादयः । एकस्मिन्नेवैकवचनं न द्वयोर्न बहुषु । द्वयोरेव द्विवचनं नैकस्मिन्न बहुषु । बहुष्वेव बहुवचनं न द्वयोर्नैकस्मिन्निति । अथ वा आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति उत्पद्यन्ते ऽव्ययेभ्यः स्वादय इति । यदयमव्ययादाप्सुप इत्यव्ययाल्लुकं शास्ति ॥ इति श्रीव्याकरणमहाभाष्ये प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे द्वितीयमाह्निकम् ॥

कारके ॥२३॥ किमिदं कारके इति । संज्ञानिर्देशः । किं वक्तव्यमेतत् । नहि । कथमनुच्यमानं गंस्यते । इह हि व्याकरणे ये च एते लोके प्रतीतपदार्थकाः शब्दास्तैर्निर्देशाः क्रियन्ते । ऽ वा एताः कृत्रिमाष्टिघुभसंज्ञाः । न चायं लोके ध्रुवादीनां प्रतीतपदार्थकः शब्दः न खल्वपि कृत्रिमा संज्ञा अन्यत्राविधानात् । संज्ञाधिकारश्चायं तत्र किमन्यच्छक्यं विज्ञातुमन्यदतः संज्ञायाः । कारकइति संज्ञानिर्देशश्चेत्संज्ञिनो निर्देशः* । कारकइति संज्ञानिर्देशश्चेत्संज्ञिनोपि निर्देशः कर्तव्यः ।

दव्ययेभ्यः स्वादिसिद्धिरित्यर्थः । इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे प्रथमस्याध्यायस्य चतुर्थपादे द्वितीयमाह्निकम्॥कारके । किमिदमिति । सप्तमीनिर्देशान्न तावत्संज्ञात्वेनाधिकारः । संज्ञाया भाव्यमानत्वात् प्रथमानिर्देशस्य न्याय्यत्वात् । अथ विशेषणत्वेनाधिकारस्तदा कारकाद्दत्तश्रुतयोरित्यादावपादानादिसंज्ञाविकलस्यापि कारकस्य ग्रहणं प्राप्नोति । षड्विधस्यैव चेष्यते । तद्व्यतिरिक्तं च कारकमस्ति यथा नटस्य शृणोतीति प्रश्नः । संज्ञानिर्देश [इति । सुपां सुपो भवन्तीति प्रथमायाः स्थाने सप्तमी कृतेति भावः। किं वक्तव्यमिति । सप्तमीनिर्देशादयुक्तः संज्ञापक्ष इति भावः । नहीति । सुब्व्यत्यय उक्तः । न चायमिति । शास्त्रे लोके च प्रसिद्ध्यभावाद्भूतविभक्त्यनुपपत्त्या भाव्यमानविभक्तेः प्रथमायाः स्थाने सप्तमी कृतेति भावः । संज्ञिनो निर्देश इति । यद्यपि वक्ष्यमाणा ध्रुवादयः संज्ञिनो लभ्यन्ते तथापि विशिष्टसंज्ञी निर्देष्टव्यः ।

साधकं निर्वर्तकं कारकसंज्ञं भवतीति वक्तव्यम् । इतरथा ह्यनिष्टप्रसङ्गो ग्रामस्य समीपादागच्छतीति अकारकस्य*। इतरथा ह्यनिष्टं प्रसज्येत । अकारकस्याप्यपादानसंज्ञा प्रसज्येत । क्व । ग्रामस्य समीपादागच्छतीति । नैष दोषः । नात्र ग्रामो ऽपाययुक्तः । किं तर्हि समीपम् । यदा च ग्रामोपाययुक्तो भवति । भवति तदा ऽपादानसंज्ञा । तद्यथा । ग्रामादागच्छतीति । कर्मसंज्ञाप्रसङ्गो ऽकथितस्य ब्राह्मणस्य पुत्रं पन्थानं पृच्छतीति । नैष दोषः । अयमकथितशब्दो ऽस्त्येवासंकीर्तिते वर्तते । तद्यथा । कश्चित्कं चित्सङ्घ्रक्ष्याह । असावत्रा ऽकथितः । असंकीर्तित इति गम्यते । अस्त्यप्राधान्ये वर्तते । तद्यथा । अकथितो ऽसौ ग्रामे अकथितो ऽसौ नगरे इत्युच्यते यो यत्राप्रधानो भव-

---

यत् क्रियायाः साधकं ध्रुवादि तत्कारकसंज्ञमपादानसंज्ञं च भवतीति । ननु संज्ञापक्षे कारकसंज्ञाया अपादानादिसंज्ञाभिः समावेशो न प्राप्नोति । एकसंज्ञाधिकारात् । नैष दोषः । ध्रुवमपायइति योगविभागेन कारकसंज्ञा क्रियते । ततोपादानमिति अत्र कारकग्रहणमनुवर्तते ध्रुवमपायइति च तेन कारकं सदपादानसंज्ञमित्येवं समावेशः सिद्ध्यतीति । अन्तरेणाप्यनुवृत्तिं वचनसामर्थ्यात्पर्याये सिद्धे समावेशार्थानुवृत्तिर्विज्ञायते । एवं संप्रदानादिसंज्ञास्वपि समावेशो व्याख्येयः । समावेशस्य च प्रयोजनं स्तम्बेरम इत्यादावधिकरणत्वात्सप्तमी कारकत्वात्कृदन्तस्योत्तरपदस्य प्रकृतिस्वरः । ग्रामस्य समीपादिति । यथा यो वृक्षशाखायाः पतति वृक्षादप्यसौ पतति । एवं यो ग्रामसमीपादागच्छति। ग्रामादप्यसावागच्छति।ततश्चापाये ग्रामस्य ध्रुवता भवति । आगमने तु निवर्तकभावः । समीपविशेषणत्वेनोपात्तत्वात् । नात्र ग्राम इति । समीपविशेषणत्वेनोपादानादेव ग्रामस्यापाययोगो नास्ति । स हि संश्लेषपूर्वकः । संश्लेषस्य सन्नसन्वा बुद्ध्या कल्प्यते स च समीपस्यैव विवक्षितो न ग्रामस्येत्यर्थः । ग्रामात्समीपादिति चोक्ते वस्त्वन्तरापेक्षं ग्रामस्यैव सामीप्यं प्रतीयते न तु ग्रामापेक्षमन्यस्य सामीप्यम् । सङ्घ्रक्ष्येति । वर्जयित्वेत्यर्थः । वर्जने प्रतिषेध इति ण्यादादेशाभावः । वर्जनं च प्रसक्तस्य सजातीयस्यैव भवतीति कारकस्यैव कर्मसंज्ञा भवति न तु ब्राह्मणस्य पुत्रं प्रति

ति । तद्यदा अप्राधान्ये ऽकथितशब्दो वर्तते तदैष दो-
षः कर्मसंज्ञाप्रसङ्गोकथितस्य ब्राह्मणस्य पुत्रं पन्थानं
पृच्छतीति । अपादानं च वृक्षस्य पर्णं पततीति * । अ-
पादानसंज्ञा च प्राप्नोति । क्व । वृक्षस्य पर्णं पतति
कुड्यस्य पिण्डः पततीति । न वा ऽपायस्याविवक्षि-
तत्वात् * । न वा एष दोषः । किं कारणम् । अपाय-
स्याविवक्षितत्वात् । नात्रापायो विवक्षितः । किं तर्हि
सम्बन्धः । यदा चापायो विवक्षितो भवति भवति
तदा ऽपादानसंज्ञा । तद्यथा । वृक्षात्पर्णं पततीति ।
सम्बन्धस्तु तदा न विवक्षितो भवति । न ज्ञायते क-
ङ्कस्य वा कुररस्य वेति । अयं तर्हि दोषः । कर्मसंज्ञा-
प्रसङ्गश्चाकथितस्य ब्राह्मणस्य पुत्रं पन्थानं पृच्छती-
ति । नैष दोषः । कारक इति महती संज्ञा क्रियते ।
संज्ञा च नाम यतो न लघीयः । कुत एतत् । लघ्वर्थं
हि संज्ञाकरणं तत्र महत्याः संज्ञायाः करणे एतत्प्रयो-
जनमन्वर्थसंज्ञा यथा विज्ञायेत करोतीति कारकमि-

विशेषणत्वेनोपात्तस्य । तद्यदेति । अप्राधान्यस्य प्रसङ्गनिरपेक्षत्वाद् ब्राह्मणे
ऽपि पुत्रवद्भावात् । पन्था हीप्सिततमत्वात्प्रधानं न पुत्रो नापि ब्राह्मणः । वृ-
क्षस्य पर्णमिति । ग्रामस्य समीपादित्यत्रापाययुक्तार्थान्तरसद्भावान्नास्ति ग्रा-
मस्यापाययोगः । इह त्वर्थान्तरस्यानिर्देशाद् वृक्षस्यैवापाययुक्तत्वमिति भावः ।
न वापायस्येति । पर्णविशेषणत्वेनैव वृक्षस्य विवक्षितत्वात् । तथा हि । वृक्षम-
जहत्यपि पर्णे शाखास्थे भूमिं स्पृशति वृक्षस्य पर्णं पततीति प्रयोगो भवति ।
सति ह्यवधौ गतिरपायो भवति नान्यथा गतिविशेषत्वादपायस्य । न ज्ञायत-
इति । शब्देनासमर्पणात्सम्बन्धिविशेषस्येति भावः । प्रत्यासत्त्या तु वृक्ष एव
सम्बन्धित्वेन प्रतीयते । कर्मसंज्ञाप्रसङ्ग इति । अप्रधानवाच्यकथितशब्दाश्रय
ण इति भावः । अन्वर्थसंज्ञेति । महत्याः संज्ञायाः करणादनुमीयते नूनं विशि-
ष्टा ध्रुवादयः संज्ञित्वेन निर्दिष्टाः । यद्विशेषदर्शनात्तदनुरूपा तेषां संज्ञा क्रिय-
ते । करोतीति कारकमिति । साध्यत्वेन क्रियैव शब्दात्प्रतीयते इति क्रियाया

ति। अन्वर्थमिति चेदकर्तरि कर्तृशब्दानुपपत्तिः *। अन्वर्थमिति चेदकर्तरि कर्तृशब्दो नोपपद्यते करणं कारकमधिकरणं कारकमिति। सिद्धं तु प्रतिकारकं क्रियाभेदात्पचादीनां करणाधिकरणयोः कर्तृभावः *। सिद्धः करणाधिकरणयोः कर्तृभावः। कुतः। प्रतिकारकं क्रियाभेदात्। पचादीनां हि प्रतिकारकं क्रिया भिद्यते। किमिदं प्रतिकारकमिति। कारकं कारकं प्रति प्रतिकारकम्। कोसौ प्रतिकारकं क्रियाभेदः पचादीनाम्। अधिश्रयणोदकासेचनतण्डुलावपनैधोपकर्षणक्रियाः प्रधानस्य कर्तुः पाकः *। अधिश्रयणोदकासेचनतण्डुलावपनैधोपकर्षणादिक्रियाः कुर्वन्नेव देवदत्तः पचतीत्युच्यते। तत्र तदा पचिर्वर्तते। एष प्रधानकर्तुः पाकः। एतत्प्रधानकर्तुः कर्तृत्वम्। द्रोणं पचत्याढकं पचतीति सम्भवनक्रिया धारणक्रिया चाधिकरणस्य पाकः *। द्रोणं पचत्याढकं पचतीति सम्भवनक्रियां धारणक्रियां च कुर्वती स्थाली पचतीत्युच्यते। तत्र तदा पचिर्वर्तते। एषो ऽधिकरणस्य पाकः। एतदधिकरणस्य कर्तृत्वम्। एधाः पक्ष्यन्त्याविक्लित्तेर्ज्वलिष्यन्तीति ज्वलनक्रिया-

---

निर्वर्तकस्य कारकसंज्ञा ऽपादानादिसंज्ञा च प्रवर्तते। अन्वर्थमिति चेदिति। करोतीति कारकमिति यद्याश्रीयते तदा स्वतन्त्रस्यैव कर्तृसंज्ञावत्कारकसंज्ञापि प्राप्नोति न तु करणादीनां कर्तृपरतन्त्राणाम्। कर्तृशब्द इति। कर्तृवाची कारकशब्द इत्यर्थः। सिद्धं त्विति। स्वव्यापारे सर्वेषां स्वातन्त्र्यात्तदनुष्ठानद्वारेण प्रधानक्रियायामुपयोगात्कर्तृसन्निधावपि स्वव्यापारस्यानिवर्तनात्पारतन्त्र्यावस्थायामप्यनिवृत्तं कारकत्वमित्यर्थः। सम्भवनक्रियामिति। ग्रहणक्रियामित्यर्थः। धारणक्रियामिति। स्थिरत्वादाक्रियासमाप्तेस्तण्डुलानां धारणमित्यर्थः। एधाः पक्ष्यन्तीति। भविष्यन्निर्देशः कर्तृगतसम्भावनापेक्षः। कर्त्रा हि सम्भावितक्रियाः नियुज्यन्ते। नियुक्ताश्च व्याप्रियन्ते न तु प्रागेव। न त्वत्र भविष्यन्निर्देशस्तन्त्रम्। अनेकार्थत्वाद्धातूनां तादर्थ्याद्वा तद्रूपासङ्गात्करणादिव्या-

करणस्य पाकः *। एधाः पक्ष्यन्त्याविक्लित्तेर्ज्वलिष्यन्तीति ज्वलनक्रियां कुर्वन्ति काष्ठानि पचन्तीत्युच्यन्ते । तत्र तदा पचिर्वर्तते । एष करणस्य पाकः । एतत्करणस्य कर्तृत्वम् । उद्यमननिपातनानि कर्तुश्छिदिक्रिया *। उद्यमननिपातनानि कुर्वन्नेव देवदत्तश्छिनत्तीत्युच्यते । तत्र तदा छिदिर्वर्तते । एष प्रधानकर्तुश्छेदः । एतत्प्रधानकर्तुः कर्तृत्वम् । यत्तन्न तृणेन तत्परशोश्छेदनम् *। यद्यत्समाने उद्यमने निपतने च परशुना छिद्यते न तृणेन तत्परशोश्छेदनम् । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । इतरथा ह्यसितृणयोश्छेदने ऽविशेषः स्यात् । यो हि मन्यते उद्यमननिपातनादेवैतद्भवति च्छिनत्तीति असितृणयोश्छेदने न तस्य विशेषः स्याद् यदसिना छिद्यते तृणेनापि तच्छिद्येत । अपादानादीनां त्वप्रसिद्धिः * । अपादानादीनां तु कर्तृत्वस्या ऽप्रसिद्धिः । यथा हि भवता करणादीनां कर्तृत्वं निदर्शितं न तथा ऽपादानादीनां निदर्श्यते । न वा स्वतन्त्रत्वात्तयोः पर्यायेण वचनं वचनाश्रया च संज्ञा *। न वा एष दोषः । किं कारणम् । स्वतन्त्रत्वात् । सर्वत्रैवात्र स्वातन्त्र्यं पारतन्त्र्यं च विवक्षितम् । तयोः पर्यायेण वचनम् । तयोः स्वातन्त्र्ययोः पर्यायेण वचनं भविष्यति । वचनाश्रया च संज्ञा भविष्यति । तद्यथा । बलाहकाद्विद्योतते विद्युत् । बलाहके विद्योतते । बलाहको वि-

पारे पचेर्वृत्तिर्द्रष्टव्या । यत्तन्न तृणेनेति । अन्वयव्यतिरेकाभ्यां करणस्य विशिष्टव्यापारविशेषनिदर्शनाय दर्शयति । न तथेति । नह्यपादाने ग्रामे ग्राम आगच्छतीति प्रयोगोस्ति । बलाहकादिति । सरणाङ्गे विद्योतने द्युदिर्वर्तते पृथग्भावश्च विवक्षित इत्यपादानत्वम् । बलाहक इति । स्थित्यङ्गे द्योतने ऽत्र द्युतिर्वर्तते । बलाहके स्थित्वा ज्योतीरूपा विद्युद् विद्योतत इत्यर्थः । बलाहक

द्योततइति । किं तर्ह्युच्यते ऽपादानादीनां त्वप्रसिद्धिरिति । एवं तर्हि न ब्रूमो ऽपादानादीनां कर्तृत्वस्याप्रसिद्धिरिति । पर्याप्तं करणाधिकरणयोः कर्तृत्वं निदर्शितमपदानादीनां कर्तृत्वनिदर्शनाय । पर्याप्ते ह्येकः पुलाकः स्थाल्या निदर्शनाय । किं तर्हि संज्ञाया अप्रसिद्धिः । यावता सर्वत्रैवात्र स्वातन्त्र्यं विद्यते पारतन्त्र्यं च । तत्र परत्वात्कर्तृसंज्ञैव प्राप्नोति । अत्रापि न वा स्वतन्त्रपरतन्त्रत्वात्तयोः पर्यायेण वचनं वचनाश्रया च संज्ञा इत्येव । यथा पुनरिदं भवता स्थाल्याः कर्तृत्वं निदर्शितं संभवनक्रियां च धारणक्रियां च कुर्वती स्थाली स्वतन्त्रेति । क्वेदानीं परतन्त्रा स्यात् । यत्तत्प्रक्षालनं परिवर्तनं वा । न वा एवमर्थं स्थाल्युपादीयते प्रक्षालनं परिवर्तनं च करिष्यामीति । किं तर्हि संभवनक्रियां धारणक्रियां च करिष्यतीति तत्र चासौ स्वतन्त्रा । एवं तर्हि स्थालीस्थे यत्ने कथ्यमाने

इति । विद्युतो बलाहकस्य चाभेदविवक्षायामयं प्रयोगः । पर्याप्तमिति । स्वव्यापारानुष्ठानमन्तरेण प्रधानक्रियायामुपयोगाभावात् । ग्राममागच्छतीत्यर्थान्तरावगमादपादानव्यापारानवसायात्प्रयोगाभावः । एवं ब्राह्मणाय ददातीत्यर्थे ब्राह्मणो ददातीति प्रयोगाभावः । शब्दशक्तिस्वाभाव्याच्चापादानसम्प्रदानव्यापारेधातुर्न वर्तते । वस्तुतस्त्वपादानस्यावधिभावेनावस्थानं व्यापारोऽस्ति सम्प्रदानस्याप्यनुमननादिलक्षण' प्रतीयमानोपि व्यापारः कारकव्यपदेशनिबन्धनम् । यथा प्रविश पिण्डीमिति । परत्वादिति । अपादानादीनामवकाशा यदा स्वातन्त्र्यं नास्ति । कर्तृसंज्ञाया अवकाशो देवदत्तः पचतीति । ननु सर्वत्र स्वातन्त्र्यस्य सद्भावान्नास्ति कर्तृसंज्ञावियुक्तो ऽपादानादिसंज्ञानामन्यत्रावकाशः। सत्यमेतत्। पूर्वपक्षस्त्वयं तत्र च न्यायाभासेनैव भाव्यम् । अन्यथा पूर्वपक्ष एव न स्यात् । अत्रापीति । उद्भूतस्वातन्त्र्यविवक्षायां कर्तृसंज्ञा । यथा स्थाली पचतीति । उद्भूतपारतन्त्र्यविवक्षायां तु न्यग्भावात्तदपि स्वातन्त्र्यं स्वकार्यं न प्रयुङ्क्ते । यथा राजसन्निधौ तदनुपयोगि स्वकार्यममात्या नारभन्ते । न वा एवमर्थमिति । प्रक्षालनाद्यभावेपि पाकनिष्पादात्तेषां तत्रानङ्गत्वात् । किं

स्थाली स्वतन्त्रा । कर्तृस्थे यत्ने कथ्यमाने परतन्त्रा । ननु च भोः कर्तृस्थेपि यत्ने कथ्यमाने स्थाली संभवनक्रियां धारणक्रियां च करोति तत्रासौ स्वतन्त्रा । क्वेदानीं परतन्त्रा स्यात् । एवं तर्हि प्रधानेन समवाये स्थाली परतन्त्रा व्यवाये स्वतन्त्रा । तद्यथा । अमात्यानां राज्ञा सह समवाये पारतन्त्र्यं व्यवाये स्वातन्त्र्यम् । किं पुनः प्रधानम् । कर्ता । कथं पुनर्ज्ञायते कर्ता प्रधानमिति । यत्सर्वेषु साधनेषु संनिहितेषु कर्ता प्रवर्तयिता भवति । ननु च भोः प्रधानेनापि वै समवाये स्थाल्या अनेनार्थः अधिकरणं कारकमिति । नहि कारकमित्यनेनाधिकरणत्वमुक्तमधिकरणमिति वा कारकत्वम् । उभौ चान्योन्यविशेषकौ भवतः । कथम् । एकद्रव्यसमवायित्वात् । तद्यथा गार्ग्यो देवदत्त इति । नहि गार्ग्य इत्यनेन देवदत्तत्वमुक्तं देवदत्त इत्यनेन वा गार्ग्यत्वम् । उभौ चान्योन्यविशेषकौ भवत एकद्रव्यसमवायित्वात् । एवं तर्हि सामान्यभूता क्रिया वर्तते

पुनः प्रधानमिति । सामग्रीतः क्रियोत्पादात्सर्वेषां तच्च सामान्यान्न कस्यचित्प्राधान्यमिति भावः । कर्ता प्रवर्तयितेति । तदधीनप्रवृत्तिनिवृत्तित्वात्करणादीनां तस्य च प्रागन्यतः शक्तिलाभात्प्रतिनिध्यदर्शनात्करणाद्यभावेप्यास्ते शेते इत्यादौ केवलस्य कर्तुर्दर्शनात्कर्तृरहितानां करणादीनामदर्शनात्प्राधान्यं कर्तुरित्यर्थः । उभौ चान्योन्यविशेषकाविति । ततश्च स्वातन्त्र्यपारतन्त्र्ययोर्युगपद्विरोधाद्विशेषणविशेष्यत्वे न प्रकल्पेते इत्यर्थः । एवं तर्हीति । सर्वेषां कारकाणां साध्यत्वेन साधारणी क्रिया । ततश्च सर्वेषां तस्यां कर्तृत्वम् । अवान्तरव्यापारविवक्षायां तु करणादिरूपत्वम् । यथा मातापित्रोरपत्योत्पादने कर्तृत्वं भेदविवक्षायां त्वयमस्यामियमस्माज्जनयतीत्यधिकरणत्वमपादानत्वं च व्यवतिष्ठते । कर्तृसंज्ञा तु करणत्वाद्यवस्थायां न भवति । स्वतन्त्रः कर्तेत्यत्र कारकत्वादेव स्वातन्त्र्ये लब्धे पुनः स्वतन्त्रश्रुतिर्नियमार्था तेन स्वतः स्वातन्त्र्यमेव यस्य कर्तृसंज्ञा तस्य न तु पारतन्त्र्यसहितस्वातन्त्र्ययुक्तस्य । कारकसंज्ञा तु वस्तुस्थित्या विद्यमानमुद्भूतत्वेनाविवक्षितमपि स्वातन्त्र्यमाश्रित्य करणादीनां

तस्या निर्वर्तकं कारकम् । अथ वा यावद्ब्रूयात्क्रियायामिति तावत्कारके इति । एवं च कृत्वा निर्देश उपपन्नो भवति कारके इति । इतरथा हि कारकेष्विति ब्रूयात् । कारके ॥ ध्रुवमपाये ऽपादानम् ॥ २४ ॥ ध्रुवग्रहणं किमर्थम् । ग्रामादागच्छति शकटेन । नैतदस्ति । करणसंज्ञात्र बाधिका भविष्यति । इदं तर्हि ग्रामादागच्छन्कंसपात्र्यां पाणिनौदनं भुङ्क्ते इति । अत्राप्यधिकरणसंज्ञा बाधिका भविष्यति । इदं तर्हि वृक्षस्य पर्णं पतति

विधानसामर्थ्यात्प्रवर्तते । यत्र च शक्तीनां निमित्तनिमित्तिभावेन युगपद्विवक्षा तत्र संज्ञानां विप्रतिषेध उच्यते । यथा धनुषा विध्यतीति विनापायविवक्षया धनुषः साधकतमत्वाभावात् संज्ञाद्वयप्रसङ्गे परत्वात्करणसंज्ञा । असिश्छिनत्तीति सत्येव साधकतमत्वे स्वातन्त्र्यस्य विवक्षितत्वात्परत्वात्कर्तृसंज्ञा । तदा तु तैक्ष्ण्यादीनां करणत्वम् । तैक्ष्ण्यादीनां तु कर्तृत्वविवक्षायामात्मनः करणत्वम् । तैक्ष्ण्यमेव हि विवक्षावशाद्द्वेधावतिष्ठते । कर्तृत्वेन करणत्वेन च । वस्तुस्थित्या त्वेक एवार्थात्मेति कर्तृत्वं करणत्वस्य बाधकमुच्यते । अथ वेति । क्रियात्र सूत्रे कारकशब्देनोच्यते । सा हि कर्त्रादीनि विशिष्टव्यपदेशयुक्तानि करोति । विषयत्वेन चायमधिकारः क्रियायां विषये यद्ध्रुवमित्यादि वस्तु संपद्यते । एवं च कृत्वेति । निर्धारणसप्तम्यां हि कारकेष्विति वाच्यम् । निर्धारणस्यानेकाश्रयत्वात् । कारकाद्दत्तश्रुतयोरित्यादौ तु कारकशब्दस्य स्वरितत्वात्तदधिकारोपात्तानामपादानादीनां ग्रहणम् । ध्रुवमपाये । ध्रुवग्रहणमिति । अध्रुवस्य परत्वात्संज्ञान्तरं प्रवर्तिष्यते इति प्रश्नः । शकटेनेति । अपाये शकटस्यापि साधनत्वादपादानसंज्ञा प्राप्नोति । करणसंज्ञेति । यथा धनुषा विध्यतीति क्रियमाणेपि ध्रुवग्रहणे परत्वात्करणसंज्ञा भवति एवमक्रियमाणेपि शकटस्य भविष्यतीत्यर्थः । इदं तर्हीति । ननु कंसपात्री साधनमेवागमने न भवति भुजिक्रियायां तु साधनं ध्रुवा च तत्र परत्वादधिकरणसंज्ञेति कथमुदाहरणमुक्तम् । एवं तर्हि वस्तुस्थित्यागमनं प्रधानं तदङ्गं तु भोजनम् । शब्दात्तु विपरीतो गुणप्रधानभावः प्रतीयते । तदुक्तं हरिणा । चङ्क्रम्यमाणोधीष्वात्र जपंश्चङ्क्रमणं कुरु । तादर्थ्यस्याविशेषेपि शब्दाद्भेदः प्रतीयत इति । तत्र कंसपात्री भुजेः साधनत्वात्तद्द्वारेणागमनस्यापि भवत्येव साधनम् । अत्रापीति । शब्देन भोजनस्यैव प्राधान्यं प्रतीयते इति तत्प्रयुक्तयैव संज्ञया भाव्यम् । यथा भोक्तुं ग्राममभिनिविशतइति प्रधानक्रियापेक्षया ग्रामस्य कर्मसंज्ञा भवति न तु भुज्यपेक्षया ऽधिकरणसंज्ञा । वृक्षस्येति । अस्त्यत्रा-

कुडयस्य पिण्डः पततीति । जुगुप्साविरामप्रमादार्थानामुपसंख्यानम् * । जुगुप्साविरामप्रमादार्थानामुपसंख्यानं कर्तव्यम् । जुगुप्सा । अधर्माज्जुगुप्सते । अधर्माद्बीभत्सते । विराम । धर्माद्विरमति । धर्मान्निवर्तते । प्रमाद । धर्मात्प्रमाद्यति । धर्मान्मुह्यति । इदं चोपसंख्यानं कर्तव्यम् । सांकाश्यकेभ्यः पाटलिपुत्रका अभिरूपतरा इति । तत्तर्हीदं बहु वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । इह तावद्ध धर्माज्जुगुप्सते अधर्माद्बीभत्सते इति । य एष मनुष्यः प्रेक्षापूर्वकारी भवति स पश्यति दुःखो ऽधर्मो नानेन कृत्यमस्तीति । स बुद्ध्या संप्राप्य निवर्तते । तत्र ध्रुवमपाये ऽपादानमित्येव सिद्धम् । इह धर्माद्विरमति धर्मान्निवर्तते इति । धर्मात्प्रमाद्यति धर्मान्मुह्यतीति । इह य एष मनुष्यः संभिन्नबुद्धिर्भवति स पश्यति नेदं किं चिद्धर्मो नाम नैनं करिष्यामीति स बुद्ध्या संप्राप्य निवर्तते । तत्र ध्रुवमपाये ऽपादानमित्येव सिद्धम् । इह च सांकाश्यकेभ्यः पाटलिपुत्रका

पाय इति भावः । नन्वत्र कारकत्वाभावात्संज्ञा न भविष्यति अपायाभावाच्च । सत्येव ह्यवधावपायो भवतीति पूर्वसूत्रे उक्तत्वात् । तत्र केचिदाहुः । सुज्ञानत्वात्पूर्वसूत्रे उक्तत्वाच्च भाष्यकारेणायमर्थो नोक्तः । अन्ये त्वाहुः । सतीह ध्रुवग्रहणे विशिष्टोपायो लभ्यते असति तु तस्मिन् पातमात्रस्य लोके ऽपायत्वेन प्रसिद्धत्वात्कारकाधिकारानपेक्षया च प्रत्युदाहरणमुपन्यस्तम् । जुगुप्सेति । संश्लेषपूर्वको विश्लेषो ऽपायः स चात्र नास्ति । बुद्धिकल्पितस्तु गौण इति भावः । कारकशेषत्वाच्चात्र षष्ठी प्राप्नोति । यथा नटस्य शृणोतीति । सांकाश्यकेभ्य इति । पञ्चमी विभक्ते इत्यनपेक्ष्य वचनम् । अत्र यतश्च निर्धारणमिति षष्ठीसप्तम्यौ प्राप्नुतः । न वक्तव्यमिति । साधकतमं करणमिति तमग्रहणेन स्वरितेनाधिकार इत्यधिकः कारोधिकार इत्यस्यार्थस्याश्रयणेन च बुद्धिव्यवस्थितापायाश्रया ऽपादानसंज्ञा प्रवर्तते । अधर्माज्जुगुप्सत इति । जुगुप्सादयो निवृत्त्यङ्गे जुगुप्सादौ वर्तन्ते । संभिन्नबुद्धिरिति । धर्माधर्मयोरेकाकारबुद्धिर्नास्तिक इत्यर्थः । यस्तैरिति । तैः सांकाश्यकैः पाटलिपुत्रकाणां समगुणत्वाद्यः साम्यमव-

अभिरूपतरा इति यस्तैः साम्यं गतवान् भवति स ए-
तत्प्रयुङ्क्ते । गतियुक्तेष्वपादानसंज्ञा नोपपद्यते ऽध्रुव-
त्वात् *। गतियुक्तेष्वपादानसंज्ञा नोपपद्यते। रथात्प्र-
वीतात्पतितः । अश्वात्त्रस्तात्पतितः। सार्थाद्गच्छतो हीन
इति । किं कारणम् । अध्रुवत्वात् । न वा ध्रौव्यस्या-
विवक्षितत्वात् *। न वा एष दोषः । किं कारणम् ।
अध्रौव्यस्याविवक्षितत्वात् । नात्राध्रौव्यं विवक्षितम् ।
किं तर्हि । ध्रौव्यम् । इह तावदश्वात्त्रस्तात्पतित इति
यत्तदश्वे ऽश्वत्वमाशुगामित्वं तद् ध्रुवं तच्च विवक्षितम्।
रथात्प्रवीतात्पतित इति यद्रथे रथत्वं रमन्तेऽस्मिन्

गतवान्स प्रकर्षाश्रयेण पुनः पृथक् कृत्वा वाक्यं प्रयुङ्क्ते इत्यर्थः। त्रिविधं चेदमपादानम्। निर्दिष्टविषयमुपात्तविषयमपेक्षितक्रियं चेति। तत्र निर्दिष्टविषयम्। यत्र धातुना ऽपायलक्षणो विषयो निर्दिष्टः यथा ग्रामादागच्छतीति। उपात्तविषयम्। यत्र धातुर्धात्वन्तरार्थाङ्गं स्वार्थमाह। यथा बलाहकाद्विद्योतत इति। निःसरणाङ्गे द्योतने च द्युतिर्वर्तते। यथा कुसूलात्पचतीत्यादौ अपादानाङ्गे पाके पचिर्वर्तते। अपेक्षितक्रियम्। यत्र क्रियावाचि पदं न श्रूयते केवलं क्रिया प्रतीयते। यथा सांकाश्यकेभ्यः पाटलिपुत्रका अभिरूपतरा इति।गतियुक्तेष्विति। अचलं ध्रुवमेकरूपं चेति परिस्पन्दे ध्रुवता नास्तीति मन्यते। अश्वात्त्रस्तादिति। त्रासपूर्वके परिस्पन्दे ऽनेकार्थत्वाद्धातूनां त्रसिर्वर्तते त्रस्तश्चाश्वः पातस्य निमित्तमिति पूर्वमश्वस्य त्रस्तत्वेन संबन्धः पश्चात्पतित इत्यनेनेति ध्रुवताश्वस्य नास्ति। न वेति। अयमर्थः। ध्रुवमेकरूपमुच्यते। तच्च ध्रौव्यमपायविषयमाश्रीयते।न त्वनवच्छिन्नम्। ततो ऽपाये यदनाविष्टं तदपाये ध्रुवमुच्यते। देवदत्तकर्तृके च पाते त्रस्तस्याप्यश्वस्यापायानावेशाद् ध्रुवत्वम्। देवदत्तस्यैवापायावेशादध्रुवत्वम्। अथ वाश्वस्य त्रस्तत्वाद्यदध्रौव्य तत्प्रथममविवक्षितमित्यर्थः। तथा हि। कारकस्य पूर्वं क्रियया सममन्वयः। स च श्रुतिप्रापित उच्यते। पश्चाद्विशेषणेन वाक्यीयःसंबन्धस्ततश्चाश्वात्पतित इति संबन्धेनास्त्यश्वस्याध्रुवत्वम्। पश्चात्त्रस्तत्वेन संबन्धे सत्यप्यध्रौव्येऽन्तरङ्गा संज्ञा न निवर्तते। विशेषणस्यासत्यप्यपादानत्वे सामयिकी विभक्तिः।सा च विशेष्यानुरोधेन प्रवर्तते न त्वनियमेन। अथवा त्रस्तस्याप्यपादानत्वं यद्यपि त्रासापेक्षोऽध्रुवत्वे पातं प्रति ध्रुवत्वात्।यथोक्तं प्राक्।आशुगामित्वमिति।अयमर्थः।व्युत्पत्तिमात्रमाशुगामित्वमिति तदपेक्षयाऽध्रौव्यं नाशङ्कनीयम्।जातिरेव शब्दप्रवृत्तिनिमित्तमिति नास्त्यत्राध्रौव्यम्।

रथ इति तद्ध्रुवं तच्च विवक्षितम्। सार्थाद्धच्छतो हीन इति यत्तत्सार्थे सार्थत्वं सहार्थीभावः तद्ध्रुवं तच्च विवक्षितम्। यद्यपि तावदत्रैतच्छक्यते वक्तुम्। ये त्वेतेत्यन्तं गतियुक्तास्तत्र कथम्। धावतः पतितस्त्वरमाणात्पतित इति। अत्रापि न वा ऽध्रौव्यस्याविवक्षितत्वादित्येव। कथं पुनः सतो नामाविवक्षा स्यात्। सतोप्यविवक्षा भवति। तद्यथा। अलोमिका एडका। अनुदरा कन्येति असतश्च विवक्षा भवति। समुद्रः कुण्डिका विन्ध्यो वर्धितकमिति॥ भीत्रार्थानां भयहेतुः॥२५॥ अयं योगः शक्यो ऽवक्तुम्। कथं वृकेभ्यो बिभेति दस्युभ्यो बिभेति चोरेभ्यस्त्रायते दस्युभ्यस्त्रायतइति। इह तावद्वृकेभ्यो बिभेति दस्युभ्यो बिभेतीति य एष मनुष्यः प्रेक्षापूर्वकारी भवति स पश्यति यदि मां वृकाः पश्यन्ति ध्रुवो मे मृत्युरिति स बुद्ध्या संप्राप्य निवर्तते

आशुगामित्वशब्देनैकार्थसमवायात्साहचर्याद्ध्रुवत्वमेवोच्यते। यद्यपीति। यत्र क्रिया न प्रवृत्तिनिमित्तं किं तु व्युत्पत्तिमात्रनिमित्तं तत्रैतद्वक्तुं युज्यते। यत्र तु शब्दप्रवृत्तिनिमित्तं क्रिया तत्र कथं नाध्रौव्यमिति प्रश्नः। अत्रापीति। सरणक्रियोपलक्षितं द्रव्यमात्रमपादानत्वेन विवक्षितम्। तच्च देवदत्तकर्तृके पाते पूर्वोक्तन्यायाद्ध्रुवमेवेत्यर्थः। कथं पुनरिति। शब्दोपात्तमपि सरणं द्रव्योपलक्षणार्थत्वादध्रौव्यनिमित्तं न भवतीति कुत एतदिति प्रश्नः। अलोमिकेति। अल्पत्वाल्लोम्नां यत्कार्याकरणादेवमुच्यते। असतश्चेति। निदर्शनार्थमिदमुच्यते। यथा ऽसतो विवक्षा भवति एवं सतोप्यविवक्षेत्यर्थः। समुद्रः कुण्डिकेति। कुण्डिकायां पानीयबाहुल्यात्समुद्रत्वं विवक्षितं समुद्रस्य वा सुतरत्वात्कुण्डिकात्वम्। विन्ध्यो वर्द्धितकमिति। पूर्ववदन्यतररूपारोपेण व्याख्येयम्। मेषो मेषादपसर्पतीत्यत्रैकस्य कर्तृत्वविवक्षापरस्यापादानत्वविवक्षा। यदा तु मेषावपसरत इति प्रयोगस्तदा ऽवध्यन्तरमपेक्षणीयम्। भीत्रार्थानाम्। कथमिति। भयमाकुलीभावः त्राणमनर्थप्रतिघात इति तत्र च नास्ति मुख्यो ऽपाय इति प्रश्नः। प्रेक्षापूर्वकारीति। बुद्धिव्यवस्थापितोत्रापायो ऽस्तीति भावः। तत्र निवृत्त्यङ्गे भये बिभेत्यादयो वर्तन्तइत्युपात्तविषयमेतदपादानम्। चोरेभ्यस्त्रायतइत्यनर्थपरिहाराय निवर्तयतीत्यर्थः। चोरमध्यगतस्यापि त्राणे चोरसंपर्क-

तत्र ध्रुवमपायेपादानमित्येव सिद्धम् । इह चौरेभ्यस्त्रायते दस्युभ्यस्त्रायतइति य एष मनुष्यः प्रेक्षापूर्वकारी सुहृद्भवति स पश्यति यदीमं चोराः पश्यन्ति ध्रुवमस्य वधबन्धनादिपरिक्लेशा इति स बुद्ध्या संप्राप्य निवर्तयति तत्र ध्रुवमपायेपादानमित्येव सिद्धम् । भीत्रार्थानाम् ॥ पराजेरसोढः ॥ २६ ॥ अयमपि योगः शक्योऽवक्तुम् । कथमध्ययनात्पराजयते इति । य एष मनुष्यः प्रेक्षापूर्वकारी भवति स पश्यति दुःखमध्ययनं दुर्धरं च गुरवश्च दुरुपचारा इति स बुद्ध्या संप्राप्य निवर्तते तत्र ध्रुवमपाये ऽपादानमित्येव सिद्धम् ॥ वारणार्थानामीप्सितः ॥२७॥ किमुदाहरणम् । माषेभ्यो गा वारयति । भवेद्यस्य माषा न गावस्तस्य माषा ईप्सिताः स्युः । यस्य तु खलु गावो न माषाः कथं तस्य माषा ईप्सिताः स्युः । तस्यापि माषा एवेप्सिताः । आतश्चेप्सिताः यदेभ्यो गा वारयति । इह कूपादन्धं वारयतीति कूपे ऽपादानसंज्ञा न प्राप्नोति । नहि तस्य

फलस्य वधबन्धनापहरणादेर्निवर्तनात्तेभ्यो निवर्तयतीत्युच्यते । वारणार्थानामीप्सित इत्यनेनाचापादानसंज्ञा न प्राप्नोति चोराणामनीप्सितत्वात् । सूत्रारम्भपक्षे तु कारकशेषत्वात् षष्ठ्यां प्राप्तायामिदं वचनम् । पराजे । पराजिः क्वचिदभिभवे वर्तते।यथा शत्रून्पराजयते इति।इह त्वसोढग्रहणाद्ग्लानीभाववृत्तिर्गृह्यते । अध्ययनात्पराजयते ह्रसति । अध्येतुं ग्लायतीत्यर्थः। अत्र चार्थे ऽकर्मकत्वात्षष्ठ्यां प्राप्तायां वचनम् । पूर्ववदस्यापि प्रत्याख्यानं निवृत्त्यङ्गे पराजये पराजेर्वर्तनात् । वारणार्थानाम् । किमुदाहरणमिति । अव्याप्तिं मन्यमानस्य प्रश्नः । भवेद्यस्येति । यस्यात्मीया माषास्तस्य न ईप्सिता इत्यर्थः। अभिप्रेतपर्यायमीप्सितशब्दं मन्यते । यस्य त्विति । यस्यात्मीया गावः परकीयास्तु माषास्तस्य न तदीप्सिताः। तस्यापीति। ईप्सितशब्दः क्रियाशब्द आश्रीयते न तु रूढिशब्दः। तत्र वारणक्रियया परकीया अपि माषा वारयितुराप्तुमिष्टा भवन्ति मा नशन्नेते इत्येतेभ्योऽसौ गा वारयति।माषा एवेति।एवकारो भिन्नक्रमः।ईप्सिता एवेत्यर्थः। कूपादिति । अन्धसंबन्धे कूपस्य न विनाशो नापि राजभयमिति

कूप ईप्सितः । कस्तर्हि । अन्धः । तस्यापि कूप एवे-
प्सितः पश्यत्ययमन्धः कूपं मा प्रापदिति । अथ वा
यथैवास्यान्यत्रापश्यत ईप्सा एवं कूपे ऽपि । इहाऽग्ने-
र्माणवकं वारयतीति माणवके ऽपादानसंज्ञा प्राप्नोति ।
कर्मसंज्ञात्र बाधिका भविष्यति । अग्नावपि तर्हि बा-
धिका स्यात् । तस्माद्वक्तव्यं कर्मणो यदीप्सि-
तमिति । ईप्सितेप्सितमिति वा । वारणार्थेषु क-
र्मग्रहणानर्थक्यं कर्तुरीप्सिततमं कर्मेति वचनात्*। वा-
रणार्थेषु कर्मग्रहणमनर्थकम् । किं कारणम् । कर्तुरी-
प्सिततमं कर्मेति वचनात् । कर्तुरीप्सिततमं कर्मेत्येव
सिद्धम् । अयमपि योगः शक्यो ऽवक्तुम् । कथं माषेभ्यो
गा वारयतीति । पश्यत्ययं यदीमा गावस्तत्र गच्छन्ति
ध्रुवः सस्यविनाशः सस्यविनाशे ऽधर्मश्चैव राजभयं
च । स बुद्ध्या सम्प्राप्य निवर्तयति तत्र ध्रुवमपाये
ऽपादानमित्येव सिद्धम्॥अन्तर्द्धौ येनादर्शनमिच्छति॥२८॥
अयमपि योगः शक्यो ऽवक्तुम् । कथमुपाध्यायादन्त-

प्रश्नः । कस्तर्ह्यन्ध इति । तं प्रत्यनुकम्पायाः सद्भावात्तस्येप्सितत्वं मन्यते । त-
स्यापीति । वारणक्रियया प्राप्तुमिष्ट इत्यर्थः । अथ वेति । ईप्सितइत्यनेन कर्मणा
कर्तृमात्रस्याक्षेपान्निवार्यमाणस्यान्धस्य गमनादिक्रियया कूप आप्तुमिष्टो भ-
वतीति प्रवर्ततेपादानसंज्ञा । अन्धस्य च प्रवृत्त्यनुमेयेप्सा तदाह । अन्यत्राप-
श्यत इति । अन्धस्येत्यर्थः । स ह्यपश्यन्नपि गन्तव्यं जिगमिषति । अन्यथा न क्व
चित्तस्य प्रवृत्तिः स्यात् । इदानीमतिप्रसङ्गमुद्भावयति । इहाग्नेरिति । कर्मसं-
ज्ञाचेति । परत्वादिति भावः । कर्मसंज्ञाया अवकाशो वारणार्थेभ्यो ऽन्ये धा-
तवः । अपादानसंज्ञायास्तु प्रकर्षरहितमीप्सितम् । ईप्सिततमस्य तूभयप्रसङ्गे
परत्वात्कर्मसंज्ञा । अग्नावपीति । कारकाधिकारे प्रकर्षो न विवक्ष्यत इत्यतन्त्रं
तमनिर्देशं मन्यते । कर्मणो यदीप्सितमिति । तच्च कर्मसंज्ञा निमित्तमेवापा-
दानसंज्ञाया इति माणवके प्रवर्तते । ततस्तस्येप्सितस्याग्नेरपादानसंज्ञेत्यर्थः ।
ईप्सितेप्सितमिति । वारयितुर्यदीप्सितं कर्म तस्य यदीप्सितमित्यर्थः । शेषष-
ष्ठ्या चात्र समासः । अन्यथा क्तेन च पूजायामिति निषेधः स्यात् । कर्तुरिति

र्धत्तइति । पश्यत्ययं यदि मामुपाध्यायः पश्यति ध्रुवं मे प्रेषणमुपालम्भो वेति स बद्धयो सम्प्राप्य निवर्तते तत्र ध्रुवमपाये ऽपादानमित्येव सिद्धम् ॥ आख्यातोपयोगे॥२९॥उपयोगइति किमर्थम् । नटस्य शृणोति ग्रन्थिकस्य शृणोति । उपयोगइत्यप्युच्यमाने ऽत्र प्राप्नोति । एषोपि ह्युपयोगः । आतश्चोपयोगः । यदारम्भका रङ्गं गच्छन्ति नटस्य श्रोष्यामः ग्रन्थिकस्य श्रोष्याम इति । एवं तर्ह्युपयोगइत्युच्यते सर्वश्चोपयोगः । तत्र प्रकर्षगतिर्विज्ञास्यते साधीयो य उपयोग इति । कश्च साधीयः । यो ग्रन्थार्थयोः । अथ वा उपयोगः को भवितुमर्हति यो नियमपूर्वकः । तद्यथा । उपयुक्ता माणवका इत्युच्यन्ते यएते नियमपूर्वकमधीतवन्तो भवन्ति । किं पुनराख्यातानुपयोगे कारकमाहोस्विदकारकम् । कश्चात्र विशेषः । आख्यातानुपयोगे कारकमिति चेदकथितत्वात्कर्मसंज्ञाप्रसङ्गः*। आख्यातानुपयोगे कारकमिति चेदकथितत्वात्कर्मसंज्ञा प्राप्नोति । अस्तु तर्ह्यकारकम् । अकारकमिति चेदुपयोगवचनानर्थक्यम्*। यद्यकारकमुपयोगवचनमनर्थकम् । अस्तु तर्हि कारकम् । ननु चोक्तमाख्यातानुपयोगे कारकमिति चेदकथितत्वात्कर्मसंज्ञाप्रसङ्ग इति । नैष दोषः । परिगणनं

प्रकर्षप्रत्ययोपादानसामर्थ्यात्कर्मसंज्ञायां प्रकर्षो विवक्ष्यतएव । तच्च द्वयोः संज्ञयोः सावकाशयोः परत्वादीप्सिततमस्य कर्मसंज्ञा । अन्तर्द्धौ येनादर्शनमिच्छति । अन्तर्धत्ते इति । तिरोभवतीत्यर्थः । आख्यातोपयोगे । उपयोगो व्यापारः स चाविशिष्टो नटोपाध्याययोरिति मत्वा पृच्छति । उपयोगइति किमर्थमिति । आरम्भका रङ्गं गच्छन्तीति । रङ्गं सामाजिकस्थानम् । आरम्भका यत्नेन प्रवृत्तिमन्तो गच्छन्तीत्यर्थः । प्रकर्षगतिरिति । व्यापारमात्रे लब्धे उपयोगग्रहणं विशिष्टव्यापारपरिग्रहार्थम् । तेन ग्रन्थार्थधारणार्थं यद्ग्रहणं स उपयोगः । अथ वेति । उपयोगशब्दस्यैवायमर्थो नियमपूर्वकं विद्या-

तत्र क्रियते । दुहियाचिरुधिप्रच्छिभिक्षिचिञामिति । अयमपि योगः शक्यो ऽवक्तुम् । कथमुपाध्यायादधीतइति । अपक्रामति तस्मात्तदध्ययनम् । यद्यपक्रामति किं नात्यन्तायापक्रामति । सन्ततत्वात् । अथ वा ज्योतिर्वज्ज्ञानानि भवन्ति ॥ जनिकर्तुः प्रकृतिः ॥ ३० ॥ अयमपि योगः शक्यो ऽवक्तुम् । कथं गोमयाद्वृश्चिको जायते । गोलोमाविलोमभ्यो दूर्वा जायन्तइति । अपक्रामन्ति तास्तेभ्यः । यद्यपक्रामन्ति किं नात्यन्तायापक्रामन्ति । सन्ततत्वात् । अथ वान्याश्चान्याश्च प्रादुर्भवन्ति ॥ भुवः प्रभवः ॥ ३१ ॥ अयमपि योगः शक्यो

ग्रहणम्। किं पुनरिति। उभयथा संभावाद्दोषदर्शनाच्च प्रश्नः। यद्यपक्रामतीति। यथा फलं वृक्षादपक्रान्तं न पुनर्वृक्षे तद्भवति एवं शब्देपि प्रसङ्ग इत्यर्थः। संततत्वादिति। शब्दस्य व्यञ्जका ध्वनय उपाध्यायेनोत्पाद्यमाना भिन्ना अपि सादृश्यात्तत्त्वेनाध्यवसीयमानाः श्रोतुः पुनः पुनः श्रोत्रप्रदेशं गच्छन्तो व्यक्तिस्फोटरूपं जातिस्फोटरूपं वा शब्दमभिव्यञ्जयन्तीत्यर्थः। अथ वेति। यथा ज्वालारूपं ज्योतिरविच्छेदेनोत्पद्यमानं सादृश्यात्तत्त्वेनाध्यवसीयमानं संततं तथैवोपाध्यायज्ञानानि भिन्नानि भिन्नशब्दरूपतामापद्यमानानि संततान्युच्यन्ते। ज्ञानस्य शब्दरूपापत्तिरिति दर्शनमत्र भाष्यकारस्य। तथा चोक्तम्। वायोरणूनां ज्ञानस्य शब्दत्वापत्तिरिष्यते। कैश्चिद्दर्शनभेदो हि प्रवादेष्वनवस्थित इति। जनिकर्तुः। अपक्रामन्ति ता इति। लोकप्रसिद्ध्याश्रयेणैतदुच्यते लोके हि यद्यस्माज्जायते तत्तस्मान्निर्गच्छतीत्युच्यते। तर्काश्रयास्तु प्रक्रिया भिद्यन्ते। वैशेषिकदर्शने परमाण्वादिसमवेतं कारणेभ्यो ऽपृथग्देशं कार्यमुत्पद्यतइति नास्ति कार्यस्यापक्रमः। सांख्यदर्शनेप्याविर्भावतिरोभावलक्षणजन्मनाशरूपपरिणामाभ्युपगमान्नास्त्यपक्रमः। यदीति। यद्यतोपक्रामति तत्पुनस्तत्र न दृश्यते इति प्रसिद्धम्। इह तु तन्नास्ति दर्शनमिति प्रश्नः। संततत्वादिति। अविच्छेदादित्यर्थः। यथा बिलाद्दीर्घभागो भोगी निष्क्रामन्नप्यविच्छेदात्तत्रोपलभ्यते तथा दूर्वा अपीत्यर्थः। अथ वेति। क्षणिकपक्षं द्रव्यान्तरारम्भपक्षं वा परिणामपक्षं वाश्रित्यैतदुक्तमित्याहुः। ननु सतो जन्मायोगादसतश्च कर्तृत्वासंभवात्पक्षान्तराभावाच्च कथमङ्कुरो जायतइति प्रयोगः। नैष दोषः। बुद्धिव्यवस्थापितस्यार्थस्य क्रियायां कारकरूपोपगमात्। भुवः प्र। सन्ततत्वादिति। सादृश्यनिबन्धनतत्त्वाध्यवसायादविच्छेदेन तासामुपलम्भा-

ऽवक्तुम् । कथं हिमवतो गङ्गा प्रभवतीति । अपक्रामन्ति तास्तस्मादापः । यद्यपक्रामन्ति किं नात्यन्तायापक्रामन्ति । सन्ततत्वात् । अथ वान्याश्चान्याश्च प्रादुर्भवन्ति॥कर्मणा यमभिप्रैति स सम्प्रदानम्॥३२॥कर्मग्रहणं किमर्थम् । यमभिप्रैति स सम्प्रदानमितीयत्युच्यमाने कर्मण एव सम्प्रदानसंज्ञा प्रसज्येत । कर्मग्रहणे पुनः क्रियमाणे न दोषो भवति । कर्म निमित्तत्वेनाश्रीयते । अथ यंसग्रहणं किमर्थम् । कर्मणाभिप्रैति सम्प्रदानमितीयत्युच्यमाने अभिप्रयतएव सम्प्रदानसंज्ञा प्रसज्येत । यंसग्रहणे पुनः क्रियमाणे न दोषो भवति । यंसग्रहणादभिप्रयतः सम्प्रदानसंज्ञा निर्भज्यते । अथाभिप्रग्रहणं किमर्थम् । कर्मणा यमेति स सम्प्रदानमितीयत्युच्यमाने यमेव सम्प्रत्येति तत्रैव स्यात् । उपाध्यायाय गां ददातीति । इह न स्यादुपाध्यायाय गामदादुपाध्यायाय गां दास्यतीति । अभिप्रग्रहणे पुनः

दित्यर्थः । अथ वेति । वस्तुतोऽत्र भेद एवापामिति भावः । कर्मणायम् । कर्मग्रहणमिति । उपाध्यायाय गां ददातीत्यत्र गोरुपाध्यायस्याप्यभिप्रेयमाणत्वम् । यतो गौर्दानक्रियया करणभूतया ऽभिप्रेयते गवा तूपाध्यायः । तत्र परत्वाद्गोः कर्मसंज्ञेति पारिशेष्यादुपाध्यायस्यैव संप्रदानसंज्ञा भविष्यतीति प्रश्नः । कर्मण एवेति । सत्यप्युभयसंभवेऽन्तरङ्गत्वात्कर्मण एव गवादेः स्यादित्यर्थः । नन्वेवं कर्मसंज्ञानवकाशा स्यात् । वचनसामर्थ्यात्तर्हि पर्यायः स्यात् । कारकप्रकरणे च प्रकर्षयोगो नाश्रीयते न त्वन्तरङ्गबहिरङ्गव्यवहारः । ननु पर्याये सति गत्यर्थकर्मणीत्यारम्भोऽनर्थकः स्यात् । तस्य प्रत्याख्यातत्वादित्यदोषः । अथेति । अध्याहारेणापि सर्वनामद्वयार्थौ लभ्यतइति प्रश्नः । अभिप्रयतएवेति । श्रुतपदार्थसंबन्धेनैव निराकाङ्क्षत्वे ऽध्याहारानुपपत्तिरिति भावः । कर्तृसंज्ञायास्त्वकर्मको धातुरवकाशः स्यात् । ततश्चोपाध्यायाय शिष्येण गौर्दीयते इत्यत्रार्थे शिष्यायोपाध्यायस्य गौर्दीयतइति स्यात् । ननु शिष्यस्य कर्तृत्वाभावे कथं गोः कर्मसंज्ञा । नैष दोषः । कर्मसंज्ञायां स्वातन्त्र्यस्य कर्तृग्रहणेनोपलक्षणात् । तथा च सार्थोऽधीयतइत्यत्र कर्मणि लकारोत्पत्तिः । निर्भज्यतइति । आकृष्यतइत्यर्थः । अथेति । कर्मणायमेति गच्छति प्राप्नोति संबध्ना-

क्रियमाणे न दोषो भवति । अभिराभिमुख्ये वर्तते प्रशब्द आदिकर्मणि । तेन यं चाभिप्रैति यं चाभिप्रैष्यति यं चाभिप्रागादाभिमुख्यमात्रे सर्वत्र सिद्धं भवति । क्रियाग्रहणमपि कर्तव्यम् । इहापि यथा स्यात् । श्राद्धाय निगर्हते । युद्धाय सन्नह्यते । पत्ये शेते इति । तर्त्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । कथम् । क्रियां हि नाम लोके कर्मेत्युपचरन्ति । कां क्रियां करिष्यसि किं कर्म करिष्यसीति । एवमपि कर्तव्यम् । कृत्रिमाकृत्रिमयोः कृत्रिमे सम्प्रत्ययो भवति । क्रियापि कृत्रिमं कर्म । न सिद्ध्यति । कर्तुरीप्सिततमं कर्मेत्युच्यते । कथं च नाम क्रियया क्रियेप्सिततमा स्यात् । क्रियापि क्रिययेप्सिततमा भवति । कया क्रियया । सन्दर्शनक्रियया प्रार्थयतिक्रियया ऽध्यवस्यतिक्रियया च । इह य एष मनुष्यः प्रेक्षापूर्वकारी भवति । स बुद्ध्या तावत्कं चिदर्थं पश्यति संदृष्टे प्रार्थना प्रार्थनायामध्यवसायः अध्यवसायश्चारम्भः आरम्भे निर्वृत्तिः निर्वृत्तौ फलावाप्तिः ।

तीत्यर्थः । अभिप्रैतीत्युक्ते स एवार्थ इति प्रश्नः । आभिमुख्यइति । उपसर्गद्वयोपादानसामर्थ्यात्कालानवच्छिन्ना क्रियाश्रीयतइत्यर्थः । ननु यथा तेन दीव्यतीत्यादौ संख्याकालयोर्न विवक्षा तथेहापि संख्यावत्कालस्याविवक्षा भविष्यतीति किमुपसर्गद्वयोपादानेन । एवं तर्हि न्यायसिद्ध एवार्थ उपसर्गद्वयोपादानेन प्रदर्श्यतइति भाष्यकारस्याभिप्रायः । श्राद्धायेति । श्राद्धं निन्दति नास्तिकत्वादित्यर्थः । युद्धायेति । युद्धविषयं संनहनपूर्वकं निश्चयं करोतीत्यर्थः । पत्ये शेतइति । पतिमुपसृत्य शेते इत्यर्थः । न सिद्ध्यतीति । क्रियान्तरानुपादानादिति भावः । कथं च नामेति । क्रियान्तरानुपादाने एकस्या एव क्रियायाः कर्मकरणभाव एकदा एकात्मन्येव नोपपद्यतइति भावः । क्रियापीति । प्रतीयमानक्रियापेक्षः कारकभावः प्रविश पिण्डीमित्यादाविवाचेत्यर्थः । यदा तु संदर्शनादयो धात्वर्थाद्भेदेन विवक्ष्यन्ते तदा संप्रदानसंज्ञा अन्यदा तु कर्मसंज्ञैव यथा कटं करोतीति । सा च भेदाभेदविवक्षाप्रयोगदर्शनवशेन नियतविषयैवाश्रीयतइति प्रयोगस्यासंकरः । कर्मणः करणसंज्ञेति । एतच्छन्दोविषयम् ।

एवं क्रियापि कृत्रिमं कर्म । एवमपि कर्मणः करणसंज्ञा वक्तव्या सम्प्रदानस्य च कर्मसंज्ञा । पशुना रुद्रं यजते । पशुं रुद्राय ददातीत्यर्थः । अग्नौ किल पशुः प्रक्षिप्यते रुद्रायोपह्रियतइति ॥ क्रुधद्रुहेर्ष्यासूयार्थानां यं प्रति कोपः ॥३७॥ किमत एकार्था आहोस्विन्नानार्थाः । किं चातः । यद्येकार्थाः किमर्थं पृथङ्निर्दिश्यन्ते । अथ नानार्थाः । कथं कुपिना शक्यन्ते विशेषयितुम् । एवं तर्हि नानार्थाः । कुपौ त्वेषां सामान्यमस्ति । नह्यकुपितः क्रुध्यति । न वा ऽकुपितो द्रुह्यति । न वाकुपित

सर्वे विधयश्छन्दसि विकल्प्यन्तइति यथाप्राप्तमपि प्रयोगो भवति । पशुना रुद्रं यजतइति । रुद्रं देवतामुद्दिश्य पशुं त्यजतीत्यर्थः । कैश्चिदन्वर्थसंज्ञाविज्ञानाद्ददातिविषय एव संप्रदानसंज्ञेत्यभ्युपगतम् । दानं च स्वत्वनिवृत्तिः परस्वत्वापत्तिपर्यन्तेति प्रत्यज्ञायि । तदुभयमप्ययुक्तम् । अन्यत्रापि भाष्यकारेण संज्ञाया अभ्युपगमात् । तथा च क्रियाग्रहणस्य गत्यर्थकर्मणीति सूत्रस्य च प्रत्याख्यानं कृतम् । तथा स्वत्वनिवृत्त्यभावेपि ददातेः प्रयोगो दृश्यते न शूद्राय मतिं दद्यादिति । खण्डिकोपाध्यायस्तस्मै चपेटां ददातीति । क्रुधद्रुह । किमतइति । ननु लोकव्यवहारादेवार्थावगमात्संदेहानुपपत्तिः । एवं तर्हि चित्तदोषरूपता सर्वेषामस्तीति सामान्यापेक्षायामेकार्थत्वमवान्तरभेदविवक्षायां तु भिन्नार्थत्वमित्यदोषः । किमर्थमिति । एकेनैव धातुनार्थस्योपलक्षितत्वादन्येषां वैयर्थ्यप्रसङ्गः । नानार्था इति । क्रोधो रोषः । द्रोहो ऽभिचारः । ईर्ष्या परगुणासहनम् । असूया परगुणविध्वंसनम् । कुपाविति । कुपौ धातौ वाच्यत्वेन यदवस्थितं तदेषां साधारणमित्यर्थः । कोपपूर्वाणां सर्वेषां ग्रहणार्थं यं प्रति कोप इति विशेषणमित्यर्थः । तेनेह न भवति भार्यामीर्ष्यतीति । परैर्दृश्यमानां न सहतइत्ययमत्रार्थ इति नास्ति कोपप्रभवत्वमत्रेर्ष्यायाः । नह्यकुपितः क्रुध्यतीति । ननु कोपः क्रोध एवेति भेदाभावात्कथं पौर्वापर्यम् । एवं तर्हि प्रथमामनुद्भूतां कोपावस्थां द्वितीयां चोद्भूतां विकृतवाक्कायव्यापारानुमीयमानामाश्रित्यैतदुक्तमित्यदोषः । न वा कुपितो द्रुह्यतीति । यत्र विषये संप्रदानसंज्ञेष्यते तदुद्देशेनैतदुच्यते न तु सर्वविषयापेक्षया । अन्यथा व्यभिचाराभावाद्यं प्रति कोप इति विशेषणमनुपादेयं स्यात् । भार्यामीर्ष्यतीति विनापि कोपात्प्रयोगदर्शनाच्च । अस्मान्द्वेष्टीत्यत्र संप्रदानसंज्ञा न भवति द्विषेरक्रोधार्थत्वात् । अनभिनन्दने द्विषिर्वर्तते यथौषधं द्वेष्टीति । साधक । तमग्रहणमिति । कारकाधिकारात्साधकत्वे लब्धे पुनः साधकश्रुतिः प्रकर्षमवगमयतीति

ईर्ष्यति । न वाकुपितो ऽसूयति॥साधकतमं करणम्॥४२॥ तमग्रहणं किमर्थम् । न साधकं करणमित्येवोच्येत । साधकं करणमितीयत्युच्यमाने सर्वेषामेव कारकाणां करणसंज्ञा प्रसज्येत । सर्वाणि हि कारकाणि साधकानि । तमग्रहणे पुनः क्रियमाणे न दोषो भवति । नैतदस्ति प्रयोजनम्।पूर्वास्तावत्संज्ञा अपवादत्वाद्बाधिका भविष्यन्ति । पराः परत्वादनवकाशत्वाच्च । इह तर्हि धनुषा विध्यति अपाययुक्तत्वाच्चापादानसंज्ञा साधकत्वाच्च करणसंज्ञा प्राप्नोति । तमग्रहणे पुनः क्रियमाणे न दोषो भवति । एवं तर्हि लोकत एतत्सिद्धम् । तद्यथा, लोकेऽभिरूपायोदकमानेयमभिरूपाय कन्या देयेति । न चानभिरूपे प्रवृत्तिरस्ति । तत्राभिरूपतमायेति गम्यते । एवमिहापि साधकं करणमित्युच्यते । सर्वाणि च कारकाणि साधकानि न चासाधके प्रवृत्तिरिति तत्र साधकतममिति विज्ञास्यते । एवं तर्हि सिद्धे सति यत्तमग्रहणं करोति तज्ज्ञापयत्याचार्यः कारकसंज्ञायां तरतमयोगो न भवतीति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । अपाय-

---

प्रश्नः । सर्वेषामेवेति । प्रकर्षगतिरुत्तरत्र प्रतिपादयिष्यते । तत्र वचनसामर्थ्यादेकसंज्ञाधिकाराच्च करणसंज्ञायाः संज्ञान्तराणां च विकल्पः स्यात् । नन्वसति विशेषाश्रयणे करणकारकसंज्ञाद्वयोपादानमनर्थकं स्यात् । तर्हि संज्ञाद्वयविधानसामर्थ्यात्करणसंज्ञा कं चिदेव विषयं परिहरतीति लभ्यते । न त्वनिष्टविषयपरिहारेणेष्टविषये तस्याः प्रवृत्तिर्लभ्या । परत्वादनवकाशत्वाच्चेति । विषयभेदापेक्षो हेतुद्वयोपन्यासः । सावकाशत्वे सति परत्वं हेतुरन्यत्र निरवकाशत्वम् । इह तर्हीति । अत्र संज्ञाद्वयप्रसङ्गे निरवकाशत्वादपादानसंज्ञैव स्यात् । करणसंज्ञा ह्यपादानादन्यत्र सावकाशा । तमग्रहणे तु सति विविक्तविषयत्वाभादुभयोर्धनुषा विध्यतीत्यत्र परत्वात्करणसंज्ञा सिध्यतीति । उदकमानेयमिति । कन्यादानार्थम् । न चानभिरूप इति । दृष्टादृष्टप्रयोजनत्वात्कन्यादानस्येति भावः । तरतमयोगो नास्तीति । कथं पुनः केवलयोः प्रत्यययोः प्रयोगः । नैष दोषः । प्रत्ययानुकरणत्वात् । तत्रानुकरणाभ्याममनुकार्यौ प्रत्ययौ प्र-

माचार्यः किं न्याय्यं मन्यते यत्र संप्राप्य निवृत्तिः । तेनेहैव स्यात् । ग्रामादागच्छति । सांकाश्यकेभ्यः पाटलिपुत्रका अभिरूपतरा इत्यत्र न स्यात् । कारकसंज्ञायां तरतमयोगो न भवतीत्यत्रापि सिद्धं भवति । तथाधारमाचार्यः किं न्याय्यं मन्यते यत्र कृत्स्न आधारात्मा व्याप्तो भवति । तेनेहैव स्यात् तिलेषु तैलं दध्नि सर्पिरिति । गङ्गायां गावः कूपे गर्गकुलमित्यत्र न स्यात् । कारकसंज्ञायां तरतमयोगो न भवतीत्यत्रापि सिद्धं भवति । उपान्वध्याङ्वसः ॥४८॥ वसेरश्यर्थस्य प्रतिषेधः*। वसेरश्यर्थस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । ग्रामे उपवसतीति । स तर्हि वक्तव्यः । न वक्तव्यः । नात्रोपपूर्वस्य वसेर्ग्रामोधिकरणम् । कस्य तर्ह्यनुपसर्गस्य । ग्रामेसौ वसंस्त्रिरात्रमुपवसतीति ॥ कर्तुरीप्सिततमं

तीयेते ताभ्यामपि साहचर्यात्तदर्थौ लक्ष्यते । तत्र तमश्रुतिरेतज्ज्ञापयति प्रकर्षप्रत्ययग्रहणमन्तरेणेह प्रकरणे सामर्थ्यगम्यः प्रकर्षो नाश्रीयते । सांकाश्यकेभ्य इति बुद्धिकल्पितोऽत्रापायो न तु मुख्यः । यत्र कृत्स्न इति । सर्वैरवयवैः सह यत्रावयवी व्याप्त इत्यर्थः। गङ्गायामिति। गोभिर्गङ्गाया व्याप्त्यभावान्न स्यादधिकरणसंज्ञा। अस्माज्ज्ञापकात्सामीप्यमात्राश्रयेण प्रकल्पिताधारनिबन्धना सा भवति । अथ सामग्रीसाध्यायां क्रियायां कोतिशयः करणस्येति चेत् । यद्व्यापारानन्तरं क्रियाप्रसिद्धिः । यस्य च यदातिशयविवक्षा तदा तस्य करणत्वं यथा स्थाल्या पच्यतइति। कारकान्तरापेक्षश्च करणस्यातिशयो न तु स्वकक्षायामित्यश्वेन दीपिकया पथा व्रजतीति सर्वेषां क्रियानिष्पत्तौ संनिपत्योपकारकत्वात्करणत्वं सिद्धम् । उपान्व । वसेरश्यर्थस्येति । अर्थशब्दो निवृत्तिवाची व्यधिकरणे षष्ठी । अश्यर्थस्य वाचको यो वसिस्तस्येत्यर्थः । अथ वा शीङोर्थः श्यर्थः नश्यर्थो ऽश्यर्थः । तस्य अस्थानार्थस्येत्यर्थः । स्थाने हि शीङ् वर्तते यथा जलाशयइति । तेन ग्रामे तिष्ठतीत्यत्रार्थे ग्राममुपवसतीति प्रयोगः । अस्थानार्थत्वे तु ग्राम उपवसतीति । नात्रेति । विशिष्टाधारावस्थितत्वेन निश्चिते देवदत्ते भोजननिवृत्तिं विशिष्टकालां प्रत्याययितुमिदं प्रयुज्यते ग्रामउपवसतीति । तत्रान्तरङ्गत्वात्प्रतीयमानवसिक्रियापेक्षो ग्रामस्याधिकरणभावः । उपवसनं तु स्वरूपेणैव कालमपेक्षतइति कालेनैवास्यान्तरङ्गः संबन्धः । ग्रामादिना

कर्म ॥४९॥ तमग्रहणं किमर्थम् । कर्तुरीप्सितं कर्मेतीयत्यु-च्यमाने इहाग्नेर्माणवकं वारयतीति माणवकेऽपादान-संज्ञा प्रसज्येत । नैष दोषः । कर्मसंज्ञात्र बाधिका भ-विष्यति । अग्नावपि तर्हि बाधिका स्यात् । इह पुन-स्तमग्रहणे क्रियमाणे तदुपपन्नं भवति यदुक्तं वारणार्थे-षु कर्मग्रहणानर्थक्यं कर्तुरीप्सिततमं कर्मेति वचनादि-ति । इहोच्यते । ओदनं पचतीति यद्योदनः पच्येत द्रव्यान्तरमभिनिर्वर्तेत । नैष दोषः । तादर्थ्यात्ताच्छब्द्यं भविष्यति । ओदनार्थास्तण्डुला ओदन इति । अथेह कथं भवितव्यं तण्डुलानोदनं पचतीत्याहोस्वित्तण्डुला-नामोदनं पचतीति । उभयथापि भवितव्यम् । कथम् । इह हि तण्डुलानोदनं पचतीति द्व्यर्थः पचिस्तण्डुलानप-

---

तु बहिरङ्ग इत्यर्थः । कर्तुरीप्सित । तमग्रहणमिति । असत्यपि तमग्रहणे ग्रामं गच्छतीत्यादौ कर्मसंज्ञा सिद्ध्यतीप्सिततमस्यापीप्सितत्वसद्भावादिति प्रश्नः । माणवक इति । विशेषविहितत्वादपादानसंज्ञायाः । कर्मसंज्ञेति । परत्वात् । अग्नावपीति । अग्निमाणवकयोरीप्सितत्वसद्भावात् । कर्मापादानसंज्ञाविषय-विभागाज्ञानपरमेतन्न तु निरवकाशाप्यपादानसंज्ञा सावकाशया कर्मसंज्ञया बाधितुं शक्यते । तमग्रहणे तु सति संज्ञयोर्विषयविभागलाभः । इहेति । लौ-किकः शास्त्रं च सामान्येन निर्दिश्यते । लोके प्रयुज्यमानत्वाच्छास्त्रे चोदाक्रि-यमाणत्वात् । द्रव्यान्तरमिति । ओदनशब्दस्य तण्डुलविकारे प्रयुज्यमानत्वा-त्पचेश्च विक्लित्त्युपसर्जनविक्लेदनवचनत्वान्निर्वृत्तस्यौदनस्य विक्लेदनान्तरकर-णात् । ओदनार्था इति । गौणार्थाश्रयणेनैव सर्वलोकस्य प्रयोगदर्शनादिदमत्र न चोदनीयं मुख्यस्यैव त्वोदनस्य पुनर्विक्लित्तिकरणे कस्मादयं प्रयोगो न भ-वतीति । विकारविशेषप्रतिपादनाय गौणार्थपरिग्रहः । तण्डुलान्पचतीत्युक्ते विकारान्तरमपि प्रतीयते । अथेहेति । उभयथा प्रयोगदर्शनात्प्रकृतिविकृत्योः साक्षादुपादानात्तादर्थ्यात्ताच्छब्द्यानुपपत्त्या विक्लेदनवचने तु पचौ तण्डुला-नामोदनं पचतीति प्रयोगायोगाद् द्रव्यान्तरनिर्वृत्तिप्रत्ययप्रसङ्गाच्च । निर्वर्तन-वचने तु पचौ तण्डुलानां कर्मभावाघटनात्तण्डुलानोदनं पचतीति प्रयोगा-भावप्रसङ्गाच्च प्रश्नः । द्व्यर्थः पचिरिति । विक्लेदनोपसर्जने निर्वर्तने पचिर्वर्तते । तण्डुलान्विक्लेदयन्नोदनं निर्वर्तयतीत्यर्थः । तत्रोपसर्जनविक्लेदनक्रियापेक्षं त-

चन्नोदनं निर्वर्तयतीति । इहेदानीं तण्डुलानामोदनं पचतीति द्व्यर्थश्चैव पचिर्विकारयोगे षष्ठी तण्डुलविकारमोदनं निर्वर्तयतीति । इह कश्चित्कं चिदामन्त्रयते सिद्धं भुज्यतामिति । सआमन्त्र्यमाणश्चाहप्रभूतंभुक्तमस्माभिरिति।आमन्त्रयमाणश्चाहदधिखलुभविष्यति।पयःखलुभविष्यति। आमन्त्र्यमाण आह। दध्ना खलु भुञ्जीय पयसा खलु भुञ्जीयेति। अत्र कर्मसंज्ञा प्राप्नोति तद्धि तस्येप्सिततमं भवति । तस्याप्योदन एवेप्सिततमो न तु गुणेष्वस्यानुरोधः । तद्यथा । भुञ्जीयाहमोदनं यदि मृदुविशदः स्यादिति । एवमिहापि दधिगुणमोदनं भुञ्जीय पयोगुणमोदनं भुञ्जीयेति । ईप्सितस्य कर्मसंज्ञायां निर्वृत्तस्य कारकत्वे कर्मसंज्ञाप्रसङ्गः क्रियेप्सितत्वात् *। ईप्सितस्य कर्मसंज्ञायां निर्वृत्तस्य कारकत्वे कर्मसंज्ञा न प्राप्नोति । गुडं भक्षयतीति । किं कारणम् । क्रियेप्सितत्वात् । क्रिया तस्येप्सिता । न चोभयेप्सित-

---

ण्डुलानां कर्मत्वम् । प्रधानभूतक्रियापेक्षं त्वोदनस्य । द्व्यर्थश्चैवेति । तण्डुलानां संबन्धिनं विकारविशेषमोदनं विक्लित्त्या निर्वर्तयतीत्यर्थः । सा च विक्लित्तिः सामर्थ्यात्तण्डुलानामेवेति विज्ञायते । इह कश्चिदिति । अन्वयव्यतिरेकाभ्यां दधिपयसोरीप्सिततमत्वं न त्वोदनस्येति दर्शयति। तस्याप्योदनइति। दधिपयसोस्तु संस्कारकत्वात्करणभावः । न तु गुणेष्विति । गुणेषूपकारकेषु केवलेषु नास्यादरः किं तर्हि तत्संस्कृतओदनइत्यर्थः । मृदुविशद इति । मृदुश्चासौ विशदश्चेति कर्मधारयः । यदि मार्दवमात्रे आदरः स्यात्पङ्कमपि भक्षयेत् । विशदमात्रादरे सिकता अपि । ईप्सितस्येति । ईप्सिततममेवेप्सितपदेन सामान्यशब्देन निर्दिष्टम् । विशेषेषु सामान्यस्य भावात् । तत्र यन्निर्वृत्तं क्रियया ऽनाधेयविकारं क्रियाया निष्पत्त्यर्थं केवलमुपादीयते तत्क्रियासंबन्धात् । प्राप्यमपि नेप्सितमिति तस्य कर्मसंज्ञा न प्राप्नोति । यत्र हि कर्मार्थाक्रिया निष्पत्तिसंस्कारप्रतिपत्तिभिस्तत्र कर्मेप्सितम् । अन्यत्र तु क्रियैव प्रतीयमानसंदर्शनादिक्रियापेक्षयेप्सितेति भावः । गुडं भक्षयतीति । भक्षणाय गु-

त्वात्* । न वा एष दोषः । किं कारणम् । उभयेप्सितत्वात् । उभयं हि तस्येप्सितम् । आतश्चोभयम् । यस्य हि गुडभक्षणे बुद्धिः प्रसक्ता भवति नासौ लोष्टं भक्षयित्वा कृती भवति । यद्यपि तावदत्रैतच्छक्यते वक्तुम् । ये त्वेते राजकर्मिणो मनुष्यास्तेषां कश्चित्कं चिदाह कटं कुर्विति स आह नाहं कटं करिष्यामि घटो मया आहृत इति । तस्य क्रियामात्रमीप्सितम् । यद्यपि तस्य क्रियामात्रमीप्सितं यस्त्वसौ प्रेषयति तस्योभयमीप्सितमिति ॥ तथायुक्तं चानीप्सितम् ॥५०॥ किमुदाहरणम् । विषं भक्षयतीति । नैतदस्ति । पूर्वेणाप्येतत्सिध्यति । न सिध्यति । कर्तुरीप्सिततमं कर्मेत्युच्यते कस्य च नाम विषभक्षणमीप्सितं स्यात् । विषभक्षणमपि कस्य चिदीप्सितं भवति । इह य एष मनुष्यः दुःखार्तो भवति सोन्यानि दुःखान्यनुनिशम्य विषभक्षणमेव ज्यायो मन्यते । आतश्चेप्सितं यत्तद्भक्षयति । यत्तर्ह्यन्यत्करिष्या-

---

डस्योपादानं न तु गुडाय भक्षणानुष्ठानम् । न वेति । गुडभक्षणं यस्येप्सितं तस्य गुडो भक्षणक्रिययेप्सितः । यस्मान्नासौ गुडस्य दर्शनस्पर्शनादिना कृती भवति नापि लोष्टादिभक्षणेनेति न भक्षणमात्रमीप्सितं नापि गुडमात्रमित्यर्थः । ये त्वेतइति । ते हि यां कां चित् क्रियामनुष्ठाय कालमतिवाहयन्ति न तेषां द्रव्यविशेषे तात्पर्यम् । ततश्च नाहं कटं करिष्यामीत्यत्र कटस्य कर्मत्वानुपपत्त्या द्वितीया न प्राप्नोतीति कटकर्मिका क्रिया न निषिद्धा भवेत् । तथा घटो मया ऽऽहृत इत्यत्र घटस्य कर्मत्वाभावादाहृत इत्यत्र कर्मणि निष्ठा न प्राप्नोति । यस्त्वसौ प्रेषयतीति । प्रयोजकचित्तानुवर्तनं तस्य स्वार्थसिद्धये कर्तव्यम् । यदा च विशिष्टकर्मिका क्रिया तेन संपाद्यते तदाज्ञानुष्ठिता भवतीति प्रयोजकवत्प्रयोज्यस्याप्युभयमीप्सितमिति भाष्यकारस्याभिप्रायः । अन्ये तु प्रयोजककर्त्रपेक्षया प्रयोज्यस्य कर्तुरनीप्सितमपि कर्मेत्याचक्षते । तत्तु प्रयोजकव्यापारस्याशब्दार्थत्वात्पूर्वोक्तोदाहरणे ऽयुक्तमिति न्यायविदो मन्यन्ते । तथायुक्तम् । कस्य च नामेति । विषमिति वक्तव्ये विषभक्षणमिति किमर्थमुच्यते यदि भक्षणमीप्सितं तदा विषमपीप्सितं विषभक्षणस्य त्वनीप्सितत्वे विषमपि

मीत्यन्यत्करोति तदुदाहरणम् । किं पुनस्तत् । ग्रामा-
न्तरमयं गच्छन् चोरान्पश्यति अहिं लङ्घयति कण्टका-
न्मृद्गातीति । इहेप्सितस्यापि कर्मसंज्ञा आरभ्यते ऽनी-
प्सितस्यापि । यदिदानीं नैवेप्सितं नाप्यनीप्सितं तत्र
कथम् । ग्रामान्तरमयं गच्छन्वृक्षमूलान्युपसर्पति कुड्य-
मूलान्युपसर्पतीति । अत्रापि सिद्धम् । कथम् । अनी-
प्सितमिति नायं प्रसज्यप्रतिषेधः ईप्सितं नेति । किं त-
र्हि पर्युदासो ऽयम् । यदन्यदीप्सितात्तदनीप्सितमिति ।
अन्यच्चैवेदमीप्सिताद्यन्नैवेप्सितं नाप्यनीप्सितमिति ॥
अकथितं च ॥५१॥ केनाकथितम् । अपादानादिभिर्वि-
शेषकथाभिः । किमुदाहरणम् । दुहियाचिरुधिप्रच्छिभि-

प्राणहरत्वादनीप्सितं भवति । भक्षणक्रियया च विषं नेप्सितं परिहारादि-
क्रियापेक्षया तदीप्सितं भवत्येवेति भक्षणग्रहणेन प्रदर्श्यते । विषभक्षणमपी-
ति । यथा लोकस्य सुखप्राप्त्यर्था क्रियायां प्रवृत्तिस्तथा भयादिभ्यो दुःखनिवृ-
त्त्यर्थापि विषादिष्वित्यर्थः । चोरान्पश्यतीति । विषयेन्द्रियसंबन्धसामर्थ्याद्दर्श-
नेनाप्तुमनिष्टतमा अपि चोरास्तथायुक्ताः पूर्वेण सिद्धकर्मभावा अनेन कर्म-
संज्ञया संबध्यन्ते । ईप्सितस्यापीति । ईप्सिततमस्यापीत्यर्थः । नायं प्रसज्य-
प्रतिषेध इति । यथा ऽधर्मानृतादिभिरुत्तरपदार्थप्रतिपक्षभूतं वस्तु तत्प्रतिषेध-
द्वारेण प्रतिपाद्यते तथानीप्सितशब्देनापि द्वेष्यं वस्तु यदभिधीयते तदेव न
गृह्यते किं तु सर्वमीप्सितादन्यदित्यर्थः । अकथितं च । केनेति । किं साधा-
रण्या कारकसंज्ञया अथ विशेषसंज्ञाभिरपादानादिभिरिति प्रश्नः । अपादा-
नादिभिरिति।कर्तरि करणे वा ऽत्र तृतीया । भूतकालस्यात्र न विवक्ष्यते । यथा
पराजेरसोढ इत्यत्रासहिष्यमाणस्याप्यपादानसंज्ञा भवति अध्ययनात्पराजेष्य-
तइति । तेन हेतुकर्तृसंज्ञाभ्यां कथयिष्यमाणस्यापि कर्मसंज्ञा न भवति । इह
कारकइत्यनुवर्तनात्सत्येव कारकत्वे ऽकथितस्य कर्मसंज्ञया भाव्यमिति साम-
र्थ्याद्विशेषकथाभिरकथितत्वमाश्रीयते । प्रश्नप्रतिवचनाभ्यां चासंकीर्तितवचनो
ऽकथितशब्दो न त्वप्रधानवाची रूढिशब्दोत्राश्रित इति दर्शितम् । रूढिषु हि
व्युत्पत्त्यर्थमेव क्रियोपादीयते । न तु प्रवृत्तिनिमित्तत्वेन । तथा च गच्छतीति
गौरिति व्युत्पत्तावपि यथा गच्छतीत्युक्ते केनेति प्रश्ने रथेनेति प्रतिवचनं भ-
वति तथा गौरित्युक्ते प्रश्नप्रतिवचने न भवतः । किमुदाहरणमिति । नटस्य
शृणोतीत्यादावपि कर्मसंज्ञाप्रसङ्ग इति प्रश्नः । अथवा ऽपादानादिभिः सर्वस्य

क्षिचिजामुपयोगनिमित्तमपूर्वविधौ । अ्रुविशासिगुणेन च यत्सचते तदकीर्तितमाचरितं कविना ॥ १ ॥ दुहि । गां दोग्धि पयः । नैतदस्ति । कथिता ऽत्र पूर्वा ऽपादानसंज्ञा । दुहि । याचि । इदं तर्हि पौरवं गां याचतइति । नैतदस्ति । कथितात्र पूर्वा ऽपादानसंज्ञा । न याचनादेवापायो भवति याचितोसौ यदि ददाति ततो ऽपायेन युज्यते । याचि । रुधि । अन्ववरुणद्धि गां व्रजम् । नैतदस्ति । कथितात्र पूर्वाधिकरणसंज्ञा । रुधि । प्रच्छि । माणवकं पन्थानं पृच्छति । नैतदस्ति । कथितात्र पूर्वापादानसंज्ञा न प्रश्नादेवापायो भवति

विषयस्य व्यापनादुदाहरणासंभवं मत्वा पृच्छति । उपयोगनिमित्तमिति ।
उपयुज्यतइत्युपयोगः पयः फलादि तस्य निमित्तं गवादि । अनेन गां दोग्धि
पय इत्यत्र पयस उपयुज्यमानत्वादीप्सिततमत्वं गोस्तु पयोर्थत्वादुपादानस्या-
नीप्सिततमत्वं दर्शयति । तथायुक्तत्वाभावाच्च गोस्तथायुक्तमित्यनेनापि कर्म-
संज्ञा न सिद्ध्यति । अपूर्वविधाविति । पूर्वत्वमन्यत्वोपलक्षणमिति परविधाव-
पीयं संज्ञा भवति । अ्रुविशासिगुणेनेति । अ्रुविशास्योर्गुणः साधनं प्रधानकर्म
धर्मादिकं तेन च यत्सचते संबध्यतइत्यर्थः । क्रियायाः साध्यत्वात्प्राधान्यं त-
दर्थत्वात्प्रवृत्तेः कारकाणां गुणत्वम् । कविनेति । कविशब्दो मेधाविवचनः ।
क्रान्तदर्शनात् । दुह्यादीनां चार्थोपलक्षणायोपादानात्पर्यायप्रयोगेपि कर्म-
संज्ञा भवति । ननु गां दोग्धि पय इत्यस्यायमर्थः । गौः पयस्त्यजति देवदत्तो
गवा पयस्त्याजयति.। तत्र प्रयोजकव्यापारेणाप्यमानत्वाद्गोः कर्मत्वं सिद्धम् ।
नैतदस्ति । यथा ण्यन्तेषु धातुषु क्रियाविष्टः प्रयुज्यतइति प्रतीतिः । नैव-
मिह । निष्क्रियस्यापि गवादेर्दोहनादिषु विनियोगात् । गां दोग्धीति । दोहे-
नाप्यमानत्वेपि गोरीप्साप्रकर्षाभावात्तमप उपादानात्प्रकर्षस्य विवक्षितत्वाद-
प्राप्ता कर्मसंज्ञानेन विधीयते । दुह्यादिपरिगणनान्नटस्य शृणोतीत्यादौ न
भवति । कथितान्नेति । गोः पय आदत्तइत्यर्थावगमात् । पौरवं गामि-
ति । पौरवेण गां दिदापयिषतइत्यर्थः प्रतीयते गोश्चेप्सिततमत्वं न
पौरवस्य । कथितान्नेति । पौरवाद्गां जिघृक्षतइत्यर्थसम्प्रत्ययात् । न याचना-
देवेति । याचितापि याचनकाले नाध्यवस्यति नूनमस्मादिदं वस्तु निर्गत्य मां
प्राप्नोतीति भावः । अन्ववरुणद्धीति । गौर्व्रजं प्रविशति गवा व्रजं प्रवेशयती-
त्यर्थः । कथितेति । गां व्रजे स्थापयतीति सम्प्रत्ययाद्व्रजस्य स्थानक्रियापेक्ष-
माधारत्वम् । माणवकमिति । आचिख्यापयिषति पन्थानं माणवकेनेत्यर्थः ।

पृष्टो ऽसौ यद्याचष्टे ततो ऽपायेन युज्यते । प्रच्छि । भिक्षि । पौरवं गां भिक्षते । नैतदस्ति । कथितात्र पूर्वा ऽपादानसंज्ञा । न भिक्षणादेवापायो भवति भिक्षितोसौ यदि ददाति ततो ऽपायेन युज्यते । भिक्षि । चिञ् । वृक्षमवचिनोति फलानि । नैतदस्ति । कथितात्र पूर्वा ऽपादानसंज्ञा । ब्रुविशासिगुणेन च यत्सचते तदकीर्तितमाचरितं कविना । ब्रुविशासिगुणेन यत्सचते तच्चोदाहरणम् । किं पुनस्तत् । पुत्त्रं ब्रूते धर्मं, पुत्त्रमनुशास्ति धर्ममिति । नैतदस्ति । कथितात्र पूर्वा संप्रदानसंज्ञा । तस्मात्त्रीण्येवोदाहरणानि । पौरवं गां याचते माणवकं पन्थानं पृच्छति पौरवं गां भिक्षते इति । अथ ये धातूनां द्विकर्मकास्तेषां किं कथिते लादयो भवन्त्याहो स्विदकथिते । कथिते लादयः । कथिते लादिभिरभिहिते गुणकर्मणि का कर्तव्या । कथिते लादयश्चेत्स्युः षष्ठीं कुर्यात्तदा गुणे । कथिते लादयश्चेत्स्युः

कथितेति । माणवकान्मार्गोपदेशं जिघृक्षतइति सम्प्रत्ययात् । न प्रश्नादेवेति । प्रश्नमात्रमनङ्गीकृतापायं धात्वर्थ इत्यर्थः । भिक्षिर्याचिवद्व्याख्येयः । अथ याचिभिक्ष्योरेकार्थत्वात् किमर्थमुभयोरुपादानम् । उच्यते । अनुनयार्थस्यापि याचेर्ग्रहणार्थम् । तेनाविनीतं विनयं याचतइत्यत्रापि कर्मसंज्ञा भवति । वृक्षमिति । वृक्षेण त्याजयति फलानीत्यर्थः । कथितेति । वृक्षात् फलान्यादत्तइत्यर्थावसायात् । पुत्त्रमिति । पुत्त्रो धर्मं प्रतिपद्यते पुत्त्रं धर्मं प्रतिपादयतीत्यर्थः । कथितेति । धर्मेण वचनानुशासनकर्मणा पुत्त्रस्याभिप्रेयमाणत्वात् । अथेति । सर्वोदाहरणवाद्याचार्य उदाहरणत्रयवादिनं स्वमतात्प्रच्यावयितुमाह । इहासङ्कीर्तितपर्यायस्याकथितशब्दस्य ग्रहणे विवक्षाभेदाद्गां दोग्धि पय इत्याद्यपि भवति गोर्दोग्धि पय इत्याद्यपि । पूर्वोक्ते तूदाहरणत्रये कर्मसंज्ञैवेत्येषा व्यवस्था । अप्रधानवचनाकथितशब्दोपादाने त्वपादानसम्प्रदानसंज्ञे बाधित्वा दुह्यादिषु कर्मसंज्ञैव स्यादित्यसङ्कीर्तितमकथितमिहाश्रितम् । तत्र कर्मणि लादय उत्पद्यमानाः प्राधान्याप्राधान्याभ्यां भिन्नकक्ष्यमनेकं कर्म युगपदभिधातुमसमर्थाः किं प्रधानकर्मण्युत्पद्यन्ते अथ गुणकर्मणीति प्रश्नः । कथितइति । प्रधाने ईप्सिततमे इत्यर्थः । प्रधानाप्रधानसन्निधौ प्रधानस्यैवाभिधानस्य न्या-

षष्ठी गुणकर्मणि तदा कर्तव्या। दुह्यते गोः पयः याच्यते पौरवस्य कम्बल इति । कथम् । अकारकं ह्यकथितात् । अकारकं ह्येतद्भवति । किं कारणम् । अकथितत्वात् । कारकं चेत्तुना कथा । अथ कारकं नाकथितम् । अथ कारके सति का कर्तव्या । कारकं चेद्विजानीयाद्यांयां मन्येत सा भवेत् । कारकं चेद्विजानीयाद्यायां प्राप्नोति सासा कर्तव्या । दुह्यते गोः पयः याच्यते पौरवात्कम्बल इति । कथितेभिहिते त्वविधिस्त्वमतिर्गुणकर्मणि लादिविधिः सपरे । कथिते लादिभिरभिहिते त्वविधिरेष भवति । किमिदं त्वविंधिरिति । तव विधिस्त्वविधिः । त्वमतिः । किमिदं त्वमतिरिति । तव मतिस्त्वमतिरिति । नैवमन्ये मन्यन्ते । कथं तर्ह्यन्ये मन्यन्ते । गुणकर्मणि लादिविधिः सपरे ।

य्यत्वात् । अथ वा ऽपरः कथितस्यैवाभिधानं मन्यते अकथितस्य तु कारकत्वाभावादभिधानासम्भवमवैति यद्वक्ष्यति षष्ठीं कुर्यात्तदा गुणे इति । अकारकमिति । अपादानादिष्वेव विशेषेषु कारकत्वं सामान्यं स्थितं न तु विशेषरहितस्य सामान्यस्य स्थितिरस्तीति भावः । अथ कारकइति । यदा विशेषाश्रयणाद्दस्ति सामान्यमित्यर्थः । यांयामिति । उद्देश एव वीप्सा प्रतिपन्नेति सा भवेदिति प्रतिनिर्देशेन विवक्षिता । दुह्यते गोरिति । अपादानं गौः । याच्यते पौरवादिति । ननूदाहरणचयवादी पौरवस्य कर्मत्वमिच्छत्येवेति कथं पौरवादित्युक्तम् । अत्रोच्यते । न्यायस्य समानत्वादत्राप्यपादानत्वं मन्यते । तथाहि । याच्यते पौरवात्कम्बल इत्यस्य पौरवात्कम्बल आदित्सतइत्यर्थः । ततो बुद्धिकृतस्यापायस्यात्र सम्भवः । कथितइति । प्रधानकर्मणि लादिभिरभिहिते तवेयं मतिर्यदुक्तं गुणे षष्ठी भवति चतुर्थीपञ्चम्यौ चेति । तव विधिस्तव मतिरिति । अस्वपदेन विग्रहः । त्वशब्दस्त्वन्यवाची । यथोतत्वः पश्यन्निति पस्पशायामुक्तम् । युष्मदर्थस्यापि त्वपेक्षावशादन्यत्वमस्तीत्येवमुक्तम् । इदानीं न्याय्यं पक्षं दर्शयति । गुणकर्मणीति । लादयो लक्तत्यक्तखलर्थाः । गौर्दुह्यते पयः । गौर्दोग्धव्या पयः । गौर्दुग्धा पयः । गौः सुदोहा पयः । अनेन दुह्यादयः सर्वएवोदाहरणानीति दर्शितम् । तत्र सन्नप्यपायो यदा न विवक्ष्यते निमित्तमात्रमात्र-

गुणकर्मणि लादयो भवन्ति सह परेण योगेन । गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थशब्दकर्माकर्मकाणामणिकर्ता स णाविति । ध्रुवचेष्टितयुक्तिषु चाप्यगुणे तदनल्पमतेर्वचनं स्मरत ॥ ध्रुवयुक्तिषु चेष्टितयुक्तिषु चाप्यगुणे कर्मणि लादयो भवन्तीत्येतदनल्पमतेराचार्यस्य वचनं स्मर्यताम् । अपर आह । प्रधानकर्मण्याख्येये लादीनाहुर्द्विकर्मणाम् ॥ प्रधानकर्मण्यभिधेये द्विकर्मणां धातूनां कर्मणि लादयो भवन्तीति वक्तव्यम् । अजां नयति ग्रामम् । अजा नीयते ग्रामम् । अजा नीता ग्राममिति ।

विवक्षैव तु गोस्तदानेन कर्मता । अपादानादिविशेषविनिर्मुक्तं च विद्यते कारकं यथा नटस्य शृणोतीति । यतश्च पयोर्थी प्रथमं गवि प्रवर्तते ततोन्तरङ्गत्वाद् दुह्यादिषु गुणकर्मणि लादयो भवन्ति । सत्यपि चान्तरङ्गत्वे गवादीनामीप्सिततमत्वाभावो ऽन्यार्थत्वात् तत्र क्रियाप्रवृत्तेः । पयसस्त्वविवक्षायां गोरेवेप्सिततमत्वम् । यथोक्तमपादानमुत्तराणि गां दोग्धीति । पयोविवक्षायां च प्राधान्येप्यन्तरङ्गत्वाद्गुणे लादयः । उक्तं च । गुणकर्मणि लादिविधिः पूर्वं गुणकर्मणा भवति योगात् । मुख्यं कर्म प्रेप्सुर्यस्मादन्येत्र यतते प्राक् । तस्माच्छब्दस्य दुहेर्भवति गवा पूर्वमेव संबन्धः । गोर्दुग्धिना पयसस्तु प्राक् तस्माल्लादयस्तस्मिन्निति । अपादानविवक्षायां तु पञ्चमी भवति । गोर्दुह्यते पय इति । यदा तु पयोविशेषणत्वेन गोर्विवक्षा तदा षष्ठी गोः पयो दोग्धीति । माणवकाय धर्मं ब्रूत इत्यपि भवति यदा धर्मेण कर्मणा माणवकस्याभिप्रेयमाणत्वं लक्ष्यते । तदविवक्षायां त्वनेन कर्मत्वम् । स पर इति । उत्तरसूत्रेप्ययमेव विधिरित्यर्थः । बोध्यते माणवकं धर्मः श्राव्यते माणवकं श्लोकः भोज्यते माणवकमोदन इति । प्रयोजकव्यापारेणाप्यमानत्वान् माणवकस्य प्राधान्यं धर्मादिषु गुणभावः । ध्रुवेति । अगुणे प्रधानकर्मणि । ध्रुवयुक्तिष्वकर्मकेषु चेष्टितयुक्तिषु च गत्यर्थेषु लादयो भवन्ति । पूर्वाचार्यप्रसिद्ध्या ध्रुवयुक्तयो ऽकर्मका उच्यन्ते । तेषां हि क्रिया स्वात्मन्येवावस्थिता न तु कर्मार्था । तत्र ध्रुव इव ध्रुव इति स्वात्मनिष्ठो ऽकर्मको धात्वर्थ उच्यते । तेन मासमास्यते देवदत्तः शाय्यते क्रोशं देवदत्त इति प्रयोज्ये देवदत्ते प्रयोजकव्यापारस्य तत्रैव पूर्वं संनिपाताल्लादयो भवन्ति तथा गम्यते ग्रामं देवदत्त इत्यत्रापि । अनल्पमतेरिति । मेधाविन आचार्यस्येत्यर्थः । स्मरतेति । आगमस्याविच्छेदमनेन दर्शयति । आगम एवायं न स्वमतिपरिकल्पनेति दर्शयितुमाह । अपर इति । अजा नीयत इति । अजायाः प्राधान्यान्नेतुश्च तस्यामेव पूर्वं क्रियाप्रवर्तनादन्तरङ्गत्वाच्च तस्यामेव

अप्रधाने दुहादीनाम् । अप्रधाने दुहादीनां कर्मणि लादयो भवन्तीति वक्तव्यम् । दुह्यते गौः पयः । ण्यन्ते कर्तुश्च कर्मणः । लादयो भवन्तीति । गम्यते यज्ञदत्तो ग्रामं देवदत्तेन । के पुनर्धातूनां द्विकर्मकाः । नीवह्योर्हरतेश्चापि गत्यर्थानां तथैव च । द्विकर्मकेषु ग्रहणं द्रष्टव्यमिति निश्चयः ॥१॥ अजां नयति ग्रामं भारं वहति ग्रामं भारं हरति ग्रामम् । गत्यर्थानाम् । गमयति देवदत्तं ग्रामं यापयति देवदत्तं ग्रामम् । सिद्धं वाप्यन्यकर्मणः । सिद्धं वा पुनरेतद्भवति । कुतः । अन्यकर्मणः । अन्यस्यात्राजा कर्म अन्यस्य ग्रामः । अजामसौ गृहीत्वा ग्रामं नयति । अन्यकर्मेति चेद्ब्रूयाल्लादीनामविधिर्भवेत् । अन्यकर्मेति चेद्ब्रूयाल्लादीनामविधिरयं भवेत् ।

लादयः । ण्यन्ते कर्तुश्च कर्मण इति । कर्तुःसतो ण्यन्ते धातौ कर्मणो वाचका लादयो भवन्ति । गतिबुद्धीत्यनेन यस्य प्रयोज्यस्य कर्मसंज्ञा विधीयते तस्मिन्वाच्ये सर्वेषु गत्यर्थादिषु धातुषु लादयो भवन्तीत्यर्थः । पूर्वश्लोके तु भेदेनोक्तं गत्यर्थाकर्मकेषु प्रधाने कर्मणि । बुद्धिप्रत्यवसानार्थशब्दकर्मकेषु तु सपर इत्यनेन वचनेन लादयो गुणकर्मणि । प्रयोज्यकर्मण्येव लादयो दृश्यन्तइत्येकेषां मतम् । माणवकं धर्मं बोधयतीत्यादावनियतो गुणप्रधानभाव इत्याहुः । धर्मप्रतिपादनपरत्वे वाक्यस्य धर्मस्य प्राधान्यं माणवकस्य गुणभावः ।माणवकसंस्कारपरायां तु प्रवृत्तौ माणवकस्य प्राधान्यं धर्मस्य गुणभावः । तथा ऽभिधानव्यापारेण प्रयोजकव्यापारस्य प्राधान्यात्प्रयोज्यस्यैव कर्मणः प्राधान्यम् । गुणभूतप्रयोज्यव्यापारकर्मणस्तु गुणभावः । आर्थेन तु न्यायेन प्रयोज्यव्यापारस्य प्राधान्यम् । तदर्थत्वात्प्रयोजकव्यापारस्य तत्प्राधान्यात्तत्कर्मणोपि प्राधान्यमिति वदन्त आचार्याः ।दुह्यादिपरिगणनादन्यत्र द्विकर्मकत्वं न प्राप्नोति दृश्यते चेति मत्वा पृच्छति । के पुनरिति । गत्यर्थानामिति । उत्तरसूत्रोपात्तधातूपलक्षणं गत्यर्थग्रहणम् । तथैव चेति । चकारेण जयत्यादयः समुच्चीयन्ते इत्याहुः । शतं जयति देवदत्तम् । शतं मुष्णाति देवदत्तम् । शतं दण्डयति देवदत्तम् ।सिद्धं वेति । अन्यस्याश्रूयमाणस्य क्रियाविशेषस्य कर्मणः संभवादित्यर्थः । अथ वा कर्मशब्दे कर्मत्वमुच्यते । अन्यकर्मत्वादित्यर्थः । विभाषा गुणइति पञ्चमी । यथा प्रविश पिण्डीमिति भक्षणापेक्षं पिण्ड्याः कर्मत्वं तथाऽजां ग्रामं नयतीत्यत्र ग्रहणापेक्षमजायाः कर्मत्वम् । नयतिस्तु प्राप्तिमात्रवाची तेनाजां गृहीत्वा ग्रामं

अजा नीयते ग्राममिति । परसाधनउत्पद्यमानेन लेना-जाया अभिधानं न प्राप्नोति । कालभावाध्वगन्तव्याः कर्मसंज्ञा ह्यकर्मणाम् ॥ कालभावाध्वगन्तव्या अकर्मका-णां धातूनां कर्मसंज्ञा भवन्तीति वक्तव्यम् । काल । मासमास्ते । मासं स्वपिति । भाव । गोदोहमास्ते । गोदोहं स्वपिति । अध्वगन्तव्य । क्रोशमास्ते । क्रोशं स्वपिति । देशश्चाकर्मकाणाम् । कर्मसंज्ञो भवतीति व-क्तव्यम् । कुरून्स्वपिति । पञ्चालान्स्वपिति । विपरीतं तु यत्कर्म तत्कल्म कवयो विदुः । किमिदं कल्मेति ।

प्राप्नोतीति वाक्यार्थः संपद्यते । परसाधनइति । नीयते इति नयतेः परेण ल-कारेण नयति कर्मैवाभिधानीयम् । ग्रहणस्य त्वज कर्म न नयतेरिति कथं सा लेनाभिधीयते तस्मादन्यकर्मत्वमजाया नेष्टव्यम् । कालेति । मासादय एव कालवाचित्वेन लोके प्रसिद्धाः न तु गोदोहनपाकादय इति सत्यपि भावस्य कालत्वे पृथगुपादानं कृतम् । निर्ज्ञातपरिमाणा हि क्रिया अनिर्ज्ञातपरिमा-णायाः क्रियायाः परिच्छेदायोपादीयमाना मासगोदोहादिशब्दवाच्या काल इति दर्शनम् । अध्वा चासौ गन्तव्योऽध्वगन्तव्यः । अत एव निपातनाद् विशे-षणस्यापि परनिपातः । गन्तव्यतया लोके यः प्रसिद्धः क्रोशयोजनादि नियत-परिमाणः तस्यैव कर्मत्वं नान्यस्येत्यध्वानं स्वपितीति न भवति । केचिदध्वग-त्यन्ता इति पठन्ति । तत्रायमर्थः । गतेरन्तो निष्ठा निश्चयो वा येषु ते गत्यन्ताः क्रोशयोजनादयः । अध्वनो गत्यन्ता इति षष्ठीसमासः । कर्मसंज्ञा हीति । ननु कालाध्वनोरिति द्वितीया सिद्धेति किं कर्मसंज्ञया । गोदोहादीनां का-लत्वेनाप्रसिद्धत्वाद् द्वितीया न प्राप्नोतीति भावस्य तावत्कर्मसंज्ञा विधेया । कालाध्वनोरपि लादिविधानार्थं कर्मत्वमेषितव्यम् । आस्यते मासः । आसित-व्यो मासः । आसितो मासः । स्वाप्तो मासः । एवं शय्यते क्रोश इत्यादि द्रष्ट-व्यम् । यदा त्वङ्गीकृतसकर्मकधात्वन्तरार्थे आसनादावास्यादयो वर्तन्ते तदा पू-र्वेणैव कर्मत्वं सिद्धम् । तथाहि । मासमास्त इत्यस्यायमर्थः । मासमासनेन व्या-प्नोतीति । तथा च वक्ष्यति । प्राकृतमेवेदं कर्म यथा कटं करोतीति । अत्र द-र्शने न केवलमकर्मकाणां कालादयः कर्मत्वं प्रतिपद्यन्ते अपि तु सकर्मकाणा-मपि । न्यायस्य तुल्यत्वात् । देशश्चेति । संस्थायविशेषः कुरुपञ्चालादिर्देश इ-ह गृह्यतइति भाष्यउदाहरणाद्विज्ञायते । इदानीमकथितस्य पूर्वाचार्यकृतं सं-ज्ञान्तरं दूषयितुमुपन्यस्यति । विपरीतमिति । कर्मधर्माणां विपर्यस्तत्वाद्विप-रीतमुच्यते । ईप्सिततमं ह्यमितरच्चेति पूर्वं त्रिविधं कर्म निर्दिष्टमिदं तद्विप-

अपरिसमाप्तं कर्म कल्म । न वा अस्मिन्सर्वाणि कर्म-
कार्याणि क्रियन्ते किं तर्हि द्वितीयैव । यस्मिंस्तु कर्म-
ण्युपजायते ऽन्यद्धात्वर्थयोगापि च यत्र षष्ठी । तत्कर्म
कल्मेति च कल्म नोक्तं धातोर्हि वृत्तिर्न रलत्वतोस्ति ॥
एतेन कर्मसंज्ञा सिद्धा भवत्यकथितेन । तत्रेप्सितस्य किं
स्यात् प्रयोजनं कर्मसंज्ञायाः । यत्तु कथितं पुरस्तादी-
प्सितयुक्तं च तस्य सिद्ध्यर्थम् । ईप्सितमेव तु यत्स्या-
त्तस्य भविष्यत्यकथितेन । अथेह कथं भवितव्यं नेता-

रीतम् । कपिलकादित्वाच्च लत्वे कल्मेति भवति । अपरिसमाप्तमिति । ईप्सा-
प्रकर्षाभावादित्यर्थः । नवेति । लकृत्यक्तखलर्थानामविधानात् प्रधानकर्मण्यभि-
धेयइति पूर्वमुक्तत्वात् । दुहादीनां त्वप्रधानकर्मणि लादिविधानात्तुच्छ एवायं
पक्षः । तथा च परस्ताद्दूषयिष्यते । तस्यैव विपरीतकर्मणो लक्षणं दर्शयति ।
यस्मिंस्त्विति । यस्मिन् गवादौ कर्मणि सत्यन्यत्पयःप्रभृत्युपजायते तत्कर्मकल्म ।
धात्वर्थयोगेति । धातुशब्देन धात्वर्थ उच्यते । तस्यार्थः प्रयोजनं पयःप्रभृतितेन
योगो यस्याः सा षष्ठी यत्र भवति गोर्दुह्यते पयः पौरवस्य कम्बलो याच्यत
इति । प्रधाने तु न भवति षष्ठी दुह्यते पयसो गौरिति । इदानीं संज्ञान्तरम-
नारभमाण आह कल्म नोक्तमिति । यस्मात्तत्कर्मैव तस्मात् पृथक्कल्मेति नो-
क्तमस्मिन् शास्त्रे दुहादीनामप्रधाने कर्मणि लादिदर्शनात् सर्वकर्मकार्योपप-
त्त्याऽपरिसमाप्तत्वाभावाद्भेदेन च कल्मसंज्ञाविधाने कर्मकार्याप्रसङ्गादिति
भावः । धातोर्हि वृत्तिरिति । रेफस्य लत्वमात्रेण धातोरर्थान्तरे वृत्तिर्नास्ती-
त्यर्थः । क्वचित्तु पाठः धातोर्निवृत्तिरिति । तत्रायमर्थः । धातोः करोते रेफस्य
लत्वमात्रेण स्वार्थान्निवृत्तिर्नास्तीति । एतदुक्तं भवति । वर्णविकारेपि कृते क-
र्मकल्मशब्दयोः पर्यायतैव । यथा पांसुरपांसुलशब्दयोः तत्र किं संज्ञाभेदेने-
त्यर्थः । एतेनेति । अकथितं कर्मेत्येवास्तु माभूत्पूर्वसूत्रद्वयं तद्विषये ऽनेनैव क-
र्मसंज्ञायाः सिद्धत्वात् परिगणनं च न करिष्यतइति प्रश्नार्थः । यत्त्विति । यवेभ्यो
गा वारयतीति गवां कथितत्वात्कर्मसंज्ञा न स्याद् वारणार्थानामित्यपादानसं-
ज्ञैव तु स्यादिति कर्तुरीप्सिततममित्यारब्धम् । तस्मिन्नारब्धे अनीप्सितस्य क-
र्मसंज्ञा न प्राप्नोतीति तथा युक्तमित्यारब्धव्यम् । ननु तथायुक्तस्यानेन भविष्यति ।
नैतदस्ति । दुह्यादिपरिगणनं नटस्य शृणोतीत्यादावतिप्रसङ्गनिवृत्त्यर्थमवश्यं व-
क्तव्यम् । ईप्सितयुक्तं चेति । ईप्सितेन यवादिना युक्तं यद् गवादिवार्यमाणं तस्य
कर्मसंज्ञासिद्ध्यर्थं पूर्वसूत्रं कर्तव्यमित्यर्थः । चशब्दात्कर्मापादानसंज्ञयोर्विषयवि-
भागसिद्ध्यर्थं चेत्युक्तं भवति । ईप्सितमेवेति । अवधारणेनेप्साप्रकर्षाभावं दर्शयति ।

श्वस्य स्रुघ्नमित्याहोस्विन्नेताश्वस्य स्रुघ्नस्येति । उभयथा गोणिकापुत्रः ॥ गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थशब्दकर्माकर्मकाणामणि कर्ता स णौ ॥५२॥ शब्दकर्मेति कथमिदं विज्ञायते शब्दो येषां क्रियेत्याहोस्विच्छब्दो येषां कर्मेति । कश्चात्र विशेषः । शब्दकर्मनिर्देशे शब्दक्रियाणामिति चेद्ध्वयत्यादीनां प्रतिषेधः * । शब्दकर्मनिर्देशे शब्दक्रियाणामिति चेद्ध्वयत्यादीनां प्रतिषेधो वक्तव्यः । के पुनर्ह्वयत्यादयः । ह्वयति क्रन्दति शब्दायते । ह्वयति देवदत्तः । ह्वाययति देवदत्तेन । क्रन्दति देवदत्तः । क्रन्दयति देवदत्तेन । शब्दायते देवदत्तः । शब्दाययति देवदत्तेन । शृणोत्यादीनामुपसंख्यानमशब्दक्रियात्वात् * । शृणोत्यादीनां चोपसंख्यानं कर्तव्यम् । के पुनः शृणोत्या-

---

अकथितेनेति । सूत्रैकदेशानुकरणमेतत् । अनेनसूत्रेणेत्यर्थः । अथेहेति । प्रधाने कर्मण्यभिधेये लादीनित्युक्तम् । तत्र लादिग्रहणेन किं षष्ठ्यपि गृह्यते उत न । यद्यादिशब्दो व्यवस्थायां तदा लः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्यस्तयोरेव कृत्यक्तखलर्था इत्येतेषां ग्रहणं न्याय्यम् । अथ प्रकारे तदा षष्ठ्यपि लादिग्रहणेन गृह्यते इति प्रधानकर्मण्येव सा भवतीति मत्वा प्रश्नः । उभयथेति । गुणकर्मणि षष्ठीद्वितीयादर्शनादुभयमपि स्मर्यते । वाचनिकं चेदं न तु न्याय्यम् । यत्र ह्येकेनैव शब्देन भिन्नकक्ष्ययोर्गुणप्रधानयोः कर्मणोरभिधानं न संभवति तत्र प्रधानकर्मण एवाभिधानं न्याय्यम् । षष्ठी तु पृथग्गुणप्रधानाभ्यां द्वितीयावद्विधीयते विरोधाभावादु भाभ्यां प्राप्ता शिष्टस्मरणाद्गुणकर्मणि विकल्प्यते ॥ गतिबुद्धि ॥ कथमिति । कर्मशब्देन क्वचित् क्रिया गृह्यते । यथा कर्तरि कर्मव्यतिहार इति क्वचित्तु साधनं कर्म यथा वेः शब्दकर्मण इति । ततश्चोभयथा व्यवहारदर्शनात् संशयानः पृच्छति । ह्वयत्यादीनामिति । ह्वयत्यादयो धातवः साध्यमानावस्थं क्रियारूपं शब्दमभिदधतीति शब्दकर्मत्वादतिप्रसङ्गे सति प्रतिषेधो विधेयः । ह्वयति देवदत्त इति । पुत्रादेः कर्मणोभावादकर्मकत्वं ह्वयतेर्नाशङ्कनीयम् । शब्दायते इति । शब्दं करोतीती शब्दवैरेति क्यङ् । शब्दलक्षणस्याच्च कर्मणोऽन्तर्भावात् कर्मान्तरायोगाच्चाकर्मकत्वादपि कर्मसंज्ञाप्रसङ्गः । शृणोत्यादीनामिति । शब्दोपलब्धिरूपेर्थे वर्तमानाः शृणोत्यादयः शब्दक्रिया न भवन्ति शब्दसाधनकर्माणस्तु तद्विषयत्वेन प्रयोगात् । न चैषां बुद्ध्यर्थत्वम् । शृणोत्यादयो हि न ज्ञानमात्रवचनाः । बुद्ध्यर्थौ तु जानात्युपलभतइत्येतौ यद्यप्युपल-

दयः । शृणोति विजानात्युपलभते । शृणोति देवदत्तः । श्रावयति देवदत्तम् । विजानाति देवदत्तः । विज्ञापयति देवदत्तम् । उपलभते देवदत्तः । उपलम्भयति देवदत्तम् । किं पुनः कारणं न सिद्ध्यति । अशब्दक्रियत्वात् । अस्तु तर्हि शब्दो येषां कर्मेति । शब्दकर्मण इति चेज्जल्पतिप्रभृतीनामुपसंख्यानम् । शब्दकर्मण इति चेज्जल्पतिप्रभृतीनामुपसंख्यानं * । कर्तव्यम् । के पुनर्जल्पतिप्रभृतयः । जल्पति विलपति आभाषते । जल्पति देवदत्तः । जल्पयति देवदत्तम् । विलपति देवदत्तः । विलापयति देवदत्तम् । आभाषते देवदत्तः । आभाषयति देवदत्तम् । दृशेः सर्वत्र * । दृशेः सर्वत्रोपसंख्यानं कर्तव्यम् । पश्यति रूपतर्कः कार्षापणं दर्शयति रूपतर्कं कार्षापणम् । आदिखादिनीवहीनां प्रतिषेधः * । आदिखादिनीवहीनां प्रतिषेधो वक्तव्यः । अत्ति देवदत्तः । आदयति देवदत्तेन । अपर आह । सर्वमेव प्रत्यवसा-

---

ब्धिमात्रवचनौ तथापि प्रयोजकव्यापारविवक्षायां प्रकरणादिवशाद्यदा शब्दविषयामेवोपलब्धिं प्रत्याययतस्तदा साधनकर्मग्रहणे सिद्ध्यति न तु क्रियाग्रहणइत्युपसंख्यानं कर्तव्यम् । एवं तु बुद्ध्यर्थत्वादनयोः सिद्ध्यतीति चिन्त्यमेतत् । जल्पतिप्रभृतीनामिति । जल्पत्यादयः शब्दनक्रियायां वर्तन्तइति क्रियाग्रहणे सिद्ध्यति न तु साधनकर्मग्रहणे । पुत्रं जल्पतीत्यादौ शब्दकर्मत्वाभावात् । दृशेः सर्वत्रेति । यदि क्रियाग्रहणमथसाधनग्रहणमथोभयगत्याश्रयणं सर्वत्र दृशेर्न प्राप्नोतीति भावः । पश्यतिरूपतर्क इति । चक्षुःप्रणिधानद्वारकउपलम्भे यदा दृशिर्वर्तते तदैतद्वक्तव्यम् । अन्यत्र तु बुद्ध्यर्थत्वात् सिद्ध्यति । तत्र साधनकर्मग्रहणमित्येष पक्ष आश्रीयते । क्रियाग्रहणे कर्मग्रहणानर्थक्यप्रसङ्गात् । गतिबुद्धिशब्दप्रत्यवसानार्थाकर्मकाणामित्येव सिद्धत्वात् । पुत्रादिकर्मत्वे जल्पतिप्रभृतीनामुपसंख्यानं कर्तव्यमेव । श्लोकादिशब्दविशेषकर्मकत्वे तु शब्दकर्मत्वात्सिद्धिः । दृशेर्बुद्ध्यर्थत्वादेव ग्रहणं सिद्ध्यति । आदिखादीति । अदिखाद्योः प्रत्यवसानार्थत्वात्प्राप्तिः । नीवह्योर्गत्यर्थत्वात् । यद्यपि न गतिहिंसार्थेभ्य इत्यत्र न वहिर्गत्यर्थ इत्युक्तं भाष्ये । तथापि वहेरनियन्तृकर्तृकस्येत्यभि-

नकार्यमदेर्न भवतीति वक्तव्यं परस्मैपदमपि । इदमेकमिष्यते । कृतो ऽधिकरणे च ध्रौव्यगतिप्रत्यवसानार्थेभ्यः । इदमेषां जग्धम् । खादि । खादति देवदत्तः खादयति देवदत्तेन । नी । नयति देवदत्तः । नाययति देवदत्तेन । वहेरनियन्तृकर्तृकस्य * । वहेरनियन्तृकर्तृकस्येति वक्तव्यम् । वहति भारं देवदत्तः । वाहयति भारं देवदत्तेन । अनियन्तृकर्तृकस्येति किमर्थम् । वहन्ति बलीवर्दा यवान् । वाहयति बलीवर्दान्यवान् । भक्षेरहिंसार्थस्य * । भक्षेरहिंसार्थस्येति वक्तव्यम् । भक्षयति पिण्डीन् देवदत्तः भक्षयति पिण्डीन् देवदत्तेन । अहिंसार्थस्येति किमर्थम् । भक्षयन्ति यवान्बलीवर्दाः भक्षयति बलीवर्दान् यवान् । अकर्मकग्रहणे कालकर्मणामुपसंख्यानम् * । अकर्मकग्रहणे कालकर्मणामुपसंख्यानं कर्तव्यम् । मासमास्ते देवदत्तः मासमासयति देवदत्तम् । मासं शेते देवदत्तः मासं शाययति देवदत्तम् । सिद्धं तु कालकर्मणामकर्मकवद्वचनात् * । सिद्धमेतत् । कथम् । कालकर्मका अकर्मकवद्भवन्तीति वक्तव्यम् । तर्त्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् ।

धानाय वहेरुपक्षेपः । परस्मैपदमिति । निगरणचलनार्थेभ्यश्चेति प्राप्तम् । वहेरिति । नियन्ता सारथिः भवेदिति । अणिकर्तेति हेतुमण्णिचो निषेधाच्चुरादिण्यन्तोप्यण्यन्त एवेति प्राप्तिः । भक्षयन्ति यवानिति । क्षेत्रस्थानां प्ररोहाद्यवस्थायां यवानां भक्षणाद्धिंसा भवति । तदवस्थायां कैश्चिच्चैतन्यस्याभ्युपगमात् । परकीययवभक्षणे वा परो हिंसितो भवति । हिंसाङ्गे भक्षणे च भक्षिर्वर्तते । कालकर्मणामिति । कालग्रहणेन साहचर्यात् पूर्वं सहनिर्दिष्टत्वाद्भावाध्वदेशानामपि ग्रहणम् । वक्ष्यमाणन्यायस्य तुल्यत्वाद् वा । सिद्धं त्विति । तेन मासमास्यते देवदत्तेनेत्यादावकर्मकेभ्यो भावे विधीयमाना लादयः सिद्धा भवन्ति । स्वाश्रयं चाव्याहतं कर्मत्वम् । तेन मास आस्यते देवदत्तेनेत्यादौ

अकर्मकाणामित्युच्यते । न च केचित्कालभावाध्वभिरकर्मकाः तएवं विज्ञास्यामः क्वचिद्ये अकर्मका इति । अथ वा येन कर्मणा सकर्मकाश्चाकर्मकाश्च भवन्ति तेनाकर्मकाणाम् । न चैतेन कर्मणा कश्चिदप्यकर्मकः । अथ वा यत्कर्म भवति न च भवति तेनाकर्मकाणाम् । न चैतत् कर्म क्वचिदपि न भवति ॥ हृक्रोरन्यतरस्याम् ॥५३॥ हृक्रोर्वावचने ऽभिवादिदृशोरात्मनेपदउपसंख्यानम् * । हृक्रोर्वावचने अभिवादिदृशोरात्मनेपदउपसंख्यानं कर्तव्यम् । अभिवदति गुरुं देवदत्तः । अभिवादयते गुरुं देवदत्तेन । अभिवादयते गुरुं देवदत्तम् । पश्यन्ति भृत्या राजानं दर्शयते भृत्यै राजा दर्शयते भृत्यान् राजा । कथं चात्रात्मनेपदम् । एकस्य णेरणाविति अपरस्य णिचश्चेति ॥

कर्मण्यपि भवन्ति । न च केचिदिति । ननु क्रियामात्रविवक्षायां कालादीनामविवक्षितत्वात् तैरप्यकर्मकत्वं भवत्येव । यथा शेते देवदत्तो न भुङ्क्ते इति । अत्राहुः । अत्य त्वाविद्यमानकर्माणो धातवो ऽकर्मकग्रहणेन गृह्यन्ते न त्वविवक्षितकर्माणः । अन्यथा पचादीनामपि कर्माविवक्षायामकर्मकनिबन्धनानि कार्याणि भवेयुः । अकर्मकशब्दस्य च धातवोन्यपदार्थत्वेनाश्रीयन्ते न त्वर्थाः । अर्थाश्रयणे हि कर्माविवक्षायामर्थस्याकर्मकव्यपदेशः स्यात् । धातुष्वाश्रीयमाणेषु क्व चिदपि कर्मसंबन्धदर्शनेन सारूप्यात्तएवैतइति तत्त्वप्रत्ययविषया नाकर्मत्वेन व्यपदिश्यन्ते । अर्थास्तु कारकादिभेदाद्भिन्ना एवेत्यन्ये सकर्मका अन्यएवाकर्मका इति स्याद् व्यपदेशः । यदा त्वर्थस्यापि स्वतो नास्ति भेद इति दर्शनं तदार्थेष्वप्यन्यपदार्थेष्वदोषः । क्वचिदिति । द्रव्यएव कर्मणि सत्यकर्मका इत्यर्थः । अथवा येनेति । संभवव्यभिचाराभ्यां विशेषणविशेष्यभावे सर्वत्र वस्तुस्थित्या ऽविवक्षिता अपि कालादयः सन्तीति न तैः केचिदकर्मका इत्यर्थः । अथ वेति । अकर्मकत्वमु त्वान्तरङ्गद्रव्यकर्म निषिद्ध्यते न बहिरङ्गं कालादिकर्म । तथाहि । पूर्वं क्रियाया द्रव्यकर्मणा सह संबन्धो भवति पश्चात् कालादिभिः परिमाणनिर्धारणाय । तथा चोक्तम् । शक्तिप्रमाणसंख्यादेर्द्रव्यधर्मात् प्रवर्तते । क्रियास्तु कालयोगोतः प्राग्योगो द्रव्यकर्मणा इति । सूत्रं चेदं नियमार्थमिति आकडारसूत्रउक्तं तत एवावधार्यम् । हृक्रोर ॥ उभयत्र विभाषेयमिति नवेति विभाषेत्यत्रोक्तम् । अभिवादिदृशोरिति । अभिवादयतावप्राप्ता कर्मसंज्ञा पक्षे विधीयते दृशेर्बुद्ध्यर्थत्वान्नित्यं प्रा

स्वतन्त्रः कर्ता ॥ ५४ ॥ किं यस्य स्वं तन्त्रं स स्वतन्त्रः । तन्तुवाये प्राप्नोति । नैष दोषः । अयं तन्त्रशब्दो ऽस्त्येव विताने वर्तते । तद्यथा । आस्तीर्णं तन्त्रं प्रोतं तन्त्रमिति । विताननमिति गम्यते । अस्ति प्राधान्ये वर्तते । तद्यथा । स्वतन्त्रो ऽसौ ब्राह्मण इत्युच्यते स्वप्रधान इति गम्यते । तद्यः प्राधान्ये वर्तते तन्त्रशब्दस्तस्येदं ग्रहणम् । स्वतन्त्रस्य कर्तृसंज्ञायां हेतुमत्युपसंख्यानमस्वतन्त्रत्वात् *। स्वतन्त्रस्य कर्तृसंज्ञायां हेतुमत्युपसंख्यानं कर्तव्यम् । पाचयत्योदनं देवदत्तो यज्ञदत्तेनेति । किं पुनः कारणं न सिद्ध्यति । अस्वतन्त्रत्वात् । न वा स्वातन्त्र्याद् इतरथा ह्यकुर्वत्यपि कारयतीति स्यात् *। न वा कर्तव्यम् । किं कारणम् । स्वातन्त्र्यात्स्वतन्त्रोसौ भवति । इतरथा ह्यकुर्वत्यपि कारयतीति स्यात् । योहि मन्यते नासौ स्वतन्त्रः अकुर्व-

---

मौ पक्षे निवर्त्यन्ते ॥ स्वतन्त्रःकर्ता॥ किं यस्येति। तन्तुवायस्य स्वतन्त्रशब्दवाच्यत्वाद्विशेषानुपादानाच्च प्रश्नः । तन्तुवायइति । यद्यपि तन्तुवायो वयति भुङ्क्त इत्यादौ तन्तुवायस्य कर्तृसंज्ञेष्यते तथापि विशेषविहितत्वात् परत्वाच्चापादानादिसंज्ञाविषयेपि सा प्राप्नोति । ब्राह्मणोधीत इत्यादौ च ब्राह्मणादेर्न प्राप्नोतीति दोषः। वितानइति। वितन्यतइति वितानम् । स्वतन्त्रो ऽसौ ब्राह्मण इति। स्वशब्द आत्मवाची। स्व आत्मा तन्त्रं प्रधानं यस्य स स्वतन्त्र उच्यते। तत्र कारकाधिकारात् क्रियासिद्धौ प्राधान्यस्योपयोगात्तन्तुवायस्यापि तन्तुवायरूपतया तत्रानुपयोगात् प्रधानवाचिनः स्वतन्त्रशब्दस्येह ग्रहणम्। अनेककारकसाध्यायामपि क्रियायां यथा कस्य चित् स्वातन्त्र्यं तथा कारकसूत्रे प्रतिपादितम्। यस्य धातुना व्यापारो ऽगुणभावेनोच्यते स एवासौ स्वतन्त्र इत्येतदपि तत्रैव भाष्यकृता प्रतिपादितम्। हेतुमतीति। प्रयोज्यइत्यर्थः। यथा कर्तृसन्निधौ करणादीनां नास्ति स्वातन्त्र्यं तथा प्रयोजकसन्निधौ प्रयोज्यस्य पारतन्त्र्यात् स्वातन्त्र्याभावात् कर्तृसंज्ञाया अप्रसङ्गात् पाचयत्योदनं देवदत्तेनेति कर्तृतृतीया न प्राप्नोति। तत्प्रयोजक इत्यत्र च तच्छब्देन परामर्शो नोपपद्यते। न वेति। प्रयोजकसन्निधानेपि प्रयोज्यस्य करणादिसाधनविनियो-

त्यपि तस्य कारयतीत्येतत्स्यात् । नाकुर्वतीति चेत्स्वतन्त्रः* । न चेदमकुर्वति तस्मिन्कारयतीत्येतद्भवति स्वतन्त्रोसौ भवति । शक्यं तावदनेनोपसंख्यानं कुर्वता वक्तुं कुर्वन्स्वतन्त्रो ऽकुर्वन्नेति । साधीयो ज्ञापकम् । प्रेषिते च किलायं क्रियां चाक्रियां यद् दृष्ट्वा ऽध्यवस्यति । कुर्वन्स्वतन्त्रो ऽकुर्वन्नेति । यदि च प्रेषितोसौ न करोति स्वतन्त्रोसौ भवतीति ॥ तत्प्रयोजको हेतुश्च ॥५५॥ प्रैषे ऽस्वतन्त्रप्रयोजकत्वाद्धेतुसंज्ञाप्रसिद्धिः*। प्रैषे ऽस्वतन्त्रप्रयोजकत्वाद्धेतुसंज्ञाया अप्रसिद्धिः प्राप्नोति । स्वतन्त्रप्रयोजको हेतुसंज्ञो भवतीत्युच्यते न चासौ स्वतन्त्रं प्रयोजयति । स्वतन्त्रत्वात्सिद्धम् । स्वतन्त्रत्वात्सिद्धमेतत् । स्वतन्त्रमसौ प्रयोजयति । स्वतन्त्रत्वात्सिद्ध-

---

गादिना स्वातन्त्र्यस्य क्रियासिद्धौ सद्भावादित्यर्थः । अकुर्वत्यपीति । यदि प्रयोज्यस्य स्वातन्त्र्यं न स्यान्नैवासौ साधनान्तरविनियोगादिना क्रियां कुर्यात् तथा चाकुर्वत्यपि प्रयोज्ये प्रयोजकः कारयतीति व्यपदिश्येत । शक्यं तावदिति । उपसंख्यानवाद्यपि प्रयोज्यस्य स्वातन्त्र्यमस्तीत्यभ्युपगच्छतीति प्रतिपाद्यते । प्रयोज्यस्य स्वातन्त्र्येण स्वव्यापारं प्रत्यप्रवर्तनात् किलोपसंख्यानमारभ्यते । तेन चेदमवश्यमभ्युपगन्तव्यं यः करोति स स्वतन्त्रः न त्वकुर्वन्नित्येतं (?)तु प्रयोजकसन्निधानेपि स्वार्थदर्शनात् प्रयोज्यः करोति नान्यथेति तस्य स्वातन्त्र्यमस्त्येव तथा चोक्तं भाष्यकृता । न हि कश्चित्परोनुगृहीतव्य इति प्रवर्तते सर्वइमे स्वभूत्यर्थं यतन्तइति । प्रेषिते चेति । कर्तुरधिकरणत्वेन विवक्षितत्वात्सप्तमी । क्रियामिति । स्वार्थदर्शनादिच्छायां सत्यां क्रियां तददर्शने त्वक्रियाम् । यदि चेति । स्वार्थादर्शनादिच्छायामसत्यामित्यर्थः । तत्प्रयोजकः । प्रैष इति । ननु पूर्वसूत्रएव प्रयोज्यस्य स्वातन्त्र्यमुपपादितं तत्किमर्थं चोद्यते । एवं मन्यते । प्रैषादूर्ध्वं प्रयोज्यस्य स्वव्यापारे प्रवर्तनात् । स्वातन्त्र्यं प्रैषकाले तु स्वव्यापाराप्रवर्तनात् । प्रवृत्तौ प्रैषवैयर्थ्यात्स्वातन्त्र्यं नास्ति तस्य च । प्रयोजको न हेतुः स्यात् ततश्चाच न णिज् भवेत् । प्रैषग्रहणमध्येषणानिवृत्त्यर्थमिति के चित् । अध्येषणे किल व्यापार्यमाणस्य गुर्वादेः स्वव्यापारे स्वातन्त्र्यमस्तीति । तत्त्वयुक्तम् । न्यायस्य तुल्यत्वात् । तस्मादच प्रैषग्रहणेन नियोगमात्रमुच्यते न तु निकृष्टविषयएव नियोगः । स्वतन्त्रत्वादिति । दृष्टसामर्थ्यो वा संभावितसामर्थ्यो वा क्रियायां स्वातन्त्र्येण समा-

मिति चेत्स्वतन्त्रपरतन्त्रत्वं विप्रतिषिद्धम्*। यदि च स्वतन्त्रो न प्रयोज्यः अथ प्रयोज्यो न स्वतन्त्रः प्रयोज्यः स्वतन्त्रश्चेति विप्रतिषिद्धम् । उक्तं वा* । किमुक्तम् । एवं तावदुक्तम् । न वा स्वातन्त्र्यादितरथा ह्यकुर्वत्यपि कारयतीत्येतत्स्यादिति । अपरमुक्तम् । न वा सामान्यकृतत्वाद्धेतुमतो ह्यविशिष्टम् । स्वतन्त्रप्रयोजकत्वादप्रयोजक इति चेन्मुक्तसंशयेन तुल्यमिति॥

इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे तृतीयमाह्निकम् ॥

प्राग्रीश्वरान्निपाताः ॥५६॥ किमर्थं रेफाधिक ईश्वरशब्दो गृह्यते । रीश्वराद्वीश्वरान्मा भूत् । रीश्वरादित्युच्यते वीश्वरान्मा भूदिति । शकिणमुल्कमुलावीश्वरेतोसुन्कसुनाविति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति अनन्तरो य ईश्वरशब्दस्तस्य ग्रहणमिति । यदयं कृन्मेजन्त इति कृतो मान्तस्यैजन्तस्याव्ययसंज्ञां शास्ति । कृन्मेजन्तः परोपि सः । परोप्येतस्मात्कृन्मे-

श्रित एव नियुज्यतइत्यर्थः । स्वतन्त्रपरतन्त्रत्वमिति । प्रयोजकसन्निधौ पारतन्त्र्येण स्वातन्त्र्यस्य तिरस्कृतत्वाद्यौगपद्यानुपपत्तिरिति भावः । उक्तं वेति । वक्ष्यमाणस्यापि बुद्ध्या विषयीकृतत्वाद्भूतत्वसमारोपादुक्तं वक्ष्यमाणं चाभेदेनोक्तं वेति निर्दिष्टम् । न वा सामान्यकृतत्वादिति । हेतुमति चेत्यत्र वार्तिककारेणैतदुक्तम् । मुक्तसंशयेनेति । अप्रयुक्तो यः स्वयं करोति तेन तुल्यः प्रयोज्योपीत्यर्थः । इति भाष्यप्रदीपे प्रथमाध्यायस्य तृतीयमाह्निकम् ॥

प्राग्रीश्वरात् । किमर्थमिति । प्रागीश्वरादित्येव क्रियतां प्रत्यासत्त्याधिरीश्वरइतीश्वरशब्दो ग्रहीष्यतइति प्रश्नः । वीश्वरादिति । व्याप्तिन्यायाद्वीश्वरात्प्राक् स्यात् । यदा संहितया सूत्रपाठस्तदा वकारसहित ईश्वरशब्दोस्तीत्येतदभिप्रेत्यैवमुक्तम् । यदयमिति । सेकसृप्प्रभृतीनां णमुल्कमुलोश्च निपातत्वादेवाव्ययसंज्ञायां सिद्धायां कृन्मेजन्त इत्यव्ययसंज्ञाविधानाज् ज्ञापकाद्वराभिर्बाध्यतइत्यर्थः । परोपीति । कृत्यार्थे तवैकेनित्यादिरेजन्तः खमुञादिश्च मान्तो ऽस्ति तदर्थमेतत्स्यादित्यज्ञापकं व्याप्तेर्बाधस्य । यत्तर्हीति । व्याप्तावाश्रीयमा-

जन्तश्चास्ति तदर्थमेतत्स्यात् । यत्तर्ह्यव्ययीभावस्याव्ययसंज्ञां शास्ति तज्ज्ञापयत्याचार्यः अनन्तरो य ईश्वरशब्दस्तस्य ग्रहणमिति । समासेष्वव्ययीभावः । समासस्यैतज्ज्ञापकं स्यादव्ययीभावएव समासो ऽव्ययसंज्ञो भवति नान्यइति । एवं तर्हि लोकत एतत्सिद्धम् । तद्यथा । लोके आ वनान्तादा उदकान्तात् प्रियं पान्थमनुव्रजेदिति । य एव प्रथमो वनान्त उदकान्तश्च ततोनुव्रजन्ति । लौकिकं चातिवर्तते । द्वितीयं तृतीयं च वनान्तमुदकान्तं चानुव्रजन्ति तस्माद्रेफाधिक ईश्वरशब्दो ग्रहीतव्यः । अथ प्राग्वचनं किमर्थम् । प्राग्वचनं संज्ञाऽनिवृत्त्यर्थम्* । प्राग्वचनं क्रियते निपातसंज्ञाया अनिवृत्तिर्यथा स्यात् । अक्रियमाणे हि प्राग्वचने ऽनवकाशाः गत्युपसर्गकर्मप्रवचनीयसंज्ञाः निपातसंज्ञां बाधेरन् । ताः मा बाधिषतेति प्राग्वचनं क्रि-

---

यायां निपातत्वादव्ययीभावस्याव्ययसंज्ञा सिद्धैव किं तद्विधानेनेति ज्ञापकं संपद्यते । समासेष्विति । तुल्यजातीयव्यावृत्तये नियमार्थमेतत्स्याद् न तु व्याख्यग्रहणज्ञापनार्थमेतदित्यर्थः । एवं तर्हीति । लोके प्रत्यासत्तिराश्रीयते यथा कपिञ्जलानालभेतेति त्रय एवालभ्यन्ते न चतुरादयः । शास्त्रे च लोकव्यवहारोऽङ्गीक्रियते इति भावः । लौकिकमिति । लौकिकं प्रत्यासत्तिलक्षणं न्यायं लोक एव परित्यजति । स्नेहादिवशाद् द्वितीयमप्युदकान्तं प्राप्य निवर्तते । कपिञ्जलानित्यत्र तु प्रथमातिक्रमे कारणाभावान्न हिंस्यात्सर्वा भूतानीति चतुर्थादिषु निषेधावताराच्चय एवालभ्यन्ते । इह तु विरोधकाभावाद्ग्रामिन्यायाश्रयः स्यात् । न लोकाव्ययेत्यव्ययत्वाल्लोकादीनां सिद्धे षष्ठीनिषेधे पुनस्तेषामुपादानमव्ययसंज्ञाया एवाभावं ज्ञापयेत् । निपातसंज्ञा तु स्यादेव । ततश्चिकीर्ष्वर्थमित्यादौ निपात एकाजिति प्रगृह्यसंज्ञा स्यात् । अथेति । प्राग्ग्रहणद्वारेणावधिनिर्देशस्योच्यते । निपाता इत्येवास्तु यथा प्रत्यय इत्यादिरधिकारो विनाप्यवधिनिर्देशेनाभिमतविषये प्रवर्तते तथायमपि प्रवर्तिष्यते इति भावः । निपातसंज्ञामिति । चादिषु प्रादिष्वप्यक्रियायोगे विकल्पितगतिसंज्ञाविषयेषु साक्षात्प्रभृतिषु च गतिसंज्ञाभावपक्षे सावकाशा निपातसंज्ञा गत्यादिसंज्ञाभिर्बाध्येतेत्यर्थः । क्रियमाणइति । ईश्वरादिति पञ्चम्या प्राक्शब्दाध्याहारे लब्धे पुनः

यते । अथ क्रियमाणेपि प्राग्वचने यावता अनवकाशा एताः संज्ञाः कस्मादेव न बाधन्तइति । क्रियमाणे हि प्राग्वचने सत्यां निपातसंज्ञायामेता अवयवसंज्ञा आरभ्यन्ते तत्र वचनात्समावेशो भविष्यति ॥ चादयोऽसत्त्वे ॥५७॥ अयं सत्त्वशब्दः अस्त्येव द्रव्यपदार्थकः । तद्यथा । सत्त्वमयं ब्राह्मणः सत्त्वमियं ब्राह्मणीति । अस्ति क्रियापदार्थकः सद्भावः सत्त्वमिति । कस्येदं ग्रहणम् । द्रव्यपदार्थकस्य । कुत एतत् । एवं च कृत्वा विधिश्च सिद्धो भवति प्रतिषेधश्च । किं पुनरयं पर्युदासः यदन्यत्सत्त्ववचनादिति आहो स्वित्प्रसज्यायं प्रतिषेधः सत्त्ववचने नेति । किं चातः । यदि पर्युदासः विप्र इत्यत्रापि प्राप्नोति । क्रियाद्रव्यवचनोयं संघातः

स्रुतिः प्राग्ग्रहणं संपद्यते ॥ परशब्दाध्याहारेण तु पञ्चमी न भविष्यति । चादयोऽसत्त्वे इत्यादीनामसंबद्धत्वप्रसङ्गात् । तस्मै णैव वा द्वौ प्राक्शब्दावुच्चार्येते । तेनायमर्थः । प्राग्रीश्वराद्ये व्यवस्थितास्ते प्राङ्निपातसंज्ञा भवन्ति निपाताः सन्तो गत्यादिसंज्ञा इति समावेशः सिद्धः । केवले तु निपाता इत्यधिकारे क्रियमाणे सत्यामपि प्रतियोगमनुवृत्तावेकसंज्ञाधिकारात्पर्यायः स्यान्न तु समावेशः । अवयवसंज्ञा इति । विशिष्टावधिपरिच्छिन्नस्य समुदायस्यान्तरालपतिता गत्यादिसंज्ञाभाजोऽवयवा भवन्ति तेषां संज्ञा इत्यर्थः । चादयोऽसत्त्वे । अयमिति । अर्थद्वयेपि सत्त्वशब्दस्य प्रयोगदर्शनाद्विशेषावगतौ प्रमाणानुपलम्भात्प्रश्नः । तत्र सोदन्त्यस्मिञ्जातिगुणक्रिया इति सत्त्वं द्रव्यमुच्यते यदा तु सतो भावः सत्त्वमिति तदा साध्यमानतया क्रियारूपापन्ना सत्ता सत्त्वशब्देनोच्यते । एवं च कृत्वेति । यदि सत्त्वशब्देन सत्तोच्येत तदा प्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् । नहि चादिषु सत्तावाची कश्चिच्छब्दोस्ति यदर्थो निषेधः स्यात् । पशुर्वै पुरुष इत्यत्र च निपातसंज्ञा स्यात् । चाद्यनुकरणानां चः पठितो ह्रियस्मादर्थइत्यादावपि विधिनिषेधौ यथाभिमतविषयं न व्यवतिष्ठेयातां द्रव्यग्रहणे तु व्यवतिष्ठेते । द्रव्यशब्देन चात्र सिद्धरूपं वस्त्वभिधीयते । तदुक्तम् । वस्तूपलक्षणं यत्र सर्वनाम प्रयुज्यते । द्रव्यमित्युच्यते सोर्थो भेद्यत्वेन विवक्षित इति । किं पुनरिति । उभयथा शास्त्रे दर्शनात्प्रश्नः । विप्र इति । विप्रातीति विप्रः । आतश्चोपसर्गे इति कप्रत्ययान्तः क्रियोपसर्जनद्रव्यवाचित्वात् केवलाद् द्रव्यात्

द्रव्यादन्यश्च विधिनाश्रीयते । अस्ति च प्रादिभिः सामान्यमिति कृत्वा तदन्तविधिना निपातसंज्ञा प्राप्नोति । अथ प्रसज्य प्रतिषेधः । न दोषो भवति । यथा न दोषस्तथास्तु ॥ प्रादयः उपसर्गाः क्रियायोगे ॥५८॥ प्रादय इति योगविभागः * । प्रादय इति योगविभागः कर्तव्यः । प्रादयोऽसत्त्ववचना निपातसंज्ञा भवन्ति । तत उपसर्गाः क्रियायोगइति । किमर्थो योगविभागः । निपातसंज्ञार्थः * । निपातसंज्ञा यथा स्यात् । एकयोगे हि निपातसंज्ञाभावः * । एकयोगे हि सति निपातसंज्ञाया अभावः स्यात् । यस्मिन्नेव विशेषे गत्युपसर्गकर्मप्रवचनीयसंज्ञास्तस्मिन्नेव विशेषे निपातसंज्ञा स्यात् । मरुच्छब्दस्योपसंख्यानम् * । मरुच्छब्दस्योपसंख्यानं कर्तव्यम् । मरुद्दत्तो मरुत्तः । अच उप-

---

क्रियाद्रव्यसमुदायस्यान्यत्वाद्द्रव्यादन्यस्मिन्नर्थे वर्तते । प्रादिभिरिति । निपातत्वेनाभिमतैः । सामान्यमिति । सारूप्यम् । तदन्तविधिनेति । ननु विशेष्यासन्निधानात्कथं तदन्तविधिः । एवं तर्ह्ययमर्थः । निपातस्य संज्ञा निपातसंज्ञा सा चाव्ययसंज्ञा तस्यां चास्ति तदन्तविधिः प्रयोजनं सर्वनामाव्ययसंज्ञायामिति । तत्र विप्रशब्दे प्रशब्दस्य निपातसंज्ञायां सत्यां यथा परमोच्चैरिति स्वराद्यन्तस्याव्ययसंज्ञा भवत्येवं निपातान्तस्यापि स्यात् । ततो लुक् प्रसज्येत । विप्रकम्बल इत्यत्र च निपातान्तस्य पूर्वपदस्य प्रकृतिस्वरः स्यात् । प्रादयः । यदा प्रागेव प्रादय इति योगो विभज्यते तदा योगप्रयोजनकथनाय वार्तिकम् । यदा तु प्रादय उपसर्गाः क्रिया इत्येको योगः पठ्यते तदा योगविभागः कर्तव्यत्वेन चोद्यते । एकयोगे हीति । अक्रियायोगे निपातसंज्ञा न स्यात् । क्रियायोगएव तु गत्युपसर्गसंज्ञावत्स्यात् । ततश्च प्रगत आचार्यः प्राचार्य इत्यत्र पूर्वपदप्रकृतिस्वरो न स्यात् । यस्मिन्नेवेति । कर्मप्रवचनीयसंज्ञा सुः पूजायामित्यादिभिर्योगैः प्रादीनां विहिता । मरुद्दत्त इति । प्रक्रियायां रूपमलौकिकमिदमुपात्तम् । तत्त्वेन हि नित्यं भाव्यम् । उपसर्गसंज्ञैव चास्येष्यते न निपातसंज्ञा । तस्यां हि सत्यां निपाता आद्युदात्ता इत्याद्युदात्तत्वं तृतीया कर्मणीति पूर्वपदप्रकृतिस्वरेण स्यात् । अन्तोदात्तश्च मरुच्छब्द इष्यते । अव्ययसंज्ञा च स्यात् । तत्वएवोपसर्ग-

सर्गादिति तत्वं यथा स्यात् । अच्छशब्दस्योपसंख्यानम् * । अच्छशब्दस्योपसंख्यानं कर्तव्यम् । अच्छा ॥ गतिश्च ॥६०॥ कारिकाशब्दस्य * । कारिकाशब्दस्योपसंख्यानं कर्तव्यम् । कारिकाकृत्य । पुनश्चनसौ छन्दसि * । पुनश्चनसौ छन्दसि गतिसंज्ञौ भवत इति वक्तव्यम् । पुनरुत्स्यूतं वासो देयम् । पुनर्निष्कृतो रथः । उशिग्दूतश्चनो हित इति । गत्युपसर्गसंज्ञाः क्रियायोगे यत्क्रियायुक्तास्तं प्रतीति वचनम् * । गत्युपसर्गसंज्ञाः क्रियायोगे यत्क्रियायुक्तास्तं प्रति गत्युपसर्गसंज्ञा भवन्तीति वक्तव्यम् । किं प्रयोजनम् । प्रयोजनं षत्वणत्वे * । षत्वम् । विगताः सेचका अस्माद् ग्रामाद्विसेचको ग्रामः । उपसर्गादिति षत्वं मा भूत् । णत्वम् । प्रगता नायका अस्माद् ग्रामात्प्रनायको ग्रामः । उपसर्गादिति णत्वं मा भूत् । वृद्धिविधौ च धातुग्रहणानर्थक्यम् * । वृद्धिविधौ च धातुग्रहणमनर्थकम् । उपसर्गादृति धाताविति । तत्र धातुग्रहणस्यैतत्प्रयोजनमिह मा भूत् ।

संज्ञेष्यते । अनभिधानाद्धि किरञ्च न भवति । संज्ञावचनसामर्थ्याच्चानजन्तत्वेपि तत्वं प्रवर्तते । अनेन तु न्यायेन मरुन्नयतीति तवर्गव्यवायेपि णत्वं प्राप्नोति । तस्मात्तत्वएवोपसर्गसंज्ञा वक्तव्या । प्रकारान्तरेणापि मरुत्तशब्दो निपात्यते तप्पर्वमरुद्ग्रामिति । अच्छशब्दस्येति । तेन भिदादिषु अच्छाशब्दो न पठितव्यो भवति । गतिश्च । कारिकाशब्दस्येति । कारिका क्रिया मर्यादा स्थितिरित्यर्थः । यत्न इत्यपरे । यस्तु श्लोकवाची कारिकाशब्दस्तस्य ग्रहणं न भवति । क्रियाग्रहणेन कारिकाशब्दस्य विशेषणात्क्रियाप्रत्तेर्ग्रहणात् । पुनश्चनसाविति । ततश्च पुनराधेयमित्यत्र कदन्तोत्तरपदप्रकृतिस्वरेण यतो नाव इति धेशब्द उदात्तः । पुनरुत्स्यूतमिति । गतित्वात्समासः । स्वरस्तु प्रवृद्धादेराकृतिगणत्वादन्तोदात्तत्वम् । चनो हित इति । निपातत्वादाद्युदात्तस्य चनःशब्दस्य गतिरनन्तर इति प्रकृतिस्वरः । गत्युपसर्गसंज्ञा इति । क्रियायोग इति सामान्येनोपादानाद्विशेषावधारणार्थं वचनम् । अथ वा प्रत्यासन्नैव क्रिया गृह्यते इति न्यायव्युत्पादना-

प्रर्षभं वनमिति । क्रियमाणे चापि धातुग्रहणे प्रर्छक इत्यत्र प्राप्नोति । यत्क्रियायुक्तास्तं प्रतीति वचनान्न भवति । वद्धिधिनसूभावावीत्वस्वाङ्गादिस्वरणत्वेषु दोषो भवति । वद्धिधि । यद्दुद्वतो निवतो यासि वप्सन् । वद्धिधिः । नसूभाव । प्रणसं मुखम् । उन्नसं मुखम् । नसूभाव । अवीत्व । प्रेपं परेपम् । अवीत्व । स्वाङ्गादिस्वर । प्रस्फिक् प्रोदरः । स्वाङ्गादिस्वर । णत्व । प्रणः शूद्रः प्रण आचार्यः प्रणो राजा प्रणो वृत्रहा । उपसर्गादित्येते विधयो न प्राप्नुवन्ति । वद्धिधिनसूभावावीत्वस्वाङ्गादिस्वरणत्वेषु वचनप्रामाण्यात्सिद्धम् * । अनवकाशा एते विधयस्ते वचनप्रामाण्याद्भविष्यन्ति । सुदुरोः प्रतिषेधो नुम्विधितत्वषत्वणत्वेषु * । सुदुरोः प्रतिषेधो नुम्विधितत्वषत्वणत्वेषु वक्तव्यः । नुम्विधि । सुलभं दुर्लभम् । उपसर्गादिति नुम्मा भूदिति । न सुदुर्भ्यां केवलाभ्यामित्येतन्न वक्तव्यं भवति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । क्रियतएतन्न्यासएव । तत्व । सुदत्तम् । अच उपसर्गादिति तत्वं मा भूदिति । षत्व । सुसिक्तं घटशतेन । सुस्तुतं श्लोकशतेन । उपसर्गादिति षत्वं मा भूदिति । सुः पूजायामित्येतन्न वक्तव्यं भवति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । क्रियतएतन्न्यासएव । णत्व । दुर्नयं दुर्नीतमिति । उपसर्गादिति णत्वं मा भूदिति ॥ ऊ-

---

र्थम् । वृद्धिविधौ चेति । उपसर्गेणैव धातोराक्षेपात् । प्रर्छक इति । प्रगता ऋच्छका अस्मादिति बहुव्रीहिः । तत्र धातुग्रहणस्य शाकलनिवृत्तिः प्रयोजनं वक्ष्यते । उद्वत इति । क्रियाशब्दस्याप्रयोगादुपसर्गत्वाभावः । अनवकाशा इति । येषां हि क्रियाशब्दप्रयोगि तं प्रत्युपसर्गसंज्ञा ते संप्रत्यनुपसर्गसंज्ञा अपि गृह्यन्तइत्यर्थः । क्रियतइति । केवलाभ्यामिति विशेषणाभिधानार्थमवश्यं कर्तव्यम् । तेनातिसुलभमित्यत्रोपसर्गत्वे नुम् भवत्येव । क्रियतइति । पूजा-

यर्यादिच्विडाचश्च ॥६१॥ कृभ्वस्तियोगइति वक्तव्यम् । इहैव यथा स्यात् । ऊरीकृत्य ऊरीभूय । इह मा भूत् । ऊरीपक्त्वा । तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । क्रियायोगइत्यनुवर्तते । न चान्यया क्रियययोर्यादिच्विडाचां योगोस्ति ॥ अनुकरणं चानितिपरम् ॥६२॥ कथमिदं विज्ञायते इतेः परमितिपरं न इतिपरमनितिपरमिति आहो स्विदितिः परो यस्मात्तदिदमितिपरं न इतिपरमनितिपरमिति । किं चातः । यदि विज्ञायते इतेः परमितिपरं न इतिपरमनितिपरमिति खाडितिकृत्वा निरष्ठीवदित्यत्र प्राप्नोति । अथ विज्ञायते इतिः परो यस्मात्तदितिपरं न इतिपरमनितिपरमिति । श्रौषड्वौषडितिकृत्वा निरष्ठीवदित्यत्र प्राप्नोति । अस्तु तावदितिः परो यस्मात्तदितिपरं न इतिपरमनितिपरमिति । ननु चोक्तं श्रौषड्वौषडिति कृत्वा निरष्ठीवदित्यत्र प्राप्नोतीति । नैष दोषः । इदं तावदयं प्रष्टव्यः । अथेह ते प्राग्धातोरिति कथं गतिमात्रस्य पूर्वप्रयोगो भवति उपोद्धरतीति । गत्याकृतिः प्रतिनिर्दिश्यते । इहापि सह्यं-

---

यामिति विशेषणोपादानार्थम् । तेन सुषिक्तं किं तवात्रेत्यादौ षत्वं भवत्येव । ऊर्यादि । ऊरीपक्त्वेति । प्रयोगापर्यालोचनेन संभवमात्राश्रयेणैतदुदाहृतम् । न चान्ययेति । च्विडाचौ तावत् कृभ्वस्तियोगएव विहितौ ऊर्यादयोपि कृभ्वस्तिविषया एव प्रयुज्यन्ते नान्यत्र । अनुक । कथमिति । द्वयोरपि समासयोः संभवाद्दोषदर्शनाच्च प्रश्नः । खाडिति कृत्वेति । गतिसंज्ञायां समासः स्यात् । धातोश्चानन्तरं प्रयोग इतिरूपमेतन्न सिद्ध्येत् । इतिखाट्कृत्येत्यत्र च निषेधप्रसङ्गः । श्रौषडिति । श्रौषट्शब्द इतिपरो न भवति वौषटा व्यवधानादिति गतिसंज्ञाप्रसङ्गः । ननु व्यवहितेपि परशब्दस्य दर्शनाद्भवत्येवेतिपरत्वम् । नैष दोषः । अव्यवधानएवास्य मुख्या वृत्तिः । अन्यत्र त्वन्तरालस्थमसमोस्याव्यवधानमेवाश्रित्य प्रयुज्यते । इह तु वौषटो व्यवधायकस्योच्चारणादयुक्तमनपेक्षणम् । खाट्कृत्येति निरष्ठीवदित्यत्र धातुव्यवधानेपि प्रतिषेधप्रसङ्गात् ।

नुकरणाकृतिः प्रतिनिर्दिश्यते । किमर्थमिदमुच्यते । अनुकरणस्येतिकरणपरत्वप्रतिषेधो ऽनिष्टशब्दनिवृत्त्यर्थः *। अनुकरणस्येतिकरणपरत्वप्रतिषेध उच्यते । किं प्रयोजनम् । अनिष्टशब्दनिवृत्त्यर्थः । अनिष्टशब्दता मा भूदिति । इदं विचारयिष्यते । प्राग्धातुवचनं प्रयोगनियमार्थं वा स्यात्संज्ञानियमार्थं वेति । तद्यदा प्रयोगनियमार्थं तदानिष्टशब्दनिवृत्त्यर्थमिदं वक्तव्यम् । यदा हि संज्ञानियमार्थं तदा न दोषो भवति ॥ आदरानादरयोः सदसती ॥६३॥ इदमतिबहु क्रियते आदरे अनादरे सद् असदिति । आदरे सदित्येव सिद्धम् । कथमसत्कृत्येति । तदन्तविधिना भविष्यति । केनेदानीमनादरे भविष्यति । नञा ऽऽदरप्रतिषेधं विज्ञास्यामः । न आदरे ऽनादरइति । नैवं शक्यम् । आदरप्रसङ्गे एव स्यादनादरप्रसङ्गे न स्यात् । अनादरग्रहणे

इदं तावदिति । यो व्यक्त्याश्रयेण व्यवधानं मन्यते । गत्याकृतिरिति । तस्याश्च भिन्नास्वपि व्यक्तिषु अभिन्नाया नास्त्यत्र व्यवधानम् । किमर्थमिति । अनितिपरमित्येतदित्यर्थः । संज्ञानियमपक्षे सिद्धिं मत्वा प्रश्नः । अनिष्टशब्दनिवृत्त्यर्थइति । खाडितिकृत्वेति प्रयोक्तव्ये इतिखाट्कृत्येतिप्रयोगः स्यात् । प्रयोगनियमे चायं दोषः । तत्र ह्ययमर्थः । गत्युपसर्गसंज्ञा धातोः प्रागेव प्रयोक्तव्या इति ततो व्यवहितस्य प्रयोगाप्रसङ्गः । संज्ञानियमे तु न दोषः । तेनैव नियमेन खाडितिकृत्वेत्यत्र व्यवहितस्य संज्ञानिवारणादस्य प्रयोगस्य सिद्धत्वात् । आदरा । कथमसत्कृत्येति । यदि न सत्कृत्यासत्कृत्येति नञ्समासः क्रियते तदा सतिशिष्टत्वात्कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरं बाधित्वा ऽव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरेणाद्युदात्तत्वं स्यात् । अथ न सदसदिति समासः क्रियते तदा सच्छब्दस्य विधीयमाना गतिसंज्ञा ऽसच्छब्दस्य न स्यादिति भावः । तदन्तविधिनेति । यद्यपीह प्रकृतविशेष्यं नास्ति तथापि कार्यार्थत्वात्संज्ञायाः कार्यप्रदेशेषु प्रकृतस्य गतिना विशेषणात्तदन्तविधिर्भवति । तत्र समासविधौ सुबिति प्रकृतं गतिरनन्तर इत्यत्र पूर्वपदं गतिर्गतावित्यत्र पदस्येति । अव्ययसंज्ञायामस्त्येव तदन्तविधिः । न आदरइति । अनेनासच्छब्दस्यामादरार्थवृत्तितां दर्शयति । ततश्चानादरग्रहणेन यत्साध्यं तदन्यथापि सिद्ध्यतीत्येवंपरमेतत् । आदरप्रसङ्गइति । गुरुमसत्कृत्ये

पुनः क्रियमाणे बहुव्रीहिरयं विज्ञायते । अविद्यमानादरे अनादरे इति । तस्मादनादरग्रहणं कर्तव्यम् । असतस्तु तदन्तविधिना सिद्धम् ॥ अन्तरपरिग्रहे ॥६५॥ अन्तःशब्दस्याङ्किविधिसमासणत्वेषूपसंख्यानम् * । अन्तःशब्दस्याङ्किविधिसमासणत्वेषूपसंख्यानं कर्तव्यम् । अङ् । अन्तर्द्धा । किविधिः । अन्तर्द्धिः । समास । अन्तर्हत्य । णत्वम् । अन्तर्हण्याद् गोभ्यो गाः ॥ साक्षात्प्रभृतीनि च ॥७४॥ साक्षात्प्रभृतिषु च्व्यर्थवचनम् * । साक्षात्प्रभृतिषु च्व्यर्थवचनं कर्तव्यम् । असाक्षात्साक्षात्कृत्वा साक्षात्कृत्य । यदा हि साक्षादेव सत् किंचित्क्रियते तदा मा भूदिति । मकारान्तत्वं च गतिसंज्ञासंनियुक्तम् * । मकारान्तत्वं च गतिसंज्ञासंनियोगेन वक्तव्यम् । लवणंकृत्य । तत्र च च्विप्रतिषेधः * । तत्र च च्व्यन्तस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । लवणीकृत्य । न वा पूर्वेण कृतत्वात् * । न वा वक्तव्यम् । किं कारणम् । पूर्वेण कृतत्वात् । अस्त्वनेन विभाषा

त्यादौ स्यात् पाक्षिकनमसत्कृत्ये त्यादौ तु न स्यात् । तथाहि । अब्राह्मण इति क्षत्रियादिरेवोच्यते न तु गोलोष्टादिः । बहुव्रीहिरिति । स चात्यन्ताभावेपि प्रसक्त्यभावे भवतीति सर्वत्र संज्ञा सिद्ध्यति । असतस्त्विति । आदरानादरयोः सदित्येव वक्तव्यं तत्रानादरे सच्छब्दस्य वृत्त्यसंभवात्तदन्तविधिनाऽसच्छब्दस्य गतिसंज्ञा भविष्यति । यथा गोष्पदं सेवितेत्यत्रासेविते गोष्पदशब्दस्य वृत्त्यसंभवादगोष्पदार्थमसेवितग्रहणम् । अन्तरप । अन्तःशब्दस्येति । अङ्किविधिणत्वानि उपसर्गसंज्ञाश्रयाणि । समासस्तु गतिसंज्ञाश्रय इत्यपूर्ववचनं सूत्रोपादानं च सामान्येनोपसंख्यानमुच्यते । गतिसंज्ञाया अनेनैव सिद्धत्वादपूर्ववचनाभावात् । अन्तर्हण्यादिति । हन्तेरत्पूर्वस्येति णत्वस्य सिद्धत्वाद् अन्तरदेशे इति न वक्तव्यं भवति । देशे तु क्षुभ्नादित्वाण्णत्वाभावः । तथैवायनं चेति न वक्तव्यम् । कृत्यच इति सिद्धत्वात् । अन्तर्णयतीत्यत्राप्युपसर्गादिति णत्वं सिद्ध्यति । साक्षात् । साक्षात्प्रभृतिष्विति । अभूततद्भावविषयाणामेव यथा स्याद् यदा तु साक्षाद्भूतं रूपान्तरेण क्रियते तदा मा भूदित्यर्थः । लवणीकृत्ये-

पूर्वेण नित्यो भविष्यति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । मकारान्तत्वं च गतिसंज्ञासन्नियुक्तमित्युक्तं तद्व्व्यन्तस्य मा भूदिति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । लवणशब्दस्यायं विभाषा लवणंशब्द आदेशः क्रियते । यदि च लवणीशब्दस्यापि विभाषा लवणंशब्द आदेशो भवति न किं चिद्दुष्यति । त्रैशब्द्यं चेह साध्यं तच्चैवं सति सिद्धं भवतीति ॥ ते प्राग्धातोः ॥८०॥ किमिदं प्राग्धातुवचनं प्रयोगनियमार्थमेते प्रागेव धातोः प्रयोक्तव्या आहोस्वित्संज्ञानियमार्थमेते प्राक् चाप्राक् च प्रयोक्तव्याः प्राक्प्रयुज्यमानानां गतिसंज्ञा भवतीति । कश्चात्र विशेषः । प्राग्धातुवचनं प्रयोगनियमार्थमिति चेदनुकरणस्येतिकरणपरप्रतिषेधोऽनिष्टशब्दनिवृत्त्यर्थः * । प्राग्धातुवचनं प्रयोगनियमार्थमिति चेदनुकरणस्येतिकरणपरप्रतिषेधो वक्तव्यः । किं प्रयोजनम् । अनिष्टशब्दनिवृत्त्यर्थः । अनिष्टशब्दता मा भूदिति । छन्दसि परव्यवहितवचनं च * । छन्दसि परेऽपि व्यवहिताश्चेति वक्तव्यम् । संज्ञानियमे सि-

---

ति । अत्र हि परत्वादनेन विभाषा प्राप्नोति । नित्या च गतिसंज्ञेष्यते । पूर्वेणेति । पुनःप्रसङ्गविज्ञानादिति भावः । च्व्यन्तस्य मा भूदिति । एकदेशविकृतस्यानन्यत्वात् प्राप्नोति । त्रैशब्द्यमिति । त्रय एव शब्दास्त्रैशब्द्यम् । लवणं कृत्वा लवणं कृत्य लवणीकृत्येति । ते प्राग्धातोः । किमिदमिति । नियमद्वयसंभवात्प्रश्नः । तत्र यदा प्रयोगनियमस्तदा तद्व्यनेन लब्धगत्युपसर्गसंज्ञाः परास्यन्ते । यदा तु संज्ञानियमस्तदा प्रादय उपनिषत्पर्यन्ताः स्वरूपेणैव प्रत्यस्यन्ते । यदा तु संज्ञानियमस्तदा प्रादय उपनिषत्पर्यन्ताः स्वरूपेणैव प्रत्यवसृश्यन्ते संज्ञाया अनिष्पादात् । अनेनैकवाक्यतामापन्नैः पूर्वसूत्रैस्तस्याविधानात् । अनुकरणस्येति । अनुकरणं चानितिपरमित्यत्रैतद्व्याख्यातम् । संज्ञानियमे सिद्धमिति अनितिपरमिति न वक्तव्यम् । अनेनैव नियमेन खाडितिकृत्वेत्यत्र संज्ञानिरासस्य सिद्धत्वात् । उत्तरं च सूत्रद्वयं न कर्तव्यं भवति । परव्यवहितानां गत्युपसर्गसंज्ञयोर्निवारणार्थं तु प्रयोगस्येत्यर्थः ।

द्धम् *। संज्ञानियमे सति सिद्धमेतद्भवति । अस्तु तर्हि संज्ञानियमः । उभयोरनर्थकं वचनमनिष्टादर्शनात् * । उभयोरपि पक्षयोर्वचनमनर्थकम् । किं कारणम् । अनिष्टादर्शनात् । नहि कश्चित्प्रपचतीति प्रयोक्तव्ये पचति प्रेति प्रयुङ्क्ते यदि चानिष्टं दृश्येत ततो यत्नार्हं स्यात् । उपसर्जनसन्निपाते तु पूर्वपरव्यवस्थार्थम् *। उपसर्जनसन्निपाते तु पूर्वपरव्यवस्थार्थमेतद्वक्तव्यम् । ऋषभं कूलमुद्रुजमृषभं कूलमुद्रुहम् । अत्र गतेः प्राग्धातोः प्रयोगो यथा स्यात् । यद्युपसर्जनसन्निपाते पूर्वपरव्यवस्थार्थमिदमुच्यते सुकटंकराणि वीरणानीत्यत्र गतेः प्राग्धातोः प्रयोगः प्राप्नोति । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति नात्र गतेः प्राक्प्रयोगो भवतीति । यदयमीषद्दुःसुषु कृच्छ्राकृच्छ्रार्थेषु खलिति खकारमनुबन्धं करोति । कथं कृत्वा ज्ञापकम् । खित्करणे एतत्प्रयोजनं खितीति मुम् यथा स्यात् । यदि चात्र गतेः प्राक्प्रयोगः स्यात् खित्करणमनर्थकं स्यात् । अस्त्वत्र मुम् । अनव्ययस्येति प्रतिषेधो भविष्यति । पश्यति त्वाचार्यः नात्र गतेः प्राग् धातोः प्रयोगो भवतीति ततः खकारमनुब-

---

भ्युपगमे सिद्धमिति । लाघवादस्यैव पक्षस्य युक्तत्वात् । उभयोरिति । भाषायां परव्यवहितप्रयोगो न दृश्यते तत्र किं प्रयोगनियमेन वा संज्ञानियमेन वा । यत्र हि लोके संकीर्णः प्रयोगो यथा गौर्गावीति तत्रासाधुपरिहाराय साध्वनुज्ञानं कर्तव्यम् । न त्वसंकीर्ण एव प्रयोगे स्थिते शास्त्रस्य किंचिदस्ति प्रयोजनम् । छन्दसि तु परव्यवहितप्रयोगो दृश्यत एव । उपसर्जनसन्निपात इति । यद्यपि लोके विपरीतः प्रयोगो न दृश्यते तथापि कूलमुद्रुजमित्यादौ द्वयोरप्युपपदत्वात्समासे कृते उपसर्जनं पूर्वमिति शास्त्रदर्शनात्पर्यायेण पूर्वनिपातेन भाव्यं कूलमुद्रुज उत्कूलं रुज इत्येवं यो भ्राम्येत्तं प्रतीदं सूत्रं कर्तव्यमित्यर्थः । सुकटं कराणीति । सुखेन कटाः क्रियन्त इति कर्तृकर्मणोश्च भूकृञोरिति खल् । तत्रास्मान्नियमात्कटं सुकराणीति प्राप्नोति । अस्त्वत्रेति । शास्त्रेण प्राप्नोतु प्रतिषेधात्तु नैव

न्थं करोति । नैतदस्ति ज्ञापकम् । यद्यत्र गतेः प्राक्प्रयोगः स्यात्स्यादेवात्र मुमागमः । कथम् । कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वस्यापि ग्रहणं भवतीति । तस्मान्नार्थ एवमर्थेन प्राग्धातुवचनेन । कथमृषभं कूलमुद्रुजमृषभं कूलमुद्वहम् । नैष दोषः । नैष उदिरुपपदं किं तर्हि विशेषणम् । उदि कूले रुजिवहोः । उत्पूर्वाभ्यां रुजिवहिभ्यां कूले उपपदे इति ॥ कर्मप्रवचनीयाः ॥८३॥ किमर्थं महती संज्ञा क्रियते । अन्वर्थसंज्ञा यथा विज्ञायेत । कर्म प्रोक्तवन्तः कर्मप्रवचनीया इति । के पुनः कर्म प्रोक्तवन्तः । ये संप्रति क्रियां नाहुः । के च संप्रति क्रियां नाहुः । ये अप्रयुज्यमानस्य क्रियामाहुः ते कर्मप्रव-

---

प्रयुज्यतइत्यर्थः । खित्करणादव्ययस्यापि भवत्विति चेत् । नैतदस्ति । अनव्ययस्येति निषेधस्य प्रत्यक्षत्वाद्बाधितुमशक्यत्वात् प्रयोगनियमस्यान्यत्र सावकाशत्वाद्बाधेपि न का चित्क्षतिः । स्यादेवेति । कटं सुकराणीत्येवमपि प्रयोगे स्यादेवमित्यर्थः । कर्मप्रवचनीयाः । किमर्थमिति । लाघवार्थत्वात्संज्ञाकरणस्य लाघवप्रकर्षाय एकाक्षरा द्व्यक्षरा वा संज्ञा कार्येति भावः । अन्वर्थसंज्ञेति । अर्थमनुगता अर्थेन वा अनुगता अङ्गीकृतप्रवृत्तिनिमित्ता या संज्ञा सा ऽन्वर्थसंज्ञा । कर्म प्रोक्तवन्त इति । प्रयुज्यमाने क्रियापदे क्रियाविशेषं द्योतितवन्त इत्यर्थः । क्रियां नाहुरिति । क्रियाविशेषं न द्योतयन्तीत्यर्थः । ये अप्रयुज्यमानस्य क्रियामाहुरिति । शाकल्यस्य संहितामनुप्रावर्षदिति वाक्ये ऽप्रयुज्यमानस्य निश्शमेर्या क्रिया तत्कृतो वर्षसंहितयोर्हेतुहेतुमद्भावलक्षणः संबन्ध इत्ययमर्थो ऽनुशब्दसन्निधौ प्रतीयते । तदयमनुः संहितामिति द्वितीययाभिहितं संबन्धमवच्छिनत्ति । विशिष्टक्रियाभिजनितत्वेन हेतुहेतुमद्भावलक्षणविशेषरूपतया वा तत्सन्निधौ संबन्धस्य संप्रत्ययात् । तथा हि । क्रियायास्तावदयं न वाचकः । कारकविभक्तिप्रसङ्गात् । शेषविभक्तिसंबन्धस्याप्रतीतिप्रसङ्गाच्च । अत एव न क्रियापदाक्षेपकः । यथा प्रादेशं विपरिलिखतीति विशब्दो विमानक्रियाया आक्षेपक इति प्रादेशमिति कर्मणि द्वितीया । क्रियाविशेषद्योतकत्वमपि क्रियापदसन्निधाने दृष्टमिति अत्र न संभवतीति पारिशेष्यात्संबन्धावच्छेदहेतुरनुः संपद्यते । तथा चोक्तं हरिणा । क्रियाया द्योतको नायं संबन्धस्य न वाचकः । नापि क्रियापदाक्षेपी संबन्धस्य तु भेदक इति । तत्र क्रियामाहुरिति क्रियाशब्देन तदुपजनितसंबन्धविशेष उपचारादुच्यते । आहुरित्यस्यापि द्योतयन्ती-

चनीयाः ॥ अनुर्लक्षणे ॥ ८४ ॥ किमर्थमिदमुच्यते । कर्मप्रवचनीयसंज्ञा यथा स्यात् । गत्युपसर्गसंज्ञे मा भूतामिति । किं च स्यात् । शाकल्यस्य संहितामनुप्रावर्षत् । गतिर्गताविति निघातः प्रसज्येत । यद्येवं वेरपि कर्मप्रवचनीयसंज्ञा वक्तव्या । वेरपि निघातो नेष्यते । प्रादेशं विपरिलिखतीति । अस्त्यत्र विशेषः । नात्र वेर्लिखिं प्रति क्रियायोगः किं तर्ह्यप्रयुज्यमानम् । प्रादेशं विमाय परिलिखतीति । यद्येवमनोरपि कर्मप्रवचनीयसंज्ञया नार्थः । अनोरपि न वृषिं प्रति क्रियायोगः किं तर्ह्यप्रयुज्यमानम् । शाकल्येन सुकृतां संहितामनुनिशम्य देवः प्रावर्षत् । इदं तर्हि प्रयोजनं द्वितीया यथा स्यात् । कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीयेति । अत उत्तरं पठति । अनुर्लक्षणे वचनानर्थक्यं सामान्यकृतत्वात् * । अनुर्लक्षणे वचनानर्थक्यम् । किं कारणम् । सामान्यकृतत्वात् । सामान्येनैवात्र कर्मप्रवचनीयसंज्ञा भविष्यति । लक्षणेत्थंभूताख्यानभागवीप्सासु प्रतिपर्यनव इति । हेत्वर्थं तु वचनम् * । हेत्वर्थमिदं वक्तव्यम् ।

त्ययमर्थः । क्व चित्तु प्रवृत्तिनिमित्ताभावेपि वचनसामर्थ्यादियं संज्ञा प्रवर्तते । यथा सुः पूजायामिति षत्वादिनिवृत्तये गत्युपसर्गसंज्ञाबाधनार्था । अनुर्ल । किमर्थमिति । लक्षणेत्थंभूताख्यानेत्यनेनैव सिद्धत्वादिति प्रश्नः । इतरः शिष्यबुद्धिपरीक्षार्थं जात्युत्तरं ददाति । कर्मप्रवचनीयसंज्ञेति । निघात इति । निपातत्वादाद्युदात्तो ऽनुरिष्यते । नात्र वेरिति । नहि प्रादेशो लिख्यते । किं तर्हीति । धातुं प्रतीति वाक्यशेषः । प्रादेशे च योग्या क्रिया वेराक्षिप्यते ति सामर्थ्याद्विमानक्रियाया आक्षेपः । शाकल्येन सुकृतामिति । अत्र वाक्ये या निशमनक्रिया तत्कृतो वर्षसंहितयोः संबन्धावच्छेदो ऽनुना प्रतिपाद्यतइति नास्ति वर्षक्रियायोगोनोरित्यर्थः । अनुर्लक्षणइति । सूत्रानुकरणमेतत् । सामान्यकृतत्वादिति । सामान्यं साधारणं यत्सूत्रमर्थान्तरसंज्ञान्तरनिर्देशात्तेनैव कृतत्वात्सिद्धत्वादित्यर्थः । हेत्वर्थमिति । हेतुरर्थः प्रयोजनम् । प्रयोजक एतस्य वचनस्येत्यर्थः । हेतुरिति । अन्वयव्यतिरेकाभ्यां वर्षं प्रति संहितायाः

हेतुः शाकल्यस्य संहिता वर्षस्य न लक्षणम् । किं वक्तव्यमेतत् । नहि । कथमनुच्यमानं गंस्यते । लक्षणं हि नाम स भवति येन पुनःपुनर्लक्ष्यते । न यः सकृदपि निमित्तत्वाय कल्पते । सकृच्चासौ शाकल्येन सुकृतां संहितामनुनिशम्य देवः प्रावर्षदिति । स तर्हि तथा निर्देशः कर्तव्यः अनुर्हेताविति । अथेदानीं लक्षणेन हेतुरपि व्याप्तो भवति नार्थोनेन । लक्षणेन हेतुरपि व्याप्तो नह्यवश्यं तदेव लक्षणं भवति येन पुनःपुनर्लक्ष्यते किं तर्हि यत्सकृदपि निमित्तत्वाय कल्पते तदपि लक्षणं भवति । तद्यथा । अपि भवान्कमण्डलुपाणिं छात्रमद्राक्षीदिति । सकृदपि असौ कमण्डलुपाणिश्छात्रो दृष्टस्तस्य तदेव लक्षणं भवति । एतदेव तर्हि प्रयोजनम् । द्वितीया यथा स्यात् । कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीयेति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । सिद्धात्र द्वितीया कर्मप्रवचनीययुक्तइत्येव । न सिद्ध्यति । परत्वाद्धेत्वाश्रया तृतीया प्राप्नोति ॥ आङ्मर्यादावचने ॥८९॥ आङ्मर्यादाभिविध्योरिति वक्तव्यम् । इहापि यथा स्यात् । आकुमारं यशः पाणिनेरिति । तत्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्त-

---

कारणत्वावगमादित्यर्थः । किं वक्तव्यमिति । हेतोर्लक्षणत्वं नास्तीति किं परिभाषितव्यमिति मत्वा पृच्छति । येन पुनः पुनरिति । पौनःपुन्येन साहचर्यावगमे लक्ष्यलक्षणभावो भवतीति भावः । अथेदानीमिति । येनोक्तं स तर्हि तथेति स एव सन्दिहानः पृच्छति । व्याप्त इति । हेतुविषयत्वाल्लक्षणस्य तेन हेतुर्व्याप्तो भवति । लक्षणेनेति । सिद्धान्तवादी । तदपि लक्षणमिति । कार्योत्पत्तिनिमित्तमपि तद्विशेषावगमहेतुत्वाल्लक्षणं भवतीत्यर्थः । परत्वादिति । येन नाप्राप्तिन्यायेन कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीया षष्ठ्या एव बाधिका तां तु परत्वात्तृतीया बाधेत पुनः संज्ञाविधाने तु स्थानान्तरप्राप्त्या द्वितीया हेतुतृतीयां बाधते । आङ् मर्या । अयत्र मर्यादाभिविध्योर्भेदेन निर्देशदर्शनाद्विना तेनेति मर्यादा सह तेनेत्यभिविधिरित्यर्थभेदं मत्वा वार्तिकं पठति ।

म् । मर्यादावचनइत्येव सिद्धम् । एषास्य यशसो मर्यादा ॥ लक्षणेत्थंभूताख्यानभागवीप्सासु प्रतिपर्यनवः ॥९०॥ कस्य लक्षणादयोर्था निर्दिश्यन्ते । वृक्षादीनाम् । किमर्थं पुनरिदमुच्यते । कर्मप्रवचनीयसंज्ञा यथा स्यात् गत्युपसर्गसंज्ञे मा भूतामिति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । यत्क्रियायुक्तास्तं प्रति गत्युपसर्गसंज्ञे भवतः । न च वृक्षादीन्प्रति क्रियायोगः । इदं तर्हि प्रयोजनं द्वितीया यथा स्यात् । कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीयेति । वृक्षं प्रति विद्योतते वृक्षमनु विद्योतते इति ॥ अधिपरी अनर्थकौ ॥९३॥ किमर्थमधिपर्योरनर्थकयोः कर्मप्रवचनीयसंज्ञोच्यते । कर्मप्रवचनीयसंज्ञा यथा स्यात् गत्युपसर्गसंज्ञे मा भूतामिति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । यत्क्रियायुक्तौ तं प्रति गत्युपसर्गसंज्ञौ भवतः । अनर्थकौ चेमौ । इदं तर्हि प्रयोजनं पञ्चमी यथा स्यात् । पञ्चम्यपाङ्परिभिरिति । कुतः पर्यागम्यतइति । सिद्धं तु पञ्चम्यपादानइत्येव । आतश्चापादानपञ्चम्येव । यत्राधिशब्देन योगे पञ्चमी न विधीयते तत्रापि च श्रूयते कुतो ऽध्यागम्यते इति । एवं तर्हि सिद्धे स-

---

आकुमारमिति । कुमारानपि यशः प्राप्तमित्यर्थः । मर्यादावचनइत्येवेति । वचनग्रहणस्येदं प्रयोजनमवान्तरभेदपरिहारेण परिच्छेदहेतुमात्रं मर्यादा यथा गृह्येत । लक्षणेत्थम् । कस्येति । किं यथा विभक्तिसमीपादयो ऽव्ययार्थास्तथा लक्षणादयः प्रत्यादीनामथ पदान्तरवाच्याः सन्तो विषयभावेन संज्ञायाः प्रत्यादीनां वा निर्दिष्टा इति प्रश्नः । वृक्षादीनामिति । वृक्षं प्रति विद्योतते विद्युदिति वृक्षो विद्योतनस्य लक्षणम् । प्रत्यादयस्तु प्राप्तिक्रियाजनितसंबन्धविशेषावच्छेदहेतवः । किमर्थमिति । वृक्षं वृक्षं प्रति सिञ्चतीत्यत्र कर्मत्वाद् द्वितीया सिद्धेति तद्विधानार्थं तावदिदं न भवति । प्रत्यादीनां च क्रियाविशेषानवद्योतनात् क्रियायोगाभावाद्गत्युपसर्गसंज्ञाबाधनार्थमपि नोपयुज्यतइति प्रश्नः । वृक्षं प्रतीति । अकर्मकत्वाद् द्युतेः कर्मणि द्वितीया नास्ति ।

ति यदनर्थकयोरुपसर्गसंज्ञा बाधिकां कर्मप्रवचनीयसंज्ञां
शास्ति तज्ज्ञापयत्याचार्यः अनर्थकानामप्येषां भवत्य-
र्थवत्कृतमिति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । निपा-
तस्यानर्थकस्य प्रातिपदिकत्वं चोदितं तन्न वक्तव्यं
भवति । अथ वा नेमावनर्थकौ । किं तर्ह्यनर्थकावि-
त्युच्यते अनर्थान्तरवाचिनावनर्थकौ धातुनोक्तां क्रि-
यामाहतुः । तदविशिष्टं भवति । यथा शङ्खे पयः ।
यद्येवं धातुनोक्तत्वात्तस्यार्थस्योपसर्गप्रयोगो न प्रा-
प्नोति उक्तार्थानामप्रयोग इति । उक्तार्थानामपि प्र-
योगो दृश्यते । तद्यथा । अपूपौ द्वावानय ब्राह्मणौ
द्वावानयेति ॥ अपिः पदार्थसंभावनान्ववसर्गगर्हासमु-

अधिपरी । किमर्थमिति । अनर्थकयोः क्रियायोगाभावात्संज्ञान्तरबाधनार्थं
संज्ञाविधानं नोपयुज्यते । नापि परियोगे पञ्चमीविधानार्थम् । अपेन साह-
चर्याद्वर्जनविषयपरियोगे तस्या विधानात् अपादानसंज्ञाभावे चाधिशब्दस्य प्र-
योग एव परियोगे तन्निमित्तायाः पञ्चम्याः सिद्धत्वादिति प्रश्नः । अथ वेति ।
पूर्वापरितोषिणेदमुच्यते । यस्य शब्दस्य वाच्यं द्योत्यं वा वस्तु न संभवति तस्य
वाक्यार्थेऽनुपयोगात् प्रयोगानुपपत्तिः । तस्मादर्थशब्द इह प्रयोजनवाची
तेन योऽर्थोऽनयोर्द्योत्यस्तस्य प्रकरणादिवशात्संप्रत्ययान्निष्प्रयोजनावेतावु-
च्येते । धातुनोक्तामिति । प्रकरणादिसामर्थ्यावगतविशेषां धातुनोक्तां क्रिया-
मित्यर्थः । आहतुरिति । द्योतयत इत्यर्थः । तदविशिष्टमिति । तत् क्रिया-
लक्षणं वस्त्वविशिष्टम् । अधिपरिसन्निधानेऽप्यनाहितविशेषमित्यर्थः । यथेति ।
शङ्खे न्यस्तं क्षीरं शौक्ल्येनाभिन्नं शङ्खादित्यर्थः । यद्येवमिति । धातोर्वाचक-
त्वात्तस्य प्रयोगं नाक्षिपति तेन विना तयोः प्रयोगासंभवादुपसर्गग्रहणं चा-
धिपर्योरुपलक्षणार्थम् । उक्तार्थानामपीति । प्रकरणादिवशादवगतार्थानामपि
स्फुटतरावगत्यर्थः प्रयोगो लोके भवति । न चानियमप्रसङ्गः । येषामेव हि
गतार्थानां प्रयोगो दृश्यते तएव प्रयुज्यन्ते न तु वृक्षस्तरुः पादप इति तथा
प्रयोगादर्शनात् । अपूपौ द्वाविति । अपूपावित्यत एवावगते द्वित्वे द्विशब्दस्या-
पि प्रयोगो लोके दृश्यते । एतदुक्तं भवति । यथा यावशब्दो वाक्यान्तरविषयो
ऽन्य एव । अन्यश्च यावकशब्दः । यथा च ऋषभशब्दो वृषभशब्द इति च । तथै-
वागच्छत्यध्यागच्छति पर्यागच्छतीति च । तदत्र विषये धातोरधिपर्योश्च सहा-
भिधायित्वमङ्गीकर्तव्यम् । अपिः पदार्थ । इहेति । यथा ऽपिशब्दस्य कर्मप्रव-

च्चयेषु ॥९६॥ इह कस्मान्न भवति । सर्पिषोऽपि स्यात् । गोमूत्रस्यापि स्यात् । किं च स्यात् । द्वितीया प्रसज्येत कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीयेति । नैष दोषः । नेमे अप्यर्था निर्दिश्यन्ते । किं तर्हि परपदार्था इमे निर्दिश्यन्ते । एतेष्वर्थेषु यत्पदं वर्तते तत्प्रत्यपिः कर्मप्रवचनीयसंज्ञो भवतीति । अथ वा यदत्र कर्मप्रवचनीययुक्तं नादः प्रयुज्यते । किं पुनस्तत् । बिन्दुः । बिन्दोस्तर्हि कस्मान्न भवति । उपपदविभक्तेः कारकविभक्तिर्बलीयसीति प्रथमा भविष्यति ॥ अधिरीश्वरे ॥९७॥ अधिरीश्वरवचने उक्तम् *। किमुक्तम् । यस्य चेश्वरवचनमिति कर्तृनिर्देशश्चेदवचनात्सिद्धम् । अप्रथमानुपपत्तिस्तु । स्ववचनात् सिद्धमिति । अधिः स्वं प्रति कर्मवचनीयसंज्ञो भवतीति

चनीयसंज्ञायां सत्यां स्यादित्यत्रोपसर्गाश्रयं षत्वं न भवत्येवं सर्पिः शब्दाद्द्वितीया कस्मान्न भवतीति प्रश्नः । इतरो भवत्यवाचापिः संज्ञेत्याह । किं च स्यादिति । नेमे इति । यद्यपिशब्दार्था इमे निर्दिश्येरन् पदार्थग्रहणमनर्थकं स्यात् । स्वपदार्थाव्यभिचारात् । संभावनादीनां चोपादानमनर्थकं स्यात् तेषामपिपदार्थत्वात् । परपदार्था इति । स्यादित्यादेः परस्य पदस्यामी अर्था इत्यर्थः । तदयमर्थः । स्यादित्यादिपदं कर्तृसामान्यवाच्यपि यदा सामर्थ्यात्कर्तृविशेषे बिन्दौ वर्तते तदा तत्प्रत्यपिः कर्मप्रवचनीयः । सर्पिःशब्दस्तु समुदायएव वर्तते नावयवे । अत एवाऽवयवोपजनितव्यतिरेके षष्ठी भवति । अथ वेति । बिन्दुकर्तृकत्वं क्रियायाः द्योतयितुमपिः प्रयुज्यते इति बिन्दुं प्रति कर्मप्रवचनीयो ऽपिः न तु सर्पिःप्रतीति भावः । बिन्दोस्तर्हीति । ननु यदा बिन्दुशब्दो न प्रयुज्यते तदापिः कर्मप्रवचनीयः । तदुच्यते वृत्तिकारैः । पदान्तरस्याप्रयुज्यमानस्यार्थः पदार्थ इति । न चाप्रयुक्ते द्वितीया विधातुं शक्या । अत्राहुः । पदार्थग्रहणमिहोपलक्षणार्थमुपात्तं तेन यस्मिन् पदार्थे पदान्तरस्याभिधानशक्तिर्नास्ति तत्रापिः कर्मप्रवचनीयः । ततश्च गतार्थो बिन्दुशब्दो यदा विस्पष्टप्रतिपत्तये प्रयुज्यते तदाप्यपिः कर्मप्रवचनीयसंज्ञो भवति । उपपदविभक्तेरिति । कारकविभक्तिरत्र प्रथमा । सर्वत्रैव वाक्ये ऽवश्यभाव्यं क्रिययास्ततः सत्तया । तत्र बिन्दोः प्रथमं स्यादित्यनेन संबन्धोऽन्तरङ्गः पश्चात्तु तद्द्वारको ऽपिशब्देन । अधि । उक्तमिति । वक्ष्यमाणमपि बुद्ध्या निरूपितत्वादुक्तमित्युक्तम् ।

वक्तव्यम् ॥ लः परस्मैपदम् ॥९९॥ लादेशे परस्मैपदग्रहणं पुरुषबाधितत्वात् *। लादेशे परस्मैपदग्रहणं कर्तव्यम् । किं कारणम् । पुरुषबाधितत्वात् । इह वचने हि संज्ञा बाधनम् *। इह हि क्रियमाणे अनवकाशा पुरुषसंज्ञा परस्मैपदसंज्ञां बाधेत । परस्मैपदसंज्ञाप्यनवकाशा सा वचनाद्भविष्यति । सावकाशा परस्मैपदसंज्ञा । कोवकाशः । शतृक्वसू अवकाशः । सिचि वृद्धौ तु परस्मैपदग्रहणं ज्ञापकं पुरुषाबाधकत्वस्य *। यदयं सिचि वृद्धिः परस्मैपदेष्विति परस्मैपदग्रहणं करोति तज्ज्ञापयत्याचार्यः न पुरुषसंज्ञां परस्मैपदसंज्ञा बाधतइति ॥ तिङस्त्रीणित्रीणि प्रथममध्यमोत्तमाः ॥१०१॥ प्रथममध्यमोत्तमसंज्ञायामात्मनेपदग्रहणं समसंख्यार्थम् *। प्रथमम-

---

कर्तृनिर्देशश्चेदिति । यदीश्वरवचनमित्यनेन पदेनेश्वरः स्वामी भृत्यनियोगादौ यः कर्ता स निर्दिश्यते तदानेन स्वामिनः सप्तमी विधीयते । अधिब्रह्मदत्ते पञ्चाला इति । तत्राधिकरणत्वादेव सप्तमी सिद्धा । ब्रह्मदत्ते स्थिताः पञ्चाला इत्यर्थावगमात् । पञ्चाला इति च प्रथमा न प्राप्नोति । कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीयया बाधितत्वात् । स्ववचनादिति । अधिब्रह्मदत्ते पञ्चाला इत्यस्याऽन्यथासिद्धत्वादधिस्वे इति वक्तव्यम् अधिपञ्चालेषु ब्रह्मदत्त इत्यर्थम् । ईश्वरवचनमिति च कर्तृषष्ठ्या समासः । ईश्वरेण यदुच्यते स्वतन्त्रकर्मप्रवचनीययुक्ते सप्तमीति । यदि वा यस्य संबन्धिन ईश्वरस्य वचनं सप्तमी तत्र । पञ्चालेष्वासनादिक्रियोपजनिते संबन्धे षष्ठ्यां प्राप्तायां सप्तमी विधीयते । स्वं च प्रत्यधेः कर्मप्रवचनीयसंज्ञा न तु स्वामिनः प्रथमैव भवति । लः परस्मैपदम् । लः इत्यादेशापेक्षा षष्ठी । लादेशाः परस्मैपदसंज्ञा इत्यर्थः । लादेशइति । लस्येत्यत्र परस्मैपदमिति वक्तव्यम् । इह तु वचने एकसंज्ञाधिकारात्परस्मैपदसंज्ञां शतृक्वस्वोः सावकाशां पुरुषसंज्ञास्तिङ्क्षु बाधेरन्नित्यर्थः । सिचि वृद्धौ त्विति । अस्मादेव लिङ्गादेकसंज्ञाधिकारोऽत्र बाध्यतइति भावः । आत्मनेपदसंज्ञया परस्मैपदसंज्ञाया बाधनं यथा स्यादित्येवमर्थं त्विह प्रकरणेऽनयोः संज्ञयोर्विधानम् । सामान्यापेक्षं च ज्ञापकमित्यात्मनेपदसंज्ञयापि पुरुषसंज्ञानां समावेशो भवति । अन्यथा पुरुषसंज्ञाः सावकाशास्तिङ्क्षु अनवकाशया आत्मनेपदसंज्ञया बाधेरन् । तिङस्त्रीणि । तिङां षट् त्रिकाः संज्ञास्तिस्र इति वैषम्याद्यथासं-

ध्यमोत्तमसंज्ञायामात्मनेपदग्रहणं कर्तव्यम्। आत्मनेपदानां च प्रथममध्यमोत्तमसंज्ञा भवन्तीति वक्तव्यम्। किं प्रयोजनम्। समसंख्यार्थम्। संख्यातानुदेशो यथा स्यात्। अक्रियमाणे ह्यात्मनेपदग्रहणे तिस्रः संज्ञाः षट् संज्ञिनः वैषम्यात्संख्यातानुदेशो न स्यात्। क्रियमाणेऽपि चात्मनेपदग्रहणे आनुपूर्व्यवचनं च *। आनुपूर्व्यवचनं च कर्तव्यम्। अक्रियमाणे हि कस्य चिदेव त्रिकस्य प्रथमसंज्ञा स्यात् कस्य चिदेव मध्यमसंज्ञा कस्य चिदेवोत्तमसंज्ञा स्यात्। न वैकशेषनिर्देशात् *। यत्तावदुच्यते आत्मनेपदग्रहणं कर्तव्यं समसंख्यार्थमिति तन्न कर्तव्यम्। संज्ञा अपि षडेव निर्दिश्यन्ते। कथम्। एकशेषनिर्देशात्। एकशेषनिर्देशोऽयम्। अथैकस्मिन्नेकशेषनिर्देशे सति किमयं कृतैकशेषाणां द्वन्द्वः प्रथमश्च प्रथमश्च प्रथमौ। मध्यमश्च मध्यमश्च मध्यमौ। उत्तमश्चोत्तमश्चोत्तमौ। प्रथमौ च मध्यमौ च उत्तमौ च प्रथममध्यमोत्तमा इति। आहो स्वित्कृतद्वन्द्वानामेकशेषः। प्रथमश्च मध्यमश्चोत्तमश्च प्रथममध्यमोत्तमाः प्रथममध्यमोत्तमाश्च प्रथममध्यमोत्तमाश्च प्रथममध्यमोत्तमा इति। किं चातः। यदि कृतैकशेषाणां द्वन्द्वः। प्रथम-

---

ख्यं न प्राप्नोतीति मत्वाह। प्रथमेति। आत्मनेपदग्रहणे च पृथक् क्रियमाणे सूत्रं परस्मैपदविषयमेव भवतीति वाक्यभेदादेकेन वाक्येन परस्मैपदानां त्रयाणां तिस्रः संज्ञा द्वितीयेनात्मनेपदानामिति सिद्धमिष्टम्। वैषम्यादिति। यद्यप्येकैकस्य त्रिकस्यानेकसंज्ञाकरणे प्रयोजनाभावः तथापि कस्य चित्त्रिकस्य का चित्संज्ञेत्येतावल्लभ्येत न तु यथाभिमतविषयविभागलाभः। आनुपूर्व्यवचनं चेति। अत्र सूत्रे त्रिकाणामुच्चारणं नास्ति केवलं त्रीणि त्रीणीति वीप्सया प्रतिपत्तिस्तेषां तत्रानियमप्रसङ्गे नियमार्थमानुपूर्व्यग्रहणं च कर्तव्यमित्यर्थः। एकशेषनिर्देशादिति। आकृत्यभिधानाश्रयेण प्रत्याख्यातं सूत्रं शास्त्रप्रक्रियासंपत्त्यर्थमेव संपद्यते। अथैतस्मिन्निति। उभयथा संभवात्प्रश्नः। प्रथमम्मध्यम-

मध्यमयोः प्रथमसंज्ञा प्राप्नोति । उत्तमप्रथमयोर्मध्यमसंज्ञा प्राप्नोति । मध्यमोत्तमयोरुत्तमसंज्ञा प्राप्नोति । अथ कृतद्वन्द्वानामेकशेषः न दोषो भवति । यथा न दोषस्तथास्तु । किं पुनरत्र न्याय्यम् । उभयमित्याह । उभयं हि दृश्यते । तद्यथा । बहुशक्ति किटकं बहूनि शक्तिकिटकानि । बहुस्थाली पिठरं बहूनि स्थालीपिठराणि । यदप्युच्यते क्रियमाणेप्यात्मनेपदग्रहणे ऽआनुपूर्व्यवचनं कर्तव्यमिति । न कर्तव्यम् । लोकत एतत्सिद्धम् । तद्यथा लोके विहव्यस्य द्वाभ्यां द्वाभ्यामग्निरुपस्थेय इति न चोच्यते ऽआनुपूर्व्येणेति आनुपूर्व्येण चोपस्थीयतइति ॥ विभक्तिश्च ॥१०४॥ त्रीणित्रीणीत्यनुवर्तते उताहो न । किं चातः । यद्यनुवर्तते । अष्टन आ विभक्तावित्यात्वं न प्राप्नोति । अथ निवृत्तम् । प्रथमयोः पूर्वसवर्ण इत्यत्र प्रथमयोरेव ग्रहणं प्राप्नोति । यथेच्छसि तथास्तु । ऽअस्तु तावदनुवर्ततइति । ननु चोक्तमष्टन ऽआ विभक्तावित्यात्वं न प्राप्नोतीति । वचनाद्द्वि-

---

योरिति । प्रसिद्धिमाश्रित्यैतदुच्यते । व्याख्यानान्निर्णय इति मत्वाह । कृतद्वन्द्वानामिति । बहुशक्ति किटकमिति । एकशेषे कृते द्वन्द्वः । जातिरप्राणिनामित्येकवद्भावः । बहुशब्दस्यात्र वैपुल्यवचनइत्येकवचनम् । समुदायस्य वैपुल्यमवयवानां प्रचयाद्भवति । यदा तु समाहारद्वन्द्वे कृते एकशेषः क्रियते तदा बहूनि शक्तिकिटकानीति भवति । लोकत इति । यथा पङ्क्तिस्थेषु ब्राह्मणेषु द्वौद्वौ ब्राह्मणावानयेत्युक्ते ऽआनुपूर्व्येणानयनं भवति न तु व्युत्क्रमेण तथेहापि भवतीत्यर्थः । विहव्यस्येति । विहव्याख्यस्य सूक्तस्य द्वाभ्यां द्वाभ्यामग्निरुपस्थेय इत्युक्ते ऽआनुपूर्व्येण ऋग्द्वयं गृह्यते न तु व्युत्क्रमेण । विभक्तिश्च । सति प्रयोजने स्वरितत्वप्रतिबद्धे शब्दानामनुवृत्त्यननुवृत्ती भवतः । लिङ्गदर्शनं च पक्षद्वयेप्यस्ति इति संदेहात्प्रश्नः । त्रीणित्रीणीति । आत्वं न प्राप्नोतीति । नह्यष्टन्शब्दात्परं युगपत्त्रिकमस्ति । प्रथमयोरिति । प्रत्येकं संज्ञित्वे विभक्तिसमुदायस्य विभक्तिग्रहणेनाग्रहणात्प्रथमयोरिति समुदायद्वयापेक्षानुपपत्तौ प्रत्यययोरेव द्वयोर्ग्रहणं प्राप्नोतीत्यर्थः । वचनादिति ।

ष्यति । अथ वा पुनरस्तु निवृत्तम् । ननु चोक्तं प्रथमयोः पूर्वसवर्ण इति प्रथमयोरेव ग्रहणं प्राप्नोतीति । नैष दोषः । अचीत्यनुवर्तते । न चाजादी प्रथमौ प्रत्ययौ स्तः । ननु चैवं विज्ञायते ऽजादी यौ प्रथमौ अजादीनां वा यौ प्रथमाविति । यत्तर्हि तस्माच्छसो नः पुंसीत्यनुक्रान्तं पूर्वसवर्णं प्रतिनिर्दिशति । तज्ज्ञापयत्याचार्यः विभक्त्योर्ग्रहणमिति । अथ वा वचनग्रहणमेव कुर्याद् औजसोः पूर्वसवर्ण इति ॥ युष्मद्युपपदे समानाधिकरणे स्थानिन्यपि मध्यमः ॥ १०५ ॥ अस्मद्युत्तमः ॥१०७॥ शेषे प्रथमः ॥१०८॥ किमर्थमिदमुच्यते । युष्मदस्मच्छेषवचनं नियमार्थम्*।नियमार्थोयमारम्भः । अथैतस्मिन्नियमार्थे विज्ञायमाने किमयमुपपदनियमः युष्मदि मध्यम एव अस्मद्युत्तम एव । अहोस्वित्पुरुषनियमः युष्मद्येव मध्यमः अस्मद्येवोत्तम इति । किं चातः । यदि पुरुषनियमः

त्रिकस्य युगपत्प्रयोगाभावात्सामर्थ्यात्समुदायवृत्तिर्विभक्तिशब्दो ऽवयवे वर्तिष्यतइति भावः । न चाजादी इति । सुशब्दौशब्दौ प्रथमौ सुश्चाजादिर्न भवतीति प्रत्यययोरजादित्वासंभवादवयवशब्दस्त्रिके समुदाये उपचाराद्वर्तितइति भावः । अजादी याविति । अजादी विशेष्यौ प्रथमयोरिति विशेषणं तेनौजसोरेव ग्रहणमस्त्वित्यर्थः । अजादीनां चेति । अचीत्यनुवर्तते । तत्र व्याख्यानात्तदादिविधिः निर्धारणं चाश्रयिष्यते अजादिषु यौ प्रथमाविति । एवमप्यौजसोरेव ग्रहणं स्यादिति चोद्यम् । यत्तर्हीति । एतान् गाः पश्येत्यत्र नत्वनिवृत्त्यर्थं तस्मादित्युच्यते । औजसोरेव ग्रहणे ऽल्लरात् पूर्वसवर्णदीर्घादुत्तरः शसः सकारो न भवतीति किं तस्मादित्यनेन । तत् क्रियमाणं त्रिकद्वयग्रहणस्य ज्ञापकं संपद्यते । युष्म । किमर्थमिति । किं लादेशविधानवाक्येनैकवाक्यत्वाद्विध्यर्थमिदम् । अथ विहितेषु लादेशेषु नियमार्थमिदमिति प्रश्नः । तत्रैकवाक्यतापक्षे इतरेतराश्रयपरिहाराय भाविनी संज्ञाश्रयितव्येति प्रतिपत्तिलाघवार्थं वाक्यभेदेन नियमपक्षं दर्शयितुमाह । युष्मदस्मदिति । किमयमिति । ननु प्रत्ययस्य प्राधान्यात्तन्नियम एव युक्तः । नैष दोषः । समुदायस्य संचिकीर्षितत्वात् प्राधान्यं तदङ्गत्वात्तु प्रत्ययोपपदयोर्द्वयोरप्यप्राधान्यमित्युभयोरपि नियम आशङ्क्यते । युष्मदि मध्यम एवेति । तुल्यजातीयव्या-

शेषग्रहणं कर्तव्यं शेषे प्रथम इति । किं कारणं मध्यमोत्तमौ नियतौ युष्मदस्मदी अनियते तत्र प्रथमोऽपि प्राप्नोति । तत्र शेषग्रहणं कर्तव्यं प्रथमनियमार्थम् । शेष एव प्रथमो भवति नान्यत्रेति । अथाप्युपपदनियम एवमपि शेषग्रहणं कर्तव्यं शेषे प्रथम इति । युष्मदस्मदी नियते मध्यमोत्तमौ अनियतौ तौ शेषेपि प्राप्नुतः । तत्र शेषग्रहणं कर्तव्यम् । शेषनियमार्थम् । शेषे प्रथम एव भवति नान्य इति । उपपदनियमे शेषग्रहणं शक्यमकर्तुम् । कथम् । युष्मदस्मदी नियते मध्यमोत्तमावनियतौ तौ शेषेपि प्राप्नुतः । ततो वक्ष्यामि प्रथमो भवतीति तन्नियमार्थं भविष्यति । यत्र प्रथमश्चान्यश्च प्राप्नोति तत्र प्रथम एव भवतीति । तत्र युष्मदस्मदन्येषु प्रथमस्य प्रतिषेधः शेषत्वात् * । तत्र युष्मदस्मदन्येषु प्रथमस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । त्वं च देवदत्तश्च पचथः । अहं च देवदत्तश्च पचावः । किं कारणम् । शेषत्वात् । शेषे प्रथम इति प्रथमः प्राप्नोति । सिद्धं तु युष्मदस्मदोः प्रतिषेधात् * । सिद्धमेतत् । कथम् । युष्मदस्मदोः प्रतिषेधात् । शेषे प्रथमः युष्मदस्मदोर्नेति वक्तव्यम् । युष्मदि मध्यमादस्मद्युत्तमो विप्रतिषेधेन * । यु-

वृत्तेर्नियमफलत्वादुत्तमप्रथमौ निवार्येते न त्वजादयः । तूजादिविधिसामर्थ्याद्वा नास्ति तेषां निवारणम् । यत्र प्रथमश्चेति । युष्मदि मध्यम एव अस्मदि उत्तम एवेति युष्मदस्मदोर्नियतत्वात् तयोः पुरुषान्तरं न भवति मध्यमोत्तमयोस्त्वनियतत्वात् शेषेपि तत्प्रसङ्गे प्रथमइति सूत्रमारभ्यमाणं सिद्धे प्रथमे मध्यमोत्तमयोर्निवारणाय नियमार्थं संपद्यते प्रथम एव भवति न मध्यमोत्तमाविति । यथा समे देशे यजेतेति पाक्षिक्यां प्राप्तौ नियमः । तत्रेति । उभयथा नियमे इत्यर्थः । शेषत्वादिति । यत्र केवले युष्मदस्मदी उपपदे स एवाशेषस्तत्र माभूत् प्रथमः । यत्र त्वन्यसहिते ते स्तः तत्र समुदायस्य युष्मदस्मद्ग्रहणेनाग्रहणाच्छेषत्वमेवेति प्रथमप्रतिषेधो वक्तव्यः । स एवाह । सिद्धं त्विति ।

ष्मदि मध्यमादस्मद्युत्तम इत्येतद्भवति विप्रतिषेधेन । युष्मदि मध्यम इत्यस्यावकाशः । त्वं पचसि । अस्मद्युत्तम इत्यस्यावकाशः । अहं पचामि । इहोभयं प्राप्नोति । त्वं चाहं च पचावः । अस्मद्युत्तम इत्येतद्भवति विप्रतिषेधेन । स तर्हि विप्रतिषेधो वक्तव्यः । त्यदादीनां यद्यत्परं तच्छिष्यतइत्येवमस्मदः शेषो भविष्यति । तत्रास्मद्युत्तम इत्येव सिद्धम् । अनेकशेषभावार्थं तु * । अनेकशेषभावार्थं तु स विप्रतिषेधो वक्तव्यः । यदाचैकशेषो न । कदा चैकशेषो न । सहविवक्षायामेकशेषः । यदा न सहविवक्षा तदैकशेषो नास्ति । न वा युष्मदस्मदोरनेकशेषभावात्तदधिकरणानामप्यनेकशेषभावादविप्रतिषेधः * । न वार्थो विप्रतिषेधेन । किं कारणम् । युष्मदस्मदोरनेकशेषभावात्तदधिकरणानामपि युष्मदस्मदधिकरणानामपि एकशेषेण न भवितव्यम् । त्वं चाहं च पचसि पचामि चेति । क्रियापृथक्त्वे च द्रव्यपृथक्त्वदर्शनमनुमानमुत्तरत्रानेकशेषभावस्य * । क्रियापृथक्त्वे च

यत्र शेषे युष्मदस्मदी स्तस्तत्र शेषे प्रथमो नेति वक्तव्यमित्यर्थः । चोदक आह । स तर्हीति । आचार्यदेशीय आह । न वक्तव्यमिति । अस्मदः शेष इति । आवां पचाव इति । तत्रास्मद्युत्तम इति । ननु शिष्यमाणस्यास्मदो द्व्यर्थत्वादप्रयुज्यमानेपि युष्मदि तदर्थगतौ मध्यमविधानात् तस्याप्यत्र प्रसङ्ग इति विप्रतिषेध एवाश्रयितव्यः । अत्राहुः । युष्मदर्थे साहचर्याद्यदास्मद्रूपत्वमारोप्यते तदा भेदाभावात् पृथग्युष्मदर्थाभावाद् अस्मदुपपदनिमित्तः सिद्ध उत्तम एवेत्यदोषः । चोदकस्त्वाह । अनेकशेषभावार्थं त्विति । त्वं चाहं च पचाव इत्यत्र प्रयोगे । आचार्यदेशीय आह । नवेति । सहविवक्षाया अभावे यथा युष्मदस्मदोरेकशेषाभावः । एवं तदधिकरणयोरपि क्रिययोर्भेदस्य विवक्षितत्वादाख्यातयोरप्येकशेषाभावे पचसि पचामि चेति पृथगेव प्रयोगान्नार्थो विप्रतिषेधेनेत्यर्थः । एतदेव समर्थयितुमाह । क्रियापृथक्त्व इति । यथा क्रियापृथक्त्वे सति द्रव्यपृथक्त्वं न तु सहविवक्षा एवं द्रव्यपृथक्त्वेपि क्रियापृथक्त्वे न भाव्यं परस्परसाहचर्या-

द्रव्यपृथक्त्वं दृश्यते । तद्यथा । पचसि च पचामि च त्वं चाहं चेति । तदनुमानमुत्तरयोरपि क्रिययोरेकशेषो न भवतीति । एवं च कृत्वा सो ऽप्यदोषो भवति यदुक्तं तत्र युष्मदस्मदन्येषु प्रतिषेधः शेषत्वादिति । तत्रापि ह्येवं भवितव्यम् । त्वं च देवदत्तश्च पचसि च पचति चेति । अहं च देवदत्तश्च पचामि च पचति चेति । यत्तावदुच्यते न वा युष्मदस्मदोरनेकशेषभावात्तदधिकरणानामप्यनेकशेषभावादविप्रतिषेध इति । दृश्यते हि युष्मदस्मदोश्चानेकशेषस्तदधिकरणानां चैकशेषः । तद्यथा । त्वं चाहं च वृत्रहन्नुभौ संप्रयुज्यावहै इति । यदप्युच्यते क्रियापृथक्त्वे च द्रव्यपृथक्त्वदर्शनमनुमानमुतरत्रानेकशेषभावस्येति । क्रियापृथक्त्वे खल्वपि द्रव्यैकशेषो भवतीति दृश्यते । तद्यथा । अक्षाः भज्यन्तां भक्ष्यन्तां दीव्यन्तामिति । एवं च कृत्वा सोपि दोषो भवति । यदुक्तं तत्र युष्मदस्मदन्तेषु प्रतिषेधः शेषत्वादिति । नैष दोषः । परिहृतमेतत् । सिद्धं तु युष्मदस्मदोः प्रतिषेधादिति । स तर्हि प्रतिषेधो वक्तव्यः । शेषे प्रथमो विधीयते । नहि शेषश्चान्यश्च शेष-

---

व्यभिचारात् । एवं च कृत्वेति । द्रव्यपृथक्त्वे सति क्रियापृथक्त्वादित्यर्थः । न तु इदानीमाचार्य आह । यत्तावदिति । एकशेषफलत्वादेकशेष इत्युच्यते । एवं ह्येकप्रथममध्यमोत्तमानामेकशेषो सरूपत्वादिति वाचनिक एकशेषः । तस्मात्कारकभेदेपि क्रियाया अभेदाशेषे आश्रीयमाणे नार्थो विप्रतिषेधेन । दैक एव धातुः प्रयुज्यते तस्माच्च परो लकार एवानेकार्थाभिधायी विरोधाभावात् तत्र पुरुषद्वयप्रसङ्गे युक्तो विप्रतिषेधः । अक्षा इति । शकटाक्षविभीतकाक्षदेवनाक्षाणां सत्त्वविवक्षायामेकशेषस्तत्रावयवक्रियायाः समुदाये आरोपाद्भज्यन्तामित्यादि बहुवचनं सामानाधिकरण्यं चोपपद्यते । यथा द्रव्यैकशेषेपि क्रियापृथक्त्वमेवं द्रव्यपृथक्त्वेपि क्रियैकशेष इत्यर्थः । नहि शेषश्चान्यश्चेति । उपयुक्तादन्यः शेषः । युष्मदस्मदोश्चोपयुक्तयोः सद्भावान्नास्ति शेष-

ग्रहणेन गृह्यते । भवेत्प्रथमो न स्यात् । मध्यमोत्तमावपि न प्राप्नुतः । किं कारणम् । युष्मदस्मदोरुपपदयोर्मध्यमोत्तमावुच्येते । न च युष्मदस्मदी अन्यश्च युष्मदस्मद्ग्रहणेन गृह्यते । यदत्र युष्मद् यच्चास्मत्तदाश्रयौ मध्यमोत्तमौ भविष्यतः । यथैव तर्हि यदत्र युष्मद्यच्चास्मच्च तदाश्रयौ मध्यमोत्तमौ भवतः । एवं योऽत्र शेषस्तदाश्रयः प्रथमो भविष्यति । एवं तर्हि शेष उपपदे प्रथमो विधीयते । उपोच्चारि पदमुपपदम् । यच्चात्रोपोच्चारि न स शेषः यश्च शेषः न तदुपोच्चारि । भवेत् प्रथमो न स्यान्मध्यमोत्तमावपि न प्राप्नुतः । किं कारणम् । युष्मदस्मदोरुपपदयोर्मध्यमोत्तमावुच्येते उपोच्चारि पदमुपपदं यच्चात्रोपोच्चारि न ते युष्मदस्मदी । ये च युष्मदस्मदी न तदुपोच्चारि । एवं तर्हि शेषेण सामानाधिकरण्ये प्रथमो विधीयते । न चात्र शेषेणैव सामानाधिकरण्यम् । भवेत्प्रथमो न स्यान्मध्यमोत्तमावपि तु न प्राप्नुतः । किं कारणम् । युष्मदस्मद्भ्यां सामानाधिकरण्ये मध्यमोत्तमावुच्येते । न चात्र युष्मदस्मद्भ्यामेव सामानाधिकरण्यम् । एवं तर्हि त्यदादीनि सर्वैर्नित्यमित्येवमत्र युष्मदस्मदोः शेषो भविष्यति । तत्र युष्मदि मध्यमः अस्मद्युत्तम इत्येव सिद्धम् । न सि-

---

त्वम् । इतर एतत्सामर्थ्यमविदित्वाह । भवेदिति । इतर आह । यदत्रेति । तत्सन्निधौ शेषत्वाभावात्तन्निबन्धनमेव कार्यं भवतीत्यर्थः । इतरः शेषपदार्थमविद्वानाह । यथैवेति । एतद्विचारणीयमप्युपेक्ष्योपपदार्थं वर्णयितुमाह । एवं तर्हीति । यच्चात्रेति । युष्मदस्मदोः श्रवणात्तदभावे च शेषसद्भावात् । यश्च शेष इति । देवदत्तश्चेति । न तदिति । नहि तस्यैव साधनत्वं किं तर्हि युष्मदस्मदर्थयोरपि । न चात्र शेषेणैवेति । किं तर्हि युष्मदस्मदर्थेनापि तद्भावाच्च शेषत्वाभाव इत्यर्थः । एवं तर्हीति । यद्यप्यनेकशेषे दोष उपक्रान्तस्तथाप्येकशे-

द्धवति । स्थानिन्यपीति प्रथमः प्राप्नोति । त्यदादीनां खल्वपि यद्यत्परं तच्छिष्यते इति यदा भवतः शेषस्तदाश्रयः प्रथमः प्राप्नोति । युष्मदि मध्यमः अस्मद्युत्तम इत्येवोच्यते ताविह न प्राप्नुतः । परमत्वं पचसि परमाहं पचामीति । तदन्तविधिना भविष्यति । इहापि तर्हि तदन्तविधिना प्राप्नुतः । अतित्वं पचति अत्यहं पचतीति । ये चाप्येते समानाधिकरणवृत्तयस्तद्धितास्तत्र मध्यमोत्तमौ न प्राप्नुतः त्वत्तरः पचसि मत्तरः पचामीति । त्वद्रूपः पचसि मद्रूपः पचामि त्वत्कल्पः पचसि मत्कल्पः पचामीति । एवं तर्हि युष्मदस्मद्वतीत्येवं भविष्यति । इहापि तर्हि प्राप्नुतः अतित्वं पचति अत्यहं पचतीति । एवं तर्हि युष्मदि साधने अस्मदि साधनइत्येवं भविष्यति । एवं च कृत्वा सोप्यदोषो भवति यदुक्तं तत्र युष्मदस्मदन्येषु प्रतिषेधः शेषत्वादिति । अथ वा प्रथम उत्सर्गः करिष्य-

---

षेपि दूषणार्थोयमुपक्रमः । स्थानिन्यपीति । अप्रयुज्यमाने प्रयुज्यमाने च शेषे प्रथमविधानात् । दोषान्तरमप्याह । त्यदादीनामिति । एतदपरिहार्यं मन्यमानो लब्धेच्छोन्यदप्याह । युष्मदीति । परमत्वमिति । युष्मद्यस्मदीति विशिष्टरूपपरिग्रहादस्य च शब्दान्तरत्वात् । आचार्यदेशीय आह । तदन्तविधिनेति । युष्मदस्मदोरुपपदस्य विशेषणत्वात्तदन्तविधिः । चोदको दोषमाह । इहापीति । अतित्वमिति । त्वामतिक्रान्त इति समासः । एवं तदन्तविधावतिव्याप्तिमुक्त्वा ऽव्याप्तिमाह । ये चाप्येते इति । त्वत्कल्प इति । ईषदसमाप्तस्त्वं त्वत्कल्प इति कालान्तरप्रसिद्धगुणरहितो युष्मदर्थ एव त्वत्कल्पशब्देनोच्यते । न तु तत्सदृशं पदार्थान्तरम् । तदभिधाने युष्मदर्थस्य साधनत्वाभावाद् मध्यमाभावात् । एवं मत्कल्प इति बोद्धव्यम् । आचार्यदेशीय आह । एवं तर्हीति । सौत्रत्वान्निर्देशस्य मतुब्लोपोभिधास्यते इति भावः । चोदक आह । इहापीति । आचार्य आह । एवं तर्हीति । समानाधिकरणे इति वचनाद्युष्मदस्मदर्थेन यत्र लान्तस्य सामानाधिकरण्यं तत्र मध्यमोत्तमाभ्यां भवितव्यमिति नास्ति कश्चिद्दोषः । एवं च कृत्वेति । युष्मदस्मदर्थस्य साधनत्वाच्छेषत्वाभावः ।

ते तस्य युष्मदस्मदोरुपपदयोर्मध्यमोत्तमावपवादौ भविष्यतः । तत्र युष्मद्वान्यश्चास्मद्वान्यश्चास्तीति कृत्वा मध्यमोत्तमौ भविष्यतः । अथेह कथं भवितव्यम् । अत्वं त्वं संपद्यते इति त्वद्भवति मद्भवतीति । आहोस्वित्त्वद्भवसि मद्भवामीति । त्वद्भवति मद्भवतीत्येवं भवितव्यम् । मध्यमोत्तमौ कस्मान्न भवतः । गौणमुख्ययोर्मुख्ये संप्रत्ययो भवति । तद्यथा । गौरनुबन्ध्योऽजोऽग्नीषोमीय इति । न वाहीकोनुबध्यते । कथं तर्हि वाहीके वृद्ध्यात्वे भवतः । गौर्वाहीकस्तिष्ठति गामानयेति । अर्थाश्रयएतदेवं भवति । यद्धि शब्दाश्रयं शब्दमात्रे तद्भवति । शब्दाश्रये च वृद्ध्यात्वे ॥ परः सन्निकर्षः संहिता ॥१०९॥ परः सन्निकर्षः संहिता चेदद्रुतायामसंहितम् *। परः संनिकर्षः संहिता चेदद्रुतायां वृत्तौ संहितासंज्ञा न प्राप्नोति । द्रुतायामेव हि परः सन्निकर्षो वर्णानां नाद्रुतायाम् । तुल्यः सन्निकर्षः *।

अथ वेति । प्रथम इत्येतावत्सूत्रं क्रियते अनाश्रितविषयविशेषः प्रथमो विधीयमान उत्सर्गो भवति । तस्य विषयविशेषे विधीयमानौ मध्यमोत्तमावपवादौ भवतः । तत्रापवादनिमित्तसद्भावाद्यत्रामिश्रेऽपि विषये मध्यमोत्तमावेव भविष्यतः न तु प्रथम इत्यर्थः । अत्वं त्वमिति । प्रकृतिविकृत्योरभेदविवक्षायां च्विप्रत्ययः । तत्र किं प्रकृत्याश्रयेण प्रथमेन भाव्यमथ विकृत्याश्रयेण मध्यमेनेति प्रश्नः । अत्रोत्तरम् । त्वद्भवतीति । प्रकृतेरेव विकाररूपेण संपत्तौ कर्तृत्वमिति भावः । मध्यमोत्तमौ कस्मादिति । यथा प्रकृतिस्तद्धर्मसमाचाराद्युष्मदस्मद्व्यपदेशं लभते तथा मध्यमोत्तमावपि प्राप्नुतः । गौणमुख्ययोरिति । तद्धर्मसमाचारादारोपितमत्र युष्मदर्थरूपत्वमिति भावः । शिष्टं भाष्यमोदित्यत्र व्याख्यातं तत एवावधार्यताम् । यदुक्तं भवतः शेष इति तत्रोत्तरमाहुः । युष्मदस्मद्भवतु इत्येवं न संनिवेश आश्रयणीयः । किं तु भवतु युष्मदस्मदिति । ततश्चास्मद एव शेषो न तु भवतः । पूर्वशेषदर्शनाच्चेति वचनाद्वा । परः सं । पूर्ववर्णोच्चारणानन्तरमेव यद्वर्णान्तरमुच्चार्यते न तु तच्छून्यान्तरालसद्भावः स पर उत्कृष्टः सन्निकर्षः प्रत्यासत्तिलक्षणः संहितासंज्ञ इति सूत्रार्थः । एवं स्थिते चोद्यते । पर इति । द्रु-

तुल्यः सन्निकर्षो वर्णानां द्रुतमध्यमविलम्बितासु वृत्तिषु । किं कृतस्तर्हि विशेषः । वर्णकालभूयस्त्वं तु *। वर्णानां तु कालभूयस्त्वम् । तद्यथा । हस्तिमशकयोस्तुल्यः सन्निकर्षः प्राणि भूयस्त्वं तु । यद्येवं, द्रुतायां तपरकरणे मध्यमविलम्बितयोरुपसंख्यानं कालभेदात् *। द्रुतायां तपरकरणे मध्यमविलम्बितयोरुपसंख्यानं कर्तव्यम् । किं कारणम् । कालभेदात् । ये द्रुतायां वृत्तौ वर्णास्त्रिभागाधिकास्ते मध्यमायाम् । ये मध्यमायां वृत्तौ वर्णास्त्रिभागाधिकास्ते विलम्बितायाम् । उक्तं वा *। किमुक्तम् । सिद्धं त्ववस्थिता वर्णा वक्तुश्चिराचिरवचनाद्वृत्तयो विशिष्यन्ते इति । अथ वा शब्दाविरामः संहितेत्येतल्लक्षणं करिष्यते । शब्दाविरामे प्रतिवर्णमवसानम् *। शब्दाविरामे प्रतिवर्ण-

---

तायामेव वृत्तावनन्तरोक्तः परः सन्निकर्षः संभवति न तु मध्यमायां विलम्बितायां चेत्यर्थः । असंहितमिति । संज्ञाया अभाव इत्यर्थाभावे ऽव्ययीभावः । अविद्यमाना वा संहिता अस्मिन्निति बहुव्रीहिः । द्रुतमध्यमविलम्बितास्विति । द्रुता च मध्यमा च विलम्बिता चेति द्वन्द्वे कृते भाष्यकारवचनप्रामाण्यादभस्वः । सर्वासु वृत्तिषु तुल्यः सन्निकर्षः नैरन्तर्योच्चारणात् । विशेष इति । वृत्तीनामिति शेषः । क्व चिद्वृत्तिविशेषे इत्येव पाठः । वर्णानां त्विति । वर्णोपलब्धिकालभेदाद्वर्णकालभूयस्त्वमुच्यते । द्रुतायां स्वल्प उपलब्धिकालः । मध्यमायामधिकः । विलम्बितायामधिकतरः । प्राकृतवैकृतभेदाद्भिन्ना ध्वनयः । तत्र वैकृतध्वनिवशात्तस्यैव वर्णस्य पुनः पुनरुपलब्धिर्भवतीति ध्वनिभेदाद्वृत्तिभेदः । किं कृत इति कारणे पृष्टे वर्णकालभूयस्त्वं त्विति सामर्थ्यात्कारणमेवोक्तं भवतीति । हस्तिमशकयोरिति । हस्तिनो हस्तिना यः सन्निकर्षः मशकस्य मशकेन स तुल्यः परस्परापेक्षयेत्यर्थः । प्राणिभूयस्त्वमिति । हस्तिनौ महान्तं देशं व्याप्नुतो मशकौ तु स्वल्पम् । नैरन्तर्यं त्वविशिष्टमित्यर्थः । वर्णानां व्यञ्जकध्वनिकृतं यथोक्तं भेदमप्रतिपद्यमानः स्वगतभेदं मत्वा चोदयति । यद्येवमिति । शिष्टं भाष्यं तपरस्तत्कालस्येत्यत्र व्याख्यातं तत एवावधार्यताम् । शब्दाविराम इति । यदा प्रयोक्ता शब्दोच्चारणान्न विरमति तदा शब्दाविरामः । स च मध्यमविलम्बितयोरपि परसन्निकर्षाभावेऽप्यस्तीति सिद्धा संहितासंज्ञा । शब्दाविरामे प्रतिव-

मवसानसंज्ञा प्राप्नोति । किमिदं प्रतिवर्णमिति । वर्णं वर्णं प्रति प्रतिवर्णम् । येनैव प्रयत्नेनैको वर्ण उच्चार्यते विच्छिन्ने वर्णे उपसंहृत्य तमन्यमुपादाय द्वितीयः प्रयुज्यते तथा तृतीयस्तथा चतुर्थः । एवं तर्ह्यनवकाशा संहितासंज्ञा ऽवसानसंज्ञां बाधिष्यते । अथ वा अवसानसंज्ञायां प्रकर्षगतिर्विज्ञास्यते साधीयो यो विराम इति । कश्चात्र साधीयः । यः शब्दार्थयोर्विरामः । अथ वा ह्रादाविरामः संहितेत्येतल्लक्षणं करिष्यते । ह्रादाविरामे स्पर्शाघोषसंयोगे ऽसन्निधानादसंहितम् * । ह्रादाविरामे स्पर्शानामघोषाणां च संयोगे ऽसंनिधानात्संज्ञा न प्राप्नोति । कुक्कुटःपिप्पकः पित्तमिति । किमुच्यते संयोगइति । अथ यत्रैकः पचतीति एकः पूर्वपरयोर्ह्रादेन प्रच्छाद्यते । तद्यथा । द्वयोरक्तयोर्वस्त्रयोर्मध्ये शुक्लं

र्णमिति । भिन्नप्रयत्नजनितध्वनिव्यङ्ग्यत्वाद्वर्णानां प्रतिवर्णं प्रयत्नभेदादेकप्रयत्नाविच्छेदाभावात् प्रथमप्रयत्नोच्चारितवर्णानन्तरं प्रयत्नान्तरेण वर्णान्तरोच्चारणादेकैकस्य वर्णस्य विरामसद्भावादवसानसंज्ञा प्राप्नोति । अवसानसंज्ञामिति । वर्णान्तरानुच्चारणे हच इत्यादौ सावकाशामिति भावः । तेन सर्वथा वर्णानां यो विरामः सो ऽवसानसंज्ञो न तु नान्तरीयक इत्यर्थः । अथ वेति । सर्वत्र विरामसद्भावात्पुनः श्रुत्या विशेष आश्रीयते । शब्दार्थयोरिति । अन्यत्र तु सत्यपि शब्दविरामे पदार्थस्य वाक्यार्थस्य वा ऽविरामान्न भवत्यवसानसंज्ञा । ह्रादाविराम इति । प्रयत्नविशेषजनितो वर्णविरामे ऽप्यनुरणनरूपो वर्णान्तरोच्चारणेऽप्यनुवर्तमानो घोषो ह्राद उच्यते । स्पर्शाघोषसंयोग इति । वर्ग्याणां प्रथमद्वितीयानां शषसानां च संयोगे घोषविच्छेदादसन्निधानात्संहितासंज्ञाया अप्राप्तिरित्यर्थः । अघोषसंयोग इति । वर्ग्याणां चेति समुच्चयः । घोषवतां स्पर्शानां संयोगे दोषाप्रसङ्गात् । कुक्कुट इति । कुक्कुट इवायमिति कनो लुम्मनुष्ये इति लुपि कृते संज्ञायामुपमानमित्याद्युदात्तत्वं शिष्टमनुदात्तं ततः संहितायां विधीयमानमुदात्तादनुदात्तस्य स्वरितत्वं न स्यात् । पचतीति । अत्रापि चकारस्याघोषत्वादकारोच्चारणे घोषविच्छेदात् स्वरितत्वाप्रसङ्गः । ह्रादेनेति । द्वयोरकारयोर्घोषवतोर्मध्ये चकारो घोषवानिव लक्ष्यतइत्यर्थः । आ-

वस्त्रं तद्गुणमुपलभ्यते । बदरपिटके रिक्तको लोहकंसस्तद्गुणउपलभ्यते । एकेन तुल्यः सन्निधिः । यथैवैको वर्णो ह्रादेन प्रच्छाद्यते एवमनेकोपि । अथवा पौर्वापर्यमकालव्यवेतं संहितेत्येतल्लक्षणं क्रियते । पौर्वापर्यमकालव्यवेतं संहिता चेत्पूर्वापराभावादसंहितम् । पौर्वापर्यमकालव्यवेतं संहिता चेत्पूर्वापराभावात्संहितासंज्ञा न प्राप्नोति । नहि वर्णानां पौर्वापर्यमस्ति । किं कारणम् । एकवर्णवर्तित्वाद्वाचः । उच्चरितप्रध्वंसित्वाच्च वर्णानाम् । एकैकवर्णवर्तिनी वाक् । न द्वौ युगपदुच्चारयति । गौरिति गकारे यावद्वाग्वर्तते । नौकारे न गकारे न विसर्जनीये । यावद्विसर्जनीये न गकारे नौकारे । उच्चरितप्रध्वंसित्वात् । उच्चरितप्रध्वंसिनः खल्वपि वर्णाः । उच्चरितः प्रध्वस्तः । अथापरः प्रयुज्यते न वर्णो वर्णस्य सहायः । एवं तर्हि, बुद्धौ कृत्वा सर्वाश्चेष्टाः कर्ता

अयान्तरगतोपि [illegible] अनेक[illegible]यान्तरउपलभ्यतइति दृष्टान्तेन दर्शयति । द्वयोरिति । एकेनेति [illegible]न्निधौ तद्गु[illegible]न्निकर्षः स एकेन तुल्यः । यथैको ऽतद्गुणोपि तद्गुणवस्त्वन्तर[illegible]ते । वर्णान्तरो[illegible] लभ्यते तथा ऽनेकोपि स्फटिकादिरर्थ इत्यर्थः । अथ वे[illegible]हितेति लक्षणं [illegible]रणकालादन्येन वर्णशून्येन कालेनाव्यवहितं पौर्वापर्यं सं[illegible] क्रियते । तेन मध्यमविलम्बितयोः परमसन्निकर्षाभावेपि संहितासंज्ञा [illegible]सिद्ध्यति । पूर्वापराभावादिति । युगपत्स्थितानां देशकृतं पौर्वापर्यं दृष्टम् । वर्णास्त्वेकैकश उपलभ्यमाना यौगपद्येनासन्निधानात्कथं पौर्वापर्यमश्नुवीरन् । एकवर्णवर्तित्वादिति । सामान्येनोपक्रमात् स्त्रीप्रत्याभावः । उच्चरितेति । क्रमोत्पन्ना अपि वर्णा यद्यवतिष्ठेरंस्तदा स्यात् पूर्वापरव्यपदेशो ज्येष्ठमध्यमकनिष्ठव्यपदेशवत् । अनवस्थानात्तु नास्ति तात्त्विकः पूर्वापरभाव इत्यर्थः । व्यञ्जकध्वन्यपेक्षया चैतदुक्तम् । ध्वनिस्फोटभेदस्त्वन्यत्र निर्णीतत्वान्नेहोपन्यस्तं । न द्वौ युगपदिति । युगपद् द्वयोरुच्चारणे स्यादेवाव्यवधानम् । कालेन पौर्वापर्यं तु मा भूदित्यर्थः । वागिति । वागिन्द्रियमित्यर्थः । एतेन युगपदनवस्थानात् सन्निकर्षोप्याक्षिप्त इति विज्ञेयम् । एवं तर्हीति । बुद्धिप्रकल्पितः सर्वः पौर्वापर्यसन्निकर्षादिव्यवहार इत्यर्थः । धीरः पण्डितः । तत्वन्नीतिरिति । तननं तत् सास्ति यस्याः सा तत्वती सकलविषयव्यापिनी नी-

धीरस्तत्वन्नीतिः। शब्देनार्थान्वाच्यान्दृष्ट्वा बुद्धौ कुर्यात्पौर्वापर्यम्। बुद्धिविषयमेव शब्दानां पौर्वापर्यम्। इह य एष मनुष्यः प्रेक्षापूर्वकारी भवति स पश्यति अस्मिन्नर्थे ऽयं शब्दः प्रयोक्तव्यः अस्मिंस्तावच्छब्दे ऽयं तावद्वर्णः ततोऽयं ततोयमिति॥ विरामो ऽवसानम्॥११०॥ इदं विचार्यते। अभावो वावसानलक्षणं स्याद्विरामो वेति। कश्चात्र विशेषः। अभावे ऽवसानलक्षणे उपर्यभाववचनम् *। अभावे ऽवसानलक्षणे उपर्यभावग्रहणं कर्तव्यम्। उपरि यः अभाव इति वक्तव्यम्। पुरस्तादपि हि शब्दस्याभावस्तत्र मा भूदिति। किं च स्यात्। रसः। रथः। खरवसानयोर्विसर्जनीय इति विसर्जनीयः प्रसज्येत। अस्तु तर्हि विरामः। विरामे विरामवचनम् *। यस्य विरामः विरामग्रहणं तेन कर्तव्यम्। ननु च यस्याप्यभावस्तस्याप्यभावग्रहणं कर्तव्यम्। परार्थं मम भविष्यति। अभावो लोपस्ततो ऽवसानं चेति। [illegible] तर्हि वि-

---

तन्वन्नीतिरिति पठ[illegible]तिर्बुद्धिर्यस्य स तत्त्वन्नीतिरिति। अन्ये तु [illegible] विरामः। इदं [illegible]न्ति। तन्वती विषयान् व्याप्नुवती बुद्धिरस्येति स एवार्थः [illegible]तीत्यर्थः। अ[illegible] विचार्यत इति। विचरति नाना गच्छति यद्वस्तु तद्विचार्यते परीक्ष्य[illegible] [illegible]भावो वेति। केचिदभावो ऽवसानमिति पठन्ति। अन्ये तु विरामो [illegible]मिति तत्र युक्तायुक्तविचारः क्रियते। उपरीति। वर्णोच्चारणादूर्ध्वं यो ऽभावः तदुपलक्षितो वर्णो ऽवसानमिति वक्तव्यं प्रागभावस्योपलक्षणत्वनिवृत्त्यर्थम्। रस इति। परवत् पूर्वस्यापि रेफस्याभावविषयत्वाद्विसर्जनीयप्रसङ्गः। विरामे विरामवचनमिति। अधिकं कर्तव्यमित्यर्थः। ततो ऽवसानं चेति। अदर्शनमभाव इत्येक एवार्थः। तेन पुनरभावग्रहणं न कर्तव्यमित्यर्थः। तत्र लोपसंज्ञायामभावः संज्ञित्वेनाश्रीयते अवसानसंज्ञायां तूपलक्षणत्वेन। तेन वर्णान्तराभावोपलक्षितो वर्णो ऽवसानसंज्ञ इत्यर्थः। उत्तरत्र त्वभावस्यैव लोपावसानसंज्ञे व्याख्यास्येते। अस्मिन् पक्षे खरवसानयोरिति षष्ठी। खरः समीपस्य रेफस्यावसानस्य च रेफस्येत्यर्थः। अथ वैकापि सप्तमी विषयभेदाद्भिद्यते। खरि परतो रेफस्य विसर्जनीयो ऽवसाने च रेफे स्थानिनि विसर्जनीय इत्य[illegible]स्य विषयत्वेन स्थानी विवक्ष्यते।

रामग्रहणं परार्थं भविष्यति । विरामो लोपो ऽवसानं चेति । उपरि यो विराम इति वक्तव्यम् । पुरस्तादपि हि शब्दस्य विरामः । तत्र मा भूदिति । किं च स्यात् । रसः रथः । खरवसानयोर्विसर्जनीय इति विसर्जनीयः प्रसज्येत । नैष दोषः । आरम्भपूर्वको मम विरामः । अथ वा नेदमवसानलक्षणं विचार्यते किं तर्हि संज्ञी । अभावो ऽवसानसंज्ञी स्याद्विरामो वेति । कश्चात्र विशेषः । अभावे ऽवसानसंज्ञिन्यपर्यभाववचनम् * । अभावे ऽवसानसंज्ञिन्युपर्यभावग्रहणं कर्तव्यम् । उपरि यो ऽभाव इति वक्तव्यम् । पुरस्तादपि हि शब्दस्याभावस्तत्र मा भूदिति । किं च स्यात् । रसः रथः । खरवसानयोर्विसर्जनीय इति विसर्जनीयः प्रसज्येत । अस्तु तर्हि विरामोवसानम् । विरामे विरामवचनम् * । यस्य विरामस्तेन विरामग्रहणं कर्तव्यम् । ननु च यस्याप्यभावस्तेनाप्यभावग्रहणं कर्तव्यम् । परार्थं मम भविष्यत्यभावो लोपस्ततोवसानं चेति । ममापि तर्हि विरामग्रहणं परार्थं भविष्यति विरामो लोपोवसानं चेति । उपरि यो विराम इति वक्तव्यम् । ननु चोक्तमारम्भपूर्वके इति । नावश्यमयं रमिः प्रवृत्तावेव वर्तते । किं तर्हि । अप्रवृत्तावपि । तद्यथा । उपरतान्यस्मिन्कुले व्रतानि । उपरतः स्वाध्याय इति च

ममापीति । अभावो विराम इति पर्यायत्वं मन्यते । आरम्भपूर्वक इति । निवृत्तिर्विरामः स च प्रवृत्तस्य भवतीति भावः । अवसानलक्षणमिति । अभावोपलक्षितो वर्णो ऽवसानं विरामोपलक्षितो वेति पूर्वं विचारितम् । इदानीं तु तावेव संज्ञित्वेन विचार्येते । अभावो लोप इत्येकस्य संज्ञाद्वयविधानसामर्थ्याद्विषयविभाग आश्रीयते । प्रसक्ताभावो लोपसंज्ञो ऽभावमात्रमवसानसंज्ञमिति । नावश्यमिति । प्रवृत्तौ सत्यां या निवृत्तिस्तस्यामित्यर्थः । उपरतान्यस्मिति ।

तत्र स्वाध्यायो भूतपूर्वो भवति नापि व्रतानि । भावाविरामभावित्वाच्छब्दस्यावसानलक्षणं न * । भावाविरामभावित्वाच्छब्दस्यावसानलक्षणं नोपपद्यते । किमिदं भावाविरामभावित्वादिति । भावस्याविरामः भावाविरामः । भावाविरामेण भवतीति भावाविरामभावी भावाविरामभाविनो भावो भावाविरामभावित्वम् । अपर आह । भावभावित्वादविरामभावित्वाच्च शब्दस्यावसानलक्षणं नोपपद्यते इति । तत्पर इति वा वर्णस्यावसानम् * । विरामपरो वर्णः अवसानसंज्ञो भवतीति वक्तव्यम् । वर्णोन्त्यो वावसानम् । अथ वा व्यक्तमेव पठितव्यम् । अन्त्यो वर्णो ऽवसानसंज्ञो भवतीति । तर्त्ति हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । संहितावसानयोर्लोकविदितत्वात् सिद्धम् * । संहिता अवसानमिति लोकविदितावेतावर्थौ । एवं हि कश्चित्कं चिदधीयानमाह शन्नोदेवीयं संहित-

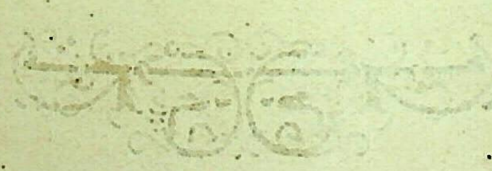
न्विति । न प्रवृत्त्य निवृत्तानि किं तर्हि पूर्वमेवाप्रवृत्तानीत्यर्थः । नियतविषयत्वाच्च शब्दप्रयोगस्य शशविषाणमुपरतमिति प्रयोगाभावः । क्व चिद्व्रतानीति पाठः । भावाविरामभावित्वादिति । इह शब्दस्य स्वसंबन्धी ह्यभावो ऽवसानलक्षणं स्यात् शब्दान्तरस्य संबन्धी वा । न तावत् स्वसंबन्धी विरोधात् । नहि यस्य सत्ता तस्य तदानीमेवासत्ता युज्यते । नापि शब्दान्तरसंबन्धी । नहि घटाभावः पटस्याभावो भवति । भावस्य सत्ताया अविच्छेदेन भवत्यवश्यमिति भावाविरामभावी शब्दः । नहि शब्दस्य भवनकाले सत्ता विच्छिद्यते इत्यर्थः । अपर आहेति । भावाविरामशब्दयोर्द्वन्द्व इत्यर्थः । इदानीं लक्षणद्वयस्याप्यनुपपत्तिः प्रतिपाद्यते । भावेन सत्तया ऽविरामेण अविच्छेदेन भवतीत्यर्थः । उपाधिरहितस्याभावस्य प्रतीतिर्नास्ति । तत्पर इति वेति । इदानीं शब्दान्तराभावपरो वर्णो ऽवसानसंज्ञो भवतीति प्रतिपाद्यते । अभावेनापि बुद्धिपरिकल्पितं पौर्वापर्यमाश्रीयते । अथ वेति । यद्यपि विरामशब्दे करणसाधने आश्रीयमाणे ऽयमर्थो लभ्यते तथापि भावसाधनस्यापि संभवात् करणसाधनत्वं संदिग्धमिति व्यक्तमेव पठितव्यमित्युक्तम् । संहितयाधीष्वेति । यथा पदने-

याधीष्वेति स तत्र परमसन्निकर्षमधीते । अपर आह । केनावस्यसीति । स आह । अकारेणेकारेणोकारेणेति । एवमेतौ लोकविदितावर्थौ तयोर्लोकविदितत्वात्सिद्धमिति । इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये प्रथमाध्यायस्य चतुर्थे पादे चतुर्थमाह्निकम् ॥ पादोऽध्यायश्च समाप्तः ॥

रन्तर्यं संहिताव्यवहारस्तथैकपदेऽपि वर्णैरन्तर्यं । अवसानशब्दोऽपि विधिप्रदेशेषु भावसाधनः करणसाधनो वा आश्रयिष्यते इति नार्थः संज्ञाद्वयविधानेन तेन विनापीष्टस्य सिद्धत्वात् ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे प्रथमाध्यायस्य चतुर्थपादे चतुर्थमाह्निकम् ॥ पादोऽध्यायश्च समाप्तः ॥

श्रीगणेशाय नमः ॥ समर्थः पदविधिः ॥ १ ॥ विधिरिति कोयं शब्दः । विपूर्वाद्धाञः कर्मसाधन इकारः विधीयते विधिरिति । किं पुनर्विधीयते । समासो विभक्तिविधानं पराङ्गवद्भावश्च । किं पुनरयमधिकार आहो स्वित् परिभाषा । कः पुनरधिकारपरिभाषयोर्विशेषः । अधिकारः प्रतियोगं तस्यानिर्देशार्थ इति योगे-

---

श्रीगणेशाय नमः ॥ समर्थः पदविधिः । विधिरिति कोयं शब्द इति । अर्थानिश्चयात् संदेहे सति प्रश्नः । किं भावसाधन उत कर्मसाधनः तत्र भावसाधने पदानां विधीयमानत्वात् कर्मणि षष्ठी । इतरत्र शेषषष्ठी । तत्र येषामर्थभेदाच्छब्दभेद इति दर्शनं सादृश्यनिबन्धना च प्रत्यभिज्ञा तद्दर्शने क इति प्रश्नो विशिष्टशब्दनिर्धारणाय । ये त्वर्थभेदेपि शब्दस्यैक्यमिच्छन्ति तत्पक्षे ऽर्थभेदाच्छब्दभेदमारोप्य क इति प्रश्नः । विपूर्वादिति । विधविधानइत्यस्यौणादिकेन्प्रत्ययान्तस्य निवृत्त्यर्थं विपूर्वाद्धाञ इत्युक्तम् । स्वरे चानयोर्भेदः । इन्प्रत्ययान्तस्याद्युदात्तत्वात् किप्रत्ययान्तस्यान्तोदात्तत्वात्तस्यैव प्रयोगदर्शनमुत्तरे हेतुः । कर्मसाधन इति । एतद्भावसाधननिवृत्त्यर्थमुक्तम् । विधीयतइति । वाक्यदर्शनं सुखप्रतिपत्त्यर्थम् । किं पुनरिति । कार्यविशेषस्येहानिर्देशात् प्रश्नः । इतरो वक्ष्यमाणकार्यविशेषान् पर्यालोच्याह । समास इति । अनन्तरस्यापि पराङ्गवद्भावस्याल्पविषयत्वादनादरात्तन्निमित्तग्रहणाच्चातिप्रसङ्गनिरासस्य सिद्धत्वात् मुख्यप्रयोजनत्वाभावात् पश्चान्निर्देशः कृतः । तत्र समासशब्देन संज्ञा वोच्यते पदसमुदायो वा संज्ञी । विभक्तिविधानशब्देन सामान्यविहितानां विभक्तीनां कर्मणि द्वितीयेत्यादिना यो नियमः स उच्यते । एवं हि पदविधिर्भवति । अथाप्येकवाक्यताश्रयणेन विभक्तीनां विधानं तथापि पदान्तरसंबन्धेन यासां विभक्तीनां विधानमन्तरान्तरेण युक्तइति तद्विभक्तीनां नैविश इति तदाश्रयेण पदविधित्वमस्त्येव । तथा चोक्तम् । निरपि पदं विशिरपि पदमिति । तत्र विभक्त्यवच्छिन्नत्वाद्विशिष्टं विधानं कर्म विधानक्रियाया भवति । यथोक्तम् । सामान्यपुषेरवयवपुषिः कर्मेति । कार्यं विशेषानिर्देशादस्य पारार्थ्यमवगत्य परार्थेषु रूपद्वयं दृष्ट्वा पृच्छति । किं पुनरिति । नन्वधिकारेस्मिन् पदविधिरित्यस्य ग्रहणमनर्थकम् । उत्तरेषां पदविधित्वाव्यभिचारात् । तस्मात् पदविधिग्रहणात् परिभाषात्वनिश्चयात् संशयानुपपत्तिः । एवं तर्हि युक्तायुक्तत्वापेक्षया प्रश्नः । तत्र यद्यधिकारपक्षस्य युक्तत्वं तदा न कर्तव्यं पदविधिग्रहणम् । परिभाषाया युक्तत्वे कर्तव्यम् । अधिकारपक्षेपि वा विस्पष्टार्थं भविष्यति । कः पुनरिति । अन्योत्र प्रष्टा विज्ञेयः । आदेशेन तु तद्विशेषज्ञेन भवितव्यम् ।

योगे उपतिष्ठते। परिभाषा पुनरेकस्था सती कृत्स्नं शास्त्रमभिज्वलयति प्रदीपवत् । तद्यथा । प्रदीपः सुप्रज्वलित एकदेशस्थः सर्वं वेश्माभिज्वलयति । कः पुनरत्र प्रयत्नविशेषः । अधिकारे सति स्वरयितव्यम्। परिभाषायां तु सर्वमपेक्ष्यम् । तथेदमपरं द्वैतं भवति । एकार्थीभावो वा सामर्थ्यं व्यपेक्षा वेति । तत्रैकार्थीभावे सामर्थ्ये ऽधिकारे च सति समास एकः संगृहितो भवति । विभक्तिविधानं पराङ्गवद्भावश्चासंगृहीतः । व्यपेक्षायां पुनः सामर्थ्ये ऽधिकारे च सति विभक्तिविधानं पराङ्गवद्भावश्च संगृहीतो भवति । समासस्त्वेको ऽसंगृहीतः । अन्यत्र खल्वपि समर्थग्रहणानि युक्तग्रहणानि च कर्तव्यानि भवन्ति । क्वान्यत्र । इसुसोः सामर्थ्ये, न

अन्यथा किं पुनरयमधिकार इति प्रश्नो नोपपद्यते । अधिकारः प्रतियोगमिति स्वरूपे पृष्टे फलाख्यानं तद्द्वारेण स्वरूपावबोधार्थम् । अधिक्रियमाणस्य हि प्रतियोगमुपस्थाने सति तदनिर्देशः फलं संपद्यते । परिभाषा पुनरिति । लिङ्गोपादानेन परिभाषा क्रियमाणा यत्रयत्र तल्लिङ्गोपलम्भस्तत्तत्रव्याप्नोतीत्यर्थः। प्रदेशान्तरेषु परार्थतासामान्यादधिकारपरिभाषयोरभेदेन व्यवहारो भाष्यकारस्य अधिकारो नाम त्रिःप्रकार इति। यथा द्वयोः परिभाषयोः सावकाशयोः समुपस्थितयोरिति । कः पुनरत्रेति । कस्मिन् पक्षे यत्नस्य लाघवं भवति कस्मिन् वा गौरवमिति प्रश्नः। स्वरयितव्यमिति । स्वरितगुणेन युक्तं समर्थग्रहणं पठितव्यमित्यर्थः। तत्र स्वरितो गुणः क्रियारूपेण स्वरयितव्यमिति निर्दिष्टः यथा श्वेतो गुणः श्वेतते इति। पदविधिग्रहणं चात्र पक्षे न कर्तव्यमित्यर्थादुक्तं भवति । सर्वमपेक्ष्यमिति। यावन्ति पदकार्याणि तानि सर्वाण्यपेक्ष्य पदविधिशब्दोपादानेन च परिभाषा कर्तव्येत्यर्थः । अन्यास्वपि परिभाषासु यल्लिङ्गमुपादीयते तल्लिङ्गयुक्तापेक्षा क्रियते । द्वैतमिति। द्वयोर्भावो द्विता तत्र भवं द्वैतं संशयरूपं ज्ञानमुच्यते। अथ वा द्वाभ्यामितं प्रकारद्वयेन विरुद्धत्वाश्रिताधारवर्तिना युक्तं वस्तु द्वीतं तत्र भवं द्वैतं तदेव संशयज्ञानम्। एकार्थीभावे यत्र पदान्युपसर्जनीभूतस्वार्थानि निवृत्तस्वार्थानि वा प्रधानार्थोपादानाद्द्व्यर्थान्यर्थान्तराभिधायीनि वास एकार्थीभावः । परस्पराकाङ्क्षारूपा व्यपेक्षा। समास एक इति। तत्रैवैकार्थीभावसद्भावात्। तत्रेति । एकार्थीभावः

चवाहाहैवयुक्तइति । व्यपेक्षायां पुनः सामर्थ्ये परिभाषा-
यां च सत्यां यावान् व्याकरणे पदगन्धो नाम स सर्वः संगृ-
हीतो भवति । समासस्त्वेको ऽसंगृहीतः । तत्रैकार्थीभा-
वः सामर्थ्यं परिभाषा चेत्येवं सूत्रमभिन्नतरकं भवति।
एवमपि क्व चिदकर्तव्यं समर्थग्रहणं क्रियते । क्व चिच्च
कर्तव्यं न क्रियते । अकर्तव्यं तावत्क्रियते समर्थानां
प्रथमाद्वेति । कर्तव्यं न क्रियते कर्मण्यण्, समर्थादि-
ति । ननु च गम्यते तत्र सामर्थ्यं कुम्भकारो नगरकार
इति । सत्यं गम्यते । उत्पन्ने तु प्रत्यये । स एव ताव-
त्समर्थादुत्पाद्यः । अथ समर्थग्रहणं किमर्थम् । वक्ष्य-

सामर्थ्यमधिकार इत्येकः पक्षः । व्यपेक्षा सामर्थ्यमधिकार इति द्वितीयःपक्षः ।
द्विविधं सामर्थ्यमधिकार इति तृतीयः । एवं परिभाषायामपि त्रयः पक्षा इ-
ति षट्पक्षीसंभवे एकार्थीभावः परिभाषा चेति निर्णयः । अभिन्नतरकमिति ।
उभयविधे सामर्थ्ये आश्रीयमाणे ऽर्थस्य भेदात् सूत्रस्य भेदः स्यात् । भिन्नेन
सामर्थ्येन भिन्नेषु वाक्येषु उपस्थानात् । व्यपेक्षायामपि सामर्थ्ये यद्यपि सूत्र-
मभिन्नं भवति तथाप्येकार्थीभावे सामर्थ्ये दोषाभावात् प्रकर्षयोगादभिन्नत-
रकमित्युच्यते । तत्र पराङ्गवद्भावे तन्निमितग्रहणाद्दोषाभावः । विभक्तिविधाने-
पि कारकविभक्तिषु क्रियाकारकयोर्व्यपेक्षाविनाभावित्वादुपपदविभक्तिषु यु-
क्तयोगग्रहणसद्भावात् क्व चित् तृतीयया योगस्याक्षेपादेतदनुपस्थानेपि न दोषः।
परिभाषायां च सुब्धातुप्रभृतयः सर्वा वृत्तयः संगृहीता भवन्ति । एकार्थीभावे
चेद्द्वाश्रितेभ्यश्च युक्तग्रहणं समर्थग्रहणं च कृतमेवेति तत्रापि न दोषः । समर्था-
नामिति । घकालतनेषु कालनाम्न इत्यलुग्विधानाल्लिङ्गाद्विभक्त्यन्तात् तद्धित
उत्पद्यते इति पदविधित्वादेतत्परिभाषोपस्थितौ असामर्थ्ये प्रत्ययाप्रसङ्गात् ।
कर्मण्यणिति । पञ्चकप्रातिपदिकार्थपक्षे प्रातिपदिकेनैव कर्मण उपादानान्ना-
स्ति पदविधित्वम् । त्रिकादिपक्षे तु विभक्तिवाच्यत्वात् कर्मणः पदविधित्वादे-
तत्परिभाषोपस्थानान्नास्ति दोषः । ननु चेति । यदि कुम्भकारशब्दः समर्था-
भिधायी चासमर्थाभिधायी च स्यात् ततो समर्थाभिधायिप्रयोगनिवृत्त्यर्थो
यत्नः कर्तव्यः स्यान्न त्वन्यथेत्यर्थः । स एव तावदिति । यथा समासादयो ऽसम-
र्थानां मा भूवन्नित्येवमर्थमिदं वचनं क्रियते तद्वदत्रापि समर्थग्रहणमसामर्थ्ये
प्रत्ययनिवृत्त्यर्थं कर्तव्यमित्यर्थः । प्रतिविधानं तु सुज्ञानत्वान्नाथकृता नोक्तम् ।
यत्त उपपदमिति महत्याः संज्ञायाः करणं प्रत्ययस्य पदाश्रयत्वे सति समर्थप-

ति द्वितीया श्रितादिभिः समस्यते । कष्टश्रितो नरकश्रित इति । समर्थग्रहणं किमर्थम् । पश्य देवदत्त कष्टं श्रितो विष्णुमित्रो गुरुकुलम् । तृतीया तत्कृतार्थेन गुणवचनेन । उपादानविकलः । शङ्कुलाखण्डः । किरिकाणः । समर्थग्रहणं किमर्थम् । त्वं तिष्ठ शङ्कुलया खण्डो धावति मुसलेन । किं त्वं करिष्यसि शङ्कुलया खण्डो विष्णुमित्र उपलेन । चतुर्थी तदर्थार्थबलिहितसुखरक्षितैः । गोहितम् । वृषभहितम् । अश्वहितम् । समर्थग्रहणं किमर्थम् । सुखं गोभ्यो हितं देवदत्ताय । पञ्चमी भयेन वृकभयं दस्युभयं चोरभयम् । समर्थग्रहणं किमर्थम् । गच्छ त्वं मा वृकेभ्यो भयं देवदत्तोदग्रज्ञदत्तस्य । षष्ठी । सुबन्तेन समस्यते । राजपुरुषः । ब्राह्मणकम्बलः । समर्थग्रहणं किमर्थम् । भार्या राज्ञः पुरुषो देवदत्तस्येति । सप्तमी शौण्डैः । अक्षशौण्डः स्त्रीशौण्डः । समर्थग्रहणं किमर्थम् । कुशलो देवदत्तः अक्षेषु शौण्डः पिबत पानागारे । अथ क्रियमाणेपि समर्थग्रहणे इह कस्मान्न भवति महत्कष्टं श्रित इति । न वा भव-

रिभाषाव्यापारार्थमेव । अथेति । प्रधानपर्यनुयोगद्वारेण सूत्रस्यैवाक्षेपः । यद्यप्यनेन सामर्थ्यं न विधीयते नह्यि स्वतो ऽसमर्थस्य सामर्थ्यं वचनेन कर्तुं पार्यते तथापि पदविधौ सामर्थ्योपस्थानार्थत्वाद् अस्य समर्थपदस्य प्राधान्यमुच्यते । समस्यत इति । यद्यपि समाससंज्ञामात्रं विधीयते । तथाप्यबुधबोधनाय द्वयोरभिन्नयोः शब्दयोः संश्लेषः [illegible]तयायां क्रियतइति समस्यतइत्युक्तम् । पश्येति । असति सूत्रे द्वितीयान्तमात्रं श्रितादिभिः समस्येताविरोधात् । एकार्थीभावाभावेपि वचनात् समाससंज्ञा स्यात् । अनर्थकस्यापि च समासस्य वचनात् प्रातिपदिकसंज्ञा स्यात् । विध्यर्थत्वसंभवे च समासग्रहणस्य नियमार्थत्वानुपपादनाद्वाक्यस्य प्रातिपदिकसंज्ञानिषेधः कर्तव्य एव स्यात् । एकार्थीभावाभावेपि चोत्तरपदार्थस्य बाह्यसंबन्धिनं प्रति योग्यताख्यानाद्विभक्तयः स्युरेव । खण्डो धावतीति । तृतीयान्तार्थकृतत्वमचास्तीति समासः स्यात् । महत्कष्टमिति । असत्त्ववाच्यमणक्रियया सामर्थ्यमिति प्रश्नः । यद्यत्र कष्टश्रितशब्दयोः समा-

ति महाकष्टश्रित इति । भवति यदैतद्वाक्यं भवति महत्कष्टं महाकष्टं महाकष्टं श्रितो महाकष्टश्रित इति । यदा त्वेतद्वाक्यं भवति महत्कष्टं श्रित इति तदा न भवितव्यम् । तदा च प्राप्नोति । तदा कस्मान्न भवति । कस्य कस्मान्न भवति । किं द्वयोराहोस्विद्बहूनाम् । बहूनां कस्मान्न भवति । सुप्सुपेति वर्तते । ननु च भोः आकृतौ शास्त्राणि प्रवर्तन्ते । तद्यथा । प्रातिपदिकादिति वर्तमाने ऽन्यस्माच्चान्यस्माच्च प्रातिपदिकादुत्पत्तिर्भवति । सत्यमेवमेतत् । आकृतिस्तु प्रत्येकं परिसमाप्यते न समुदाये । यावति परिसमाप्यते

सः स्यात्तदा महत्कष्टश्रित इति स्यात् । अथापि त्रयाणां पदानां समासः स्यात्तथाप्युत्तरपदे विधीयमानमात्वं मध्यमपदे न स्यात् । अथापि त्रयाणां समासे कृते सन्महदिति द्वयोः समासः य एव च महाकष्टं श्रितो महाकष्टश्रित इति अत्राहीने द्वितीयेति स्वरो भवति तत्र स एव समासस्येत्यनेन तथापि महारण्यातीत इत्यत्र स्वरो भिद्यते । महारण्यमतीत इति द्विपदे समासे कृते थाथादिस्वरः त्रिपदे तु समासे कृते सन्महदिति द्वयोस्तत्पुरुषे कृते सति महारण्यशब्दः समासस्वरेणान्तोदात्तः स्यात् । यथा पूर्वशालाप्रिय इत्यत्र शालाशब्द उदात्तः । अन्ये त्वाहुः । त्रयाणां समासे कृते प्रधानार्थाभिधायित्वान् महत्कष्टशब्दयोः परस्परसंबन्धाभावात् पूज्यमानत्वं विशेषणविशेष्यत्वं च नास्तीति समासो न स्यात् ततश्चात्वं न स्यात् । अहीने द्वितीयेति महच्छब्दस्य प्रकृतिस्वरश्च प्रसज्येत । न वा भवतीति । यथा भार्या राज्ञः पुरुषो देवदत्तस्येत्यत्रात्यन्तमसमासो नैवमिहेति भावः । भवति यदेति । श्रितशब्दमनपेक्षमाणयोः परस्परापेक्षायां महत्कष्टयोः समासे कृते श्रितशब्देन समासः । कस्य कस्मादिति । सामान्यनिर्देशः पदद्वयात्मकस्य पदत्रयात्मकस्य च समुदायस्य प्रदर्शनार्थः । बहूनां कस्मान्न भवतीति । द्वयोरपि श्रितापेक्षया कर्मत्वे श्रितेन सामर्थ्यं द्वयोरप्यस्ति । कष्टस्यैव वा कर्मत्वे तद्द्वारेण महतोऽपि श्रितेन सामर्थ्यमस्तीति भावः । सुप्सुपेति वर्तत इति । संख्याया विवक्षितत्वादेकस्यैव सुबन्तस्यैकेनैव सुबन्तेन समासस्ततो बहूनां न भवतीत्यर्थः । यथा पशुना यजेतेत्यनेकस्य पशोरुपादानाभावस्तथेहापि । ननु च भो इति । यथा ब्राह्मणो न हन्तव्य इति सर्वस्य ब्राह्मणस्य हननप्रतिषेधस्तथेहापि बहूनां समासेन भाव्यमिति भावः । आकृतिस्त्विति । एकैकस्यां व्यक्तौ जातिनिमित्तप्रत्ययाभिधा-

प्रातिपदिकादिति तावत उत्पत्त्या भवितव्यं प्रत्येकं चै-
तत्परिसमाप्यते न समुदाये । एवमिहापि यावत्ययेत-
त्परिसमाप्यते सुप्सुपेति तावतः समासेन भवितव्यम् ।
द्वयोश्चैतत्परिसमाप्यते न बहुषु । द्वयोस्तर्हि कस्मान्न
भवति । असामर्थ्यात् । कथमसामर्थ्यम् । सापेक्षमस-
मर्थं भवतीति । यदि सापेक्षमसमर्थं भवतीत्युच्यते ।
राजपुरुषो दर्शनीयः । अत्र वृत्तिर्न प्राप्नोति । नैष दो-
षः । प्रधानमत्र सापेक्षम् । भवति च प्रधानस्य सा-
पेक्षस्यापि समासः । यत्र तर्ह्यप्रधानं सापेक्षं भवति
तत्र वृत्तिस्तेन प्राप्नोति । देवदत्तस्य गुरुकुलं देवदत्त-
स्य गुरुपुत्रः देवदत्तस्य दासभार्येति । अत्र वृत्तिर्न
प्राप्नोति । नैष दोषः । समुदायापेक्षात्र षष्ठीसर्वं गुरु-
कुलमपेक्षते । यत्र तर्हि न समुदायापेक्षा षष्ठी तत्र वृ
त्तिर्न प्राप्नोति । किमोदनः शालीनाम् । सक्तुाढकमाप-
णीयानाम् । कुतो भवान्पाटलिपुत्रक इति । इह चापि

नक्षत्रावाच्च यथा प्रातिपदिकसमुदायस्याप्रातिपदिकत्वात्ततो विभक्तीनाम-
नुत्पत्तिस्तथा सुबन्तसमुदायस्यासुबन्तत्वात् श्रितेन समासाभावः । प्रत्ययस्य
सुबन्तसमुदायस्य च संचिस्कीर्षितस्य प्रधानत्वाद् गुणत्वाच्च प्रातिपदिकस्याव-
यवयोश्च सुबन्तयोराधारगताया एकत्वसंख्याया विवक्षणात् । ब्राह्मणसमुदाय-
स्य हनने तु शास्त्रार्थोतिक्रान्त एव भवतीति ब्राह्मणो न हन्तव्य इत्यादौ नि-
षेधे संख्या न विवक्ष्यते । सापेक्षमसमर्थं भवतीति । न्यायोयम् । वृत्तौ ह्युपसर्ज
नपदेन प्रधानार्थाभिधायिना भाव्यम् । स्वविशेषणापेक्षायां च तस्य प्राधान्य-
मिति कथमेकस्यैकदा प्राधान्यमेकार्थीभावश्च स्यात् । इतरस्तु वचनमेतदिति
मत्वा चोदयति । यदि सापेक्षमिति । भवति चेति । प्राधान्यादेवानेकेनोपका-
रकेणोपकार्यत्वाविरोधात् । सामान्याप्रयोग इति लिङ्गदर्शनाच्च । समुदायापे-
क्षेति । गुरुकुलादिना समुदायेन समुपजनिते व्यतिरेके देवदत्तस्येति षष्ठी ।
अवयवद्वारकश्च देवदत्तस्य समुदायेन संबन्ध इति सामर्थ्यादवयवमपि विशेषणं
स्पृशति । तदुक्तम् । समुदायेन संबन्धो येषां गुरुकुलादिना । संसृष्टास्तावयवा-
स्ते तु युज्यन्ते तद्वता सहेति । किमोदन इति । केषां शालीनां किं कलमा-

देवदत्तस्य गुरुकुलं देवदत्तस्य गुरुपुत्रो देवदत्तस्य दासभार्येति । यद्येषां समुदायापेक्षा षष्ठी स्यान्नैतन्नियोगतो गम्येत । देवदत्तस्य यो गुरुस्तस्य पुत्र इति । किं तर्ह्यन्यस्यापि गुरुपुत्रो देवदत्तस्य किं चिदित्येषोऽर्थो गम्येत । यतस्तु खलु नियोगतो देवदत्तस्य यो गुरुस्तस्य यः पुत्र इत्येषोऽर्थो गम्यते । अतो मन्यामहे नैषा समुदायापेक्षा षष्ठीति । अन्यत्र खल्वपि समर्थग्रहणे सापेक्षस्यापि कार्यं भवति । क्वान्यत्र । इसुसोः सामर्थ्ये । ब्राह्मणस्य सर्पिष्करोतीति । तस्मान्नैतच्छक्यं वक्तुं सापेक्षमसमर्थं भवतीति । वृत्तिस्तर्हि कस्मान्न भवति महत्कष्टं श्रित इति । सविशेषणानां वृत्तिर्न वृत्तस्य वा विशेषणं न प्रयुज्यते इति वक्तव्यम् । यदि सविशेषणानां वृत्तिर्न वृत्तस्य वा विशेषणं न प्रयुज्यत इत्युच्यते । देवदत्तस्य गुरुकुलं देवदत्तस्य गुरुपुत्रो देवदत्तस्य दासभार्येत्यत्र वृत्तिर्न प्राप्नोति । अगुरुपुत्रादीनामिति वक्तव्यम् । तर्त्तर्हि वक्तव्यं सविशेषणानां वृत्तिर्न वृत्तस्य वा विशेषणं न प्रयुज्यते अगुरुपुत्रादी-

---

नामथ रत्नानां शालीनामन्येषां वौदन इति प्रश्नः । सक्त्वाढकमिति । आपणीयानां सक्तूनामाढकमित्यर्थः । कुतो भवानिति । कस्मात् पाटलिपुत्राद्भवानागत इत्यर्थः । अनेकत्वात् पाटलिपुत्रस्य तदवयवानां वा प्रश्नः । अत्र रोपधेतोः प्राचामिति तद्धितवृत्तिर्न प्राप्नोति । इह चापीति । समुदायसंबन्धे सति सामीप्यादेरपि प्रतिपत्तिप्रसङ्ग इत्यर्थः । नैषेति । गुर्वपेक्षयात्र षष्ठी संबन्धिशब्दत्वाच्चात्र स्वार्थवदपेक्षाया वृत्तावप्यहानाद्भवत्येव वृत्तिः । उक्तञ्च । संबन्धिशब्दः सापेक्षो नित्यं सर्वः प्रयुज्यते । वाक्यवत् सा व्यपेक्षा हि वृत्तावपि न हीयते इति । अन्यत्रेति । ततो न वक्तव्यं सापेक्षमसमर्थं भवतीति । वाचनिके ह्यसामर्थ्ये यथा सर्पिः कालकमिति षत्वं न भवति समानाधिकरणमसमर्थवदिति वचनात् । एवं ब्राह्मणस्य सर्पिष्करोतीत्यत्रापि न स्यात् । स एवाह । वृत्तिस्तर्हि कस्मादिति । सविशेषणानामिति । वृत्तिर्नेति वचनात् षत्वादि

नामिति । न वक्तव्यम् । वृत्तिस्तर्हि कस्मान्न भवति ।
अगमकत्वात् । इह समानार्थेन वाक्येन भवितव्यं स-
मासेन च । यश्चेहार्थो वाक्येन गम्यते महत्कष्टं श्रित
इति । नासौ जातु चित्समासेन गम्यते महत्कष्टश्रित
इति । एतस्माद्धेतोर्ब्रूमो ऽगमकत्वादिति न ब्रूमो ऽप-
शब्दः स्यादिति । यत्र च गमको भवति भवति तत्र
वृत्तिः । तद्यथा । देवदत्तस्य गुरुकुलं देवदत्तस्य गुरु-
पुत्रो देवदत्तस्य दासभार्येति । तत्र यद्यगमकत्वं हेतु-
र्नार्थः समर्थग्रहणेन । इहापि भार्या राज्ञः पुरुषो देव-
दत्तस्येति योर्थो वाक्येन गम्यते नासौ जातु चित्समा-
सेन गम्यते भार्या राजपुरुषो देवदत्तस्येति । तस्मा-
न्नार्थः समर्थग्रहणेन । इदं तर्हि प्रयोजनम् । अस्त्य-
समर्थसमासो नञ्समासो गमकः तस्य साधुत्वं मा
भूत् । अकिं चित्कुर्वाणम् । अमाषं हरमाणम् । अगा-
धादुत्सृष्टमिति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । अवश्यं
कस्य चिन्नञ्समासस्यासमर्थस्य गमकस्य साधुत्वं व-
क्तव्यम् । असूर्यंपश्यानि मुखानि अपुनर्गेयाः श्लोकाः
अश्राद्धभोजी ब्राह्मण इति । सुडनपुंसकस्येत्येतन्निय-

भवत्येव । पूर्वोक्तानुसारेणायमपि न्याय एवोक्तः । न वक्तव्यमिति । न्यायसिद्ध-
त्वात् । इह समानार्थेनेति । वाक्येनाभिधाने प्राप्ते समास आरभ्यमाणस्तत्-
समानार्थ एव न्याय्यः । महत्कष्टश्रित इति । यः कष्टश्रितः स महत्कर्म करो-
तीत्यादि प्रतीयते क्रियाविशेषणं वा महत्त्वं प्रतीयेत न तु कष्टविशेषणम् ।
न ब्रूम इति । लोके प्रयुज्यमानस्य साधुत्वमसाधुत्वञ्च विचार्यते गोगाव्यादिश-
ब्दवत् । महत्कष्टश्रित इत्ययं तु महत्कष्टं श्रित इत्येतद्वाक्यार्थेनैव प्रयुज्यते प्र-
युक्तानां चेदमन्वाख्यानम् । अतो नात्र समासो भविष्यतीत्यर्थः । नञ्समासो
गमक इति । गाव्यादिवदसाधुरपि गमकत्वाभिमतो लोके प्रयुज्यते तस्यासति
समर्थग्रहणे साधुत्वं प्राप्तं ततस्तन्निवृत्त्यर्थमेतदित्यर्थः । किं चिदकुर्वाणं माषम-
हरमाणं गाधादनुत्सृष्टमित्येतेष्वर्थेष्वेते नञ्समासाः । असूर्यंपश्यानीति ।

मार्थं भविष्यति । एतस्यैवासमर्थसमासस्य नञ्समासस्य गमकस्य साधुत्वं भवति नान्यस्येति । तस्मान्नार्थः समर्थग्रहणेन । अथ क्रियमाणेपि समर्थग्रहणे समर्थमित्युच्यते । किं समर्थं नाम । पृथगर्थानामेकार्थीभावः समर्थवचनम् *। पृथगर्थानां पदानामेकार्थीभावः समर्थमित्युच्यते । क्व पुनः पृथगर्थानि क्वैकार्थानि । वाक्ये पृथगर्थानि राज्ञः पुरुष इति । समासे पु-

---

सूर्यकर्मक्रियया दृशिक्रियया नञः संबन्धो न तु सूर्यस्थया सत्तयेत्यसामर्थ्यम् । अपुनर्गेया इति । पुनर्न गेया इति गानेन नञः संबन्धो न तु पुनःशब्दार्थेन । अश्राद्धभोजीति । भुजिना नञः संबन्धो न तु श्राद्धेन । श्राद्धे भोजननिषेधावगमात् । अनपुंसकस्येति । प्रसज्यप्रतिषेधपक्षे ऽयमसमर्थसमासः । असमर्थनञ्समासानां केषां चित् साधुत्वज्ञापनायानपुंसकस्येति प्रसज्यप्रतिषेध आश्रीयते । पर्युदासेपि ह्यत्र न क्षतिः । तदेवं समर्थग्रहणे क्रियमाणे विध्यर्थमेतेषां ग्रहणं कर्तव्यं तदेवाक्रियमाणे नियमार्थं भविष्यतीत्यर्थः । एतस्यैवेति । अभेदमाश्रित्यैकवचनं कृतम् । एतेषां बहुत्वाद्बहुवचनप्रसङ्गः । असमर्थसमासेपि क्रियायामुभयोः सन्निपातादेकार्थीभावस्तद्द्वारको ऽस्त्येव । अथ क्रियमाणेपीति । अबुधबोधनार्थं करणेभ्युपगम्यमाने इत्यर्थः । किं समर्थं नामेति । यद्यपि पूर्वमेकार्थीभावो वा सामर्थ्यं व्यपेक्षा वेत्यादुक्तं तथाप्येतद्विचारस्थानं तस्य । एतत्सिद्धेन तु पूर्वं व्यवहारः कृतः । पृथगर्थानामिति । एकार्थीभावं तावत् सामर्थ्यं दर्शयति । परस्ताद्व्यपेक्षालक्षणं दर्शयिष्यति । पृथगर्था येषां पदानां तानि पृथगर्थानि पदानि । वाक्ये हि राज्ञः पुरुष इत्यत्र राजशब्दो राजार्थमेवाचष्टे पुरुषशब्दोपि पुरुषार्थमेव । वृत्तौ तु राजपुरुष इत्यत्र राजशब्दोपि पुरुषार्थमेवाचष्ट इति द्वयोरेकार्थीभावो भवति । अथ वान्य एवावयवार्थानन्वितः समुदायार्थः प्रादुर्भवतीति तदपेक्षयैकार्थीभाव उच्यते पांसूदकवदेकभावापन्नत्वात् । यद्यपि शब्दान्तरमेव वृत्तिरवयवा वर्णवदनर्थकास्तथापि सादृश्यात् तत्त्वाध्यवसायं पदानामाश्रित्य पृथगर्थानामेकार्थीभाव इत्युक्तम् । समर्थवचनमिति । समर्थशब्दस्य वाच्य इत्यर्थः । कर्मणि ल्युट् । क्व पुनरिति । पृथगर्थत्वमेकार्थत्वं च विरुद्धत्वादेकस्मिन्विषये न संभवतीति प्रश्नः । राज्ञः पुरुष इति । राज्ञ इत्यनेन पदेन राजार्थो ऽनियतसंबन्ध्यपेक्षयोद्भूतसंबन्धो विशेषणभावमापन्नो ऽभिधीयते । पुरुष इत्यनेन तु पुरुषार्थः स्वनिष्ठो विधीयमानत्वात् प्राधान्यमापन्नोभिधीयते । वृत्तौ भेदस्य निवर्तनात्तदधिष्ठानस्यापि संबन्धस्यान्तर्भावात् षष्ठी निवर्तते । सैव च स्वाभाविकी निवृत्तिः सुपो धातुप्रातिप-

नरेकार्थानि राजपुरुष इति। किमुच्यते पृथगर्थानीति। यावता राज्ञः पुरुष आनीयतामित्युक्ते राजपुरुष आनीयते। राजपुरुष इति च स एव। नापि ब्रूमो ऽन्यस्यानयनं भवतीति। कस्तर्ह्येकार्थीभावकृतो विशेषः। सुबलोपो व्यवधानं यथेष्टमन्यतरेणाभिसंबन्धः स्वर इति। सुबलोपो भवति वाक्ये। राज्ञः पुरुष इति। समासे तु न भवति राजपुरुष इति। व्यवधानं भवति वाक्ये। राज्ञः ऋद्धस्य पुरुष इति। समासे तु न भवति राजपुरुष इति। यथेष्टमन्यतरेणाभिसंबन्धो भवति वाक्ये। राज्ञः पुरुषः पुरुषो राज्ञ इति। समासे न भवति। राजपुरुष इति। द्वौ स्वरौ भवतो वाक्ये

दिकयोरिति शास्त्रे णान्वाख्यायते प्रत्ययलक्षणसिद्धये। किमुच्यत इति। एवं वाक्ये पदानां पृथगर्थत्वं स्याद्यद्येक एव विशिष्टार्थो न प्रतीयेत। वृत्तौ च पुरुषमात्रप्रतीतौ स्यादेकार्थीभावः। यतस्तु वृत्तिवाक्ययोरेक एवार्थः प्रतीयते तदा सामर्थ्यभेदोपि नास्ति। नापि ब्रूम इति। वाक्ये पृथगर्थत्वेपि पदानामाकाङ्क्षायोग्यतावशाद्विशेषणविशेष्यभावाद्विशिष्टार्थप्रतीतिः। वृत्तावपि विशिष्ट एवार्थो राजपुरुषशब्दाभ्यामभिधीयत इति कुतो ऽन्यस्यानयनम्। न चैतावता वृत्तिवाक्ययोरेकार्थता। यथा ब्राह्मणानां शतं भोज्यतां शतं ब्राह्मणा भोज्यन्तामिति सत्यपि कार्यस्याभेदे शब्दार्थो भिद्यते तथेहापीत्यर्थः। सुबलोप इति। एकार्थीभावाभावकृतोपि विशेष एकार्थीभावकृत इत्युच्यते। सन्निधानासन्निधानाभ्यां क्रियाभिनिर्वृत्तौ पदार्थानां कारणत्वात्। यथा वर्षकृतं सुभिक्षं वर्षकृतं दुर्भिक्षमिति चोच्यते। तत्र राज्ञः पुरुष इति वाक्ये भेदाधिष्ठानस्य संबन्धस्य प्रत्याययिषितत्वाद्विना विभक्त्या तस्य प्रत्यायायितुमशक्यत्वान्नास्ति सुब्लोपः समासे कृते भेदनिवृत्तौ तदाश्रयस्य संबन्धस्योपरमात् स्वाभाविकी सुपो निवृत्तिः सेव शास्त्रेणानुज्ञायते। तदेवं सुपोभावाभावाभ्यामर्थस्य भावाभावानुमानं वाक्यसमासयोः। व्यवधानमपि सत्यर्थभेदे दृष्टं वाक्ये यथा भार्या राज्ञः पुरुषो देवदत्तस्येति। असति न दृष्टम्। देवदत्त इत्यत्र पदमध्ये पदान्तरस्य प्रक्षेप्तुमशक्यत्वात्। यथेष्टमिति। वाक्ये ऽनियतपौर्वापर्येण पदानां प्रयोगः। समासे तु नियतपौर्वापर्यः स चार्थाभेदनिबन्धनः। यथा कर्क इति प्रयोक्तव्ये कंक इति न प्रयुज्यते। द्वौ स्वराविति। अर्थभेदे स्वरभेदो दृश्यते यथा देवदत्त गामभ्याजेति। तदभेदेन दृश्यते यथा घट इति। अत्र राज्ञः पुरुष इति द्वे अपि

राज्ञः पुरुष इति । समासे पुनरेक एव राजपुरुष इति । नैतएकार्थीभावकृता विशेषाः । किं तर्हि वाचनिकान्येतानि । आह हि भगवान्सुपो धातुप्रातिपदिकयोः उपसर्जनं पूर्वं समासस्यान्त उदात्तो भवतीति । इमे तर्ह्येकार्थीभावकृता विशेषाः । संख्याविशेषो व्यक्ताभिधानमुपसर्जनविशेषणं चयोग इति । संख्याविशेषो भवति वाक्ये । राज्ञः पुरुषः राज्ञोः पुरुषः राज्ञां पुरुष इति । समासे न भवति राजपुरुष इति । अस्ति कारणं येनैतदेवं भवति । किं कारणम् । योसौ विशेषवाची शब्दस्तदसांनिध्यात् । अङ्ग हि भवांस्तमुच्चा-

पदे नित्स्वरेणाद्युदात्ते । राजपुरुष इति समासान्तोदात्तः । वाचनिकानीति । वचनेनैवं भूतानामन्वाख्यानाद्व्यभिचाराच्चानुमानं सुब्लोपादिकमर्थाभेदस्येत्यर्थः । यथा पयःपयो जरयतीत्यत्र विनापि विभक्त्या कर्तृकर्मप्रतीतिर्भवति पश्चात्प्रातिपदिकार्थदर्शने । तथा राजा पुरुष इत्यत्र सत्येवार्थभेदे राजपदमेव संबन्धमभिदध्यात् । अर्थाभेदे च सुब्लोपो दृष्टः यथा वर्षासुजः गोषुचर इति । तथा वृत्तावपि प्रयोगानियमो दृश्यते । अन्तादी आद्यन्तौ जातपुत्रः पुत्रजात इति । वाक्ये च प्रयोगनियमो धवस्य खदिरस्येति । नहि भवति च खदिरस्य धव इति । ऐकस्वर्यं च दृश्यते वाक्ये । तीक्ष्णेन परशुना वृश्चन्निति । अर्थाभेदे च स्वरभेदः कर्तवै अन्वेतवै इति अन्तस्य तवै युगपत् तवैचान्तश्च युगपदित्यत्र स्वरः । संख्याविशेष इति । वाक्ये उपसर्जनपदानि विभक्त्यर्थाभिधायित्वात् संख्याविशेषयुक्तं स्वार्थं प्रतिपादयन्ति । समासे त्वन्तर्भूतस्वार्थं प्रधानार्थमभिदधतीत्यभेदैकत्वसंख्यां गमयन्ति । संख्याविशेषाणामविभागेनावस्थानमभेदैकत्वसंख्या । यथोक्तम् । यथौषधिरसाः सर्वे मधुन्याहितशक्तयः । अविभागेन वर्तन्ते तां संख्यां तादृशीं विदुरिति । अथ वा परित्यक्तविशेषं संख्यासामान्यमभेदैकत्वसंख्या । तदुक्तम् । भेदानां वा परित्यागात् संख्यात्मा स तथाविधः । व्यापाराज्जातिभागस्य भेदापोहेन वर्तते । अगृहीतविशेषेण यथा रूपेण रूपवान् । प्रख्यायते न शुक्लादिभेदरूपस्तु गम्यते इति । क्व चित्तु संख्याविशेषाभिव्यक्तिर्भवति । यथा द्विपुत्रः पञ्चपुत्र इत्यादौ प्रातिपदिकार्थ एव संख्याविशेषः । तावकीनो मामकीन इत्यत्रादेशाभिव्यङ्ग्यमेकत्वम् । शौर्पिकमिति प्रातिपदिकेन विशिष्टस्यैव परिमाणस्योपादानादेकत्वावगमः । तथा मासजात इति विशिष्टकालावगमाय प्रयोगादेकत्वावगतिरेवमन्यत्रापि प्रकारान्तरेण सं-

रयतु गंस्यते स विशेषः । ननु च नैतेनैवं भवितव्य-
म् । नहि शब्दकृतेन नामार्थेन भवितव्यम् । अर्थकृते-
न नाम शब्देन भवितव्यम् । तदेतदेवं दृश्यताम् ।
अर्थरूपमेवंजातीयं येनात्र विशेषो न गम्यतइति । अ-
वश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । यो हि मन्यते योसौ विशे-
षवाची शब्दस्तदसांनिध्यादत्र विशेषो न गम्यतइति ।
इह तस्य विशेषो गम्यते । अप्सुचरो गोषुचरो व-
र्षासुज इति । व्यक्ताभिधानं भवति वाक्ये । ब्राह्म-
णस्य कम्बलस्तिष्ठतीति । समासे पुनरव्यक्ताभिधानं
ब्राह्मणकम्बलस्तिष्ठतीति, संदेहो भवति सम्बुद्धिर्वा स्या-
त् षष्ठीसमासो वेति । एषोप्यविशेषः । भवति हि

ख्याभेदावसायो द्रष्टव्यः । तदसान्निध्यादिति । लुका विभक्तेर्निवर्तितत्वादित्य-
र्थः । ननु चेति । नहि विद्यमानेर्थे लुकमाचार्योन्वाचष्टे अपि त्वर्थस्याभावात्
स्वत एव या शब्दस्य निवृत्तिः सैवानुगम्यतइत्यर्थः । अर्थकृतेनेति । प्रत्यायिय-
यिषितार्थप्रतिपादनाय शब्दप्रयोगात् । अर्थरूपमिति । अर्थस्वभावः । एतदु-
क्तं भवति । संख्याविशेषादियुक्तवस्तुप्रतिपादनेच्छायां वाक्यं प्रयुज्यते अन्यदा
वृत्तिः । गोषुचर इति । गोषुचरः कुक्कुट उच्यते । एकस्यां गवि द्वयोर्बहुषु वा
यश्चरति स सर्वोसावविशेषेणोच्यते । जातौ चेदं बहुवचनमिति व्यक्तिगतसं-
ख्याभेदानवगमः । यदि तु व्यक्तिगतं बहुत्वं प्रतीयेत ततस्तदाश्रयमेव बहुवच-
नं क्रियेत । यदा तु सत्यपि बहुवचने व्यक्तिबहुत्वं न प्रतीयते तदा जात्याश्रयं
बहुवचनमभ्युपगम्यते । वर्षासु ज इति । इन्द्रगोपः । अत्राप्येकस्मिन्नप्यृतौ अ-
वयवबहुत्वापेक्षो बहुवचनान्तो वर्षाशब्दो वर्तते नत्वत्र ऋतुबहुत्वं प्रतीयतइ-
त्यत्राप्यभेदैकत्वमुपजायते । तत्पुरुषे कृति बहुलमित्यत्रालुक् । लिङ्गविशेषस्या-
पि क्व चिद्वृत्तावनुपादानं कुमारीपुत्र इति । क्व चित्त्यागः । कुक्कुटाण्डं मृगमां-
समिति । वाक्ये पि जात्यन्तरनिवृत्तिपरे लिङ्गविशेषाविवक्षा दृश्यते छागस्य मां-
समिति । ब्राह्मणकम्बल इति । यद्यप्यत्र स्वरान्निर्णयस्तथापि शब्दस्वरूपमा-
त्रान्निश्चयाभाव इत्येवंपरमेतत् । यत्रापि नास्ति स्वरभेदः सम्बुद्धिषष्ठीसमास-
योस्तिष्ठति ब्राह्मण कम्बल इत्यादौ तत्रापि प्रकरणादिवशादवश्यं निश्चयेन
भाव्यम् । कम्बलशब्दो घृतादित्वान्निपातनाद्वान्तोदात्तः । एकार्थीभावे सति
भेदनिबन्धनसंबन्धाभिधायिविभक्तिनिवर्तनात्तत्कृतो विशेषो ऽव्यक्ताभिधान-

किंचिद्वाक्ये ऽव्यक्तं तच्च समासे व्यक्तम् । वाक्ये तावदव्यक्तम् । अर्द्धं पशोर्देवदत्तस्येति संदेहो भवति पशुगुणस्य वा देवदत्तस्यार्द्धम् । अथ वा योसौ संज्ञीभूतः पशुर्नाम तस्य यदर्द्धमिति । तच्च समासे व्यक्तं भवति । अर्धपशुर्देवदत्तस्येति । उपसर्जनविशेषणं भवति वाक्ये ऋद्धस्य राज्ञः पुरुष इति । समासे न भवति । राजपुरुष इति । एषोप्यविशेषः । समासेप्युपसर्जनविशेषणं भवति । तद्यथा । देवदत्तस्य गुरुकुलं देवदत्तस्य गुरुपुत्त्रो देवदत्तस्य दासभार्येति । चयोगो भवति वाक्ये । स्वचयोगः स्वामिचयोगश्चेति । क्व स्वचयोगः । राज्ञो गौश्चाश्वश्च पुरुषश्चेति । समासे न भवति । राज्ञो गवाश्वपुरुषा इति । स्वामिचयोगः देवदत्तस्य च यज्ञदत्तस्य च विष्णुमित्रस्य च गौरिति । समासे न भवति । देवदत्तयज्ञदत्तविष्णुमित्राणां गौरिति । अथैतस्मिन्नेकार्थीभावकृते विशेषे किं स्वाभाविकं शब्दैरर्थानामभिधानमाहोस्विद्वाचनिकम् । स्वाभाविकमित्याह । कुत एतत् । अर्थानादेशनात् । न ह्यर्था आदिश्यन्ते । कथं पुनरर्थानादिशन्नेवं ब्रूयान्नार्था आ-

---

मुच्यते । एषोपीति । व्यभिचारादपि शब्दः सुब्लोपादपेक्षया समुच्चयार्थः । ऋद्धस्येति । राजा स्वार्थादप्रच्युतः पदान्तरार्थमप्रतिपन्नो वाक्ये योग्यत्वाद्विशेषणसंबन्धमनुभवति । वृत्तौ तूपसर्जनीभूतस्वार्थमर्थान्तरं प्रत्याययतीति अयोग्यत्वाद्विशेषणेन न संबध्यते । एषोपीति । अव्यापित्वात् । चयोग इति । वाक्ये पदार्थानां भिन्नत्वाद्भेदनिबन्धनसमुच्चयद्योतनाय चशब्दः प्रयुज्यते । वृत्तौ तु समूहलक्षणैकार्थप्रादुर्भावाद्भेदस्य निवर्तनाद्द्योत्यार्थाभावाद्द्योतकस्यापि चशब्दस्य निवृत्तिः । अथैतस्मिन्निति । अयं भावः । यदि वाचनिकमर्थाभिधानं तदा ऽसत्यपेकार्थीभावे चार्थे द्वन्द्वविधानाद् द्वन्द्वेनैव चार्थस्योक्तत्वाच्चस्याप्रयोगो ऽन्यथासिद्धत्वान्नानुमानमेकार्थीभावस्य । स्वाभाविके तु चार्थे द्वन्द्व इत्यादिनिर्देशो ऽनर्थकः । अर्थानादेशनादिति । अचतुरविचतुरेत्यादावित्

दिश्यन्तइति । यदाह भगवान् अनेकमन्यपदार्थे । चार्थे द्वन्द्वः । अपत्ये रक्ते निर्वृत्त्ते इति । नैतान्यर्थादेशनानि । स्वभावात् एतेषां शब्दानामेतेष्वर्थेष्वभिनिविष्टानां निमित्तत्वेनान्वाख्यानं क्रियते । तद्यथा । कूपे हस्तदक्षिणः पन्थाः । अभ्रे चन्द्रमसं पश्येति । स्वभावतस्तस्य तत्रस्थस्य पथश्चन्द्रमसश्च निमित्तत्वेनान्वाख्यानं क्रियते । एवमिहापि चार्थे यः स द्वन्द्वः । अन्यपदार्थे यः स बहुव्रीहिरिति । किं पुनः कारणमर्था नादिश्यन्ते । तच्च लघ्वर्थम् । लघ्वर्थं ह्यर्था नादिश्यन्ते । अवश्यं ह्यनेनार्थानादिशता केन चिच्छब्देन अर्थनिर्देशः कर्तव्यः स्यात् । तस्य च तावत्केन कृतः येनासौ क्रियते । अथ तस्य केन चित्कृतस्तस्य केन कृतस्तस्यकेन कृत इत्यनवस्था । असंभवः खल्वप्यर्थादेशनस्य । को हि ना-

---

भावः । आदिशन्निति । प्रवृत्ताविरामलक्षणं वर्तमानत्वं शास्त्रप्रबन्धानुपरमाद्दर्शयति । वाक्यभेदेन चार्थादेशनं मन्यते । सुबन्तमनेकमन्यपदार्थे वर्तते तच्च बहुव्रीहिसंज्ञमित्येवमन्यत्रापि वाक्यभेदो दर्शनीयः । यदा तु लोकप्रसिद्धार्थानुवादेन बहुव्रीहिसंज्ञा विधीयते यदन्यपदार्थेऽनेकं वर्तते तद्बहुव्रीहिसंज्ञमिति तदा नार्थादेशनं नापि वाक्यभेदः । अर्थेष्वभिनिविष्टानामिति । अभिनिविशश्चेत्यत्र परिक्रयण इत्यतो ऽन्यतरस्यांग्रहणानुवर्तनाद्विकल्पेन कर्मसंज्ञाविधानात् सप्तमी कृता । एतदेव च भाष्यकारवचनं लिङ्गं तद्विकल्पस्य । कूप इति । कूपो लक्षणत्वेनोपादीयते हस्तदक्षिणमार्गग्रहणस्य । अभ्र इत्यत्राप्यभ्रं चन्द्रमसो लक्षणत्वेन निर्दिश्यते । किं पुनरिति । प्रकृतिप्रत्ययोपदेशवत्त्ववत्तु वाक्यभेदेनार्थादेशनमिति भावः । लघ्वर्थमिति । लघुशब्दो लाघवे वर्तते । लाघवार्थमर्था नादिश्यन्ते । अन्यथा गौरवमनवस्था च प्राप्नोति । तथा हि । यदि चार्थे वर्तते अनेकं तच्च द्वन्द्वसंज्ञमिति वाक्यभेदेनार्थादेशनं क्रियते तदैवं प्रष्टव्यं स्यात् कः पुनश्चार्थ इति तत्राचार्येण वक्तव्यं स्यात् समाहार इतरेतरयोगश्च । ततः कः समाहारः क इतरेतरयोग इति प्रश्नप्रतिवचनयोरनवस्था गौरवं चानुषज्यते । असंभव इति । असामर्थ्यात् दोषबाहुल्यप्रतिपादनाय चार्थादेशनस्य गौरवानवस्थासंभवाः परस्परान्तर्भावेऽपि पृथगुपन्यस्ताः । को हीति । अनेकार्थत्वादिति भावः । तत्र धातूनामनेकार्थत्वं कुर्द-

म समर्थौ धातुप्रातिपदिकप्रत्ययनिपातानामर्थानादेष्टु-म् । न चैतन्मन्तव्यं प्रत्ययार्थे निर्दिष्टे प्रकृत्यर्थो नि-र्दिष्ट इति । भवति हि गुणाभिधाने गुणिनः संप्रत्ययः । तद्यथा । शुक्लः कृष्ण इति । विषम उपन्यासः । सा-मान्यशब्दा एतएवं स्युः । सामान्यशब्दाश्च नान्तरेण प्रकरणं विशेषं वा विशेषेष्ववतिष्ठन्ते । यतस्तु खलु नि-योगतो वृक्ष इत्युक्ते स्वभावतः कस्मिंश्चिदेव विशेषे वृक्षशब्दो वर्तते अतो मन्यामहे नेमे सामान्यशब्दा इ-ति । न चेत्सामान्यशब्दाः, प्रकृतिः प्रकृत्यर्थे वर्तते। प्र-त्ययः प्रत्ययार्थे वर्तते । अप्रवृत्तिः खल्वप्यर्थादेशन-स्य । बहवो हि शब्दा येषामर्था न विज्ञायन्ते । जर्भ-रीतुर्फरीतू । अन्तरेण खल्वपि शब्दप्रयोगं बहवोर्था गम्यन्ते । अक्षिनिकोचैः पाणिविहारैश्च । न खल्वपि

खुर्दंगुर्दगुदक्रीडायामेवेति नियमार्थादेवकाराद्विज्ञायते । प्रातिपदिकानामपि यथेच्छं विनियोगदर्शनादिना । शक्तिनियमे तु पुरुषस्य व्यापारः । प्रत्ययानां तु कृत्यल्युटो बहुलं शेषइति च लक्षणारम्भात् । निपातानामनेकार्थत्वं नाना-विधस्यार्थस्य प्रयोगे द्योतनात् । न चैतन्मन्तव्यमिति । कस्य चिदेवार्थो निर्दि-श्यते अन्यस्य तु संबन्धात् प्रतीतिर्भवतीति भावः । भवतीति । एकत्वादिषु गु-णेषु स्वादयो विधीयन्ते गुणैश्च गुणिन आक्षेपो भवति निराधारस्य गुणस्यासं-भवात् । तद्यथा शुक्ल इति । गुणमात्राभिधाने गुणिन आक्षेप इत्यर्थः । तथा ऽपत्ये प्रत्यये विधीयमाने सामर्थ्यादपत्यवतः प्रकृत्यर्थस्याक्षेपान्निर्देशः सिद्ध-ति । विषम इति । यथा शुक्लः कृष्ण इति गुणेन गुणिमात्रस्याक्षेपो न गुणिवि-शेषस्य एवं वृक्षः प्लक्ष इत्यत्राप्येकत्वाधारो द्रव्यमात्रं प्रतीयेत । यदि लोका-दर्थावधारणं नाश्रीयते नापि शास्त्रेण प्रतिप्रकृतिनिर्दिश्येतार्थः। तदा वृक्षाद-यो द्रव्यमात्राभिधायिनः स्युरिति प्रकरणाद्यभावे विशेषसंप्रत्ययो न स्यात् भ-वति च । तस्माद्वृद्धव्यवहारादेव शब्दार्थसंबन्धव्युत्पत्तिरमिच्छतापि युक्तिवशा-देष्टव्येत्यर्थः । येषामर्था न ज्ञायन्तइति । स्वर्गापूर्वदेवतादिशब्दानामर्थाः प्रत्य-क्षापरिच्छेद्यत्वादिदंतया न ज्ञायन्ते तत्र तेषां कथमर्था निर्दिश्येरन्नित्यर्थः त्रैविद्यव्यवहारात् तेषामर्थो विज्ञायत एव । अक्षिनिकोचैरिति । यथैतैर्व्यवहा-रवशादर्था गम्यन्ते तथा शब्दैरपीति भावः । न खल्वपीति । साध्वसाधुसंकरनि-

निर्ज्ञातस्यार्थस्यान्वाख्याने किंचिदपि प्रयोजनमस्ति । यो ब्रूयात्पुरस्तादादित्य उदेति पश्चादस्तं गच्छति मधुरो गुडः कटुकं शृङ्गवेरमिति किं तेन कृतं स्यात् । वावचनानर्थक्यं च स्वभावसिद्धत्वात् । वावचनमनर्थकम् । किं कारणम् । स्वभावसिद्धत्वात् *। इह द्वौ पक्षौ वृत्तिपक्षश्चावृत्तिपक्षश्चेति । स्वभावतश्चैतद्भवति । वाक्यं च समासश्च । तत्र स्वभाविके वृत्तिविषये नित्ये समासे प्राप्ते वावचनेन किमन्यच्छक्यमभिसंबन्धुमन्यदतः संज्ञायाः । न च संज्ञाया भावाभावाविष्येते । तस्मान्नार्थो वावचनेन । अथ ये वृत्तिं वर्तयन्ति किं त आहुः । परार्थाभिधानं वृत्तिरित्याहुः । अथ तेषामेवं ब्रुवतां किं जहत्स्वार्था वृत्तिर्भवत्याहोस्विदजहत्स्वार्था भवति । किं चातः । यदि जहत्स्वार्था वृत्तिः राजपुरुषमानयेत्युक्ते पुरुषमात्रस्यानयनं प्राप्नोति औपगवमानयेत्युक्ते अपत्यमात्रस्य चेति । अथाजहत्स्वार्था वृत्तिः उभयोर्वि-

रासाय शास्त्रारम्भोऽस्ति लोकव्यवहारावगतार्थान्वाख्याने प्रयोजनमिति भावः । वावचनानर्थक्यं चेति । इह व्यपेक्षायां समासो न भवति एकार्थीभावे वाक्यं नेति विविक्तविषयत्वादनयोर्बाध्यबाधकभावो न भविष्यतीति नार्थो विकल्पेन । एकार्थानां विकल्पनात् । न च संज्ञाया इति । एकार्थीभावे चित्रगुरित्येवेष्यते न तु चित्रा गाव इत्येवम् । तथा राजपुरुष इतीष्यते न तु राज्ञः पुरुष इति । ऐकपद्यमैकस्वर्यमेकविभक्तित्वं च सर्वदैकार्थीभाव इष्यत इत्यर्थः । अथेति । कार्यशब्दिका वाक्यादेव विकल्पेन वृत्तिं निष्पाद्यां मन्यमानाः किं वृत्तेर्लक्षणं कुर्वन्तीति प्रश्नः । नैत्यशब्दिकास्तु वृत्तिवाक्ये नित्ये विविक्तविषये मन्यन्ते । परार्थाभिधानमिति । परस्य शब्दस्य योऽर्थस्तस्याभिधानं शब्दान्तरेण यत्र सा वृत्तिरित्यर्थः । यथा राजपुरुष इत्यत्र राजशब्देन वाक्यावस्थायामनुक्तः पुरुषार्थोऽभिधीयते । अथ तेषामिति । नित्यशब्दवादिपक्षे तु राजपुरुषादीनि वाक्यविषयपदसरूपावयवानि वर्णवदनर्थकोपलभ्यमानावयवानि तत्त्वतो निरवयवान्येव केवलमसत्यप्रक्रियाश्रयेणान्वाख्यायन्ते । जहति पदानि स्वार्थं यस्यां सा जहत्स्वार्था । पुरुषमात्रस्येति । राजपदोपादानमनर्थकमिति चेत्

द्यमानस्वार्थयोर्द्वयोर्द्विवचनमिति द्विवचनं प्राप्नोति । का पुनर्वृत्तिर्न्याय्या । जहत्स्वार्था । युक्तं पुनर्जहत्स्वार्था नाम वृत्तिः स्यात् । बाढं युक्तम् । एवं हि दृश्यते लोके पुरुषोयं परकर्मणि प्रवर्तमानः स्वं कर्म जहाति । तद्यथा । तक्षा राजकर्मणि प्रवर्तमानः स्वं तक्षकर्म जहाति । एवं युक्तं यद्राजा पुरुषार्थे वर्तमानः स्वमर्थं जह्यादुपगुश्चापत्यार्थे वर्तमानः स्वमर्थं जह्यात् । ननु चोक्तं राजपुरुषमानयेत्युक्ते पुरुषमात्रस्यानयनं प्राप्नोति । औपगवमानयेत्युक्ते ऽपत्यमात्रस्येति । नैष दोषः । जहदप्यसौ स्वार्थं नात्यन्ताय जहाति यः परार्थविरोधी स्वार्थस्तं जहाति । तद्यथा । तक्षा राजकर्मणि प्रवर्तमानः स्वं तक्षकर्म जहाति न तु हिक्कितहसितकण्डूयितानि । न चायमर्थः परार्थविरोधी विशेषणं नाम । तस्मात्तन्न हास्यति । अथ वा ऽन्वयाद्विशेषणं भविष्यति । तद्यथा । घृतघटस्तैलघट इति । निषिक्ते घृते तैले चान्वयाद्विशेषणं भवति । अयं घृतघटो ऽयं तैल-

---

तदा पर्यायत्वं पुरुषराजपुरुषशब्दयोर्वियावकशब्दयोरिव स्यादित्यदोषः । द्विवचनं प्राप्नोतीति । प्लक्षन्यग्रोधाविति यथा । जहत्स्वार्थेति । नहि स्वार्थमजहतः स्वेनार्थेन वशीकृतस्यार्थान्तरोपादानं घटते । युक्तं पुनरिति । उपात्तस्यार्थस्य त्यागाभावात् । अग्नितेवौष्ण्यं स्य । बाढं युक्तमिति । परार्थवृत्तित्वादेव । अत्रैव दृष्टान्तमाह । तक्षा राजकर्मणीति । यदा राज्ञा तक्षादूत्यादौ नियुज्यते तदा स्वकं कर्म जहाति । नात्यन्तायेति । त्यागमात्रमभिसंधाय जहत्स्वार्थेत्युच्यते न तु सर्वात्मना त्यागः । परोपकाराय तस्योपादानात् । सर्वथा च स्वार्थत्यागे परोपकारासंपादनादनुपादानमेव प्रयोजनाभावात्तस्य स्यादित्यर्थः । न तु हिक्कितेति । तेषां प्राणिधर्मत्वात्तत्त्यागे राजकर्मैव तस्य विच्छिद्येतेत्यर्थः । न चायमर्थ इति । वाक्येऽपि राजार्थस्य विशेषणत्वात् कस्तस्य वृत्तौ विशेष इति चेत् । वाक्ये स्वविशेषणसंबन्धप्रतिपत्तौ सामर्थ्याविघातः । वृत्तावुपसर्जनीभूतेन स्वार्थेन प्रधानार्थस्योपकारात् स्वविशेषणप्रतिपत्तौ सामर्थ्यहानिः । अन्वयादि-

घट इति । विषम उपन्यासः । भवति हि तत्र या च यावती चार्थमात्रा । अङ्ग हि भवानग्नौ निष्टप्य घृतघटं तृणकूर्चेन प्रक्षालयतु न गंस्यते स विशेषः । यथा तर्हि मल्लिकापुटश्चम्पकपुट इति । निष्कीर्णास्वपि सुमनःसु अन्वयाद्विशेषणं भवति । अयं मल्लिकापुटः अयं चम्पकपुट इति । अथ वा समर्थाधिकारोयं वृत्तौ क्रियते । सामर्थ्यं नाम भेदः संसर्गो वा । अपर आह । भेदसंसर्गौ वा सामर्थ्यमिति । कः पुनर्भेदः संसर्गो वा । इह राज्ञ इत्युक्ते सर्वं स्वं प्रसक्तं पुरुष इत्युक्ते सर्वः स्वामी प्रसक्तः । इहेदानीं राजपुरुषमानयेत्युक्ते राजा पुरुषं निवर्तयत्यन्येभ्यः स्वामिभ्यः । पुरुषोपि राजानमन्येभ्यः स्वेभ्यः । एवमेतस्मिन्नुभयतो व्यवच्छिन्ने यदि स्वार्थं जहाति कामं जहातु न जातु चित्पुरुषमात्रस्यानयनं भविष्यति । अथ वा पुनरस्त्वजहत्स्वार्था वृत्तिः । युक्तं पुनरिदं यदजहत्स्वा-

---

ति । राजशब्दः स्वार्थनिमित्तं पुरुषार्थे विशेषमाधाय स्वार्थं जहाति न च तन्निमित्तं विशेषदर्शनं निवर्तते पुरुषे । यथाग्निसंबन्धजनितपाकजरूपादिनिवृत्तिर्घटे ऽग्निसंयोगे निवृत्तेपि न भवतीत्यर्थः । विशेषणमिति । विशेषः पुरुषगतो भविष्यतीत्यर्थः । मल्लिकापुट इति । आमोदान्वयाद्विशेषावगतिरिति भावः । वृत्तौ क्रियत इति । यदि च वृत्तौ भेदसंसर्गौ न स्यातां तदा सामर्थ्यमेव न स्यात् तदात्मकत्वात् सामर्थ्यस्येत्यर्थः । तत्र भेदः संसर्गाविनाभावित्वादनुमीयमानसंसर्गः सामर्थ्यं संसर्गो वा भेदाविनाभाव्यनुमेयभेदः । उभौ वा यौगपद्येनाश्रीयमाणौ सामर्थ्यमित्यर्थः । सर्वं स्वमिति । राज्ञ इति षष्ठ्या संबन्धिमात्रस्याक्षेपात् । सर्वः स्वामीति । यदा पुरुषस्य पारतन्त्र्यं प्रमाणान्तरेण प्रतिपन्नं तदपेक्षयैतदुच्यते । अन्यथा पुरुष इत्युक्ते ऽस्तीति प्रतीतिः स्यान्न तु स्वामिमात्राक्षेपः । तत्र भेदपक्षे राजा पुरुषं स्वाम्यन्तरेभ्यो निवर्त्य स्वार्थं जहाति । पुरुषस्त्वजहदपि स्वार्थं स्वान्तरेभ्यो राजानं निवर्तयतीति । ततश्च कृतकार्यस्य भवतु राजार्थस्य निवृत्तिः । अकृतकार्यस्य निवृत्तौ वृत्तिरेव न स्यात् । एवं संसर्गेपि योज्यम् । उभयत इति । उभयस्मिन् परस्परेणावच्छिन्ने इत्यर्थः । युक्तं पुनरिति ।

र्था नाम वृत्तिः स्यात् । बाढं युक्तम् । एवं हि दृश्यते लोके भिक्षुकोयं द्वितीयां भिक्षां समासाद्य पूर्वां न जहाति । संचयायैव प्रवर्तते । ननु चोक्तमुभयोर्विद्यमानस्वार्थयोर्द्वयोर्द्विवचनमिति द्विवचनं प्राप्नोति । कस्याः पुनर्द्विवचनं प्राप्नोति । प्रथमायाः । न प्रथमासमर्थो राजा । षष्ठ्यास्तर्हि प्राप्नोति । न षष्ठीसमर्थः पुरुषः । प्रथमाया एव तर्हि प्राप्नोति । ननु चोक्तं न प्रथमासमर्थो राजेति । अभिहितः सोर्थोन्तर्भूतः प्रातिपदिकार्थः संपन्नस्तत्र प्रातिपदिकार्थे प्रथमेति प्रथमाया एव द्विवचनं प्राप्नोति । संघातस्यैकार्थ्यान्नावयवसंख्यातः सुबुत्पत्तिः*। संघातस्यैकत्वमर्थस्तेनावयवसंख्यातः सुबुत्पत्तिर्न भविष्यति । परस्परव्यपेक्षां सामर्थ्यमेके * । परस्परव्यपेक्षां सामर्थ्यमेकइच्छ-

---

स्वमर्थमजहतस्तेन वशीकृतस्यार्थान्तरोपादानमयुक्तमिति भावः। संचयायेति। एवं शब्दोपि क्व चिद्विषये एकार्थः क्व चिदनेकार्थ इत्यर्थः। कस्या इति। एकया विभक्त्या गुणप्रधानभूतस्यार्थद्वयस्य प्रतिपादयितुमशक्यत्वादिति प्रश्नः। प्रथमाया इति। प्रधानानुविधायित्वाद् गुणानां प्रधानविभक्तिः प्रथमा गुणेनापि प्रतिपत्तव्येति भावः। न प्रथमासमर्थ इति। प्रथमाद्विवचनउत्पद्यमाने संबन्धासंप्रत्ययाद् गुणप्रधानभाव एव न प्रतीयेत। षष्ठ्यास्तर्हीति। संबन्धस्य प्रत्याय्यत्वात् तस्य चोभयाधिष्ठानत्वात्। न षष्ठीति। यदि षष्ठीद्विवचनं स्यात् तदा द्वयोरपि समकक्ष्यत्वेन संबन्ध्यन्तरापेक्षया संबन्धः प्रतीयेत। अभिहित इति। कश्चिदर्थोभिहितोपि नान्तर्भूतः। यथा राज्ञ इति षष्ठ्या संबन्धोभिहितो न क्व चिदन्तर्भावं यातः। कश्चिदन्तर्भूतोपि नाभिहितः। यथा राजसख इति तत्पुरुषे राजा सखास्येत्यर्थोन्तर्भवति न त्वभिधीयते। तथा कश्चिदर्थोभिहितोन्तर्भूतः। यथा पचतीति कर्ताभिधीयमानो गुणभावादन्तर्भूतः न त्वसौ प्रातिपदिकार्थ इति त्रयमुपात्तम्। तत्र संबन्धोभिहितोन्तर्भूतः प्रातिपदिकार्थः संपन्न इति व्यतिरेकाभावात् प्रथमाद्विवचनं प्राप्नोति। संघातस्येति। इह राजपुरुषशब्दात् संघाताद्विभक्त्योत्पत्तव्यम्। तेन च संघातेनावयवार्थोपकृत एकत्वसंख्यायुक्तो विशिष्टोर्थः प्रतिपाद्य इति तदाश्रयमेकवचनं प्रवर्तते न तु गुणभूतावयवसंख्याश्रयं द्विवचनमित्यर्थः। परस्परेति। व्यपेक्षैवात्र सामर्थ्यं न

न्ति । का पुनः शब्दयोर्व्यपेक्षा । न ब्रूमः शब्दयोरिति किं तर्हि । अर्थयोः । इह राज्ञः पुरुष इत्युक्ते राजा पुरुषमपेक्षते ममायमिति पुरुषोपि राजानमपेक्षते अहमस्येति । तयोरभिसंबन्धस्य षष्ठी वाचिका भवति । तद्यथा । कष्टं श्रित इति क्रियाकारकयोरभिसंबन्धस्य द्वितीया वाचिका भवति । अथ यद्येवैकार्थीभावः सामर्थ्यमथापि व्यपेक्षा सामर्थ्यं किं गतमेतदियता सूत्रेणाहोस्विदन्यतरस्मिन्पक्षे भूयः सूत्रं कर्तव्यम् । गतमित्याह । कथम् । समोयमर्थशब्देन सह समासः । सम् चोपसर्गः । उपसर्गाश्च पुनरेवमात्मकाः यत्र कश्चित् क्रियावाची शब्दः प्रयुज्यते तत्र क्रियाविशेषमाहुः । न चेह कश्चित् क्रियावाची शब्दः प्रयुज्यते येन समः सामर्थ्यं स्यात् । तत्र प्रयोगादेतद्गन्तव्यं नूनमत्र कश्चित् प्रयोगार्हः शब्दः न प्रयुज्यते येन समः सामर्थ्यमिति । तद्यथा, धूमं दृष्ट्वाग्निरत्रेति गम्यते त्रिविष्टब्धकं दृष्ट्वा परिव्राजक इति । कः पुनरसौ प्रयोगार्हः शब्दो न प्रयुज्यते । उच्यते सङ्गतार्थं समर्थं संसृष्टार्थं समर्थं संप्रेक्षितार्थं समर्थं संबद्धार्थं समर्थमि-

---

त्येकार्थीभाव इत्याहुः । का पुनरिति । स्वं स्वमर्थं प्रति गुणभावाच्छब्दयोः परस्परव्यपेक्षा न संभवतीति प्रश्नः । अर्थयोरिति । प्रमातृगतां व्यपेक्षामर्थे समारोप्य शब्दाः संस्क्रियन्ते । ममायमिति । दानादिक्रियानिमित्तं राज्ञः स्वाम्यमुपजायते । अहमस्येति । पुरुषस्य प्रतिग्रहादिनिमित्तं स्वत्वोत्पादः । क्रियाकारकयोरिति । कारकशब्देनात्र शक्त्याधारो द्रव्यमुच्यते । क्रियाद्रव्ययोरभिसंबन्धनिमित्तत्वाच्छक्तिरेवाभिसंबन्धः । तेन कर्मशक्तेर्वाचिका द्वितीयेत्यर्थः । अथ वा कारकशब्देन शक्तिरेवोच्यते । शक्तेश्च वाचिका द्वितीया सामर्थ्यात् क्रियाकारकसंबन्धस्याप्यवगमात्तस्य वाचिकेत्युक्तम् । अथ यद्येवेति । यद्यस्मात् सूत्राद् द्विविधस्यापि सामर्थ्यस्य संप्रत्ययः तदा युक्तायुक्तविचारणा युक्ता नान्यथेति प्रश्नः । सं चोपसर्ग इति । तेन तस्य द्रव्यवाचिनाऽर्थशब्देन सामर्थ्यं नोप-

ति । तद्यदा तावदेकार्थीभावः सामर्थ्यं तदैवं विग्रहः करिष्यते । सङ्गतार्थः समर्थः संसृष्टार्थः समर्थ इति । तद्यथा । सङ्गतं घृतं सङ्गतं तैलमित्युच्यते । एकीभूतमिति गम्यते । संसृष्टार्थः समर्थ इति । तद्यथा । संसृष्टोग्निरित्युच्यते । एकीभूत इति गम्यते । यदा व्यपेक्षा सामर्थ्यं तदैवं विग्रहः करिष्यते । संप्रेक्षितार्थः समर्थः संबद्धार्थः समर्थ इति । कः पुनरिह संबध्नात्यर्थः । व्यतिषङ्गः । संबद्ध इत्युच्यते यो रज्ज्वा अयसा वा कीलेन वा व्यतिषक्तो भवति । नावश्यं बध्नातिर्व्यतिषङ्गएव वर्तते । किं तर्ह्यहानावपि वर्तते । तद्यथा । संबद्धाविमौ दम्यावित्युच्यते यावन्योन्यं न जहीतः । अथ वा भवति चैवंजातीयकेषु बध्नातिर्वर्तते । तद्यथा । अस्ति नो गर्गैः संबन्धः अस्ति नो वत्सैः संबन्धः इति । अथैतस्मिन्व्यपेक्षायां सामर्थ्ये योसावेकार्थीभावकृतो विशेषः स वक्तव्यः । तत्र नानाकार-

---

पद्यत इति संशब्दोपादानाद्योग्या क्रियाक्षिप्यती इत्यर्थः । सङ्गतार्थं संसृष्टार्थमिति । तुल्यार्थधातुनिर्देशः । संप्रेक्षितार्थं संबद्धार्थमिति पर्यायनिर्देशः । व्यतिषङ्गएवेति । रज्ज्वादिनिमित्तः संश्लेषो व्यतिषङ्गः । एवंजातीयकेष्विति । व्यपेक्षायुक्तेष्वित्यर्थः । अस्ति न इति । सत्यामपि हानौ विद्यादिकृतापेक्षायां संबन्धशब्दस्य दर्शनादित्यर्थः । अथैतस्मिन्निति । यदि वृत्तावेकार्थीभावो नाभ्युपगम्यते तदा वाक्यवत् संख्याविशेषोपसर्जनविशेषणादीनां प्रसङ्गात्तदभावो वचनेन प्रतिपाद्यो वावचनं च कर्तव्यं समानार्थस्य वाक्यस्यानिवृत्त्यर्थम् । तदेवं शब्दस्य स्वाभाविकं रूपं कदा चिन्नित्यदर्शनाश्रयणेनानुगम्यते कदा चिदबुधबोधनार्थं कार्यदर्शनाश्रयणेन । कार्यपक्षे तु बहवो वार्ता धर्मा वचनेन प्रतिपाद्या इति गौरवप्रसङ्गः । तथा हि । निष्कौशाम्बिर्गोरथो गृतघटो गुडधानाः केशचूडः सुवर्णालङ्कारो द्विदशाः सप्तपर्णो गौरखर इत्यादिषु क्रान्तयुक्तपूर्णमिश्रसंघातविकारसुच्प्रत्ययलोपो वीप्साजातिविशेषाभिधायित्वं च वचनप्रतिपाद्यं नित्यदर्शने त्वेकार्थीभावकृत एवायं विशेष इति न किञ्चित् प्रतिपादनीयम् । एवं व्यपेक्षासामर्थ्ये दोषमभिधायेदानीं ये सर्वथा दोषास्तानुदाहरति ।

कान्निघातयुष्मदस्मदादेशप्रतिषेधः * । तत्रैतद्द्व्य-
पेक्षायां सामर्थ्ये सति नानाकारकान्निघातयुष्मदस्म-
दादेशाः प्राप्नुवन्ति तेषां प्रतिषेधो वक्तव्यः । निघात ।
अयं दण्डो हरानेन । अस्ति दण्डस्य हरतेश्च व्यपेक्षेति
कृत्वा निघातः प्राप्नोति । युष्मदस्मदादेशाः । ओदनं
पच तव भविष्यति ओदनं पच मम भविष्यति । अ-
स्त्योदनस्य युष्मदस्मदोश्च व्यपेक्षेति कृत्वा वान्नावा-
दयः प्राप्नुवन्ति तेषां प्रतिषेधो वक्तव्यः । किमुच्यते
नानाकारकादिति यदा तेनैवासज्य ह्रियते नापि ब्रूमो
ऽन्येनासज्य ह्रियतइति । किं तर्हि । शब्दप्रमाणका वयं
यच्छब्द आह तदस्माकं प्रमाणम् । शब्दश्चेह सत्ता-
माह । अयं दण्डः, अस्तीति गम्यते । स दण्डः कर्ता
भूत्वान्येन शब्देनाभिसंबध्यमानः करणं संपद्यते ।
तद्यथा । कश्चित्कं चित्पृच्छति । क्व देवदत्त इति । स
तस्मायाचष्टे असौ वृक्षे इति । कतरस्मिन्यस्तिष्ठतीति ।

तत्र नानाकारकादिति । नानाशब्दः पृथग्भाववचनस्तेन भिन्नाया: क्रियायाः
यत्कारकं तन्नानाकारकं यथायं दण्डो हरानेनेति दण्डोऽस्तिक्रियायाः कर्ता न
तु हरतिक्रियायास्तथा नाना भिन्नमन्यत्कारकं यस्य तदपि नानाकारकं य-
थौदनं पच तव भविष्यतीत्यत्र पचेस्तवेत्येतत्कारकत्वेन नोपात्तं ततः पचेत्येत-
स्मादुत्तरस्य युष्मदादेशो न भवति । क्व चित्तु पचौदनं तव भविष्यतीति पाठः ।
ओदनस्य पचतिक्रियां प्रति कारकत्वं न तु भवतिक्रियां प्रतीति नानाकारक-
त्वं भिन्नक्रियापेक्षत्वात्कारकस्य । अस्ति दण्डस्येति । अनेनेति पदेन दण्डस्य
हरणे करणत्वेन निर्देशात् । अस्त्योदनस्येति । स्वस्वामिभावस्य भाविनः प्रति-
पादनादित्यर्थः । तेनैवासज्येति । ततश्च दण्डस्य हरणं प्रति कारकत्वान्नास्ति
नानाकारकत्वमिति प्रश्नः । अयं दण्डोऽस्तीति । यच्चान्यत् क्रियापदं न श्रूयते
तत्रान्तरङ्गत्वादस्तिक्रियैव प्रतीयते । ततोऽस्तिक्रियायां दण्डस्य कर्तृत्वाद्भवत्येव
नानाकारकत्वमित्यर्थः । क्व देवदत्त इति । यदा बहवः पुरुषा दूरस्था भवन्ति त-
दैते प्रश्नोत्तरे । यस्तिष्ठतीति । यदान्ये निपातिता वृत्ता एकस्तूर्ध्वस्तदा विशि-

स वृक्षोऽधिकरणं भूत्वाऽन्येन शब्देनाभिसंबध्यमानः कर्ता संपद्यते । प्रचये समासप्रतिषेधः * । प्रचये समासप्रतिषेधो वक्तव्यः । राज्ञो गौश्चाऽश्वश्च पुरुषश्च राजगवाश्वपुरुषा इति । समर्थतराणां वा *। समर्थतराणां वा पदानां समासो भविष्यति । कानि पुनः समर्थतराणि । यानि द्वन्द्वभावीनि । कुत एतत् । एषां ह्याशुतरी वृत्तिः प्राप्नोति । तद्यथा । समर्थतरोयं माणवकोऽध्ययनायेत्युच्यते । आशुतरग्रन्थ इति गम्यते । अपर आह । समर्थतराणां वा पदानां समासो भविष्यति । कानि पुनः समर्थतराणि । यानि द्वन्द्वभावीनि । कुत एतत् । समानविभक्तीन्येतानि । अन्यविभक्ती राजा । भवति विशेषः स्वस्मिन् भ्रातरि पितृव्यपुत्रे च । समुदायसामर्थ्याद्वा सिद्धम् * । समुदायसामर्थ्याद्वा पुनः सिद्धमेतत् । समुदायेन राज्ञः सामर्थ्यं भवति नावयवेन । अपर आह । समर्थतराणां वा स-

---

वृक्षस्याधिकरणत्वेन देवदत्तः प्रतिपाद्यते । प्रचय इति । अनेकस्मिन् संबन्धिनि विवक्षित इत्यर्थः । तत्र गोराज्ञापि सामर्थ्यमश्वपुरुषाभ्यामपि । तत्र युगपद् द्वौ द्वन्द्वतत्पुरुषौ प्राप्नुतः । पूर्वं वा तत्पुरुषः पश्चाद् द्वन्द्वः विप्रतिषेधाभावाच्च न परत्वेन व्यवस्था भिन्नसमुदायविषयत्वात् संज्ञाद्वयस्य । तत्र षष्ठीतत्पुरुषे सति गोरतद्धितलुकीति टच् प्राप्नोति । अर्थश्च भिद्यते राजगवाश्वपुरुषा इत्युच्यमाने ऽश्वपुरुषयो राज्ञा संबन्धो न प्रतीयेत । समर्थतराणां वेति । शक्ततराणामित्यर्थः । एषां ह्याशुतरेति । प्रथमा प्रातिपदिकार्थमात्रे विधीयमाना न किञ्चिद्बाह्यं वस्तु अपेक्षते षष्ठी तु बाह्यसंबन्धमपेक्षत्वाद्बहिरङ्गा । तत्रान्तरङ्गप्रथमानिमित्तः पूर्वं द्वन्द्वो भवति । असिद्धं बहिरङ्ग इति द्वन्द्वे कर्तव्ये षष्ठीसमासस्यासिद्धत्वात् । आशुतरग्रन्थ इति । आशु प्रतिपत्तव्यो ग्रन्थः आशुतर उच्यते । एतानीति । तुल्यजातीयत्वं व्यपेक्षायामेकार्थीभावे च प्रत्यासन्नतरं कारणमित्यर्थः । समुदायसामर्थ्यादिति । समुदायद्वन्द्वार्थं प्रति राजा विशेषत्वेनोपात्त इति तेनैव राज्ञः सामर्थ्यं नावयवेनेत्यर्थः । अपर आहेति । अत्र पक्षे समुदायसामर्थ्यं समर्थतरत्वे हेतुः । समुदायसंबन्धे चावयवस्याप्यनुमीयमानः संबन्धो

मुदायसामर्थ्यात् * । समर्थतराणां वा पदानां समासो भविष्यति । कुत एतत् । समुदायसामर्थ्यादेव । अस्मिन्पक्षे वेत्येतदसमर्थितं भवति । एतच्च समर्थितम् । कथम् । नैव वा पुनरत्र राज्ञोऽश्वपुरुषावपेक्षमाणस्य गवा सह समासो भवति । कथं तर्हि । गोः राजानमपेक्षमाणस्याश्वपुरुषाभ्यां सह समासो भवति । प्रधानमत्र तदा गौर्भवति । भवति च प्रधानस्य सापेक्षस्यापि समासः । आख्यातं साव्ययकारकविशेषणं वाक्यम् * । आख्यातं साव्ययं सकारकं सकारकविशेषणं वाक्यसंज्ञं भवतीति वक्तव्यम् । साव्ययम् । उच्चैः पठति नीचैः पठतीति । सकारकम् । ओदनं पचति । सकारकविशेषणम् । ओदनं मृदु विशदं पचति । सक्रियाविशेषणं चेति वक्तव्यम् । सुष्ठु पचति दुष्ठु पचतीति ।

ऽस्तीति तदपेक्षः प्रकर्षप्रत्ययः । अस्मिन् पक्ष इति । एकस्मिन् साध्ये हेतुद्वयोपादाने विकल्पो भवति इह त्वन्यथान्यो हेतुः । तच्चेति । सापेक्षत्वेनासामर्थ्याद् राज्ञो गवा समासो न भवतीत्यस्य वाशब्दः प्रतिकादकः । आख्यातमिति । नानाकारकान्निघातादिनिवृत्तये क्व चित् प्रवृत्तये च समानवाक्ये निघातयुष्मदस्मदादेशा वक्ष्यन्ते तत्र लौकिकवाक्यग्रहणनिषेधार्थं वाक्यं परिभाष्यते । अव्ययकारकविशेषणानि प्रत्येकं समुदितानि चाश्रीयन्ते यथा वृषलैर्न प्रवेष्टव्यम् । अट्कुप्वाङ्नुम्व्यवायेपीति । आख्यातमिति चैकत्वं विवक्ष्यते । लक्षणविधानसामर्थ्यात् । तथा च तिङ्ङतिङ इत्यत्र वक्ष्यते तिङ्प्रतिषेधानर्थक्यञ्च समानवाक्याधिकारादिति भवतिपचतीत्यादौ सत्यपि साध्यसाधनभावे आख्यातयोर्द्वित्वात् समानवाक्यत्वाभावान्निघाताप्रसङ्गात् । उच्चैरिति । यद्यप्यव्ययं कारकं विशेषणं च तथापि प्रपञ्चार्थमस्योपादानम् । तथा च वक्ष्यति । आख्यातं सविशेषणमित्येवेति । सक्रियाविशेषणं चेति । प्रत्यासत्त्या कारकस्यैव यद्विशेषणं तद् गृह्यते न तु क्रियाया इति भावः। आख्यातेन च क्रियाप्रधानत्वं लक्ष्यतइत्यतिङन्तेष्वपि देवदत्तेन शयितव्यमित्यादिषु वाक्यं सिद्ध्यति । एकतिङिति । एकशब्दः समानवचनो न तु संख्यावाची । बहुव्रीहिश्चायम् । ब्रूहिब्रूहीति । ब्रूहि ब्रूहि देवदत्तेत्यत्र वाक्यत्वादामन्त्रितनिघातः सिद्ध्यति । सम-

अपर आह। आख्यातं सविशेषणमित्येव। सर्वाणि ह्येतानि विशेषणानि। एकतिङ् *। एकतिङ् वाक्यसंज्ञं भवतीति वक्तव्यम्। ब्रूहिब्रूहि देवदत्त। समानवाक्ये निघातयुष्मदस्मदादेशाः *। समानवाक्यइति प्रकृत्य निघातयुष्मदस्मदादेशा वक्तव्याः। किं प्रयोजनम्। नानावाक्येषु मा भूवन्निघातादय इति। अयं दण्डो हरानेन ओदनं पच तव भविष्यति। ओदनं पच मम भविष्यति। योगे प्रतिषेधश्चादिभिः *। चादिभिर्योगे प्रतिषेधो वक्तव्यः। ग्रामस्तव च स्वं मम च स्वम्। किमर्थमिदमुच्यते। यथान्यासएव चादिभिर्योगे प्रतिषेध उच्यते। इदमद्यापूर्वं क्रियते वाक्यसंज्ञा समानवाक्याधिकारश्च। तद्द्वेष्यं विजानीयात् सर्वमेतद्विकल्पतइति। तदाचार्यः सुहृद्भूत्वान्वाचष्टे चादिभिर्योगे यथान्यासमेव भवतीति। सा चावश्यं वाक्यसंज्ञा वक्तव्या समानवाक्याधिकारश्च वक्तव्यः। समर्थनिघाते हि समानाधिकरणयुक्तेषूपसंख्यानमसमर्थत्वात् *। समर्थनिघाते हि सति समानाधिकरणयुक्तयुक्तेषूपसंख्यानं कर्तव्यं स्यात्। समानाधिकरणे। पटवे ते दास्यामि मृदवे ते दास्यामि। समानाधिकरण। युक्तयुक्ते। नद्यास्तिष्ठति कूले वृक्षस्य लम्बते शाखायां शालीनां ते ओदनं ददामि शालीनां मे ओदनं ददासि। किं पुनः कारणं न सिद्ध्यति। असमर्थत्वात्। राजगवीक्षीरे द्विसमासप्रसङ्गो द्विषष्ठी-

---

र्थनिघाते ह्रीति। निघात उपलक्षणं तेन युष्मदस्मदादेशा अपि गृह्यन्ते। पटवे ते इति। अत्र समानाधिकरणमसमर्थवद्भवतीति वाचनिकमसामर्थ्यमिति। असति समानवाक्याधिकारे युष्मदस्मदादेशो न स्यात्। युक्तयुक्तेपि साक्षात् सामर्थ्याभावात् कार्यं न स्यात्। नद्या इत्यादि कारकविशेषणं विज्ञेयम्। रा-

भावात्*। राजगवीक्षीरे द्विसमासप्रसङ्गः। किं कारणम्। द्विषष्ठीभावात्। द्वे ह्यत्र षष्ठ्यौ राज्ञः गोः क्षीरमिति। किमुच्यते द्विसमासप्रसङ्ग इति। यदा सुप्सुपेति वर्तते न तदा द्विसमासप्रसङ्ग इति। नैवं विज्ञायते द्वयोः सुबन्तयोः समासप्रसङ्गो द्विसमासप्रसङ्ग इति। कथं तर्हि। द्विप्रकारस्य समासस्य प्रसङ्गो द्विसमासप्रसङ्ग इति राजगोक्षीरमित्यपि प्राप्नोति। न चैवं भवितव्यम्। भवितव्यं च यदा एतद्वाक्यं भवति गोः क्षीरं गोक्षीरं राज्ञो गोक्षीरं राजगोक्षीरमिति। यदा त्वेतद्वाक्यं भवति राज्ञो गोः क्षीरमिति तदा न भवितव्यम्। तदा च प्राप्नोति तदा कस्मान्न भवति। सिद्धं तु राजविशिष्टाया गोः क्षीरेण सामर्थ्यात्*। सिद्धमेतत्। कथम्। राजविशिष्टाया गोः क्षीरेण सह समासो भवति न केवलायाः। किं वक्तव्यमेतत्। नहि। कथमनुच्यमानं गंस्यते। यथैवायं गवि यतते न च क्षीरमात्रेण संतोषं करोति। एवं राजन्यपि यतते राज्ञो या गौस्तस्या यत् क्षीरमिति। नैव वा पुनरत्र गो राजानमपेक्षमा-

जगवीक्षीर इति। राज्ञो या गौस्तस्याः क्षीरमित्येतस्मिन्नर्थे राजगोक्षीरमित्यपि प्राप्नोति। किमुच्यत इति। द्वयोः षष्ठ्यन्तयोः समासप्रसङ्ग इत्यर्थं मत्वा पर्यनुयुङ्क्ते। सुप्सुपेति। संख्याया विवक्षितत्वात् समुदायस्य चासुबन्तत्वान्नास्ति समासप्रसङ्ग इत्यर्थः। इतरोऽभिप्रायं प्रकाशयति। नैवमिति। द्वयोः समासयोः समाहारो द्विसमासं पात्रादिभ्यः प्रतिषेध इति स्त्रीत्वाभावः। अमुमेवार्थं शब्दान्तरेण व्यक्तीकरोति। द्विप्रकारस्येति। एकस्मिन्नेवार्थे कदा चिद्राजगवीक्षीरं कदा चिद्राजगोक्षीरमिति प्राप्नोतीत्यर्थः। भवितव्यं चेति। अर्थान्तर इत्यर्थः। तथा च गवावच्छिन्नं क्षीरं राजस्वामिकमिति प्रतीयते। गौस्तु राजविशिष्टा न प्रतीयते। राजविशिष्टा या इति। ततश्च गोः पूर्वं राज्ञा संबन्धः पश्चात् क्षीरेणेत्यर्थः। नैव वेति। सत्यपि गोरुभाभ्यां संबन्धे सापेक्षमसमर्थं भवतीति असामर्थ्याद् गोः क्षीरेण समासो न भवति

णायाः क्षीरेण सह समासः प्राप्नोति । किं कारणम् । असामर्थ्यात् । कथमसामर्थ्यम् । सापेक्षमसमर्थं भवतीति । कथं तर्हि गोः क्षीरमपेक्षमाणायाः राज्ञा सह समासो भवति । प्रधानमत्र तदा गौर्भवति । भवति च प्रधानस्य सापेक्षस्यापि समासः । अथ किमर्थं पदविधौ समर्थाधिकारः क्रियते । पदविधौ समर्थवचनं वर्णाश्रये शास्त्रआनन्तर्यविज्ञानात्* । पदविधौ समर्थाधिकारः क्रियते । वर्णाश्रये शास्त्रे आनन्तर्यमात्रे कार्यं यथा विज्ञायेतेति । तिष्ठतु दध्यशान त्वं शाकेन तिष्ठतु कुमारीच्छत्रं हर देवदत्तेति । समर्थाधिकारस्य विधेयसामानाधिकरण्यान्निर्देशानर्थक्यम्* । समर्थाधिकारोयं विधेयेन समानाधिकरणः । किं च विधेयम् । समासः । यावद् ब्रूयात्समर्थः समास इति तावद् ब्रूयात्समर्थः पदविधिरिति । न च राजपुरुष इत्येतस्याम-

---

राज्ञा तु भवति राजापेक्षया गोः प्राधान्यादेतदुक्तं भवति । महत्कष्टं श्रित इत्यत्रैवास्यार्थस्य विचारितत्वान्न पुनश्चोदनीयं राजगवीक्षीरे द्विसमासप्रसङ्ग इति । समर्थाधिकार इति । पारार्थ्यसामान्यात्परिभाषाधिकारशब्देनोक्ता । विनियोगो ह्यधिकारः । स च परिभाषायामप्यस्ति तथा च कुप्वो⁀क⁀पौ चेत्यत्र वक्ष्यते अधिकारो नाम त्रिप्रकार इति । अत्र पदग्रहणस्याक्षेपः । समर्थो विधिरित्येव वक्तव्यम् । आनन्तर्यमात्रइति । विनापि सामर्थ्यं नेत्यर्थः । तिष्ठतु कुमारीच्छत्रमिति । दीर्घादिति नित्यस्तुग् भवति । यस्तु पद न्ताद्वेति विकल्पितः स पदविधित्वादसामर्थ्ये न भवतीत्याहुः । अन्ये तु पदाद्वेत्येव दीर्घेण पदे विशेष्यमाणे लब्धे तदन्तत्वेन्तग्रहणात्पदान्तुको विप्रकर्षो विज्ञायते । पदान्तस्य दीर्घस्य तुग् भवति न तु दीर्घान्तस्य पदस्येति पदविधित्वाभावादसत्यपि सामर्थ्ये वा तुग् भवतीत्याहुः । समर्थाधिकारस्येति । विधिशब्द इह कर्मसाधन एव उपात्तः तस्य पदसंबन्धी समासादिरर्थो वाच्यः । तत्समानाधिकरणं च समर्थ इत्युपात्तं तत्र असमर्थानां पदानां समासस्यानिवर्तितत्वात्समर्थवचनेन न किं चित् कृत्यमित्यर्थः । तथा हि । समर्थानां यः समासः स समर्थ एव । योप्यसमर्थानां भार्या राज्ञः पुरुषो देवदत्तस्येत्यादौ सोपि नियमाभावान्नि-

वस्थायां समर्थाधिकारेण किं चिदपि शक्यं प्रवर्तयितुं
निवर्तयितुं वा । समर्थाधिकारस्य विधेयसामानाधि-
करण्याद् निर्देशोनर्थकः । सिद्धं तु समर्थानामिति व-
चनात् *। सिद्धमेतत् । कथम् । समर्थानां पदानां वि-
धिर्भवतीति वक्तव्यम् । एवमपि द्व्येकयोर्न प्राप्नोति ।
एकशेषनिर्देशाद्वा *। अथ वा एकशेषनिर्देशोयम् । स-
मर्थस्य च समर्थयोश्च समर्थानां च समर्थानामिति ।
एवमपि षट्प्रभृतीनामेव प्राप्नोति । षट्प्रभृतिषु ह्येक-
शेषः परिसमाप्यते । नैष दोषः । प्रत्येकं वाक्यपरि-
समाप्तिर्दृष्टेति द्व्येकयोरपि भविष्यति । एवमपि वि-
भक्तीनां न प्राप्नोति । समर्थात्समर्थे पदात्पदइति ।
एवं तर्हि समर्थपदयोरयं विधिशब्देन सर्वविभक्त्यन्तः
समासः समर्थस्य विधिः समर्थविधिः समर्थयोर्विधिः
समर्थविधिः समर्थानां विधिः समर्थविधिः समर्थाद्वि-
धिः समर्थविधिः समर्थे विधिः समर्थविधिः । पदस्य
विधिः पदविधिः पदयोर्विधिः पदविधिः पदानां वि-
धिः पदविधिः पदाद्विधिः पदविधिः पदे विधिः पद-
विधिः । समर्थविधिश्च समर्थविधिश्च समर्थविधिश्च स-

वृत्त एव । तस्यासमर्थस्यापि अनेन समर्थवचनेन न किं चित्क्रियते । निष्पन्न-
त्वाल्लक्षणान्तरेण साधुत्वव्यवस्थापनाच्च। अकिंचित् कुर्वाणमित्यादयोप्यसमर्था
नञ्समासाः परिगणनेन निरस्ता इति तदर्थमप्येतन्न भवति । सिद्धं त्विति ।
वचनाद्व्याख्यानादित्यर्थः । समर्थपदसंबन्धित्वा (पदविधिरुपचारात्समर्थशब्दे-
नोच्यते । इतरस्तु पाठोयमिति मत्वाह । एवमपीति । यथा पशुना यजेतेति
गुणेषु संख्या विवक्ष्यते तथेहापि बहुत्वस्य विवक्षितत्वात् । प्रत्येकमिति । आ-
श्रितसंख्याविशेषाणां कृतैकशेषाणां पुनरेकशेषकरणसामर्थ्यात् । एवमपीति ।
सर्वमेतद्वाचनिकमिति मत्वा पुनः पर्यनुयुङ्क्ते । समर्थादिति । तिङ्ङति-
ङ इत्यादौ । समर्थ इति । यथा कुत्सने च सुप्यगोत्रादाविति । पूर्वस-

मर्थविधिश्च समर्थविधिश्च समर्थविधयः। पदविधिश्चपदविधिश्च पदविधिश्च पदविधिश्च पदविधिश्च पदविधयः। समर्थविधयश्च पदविधयश्च समर्थः पदविधिः । पूर्वः पूर्वः समासउत्तरपदलोपी याद्दृच्छिकी च विभक्तिः। समानाधिकरणेषूपसंख्यानमसमर्थत्वात्*। समानाधिकरणेषूपसंख्यानं कर्तव्यम्। वीरः पुरुषो वीरपुरुषः। किं पुनः कारणं न सिद्धयति। असमर्थत्वात् । कथमसामर्थ्यम् । द्रव्यं पदार्थ इति चेत्* । यदि द्रव्यं पदार्थो न भवति तदा सामर्थ्यम्। भेदाभावात् । अथ हि गुणः पदार्थो भवति तदा सामर्थ्यम् अन्यो हि वीरत्वं गुणः अन्यो हि पुरुषत्वम् । नान्यत्त्वमस्तीति इयता सामर्थ्यं भवति । अन्यो हि देवदत्तो गोभ्यश्चाश्वेभ्यश्च स च तस्यैतावता सामर्थ्यं भवति । को वा विशेषः यद्गुणे पदार्थे सामर्थ्यं स्यात् । द्रव्ये च न स्याद्। एष विशेषः । एकं तयोरधिकरणम् । अन्यश्च वीरत्वं गुणः अन्यः पुरुष-

---

मास उत्तरपदलोपीति । गतार्थत्वाद्विधिशब्दस्याप्रयोग इत्यर्थः । समर्थपदाश्रयत्वाद्विधिरेव समर्थशब्देनोच्यत इत्यर्थः। संबन्धसामान्यवचनषष्ठ्यन्तस्य च पदशब्दस्य विधिशब्देन समासे विभक्त्यन्तरार्थोऽप्यन्तर्भवतीति सर्वं सूत्रेणैव सिध्यति। यादृच्छिकी च विभक्तिरिति। भेदाभेदविवक्षासंभवे सति यदृच्छया अभेदविवक्षामाश्रित्य प्रथमया निर्देशः कृत इत्यर्थः । समानाधिकरणेष्विति। केचिदाचार्या द्रव्यं पदार्थं प्रतिपन्नाः केचिदाकृतिम्। गुणशब्देनाप्याकृतिरुच्यते। यथा यस्य गुणस्य भावादिति। संसर्गिभेदकं यद्यत् सव्यापारं प्रतीयते। गुणत्वं परतन्त्रत्वात्तस्य शास्त्रउदाहृतमिति। गुणलक्षणयोगात्तच्च द्रव्ये पदार्थे वीरः पुरुष इत्येताभ्यां द्रव्यमेकमभिधीयते न तु वीरत्वं पुरुषत्वं च । तत्र भेदाभावे भेदाधिष्ठानस्य संसर्गस्येहासंभवात् । असति सामर्थ्ये समासो न प्राप्नोतीति वचनम्। अथ हि गुण इति। वीरत्वं पुरुषत्वं चैकव्यक्तिगतमेताभ्यामभिधीयतइति भेदपूर्वकः संसर्गो ऽस्तीति भावः। नान्यत्त्वमिति। उपकारविवक्षायां सामर्थ्यं नान्यत्त्वमात्रेणेत्यर्थः। एकं तयोरिति। ततस्तद्द्वारेणास्ति

त्वम् । द्रव्यपदार्थिकस्यापि तर्हि गुणभेदात्सामर्थ्यं भविष्यति । अशक्यो द्रव्यपदार्थिकेन द्रव्यस्य गुणकृत उपकारः प्रतिज्ञातुम् । ननु चाभ्यन्तरोसौ भवति । यद्यप्यभ्यन्तरः न तु गम्यते । नहि गुड इत्युक्ते मधुरत्वं गम्यते शृङ्गवेरमिति वा कटुकत्वम् । गुणपदार्थिकेनापि तर्हि अशक्यो गुणस्य द्रव्यकृत उपकारः प्रतिज्ञातुम् । अथ गुणपदार्थिकः प्रतिजानीते । द्रव्यपदार्थिकोपि कस्मान्न प्रतिजानीते । एवमनयोः सामर्थ्यं स्याद्वा न वा । क्व च तावदिदं स्यात् । समानाधिकरणेनेति । यत्र सर्वं समानमिन्द्रः शक्रः पुरुहूतः पुरंदरः कन्दुः कोष्ठः कुसूल इति । नैवंजातीयकानां समासेन भवितव्यं प्रत्ययेन वोत्पत्तव्यम् । किं कारणम् । अर्थगत्यर्थः शब्दप्रयोगः । अर्थं संप्रत्यायियिष्यामीति शब्दः प्रयुज्यते । तत्रैकेनोक्तत्वात्तस्यार्थस्य द्वितीयस्य शब्दस्य प्रयोगेण न भवितव्यम् । किं कारणम् । उक्तार्थानामप्रयोग इति । न तर्हीदानीमिदं भवति भृत्य-

---

विशेषणविशेष्यभावः । द्रव्यपदार्थिकस्यापीति । एकमपि द्रव्यं भिन्नगुणसंसर्गाद् भेदकार्यं लभते । अशक्य इति । भेदहेतोर्विद्यमानस्यापि गुणस्य शब्देनावाच्यत्वादित्यर्थः । ननु चेति । द्रव्यस्य गुणेन नित्यसंबन्धादित्यर्थः । यद्यपीति । अनभिधीयमानोपि संनिधिनैव परिच्छेदहेतुत्वादभ्यन्तरः । न तु गम्यतइति । शब्देन नोच्यतइत्यर्थः । गुणपदार्थिकेनापीति । यद्यवाच्यस्योपकारकत्वं नाश्रीयतइत्यर्थः । अथ वाच्यस्याप्युपकारकत्वमाश्रीयते तदा पक्षद्वयेपि साम्यम् । क्व च तावदिति । यद्यवाच्यस्योपकारकत्वं नाश्रीयेत इत्यर्थः । यत्र सर्वमिति । समानमेकमधिकरणमभिधेयं यस्य तेन पर्यायेणेत्यर्थ इति मन्यते । ततश्च यत्र प्रवृत्तिनिमित्तमप्येकं वाच्यञ्च तत्रैव स्यादित्यर्थः । कथं पुनरत्र विशेषणविशेष्यभावः । उच्यते । कश्चित् प्रति कया चित् संज्ञया सोर्थः प्रसिद्धो ऽन्यया त्वप्रसिद्ध इति प्रसिद्धस्य विशेषणत्वमितरस्य तु विशेष्यत्वम् । नैवंजातीयकानामिति । युगपत् प्रयोगाभावात् सामर्थ्याभावाच्चेत्यर्थः । भृत्यभरणीय

भरणीय इति । नैतौ समानार्थौ । एकोत्र शक्यार्थे कृत्यः अपरोर्हे । शक्यो भर्तुं भृत्यः । अर्हति भृतिं भरणीयः भृत्यो भरणीयो भृत्यभरणीय इति । यदि तर्हि यत्र किं चित्समानं कश्चिच्च विशेषः तत्र भवितव्यम् । इहापि तर्हि प्राप्नोति । दर्शनीयाया माता दर्शनीया मातेति । अत्रापि किं चित्समानं कश्चिच्च विशेषः । किं पुनस्तत् । सद्भावान्यभावौ । न क्व चित्सद्भावान्यभावौ न स्तः । उच्यते चेदं समानाधिकरणेनेति । तत्र प्रकर्षगतिर्विज्ञास्यते । यत्र साधीयः सामानाधिकरण्यम् । क्व च साधीयः सामानाधिकरण्यम् । यत्र सर्वं समानं सद्भावान्यभावौ द्रव्यं च । अथ वा समानाधिकरणेनेति तत्समानमाश्रीयते यत्समानं भवति न भवति च । न चैतत्समानं क्व चिदपि न भवति । अथ वा यावद्ब्रूयात्समानद्रव्येणेति तावत्समानाधिकरणेनेति । द्रव्यं हि लोके ऽधिकरणमित्युपचर्यते । तद्यथा । एकस्मि-

---

इति । अस्ति वायं शिष्टप्रयोग इति भावः । नैताविति । उपाधिभेदाद्भिन्नार्थावित्यर्थः । दर्शनीया मातेति । यदि सति भेदे किं चित् समानमाश्रित्य समासः क्रियते तदा यथा वीरपुरुष इत्यत्रानभिधीयमानमपि द्रव्यं समानमाश्रित्य समासः क्रियते तथात्रापि सत्ता समानेति समासः प्राप्नोतीत्यर्थः । ननु परत्वादपवादत्वाद्वाच षष्ठीसमासो भविष्यति । नैतदस्ति । समानाधिकरणेन नेति प्रतिषेधः प्राप्नोति । विधेः कोवकाश इति चेद् इष्टा त्विह व्यवस्था न स्यात् । समानाधिकरणोत्तरपदलक्षणश्च पुंवद्भावः प्रसज्येत । सद्भावान्यभावाविति । सत्तान्यत्वे इत्यर्थः । न चैतदिति । सत्तायाः सर्वत्र भावाद् व्यभिचाराभावान्नासौ समानत्वेनाश्रीयते । पूर्वः परिहारः समानत्वमभ्युपगम्य पुनः श्रुत्या प्रकर्षाश्रयेणोक्तः । उत्तरस्तु सर्वसाधारण्यात् सत्तायाः समानव्यपदेशं प्रति निमित्तत्वानाश्रयणेनाभिहितः । अथ वेति । अधिकरणशब्दोभिधेयवाचीति पर्यनुयोगो द्रव्यवाचीति समाधानम् । दर्शनीयाया मातेत्यत्र तु द्रव्यभेदः । अभिधेयस्य तु सत्तया समानत्वात् समानत्वं स्यात् । व्युदितमिति । विवादः कृत इत्य-

न्द्रव्ये व्युदितम्। एकस्मिन्नधिकरणे व्युदितम्। तथा व्याकरणे विप्रतिषिद्धं चानधिकरणवाची अद्रव्यवाचीति गम्यते। एवमपीदमवश्यं वक्तव्यं समानाधिकरणमसमर्थवद्भवतीति। किं प्रयोजनम्। सर्पिःकालकं यजुःपीतकमिति एवमर्थम्। यदि समानाधिकरणमसमर्थवद्भवतीति उच्यते सर्पिष्पीयते यजुष्क्रियतइत्यत्र षत्वं न प्राप्नोति। अधात्वभिहितमित्येवं तत्। एवं च कृत्वा समानाधिकरणेषूपसंख्यानं कर्तव्यम्। वीरः पुरुषो वीरपुरुष इति। किं कारणम्। असमर्थत्वात्। न वा वचनप्रामाण्यात् *। न वा कर्तव्यम्। किं कारणम्। वचनप्रामाण्यात्। वचनप्रामाण्यादत्र समासो भविष्यति। किं वचनप्रामाण्यम्। समानमध्यममध्यमवीराश्चेति। लुप्ताख्यातेष च *। लुप्ताख्यातेषु चोपसंख्यानं कर्तव्यम्। निष्कौशाम्बिः निर्वाराणसिः। लुप्ताख्यातेषु च किम्। वचनप्रामाण्यादित्येव। किं वचनप्रामाण्यम्। कुगतिप्रादय इति। अस्त्यन्यदेतस्य वचने प्रयोजनम्। किम्। सुराजा अतिराजेति। न ब्रूमो वृत्तिः सूत्रवचनप्रामाण्यादिति। किं तर्हि। वा-

र्थः। सर्पिःकालकमिति। इसुसोः सामर्थ्य इति षत्वनिवारणार्थं वाचनिकमसामर्थ्यमिति वीरपुरुष इति समानाधिकरणसमासोपि न स्यादित्यर्थः। अधात्वभिहितमिति। धातुसहचरितः प्रत्ययो धातुशब्देनोक्तः। तेनाभिहितं कर्मादि यदि भवति तदा सामर्थ्यमेवेत्यर्थः। न वेति। वचनसामर्थ्याद्वाचनिकमसामर्थ्यं बाध्यतइत्यर्थः। वीरः पचन्नित्यादौ तु धात्वभिहिते अनभिधानाद्बहुलग्रहणाद्वा समासाभावं मन्यते। लुप्ताख्यातेषु चेति। वचनप्रामाण्यादित्यस्योपजीवनार्थमिदं वार्तिकम्। भाष्यकारस्तु प्रपञ्चार्थमुपसंख्यानं प्रतिविधानं च वाक्यभेदेनाचष्टे। आख्यातशब्देन क्रियापदं क्रान्ताद्यपि कथ्यते। निष्कौशाम्बिरिति। पूर्वपदोत्तरपदयोरसामर्थ्यं मन्यते। क्रियाविषयत्वादुपसर्गाणां द्रव्येण संबन्धाभावात्। किं तर्हीति। वार्तिककारवचनस्यापि स्मृतिशास्त्रत्वा-

र्त्तिकवचनप्रामाण्यादिति । सिद्धं तु क्ताङ्स्वतिदुर्गति-
वचनात् । प्रादयः क्तार्थ इति । तदर्थगतेर्वा* । तदर्थ-
गतेर्वा पुनः सिद्धमेतत् । किमिदं तदर्थगतेरिति । त-
स्यार्थस्तदर्थः तदर्थस्य गतिस्तदर्थगतिस्तदर्थगतेरिति ।
यस्यार्थस्य कौशाम्ब्या सामर्थ्यं स निसोच्यते । अथ वा
सोर्थस्तदर्थः तदर्थस्य गतिस्तदर्थगतिस्तदर्थगतेरिति ।
योर्थः कौशाम्ब्या समर्थः स निसोच्यते । अथ यत्र ब-
हूनां समासप्रसङ्गः किं तत्र द्वयोर्द्वयोः समासो भवति
आहोस्विदविशेषेण । कश्चात्र विशेषः । समासो द्व-
योर्द्वयोश्चेद् द्वन्द्वेनेकग्रहणम् *। समासो द्वयोश्चेद् द्वन्द्वे-
नेकग्रहणं कर्तव्यम् । चार्थे द्वन्द्वोनेकमिति वक्तव्यम् ।
इहापि यथा स्यात् । प्लक्षन्यग्रोधखदिरपलाशा इति ।
नैष दोषः । अत्रापि द्वयोर्द्वयोः समासो भविष्यति ।
द्वयोर्द्वयोः समास इति चेन्न बहुषु द्वित्वाभावात् *।
द्वयोर्द्वयोः समास इति चेत् । तन्न । किं कारणम् ।
बहुषु द्वित्वाभावात् । न बहुषु द्वित्वमस्ति । नावश्य-

त् प्रामाण्यमाश्रितमित्यर्थः । तस्यार्थ इति । क्रान्तशब्दस्य योर्थः संप्रतीयते निः-
शब्देन क्रियाविषयेण तस्यार्थस्य सामर्थ्यादाक्षिप्तत्वात्तद्द्वारेण पूर्वपदोत्तरपद-
योः सामर्थ्यादित्यर्थः । सोर्थ इति । निस एवायं वृत्तिविषये क्रान्तलक्षणोर्थ इ-
ति दर्शयति । अथ यत्र इति । यत्र विशिष्टे पूर्वपदोत्तरपदे उपात्ते यथा द्वि-
तीयाश्रितेति तत्र नास्ति बहूनां प्रसङ्गः । यत्र तु विशेषो नोपात्तः अनेकम-
न्यपदार्थे चार्थे द्वन्द्व इति संदेहः । यदि सुप्सुपेति वर्तते ततो विवक्षितत्वात्
संख्यायाः द्वयोर्द्वयोः समासेन भवितव्यम् । अथ निवृत्तं यावतामन्यपदार्थे चा-
र्थे च वृत्तिस्तावतां भवितव्यम् । नन्वनेकग्रहणाद् बहूनामपि भाव्यम् । अन्य-
था तदनर्थकं स्यात् । नैतदस्ति । अनेकग्रहणमुपसर्जनसंज्ञार्थं स्याच्चित्रगुरित्या-
दौ ह्रस्वार्थम् । यदा त्वेकविभक्तित्वेनोपसर्जनसंज्ञा सिद्ध्यतीत्युच्यते तदानेकग्र-
हणं सुप्सुपेत्यस्य निवृत्त्यर्थं विज्ञायते तेन बहूनां समासः सिद्ध्यति । बहुषु द्वि-
त्वाभावादिति । ननु बहुषु द्वौ विद्येते । तद्यथा एषां ब्राह्मणानां द्वावानयेति ।

मेवंविग्रहः कर्तव्यः प्लक्षश्च न्यग्रोधश्च खदिरश्च पलाशश्चेति । किं तर्हि । एवं विग्रहः करिष्यते प्लक्षश्च न्यग्रोधश्च प्लक्षन्यग्रोधौ खदिरश्च पलाशश्च खदिरपलाशौ प्लक्षन्यग्रोधौ च खदिरपलाशौ च प्लक्षन्यग्रोधखदिरपलाशा इति । होतृपोतृनेष्टोद्गातारस्तर्हि न सिद्ध्यन्ति । होतापोतानेष्टोद्गातार इति प्राप्नोति । न चैतदेवं भवितव्यम् । भवितव्यं च । यदैवं विग्रहः क्रियते । होता च पोता च होतापोतारौ नेष्टा चोद्गाता च नेष्टोद्गातारौ होतापोतारौ च नेष्टोद्गातारौ च होतापोतानेष्टोद्गातार इति । होतृपोतृनेष्टोद्गातारस्तु न सिद्ध्यन्ति । समासान्तप्रतिषेधश्च* । समासान्तस्य च प्रतिषेधो वक्तव्यः । वाक्त्वक् स्रुगदृषदमिति वाक्त्वचस्रुगदृषदमिति प्राप्नोति । नैष दोषः । अत्रापि परेण सह समासो भविष्यति । स्रुक्च दृषच्च स्रुगदृषदं त्वक् च स्रुगदृषदं च त्वक्स्रुगदृषदम् । वाक् च त्वक्स्रुगदृषदं च वाक्त्वक्स्रुगदृषदमिति । होतृपोतृनेष्टोद्गातार एव तर्हि न सिद्ध्य-

---

तत्र बहुषूपक्रान्तेषु प्लक्षन्यग्रोधयोरेकद्वन्द्वसंज्ञा । खदिरपलाशयोर्द्वितीया । पुनर्द्वन्द्वसमुदायस्य तृतीया भविष्यति । नैष दोषः । यद्यपि बहुषु द्वौ स्तस्तथापि चतुर्षु सहविवक्षितेषु एकैकस्य शब्दस्य चत्वारोऽर्था इति द्वयोश्चार्थे द्वन्द्वासंभवात् । समासभाक्त्वं नास्तीति एतदनेन प्रतिपाद्यते । एवं विगृह्य इति । द्वयोर्द्वयोः सहविवक्षा भविष्यति न तु युगपच्चतुर्णामित्यर्थः । होतृपोतृनेष्टोद्गातार इति । यदा बहूनां समासस्तदा सर्वान्तउत्तरपदे परत एकस्यैवानङ् भविष्यति द्वयोर्द्वयोस्तु समासे क्रियमाणे एकं वर्जयित्वा सर्वेषामानङा भाव्यम् । अत्र च भाष्यकारवचनप्रामाण्यादुद्गातृशब्दस्य दीर्घः । अन्यथा नप्त्रादिग्रहणस्य नियमार्थत्वान्न स्यात् । समासान्तप्रतिषेधश्चेति । द्वयोर्द्वयोर्द्वन्द्वसंज्ञायां प्रतिद्वन्द्वं समासान्तः प्राप्नोतीत्यर्थः । यद्यपि प्रक्रियान्तरे प्रतिद्वन्द्वमानङादेशवत् समासान्ते न भाव्यं तथापि बहूनां समासाभावादेकसमासान्तता न कदाचित् प्राप्नोति इति चोद्यते । सुसूक्ष्मजटकेशेनेति । सुष्ठु सूक्ष्मा जटाः केशा अ-

न्ति । इह च सुसूक्ष्मजटकेशेन सुनताजिनवाससा । समन्तशितिरन्ध्रेण द्वयोर्वृत्तौ न सिद्ध्यति ॥ अस्तु तर्ह्यविशेषेण । अविशेषेण बहुव्रीहावनेकपदप्रसङ्गः * । यद्यविशेषेण बहुव्रीहावनेकपदप्रसङ्गः । तत्र को दोषः । तत्र स्वरसमासान्तपुंवद्भावेषु दोषः* । तत्र स्वरसमासान्तपुंवद्भावेषु दोषो भवति । स्वरः । पूर्वशालाप्रियः अपरशालाप्रियः । स्वरः । समासान्त । पञ्चगवप्रियः पञ्चनावप्रियः । समासान्त । पुंवद्भाव । खादिरेतरशम्यम् । न वावयवतत्पुरुषत्वात्* । न वा एष दोषः । किं कारणम् । अवयवतत्पुरुषत्वात् । अवयवोत्र तत्पुरुषसंज्ञः तदाश्रयौ समासान्तपुंवद्भावौ भविष्यतः । स्वरः कथम् ।

स्येति विग्रहः । यद्यनेकग्रहणं न क्रियते क्रियमाणं वोपसर्जनसंज्ञार्थं विज्ञायते सुप्सुपेति चानुवर्तते तदात्र बहूनां बहुव्रीहिर्न प्राप्नोति । पूर्वशालाप्रिय इति । यदा बहूनां बहुव्रीहिसंज्ञा तदा पूर्वपदप्रकृतिस्वरेण पूर्वशब्दः स्वाङ्गशिटामदन्तानामित्याद्युदात्तः स्याद् यदा तु द्वयोरेव बहुव्रीहिसंज्ञा भवतीति पक्षः तदा पूर्वा शाला पूर्वशालेति पूर्वापरप्रथमेति समासे कृते समासान्तोदात्तत्वे च पूर्वशाला प्रियास्येति द्विपदे बहुव्रीहौ कृते पूर्वपदप्रकृतिस्वरेण शालाशब्दाकार उदात्तः सिद्ध्यति । ननु त्रिपदे बहुव्रीहौ कृते तद्धितार्थोत्तरपदेति तत्पुरुषेणात्र भाव्यमिति कथं दोषोपन्यासः । एवं तर्हि परस्तादयं परिहारो वक्ष्यतइति न तावदत्राश्रितः । पञ्चगवप्रिय इति । त्रिपदे बहुव्रीहौ समासान्तो न प्राप्नोति । यदा द्वयोर्बहुव्रीहिरिति पक्षस्तदा पञ्चानां गवां समाहारः पञ्चगवं तत् प्रियमस्येति रूपं सिद्ध्यति । खादिरेतरशम्यमिति । खादिरी इतरा शम्यास्येति त्रिपदे बहुव्रीहौ क्रियमाणे उत्तरपदे पुंवद्भावो विधीयमानः खादिरीशब्दस्य न प्राप्नोति । यदा तु द्वयोर्बहुव्रीहिरिति पक्षस्तदेतरा शम्या इतरशम्येति समासे कृते खादिरी इतरशम्या यस्येति बहुव्रीहौ सिद्ध्यति पुंवद्भावः । न वेति । क्व चित् त्रयाणां पदानां बहुव्रीहौ कृते द्वयोः पदयोस्तद्धितार्थोत्तरपदेति तत्पुरुषो भिन्नविषयत्वाच्च बहुव्रीहितत्पुरुषसंज्ञयोरेकसंज्ञाधिकारेपि नास्ति विरोधः । खादिरेतरशम्यमित्यत्र पुंवद्भावसिद्धये कृते तत्पुरुषे खादिरी इतरशम्यास्येति द्विपदो बहुव्रीहिः क्रियते न तु त्रिपदः । विकारे च प्रत्ययविधानाद् वृद्धनिमित्तस्येति प्रतिषेधो नास्ति । स्वरः कथमिति । पूर्वशा-

तस्यान्तोदात्तत्वं विप्रतिषेधात्*। अन्तोदात्तत्वं क्रियतां पूर्वपदप्रकृतिस्वर इति। अन्तोदात्तत्वं भवति विप्रतिषेधेन। नैष युक्तो विप्रतिषेधः। विप्रतिषेधे परमित्युच्यते पूर्वं चान्तोदात्तत्वं परं पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम्। न परविप्रतिषेधं ब्रूमः। किं तर्ह्यन्तरङ्गविप्रतिषेधम्। निमित्तिस्वरबलीयस्त्वाद्वा*। अथ वा निमित्तस्वरान्निमित्तिस्वरो बलीयानिति वक्तव्यम्। किं पुनर्निमित्तं को वा निमित्ती। बहुव्रीहिर्निमित्तं तत्पुरुषो निमित्ती। तत्तर्हि वक्तव्यं निमित्तिस्वरान्निमित्तस्वरो बलीयानिति। न वक्तव्यम्। एकशितिपात्स्वरवचनं तु ज्ञापकं निमित्तस्वरबलीयस्त्वस्य*। यदयं युक्तारोह्यादिष्वेकशितिपाच्छब्दं पठति तज्ज्ञापयत्याचार्यो निमित्तस्वरान्निमित्तिस्वरो बलीयानिति। कः पुनरर्हति युक्तारोह्यादिष्वेकशितिपाच्छब्दं पठितुम्। एवं किल नाम पठ्यते एकः शितिः एक शितिः एक शितिः पादो यस्येति। तच्च न। एवं विग्रहः करिष्यते एकः शि-

---

लाप्रिय इत्यादावपवादत्वाद्बहुव्रीहिस्वरः प्राप्नोति। विप्रतिषेधादिति। विरोधमात्रं विप्रतिषेधशब्देनाचोच्यते। हेतुस्त्वन्तरङ्गत्वं निमित्तस्वरबलीयस्त्वञ्च इतरस्तु विप्रतिषेधमूलं परत्वमनेन हेतुत्वेनोक्तमिति मत्वाह। नैष युक्त इति। अन्तरङ्गेति। अनुदात्तं पदमेकवर्जमिति वचनाद् द्वयोः स्वरयोरसंभवात् काच्चाक्रारप्राप्तत्वाच्च बाध्यबाधकभावाभावादवयवाश्रयत्वादन्तरङ्गत्वं व्यवस्थाहेतुराश्रीयत इत्यर्थः। अन्तरङ्गेणापि सतिशिष्टेन बहिरङ्गेणापि स्वरेण बाध्यत इत्यनैकान्तिकमन्तरङ्गत्वं मत्वा हेत्वन्तरमाह। निमित्तिस्वरबलीयस्त्वादिति। सति बहुव्रीहौ तदवयवोत्तरपदाश्रयो द्वयोस्तत्पुरुष इति बहुव्रीहेर्निमित्तत्वम्। एकशितिपादिति। युक्तारोह्यादिषु पूर्वपदाद्युदात्तार्थः पाठः। एकशब्दस्य कन्नन्तत्वात् स्वाङ्गशिटामिति वाद्युदात्तः तत्र त्रिपदे बहुव्रीहौ कृते द्वयोश्च तत्पुरुषे बहुव्रीहौ प्रकृत्येति सिद्धमाद्युदात्तत्वे ज्ञापनार्थः पाठः संपद्यते। कः पुनरर्हति। सर्वथा स्वरस्य सिद्धत्वादकर्तव्य एव पाठो न ज्ञापक इत्यर्थः। निमि-

तिरेषु तइमे एकशितयः एकशितयः पादो यस्येति एकशितिपादिति । अथाप्येवं विग्रहः क्रियते एकः शितिरेकशितिः एकशितिः पादो यस्येति । एवमपि नार्थः पाठेन । इगन्ते द्विगावित्येष स्वरोत्र बाधको भविष्यति । अस्य तर्हि बहुव्रीह्यवयवस्य तत्पुरुषसंज्ञा प्राप्नोति । सुसूक्ष्मजटकेशेन सुनताजिनवाससा । समंतशितिरन्ध्रेणेति । तत्र को दोषः । तस्यान्तोदात्तत्वं विप्रतिषेधादित्यन्तोदात्तत्वं स्याद्विप्रतिषेधेन नैष दोषः । नेदं बहुव्रीह्यवयवस्य तत्पुरुषस्य लक्षणमारभ्यते । किं तर्हि । यस्य बहुव्रीह्यवयवस्य तत्पुरुषस्य तल्लक्षणमस्ति तस्यान्तोदात्तत्वं भविष्यति विप्रतिषेधेन । ननु चास्याप्यस्ति । किम् । विशेषणं विशेष्येण बहुलमिति । बहुलवचनान्न भविष्यति । अस्य तर्हि बहुव्रीह्यवयवस्य तत्पुरुषसंज्ञा प्राप्नोति । अधिकषष्टिवर्ष इति । तत्र को दोषः । तस्यान्तोदात्तत्वं विप्रतिषेधादित्यन्तोदात्तत्वं स्याद्विप्रतिषेधेन । नैष दोषः । इगन्ते द्विगावित्येष स्वरो बाधको भविष्यति । यस्तर्हि नेगन्तः अधिकशतवर्ष इति । इह चाप्यधिकषष्टिवर्ष इति समासान्तः प्राप्नोति । डचः प्रकरणे संख्यायास्तत्पुरुषस्योपसंख्यानं स्त्रिंशाद्यर्थमिति । नैष दोषः । अव्ययादेरित्येवं तत् । किं पुनः

त्तस्वरस्य तु बलीयस्त्वं वाचनिकं न तु ज्ञापकसिद्धम् । नेदमिति । यद्यपूर्ववचनं क्रियेत बहुव्रीह्यवयवस्तत्पुरुषो भवतीति ततोत्र स्याद्दोषः । दिक्संख्ययोस्तूत्तरपदे तत्पुरुषो विधीयतइति दोषाभावः । बहुलवचनादिति । समुदायस्य वृत्तावयवस्यान्या संज्ञा विशेषलक्षणेन विना बहुलवचनान्न प्रवर्तते । अधिकषष्टिवर्ष इति । त्रिपदे बहुव्रीहौ कृते अधिकग्रहणं चानुकीत्यधिकशब्दस्य संख्यासंज्ञात्वात्तद्धितार्थोत्तरपदेति पदद्वयस्य तत्पुरुषे कृते समासान्तोदा-

कारणमव्ययादेरित्येवं तत् । इह मा भूद् गोत्रिंशद्गोचतुरिंशदिति । बहुव्रीहिसंज्ञा तर्हि प्राप्नोति संख्ययाव्ययासन्नादूराधिकसंख्याः संख्येयइति । न संख्यां संख्येये वर्तयिष्यामः । कथमेवं विग्रहः करिष्यते अधिका षष्टिर्वर्षाणामस्येति । यथा तर्हि स योगः प्रत्याख्यायते तथा पूर्वेण प्राप्नोति । कथं च स योगः प्रत्याख्यायते । अशिष्यः संख्योत्तरपदः संख्येयार्थाभिधायित्वादिति । प्रत्याख्याते तस्मिन्योगे संख्येये वर्तयिष्यामः । तत्रैवं विग्रहः करिष्यते । अधिका षष्टिर्वर्षाण्यस्येति । सर्वथा वयमधिकषष्टवर्षान्न मुच्यामहे । कथम् । यावता स योगः प्रत्याख्यायते । अयं च विग्रहोस्ति । अधिका षष्टिर्वर्षाणामस्येति । यत्तु तदुक्तमधिकषष्टिवर्षो न सिद्ध्यतीति स सिद्धो भवति । कथम् । यावता स च योगः प्रत्याख्यायते । अयं च विग्रहोस्ति अधिका षष्टिर्वर्षाण्यस्येति । अधिकशतवर्षस्तु

त्तत्वं प्राप्नोतीत्यर्थः । अधिकशब्दः कन्नन्तत्वादाद्युदात्तः । बहुव्रीहिसंज्ञा तर्हीति । अधिकषष्टिवर्षेऽपि दोष इति भावः । त्रिपदे बहुव्रीहौ कृते पदद्वयस्य तद्धितार्थोत्तरपदेति तत्पुरुषं परत्वाद् बाधित्वा संख्ययाव्ययेति बहुव्रीहिः प्राप्नोति । ततश्च बहुव्रीहौ संख्येय इति डच्प्रसङ्गः । न संख्यामिति । अधिकषष्टिवर्ष इत्येव यथा स्यादित्येवमर्थमव्यविकन्याय आश्रीयते । तेनाधिकाषष्टिर्वर्षाण्यस्येति वाक्यमेव भवति । पूर्वेणेति । अधिका षष्टिर्येषां वर्षाणामिति वर्षेषु संख्येयेषु अनेकमन्यपदार्थइति बहुव्रीहिः प्राप्नोति । संख्येयवृत्तित्वाच्च बहुव्रीहेस्तन्निबन्धनो ऽजपीति दोषः । बहुव्रीहिगर्भस्य पुनर्वयस्यन्यभिधेये बहुव्रीहिः प्राप्नोति । प्रत्याख्यात इति । अव्यविकन्यायेन चाधिका षष्टिवर्षाणामस्येति वाक्यमेव भविष्यति । अव्यविकन्यायमभत्वाच्च । सर्वथेति । अव्यविकन्यायाश्रयेणाद्य । यत्तु तदुक्तमिति वृत्तिविषये दशादीनामपि द्व्येकयोरिति निर्देशात् संख्यानमात्रवृत्तित्वात् संख्येयस्यान्यपदार्थत्वात् स योगः प्रत्याख्यायते । अधिकशतवर्षस्त्विति । अधिकं शतं वर्षाण्यस्येति त्रिपदे बहुव्रीहौ कृते तद्धितार्थोत्तरपदेति तत्पुरुषे समासान्तोदात्तत्वं प्राप्नोति, आद्युदात्तत्वं चेष्यते ।

न सिद्ध्यति । कर्तव्योऽत्र यत्नः ॥ इति श्रीमहाभाष्ये द्वितीयाध्यायस्य प्रथमे पादे प्रथममाह्निकम् ॥ सुबामन्त्रिते पराङ्गवत्स्वरे ॥ २ ॥ सुबिति किमर्थम् । करोष्यटन् । नैतदस्ति । असामर्थ्यादत्र न भविष्यति । कथमसामर्थ्यम् । समानाधिकरणमसमर्थवद्भवतीति । इदं तर्हि पीडे पीड्यमानेति । इदं चाप्युदाहरणं करोष्यटन् । ननु चोक्तमसामर्थ्यादत्र न भविष्यतीति । कथमसामर्थ्यं, समानाधिकरणमसमर्थवद्भवतीति । नैष दोषः । अधात्वभिहितमित्येवं तत् । आमन्त्रितस्य पराङ्गवद्भावे षष्ठ्यामन्त्रितकारकवचनम् * । आमन्त्रितस्य प-

---

कर्तव्योऽत्र यत्न इति । युक्तारोह्यादिष्वधिकशतवर्षशब्द आद्युदात्तार्थो द्रष्टव्यः ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे द्वितीयस्याध्यायस्य प्रथमे पादे प्रथमाह्निकम् ॥

सुबामन्त्रिते पराङ्गवत् । स्वरे सुबिति किमर्थमिति । आमन्त्रितस्य पदत्वात्तस्मिन् परतो विधीयमानस्य पराङ्गवद्भावस्य पदविधित्वात् समर्थपरिभाषोपस्थानात्तिङन्तस्य न भविष्यति । तथा हि । व्यधिकरणस्य तिङन्तस्य वास्तवमसामर्थ्यं समानाधिकरणस्य वाचनिकमतिव्याप्तिनिवारणार्थमवश्यं कर्तव्यं षष्ठ्यामन्त्रितकारकवचनमिति तेनैव तिङन्तस्य सिद्धो निरासः । क्रियमाणे च सुब्ग्रहणे तीक्ष्णया सूच्या सीव्यन्नित्यादौ सुबन्तसमुदायस्याप्राप्तिरित्यव्याप्तिः प्राप्नोतीति भावः । करोष्यटन्निति । अधात्वभिहितमिति सापवादत्वान्नास्ति वाचनिकमसामर्थ्यम् । पीडे पीड्यमानेति । हे पीड्यमान त्वदीयया पीडया ऽहं पीडे इत्यस्ति सामर्थ्यम् । अथ वा संबोधनपदं क्रियाया एव विशेषकमित्यस्ति सामर्थ्यम् । तथा च । व्रजानि देवदत्तेति निघातो भवति । पीडा इति तास्यनुदात्तेदिति लसार्वधातुकस्यानुदात्तत्वं यक उदात्तत्वादेकादेश उदात्तेनोदात्त इत्येकार उदात्तः । पीड्यमानेत्यस्य पदादुत्तरस्य निघातः । अधात्वभिहितमिति । सर्वं नाम धातुजमिति दर्शनेन सर्पिःकालकमिति यद्यपि धात्वभिहितं तथापि यत्र क्रिया प्रवृत्तिनिमित्तं स्फुटा च धातुप्रत्ययेन कर्त्रादिप्रतिपत्तिस्तद्धात्वभिहितं गृह्यते । यदप्युक्तं वचनान्तरेणातिव्याप्तिर्वार्यतइति । तदपि न युक्तम् । नहि सूत्रकारो वार्तिककारस्य वचनेनातिव्याप्तिनिवारणं मन्यते । आमन्त्रितस्येति । आमन्त्रिते यो विधीयते स आमन्त्रितसंबन्धी भवतीति षष्ठीनिर्देशः । आमन्त्रितकारकमिति । आमन्त्रिते या

राङ्गवद्भावे षष्ठ्यन्तमामन्त्रितकारकं पराङ्गवद्भवतीति वक्तव्यम् । षष्ठ्यन्तं तावत् । मद्राणां राजन् मगधानां राजन् । आमन्त्रितकारकम् । कुण्डेनाटन् । नास्त्यत्र विशेषः । सति च पराङ्गवद्भावेऽसति वा । इदं तर्हि परशुना वृश्चन् । तन्निमित्तग्रहणं वा* । अथ वा तन्निमित्तग्रहणं कर्तव्यम् । आमन्त्रितनिमित्तं परस्याङ्गवद्भवतीति वक्तव्यम् । मद्राणां राजन् । तद्वावश्यमन्यतरद्वक्तव्यम् । अवचने हि सुबन्तमात्रप्रसङ्गः । अनुच्यमाने त्वेतस्मिन्सुबन्तमात्रस्य पराङ्गवद्भावः प्रसज्येत । अस्यापि प्रसज्येत । क्षत्रेणाग्ने स्वायुः । संरभस्व मित्रेणाग्ने मित्रधेये यतस्व । किं पुनरत्र ज्यायः । तन्निमित्तग्रहणमेव ज्यायः । इदमपि सिद्धं भवति । गोषु स्वामिन् पशुषु स्वामिन् । एतद्धि नैव षष्ठ्यन्तं नाप्यामन्त्रितकारकम् । सुबन्तस्य पराङ्गवद्भावे समानाधिकरणस्योपसंख्यानमननन्तरत्वात्* । सुबन्तस्य पराङ्गवद्भावे स-

---

धातुवाच्या क्रिया तस्याः कारकमित्यर्थः । नास्त्यत्रेति । कुण्डशब्दो नब्विषयस्यानिसन्तस्येत्याद्युदात्तः । आमन्त्रितस्य पदात्परस्य निघातः । सत्यपि पराङ्गवद्भावे सुबन्तसमुदायस्याद्युदात्तत्वं शेषनिघातश्चेति भेदाभावः । परशुनेति । परशुशब्द आङ्परयोः खनिशृभ्यां डिच्चेति कुप्रत्ययान्तोदात्तः । तन्निमित्तग्रहणं वेति । वाशब्दो विकल्पे । तस्यामन्त्रितस्य यन्निमित्तं तद्वाचि पराङ्गवद्भवतीत्यर्थः । मद्राणां राजन्निति । मद्रनिमित्तं हि राजत्वमित्यस्ति तन्निमित्तत्वम् । अन्यदेशनिमित्ता हि राजता । क्षत्रेणाग्न इति । क्षत्रमित्रयोराख्यातवाच्यक्रियापेक्षया करणत्वादामन्त्रितं प्रति निमित्तत्वाभावः । क्रियाद्वारकं तु व्यपेक्षालक्षणं सामर्थ्यमस्तीति स्यात्पराङ्गवद्भावः । इह वचनेनातिप्रसङ्गे निरस्ते पूर्वसूत्र एकार्थीभाव एव सामर्थ्यमाश्रितम् । अन्यथा तु द्विविधमपि सामर्थ्यमाश्रीयेत । किं पुनरत्रेति । गुरुलाघवमनादृत्य प्रयोजनापेक्षः प्रश्नः । गोषु स्वामिन्निति । स्वामीश्वरेति शेषषष्ठीविषये सप्तमीविनान्नास्ति कारकत्वम् । निमित्तत्वं तु पूर्वोक्तन्यायेनास्ति । सुबन्तस्येति । क्रियमाणेऽपि सुब्ग्रहणे सुबन्तसमुदायस्यासुबन्तत्वात्पूर्वस्य च परेण

मानाधिकरणस्योपसंख्यानं कर्तव्यम् । तीक्ष्णया सूच्या सीव्यन् तीक्ष्णेन परशुना वृश्चन् । किं पुनः कारणं न सिद्ध्यति । अनन्तरत्वात् । ननु च परस्य पराङ्गवद्भावे कृते पूर्वस्यापि भविष्यति । स्वरेऽवधारणाच्च * । स्वरे ऽवधारणाच्च न सिद्ध्यति । स्वरेदवधारणं क्रियते नानन्तर्ये । परमपिच्छन्दसि * । परमपि स्वच्छन्दसि पूर्वस्याङ्गवद्भवतीति वक्तव्यम् । आते पितर्मरुतां सुम्नमेतु । प्रति त्वा दुहितर्दिवः । वृणीष्व दुहितर्दिवः । अव्ययप्रतिषेधश्च * । अव्ययानां च प्रतिषेधो वक्तव्यः । उच्चैरधीयान । अनव्ययीभावस्य * । अव्ययीभावस्य नेति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । उपाग्न्यधीयान । अथ किमर्थं स्वरेऽवधारणं क्रियते । स्वरेऽवधारणं सुबलोपार्थम् * । स्वरेऽवधारणं क्रियते सुपो लोपो मा भूदिति ।

व्यवधानान्न प्राप्नोति । किं पुनरिति । व्यवहितस्यापि परत्वसंभवात् परस्य पराङ्गवद्भावादामन्त्रितानुप्रवेशादव्यवधानाद्भविष्यतीति प्रश्नः । अनन्तरत्वादिति । तस्मिन्निति निर्दिष्टे पूर्वस्येति परिभाषोपस्थानान्निर्दिष्टग्रहणस्यानन्तर्यार्थत्वादप्राप्तिरित्यर्थः । स्वरेऽवधारणाच्चेति । प्रसिद्धे हि लौकिकआनन्तर्ये स्वरे विधीयमाने पराङ्गवद्भावो विधीयते न तु पराङ्गवद्भाव एव कर्तव्ये पराङ्गवद्भावेनैवानन्तर्यं संपाद्यते । स्वात्मनि क्रियाविरोधादतिदेशान्तराभावाच्च । यथोक्तं हरिणा ग्रहणाण्ग्रहणे ग्रहणाभाव इत्यादि । असति तु स्वरग्रहणे विषयभेदाल्लक्षणं भिद्यत इति परस्य आनन्तर्यव्यपदेशे कर्तव्ये पराङ्गवद्भावे कृते पूर्वस्यापि पराङ्गवद्भावो लभ्यते । न च स्वरार्थमानन्तर्यं स्वरशब्देनेष्टोच्यते । मुख्यार्थसंभवे गौणार्थग्रहणायोगात् । न च तस्मिन्निति निर्दिष्टे पूर्वस्य तस्मादित्युत्तरस्येति परिभाषाद्वयमादेशविधावेवोपतिष्ठते । मीनो ण्टिद् रुदादिभ्यः सार्वधातुक इत्यादावप्युपस्थानदर्शनात् । पितर्मरुतामिति । पितरित्यामन्त्रितनिघातेनानुदात्तं तस्मात्परं मरुतामित्येतदप्यनुदात्तमेव भवति । उच्चैरिति । उच्चैर्नीचैः स्वरादिष्वन्तोदात्तौ पठितौ । अधिकरणशक्तिप्राधान्याच्च तन्निमित्तसद्भावः । अनव्ययीभावस्येति । प्रतिषेधप्रतिषेधाद्विधिर्भवति । एतच्च लुङ्मुखस्वरोपचाराः प्रयोजनमित्येतदनपेक्ष्योक्तं भाष्यकारेण । अन्यथा कार्यान्तरे ऽव्ययत्वाभावादवक्तव्यमेतत्स्यात् । परशुना वृश्चन्निति । वृश्चन्निति प्रातिपदिकम् । न चाप्रत्यय इति

परशुना वृश्चन्। न वा सुबन्तैकान्तत्वात्*। न वा क-
र्तव्यम्। किं कारणम्। सुबन्तैकान्तत्वात्। सुबन्तैका-
न्तः पराङ्गवद्भावो भवति। प्रातिपदिकैकान्तस्तु सुब्लो-
पे*। प्रातिपदिकैकान्तस्तु भवति सुब्लोपे च कृते। प्र-
त्ययलक्षणेन सुबन्तैकान्तता स्यात्। तस्मात्स्वरेवधा-
रणं न कर्तव्यं सुब्लोपार्थं प्रातिपदिकस्थायाः सुपो लु-
गुच्यते। तस्मात्स्वरग्रहणेन नार्थः। इदं तर्हि प्रयोजनं
षत्वणत्वे मा भूतामिति। कूपे सिञ्चन् चर्म नमन्नि-
ति। एतदपि नास्ति प्रयोजनम्। इह तावत्कूपे सिञ्च-
न्निति स्वाश्रयं पदादित्वं भविष्यति। चर्मनमन्निति पू-
र्वपदात्संज्ञायामग इत्येतस्मान्नियमान्न भविष्यति।

प्रत्ययलक्षणेन प्रातिपदिकसंज्ञानिषेधो न ङिसंबुद्ध्योरिति नलोपप्रतिषेधाज्ज्ञा-
पकात्। तत्रासति स्वरग्रहणे पराङ्गवद्भावेन प्रातिपदिकानुप्रवेशात् सुपो धातु-
प्रातिपदिकयोरिति सुपो लुक् प्रसज्येत। स्वरग्रहणे तु सति सुब्लुकि कर्तव्ये
पराङ्गवद्भावाभावः। सुबन्तैकान्त इति। पराङ्गवद्भावविषयत्वात्पराङ्गवद्भाव
उच्यते। पराङ्गवदित्यत्र आमन्त्रितसंनिधानात्परशब्देन गृह्यते। तत्र सुबन्त-
मेवेति सुबन्तकार्य एव पराङ्गवद्भावोऽन्तरङ्गत्वान्न तु प्रातिपदिककार्य इत्यर्थः।
प्रातिपदिकैकान्त इति अस्याभिप्रायः। आमन्त्रिते परतो यत्सुबन्तं तत्पराङ्ग-
वद्भवति परं चात्र सुब्लोपे कृते प्रातिपदिकमेवेति तदङ्गत्वात्सुब्लोपः प्राप्नोत्येव।
प्रत्ययलक्षणेनेति। प्रत्ययो निमित्तं लक्षणं यस्यामन्त्रितव्यपदेशस्य तेन च सु-
बैकान्तत्वमित्यर्थः। विशेषणत्वेनाप्युपात्तमामन्त्रितं प्रत्यासत्त्या परशब्देन संब-
ध्यत इति सुबन्ताङ्गवद्भावो विधीयते न तु प्रातिपदिकाङ्गवद्भाव इत्यर्थः। प्रा-
तिपदिकस्थाया इति। भाष्यकारवचनप्रामाण्यात् सुप्शब्दस्य स्त्रीलिङ्गत्वम्।
कूपे सिञ्चन्निति। पराङ्गवद्भावे सत्यैकपद्यात्सकारस्य पादादित्वाभावात् षत्व-
प्रसङ्गः। चर्मनमन्निति। सति पराङ्गवद्भावे समानपदत्वाण्णत्वं स्यात्। स्वाश्र-
यमिति। विरोधाभावादतिदेशेन स्वाश्रयं पदादित्वं न बाध्यते। यत्त्वामन्-
त्रितस्य कार्यं शब्देन वोच्यते तत्पूर्वस्य पराङ्गवद्भावातल्लक्षितं भवतु
सकारस्य यत् स्वाश्रयं पदादित्वं तत्केन व्याहन्यते। न चात्रातदेशिकं
कार्यमस्तीति स्वाश्रयं भवत्येव। यथा नमते दण्डः स्वयमेवेत्यत्र शप्। पूर्वप
दात्संज्ञायामिति। पराङ्गवद्भावात् सत्यपि निमित्तनिमित्तिनोः समानपद-

ननु च समासएवैतद्भवति पूर्वपदमुत्तरपदमिति । नेत्याह । अविशेषेणैव तद्भवति पूर्वं पदं पूर्वपदम् । उत्तरं पदमुत्तरपदम् ॥ प्राक्कडारात्समासः ॥३॥ प्राग्वचनं किमर्थम् । प्राग्वचनं समाससंज्ञाऽनिवृत्त्यर्थम्* । प्राग्वचनं क्रियते समाससंज्ञाया अनिवृत्तिर्यथा स्यात् । अक्रियमाणे प्राग्वचने अनवकाशा अव्ययीभावादयः संज्ञाः समाससंज्ञां बाधेरन् ता मा बाधिषतेति प्राग्वचनं क्रियते । अथ क्रियमाणेपि प्राग्वचने यावता अनवकाशा अव्ययीभावादिसंज्ञाः कस्मादेव न बाधन्ते । क्रियमाणे हि प्राग्वचने सत्यां समाससंज्ञायामेता अवयवसंज्ञा आरभ्यन्ते तत्र वचनात्समावेशो भविष्यति । समाससंज्ञाप्यनवकाशा सा वचनाद्भविष्यति । सावकाशा समाससंज्ञा । कोवकाशः । विस्पष्टादीन्यवकाशः । विस्पष्टं पटुः विस्पष्टपटुः । व्यक्तं पटुः व्यक्तपटुः । नै-

स्यतु पूर्वपदात्संज्ञायामिति नियमादचासंज्ञायां णत्वं न भविष्यतीत्यर्थः । ननु चेति । पूर्वपदशब्दस्य समासावयवएव रूढत्वादिति भावः । अविशेषेणेति । व्याप्तिन्यायाश्रयादत्र यौगिकः पूर्वपदशब्दो गृह्यतइत्यर्थः । एवं स्वरगृहणे प्रत्याख्याते समानाधिकरणस्योपसंख्यानं कर्तव्यम् । परस्य पराङ्गवद्भावे कृतेपि विषयभेदाल्लक्षणस्यावर्तनात् पूर्वस्य पराङ्गवद्भावस्य सिद्धत्वात् । प्राक्कडारात् । प्राग्वचनमिति । अत्रावधित्वद्योतकाक्षेपद्वारेणावधेरप्याक्षेपः । समास इत्येव स्वरितत्वादधिकारोस्तु यथा प्रत्यय इति । अनवकाशत्वाच्च समाससंज्ञायाः संज्ञान्तरैः समावेशो भविष्यतीति प्रश्नः । संज्ञानिवृत्त्यर्थमिति । समाससंज्ञायाः संज्ञान्तरविषये अनिवृत्तिर्यथा स्यादित्यर्थः । अन्यथा एकसंज्ञाधिकारात् पर्यायः स्यात् । सत्यां समाससंज्ञायामिति । स्वरितत्वादेवाधिकारे लब्धे प्राक्कडारादित्युपादानसामर्थ्यात् प्राग्ग्रहणमावर्तते। तेन प्राक् समाससंज्ञका भवन्ति समासाः सन्तोव्ययीभावादिसंज्ञका इति समावेशः सिध्यति ।अवयवसंज्ञा इति । समाससमूहापेक्षया कस्य चित् समासस्य का चित् संज्ञेत्येवमुक्तम् । समाससंज्ञापीति । ततश्चान्तरेणापि यत्नं समावेशः सिध्यति । विस्पष्टपटुरिति । विस्पष्टं पटुरिति विग्रहः । विस्पष्टादयः प्रवृत्तिनिमित्तस्य पाटवादेर्विशेषणानि न तु द्रव्यस्येति विस्पष्टमिति नपुंसकत्वम् । अत एव मुख्यं सामानाधिकरण्यं ना-

षोवकाशः । एषा ह्याचार्यस्य शैली लक्ष्यते येनैवावयवकार्यं भवति तेनैव समुदायकार्यमपि भवतीति । येनैव चात्रावयवकार्यं स्वरः क्रियते तेनैव समुदायकार्यं समासोपि भविष्यति । विस्पष्टादीनि गुणवचनेष्विति । इदं तर्हि काकतालीयमजाकृपाणीयम् । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । अत्रापि येनैवावयवकार्यं प्रत्ययोत्पत्तिः क्रियते तेनैव समुदायकार्यं समाससंज्ञा भविष्यति । समासाच्च तद्विषयादिति । इदं तर्हि । पुनाराजः पुनर्गवः । अत्राप्यवश्यं तत्पुरुषसंज्ञा वक्तव्या । तत्पुरुषाश्रयः समासान्तो यथा स्यात् । इदं तर्हि पुनराधेयम् । अत्राप्यवश्यं गतिसंज्ञा वक्तव्या गतिकारकोपप-

---

दादिति तत्पुरुषाभावः । यथा शेषइत्येतल्लक्षणमधिकारश्च तथा सह सुपेत्यपीति समाससंज्ञा प्रवर्तते । अवकाशं निराकर्तुमाह । एषा हीति । शीले स्वभावे भवा वृत्तिः शैली । अवयवकार्यमिह पूर्वपदप्रकृतिस्वरः । समुदायकार्यं समाससंज्ञा । वृद्धकुमारीवरन्यायेनान्तरेणापि सहसुपेत्येतस्य लक्षणत्वं सिद्ध्यति । काकतालीयमिति । समासाच्च तद्विषयादिति भूतसमासानुवादेनच्छविधानाद् विशेषलक्षणाभावाच्चेवार्थस्यान्यपदार्थत्वेपि मत्वर्थे बहुव्रीहिविधानादुपमानशब्दस्योपमेयवृत्तित्वादन्यपदार्थाभावाद् बहुव्रीहेरभावात् सहसुपेत्यनेनैवात्र समासः कार्यः । तत्र काकतालशब्दौ द्रव्यसहचरितायां क्रियायां वर्तेते । काकस्यागमनमिव चैत्रस्यागमनं तालस्य पतनमिव दस्योरुपनिपात इत्येक इवार्थः । तत्र समासः । ततस्तेन तालेन पतता यथा काकस्य वधस्तथा दस्युना चैत्रस्येति द्वितीय इवार्थः । तत्र च्छप्रत्ययः । अत्रापीति । पूर्ववज् ज्ञापनेन समाससिद्धिः । पुना राज इति । अजिति योगविभागेन तत्पुरुषसंज्ञां विना रूपसिद्धिं मन्यते । तत्पुरुषाश्रय इति । पुनर्गवीति ङीबर्थः टजेवैष्टव्यः । तत्राव्ययं प्रवृद्धादिभिरिति वा मयूरव्यंसकादित्वाद्वा तत्पुरुषः । पुनराधेयमिति । विशेषकार्यादर्शनात् समाससंज्ञामेव मन्यते । अत्रापीति । ततश्च कुगतिप्रादय इति तत्पुरुषः । तत्र यतो नाव इति धेयशब्दस्याद्युदात्तत्वात् पुनराधेयशब्दे-कार उदात्तः । गतिसंज्ञायास्त्वभावे समान्तोदात्तत्वं स्यात् । पुनरुत्स्यूतमिति । पुनःशब्दस्य गतिसंज्ञायां सत्यां थाथेत्यन्तोदात्तत्वेन भाव्यम् । असत्यां तु समासान्तोदात्तत्वेनेति विशेषाभावाद् गतिसंज्ञाया अभावात् समाससंज्ञाया एवाभावं मन्यते । अत्रापीति । असत्यां गतिसंज्ञायां समासान्तोदात्तत्वं स्यात् स-

दादित्येष स्वरो यथा स्यात्। इदं तर्हि पुनरुत्स्यूतं वासो देयम्। अत्राप्यवश्यं गतिसंज्ञा वक्तव्या गतिर्गताविति निघातो यथा स्यात्। यदि तन्नास्ति पुनश्चनसौ छन्दसि इति सति तस्मिन् तेनैव सिद्धम्। एवमप्येका संज्ञेति वचनान्नास्ति यौगपद्येन संभवः। पर्यायः प्रसज्येत। तस्मात्प्राग्वचनं कर्तव्यम्॥ सह सुपा॥ ४॥ सहवचनं किमर्थम्। सहवचनं पृथगसमासार्थम् *। सहग्रहणं क्रियते सहभूतयोरेव समाससंज्ञा यथा स्याद् एकैकस्य समाससंज्ञा मा भूदिति। किं च स्यात्। यद्येकैकस्य समाससंज्ञा स्यात्। इह ऋचपाद इति समासान्तः प्रसज्येत। इह राजाश्व इति द्वौ स्व-

---

त्वां तु गतिरनन्तर इत्यत्रानन्तरग्रहणसामर्थ्यात् थाथादिस्वरं बाधित्वोच्छब्दस्य प्रकृतिस्वर उदात्तो भवति। पुनःशब्दस्य तु शेषनिघातं परत्वाद् बाधित्वा गतिर्गताविति निघातो भवति। यदि तन्नास्तीति। छन्दसि स्वरव्यत्ययविधानान्नावश्यं कर्तव्यमिति भावः। भाषायान्तु पुनराधेयादौ स्वरसिद्धये पुनःशब्दस्य गतिसंज्ञा वक्तव्या। काठके तु पुनरुत्स्यूतशब्दोऽन्तोदात्तः पठ्यते। तत्र स्वरव्यत्ययो बोद्धव्यः प्रवृद्धादेराकृतिगणत्वाद्वा। ननु सहसुपेत्यत्र भाष्यकारो वक्ष्यति। यस्य समासस्यान्यल्लक्षणन्नास्ति इदं तस्य लक्षणं भविष्यतीत्यत किमिति समाससंज्ञाया अवकाशो निराक्रियते। एवं मन्यते। असंयुक्ते विधानात् सर्वार्थत्वं समाससंज्ञाया न तु कतिपयविषयत्वम्। न्यायव्युत्पादनाय त्ववकाशनिराक्रिया। सह। सहवचनमिति। सुपेति तृतीया सहार्थमाक्षिपति वृद्धो यूनेति तथेति प्रश्नः। एकैकस्येति। यथा पुत्रेण सहागत इति द्वयोरपि पितापुत्रयोरागमनेन संबन्धः। एवं समाससंज्ञापि प्रत्येकं स्यात्। सहग्रहणे त्वेका समाससंज्ञा सहभूतयोर्भवति। किञ्च स्यादिति। भवतु प्रत्येकं समाससंज्ञा कार्ये दोषाभावात्। कृत्तद्धितसमासाश्चेत्यत्र सूत्रे समासश्च समासश्चेत्येकशेष आश्रयिष्यते वाक्यस्य प्रातिपदिकसंज्ञानिवृत्त्यर्थम्। अन्यथा प्रत्ययान्तत्वादेकैकस्य समासस्य विध्यर्थं समासग्रहणं स्यादेकशेषे तु समाससमूहस्य संज्ञाविधिर्नियमार्थो भविष्यतीति न कश्चिद्दोषो भवति। समासाच्च तद्विषयादित्यत्र प्रातिपदिकाधिकारात् समाससमूहस्य च प्रातिपदिकत्वात् समासादित्येकवचनं न विवक्ष्यते अनभिधानाद्वा। एकैकस्माच्छप्रत्ययो न भविष्यतीति भावः। ऋक्पाद

रौ स्याताम्। कथं च कृत्वैकैकस्य समाससंज्ञा प्राप्नोति। प्रत्येकं वाक्यपरिसमाप्तिर्दृष्टेति। तद्यथा। वृद्धिगुणसंज्ञे प्रत्येकं भवतः। ननु चायमप्यस्ति दृष्टान्तः समुदाये वाक्यपरिसमाप्तिरिति। तद्यथा। गर्गाः शतं दण्ड्यन्तामिति अर्थिनश्च राजानो हिरण्येन भवन्ति न च प्रत्येकं दण्डयन्ति। सत्येतस्मिन् दृष्टान्ते यदि तत्र प्रत्येकमित्युच्यते। इहापि सहग्रहणं कर्तव्यम्। अथ तत्रान्तरेण प्रत्येकमिति वचनं प्रत्येकं गुणवृद्धिसंज्ञे भवतः इहापि नार्थः सहग्रहणेन। एवं तर्हि सिद्धे सति यत्सहग्रहणं करोति तस्यैतत्प्रयोजनं योगाङ्गं यथा विज्ञायेत। सति च योगाङ्गे योगविभागः करिष्यते। सह। सुप् समस्यते। केन सह। समर्थेन। अनुव्यचलद्द् अ-

---

इति। ऋचः पाद इति स्यात्। राजाश्च इति। यद्यप्यत्र समासान्तः प्राप्नोति तथापि रूपभेदाभावात् स्वरद्वयप्रसङ्गो दोष उक्तः। ऋक्पादेपि स्वरद्वयप्रसङ्गो बोद्धव्यः। कथञ्च कृत्वेति। एकार्थीभावे समासविधानात् समुदायस्य च विशिष्टार्थाभिधायित्वात्तस्यैव संस्कार्यत्वात् प्राधान्यात्परतन्त्रत्वादवयवानामप्राधान्यात्समुदायस्यैव हि द्विर्वचनवत् समाससंज्ञा भविष्यति अन्वर्थसंज्ञाविज्ञानाच्चेति भावः। इतरो गृहीताभिप्राय आह। प्रत्येकमिति। एतच्च वृद्धिवार्तिके व्याख्यातं तत एवानुगन्तव्यम्। सत्येतस्मिन्निति। पक्षद्वये स्थिते सामर्थ्यात्कस्मिंश्चित् क्वचित्पक्ष आश्रीयते। तत्र संयोगसंज्ञावत् समाससंज्ञा पूर्वोक्तेनैव न्यायेन समुदायस्य संभविष्यति। अथ न्यायद्योतनायेह सहग्रहणं क्रियते वृद्धिगुणसंज्ञयोरपि प्रत्येकमिति वक्तव्यम्। अथ तत्र लक्ष्यदर्शनादिवशात्प्रत्येकं गुणवृद्धिसंज्ञे भवतः तदेहापि पूर्वोक्तात् सामर्थ्यात्समुदायस्य समाससंज्ञा भविष्यतीति नार्थः सहग्रहणेन। योगाङ्गमिति। योगावयव इत्यर्थः। केनेति। सुपा चेन्नार्थो योगविभागेनेति प्रश्नः। समर्थेनेति। योगविभागात्तिङन्तेन सह सुपः समासो भवति। योगविभागस्येष्टप्रसिद्ध्यर्थं इति सर्वत्र समासो न भवति। अनुव्यचलदिति। सुबिति संख्याया विवक्षितत्वात् पूर्वं वेः समासः पश्चादनोः। तत्र समाससंज्ञायां सत्यां प्राक्त्वप्रतिषेधाद्यणादेशो भवति। तिङ्ङतिङ इति। समासान्तोदात्तत्वं न भवति निघातेन बाधितत्वादिति केचिदाहुः। तत्रा-नोर्गतिर्गताविति निघातः विशब्द उदात्तः। उदात्तस्वरितयोर्यणः स्वरितो-

नुप्राविशत् । ततः सुपा । सुपा च सह सुप्समस्यते । अधिकारश्च लक्षणं च । यस्य समासस्यान्यल्लक्षणं नास्ति इदं तस्य लक्षणं भविष्यति । पुनरुत्स्यूतं वासो देयं पुनर्निष्कृतो रथः । इवेन विभक्त्यलोपः पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च* । इवेन सह समासो विभक्त्यलोपः पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च वक्तव्यम् । वाससी इव कन्ये इव । अव्ययीभावः ॥५॥ किमर्थं महती संज्ञा क्रियते । अन्वर्थसंज्ञा यथा विज्ञायेत । अनव्ययमव्ययं भवतीत्यव्ययीभावः । अव्ययीभावोऽव्ययसंज्ञो भवतीत्येतन्न वक्तव्यं

नुदात्तस्येत्यकारः स्वरितः । एवं त्वनुप्राविशदिति प्रयोजनाभावाद् भाष्यकारेण उदाहरणमसंलग्नं स्यात् । तस्मात्सतिशिष्टत्वात् समासान्तोदात्तत्वेनात्र भाव्यमित्यपरे । तिङ्क्तसुस्योक्तत्वात् प्रातिपदिकत्वेपि सुबनुत्पत्तिः । अन्ये त्वाहुः । वचनग्रहणादुक्तेष्वप्येकत्वादिषु प्रथमा स्यात् । केवलायाश्च प्रकृतेः प्रयोगाभावाद्भवितव्यमेव प्रथमैकवचनेन तस्य तु हल्ङ्यादिलोपः क्रियते । अतएवैकपद्यादामनुप्राविशद्देवदत्तेत्याम एकान्तरमामन्त्रितमिति निघातप्रतिषेधः समाससंज्ञायाः प्रयोजनमस्त्येवेति तिङन्तनिघातवादिन आहुः । अधिकारश्चेति । देवदत्तः पचतीति विशेषणसमासनिवृत्त्यर्थो ऽतिङित्यादावुत्तरपदानुपादानादुत्तरपदोपस्थापनार्थश्चेति भावः । लक्षणं चेति । ननु सहेतियोगविभागेनैव समासस्य सिद्धत्वात्सुपेत्यस्य लक्षणत्वे नास्ति प्रयोजनम् । नैष दोषः । योगविभागः कतिपयतिङन्तविषयएवेतज्ज्ञास्मादेव भाष्याद्विज्ञायते । पुनरुत्स्यूतमिति । पुनःशब्दस्यासत्यामपि गतिसंज्ञायां परादिश्छन्दसि बहुलमिति उदः आद्युदात्तत्वं समासान्तोदात्तत्वापवादो भविष्यतीति मन्यते । अथ वा काठकेऽन्तोदात्तः पठ्यते तदभिप्रायेण पुनःशब्दस्य गतित्वाभावादिदमुदाहरणम् । इवेनेति । सुपेत्यस्य लक्षणत्वात् समासे सिद्धे कार्यान्तरविधानार्थं वचनम् । वाससी इवेति । वासःशब्दो वस्तेर्णिदित्यसुन्प्रत्ययान्तत्वादाद्युदात्तः । समासादुत्पन्नस्य सोरव्ययादिति लुक् । कन्ये इति । कन्याराजन्यमनुष्याणामिति फिट्सूत्रपाठात्कन्याशब्दोऽन्तस्वरितः । अव्ययी । किमर्थमिति । लाघवार्थत्वात् संज्ञाकरणस्याल्पाक्षरा संज्ञा कर्तव्येति प्रश्नः । अन्वर्थसंज्ञेति । बृहत्संज्ञाकरणे न किं चिद् अव्ययकार्यं प्राप्यते अनव्ययमव्ययमिति अव्ययकार्यलाभादित्यर्थः । न वक्तव्यमिति । तदकरणे लुङ्मुखस्वरोपचाराः प्रयोजनमिति कथं परिगणनं क्रियतइति चेत् । इह तु क्रियतामन्वर्थत्वेन

भवति॥ अव्ययं विभक्तिसमीपसमृद्धिव्यृद्ध्यर्थाभावा-
त्ययासंप्रतिशब्दप्रादुर्भावपश्चाद्यथानुपूर्व्ययौगपद्यसा-
दृश्यसंपत्तिसाकल्यान्तवचनेषु ॥६॥ इह कस्मान्न भवति
सुमद्राः सुमगधाः सपुत्त्रः सच्छात्त्र इति । समृद्धौ
साकल्यइति च प्राप्नोति । नैष दोषः । इह कश्चि-
त्समासः पूर्वपदार्थप्रधानः। कश्चिदुत्तरपदार्थप्रधानः।
कश्चिदन्यपदार्थप्रधानः । कश्चिदुभयपदार्थप्रधानः ।
पूर्वपदार्थप्रधानोऽव्ययीभावः। उत्तरपदार्थप्रधानस्तत्पु-
रुषः। अन्यपदार्थप्रधानो बहुव्रीहिः। उभयपदार्थप्र-
धानो द्वन्द्वः। न चात्र पूर्वपदार्थप्राधान्यं गम्यते ।
अथ वा नेमे समासार्था निर्दिश्यन्ते । किं तर्हि ।
अव्ययार्था इमे निर्दिश्यन्ते। एतेष्वर्थेषु यदव्ययं वर्त-
ते तत्सुबन्तेन सह समस्यतइति ॥ यथाऽसादृश्ये ॥७॥

वा विशिष्टकार्यविषयमव्ययत्वमनुमास्यतइत्यदोषः । पूर्वपदार्थप्राधान्यं त्वव्य-
यीभावस्य प्रायिकं न तदन्वर्थसंज्ञया सूच्यते। सूपप्रतीत्यादावुत्तरपदार्थस्य प्रा-
धान्यम्। उन्मत्तगङ्गमित्यादावन्यपदार्थप्रधानता। अव्ययम्। इह कस्मादिति।
समुदायस्य संस्कार्यत्वात् प्राधान्यात्तस्यैव विभक्त्यादयो विशेषणानि अस्ति
चात्र समुदायात् समृद्धिसाकल्यप्रतिपत्तिरिति प्रश्नः। सपुत्त्र इत्यत्र साकल्यं प्र-
तीयते। सपुत्त्रो भोक्तुमागत इति प्रयोगे पुत्त्रा अप्यनेनानीताः न कश्चित् प-
रिशेषित इति संप्रत्ययात्। इह कश्चिदिति। बाहुल्याभिप्रायेणैतदुच्यते क्व चि-
दन्यथापि दर्शनादर्द्धपिप्पलीत्यादौ अन्यतमप्राधान्यसंभवे अन्वर्थसंज्ञाविज्ञा-
नात् पूर्वपदार्थप्राधान्यएवाव्ययीभावसंज्ञा भवति। वचनसामर्थ्यात् पूर्वपदार्थ-
प्राधान्यासंभवेपि सूपप्रति उन्मत्तगङ्गमित्यादौ प्रवर्ततएव। अथ वेति। अव्यय-
स्य श्रुतत्वादन्तरङ्गत्वात्तस्यैव विभक्त्यादयो विशेषणानि। तत्र यदोत्तरपदार्थाव-
च्छिन्नाः समृद्ध्यादयः प्रतिपिपादयिषितास्तदाव्ययं समृद्ध्यादीनां वाचकमिति
तेषां तदर्थता भवति सुमद्रा इत्यत्र तु मद्रशब्द एव समृद्धिविशिष्टमर्थमाह सु-
शब्दस्तु समृद्धिद्योतको न तु वाचकः । सपुत्त्र इत्यत्रापि सहशब्दस्तुल्ययोगस्य
वाचकःन तु साकल्यस्य। तत्तु प्रकरणादिसहितात्समुदायात्प्रतीयते। यथा।
असादृश्यइति किमर्थमिति। सापेक्षत्वादसामर्थ्यं हांत्तः सादृश्यएवच। पूर्व-
प्राप्त्यनिषेधस्य प्रश्ने ऽस्मिन् कारणत्रयम्। यथा देवदत्तइति। समुदायस्य चा-

असादृश्यइति किमर्थम् । यथा देवदत्तस्तथा यज्ञदत्तः । असादृश्यइत्युच्यते तत्रेदं न सिद्ध्यति यथाशक्ति यथाबलमिति । किं कारणम् । यथेत्ययं प्रकारवचने थाल् स च सादृश्ये वर्तते । नैष दोषः । अयं यथाशब्दोऽस्त्येवाव्युत्पन्नः प्रातिपदिकं वीप्सावाचि । अस्ति प्रकारवचने थाल् तत्र यदव्युत्पन्नं प्रातिपदिकं वीप्सावाचि तस्येदं ग्रहणम् । अथ यः प्रकारवचने थाल् तस्य ग्रहणं कस्मान्न भवति । पूर्वेण प्राप्नोति सादृश्यसंपत्तीति । प्रतिषेधवचनसामर्थ्यान्न भविष्यति ॥ सुप् प्रतिना मात्रार्थे ॥९॥ सुबिति वर्तमाने पुनः सुब्ग्रहणं किमर्थम् । अव्ययमित्येवं तदभूत् सुब्मात्रे यथा स्यात् । माषप्रति । सूपप्रति । ओदनप्रति ॥ अक्षशलाकासंख्याः परिणा॥१०॥ अक्षादयस्तृतीयान्ताः परिणा पूर्वोक्तस्य यथा न तदयथाद्योतने । अक्षादयस्तृतीयान्ताः परिणा सह समस्यन्तइति वक्तव्यम् । पूर्वोक्तस्य यथा न त-

---

न सापेक्षत्वात्तस्य च प्राधान्यादुपमानस्य चोपमेयं प्रति नित्यसापेक्षत्वात्समासः प्राप्नोति । स च सादृश्य इति । प्रकारशब्दस्य सादृश्यार्थत्वात् प्रकारे व्युत्पादितस्य यथाशब्दस्य सादृश्ये वृत्तिरित्यर्थः । अस्त्येवेति । अर्थवत्सूत्रारम्भादव्युत्पन्नानामपि सम्भवोवगम्यते । वीप्सावाचीति । वीप्साग्रहणमुपलक्षणं तेन योग्यतापदार्थानतिवृत्ती अपि यथार्थौ । तस्येदमिति । सूत्रेस्मिन्नित्यर्थः । प्रतिषेधवचनसामर्थ्यादिति । यथार्थे यदव्ययमिति पूर्वेणैव सिद्धे समासे सादृश्यप्रतिषेधार्थत्वादस्यारम्भस्य । सुप्प्रतिना । सुबिति वर्तमानइति । सुबामन्त्रितइत्यतः । अव्ययमित्येवमिति । अव्ययग्रहणसंबद्धमभूदित्यर्थः । यावदवधारणइत्यत्र यावच्छब्दोव्ययमेव संगृहीतः । तथा च यावन्त्यमत्राणीत्यनव्ययेन वाक्यं प्रदर्श्यते । अन्यथा नित्यसमासत्वाद्वाक्यं न स्यात् । स्वरादीनां च दोषामन्यमहर्दिवामन्या रात्रिरिति वृत्तिविषये सत्त्वप्रधानतादर्शनात्स्वाभावतिवृत्तिरविरुद्धेति अव्ययस्यैवायं समासः स्यात् । अक्ष । तृतीयान्ता इति । विभक्त्यन्तरनिरासार्थमेतदुक्तं न्यायाच्चैतत् सिद्ध्यति । अक्षादीनां वर्तनक्रियायां कर्तृत्वादित्याहुः । पूर्वोक्तस्येति । पूर्ववृत्तस्येत्यर्थः । अनेकार्थत्वा-

तु । अयथाजातीयके द्योत्ये । अक्षेणेदं न तथा वृत्तं यथा पूर्वमिति । अक्षपरि शलाकापरि । अक्षशलाकयोश्चैकवचनान्तयोः । अक्षशलाकयोश्चैकवचनान्तयोरिति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । अक्षाभ्यां वृत्तमक्षैर्वृत्तम् । कितवव्यवहारे च । कितवव्यवहारइति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । अक्षेणेदं न तथा वृत्तं शकटेन यथा पूर्वमिति ।

विभाषापपरिबहिरञ्चवः पञ्चम्य ॥१२॥ योगविभागः कर्तव्यः । विभाषेत्ययमधिकारः । ततः अपपरिबहिरञ्चवः पञ्चम्येति । अपपरिबहिरञ्चवः पञ्चम्या । पञ्चमीग्रहणं शक्यमकर्तुम् । कथम् । सुबन्तेनेति वर्तते । एतैश्च कर्मप्रवचनीयैर्योगे पञ्चमी विधीयते तत्रान्तरेणापि पञ्चमीग्रहणं पञ्चम्यन्तेन समासो भविष्यति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । बहिःशब्देन योगे पञ्चमी न विधीयते तत्रापि यथा स्यात् बहिर्ग्रामं बहिर्ग्रामात् । अथ क्रियमाणे

धातूनां नियतविषयत्वाच्च वचिरिह वर्तने वर्तते । तदेव यथा न तदिति तच्छब्देन परामृश्यते । अभिधानार्थे तु वचौ तच्छब्देन परामर्शोऽसंबद्धः स्यात् । अयथाद्योतन इति । जयकाले ऽक्षादीनामेकरूपं यद्वर्तनं तद्विपरीतं पराजये यद्वर्तनं यदा परिणा द्योत्यते तदा समासः । एकवचनान्तयोरिति । समासे द्वित्वाद्यनवगमादेकत्वस्यान्यनिरपेक्षत्वादन्तरङ्गत्वादवगतिसंभवान्न्यायप्राप्तमेतदित्याहुः । यदुक्तमभेदैकत्वसंख्या वृत्तौ गम्यत इति तद् बाहुल्याभिप्रायेण । कितवव्यवहार इति । पञ्चिका नाम द्यूतं पञ्चभिरक्षैः शलाकाभिर्वा भवति । तत्र यदा सर्वे एकरूपाः पतन्ति तदा पातयिता जयति । अन्यथा तु पाते पराजीयते ॥ विभा ॥ योगविभाग इति । अन्यथेहैवास्योपयोग आशङ्क्येत योगविभागे त्वधिकारो गम्यते । अपपरिशब्दौ परस्परसाहचर्याद्वर्जनार्थौ गृह्येयेते तौ च कर्मप्रवचनीयौ तद्योगे पञ्चम्येव विहिता । बहिर्योगेऽपि बहिर्योगे चोपसंख्यानमिति विहिता अञ्चूत्तरपदलक्षणा च विहिता । प्राग्ग्राम इत्यादौ तु समासो न भविष्यति । पूर्वपदार्थप्राधान्य एव सति संभवे अव्ययीभावस्य विधानादित्यभिप्रायेणाह । पञ्चमीग्रहणमिति । एतैश्चेति । वक्ष्यमाणाङपेक्षया बहुवचननिर्देशः । अथेति । बहिर्गतो ग्रामादित्यपादाने

पञ्चमीग्रहणे यावता बहिःशब्देन योगे पञ्चमी न विधीयते कथमिवैतत्सिद्ध्यति । पञ्चमीग्रहणसामर्थ्यात् ॥ आङ् मर्यादाभिविध्योः ॥१३॥ मर्यादाभिविधिग्रहणं शक्यमकर्तुम् । कथम् । पञ्चम्येति वर्तते । आङा च कर्मप्रवचनीयेन युक्ते पञ्चमी विधीयते तयोश्चैवार्थयोराङ् कर्मप्रवचनीयसंज्ञो भवति नान्यत्र ॥ यस्य चायामः ॥१६॥ किमुदाहरणम् । अनुगङ्गं हास्तिनपुरम् । अनुगङ्गं वाराणसी । अनुशोणं पाटलिपुत्रम् । यस्य चायाम इत्युच्यते गङ्गा चाप्यायता वाराणस्यप्यायता तत्र कुत एतत् गङ्गया सह समासो भविष्यति न पुनर्वाराणस्येति । एवं तर्हि लक्षणेनेति वर्तते । गङ्गाचैव लक्षणं न वाराणसी । अथ वा यस्य चायाम इत्युच्यते । गङ्गा चाप्यायता वाराणस्यप्यायता तत्र प्रकर्षगतिर्विज्ञास्यते साधीयो यस्यायाम इति । साधीयश्च गङ्गायाः न वारणस्याः ॥ तिष्ठद्गुप्रभृतीनि च ॥१७॥ किमर्थश्चकारः । एवकारार्थः । तिष्ठद्गुप्रभृतीन्येव । क्व मा भूत् ।

पञ्चमीसद्भावाद् कथं तद्विधानं ज्ञाप्यत इति प्रश्नः । पञ्चमीग्रहणसामर्थ्यादिति । बहिर्गतो ग्रामादित्यत्रासामर्थ्यात् समासेन न भवितव्यं तस्मात् षष्ठीविषये पञ्चमी बहिर्योगेनुमीयते ततस्तदुपसंख्यानं न कर्तव्यम् । यस्य । किमुदाहरणमिति । लक्ष्यलक्षणयोर्द्वयोरप्यायामवत्त्वात् संदिहानः पृच्छति । गङ्गा चैव लक्षणमिति । अनेकदेशव्याप्तया गङ्गाया आयामवत्त्वेनानेकजनापेक्षया प्रसिद्धत्वात् तस्या एव लक्षणत्वम् । ततो यद्यपि कस्य चित् पुरुषस्य हास्तिनपुरमायामत्त्वेन प्रसिद्धं न गङ्गा तथापि न तदपेक्षया प्रयोगव्यवस्था किं तर्हि प्रचुरलोकापेक्षया । अथ वेति । लक्षणेनेत्यस्यानुवृत्त्या विनापीष्टसिद्धिं दर्शयति । उपमानोपमेयभावे चायं समास इष्यते न्यूनगुणं चोपमेयं परिपूर्णगुणमुपमानं तत्र संपूर्णगुणसन्निधौ न्यूनगुणमसद्गुणमिव प्रतिभातीति सामर्थ्यात् प्रकर्षगतिर्विज्ञायते । प्रकृष्टाप्रकृष्टसन्निधौ च प्रकृष्टस्य कार्येण संबन्धो नेतरस्य । तिष्ठद्गु । किमर्थं इति । समुच्चेतव्यस्याभावात् प्रश्नः । एवकारार्थ इति । अने-

परमं तिष्ठद्गु । तिष्ठद्गु कालविशेषे * । तिष्ठद्गु कालविशेषइति वक्तव्यम् । तिष्ठन्ति गावो ऽस्मिन्काले स तिष्ठद्गु । वहद्गु । खलेयवादीनि प्रथमान्तान्यन्यपदार्थे * । खलेयवादीनि प्रथमान्तान्यन्यपदार्थे समस्यन्तइति वक्तव्यम् । खलेयवम् । खलेबुसम् । लूनयवम् । पूनयवम् । पूयमानयवम् ॥ पारेमध्ये षष्ठ्या वा ॥१८॥ वावचनं किमर्थम् । विभाषा समासो यथा स्यात् । समासेन मुक्ते वाक्यमपि यथा स्यात् पारं गङ्गाया इति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । प्रकृता महाविभाषा तया वाक्यमपि भविष्यति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । अव्ययीभावेन मुक्ते षष्ठीसमासो यथा स्यात् गङ्गापारमिति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । अयमपि विभाषा षष्ठीसमासोपि तावुभौ वचनाद्भविष्यतः । अत उत्तरं पठति । पारेमध्ये षष्ठ्या वावचनम् * । पारेमध्ये षष्ठ्या वेति वक्तव्यम् । अवचने हि षष्ठीसमासाभावो यथैकदेशिप्रधाने * । अक्रियमाणे हि वावचने षष्ठीसमासस्याभावः स्याद्ध यथैकदेशिप्रधाने । तद्यथा । एकदेशिसमासेन मुक्ते षष्ठी-

---

कार्थत्वान्निपातानामिति भावः । तेन तिष्ठद्गुप्रभृतीन्येवैकार्थीभावविषयाणि भवन्ति । न तु शब्दान्तरेणैकार्थीभावं प्रतिपद्यन्तइत्यर्थः । वहद्गु इति । अस्य कालविशेषवृत्तित्वप्रदर्शनार्थमुपक्षेपः । खलेयवादीनीति । अव्युत्पत्तिरिक्ता एव प्रातिपदिकार्थे एषां प्रयोगः कर्तव्यो नान्यत्रेति भावः । अन्यपदार्थ इति । न कालएवापि त्वन्यत्रापीत्यर्थः । पारे । वावचनमिति । महाविभाषयैव च वाक्यस्य षष्ठीसमासस्य च सिद्धत्वादिति भावः । इतरो न्यायप्रपञ्चार्थं स्ववाचा वा जल्पयितुं स्वाशयमप्रकाशयन्नाह । विभाषेति । अयमपीति । षष्ठीसमासे प्राप्ते अव्ययीभाव आरभ्यते स नित्यं बाधकः प्राप्त इति महाविभाषाधिकाराद्विकल्पेन बाधको भवतीति पक्षे षष्ठीसमासः सिध्यति सो ऽपि विकल्पेन विधीयत इति वाक्यमपि भविष्यतीत्यर्थः । अत उत्तरमिति । एतस्मात् पश्चादुपरीत्यर्थः । वक्तव्यमिति । कृत्याश्चेत्यावश्यके कृत्यः । एकदेशिप्रधान इति ।

समासो न भवति । किं पुनः कारणमेकदेशिसमासेन मुक्ते षष्ठीसमासो न भवति । समासतद्धितानां वृत्तिर्विभाषा.वृत्तिविषये नित्योपवादः । इह पुनर्वावचने क्रियमाणे एकया वृत्तिर्विभाषा अपरया वृत्तिविषये नित्यो ऽपवादः । एकारान्तनिपातनं च *। एकारान्तनिपातनं च कर्तव्यम् । पारेगङ्गमिति । न कर्तव्यम् । सप्तम्या अलुका सिद्धम् । भवेत् सिद्धं यदा सप्तमी यदा त्वन्या विभक्तयस्तदा न सिद्ध्यति ॥ नदीभिश्च ॥ २० ॥ नदीभिः संख्यासमासे ऽन्यपदार्थे प्रतिषेधः * । नदीभिःसंख्यासमासे ऽन्यपदार्थे प्रतिषेधो वक्तव्यः । द्वीरावतीको देशः । त्रीरावतीको देशः । नदीभिः संख्येति प्राप्नोति । न वक्तव्यः । इह कश्चित्समासः पूर्वपदार्थप्रधानः । कश्चिदुत्तरपदार्थप्रधानः । कश्चिदन्यपदार्थप्र-

---

ननु पूर्वकाय इत्य.दौ पूर्वपदार्थ एकदेशः प्रधानं न त्वेकदेशी । एवं तर्हि एकदेशिनोनूद्यमानत्वादप्राधान्यं समासस्य तु विधेयत्वात् प्राधान्यम् । तत्रैकदेशिनः प्रधानमिति षष्ठीसमासेन समास उच्यते । अथ वा प्राधान्येन निमित्तत्वं लक्ष्यत इति बहुव्रीहावपि न दोषः । समासतद्धितानामिति । तुल्यन्यायत्वाद्विचाराय तद्धिता अपि निर्दिष्टाः । इह वाक्येनाभिधाने प्राप्ते वृत्तिरारभ्यमाणा वाक्यस्य बाधिका प्राप्नोतीति विकल्पेन वाक्यस्य पक्षेनुज्ञानं क्रियते । तत्रापवादेपि विकल्पेन विधीयमाने विकल्पो वाक्यस्यैवानुज्ञानं करोतीति उत्सर्गस्य नित्येन बाधेन भाव्यम् । तत्र वाग्रहणेनोत्सर्गोपि पक्षे अभ्यनुज्ञायत इति त्रैरूप्यं सिद्ध्यति । एकयेति । विभाषयेत्यर्थः । अपरयेति । इदमेव वावचनमुदक्षितोन्यतरस्यामित्यन्यतरस्यांग्रहणञ्च ज्ञापकं यत्रोत्सर्गापवादौ वृत्तिषु विभाषा तत्रापवादेन मुक्तउत्सर्गो न भवतीति । सप्तम्या अलुकेति । तत्पुरुषे कृतीति बहुलग्रहणादिति भावः । यदा त्वन्या इति । पारेगङ्गादागत इत्यादौ सप्तम्यर्थाभावात् सप्तम्यभावः । नदीभिः । अर्थविशेषमनुपादाय पूर्वपदोत्तरपदमात्रनिर्देशेन समासोयं विधीयमानो द्विगोरिव बहुव्रीहेरपि बाधकः स्यादिति नदीभिरिति वार्तिकारम्भः । न वक्तव्य इति । भाष्यकारो वार्तिकं प्रत्याचष्टे । पूर्वाचार्यविहितगुरुसंज्ञाश्रयणाद्यदुपाधीनां पूर्वाचार्याः संज्ञां व्यधिषत तदुपाधीनामेवैता भवन्ति । न चात्रेति । द्वीरावतीक

धानः । कश्चिदुभयपदार्थप्रधानः । पूर्वपदार्थप्रधानो ऽव्ययीभावः । उत्तरपदार्थप्रधानस्तत्पुरुषः । अन्यपदार्थप्रधानो बहुव्रीहिः । उभयपदार्थप्रधानो द्वन्द्वः । न चात्र पूर्वपदार्थप्राधान्यं गम्यते । ननु च यद्येनोच्यते स तस्यार्थो भवति । अत्र च वयमेताभ्यां पदाभ्यामेतमर्थमुच्यमानं पश्यामः । एतदेव न जानीमः यद्येनोच्यते स तस्यार्थ इति । अपि चान्यपदार्थप्रधानता न कल्पेत चित्रगुः शबलगुरिति । किं कारणम् । अत्रापि हि वयमेताभ्यां शब्दाभ्यामेतमर्थमुच्यमानं पश्यामः । यद्यप्येताभ्यां पदाभ्यामेषोर्थ उच्यते ऽन्यपदार्थोपि गम्यते तत्रान्यपदार्थाश्रयो बहुव्रीहिर्भविष्यति । इहापि

इत्यादौ । ननु पञ्चनदं द्वियमुनमित्यादौ मूलोदाहरणेपि पूर्वपदार्थप्राधान्यं नास्ति । समाहारो ह्यत्र समासार्थः । स च यदि समाहरणं समाहार इति भावरूपस्तदान्यपदार्थप्राधान्यम् । अथ समाह्रियतइति समाहारस्तथापि द्वे-यमुने;समाहृते द्वियमुनमिति पूर्वपदार्थविशिष्ट उत्तरपदार्थः प्रधानम् । नैष दोषः । समाह्रियमाणार्थः समाहारः तत्र पूर्वं द्विशब्दार्थप्रक्रमे के द्वे इत्याकाङ्क्षायां यदा यमुने इत्युच्यते तदोत्तरपदार्थस्य विशेषणत्वं विशेष्यत्वं पूर्वपदार्थस्य । अथवा वृत्तिविषये द्व्यादयः संख्यानमात्रे वर्तन्तइति यमुनयोर्द्वित्वमित्यत्रार्थे द्वियमुनशब्दो वर्ततइति भवत्येव पूर्वपदार्थप्राधान्यम् । इदानीं चोदकोन्यपदार्थमाक्षिपति । ननु चेति । अयं भावः । द्वीरावतीक इति देशविशेषोभिधीयते । स च पूर्वोत्तरपदयोः संहितयोरर्थ इति द्वाभ्यामप्यसौ व्यपदिश्यते । ततः पूर्वपदार्थत्वाद्देशस्य तस्य प्राधान्यात् प्राप्नोत्यव्ययीभावः । एतदेवेति । सिद्धान्तवादी । अस्याभिप्रायः । समासेनान्यपदार्थः प्रतीयते न तु पूर्वोत्तरपदाभ्यां तयोरन्वयव्यतिरेकाभ्यामर्थान्तराभिधायित्वावधारणात् । तथा हि । द्विशब्दो द्वित्वावच्छिन्नं संख्येयमात्रमाह न देशम् । इरावतीशब्दोपि नदीविशेषमाह न देशमिति द्विशब्दो देशस्यावाचक इति कथं पूर्वपदार्थप्राधान्यमभिधीयते । अपि चेति । त्वत्पक्षाभ्युपगमो दोषवानित्यर्थः । चोदकश्चोद्यमुद्भावितं परिहरति । यद्यपीति । । स एव परस्य चोद्यमापादयति । इहापीति । प्राप्नोतीत्यन्तम् । अयमभिप्रायः । पूर्वपदोत्तरपदव्यतिरेकेण समासाभावात् तयोरेव समुदितयोर्देशोर्थ इति पूर्वोक्तन्यायेन पूर्वपदस्याप्यसावर्थ इति प्राप्नोत्येवाव्ययीभा-

तर्हि यदाप्यन्यपदार्थोऽपि गम्यते स्वपदार्थोऽपि गम्यते तत्र स्वपदाश्रयो ऽव्ययीभावः प्राप्नोति । एवं तर्हीदमिह संप्रधार्यमव्ययीभावः क्रियतां बहुव्रीहिरिति । बहुव्रीहिर्भविष्यति विप्रतिषेधेन । भवेदेकसंज्ञाधिकारे सिद्धं परं कार्यत्वे तु न सिद्ध्यति । आरम्भसामर्थ्यादव्ययीभावः प्राप्नोति । परं कार्यत्वाच्च बहुव्रीहिः । परंकार्यत्वे च न दोषः । नदीभिः संख्यायाः समाहारेऽव्ययीभावो वक्तव्यः । स चावश्यं वक्तव्यः । सर्वमेकनदीतरे ॥ द्विगुश्च ॥२३॥ द्विगोस्तत्पुरुषत्वे कानि प्रयोजनानि । द्विगोस्तत्पुरुषत्वे समासान्ताः प्रयोजनम् । द्विगोस्तत्पुरुषत्वे समासान्ताः प्रयोजयन्ति । पञ्चगवं दशगवं पञ्चराजं दशराजम् ॥ द्वितीयाश्रितातीतपतितगतात्यस्तप्राप्तापन्नैः ॥२४॥ श्रितादिषु गमिगाम्यादीनामुपसंख्यानम्* । श्रितादिषु गमिगाम्यादीनामुपसंख्यानं कर्तव्यम् । ग्रामं गमी ग्रामगमी

वः । एवं तर्हीति । पुरस्तादपवादन्यायेनायं द्विगुमेव बाधते बहुव्रीहिणा तु परत्वाद्बाध्यते शेषग्रहणञ्च तत्र प्रत्याख्यातं त्रिकापेक्षो वा शेषः । एकनदीतर इति । यदि समाहारग्रहणन्न क्रियते तदा पुरस्तादपवादा इत्यनेन न्यायेनायं समासः पूर्वकालैकेति समासं बाधेत समाहारे तु परत्वाद्द्विगुः स्यात् । ततश्चैकनदीत्यत्राव्ययीभावे कृते तन्निबन्धनो नदीपौर्णमास्याग्रहायणीभ्य इति वा टच् प्राप्नोति नपुंसकत्वञ्च । यस्तु गोदावर्याश्च नद्याश्चेत्यच्समासान्तः सोच्प्रत्ययन्ववेत्यत्र योगविभागेन क्रियते स चेष्टप्रसिद्ध्यर्थ इति तत्पुरुषे प्रयोगादर्शनादेकनदीत्यत्र न प्रवर्तते । अव्ययीभावे तु पञ्चनदमित्यत्र भवत्येव । एकापूपीवत्समाहारविवक्षायामेकनदमेकनदीति भवतीत्याहुः । द्विगुः । समासान्ता इति । यद्यपि टजचावेव तत्पुरुषनिबन्धनौ पञ्चगवं द्व्यङ्गुलमिति तथापि प्रकृतभेदाद् बहुवचननिर्देशः । पञ्चराजमिति । अकारान्तोत्तरपदत्वाभावात् स्त्रीत्वाभावः । यदा तु समासार्थोत्तरपदान्तः समासान्ता इति पक्षस्तदा तु पात्रादित्वात् स्त्रीत्वाभावः । द्वितीया । गमिगाम्यादीनामिति । औणादिकानामन्येषां च संग्रहार्थमुभयोरुपादानम् । ग्रामगमीति । गत्यर्थकर्मणीत्यत्र द्वितीयाग्रहणमपवादविषयेऽपि विधानार्थमिति कृत्प्रयोगे द्वितीयैव भवति इति षष्ठ्याः प्राप्तिरेव नास्तीति ये तस्या अकेनोरिति निषेधं वर्णयन्ति ते पूर्वापरविस्मरणशी-

ग्रामं गामी ग्रामगामी । श्रितादिभिरहीने द्वितीयासमासवचनानर्थक्यं बहुव्रीहिकृतत्वात् * । श्रितादिभिरहीनवाचिन्या द्वितीयायाः समासवचनमनर्थकम् । किं कारणम् । बहुव्रीहिकृतत्वात् । इह यः कष्टं श्रितः कष्टमनेन श्रितं भवतीति तत्र बहुव्रीहिणा सिद्धम् । अहीने द्वितीयास्वरवचनानर्थक्यं च * । अहीने द्वितीयापूर्वपदं प्रकृतिस्वरं भवतीत्येतच्च स्वरवचनमनर्थकम् । किं कारणम् । बहुव्रीहिकृतत्वादेव । जातिस्वरप्रसङ्गस्तु * । जातिस्वरप्रसङ्गस्तु प्राप्नोति ग्रामगतः अरण्यगत इति । जातिकालसुखादिभ्योनाच्छादनात् क्तो ऽकृतमितप्रतिपन्ना इति । तत्र जातादिषु वावचनात्सिद्धम् । यदेतद्वा जातादिष्विति वक्ष्यामि । इमे जातादयो भविष्यन्ति । ननु च भेदो भवति । बहुव्रीहौ सति समासान्तोदात्तत्वेनापि भवितव्यं पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वेनापि । तत्पुरुषत्वे सति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वेनैव । नास्ति भेदः योपि

त्वादुपेक्ष्याः । भाष्यकारेण तु गत्यर्थसूत्रस्य प्रत्याख्यानात् क्तप्रयोगे षष्ठ्यं वेद्यत इति तद्दर्शने सौत्रः षष्ठीनिषेधः । श्रितादिभिरिति । यः कष्टं श्रितः कष्टमनेन श्रितमिति बहुव्रीहिणैव विवक्षितार्थावगमादर्थरूपस्वरभेदाभावात् तत्पुरुषो न विधेय इत्यर्थः । अहीनवाचिन्या इति । यः कष्टं श्रितः कष्टं तेन न हीनमित्यर्थ इति भावः । अयतिश्च गतौ वर्ततइति गत्यर्थत्वात् कर्तरि क्तः । ततः श्रितपतितगतैः समासोयं न विधेयः । अतीतादिभिस्तु स्वरसिद्ध्यर्थो विधेयः । तैर्हि तत्पुरुषे सति थाथादिस्वरेण भाव्यम् । अतीतात्यस्तयोरहीन इति निषेधात् प्राप्तापन्नयोरहीने द्वितीयानुपसर्ग इति निषेधात् पूर्वपदप्रकृतिस्वरो नास्ति । बहुव्रीहौ तु पूर्वपदप्रकृतिस्वरेण भाव्यम् । यदा तु जातिकालसुखादीनि पूर्वपदानि तदा तत्रापि बहुव्रीहितत्पुरुषयोः स्वरभेदाभावः । बहुव्रीहिकृतत्वादिति । बहुव्रीहिणा रूपस्य साधितत्वादित्यर्थः । जातिस्वरप्रसङ्ग इति । न्यासमपास्य वा जातादिष्विति वक्ष्यते तेन पक्षे अन्तोदात्तत्वं पक्षे पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वमिति स्वरद्वयसिद्धिः । इमे इति । श्रितगतपतितशब्दाः । ततश्चाहीने द्वितीयेति न वक्तव्यमिति लाघवं भवति । तत्पुरुषवाद्याह । ननु चेति ।

हि तत्पुरुषमारभते न तस्य दण्डवारितो बहुव्रीहिः । तत्र तत्पुरुषे सति द्वौ समासौ द्वौ स्वरौ बहुव्रीहौ सति एकः समासो द्विस्वरत्वम् । एवं तर्हि सिद्धे सति यत्तत्पुरुषं शास्ति तज् ज्ञापयत्याचार्यः समानार्थे केवलं विग्रहभेदाद्यत्र तत्पुरुषः प्राप्नोति बहुव्रीहिश्च तत्र तत्पुरुष एव भवति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । राज्ञः सखा राजसखः राजा सखा अस्येति बहुव्रीहिर्न भवति । नैतज्ज्ञापकसाध्यमपवादैरुत्सर्गा बाध्यन्तइति बाधकेनानेन भवितव्यं सामान्यविहितस्य विशेषविहितेन । अथ न सामान्यविहितः यदुच्यते बहुव्रीहिकृतत्वादिति । एतदयुक्तम् । अस्ति खल्वपि विशेषो बहुव्रीहेस्तत्पुरुषस्य च । किं शब्दकृतः अथार्थकृतः । शब्दकृतश्चार्थकृतश्च । शब्दकृतस्तावद्बहुव्रीहौ सति क-

---

बहुव्रीहिर्बाध्येताह । नास्ति भेद इति । द्वौ स्वराविति । तत्पुरुषे अहीने द्वितीयेति पूर्वपदप्रकृतिस्वरः बहुव्रीहौ जातिकालेत्यन्तोदात्तत्वम् । द्विस्वरत्वमिति । वा जातादिष्विति सूत्रन्यासेन । एवं तर्हीति । ततश्च बहुव्रीह्यभावात् कष्टश्रित इत्यादावहीने द्वितीयेति पूर्वपदाद्युदात्तत्वं भवति । निष्ठा च द्व्यजनादित्याद्युदात्तत्वात् कष्टशब्दस्य न तु जातिलक्षणबहुव्रीहिनिबन्धनमन्तोदात्तत्वम् । अव्यभिचारन्यायश्चानेन ज्ञापकेन स्मारितः । राज्ञः सखेति । सख्यश्चोभयाधिष्ठानत्वाद्राजा सखास्येत्ययमर्थोऽन्तर्भूत इति बहुव्रीहिः स्यात् अस्मात्तु ज्ञापकान्न भवति । अत्र कश्चिदुत्सर्गापवादन्यायेन बहुव्रीह्यभावं मन्यमान आह । नैतदिति । अर्थाभेदे बहुव्रीहौ प्राप्ते तत्पुरुषस्यारम्भात् । ज्ञापकवाद्यपवादवादिनोश्चाचार्योपुरुषिकैव । तत्पुरुषारम्भे बहुव्रीहिबाधलक्षणन्तु फलं न भिद्यते । विशेषविहितेनेति । श्रितादुपादानेन विधानादस्य विशेषविहितत्वम् । अथ नेति । कष्टं श्रित इति स्वपदार्थे तत्पुरुषविधानात्तत्र च बहुव्रीहेरप्राप्तत्वान्नास्ति सामान्यविहितत्वम् । अन्तर्भूतस्त्वार्थो न शब्दसंस्कारे निमित्तं किन्तु शब्दवाच्य एव । यदुच्यत इति । अर्थभेदात् श्रितादिग्रहणं कृतमिति भावः । ननु कष्टश्रित इति समासप्रयोगे लोके विग्रहवाक्याप्रयोगात् तात्पर्यभेदादस्ति बहुव्रीहिकृतत्वमित्याशङ्क्याह । अस्ति खल्वपीति । पूर्वोक्तेन न्यायेनार्थरूपस्वरेषु विशेषमपश्यन् पृच्छति । किमिति । बहुव्रीहाविति । शेषाद्विभाषेत्यनेन कष्ट-

पा भवितव्यम् । तत्पुरुषे सति न भवितव्यम् । अर्थकृतः । तत्पुरुषे सति रुहादीनां क्तः कर्तरि भवति । धात्वर्थस्यानपवर्गे आरूढो वृक्षं देवदत्तः । बहुव्रीहौ व्यपवृक्ते कर्मणि भवति आरूढो वृक्षो देवदत्तेनेति । अन्यथाजातीयकः खल्वपि प्रत्यक्षेणार्थसंप्रत्ययः अन्यथाजातीयकः संबन्धाद् । राज्ञः सखा राजसखः । संबन्धादेतद्गन्तव्यं नूनं राजाप्यस्य सखेति । उभयं खल्वपीष्यते । स्वस्ति सोमसखा पुनरेति गवांसख इति ॥

खट्वा क्षेपे॥२६॥ किमुदाहरणम् । खट्वारूढः । क्षेप इत्युच्यते । कः क्षेपो नाम । अधीत्य स्नात्वा गुरुभिरनुज्ञातेन खट्वारोढव्या य इदानीमतोन्यथा करोति स उच्यते खट्वारूढोयं जाल्मो नातिव्रतवान् ॥ अत्यन्तसंयोगे च ॥२९॥ अत्यन्तसंयोगे समासस्याविशेषवचनात् क्तेन समासवचनानर्थक्यम् * । अत्यन्तसंयोगे समासस्याविशेषवच-

श्रितक इति । तत्पुरुष इति । कष्टश्रित इत्यादौ रुहादीनामिति । आदिशब्दः प्रकारे तेन गत्यर्थादयोपि गृह्यन्ते । धात्वर्थस्येति । सर्वस्य धात्वर्थस्यानिष्ठितत्वेपि तदेकदेशभूतत्वाश्रयेणारोहणक्रियाविशिष्टे एव वृक्षमारूढ इति शब्दशक्तिस्वाभाव्यादिदमभिधीयते । यथा बद्धो बन्धनमनुभवन्नेवोच्यते तथा कष्टश्रित इति कष्टमनुभवन्नेवोच्यते । व्यपवृक्त इति । सर्वात्मना धात्वर्थे निष्ठित इत्यर्थः । यथा भुक्त ओदन इति भुजिक्रियायाः समाप्तौ प्रयुज्यते । भेदान्तरमप्याह । अन्यथेति । प्रत्यक्षेणेति । शब्द.दव्यवधानेनेत्यर्थः । अव्यवधानोपलक्षणत्वात् प्रत्यक्षस्याज्ञापकफलमपि निराकर्तुमाह । उभयमिति । सोमसखेति । बहुव्रीत्वात् समासान्ताभावः । गवां सख इति । तत्पुरुषत्वात् समासान्तस्तत्पुरुषे कृति बहुलमिति षष्ठ्या आक्रोशइति वा षष्ठ्या अलुक् ॥ खट्वा । खट्वारूढ इत्यत्र क्षेपहेतोर्धर्मस्यानिर्देशात् क्रियाकारकसंबन्धमात्रावगमात् पृच्छति । किमुदाहरणमिति । समासस्य क्षेपोर्थः स चात्रास्तीत्याह । खट्वारूढ इति । अधीत्येति । ब्रह्मचारिणा वेदाध्ययने निष्पादिते गृहस्थाश्रमः कर्तव्यः । अन्यथेति । असमाप्ते ऽध्ययने भूमिशयनार्हो यः खट्वारोहणं करोतीत्यर्थः । खट्वारोहणञ्चाविनयोपलक्षणार्थमित्याह । नाति व्रतवानिति ॥ अत्यन्त ॥ काला इति पृथग्योगेन क्तान्तेन समासविधानञ्च कर्तव्यम् । काला अत्यन्तसंयोग इत्येक एव योगः कर्त-

नात् कृतान्तेन चाकृतान्तेन च । कालाः कृतेनेत्येतत्समासवचनमनर्थकम् । अत्यन्तसंयोगइत्येव सिद्धम् । अनत्यन्तसंयोगार्थं तु* । अनत्यन्तसंयोगार्थं तर्हीदं वक्तव्यम् । षण्मुहूर्ताश्चराचराः । ते कदा चिदहर्गच्छन्ति कदा चिद्रात्रिम् । अहर्गताः । रात्रिगताः । नैतदस्ति । गतग्रहणादप्येतत्सिद्धम् । इदं तर्हि । अहरतिसृताः । रात्र्यतिसृताः । मासप्रमितश्चन्द्रमाः ॥ तृतीया तत्कृतार्थेन गुणवचनेन ॥३०॥ तत्कृतार्थेनेति किमर्थम् । दध्ना पटुः । घृतेन पटुः । नैतदस्ति । असामर्थ्यादत्र न भविष्यति । कथमसामर्थ्यम् । सापेक्षमसमर्थं भवतीति । नहि दध्नः पटुना सामर्थ्यम् । केन तर्हि । भुजिना । दध्ना भुङ्क्ते पटुरिति । इहापि तर्हि न प्राप्नोति । शङ्कुलाखण्डः किरिकाण इति । अत्रापि न शङ्कुलायाः खण्डेन सामर्थ्यम् । केन तर्हि । करोतिना । श-

व्यः । तत्र च क्तेनेत्यस्य निवृत्तत्वात् सर्वत्र समासः सिध्यतीति मत्वाह । अत्यन्तसंयोग इति । चराचरा इति। चरन्तीत्यर्थः। चरिचलिपतिवदीनामच्याक्चाभ्यासस्येति द्विर्वचनमागागमश्च । कदाचिदहरिति । उत्तरायणे । कदाचिद्रात्रिमिति । दक्षिणायने। ततश्च षड्भिर्मुहूर्तैरह्नोरात्रेश्च नास्त्यत्यन्तसंयोगः क्रमेण च गच्छन्तः संकलय्य व्यपदिश्यन्ते । अथवैकदेशगमनाद् गच्छन्तीत्युच्यन्ते। गतग्रहणादिति । द्वितीयाश्रितेत्यत्र निर्दिष्टात् । मासप्रमित इति । आदिकर्मणि कर्तरि क्तः । मासं परिच्छेत्तुमारब्धवानित्यर्थः । प्रतिपच्चन्द्रेण च मासस्यात्यन्तसंयोगाभावः ॥ तृतीयात ॥ तत्कृतार्थेनेति किमर्थमिति । अयं भावः । दध्ना पटुरित्यत्र यदि दधिकृतं पाटवं विवक्षितं तदा भवितव्यं समासेन विशिष्टद्रव्यसंस्कृतं दध्यपि पाटवं करोतीति तत्कृतत्वसंभवात् । अथ भोजनाद्यपेक्षो दध्नः करणभावो दध्ना भुङ्क्ते पटुरिति तदा सामर्थ्याभावात्समासो न भविष्यति । दध्ना पटुरिति । अस्याप्ययं भावः । सर्वत्र क्रियाद्वारकेण संबन्धेन भवितव्यम् । ततश्चेहापि क्रियाद्वारकसंबन्धसंभवात् समासः स्यात् । असामर्थ्यादिति । यत्र साक्षात्सामर्थ्यं नास्ति दध्योदन इत्यादौ तत्र वचनसामर्थ्यात् प्रतीयमानक्रियाद्वारकसंबन्धाश्रयेण समासः । इह तु शङ्कुलया खण्ड इत्यादौ साक्षात्सामर्थ्यसंभवे वचनस्य सावकाशत्वाद्दध्ना पटुरित्यत्र न भविष्यति । इहा-

शङ्कुलया कृतः खण्ड इति । वचनाद्भविष्यति । इहापि तर्हि वचनात्प्राप्नोति । दध्ना पटुः घृतेन पटुरिति । तस्मात्तत्कृतार्थग्रहणं कर्तव्यम् । गुणवचनेनेति किमर्थम् । गोभिर्वपावान् । धान्येन धनवान् । किं पुनरिहोदाहरणम् । शङ्कुलाखण्डो देवदत्त इति । कथं पुनर्गुणवचनेन समास उच्यमानो द्रव्यवचनेन स्यात् । इह तृतीया तत्कृतार्थेन गुणेनेतीयता सिद्धं सोयमेवं सिद्धे सति यद्वचनग्रहणं करोति तस्यैतत्प्रयोजनम् । एवं यथा विज्ञायेत गुणमुक्तवता गुणवचनेनेति । कथं पुनरयं गुणवचनः सन् द्रव्यवचनः संपद्यते । आरभ्यते तत्र मतुब्लोपः । गुणवचनेभ्यो मतुपो लुगिति । तद्यथा । शुक्लगुणः शुक्लः कृष्णगुणः कृष्णः । एवं खण्डगुणः खण्डः । यद्येवं, नार्थस्तत्कृतार्थग्रहणेन । भवति हि शङ्कुलायाः खण्डेन

पीति । खण्डशब्दस्य गुणोपसर्जनद्रव्यवाचित्वात् साक्षात् संबन्धाभावाच्छङ्कुलया अवश्यं क्रियापेक्षितव्या तामन्तरेण कारकत्वायोगात् । वचनादिति । करोति क्रियाकृतसंबन्धाश्रयेणेत्यर्थः । इहापीति । परस्परसंबन्धाय चेत्सर्वत्र क्रियाव्यतिरिक्तापेक्ष्यते तदात्रापि तदपेक्षसामर्थ्यसद्भावात् समासप्रसङ्ग इत्यर्थः । परस्तात्तु तत्कृतार्थग्रहणं निराकरिष्यते । गुणवचनेनेति किमर्थमिति । अयं भावः । जातेर्नित्यत्वात्तत्कृतत्वाभावाद् द्रव्यवाचिनापि न भविष्यति । गोभिर्वपावानिति । गोसंबन्धिदध्याद्युपयोगाद्वपावत्त्वमिति तत्कृतत्वमस्ति । वपावच्छब्दस्तु गुणवचनो न भविष्यति । यो हि गुणमुक्त्वा द्रव्यमभिधत्ते यथा शुक्लः पट इति शुक्लशब्दः स गुणवचनः वपावच्छब्दस्तु सर्वदा वपासंबन्धविशिष्टं द्रव्यमाहेति नासौ गुणवचनः । किं पुनरिति । दध्ना जाड्यं घृतेन पाटवमित्यादौ केवलगुणवाचिना समासो नेष्यते । गुणोपसर्जनद्रव्यवचनस्तु द्रव्यवचनत्वाद् गुणवचनो न भविष्यतीति प्रश्नः । गुणेनेति । अर्थे न च समासासंभवाद् गुणवचनेन भविष्यति । तच्च वचनग्रहणाद् भूतकालपरिग्रहाद् गुणमुक्तवता संप्रति गुणोपसर्जनद्रव्यवाचिना समासो भवतीत्यर्थः । कथंपुनरिति । नित्यत्वाच्छब्दार्थसंबन्धस्योपात्तार्थपरित्यागेनार्थान्तराभिधानं न संभवतीति प्रश्नः । आरभ्यत इति । अर्थभेदेन शब्दभेदात् सादृश्यनिबन्धनत्वाच्च प्रत्यभिज्ञायाः । एकत्वेवानेकशक्तियोगात् प्रयोगभेदेनार्थसंबन्ध इति भावः । भवति हीति । अव्य-

सामर्थ्यम् । असामर्थ्याच्चात्र न भविष्यति दध्ना पटुर्घृतेन पटुरिति । तस्मान्नार्थस्तत्कृतार्थग्रहणेन । तृतीयासमासेर्थग्रहणमनर्थकमर्थगतिर्ह्यवचनात्* । तृतीयासमासेर्थग्रहणमनर्थकम् । किं कारणम् । अर्थगतिर्ह्यवचनात् । अन्तरेणापि वचनमर्थगतिर्भविष्यति । निर्देश्यमिति चेत् तृतीयार्थनिर्देशोपि *। अथैवमपि निर्देशः कर्तव्य इति चेत् तृतीयार्थनिर्देशोपि कर्तव्यः स्यात् । तृतीयातदर्थकृतार्थेनेति वक्तव्यम् । तर्त्ताहि वक्तव्यम् । नवक्तव्यम् । नायमर्थनिर्देशः । किं तर्हि । योगाङ्गमिदं निर्दिश्यते । सति च योगाङ्गे योगविभागः करिष्यते । तृतीया तत्कृतेन गुणवचनेन समस्यते । ततोर्थेन । अर्थशब्देन च तृतीया समस्यते । धान्यार्थः वसनार्थः हिरण्यार्थः । पूर्वसदृशसमोनार्थ इत्यर्थग्रहणं न कर्तव्यं भवतीति। पूर्वसदृशसमोनार्थकलहनिपुणमिश्रश्लक्ष्णैः॥३१॥ पूर्वादिष्ववरस्योपसंख्यानम्* । पूर्वादिष्ववरस्योपसंख्यानं कर्तव्यम् । मासावरोयं संवत्सरावरोयम् । सदृशग्रहणउक्तम् * । किमुक्तम् । सदृशग्रहणमनर्थकं तृतीया-

---

तिरित्यस्यान्तरङ्गप्रतीयमानसमासार्थान्तर्भूतकरोतिक्रियाद्वारकमिति भावः । दध्ना पटुरित्यत्र तु विपर्ययादसामर्थ्यात्समासाभावः । अर्थगतिरिति । तत्कृतस्यार्थत्वाव्यभिचारादित्यर्थः । निर्देश्यमिति चेदिति । सामर्थ्यलभ्यस्यापि यदि विस्पष्टार्थमुपादानमित्यर्थः । योगविभाग इति । तत्कृतेति तृतीयायाश्छान्दसो लुक् । अर्थेनेति पृथक्पदमिति वाक्यभेदः संपद्यते । न कर्तव्यमिति । अशब्देन समासार्थमिति भावः । सत्त्वेनिविशतेपैतीति लक्षितस्य गुणस्येह ग्रहणं कुङ्कुमलोहितादीन्यप्यत्रोदाहरणानीति करोतिक्रिया तत्रावश्यापेक्ष्येति खण्डादीनां संभवदपि धातुवाच्यक्रियारूपत्वं भाष्यकारेण नोक्तम् । पूर्व । पूर्वसूत्रे अर्थशब्देन समासस्य साधितत्वादिहार्थग्रहणमनेनाभिसंबध्यमानं तदर्थानां विकलादीनां समासं साधयति । पूर्वसूत्रे त्विह समर्थग्रहणं प्रत्याख्यातम् । अर्थप्रधानत्वान्निर्देशस्योनार्थानामन्तरेणाप्यर्थग्रहणं स-

समासवचनात् । षष्ठ्यर्थमिति चेत्तृतीयासमासवचनान-र्थक्यमिति ॥ कर्तृकरणे कृता बहुलम् ॥३२॥ कर्तृकरणे कृता कृतेन * । कर्तृकरणे कृता कृतेनेति वक्तव्यम् । अहिहतः । नखनिर्भिन्नः । दात्रलूनम् । परशुच्छिन्नम् । कृता कृतेनेति किमर्थम् । इह मा भूत् । दात्रेण लूनवान् परशुना छिन्नवान् । तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । बहुलवचनात्सिद्धम् ॥ कृत्यैरधिकार्थवचने ॥३३॥ कृत्यैरधिकार्थवचने ऽन्यत्रापि दृश्यते* । कृत्यैरधिकार्थवचने ऽन्यत्रापि दृश्यतइति वक्तव्यम् । बुसोपेन्ध्यं तृणोपेन्ध्यं घनघात्यम् । साधनं कृतेति वा पादहारकाद्यर्थम्* । अथ वा साधनं कृता समस्यतइति वक्-

---

मासस्य सिद्धत्वात् । सदृशग्रहणउक्तमिति । वक्ष्यमाणस्यापि बुद्ध्या निरूपितत्वाद्धेतुकालसंप्रेक्षितत्वाद्वा भूतनिर्देशः । सदृशप्रतिरूपयोः सादृश्य इत्यत्र वक्ष्यते । पूर्वपदप्रकृतिस्वरविधानार्थं सदृशग्रहणमनर्थकं मात्रासदृशो मातृसदृश इति । पूर्वसदृशेति समासे कृते तत्पुरुषे तुल्यार्थेति प्रकृतिस्वरो भविष्यति । अथोच्यते तुल्यार्थयोगे षष्ठ्यपि पक्षे विधीयते ततश्च मातुः सदृशो मातुःसदृश इति यदा षष्ठीसमासः क्रियते तदा पूर्वपदप्रकृतिस्वरार्थं सदृशग्रहणम् । तथा च दास्याः सदृश इत्याक्रोशे षष्ठ्या अलुकि स्वरः सिध्यति तदा तृतीयासमासे सदृशग्रहणं न कर्तव्यम् । षष्ठीसमासेनैव स्वररूपयोः सिद्धत्वात् । अथोच्यते हेतुतृतीयार्थमिह सदृशग्रहणं विद्यया सदृशो विद्यासदृश इति । तदपि न संबन्धमात्रविवक्षायां षष्ठीसमासेनैव स्वररूपयोः पूर्वसूत्रेण वा तन्न्यायत्वात् सिद्धत्वात् । कर्तृ । बहुलवचनादिति । अयं भावः । क्तेनेत्युच्यमाने घञादिभिर्नखनिर्भेद इत्यादौ समासो न प्राप्नोति । तस्माद् बहुलग्रहणमेवाव्याप्त्यतिव्याप्तिपरिहारार्थमाश्रयणीयम् । कृत्यैः । स्तुतिनिन्दापरत्वात् क्रियोपादानस्य कर्तृकरणयोर्गौणत्वात् पूर्वेणाप्राप्तः समासोनेन विधीयतइति केचिदाहुः । अन्ये तु प्रपञ्चार्थमेतदित्याहुः । तथा च काकपीता नदीत्यत्राकृत्यैरप्यधिकार्थवचने समासो दृश्यते । कृत्यैरिति । ततश्च नेदं नियमार्थमपि तु प्रपञ्चार्थम् । बुसोपेन्ध्यमिति । अग्नेरल्पत्वात् काष्ठमेतद्बुसेन प्रज्वलनीयमित्यर्थः । घनघात्यमिति । घनेनायःप्रभृतिना घात्यस्य काठिन्यं प्रतिपाद्यते । साधनं कृतेति । बहुलग्रहणसङ्ग्रहितसूत्रसंदर्भापेक्षो विकल्पः । पादाभ्यामिति । अपादाने पञ्चमी । हारक इति । कृत्यल्युटो बहुलमिति बहुलग्रहणात् कर्मणि ण्वुल् । चोपकइति ।

तव्यम् । किं प्रयोजनम् । पादहारकाद्यर्थम् । पादाभ्यां ह्रियते पादहारकः । गले चोप्यते गलेचोपकः ॥ अन्नेन व्यञ्जनम् ॥३४॥ भक्ष्येण मिश्रीकरणम् ॥ ३५ ॥ अन्नेन व्यञ्जनं भक्ष्येण मिश्रीकरणमित्यसमर्थसमासः। अन्नेन व्यञ्जनं भक्ष्येण मिश्रीकरणमित्यसमर्थसमासोयं द्रष्टव्यः । किं कारणम् । कारकाणां क्रियासमर्थत्वात् *। कारकाणां क्रियया सामर्थ्यमस्ति न तेषामन्योन्यम् । तद्यथा । निश्रयण्या द्वाभ्यां काष्ठाभ्यां सामर्थ्यं न तेषामन्योन्यम् । एवं तर्ह्याहायमन्नेन व्यञ्जनं भक्षेण मिश्रीकरणमिति न चास्ति सामर्थ्यं तत्र वचनात्समासो भविष्यति । वचनप्रामाण्यादिति चेद्‌ नानाकारकाणां प्रतिषेधः*। वचनप्रामाण्यादिति चेन्नानाकारकाणां प्रतिषेधो वक्तव्यः । तिष्ठतु दध्ना ओदनो देवदत्तेन भुज्यतइति । सिद्धं तु समानाधिकरणाधिकारे क्तस्तृतीयापूर्वपदोत्तरपदलोपश्च* । सिद्धमेतत् । कथम् । समानाधिकरणाधिकारे वक्तव्यं क्तान्तस्तृतीयापूर्वपदः समस्यते सुपा उत्तरपदस्य च लोपो भवतीति । दध्ना उपसिक्तः दध्युपसिक्तः दध्युपसिक्तः ओदनो दध्योदनः । गुडेन

चुपेर्ण्यन्तस्य कर्मणि ण्वुल् ॥ अन्नेन ॥ तुल्यन्यायत्वाद् युगपत् सूत्रद्वयस्य विचारः। दध्योदन इत्यादौ क्रियावाचीशब्दो न प्रयुज्यते यथा काष्ठश्रित इति । क्रियामन्तरेण च द्रव्याणां परस्परं संबन्धो नास्तीत्याह । अन्नेनेति । किंकारणमिति । समासादुपसेकादिक्रियावगमात्तत्कृतमस्त्येव सामर्थ्यमिति प्रश्नः । क्रिययेति । तस्याश्च वाचको नास्तीति तदभावात् सामर्थ्याभावः निश्रयण्या इति । निश्रयणीशब्देन समुदायवृत्तिना उपचारात् सोपानफलकान्यभिधीयन्ते । द्वाभ्यामिति । ऊर्ध्वाभ्यामित्यर्थः । एवमसामर्थ्ये प्रतिपादिते आचार्यदेशीय आह । एवं तर्हीति । नानाकारकाणामिति । भिन्नक्रियापेक्षया कारकाणामित्यर्थः । तिष्ठतु दध्नेति । दध्ना ध्रियतां जीवत्वित्यर्थः । तत्र दध्नः करणत्वम् । एवं सूत्रन्यासं दूषयित्वा वार्तिककार आत्मीयं न्यासं दर्शयति । सिद्धं त्विति ।

संसृष्टाः गुडसंसृष्टाः गुडसंसृष्टाः धानाः गुडधानाः । ष-ष्ठीसमासश्च युक्तपूर्णान्तः*। षष्ठीसमासश्च युक्तपूर्णा-न्तः समस्यते उत्तरपदस्य च लोपो वक्तव्यः । अश्वा-नां युक्तोऽश्वयुक्तः अश्वयुक्तो रथोऽश्वरथः । दध्नः पूर्णो दधिपूर्णः दधिपूर्णो घटो दधिघटः। तत्तर्हीदं बहु वक्त-व्यम् । नवा ऽसमासेऽदर्शनात्*। न वा वक्तव्यम् । किं कारणमसमासे ऽदर्शनात् । यद्यसमासे दृश्यते समासे च न दृश्यते तद्धि लोपारम्भं प्रयोजयति । न चासमा-से उपसिक्तशब्दः संसृष्टशब्दो युक्तशब्दः पूर्णशब्दो वा दृश्यते । कथं तर्हि सामर्थ्यं गम्यते । युक्तार्थसं-प्रत्ययाच्च सामर्थ्यम्*। दध्ना युक्तार्थता संप्रतीयते । क-थं पुनर्ज्ञायते । दध्ना युक्तार्थता संप्रतीयतइति । संप्र-त्ययाच्च तदर्थाध्यवसानम्*। संप्रत्ययाच्च तदर्थोऽध्यवसी-यते । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । संप्रतीयमानार्थलोपे ह्यनवस्था । यो हि मन्यते संप्रतीयमानार्थानां शब्दानां लोपो भवतीति । अनवस्था तस्य लोपस्य स्यात् । द-

---

उत्तरपदलोपप्रसङ्गे नान्यदप्याह । षष्ठीसमासश्चेति । अश्वानामिति । संबन्ध-विवक्षया षष्ठी । तथा दध्न इति । असमासे दर्शनादिति । असमासो वाक्यं तत्रैव युक्तादयो न दृश्यन्ते । अश्वानां रथो ऽश्वरथः दध्नो घटो दधिघट इति युक्तादिशब्दप्रयोगमन्तरेणापि संबन्धप्रतीत्यैव युक्ताद्यर्थानामाक्षेपात् । दधिपू-र्णो घट इत्येतत्तु शब्दान्तरमेव तत्समानार्थं न तु दधिघट इत्येतस्यै तद्वाक्यम् । अन्यत्र तु प्रत्ययलक्षणार्थो लोपारम्भो यथा ऽग्निचित् दधिपश्चेति । इह तु लोपान्वाख्याने प्रयोजनाभावः । युक्तार्थसंप्रत्ययादिति । युक्तग्रहणं योग्यक्रि-योपलक्षणमित्युपसेकादयोपि गृह्यन्ते इत्युक्तं भवति । दध्योदन इत्युक्ते दध्नः संस्कारकत्वमोदनस्य च संस्कार्यत्वं प्रतीयते । न चोपसेकमन्तरेण संस्कारकभावोस्तीति सामर्थ्यादुपसेकप्रतीतिः । संप्रत्ययाच्चेति । सर्वलोकव्यव-हारप्रसिद्धत्वादिति भावः । अत एव न प्रतिज्ञातार्थैकदेशो हेतुः । तदर्थाध्यव-सानमिति । संदेहरहितस्तदर्थनिश्चय इत्यर्थः । मन्दकमिति । मन्दजातम् ।

धीत्युक्ते बहवोर्था गम्यन्ते मन्दकमुत्तरकं निलीनकमिति । तद्वाचिनां शब्दानां लोपो वक्तव्यः स्यात् । तथा गुड इत्युक्ते मधुरशब्दस्य शृङ्गवेरमिति च कटुकशब्दस्य । अन्तरेणापि खलु शब्दप्रयोगं बहवो ऽर्था गम्यन्तेऽक्षिनिकोचैः पाणिविहारैश्च तद्वाचिनां शब्दानां लोपो वक्तव्यः स्यात् । चतुर्थीतदर्थार्थबलिहितसुखरक्षितैः ॥३६॥ किं चतुर्थ्यन्तस्य तदर्थमात्रेण समासो भवति । एवं भवितुमर्हति । चतुर्थी तदर्थमात्रेण चेत्सर्वप्रसङ्गोविशेषात्*। चतुर्थी तदर्थमात्रेण चेत्सर्वप्रसङ्गः सर्वस्य चतुर्थ्यन्तस्य तदर्थमात्रेण सह समासः प्राप्नोति । अनेनापि प्राप्नोति रन्धनाय स्थाली अवहननायोलूखलमिति । किं कारणम् । अविशेषात् । नहि कश्चिद्विशेष उपादीयते एवंजातीयकस्य चतुर्थ्यन्तस्य तदर्थेन सह समासो भवतीति । अनुपादीयमानविशेषे सर्वप्रसङ्गः । बलिरक्षिताभ्यां चानर्थकं वचनम्*। बलिरक्षिताभ्यां च समासवचनमनर्थकम् । योहि महाराजाय बलिः स महाराजार्थो भवति । तत्र तदर्थ इत्येव सिद्धम् । यदि पुनर्विकृतिश्चतुर्थ्यन्ता प्रकृत्या सह समस्यतइत्ये-

---

उत्तरकमिति । परिपक्वावस्थोपरि घनभावः । निलीनकमिति । पक्वावस्थायां भ्रष्टम् । एषां विशेषाणां संभवाद्दधीत्युक्तेसंप्रत्ययः । अक्षिनिकोचैरिति । प्रकारान्तरेण विधिनिषेधलक्षणार्थावसायाच्चरितार्थत्वाद् यथा वृथाशब्दानां प्रयोगो नास्ति तथा युक्तादीनामपीत्यर्थः । चतुर्थी । चतुर्थीचाशिषीति द्वितयोगे या चतुर्थी तदन्तस्य समासो न भवति । समासादाशिषो ऽनवगमादिति केचिदाहुः । पाणिनीये लक्षणे ऽतिव्याप्तिं पुनरुक्तिं च दृष्ट्वा पूर्वाचार्यन्यासे त्वव्याप्तिं मत्वा विचारः क्रियते । किं चतुर्थ्यन्तस्येति । विशेषानुपादानाद्दोषदर्शनाच्च प्रश्नः । इतरः स्ववचनेनैव दोषमभिधाययितुमाह: एवं भवितुमर्हतीति । सर्वप्रसङ्ग इति । असत्यपि प्रकृतिविकारभावइत्यर्थः । यो हीति । देयस्य बलेः संप्रदानार्थतास्तीति तादर्थ्याश्रयः समासः सिद्धः । इदानीं पूर्वाचार्यसूत्रं

तल्लक्षणं क्रियेत । विकृतिः प्रकृत्येति चेदश्वघासादीनामुपसंख्यानम् * । विकृतिः प्रकृत्येति चेदश्वघासादीनामुपसंख्यानं कर्तव्यम् । अश्वघासः श्वश्रूसुरं हस्तिविधेति । अर्थेन नित्यसमासवचनम् * । अर्थशब्देन नित्यं समासो वक्तव्यः । ब्राह्मणार्थं क्षत्रियार्थम् । किं विकृतिश्चतुर्थ्यन्ता प्रकृत्या सह समस्यतइत्यतोर्थेन नित्यसमासो वक्तव्यः । नेत्याह । सर्वथा ऽर्थेन नित्यसमासो वक्तव्यः विग्रहो मा भूदिति । सर्वलिङ्गता च * । सर्वलिङ्गता च वक्तव्या । ब्राह्मणार्थं पयः ब्राह्मणार्थःसूपः ब्राह्मणार्था यवागूरिति । किमर्थेन नित्यसमास उच्यते इत्यतः सर्वलिङ्गता वक्तव्या । नेत्याह । सर्वथा सर्वलिङ्गता वक्तव्या । किं कारणम् । अर्थशब्दोयं पुल्लिङ्ग उत्तरपदार्थप्रधानश्च तत्पुरुषः तेन पुल्लिङ्गस्यैव समासस्याभिधानं स्यात् स्त्रीनपुंसकलिङ्गस्य न स्यात् । तत्तर्हीदं बहु वक्तव्यम् । विकृतिः प्रकृत्येति वक्तव्यम् । अश्वघासादीनामुपसंख्यानं कर्तव्यम् । अर्थेन नित्यसमासो वक्तव्यः सर्वलिङ्गता च वक्तव्या । न वक्तव्यम् । यत्तावदुच्यते विकृतिः प्रकृत्येति वक्तव्यमिति । न वक्तव्यम् । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति विकृतिश्चतुर्थ्य-

विचार्यते । यदि पुनरिति । अश्वघास इति । तादर्थ्यमत्रास्ति न तु प्रकृतिविकारभावः । श्वश्रूसुरमिति । विभाषासेनासुरेति नपुंसकत्वम् । हस्तिविधेति । विधा हस्त्यन्नं माषादि । अर्थेनेति । महाविभाषाधिकाराद् विकल्पनिवृत्त्यर्थं वचनम् । किं विकृतिरिति । तदनन्तरमभिधानात्तस्यैव लक्षणस्य दोषान्तरं मन्यते । नेत्याहेति । आनन्तर्यं सामर्थ्याभावे सत्यकारणमित्यर्थः । सर्वलिङ्गता चेति । परवल्लिङ्गमिति पुंस्त्वमेव प्राप्नोति । अभिधेयवशेन च सर्वलिङ्गता विज्ञेयेति दर्शयति । ब्राह्मणार्थमिति । किमर्थेनेति । पूर्ववत् प्रश्नप्रतिवचने । इदानीं भाष्यकारः पाणिनीयं सूत्रं समर्थयितुञ्चोदकमुखेनाह । तत्तर्हीति । यदयमिति । यदि तदर्थमात्रेण चतुर्थीसमासः स्यात् तदा बलिरक्षितग्रहणं न

न्ता प्रकृत्या सह समस्यतइति । यदयं बलिरक्षितग्रहणं करोति । कथं कृत्वा ज्ञापकम् । यथाजातीयकानां समासे बलिरक्षितग्रहणेनार्थः तथाजातीयकानां समासः । यदि च विकृतिश्चतुर्थ्यन्ता प्रकृत्या सह समस्यते न तदर्थमात्रेण । ततो बलिरक्षितग्रहणमर्थवद्भवति । यदप्युच्यते ऽश्वघासादीनामुपसंख्यानं कर्तव्यमिति । न कर्तव्यम् । अश्वघासादयःषष्ठीसमासा भविष्यन्ति । यद्धि यदर्थं भवति । अयमपि तत्राभिसंबन्धो भवत्यस्येदमिति । तद्यथा । गुरोरिदं गुर्वर्थमिति । ननु च स्वरे भेदो भवति चतुर्थीसमासे सति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वेन भवितव्यम् । षष्ठीसमासे सति पुनरन्तोदात्तत्वेन । नास्ति भेदः । चतुर्थीसमासेपि सत्यन्तोदात्तत्वेनैव भवितव्यम् । कथम् । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति विकृतिश्चतुर्थ्यन्ता प्रकृतिस्वरा भवति न चतुर्थीमात्रमिति । यदयं चतुर्थीतदर्थेर्थे क्ते चेत्यर्थग्रहणं क्तग्रहणं च करोति । कथं कृत्वा ज्ञापकम् । यथाजातीयकानां प्रकृतिस्वरत्वे ऽर्थग्रहणेन क्तग्रहणेन चार्थः । तथाजातीयकानां प्रकृतिस्वरत्वम् ।

कुर्यात्तादर्थ्यस्य संभवात्तदर्थग्रहणेनैव समासस्य सिद्धत्वात् । अयमपीति । तादर्थ्यं संबन्धविशेषो विशेषे च सामान्यं संभवतीति तस्याचविवक्षायां षष्ठी प्रवर्ततएवेति भावः । अथवाश्वानां घास इति योग्यतामात्रं विवक्ष्यते न तु तादर्थ्यम् । रन्धनस्थाल्यादयस्त्वनभिधानात् षष्ठीसमासा न भवन्ति । यूपदार्वादिषु चतुर्थी तदर्थइति स्वरसिद्ध्यर्थं तादर्थ्यमेव संबन्धविशेषो विवक्ष्यते न संबन्धसामान्यमिति षष्ठीसमासाभावः । सर्थविति । तदर्थं विकृतिरित्यत्र तदर्थं सर्थविति क्रियते । तादर्थ्यन चतुर्थीविभक्तिराक्षिप्यते । तस्मै हितमित्यतो वानुवर्तते तेन चतुर्थ्यन्तात् तादर्थ्येऽभिधेये सर्थप्प्रत्ययो भवति । सकारः पदत्वाय । तेन राजार्थं भवदर्थमित्यादौ नलोपादीनि भवन्ति । पकारोनुदात्तार्थः । तेन प्रकृतेर्यथाप्राप्तः स्वरो भवतीति । अर्थं इति । स्वरार्थं सूत्रं न कर्तव्यं भवति ।

यदि च विकृतिश्चतुर्थ्यन्ता प्रकृत्या भवति न चतुर्थीमात्रं ततोऽर्थग्रहणं क्तग्रहणं चार्थवद्भवति । यदप्युच्यतेऽर्थेन नित्यसमासो वक्तव्य इति । न वक्तव्यः । सर्थप् प्रत्ययः करिष्यते । किं कृतं भवति । न चैव हि कदाचित्प्रत्ययेन विग्रहो भवति । अपि च सर्वलिङ्गता सिद्धा भवति । यदि सर्थप् प्रत्ययः क्रियते इत्संज्ञा न प्राप्नोति । अथापि कथं चिदित्संज्ञा स्यात् एवमपि अर्थं सूर्थम् । अङ्गस्येतीयङुवङौ स्याताम् । एवं तर्हि बहुव्रीहिर्भविष्यति । किं कृतं भवति । भवति चैव कश्चिदस्वपदविग्रहो बहुव्रीहिः । तद्यथा । शोभनं मुखमस्याः सुमुखीति । नैवं शक्यम् । इह हि महदर्थमित्यात्वकपौ प्रसज्येयाताम् । एवं तर्हि तदर्थस्योत्तरपदस्यार्थशब्द आदेशः करिष्यते । किं कृतं भवति । न चैव हि कदा चिदादेशेन विग्रहो भवति । अपि च सर्वलिङ्गता सिद्धा भवति । तत्तर्हि वक्तव्यम् । योगविभागः करिष्यते । चतुर्थी । सुबन्तेन सह समस्यते । ततस्तदर्थार्थं । तदर्थस्य चोत्तरपदस्यार्थशब्द आदेशो भवति । इहापि तर्हि समासः प्राप्नोति छात्राय रुचितं छात्राय स्वदितमिति । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति तादर्थ्ये या चतुर्थी सा

न चैवेति । प्रत्यये कृते तद्धितान्तत्वात् प्रातिपदिकत्वात् सुब्लुका भवितव्यमिति विग्रहाभावः । अथापीति । आदिर्ञिटुडवः षप्रत्ययस्येति संहितया सूत्रपाठे सकारस्यापि कृतष्टुत्वस्य निर्देशादिति भावः । शोभमिति । सुशब्दपर्यायेण शोभनशब्देन विग्रहः सुशब्दस्य त्वंसत्त्ववाचित्वात् तेन नास्ति विग्रहः । अत्र च ब्राह्मणायार्थोऽस्येति विग्रहो न भवतीति विवक्षितम् । ब्राह्मणोऽर्थोऽस्तीत्येवं समानाधिकरणस्तु विग्रहो भवत्येव । अत्र चार्थशब्दः प्रयोजनवाची । एवं तर्हीति । ब्राह्मणाय पय इति समासे कृते पयःशब्दस्य स्थाने अर्थशब्द आदेशः क्रियते । तेन ब्राह्मणपय इति तादर्थ्ये प्रयोगो न भवति चतुर्थ्याश्च समासे निवृत्तत्वादादेशेनार्थशब्देन विग्रहाभावः । अर्थविशेषाभिव्यक्तये च पयःशब्दस्य प्रयोगः

समस्यते न चतुर्थीमात्रमिति । यदयं हितसुखग्रहणं करोति । कथं कृत्वा ज्ञापकम् । यथाजातीयकानां समासे हितसुखग्रहणेनार्थस्तथाजातीयकानां समासः । यदि च तादर्थ्ये या चतुर्थी सा समस्यते न चतुर्थीमात्रं ततो हितसुखग्रहणमर्थवद्भवति । इहापि तदर्थस्योत्तरपदस्यार्थशब्द आदेशः प्राप्नोति यूपाय दारु । वावचनं च*॥ वा च विधास्यते । इहापि तर्हि विभाषा प्राप्नोति ब्राह्मणार्थं क्षत्रियार्थमिति । एवं तर्ह्याचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति प्रकृतिविकृत्योर्यः समासः तत्र तदर्थस्योत्तरपदस्य वा ऽर्थशब्द आदेशो भवति अन्यत्र नित्य इति । यदयं बलिरक्षितग्रहणं करोति । एवं तर्हि उदकार्थो विवधः स्थानिवद्भावादुदभावः प्राप्नोति । तस्मान्नैवं शक्यम् । न चेदेवमर्थेन नित्यसमासो वक्तव्यः सर्वलिङ्गता च । नैष दोषः । इदं तावदयं प्रष्टव्यः । अथेह ब्राह्मणेभ्य इति कैषा चतुर्थी । तादर्थ्यइत्याह । यदि तादर्थ्ये चतुर्थी अर्थशब्दस्य प्रयोगेण न भवितव्यम् । उक्तार्थानामप्रयोग इति । समासोपि तर्हि न प्राप्नोति । वचनात्समासो भविष्यति । यदप्युच्यते सर्वलिङ्गता वक्तव्येति । न वक्तव्या । लिङ्गमशिष्यं लो-

इहापीति । यदि चतुर्थीत्येतावल्लक्षणं क्रियेत इत्यर्थः । वा,चेति । महाविभाषयार्थादेशो विकल्प्यते तेन यूपार्थं दारु यूपदार्विति द्वैरूप्यं भवति । यदयमिति । कुबेरार्थो बलिः कुबेरबलिरिति रूपद्वये सिद्धे बलिरक्षितग्रहणं ज्ञापकं प्रकृतिविकारभावादन्यत्र नित्योर्थादेशः तदर्थस्य भवतीति । उदकार्थ इति । यदि विवधशब्दस्यार्थादेशः क्रियते तदा तस्य स्थानिवद्भावान्मन्थौदनेति पक्षे उदकशब्दस्योदादेशः प्राप्नोति । समासोपीति । चतुर्थ्यन्तस्यार्थशब्देन समासो विधीयते न चैतयोर्यौगपद्येन भाव इति भावः । वचनादिति । असत्यपि लौकिके युगपत्प्रयोगे प्रक्रियायां यौगपद्यमस्त्येवेत्यर्थः । लिङ्गमिति । ततश्च परवल्लिङ्गमित्यस्य लक्षणस्याभावाल्लौकिकप्रयोगाश्रयात् सर्वलिङ्गता भविष्यतीत्यर्थः ।

काश्रयत्वाल्लिङ्गस्य । चतुर्थी ॥ पञ्चमीभयेन ॥३७॥ अत्यल्पमिदमुच्यते भयेनेति । भयभीतभीतिभीभिरिति वक्तव्यम् वृकाद्भयं वृकभयं वृकाद्भीतः । वृकभीतः वृकाद्भीतिः वृकभीतिः वृकाद्भीः वृकभीरिति । अपर आह । भयनिर्गतजुगुप्सुभिरिति वक्तव्यम् । वृकभयं ग्रामनिर्गतः अधर्मजुगुप्सुः । पञ्चमीभयेन ॥ सप्तमी शौण्डैः ॥४०॥ शौण्डादिभिरिति वक्तव्यम् । इहापि यथा स्याद् अक्षधूर्तः स्त्रीधूर्तः अक्षकितवः स्त्रीकितव इति । तत्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । बहुवचननिर्देशाच्छौण्डादिभिरिति विज्ञास्यते । सप्तमी शौण्डैः ॥ ध्वाङ्क्षेण क्षेपे ॥४२॥ ध्वाङ्क्षेणेत्यर्थग्रहणम् * । ध्वाङ्क्षेण क्षेपे ऽर्थग्रहणं कर्तव्यम् । इहापि यथा स्यात् तीर्थकाक इति । क्षेप इत्युच्यते क इह क्षेपो नाम । यथा तीर्थकाका न चिरं स्थातारो भवन्ति । एवं यो गुरुकुलानि गत्वा न चिरं तिष्ठति स उच्यते तीर्थकाक इति । ध्वाङ्क्षे ॥ कृत्यैर्ऋणे ॥४३॥ कृत्यैर्नियोगे यद्ग्रहणम् * । कृत्यैर्नियोगे यत्प्रत्ययेनेति वक्तव्यम् । इहापि यथा स्यात् पूर्वाह्णे गेयं साम प्रातरध्येयो ऽनुवाक इति । तत्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्त-

---

पञ्चमी । भयेनेति स्वरूपग्रहणादव्याप्तिं मत्वा वार्तिकारम्भः । व्याख्यानादर्थग्रहणे वृकेभ्यस्त्रास इत्यादावपि प्रसङ्गः । सप्तमी । शौण्डादिभिरिति वक्तव्यमिति बहुवचनमर्थग्रहणे सति पर्यायार्थं वा स्यात् बहुवचनान्तसमासविधानार्थं वा । गणपाठस्तु सन्नप्यसंगृहीतत्वादकिंचित्करः स्यादिति भावः । बहुवचननिर्देशादिति । धूर्तादीनां साहचर्यादारोपितशौण्डशब्दरूपाणां शौण्डशब्दस्य च शौण्डशब्देनाभिधानाद् यथा छत्रिणो गच्छन्तीति भावः । हत्यन्तर्भूतप्रसक्त्यादिक्रियापेक्षोक्षादीनामाधारभावः । अन्तःशब्दोऽत्र पठ्यते तद्योगे अवयविन आधारत्वविवक्षायां सप्तमी । ध्वाङ्क्षेण । आधाराधेयमात्रावगमात् क्षेपासंभवं मत्वा पृच्छति । क इति । उपमानोपमेयभावेन कार्येष्वस्थिरत्वात् क्षेपः समासात्प्रतीयत इत्यर्थः । कृत्यैर्ऋणे । पूर्वाह्णे गेयमिति ।

व्यम् । ऋण इत्येव सिद्धम् । इह यद्यस्य नियोगतः कार्यमृणं तस्य तद्भवति तत्र ऋणइत्येव सिद्धम् । यद्ग्रहणं च कर्तव्यम् । इह मा भूत्पूर्वाह्णे दातव्या भिक्षेति । कृत्यैः ॥ क्षेपे ॥४७॥ किमुदाहरणम् । अवतप्तेनकुलस्थितं तएतत् । क्षेप इत्युच्यते क इह क्षेपो नाम । यथा अवतप्ते नकुलाः न चिरं स्थातारो भवन्ति एवं कार्याण्यारभ्य यो न चिरं तिष्ठति स उच्यते अवतप्तेनकुलस्थितं तएतदिति । क्षेपे सप्तम्यन्तं क्तान्तेन सह समस्यतइत्युच्यते तत्र तेन सगतिकेन सनकुलेन च समासो न प्राप्नोति क्षेपे सगतिकसकारकसमासे उक्तम् । किमुक्तम् । कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वस्यापीति । क्षेपे ॥ पात्रेसमितादयश्च ॥४८॥ किमर्थश्चकारः । एवकारार्थः । पात्रेसमितादय एव । क्व मा भूत्परमं पात्रे समिता इति । पात्रेसमि ॥ पूर्वकालैकसर्वजरत्पुराणनवकेवलाः समानाधिकरणेन ॥४९॥ इह कस्मादव्ययीभावो न भवति एका नदी एकनदी नदीभिः संख्येति प्राप्नोति । नैष दोषः । इह कश्चित्समासः पूर्वपदार्थप्रधानः । कश्चिदुत्तरपदार्थप्रधानः । कश्चिदन्यपदार्थप्रधानः । कश्चिदुभयपदार्थप्रधानः । पूर्वपदार्थप्रधानोऽव्ययीभावः । उत्तरपदार्थप्रधानस्तत्पुरुषः । अन्यपदार्थप्रधानो बहुव्रीहिः । उभयपदार्थप्रधानो द्वन्द्वः । न चात्र पूर्वपदार्थप्राधान्यं

तत्पुरुषे कृति बहुलमित्यलुक् । यद्यस्येति । अवश्यकर्तव्यतासामान्यादुपचारादन्यत्राप्यृणशब्दस्य प्रयोगदर्शनाद् गौणस्याप्यर्थस्य शास्त्रे लक्ष्यवशेन क्व चिद् ग्रहणादित्यर्थः । क्षेपे । अवतप्ते नकुलेति । चापल्यादिति भावः । पात्रे । परमं पात्रे समिता इति । वैयधिकरण्ये पि विस्पष्टपटुवत्सुपेति समासः प्राप्नोति । परममिति । क्रियाविशेषणम् । परमाः पात्रे समिता इति तु पाठो ज्यायान् । पूर्व । एकशब्दप्रसङ्गेन नदीभिश्चेत्यत्रोक्तं वस्तु स्मारयितुमाह । इह कस्मादि-

गम्यते । अथ वाव्ययीभावः क्रियतां तत्पुरुष इति, तत्पुरुषो भविष्यति विप्रतिषेधेन । भवेदेकसंज्ञाधिकारे सिद्धम् । परं कार्यत्वे तु न सिद्ध्यति । आरम्भसामर्थ्याच्चाव्ययीभावः प्राप्नोति । परं कार्यत्वाच्च तत्पुरुषः प्राप्नोति । परं कार्यत्वे च न दोषः । कथम् । नदीभिः समाहारेऽव्ययीभावो वक्तव्यः । स चावश्यं वक्तव्यः । सर्वमेकनदीतरे ॥ ॥ इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये द्वितीयस्याध्यायस्य प्रथमे पादे द्वितीयमाह्निकम् ॥

तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे च ॥ ५१ ॥ समाहारइति कोयं शब्दः । समाङ्पूर्वाद्धरतेः कर्मसाधनो घञ् । समाह्रियते समाहार इति । यदि कर्मसाधनः पञ्चकुमार्यः समाहृताः पञ्चकुमारि दशकुमारि । गोस्त्रियोरुपसर्जनस्येति ह्रस्वत्वं न प्राप्नोति । द्विगुरेकवचनमित्येतच्च वक्तव्यम् । एवं तर्हि भावसाधनो भविष्यति । समाहरणं समाहारः । अथ

ति । न चान्नेति । एकत्वविशेषणान्वयश्च प्राधान्येन प्रतीयते । अवशिष्टं भाष्यं तत्रैव व्याख्यातम् ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे द्वितीयस्याध्यायस्य प्रथमे पादे द्वितीयमाह्निकम् ॥ तद्धितार्थ । समाहार इति कोयमिति । किं भावसाधनोथ कर्मसाधनः । तत्र भावसाधने द्रव्यस्यानयनादिकं न प्राप्नोति । समूहरूपत्वाच्च समाहारस्य तद्धितार्थग्रहणेन समासस्य सिद्धत्वाद्भेदेनोपादानमनर्थकं प्राप्नोति । कर्मसाधने तु उपसर्जनह्रस्वत्वं न प्राप्नोति द्विगुरेकवचनमित्येतच्च वक्तव्यं भवतीति प्रश्नः । कर्मसाधन इति । द्रव्यस्यैव कार्यसंबन्धदर्शनादिति भावः । संज्ञाग्रहणं च घञ्विधौ प्रत्याख्यातमित्यसंज्ञायामपि घञ् भवति । यदीति । कुमार्यर्थस्य प्राधान्यात् समासशास्त्रे च प्रथमानिर्देशाभावाद् ह्रस्वाप्रसङ्गः । यद्यप्यत्र नपुंसकह्रस्वत्वं सिद्ध्यति पञ्चखट्वीति तु न सिद्ध्यति । पक्षे हि क्लीबत्वं तत्र क्लीबत्वे ह्रस्वत्वे सति पञ्चखट्वमिति सिद्ध्यति । स्त्रीत्वे तु अनुपसर्जनत्वात् अह्रस्वत्वेऽनदन्तत्वाद् ङीबभावात् पञ्चखट्वा इति स्यात् । अत्र हि वाबन्त इति पक्षे स्त्रीत्वम् । द्विगुरिति । अनेकार्थत्वात्समासस्येति भावः । अथेति । लोके समाहार एकप्रदेशसंघट्टनमुच्यते ।

भावसाधने सति किमभिधीयते । यत्तदौत्तराधर्यम् । कः पुनर्गवां समाहारः । यत्तदर्जनं क्रयणं भिक्षणमपहरणं वा । यद्येवं विक्षिप्तेषु पूलेषु गोषु चरन्तीषु न सिद्ध्यति । एवं तर्हि समभ्याशीकरणं समाहारः । एवमपि पञ्चग्रामी षण्णगरी त्रिपुरीति न सिद्ध्यति । किं कारणम् । समेकत्ववाची आङाभिमुख्ये वर्तते । हरतिर्देशान्तरप्रापणे । नावश्यं हरतिर्देशान्तरप्रापण एव वर्तते । किं तर्हि सादृश्येपि वर्तते । तद्यथा। मातुरनुहरति पितुरनुहरतीति । अथ वा पञ्चग्रामी षण्णगरी त्रिपुरीति । नैवेदमियत्येवावतिष्ठते अवश्यमसौ ततः किं चिदाकाङ्क्षति क्रियां गुणं वा यदाकाङ्क्षति तदेकं स च समाहारः । अयं तर्हि भावसाधने सति दोषः । पञ्चफली आनीयतामिति भावानयने चोदिते द्रव्यानयनं न प्राप्नोति । नैष दोषः । इदं तावदयं प्रष्टव्यः । अथेह गौरनुबन्ध्योजोग्नीषोमीय इति कथमाकृतौ चोदितायां द्रव्ये आरम्भणालम्भनप्रोक्षणविशसनानि क्रि-

---

तस्य पञ्चम्यादावसंभव इति भावः । यत्तदिति । पञ्चमूल्यादौ तस्य संभवादिति भावः । कः पुनरिति । औत्तराधर्यस्यासंभवात्प्रश्नः । यत्तदर्जनमिति । एकस्यां क्रियायां गुणे वा बुद्ध्या समीपीकरणं समाहार इत्यर्थो विवक्षितः । तच्चार्जननिमित्तत्वादर्जनं समाहार इत्युक्तम् । तच्च क्रयादिना भवतीति तन्निर्देशः कृतः । यथोक्तमप्रतिपद्यमानः पर आह । यद्येवमिति । गोष्विति । नानास्वामिकानामर्जनाभावमाह । समभ्याशीकरणमिति । समीपीकरणमित्यर्थः । एवमपीति । ग्रामादीनां नियतदेशावस्थानत्वात्समीपीकरणाभाव इति भावः । यदायं ग्रामशब्दो देशविशेषवाची तदायं दोषः । पुरुषवाचिनि तु न दोषः । तेषां समीपीकरणसंभवात् । समेकत्ववाचीति । भिन्नदेशानामेकवर्गीकरणेन देशान्तरप्रापणं समाहारः । स च ग्रामादीनां नास्तीति भावः। नावश्यमिति । ततश्च ग्रामादीनामपि लाभादिसदृशधर्मानुगमात्समाहारसद्भावः । अथ वेति । केवलेन पदार्थेन व्यवहाराभावादवश्यं क्रिया गुणो वापेक्ष्यते तत्र च बुद्ध्या भिन्नदेशानामप्यस्ति समीपीकरणमित्यर्थः । स च समा-

यन्तइति। असंभवाद्। आकृतौ आरम्भणादीनां संभवो नास्तीति कृत्वा आकृतिसहचरिते द्रव्ये आरम्भणादीनि क्रियन्ते। इदमप्येवंजातीयकमेव। असंभवाद्भावानयनस्य द्रव्यानयनं भविष्यति। अथ वा अव्यतिरेकाद् द्रव्याकृत्योः। किं पुनर्द्विगुसंज्ञा प्रत्ययोत्तरपदयोर्भवति। एवं भवितुमर्हति। द्विगुसंज्ञा प्रत्ययोत्तरपदयोश्चेदितरेतराश्रयत्वादप्रसिद्धिः *। द्विगुसंज्ञाप्रत्ययोत्तरपदयोश्चेदितरेतराश्रयत्वादप्रसिद्धिः। का इतरेतराश्रयता। द्विगुसंज्ञानिमित्ते प्रत्ययोत्तरपदे। प्रत्ययोत्तरपदनिमित्ता च द्विगुसंज्ञा। तदेतदितरेतराश्रयं भवति। इतरेतराश्रयाणि च कार्याणि न प्रकल्पन्ते। एवं तर्ह्यर्थइति वक्ष्यामि। अर्थे चेत्तद्धितानुत्पत्तिर्बहुव्रीहिवत्*। अर्थे चेत्तद्धितोत्पत्तिर्न प्राप्नोति। द्वैमातुरः। त्रै-

---

हार इति। तन्निमित्तत्वादित्यर्थः। असंभवादिति। द्रव्यानयनमन्तरेणेत्यर्थः। अथ वेति। पूर्वमुपायभावेनाग्न्यायने पात्रस्यैव द्रव्यस्य क्रियायामनुप्रवेशः कथितः। इदानीं तु वास्तवभेदाभावाद् बुद्धिपरिकल्पितभेदसद्भावादिति विशेषः। किं पुनरिति। काशकृत्स्नस्य प्रत्ययोत्तरपदयोरिति सूत्रं तद्विचारयति। पाणिनीयं तु पश्चाद्विचारयिष्यति। दोषस्य सुप्रतिविधानत्वादाह। एवमिति। द्विगुसंज्ञानिमित्ते इति। पञ्चसु कपालेषु संस्कृत इति समासे सति प्रातिपदिकत्वात् प्रत्ययेन भाव्यं प्रत्यये च परतो द्विगुरितीतरेतराश्रयः। पञ्च गावो धनमस्येत्यत्रापि पदद्वयस्य तत्पुरुषे कृते बहुव्रीहिः क्रियते इति पश्चाश्रयेणेतरेतराश्रयोद्भावनम्। धनशब्दस्य सत्युत्तरपदत्वे पूर्वयोः पदयोः समासेन भवितव्यम्। सति च पदद्वयस्यसमासे बहुव्रीहिणा, तस्मिन्सति धनशब्दस्योत्तरपदत्वेन। सुप्सुपेति संख्याया विवक्षितत्वात् त्रयाणां पदानां बहुव्रीहिणा न भवितव्यमिति मन्यते। यदा त्वनेकग्रहणात्पदत्रयस्यापि बहुव्रीहिर्भवति तदा नास्तीतरेतराश्रयदोषः। अथ वायं भावः। समास इत्यन्वर्थसंज्ञेयं समसनं समासः संक्षेपः स चासंक्षिप्तानां क्रियते। यदि च पूर्वं बहुव्रीहिः प्रवर्तते तदा संक्षिप्तत्वादेकार्थीभावात् किमपरः संक्षेपः क्रियते। तस्मात्तत्पुरुषगर्भो बहुव्रीहिः कर्तव्यस्तत्र चेतरेतराश्रयत्वम्। पाणिनीयलक्षणं निरूपयितुमाह। एवं तर्हीति। तद्धितार्थे तद्धिताभिधेये अनुत्पन्नएव तद्धिते द्विगुरिति ना-

मातुरः । पाञ्चनापितिः । किं कारणम् । द्विगुनोक्तत्वाद्बहुव्रीहिवत् । तद्यथा । चित्रगुः शबलगुरिति । बहुव्रीहिणोक्तत्वान्मत्वर्थस्य मत्वर्थीयो न भवति । एवं तर्हि समासतद्धितविधाविति वक्ष्यामि । समासतद्धितविधाविति चेदन्यत्र समाससंज्ञाभावः* । समासतद्धितविधाविति चेदन्यत्र समाससंज्ञा न प्राप्नोति । क्वान्यत्र । स्वरे । पञ्चारत्निः । दशारत्निः । इगन्ते द्विगावित्येष स्वरो न प्राप्नोति । सिद्धं तु प्रत्ययोत्तरपदयोश्चेति वचनात् * । सिद्धमेतत् । कथम् । प्रत्ययोत्तरपदयोश्चेति वचनात् । प्रत्ययोत्तरपदयोर्द्विगुसंज्ञा भवतीति वक्तव्यम् । ननु चोक्तं द्विगुसंज्ञा प्रत्ययोत्तरपदयोश्चेदितरेतराश्रयत्वादप्रसिद्धिरिति । नैष दोषः । इतरेतराश्रयमात्रमेतच्चोदितम् । सर्वाणि चेतरेतराश्रयाण्येकत्वेन परिहृतानि । सिद्धं तु नित्यशब्दत्वादिति । नेदं तुल्यमन्यैरितरेतराश्रयैः । नहि संज्ञा नित्या । एवं

स्त्यन्योन्याश्रयत्वमितिभावः । अर्थं चेदिति । यदि तद्धितार्थेऽभिधेये समासः क्रियते तदा समासेन तद्धितार्थस्याभिहितत्वात्प्रकृत्यर्थव्यतिरिक्तप्रत्ययार्थाभावात् पाञ्चनापितिरित्यादौ तद्धितो न प्राप्नोति । समासतद्धितविधाविति । न्यासद्वये दोषदर्शनान्न्यासान्तरमाश्रीयते । समासे विधीयमाने तद्धिते च दिक्संख्ये सुपा सह समस्येते इति लक्षणाश्रयान्नास्तीतरेतराश्रयदोषः । परनिमित्तानपेक्षणात्तद्विषये प्रागेव समासविधानादिति भावः । अन्यत्रेति । यथा स्वरे पराङ्गवद्भावो विधीयमानः षत्वणत्वयोर्न भवति एवं स्वरे द्विगुसंज्ञा न स्यात् । इगन्तेति च लक्षणं समाहारद्विगौ सावकाशम् । यानि तु द्विगोर्लुगनपत्य इत्यादीनि तेषु वचनसामर्थ्याद् द्विगुसंज्ञा प्रवर्ततइत्यभिप्रायेणान्यत्र सावकाशे स्वरे दोष उक्तः । पञ्चारत्निरिति । पञ्चारत्नयः प्रमाणमस्येति प्रमाणे लो द्विगोर्नित्यमिति मात्रचो लुक् । सिद्धं त्विति । पाञ्चनापितिः पञ्चगवधन इति च स्थितानामेव शब्दानामनुशासनं क्रियते तत्र प्रत्ययोत्तरपदे स्थिते एवेति नास्ति दोषः । नहि संज्ञेति । प्रत्ययसंज्ञासंबन्धं समाससंज्ञाप्रतिबद्धं चोत्तरपदत्वमाश्रित्यायं समासः क्रियते न च प्रत्ययसमाससंज्ञे लोके स्तः ।

तर्हि भाविनी संज्ञा विज्ञास्यते । तद्यथा । कश्चित्कं चित्तन्तुवायमाह । अस्य सूत्रस्य शाटकं वयेति । स पश्यति । यदि शाटकः न वातव्यः । अथ वातव्यो न शाटको वातव्यः शाटकश्चेति विप्रतिषिद्धं भवति । भाविनी खल्वस्य संज्ञाभिप्रेता स मन्ये वातव्यः यस्मिन्नुते शाटक इत्येतद्भवतीति । एवमिहापि तस्मिन् द्विगुर्भवति यस्याभिनिर्वृत्तस्य प्रत्यय उत्तरपदमिति चैते संज्ञे भविष्यतः । अथ वा पुनरस्त्वर्थ इति । ननु चोक्तमर्थे चेत्तद्धितानुत्पत्तिर्बहुव्रीहिवदिति । नैष दोषः । नावश्यमर्थशब्दोभिधेयएव वर्तते । किं तर्हि । स्यादर्थेपि वर्तते । तद्यथा । दारार्थं घटामहे । धनार्थं भिक्षामहे । दारा नः स्युर्धनानि नः स्युरिति । एवमिहापि तद्धितार्थे द्विगुर्भवतीति तद्धितः स्यादिति । द्विगोर्वा लुग्वचनं ज्ञापकं तद्धितोत्पत्तेः । अथ वा यदयं द्विगोर्लुगनपत्यइति द्विगोरुत्तरस्य तद्धितस्य लुकं शास्ति तज् ज्ञापयत्याचार्य उत्पद्यते द्विगोस्तद्धित इति । समाहारसमूहयोरविशेषात्समाहारग्रहणानर्थक्यं तद्धितार्थेन कृतत्वात् * । समाहारः समूह इत्यविशिष्टावेतावर्थौ । समाहारसमूहयोरविशेषात्समाहारग्रहणमनर्थकम् । किं कारणम् । तद्धितार्थेन कृतत्वात् । तद्धितार्थे द्विगुरित्येवमत्र द्विगुर्भविष्यति यदि तद्धितार्थे द्विगुरित्येवमत्र द्विगुर्भ-

एवं तर्हीति । प्रत्ययोत्तरपदयोरिति विषयसप्तमी न तु परसप्तमीत्यत्र तात्पर्यम् । पाणिनीयं समर्थयितुमाह । अथ वेति । तद्धितस्वासावर्थः प्रयोजनं तस्मिन् कर्तव्ये द्विगुर्भवतीत्यर्थः । स्यादिति । प्रार्थने लिङ् । अत्रापि पक्षे स्वरे द्विगुसंज्ञा न प्राप्नोतीत्याह । द्विगोरिति । अभिधेयवचनेप्यर्थशब्दे तद्धितानुत्पत्तिदोषो नास्तीत्यर्थः । समाहारसमूहयोरिति । स्वरूपपदार्थकत्वाद्भिन्नार्थत्वादेकशेषाभावः । अविशेषादिति । एकार्थत्वादित्यर्थः । प्रतिषेधः प्राप्नोतीति ।

विष्यति तद्धितोत्पत्तिः प्राप्नोति । उत्पद्यतां लुक् भविष्यति । लुक्कृतानि प्राप्नुवन्ति । कानि । पञ्चपूली दशपूली । अपरिमाणबिस्ताचितकम्बल्येभ्यो न तद्धितलुकीति प्रतिषेधः प्राप्नोति । पञ्चगवं दशगवम् । गोरतद्धितलुकीति टच् न प्राप्नोति । नैष दोषः । अविशेषेण द्विगोर्ङीब् भवतीत्युक्त्वा अपरिमाणबिस्ताचितकम्बल्येभ्यः समाहारइति वक्ष्यामि तन्नियमार्थं भविष्यति । समाहार एव नान्यत्रेति । गोरकारो द्विगोः समाहारे । अविशेषेण गोष्टज् भवतीत्युक्त्वा द्विगोः समाहारइति वक्ष्यामि तन्नियमार्थं भविष्यति समाहारएव नान्यत्रेति । अभिधानार्थं तु * अभिधानार्थं तु समाहारग्रहणं कर्तव्यम् । समाहारेणाभिधानं यथा स्यात् तद्धितार्थेन मा भूदिति । किं च स्यात् । तद्धितोत्पत्तिः प्रसज्येत । उत्पद्यतां लुग् भविष्यति । लुक्कृतानि प्राप्नुवन्ति । सर्वाणि परिहृतानि । न सर्वाणि परिहृतानि । पञ्चकुमारि दशकुमारि । लुक् तद्धितलुकीति ङीपो लुक् प्रसज्येत । द्वन्द्वतत्पुरुषयोरुत्तरपदे नित्यसमास-

---

यथा पञ्चभिरश्वैः क्रीता पञ्चाश्वेति । अपरिमाणेति । न तद्धितलुक्यतद्धितलुकीत्यपास्य सूत्रद्वयेपि समाहारग्रहणं क्रियते समाहारएव तद्धितलुकि ङीप्समासान्तौ भवतो नान्यत्रेति नियमविधानान्नास्ति दोषः । अविशेषेणेति । गोरित्येकं सूत्रं क्रियते । गोशब्दान्तस्य तत्पुरुषस्य टज् भवति ब्राह्मणगव इति । ततो द्विगोः समाहार इति द्वितीयं सूत्रं नियमार्थमित्यर्थः । अभिधानार्थं त्विति । समासेन समाहारस्याभिधानं यथा स्यात्तद्धितेन मा भूदित्यर्थः । समाहारेणेति । समाहारेभिधेये द्विगुरित्यभिधानं यथा स्यात् । एवं चाभिधानेसमासेनोक्तत्वात्तद्धितो नोत्पद्यते । तद्धितार्थेनेति । तद्धितार्थे द्विगुरित्यभिधानं मा भूदित्यर्थः । एवमभिधाने हि तद्धितः स्यात् । अर्थशब्दस्य स्वादर्थत्वाज्ज्ञापकाद्वा । उत्तरपदप्रसङ्गेन विचारान्तरमाह । द्वन्द्वेति । वाग्दृषदप्रिय इति । वाक् च दृषच्च प्रिये अस्य पञ्च गावः प्रिया अस्येति त्रिपदे बहुव्रीहौ कृते उत्तरपदे परतो स-

वचनम् * । द्वन्द्वतत्पुरुषयोरुत्तरपदे नित्यसमासो वक्त-व्यः । वाग्दृषदप्रियः । छत्रोपानहप्रियः । पञ्चगवप्रि-यः । दशगवप्रियः । किं प्रयोजनम् । समुदायवृत्तावव-यवानां मा कदा चिदवृत्तिर्भूदिति । तर्त्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । इह द्वौ पक्षौ वृत्तिपक्षश्चावृत्तिपक्षश्च । यदा वृत्तिपक्षः तदा सर्वेषामेव वृत्तिः । यदा ऽवृत्तिपक्षः तदा सर्वेषामवृत्तिः । उत्तरपदेन परिमाणिना द्विगोः समा-सवचनम् * । उत्तरपदेन परिमाणिना द्विगोः समासो वक्तव्यः । द्वौ मासौ जातस्य यस्य सः द्विमासजातः त्रिमासजातः । किं पुनः कारणं न सिध्यति । सुप्सुपेति वर्तते । एवं तर्हि इदं स्यात् । द्वौ मासौ द्विमासं द्विमासं जातस्येति । नैवं शक्यम् । स्वरे हि दोषः स्यात् । द्वि-मासजात इति प्राप्नोति द्विमासजात इति चेष्यते । द्व्यह्नजातश्च न सिध्यति द्व्यहजात इति प्राप्नोति । न चैवं भवितव्यम् । भवितव्यं च यदा समाहारे द्विगुः । द्व्यह्नजातस्तु नसिध्यति । किमुच्यते परिमाणिनेति ।

वाविभाषाधिकाराद्विकल्पेन द्वन्द्वतत्पुरुषौ प्राप्तौ नित्यौ तु वक्तव्यौ । अन्यथा समासाभावपक्षे समासान्तो न स्यात् । जातिरप्राणिनामिति चाच समाहार-द्वन्द्वः । यदि त्वितरेतरयोगेप्यत्र द्वन्द्वः स्यात् तदा कार्ये नैव भेदः स्यात् । समु-दायवृत्ताविति । बहुव्रीहावित्यर्थः । वृत्तिपक्ष इति । एकार्थीभाव इत्यर्थः । न च समुदायस्यैकार्थीभावे तदभावो ऽवयवयोर्युक्तः । विरोधादित्यर्थः । यदा ऽवृत्तिरिति । द्वन्द्वतत्पुरुषभाविनां यदा व्यपेक्षालक्षणं सामर्थ्यं तदा बहुव्रीहिर्न भवतीत्यर्थः । द्विगोरिति । द्विगोर्निष्पत्तयइत्यर्थः । द्वौ मासौ जातस्येति । कालाः परिमाणिनेति त्रिपदः समास इष्यते स च सुप्सुपेति सं-ख्याया विवक्षितत्वान्न प्राप्नोति । तस्मिंश्च कृते उत्तरपदे परतो द्विमासशब्दयोः समासः क्रियते कालान्ते द्विगौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरो यथा स्यात् । द्व्यह्नजात इ-त्यत्र च समासान्तः । द्वौ मासौ द्विमासमिति समाहारे द्विगुः । पात्रादिभ्यः प्रतिषेध इति स्त्रीत्वाभावः । स्वरे हि दोष इति । समासान्तोदात्तत्वेन जाता-कार उदात्तः स्यादित्यर्थः । अन्यच्चेति । पञ्चगवधन इत्यादौ बहुव्रीहौ कृते पू-

न पुनरन्यत्रापि पञ्चगवप्रियः । अन्यत्र समुदायबहुव्रीहित्वादुत्तरपदप्रसिद्धिः *। अन्यत्र समुदायो बहुव्रीहिसंज्ञः । अन्यत्र समुदायबहुव्रीहित्वादुत्तरपदं प्रसिद्धम् । उत्तरपदप्रसिद्धेरुत्तरपदइति द्विगुर्भविष्यति । सर्वत्र मत्वर्थे प्रतिषेधः * । सर्वेषु पक्षेषु द्विगुसंज्ञायाः मत्वर्थे प्रतिषेधो वक्तव्यः । किं प्रयोजनम् । पञ्चखट्वा दशखट्वा । द्विगोरितीकारो मा भूत् । पञ्चगुर्दशगुः गोरतद्धितलुकीति टज् मा भूदिति । तद्धितार्थोत्तरपद ॥ संख्यापूर्वो द्विगुः ॥ ५२ ॥ किमनन्तरे योगे यः संख्यापूर्वः स द्विगुसंज्ञः आहोस्वित्पूर्वमात्रे । किं चातः । यद्यनन्तरयोगे । एकशाटीति द्विगोरितीकारो न प्राप्नोति । अथ पूर्वमात्रे । एकभिक्षा । अत्रापि प्राप्नोति । अस्त्वनन्त-

---

र्वयोः समासान्तादिकार्यसिद्धये एकार्थीभावे प्रागपि सत्येव पुनः समासः क्रियते । एतेन पूर्वोक्त इतरेतराश्रयदोषोपि परिहृतः । सर्वत्रेति । यद्यर्थशब्दः स्यादर्थे यदि वाभिधेयवचनो ज्ञापकाच्च तद्धितोत्पत्तिः तदा मतुपस्तद्धितत्वात् तदर्थे ऽयमेव समासः स्यान्न तु बहुव्रीहिः । अशेषत्वात् । तस्य तु चित्रग्वादिरवकाशः । तस्मान्मत्वर्थे प्रतिषेधो वक्तव्यः । पञ्चखट्वेति । पञ्च खट्वा यस्या विद्यन्तइति यदि द्विगुः स्यात्तदा वा टाबन्तः स्त्रियां भाष्यत इति पक्षे द्विगोरिति ङीप् प्राप्नोति पक्षे च नपुंसकत्वम् । पञ्चगुरिति । तत्पुरुषत्वे सति टच् पाप्नोति । नन्वस्मिन् समासे सति मतुपः श्रवणं प्रसज्येत । न च द्विगोर्लुगिति लुगस्ति प्राग्दीव्यत इत्यधिकारात् । एवं तर्हि दोषोपलक्षणं भाष्यम् । मतुपो लुग् वक्तव्य इति दोषः । तन्नु किं च ङीप्समासान्तौ प्रतिषेधादेव न भविष्यतः । पञ्च आढका यस्या सा पञ्चाढकेत्यत्र तु ङीप् प्राप्नोति । संख्या । इह क्व चिदवयवोपेक्ष्यते यत्रैतदुच्यते अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति । क्व चित्तु समुदायो यथा नान्तः पादमिति पाठे संहिताधिकारविहितस्य सर्वस्य कार्यस्य निषेधः क्रियते ततः संदेहात् पृच्छति । किमनन्तर इति । पूर्वमात्र इति । अत्र पक्षे समानाधिकरणसमासस्त्रिसूत्रीविहितस्तत्पुरुष एव गृह्यते । अन्यथा द्विमुनिव्याकरणस्येत्यव्ययीभावस्यापि द्विगुसंज्ञा स्यात् ततश्चेगन्ते द्विगाविति स्वरः प्रसज्येत । एकशाटीति । एकः शाट इति पूर्वकालेति समासः । शाटशब्दस्याकारान्तोस्ति तस्यैव कनि कृते शाटक

रे। कथमेकशाटी। ईकारान्तेन समासो भविष्यति। एका शाटी एकशाटी। इह तर्ह्येकापूपी द्विगोरितीकारो न प्राप्नोति। अस्तु तर्हि पूर्वमात्रे। कथमेकभिक्षा। टाबन्तेन सह समासो भविष्यति। एका भिक्षा एकभिक्षा। इदं तर्हि। सप्तर्षयः। इगन्ते द्विगावित्येष स्वरः प्राप्नोति। अस्तु तर्ह्यनन्तरे। कथमेकापूपी। समाहारइत्येव सिद्धम्। कः पुनरत्र समाहारः। तत्तद्दानं संभ्रमो वा। इह तर्हि पञ्चहोतारो दशहोतारः। इगन्ते द्विगावित्येष स्वरो न प्राप्नोति। अस्तु तर्हि पूर्वमात्रे। कथं सप्तर्षयः। अन्तोदात्तप्रकरणे त्रिचक्रादीनां छन्दसीत्येवमेतत्सिद्धम्। अथ वा पुनरस्तु अनन्तरे। कथं पञ्चहोतारः दशहोतारः। आद्युदात्तप्रकरणे दिवोदासादीनां छन्दसीत्येव सिद्धम्। संख्या॥ कुत्सितानि कु-

---

इत्येवं रूपं संभवति। एकभिक्षेति। भिक्षशब्दो घञन्तोऽस्ति तथा च भिक्षदं न प्रकाशयेदिति प्रयोगः तत्रैकी भिक्ष इति पूर्ववत् समासे कृते समासार्थस्य स्त्रीत्वोपजननाद् ङीप् प्रसज्येत। यथा जनानां पदं जनपद इति समासे कृते समासार्थस्य पुंस्त्वमेवमिहापि स्त्रीत्वमिति मन्यते। ईकारान्तेनेति। शाटशब्दाज्जातिलक्षणे ङीषि कृतइति भावः। एकापूपीति। एकश्चासावपूपश्चेति पूर्ववत्समासः। अत्र द्विगुत्वे सत्यकारान्तोत्तरपदो द्विगुः स्त्रियां भाष्यतइति द्विगोरितीकारः सिध्यति नान्यथा। केवलश्चापूपशब्दः पुंसि वर्तत इति जातिलक्षणो ङीष् नास्ति। टाबन्तेनेति। भिक्षाशब्देन समासे कृते अत इत्यधिकाराद् ङीबभाव इत्यर्थः। भिक्षाशब्दश्च गुरोश्च हल इति स्त्रियां व्युत्पाद्यते। वाटावन्त इत्यनेन पक्षे नपुंसकत्वं न भवति। व्यवस्थितविभाषाविज्ञानाद् यत्रापो ह्रस्वत्वं क्रियते पञ्चखट्वं पञ्चखट्वीत्यादौ तत्रैव वा स्त्रीत्वं विधीयते। भिक्षशब्देन त्वनभिधानात्समासो न भवतीति मन्यते। अन्यथा तत्रैकभिक्षीति स्यात्। सप्तर्षय इति। दिक्संख्ये संज्ञायामिति समासः। क्व पुनरिति। अनेकविषयत्वात् समाहारस्य एकस्य तदसंभवात् प्रश्नः। यत्तदिति। एकमप्यपूपं कश्चित् कृपणो ददनेकमिति मन्यते। दाने श्रद्धातिशयाद्वा महत्वाद्वा अनेकस्मिन्यः संभ्रमः स एकस्मिन्नपि कर्तव्यो भवति। अथ वेति। पूर्वत्रापरितोषेणैतदुच्यते। भाषायामपि सप्तर्षिशब्दोऽन्तोदात्त इष्यते। प्रकृतिस्वरपूर्व-

त्सनैः ॥ ५३ ॥ किमुदाहरणम् । वैयाकरणखसूचिः । किं व्याकरणं कुत्सितमाहोस्विद्वैयाकरणः । वैयाकरणः कुत्सितः । तस्मिन्कुत्सिते तत्स्थमपि कुत्सितं भवति । कुत्सितानि ॥ उपमानानि सामान्यवचनैः ॥ ५५ ॥ उपमानानीत्युच्यते कानि पुनरुपमानानि । किं यदेवोपमानं तदेवोपमेयमाहोस्विदन्यदुपमानमन्यदुपमेयम् । किं चातः । यदि यदेवोपमानं तदेवोपमेयं क इहोपमार्थः गौरिव गौरिति । अथान्यदेवोपमानमन्यदुपमेयं क इहोपमार्थो गौरिवाश्व इति । एवं तर्हि यत्र किं चित्सामान्यं कश्चिच्च विशेषः तत्रोपमानोपमेये भवतः । किं वक्तव्यमेतत् । नहि । कथमनुच्यमानं गंस्यते । मानं हि

पदस्य स्यात् । अत एवैकशाटीत्यादावपि द्विगुस्वराभावः । कुत्सितानि । किं व्याकरणमिति । अयं भावः । शब्दप्रवृत्तिनिमित्तकुत्सायामयं समास इष्यते वैयाकरणचौर इत्यादौ मा भूदिति । तत्र व्याकरणस्य वेदाङ्गत्वान्नास्ति कुत्सा नापि तदधीयानस्य । वैयाकरण इति । यः पृष्टो निष्प्रतिभत्वात् खं सूचयति अहो गगनं निर्मलमिति । प्रश्नं विस्मारयितुं स निष्फलव्याकरणाध्ययनत्वात् कुत्स्यते । तत्स्थमपीति । आश्रयदोषादाश्रितस्यापि निष्फलत्वात् कुत्सा । उपमानानि । कानीति । सूत्रानुरोधेन बहुवचनं कृतम् । किं यदेवोपमानमिति । अत्र तूपमानमात्रस्य जिज्ञासितत्वाद् बहुत्वविवक्षायाः प्रयोजनाभावादेकवचननिर्देशः । ननु कर्मकरणयोर्भेदादेकत्वाविषयसंदेहाभावात् प्रश्नानुपपत्तिः । अयं भावः । शस्त्रीश्यामा देवदत्तेति श्यामत्वं सर्वाश्रयव्यापि यद्यभिन्नं विवक्षितं तदा तद्द्वारेण शस्त्रीदेवदत्तयोरुपमानोपमेयत्वात्तस्य च तयोरविशिष्टत्वात् तद्द्वारकस्तयोरभेद इति यदेवोपमानं तदेवोपमेयमित्यभ्युपगतं भवति । न चैतद्युक्तम् । शस्त्रीशब्दप्रयोगवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । अथाधारभेदात् श्यामत्वस्य भेदस्तदा शस्त्रीदेवदत्तास्थयोः श्यामगुणयोर्भेदान्नास्ति तद्द्वारक उपमानोपमेयभावः । किं चात इति । स्ववाचाभिप्रायमभिधापयितुं प्रश्नः । गौरिवेति । व्यक्तिगतानां भेदानां शब्देनासंस्पर्शात् सामान्यमुखेन द्रव्यावसायादिति भावः । गौरिवाश्व इति । अत्यन्तभेदविवक्षायामिदमुच्यते । यदा त्वश्वस्य जाड्यादिधर्मप्रतिपादनार्थेदमुच्यते तदा भवत्येवोपमानोपमेयभावः । किञ्चित्सामान्यमिति । श्यामत्वस्याधारभेदाद्भेदोप्याश्रीयते गुणजातेरेकत्वादभेदोपीत्यर्थः । किं वक्तव्यमिति । यथोपवर्णितं वचनेन विना कथं प्रतिपत्तुं शक्यमिति भावः । इतरो निर्वचनेन

नामानिर्ज्ञातज्ञानार्थमुपादीयते अनिर्ज्ञातमर्थं ज्ञास्यामीति । तत्समीपे यन्नात्यन्ताय मिमीते तदुपमानं गौरिव गवय इति । गौर्निर्ज्ञातः गवयोऽनिर्ज्ञातः । कामं तर्ह्यनेनैव हेतुना यस्य गवयो निर्ज्ञातः स्याद्गौरनिर्ज्ञातः तेन कर्तव्यं स्याद्गवय इव गौरिति । बाढं कर्तव्यम् । किं पुनरिहोदाहरणम् । शस्त्रीश्यामा । क्व पुनरयं श्यामाशब्दो वर्तते । शस्त्र्यामित्याह । केन तर्हीदानीं देवदत्ताभिधीयते । समासेन । यद्येवं शस्त्रीश्यामो देवदत्त इति न सिध्यति । उपसर्जनस्येति ह्रस्वत्वं भविष्यति । यदि तर्ह्युपसर्जनान्यप्येवंजातीयकानि भ-

---

यथोक्तं प्रतिपादयितुमाह । नहीति । मानं हीति । यथा प्रस्थादि । तेन हि साकल्येन मेयं परिच्छिद्यते । तत्समीप इति । मानस्य समीप इत्यर्थः । परिच्छेदवशाच्च सामीप्यं परिकल्प्यते न त्वत्र मुख्यं सामीप्यमस्ति । उपमानानीति । निपातनात्तत्पुरुषः । अव्ययीभावे ह्येतद्रूपं न स्यात् । कामं तर्हीति । ततश्च व्यवस्था न प्राप्नोतीति भावः । बाढमिति । अपेक्षानिमित्तकः पितापुत्रादिव्यवहारवदुपमानोपमेयभाव इति न कश्चिद्दोष इत्यर्थः । किं पुनरिति । अयं भावः । यदा शस्त्रीशब्दः शस्त्र्यामेव वर्तते श्यामाशब्दोऽपि तस्यामेव तदा समासेनोपमेयाया देवदत्ताया अभिधानं न प्राप्नोति । अथ श्यामाशब्दो देवदत्तायां वर्तते तदा वैयधिकरण्यात् समासाप्रसङ्गः । वचनसामर्थ्यात्समासे मृगीव चपला मृगचपलेति पुंवद्भावो न प्राप्नोति । शस्त्रीश्यामेति । साधारणधर्मविशिष्टोपमेयार्थवृत्तिः शब्दः सामान्यवचनशब्देन वचनग्रहणाद् गृह्यते यथा गुणवचनशब्दो गुणोपसर्जनद्रव्यवाची । क्व पुनरिति । उभयथा दोषदर्शनात् प्रश्नः । केनेति । पूर्वपदोत्तरपदयोरुपमानवृत्तित्वे तद्व्यतिरिक्तशब्दान्तराभावात् प्रश्नः । समासेनेति । स्वाभाविकत्वादर्थाभिधानस्यान्यपदार्थग्रहणमन्तरेणाप्यश्वकर्णादिवज्जातिविशेषस्य शस्त्रीश्यामादिकः समास उपमेयस्य वाचक इत्यर्थः । यद्येवमिति । गुणवचनस्याश्रयलिङ्गानुविधायित्वात् स्त्रीलिङ्गेन श्यामाशब्देन समासे कृते रूपस्याप्रसिद्धिः । उपसर्जनस्येति । अप्राधान्यादुपसर्जनत्वं मन्यते । समासवाच्यत्वादुपमेयं हि प्रधानम् । यदि तर्हीति । ह्रस्वविधौ कृत्रिममेवोपसर्जनं गृह्यते न तु लौकिकमपि । कृत्रिमाकृत्रिमयोः कृत्रिमे कार्यसंप्रत्यय इति न्यायाल्लौकिकग्रहणे दोषप्रसङ्गाच्च । तित्तिरिकल्माषीकुम्भकपाललोहिनीत्यत्रोपमानस्य पुन्नपुंसकलिङ्गत्वात्समासात् स्त्रीप्रत्ययो नास्ति । समासे

वन्ति । तित्तिरिकल्माषी कुम्भकपाललोहिनी । अनुपसर्जनलक्षण ईकारो न प्राप्नोति । एवं तर्हि शस्त्र्यामेव शस्त्रीशब्दो वर्तते देवदत्तायां श्यामाशब्दः । एवमपि गुणो ऽनिर्दिष्टो भवति । बहवः शस्त्र्यां गुणाः तीक्ष्णा सूक्ष्मा पृथुरिति । अनिर्दिश्यमानस्यापि गुणस्य भवति लोके संप्रत्ययः । तद्यथा । चन्द्रमुखी देवदत्तेति । बहवश्चन्द्रे गुणाः । या चासौ प्रियदर्शनता सा गम्यते । एवमपि समानाधिकरणेनेति वर्तते । व्यधिकरणत्वात्समासो न प्राप्नोति । किं हि वचनान्न भवति । यद्यपि तावद्वचनात्समासः स्यात् । इह खलु मृगीव चपला समानाधिकरणलक्षणः पुंवद्भावो न प्राप्नोति । एवं तर्हि तस्यामेवोभयं वर्तते । एतच्चात्र युक्तं यत्तस्यामेवोभयं वर्ततइति । इतरथा हि बहूपेक्ष्यं स्यात् । यदि तावदेवं विग्रहः करिष्यते शस्त्रीव श्यामा

क्वते ऽनुपसर्जनाधिकाराद् ङीष्ङीपोः प्रतिषेधः प्राप्नोति । सत्यपि वा ङीषि सति शिष्टत्वादुपमानस्वरं बाधित्वा ङीष्स्वरः प्राप्नोति । एवं तर्हीति । ततः पूर्वोक्तदोषाभावः । शस्त्रीश्यामो देवदत्त इति श्यामशब्दस्य देवदत्तवृत्तित्वात् तित्तिरिकल्माषीति स्त्रीप्रत्ययान्तेनोपमेयवृत्तिना समासविधानात् । एवमपीति । श्यामाशब्दस्य देवदत्ताभिधाने चरितार्थत्वाच्छस्त्रीगतो गुणो न निर्दिष्टः स्यादित्यनियतगुणनिमित्तसादृश्यप्रतीतिप्रसङ्ग इत्यर्थः । चन्द्रमुखीति । अयं भावः । यत्रानिर्दिष्टोपि गुणो वृद्धव्यवहारवशादुपमानिमित्तत्वेन प्रतीयते तत्रोपमेये श्रुतः सन्निधानादुपमानं कथं न स्पृक्ष्यति । किं हि वचनादिति । दुर्बलं प्रकरणं श्रुत्या बाध्यतइत्यर्थः । पुंवद्भाव इति । पुंवत्कर्मधारयजातीयदेशीयेष्वित्यनेन । न च स्त्रीपूर्वपदस्य विवक्षितत्वात् मृगक्षीरादिवन्मृगचपलेति भविष्यति । यद्यप्यन्यत् स्त्रियाश्चापत्यमन्यत् पुंसस्तथापि पुंवद्भावेन स्त्रीप्रत्ययनिवृत्तये नास्ति स्त्रीत्वलक्षणविशेषावगतिः । प्रकरणादिवशात्तु स्त्रीत्वप्रतिपत्तौ जातिमात्रोपादानेपि तत्प्रतीतिर्भविष्यति । सा च बहिरङ्गत्वात् स्त्रीप्रत्ययोत्पत्तिनिमित्तं न भवति । एवं तर्हि प्रतिपत्तिगौरवप्रसङ्गादेतदत्र भाष्यकारेण नाश्रितं गत्यन्तरसंभवाच्च तद्दर्शयति । एवं तर्हीति । शस्त्रीसाद्

देवदत्तेति । शस्त्र्यां श्यामेत्येतदपेक्ष्यं स्यात् । अथाप्येवं विग्रहः करिष्यते । यथा शस्त्री श्यामा तद्वदियं देवदत्तेति । एवमपि देवदत्तायां श्यामेत्येतदपेक्ष्यं स्यात् । एवमपि गुणो न निर्दिष्टो भवति । बहवश्च शस्त्र्यां गुणाः तीक्ष्णा सूक्ष्मा पृथुरिति । अनिर्दिश्यमानस्यापि गुणस्य भवति लोके संप्रत्ययः । तद्यथा । चन्द्रमुखी देवदत्तेति बहवश्चन्द्रे गुणाः । या चासौ प्रियदर्शनता सा गम्यते । उपमानसमासे गुणवचनस्य विशेषभाक्त्वात्सामान्यवचनाप्रसिद्धिः * । उपमानसमासे गुणवचनस्य विशेषभाक्त्वात् सामान्यवचनस्याप्रसिद्धिः स्यात् । शस्त्रीश्यामेति । श्यामाशब्दोयं शस्त्रीशब्देनाभिसंबध्यमानो विशेषवचनः संपद्यते । तत्र सामान्यवचनैरिति समासो न प्राप्नोति । न वा श्यामत्वस्योभयत्र भावात्तद्वाचकत्वाच्च शब्दस्य सामान्यवचनत्वस्य प्रसिद्धिः* । न वा एष दोषः । किं कारणम् । श्यामत्वस्यो-

---

श्याद्देवदत्ता शस्त्रीशब्देनोच्यते सादृश्यनिमित्तादभेदोपचाराद् यथा गौर्वाहीक इति । पूर्वावस्थाश्रयेण च शस्त्र्या उपमानशाचित्वमवसेयम् । यदि तावदिति । यदा श्यामाशब्दो देवदत्तायां वर्तते शस्त्रीशब्दः शस्त्र्यामेव तदा शस्त्रीगतं श्यामत्वमनेकगुणसंभवे गुणान्तरव्यवच्छेदायोपमानिमित्तं प्रतिपादयितुं श्यामेत्यपेक्षणीयम् । अथापीति । यदा शस्त्र्यामेव शस्त्रीशब्दो वर्तते श्यामाशब्दोपि तस्यामेव तदा देवदत्तागतश्यामत्वप्रतिपादनाय श्यामेत्यपेक्षणीयम् । न च शब्दस्यावृत्तिरस्ति येनोभयगतं श्यामत्वं प्रतिपादयेत् । अत्रापि दोषमाह । एवमपीति । यदा शस्त्रीसादृश्याद्देवदत्तायां शस्त्रीत्वमारोप्यते तदा कं गुणमाश्रित्य तयोः सादृश्यमाश्रीयतामित्यर्थः । उत्तरन्तु पूर्वमेव व्याख्यातम् । यद्यपि पूर्वयोरपि पक्षयोरेष परिहारोस्ति तथापि क्रस्वस्त्रीप्रत्ययस्वरपुंवद्भावासिद्ध्या पूर्वं पक्षद्वयं परिहृत्यायं पक्ष आश्रितः । उपमानसमास इति । शस्त्री श्यामा देवदत्तेत्यत्र शस्त्रीशब्दसन्निधौ श्यामाशब्दः प्रयुज्यमानः शस्त्रीगतं श्यामत्वगुणं प्रतिपादयति न च शस्त्रीस्थो गुण आश्रयान्तरे वर्ततइति सामान्यवचनत्वाभाव इत्यर्थः । नवेति । शस्त्रीशब्दोपादानसामर्थ्यात् श्यामगुणसन्निधानाच्च

भयत्र भावात् । उभयत्रैवात्र श्यामत्वमस्ति शस्त्र्यां देवदत्तायां च । तद्वाचकत्वाच्च शब्दस्य । तद्वाचकश्चात्र श्यामाशब्दः प्रयुज्यते । किंवाचकः । उभयवाचकः । श्यामत्वस्योभयत्र भावात् तद्वाचकत्वाच्च शब्दस्य सामान्यवचनत्वं प्रसिद्धम् । सामान्यवचने प्रसिद्धे सामान्यवचनैरिति समासो भविष्यति । नावश्यं स एव सामान्यवचनः यो बहूनां सामान्यमाह द्वयोरपि यः सामान्यमाह सोपि सामान्यवचन एव । अथ वा सामान्यवचनैरित्युच्यते सर्वश्च शब्दोन्येन शब्देनाभिसंबध्यमानो विशेषवचनः संपद्यते तएवं विज्ञास्यामः प्रागभिसंबन्धाद्यः सामान्यवचन इति । उपमानानि ॥ उपमितं व्याघ्रादिभिः सामान्याप्रयोगे ॥५६॥ सामान्याप्रयोग इति किमर्थम् । इह मा भूत् । पुरुषोयं व्याघ्र इव बलवान् । सामान्याप्रयोगइति शक्यमवक्तुम् । इह कस्मान्न भवति । पुरुषोयं व्याघ्र इव शूरः पुरुषोयं व्याघ्र इव बलवान् । असामर्थ्यात् । कथमसामर्थ्यम् । सापे-

---

यादृशं शस्त्रीश्यामत्वमन्यविलक्षणं तादृशं देवदत्ताया इति संप्रत्ययाद् उभयसाधारणं श्यामत्वं भवति सामान्यमिति न कश्चिद्दोषः । तच्च सादृश्यं सामान्यमुच्यते गुणो वा द्विवृत्तिर्भिन्नोप्यभिन्नत्वेन विवक्षितः सामान्यम् । सर्वश्चेति । शब्दान्तरसंबन्धे सर्वः शब्दो विशेषवाचित्वात्सामान्यवचनो न भवतीति सामान्यवचनग्रहणोपादानसामर्थ्याच्छब्दान्तराभिसंबन्धात्समासरूपात् प्राग्यः शब्दः सामान्यवचनः स गृह्यते केवलश्च श्यामाशब्दः श्यामगुणविशिष्टं स्त्रीत्वयुक्तं द्रव्यमात्रमाहेति सांप्रतिकाभावे भूतपूर्वगत्याश्रयणात्सिद्धमिष्टम् । उपमितम् । पुरुषोयं व्याघ्र इव शूर इति । उपमानप्रतिपादनपरमेतत् । वैयधिकरण्यादेवात्र समासस्याप्रसङ्गः । यदा तु व्याघ्रशब्दः शौर्यादेः पुरुषार्थ एव वर्तते तदा सामानाधिकरण्ये सति समासेन भाव्यम् । तत्र यदा प्रकरणादिवशान्नियतसाधारणगुणप्रतिपत्तिस्तदा सामान्याप्रयोगे सति समासः । यदा तु गुणान्तरव्यवच्छेदाय विशिष्टसाधारणगुणवचनशब्दप्रयोगः पुरुषो व्याघ्र इव शूर इति तदा समासाभावाय सामान्याप्रयोगग्रहणम् । भ-

क्षमसमर्थं भवतीति । एवं तर्हि सिद्धे सति यत्सामान्याप्रयोगइति प्रतिषेधं शास्ति तज्ज्ञापयत्याचार्यो भवति वै प्रधानस्य सापेक्षस्यापि समास इति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । राजपुरुषोभिरूपः राजपुरुषो दर्शनीयः । अत्र वृत्तिः सिद्धा भवति । उपमितम् ॥ विशेषणं विशेष्येण बहुलम् ॥५७॥ विशेषणविशेष्ययोरुभयविशेषणत्वादुभयविशेष्यत्वादुपसर्जनाप्रसिद्धिः* ।विशेषणविशेष्ययोरुभयविशेषणत्वादुभयोश्च विशेष्यत्वादुपसर्जनत्वस्याप्रसिद्धिः । कृष्णातिला इति । कृष्णाशब्दोयं तिलशब्देनाभिसंबध्यमानो विशेषणवचनः संपद्यते । तथा तिलशब्दः कृष्णाशब्देनाभिसंबध्यमानो विशेषणवचनः संपद्यते तदुभयं विशेषणं भवत्युभयं च विशेष्यम् । विशेषणविशेष्ययोरुभयविशेषणत्वादुभयोश्च विशेष्यत्वादुपसर्जनत्वस्याप्रसिद्धिः । न वान्य तरस्य प्रधानभावात्तद्विशेषकत्वाच्च परस्योपसर्जनप्रसिद्धिः * । न वा एष दोषः । किं कारणम् । अन्यतरस्य प्रधानभावात् । अन्यतरदत्र प्रधानम् । तद्विशेषकत्वाच्चापरस्य । तद्विशेषकं चापरम् । अन्यतरस्य प्रधानभावात्तद्विशेषकत्वाच्चापरस्योपसर्जनसंज्ञा भविष्यति यदास्य

वति वै प्रधानस्येति । न्यायसिद्धएवार्थे लिङ्गदर्शनमिदम् । प्राधान्यादेवानेकोपकारकोपकार्यत्वाविरोधात्समासस्य सिद्धत्वात् । विशेषणम् । विशेषणविशेष्ययोरिति । उभयापेक्षेयं षष्ठी नित्यसापेक्षत्वाच्चोभयशब्दस्य शब्दान्तरेण समासो भवति । विशेषणविशेष्याभिमतयोर्द्वयोर्हि रूप्यसद्भावात् समाससिद्धावप्यनियतः पूर्वनिपातः प्राप्नोतीति दोषः । कृष्णाशब्द इति । कृष्णाशब्द उच्चरितो भ्रमरकोकिलादिद्रव्यमात्रं प्रतिपादयति तिलशब्देन त्वभिसंबध्यमानस्तिलेष्वेव नियम्यते इति कृष्णाशब्दो विशेष्यस्तिलशब्दो विशेषणम् । एवं तिलशब्दस्यापि विशेष्यत्वं कृष्णाशब्दस्य च विशेषणत्वमवसेयम् । न वेति । अन्यत-

तिलाः प्राधान्येन विवक्षिता भवन्ति तदा कृष्णो विशेषकत्वेन तदा तिलाः प्रधानं कृष्णो विशेषणम् । कामं तर्ह्यनेनैव हेतुना यस्य कृष्णाः प्राधान्येन विवक्षिता भवन्ति तिला विशेषणत्वेन तेन कर्तव्यं तिलकृष्णा इति । न कर्तव्यम् । नह्ययं द्वन्द्वः । तिलाश्च कृष्णाश्चेति । न खल्वपि षष्ठीसमासः तिलानां कृष्णा इति । किं तर्हि । द्वाविमौ प्रधानशब्दौ एकस्मिन्नर्थे युगपदवरुध्येते । न च द्वयोः प्रधानशब्दयोरेकस्मिन्नर्थे युगपदवरुध्यमानयोः किं चिदपि प्रयोजनमस्ति तत्र प्रयोगादेतद्गन्तव्यं नूनमत्रान्यतरत्प्रधानं तद्विशेषकं चापरमिति । तत्र त्वेतावान् संदेहः किं प्रधानं किं विशेषणमिति । स चापि क्व संदेहः यत्रोभौ गुणशब्दौ । तद्यथा । खञ्जकुब्जः कुब्जखञ्ज इति । यत्र ह्यन्यतरद्द्रव्यमन्यतरो गुणः तत्र यद्द्रव्यं तत्प्रधा-

---

रस्य द्रव्यस्यैवेत्यर्थः । अपरस्येति । गुणस्यैवेत्यर्थः । यदास्यतिला इति । ते हि द्रव्यरूपत्वात् क्रियासिद्धये साक्षादुपयुज्यमाना प्राधान्येन विवक्ष्यन्ते । कृष्णस्तु गुणत्वात् द्रव्यव्यवधानेन क्रियायामुपयोगाद्विशेषणं तिलानां संपद्यते । इतरो यथोक्तं न्यायमबुध्वा विवक्षामात्रनिबन्धनत्वमनेन विशेषणविशेष्यभावस्य प्रतिपादितं विवक्षायाश्च स्वातन्त्र्यादनियमात् प्रयोगानियम इति मन्यमानः पृच्छति । कामं तर्हीति । नह्ययमिति । नहि गुणद्रव्यवाचिनोर्द्वन्द्व उपपद्यते । गुणवचनस्य द्रव्यापेक्षत्वादसामर्थ्याद्द्रव्येण सह विवक्षाया असंभवात् । यदि तु द्वन्द्वः स्यात्स्यादेव तिलकृष्णा इति प्रयोगः । न खल्वपीति । गुणेन सह षष्ठीसमासनिषेधादिति भावः । प्रधानशब्दाविति । प्रथमान्तावित्यर्थः । अनेन षष्ठीसमासविपरीतत्वं कथितम् । एकस्मिन्नर्थ इत्यनेन तु द्वन्द्वविपरीतत्वं कथितम् । द्वन्द्वे हि सर्वपदार्थानां प्राधान्यान्नास्ति सर्वपदानामेकस्मिन्नर्थेऽवस्थानम् । एतच्चावयवार्थापेक्षयोक्तम् । समुदायार्थापेक्षायां तु समुदायलक्षण एकस्मिन्नर्थे सर्वेषां पदार्थानां वृत्तिरस्त्येव । प्रधानशब्दयोरिति । परस्परविशेषणत्वेनानुपकारकयोः स्वतन्त्रयोरित्यर्थः । यत्रोभाविति । द्वयोरपि गुणत्वाद् द्रव्यव्यवधानेन क्रियासाधनत्वाविशेषादिति भावः ।

नम् । तद्यथा । शुक्लमालभेत । कृष्णमालभेत । न पिष्ट-
पिण्डीमालभ्य कृती भवति । अवश्यं तद्गुणं द्रव्यमाका-
ङ्क्षति । कथं तर्हीमौ द्वौ प्रधानशब्दावेकस्मिन्नर्थे यु-
गपदवरुध्येते वृक्षः शिंशपेति । नैतयोरावश्यकः समा-
वेशः । नह्यवृक्षः शिंशपास्ति । विशेषणम् ॥ पूर्वापरप्रथ-
मचरमजघन्यसमानमध्यमध्यमवीराश्च ॥५८॥ अथ किम-

यत्र ह्यन्यतरद् द्रव्यमिति । तत्र नास्ति संदेह इति वाक्यशेषः । यद् द्रव्यमिति ।
साक्षात् क्रियासाधनत्वादिति भावः । ननु तिलशब्दो जातिवाची न द्रव्यवा-
ची । जातिविशिष्टद्रव्यवाचित्वाद्यदि द्रव्यवाचीत्युच्यते तदा कृष्णशब्दोपि गुण-
विशिष्टद्रव्यवाचित्वाद् द्रव्यवचन आपद्यतइति नानयोः कश्चिद्विशेषः । नैष
दोषः । उत्पत्तिप्रभृत्याविनाशाज्जातिर्द्रव्यं न जहाति । न च शब्देन द्रव्यव्य-
तिरेको जातेः प्रत्याय्यते । नहि भवति शावलेयस्य गौरिति । किं तर्हि । गौः
शावलेय इति । तस्माज्जात्यात्मकमेव द्रव्यं प्रतीयतइति जातिशब्दो द्रव्यवचन-
त्वेनावस्थाप्यते । गुणाः पुनरुपायिनश्चापायिनश्च पटस्य शुक्ल इति व्यतिरिक्ता अपि
द्रव्यात् स्वशब्देन गुणाः प्रत्याय्यन्तइति गुणात्मकत्वं द्रव्यस्य नास्तीति न गुण-
शब्दो द्रव्यवचनत्वेनावस्थापनमर्हति । एतन्न्यायाश्रयेण वैदिकव्यवहारं निद-
र्शनायोपन्यस्यति । तद्यथेति । श्वेतं छागमालभेतेति चोदनायां श्वेताभावे
कृष्णच्छाग आलभ्यते छागाभावे तु शुक्लस्य द्रव्यान्तरस्यालम्भो नास्ति । कथं त-
र्हीति । द्वयोरपि जातिशब्दत्वाद् द्रव्यवाचित्वात् प्रधानत्वान्नास्त्यन्यतरस्य वि-
शेषणत्वमिति प्रश्नः । नैतयोरिति । आवश्यकमस्मिन्नस्तीत्यर्श आदित्वादच्प्रत्य-
यः । अयं भावः । यदा प्रथमत एव विशेष उपक्रम्यते शिंशपेति तदा वृक्षविशेष
स्यैव प्रक्रान्तत्वाद्विशेषस्य च सामान्याव्यभिचाराद् वृक्षशब्दस्य नैव प्रयोगेण भा-
व्यम् । यदा तु प्रथमं सामान्यमुपक्रम्यते वृक्ष इति तदा तद्विशेषणाय शिंशपा-
शब्द उपादीयमानो विशेषणमेव भवतीति शिंशपावृक्ष इत्येव भाव्यम् । अत्र
के चिदाहुः । शिंशपाया अपि फलव्यवच्छेदायोपादीयमानो वृक्षः किमिति वि-
शेषणं न भवति ततश्च भवितव्यं वृक्षशिंशपेत्यपीति । तदयुक्तम् । वृक्षत्वस्य व्या-
पकत्वान्महाविषयत्वाद् दूरात्प्रथमतस्तस्यैवोपलम्भाद्विशेष्यत्वमेव । शिंशपात्वं
तु स्वल्पविषयत्वात् पश्चाद् ग्रहणाच्च शुक्लादिगुणकल्पत्वाद्विशेषणमेवेति नास्ति
प्रयोगस्यानियमः । तथा च वृक्षविशेषस्य खदिरादेः प्रतीतिर्भवति न तु वृ-
क्षत्वाभावे फलपुष्पादेरुपादानं क्रियतइति न्यायविद आहुः । नह्यवृक्ष इति ।
ननु फलमस्त्येव । नैतदस्ति । वृक्षप्रतीतिव्यवधानेन फलप्रतीतेरुत्पादाद्बहिर-
ङ्गत्वाद्वृक्षावसायस्य प्रागुत्पादादन्तरङ्गत्वात् । विशेषणं विशेष्येणेति द्वयोरुपा-

र्थमुत्तरत्रैवमाद्यनुक्रमणं क्रियते न विशेषणं विशेष्येण बहुलमित्येव सिद्धम्*। बहुलवचनस्याकृत्स्नत्वादुत्तरत्रानुक्रमणसामर्थ्यम्। अकृत्स्नं बहुलवचनमित्युत्तरत्रानुक्रमणं क्रियते। यद्यकृत्स्नं यदनेन कृतमकृतं तत्। एवं तर्हि न ब्रूमोऽकृत्स्नमिति कृत्स्नं च कारकं च साधकं च निर्वर्तकं च यच्चानेनकृत सुकृतं तत्। किमर्थं तर्ह्येवमाद्यनुक्रमणं क्रियते। उदाहरणभूयस्त्वात्। एते खल्वपि विषयाः सुपरिगृहीता भवन्ति येषु लक्षणं प्रपञ्चश्च। केवलं लक्षणं केवलः प्रपञ्चो वा तथा

दानं विस्पष्टार्थम्। संबन्धिशब्दत्वादेवान्यतरेणेतरस्याक्षेपात्। बहुलग्रहणाच्च तक्षकः सर्पो लोहितस्तक्षक इत्यादौ समासाभावः। पूर्वा। अथ किमर्थमिति। एतत्सूत्रादुत्तरसूत्रानुक्रमणमित्यर्थः। पूर्वकालेत्ययन्तु योगः पूर्वकालादीनां पूर्वनिपातनियमार्थः। दिक्संख्ये इति संज्ञायां नियमार्थः। क्तान्तानीति विशेष्यस्य पूर्वनिपातार्थः। एवमन्यत्रापि प्रयोजनमूह्यम्। तत्र तु प्रयोजनाभावः पूर्वापरप्रथमेत्यादौ तस्यायमाक्षेपः पूर्वेणैव समासस्य सिद्धत्वात्। बहुलवचनस्याकृत्स्नत्वादिति। अकृत्स्नप्रतिपत्तिविषयत्वादित्यर्थः। नहि मन्दबुद्धयो बहुलग्रहणमात्रेण समासासमासविषयविवेकमवगन्तुं क्षमा इत्यर्थः। इतरो यथोक्तमकृत्स्नशब्दार्थमप्रतिपद्य बहुलवचनस्याव्यापकत्वमकृत्स्नत्वं मत्वा चोदयति। यद्यकृत्स्नमिति। ततश्च निष्प्रयोजनं बहुलवचनमिति भावः। कृत्स्नं चेति। पर्यायापादानं लौकिक्या वाचोयुक्त्या सामर्थ्याविघातप्रतिपादनार्थं यथा स्वामी प्रभुरीश्वरो भगवानिति चतुर्भिः शब्दैश्चत्वारो बहुलशब्दार्था इति क्व चित् प्रवृत्तिः क्व चिदप्रवृत्तिरित्यादयः संगृहीता इत्येकआहुः। तेन कृष्णसर्प इत्यादौ नित्यः समासः। रामो जामदग्न्य इत्यादावसमासः। नीलमुत्पलं नीलोत्पलमित्यादौ विकल्पः। सुसूक्ष्मजटकेशादाववयवसमासाभावः। अन्ये त्वाहुः। कृत्स्नमिति सर्वेष्टस्य संग्राहकत्वाद्व्यापकमित्यर्थः। केन रूपेण व्यापकत्वमित्याह। कारकमिति। कुर्वदपि न विपर्ययेण करोतीत्याह। साधकमिति। न च कस्य चिद्वजनेन प्रवर्तकमित्याह। निवर्तकमिति। अथ वा साधकं पारंपर्येण स्यात्। वर्णोपदेश इव प्रत्याहारद्वारेण लक्ष्यसंस्कारस्येत्याह। निवर्तकमिति। साक्षात्कार्यं निष्पादयतीत्यर्थः। उदाहरणभूयस्त्वादिति। विभाषागुणेऽस्त्रियामिति पञ्चमी। अस्यैव लक्षणस्य भूयांस्युदाहरणानि प्रदर्शयितुमित्यर्थः। केवलमिति। केवलेन लक्षणेन मन्दबुद्धिर्विषयविभागं नावधारयति

कारकं भवति । अवश्यं खल्वप्यस्माभिरिदं वक्त-
व्यम् । बहुलमन्यतरस्यामुभयथा वा एकेषामिति ।
सर्ववेदपारिषदं हीदं शास्त्रम् । तत्र नैकः पन्थाः
शक्य आस्थातुम् ॥ श्रेण्यादयः कृतादिभिः ॥ ५९ ॥
श्रेण्यादयः पठ्यन्ते कृतादिराकृतिगणः ॥ श्रेण्यादिषु
च्व्यर्थवचनम् * । श्रेण्यादिषु च्व्यर्थग्रहणं कर्तव्यम् ।
अश्रेणयः श्रेणयः कृताः श्रेणिकृताः । यदा हि श्रेणय
एव किं चित् क्रियन्ते तदा मा भूदिति । अन्यत्रायंच्व्य-
र्थग्रहणेषु च्व्यन्तस्य प्रतिषेधं शास्ति । तदिह न तथा ।
किं कारणम् । अन्यत्र पूर्वं च्व्यन्तकार्यं परं च्व्यर्थका-
र्यम् । इह पुनः पूर्वं च्व्यर्थकार्यं परं च्व्यन्तकार्यम् ॥ क्तेन
नञ्विशिष्टेनानञ् ॥६०॥ नञ्विशिष्टे समानप्रकृतिग्रहण-

केवलेन प्रपञ्चेन च सामान्यलक्षणरहितेन प्रतिपदपाठवच्छास्त्रस्य गौरवप्रस-
ङ्गः । व्यवस्थितविभाषैव कस्मान्नाश्रीयते किं बहुलग्रहणेनेत्याह । अवश्यमिति ।
वैदिकव्यवहारानुसरणाय सर्वैः शब्दैरिह व्यवहार इत्यर्थः । सर्ववेदपारिषदमि-
ति । परिषद इदं पारिषदं साधारणमित्यर्थः । पत्त्राध्वर्युपरिषदश्चेत्यञ् । अन्ये
त्वाहुः । पारिषदः परिषत् परिचारक उच्यते स च परिषत्साधारण इति पा-
रिषदत्वेन साधारणत्वं लक्ष्यते । सर्ववेदाङ्गत्वादस्य सर्ववेदसाधारणं लक्षणं ब-
हुलादिग्रहणोपेतं क्रियते । आनुषङ्गिको लौकिकशब्दसंस्कार इति वेदग्रहणं
कृतम् । श्रेण्यादयः । श्रेण्यादय इति । अत एवाद्यादिशब्दो व्यवस्थावाची कृ-
तादिरित्यत्रादिशब्दः प्रकारवाचीप्रयोगादर्शनाच्चोदाहरणस्थानीयाः कतिप-
ये वृत्तिकारैः प्रदर्शिता । एकशिल्पपण्याश्रयणेन जीविनां संघः श्रेणिः । तत्र
यदा पृथक् संस्थितानां श्रेणीकरणं तदा समासो यथा स्याद् यदा तु श्रेणी
स्थानामेव दण्डनादिरूपकरणं तदा मा भूदित्येवमर्थमाह । श्रेण्यादिष्वित्या-
दि । अन्यत्रेति । साक्षात्प्रभृतीनि चेत्यत्र च्व्यर्थवचनमित्युक्त्वा च्व्यन्ते प्रतिषेध
उक्त इह तु कस्मान्न कृत इति प्रश्नः । अन्यत्र पूर्वमिति । साक्षात्कृत्येत्यत्र च्व्य-
न्तत्वे सति नित्यविकल्पितगतिसंज्ञाप्रसङ्गेन परत्वाद् विकल्पः स्यादिति तत्र
च्व्यन्तप्रतिषेधः क्रियते । तेन पूर्वा नित्या गतिसंज्ञा भवति । इह तु श्रेणीकृता
इति परत्वान्नित्यो गतिसमासः सिध्यतीति नार्थ इह च्व्यन्तप्रतिषेधेनेत्यर्थः ।
ज्ञेन । विशिष्टशब्दो यदावधारणरहिताधिक्यवाच्युपात्तस्तदातिव्याप्तिपरिहा-

म्* । नञ्विशिष्टे समानप्रकृतिग्रहणं कर्तव्यम् । इह मा भूत् सिद्धं चाभुक्तं चेति । अनञिति च प्रतिषेधो वक्तव्यः । इह मा भूत्कर्तव्यमकृतमिति । नुडिडधिकेन च *। नुडिडधिकेन च समासो वक्तव्यः । इहापि यथा स्यात् । अशितानशितेन जीवति । क्लिष्टाक्लिशितेनेति । किमुच्यते समानप्रकृतिग्रहणं कर्तव्यमिति । यदो नञ्विशिष्टेनेत्युच्यते । न चात्र नञ्कृत एव विशेषः । किं तर्हि । प्रकृतिकृतोपि । अयं विशिष्टशब्दोस्त्येवावधारणे वर्तते । तद्यथा । देवदत्तयज्ञदत्तावाढ्यावभिरूपौ दर्शनीयौ पक्षवन्तौ देवदत्तस्तु यज्ञदत्तात् स्वाध्यायेन विशिष्टः । स्वाध्यायेनैवेति गम्यते । अन्ये गुणाः समा भवन्ति । अस्त्याधिक्ये वर्तते । तद्यथा । देवदत्तयज्ञदत्तावाढ्यावभिरूपौ दर्शनीयौ पक्षवन्तौ देवदत्तस्तु यज्ञदत्तात् स्वाध्यायेन विशिष्टः स्वाध्यायेना-

---

रायाह । नञ्विशिष्ट इति । समानत्वमर्थरूपाभ्यां बोद्धव्यम् । गौरवमप्यस्मिन् पक्ष इत्याह । अनञिति चेति । न विद्यते नञ् यस्मिन् पूर्वपदे तदनञ् तच्च प्रत्यासत्त्या क्तान्तमेवेह गृह्यते । तदयमर्थः । आधिक्यमात्रवचने विशिष्टशब्द उपादीयमाने कर्तव्यमकृतमित्यत्रापि समासप्रसङ्गः समानप्रकृतित्वं चास्तीति वार्तिकेनापि समासो न निवारितः । ततश्चानञ्ग्रहणं क्तान्तपूर्वपदनिर्देशार्थं कर्तव्यमिति । अवधारणरहिताधिक्यवचनेप्यव्याप्तिरिति तत्परिहारायाह । नुडिडधिकेन चेति । यद्यपि नुडिटौ तद्भक्तौ तथापि श्रुतिभेदहेतुत्वाद् अवधारणेन च श्रुतिभिन्नस्य निराकरणात्तदधिकस्याप्राप्तिरिति भावः । नुडिड्ग्रहणमागममात्रोपलक्षणार्थमिति छिन्नाच्छिन्नमित्यत्र तुगधिकस्यापि समासो भवतीति केचिदाहुः । अर्थभेदमकुर्वतो विकारस्याप्युपलक्षणमिति छातााच्छितमित्यत्र शाच्छोरन्यतरस्यामितीत्वे कृते तदधिकेनापि समासो भवति । घ्राता घ्राणमित्यादौ तु नत्वस्यासिद्धत्वान्नेदकत्वाभावः । तद्यथेति । यदा समसंप्रधारणा प्रतिपाद्यते तदावधारणे विशिष्टशब्दः । स्वरूपवर्णनमात्रे त्वाढ्यादिगुणद्वारेण क्रियमाणे आधिक्यमात्रे विशिष्टशब्दः । यद्यदेति । इह क्तेन सनञेति सिद्धे विशिष्टग्रहणात् सावधारणाधिक्यगतिः स्याद् गुरुलाघवानादरे त्वाधि-

धिकः । अन्ये गुणा अविवक्षिता भवन्ति । तद्यदा ता वदवधारणे विशिष्टशब्दस्तदा नैवार्थः समानप्रकृतिग्रहणेन नेह भविष्यति सिद्धं चा भुक्तं चेति । नाप्यनञिति प्रतिषेधेन नेह भविष्यति कर्तव्यमकृतमिति । नुडिडधिकेनापि तु तदा समासो न प्राप्नोति । यदाधिक्ये विशिष्टशब्दस्तदा समानप्रकृतिग्रहणं कर्तव्यमिह माभूत् सिद्धं चाभुक्तं चेति । अनञिति च प्रतिषेधो वक्तव्यः । इह मा भूत्कर्तव्यमकृतमिमि । नुडिडधिकेनापि समासः सिद्धो भवति । तत्राधिक्ये विशिष्टशब्दं मत्वा समानप्रकृतिग्रहणं चोद्यते । अवधारणं नञा चेद्नुडिड्विशिष्टेन न प्रकल्पेत । अथ चेदधिकविवक्षार्थं तुल्यप्रकृतिकेन ॥१॥ इति । कृतापकृतादीनां चोपसंख्यानम्* । कृतापकृतादीनां चोपसंख्यानं कर्तव्यम् । कृतापकृतम् । भुक्तविभुक्तम् । पीतविपीतम् । सिद्धं तु क्तेन विसमाप्तावनञ् * । सिद्धमेतत् । कथम् । क्तान्तेन क्रियाविसमाप्तावनञ् क्तान्तं समस्यतइति वक्तव्यम् । गतप्रत्यागतादीनां चोपसंख्यानम् । गतप्रत्यागतम् । पातानुपातम् । पुटापुटिका । क्रयाक्रयिका । फलाफ-

---

क्यमात्रवृत्तिर्विशिष्टशब्दो गृह्येत इति द्वैतोपपत्तिः । अवधारणं नञा चेदिति । पूर्वोक्त एवार्थ आर्यया संगृहीतः अनञित्येतत्सूत्रे कृतमेवेति आर्यायां कर्तव्यत्वेन नोक्तम् । इदानीमप्यव्याप्त्यतिव्याप्तिपरिहाराय न्यासान्तरमप्याह । सिद्धं त्विति । विसमाप्तिरसमाप्तिः । कृताकृतमित्यत्रैकदेशे करणाकरणाभ्यां करणस्यासमाप्तिर्गम्यते इति समासः । कृतापकृतमित्यत्राप्यसमाप्तिर्गम्यते यत् कृतं तदेवापकृतं विरूपं कृतमित्यर्थावगमात् । एवं भुक्तविभुक्तमिति यद्भुक्तं तद्विभुक्तं विरूपं भुक्तमभुक्तमिति वार्थो विशब्दस्य प्रतिषेधार्थत्वात् । भुक्तं विभुक्तं चैकदेशद्वारकं भोजनकार्याकरणाद्वा बोद्धव्यम् । सिद्धमभुक्तं कर्तव्यमकृतमित्यत्र प्रतिषेधमात्रावगमाद्विसमाप्त्यभावात् समासाभावः । यत्सर्वथा वक्तव्यं तदाह । गतप्रत्यागतादीनां चेति । क्रयिकेत्यादावल्प इति क प्रत्ययस्तदन्तस्य

लिका । मानोन्मानिका ॥ युवा खलतिपलितवलिनजरतीभिः ॥६७॥ अयुक्तोयं निर्देशः । समानाधिकरणेनेति वर्तते । कः प्रसङ्गो वयधिकरणानां समासः स्यादेवं तर्हि ज्ञापयत्याचार्यः यथाजातीयकमुत्तरपदं तथाजातीयकेन पूर्वपदेन समासो भवतीति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणं भवतीत्येषा परिभाषा न कर्तव्या भवति । युवा ॥ वर्णो वर्णेन ॥६९॥ इदं विचार्यते । वर्णेन तृतीया समासो वा स्यात् कृष्णेन सारङ्गः कृष्णसारङ्ग इति । समानाधिकरणो वा कृष्णः सारङ्गः कृष्णसारङ्ग इति । कश्चात्र विशेषः । वर्णेन तृतीयासमासएतप्रतिषेधे वर्णग्रहणम् * । वर्णेन तृतीयासमासे एतप्रतिषेधे वर्णग्रहणं कर्तव्यम् । तृतीयापूर्वपदं प्रकृतिस्वरं भवति । अ-

---

स्वभावात् क्व चित् स्त्रियां वर्तते । क्रयाक्रयिकेत्यन्येषामपीति दीर्घः । युवा । अयुक्त इति । पुल्लिङ्गस्य स्त्रीलिङ्गेन सामानाधिकरण्यं नोपपद्यतइत्यर्थापत्त्या परिभाषा ज्ञाप्यते तेन युवतिर्जरतीति स्त्रीलिङ्गयोः समासः । नन्वेतयोरपिवि रुद्धवयोवाचित्वान्नास्ति सामानाधिकरण्यम् । नैष दोषः । जरत्यां युवतिधर्मोपलम्भात् । युवतेर्वा जरतीधर्मसद्भावात् तद्रूपारोपात् । युवतिशब्दस्यैव पूर्वनिपातार्थमिदमनियमो हि गुणशब्दत्वात् स्यात् । जरद्भिरित्यपि पाठं शिष्या आचार्येण बोधिता इति युवजरन्नित्यपि भवति । वर्णो । इदमिति । बुद्ध्या परामृष्टं वस्तु प्रत्यक्षवाचिना सर्वनाम्ना परामृश्यते । न तावदस्मिन् प्रदेशे सूत्रस्य प्रत्याख्यानं पश्चात्तु भविष्यति । इह कृष्णसारङ्ग इति । सारङ्गशब्दः शबलपर्यायः स च गुणोपसर्जनद्रव्यवाचित्वाद् गुणवचनो भवति सारङ्गत्वस्य च कृष्णकृतत्वमस्ति तस्मिन्नसति तस्याभावादिति शङ्कुलाखण्डवत्समासः सिद्धः । अथ कृष्णावयवत्वात् सारङ्गवृत्तिः कृष्णशब्दः तदा समानाधिकरणपदः समासः । स च गौणेपि सामानाधिकरण्ये बहुलवचनाद्विशेषणं विशेष्येणेति सिद्ध इति । कृष्णेनेति हेतुतृतीया । कश्चात्रेति । क्व लाघवमिति प्रश्नः । एतप्रतिषेध इति । स्वरे विधीयमानइत्यर्थः अनेते वर्णइति । कृष्णसारङ्गइत्यादौ तत्पुरुषे तुल्यार्थतृतीयेति पूर्वपदप्रकृतिस्वरे सिद्धे अनेते वर्णइति सूत्रं कर्तव्यम् । वर्णवाचि पूर्वपदमेतउत्तरपदे प्रकृतिस्वरं न भवतीत्यर्थः । तेन कृष्णैत इति समासान्तोदात्तत्वमे

नेते वर्णइति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । हिमेन एतः हिमैतः । अथ द्वितीयेन वर्णग्रहणेनैतविशेषणेनार्थः । बाढमर्थः । यद्यवर्ण एतशब्दोस्ति । ननु चायमस्ति । आ इतः एतः कृष्णेतो लोहितेत इति । नार्थ एवमर्थेन वर्णग्रहणेन । यदि तावदयं कर्मणि क्तः । तृतीयाकर्मणीत्यनेन स्वरेण भवितव्यम् । अथापि कर्तरि परत्वात्कृत्स्वरेण भवितव्यम् । अथ समानाधिकरणः । समानाधिकरणे द्विर्वर्णग्रहणम्* । समानाधिकरणे द्विर्वर्णग्रहणं कर्तव्यम् । वर्णो वर्णेष्वनेत इति वक्तव्यम् । एकं वर्णग्रहणं कर्तव्यम् । इह मा भूत् । परमशुक्लः परमकृष्णः । द्वितीयं वर्णग्रहणं कर्तव्यम् । इह मा भूत् । कृष्णतिला इति । एकं वर्णग्रहणमनर्थकम् । अवर्णस्य वर्णेवर्णस्य चावर्णे अन्यतरत्र कस्मान्न भवति । लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैवेति । एवं सतितान्येतानि त्रीणि वर्णग्रहणानि भवन्ति । समासविधौ द्वे स्वर

व भवति । कृष्णेनेति सहयोगे इत्थंभूतलक्षणे वा तृतीया । अनेन समासः । वर्णग्रहणाच्च हिमेन एतो हिमैत इत्यादौ पूर्वपदप्रकृतिस्वर एव भवति । हिमेनेति हेतौ तृतीया । तृतीयातत्कृतार्थेति समासः । कृत्स्वरस्तु नास्ति उणादीनामव्युत्पन्नत्वाद् अकारकत्वाद्वा हिमस्य । यद्यवर्ण इति । वर्णग्रहणस्य व्यवच्छेद्यत्वेन प्रयोजको नास्तीति भावः । इतरः पराभिप्रायमबुध्वा सत्तां प्रतिपादयितुमाह । ननु चेति । कृष्णेत इति । ओमाङोश्चेति पररूपम् । तृतीयाकर्मणीति । अनेतइति प्रतिषेध आनन्तर्यात्मध्येपवादा इति वा तत्पुरुषे तुल्यार्थेत्यस्यैव बाधक इत्यभिप्रायः । परत्वादिति । कृष्णेन अश्वादिना करणेन आगतः कृष्णेत इत्यत्र अनेत इति प्रतिषेधः पूर्वपदप्रकृतिस्वरस्य किं बाधकोस्तु अथ वा कृत्स्वर इति विचारे परत्वात् कृत्स्वर एव बाधक इति नार्थ एतविशेषणार्थेन वर्णग्रहणेनेत्यर्थः । कृत्स्वरमपि बाधित्वा थाथादिस्वरेणात्र भाव्यं विशेषाभावात्तु भाष्यकारेणैतन्नोक्तम् । अथ वा परत्वादुत्कृष्टत्वाद् कक्ष्यान्तरप्राप्तत्वात् कृत्स्वरः थाथादिस्वर इत्यर्थः । लक्षणप्रतिपदोक्तयोरिति । वर्णो वर्णेनेति यः समासः स एव स्वरविधौ द्वितीयवर्णग्रहणमन्तरेणापि ग्र-

विधौ चैकम्। यस्यापि तृतीयासमासस्तस्यापितान्येव त्रीणि वर्णग्रहणानि भवन्ति। समासविधौ द्वे स्वर विधौ चैकम्। सामान्येन मम तृतीयासमासो भविष्यति। तृतीया तत्कृतार्थेन गुणवचनेनेति। अवश्यं वर्णेन प्रतिपदं समासो वक्तव्यः। यत्र तेन न सिद्ध्यति तदर्थम्। क्व च तेन न सिद्ध्यति। शुक्लबभ्रुर्हरितबभ्रुरिति। तथा सति तान्येतानि त्रीणि वर्णग्रहणानि भवन्ति। समासविधौ द्वे स्वरविधौ चैकम्। अथेदानीं समानाधिकरणः सामान्येन सिद्धः स्यात्। बाढं सिद्धः। कथम्। विशेषणं विशेष्येण बहुलमिति। एवमपि द्वे वर्णग्रहणे कर्तव्ये स्वरविधावेव। प्रतिपदोक्तस्याभावात्। तस्मात्समानाधिकरण इत्येष पक्षो ज्यायान्। समानाधिकरणाधिकारे प्रधानोपसर्जनानां परं परं विप्रतिषेधेन। समानाधिकरणाधिकारे प्रधानोपसर्जनानां परं परं भवति विप्रतिषेधेन। प्रधानानांप्रधानमुपसर्जनानामुपसर्जनम्। प्रधानानां तावत्प्रधानम्। वृन्दारकनागकुञ्जरैः पूज्यमानमित्यस्यावकाशः। गोवृन्दारकः अश्ववृन्दारकः। पोटायुवतीनामवकाशः। इभ्ययुवतिः आढ्ययुवतिः। इहोभयं प्राप्नोति। नागयुवतिः वृन्दारकयुवतिः। प्रधानानां परं प्रधानं भवति विप्रतिषेधेन। उपसर्जनानां परमुपसर्जनम्। सन्महत्परमोत्तमोत्कृष्टा इत्यस्यावकाशः। सद्गवः सदश्वः। कृत्यतुल्याख्या अजात्येत्य-

---

ह्रीष्यतेति नातिप्रसङ्गो न भविष्यतीत्यर्थः। शुक्लबभ्रुरिति। शुक्लो हरितः शुक्लो वा बभ्रुः कपिलः। ततः तत्कृतत्वाभावात् शुक्लेन बभ्रुरिति तृतीया सह योग- इत्थंभूतलक्षणे वा कर्तव्या। तस्मादिति। एतत्सूत्रानारम्भाल्लाघवादित्यर्थः। प्रधानोपसर्जनानामिति। प्रधानग्रहणेन समासशास्त्रे तृतीयान्तानि लक्ष्यन्ते

स्यावकाशः । तुल्यश्वेतः तुल्यमहान् । इहोभयं प्राप्नो-
ति । तुल्यसन् तुल्यमहान् । उपसर्जनानां परमुप-
सर्जनंभवति विप्रतिषेधेन । समानाधिकरणसमा-
साद्व बहुव्रीहिः * । समानाधिकरणसमासाद्बहुव्रीहि-
र्भवति विप्रतिषेधेन । समानाधिकरणसमासस्यावका-
शः । वीरः पुरुषो वीरपुरुषः । बहुव्रीहेरवकाशः । क-
ण्ठेकालः । इहोभयं प्राप्नोति वीरपुरुषको ग्रामः । ब-
हुव्रीहिर्भवति विप्रतिषेधेन । कदा चित्कर्मधारयः स-
र्वधनाद्यर्थः* । कदा चित्कर्मधारयो भवति बहुव्रीहेः ।
किं प्रयोजनम् । सर्वधनाद्यर्थः । सर्वधनी । सर्वबी-
जी । सर्वकेशी नटः । गौरखरवदरण्यम् । कृष्णसर्प-
वान्वल्मीकः । लोहितशालिमान् ग्रामः । किं प्रयोज-
नम् । कर्मधारयप्रकृतिभिर्मत्वर्थीयैरभिधानं यथा स्या-
त् । किं च कारणं न स्यात् । बहुव्रीहिणोक्तत्वान्मत्व-

उपसर्जनशब्देन समासशास्त्रे प्रथमानिर्दिष्टमुच्यते । समानाधिकरणसमासा-
दिति । समानाधिकरणसमासाद् बहुव्रीहिः कदा चित् कर्मधारयः । सर्वधना-
द्यर्थं इति । वार्तिककारेणेष्टिरूपेण पठितम् । भाष्यकारस्तु न्यायव्युत्पादनाय
विप्रतिषेधमुपन्यस्य दूषयित्वा इष्टिरूपतां स्थापयिष्यति प्रत्यासत्तेः सामर्थ्यं-
स्य बलवत्त्वाश्रयेण । कण्ठे काल इति । व्यधिकरणानां बहुव्रीहिः सप्तम्यन्त-
स्य पूर्वनिपातविधानेन ज्ञाप्यते । वीरपुरुषक इति । बहुव्रीहिसंज्ञायां सत्यां
पूर्वपदप्रकृतिस्वरः पाक्षिकश्च कप्समासान्तो भवति । बहुव्रीहिसंज्ञायां शेषग्रह-
णे प्रत्याख्याते विप्रतिषेधश्चिन्त्यते । कदा चिदिति । विषयविशेषनिर्देशाय क्व-
चिदिति वक्तव्ये कदाचिदित्यनेन विषयविशेषावच्छिन्नः कालविशेषो निर्दिश्य-
तइति नास्ति वस्तुभेदः । सर्वधनीति । सर्वाणि धनान्यस्येत्यर्थविवक्षायां कर्म-
धारये कृते मत्वर्थीय इति । तदर्थं पूर्वविप्रतिषेध आश्रयणीय इत्युक्तं भवति ।
किं प्रयोजनमिति । सर्वधनाद्यर्थमिति मत्वर्थीयरहितस्य सर्वधनशब्दस्योपा-
दानात्तस्य च केवलस्यान्यपदार्थविवक्षायां प्रयोगादर्शनाच्च स्वपदार्थे बहुव्रीहे-
रप्रसङ्गात् कर्मधारयस्यानुक्तसिद्धत्वात् प्रश्नः । कर्मधारयप्रकृतिभिरिति । मत्व-
र्थीयप्रकृतिः सर्वधनशब्दो वार्तिकेऽनुकृतः न तु स्वतन्त्र इत्यर्थः । बहुव्रीहिणे-
ति । सर्वाणि धनान्यस्येति विवक्षायां यदि बहुव्रीहिः क्रियते तदा तेनैव मत्व-

र्थस्य । यद्युक्तत्वं हेतुः कर्मधारयेणाप्युक्तत्वान्न प्राप्नोति । न खल्वपि संज्ञाश्रयो मत्वर्थीयः किं तर्ह्यर्थाश्रयः स यथैव बहुव्रीहिणोक्तत्वान्न भवति । एवं कर्मधारयेणोक्तत्वान्न भविष्यति । एवं तर्हि इदं स्यात् सर्वाणि धनानि सर्वधनानि सर्वधनान्यस्य सन्ति सर्वधनीति । नैवं शक्यम् । नित्यमेवं सति कर्मधारयः स्यात् तत्र यदुक्तं कदा चित्कर्मधारय इति एतदयुक्तम् । एवं तर्हि भवति वै किं चिदाचार्याः कार्यवद्बुद्धिं कृत्वा पठन्ति कार्याः शब्दा इति । तद्वदिदं पठितं समानाधिकरणसमासाद्बहुव्रीहिः कर्तव्यः कदा चित्कर्मधारयः सर्वधनाद्यर्थ इति । यदुच्यते समानाधिकरणसमासाद्बहुव्रीहिर्भवति विप्रतिषेधेनेति । नैष युक्तो विप्रतिषेधः । अन्तरङ्गः कर्मधारयः । काऽन्तरङ्गता । स्वपदार्थे कर्मधारयः । अन्यपदार्थे

र्थस्योक्तत्वान्मत्वर्थीयो न स्यात् कर्मधारये तु सति तेन मत्वर्थस्यानुक्तत्वात् प्रत्ययः सिद्ध्यतीत्यर्थः । यद्युक्तत्वमिति । सर्वाणि धनान्यस्येत्यर्थविवक्षायां पूर्वविप्रतिषेधेन यदि कर्मधारयः क्रियते तदा तेनापि मत्वर्थ उच्यत एव नहि बहुव्रीहिकर्मधारयसंज्ञाभेदमात्रेण स्वरव्यवस्थावत्पदार्थस्याभिधानानभिधानव्यवस्था युज्यते तस्याः स्वाभाविकत्वात् । एवं तर्हीति । अनपेक्षितान्यपदार्थं स्वपदार्थे कर्मधारयं कृत्वा मत्वर्थीयोऽर्थान्तरे विधास्यतइत्यर्थः । नित्यमेवं सतीति । यथा पूर्वं विषयभेदविवक्षया कदाचिदित्युक्तं तथात्र सकलविषयव्याप्त्यपेक्षया सर्वत्रेति वक्तव्ये नित्यमित्युक्तम् । एतदुक्तं भवति । अनेन न्यायेन सर्वत्र मत्वर्थीयप्रकृतिभिः कर्मधारयः स्यादिति । कदाचिद् ग्रहणं विषयविशेषनिर्देशार्थं न वक्तव्यं भवति । इदानीमन्यथा मत्वर्थीयोत्पत्तिमाह । एवं तर्हीति । भवतीति । एवंजातीयकं वस्त्वित्यर्थः । किन्तदित्याह । आचार्या इति । अथ वा पठिक्रिया भवतिक्रियायाः कर्त्री भवति । कार्याः शब्दा इति दर्शने लक्षणादेव शब्दानामर्थव्यवस्था ततोऽन्यपदार्थे बहुव्रीहिशासनात्तस्यैव तत्प्रत्यायनं न तु कर्मधारयस्य । तत्र सर्वाणि धनान्यस्येत्यर्थविवक्षायां पूर्वविप्रतिषेधेन कर्मधारयः क्रियमाणोऽन्यपदार्थं नाभिधत्तइति तदभिधानायायं मत्वर्थीय उत्पाद्यतइत्य-

बहुव्रीहिः । अस्तु । विभाषा कर्मधारयः । यदा न कर्मधारयस्तदा बहुव्रीहिर्भविष्यति । एवमपि यद्यत्र कदा चित्कर्मधारयो भवति । कर्मधारयप्रकृतिभिर्मत्वर्थीयैरभिधानं प्राप्नोति । सर्वश्चायमेवमर्थो यत्नः कर्मधारयप्रकृतिभिर्मत्वर्थीयैरभिधानं मा भूदिति । एवं तर्हि नेदं तस्य योगस्योदाहरणं विप्रतिषेधे परमिति । किं तर्हि । इष्टिरियं पठिता । समानाधिकरणसमासाद्बहुव्रीहिरिष्टः । कदा चित्कर्मधारयः सर्वधनाद्यर्थ इति । यदीष्टिः पठिता नार्थोनेन । इह हि सर्वे मनुष्या अल्पेनाल्पेन महतो महतोर्थानाकाङ्क्षन्ति । एकेन माषेण शतसहस्रम् । एकेन कुद्दालकेन खारीसहस्रम् । तत्र कर्मधारयप्रकृतिभिर्मत्वर्थीयैरभिधानमस्तु बहुव्रीहिणेति बहुव्रीहिणा भविष्यति । लघुत्वात् । कथं सर्वधनी सर्वबीजी सर्वकेशी नट इति । इ-

---

र्थः । विप्रतिषेधापनयनायाह । नैष युक्त इति । स्वपदार्थ इति । मध्यमध्यमवीराश्वेति स्वपदार्थमात्राश्रयेण विधानादन्यपदार्थानाश्रयणादिति भावः । इतरो विषयविशेषे बहुव्रीहिं साधयति । अस्त्विति । यथोक्तेन प्रकारेणान्तरङ्गत्वं कर्मधारयस्य भवत्वित्यर्थः । विभाषेति । नात्र महाविभाषा विवक्षिता तया हि पक्षे व्यपेक्षैव प्रतिपाद्यते नत्वेकार्थीभावे संज्ञाया भावाभावौ क्रियेते । तस्माद्विभाषा कर्मधारय इत्यस्यायमर्थो विकल्पितः कर्मधारयो विषयविभागेनावस्थानात् स्वपदार्थे ह्यसौ वर्तते नान्यपदार्थे । एतदुक्तं भवति । अनपेक्षितान्यपदार्थस्वपदार्थमात्रविवक्षायां भवतु कर्मधारयः पूर्वमेव त्वन्यपदार्थविवक्षायां वीरपुरुष इत्यादौ बहुव्रीहिः सिध्यति । एवमपीति । पूर्वमनपेक्षिते ऽन्यपदार्थे यदि कर्मधारयः क्रियते तदा पश्चादन्यपदार्थविवक्षायां वीरपुरुषवान् ग्राम इत्याद्यपि स्यादित्यर्थः । इष्टिरियमिति । वीरपुरुषादौ प्रथममेवान्यपदार्थविवक्षा कार्या सर्वधनीत्यादौ तु पश्चादिति विवक्षानियम इष्टसिद्ध्यै प्रतिपाद्यतइत्यर्थः । नार्थोनेनेति । न्यायसिद्धत्वादिति भावः । यदि कर्मधारयान्मत्वर्थीयः क्रियते तदा स्वपदार्थप्राधान्यमाश्रित्य कर्मधारयः कर्तव्यः तेषामेव पदार्थानामन्यत्र गुणीभावमाश्रित्य मत्वर्थीय उत्पाद्यतइति प्रतिपत्तिगौरवप्रसङ्गः । यदा पूर्वमेवान्यपदार्थविवक्षा तदा वर्तिपदार्थानां तत्र गुणभाव एवाश्रीयत इति प्र-

निप्रकरणे सर्वादेरिति वक्ष्यामि । तच्चावश्यं वक्तव्यं ठनो बाधनार्थम् । कथम् । गौरखरवदरण्यम् । गौरमृगवदरण्यम् । कृष्णसर्पवान् वल्मीकः । लोहितशालिमान् ग्रामः । अस्त्यत्र विशेषः । जात्यात्राभिसंबन्धः क्रियते । कृष्णसर्पो नाम सर्पजातिः सास्मिन् वल्मीकेऽस्ति । यदा ह्यन्तरेण जातिं तद्वताभिसंबन्धः क्रियते । कृष्णसर्पो वल्मीक इत्येव तदा भवति । पूर्वपदातिशये आतिशायिकाद् बहुव्रीहिः सूक्ष्मवस्त्रतराद्यर्थः * । पूर्वपदार्थातिशयविवक्षायामातिशायिकाद् बहुव्रीहिर्भवति विप्रतिषेधेन । किं प्रयोजनम् । सूक्ष्मवस्त्रतराद्यर्थः । आतिशायिकस्यावकाशः । पटुतरः । पटुतमः । बहुव्रीहेरवकाशः । चित्रगुः । शबलगुः । इहोभयं प्राप्नोति । सूक्ष्मवस्त्रतरः । तीक्ष्णशृङ्गतरः । बहुव्रीहिर्भवति विप्रतिषेधेन । नैष युक्तो विप्रतिषेधः । विप्रतिषेधे परमित्युच्यते पूर्वश्च बहुव्रीहिः पर आतिशायिकः । इष्टवाची परशब्दः । विप्रतिषेधे परं यदिष्टं तद्भवतीति । एवमप्ययुक्तः । अन्तरङ्ग आतिशायिकः । कान्तरङ्गता । ङ्याप्प्रातिपदिकादातिशायिकः । सुब-

तिपत्तिलाघवं भवति । अन्ये तु शब्दलाघवं मन्यन्ते बहुव्रीहिरन्यामपेक्षान्यपदार्थं प्रतिपादयति । कर्मधारयस्तु मत्वर्थीयसहित इति शब्दगौरवप्रसङ्गः । एतच्च शब्दगौरवं तथा प्रयोगदर्शनादत्रैव विषयआश्रीयतइति हृष्टवनस्पत्यादिषु न प्रसञ्जनीयम् । सर्वादेरिति । ततश्चात्र वचनाल्लाघवं नाश्रीयतइति कर्मधारये कृते इनिः कर्तव्य इत्यर्थः । ठनो बाधनार्थमिति । योपीष्टमारभते तेनापि कर्मधारयाट्ठन्बाधनार्थेनिरेवेति वक्तव्यमित्यर्थः ।जात्यात्रेति । जातिश्चाऽकृते कर्मधारये न प्रतीयते । यदा ह्वीति । विशिष्टगुणेन द्रव्येण तद्वत्तायां विवक्षितायामित्यर्थः । पूर्वपदातिशय इति । अतिशयेन सूक्ष्माणि वस्त्राण्यस्येत्यर्थविवक्षायामुभयप्रसङ्गे पूर्वं बहुव्रीहिरिष्यते ततो बहुव्रीहेः प्रत्ययः । भाष्यकारस्तु विप्रतिषेधं प्रत्यासत्त्या पूर्ववदुपन्यस्य सामर्थ्याश्रयेण दूषयित्वेष्टत्वं स्थाप-

न्तानां बहुव्रीहिः । आतिशायिकोपि नान्तरङ्गः । कथम् । समर्थात्तद्धित उत्पद्यते । सामर्थ्यं च सुबन्तेन । एवमप्यन्तरङ्गः । कथम् । स्वपदार्थे आतिशायिकः । अन्यपदार्थे बहुव्रीहिः । एवमपि नान्तरङ्गः । कथम् । स्पर्द्धायामातिशायिको भवति । न चान्तरेण प्रतियोगिनं स्पर्द्धा भवति । नैव वात्रातिशायिकः प्राप्नोति । किं कारणम् । असामर्थ्यात् । कथमसामर्थ्यम् । सापेक्षमसमर्थं भवतीति । यावता वस्त्राणि तद्वन्तमपेक्षन्ते । तद्वन्तं चापेक्ष्य वस्त्राणां वस्त्रैर्युगपत्स्पर्द्धा भवति । ननु चायमातिशायिक एवमात्मकः सत्यां व्यपेक्षायां विधीयते । सत्यमेवमात्मकः । यां च नान्तरेण व्यपेक्षामातिशायिकस्य प्रवृत्तिस्तस्यां सत्यां भवितव्यम् । कां च नान्तरेण व्यपेक्षामातिशायिकस्य प्रवृत्तिः । या हि प्रतियोगिनं प्रति व्यपेक्षा या हि तद्वन्तं प्रति न तस्यां भवितव्यम् । बहुव्रीहिरपि तर्हि न प्राप्नोति । किं कारणम् । असामर्थ्यादेव । कथमसामर्थ्यम् । सापेक्षमसमर्थं भवतीति । यावता वस्त्राणि वस्त्रान्तराण्यपेक्षन्ते तद्वता चाभिसंबन्धः । एवं तर्हि नेदं तस्य योगस्यो-

---

यिष्यति । ङ्याप्प्रातिपदिकादिति । ननु प्रकर्षे आतिशायिकः । प्रकर्षश्च समासार्थस्य भवति । ततश्च पदात्तेनोत्पत्तव्यम् । एवं तर्ह्यधिकारमात्रमाश्रित्यैवमुक्तम् । अत एवोच्यते समर्थादिति । सुबन्तेनेति । हेतौ तृतीया । सुबन्तेन पदेन प्रकर्षानुभवविषयं सामर्थ्यमर्थस्य नान्यथेत्यर्थः । आतिशायिकस्य प्रतियोगिवस्त्वन्तरापेक्षया बहुव्रीहिणा साम्यं प्रतिपाद्य सर्वथानुत्पत्तिं प्रतिपादयितुमाह । नैवेति । तद्वन्तमिति । वस्त्रस्वामिनमित्यर्थः । अस्यातिशयेन सूक्ष्माणि वस्त्राणीति तद्वतोपेक्षणात् । सत्यामिति । ततश्च यथा प्रतियोग्यपेक्षायां प्रत्ययो भवत्येवं तद्वदपेक्षायामपि कस्मान्न भवतीति भावः । वस्त्राणीति । अतिशयनानि वस्त्राण्यतिशय्यमानानि वस्त्राण्यपेक्षन्त इत्यर्थः । एवं सापेक्षत्वाद्द्वयोरपि निराकृतयोरर्थान्तरत्वमाह । एवन्तर्हीति । नार्थोनेनेति । इष्टया वि-

दाहरणं विप्रतिषेधे परमिति किं तर्हि इष्टिरियं पठिता । पूर्वपदातिशये आतिशायिकाद्ब बहुव्रीहिरिष्टः सूक्ष्मवस्त्रतराद्यर्थ इति । यदिष्टिरियं पठिता नार्थोनेन । कथं यैषा युक्तिरुक्ता वस्त्रान्तराणां च वस्त्रान्तरैर्युगपत्स्पर्द्धा तद्गता चाभिसंबन्ध इति । यदा ह्यन्तरेण वस्त्राणां वस्त्रान्तरैर्युगपत्स्पर्द्धां तद्गताभिसंबन्धः क्रियते । निष्प्रतिद्वन्द्वस्तदा बहुव्रीहिः । बहुव्रीहेरातिशायिकाः । न तर्हीदानीमिदं भवति सूक्ष्मतरवस्त्र इति । भवति यदान्तरेण तद्गन्तं वस्त्राणां वस्त्रान्तरैर्युगपत्स्पर्द्धा भवति निष्प्रतिद्वन्द्वस्तदातिशायिकः । कथं पुनरन्यस्य प्रकर्षेणान्यस्य प्रकर्षः स्यात् । नैवान्यस्य प्रकर्षेणान्यप्रकर्षेण भवितव्यम् । यथैवायं द्रव्येषु यतते वस्त्राणि मे स्युरिति । एवं गुणेष्वपि यतते सूक्ष्मतराणि मे स्युरिति । नात्रातिशायिकः प्राप्नोति । किं कारणम् । गुणवचनादित्युच्यते । न च समासो गुणवचनः । समासोपि गुणवचनः । कथम् ।

नाप्यस्यार्थस्य सिद्धत्वादिति भावः । यैषा युक्तिरुक्तेति । सा नाश्रीयत इत्यर्थः । कथं तर्ह्याश्रीयतइत्याह । यदा हीति । अन्यपदार्थमात्रविवक्षायां बहुव्रीहौ कृते पश्चादातिशायिकः क्रियते । अतिशयमात्रविवक्षायां तु प्रत्यये कृते पश्चाद्ब बहुव्रीहिस्ततश्च सूक्ष्मतरवस्त्र इत्यपि सिद्ध्यति । इष्टौ तु सत्यामेतन्न सिद्ध्येत् । यदुक्तं बहुव्रीहौ कृते पश्चादातिशायिकः क्रियतइति तत्राह । कथं पुनरिति । अतिशयेन सूक्ष्मवस्त्र इति बहुव्रीहेः प्रत्यये क्रियमाणे वस्त्रगतसौक्ष्म्यप्रकर्षे कथमन्यपदार्थप्रकर्षः स्यादित्यर्थः । अत्रोत्तरम् । नैवान्यस्येति । सर्वत्रैव यतः प्रत्ययो विधीयते तदर्थस्य स्वतः प्रकर्षाभावादन्यगत एव प्रकर्ष आश्रीयते । यथोक्तम् । द्रव्यस्याव्यपदेश्यस्य य उपादीयते गुणः । भेदको व्यपदेशाय तत्प्रकर्षोभिधीयते, इति ॥ एक एवासौ प्रकर्ष इत्यर्थः । यद्यप्यत्राश्रयान्तरवर्तिगुणप्रकर्षस्तथापि यत्र यथाभूतः संभवति तत्र तथाभूत आश्रीयते । गुणवचनादिति । नात्राजादी गुणवचनादेवेति बोद्धव्यं तरपोत्र प्रकृतत्वात् । तस्माद्ब गुणस्यैव प्रकर्षः संभवति न द्रव्यस्येत्याश्रित्यैतदुक्तम् । अजहत्स्वार्थेति । तत्र सूक्ष्मार्थस्य विद्यमा-

अजहत्स्वार्था वृत्तिरिति । अथ जहत्स्वार्थायां तु दोष एव । जहत्स्वार्थायां च न दोषः । भवति बहुव्रीहौ तद्गुणसंविज्ञानमपि । तद्यथा । शुक्लवाससमानय लोहितोष्णीषाः प्रचरन्तीति तद्गुण आनीयते तद्गुणाश्च प्रचरन्ति । उत्तरपदातिशये आतिशायिको बहुव्रीहेः बह्वाढ्यतराद्यर्थः * । उत्तरपदार्थातिशये आतिशायिको बहुव्रीहेर्भवति विप्रतिषेधेन । किं प्रयोजनम् । बह्वाढ्यतराद्यर्थः । बह्वाढ्यतरः । बहुसुकुमारतरः । कः पुनरत्र विशेषः । बहुव्रीहेर्वातिशायिकः स्याद् । आतिशायिकान्तेन वा बहुव्रीहिः । स्वरकपोर्विशेषः । यद्यत्रातिशायिकाद्बहुव्रीहिः स्यात् । बह्वाढ्यतर एवं स्वरः प्रसज्येत । बह्वाढ्यतर इति चेष्यते । बह्वाढ्यकतर इति च प्राप्नोति । बह्वाढ्यतरक इति चेष्यते । समानाधिकरणाधिकारे शाकपार्थिवादीनामुपसंख्यानमुत्तरपदलोपश्च* । समानाधिकरणाधिकारे शाकपार्थिवादीनामुपसंख्यानं कर्तव्यम् । उत्तरपदलोपश्च वक्तव्यः । शाकभोजी पार्थिवः शाकपार्थिवः । कुतपवासाः सौश्रुतः कुतपसौश्रुतः । अजापत्यस्तौल्वलिरजातौल्वलिः । यष्टिप्रधानो मौद्गल्यः यष्टिमौद्गल्यः ॥

चतुष्पादो गर्भिण्या ॥७३॥ चतुष्पाज्जातिरिति वक्तव्य-

नत्वात् प्रकर्षसंभवः । बह्वाढ्यतर इति । यदात्र बहुव्रीहिं कृत्वा आतिशायिकः क्रियते तदा बहोर्नञ्वदुत्तरपदभूम्नीत्यन्तोदात्तत्वमाढ्यशब्दाकारस्य स्याद्, रेफाकारस्य चेष्यते । अयमर्थो न्यायसिद्धो यदि समासात् प्रकर्षप्रत्यय उत्पद्यते तदा किं बहुत्वगुणाश्रयः प्रकर्ष उत आढ्यत्वाश्रयः प्रत्ययोत्पत्तिनिमित्तमिति संदेहः स्यात् । तस्मात् पूर्वं प्रकर्षस्य विवक्षा पश्चादन्यपदार्थस्य । शाकभोजीति । शाकभोजित्वात्तत्साहचर्यात्तद्व्यपदेशान्नार्थं उत्तरपदलोपेनेत्याहुः । चतुष्पा । चतुष्पाज्जातिरिति । केचिज्जातिग्रहणमनुवर्त्यमित्याहुः । अन्ये त्वाहुः । शब्दा-

म् । इह मा भूत् । कालाक्षी गर्भिणी । स्वस्तिमती गर्भिणी ॥ मयूरव्यंसकादयश्च ॥७२॥ किमर्थश्चकारः । एवकारार्थः । मयूरव्यंसकादय एव । क्व मा भूत् । परमो मयूरव्यंसक इति ॥ ॥ इति श्रीमहाभाष्ये द्वितीयस्याध्यायस्य प्रथमे पादे तृतीयमाह्निकम् ॥ पादश्च समाप्तः॥

अर्द्धं नपुंसकम् ॥२॥ इह कस्मान्न भवति ग्रामार्द्धो नगरार्द्ध इति । अर्द्धशब्दस्येदं नपुंसकलिङ्गस्य ग्रहणं पुल्लिङ्गश्चात्रार्द्धशब्दः । क्व पुनरयं नपुंसकलिङ्गः । क्व पुल्लिङ्गः । समप्रविभागे नपुंसकलिङ्गः । अवयववाची पुल्लिङ्गः । इह कस्मान्न भवति अर्द्धं पिप्पलीनामिति । न वा भवत्यर्द्धपिप्पल्य इति । भवति यदा खण्डसमुच्चयः । अर्द्धपिप्पली चार्द्धपिप्पली चार्द्धपिप्पल्य इति । यदा त्वेतद्वाक्यं भवति अर्द्धं पिप्पलीनामिति तदा न भवितव्यम् । तदा कस्मान्न भवति । एकाधिकरणइति

न्तरसन्निधिनिरपेक्षा ये चतुष्पाज्जातिवचनास्त एवान्तरङ्गत्वाद् गृह्यन्ते न तु कालाक्ष्यादयो यौगिकाः शब्दान्तरसन्निधानाच्चतुष्पाज्जातिविषयाः । मयूर । मयूर इव व्यंसको धूर्तः छात्र इव व्यंसकः काम्बोज इव मुण्ड इत्युपमानसमासापवादोऽयं समासः प्रतिपदविहितोपमानसमासविषयपूर्वपदप्रकृतिस्वरबाधनार्थं इत्याहुः ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्त्रकैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादे तृतीयमाह्निकम् ॥ पादश्च समाप्तः ॥

अर्द्धम् । नपुंसकस्याव्यवस्थितत्वात् कृते च समासे पूर्वपदार्थस्य लिङ्गविशेषानवधारणात् कृतमपि नपुंसकग्रहणमकृतसममिति मत्वा पृच्छति । इहेति । क्व पुनरिति । नपुंसकत्वावधारणहेतोरर्थं प्रश्नः । अवयववाची पुल्लिङ्ग इति । नियमेन नपुंसकलिङ्गो भवतीत्येवं परमेतद् अवयववाचीत्वभिधेयवशाद् सर्वलिङ्गस्तथा च प्रयोगो दृश्यते । अपूपार्द्धं मया भक्षितं दन्तार्द्धमास्यात् पतितमिति । तदत्र नपुंसकग्रहणाद् यस्मिन्नर्थविशेषे नियमेन नपुंसकत्वं तदर्थवृत्तिरेवार्द्धशब्द आश्रीयते तत्रैवार्थे नपुंसकत्वस्याव्यभिचारात्। अर्द्धमिति निर्देशादेव नपुंसकत्वे लब्धे नपुंसकग्रहणं ज्ञापकं निर्देशेषु लिङ्गाविवक्षायाः । यदा त्वेतदिति । अर्थश्चात्र भिद्यत एव । समासे च कृते अर्द्धपिप्पलीत्येव स्यात् पूर्व-

वर्तते । न तर्हीदानीमिदं भवति अर्द्धराशिरिति । भवत्येकमेवेदमधिकरणं योसौ राशिर्नाम ॥ द्वितीयतृतीयचतुर्थतुर्याण्यन्यतरस्याम् ॥ ३॥ अन्यतरस्यांग्रहणं किमर्थम् । अन्यतरस्यां समासो यथा स्यात् समासेन मुक्ते वाक्यमपि यथा स्याद् द्वितीयं भिक्षाया इति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । प्रकृता महाविभाषा तया वाक्यमपि भविष्यति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । एकदेशिसमासेन मुक्ते षष्ठीसमासो यथा स्याद् भिक्षाद्वितीयमिति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । अयमपि विभाषाषष्ठीसमासोपि । तावुभौ वचनाद्भविष्यतः । अत उत्तरं पठति । द्वितीयादीनां विभाषाप्रकरणे विभाषा वचनं ज्ञापकमवयवविधाने सामान्यविधानाभावस्य *। द्वितीयादीनां विभाषाप्रकरणे विभाषावचनं क्रियते । ज्ञापनार्थम् । किं ज्ञाप्यते । एतज्ज्ञापयत्याचार्यः अवयवविधौ सामान्यविधिर्न भवतीति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । भिनत्ति छिनत्तीति श्नमि कृते शप्न भ-

पदार्थस्य प्राधान्यात्तस्य चैकत्वात् । अर्द्धराशिरिति । राशेरवयवव्यतिरेकेणासत्त्वादवयवानां च बहुत्वादेकत्वाभावं मन्यते । एकमेवेति । शब्दादेकस्यैवार्थस्य तिरोहितभेदस्यावगमादिति भावः । द्वितीया अन्यतरस्यांग्रहणस्य पक्षे षष्ठीसमासप्राप्तये कृतस्य ज्ञापकत्वं नान्तरीयकतया प्रतिपादयितुं पूर्वपक्षोपन्यासः । यद्यपि पारे इत्यत्रायमर्थो ज्ञापितस्तथापीह स्मरणाय पुनर्ज्ञाप्यते । अवयवविधानइति । सामान्याश्रयसमूहापेक्षया प्रतिनियतो विशेष एकदेशो भवतीति विशेषविषयं विधानमवयवविधानशब्देनोक्तम् । किमेतस्येति । न्यायादेव विशेषविधिः सामान्यविधेर्बाधक इति मत्वा पृच्छति । भिनत्तीति । विरोधादेकफलत्वाच्च बाध्यबाधकभावः । इह तु भिन्नदेशत्वाद्विरोधाभावो विकरणानां चानर्थक्यादेकफलत्वाभावः । वार्तिककारस्य मतेनेदमुक्तम् । स हि विरोधाभावे बाध्यबाधकभावं नेच्छति । तथा चाह । असिद्धबहुजकस्तु नानादेशत्वादुत्सर्गाप्रतिषेध इति । भाष्यकारस्तु विनापि विरोधेन सामान्यविशेषविध्योर्बाध्यबाधकभावमभ्युपगच्छति । अर्थाभिधाने साहाय्यकप्रतिपत्तौ एकफलताप्यनयोर-

वतीति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । शबादेशाः श्यन्नादयः करिष्यन्ते । तर्त्तर्हि शपो ग्रहणं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । प्रकृतमनुवर्तते । क्व प्रकृतम् । कर्तरि शबिति । तद्वै प्रथमानिर्दिष्टं षष्ठीनिर्दिष्टेन चेहार्थः । रुधादिभ्य इत्येषा पञ्चमी शबिति प्रथमायाः षष्ठीं प्रकल्पयिष्यति तस्मादित्युत्तरस्येति । प्रत्ययविधिरयम् । न च प्रत्ययविधौ पञ्चम्यः प्रकल्पिका भवन्ति । नायं प्रत्ययविधिः । विहितः प्रत्ययः प्रकृत एवानुवर्तते । एवं तर्हि ज्ञापयत्याचार्यः यत्रोत्सर्गापवादं विभाषा तत्रापवादेन मुक्ते उत्सर्गो न भवतीति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । दिक्पूर्वपदान् ङीप् प्राङ्मुखी । प्राङ्मुखा प्रत्यङ्मुखी । प्रत्यङ्मुखा । ङीपा मुक्ते ङीष् न भवति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । वक्ष्यत्येतद् दिक्पूर्वपदान्ङीषोनुदात्तत्वं ङीब्विधाने ऽन्यत्रापि ङीष्विषयाद् ङीप्प्रसङ्ग इति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । अर्द्धपिप्पली । अर्द्धकोशातकी एकदेशिसमासेन मुक्ते षष्ठीसमासो न भवति । उन्मत्तगङ्गं लोहितगङ्गम् । अव्ययीभावेन मुक्ते बहुव्रीहिर्न भवति । दाक्षिः । प्लाक्षिः । इञा मुक्ते ऽण् न भवति । यद्येतज् ज्ञाप्यते उपगोरपत्यमौपगवः । तद्धितेन मुक्ते उपग्वपत्यमिति न सिद्ध्यति अस्त्यत्र विशेषः । द्वे ह्यत्र विभाषे । दैवयज्ञिशौचिवृक्षिसात्यमुग्रिकाण्ठेविद्धिभ्यो ऽन्यतरस्याम् । समर्थानां प्रथमा-

---

स्ति । प्राङ्मुखीति । अस्वाङ्गपूर्वपदाद्वेत्यतो ङीष् ङीब्विधौ वेत्यनुवृत्तिः । नैतदस्तीति । वार्तिककारस्य मतमाश्रित्य प्रयोजनप्रत्याख्यानम् । यद्यपूर्वो ङीब्विधीयेत तदा प्रागुल्फा प्रत्यग्जघनेत्यादावपि स्याद् ङीष एव त्वनुदात्तत्वविधाने ङीषोत्र प्रतिषिद्धत्वाद्दोषाभावस्तदेवं नित्ये स्वरमात्रविधाने नास्ति सा-

द्वेति च । तत्रैकया वृत्तिर्विभाषा । अपरया वृत्तिविषये विभाषापवादः । क्रियमाणेपि वै अन्यतरस्यांग्रहणे षष्ठीसमासो न प्राप्नोति । किं कारणम् । पूरणेनेति प्रतिषेधात् । नैतत्पूरणान्तम् । अना एतत्पर्यवपन्नम् । एतदपि पूरणान्तमेव । कथम् । पूरणं नामार्थस्तमाह तीयशब्दः । अतः पूरणम् । योसौ पूरणान्तात्स्वार्थे भागे अन् सोपि पूरणमेव । एवं तर्ह्यन्यतरस्यांग्रहणसामर्थ्यात्षष्ठीसमासो भविष्यति ॥ प्राप्तापन्ने च द्वितीयया ॥४॥ किमर्थश्चकारः । अनुकर्षणार्थः । किमनुकृष्यते । अन्यतरस्यामित्येतदनुकृष्यते । किं प्रयोजनम् । अन्यतरस्यां समासो यथा स्यात् । समासेन मुक्ते वाक्यमपि यथा स्यात् । जीविकां प्राप्त इति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । प्रकृता महाविभाषा तया वाक्यमपि भविष्यति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । द्वितीयासमासोपि यथा स्याद् जीविकाप्राप्त इति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । अयमप्युच्यते द्वितीयासमासोपि तदुभयं वचनाद्भविष्यति । एवं तर्हि नायमनुकर्षणार्थश्चकारः । किं तर्ह्यत्वमनेन विधीयते । प्राप्तापन्ने द्वितीयान्तेन स-

---

मान्यविशेषविहितत्वम् । वृत्तिविषय इति । एकार्थीभावविषय इत्यर्थः । नैतदिति । पूरणगुणेत्यत्र पूरणाधिकारविहितप्रत्ययान्तग्रहणादिति भावः । अनैतदिति । पूरणाद्भागे तीयादन्निति स्वार्थिकेनानाव्यवहितमित्यर्थः । एतदपीति । पूरणगुणसुहितार्थेत्यत्रार्थशब्दस्य प्रत्येकं संबन्धात् पूरणार्थग्रहणन्न तु तदधिकारविहितप्रत्ययग्रहणमित्यर्थः । प्राप्ता । अत्वं च भवतीति । चकारेण समुच्चयार्थेनाकारप्रश्लेषोनुमीयते सौत्रत्वाच्च निर्देशस्य प्रकृतिभावः प्रगृह्याश्रयो न भवति । यद्वा समाहारद्वन्द्वे कृते विषयसप्तम्यकारादेशापेक्षा क्रियते सुबिति चानुवर्तनात् प्राप्तापन्नयोरेव सन्निधानात् उपसर्जनसंज्ञा भवति । सूत्रारम्भसामर्थ्याद्वा । प्राप्ता जीविकामिति । लिङ्गविशिष्टपरिभाषया प्राप्ताशब्दस्य समासः । कालाः । इह वृत्तिवाक्ययोः समानार्थत्वं न्याय्यं मासी जातस्येति वा-

मस्येते अत्वं च भवति प्राप्तापन्नयोरिति । प्राप्ता जीविकां प्राप्तजीविका । आपन्ना जीविकामापन्नजीविका ॥ कालाः परिमाणिना ॥५॥ किंप्रधानोयं समासः । उत्तरपदार्थप्रधानः । यद्युत्तरपदार्थप्रधानः सधर्मणानेनान्यैरुत्तरपदार्थप्रधानैर्भवितव्यम् । अन्येषु चोत्तरपदार्थप्रधानेषु यैवासावन्तर्वर्तिनी विभक्तिस्तस्याः समासेपि श्रवणं भवति । तद्यथा । राज्ञः पुरुषो राजपुरुष इति । इह पुनर्वाक्ये षष्ठी । समासे प्रथमा । केनैतदेवं भवति । योसौ मासजातयोरभिसंबन्धः समासे स निवर्तते । अभिहितः सोर्थोन्तर्भूतः प्रातिपदिकार्थः संपन्नः तत्र प्रातिपदिकार्थे प्रथमेति प्रथमा भविष्यति । न तर्हीदानीमिदं भवति मासजातस्येति । भवति बाह्यमर्थमभिसमीक्ष्य षष्ठी । कालस्य येन समासस्तस्यापरिमाणित्वादनिर्देशः * । कालस्य येन समासः सोपरिमा-

क्ये जातस्य विशेषणत्वादप्राधान्यं समासे तु मासजातो दृश्यतामित्यादौ जातस्यैव कार्यसंबन्धावगमात् प्राधान्यमन्योत्तरपदार्थप्रधानवैधर्म्यं च लक्ष्यतइति मत्वा पृच्छति । किंप्रधान इति । योसाविति । षष्ठीनिवृत्तौ न्यायकथनं संबन्धस्य चान्तर्भावादनुद्भव एव निवृत्तिः । अभिहित इति । प्रथमोत्पत्तिनिमित्तकथनमनुद्भूतोपि संबन्धो गुणभावेन समासाभिधेयत्वादभिहित इत्युच्यते । तत्राभिहितोपि कश्चिन्नान्तर्भवति यथा राज्ञः पुरुष इत्यत्र वाक्ये षष्ठ्या संबन्धोभिधीयते न तु क्व चिदन्तर्भावमुपयाति । राजसखादौ बहुव्रीह्यर्थस्यान्तर्भावो ऽस्ति न त्वभिधानमित्युभयोपादानम् । इह परिमाणं जातस्य प्रतिपादयितुं वाक्ये परिमाणिन एव षष्ठी कर्तव्या मासो जातस्येति । मासस्य जात इति ह्यभिधीयमाने विवक्षितोर्थो न प्रतीयते । तत्र यथा चित्रा गावोस्येति वाक्ये यद्यपि गवां प्राधान्यं तथापि चित्रगुरिति वृत्तावप्राधान्यमेव तथेहापि वृत्तिवाक्ययोः परिमाणिनः प्राधान्याप्राधान्ये शब्दशक्तिस्वाभाव्याद्भवतः । भवति बाह्यमिति । परिमाणपरिमाणिसंबन्ध एव समासेन्तर्भूतो न तु बाह्यसंबन्धापेक्षो मासजातस्य वस्त्रमित्यादिरपि संबन्ध इत्यर्थः । नहि जातस्येति । तस्य हि दिष्ट्यादिः परिमाणं न तु मासः नापि तत्सत्तायामासः परिमाणं सत्ताया नि-

णी । तस्यापरिमाणित्वादनिर्देशः । अगमको निर्देशः अनिर्देशः । नहि जातस्य मासः परिमाणम् । कस्य तर्हि त्रिंशद्रात्रस्य । तद्यथा । द्रोणो बदराणां देवदत्तस्येति । न देवदत्तस्य द्रोणः परिमाणम् । कस्य तर्हि बदराणाम् । सिद्धं तु कालपरिमाणं यस्य स कालस्तेन *। सिद्धमेतत् । कथम् । कालपरिमाणं यस्य स कालस्तेन समस्यतइति वक्तव्यम् । सिध्यति । सूत्रं तर्हि भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तं कालस्य येन समासस्तस्यापरिमाणित्वादनिर्देश इति । कं पुनर्भवान्कालं मत्वाह कालस्य येन समासस्तस्यापरिमाणित्वादनिर्देश इति । येन मूर्तीनामुपचयाश्चापचयाश्च लक्ष्यन्ते तं कालमित्याहुः । तस्यैव कया चित्क्रियया युक्तस्याहरिति च भवति रात्रिरिति च । कया क्रियया । आदित्यगत्या । तयैवासकृदावृत्तया मास इ-

---

त्यत्वान्नापि जन्मक्रियायास्तस्या एकक्षणभावित्वान्मासेन संबन्धासंभवात् । त्रिंशद्रात्रस्येति । ननु त्रिंशद्रात्र एव मासो नापर इति भेदाभावादयुक्तमेतत् । नैष दोषः । कालो जातस्य मासेन परिच्छिद्यते । तथा हि । कियान् कालोस्य जातस्येति प्रश्ने मास इत्यादि प्रतिवचनं स च परिच्छिद्यमानस्त्रिंशद्रात्रात्मक एव संपद्यतइत्यभिप्रायेणैतदुक्तम् । एतदेव दृष्टान्तेन दर्शयति । तद्यथेति । सिद्धं त्विति । कालशब्देन कालसामान्यमुच्यते यस्य जातादेः संबन्धिनः कालसामान्यस्य परिमाणं मासादिस्तेन स कालो मासादिः समस्यते । अथ वा कालशब्देन मासादिः कालविशेष उच्यते स कालः परिमाणं यस्य कालसामान्यस्य तद्यस्य संबन्धित्वेन स कालो मासादिः समस्यतइत्यर्थः । कं पुनरिति । यदि नित्य एको विभुः कालस्तदा तस्य भेदाभावात् परिच्छेदकत्वासंभवः । अथोपाधिभेदात्तस्य भेदस्तदा तद्भेदभिन्नस्य जातं प्रत्यपि परिच्छेदकत्वमस्त्येव । येन मूर्तीनामिति । तरुतृणलताप्रभृतीनां कदाचिदुपचयोन्यदा त्वपचयः स प्रत्ययान्तराविशेषेपि यत्कृतः स काल इत्यर्थः । यद्येवं तस्यैकत्वात् कथमहरादिविभाग इत्याह । तस्यैवेति । परोपाधिक एव सर्वस्य भेदः । तथा चोक्तं हरिणा कालसमुद्देशे । तस्यात्मा बहुधा भिन्नो भेदैर्धर्मान्तराश्रयैः । न हि भिन्नमभिन्नं वा वस्तु किंचन विद्यते ॥ १ ॥ नैको न चाप्यनेकोस्ति न शुक्लो

ति भवति । संवत्सर इति च भवति । यद्येवं भवति जातस्य मासः परिमाणम् । एकवचनद्विगोश्चोपसंख्यानम् । एकवचनान्तानामिति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । मासौ जातस्य मासा जातस्येति । द्विगोश्चेति वक्तव्यम् । इहापि यथा स्यात् । द्विमासजातस्त्रिमासजातः । उक्तं वा । किमुक्तम् । एकवचने तावदुक्तम् । अनभिधानादिति । द्विगोः किमुक्तम् । उत्तरपदेन परिमाणिना द्विगोः समासवचनमिति । कालाः परि ॥ नञ् ॥६॥ किंप्रधानोयं समासः । उत्तरपदार्थप्रधानः । यद्युत्तरपदार्थप्रधानः अब्राह्मणमानयेत्युक्ते ब्राह्मण-

---

नापि चासितः । द्रव्यात्मा स तु संसर्गादेवं रूपः प्रकाशते ॥ २ ॥ संसर्गिणान्तु ये भेदा विशेषास्तस्य ते मताः । संभिन्नस्तैर्व्यवस्थानां कालो भेदाय कल्पते॥३॥ इति । कया क्रिययेति । क्रियाया एकत्वात्तस्या अपि भेदकत्वं नास्तीति प्रश्नः । आदित्यगत्येति । आदित्यादिसाधनभेदाद् भिन्नेव क्रिया । आख्यातेन तु सा निवृत्तभेदोच्यते शब्दशक्तिस्वाभाव्यान्न तु तस्या भेदो नास्ति । यद्येवमिति । जातस्य जननक्रियावधिर्मासेन परिच्छिद्यते । न च मासव्यतिरिक्तः कश्चित् त्रिंशद्रात्रोस्ति यस्य मासः परिमाणं स्यात् । न च कालसामान्यं परिच्छेद्यं काल एव हि संसर्गिभेदावाप्तमासादिभेदव्यवहारः क्रियायाः परिमाणं न वस्त्वन्तरस्य । अनभिधानादिति । समासे द्वित्वादेरनवगमात् । एकत्वं त्वत्र प्रातिपदिकार्थस्य तथाभूतत्वात् प्रतीयते वस्त्वन्तरानपेक्षत्वाच्च । द्वित्वादिका तु संख्या वस्त्वन्तरापेक्षत्वाद् बहिरङ्गा । तदुक्तं हरिणा । शौर्पिके मासजाते च परिमाणं स्वभावतः । उपाधिभूतमाश्रित्य संख्याभेदेन वर्ततइति उत्तरपदेनेति । तद्धितार्थेत्यत्रेदमुक्तं तदेव शिष्यानुग्रहाय स्मारितम् । नञ् । इहाब्राह्मणादिना क्षत्रियादेरभिधानं लोके दृश्यते तत्र प्रक्रियागतगुणदोषनिरूपणाय प्रश्नः । किंप्रधान इति । त्रयश्चात्र पक्षाः । अन्यपदपूर्वपदोत्तरपदार्थप्राधान्यलक्षणाः संभवन्ति । यदा जातौ ब्राह्मणशब्दो वर्तते अविद्यमानं ब्राह्मण्यं यस्य सोऽब्राह्मणः क्षत्रियादिस्तदान्यपदार्थः प्रधानः । यदा त्वसत्त्वसामान्यवृत्तिर्नञ् ब्राह्मणादिभिर्विशेष्यते ब्राह्मणत्वेनासन् अन्यथा तु सन्नर्थः क्षत्रियादिरब्राह्मणशब्देनोच्यते तदा पूर्वपदार्थः प्रधानः । यदा तु दुरुपदेशान्मिथ्याज्ञानाद्वा ब्राह्मणशब्दः क्षत्रिये प्रयुज्यते ब्राह्मणपदार्थनिवृत्तिश्च स्वाभाविकी नञा द्योत्यते तदोत्तरपदार्थप्रधानः । यद्यपि इहार्थो न निर्दिष्टस्तथाप्यभिधानश-

मात्रस्यानयनं प्राप्नोति । अन्यपदार्थप्रधानस्तर्हि भविष्यति । यदि अन्यपदार्थप्रधानः अवर्षा हेमन्त इति हेमन्तस्य यल्लिङ्गं वचनं च तत्समासस्यापि प्राप्नोति । पूर्वपदार्थप्रधानस्तर्हि भविष्यति । यदि पूर्वपदार्थप्रधानः अव्ययसंज्ञा प्राप्नोति । अव्ययं ह्यस्य पूर्वपदमिति । नैष दोषः । पाठेनाव्ययसंज्ञा क्रियते । न च नञ्समासस्तत्र पठ्यते । यद्यपि नञ्समासो न तत्र पठ्यते नञ् तु पठ्यते । पाठेनाव्ययसंज्ञायां सत्यामभिधेयवल्लिङ्गवचनानि भवन्ति । यश्चेहार्थोऽभिधीयते न तस्य लिङ्गसंख्याभ्यां योगोऽस्ति । नेदं वाचनिकमलिङ्गता असंख्यता वा । किं तर्हि । स्वाभाविकमेतत् । तद्यथा । समानमीहमानानां चाधीयानानां च केचिदर्थैर्युज्यन्ते । अपरे न । न चेदानीं कश्चिदर्थवानिति कृत्वा सर्वैरर्थवद्भिः शक्यं भवितुम् । कश्चिद्वानर्थक इति सर्वैरनर्थकैस्तत्र किमस्माभिः शक्यं कर्तुम् ।

क्तिस्वाभाव्याल्लभ्यते । द्वन्द्ववत् स्वतन्त्रपदार्थद्वयानवगमादुभयपदार्थप्राधान्यं नाशङ्कितम् । एवं पक्षत्रयसंभवेऽप्रतिविधेयपक्षमाश्रयितुमाह । उत्तरपदार्थप्रधान इति । ब्राह्मणमात्रस्येति । इहानियतगुणस्य गुणविशेषप्रतिपादनाय विशेषणं प्रवर्तते न तदुपघाताय । यदि च नञा ब्राह्मणपदार्थः प्रतिषिध्यते तदा सर्वात्मना तदर्थस्याभावात् कथं प्राधान्यं स्यात् । तस्मात् तद्गतविशेषावचनान्नञनर्थक एवेति ब्राह्मणाब्राह्मणशब्दयोः पर्यायता प्रसज्येत । अन्वाख्यानाद्धि साधुत्वमेवंभूतस्यार्थवदनर्थकावयवस्य समासस्य स्यात् । अवर्षा इति । न चात्र परवल्लिङ्गतास्ति । यस्माद्ग्रासभेदेन द्वन्द्वैकदेशिसमासयोरेव सोक्ता । वचनदोषस्तु यथान्यासेऽप्यपरिहार्य्य एव । किञ्च नञ्समासस्यान्यपदार्थप्रधानत्व आश्रीयमाणेऽपवादत्वादनेन बहुव्रीहेर्बाधनादब्राह्मणको देश इत्यादि न सिध्यति । असः असर्वस्मायिति चोत्तरपदार्थस्योपसर्जनत्वात्त्यदादिसर्वनामकार्यप्रसङ्गः । सर्वादीनि सर्वनामानीत्यत्र संज्ञोपसर्जनस्य प्रतिषेधाभिधानात् । अव्ययसंज्ञेति । अलिङ्गमसंख्यमव्ययमित्यर्थाश्रयेणाव्ययसंज्ञाविधानादिति भावः । पक्षान्तराश्रयेणापि परिहारा भवन्तीति पाठमाश्रित्याह । नैष दोष इति । पाठेनापीति । पाठाभावात्समासस्य मा भूदव्ययसंज्ञा लिङ्गसंख्यायोगस्तु नञर्थ-

यन्नञः प्राक् समासाल्लिङ्गसंख्याभ्यां योगो नास्ति । समासे च भवति । स्वाभाविकमेतत् । अथ वा आश्रयतो लिङ्गवचनानि भविष्यन्ति । गुणवचनानां हि शब्दानामाश्रयतो लिङ्गवचनानि भवन्ति । तद्यथा । शुक्लं वस्त्रम् । शुक्ला शाटी । शुक्लः कम्बलः । शुक्लौ कम्बलौ । शुक्लाः कम्बला इति । यदसौ द्रव्यं श्रितो भवति गुणस्तस्य यल्लिङ्गं वचनं च तद् गुणस्यापि भवति । एवमिहापि यदसौ द्रव्यं श्रितो भवति समासस्तस्य यल्लिङ्गं वचनं च तत्समासस्यापि भविष्यति । अथ वा पुनरस्तु उत्तरपदार्थप्रधानः । ननु चोक्तमब्राह्मणमानयेत्युक्ते ऽब्राह्मणमात्रस्यानयनं प्राप्नोतीति । नैष दोषः । इदं तावदयं प्रष्टव्यः । यथेह राजपुरुषमानयेत्युक्ते पुरुषमात्रस्यानयनं कस्मान्न भवति । अस्त्यत्र विशेषः । राजा विशेषकः प्रयुज्यते तेन एवंविशिष्टस्यानयनं भवति । इहापि तर्हि नञ्विशेषकः प्रयुज्यते । तेन नञ्विशिष्टस्यानयनं भविष्यति । कः पुनरसौ

प्रधानत्वान्न प्राप्नोतीत्यर्थः । नेदं वाचनिकमिति । वचनं प्रयोजनमस्येति वाचनिकम् । एतदुक्तं भवति । शब्दशक्तिस्वाभाव्यादसत्त्वरूपमर्थं वाक्ये नञाह समासे तु सत्त्वरूपम् । कैश्चिदर्थैरिति । धर्माधर्मवशात् । अथ वेति । ब्राह्मणाभावस्य गुणत्वात् तदुपरक्तद्रव्याभिधायित्वाच्च समासस्य क्षत्रियाद्याश्रयगते लिङ्गसंख्ये भविष्यत इत्यर्थः । पूर्वत्र स्वाभाविकदर्शने साक्षादेव लिङ्गसंख्यायोगः । इह त्वाश्रयद्वारक इति विशेषः । समास इति । समासार्थ इत्यर्थः । अत्रापि पक्षे दोषः । यदि तावत् स्वाभाविकदर्शनमाश्रीयते तदानेनापवादत्वादव्ययीभावस्य बाधनप्रसङ्गादमक्षिकमित्यादि न सिध्यति । तस्य तु निर्मक्षिकमित्यादिरवकाशः । असर्वस्मायस इत्यादौ च पूर्ववत् स्मायाद्यसिद्धिः स्यात् । आश्रयद्वारकलिङ्गसंख्याभ्युपगमेप्यवर्षाहेमन्तोनर्थः सूचीत्यादौ हेमन्तादाश्रयगतलिङ्गसंख्याप्रसङ्ग इत्यालोच्याह । अथ वेति । एतत्तदोः सुलोप इत्यत्रानसमासग्रहणं लिङ्गमुत्तरपदार्थप्रधानत्वस्य । अन्यथैतत्तदोरर्थद्वारेण संबन्धिनः सुशब्दस्य लोपो विधीयमानो नेषो ददात्यसो ददातीत्यत्र कथं प्राप्नुयात् । नञ्विशिष्टस्येति । आरोपितब्राह्मण्यस्य क्षत्रियादेरित्यर्थः । कः पुनरसाविति । भावाभाव-

निवृत्तपदार्थकः । यदा पुनरस्यार्थो निवर्तते । किं स्वाभाविकी निवृत्तिराहो स्विद्वाचनिकी । किं चातः । यदि स्वाभाविकी । किं नञ् प्रयुज्यमानः करोति । अथ वा चनिकी । तद्वक्तव्यम् । नञ् प्रयुज्यमानः पदार्थं निवर्तयतीति । एवं तर्हि स्वाभाविकी निवृत्तिः । ननु चोक्तम् । किं नञ् प्रयुज्यमानः करोतीति । नञ् प्रयुज्यमानः पदार्थं निवर्तयति । कथम् । कीलप्रतिकीलवत् । तद्यथा । कील आहन्यमानः प्रतिकीलं निर्हन्ति । यद्येतन्नञो माहात्म्यं स्याद् न जातु चिद्राजानो हस्त्यश्वं बिभृयुः । नेत्येव राजानो ब्रूयुः । एवं तर्हि

योर्विरोधाद् नञ् विशिष्टो ब्राह्मणार्थो नोपपद्यतइति भावः । निवृत्तिपदार्थक इति । निवृत्तः पदार्थो मुख्यं ब्राह्मण्यं यस्मिन् स क्षत्रियादिरर्थः । सादृश्यादिनाध्यारोपितब्राह्मण्यो नञ्द्योतिततदवस्थ इत्यर्थः । इदानीं नञो वाचकत्वद्योतकत्वपरीक्षणायाह । यदा पुनरिति । किं स्वयं निवृत्तस्य ब्राह्मणपदार्थस्य नञा निवृत्तिर्द्योत्यते । अथ स्थितस्यैव नञा निवृत्तिः क्रियते मन्त्रेणेव विषादिसामर्थ्यस्येति प्रश्नः । किं नञिति। ब्राह्मणशब्द एवाराच्छब्द इव दूरमदूरं च विद्यमानब्राह्मण्यमविद्यमानब्राह्मण्यं च क्षत्रियादिकं वक्ष्यतीति नास्ति नञो व्यापार इत्यर्थः । अथेति । नञः पदार्थनिवृत्तौ सामर्थ्यस्याप्रसिद्धत्वादपूर्वमेतद्वक्तव्यमिति सोत्प्रासमुपहसति । नञ्प्रयुज्यमान इति । ननु स्वाभाविकनिवृत्तिदर्शने कथं पदार्थं नञ् निवर्तयेद् वाचनिकनिवृत्तिदर्शने ह्येतदुच्यते वक्तुम् । एवं तर्हि पदार्थप्रत्यय एवोपचारात् पदार्थशब्देनोच्यते यथा सिंहमध्यापयेदिति सिंहशब्देन माणवक इत्यदोषः । अयमत्रार्थः । केवलो ब्राह्मणशब्दः प्रयुज्यमानः प्रसिद्धिवशात् मुख्य एव ब्राह्मणार्थे प्रत्ययमादधाति नञ्प्रयोगे तु निवृत्तपदार्थकता ब्राह्मणशब्दस्य प्रतीयते । यथा प्रतिष्ठतइत्यत्र यद्यपि तिष्ठतिरेव गतिवचनस्तथापि तस्मिन् केवले प्रयुज्यमाने प्रस्थानं न गम्यतइति द्योतकत्वेन प्रशब्दोपेक्ष्यते तथेह नञ् । पदार्थशब्देन पदार्थप्रत्यय उपचारादुच्यते । कथं पुनः स्वहेतोरुत्पद्यमानः पदार्थप्रत्ययो नञा निवर्त्यतइत्याह । कीलप्रतिकीलवदिति । यथा महता कीलेन प्रतिकील उत्खन्यते । तथा क्षत्रिये सादृश्यादिनिमित्तोत्पन्नस्य ब्राह्मणप्रत्ययस्य नञ्प्रयोगे निवृत्तिरित्यर्थः । इतरो यथोक्तमभिप्रायमप्रतिपद्य पदार्थ एव नञा निवर्त्यतइति ज्ञात्वा पर्यनुयुङ्क्ते । यद्येतदिति । प्रतिपक्षनिवारणाय नञमेव प्रयुञ्जीरन् न तु तदर्थं हस्त्यश्वादि बिभृयुरित्यर्थः ।

स्वाभाविकी निवृत्तिः । ननु चोक्तं किं नञ् प्रयुज्यमानः करोतीति । नञ्निमित्ता तूपलब्धिः । तद्यथा । समन्धकारे द्रव्याणां समवस्थितानां प्रदीपनिमित्तं दर्शनं च तेषां प्रदीपो निवर्तको भवति । यदि पुनरयं निवृत्तपदार्थको ब्राह्मणशब्दः किमर्थं प्रयुज्यते । एवं यथा विज्ञायेत अस्य पदार्थो निवर्तते इति । नेत्युक्ते संदेहः स्यात् कस्य पदार्थो निवर्ततइति । तत्रासंदेहार्थो ब्राह्मणशब्दः प्रयुज्यते । एवं चैतत् । अथ वा सर्व एते शब्दा गुणसमुदायेषु वर्तन्ते ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यः शूद्र इति । तपः श्रुतं च योनिश्चेत्येतद् ब्राह्मणकारकम् । तपःश्रुताभ्यां यो हीनो जातिब्राह्मण एव सः ॥१॥ तथा गौरः शुच्याचारः पिङ्गलः कपिलकेश इत्येतानप्यभ्यन्तरान् ब्राह्मण्ये गुणान् कुर्वन्ति । समुदायेषु च वृत्ताः शब्दा अवयवेष्वपि वर्तन्ते । तद्यथा । पूर्वे प-

---

इदानीमभिप्रायं स्पष्टयितुमाह । एवं तर्हीति । नञ्निमित्तेति । क्षत्रियादौ सादृश्यनिमित्ताध्यारोपितं ब्राह्मण्यं न तु तात्त्विकमिति नञ्प्रयोगेण द्योत्यतइत्यर्थः । यदि पुनरिति । अर्थप्रत्यायनाय शब्दः प्रयुज्यते । स चेन्निवृत्तः किमर्थमसौ प्रयुज्यते । एवं यथेति । प्रतिषेधविषयप्रदर्शनाय बुद्ध्या ब्राह्मणार्थं निरूप्य तस्य क्षत्रियादौ मुख्यसत्ताविरहप्रतिपादनाय नञ्सहितो ब्राह्मणशब्दः प्रयुज्यतइत्यर्थः । सर्व इति । तत्र यस्यैव गुणस्य स्वाभाविकी निवृत्तिस्तस्यैवासौ नञा द्योत्यते । अवशिष्टानां तु गुणानामर्थात्सद्भावो गम्यते । गुणशब्देन चात्र धर्ममात्रं पराश्रयमुच्यते स्मृतिशास्त्राश्रयेण निदर्शनाय ब्राह्मणस्य गुणानाह । तप इति । तपश्चान्द्रायणादिकर्म श्रुतं वेदवेदाङ्गादीनामध्ययनम् । योनिर्ब्राह्मणाद् ब्राह्मण्यां जन्म । ब्राह्मणकारकमिति । शेषषष्ठीसमासः ब्राह्मणव्यपदेशस्यैतत्कारकं निमित्तमित्यर्थः । गुणसमुदायाभावेपि तदेकदेशे प्रयोगदर्शनादाह । तपःश्रुताभ्यामिति । अधुना लोकप्रसिद्धान् बाहुल्येन तथा दृष्टान् गुणानाह । गौर इति । पूर्वे पञ्चाला इति । अवयवे समुदायरूपारोपाच्छब्दप्रवृत्तिर्विज्ञेया न तु शब्दः स्वार्थं परित्यज्यार्थान्तरं वक्तुं समर्थः शब्दार्थसंबन्धस्यानित्यताप्रसङ्गात् । तैलमिति । यदा संस्कारादियुक्तं विशिष्टमात्रापरिमितं समुदायमाह तैलशब्दस्तदा समुदायवचनोऽन्यदा तु जातिशब्दएवायम् ।

श्वालाः। तैलं भुक्तम्। घृतं भुक्तम्। शुक्लो नीलः कपिलः कृष्ण इति। एवमयं समुदाये ब्राह्मणशब्दः प्रवृत्तो ऽवयवेष्वपि वर्तते। जातिहीने गुणहीने च। गुणहीने तावत्। अब्राह्मणोयम्। यस्तिष्ठन् मूत्रयति अब्राह्मणोयं, यस्तिष्ठन्भक्षयति। जातिहीने संदेहाद्‌ दुरुपदेशाच्च ब्राह्मणशब्दो वर्तते। संदेहात्तावद्गौरं शुच्याचारं पिङ्गलं कपिलकेशं दृष्ट्वाध्यवस्यति ब्राह्मणोयमिति। ततः पश्चादुपलभते नायं ब्राह्मण इत्यब्राह्मणोयमिति। अमुष्मिन्नवकाशे ब्राह्मणोयमिति। तत्र संदेहाद्‌ ब्राह्मणशब्दो वर्तते। जातिकृता चार्थस्य निवृत्तिः। दुरुपदेशाच्च। दुरुपदिष्टमस्य भवति। अमुष्मिन्नवकाशे ब्राह्मणस्तमानयेति। स तत्र गत्वा यं पश्यति तमध्यवस्यति ब्राह्मणोयमिति। ततश्च पश्चादुपलभते नायं ब्राह्मणः। अब्राह्मणोयमिति निर्ज्ञातं तस्य भवति। अत्र दुरुपदेशाच्च ब्राह्मणशब्दो वर्तते। जातिकृता चार्थस्य निवृत्तिः। आतश्च संदेहाद्‌ दुरूपदेशाद्वा। न ह्ययं

शुक्ल इति। स्वयमशुक्लोप्यवयवः शुक्लावयवान्तरासादितशौक्ल्यसमुदायरूपारोपेण शुक्लशब्दाभिधेयस्तदेदसुदाहरणम्। स्वयं त्ववयवस्य शौक्ल्ये मुख्य एव शुक्लशब्दः। यस्तिष्ठन्निति। तपःश्रुतयोरभावान्निन्दयाचाऽब्राह्मणशब्दप्रयोगस्तत्र जातिमात्रे अवयवे समुदायरूपारोपाद्ब्राह्मणशब्दप्रयोगो नञा तु स्वाभाविकी तपःश्रुतनिवृत्तिर्द्योत्यते। न च भिन्नविषयत्वं पूर्वपदोत्तरपदयोराशङ्कनीयम्। द्वयोरपि समुदायविषयत्वात्तदेकदेशनिवृत्तिसद्भावप्रतिपादनद्वारेण। जातिहीने इति। तत्र स्तुत्या ब्राह्मणशब्दस्य प्रवृत्तिरध्ययनादिगुणसद्भावप्रतिपादनाय। संदेहादिति। संदेहनिमित्तं गुणः संदेहशब्देनोक्तः गुणैकदेशदर्शनाच्च गुणसमुदायस्य संनिधिमवसाय यदा प्रमाणान्तरेण जात्यभावं प्रतिपद्यते तदा तद्द्योतनाय नञं प्रयुङ्क्ते ऽब्राह्मणोयमिति। जातिकृतेति। जात्यभावकृतेत्यर्थः। यथा वर्षकृतं दुर्भिक्षमिति। अर्थस्येति। समुदायस्येत्यर्थः। अयमत्रार्थः। एकदेशविगमात्समुदायो निवृत्त उच्यते एकदेशान्तरसद्भावाच्च तस्य सद्भावोभिधीयते। यथैकदेशकरणाकरणाभ्यां कृताकृतः संघात

कालं माषराशिवर्णमापणे आसीनं दृष्ट्वाध्यवस्यति ब्राह्मणोयमिति निर्ज्ञातं तस्य भवति । इदं खल्वपि भूय उत्तरपदार्थप्राधान्ये सति संगृहीतं भवति । किम् । अनेकमिति । किमत्र संगृहीतम् । एकवचनम् । कथं पुनरेकस्य प्रतिषेधे द्विबहूनां संप्रत्ययः स्यात् । प्रसज्यायं क्रियागुणौ ततः पश्चान्निवृत्तिं करोति । तद्यथा । आनय आसय शायय भोजय अनेकमिति । यद्यपि तावदत्रैतच्छक्यते वक्तुं यत्र क्रियागुणौ प्रसज्येते । यत्र तु खलु पुनर्न प्रसज्येते तत्र कथमनेकं तिष्ठतीति । भवति चैवंजातीयकानामप्येकस्य प्रतिषेधेन बहूनां संप्रत्ययः । तद्यथा । न न एकं प्रियं न न एकं सुखमि-

---

उच्यते । माषराशिवर्णमिति । कालत्वविशेषप्रतिपादनपरमेतत् । आपण आसीनमिति । आचाराभावकथनम् । निर्ज्ञातमिति । भ्रान्तिबीजाभावाद् यथास्थितं वस्तुतत्त्वं तस्य ज्ञातमिति ब्राह्मणत्वारोपाभावाद् ब्राह्मणशब्दस्य तत्राप्रयोगाद् ब्राह्मणशब्दस्यापि प्रयोगाभाव इत्यर्थः । तदेवं दोषपरिहारादुत्तरपदार्थप्रधानत्वं स्थापितम् । इदानीं तत्रैवोपचयमाह । इदं खल्वपीति । अनेकमित्युत्तरपदार्थप्रधानत्वे सति प्रधानगतसंख्याश्रयमेकवचनं सिध्यति नान्यथेत्यर्थः । कथं पुनरिति । अनेकशब्दो यदि बहूनां वाचकस्तदा बहुवचनं प्राप्नोत्यथैकत्वप्रतिषेधमात्रमस्यार्थस्तदाऽनेको जन आगत इति बहूनां संप्रत्ययो न प्राप्नोति । प्रसज्यायमिति । विधायेत्यर्थः । निराश्रययोश्च तयोरसंभवादनियतसंख्यद्रव्याक्षेपे सत्येकप्रतिषेधाद्बहूनां प्रतीतिरित्यर्थः । एतच्च प्रसज्यप्रतिषेध उच्यते । पर्युदासे तु द्व्यादिसंख्यायुक्त एवानेकशब्दस्यार्थः । यस्माद् द्व्यादिष्वेकत्वमारोप्य प्रतिषिध्यते यथा क्षत्रियादौ ब्राह्मणत्वम् । ततो यथा अब्राह्मणः क्षत्रियादिरुच्यते तथा अनेकशब्देन संख्यान्तरयुक्तः । यत्र तु खल्विति । यत्र तु पूर्वमेव प्रतिषेधः पश्चात् क्रियागुणविधानं तत्र कथं बहूनां संप्रत्यय इति प्रश्नः । भवतीति । अयमर्थः आख्यातस्य पश्चात्प्रयोगोस्तु पूर्वं वा । धात्वर्थेन तावत्कारकस्याक्षेपोवश्यंभावीति तत्रैकप्रतिषेधसामर्थ्यादेव द्वित्वादियोगिसाधनाक्षेपः । न न इति । आबाधे चेति द्विर्वचनम् । शर्त्तौः प्रियेण सुखेन च प्रयोक्तुराबाधा । न इति वा षष्ठी । अत्रैकप्रतिषेधसामर्थ्यादेव संख्यान्तरयुक्तवस्तुप्रतीतिः । अन्यथा न प्रियमित्येव वाच्यं स्यात् । तस्माद्यत्र वाक्येपि सामर्थ्यात्संख्यान्तरगतिर्भवति तत्र समासे वाक्यविलक्षणधर्मप्रादुर्भावहेतौ किं न

ति। इहाब्राह्मणत्वमब्राह्मणता परत्वात् त्वतलौ प्राप्नुतः। तत्र को दोषः। स्वरे हि दोषः स्यात्। अब्राह्मणत्वमित्येवं स्वरः प्रसज्येत। अब्राह्मणत्वमिति चेष्यते। नञ्समासे भाववचने उक्तम्*। किमुक्तम्। त्वतल्भ्यां नञ्समासः पूर्वविप्रतिषिद्धं त्वतलोः स्वरसिद्ध्यर्थमिति। नञ्॥ ईषदकृता॥७॥ ईषद् गुणवचनेन*। ईषद् गुणवचनेनेति वक्तव्यम्। अकृतेति ह्युच्यमाने इह च प्रसज्येत। ईषद्गार्ग्यः। इह च न स्यात्। ईषत्कडार इति। ईषद॥ षष्ठी॥८॥ कृद्योगा च*। कृद्योगा च षष्ठी समस्यतइति वक्तव्यम्। इध्मप्रव्रश्चनः। पलाशशातनः। किमर्थमिदमुच्यते। प्रतिपदविधाना च षष्ठी न समस्यतइति वक्ष्यति तस्यायं पुरस्तादपकर्षः। का पुनः षष्ठी प्रतिपदविधाना का च कृद्योगा। सर्वा षष्ठी प्रतिपदविधाना शेषलक्षणां वर्जयित्वा। कर्तृकर्मणोः

भविष्यतीत्युक्तं भवति। अब्राह्मणत्वमिति। न ब्राह्मणस्य भाव इति युगपद्भावप्रतिषेधसंबन्धविवक्षायां प्रत्ययसमासप्रसङ्गे यदि परत्वात् प्रत्ययः स्यात् पुनःप्रसङ्गविज्ञानाच्च पश्चान्नञ्समासः क्रियते तदा तत्पुरुषे तुल्यार्थेति पूर्वपदप्रकृतिस्वरेणाद्युदात्तं पदं स्यात् प्रत्ययस्वरस्त्वेष्यतइति नञ्समासे तु कृते त्वतलौ कार्यौ। तत्र भावप्रत्ययस्तावत्प्रकृत्यर्थस्य सापेक्षत्वादसामर्थ्यान्न भवति नञ्समासस्तु प्रधानस्य सापेक्षत्वाद्भवतीत्याहुः। ईषत्। ईषद्गार्ग्य इति। यथैकार्थसमवेतक्रियागुणापेक्षया जातेः प्रकर्षादियोगः गार्ग्यतरो गार्ग्यकल्पो गार्ग्यपाश इति तथेषदर्थेनापि योगः। ईषत्कडार इति। गडेः कडचेत्यारन्प्रत्ययान्तत्वात् कृदन्तः कडारशब्दः। क्रियाकारकसंबन्धस्यासंप्रत्ययादकृदन्त इति केचिदाहुः। तदयुक्तम्। कृच्छब्देन हि कृत्संज्ञकः प्रत्यय उच्यते। अथाप्युणादीनामव्युत्पत्तिपक्षाश्रयणादत्र समासः स्यात् तथापीषद्भुक्त ईषदुन्नत इत्यत्र न स्यात्। षष्ठी। किमर्थमिति। सूत्रेणैवात्र समासः सिद्ध इति प्रश्नः। अपकर्ष इति। अपवाद इत्यर्थः। का पुनरिति। प्रतिपदविधानायामपि समासप्रतिषेधविषये कृद्योगोस्ति कृद्योगायामपि प्रतिपदविधानमिति विषयविभागाज्ञानात् पृच्छति। सर्वा षष्ठीति। साक्षात्तत्तुकारकविशेषोपादानेन विधानात् प्रतिपदविधानेत्यर्थः। कृच्छब्दोपादानेन तु या विहिता सैव कृद्यो-

कृतीति तु या षष्ठी सा कृद्योगा। तत्स्थैश्च गुणैः * । तत्स्थैश्च गुणैः षष्ठी समस्यतइति वक्तव्यम्। ब्राह्मणवर्णः। चन्दनगन्धः। पटहशब्दः। नदीघोषः। न तु तद्विशेषणैः * । न तु तद्विशेषणैरिति वक्तव्यम्। इह मा भूत्। घृतस्य तीव्रो गन्धः। चन्दनस्य मृदुरिति। किमर्थमिदमुच्यते। गुणेन नेति प्रतिषेधं वक्ष्यति तस्यायं पुर-

---

गोच्यते। तत्र शेषविवक्षायां षष्ठी शेषइत्यनेनैव सिद्धायां षष्ठ्यां ज्ञोविदर्थस्य करणइत्यादिप्रकरणं समासनिवृत्त्यर्थमेवारब्धं षष्ठी भवत्येव श्रूयते एव न तु तस्याः समासो भवतीत्यर्थः। समासे हि सति तस्या अभावः स्यात्। तस्मात्प्रतिपदविधा नेति न वक्तव्यं तस्मिन्ननुच्यमाने कृद्योगेति न वक्तव्यम्। अशेषविषये विधानार्थत्वात् कर्तृकर्मणोः कृतीत्यस्य समासनिवृत्तौ सामर्थ्याभावात् सूत्रेणैव समासस्य सिद्धत्वात्। प्रतिप्रसवप्रसङ्गेनान्यदपि कथ्यते। तत्स्थैरिति। यच्छब्देन सन्निधानाद् गुण एव परामृश्यते। तेनायमर्थः। स्वात्मनि ये गुणाः अवस्थितास्तैः सह समासे न च स्वात्मन्यवस्थानं गुणानां संभवति भेदनिबन्धनत्वान्मुख्याधाराधेयभावस्य। सर्वस्य च गुणस्य द्रव्याश्रयत्वात्। तस्मादभिधानव्यापारापेक्षया तत्स्थत्वमुच्यते। इह केचिद् गुणाः शब्देन द्रव्यान्निष्कृष्टा एव प्रत्याय्यन्ते न तु द्रव्यस्योपरञ्जकत्वेन। यथा चन्दनस्य गन्ध इति। सर्वदा वैयधिकरण्यमेव गुणगुणिनोः न कदाचिच्चन्दनगन्ध इति सामानाधिकरण्यं भवति। शुक्लादयस्तु गुणाः कदाचिन्निष्कृष्टरूपाः शब्दैरुच्यन्ते पटस्य शुक्ल इति। कदाचिद् द्रव्येणैकत्वमापन्नाः शुक्लः पट इति। तस्माद् द्विविधगुणसद्भावात्तत्स्थैरिति विशेषणं रूपादिगुणपरिग्रहार्थमुपात्तमिति ब्राह्मणवर्णादय उदाहरणम्। अथ बलाकायाः शौक्ल्यमिति समासः कस्मान्न भवति। तत्स्थं हि शौक्ल्यम्। सर्वदा वैयधिकरण्येन संबन्धात्। नैष दोषः। शौक्ल्यशब्देन शुक्लो गुणोभिधीयते शुक्लशब्दस्य द्रव्ये वर्तमानस्य तस्मिन्नेव प्रवृत्तिनिमित्ते भावप्रत्ययविधानात्। न चासौ तत्स्थः। अभेदाध्यवसायेन द्रव्यं प्रत्यनुरञ्जकत्वदर्शनाच्छुक्लः पट इति। अर्थस्य च तत्स्थत्वमाश्रीयतइति शब्दभेदे ऽप्यर्थस्याभेदान्नास्ति शुक्लस्य गुणस्य तत्स्थत्वम्। रूपवान् पटइत्यादौ तु नास्ति गुणगुणिनोरभेदाध्यवसायः। भेदाश्रयेणैव मत्वर्थीयप्रयोगादिति रूपस्य तत्स्थत्वमव्यावृत्तमिति पटरूपमिति समासो भवत्येव। न तु तद्विशेषणैरिति। तच्छब्देन गुणाः परामृश्यन्ते। तेषां गुणानां यानि विशेषणानि तद्वचनैः सह समासो न भवतीत्यर्थः। घृतस्य तीव्र इति। तीव्रो गन्धस्य विशेषणम्। चन्दनस्य मृदुरिति स्पर्शस्य मृदुत्वं विशेषणम्। ननु घृतस्य

स्तादपकर्षः । किमर्थं पुनर्गुणेन नेत्युच्यते न पुनर्गुणव-
चनेन नेत्युच्येत । नैवं शक्यमिह हि न स्यात् । का-
कस्य कार्ष्ण्यं बलायाः शौक्ल्यमिति । एतदेव खल्वपि
तस्मिन्योगे उदाहरणम् । यद्धीदं ब्राह्मणस्य शुक्लाः वृष-
लस्य कृष्णा इति । असामर्थ्यादत्र न भविष्यति । क-
थमसामर्थ्यम् । सापेक्षमसमर्थं भवतीति । द्रव्यमत्रा-
पेक्ष्यते दन्ताः । तस्माद् गुणेन नेति वक्तव्यम् । गुणेन
नेत्युच्यमाने तत्स्थैश्च गुणैरिति वक्तव्यम् । तत्स्थैश्च
गुणैरित्युच्यमाने न तु तद्विशेषणैरिति वक्तव्यम् । ष-
ष्ठी ॥ न निर्धारणे ॥१०॥ प्रतिपदविधाना च*। प्रतिपदवि-
धाना च षष्ठी न समस्यतइति वक्तव्यम् । इह मा भूत् ।
सर्पिषो ज्ञानम । मधुनो ज्ञानम् । ननि ॥ पूरणगुणसु-
हितार्थसदव्ययतव्यसमानाधिकरणेन ॥११॥ गुणे किमु-

गन्धेन संबन्धो न तु तद्गतेन तीव्रेण विशेषणेनेति सामर्थ्याभावात्समा-
सस्य प्राप्तिरेव नास्ति तत्किं प्रतिषेधेन । एवं तर्हि यदा प्रकरणादिव-
शात्तीव्रशब्द एव विशिष्टगन्धवृत्तिस्तदा तदर्थोपजनित एव व्यतिरेको घृ-
तस्येति षष्ठी तदा षष्ठीति समासप्रसङ्गः । यश्च गन्धविशेषवचनस्तीव्रशब्दस्तस्य
द्रव्यवाचिना सामानाधिकरण्याभावाद्गन्धशब्दस्येव तत्स्थगुणाभिधायित्वात्
समासप्रसङ्गे प्रतिषेध उच्यते । ननु च तीव्रं घृतं मृदु चन्दनमिति सामाना-
धिकरण्यदर्शनात्तत्स्थत्वाभावात् समासाप्रसङ्गात्तत्प्रतिषेधो ऽनर्थकः । एवं
तर्हि सौत्रस्य प्रतिषेधस्य विषयकथनमिदं न तु तद्विशेषणैरिति । तत्स्थत्वा-
भावात्तैः समासः प्रतिषिध्यतएवेत्यर्थः । न पुनरिति । तत्र गुणोपसर्जनद्रव्य-
वाचिना समासो निषिध्यते । केवलगुणवाचिना रूपादिशब्देन समासो भवि-
ष्यतीत्यर्थः । एतदेवेति । केवलगुणवाच्येवेत्यर्थः । द्रव्यमत्रेति । ततश्च दन्तापे-
क्षया ब्राह्मणस्येति षष्ठीति शुक्लार्थेन संबन्धाभावात्समासस्य प्रसङ्गाभावाद्
नार्थः प्रतिषेधेन । पूरण । अर्थशब्दस्य प्रत्येकं संबन्धाद् गुणेति स्वरूपग्रहणं न
भवति नाप्यदेङां किं तर्हि सत्त्वे निविशतेपैतीत्येतल्लक्षणलक्षितो गुणो गृ-
ह्यते । संसर्गिभेदकमित्यादिलक्षणयुक्तास्तु न गृह्यते । सामान्यादेरपि ग्रहण-
प्रसङ्गात् । नापि शुक्लादेरेव ग्रहणं कण्टकस्य तैक्ष्ण्यमित्यस्योदाहृतत्वात् ।
गोविंशतिरित्यादौ संख्यया समासो न निषिध्यते शतसहस्रान्ताच्च निष्कात्

दाहरणम् । ब्राह्मणस्य शुक्ला वृषलस्य कृष्णा इति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । असामर्थ्यादत्र न भविष्यति । कथमसामर्थ्यम् । सापेक्षमसमर्थं भवतीति । द्रव्यमत्रापेक्ष्यते दन्ताः । इदं तर्हि । काकस्य कार्ष्ण्यं कण्टकस्य तैक्ष्ण्यं बलाकायाः शौक्ल्यमिति । इदं चाप्युदाहरणं ब्राह्मणस्य शुक्लाः वृषलस्य कृष्णा इति । ननु चोक्तमसामर्थ्यादत्र न भविष्यति कथमसामर्थ्यं सापेक्षमसमर्थं भवतीति द्रव्यमत्रापेक्ष्यते दन्ता इति । नैष दोषः । भवति वै कस्य चिदर्थात्प्रकरणाद्वा ऽपेक्ष्यं निर्ज्ञातं तदा वृत्तिः प्राप्नोति । सति किमुदाहरणम् । ब्राह्मणस्य पक्ष्यन् ब्राह्मणस्य पक्ष्यमाणः । नैतदस्ति । प्रतिषिध्यते ऽत्र षष्ठी लप्रयोगे नेति । या च श्रूयते । एषा बाह्यमर्थमपेक्ष्य भवति तत्रासामर्थ्यान्न भविष्यति । कथमसामर्थ्यम् । सापेक्षमसमर्थं भवतीति । द्रव्यमत्रापेक्ष्यते ओदनः । इदं तर्हि । चोरस्य द्विषन् वृषलस्य द्विषन् । ननु चात्रापि प्रतिषिध्यते वक्ष्यत्येतद्द्विषः

क्रोशशतयोजनशतयोरुपसंख्यानं खारीशतमपि ददातीति मुनित्रयवचनाज्ज्ञापकादुत्तरपदार्थप्राधान्यमित्यादेश्च मुनिप्रयोगादस्य प्रतिषेधस्यानित्यत्वाद्यत्नगौरवादिशब्दसिद्धिः । गुणे किमिति । वक्ष्यमाणो ऽभिप्रायः । भवतीति । यदा प्रकरणादिवशाद्दन्ताद्यर्थं एवावसितवृत्तिः शुक्लादिशब्दस्तदा तदर्थोपजनित एव ब्राह्मणादौ व्यतिरेक इति सामर्थ्यसद्भावात्समासप्रसङ्ग इत्यर्थः । ननु गुणस्य गुण्यपेक्षत्वाद् गुणिन एव समासनिषेधेन भाव्यं न च ब्राह्मणः शुक्लगुणाधारः । नैष दोषः । गुणशब्देन केवलगुणवाचिनो गुणोपसर्जनद्रव्यवाचिनश्च व्याप्तिन्यायाश्रयेण गृह्यन्तइति गुणिनो गुणाधारसंबन्धिनश्चोपपन्नः समासप्रतिषेधः । प्रतिषिध्यतेत्रेति । आवर्जनवाचि पच्याश्रयेण ब्राह्मणं पचेः कर्म मन्यते । यथास्य लोकपक्तिर्लोकावर्जनमित्यर्थः । ततश्च ब्राह्मणस्येति षष्ठी पाकापेक्षया कर्मणि न भवतीत्यर्थः । चोरस्य द्विषन्निति । तौ सदित्यत्र तौग्रहणस्योपाधसंसर्गार्थत्वाद् द्विषो ऽमित्रइत्येतत्सूत्रविहितो ऽपि शता सत्संज्ञः । ननु चात्रापीति । लृन्निति प्रत्याहारेण शतुरपि ग्रहणात् । सूर्यस्यो-

शतुर्वावचनमिति । अव्यये किमुदाहरणम् । ब्राह्मणस्योच्चैर्वृषलस्य नीचैरिति । नैतदस्ति । असामर्थ्यादत्र न भविष्यति । कथमसामर्थ्यम् । सापेक्षमसमर्थं भवतीति । द्रव्यमत्रापेक्ष्यते आसनम् । इदं तर्हि । ब्राह्मणस्य कृत्वा वृषलस्य कृत्वेति । एतदपि नास्ति । प्रतिषिध्यते तत्र षष्ठी अव्ययप्रयोगे नेति । या च श्रूयते एषा बाह्यार्थमपेक्ष्य भवति तत्रासामर्थ्यान्न भवति । कथमसामर्थ्यम् । सापेक्षमसमर्थं भवतीति । द्रव्यमत्रापेक्ष्यते कटः । इदं तर्हि । पुरासूर्यस्योदेतोराधेयः । पुरावत्सानामपाकर्तोः । ननु चात्रापि प्रतिषिध्यतेवश्यमिति कृत्वा वक्ष्यत्येतत् । अवश्यप्रतिषेधे तोसुन्कसुनोरप्रतिषेध इति । समानाधिकरणे किमुदाहरणम् । राज्ञः पाटलिपुत्रकस्य । शुकस्य माराविकस्य । पाणिनेः सूत्रकारस्य । नैतदस्ति । असामर्थ्यादत्र न भविष्यति । कथमसामर्थ्यम् । समानाधिकरणमसमर्थवद्भवतीति । इदं तर्हि । सर्पिषः पीयमानस्य यजुषः क्रियमाणस्य । ननु चात्राप्यसामर्थ्यादेव न भविष्यति । कथमसामर्थ्यम् । समानाधिकरणमसमर्थवद्भवतीति । अधात्वभिहितमित्येवं तत् ॥ कर्मणि च ॥१४॥ कथमिदं विज्ञायते । कर्मणि या षष्ठी सा न समस्यतइति । आहोस्वित्कर्मणि यः क्त इति । कुतः संदेहः । उभयं प्रकृत-

देतोरिति । सूर्योदयात् पूर्वमित्यर्थः । वृक्षस्योपरीत्यादीन्यप्युदाहरणानि । राज्ञः पाटलिपुत्रकस्येति । विशेषणसमासो ऽत्र भवत्येव ततो विशेषणस्यैव पूर्वपातः सिद्धो भवति षष्ठीसमासे तु पूर्वनिपातस्यानियमः स्यादिति स प्रतिषिध्यते विशेषणसमासे च वचनसामर्थ्यात्समानाधिकरणमसमर्थवदिति नाश्रीयते । अधात्वभिहितमिति । एवं च कटस्य क्रियमाणस्येत्यादावप्युदाहरणम् । कर्मणि । उभयोः प्रकृतत्वादन्यतरविशेषणे दोषदर्शनात् पृच्छति । कथमि-

म् । तत्रान्यतरच्छक्यं विशेषयितुम् । कश्चात्र विशेषः । कर्मणीति षष्ठीनिर्देशश्चेदकर्तरि क्तेन समासवचनम् * । कर्मणीतिषष्ठीनिर्देशश्चेदकर्तरि क्तेन समासो वक्तव्यः । इध्मप्रव्रश्चनः पलाशशातनः । तृजकाभ्यां चानर्थकः प्रतिषेधः * । तृजकाभ्यां चानर्थकः कर्तरि प्रतिषेधो भवति । अपां स्रष्टा । पुरांभेत्ता । यवानां लावकः । कर्मणीत्येव सिद्धम् । अस्तु तर्हि कर्मणि यः क्त इति । किमुदाहरणम् । ब्राह्मणस्य भुक्तं वृषलस्य पीतमिति । क्तनिर्देशे ऽसमर्थत्वादप्रतिषेधः * । अनर्थकः प्रतिषेधः अप्रतिषेधः । समासः कस्मान्न भवति । असामर्थ्यात् । कथमसामर्थ्यम् । सापेक्षमसमर्थं भवतीति । द्रव्यमत्रापेक्ष्यते ओदनः । प्रतिषेध्यमिति चेत्कर्तर्यपि प्रतिषेधः * । अथैवं सति प्रतिषेधः कर्तव्य इति मन्यसे । कर्तर्यपि प्रतिषेधो वक्तव्यः स्यात् । ब्राह्मणस्य गतः ब्राह्मणस्य ज्ञात इति । पूजायां च प्रतिषेधनार्थक्यम् । पूजायां च प्रतिषेधो ऽनर्थकः राज्ञां पूजितः राज्ञामर्चित इति । कर्मणीत्येव सिद्धम् । तस्मादुभयप्राप्तौ कर्मणि षष्ठ्याः प्रतिषेधः । तस्मादुभयप्राप्तौ कर्मणीत्येवं या षष्ठी तस्याः प्रतिषेधो वक्तव्यः । स तर्हि वक्त-

---

मि । अकर्तरि क्तेनेति । यः कर्तरि विधीयते यथा कुम्भकार इति तत्र परत्वादुपपदसमासेन भाव्यम् । क्व चित्तु तृजकाभ्यां कर्तरि चेति प्रतिषेधेनेत्यभिप्रायेणाकर्तरीत्युक्तम् । इध्मप्रव्रश्चन इति । करणे ल्युट् कर्मणि षष्ठी तृजकाभ्यां चेति कर्तरि यौ तृजकौ तत्र सामर्थ्यात् कर्मण्येव षष्ठीत्यनेनैव प्रतिषेधः सिद्धः । द्रव्यमत्रेति । ब्राह्मणस्येति षष्ठी भुक्तापेक्षया न भवति न लोकाव्ययनिष्ठेति प्रतिषेधात् । ततश्च ब्राह्मणस्य य ओदनादिस्तेनान्येन भुक्त इत्यर्थः प्रतीयत इति ब्राह्मणस्य भुक्तेन संबन्धाभावः । प्रतिषेध्यमिति चेदिति । यदा पारंपर्येण संबन्धसंभवाद्भवति वै कस्य चिदिति न्यायाद्वा समासप्रसङ्गनिवारणाया बुधानां यत्नः क्रियते तदातिप्रसङ्गो यत्नस्येत्यर्थः । इत्यर्थ इति । अनेकार्थत्वा-

व्यः । न वक्तव्यः । इत्यर्थं ऽयं चः पठितः । कर्मणि च । कर्मणीत्येवं या षष्ठी । कर्मणि ॥ नित्यं क्रीडाजीविकयोः ॥१७॥ किमिह नित्यग्रहणेनाभिसंबध्यते विधिराहोस्वित्प्रतिषेधः । विधिरित्याह । कुत एतत् । विधिर्हि विभाषा नित्यः प्रतिषेधः । नित्यम् ॥ कुगतिप्रादयः ॥१८॥ प्रादिप्रसङ्गे कर्मप्रवचनीयप्रतिषेधः* । प्रादिप्रसङ्गे कर्मप्रवचनीयानां प्रतिषेधो वक्तव्यः । वृक्षं प्रति विद्योतते विद्युत् । साधुर्देवदत्तो मातरं प्रति । व्यवेतप्रतिषेधश्च* । व्यवेतानां प्रतिषेधो वक्तव्यः । आ मन्द्रैरिन्द्र हरिभिर्याहि । सिद्धं तु क्वाङ्स्वतिदुर्गतिवचनात् * । सिद्धमेतत् । कथम् । क्वाङ्स्वतिदुर्गतयः समस्यन्त इति वक्तव्यम् । कु । कुब्राह्मणः कुवृषलः । कु । आङ् । आकडारः । आपिङ्गलः । आङ् । सु । सुब्राह्मणः सुवृषलः । सु । अति । अतिब्राह्मणः अतिवृषलः ।

न्निपातानाम् । तेन कर्मणीत्युच्चार्य या षष्ठी विधीयते सा न समस्यत इत्यर्थः । ततश्चाश्चर्यो गवां दोहोगोपालकेनेत्याद्युदाहरणम् । नित्यम् । प्रतिषेधे सिद्धे ऽस्यारम्भाद्विधिरप्यत्र संभाव्यते अनन्तरत्वाच्च प्रतिषेधोपीति प्रश्नः । किमिहेति । विधिर्हीति । महाविभाषाधिकारात् । नित्य इति । विधिविकल्पेनैव पाक्षिकस्य प्रतिषेधस्य सिद्धत्वात् प्रतिषेधारम्भसामर्थ्यादेव नित्यः प्रतिषेधः सिद्ध इति किं नित्यग्रहणेनेत्यर्थः । कुगति । प्रादिग्रहणस्येहागत्यर्थत्वात्कर्मप्रवचनीयानां प्रतिषेध उच्यते प्रत्यादिविषय एवायं निषेधः तया च सत्योः समासो भवत्येव । वृक्षं प्रतीति । वृक्षविद्युद्द्योतनयोः प्राप्तिक्रियाजनितस्य लक्ष्यलक्षणसंबन्धस्यावच्छेदकः प्रतिरिति सामर्थ्यसद्भावात्समासप्रसङ्गः । संबन्धाभावे तु द्वितीयापि न स्यात् । व्यवेतानामिति । व्यवहितानां पदान्तरेण पदानां समासो न भवतीत्यर्थः । आमन्द्रैरिति । याहीत्यस्यां क्रियायां द्वयोरुपनिपातात्तद्द्वारको इध्मोदनादाविव परस्परसंबन्धो ऽस्तीति समासप्रसङ्गः । तथा चैकस्वर्यं स्यादिति तत्प्रतिषेध उच्यते । एवं पाणिनीये लक्षणे ऽतिव्याप्तिमुद्भाव्य कात्यायन आत्मीयं लक्षणं करोति । सिद्धं त्विति । तेन प्रत्यादीनां न भवति । आमन्द्रैरित्यत्र त्वाङ्

अति। दुर्। दुर्ब्राह्मणः दुर्वृषलः। दुर्। गति। प्रकारकः प्रणायकः प्रणयकः प्रसेवकः ऊरीकृत्य उररीकृत्य। प्रादयः क्तार्थे* । प्रादयः क्तार्थे समस्यन्तइति वक्तव्यम्। प्रगत आचार्यः। प्राचार्यः प्रान्तेवासी प्रपितामहः। एतदेव च सौनागैर्विस्तरतरकेण पठितम्। स्वती पूजायाम्। स्वती पूजायामिति वक्तव्यम्। सुराजा अतिराजा। दुर्निन्दायाम्। दुर्निन्दायामिति वक्तव्यम्। दुष्कुलं दुर्गवः। आङीषदर्थे। आङीषदर्थइति वक्तव्यम्। आकडारः आपिङ्गलः। कुः पापार्थे*। कुः पापार्थइति वक्तव्यम्। कुब्राह्मणः कुवृषलः। प्रादयो गताद्यर्थे प्रथमया। प्रादयो गताद्यर्थे प्रथमया समस्यन्तइति वक्तव्यम्। प्रगत आचार्यः प्राचार्यः प्रान्तेवासी प्रपितामहः। अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थे द्वितीयया। अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थे द्वितीयया समस्यन्तइति वक्तव्यम्। अतिक्रान्तः खट्वामतिखट्वः अतिमालः। अवादयः क्रुष्टाद्यर्थे तृतीयया। अवादयः क्रुष्टाद्यर्थे

ग्रहणेन प्राप्नोतीति सामर्थ्यमेव नास्तीति वक्तव्यम्। प्रादयः क्तार्थ इति। अगत्यर्थमिदम्। वृत्तिविषये क्तार्थवृत्तयः प्रादयः। एतदेवेति। कात्यायनाभिप्रायमेव प्रदर्शयितुं सौनागैरतिविस्तरेण पठितमित्यर्थः। सुराजेति। न पूजनादिति समासान्तप्रतिषेधः। उपाधीनां प्रयोगविषयोपलक्षणार्थत्वादन्यत्रापि समासो भवति। तेनातिक्रमणेप्यतिः समस्यते अतिसिक्तमेव भवतेति। सुकर इत्यादौ तूपपदसमासोऽत्रैव। दुर्निन्दायामिति। प्रादिग्रहणेन यः समासस्तस्यायं विषयनिर्देश इत्यर्थान्तरेपि गतित्वात्समासो भवति दुष्कृतमिति। आङीषदर्थ इति। क्रियायोगे तु गतित्वात्समासः आबद्धमिति। आमन्द्रैरित्यत्र तु सत्यपि सामर्थ्ये मन्द्रं प्रत्यगतित्वात्तद्गतेषदर्थाभावाच्च समासाभावः। कुःपापार्थ इति। प्रशस्तेपि द्वेषान्निन्दा भवति पापन्तु वस्तुस्थित्या गर्हितमिति निन्दापापयोर्भेदः। पूर्ववदुपलक्षणार्थत्वादीषदर्थेऽपि समासो भवति कालवणमिति। अन्ये त्वाहुः। पृथिवीवाचिकुशब्दनिवृत्तये कुः पापार्थइत्युच्यते। ईषदर्थे तूत्तरप-

तृतीयया समस्यन्तइति वक्तव्यम्। अवक्रुष्टः कोकि-
लया अवकोकिलः। पर्यादयो ग्लानाद्यर्थे चतुर्थ्या।
पर्यादयो ग्लानाद्यर्थे चतुर्थ्या समस्यन्त इति वक्तव्य-
म्। परिग्लानो ऽध्ययनाय पर्यध्ययनः। निरादयः क्रा-
न्ताद्यर्थे पञ्चम्या। निरादयः क्रान्ताद्यर्थे पञ्चम्या स-
मस्यन्तइति वक्तव्यम्। निष्क्रान्तः कौशाम्ब्याः नि-
ष्कौशाम्बिः निर्वाराणसिः। अव्ययं प्रवृद्धादिभिः। अ-
व्ययं प्रवृद्धादिभिः समस्यतइति वक्तव्यम्। पुनः प्रवृ-
द्धं बहिर्भवति पुनर्गवः पुनःसुखम्। इवेन विभक्त्य-
लोपः पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च। वाससीइव कन्येइ-
व। अव्ययमव्ययेन। अव्ययमव्ययेन समस्यतइति
वक्तव्यम्। प्रप्रयज्ञपतिम्। उदात्तवता तिङा गतिम-
ता च तिङाव्ययं समस्यतइति वक्तव्यम्। अनुव्यच-
लत्। अनुव्याकरोत् यत्परियन्ति। कुगति॥ उपपदम-
तिङ्॥१९॥ अतिङिति किमर्थम्। कारको व्रजति हारको
व्रजति। अतिङिति शक्यमवक्तुम्। कस्मान्न भवति

दे कादेशविधानात्समासो भवत्येव। अव्ययं प्रवृद्धादिभिरिति। आदिशब्दः प्र-
कारे तेन यस्याव्ययस्य समासो न दृश्यते तस्यानेन समासः कार्यः। उदात्तव-
तेति। सहसुपेत्यत्रोक्तमपि पुनरिह स्मरणायोक्तम्। अथ वा वार्तिकगृहीतोर्थो
योगविभागेन तत्र साधित इति पौनरुक्त्याभावः। अनुव्यचलदिति। अत्र पूर्वं
परत्वात्तिङ्ङतिङ इति निघातस्तत उदात्तत्वाभावाद् गतिमतेति पृथगुक्तम्।
तत्र त्रयाणां पदानां समासे कृते समासान्तोदात्तत्वं भवति। तत्पुरुषे तुल्या-
र्थेत्यनेन तु पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं न भवति। गतिर्गतावित्यनेनानोरनुदात्तत्वात्
तत्र चोदात्तस्वरितग्रहणानुवर्तनाद्विशब्दस्य तु पूर्वपदत्वाभावात्। यत् परिय-
न्तीति। उदात्तवत उदाहरणम्। निपातैर्यद्यदीति निघातप्रतिषेधाद्यन्तीत्य-
स्य प्रत्ययस्वरेणाद्युदात्तत्वात् परिशब्दस्य यन्तीत्यनेन समासः। उपपदम्। अ-
तिङिति किमर्थमिति। यदि तिङन्तस्य समासो निषिध्यते तदा सुप्सुपेत्यधि-
कारात्तिङन्तस्य प्राप्त्यभावादनर्थकः प्रतिषेधः। अथ तिङ्शब्देन तिङर्थो लक्ष्य-
ते तिङन्तार्थवाचिनः शब्दस्य समासनिषेधार्थं तथापि तदर्थशब्दस्तिङन्त एव

कारको व्रजति हारको व्रजति । सुप्सुपेति वर्तते । अत उत्तरं पठति । उपपदमतिङिति तदर्थप्रतिषेधः*। उपपदमतिङिति तदर्थस्यायं प्रतिषेधः । कस्य । तिङर्थस्य । कः पुनस्तिङर्थः । क्रिया । क्रियाप्रतिषेधो वा*। अथ वा व्यक्तमेवेदं पठितव्यमुपपदमक्रियेति । अथाक्रियेति किं प्रत्युदाह्रियते । कारको गतः कारको यातः । नैतत्क्रियावाचि । किं तर्हि । द्रव्यवाचि । इदं तर्हि । कारकस्य गतिः कारकस्य व्रज्येति । एतदपि द्रव्यवाचि । कथम् । कृदभिहितो भावो द्रव्यवद्भवतीति ।

भवतीत्यनर्थक एव प्रतिषेध इति प्रश्नः । अत इति । यस्मात् तिङन्तस्यानर्थकः प्रतिषेध इत्यर्थः । तच्छब्देनार्थशब्दसन्निधाने तिङर्थ उच्यते । स तिङन्तस्यार्थो यस्य स तदर्थः । कस्येति । सामान्याभिधानाद् विशेषावधारणाय प्रश्नः । कः पुनरिति । कालसाधनसंख्यापुरुषक्रियोपग्रहरूपस्तिङर्थस्तदर्थश्च तिङन्त एव संभवति नान्यत्रेति प्रश्नः । क्रियेति । अनेकार्थसंभवेपि साध्यत्वात् क्रियाप्रधानम् । प्रधानं चार्थस्तिङ्ग्रहणेन वचनसामर्थ्याल्लक्ष्यते । क्रियाप्रतिषेधो वेति । यदि तिङ्ग्रहणेन वचनसामर्थ्यात् क्रिया लक्षणीया तदा प्रतिपत्तिलाघवाय साक्षात् क्रियाप्रतिषेधः कर्तव्यः इत्यर्थः । अत्रापि पक्षे सुबन्तस्य क्रियावाचित्वाभावान्निर्विषय एव प्रतिषेध इत्याह । अथेति । कारको गत इति । गतशब्दः क्रियावाच्युपपदं तत्र तुमुन्ण्वुलाविति ण्वुल् । कर्तुं गत इत्यर्थः अत्रातिङ्ग्रहणात् समासाभावोन्यथा गतकारक इति स्यात् । अत्र च प्रकृतिवाच्यक्रियाश्रयो ण्वुल् तदाश्रयं गतशब्दस्य क्रियावाचित्वमिति समासप्रतिषेधः । नैतदिति । सुबन्तविशेषणमतिङ्ग्रहणन्न चात्र सुबन्तं क्रियावाचि प्रकृत्यर्थस्य ह्यत्र गुणीभावः । प्रत्ययार्थस्य कर्तुः प्राधान्यं तस्य च द्रव्यरूपेण ख्याताभिधानप्रधानं प्रधानेन च व्यपदेशो भवतीति द्रव्यवाचीत्युक्तम् । अत एव गतशब्दस्य समासो न प्राप्नोति । तस्यानुपपदत्वाद्धातोश्च क्रियावाचित्वात् तदाश्रया प्रत्ययोत्पत्तिरविरुद्धा । धात्वर्थस्य प्रत्ययार्थेन संसृष्टत्वात् पदान्तरेणैकार्थीभावासंभवात् समासस्य त्वप्रसङ्गः । धातोः सुबन्तत्वाभावाच्च । कारकस्य गतिरिति । गमनं गतिरिति भावे प्रत्ययविधानात् क्रियावाचित्वमस्तीति भावः । एतदपीति । धातुरत्र साध्यभूतां क्रियां प्रत्याययति प्रत्ययस्तु तस्या एव क्रियाया उपसंहृतक्रमरूपां सत्त्वरूपतामाह प्रत्ययार्थश्च प्रधानमिति यत् सुबन्तं न तत् क्रियावाचि यत् क्रियावाचि न तत् सुबन्तमित्यर्थः । द्रव्यवदिति ।

एवं तर्हि सिद्धे सति यदतिङिति प्रतिषेधं शास्ति तज्ज्ञापयत्याचार्यः अनयोर्योगयोर्निवृत्तं सुप्सुपेति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । गतिकारकोपपदानां कृद्भिः सह समासो भवति प्राक्सुबुत्पत्तेरित्येषा परिभाषा न कर्तव्या भवति । यद्येतज्ज्ञाप्यते केनेदानीं समासो भविष्यति । समर्थेन । यद्येवं धातूपसर्गयोरपि समासः प्राप्नोति पूर्वं धातुरुपसर्गेण युज्यते पश्चात्साधनेनेति । नैतदस्ति । पूर्वं धातुः साधनेन युज्यते पश्चादुप-

---

यथा घटादेर्द्रव्यस्य लिङ्गसंख्यासाधनसंबन्धः तथा कृदभिहितस्यापि भावस्येत्यर्थः । अनयोरिति । नन्वत्रैव सूत्रे अतिङ्ग्रहणात् सुपो निवृत्तिर्ज्ञाप्यतां पूर्वञ्च कथं ज्ञाप्यते । एवं तर्हि योगविभागः क्रियते । तेनातिङिति सूत्रद्वय विशेषोज्ञायतइत्यदोषः । अतिङ्ग्रहणेन च समासो योगद्वयविहितो विशेष्यते अतिङन्तः समासो भवतीति तेन सुपेत्यस्यैव निवृत्तिर्ज्ञाप्यते सुब्ग्रहणं तु पूर्वस्य पदकार्यार्थमनुवर्ततएव । भाष्येपि समुदायस्य निवृत्तिर्विवक्षिता न तु केवलस्य सुबित्यस्य । गतिकारकोपपदानामिति । एतत् सूत्रद्वये सुपेत्यस्य निवृत्त्या गतीनामुपपदानाञ्च उत्तरपदात् सुबुत्पत्तेः प्राक् समाससिद्धिः । कारकाणां तु कर्तृकरणे कृताबहुलमिति समासः क्रियते । तत्र कृद्ग्रहणात् प्राक् सुबुत्पत्तेः समासः तिङन्तेन तृतीयान्तस्य सुपेत्यस्यानुवर्तनात् समासाप्रसङ्गात् । कृदन्तेनैव समासे सिद्धे कृदुग्रहणं कृदन्तावस्थायामेवानुत्पन्ने सुपि समासार्थम् । अस्याश्च परिभाषायाः पुंयोगादाख्यायामित्यत्र प्रयोजनानि वक्ष्यन्ते । यदि तर्ह्युत्तरपदात् सुब् नोत्पद्यते तदा दधिसेचावित्यादौ पदादित्वाभावात् षत्वप्रतिषेधो न प्राप्नोति । पदत्वाभावादुत्तरपदव्यपदेशश्च न । ततश्च तन्निबन्धनस्वरो न सिध्यति । नैष दोषः । निरुपपदात् सेचयतेः क्विपि कृते षष्ठीसमासः क्रियतइति षत्वनिषेधो भविष्यति । यद्वा सुपेत्यस्य निवृत्तौ सत्यां यथेष्टं कार्यसिद्धये क्वचिदुत्पन्ने सुपि समासः क्वचित् प्राक् सुबुत्पत्तेः । एवं कारकसमासोपि बहुलग्रहणात् क्वचित् सुबन्तेन भवतीति सा हि तस्य धनक्रीतेति प्रयोग उपपन्नः । उत्तरपदशब्दः समासावयवविशेषस्य रूढिरिति तत्राप्यदोषः । यद्येतदिति । शब्देनोत्तरपदस्यानुपादानात् प्रश्नः । समर्थेनेति । सुबित्यस्यानुवृत्तौ सत्यां समासस्य पदविधित्वात्समर्थपरिभाषोपस्थानात् । यद्येवमिति । ततश्चैकस्वर्यादिप्रसङ्गः शाकलप्रतिषेधप्रसङ्गश्च । पूर्वं धातुरुपसर्गेणेति । ततस्तयोः सामर्थ्यमस्ति । उपसर्गार्थविशिष्टायाः क्रियायाः साधनयोगात् । पूर्वं धातुः साधनेनेति । ततश्च पूर्वं साधनाभिधायिप्रत्ययोत्पत्तिः पश्चात्साधनसंसृष्ट एव

सर्गेण । साधनं हि क्रियां निर्वर्तयति तामुपसर्गो विशिनष्टि । अभिनिर्वृत्तस्य चार्थस्योपसर्गेण विशेषः शक्यो ऽवक्तुम्। षष्ठीसमासादुपपदसमासो विप्रतिषेधेन*। षष्ठीसमासादुपपदसमासो भवति विप्रतिषेधेन । षष्ठीसमासस्यावकाशः । राज्ञःपुरुषो राजपुरुषः । उपपदसमासस्यावकाशः । स्तम्बेरमः कर्णेजपः । इहोभयं प्राप्नोति । कुम्भकारो नगरकारः । उपपदसमासो भवति विप्रतिषेधेन । न वा षष्ठीसमासाभावादुपपदसमासः* । न वार्थो विप्रतिषेधेन । किं कारणम् । षष्ठीसमासस्याभावादुपपदसमासो भविष्यति । गतिकारकोपपदानां कृद्भिः सह समासवचनं प्राक् सुबुत्पत्तेरिति समासवचनात् । अथ वा विभाषा षष्ठीसमासः । यदा न षष्ठीसमासस्तदोपपदसमासो भविष्यति । अनेनैव यथा स्यात् । तेन मा भूदिति। कश्चात्र विशेषः । तेन वा स्यादनेन वा । अयमस्ति विशेषः । उपपदसमासो नित्यसमासः षष्ठीसमासः पुनर्विभाषा । न-

---

धातुरुपसर्गेण युज्यते न केवल इति धातूपसर्गयोः समासाभावः । तत्र कृदन्तेन समासो भवत्येव तिङन्तेन त्वतिङिति निषेधान्न भवति । यत्र तु तिङन्तेन समास इष्यते स विषयो दर्शितः उदात्तवतेति । अभिनिर्वृत्तस्येति । अनिष्पन्नस्य विशेषाकाङ्क्षाया अभावादनुभूयते सुखमुपास्यते गुरुरित्यादौ धातुरेव सकर्मिकां क्रियां वक्त्युपसर्गस्तु द्योतक इति नास्ति कश्चिदस्मिन् पक्षे दोषः । षष्ठीसमासादिति । नित्यत्वानित्यत्वाभ्यामनयोर्विरोधसद्भावः । कुम्भकारइति । पक्षके प्रातिपदिकार्थे प्रातिपदिकेनैव कर्मण उक्तत्वात् तत्रैवोपपदे ऽणा भाव्यम्। अपवादविषयत्वाद् द्वितीयानुत्पादात् कृते चाणि कर्तृकर्मणोरिति षष्ठी भवतीत्यस्त्युभयप्रसङ्गः । गतिकारकेति । ततश्चोत्तरपदे विभक्त्युत्पत्त्यनपेक्षणादन्तरङ्गत्वादुपपदसमासो भवतीत्यर्थः । अथ वेति । षष्ठीसमासेपि दोषाभाव इत्यर्थः । क्व चित् कार्ये दोषदर्शनादाह । अनेनेति । सिन्नित्यसमासयोरित्यत्र नित्यसमासग्रहणेनास्य ग्रहणं यथा स्याद् अन्तोदात्तादुत्तरपदादित्यत्रानित्यसमासग्रहणेनास्य ग्रहणं मा भूदिति भावः । यस्य विग्रहो नास्तीति । अस्यापि वि-

नु च नित्यं यः समासः स नित्यसमासः यस्य विग्रहो नास्ति । नेत्याह । नित्याधिकारे यः स नित्यसमासः । नैवं शक्यम् । अव्ययीभावस्य ह्यनित्यसमासता प्रसज्येत । तस्मान्नित्यः समासो नित्यसमासः यस्य विग्रहो नास्ति । उपपद ॥ अमैवाव्ययेन ॥ २० ॥ एवकारः किमर्थः । नियमार्थः । नैतदस्ति प्रयोजनम् । सिद्धे विधिरारभ्यमाणोन्तरेणैवकारं नियमार्थो भविष्यति इष्टतोवधारणार्थस्तर्हि भविष्यति । यथैवं विज्ञायेत । अमैवाव्ययनेति । मैवं विज्ञायि अमाव्ययेनैवेति । अस्ति चेदानीं कश्चिदनव्ययममम् शब्दो यदर्थो विधिः स्यात् । अस्तीत्याह । खशयं ब्राह्मणकुलमिति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । अन्तरङ्गत्वादत्र समासो भविष्यति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । अमैव यत्तुल्यविधानमुपपदं तत्र यथा स्याद् अमाचान्येन च यत्तुल्यविधानं तत्र मा भूदिति । अग्रेभोजम् । अग्रेभुक्त्वा । अग्रादिष्वप्राप्तविधेः समासप्र-

---

गृह्याभावः । षष्ठीसमासेन मुक्ते पक्षे उपपदसमाससद्भावात् । नित्याधिकार इति । नित्यशब्दस्य स्वरितत्वप्रतिज्ञानात् तदधिकारसंप्रत्ययः । नैवं शक्यमिति । नित्यशब्दस्य स्वरितत्वं दोषवत्त्वान्न प्रतिज्ञायते इत्यर्थः । तदेवं प्रयोजनाभावाद्विप्रतिषेधो न पठितव्यः । अमैवा । यदर्थ इति । यन्निवृत्त्यर्थो नियमः स्यादित्यर्थः । खशयमिति । अधिकरणे शेतेरित्यच् । अतोमिति सोरम्भावः । अनेनानव्ययेनामा समासो मा भूद् इत्येवमर्थोयं नियमः स्यात् । अन्तरङ्गत्वादिति । अनुत्पन्न एव सावुपपदसमासेन भाव्यं पश्चात् सुपेति समासविधानकाले अनव्ययस्यामोसंभवान्नियमान्तरेण वचनस्य चरितार्थत्वाद्विपरीतनियमो न भविष्यतीत्यर्थः । अमैवेति । एवकारसामर्थ्यादमेत्यस्यावृत्तिराश्रीयते । ततो येन वाक्येनामेव केवलो विधीयते न प्रत्ययान्तरसहितस्तेन वाक्येन यद्विधीयते उपपदं तत्र सप्तमीनिर्देशात् तदमा समस्यते नान्यदित्यर्थः अग्रे भोजमिति । विभाषाग्रे प्रथमपूर्वेष्विति द्वयोः क्त्वाणमुलोर्विधानादत्र समासो न भवति । अग्रादिष्विति । यतोऽप्राप्तविभाषा ततः प्रत्ययोत्पत्तावग्रादीनां निमित्तत्वान्निमित्तस्योपपदत्वात् समासप्रसङ्गः । प्राप्तविभाषायां त्वगा-

तिषेधं चोदयिष्यति स न वक्तव्यो भवति । अमै । शेषो बहुव्रीहिः ॥२३॥ शेष इत्युच्यते कः शेषो नाम । येषां पदानामनुक्तः समासः स शेषः । शेषवचनं पदतश्चेन्नाभावात् *। शेषवचनं पदतश्चेतन्न । किं कारणम् । अभावात् । नहि सन्ति तानि पदानि येषां पदानामनुक्तः समासः। अर्थतस्तर्हि शेषग्रहणम् । येष्वर्थेषुअनुक्तः समासः स शेषः । अर्थतश्चेदविशिष्टम्*। अर्थतश्चेदविशिष्टमेतद्भवति। कुतः । पदतः । नहि सन्त्यर्थाः येष्वर्थेष्वनुक्तः समासः । त्रिकतस्तर्हि शेषग्रहणम् । यस्य त्रिकस्यानुक्तः समासः स शेषः । कस्य चानुक्तः । प्रथमायाः ॥

इति श्रीभगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये द्वितीयस्याध्यायस्य द्वितीये पादे प्रथममाह्निकम् ॥

अनेकमन्यपदार्थे ॥२४॥ पदग्रहणं किमर्थम् । इहानेकमन्यार्थइतीयत्युच्यमाने वाक्यार्थेपि बहुव्रीहिः स्यात् ।

दीनां प्रत्ययोत्पत्तावनिमित्तत्वात्तन्निवृत्तावेव हेतुत्वात् तस्यानुपपदत्वमित्यर्थः। शेषो । पदस्यार्थस्य च सर्वस्योपयुक्तत्वाच्छेषमसंभाव्य पृच्छति । शेष इति । पदतश्चेदिति । पदेन पदत इत्याद्यादित्वात् तसिः। नहीति । सर्वेषां सामान्यविशेषरूपेणोपयुक्तत्वादित्यर्थः । नहि सन्त्यर्था इति । पूर्वोत्तरान्यपदार्थेषु तत्पुरुषाव्ययीभाववविधानात् । प्रथमाया इति । द्वितीयादीनां प्रतिपदं समासविधानात् प्रथमायाः शेषत्वं ततश्च प्रथमान्तानां पदानां बहुव्रीहिरित्यर्थात् समानाधिकरणानां भवति कण्ठे काल इत्यादौ सप्तमीविशेषणे इति पूर्वनिपातविधानात् ज्ञापकाद्भवति ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते भाष्यप्रदीपे द्वितीयस्याध्यायस्य द्वितीये पादे प्रथममाह्निकम् ॥

अनेक । अनेकग्रहणस्य वार्तिककारः प्रयोजनं वक्ष्यतीति भाष्यकारः पदग्रहणस्यान्यग्रहणस्य च प्रयोजनमाचष्टे वहुवक्तव्यत्वाच्च पश्चादन्यग्रहणस्य विचारः : पदग्रहणमिति । अन्यार्थे इत्युच्यमाने स्वपदार्थव्यतिरिक्ते अर्थान्तरआश्रीयमाणे अन्यपदार्थो लभ्यते वर्तिपदानां च क्रियालक्षणे वाक्यार्थे वृत्त्यसंभवात्तन्निवृत्त्यर्थमपि पदग्रहणं नोपयुज्यतइति प्रश्नः । यथा मे मातेति । कश्चित् केनचित् पृष्टः कीदृशः कुलशीलादिना तव पितेति स आह यथा मे मातेति एतानिपदानि तथा मे पितेत्यन्यस्य वाक्यस्यार्थं गययन्तीति समासप्रसङ्गः ।

यथा मे माता तथा पिता सुस्नातं भो इति । पदग्रहणे पुनः क्रियमाणे न दोषो भवति । अथान्यग्रहणं किमर्थम् । अनेकं पदार्थ इतीयत्युच्यमाने स्वपदार्थेऽपि बहुव्रीहिः स्यात् राजपुरुषः तक्षपुरुष इति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । तत्पुरुषः स्वपदार्थे बाधको भविष्यति । भवेदेकसंज्ञाधिकारे सिद्धम् । परं कार्यत्वे तु न सिध्यति । आरम्भसामर्थ्यात्तत्पुरुषः परं कार्यत्वाच्च बहुव्रीहिः प्राप्नोति । परं कार्यत्वे च न दोषः । शेष-इति वर्तते । अशेषत्वान्न भविष्यति । शेषवचनउक्तम्*। किमुक्तम् । तत्र शेषवचनाद्दोषः संख्यासमानाधिकरणनञ्समासेषु बहुव्रीहिप्रतिषेध इति । अथैकसंज्ञाधिकारे नार्थोऽन्यग्रहणेन । एकसंज्ञाधिकारे च कर्तव्यम् । अक्रियमाणे ह्यन्यग्रहणे यथैव तत्पुरुषः स्वपदार्थे बहुव्रीहिं बाधते एवमन्यपदार्थेऽपि बाधेत । अथानेक-

अथ वा स्नाहीति कश्चित् केन चिदुक्तः तं प्रत्याह यथा मे मातेत्यादि यथा शुद्धकुला मे माता तथा पितापीत्यभिजनशुद्धिरपि स्नानं किं बाह्येन स्नानेनेत्यर्थः। ततः सुस्नातं भो इत्येतद्वाक्यार्थे वर्तमानानां यथाप्रभृतीनां पदानां समासाभावार्थं पदग्रहणम् । अश्रुतवाक्यार्थे च पदानां वृत्तिर्दृश्यते यथा नद्यां सिष्णासुः कश्चिदुच्यते नद्यां ग्राहाः सन्तीति तस्माच्च मा स्नासीरिति वाक्यार्थः प्रतीयते। अथान्यग्रहणमिति । अन्तरङ्गत्वात् स्वपदार्थे समासे सिद्धे पदार्थग्रहणसामर्थ्यादन्यपदार्थो लभ्यतइति प्रश्नः । स्वपदार्थेऽपीति । अपिशब्दादन्यपदार्थेऽपीत्यर्थः । पदार्थग्रहणं व्याप्तिसमाश्रयणार्थं स्यादिति स्वपदार्थान्यपदार्थयोः समासः स्यात् । तत्पुरुष इति । बहुव्रीहेस्त्वन्यपदार्थोऽवकाशः । परंकार्यत्वाच्चेति । ततश्च संज्ञयोः समावेशात् स्वरसमासान्तप्रसङ्गः। शेषवचन इति । शेषग्रहणप्रत्याख्यानं स्मारयति। संख्येति । द्वोरावती कोवीरपुरुषको ऽब्राह्मणको देश इति समासविधावुपयोगादशेषत्वाद् बहुव्रीहिर्न प्राप्नोति तस्माच्छेषग्रहणं न कर्तव्यं ततः स्वपदार्थे बहुव्रीहिनिवृत्त्यर्थमन्यग्रहणं कर्तव्यमिति स्थितम् । अक्रियामाण इति । नीलोत्पलं सर इत्यत्रापि विशेषानुपादानादन्यपदार्थेऽपि स्वपदार्थ इव तत्पुरुषो बहुव्रीहिं बाधेत कण्ठेकाल इत्यादिव्यधिकरणपदो बहुव्रीहिरवकाशः स्यात् । अन्यग्रहणे तु सति स्वपदार्थे सावकाशं म् । तत्-

ग्रहणं किमर्थम्। अन्यपदार्थइतीयत्युच्यमाने एकस्यापि पदस्य बहुव्रीहिः स्यात्। सर्पिषोपि स्यात्। गोमूत्रस्यापि स्यात्। नैतदस्ति प्रयोजनम्। सुप्सुपेति वर्तते। इदं तर्हि प्रयोजनम्। बहूनामपि यथा स्यात्। सुसूक्ष्मजटकेशेन सुनताजिनवाससा। उत्तरार्थं च *। उत्तरार्थं चानेकग्रहणं कर्तव्यम्। चार्थे द्वन्द्वः अनेकमिति। इहापि यथा स्यात्। प्लक्षन्यग्रोधधवखदिरपलाशा इति। एतदपि नास्ति प्रयोजनम्। आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति बहूनामपि समासो भवतीति। यदयमुत्तरपदे द्विगुं शास्ति। तत्पुरुषोपि तर्हि बहूनां प्राप्नोति। नैष दोषः। ग्रहणेन त-

पुरुषं परत्वाद्बहुव्रीहिर्बाधतइति न कश्चिद्दोषः। अर्थेति। एकनिवृत्त्यर्थं तावदनेकग्रहणं नोपपद्यते। पदविधित्वात् सामर्थ्ये सति बहुव्रीहिसंज्ञाविधानादनेकाधिष्ठानत्वाच्च सामर्थ्यस्य। नापि बह्वनां समासार्थमनेकग्रहणं तद्धितार्थेत्यनेन उत्तरपदे परतः समाससंज्ञाविधानाज् ज्ञापकाद्बह्वनां बहुव्रीहेः सिद्धत्वादिति प्रश्नः। सर्पिषो ऽपि स्यादिति। अपिशब्दो बिन्द्वर्थे वर्तते इति तस्यापि बहुव्रीहिसंज्ञाप्रसङ्गस्ततश्च कप्समासान्तप्रसङ्गः पदान्तरेण स्यादित्यनेन चास्य सामर्थ्यमस्तीति समर्थपरिभाषापि न व्यावृत्तिं करोतीत्येवं केचिद्व्याचक्षते। अन्ये त्वाहुः। अपिः पदार्थस्य चाप्यर्थता बिन्द्वादेर्निराकृता तस्मात्स्यादिति पदं बिन्द्वर्थे वर्ततइति तस्य बहुव्रीहिसंज्ञाप्रसङ्गः। अतिङ्ग्रहणेन च पूर्वमेव सुप्सुपेत्यस्य विच्छिन्नत्वादेकस्यापि तिङन्तस्य प्राप्तिः स्यात्। नैतदिति। योगद्वयएवातिङ्ग्रहणेनं सुप्सुपेत्यस्यासंबन्धो ज्ञापितो ऽन्यच्च सुप्सुपेत्यनुवर्ततएवेत्यर्थः। बह्वनामपीति। अन्यथा सुप्सुपेति गुणसंख्याया विवक्षितत्वाद्द्वयोरेव स्यात्। उत्तरपदइति। द्विगुग्रहणं तद्धितार्थेत्यनेन विहितस्य समासस्योपलक्षणं तेन दिशः समानाधिकरणेनोत्तरपदे समासावयवविशेषे परतः समासविधानं बह्वनां समासस्य ज्ञापकमित्यर्थः। द्विगुस्तु द्व्यन्हजातादौ सावकाशत्वान्न ज्ञापकः। तत्पुरुषोपीति। ज्ञापकफलस्य विषयविभागाभावादनिष्टप्रसङ्गो मङ्हत्कष्टं श्रित इत्यत्रापि तत्पुरुषप्रसङ्गात्। गृहणेनेति। विशिष्टपूर्वोत्तरपदनिर्देशेनेत्यर्थः। तत्र द्वितीयान्तस्य श्रितादिभिः समासविधानात्प्रत्ययग्रहणपरिभाषोपस्थानात् समुदायस्याद्वितीयान्तत्वादत्र तत्पुरुषाभावः। यद्येवमिहापि सुप्सुपेत्यनुवर्तनात्कथं बह्वनां बहुव्रीहिरथ ज्ञापकेन संख्याविवक्षा बा-

त्पुरुष उच्यते तेन बहूनां न भविष्यति । अत उत्तरं पठति । अनेकवचनमुपसर्जनार्थम् * । अनेकग्रहणं क्रियते उपसर्जनार्थम् । प्रथमानिर्दिष्टं समास उपसर्जनमित्युपसर्जनसंज्ञा यथा स्यात् । चित्रगुः शबलगुरिति । न वैकविभक्तित्वात् * । न वा एतदपि प्रयोजनमस्ति । किं कारणम् । एकविभक्तित्वात् । एकविभक्तिचापूर्वनिपातइत्युपसर्जनसंज्ञा भविष्यति चित्रगुः शबलगुरिति । चित्रा यस्य गावश्चित्रगुस्तिष्ठति । चित्रा यस्य गावश्चित्रगुं पश्येति । चित्रा यस्य गावश्चित्रगुणा कृतम् । चित्रा यस्य गावश्चित्रगवे देहि । चित्रा यस्य गावश्चित्रगोरानय । चित्रा यस्य गावश्चित्रगोः स्वम् । चित्रा यस्य गावश्चित्रगौ निधेहि । चित्रा यस्य गावो हे चित्रगो इति । यदि तर्हि कुतश्चिदेव किंचित्पदमध्याहृत्य एकविभक्तियोगः क्रियते । एतदप्येकविभक्तियुक्तम् । इहापि प्राप्नोति । राजकुमारी । तक्षकुमारी । राज्ञो या कुमारी राजकुमारी तिष्ठति । राज्ञो या कुमारी राजकुमारीं पश्य । राज्ञो या कुमारी राजकुमार्या कृतम् । राज्ञो या राजकुमारी राजकु-

---

धयते तदा द्वितीयादिष्वपि संख्याया अविवक्षा स्यात् । नैष दोषः तत्पुरुषविधौ सुप्सुपेत्यत्रैव संख्याप्रतीतिस्तत्र ज्ञापकेनैकैव संख्या प्रतीतिर्बाध्यते तावता चरितार्थत्वाद् द्वितीयादिषु संख्याया अबाधः । चित्रगुरिति । सत्यनेकग्रहणे सुबित्येव चानुवर्तते न तु सुपेति । तन्निवृत्त्यर्थत्वात्तस्य । ततश्चोत्तरपदमपि तेन प्रत्याय्यतइति समासशास्त्रे गोशब्दस्य प्रथमानिर्दिष्टत्वादुपसर्जनत्वाद्ध्रस्वसिद्धिः । न वेति । अन्यपदार्थस्य प्राधान्याद्दर्शनाद्यनेकक्रियायोगादनेकविभक्तित्वे ऽपि वर्तिपदानामेकविभक्तित्वादित्यर्थः । यदि तर्हीति । अयं भावः । चित्रा गावो ऽस्येत्यस्मिन्विग्रहवाक्ये न कस्य चिदनेकविभक्तित्वं यदपेक्षया वर्तिपदानामेकविभक्तित्वं स्यात् । अथ यथाकथंचिद् अन्यस्यानेकविभक्तित्वमाश्रित्य वर्तिपदस्यैकविभक्तित्वं व्यवस्थाप्यते तदातिप्रसङ्गो राज्ञो या कुमारी तां

मार्यै देहि । राज्ञो या कुमारी राजकुमार्या आनय । राज्ञो या कुमारी राजकुमार्याः स्वम् । राज्ञो या कुमारी राजकुमार्यां निधेहि । राज्ञो या कुमारी राजकुमारि इति । एकविभक्तियुक्तमेव यन्नित्यम् । न चैतन्नित्यमेकविभक्तियुक्तमेव राज्ञः कुमारीं पश्य राजकुमारीं पश्येत्यपि भवति । किं वक्तव्यमेतत् । नहि । कथमनुच्यमानं गंस्यते । एकग्रहणसामर्थ्यात् । यदि हि यदेकविभक्तियुक्तं चानेकविभक्तियुक्तं च तत्र स्यादेकग्रहणमनर्थकं स्यात् । विभक्तियुक्तमपूर्वनिपात इत्येव ब्रूयात् । पदार्थाभिधानेऽनुप्रयोगानुपपत्तिरभिहितत्वात् * । पदार्थाभिधाने प्रयोगस्यानुपपत्तिः । चित्रगुर्देवदत्त इति । किं कारणम् । अभिहितत्वात् । चित्रगुण शब्देनाभिहितः सोर्थ इति कृत्वानुप्रयोगो न प्राप्नोति । न वानभिहितत्वात् * । न वा एष दोषः । किं कारणम् । अनभिहितत्वात् । चित्रगुशब्देनानभिहितः सोर्थ इति कृत्वानुप्रयोगो भविष्यति । कथमनभिहितः । यदिदानीमेवोक्तं पदार्थाभिधाने तु प्रयोगानुपपत्तिरभिहितत्वादिति । सामान्याभिधाने हि विशेषानभिधानम् । समान्ये ह्यभिधीयमाने विशेषो-

---

पश्च तया क्षतं तस्यैव देहीत्याश्रयेण कुमारीशब्दस्यैकविभक्तित्वादुपसर्जनत्वं स्यात् । एकविभक्तियुक्तमेवेति । अयं भावः । नायं नियमः प्रथमान्तस्यैव कुमारीशब्दस्य षष्ठीसमासेन भाव्यं किं तर्हि द्वितीयाद्यन्तस्यापि ततश्च समासे विधीयमाने एकविभक्तित्वाभावात् कुमारीशब्दस्योपसर्जनत्वाभावः । एकग्रहणसामर्थ्यादिति । एकैकस्मिन्प्रयोगे सर्वस्यैव एकविभक्तित्वादेकविभक्तिग्रहणं पर्यायेणानेकविभक्तेर्निरासार्थमित्यर्थः । विभक्तियुक्तमिति । एतदपि किमर्थमुच्यतइति चेत्संज्ञिनिर्देशार्थम् । अन्यथा अपूर्वनिपात इत्येतावदुच्यमाने संज्ञानिर्दिष्टः स्यात् । पदार्थाभिधानइति । देवदत्तपदस्य यावानर्थस्तावान् बहुव्रीहिणा वक्तव्यो ऽन्यपदार्थे तस्य विधानात् ततो गतार्थत्वादनुप्रयोगो न

नभिहितो भवति । तत्रावश्यं विशेषार्थिना विशेषोनुप्रयोक्तव्यः । चित्रगुः कः । देवदत्त इति । भवेत्सिद्धं यदा सामान्ये वृत्तिः । यदा तु खलु विशेषे वृत्तिः । तदा न सिध्यति । चित्रा गावो देवदत्तस्येति चित्रगुर्देवदत्त इति । तदापि सिद्धम् । कथम् । नेदमुभयं युगपत्संभवति । वाक्यं समासश्च । यदा वाक्यं न तदा समासः । यदा समासो न तदा वाक्यम् । यदा समासः सामान्ये न तदा वृत्तिः । तत्रावश्यं विशेषार्थिना विशेषो ऽनुप्रयोक्तव्यः । चित्रगुः कः देवदत्त इति । सामान्यस्यैव तर्ह्यनुप्रयोगो न प्राप्नोति । चित्रगुः कः । चित्रगु तच्चित्रगु किंचिच्चित्रगु सर्वमिति । सामान्यमपि यथा विशेषस्तद्वत् । तत्र चित्रग्वित्युक्ते संदेहः स्यात् सर्वं वा ऽविश्वं वेति । तत्रावश्यं विशेषार्थिना विशेषोनुप्रयोक्तव्यः चित्रगु तदिति । अथवा विभक्त्यर्थोभिधीयते ।

प्राप्नोतीत्यर्थः । यथा चार्थे द्वन्द्वविधानाद् द्वन्द्वे चशब्दस्य प्रयोगो न भवति । एव मिहापि देवदत्तादिपदानां न स्यात् । सामान्याभिधाने हीति । चित्रगुशब्देन तद्वत्साचमुच्यते न तु विशेषः । यदा सामान्य इति । चित्रा गावोस्येत्येवं विग्रहे कृते ऽन्यपदार्थसामान्यस्य बहुव्रीहिणाभिधानाद्विशेषस्यानुप्रयोगो भवतु यदा विशिष्टे ऽन्यपदार्थे बहुव्रीहिः क्रियते तदानुप्रयोगासिद्धिः । नेदमुभयमिति । लौकिके प्रयोगे वृत्तिवाक्ययोर्युगपत् प्रयोगाभावः। एकेनैवार्थस्य प्रत्यायितत्वादितरप्रयोगायोगात् । यदा समास इति । शब्दशक्तिस्वाभाव्यादन्यपदार्थसामान्यमेवाभिधातुं समर्थः समासो न विशेषमिति प्रक्रियायामपि सामान्येन विग्रहः कार्य इत्यर्थः । सामान्यस्यैव तर्हीति । सामान्यस्य समासेनैवाभिधानात् । सामान्यमपीति । यथा विशेषो विशेषान्तरस्य निवर्तकस्तद्वत्सामान्यमपि विशेषाणां निवर्तकं सद्विशेष एवेत्यर्थः । चित्रग्विति । लिङ्गसर्वनाम्ना नपुंसकेन निर्देशः सामान्यवृत्तितामेव प्रकाशयितुं कृतः । सर्वं वाविश्वं वेत्यत्राकारप्रश्लेषः कृतो ऽन्यथा पर्यायप्रसङ्गः स्यात् । तत्रावश्यमिति । चित्रगुसर्वमित्युक्ते न ह्येकसेवेति विशेषावगतिर्भवतीत्यर्थः । अथ वेति । कृत्स्नपदार्थाभिधाने ऽनुप्रयोगासिद्धिर्योदिता परिहृता च । यदा तु विभक्त्यर्थः संबन्धादिरभिधीयते समासेन तदा तद्वाचिनी विभक्तिर्मानुप्रयोजि द्रव्यं त्वनभिहितमिति

एतच्चात्र युक्तं यद्विभक्त्यर्थोऽभिधीयते तत्र हि सर्वपश्चात्पदं वर्तते अस्येति। विभक्त्यर्थाभिधानेऽद्रव्यस्य लिङ्गसंख्योपचारानुपपत्तिः। विभक्त्यर्थाभिधानेऽद्रव्यस्य लिङ्गसंख्याभ्यामुपचारोनुपपन्नः। बहुयवं बहुयवा। बहुयवः बहुयवौ बहुयवा इति। अपर आह। विभक्त्यर्थाभिधाने द्रव्यस्य लिङ्गसंख्योपचारानुपपत्तिः। विभक्त्यर्थाभिधाने द्रव्यस्य ये लिङ्गसंख्ये ताभ्यां विभक्त्यर्थस्योपचारोनुपपन्नः। बहुयवं बहुयवा। बहुयवः बहुयवौ बहुयवा इति। कथं ह्यन्यस्य लिङ्गसंख्याभ्यामन्यस्योपचारः स्यात्। सिद्धं तु यथा गुणवचनेषु*। सिद्धमेतत्। कथम्। यथा गुणवचनेषु। कथं गुणवचनेषु। गुणवचनेषूक्तम्। गुणवचनानां शब्दानामाश्रयतो लिङ्गवचनानि भवन्तीति। तद्यथा। शुक्लं वस्त्रं शुक्ला शाटी शुक्लः कम्बलः। शुक्लौ कम्बलौ। शुक्लाः कम्बला इति। यदसौ द्रव्यं श्रितो भवति। गुणस्तस्य यल्लिङ्गं वचनं च तद्गुणस्यापि भवति। एवमिहापि यदसौ द्रव्यं श्रितो भवति विभक्त्यर्थः तस्य यल्लिङ्गं वचनं तत्समासस्यापि भविष्यति। यदि तर्हि

तद्वाची शब्दोऽवश्यानुप्रयोक्तव्यः। कथं पुनरन्यपदार्थइत्युच्यमाने विभक्त्यर्थ एव गृह्यतइत्याह। तत्र हीति। पदेन प्रकृत्यर्थोपसर्जनः प्रत्ययार्थोऽभिधीयतइति विभक्त्यर्थस्यैव प्राधान्यादन्यपदार्थग्रहणेन ग्रहणमित्यर्थः। सर्वपश्चादिति। भाष्यकारवचनप्रामाण्यादव्ययेनापि षष्ठीसमासः। अद्रव्यस्येति। असत्त्वभूतस्य विभक्त्यर्थस्य लिङ्गसंख्याभ्यां व्यवहारो नोपपद्यतइत्यर्थः। अपर इति। अकारप्रश्लेषोऽत्र व्याख्याने नास्ति। आश्रयत इति। यदा पदावधिकमन्वाख्यानं तदा शुक्लो गुणोस्येति मतुब्लुका सामान्यमात्रे पदं संस्क्रियतइत्येकत्वनपुंसकत्वाश्रयेण पदप्रयोगे प्राप्ते विशेषणानां चाजातेरिति सूत्रेण गुणवचनानामाश्रयतो लिङ्गवचनानि प्रतिपादितानि। वाक्यसंस्कारे तु न्यायसिद्धानि आश्रयविशेषाश्रयेणैव पदसंस्कारात्तत्र यद्यपि चित्रगुशब्देन संबन्धोऽभिधीयते तथा-

विभक्त्यर्थोऽभिधीयते कृत्स्नः पदार्थः कथमभिहितो भवति सद्रव्यः सलिङ्गः ससंख्यश्च । अर्थग्रहणसामर्थ्यात् । इहानेकमन्यपदे इतीयता सिद्धम् । कथं पुनः पदे नाम वृत्तिः स्यात् । पदं नाम शब्दः शब्दो ह्येषः । शब्दे ह्यसंभवादर्थे कार्यं विज्ञास्यते । सोयमेवं सिद्धे सति यदर्थग्रहणं करोति तस्यैतत्प्रयोजनं कृत्स्नः पदार्थो यथाभिधीयते सद्रव्यः सलिङ्गः ससंख्यश्चेति । यदि तर्हि कृत्स्नः पदार्थोऽभिधीयते । लैङ्गाः सांख्याश्च विधयो न सिध्यन्ति । उक्तं वा॰। किमुक्तम् । लैङ्गेषु तावदुक्तम् । सिद्धं तु स्त्रियाः प्रातिपदिकविशेषणात्स्वार्थे टाबादय इति । सांख्येष्वप्युक्तम् । किमुक्तम् । कर्मादीनामनुक्ता एकत्वादय इति कृत्वा सांख्या भविष्यन्ति । प्रथमा तर्हि न प्राप्नोति । समयाद्भविष्यति । यदि समयिकी न नि-

---

प्यभेदोपचारात् संबन्ध्यभिधीयते । तच्च द्विष्ठत्वेपि संबन्धस्य प्रधानत्वात् स्वामिन एवाश्रयत्वं व्यवस्थाप्यतइति तद्गते लिङ्गसंख्ये भवतः न तु गवाश्रये । यदि तर्हीति । यथा शुक्लशब्देन कदा चिद् गुण उच्यते कदा चिद् गुणी तथा चित्रगुशब्देन केवलस्यापि संबन्धस्याभिधानं प्राप्नोति संबन्धिन एव तु सर्वदेष्यते तन्न सिध्यतीत्यर्थः । कृत्स्न इत्युक्तं तदेव कात्स्न्र्यं प्रतिपाद्यते । सद्रव्य इति । द्रव्यशब्देन सत्त्वरूपोर्थ उच्यते । अर्थग्रहणसामर्थ्यादिति । यदि विभक्त्यर्थस्यैव प्रधानस्य ग्रहणमभिमतं स्यात् तदार्थग्रहणं न कुर्याद् अन्तरेणाप्यर्थग्रहणमर्थस्यैव लाभादित्यर्थः । यदि तर्हीति । यथा बहुव्रीहिणा विभक्त्यर्थस्याभिधानात् षष्ठ्यादयो न भवन्ति एवं लिङ्गसंख्ययोरप्यभिधानात् तयोर्वाचकाः प्रत्यया न प्राप्नुवन्ति । सिद्धं त्विति । स्त्रियां यत् प्रातिपदिकं वर्तते तस्मात् टाबादयो भवन्तीत्यर्थः । ततश्च समासेनाभिहितेपि स्त्रीत्वे द्योतकाष्टाबादयो भवन्तीति दोषाभावः । कर्मादीनामिति । चित्रगुरिति समासेन प्रातिपदिकार्थमात्रस्य कर्मादिशक्तिरहितस्यैकत्वादय उक्ता ततः कर्मादिगतैकत्वप्रतिपादनाय वचनानि भवन्ति चित्रगुं पश्य चित्रगुणा कृतमिति । प्रथमेति । समासेन संख्याया अभिधानात् । समयादिति । परश्चेति नियमार्थमारब्धं न केवला प्रकृतिः प्रयोक्तव्या न च केवलः प्रत्यय इति । न नियोगत इति । निय-

योगतः । अन्याः कस्मान्न भवन्ति । कर्मादीनामभावात् । षष्ठी तर्हि प्राप्नोति । शेषलक्षणा षष्ठी अशेषत्वान्न भविष्यति । एवमपि व्यतिकरः प्राप्नोति । एकस्मिन्नपि द्विवचनबहुवचने प्राप्नुतः द्वयोरप्येकवचनबहुवचने बहुष्वप्येकवचनद्विवचने । अर्थतो व्यवस्था भविष्यति । अथ वा संख्या नामेयं परप्रधाना संख्येयमनया विशेष्यम् । यदि चात्र प्रथमा न स्यात् । संख्येयमविशेषितं स्यात् । अथ वा वक्ष्यत्येतद्वचनग्रहणस्य प्रयोजनम् । उक्तेष्वप्येकत्वादिषु प्रथमा यथा स्यात् । एवमपि षष्ठी प्राप्नोति । किं कारणम् । व्यभिचरत्येव ह्ययं समासो लिङ्गसंख्ये षष्ठ्यर्थं पुनर्न व्यभिचरति । अभिहितः सोर्थोन्तर्भूतः प्रातिपदिकार्थः संपन्नस्तत्र प्रातिपदिकार्थे प्रथमा भविष्यति । न तर्हीदानीमिदं भवति चित्रगोर्देवदत्तस्येति । भवति बाह्यमर्थमपेक्ष्य षष्ठी ।

मेन प्रतिनियतैव यदि न भवति विभक्तिः ततः समयपरिपालनाय द्वितीयादयोपि प्राप्नुवन्ति नियमकारणाभावादित्यर्थः । कर्मादीनामभावादिति । कर्मण्येव द्वितीयेत्येवं कर्मादिषु द्वितीयादीनां नियतत्वात्तदभावे तासामभावः । षष्ठी तर्हीति । कर्मादीनामभावः शेषः स चात्रास्तीति भावः । अशेषत्वादिति । प्रातिपदिकार्थमात्रस्य प्रथमाविधावुपयोगान्नास्ति शेषत्वमित्यर्थः । एवमपीति । समयात् प्रथमायामिष्यमाणायां वचनस्य व्यतिकरप्रसङ्गः । अर्थत इति । यथान्यत्रैकत्वादिष्वेकवचनादीनि दृष्टानि तथैवात्रापि भवन्त्येवं हि समयश्च परिपालितो भवत्यर्थश्चानुसृतः । अथ वेति । असंकरं प्रथमाविधानं प्रकारान्तरेण प्रतिपादयति । यदा चित्रगुरित्येकत्वविशिष्टः प्रातिपदिकार्थः प्रतिपिपादयिषितः तदा विभक्त्या विनासौ न शक्यते प्रत्याययितुमिति प्रथमैकवचनं विधेयम् । एवं द्वित्वबहुत्वयोर्द्विवचनबहुवचनविधिः । परप्रधानेति । संख्येयप्रधानेत्यर्थः । एवमपीति । षष्ठ्यर्थस्यात्राभावात् । व्यभिचरतीति । लिङ्गान्तरसंख्यान्तरयोगेन्यलिङ्गसंख्यापरित्यागात् । अभिहित इति । संबन्धस्य प्रातिपदिकार्थरूपत्वात् षष्ठ्यर्थता नास्तीत्यर्थः । सर्व एवात्र संबन्धोन्तर्भूतत्वात् प्रातिपदिकार्थतां गत इति मत्वा पृच्छति । न तर्हीति । भवति बाह्यमिति । गोभिरन्यपदार्थस्य यः संबन्धः स एव समासेन्तर्भूतो न तु सर्वः । बहुव्रीहिरि-

परिगणनं कर्तव्यम् । बहुव्रीहिः समानाधिकरणानाम्*। समानाधिकरणानां बहुव्रीहिर्वक्तव्यः । किं प्रयोजनम् । व्यधिकरणानां मा भूदिति । पञ्चभिर्भुक्तमस्येति । अव्ययानां च*। अव्ययानां च बहुव्रीहिर्वक्तव्यः । उच्चैर्मुखमस्येति उच्चैर्मुखः नीचैर्मुखः । सप्तम्युपमानपूर्वपदस्योत्तरपदलोपश्च *। सप्तमीपूर्वस्योपमानपूर्वस्य च बहुव्रीहिर्वक्तव्यः । उत्तरपदस्य च लोपो वक्तव्यः । कण्ठेस्थः कालोस्य कण्ठेकालः । उष्ट्रमुखमिव मुखमस्य उष्ट्रमुखः । खरमुखः । समुदायविकारषष्ठ्याश्च *। समुदायविकारषष्ठ्याश्च बहुव्रीहिर्वक्तव्यः । उत्तरपदस्य च लोपो वक्तव्यः । केशसमाहारश्चूडा अस्य केशचूडः । सुवर्णविकारोलंकारो यस्य सुवर्णालंकारः । प्रादिभ्यो धातुजस्य वा*। प्रादिभ्यो धातुजस्य बहुव्रीहिर्वक्तव्यः । उत्तरपदस्य च वा लोपो वक्तव्यः । प्रपतितपर्णः प्रपर्णः । प्रपतितपलाशः प्रपलाशः । नञोस्त्यर्थानां च *। नञोस्त्यर्थानां बहुव्रीहिर्वक्तव्यः उत्तरपदस्य च वा लोपो वक्तव्यः । अविद्यमानः पुत्त्रोस्य अविद्यमानपुत्त्रः । अपुत्त्रः । अविद्यमानभार्यः अभार्यः । तत्तर्हीदं बहु वक्तव्यम् । न वा ऽनभिधानादसमानाधिकरणेषु समाससंज्ञाभावः * । नवा वक्तव्यम् । असमानाधिकरणानां बहुव्रीहिः कस्मान्न भवति । पञ्चभिर्भुक्तमस्येति । अनभिधानात् ।

ति । भाष्यकारेण त्विकतः शेषो गृह्यतइत्ययमर्थः साधितो वार्तिककारेण तु वचनेन प्रतिपाद्यते । उच्चैर्मुख इति । उच्चैःशब्दस्याधिकरणप्रधानत्वाद्वैयधिकरण्यमिति वचनम् । कण्ठेस्थ इति । सुपिस्थ इति कः । अमूर्द्धमस्तकादित्यलुक् । समासेच सिद्धे वचनमुत्तरपदलोपार्थम् । उष्ट्रमुखमिवेति । अवयवधर्मेण समुदायस्य व्यपदेशाद् उष्ट्रस्योपमानतेति । उपमानपूर्व उष्ट्रमुखशब्दः उपमानोपमेयवृत्तित्वात् पदयोर्वैयधिकरण्यमत्रेति वचनमुत्तरपदलोपार्थं च ।

च्चावश्यमनभिधानमाश्रयितव्यम् । क्रियमाणेपि प-
रिगणने यत्राभिधानं न भवति तत्र न बहुव्रीहिः।
यथा पञ्च भुक्तवन्तोस्येति । अथैतस्मिन्सत्यनभिधाने
यदि वृत्तिपरिगणनं क्रियेत तर्हि वार्तिपरिगणनमपि
कर्तव्यम् । तत्कथं कर्तव्यम् । अर्थनियमे मत्वर्थग्रह-
णम् * । अर्थनियमे मत्वर्थग्रहणं कर्तव्यम् । मत्वर्थे
यो बहुव्रीहिरिति वक्तव्यम् । इह मा भूत्कष्टं श्रितमने-
नेति । तथा चोत्तरस्य वचनार्थः*। एवं च कृत्वोत्तरस्य
योगस्य वचनार्थ उपपन्नो भवति । केचित्तावदाहुः
यद्वृत्तिसूत्र इति । संख्ययाव्ययासन्नादूराधिकसंख्याः
संख्येयइति । अपरआहुः । यद्वार्तिके इति । कर्मवच-
नेनाप्रथमायाः * । कर्मवचनेनाप्रथमाया बहुव्रीहिर्व-
क्तव्यः ।ऊढो रथो येन ऊढरथोऽनड्वान् । उपहृतः पशू
रुद्राय उपहृतपशूरुद्रः ।उद्धृत ओदनः स्थाल्याः उद्-
धृतौदना स्थाली । यदि कर्मवचनेनेत्युच्यते । अथ क-
र्तृवचनेन कथम् । प्राप्तमुदकं ग्रामं प्राप्तोदको ग्रामः ।
आगता अतिथयो ग्राममागतातिथिर्ग्रामः । कर्तृवचने-
नापि * । कर्तृवचनेनापीति वक्तव्यम् । अप्रथमाया

समुदायविकारषष्ठ्या इति । समुदायावयवसंबन्धे प्रकृतिविकारसंबन्धे च या
षष्ठी तदन्ताद्यत् परं तदन्तस्य शब्दान्तरेण सह बहुव्रीहिरित्यर्थः । अथैतस्मि-
न्निति । अनभिधानमभ्युपगम्यापि यदि मन्दबुद्धिव्युत्पादनाय परिगणनं क्रि-
यते तदार्थपरिगणनमपि कर्तव्यम् । वर्तनं वर्तः समासः स विद्यते यस्मिन्नर्थे
स वर्ती । मत्वर्थग्रहणमिति । षष्ठ्यर्थः सप्तम्यर्थश्च मत्वर्थः । संख्ययेति । संख्ये-
यस्य वार्थस्य चान्यपदार्थत्वात् सिद्धे समासे उत्तरसूत्रमनर्थकं स्यात् । यदात्व-
नेन मत्वर्थे समासस्तदा सार्थकमित्यर्थः । व्याख्यानान्तरमाह । अपर इति ।
कर्मवचनेनाप्रथमाया इति । प्रथमार्थं वर्जयित्वा सर्वत्रान्यपदार्थे कर्मवाचिना
समासो भवतीत्यर्थः । इदञ्च वार्त्तिकमेवमुपपद्यते । यदि मत्वर्थे बहुव्रीहिर्भ-
वति । अन्यथैतदवक्तव्यं स्यात् । आद्यमेव तु युक्तं व्याख्यानं नहि वार्तिककारः

इति किमर्थम् । वृष्टे देवे गतः । अथाप्रथमाया इत्युच्यमाने इह कस्मान्न भवति । वृष्टे देवे गतं पश्येति । बहिरङ्गा अत्राप्रथमा । सुबधिकारेऽस्तिक्षीरादिवचनम् *। सुबधिकारेस्तिक्षीरेत्युपसंख्यानं कर्तव्यम् । अस्तिक्षीरा ब्राह्मणी । तर्त्तर्हि वक्तव्यम् । न वाव्ययत्वात् *। न वा कर्तव्यम् । किं कारणम् । अव्ययत्वात् । अव्ययमेषोस्तिशब्दः । नैषोस्तेर्लट् । कथमव्ययत्वम् । उपसर्गविभक्तिस्वरप्रतिरूपकाश्च निपाता भवन्तीति निपातसंज्ञा निपातोव्ययमित्यव्ययसंज्ञा । अथ किंसब्रह्मचारीति कोयं समासः । बहुव्रीहिरित्याह । कोस्य विग्रहः । के सब्रह्मचारिणोस्येति । यद्येवं कठ इति प्रतिवचनं नोपपद्यते । न ह्यन्यत्पृष्टेनान्यदाख्येयम् । एवं तर्हि एवं विग्रहः करिष्यते केषां सब्रह्मचारी किंसब्रह्मचारीति । प्रतिवचनं चैवं नोपपद्यते । स्वरे च दोषो भवति । किंसब्रह्मचारीत्येवं स्वरः प्रसज्येत । किंसब्रह्मचारीति चेष्यते । एवं तर्ह्येवं विग्रहः करिष्यते कः सब्रह्मचारी किंसब्रह्मचारी किंसब्रह्मचारीति । भवेत्प्रतिवचनमुपपन्नं स्वरे तु दोषो भवति । एवं तर्ह्येवं वि-

---

स्ववचनमेव ज्ञापकत्वेनोपन्यस्यति । जठरथ इति । रथशब्दः कर्मवचन जठशब्देन सामानाधिकरण्यात् । बहिरङ्गेति । वर्तिपदार्थनिमित्तान्तरङ्गा बाह्यपदार्थापेक्षा तु बहिरङ्गेति न गृह्यते असिद्धत्वादित्यर्थः । उपसर्गविभक्तीति । स्वरादिष्वस्तिशब्दपाठमनपेक्ष्य तदुक्तम् । प्रतिवचनमिति । वर्तिपदार्था बहुत्वसंख्यायुक्ताः पृष्टास्ततश्चैकत्वसंख्यायुक्तो नान्यपदार्थविशेषणेन प्रतिवचनं नोपपद्यतइत्यर्थः । इष्टसमासस्थापनाय दिगन्तराणि निराकर्तुमुपन्यस्यति । एवं तर्हीति । प्रतिवचनमिति । कठानामिति प्रतिवचनेन भाव्यं न तु कठ इत्यनेनेत्यर्थः । स्वरेति । अन्तोदात्तः स्यादाद्युदात्तश्चेष्यतइत्यर्थः । कः सब्रह्मचारीति । सुप्सुपेति समासं मन्यते । विशेषणविशेष्यभावाभावात्तु विशेषणसमासो नास्ति । कः सब्रह्मचारी तवेति ।

ग्रहः करिष्यते कः सब्रह्मचारी तव किंसब्रह्मचारीत्वमिति। अथ वा पुनरस्त्वयमेव विग्रहः के सब्रह्मचारिणोऽस्येति। ननु चोक्तं कठ इति प्रतिवचनं नोपपद्यतइति। नैष दोषः। अग्नौ करवाणिन्यायेन भविष्यति। तद्यथा। कश्चित्कं चिदाह। अग्नौकरवाणीति। स आह कुर्विति। कर्तर्यनुज्ञाते कर्माप्यनुज्ञातं भवति। अपर आह। अग्नौ करिष्यइति। क्रियतामिति कर्मण्यनुज्ञाते कर्ताप्यनुज्ञातो भवति। यथैव खल्वपि। के सब्रह्मचारिणोऽस्येति। कठा इत्युक्ते संबन्धादेतद्गम्यते नूनमयमपि कठ इति। एवं कठ इत्युक्ते संबन्धादेतद्गन्तव्यं नूनं तेऽपि कठा इति। न खल्वपि ते समासेन शक्याः प्रतिनिर्देष्टुम्। उपसर्जनं हि ते भवन्ति। अथार्धतृतीया इति कोऽयं समासः। बहुव्रीहिरित्याह। कोऽस्य विग्रहः। अर्धं तृतीयमेषामिति। कः समासार्थः। समासार्थो नोपपद्यते। अन्यपदार्थो हि नाम संभवति। येषां पदानां समासस्ततोऽन्यस्य पदस्यार्थोऽन्यपदार्थः। एवं तर्ह्येवं विग्रहः करिष्यते। अर्धतृतीयमन-

---

एकस्मिन्पृष्टे एकवचनेन प्रतिवचनमुपपद्यते। अत्रापि पक्षे कठ इति प्रतिवचनं व्यधिकरणं प्राप्नोति। अहं कठ इति सामानाधिकरण्यं दृश्यतइति विशेषाभावं मत्वाह। अथ वेति। अग्नौ करवाणिन्यायेनेति। अग्नौ करवाणीति यद्वाक्यं तदनुकरणमेतत्। कर्मापीति। सकर्मकत्वात् करोतिक्रियायाः। एवं कठ इति। नहि तेषां कठत्वेन विना तस्य कठत्वोपपत्तिः। तथा हि। समाने ब्रह्मणि व्रतचारी सब्रह्मचारी कथ्यते। ततश्च तस्यैकचरणाध्ययनापेक्षं सब्रह्मचारित्वम्। न खल्वपीति। वर्तिपदार्थानामुपसर्जनत्वात्तदुपलक्षितस्यान्यपदार्थस्य प्राधान्यात् किंसब्रह्मचारिशब्देन समासेन तेषामभिधानाभावात् कठा इति बहुवचनान्तं प्रतिवचनं कदा चिद्भवतीत्यर्थः। यदा तु के सब्रह्मचारिणोऽस्येति वाक्येन प्रश्नः क्रियते न तु समासेन तदा कठा इत्येव प्रतिवचनम्। कः समासार्थ इति। वर्तिपदार्थव्यतिरिक्तेनान्यपदार्थेन भाव्यम्। इह च बहुत्वान्यथानुपपत्त्या क्रियायाश्च वर्तिपदार्थस्याप्यन्तर्भावादन्यपदार्थो नोपपद्यते।

योरिति । एवमपि कः षष्ठ्यर्थः । षष्ठ्यर्थो नोपपद्यते । किं हि तयोरर्धं भवति । अस्तु तर्ह्ययमेव विग्रहः । अर्धं तृतीयमेषामिति । ननु चोक्तं समासार्थो नोपपद्यतइति । नैष दोषः । अवयवेन विग्रहः समुदायः समासार्थः । यद्यवयवेन विग्रहः समुदायः समासार्थः । असिद्वितीयोनुससार पाण्डवं, संकर्षणद्वितीयस्य बलं कृष्णस्य वर्धतामिति द्वयोर्द्विवचनमिति द्विवचनं प्राप्नोति । अस्तु तर्ह्ययमेव विग्रहः अर्धं तृतीयमनयोरिति । ननु चोक्तं षष्ठ्यर्थो नोपपद्यतइति । नैष दोषः । इदं तावदयं प्रष्टव्यः । अथेह देवदत्तस्य भ्रातेति कः षष्ठ्यर्थ इति । तत्रैतत्स्याद् एकस्मात्प्रादुर्भाव इति । एतच्च वार्त्तम् । तद्यथा । सार्थिकानामेकप्रतिश्रये उषितानां प्रातरुत्थाय प्रतिष्ठमानानां न कश्चित्परमभिसंबन्धो भवति । एवंजातीयकं भ्रातृत्वं नाम । अत्र चेद्युक्तः षष्ठ्यर्थो दृश्यते इहापि युक्तो दृश्यताम् । इह तर्हि अर्धतृतीया आनीयन्तामित्युक्ते अर्धस्यानयनं न प्राप्नोति । अस्तु तर्ह्ययमेव विग्रहः अर्धं तृतीयमेषामिति ।

किं हि तयोरिति । तृतीयस्य हि तदर्धमिति द्वाभ्यां तस्यावयवावयविभावलक्षणः संबन्धो नास्ति स्वस्वामिसंबन्धे चात्रानभिधानाद् बहुव्रीहिर्न भवति । समासस्यानुपपत्तिचोदनाद् मूलाभावाद् द्विवचनप्रसङ्गो न चोदितः । अवयवेनेति । अर्धस्य द्वयोश्च यः समुदायः स समासार्थः । समुदायावयवानाञ्च कदाचिद्भेदविवक्षा कदा चिदभेदविवक्षा यथा ब्राह्मणानां संघः । संघीभवन्ति ब्राह्मणा इति । असि द्वितीय इति । द्वयोः पूरणः द्वितीयः स च द्व्यात्मकस्य समुदायस्यावयवो भवतीति तदवयवस्य समुदायस्य समासेनाभिधानाद् द्विवचनप्रसङ्गः । अथेति । नह्यत्र स्वस्वामिभावादिः संबन्धोस्तीति भावः । एतच्च वार्तमिति । असारवाची वार्तशब्दः मातापितृभ्यामेव पुत्रयोर्जन्यजनकभावः संबन्धो न तु परस्परेण कश्चिदित्यर्थः । अत्र चेदिति । परस्परोपकाराभावेपि यदि समानोदरशायित्वमात्रेण काल्पनिकः संबन्धस्तदार्धस्य द्वाभ्यामेकप्रदेशावस्थानादिनिमित्तः संबन्धो युक्त इत्यर्थः । इह तर्हीति । अर्धं तृतीयमनयोरिति

ननु चोक्तमसिद्वितीयोनुससार पाण्डवं संकर्षणद्वितीयस्य बलं कृष्णस्य वर्द्धतामिति द्वयोर्द्विवचनमिति द्विवचनं प्राप्नोतीति । नैष दोषः । अयं तीयान्तः शब्दोस्त्येव पूरणे वर्तते । अस्ति सहायवाची । तद्यः सहायवाची तस्येदं ग्रहणम् । असिद्वितीयः । असिसहाय इति गम्यते । एवमप्यर्धतृतीया इत्येकस्मिन्नेकवचनं प्राप्नोति । एकार्था हि समुदाया भवन्ति । यथा । शतं यूथं वनमिति । अस्तु तर्ह्ययमेव विग्रहः अर्धं तृतीयमनयोरिति । ननु चोक्तमर्धतृतीया आनीयन्तामित्युक्ते अर्धस्यानयनं न प्राप्नोतीति । नैष दोषः । भवति बहुव्रीहौ तद्गुणसंविज्ञानमपि । तद्यथा । शुक्लवाससमानय लोहितोष्णीषा ऋत्विजः प्रचरन्तीति तद्गुण आनीयते तद्गुणाश्च प्रचरन्ति । अथ वा पुनरस्त्वयमेव विग्रहः । अर्धतृतीयमेषामिति । ननु चोक्तमेकवचनं प्राप्नोतीति । नैष दोषः । संख्या नामेयं परप्रधाना संख्येयमनया विशेष्यं यदि चात्रैकवचनं स्यात् संख्येयमविशेषितं स्यात् । इह तर्ह्यर्धतृतीया द्रोणा इत्ययं द्रोणशब्दः समुदाये प्रवृत्तः अवयवे नोपपद्यते ।

द्वयोरेव समासार्थत्वादानयनं स्याद् नार्धस्येत्यर्थः । अस्ति सहायवाचीति । अव्युत्पन्न एवेत्यर्थः । भवति बहुव्रीहाविति । उपलक्षणार्थसहितयोर्द्वयोरानयनं भविष्यतीत्यर्थः । संयोगसमवायलक्षणे संबन्धे यदा बहुव्रीहिस्तदा तद्गुणसंविज्ञानं भवति शुक्लवासा लम्बकर्ण इति । स्वस्वामिभावादिके तु संबन्धे बहुव्रीहौ तद्गुणसंविज्ञानाभावो यथा चित्रगुरिति संक्षेपेण विषयविभागः । द्विवचनप्रसङ्गाद् दुष्टोयं पक्ष इति मत्वाह । अथ वेति । संख्या नामेयमिति । अयमर्थः । अर्धं तृतीयमेषामिति बहुत्वसंख्याविशिष्टोन्यपदार्थो वाक्यउपात्त इति तथाभूतस्यैव समासो वाचक इति अवश्यप्रत्याय्यं बहुत्वं यथा च वृक्षा इति बहुत्वसंख्यायुक्तः समुदायः प्रतीयते धवखदिरपलाशा इति च तथार्धतृतीया इत्यपीत्यर्थः । इह तर्हीति । अर्धस्य द्वयोश्च द्रोणयोर्यः समुदायः स स-

नैष दोषः। समुदायेषु हि प्रवृत्ताः शब्दाः अवयवेष्वपि वर्तन्ते। तद्यथा । पूर्वे पञ्चालाः उत्तरे पञ्चालाः तैलं भुक्तं घृतंभुक्तं शुक्लो नीलः कपिल इति। एवमयं समुदाये द्रोणशब्दः प्रवृत्तो ऽवयवेष्वपि वर्तते। कामं तर्ह्यनेनैव हेतुना यदा द्वौ द्रोणौ अर्धाढकं च तदा कर्तव्यमर्धतृतीया द्रोणा इति। न कर्तव्यम्। समुदायेषु वृत्ताः शब्दाः क्वेष्वव-यवेषु वर्तन्ते योवयवस्तं समुदायं न व्यभिचरति। कं च समुदायं न व्यभिचरति। अर्धद्रोणो द्रोणम्। अर्धाढकं पुनर्व्यभिचरति। अनेक ॥ संख्ययाव्ययासन्नादूराधिक-संख्याः संख्येये ॥२५॥ द्वित्राः त्रिचतुरा इति कोयं समा-सः। बहुव्रीहिरित्याह। कोस्य विग्रहः। द्वौ वा त्रयो वेति। भवेद्यदा बहूनामानयनं तदा बहुवचनमुपपन्न-म्। यदा तु खलु द्वावानीयेते तदा न सिध्यति। तदापि सिद्धम्। कथम्। के चित्तावदाहुः। अनिर्ज्ञातेर्थे बहुव-चनं प्रयोक्तव्यमिति। तद्यथा। कति भवतः पुत्राः क-

---

मासार्थस्तत्रार्धस्य द्रोणत्वाभावाद् द्रोणा इति नोपपद्यतइत्यर्थः। नैष दोष इ-ति। अर्धेपि द्रोणत्वोपचाराद् द्रोणशब्दस्य प्रवृत्तिरित्यर्थः। न कर्तव्यमिति। स्वावयव एव समुदायरूपोपचारो नान्यदीये अवयवइत्यर्थः। अर्धद्रोणो द्रोण-मिति। द्रोणेन विनास्याभावादित्यर्थः। अर्धाढकमिति। चतुराढको द्रोणः त-तश्च विनापि द्रोणेनैकाढकसद्भावेप्यर्धस्य भावः। संख्यया। द्वित्रा इति। बहु-व्रीहिनिमित्तस्य डचो दर्शनादात्वाभावाच्च निश्चिते बहुव्रीहित्वे विग्रहनिश्चया-य प्रश्नः। कोयं समास इति। स्वाभिप्रायं प्रकाशयितुमाह। कोस्येति। यदि तावद् द्वौ त्रय एषामुन्मुग्धानामिति तदान्यपदार्थत्वात् पूर्वेण बहुव्रीहिः सिद्धः समासान्तस्तु डज् न सिध्यति असंख्येयवृत्तित्वाद् बहुव्रीहेः। अथ द्वौ वा त्रयो वेति तदा पक्षे द्विवचनप्रसङ्गः। भवेद्यदेति। विकल्पो वार्थः इति द्वित्रशब्दः कदा चिद् द्वयोर्वाचकः कदा चित् त्रयाणाम्। अनिर्ज्ञातेर्थ इति। के-चिद्वचनमेतदित्याहुः। अन्ये तु न्यायसिद्धं मन्यन्ते। अयमर्थः। संशयोत्र वा-र्थो न विकल्पः स चानियतसंख्याविमर्शीति विमर्शविषयबहुत्वसद्भावाद् बहु-वचनम्। अर्थशब्देनात्र संख्यैवोच्यते संख्यायामविज्ञातायामित्यर्थः। कति भ-

ति भवती भार्या इति । अपर आह । द्वौ वेत्युक्ते त्रयो वेति गम्यते । त्रयो वेत्युक्ते द्वौ वेति गम्यते । सैषा पञ्चाधिष्ठाना वाक् तत्र युक्तं बहुवचनम् । अथ द्विदशाः त्रिदशा इति कोयं समासः । बहुव्रीहिरित्याह । कोस्य विग्रहः द्विर्दश द्विदशा इति । संख्यासमासे सुजन्तत्वात्संख्याप्रसिद्धिः* । संख्यासमासे सुजन्तत्वात्संख्येत्यप्रसिद्धिः । नहि सुजन्ता संख्यास्ति । एवं तर्ह्येवं विग्रहः करिष्यते । द्वौ दशतौ द्विदशा इति । एवमपि अत्कारान्तत्वात्संख्ययेत्यप्रसिद्धिः । न ह्यत्कारान्ता संख्यास्ति । अस्तु तर्ह्ययमेव विग्रहः द्विर्दश द्विदशा इति । ननु चोक्तं संख्यासमासे सुजन्तत्वात्संख्येत्यप्रसिद्धिरिति । न वा ऽसुजन्तत्वात्* । न वा एष दोषः । किं कारणम् । असुजन्तत्वात् । सुजन्तत्वादित्युच्यते न चात्र सुजन्तं पश्यामः । किं पुनः कारणं वाक्ये सुज् दृश्यते समासे न दृश्यते । सुजभावोभिहितार्थत्वात् समासे* । समासे सुजभावः किं कारणम् । अभिहितार्थत्वात् । अभिहितः सुजर्थः समासेनेति कृत्वा समासे सुज् न भ-

---

वत इति । अन्तर्भावितपूर्वसंख्या बहुत्वसंख्या पृच्छ्यतइति बहुवचनम् । द्वौ वेति । विरुद्धानेकविषयत्वाद्विमर्शस्य पर्यायस्थितद्वित्वत्रित्वाधारवस्तुसंकलनया पञ्चाधिष्ठानत्वमुच्यते । द्विर्दशेति । अयं भावः । द्वौ दशेति विग्रहो विरोधान्न क्रियते । तथा हि । द्वित्वं दशसंख्याया एकत्वान्नोपपद्यते नापि संख्येयानां दशानाम् । तस्माद् द्विशब्देन दशत्वावृत्तिगता द्वित्वसंख्या प्रतिपाद्यतइति सुजन्तेन वाक्यं क्रियते । अत्र दूषणमाह । संख्यासमास इति । सुजन्तस्य शब्दान्तरत्वात् संख्यावाचित्वं नास्तीत्यर्थः । द्वौ दशताविति । द्वौ दशतौ वर्गावित्यर्थः । न वेति । नहि वाक्योपमर्दनेन समासः क्रियते लौकिके प्रयोगे द्वयोरपि नित्यत्वात् । अन्वाख्यानमात्रं तु शास्त्रेण क्रियते । तत्र वृत्तिविषये सुचमन्तरेणाभ्यावृत्तिसंख्याभिधायी द्विशब्द इति संख्यावाचित्वात्समासो भवत्येव । न चात्रेति । वृत्तावित्यर्थः । अभिहित इति । शब्दशक्तिस्वाभाव्यात्समा-

विष्यति । किं च भोः सुजर्थे इति समास उच्यते न खलु सुजर्थ इत्युच्यते गम्यते तु सुजर्थः । कथम् । यावता संख्येयो यः संख्यया संख्यायते स च क्रियाभ्यावृत्त्यर्थः स चोक्तः समासेनेति कृत्वा समासे सुज् न भविष्यति । अशिष्यः संख्योत्तरपदः संख्येयवार्थाभिधायित्वात्*। अशिष्यः संख्योत्तरपदो बहुव्रीहिः किं कारणम् । संख्येयवार्थाभिधायित्वात् । संख्येयं वार्थश्चाभिधीयते तत्रान्यपदार्थ इत्येव सिद्धम् । भवेत्सिद्धमधिकविंशाः अधिकत्रिंशा इति । यत्रैतद्विचार्यते विंशत्यादयो दशदर्थे वा स्युः परिमाणिनि वेति । इदं तु न सिध्यति । अधिकदशा इति । यत्र नियोगतः संख्या संख्येये एव वर्तते । अथोपदशा इति कोयं समासः । बहुव्रीहिरित्याह । कोस्य विग्रहः । दशानां समीपे उप-

---

सः सुजर्थं प्रत्याययतीत्यर्थः । इतरः कार्यशब्ददर्शनमाश्रित्याह । किञ्च भो इति । यथा चार्थे द्वन्द्वस्य विधानाद् द्वन्द्वे चशब्दो न प्रयुज्यते तथा यद्ययं समासः सुजर्थे विधीयते तदा सुचोऽप्रयोगः स्याद् नान्यथेति प्रश्नः । न खल्विति । नहि शब्दैरर्थाभिधानं वाचनिकं किन्तु स्वाभाविकम् । स चेति । क्रियाभ्यावृत्तिलक्षणोर्थः संख्येयो न तु दशसंख्या नापि तत्संख्यायुक्ताः । एतच्च पूर्वमुक्तम् । वाक्ये तु सुचमन्तरेण क्रियाभ्यावृत्तेरनवगमात् सुच्प्रयोगः । ततश्चास्वपदविग्रहः क्रियते द्विर्दश द्विदशा इति । अनेनैव न्यायेन द्वौ दशताविग्रहः कार्यो न्यायसाम्यात्तु प्रतीयमानत्वाद् भाष्यकारेण पुनर्न दर्शितः । तदुक्तम् । शब्दान्तरत्वाद् वाक्येषु विशेषा यद्यपि श्रुताः । वृत्तिशब्दोन्य एवायमर्थान्तरनिबन्धनः ॥ इति । संख्येयमिति । अधिका विंशतिर्यासां ता अधिकविंशा गाव इति संख्यानवृत्तित्वाद्विंशतिशब्दस्य संख्येयमन्यपदार्थ उपपद्यतइति भावः । दशदर्थ इति । संख्याने संख्येये वेत्यर्थः । अधिकदशा इति । दशशब्देन संख्येयस्याभिधानादन्यपदार्थाभावः । तस्माद्दशाद्यर्थं सूत्रं कर्तव्यमेव । इदानीमव्ययं निरूप्यते बहुव्रीह्यव्ययीभावयोर्विषयविभागप्रदर्शनार्थम् । उपदशा इति । दशानां समीपइति सप्तम्या समीपिप्राधान्ये बहुव्रीहिः समीपिप्राधान्यं त्वव्ययीभाव इति प्रदर्शितं भवति । सामीप्यमिति । धर्मेण धर्मी लक्ष्यते कस्य सामीप्यवानर्थ इत्यर्थः । उपशब्दो हि समीपमात्रवाच्युपकुम्भादिषु दृष्ट इति

दशा इति । कस्य पुनः सामीप्यमर्थः । उपस्य । यद्येवं, नान्यपदार्थो भवति । तत्र च प्रथमानिर्दिष्टं संख्याग्रहणं शक्यमकर्तुम् । मत्वर्थे वा पूर्वस्य विधानात् * । अथ वा मत्वर्थे पूर्वो योगः । अमत्वर्थार्थोऽयमारम्भः । कबभावार्थं वा* । अथ वा कब् मा भूदिति । संख्यया ॥ दिङ्नामान्यन्तराले ॥२६॥ तेन सहेति तुल्ययोगे ॥ २८ ॥ दिक्समाससहयोगयोश्चान्तरालप्रधानाभिधानात्* । दिक्समाससहयोगयोश्चाशिष्यो बहुव्रीहिः । किं कारणम् । अन्तरालप्रधानाभिधानात् । दिक्समासे सहयोगे चान्तरालं प्रधानं चाभिधीयते तत्रान्यपदार्थइत्येव सिद्धम् । यद्येवं दक्षिणपूर्वा दिक् समानाधिकरणलक्षणः पुंवद्भावो न प्राप्नोति । अद्य पुनरियं सैव दक्षिणा सैव पूर्वेति कृत्वा समानाधिकरणलक्षणः पुंवद्भावः सिद्धो

तस्य समीपिवाचित्वं नास्ति नापि दशशब्दस्य समासस्येति चेत्तदाऽस्त्येवान्यपदार्थवृत्तित्वमिति प्रश्नः । उपस्येति । आराच्छब्दवदनेकार्थत्वादुपशब्दस्य समीपवानर्थः । स एवाह । यद्येवमिति । यदीपशब्दस्यैवासावर्थ इत्यर्थः । एवमव्ययासन्नादूराधिकग्रहणं ख्यापितम् । संख्याग्रहणं तु न कर्तव्यम् । द्विना इत्यादौ वार्थस्यान्यपदार्थत्वादित्याह । तत्रेति । इदानीमेतदपि ख्यापयन्नाह । अथ वेति । ननु मत्वर्थग्रहणं तत्र न करिष्यते द्विना इति सिद्धयइत्याह । कबभावार्थं वेति । शेषाद्विभाषेत्यत्र शेषाधिकारविहितो बहुव्रीहिर्गृह्यते अनेकमन्यपदार्थइत्यत्रैव च शेषग्रहणमनुवर्तते नोत्तरेषु योगेषु । दिङ्नामानि । तुल्यन्यायत्वाद्योगद्वयस्य सहविचारः । दिक्समाससहयोगयोरिति । अशिष्य इति पूर्ववार्तिकोक्तमपेक्ष्यते । दक्षिणस्याश्च पूर्वस्याश्च दिशो यदन्तरालं दिक् सा दक्षिणपूर्वेत्युच्यते तत्रान्तरालस्यान्यपदार्थत्वात् पूर्वेणैव सिद्धः समासः । सपुत्र इत्यस्यापि समासस्य पिता प्रधानमन्यपदार्थोऽभिधेय इति नार्थः सूत्रद्वयेनेत्यर्थः । अद्य पुनरिति । सूत्रारम्भविशिष्टे काले इत्यर्थः । तत्रारब्धेऽयमर्थो व्याख्यायते अन्तराले यानि दिङ्नामानि वर्तन्ते तानि समस्यन्ते दक्षिणादीनां च सामीप्याद‌न्तरालवृत्तित्वं ततश्च दक्षिणा चासौ पूर्वेति सामानाधिकरण्यात् पुंवद्भावः सिध्यति । सूत्रे त्वनारब्धेऽन्यपदार्थसंपादनाय दक्षिणा-

भवति । न सिध्यति । भाषितपुंस्कस्य पुंवद्भावः न चैतौ भाषितपुंस्कौ । ननु च भोः दक्षिणशब्दः पूर्वशब्दश्च पुंसि भाष्येते । समानायामाकृतौ यद्भाषितपुंस्कम् । आकृत्यन्तरे चैतौ भाषितपुंस्कौ । दक्षिणा पूर्वेति दिक्-शब्दौ । दक्षिणः पूर्व इति व्यवस्थाशब्दौ । यदि पुन-र्दिक्शब्दा अपि व्यवस्थाशब्दाः स्युः । कथं यानि दि-गुपदिष्टानि कार्याणि यदा दिशो व्यवस्थां वक्ष्यन्ति । यदि हि यो यो दिशि वर्तते स दिक्शब्दो रमणीयादि-ष्वतिप्रसङ्गो भवति रमणीया दिक् शोभना दिगिति । अथ मतमेतत् । दिशि दृष्टो दिग्दृष्टः दिग्दृष्टः शब्दो दिक्शब्दः यो दिशं न व्यभिचरतीति । न रमणीयादिष्व-तिप्रसङ्गो भवति । पुंवद्भावस्तु न प्राप्नोति । एवं तर्हि सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुंवद्भावो वक्तव्यः दक्षिणो-त्तरपूर्वाणामित्येवमर्थम् । एवं च कृत्वास्तु दिक्-समाससहयोगयोरन्तरालप्रधानाभिधानादित्येव । ननु

पूर्वाशब्दयोः स्वार्थएव वृत्तिरुपगन्तव्या ततो वैयधिकरण्यम् । ननु सामाना-धिकरण्ये ऽपि विशेषणसमासः सिध्यतीति नारब्धव्यमिदम् । नैतदस्ति । पूर्वपदप्रकृतिस्वरार्थं विभाषा दिक्समासइति विकल्पितसर्वनामसंज्ञार्थं च बहुव्रीहिसंज्ञैवेष्टव्या । न सिध्यतीति । नह्वि सामानाधिकरण्यमात्रप्रति-बद्धः पुंवद्भावः किं तु भाषितपुंस्कत्वनिबन्धनोपि । समानायां चाकृतौ यद्भा-षितपुंस्कं तस्य पुंवद्भावः । भाषितपुंस्कशब्दस्य ह्यर्थः प्रवृत्तिनिमित्तलक्षणोन्य-पदार्थोभिधेयो न शब्दः । दिक्शब्दाविति । विना प्रवृत्तिनिमित्तेन दिग्विशेषे रूढ्या प्रवृत्तावित्यर्थः । यदि पुनरिति । ततश्च व्यवस्थाकृतौ समानायां भाषि-तपुंस्कत्वस्योपपत्तिः । कथं यानीति । यदि प्रवृत्तिनिमित्ताश्रयेण दिशि वर्तन्ते न तु रूढ्या तदा दिक्शब्दत्वानुपपत्तिः । यदा दिश इति । विषयवशात्प्रवृत्ति-निमित्ताश्रयायामपि प्रवृत्तौ दिक्शब्दत्वं पूर्वादीनां संभवतीत्यर्थः । दिशि दृष्ट इति । रूढिरूपेण तत्र प्रवृत्त इत्यर्थः । अत एवैन्द्र्यादयो यौगिकत्वान्न दिक्-शब्दाः । दक्षिणोत्तरपूर्वाणामिति । अत्र हि वैयधिकरण्यात्पुंवद्भावो न प्रा-प्नोतीत्यवश्यं वाच्यं सर्वनाम्न इति । तेनैव दक्षिणपूर्वत्यादावपि भविष्यतीति

चोक्तं दक्षिणोत्तरपूर्वा दिक् समानाधिकरणलक्षणः पुंवद्भावो न प्राप्नोतीति । नैष दोषः । सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुंवद्भावेन परिहृतः । मत्वर्थे वा पूर्वस्य विधानात् *। अथ वा मत्वर्थे पूर्वो योगः । अमत्वर्थार्थोयमारम्भः । कबभावार्थो वा *। अथ वा कब् मा भूदिति ॥

तत्र तेनेदमिति सरूपे ॥२७॥ तृतीयासप्तम्यन्तेषु च क्रियाभिधानादशिष्यो बहुव्रीहिः *। तृतीयासप्तम्यन्तेषु चाशिष्यो बहुव्रीहिः । किं कारणम् । क्रियाभिधानात् । क्रियाभिधीयते । तत्रान्यपदार्थ इत्येव सिद्धम् । न वैकशेषप्रतिषेधार्थम् *। नवा ऽशिष्यः । किं कारणम् । एकशेषप्रतिषेधार्थमिदं वक्तव्यम् । पूर्वदीर्घार्थं च *। पूर्वदीर्घार्थं चेदं वक्तव्यम् । केशाकेशि । स्यादेतत्प्रयोजनं यदि नियोगतोनेनैव दीर्घत्वं स्यात् । अथेदानीमन्येषामपि दृश्यतइति दीर्घत्वं न प्रयोजनं भवति । मत्वर्थे वा पूर्वस्य विधानात् *। अथ वा मत्वर्थे पूर्वो योगः । अमत्वर्थार्थोयमारम्भः । कबभावार्थं वा *। अथ वा क-

---

नार्थोनेन सूत्रेणेत्यर्थः । तत्र तेनेदम् । क्रियाभिधानादिति । इतिकरणाद्विवक्षार्थात्केशाकेशि दण्डादण्डीति समासो युद्धक्रियायामेव भवति स चान्यपदार्थ इति पूर्वेण सिद्धः समास इत्यर्थः । न वेति । केशेषु च गृहीत्वेदं युद्धं दण्डैश्च दण्डैश्च प्रहृत्येदं युद्धमिति ग्रहणे प्रहरणे च सहविवक्षितत्वात् सरूपत्वादेकविभक्तित्वाच्चैकशेषः प्राप्तो वचनसामर्थ्यात्समूहान्यथानुपपत्त्या समूहविषयया ऽनया बहुव्रीहिसंज्ञया ऽनवकाशया बाध्यते । पूर्वयोगेण तु परत्वादेकशेषो न शक्यते बाधितुम् । अन्यपदार्थत्वापेक्षत्वात्तस्य बहिरङ्गत्वात् । पूर्वदीर्घार्थं चेति । तत्र तेन आइदमित्याकारप्रश्लेषेण पूर्वपदस्य दीर्घो विधीयते । उत्तरपदस्य तु यस्येति लोपेन भाव्यमिति प्रयोजनाभावादात्वाभावः । अथेदानीमिति । एवं च मुष्टीमुष्टीत्यादि भवति आकारप्रश्लेषे तु मुष्टामुष्टीति स्यात् । कबभावार्थं वेति । इच् कर्मव्यतिहार इति कबभावपक्षे सावकाशः । पक्षान्तरे तु परत्वाद्बाधित्वा कप् प्राप्नोति । शेषग्रहणेन च शेषाधिकारो गृह्यते नतूपयुक्तादन्यः । चार्थे । चार्थ इत्युच्यतइति । यदि तु समाहारेतरेतरयोगयोरित्युच्यते तदा न

ब् मा भूदिति। तत्र तेनेदम् ॥ चार्थे द्वन्द्वः ॥२९॥ चार्थइत्युच्यते चश्चाव्ययं तेन समासस्याप्यव्ययसंज्ञा प्राप्नोति। नैष दोषः । पाठेनाव्ययसंज्ञा क्रियते न च द्वन्द्वः समासस्तत्र पठ्यते। पाठेनाप्यव्ययसंज्ञायां सत्याममभिधेयवल्लिङ्गवचनानि भविष्यन्ति । यश्चेहार्थोऽभिधीयते न तस्य लिङ्गसंख्याभ्यां योगोस्ति । नेदं वाचनिकम् । अलिङ्गता असंख्यता च । किं तर्हि स्वाभाविकमेतत् । तद्यथा । समानमीहमानानां चाधीयानानां च केचिदर्थैर्युज्यन्ते अपरे न। न चेदानीं कश्चिदर्थवानिति कृत्वा सर्वैरर्थवद्भिः शक्यं भवितुं कश्चिद्वानर्थक इति सर्वैरनर्थकैः । तत्र किमस्माभिः शक्यं कर्तुम् । यत्प्राक् समासाच्चार्थस्य लिङ्गसंख्याभ्यां योगो नास्ति समासे च भवति । स्वाभाविकमेतत् । अथ वा आश्रयतो लिङ्गवचनानि भविष्यन्ति यथा गुणवचनेषु । गुणवचनानां हि शब्दानामाश्रयतो लिङ्गवचनानि भवन्ति । तद्यथा । शुक्लं वस्त्रं शुक्ला शाटी शुक्लः कम्बलः शुक्लौ कम्बलौ शुक्लाः कम्बला इति । यदसौ द्रव्यं श्रितो भवति गुणस्तस्य यल्लिङ्गं वचनं च तद्‌ गुणस्यापि भवति । एवमिहापि यदसौ द्रव्यं श्रितो भवति समासस्तस्य यल्लिङ्गं वचनं च तत्समासस्यापि भविष्यति । अथेह कस्मान्न भवति याज्ञिकश्चायं वैयाकरणश्च कठश्चायं बह्वृचश्च औक्थिकश्चायं मीमांसकश्चेति । शेष इति

दोषः स्यात् । प्राक्समासादिति । वाक्ये चशब्देन द्योत्यस्यार्थस्य लिङ्गसंख्ये न स्तः समासस्य तु वाचकत्वात् तदर्थस्य लिङ्गसंख्याभ्यां योग इत्यर्थः । श्रितो भवति समास इति । समासशब्देन समासार्थश्चार्थ उच्यते तस्य समुच्चितद्रव्याश्रये लिङ्गसंख्ये भविष्यत इत्यर्थः । याज्ञिकश्चायमिति । एकस्मिन् धर्मिण्यनेकधर्मसमुच्चयाच्चार्थसद्भावाद्‌ द्वन्द्वसंज्ञाप्रसङ्गः । ततश्चाभ्यर्हितत्वाद्वैयाकरणशब्द-

वर्तते । अशेषत्वान्न भविष्यति । यदि शेष इति वर्तते । उपास्नातं स्थूलसिक्तं तूष्णींगङ्गं महाहृदम् । द्रोणं चेदशको गन्तुं मा त्वा ताप्तां कृताकृते ॥ इत्येतन्न सिध्यति। नैष दोषः । अन्यद्धि कृतमन्यदकृतम् । चार्थे द्वन्द्ववचने ऽसमासेपि चार्थसंप्रत्ययादनिष्टप्रसङ्गः*। चार्थेद्वन्द्ववचनेसमासेपि चार्थसंप्रत्ययादनिष्टं प्राप्नोति । अहरहर्नयमानो गामश्वं पुरुषं पशुम्। वैवस्वतो न तृप्यति सुरया इव दुर्मदीति ॥ इन्द्रस्त्वष्टा वरुणो वायुरादित्य इति । सिद्धं तु युगपदधिकरणवचने द्वन्द्ववचनात् *। सिद्धमेतत् । कथम् । युगपदधिकरणवचने द्वन्द्वो भवतीति वक्तव्यम्। तत्र पुंवद्भावप्रतिषेधः *। तत्रैतस्मिन् लक्षणे पुंवद्भावस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । पट्वीमृद्व्यौ । स-

---

स्यैव पूर्वनिपातः स्यात्तत्पुरुषे तु काणखञ्जवदनियमः । परंकार्यत्वे चायं दोषः । एकसंज्ञाधिकारे तु विशेषविहितत्वात्तत्पुरुषसंज्ञैव भवतीति दोषाभावः । अशेषत्वादिति । विशेषणमित्यत्रोपयुक्तत्वादित्यर्थः । उपास्नातादयः पञ्च तीर्थविशेषास्तांश्चेत्त्वं गन्तुं शक्तवांस्ततः कृताकृते सुकृतदुष्कृते त्वां मा ताप्तां न तापयत इत्यर्थः । तीर्थस्नानप्रशंसेयम् । कृतं चीर्णं सत्तापयत्यकृतं त्वनिष्टफलहेतुत्वेन । कृताकृते इत्येतदत्रोदाहरणम् । अत्र क्तेन नञ्विशिष्टेनानञिति समासविधानादशेषत्वाद्द्वन्द्वाप्रसङ्गः । कर्मसामान्यं च कृताकृतयोरेकमधिकरणं मत्वा प्रश्नः । अन्यद्धिकृतमिति । ततश्च वैयधिकरण्यात् तत्पुरुषाभावाच्छेषत्वमेव । न ह्यत्रैकं कर्माभिधेयत्वेन विवक्षितं किं तर्हि भिन्ने कर्मणी समुच्चिते । चार्थे द्वन्द्ववचनइति । चार्थानुवादेन द्वन्द्वस्य विधानात् तस्य चानिष्टे ऽपि विषये सद्भावादतिप्रसङ्ग इत्यर्थः । दुर्मदीति । दुःखेन यो माद्यति स यथा सुरया न तृप्यति एवं यमो गवादीन्नयमान इत्यर्थः । तत्र नयनक्रियायां गवादीनां समुच्चयाच्चार्थसद्भावादस्ति द्वन्द्वप्राप्तिः । इन्द्र इति। इन्द्रादीनां लोकपालत्वाद्गम्यमानपालनक्रियायां समुच्चयोस्ति । सिद्धं त्विति । न्यासान्तरेणेति प्रसङ्गपरिहारः । युगपदेकैकेन शब्देनाधिकरणमभिधेयं द्वन्द्ववाच्यं समुदायरूपं यदोच्यते तदा द्वन्द्वः । गामश्वमित्यादौ तु परस्परनिरपेक्षाः स्वतन्त्रा गवादयो भिन्नैरेव शब्दैः पृथक् प्रत्याय्यन्तइति युगपद्वाचित्वाभावाद् द्वन्द्वाभावः । पट्वीमृद्व्याविति । एकैकेन शब्देनार्थद्वयस्याभिधानात्सा-

मानाधिकरणलक्षणः पुंवद्भावः प्राप्नोति । विप्रतिषिद्धे-
षु चानुपपत्तिः *। विप्रतिषिद्धेषु युगपदधिकरणवचनता-
या अनुपपत्तिः । शीतोष्णे सुखदुःखे जननमरणे ।
किं कारणम्। सुखप्रतिघातेन हि दुःखं दुःखप्रतिघातेन च
सुखम् । यत्तावदुच्यते तत्र पुंवद्भावप्रतिषेध इति । इदं
तावदयं प्रष्टव्यः। अथेह पुंवद्भावः कस्मान्न भवति दर्श-
नीयाया माता दर्शनीयामातेति । अथ मतमेतत् । प्रा-
क् समासाद्यत्र सामानाधिकरण्यं तत्र पुंवद्भावो भव-
तीति । इहापि न दोषो भवति। यदप्युच्यते । विप्रति-
षिद्धेषु चानुपपत्तिरिति । सर्व एव शब्दाः विप्रतिषिद्धाः।
इहापि प्लक्षन्यग्रोधाविति प्लक्षशब्दः प्रयुज्यमानः प्लक्षार्थं
संप्रत्याययति। न्यग्रोधार्थं निवर्तयति। न्यग्रोधशब्दः प्र-
यज्यमानो न्यग्रोधार्थं संप्रत्याययति प्लक्षार्थं निवर्तयति।
अत्र चेद्युक्ता युगपदधिकरणवचनता दृश्यते इहापि यु-
क्ता दृश्यताम्। एवमपि शब्दपौर्वापर्यप्रयोगादर्थपौर्वा-

मानाधिकरण्यमस्ति। विप्रतिषिद्धेषु चेति। ये अर्था अविरुद्धास्तेषां भवत्वेकै-
केन शब्देनाभिधानम्। विरुद्धानान्तु सहानवस्थानाद् युगपदनुभवाभावात्सह-
विवक्षाभावाद्युगपद्वाचिता नोपपद्यतइत्यर्थः। आरात् पुरादीनां विरुद्धार्था-
भिधानं दृष्ट्वा पृच्छति। किं कारणमिति। सुखप्रतिघातेनेति। आरादादयस्तु
युगपद्विरुद्धार्थाभिधायिनो नैवाभ्युपगम्यन्ते। दर्शनीयामातेति। वृत्तावेका-
र्थीभावेन मात्रर्थवृत्तित्वाद्दर्शनीयाशब्दस्य सामानाधिकरण्यमत्रास्ति। अथ
मतमिति। वृत्तौ सामानाधिकरण्यव्यभिचाराभावाद्यदि वाक्यविषयसामाना-
धिकरण्यमाश्रीयते तदा पट्वीमृद्व्यावित्यत्रापि न दोषः। लौकिकञ्च यद्वाक्यं
प्रयोगार्हं तत्र सामानाधिकरण्यमाश्रीयते न त्वलौकिके प्रक्रियावाक्ये पट्वी
च मृद्वी चेति। विप्रतिषिद्धा इति। विप्रतिषिद्धार्था इत्यर्थः। परस्परपरिहा-
रेण सर्वेषामर्थानां शब्दैरभिधानात्। न्यग्रोधार्थमिति। एकस्मिन्नर्थे अवगते
अर्थादर्थान्तरस्य निवृत्तिः। इहापीति। विरुद्धानामप्यर्थानामेकशब्दाभिधेय-
ताया अविरोधात्। तथा हि। यदा जन्ममरणयोर्विरुद्धयोरप्येकसंज्ञा सह संप्र-
त्ययाय क्रियते तदा तच्छब्दवाच्यत्वं तयोर्भवत्येव। इदानीं युगपद्वाचिताया अ-
संभवं प्रतिपादयति। एवमपीति। अभिधानक्रमाद् अभिधेयक्रमो ऽवतिष्ठते

पर्याभिधानम् । शब्दपौर्वापर्यप्रयोगादर्थपौर्वापर्याभिधानं प्राप्नोति । अतः किम् । युगपदधिकरणवचनताया अनुपपत्तिः । प्लक्षन्यग्रोधौ प्लक्षन्यग्रोधा इति । यथैव हि शब्दानां पौर्वापर्यं तद्वदर्थानामपि भवितव्यम् । शब्दपौर्वापर्यप्रयोगादर्थपौर्वापर्याभिधानमिति चेद्द्विवचनबहुवचनानुपपत्तिः । शब्दपौर्वापर्यप्रयोगादर्थपौर्वापर्याभिधानमिति चेद् द्विवचनबहुवचनयोरनुपपत्तिः । प्लक्षन्यग्रोधौ प्लक्षन्यग्रोधा इति । प्लक्षशब्दः सार्थको निवृत्तो न्यग्रोधशब्द उपस्थितः । एक एकार्थः तस्यैकार्थत्वादेकवचनं प्राप्नोति । विग्रहे च युगपद्वचनं ज्ञापकं युगपद्वचनस्य । विग्रहे खल्वपि युगपद्वचनता दृश्यते । द्यावा ह क्षामा द्यावा चिदस्मै पृथिवी संनमेते इति । किमेतत् । युगपदधिकरणवचनताया उपोद्बलकम् । विग्रहे किल

यथा गुणवृद्धी वृद्धिगुणाविति । ततश्च शब्दक्रमात् क्रमवदर्थावगमान्न संभवत्येकैकेनानेकस्याभिधानमित्यर्थः । न्यग्रोधशब्द इति । न्यग्रोधार्थप्रतिपत्तिकाले यदि प्लक्षार्थस्यानवगतिः स्यात्तदा न्यग्रोधशब्दादेकार्थत्वादेकवचनं स्यात् । तस्माद् द्विवचनान्यथानुपपत्त्या प्लक्षन्यग्रोधावित्यादावेकैकोऽनेकार्थाभिधायीत्यभ्युपगन्तव्यम् । एवं युक्त्या युगपद्वाचितां प्रसाध्यागमेन प्रसाधयति । विग्रहे चेति । द्यावेति । द्योशब्दो द्यावापृथिव्योर्वर्तत इति ततः परस्य प्रथमाद्विवचनस्य सुपां सुलुगित्याकारो गोतो णिदिति गोशब्दस्यौकारान्तत्वोपलक्षणार्थत्वाद् णित्वाद्वृद्धिरावादेशश्च । एवं पृथिवीशब्दो दिवःपृथिव्यौ वर्त्तत इति प्रथमाद्विवचने । वा छन्दसीति पूर्वसवर्णदीर्घः । सन्नमेते इति । द्विवचनान्तेन सामानाधिकरण्यात् पृथिवी इतीति पदकारैर्द्विवचनाश्रयप्रगृह्यसंज्ञानिबन्धनस्य प्रकृतिभावस्य विधानाच्च द्व्यर्थत्वं पृथिवीशब्दस्यावसीयते । किमेतदिति । यथोक्तमप्रतिपद्य पृच्छति । उपोद्बलकमिति । उत्कृष्टं बलकमुद्बलकं प्रत्यक्षं तत्समीपमनुमानमुपोद्बलकम् । आगमस्येहानुमानत्वेनोपन्यासात् । विग्रहे किलेति । साहचर्यादिनिमित्ताश्रयेण वाक्येपि शब्दानामनेकार्थाभिधायित्वं यदा दृश्यते तदा समासे शक्त्यन्तराणां वाक्येऽदृष्टानामपि दर्शनादसंभावना न कार्येत्यर्थः । युगपद्वाचित्वाभावे द्विवचनबहुवचनासिद्धिदोषं परिहर्तुमाह ।

नाम युगपदधिकरणवचनता स्यात् किं पुनः समासे। स-
मुदायात्सिद्धम्। समुदायात्सिद्धमेतत्। किमेतत्समुदाया-
त्सिद्धमिति। द्विवचनबहुवचनाप्रसिद्धिरिति चोदितं त-
स्यायं परिहारः। समुदायात्सिद्धमिति चेन्नैकार्थत्वात्स-
मुदायस्य *। समुदायात्सिद्धमिति चेत्तन्न। किं कारणम्।
एकार्थत्वात्समुदायस्य। एकार्था हि समुदाया भवन्ति।
तद्यथा। शतं यूथं वनमिति। नैकार्थ्यम्। नायमेकार्थः।
किं तर्हि। द्व्यर्थौ बह्वर्थश्च। प्लक्षोपि द्व्यर्थः न्यग्रोधोपि
द्व्यर्थः। यदि तर्हि प्लक्षोपि द्व्यर्थो न्यग्रोधोपि द्व्यर्थस्तयो-
रनेकार्थत्वाद्बहुवचनप्रसङ्गः। तयोरनेकार्थत्वाद्बहुषु बहु-
वचनमिति बहुवचनं प्राप्नोति। तयोरनेकार्थत्वाद्बहुव-
चनप्रसङ्ग इति चेन्न बहुत्वाभावात् *। तयोरनेकार्थत्वा-
द्बहुवचनप्रसङ्ग इति चेत्तन्न। किं कारणम्। बहुत्वा-
भावात्। नात्र बहुत्वमस्ति। किमुच्यते बहुत्वाभावा-
दिति। यदा इदानीमेवोक्तं प्लक्षोपि द्व्यर्थो न्यग्रोधोपि
द्व्यर्थ इति। याभ्यामेवात्रैको द्व्यर्थस्ताभ्यामेवापरोपि।
यद्येवमन्यवाचकेनान्यस्य वचनानुपपत्तिः। अन्यवाचकेन
शब्देनान्यस्य वचनं नोपपद्यते। अन्यवाचकेनान्यस्य
वचनानुपपत्तिरिति चेत् प्लक्षस्य न्यग्रोधत्वाद् न्यग्रो-
धस्य प्लक्षत्वात् स्वशब्देनाभिधानम् *। अन्यवाचकेना-

समुदायादिति। द्वन्द्वेन समुदायरूपोर्थोभिधीयतइति द्विवचनबहुवचनसि-
द्धिः। नैकार्थ्यमिति। उद्भूतावयवभेदः समुदायोभिधेयो न तु तिरोहिताव-
यवभेद इत्यर्थः। बहुवचनप्रसङ्ग इति। एकैकेन युगपदनेकस्यार्थस्याभिधाना-
त्। याभ्यामेवेति। नात्र चत्वारोर्थाः किं तर्हि द्वावेवार्थावित्यर्थः। अन्यवाच-
केनेति। लौकिकात् प्रयोगात् शब्दानामर्थावधारणं तत्र यथा पटशब्दः घटा-
र्थं न प्रत्याययति तथा प्लक्षन्यग्रोधशब्दौ परस्परार्थस्य प्रत्यायकौ न युक्तावित्य-
र्थः। प्लक्षस्येति। प्लक्षशब्दस्य न्यग्रोधार्थत्वान्न्यग्रोधशब्दस्य प्लक्षार्थाभिधायित्वा-

न्यस्य वचनानुपपत्तिरिति चेद् एवमुच्यते। तन्न। किं कारणम्। प्लक्षस्य न्यग्रोधत्वाद् न्यग्रोधस्य च प्लक्षत्वाच्च स्वशब्देनाभिधानं भविष्यति। प्लक्षोपि न्यग्रोधः न्यग्रोधोपि प्लक्षः। कथं पुनः प्लक्षोपि न्यग्रोधः न्यग्रोधोपि प्लक्षः स्यात्। यावता कारणाद् द्रव्ये शब्दनिवेशः। कारणाद् द्रव्ये शब्दनिवेश इति चेत्तुल्यकारणत्वात्सिद्धम्*। कारणाद् द्रव्ये शब्दनिवेश इति चेद् एवमुच्यते। तन्न। तुल्यकारणत्वात् सिद्धम्। तुल्यं हि कारणम्। यदि तावत्प्रक्षरतीति व्युत्पत्त्या प्लक्षः स्याद् न्यग्रोधेप्येतद्भवति। तथा यदि न्यग्रोहतीति न्यग्रोधः प्लक्षेप्येतद्भवति। दर्शनं वै हेतुः। न च न्यग्रोधे प्लक्षशब्दो दृश्यते। दर्शनं हेतुरिति चेत्तुल्यम्*। दर्शनं हेतुरिति चेत्तुल्यमेतद्भवति प्लक्षेपि न्यग्रोधशब्दो दृश्यते न्यग्रोधेपि प्लक्षशब्दः। तुल्यं हि कारणम्। न वै लोके एष संप्रत्ययो भवति। न हि प्लक्ष आनीयतामित्युक्ते न्यग्रोध आनीयते। तद्विषयं च*। तद्विषयं चैतद् द्रष्टव्यं प्लक्षस्य न्यग्रोधत्वम्। किं विषयम्। द्वन्द्वविषयम्। युक्तं पुनर्यन्नियतविषया नाम शब्दाः स्युः। बाढं युक्तम्। अ-

त् स्वार्थस्यैवाभिधानेन नास्त्यर्थान्तराभिधायित्वं लोकप्रसिद्ध्या त्वर्थान्तराभिधायित्वमुच्यते। वृत्तिविषये त्वेकैकस्य द्वावर्थाविति स्वार्थावेव तौ भवतः। प्लक्षोपि न्यग्रोध इति। न्यग्रोधशब्दवाच्य इत्यर्थः। एवं न्यग्रोधोऽपि प्लक्षशब्दवाच्य इत्यर्थः। कारणादिति। शब्दार्थावसायहेतुर्लोकव्यवहारोत्र कारणशब्देन विवक्षितः। न च लोकव्यवहारे प्लक्षशब्दस्य न्यग्रोधाभिधायित्वं प्रतीतम्। इतरः शब्दप्रवृत्तिनिमित्तं शब्दप्रयोगस्य कारणमिति मत्वाह। कारणादिति। प्रक्षरणं विस्तारेणावस्थानम्। न्यग्रोहणमधःशाखावस्थापनम्। इतरः स्वाभिप्रायं प्रकाशयति। दर्शनमिति। लोकव्यवहार इत्यर्थः। प्लक्षेपीति। लोकव्यवहारे प्लक्षन्यग्रोधौ दृश्येतामित्युभयोः क्रियान्वयाद् द्विवचनदर्शनाच्च। तुल्यं हीति। तुल्यो लोकव्यवहार इत्यर्थः। तद्विषयं चेति। द्वन्द्वावयवानामेवा-

न्यत्रापि तद्विषयदर्शनात् *। अन्यत्रापि हि नियतविषयाः शब्दा दृश्यन्ते । तद्यथा । समाने रक्ते वर्णे गौर्लोहित इति भवति । अश्वः शोण इति । समाने च कालेवर्णे गौः कृष्णइति भवति । अश्वो हेम इति । समाने च शुक्ले वर्णे गौः श्वेत इति भवति । अश्वः कर्क इति । यदि तर्हि प्लक्षोपि न्यग्रोधः न्यग्रोधोपि प्लक्षः । एकेनोक्तत्वादपरस्य प्रयोगो ऽनुपपन्नः । एकेनोक्तत्वात्तस्यार्थस्यापरस्य प्रयोगो नोपपद्यते । प्लक्षेण न्यग्रोधस्य न्यग्रोधप्रयोगः । एकेनोक्तत्वादपरस्य प्रयोगोनुपपन्न इति चेदनुक्तत्वात्प्लक्षेण न्यग्रोधस्य न्यग्रोधप्रयोगः *। एकेनोक्तत्वादपरस्य प्रयोगोनुपपन्न इति चेत् । तन्न । किं कारणम् । अनुक्तत्वात्प्लक्षेण न्यग्रोधस्य न्यग्रोधप्रयोगः । अनुक्तः प्लक्षेण न्यग्रोधार्थ इति कृत्वा न्यग्रोधशब्दः प्रयुज्यते । कथमनुक्तः यावता इदानीमेवोक्तं प्लक्षोपि न्यग्रोधः न्यग्रोधोपि प्लक्ष इति । सहभूतावेतावन्योन्यस्यार्थमाहतुः । न पृथग्भूतौ । किं पुनः कारणं सहभूतावेतावन्योन्यस्यार्थमाहतुर्न पृथग्भूतौ । अभिधानं पुनः स्वाभाविकम् *। स्वाभाविकमभिधानम् । अथ वेह कौ चि-

---

नेकार्थाभिधायित्वन्न केवलानामित्यर्थः । युक्तं पुनरिति । किं युक्तमेतदित्यर्थः । बाढमिति । भिन्नरूपत्वाद्भिन्नशक्तित्वाच्च । अश्वः शोण इति । यथाश्वादन्यत्र शोणादयो न वर्तन्ते तथा विना द्वन्द्वात् प्लक्षादयो न्यग्रोधाद्यर्था न भवन्तीत्यर्थः । यदि तर्हीति । ननु तद्विषयं चेत्युक्ते कोस्य दोषस्यावसरः । एवं मन्यते । परस्परसन्निधानेन यदा द्वयोरपि सामर्थ्यमाहितं तदान्यतरविगमेपि सामर्थ्यहानाभावो यथा वह्निसंपादितपाकजरूपादिसद्भावो निवृत्तेऽपि वह्नौ । अनुक्त इति । न्यग्रोधशब्दप्रयोगमन्तरेणेत्यर्थः । उक्तं ह्येतत् । द्वन्द्वावयवानामेवानेकार्थाभिधायित्वं न केवलानां यथा वह्निसंनिधावेव ताम्रं द्रवरूपं भवति न तु तद्विनिवृत्तौ । सहभूताविति । भारोद्यम्यवत्परस्परशक्त्याविर्भावात् । प्राथमकल्पिकाविति । लोकव्यवहारे पदोच्चारणमात्रात्तदर्थावसायान्मु ख्यावि-

त्प्राथमकल्पिकौ प्लक्षन्यग्रोधौ कौ चित्क्रियया वा गुणेन वा प्लक्ष इवायं प्लक्षः न्यग्रोध इवायं न्यग्रोध इति । तत्र प्लक्षावित्युक्ते संदेहः स्यात् । किमिमौ प्लक्षावेव आहो स्वित्प्लक्षन्यग्रोधाविति । तत्रासंदेहार्थं न्यग्रोधशब्दः प्रयुज्यते । सेयं युगपदधिकरणवचनता नाम दुःखा च दुरुपपादा च । यच्चाप्यस्या निबन्धनमुक्तं द्यावा ह क्षामेति । तदपि च्छान्दसम् । तत्र सुपां सुपो भवन्तीत्येव सिद्धम् । सूत्रं च भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तं चार्थे द्वन्द्ववचने ऽसमासे ऽपि चार्थसंप्रत्ययादनिष्टप्रसङ्ग इति । नैष दोषः । इह चेद् द्वन्द्वइतीयता सिद्धम् । कथं पुनश्चेन नाम वृत्तिः स्यात् । शब्दो ह्येषः । शब्दे कार्यासंभवादर्थे कार्यं विज्ञास्यते । सोयमेवं सिद्धे सति यदर्थग्रहणं करोति तस्यैतत्प्रयोजनम् । एवं यदा विज्ञायेत । चेन कृतोर्थश्चार्थ इति । कः पुनश्चेन कृतोर्थः । समुच्चयः अन्वा-

---

त्यर्थः । कौ चिदिति । तत्सहचरितगुणक्रियादर्शनात्तद्रूपारोपणाद्द गौणावित्यर्थः । यथोक्तं यदि प्रचरतीत्यादि । संदेहः स्यादिति । उपक्रमे संदेहो गौणस्याप्यर्थस्य संभवमात्रेण । न तु मुख्यार्थसंभवे गौणस्य परामर्श एवास्ति तत्कुतः संदेहः । भाष्यकारः सूत्रन्यासं स्थापयितुमाह । सेयमिति । दुःखेति । प्रतीतावनुपारोहात् । दुरुपपादेति । प्रमाणाभावात् । वृद्धव्यवहाराद्धि शब्दार्थावसायो न च तत्र प्लक्षशब्दस्य प्लक्षन्यग्रोधाभिधायित्वं दृश्यते । न च गौणार्थत्वं प्लक्षशब्दस्य । न्यग्रोधशब्देनैव न्यग्रोधस्य प्रतिपादितत्वात् । न च प्लक्षन्यग्रोधावित्युक्ते ऽर्थद्वयप्रतीतेराद्वत्तिः यथा प्लक्षन्यग्रोधाविति । समासस्य चानेकार्थाभिधायित्वात्ततः परयोर्द्विवचनबहुवचनयोरुपपत्तिरिति द्विवचनबहुवचनाम्यथानुपपत्त्यापि नास्ति युगपद्वाचिताप्रतिपत्तिः । लिङ्गदर्शनमपि निराकुर्वन्नाह । यच्चापीति । एकवचनस्य स्थाने द्विवचनमित्यर्थः । चेन कृतोर्थ इति । चार्थशब्दस्य सन्निधानादुत्तरपदलोपी समास आश्रीयतइत्यर्थः । ननु चेनार्थस्य कृतत्वमुत्पादनं न स्यात् प्रकाशनं वा । तत्रोत्पादनं तावन्नोपपद्यते । न हि शब्दैरर्था उत्पाद्यन्ते । यथोक्तं नहि शब्दकृतेन नामार्थेन भवितव्यमिति । अथ प्रकाशनं तदा स एवातिप्रसङ्ग इति मत्वा पृच्छति । कः पुनरिति । स-

चयं इतरेतरयोगः समाहार इति । समुच्चये प्लक्षश्चेत्युक्ते गम्यते एतद् न्यग्रोधश्चेति तथा न्यग्रोधश्चेत्युक्ते गम्यते एतत्प्लक्षश्चेति । अन्वाचये प्लक्षश्चेत्युक्ते गम्यते एतत् सापेक्षोयं प्रयुज्यते इति । इतरेतरयोगे प्लक्षश्च न्यग्रोधश्चेत्युक्ते गम्यते एतत् प्लक्षोपि न्यग्रोधसहायो न्यग्रोधोपि प्लक्षसहाय इति । प्लक्षश्च न्यग्रोधश्चेत्युक्ते समाहारे ऽपि क्रियते प्लक्षन्यग्रोधमिति । तत्रायमप्यर्थः । द्वन्द्वैकवद्भावो न पठितव्यो भवति । समाहारैकत्वादेव सिद्धम् । एकादशद्वादशेति कोयं समासः । एकादीनां दशादिभिर्द्वन्द्वः । एकादीनां सह दशादिभिर्द्वन्द्वः समासः । एकादीनां दशादिभिर्द्वन्द्व इति चेद्विंशत्यादिषु वचनप्रसङ्गः *। एकादीनां दशादिभिर्द्वन्द्व इति चेद्विंशत्यादिषु वचनं प्राप्नोति । एकविंशतिः । द्वाविंशतिः । सिद्धं त्वधिकान्ता संख्या संख्यया समानाधिकरणाधि-

---

मुच्चय इति । यदा परस्परनिरपेक्षाः पदार्थाः क्रियायां समुच्चीयन्ते तदा समुच्चयश्चार्थो यथा गामश्वं पुरुषमित्यादौ । वाक्ये परस्परानपेक्षा गवादयो नयनक्रियया संबध्यन्ते । तत्र चेन कृतोर्थ इत्यवधारणमर्थग्रहणसामर्थ्यादाश्रीयते चेनैव यः प्रकाशितोर्थस्तत्र द्वन्द्वो गामश्वमित्यत्र तु विनाऽपि चेन समुच्चयावगमाच्चासौ चेनैव प्रकाशित इत्युच्यते । सामर्थ्यं त्वेकक्रियाद्वारकं दध्योदनादिवद्स्यादिति नात्रासामर्थ्यात्समासपरिहारो वाच्यः । प्लक्षश्चेत्युक्तइति । न्यग्रोधो दृश्यतामित्युपक्रम्य यदा प्लक्षश्चेत्युच्यते । तदा न्यग्रोधश्चेति गम्यते । यदा त्वेकस्य प्राधान्यं तदा इतरस्य तदनुरोधेन क्रियासंबन्धाद् भिन्नकक्ष्यतया नास्ति परस्परेण सामर्थ्यमिति अन्वाचये समासाभावः । प्रधानाभिधायि पदं चार्थे न वर्तते ऽपि त्वप्रधानमेवेति अनेकस्य पदस्य चार्थवृत्तित्वाभावाद् द्वन्द्वाभावः । इतरेतरयोगः परस्परापेक्षाणामनेकस्मिन्नर्थे समन्वये सति भवतीति परस्परसहितता चशब्देनैव द्योत्यते इति तत्र समासो भवति । समाहारेपीति । तत्रापि परस्परसहिततावगमात् । द्वन्द्वैकवद्भाव इति । युगपदधिकरणवचनतायां द्वन्द्वे तु वक्तव्यः स्याद् एकैकस्यानेकार्थत्वात् । न च विषयविभागार्थोसौ वक्तव्यः प्रयोगदर्शनाद्विषयविभागस्य सिद्धत्वात् । दशादिभिरिति । आदिशब्देन विंशत्यादयो गृह्यन्ते विंशत्याद्यर्थं एव चायं विचारो दशशब्देन तु द्वन्द्वे न क-

कारेऽधिकलोपश्च । सिद्धमेतत् । कथम् । समानाधिकरणाधिकारे वक्तव्यम् । अधिकान्ता संख्या संख्यया सह समस्यतेऽधिकशब्दस्य च लोपो भवतीति । एकाधिका विंशतिः एकविंशतिः द्व्यधिका विंशतिः द्वाविंशतिः । यदि समानाधिकरणः । स्वरो न सिध्यति । यद्धि तत्संख्यापूर्वपदं प्रकृतिस्वरं भवतीति द्वन्द्व इत्येवं तत् । किं पुनः कारणं द्वन्द्वइत्येवं तत् । इह मा भूत् । शतसहस्रमिति । अस्तु तर्हि द्वन्द्वः । ननु चोक्तम् । एकादीनां दशादिभिर्द्वन्द्व इति चेद्विंशत्यादिषु वचनप्रसङ्ग इति । नैष दोषः । सर्वो हि द्वन्द्वो विभाषैकवद्भवति । तदा तर्ह्येकवचनं वदा नपुंसकलिङ्गं प्राप्नोति । लिङ्गमशिष्यं लोकाश्रयत्वाल्लिङ्गस्य । चार्थे ॥ उपसर्जनं पूर्वम् ॥३०॥ किमर्थमिदमुच्यते । उपसर्जनस्य पूर्ववचनं परप्रयोगनिवृत्त्यर्थम्*। उपसर्जनस्य पूर्ववचनं क्रियते । परप्रयोगो मा भूदिति । न वानिष्टादर्शनात्*। न वा एतत्प्रयोजनमस्ति । किं कारणम् । अनिष्टादर्शनात् । न हि किं चिदनिष्टं दृश्यते । न हि कश्चिद्राजपुरुष इति प्रयोक्तव्ये पुरुषराज इति प्रयुङ्क्ते । यदि चानिष्टं प्रसज्येत ततो यत्नार्हं स्यात् । अथ यत्र द्वे षष्ठ्यन्ते भवतः कस्मात्तत्र प्रधानस्य पूर्वनिपातो न भवति ।

स्विद्दोषः । वचनमिति । द्विवचनं बहुवचनं चेत्यर्थः । सिद्धं त्विति । शाकपार्थिवादित्वात् । शतसहस्रमिति । षष्ठीसमासः । सर्वो हीति । तिष्यपुनर्वस्वोरिव त्यत्र बहुवचनग्रहणेनैतज् ज्ञापितम् । लिङ्गमशिष्यमिति । सनपुंसकमिति न कर्तव्यमित्यर्थः । उपसर्जनम् । परप्रयोगनिवृत्त्यर्थमिति । वाक्यवत्समासे पदानामनियते प्रयोगे प्राप्ते नियमार्थमेतदित्यर्थः । न वेति । नित्येषु शब्देषु प्रयोगसंकरे स्थिते गाव्यादिप्रयोगनिवारणायेदं शास्त्रम् । इह तु विपर्ययप्रयोगो नैव दृश्यत इति किं तन्निवृत्त्यर्थेन यत्नेनेत्यर्थः । इदानीमारब्धे सूत्रे दोषमुद्भावयति । अथ यत्रेति । राज्ञः पुरुषस्येति । द्वयोरपि षष्ठीति समासशास्त्रे प्रथमानिर्दि-

राज्ञः पुरुषस्य राजपुरुषस्येति । षष्ठ्यन्तयोः समासे ऽर्थाभेदात् प्रधानस्यापूर्वनिपातः *। षष्ठ्यन्तयोः समासे अर्थाभेदात्प्रधानस्य पूर्वनिपातो न भविष्यति । एवं न चेदमकृतं भवति उपसर्जनं पूर्वमिति । अर्थश्चाभिन्न इति कृत्वा प्रधानस्य पूर्वनिपातो न भविष्यति । उपसर्जनम् ॥ अल्पाच्तरम् ॥३४॥ किमयं तन्त्रन्तरनिर्देशः आहो स्विदतन्त्रम् । किं चातः । यदि तन्त्रं द्वयोर्नियमः । बहुष्वनियमः । तत्र को दोषः । शङ्खदुन्दुभिवीणानामिति न सिध्यति । दुन्दुभिशब्दस्यापि पूर्वनिपातः प्राप्नोति । अथातन्त्रं मृदङ्गशङ्खतूणवाः पृथङ् नदन्ति संसदि प्रासादे धनपतिरामकेशवानामित्येतन्न सिध्यति । यथेच्छसि तथाऽस्तु । अस्तु तावत्तन्त्रम् । ननु चोक्तं द्वयोर्नियमो बहुष्वनियम इति । तत्र शङ्खदुन्दुभिवीणानामिति न सिध्यति । दुन्दुभिशब्दस्याऽपि पूर्वनिपातः प्राप्नोतीति । नैष दोषः । यदेतदल्पाच्तरमिति तदल्पाजिति वक्ष्यामीति । अथ वा पुनरस्त्वतन्त्र-

---

ष्टत्वादुपसर्जनत्वात् पूर्वनिपातानियमप्रसङ्गः । अर्थाभेदादिति । उपसर्जनसंज्ञान्वर्थत्वादप्रधानस्यैव भवति पुरुषश्चात्र राजापेक्षया प्रधानमेवेति पुरुषार्थो न भिद्यते राजापेक्षया न व्यतिरिच्यत इत्यर्थः । न चेदमिति । अबुधभ्रान्तिनिराकरणायाश्रितमेवेत्यर्थः । अल्पाच्तरम् । किमयमिति । किं तरबर्थः प्रकर्ष आश्रीयते । अथ स्वार्थे अत एव निपातनात्तरः कृत इति प्रश्नः । द्वयोरिति । प्लक्षन्यग्रोधावित्यादावेव स्याद् न्यग्रोधशब्दस्याल्पाच्त्वात् तदपेक्षया प्लक्षशब्दस्याल्पाच्तरत्वात् । बहुषु तु सन्निहितेषु द्विवचनोपपदत्वाभावात्तरपोऽनुत्पत्तिरिति तत्रानियमप्रसङ्गः । ततश्च शङ्खदुन्दुभिवीणानामित्यत्र दुन्दुभिशब्दस्यापि कदा चित्पूर्वनिपातः स्यात् । अतन्त्रे तरपि दुन्दुभिशब्दापेक्षयाल्पाच्त्वसद्भावाच्छङ्खवीणाशब्दयोरन्यतरस्य पूर्वनिपातो भवति न दुन्दुभिशब्दस्येति दोषाभावः । मृदङ्गशङ्खतूणवा इति । शङ्खशब्दस्याल्पाच्त्वात्पूर्वनिपातः प्राप्नोति । तन्त्रे तु तरपि पूर्वोक्तेन न्यायेन बहुष्वनियमादेतद्रूपं सिध्यति । यदेतदिति । तन्त्रे दोषप्रसङ्गात् प्रयोजनाभावाच्च तरनिर्देशो न कर्तव्य इत्य-

म्। ननु चोक्तम्। मृदङ्गशङ्खतूणवाः पृथङ् नदन्ति संसदि प्रासादे धनपतिरामकेशवानामित्येतन्न सिध्यतीति । अतन्त्रे तरनिर्देशे शङ्खतूणवयोर्मृदङ्गेन समासः *। अतन्त्रे तरनिर्देशे शङ्खतूणवयोर्मृदङ्गेन सह समासः करिष्यते। शङ्खश्च तूणवश्च शङ्खतूणवौ । शङ्खतूणवौ च मृदङ्गश्च मृदङ्गशङ्खतूणवाः। रामश्च केशवश्च रामकेशवौ । रामकेशवौ च धनपतिश्च धनपतिरामकेशवाः धनपतिरामकेशवानामिति । अथ यत्र बहूनां पूर्वनिपातप्रसङ्गः किं तत्रैकस्य नियमो भवति। आहो स्विदविशेषेण। अनेकप्राप्तावेकस्य नियमोऽनियमः शेषेषु *। अनेकप्राप्तावेकस्य नियमो भवति शेषेष्वनियमः । पटुमृदुशुक्लाः । पटुशुक्लमृदव इति । ऋतुनक्षत्राणामानुपूर्व्येण समानाक्षराणाम् *। ऋतुनक्षत्राणामानुपूर्व्येण समानाक्षराणां पूर्वनिपातो वक्तव्यः। शिशिरवसन्तावुदगयनस्थौ । कृत्तिकारोहिण्यः । अभ्यर्हितं च *। अभ्यर्हितं च पूर्वं निपततीति वक्तव्यम् । मातापितरौ । श्रद्धामेधे । लघ्वक्षरम् *। लघ्वक्षरं पूर्वं निपततीति वक्तव्यम् । कुशकाशम् । शरचापम् । अपर आह । सर्वत ए-

---

र्थः। अतन्त्रे तु तस्मिंस्तस्य स्वार्थिकत्वज्ञापनमेव तरनिर्देशस्य प्रयोजनम् । शङ्खतूणवाविति। नियतद्रव्यविवक्षायां जातिपरत्वाभावादेकवद्भावाभावः । तूर्याङ्गानामित्यपि न भवति । शङ्खस्यातूर्याङ्गत्वादित्येके । तूर्यशिल्पोपजीविन एव तूर्याङ्गत्वेन गृह्यन्ते । तेषां हि मुख्यं तूर्याङ्गत्वमित्यपरे । अथ यत्रेति । यदि जातिपदार्थपक्ष आश्रीयते तदा लक्षणाऽऽवृत्त्यभावादेकस्यैव नियमे सति शेषाणामनियमेन भाव्यम् । अथ व्यक्तिपक्षस्तदा पुनःपुनर्लक्षणप्रवर्तनात् सर्वेषां नियमेन भाव्यमिति मत्वा पृच्छति। उत्तरं तु लक्ष्यदर्शनवशाज्जातिपक्षाश्रयेण। उदगयनस्थाविति। उत्तरायणस्थौ। लौकिकप्रयोगप्रदर्शनपरमिदम्। मातापितराविति। गर्भधारणादिना पित्रपेक्षया माताभ्यर्हिता। श्रद्धामेधे इति। सत्यां श्रद्धायामर्थक्रियाकारिणी मेधेति श्रद्धाया अभ्यर्हितत्वम् । लघु-

वाभ्यर्हितं पूर्वं निपततीति वक्तव्यम् । लघ्वक्षरादपीति । दीक्षातपसी श्रद्धातपसी । वर्णानामानुपूर्व्येण *। वर्णानामानुपूर्व्येण पूर्वनिपातो भवतीति वक्तव्यम् । ब्राह्मणक्षत्रियविट्शूद्राः । भ्रातुश्च ज्यायसः *। भ्रातुश्च ज्यायसः पूर्वनिपातो भवतीति वक्तव्यम् । युधिष्ठिरार्जुनौ । संख्याया अल्पीयसः *। संख्याया अल्पीयसः पूर्वनिपातो भवतीति वक्तव्यम् । एकादशद्वादश । धर्मादिषूभयम् *। धर्मादिषूभयं पूर्वं निपततीति वक्तव्यम् । धर्मार्थौ अर्थधर्मौ कामार्थौ अर्थकामौ गुणवृद्धी वृद्धिगुणौ । आद्यन्तौ अन्तादी । अल्पाच्तरम् ॥ सप्तमीविशेषणे बहुव्रीहौ ॥३५॥ बहुव्रीहौ सर्वनामसंख्ययोरुपसंख्यानम् *। बहुव्रीहौ सर्वनामसंख्ययोरुपसंख्यानं कर्तव्यम् । विश्वदेवः विश्वयशाः द्विपुत्त्रः द्विभार्यः । अथ यत्र संख्यासर्वनाम्नोरेव बहुव्रीहिः कस्य तत्र पूर्वनिपातेन भवितव्यम् । परत्वात्संख्यायाः । द्व्यन्याय त्र्यन्याय । वा प्रियस्य *। वा प्रियस्य पूर्वनिपातो भवतीति वक्तव्यम् । प्रियगुडः गुडप्रियः । सप्तम्याः पूर्वनिपाते गड्वादिभ्यः परवचनम् *। सप्तम्याः पूर्वनिपाते गड्वादिभ्यः परा सप्तमी भवतीति वक्तव्यम् । गडुकण्ठः गडुशिराः । सप्तमीवि ॥

क्षरादपीति । पूर्वविप्रतिषेधेन । दीक्षातपसी इति । दीक्षार्थं तपश्चरणमिति दीक्षाया अभ्यर्हितत्वं स्वरूपेण वा । वर्णानामिति । वेददर्शनाश्रयणोत्पत्तिक्रमेण वर्णानामानुपूर्व्यम् । अल्पीयस इति । अर्थस्य वाचिकाया इति शेषः । एतच्च द्वन्द्वाद्वन्द्वविषयमित्याहुः । द्व्येकयोरिति तु सौत्रो निर्देशः । सप्तमी । विश्वदेव इति । यदा विश्वस्य विशेष्यत्वं तदेदमुदाहरणम् । विशेषणत्वे तु सूत्रेणैव सिद्धः पूर्वनिपातः । द्विपुत्त्र इति । दिक्प्रदर्शनमेतद् अत्र हि विशेषणत्वादेव सिद्धः संख्यायाः पूर्वनिपातस्तस्माद्द्विशुक्ल इत्याद्युदाहरणम् । परत्वात् संख्याया इति । शब्दपरविप्रतिषेधात् । एवमर्थमेव च संख्यासर्वनाम्नोरिति न कृतम् । निष्ठा । प्रतिषेधे त्विति । अकृतमितप्रतिपन्ना इति कृतादीनाम-

निष्ठा ॥३६॥ निष्ठायाः पूर्वनिपाते जातिकालसुखादिभ्यः परवचनम् *। निष्ठायाः पूर्वनिपाते जातिकालसुखादिभ्यः परा निष्ठा भवतीति वक्तव्यम् । शार्ङ्गजग्धी। पलाण्डुभक्षिती। मासजाता । संवत्सरजाता । सुखजाता *। दुःखजाता। न वोत्तरपदस्यान्तोदात्तवचनं ज्ञापकं परभावस्य *। न वा वक्तव्यम् । किं कारणम्। उत्तरपदस्यान्तोदात्तवचनं ज्ञापकं परभावस्य। यदयं जातिकालसुखादिभ्यः परस्या निष्ठाया उत्तरपदस्यान्तोदात्तत्वं शास्ति तज् ज्ञापयत्याचार्यः परात्र निष्ठा भवतीति। प्रतिषेधे तु पूर्वनिपातप्रसङ्गस्तस्माद्राजदन्तादिषु पाठः । प्रतिषेधेतु पूर्वनिपातः प्राप्नोति अकृतमितप्रतिपन्ना इति तस्माद्राजदन्तादिषु पाठः कर्तव्यः । न वा कर्तव्यः । अत्रापि प्रतिषेधवचनं ज्ञापकं परा निष्ठाभवतीति। प्रहरणार्थेभ्यश्च *। प्रहरणार्थेभ्यश्च परे निष्ठा सप्तम्यौ भवत इति वक्तव्यम्। अस्युद्यतः मुसलोद्यतः असिपाणिः दण्डपाणिः। द्वन्द्वे घ्यजाद्यदन्तं विप्रतिषेधेन *। द्वन्द्वे घीत्यस्मादजाद्यदन्तमिति एतद्भवति विप्रतिषेधेन । द्वन्द्वे घीत्यस्यावकाशः । पटुगुप्तौ । अजाद्यदन्तमित्यस्यावकाशः। उष्ट्रखरौ । इहोभयं प्राप्नोति। इन्द्राग्नी। अजाद्यदन्तमित्येतद्‌ भवति विप्रतिषेधेन। उभाभ्यामल्पाच्तरम्*। उभाभ्यामल्पाच्तरमित्येतद्भवति विप्रतिषेधेन । द्वन्द्वे घीत्यस्यावकाशः । पटुगुप्तौ । अल्पाच्तरमित्यस्यावकाशः । वाग्दृषदौ । इहोभयं प्राप्नोति वागग्नी । अल्पाच्तरमित्येतद्भवति विप्रतिषेधे-

---

न्तोदात्तत्वप्रतिषेधादन्तोदात्तविधानाज् ज्ञापितः परनिपातोपि न स्यादित्यर्थः । नवेति। उत्तरपदान्तोदात्तत्वे प्रसक्ते प्रतिषेधः क्रियते । यदि च परनि-

न । अजाद्यदन्तमित्यस्यावकाशः । उष्ट्रखरौ । अल्पाच्तरमित्यस्यावकाशः । वागृदृषदौ । इहोभयं प्राप्नोति वागिन्द्रौ । अल्पाच्तरमित्येतद्भवति । विप्रतिषेधेन । कडाराः कर्मधारये ॥३८॥ कडारादय इति वक्तव्यम् । इहापि यथा स्यात् । गडुलशाण्डिल्यः शाण्डिल्यगडुलः । खण्डवात्स्या । वात्स्यखण्डः । तत्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । बहुवचननिर्देशात् कडारादय इति विज्ञास्यते ॥ ॥ इति श्रीमहाभाष्ये भगवत्पतञ्जलिविरचिते द्वितीयस्याध्यायस्य द्वितीये पादे द्वितीयमाह्निकम् ॥ पादश्च समाप्तः ॥

अनभिहिते ॥१॥ अनभिहित इत्युच्यते । किमिदमनभिहितं नाम । उक्तं निर्दिष्टमभिहितमित्यनर्थान्तरम् । यावद् ब्रूयादनुक्तेऽनिर्दिष्टइति तावदनभिहितइति । अनभिहितवचनमनर्थकमन्यत्रापि विहितस्याभावादभिहिते* । अनभिहितवचनमनर्थकम् । किं कारणम् ।

पातस्ततस्तत्प्रसङ्गो नान्यथा । कडाराः । बहुवचननिर्देशादिति । कडारशब्दस्यैकत्वादेकवचने कर्तव्ये साहचर्यादारोपितकडाररूपगडुलादिशब्दगतबहुत्वापेक्षो बहुवचननिर्देशो यथा छत्रिणो यान्तीति ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे द्वितीयस्याध्यायस्य द्वितीये पादे द्वितीयमाह्निकम् ॥

द्वितीयपादः समाप्तः ॥

अनभिहिते । प्रत्याख्यानवादी स्ववाचानभिहितशब्दार्थमारम्भवादिनं संजल्पयितुं पृच्छति । किमिदमिति । अभिपूर्वस्तावद्दधातिर्बन्धनोच्चारणप्रतिपादनेषु वर्तते । अश्वाभिधानीमादत्त इत्यत्र बन्धनवृत्तिः । अभिहितः श्लोक इत्युच्चारणवृत्तिः । अभिहितोऽर्थ इति प्रतिपादनवृत्तिः । हिनोतेरपि गतिवृद्ध्यर्थस्याभिहितमिति भवति तत्र वक्ष्यमाणानां कर्मादीनामर्थानां बन्धनाद्यर्थचतुष्टयासंभवात् प्रतिपादनवचन एवाभिहितशब्द आश्रयणीयस्ततः प्रयोजनाभावादनर्थकं सूत्रमिति भावः । पूर्वोक्तेनाभिप्रायेणाह । उक्तमिति । प्रतिपादितमित्यर्थः । यथा उक्तार्थानामप्रयोग इति । यावद्ब्रूयादिति । यावत्तावच्छब्दौ निपातावभिन्नार्थत्वं प्रतिपादयतः । अनभिहितवचनमिति । अर्थप्रत्यायनाय

अन्यत्रापि विहितस्याभावादभिहिते । अन्यत्राप्यभिहिते विहितं न भवति । क्वान्यत्र । चित्रगुः । शबलगुः । बहुव्रीहिणोक्तत्वान्मत्वर्थस्य मत्वर्थीयो न भवति । गर्गाः । वत्साः । बिदाः । उर्वाः । यञञ्भ्यामुक्तत्वादपत्यार्थस्य न्याय्योत्पत्तिर्न भवति । सप्तपर्णोऽष्टापद इति । समासेनोक्तत्वाद्वीप्साया द्विर्वचनं न भवतीति । यत्तावदुच्यते चित्रगुः शबलगुरिति । बहुव्रीहिणोक्तत्वान्मत्वर्थस्य मत्वर्थीयो न भवतीति । अस्ति सामानाधिकरण्ये मतुब्विधीयते । न चात्रास्तिना सामानाधिकरण्यम् । यदप्युच्यते गर्गा वत्सा बिदा उर्वा इति । यञञ्भ्यामुक्तत्वादपत्यार्थस्य न्याय्योत्पत्तिर्न भवतीति । समर्थानां प्रथमाद्वेति वर्तते । न चैतत्समर्थानां प्रथमम् । किं तर्हि । द्वितीयमर्थमुपसंक्रान्तम् । यदप्युच्यते सप्तपर्णोऽष्टापद इति । समासेनोक्तत्वाद्द वीप्साया द्विर्वचनं न भवती-

---

लोके शब्दः प्रयुज्यते स चार्थो यदा शब्दान्तरेण प्रतिपादितो भवति तदा प्रयोजनाभावाच्छब्दान्तरस्य प्रयोगेण न भाव्यम् । अच्चिनिकोचादिभिरप्यवगतेर्थे शब्दो न प्रयुज्यते किं पुनः शब्दान्तरप्रतिपादितेर्थे । यञञ्भ्यामिति । यञन्ते नाञन्ते न चेत्यर्थः । यञञोस्तु लुप्तत्वादर्थाभिधानं न संभवति । न्याय्योत्पत्तिरिति । उत्सर्गः पूर्वाचार्यप्रसिद्ध्या न्याय्य उच्यते । बहुवचनोदाहरणम् । गार्ग्यो गार्ग्याविल्यत्र यञैव परदेशस्यावष्टब्धत्वादण उत्पत्त्यभावात् । बहुवचने तु यञञोर्लुप्तत्वाद्विरोधकाभावादुक्तार्थाश्रयेणैवाणोनुत्पत्तिः प्रतिपाद्या । सप्तपर्ण इति । वीप्सायां विषये द्विर्वचनमुच्यते । अस्ति चेह वीप्सा सप्त सप्तपर्णान्यस्येति । समासेन तु शब्दशक्तिस्वाभाव्याद्वीप्साया गमितत्वाद्द द्विर्वचनाभावः । आरम्भवादी दृष्टान्तेष्वन्यथा साध्यसिद्धिं प्रतिपादयितुमाह । यत्तावदिति । न चात्रास्तिनेति । वर्तिपदयोरन्यपदार्थे उपसंक्रान्तत्वादस्त्यर्थस्य तत्रैवान्तर्भूतत्वात् स्वार्थस्य संसृष्टत्वादस्तिसामानाधिकरण्याभावः । यदा त्वन्यपदार्थेन तद्वत्ता प्रतिपिपादयिषिता तदा चित्रगुमानिति भवत्येव । न चैतदिति । समर्थानां प्रथमादित्यधिकारादपत्यवद्वाचिनः षष्ठ्यन्तात् प्रत्ययेन भाव्यं न त्वपत्यवाचिनः । यञञोस्तु लुकि कृते प्रकृतिरेवापत्यार्थाभिधायिनीति अण् न भवतीत्यर्थः । यदप्युच्यते । वीप्स्यमानार्थाभिधायिनः पदस्य द्विर्वचनं विधीयते पर्वार्थस्य

ति । यदत्र वीप्सायुक्तं नादः प्रयुज्यते । किं पुनस्तत् ।
पर्वणि पर्वणि सप्तपर्णान्यस्य । पङ्क्तौ पङ्क्तावष्टौ प-
दानीति । श्नम्बहुजकक्षु तर्हि । श्नम् । भिनत्ति छिनत्ति ।
श्नमोक्तत्वात्कर्तृत्वस्य कर्तरि शब् न भवति । बहुच् । बहु
कृतं बहुभिन्नमिति । बहुचोक्तत्वादीषदसमाप्तेः कल्प-
बादयो न भवन्ति । अकच् । उच्चकैः नीचकैरिति । अक-
चोक्तत्वात्कुत्सादीनां कादयो न भवन्ति । ननु च श्नम् बहु
जकचोपवादास्ते अपवादत्वाद्बाधका भविष्यन्ति । श्नम्-
बहुजकक्षु नानादेशत्वाद् उत्सर्गाप्रतिषेधः* । समानदेशै-
रपवादैरुत्सर्गाणां बाधनं भवति । नानादेशत्वान्न प्राप्नो-
ति । किं पुनरिहाकर्तव्योनभिहिताधिकारः क्रियते । आहो
स्विदन्यत्र कर्तव्यो न क्रियते । इहाकर्तव्यः क्रियते । एष
एव हि न्याय्यः पक्षः यदभिहिते विहितं न स्यात् । अन-

वीप्सायोगो न चात्र पर्वशब्दस्य प्रयोगः । श्नमोक्तत्वादिति । भावकर्मकर्तरि
विकरणार्था इति पूर्वाचार्यदर्शनमाश्रित्यैवमुक्तम् । अत्राप्यन्यथासिद्धिमाह ।
नन्विति । ततश्चोक्तत्वस्य दृष्टान्ताभावादहेतुत्वम् । नानादेशत्वादिति । विरो-
धो बाधकारणं न विशेषविधानमेव । वार्तिककारस्य चेदं दर्शनम् । भाष्यकार-
स्तु विरोधाभावेपि विशेषविधानमात्रेणैव बाधकत्वमन्यत्रावोचत् । तक्रदानञ्च
दधिदानस्य विरोधाभावेपि लोके बाधकं दृश्यते । तदेवं श्नमादिदृष्टान्तावष्ट-
म्भेन हेतुत्वमुक्तत्वस्य व्यवस्थापितम् । इदानीमारम्भवादी पक्षान्तरमाश्रयिष्या-
मीति पृच्छति । किं पुनरिति । आहोस्विदन्यत्रेति । अपूपौ द्वावित्यभिहितेपि
प्रत्ययेन द्वित्वे द्विशब्दस्य प्रयोगदर्शनात् श्नमादिभिरभिहिते शबादिनिवृत्त्यर्थः
कर्तव्यः सन्न क्रियतइत्यर्थः । प्रत्याख्यानवाद्याह । इहाकर्तव्य इति । अपूपौ द्वा-
वित्यादौ तु गतार्थस्यापि द्विशब्दस्य लोके प्रयोगो दृश्यते । अन्यस्य तु गतार्थस्य
प्रयोगाभावः प्रयोजनाभावादेव सिद्धः । इदानीमेकत्वादीनां विभक्त्यर्थत्वमा-
श्रित्य सूत्रं समर्थयितुमाह । अनभिहितस्विति । कर्मणि द्वितीयेत्यादेर्बहुषु ब-
हुवचनमित्यादिनैकवाक्यता । तत्र यदैकत्वादीनि विशेषणानि कर्मादीनि वि-
शेष्याणि एकस्य यत्कर्म तत्र द्वितीयैकवचनमिति तदा कर्म द्वितीयार्थः संपद्य-
ते । तच्च यदा लादिभिरभिहितं भवति तदा गतार्थत्वाद् द्वितीयायाः प्राप्तिरे-
व नास्तीति नार्थोनभिहिताधिकारेण । यदा तु कर्मादीनां विशेषणत्वमेकत्वा-

भिहितस्तु विभक्त्यर्थस्तस्मादनभिहितवचनम् * । कः पुनर्विभक्त्यर्थः । एकत्वादयो विभक्त्यर्थाः तेष्वनभिहितेषु कर्मादयोभिहिता विभक्तीनामुत्पत्तौ निमित्तत्वाय मा भूवन्निति तस्मादनभिहितवचनम् । तस्मादनभिहिताधिकारः क्रियते । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयमेकत्वादयो विभक्त्यर्था इति । अभिहिते हि प्रथमाभावः* । यो हि मन्यते कर्मादयो विभक्त्यर्थाः तेष्वनभिहितेषु सामर्थ्यान्मे विभक्तीनामुत्पत्तिर्न भविष्यतीति प्रथमा तस्य न प्राप्नोति । क्व । वृक्षः प्लक्षः । किं कारणम् । प्रातिपदिकेनोक्तः प्रातिपदिकार्थ इति । न क्वचित्प्रातिपदिकेनानुक्तः प्रातिपदिकार्थः । उच्यते च प्रथमा सा वचनाद्भविष्यति । तवैव तु खल्वेष दोषः । यस्य ते एकत्वादयो विभक्त्यर्थाः अभिहिते प्रथमाभाव इति प्रथमा ते न प्राप्नोति । क्व । पचत्योदनं देवदत्त इति । किं कारणम् । तिङोक्ता एकत्वादय इति । अनभिहिता-

---

दीनां विशेष्यत्वं कर्मणो यदेकत्वादि तत्र द्वितीयेति तदैकत्वादयो विभक्त्यर्थाः संपद्यन्ते । ते चाभिहितेष्वपि क्तादिभिः कर्मादिष्वनभिहिता इति तदभिधानाय द्वितीयादीनां प्रसङ्गे तन्निवारणाय कर्तव्योनभिहिताधिकारः । कर्मणि द्वितीयेत्यादौ कर्मादीनां श्रुतत्वात्तेषामेव विभक्त्यर्थत्वेन भाव्यमिति मत्वा पृच्छति । कः पुनरिति । एकत्वादय इति । कर्मणि द्वितीयेत्यादिसप्तमीनिर्देश एकत्वाद्यपेक्षः कर्मणि यदेकत्वादि तत्र द्वितीयेति न त्वभिधेयप्रतिपादनाय । निमित्तत्वायेति । कर्माद्याश्रितानामेकत्वादीनामपि विभक्त्यर्थत्वे पारंपर्येण कर्मादीनां निमित्तभावोस्त्येवेत्यभिप्रायेणैतदुक्तम् । अभिहित इति । यदा वक्ष्यमाणानां कर्मादीनां विभक्त्यर्थत्वं तदा प्रातिपदिकार्थेनापि प्रथमार्थेन भाव्यं तस्य च प्रातिपदिकेनैवोक्तत्वाद् वृक्ष इत्यादौ प्रथमा न प्राप्नोति । एकत्वादीनां विभक्त्यर्थत्वे तदभिधानाय प्रथमा प्रवर्तत एवेति दोषाभावः । प्रत्याख्यानवाद्याह । न क्व चिदिति । वचनसामर्थ्यात् प्रातिपदिकेनोक्तेपि तदर्थे प्रथमा भविष्यति । द्वितीयादयस्त्वनभिहिते कर्मादौ सावकाशत्वादभिहिते न भविष्यन्ति । तिङोक्ता इति । अनभिहितैकत्वाद्यभिधानाय तव विभक्तिविधा-

धिकारं च त्वं करोषि परिगणनं च । न क्वचित्तिङा ए-
कत्वादीनामनभिधानम् । उच्यते च प्रथमा सा वचना-
द्भविष्यति । ननु चेहानभिधानं वृक्षः प्लक्षः इति । अ-
त्राप्यभिधानमस्ति । कथम् । वक्ष्यत्येतद् अस्तिर्भवन्ती-
परः प्रथमपुरुषो ऽप्रयुज्यमानोप्यस्तीति । वृक्षः प्लक्षः ।
अस्तीति गम्यते । तवैव तु खल्वेष दोषः । यस्य ते क-
र्मादयो विभक्त्यर्था अभिहिते प्रथमाभाव इति । प्रथ-
मा ते प्राप्नोति । क्व । कटं करोति भीष्ममुदारं शोभ-
नं दर्शनीयमिति । कटशब्दादुत्पद्यमानया द्वितीयया-
भिहितं कर्मेति कृत्वा भीष्मादिभ्यो द्वितीया न प्राप्नोति ।
का तर्हि प्राप्नोति । प्रथमा । तद्यथा । कृतः कटो भी-
ष्म उदारः शोभनो दर्शनीय इति । करोतेरुत्पद्यमा-
नेन क्तेनाभिहितं कर्मेति कृत्वा भीष्मादिभ्यो द्वितीया
न भवति । का तर्हि । प्रथमा भवति । नैष दोषः । न
हि ममानभिहिताधिकारोस्ति । नापि परिगणनम् ।
सामर्थ्यान्मे विभक्तीनामुत्पत्तिर्भविष्यति । अस्ति च

नम् । पचतीति च कर्तुरेकत्वं तिङाभिहितमिति प्रथमा न स्यादित्यर्थः । परि-
गणनं चेति । तिङ्कृत्तद्धितसमासैरित्येतत् । अत्र च तिङास्त्वेकत्वस्याभिधा-
नमिति प्रथमाया अप्रसङ्गः । आरम्भवाद्याह । न क्व चिदिति । सर्वत्र च पदम-
पेक्षितक्रियापदमेव प्रयुज्यते । उच्यते चेति । प्रातिपदिकार्थसूत्रेणेत्यर्थः । भव-
न्तीपर इति । लट्पर इत्यर्थः । ततश्च वृक्ष इत्यत्रापि तिङैकत्वस्याभिधानादन-
वकाशत्वात्तिङाभिहितेप्येकत्वादौ प्रथमा भवति । एवमारम्भवादी स्वपक्षे दोषं
परिहृत्यपरपक्षे तमुद्भावयति । तवैवेति । भीष्ममिति । भीष्मादिविशेषविशि-
ष्टस्य कटस्य करोतिक्रियेप्सिततमत्वात्कर्मत्वं तच्च कटशब्दादुत्पन्नया द्वितीय-
याभिहितमिति भीष्मादिभ्यो द्वितीयाया अप्रसङ्गात् प्रथमा प्राप्नोति । आरम्भ-
वादिनस्तु परिगणनात् कटशब्दादुत्पन्नया द्वितीययाभिहितेऽपि कर्मणि भी-
ष्मादिभ्यो द्वितीया सिध्यतीति न दोषः । कर्मविशेष इति । भीष्मादियुक्तकटसं-
बन्धि कर्मत्वं प्रतिपाद्यम् । तत्र च यथा कटशब्देन भीष्मत्वादीनामनभिधाना-
त्तदभिधानाय भीष्मादिशब्दप्रयोगः तथा द्वितीयापि तेभ्यो भविष्यति । नह्य-

सामर्थ्यम् । किम् । कर्मविशेषो वक्तव्यः । अथ वा कटोऽपि कर्म भीष्मादयोऽपि । तत्र कर्मणीत्येव सिद्धम् । अथवा कट एव कर्म तत्सामानाधिकरण्याद्भीष्मादिभ्यो द्वितीया भविष्यति । अस्ति खल्वपि विशेषः । कटं करोति भीष्ममुदारं दर्शनीयं शोभनमिति च । कृतः कटः भीष्म उदारः शोभनो दर्शनीय इति च । करोतेरुत्पद्यमानः क्तः अनवयवेन सर्वं कर्माभिधत्ते । कटशब्दात्पुनरुत्पद्यमानया द्वितीयया यत् कटस्थं कर्म तत् शक्यमभिधातुं न कर्मविशेषः । तवैव तु खल्वेष दोषः । यस्य ते एकत्वादयो विभक्त्यर्था अभिहिते प्रथमाऽभाव इति । प्रथमा ते न प्राप्नोति । क्व । एको द्वौ बहव इति । किं कारणम् । प्रातिपदिकेनोक्ता एकत्वादय इ-

---

न्यथा तद्विशिष्टत्वं कटस्य प्रत्याययितुं शक्यते । अथ वेति । यद्यत्करोतिक्रिययाप्तुमिष्टतमं तत् सर्वं कर्म द्रव्यं गुणश्च । न ह्यसौ कटमात्रेण संतुष्यति तत्र करोतिक्रियायां पृथक् सर्वेषां कर्मत्वे प्रत्येकं द्वितीयोत्पत्तिः पश्चात्त्वेकवाक्यतया विशेषणविशेष्यभावः । यद्यपि गुणद्रव्ययोः करोतिना संबन्धस्तथापि तमपृष्ठ्वा प्रकर्षस्याश्रितत्वाद् द्रव्यस्यैव क्रियान्तरउपयोच्यमाणत्वादीप्सिततमत्वात्तस्यैव कर्मसंज्ञा न गुणस्येति मत्वाह । अथ वेति । सत्सामानाधिकरण्यादिति । भीष्मादीनां स्वयमकर्मत्वेऽपि विशेष्यसंबन्धिन्यैव विभक्त्या भाव्यम् । तदेकयोगक्षेमत्वात् । केवलानाञ्च प्रातिपदिकानां परस्वेति नियमादप्रयोगार्हत्वात् । ततो यथेश्वरसुहृदः स्वयं निर्द्धना अपि तदीयेन धनेन तत्फलभाजः एवं गुणा अपि । क्तप्रत्ययेन द्वितीयायाः वैधर्म्यं दर्शयति । अस्ति खल्वपीति । अनवयवेनेति । साकल्येन । सर्वमिति । भीष्मादिगुणगतमपीत्यर्थः । कटस्थमिति । प्रातिपदिकार्थगताया एव कर्मशक्तेर्वाचिका द्वितीयेत्यर्थः । न कर्मविशेष इति । भीष्मादिगुणगतं कर्मत्वमभिधातुं न शक्यमित्यर्थः । एवं युक्त्या प्रत्याख्यानवादी स्वपक्षे दोषं परिहृत्य परपक्षे दूषणमाह । तवैवेति । एष दोष इति । वक्ष्यमाणः । प्रातिपदिकेनोक्ता इत्यनभिहितैकत्वाद्यभिधानाय तव विभक्तिविधानं तानि चैकादिभिरेवोक्तानीति प्रथमाया अप्राप्तिः । आरम्भवादी परस्य तुल्यदोषतामाह । कर्मादिष्वपीति । यस्यापि कर्मादयो विभक्त्यर्थास्तेनाप्येकवाक्यता बहुषु बहुवचनमित्यादेः कर्मणि द्वितीयेत्यादीनाञ्चाभ्युपगन्तव्या । गुणप्रधान-

ति । कर्मादिष्वपि वै विभक्त्यर्थेषु अवश्यमेकत्वादयो निमित्तत्वेनोपादेयाः । कर्मण एकत्वे कर्मणो द्वित्वे कर्मणो बहुत्वइति । न चैकत्वादीनामेकत्वादयः सन्ति । अथ सन्ति ममापि सन्ति । तेष्वनभिहितेषु प्रथमा भविष्यति । अथ वा उभयवचना ह्येते द्रव्यं चाहुर्गुणं च यत्स्थोसौ गुणः तस्यानुक्ता एकत्वादय इति कृत्वा प्रथमा भविष्यति । अथ वा संख्या नामेयं परप्रधाना संख्येयमनया विशेष्यम् । यदि चात्र प्रथमा न स्यात् । संख्येयमविशेषितं स्यात् । अथ वा वक्ष्यति तत्र वचनग्रहणस्य प्रयोजनमुक्तेष्वप्येकत्वादिषु प्रथमा यथा स्यादिति । अथ वा समयाद्भविष्यति । यदि सामयिकी न नियोगतः । अन्याः कस्मान्न भवन्ति । कर्मादीनामभावात् ।

भाव एव तु तस्य विपरीतस्तत्र प्रातिपदिकार्थगतैकत्वादिविशिष्टे कर्मणि द्वितीयेत्येवमादिर्वाक्यार्थस्तस्य संपद्यते । कर्मण एकत्वे इति । नन्वेकत्वादीनां विशेषणत्वमभिधानीयं कर्मादीनाञ्च विशेष्यत्वं तत्र कस्मात् कर्मणो विशेषणत्वं प्रतिपाद्यते । नैष दोषः । प्रातिपदिकार्थस्यैकत्वे सति तद्विशिष्टस्य कर्मणो वाचिका द्वितीयेत्ययमत्रार्थो विवक्षितः ततश्च प्रातिपदिकार्थव्यतिरेकिणामन्येषामेकत्वादीनां विशेषणीभूतानामभावादेक इत्यादौ भवतोपि प्रथमा न स्यादित्यर्थः । अथ सन्तीति । व्यतिरिक्तानीत्यर्थः । तदुक्तं हरिणा । निमित्तमेक इत्यत्र विभक्त्या नाभिधीयते । तद्वतस्तु यदेकत्वं विभक्तिस्तत्र वर्त्तत इति । यथा शतमित्यत्र प्रवृत्तिनिमित्तं शतसंख्यान्या । अन्या च विभक्तिवाच्या प्रातिपदिकार्थगतैकत्वसंख्या । तथैक इत्यत्रापि प्रवृत्तिनिमित्तविभक्तिवाच्ये द्वे एकत्वे एवं शब्दशक्त्याश्रयेणैकत्वादिभेदेनैव समाधायाभेदपक्षेपि समाधातुमाह । अथ वेति । गुणोपसर्जनं द्रव्यं प्रातिपदिकेनाभिधीयते । द्रव्योपसर्जनस्तु गुणो विभक्त्यर्थः । यथा शौक्ल्यमिति गुणोपसर्जनद्रव्याभिधायिनः शुक्लशब्दाद् द्रव्योपसर्जने तस्मिन्नेव गुणे भावप्रत्ययः । यत्स्थोसाविति । यस्मिन्नेव द्रव्ये स्थित एकत्वादिगुणस्तस्य द्रव्यस्यानुक्ता एकत्वादयः प्राधान्येनेति भावः । संख्येयमविशेषितमिति । केवलस्य प्रातिपदिकस्य प्रयोगाभावात् प्रथमाया अभावे एकादिशब्दानुच्चारणात् । एवं युक्त्या प्रथमोत्पत्तिं प्रतिपाद्य वचनेन प्रतिपादयितुमाह । अथ वेति । समयादिति । परश्चेत्यस्मात् प्रत्ययपरैव प्रकृतिः प्रयोक्तव्या न केवलेत्येवंरूपादित्यर्थः । कर्मादीनामिति । कर्मण्येव द्वितीयेत्येवं द्विती-

षष्ठी तर्हि प्राप्नोति शेषलक्षणा षष्ठी। अशेषत्वान्न भविष्यति। एवमपि व्यतिकरः प्राप्नोति। एकस्मिन्नपि द्विवचनबहुवचने प्राप्नुतः द्वयोरप्येकवचनबहुवचने प्राप्नुतः बहुष्वप्येकवचनद्विवचने प्राप्नुतः। अर्थतो व्यवस्था भविष्यति। परिगणनं कर्तव्यम्। तिङ्कृत्तद्धितसमासैः परिसंख्यानम्*। तिङ्कृत्तद्धितसमासैः परिसंख्यानं कर्तव्यम्। तिङ्। क्रियते कटः। तिङ्। कृत्। कृतः कटः। कृत्। तद्धितः। औपगवः कापटवः। तद्धितः। समास। चित्रगुः शबलगुः। समास। उत्सर्गे हि प्रातिपदिकसामानाधिकरण्ये विभक्तिवचनम्*। उत्सर्गे हि प्रातिपदिकसामानाधिकरण्ये विभक्तिर्वक्तव्या। क्व। कटं करोति भीष्ममुदारं शोभनं दर्शनीयमिति। कटशब्दादुत्पद्यमानया द्वितीययाभिहितं कर्मेति कृत्वा भीष्मादिभ्यो द्वितीया न प्राप्नोति। का तर्हि स्यात्। षष्ठी। शेषलक्षणा षष्ठी अशेषत्वान्न भविष्यति। अन्या अपि न प्राप्नुवन्ति। किं कारणम्। कर्मादीनामभावात्। समयश्च कृतः। न केवला प्रकृतिः प्रयोक्तव्या न च केवलः प्रत्यय

यादीनां नियतत्वात्। षष्ठी तर्हीति। कर्माद्यभावः शेष इति भावः। अशेषत्वादिति। प्रातिपदिकार्थस्य प्रथमाविधावुपयोगात्तस्य चाव्यतिरिक्तस्येह सद्भावात्। अर्थतो व्यवस्थेति। सामर्थ्यादित्यर्थः। एक इत्यत्रैकमेवैकत्वं तच्च प्रातिपदिकेनाभिहितमित्यप्राप्ता प्रथमा समयवशेन प्राप्यते तत्र यथा समयस्य पालितो भवत्येकत्वानुगुणं चान्यत्र तदभिधाने दृष्टसामर्थ्यं वचनं भवति तथा कर्तव्यमित्यर्थः। तदेवं संख्या विभक्त्यर्थ इति दर्शनाश्रयेण सूत्रं स्थापितम्। औपगव इति। अपत्यापत्यवत् संबन्धस्य तद्धितेनोक्तत्वात् षष्ठी न भवति। चित्रगुरिति। समासेन स्वस्वामिसंबन्धस्याभिधानात् षष्ठ्यभावः। उत्सर्ग इति। अनभिहित इति सामान्येनोच्यमान इत्यर्थः। यत्र बहूनि प्रातिपदिकानि समानाधिकरणानि विवक्षितानि तत्रैकयोगक्षेमत्वादेकत उत्पन्नया द्वितीयया सर्वप्रातिपदिकार्थगतं कर्मत्वमभिहितमित्यन्येभ्यो द्वितीया न स्यात्। परिगणनमन्तरेणाप्येतं दोषं परिहर्तुं पृच्छति। का तर्हीति। अनभिहित इति पर्यु-

इति । न चान्या उत्पद्यमाना एतमभिसंबन्धमुत्सहन्ते वक्तुमिति कृत्वा द्वितीया भविष्यति । अथ वा कटोपि कर्म भीष्मादयोपि तत्र कर्मणीत्येव सिद्धम् । अथ वा कट एव कर्म तत्सामानाधिकरण्याद्भीष्मादिभ्यो द्वितीया भविष्यति । तस्मान्नार्थः परिगणेन । द्वयोः क्रिययोः कारकेन्यतरेणाभिहिते विभक्त्यभावप्रसङ्गः*। द्वयोः क्रिययोः कारकेन्यतरेणाभिहिते विभक्तिर्न प्राप्नोति । क्व । प्रासादे आस्ते शयने आस्त इति । किं कारणम् । सदिप्रत्ययेनाभिहितमधिकरणमिति कृत्वा सप्तमी न प्राप्नोति । न वान्यतरेणानभिधानात्*। न वा एष दोषः । किं कारणम् । अन्यतरेणानभिधानात् । अन्यतरेणात्रानभिधानम् । सदिप्रत्ययेनाभिधानम् । आसिप्रत्ययेनानभिधानम् । यतोऽनभिधानं तदाश्रया सप्तमी भविष्यति । कुतो नु खल्वेतत्सत्यभिधाने चानभिधाने चानभिहिताश्रया सप्तमी भविष्यति । न पुनरभिहिताश्रयः प्रतिषेध इति । अनभिहिते हि विधानम् *। अनभिहिते हि सप्तमी विधीयते । नाभिहिते प्रतिषेधः ।

दासे प्रसज्यप्रतिषेधे च दोषदर्शनात्तन्निराकरणाय दोषोद्भावनं कर्तुमाह । द्वयोरिति । प्रासादश्चास्त इत्यत्र सदिक्रियाया आसिक्रियायाश्चैकमधिकरणं प्रासादाख्यम् । तच्चान्यतरेण सदिप्रत्ययेन घञाभिहितमित्यभिहिते नेति सप्तमी न प्राप्नोति । अभिहितादन्यत्रेत्यत्रापि पक्षेभिहितत्वादधिकरणस्याभिहितादन्यत्वं नास्तीति न प्राप्नोति । द्रव्यं च कारकं मन्यते तद्व्यतिरेकेण शक्तिसद्भावे प्रमाणाभावात् । न तावत् प्रत्यक्षं द्रव्यव्यतिरिक्तस्वरूपपरिच्छेदि समुपजायते । द्रव्यस्वरूपातिरेकेण शक्तिरूपानुपलम्भात् । प्रत्यक्षाप्रवृत्तौ च तत्पूर्वकस्यानुमानस्यापि शक्तिसद्भावावेदने नास्ति प्रवृत्तिः । कार्यंस्व द्रव्यस्वरूपायत्तमेवेति कार्यव्यतिरेकादपि नास्ति शक्तिसद्भावावगमः । पर्युदासं शक्तिसाधनपक्षाश्रित्याह । नवेति । प्रसज्यप्रतिषेधवाद्याह । कुतो नु खल्विति । पर्युदासमाश्रित्याह । अनभिहिते हीति । पर्युदासेपि दूषणमाह । यद्यपि तावदिति ।

यद्यपि तावदत्रैतच्छक्यते वक्तुं यत्रान्या चान्या च क्रिया । यत्र तु खलु सैव क्रिया तत्र कथम् । आसने आस्ते शयने शेत इति । अत्राप्यन्यत्वमस्ति । कुतः । साधनभेदात्कालभेदाच्च । एकस्यात्रासेरासिः साधनम् । सर्वकालश्च प्रत्ययः । अपरस्य बाह्यं साधनम् । वर्तमानकालश्च प्रत्ययः । किं पुनर्द्रव्यं साधनम् । आहोस्विद्गुणः । किं चातः । यदि द्रव्यं साधनं नैतदन्यद्भवत्यभिहितात् । अथ हि गुणः साधनं भवत्येतदन्यदभिहितात् । अन्यो हि सदिगुणः । अन्यश्चासिगुणः । किं पुनः साधनं न्याय्यम् । गुण इत्याह । कथं ज्ञायते । एवं हि कश्चित्कं चित्पृच्छति । क्व देवदत्त इति । स तस्मायाचष्टे असौ वृक्षइति । कतरस्मिन्यस्तिष्ठतीति ।

आसनआस्तइत्यत्रैकैवासनक्रिया तस्याश्चाधिकरणं ल्युटाभिहितमिति सप्तम्या अप्राप्तिरित्यर्थः । अत्राप्यन्यत्वमिति । भिन्नपदप्रत्याय्ये भिन्ने आसनक्रिये इत्यर्थः । एकपदोपात्ते क्रियासाधनसंबन्धे अनेन विभक्तयो निवार्यन्ते न तु वाक्योपात्ते । आसिः साधनमिति । आसनमित्यत्र यासिक्रिया तस्या आसिक्रिया साधनम् । कथमेतदिति चेत् । उच्यते । आस्यतेऽस्मिन्नित्यासनमुच्यते । यदि चासनक्रिया ते संनिधीयते ततस्तदपेक्षत्वादासनमुच्यते । एवं सामर्थ्यादासेरासिः कर्ता भवति । नन्वेवं सत्यासनमित्यत्र या आसिक्रिया सा अन्यस्या आसिक्रियायाः साधनं भवति । न त्वस्या अन्या । एवं तर्ह्यर्थान्तरेऽस्य ग्रन्थस्य तात्पर्यम् । तदयमत्र परमार्थः । आसनशयनकरणापादानसंप्रदानादिशब्दैरासनादिक्रियायोग्यं वस्तुमात्रमनुद्भूतशक्तिकमभिधीयते तत्र शक्त्युद्भवप्रतिपादनाय विभक्तिरवश्योत्पाद्या ततश्चासिः साधनमिति साधनान्तरनिरासः क्रियते । शब्दव्युत्पत्तये केवलमत्रासिक्रियोपादीयतइत्यर्थः । सर्वकालस्य प्रत्यय इति । कालविशेषानुपादानेन ल्युटो विधानात् । बाह्यमिति । देवदत्तादिकमित्यर्थः । किं पुनरिति । यदि द्रव्यं साधनं तदा तदेकमेव तच्चाभिहितमिति पूर्वोक्तपरिहारो न संगच्छते । अथ शक्तिः साधनं तदा तस्या भेदादभिहितत्वानभिहितत्वसंभवाद्भवति समाधानमिति मन्वानस्य प्रश्नः । आश्रितत्वाच्छक्तिरेवात्र गुणशब्देन विवक्षिता । स एव पृच्छति । किं पुनरिति । गुण इत्याहेति । अयं भावः यदि द्रव्यं साधनं स्यात् तदा तस्यैकरूपत्वात्तन्निबन्धनाबाधितप्रत्ययसिद्धावि-

स वृक्षोधिकरणं भूत्वान्येन शब्देनाभिसंबन्ध्यमानः कर्ता संपद्यते । द्रव्ये पुनः साधने सति यत्कर्म कर्मैव स्यात् । यत् करणं करणमेव । यदधिकरणमधिकरणमेव । अनभिहितवचनमनर्थकं प्रथमाविधानस्यानवकाशत्वात् *। अनभिहितवचनमनर्थकम् । किं कारणम् । प्रथमाविधानस्यानवकाशत्वात् । अनवकाशात्र प्रथमा सा वचनाद्भविष्यति । सावकाशा प्रथमा । कोवकाशः । अकारकम् । वृक्षः प्लक्ष इति । अवकाशोऽकारकमिति चेन्नास्तिर्भवन्तीपरः प्रथमपुरुषो ऽप्रयुज्यमानोप्यस्ति* । अवकाशो ऽकारकमिति चेतन्न । किं कारणम् । अस्तिर्भवन्तीपरः प्रथमपुरुषो ऽप्रयुज्यमानोप्यस्तीति गम्यते । वृक्षः प्लक्षः अस्तीति गम्यते । विप्रतिषेधाद्वा प्रथमाभावः* । अथ वा द्वितीयादयः क्रियन्तां प्रथमा वेति । प्रथमा भविष्यति विप्रतिषेधेन । द्वितीयादीनामवकाशः कटं करोति भीष्ममुदारं शोभनं दर्शनीयमिति । प्रथमाया अवकाशः अकारकं वृक्षः प्लक्ष इति । इहोभयं प्राप्नोति । कृतः कटो भीष्मः उदारः शोभनो दर्शनीय इति प्रथमा भविष्यति विप्रतिषेधेन । न सिध्यति । प-

---

षयत्वान्नानार्थक्रियाकारणनिबन्धनो व्यपदेशभेदो न स्यात् दृश्यते चासाविति नानाशक्तिसद्भावावगमः सिद्धः । सूत्रं प्रत्याख्यातुमाह । अनभिहितवचनमिति । क्रियते कटः कृतः कट इत्यादिषु द्वितीयादिनिवारणायानभिहिताधिकारः क्रियते । यदि चात्र द्वितीयादयः स्युस्ततः प्रथमा निरवकाशैव स्यात् । तस्मादनवकाशत्वात् प्रथमैव द्वितीयादीनां बाधिका भविष्यतीति नार्थोनभिहिताधिकारेणेत्यर्थः । सच्च इति । क्रियापदं न श्रूयत इति विभक्त्यन्तराप्राप्तिं मन्यते । अस्तिर्भवन्तीपर इति । ज्ञातं वस्तु परं प्रतिपादयितुं शब्दः प्रयुज्यते ज्ञानञ्च सत इति यत्र क्रियापदान्तरस्याप्रयोगस्तत्रोत्सर्गतः सत्ताप्रतीतिरित्यस्तीति क्रियापदानुषङ्गात् कर्तरि तृतीयाप्रसङ्गादनवकाशा प्रथमेत्यर्थः । विप्रतिषेधाद्वेति । सावकाशत्वमभ्युपगम्येदमुच्यते । षष्ठीति । क्रियाका-

रत्वात् षष्ठी प्राप्नोति । शेषलक्षणा षष्ठी अशेषत्वान्न भविष्यति । कृत्प्रयोगे तु परं विधानं षष्ठ्यास्तत्प्रतिषेधार्थम्* । कृत्प्रयोगे तु परत्वात्षष्ठी प्राप्नोति । तत्प्रतिषेधार्थमनभिहिताधिकारः कर्तव्यः । कर्तव्यः कट इति । स कथं कर्तव्यः यद्येकत्वादयो विभक्त्यर्थाः अथ हि कर्मादयो विभक्त्यर्थाः नार्थोऽनभिहिताधिकारेण ॥ अनभिहि ॥ कर्मणि द्वितीया ॥ २ ॥ समयानिकषाहायोगेषूपसंख्यानम् * । समयानिकषाहायोगेषूपसंख्यानं कर्तव्यम् । समया । समया ग्रामम् । समया । निकषा । निकषा ग्रामम् । निकषा । हायोगे । हा देवदत्तं हा यज्ञदत्तम् । अपर आह । द्वितीयाविधानेऽभितःपरितःसमयानिकषाध्यधिधिग्योगेषूपसंख्यानम् । द्वितीयाविधानेऽभितःपरितःसमयानिकषाऽध्यधिधिग्योगेषूपसंख्यानं कर्तव्यम् । अभितो ग्रामम् । अभितः । परितो ग्रामम् । परितः । समया ग्रामम् । समया । निकषा ग्रामम् । निकषा । अध्यधि ग्रामम् । अध्यधि । धिग्जाल्मम् । धिक् वृषलम् । धिक् । अपर आह । उभसर्वतसोः कार्या धिगुपर्यादिषु त्रिषु । द्वितीयाम्रेडिता-

---

रकसंबन्धसद्भावात् । अशेषत्वादिति । प्रातिपदिकार्थस्य व्यतिरेकाभावात् । कर्तव्यः कट इति । प्रथमां परत्वाद् बाधित्वा कर्तृकर्मणोः कृतीति षष्ठी प्राप्नोति इति तद्बाधनार्थोऽनभिहिताधिकारः । कर्मणि । समया ग्राममिति । सामीप्यसंबन्धे षष्ठ्यां प्राप्तायां द्वितीयाविधिः । एवं निकषायोगे । हाशब्दः शोकादिवृत्तिरिति तद्योगे षष्ठ्येव प्राप्नोति । ग्राममिति । पर्यभिभ्यां चेति तसिलन्तावभितःपरितःशब्दावुभयतः सर्वत इत्यनयोरर्थयोर्वर्तेते तद्योगे अभितोपि षष्ठ्येव प्राप्नोति । आभिमुख्यवृत्तिरपि विभक्तिप्रतिरूपको निपातोऽभितःशब्दोऽस्ति सोपीह गृह्यते तद्योगेऽपि षष्ठी प्राप्नोति । अध्यधि ग्राममिति । उपर्यध्यधसः सामीप्य इति द्विर्वचनमधिशब्दोऽत्रोपर्यर्थे वर्तते इति षष्ठी प्राप्नोति । धिग् जाल्ममिति । धिक्शब्दस्य निन्दार्थत्वात्तद्योगे

न्तेषु ततोन्यत्रापि दृश्यते । उभसर्वइत्येताभ्यां तसन्ताभ्यां योगे द्वितीया वक्तव्या । उभयतो ग्रामम् । सर्वतो ग्रामम् । धिग्योगे । धिग् जाल्मं धिग् वृषलम् । उपर्यादिषु त्रिष्वाम्रेडितान्तेषु द्वितीया वक्तव्या । उपर्युपरि ग्रामम् । अध्यधि ग्रामम् । अधोधो ग्रामम् । ततोन्यत्रापि दृश्यते । न देवदत्तं प्रति भाति किं चित् । बुभुक्षितं न प्रति भाति किं चित् । कर्मणि द्वि । तृतीया च होश्छन्दसि ॥३॥ किमर्थमिदमुच्यते । तृतीया यथा स्यात् । अथ द्वितीया सिद्धा । सिद्धा । कथम् । कर्मणीत्येव । तृतीयापि सिद्धा । कथम् । सुपां सुपो भवन्तीत्येव । असत्येतस्मिन्सुपां सुपो भवन्तीति तृतीयार्थोयमारम्भः । यद्व यवाग्वाग्निहोत्रं जुहोति । एवं तर्हि तृतीयापि सिद्धा । कथम् । कर्तृकरणयोरित्येव । अयमग्निहोत्रशब्दोस्त्येव ज्योतिषि वर्तते । तद्यथा । अग्निहोत्रं प्रज्वलितमिति । अस्ति हविषि वर्तते । तद्यथा । अग्निहोत्रं जुहोतीति । जुहोतिश्चास्त्येव प्रक्षेपणे वर्तते । अस्ति प्रीणात्यर्थे वर्तते । तद्यदा तावद्यवागूशब्दात्तृतीया

षष्ठ्याः प्राप्तिः । हा तातेत्यादौ त्वन्तरङ्गत्वात् संबोधनविभक्तिरेव भवति । उभसर्वतसोरिति । उभसर्वयोस्तसाविति षष्ठीसमासः । उभशब्दावयवस्योभयशब्दस्यानुकरणमुभशब्द इत्युभयशब्दो गृह्यते द्विवचनटाब्विषयत्वादुभशब्दस्य तसन्तस्याभावात् । दृश्यत इति । दृशिग्रहणं प्रयोगानुसरणार्थम् । न देवदत्तं प्रतीति । षष्ठ्यत्र प्राप्नोति । प्रतिशब्दश्चात्र क्रियाविशेषक उपसर्गो न तु कर्मप्रवचनीय इत्युदाहृतं केन चित् किं चित्स्मृतमिति दर्शनायानेकस्मृत्युपन्यासः । तृतीया च । किमर्थमिति । अन्तरेणाप्येतत्सूत्रं द्वितीयातृतीये सिद्धे इति प्रश्नः । तृतीयेति । देवतोद्देशेनाग्नौ हविःप्रक्षेपो जुहोत्यर्थस्तत्र यवाग्वा द्वितीया प्राप्तेति तृतीया विधीयते । अथ द्वितीयेति । किमप्राप्ता द्वितीया चकारेण विधीयते। अथ तृतीयया मा बाधीति पक्षे चकारेणाभ्यनुज्ञायत इति प्रश्नः । असत्येतस्मिन्निति । न हि पाणिनेः सूत्रकरणकाले कात्यायनवचनस्य भावः । अग्निहोत्रमिति । अग्निर्ज्वलित इत्यर्थः । अग्निं प्रीणातीति । अग्निषु

तदाग्निहोत्रशब्दो ज्योतिषि वर्तते । जुहोतिश्च प्रीणात्यर्थे । तद्यथा । यवाग्वाग्निहोत्रं जुहोति । अग्निं प्रीणाति । यदा यवागूशब्दाद्द्वितीया तदाग्निहोत्रशब्दो हविषि वर्तते जुहोतिश्च प्रक्षेपणे । तद्यथा । यद्यवागूमग्निहोत्रं जुहोति । यद्यवागूं हविरग्नौ प्रक्षिपति । तृतीया च॥ अन्तरान्तरेण युक्ते ॥४॥ इह कस्मान्न भवति किं ते बाभ्रवशालङ्कायनानामन्तरेण गतेनेति । लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणमिति । अथ वा यद्यपि तावदयमन्तरेणशब्दो दृष्टापचारो निपातश्चानिपातश्च । अयं तु खल्वन्तराशब्दोऽदृष्टापचारः निपात एव । तस्यास्य कोन्यः सहायो द्वितीयो भवितुमर्हति । अन्यदतो निपातात् । तद्यथा । अस्य गोर्द्वितीयेनार्थ इति गौरेवानीयते नाश्वो न गर्दभः । अन्तरान्तरेण युक्तानामप्रधानवचनम्*। अन्तरान्तरेणयुक्तानामप्रधानग्रहणं कर्तव्यम् । अप्रधाने द्वितीया भवतीति वक्तव्यम् । अन्तरा त्वां मां च कमण्डलुरिति । कमण्डलोर्द्वितीया मा भूदिति । कः पुनरेताभ्यां कमण्डलोर्योगः । यन्नत्त्वां च मां चान्तरा तत्कमण्डलोः स्था-

ह्यमानेष्विति । प्रीणात्यर्थे जुहोतेः प्रयोगदर्शनात् । अन्तरा । अन्तरेण गतेनेति । अन्तरशब्दोत्र विशेषवाची । विशेषेण ज्ञातेन किं ते प्रयोजनमिति वाक्यार्थः । लक्षणप्रतिपदोक्तयोरिति । तृतीयान्तो लाक्षणिको विभक्तिप्रतिरूपकस्तु निपातः प्रतिपदोक्तः । दृष्टापचार इति । दृष्टव्यभिचारः । अनिपातस्यापि भावात् । अन्तराशब्द इति । नन्वन्तराशब्दोऽप्यनिपात आबन्तोऽस्ति अन्तरायां पुरि वसतीति तत्कथमसावदृष्टापचारः । एवं तर्हि टाबन्तस्य लाक्षणिकत्वात् स्त्रीत्वापेक्षटाबाश्रयत्वाद्बहिरङ्गत्वाच्चाग्रहणं मन्यते । अथ वा परस्परसाहचर्यान्निपातयोर्ग्रहणमिति वाच्यम् । अप्रधान इति । युष्मदस्मदर्थस्य विशेषणत्वादप्राधान्यं कमण्डलोस्तु विशेष्यत्वात्प्रधानता । कः पुनरिति । अन्तरान्तरेणशब्दाभ्यामाधेयप्रधानमध्यवचनाभ्यां युष्मदस्मदर्थस्यैवावधेर्योगो न तु

नम् । तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । कमण्डलोर्द्वि-
तीया कस्मान्न भवति । उपपदविभक्तेः कारकविभ-
क्तिर्बलीयसीति प्रथमा भविष्यति । अन्तरान्तरे ॥ का-
लाध्वनोरत्यन्तसंयोगे ॥५॥ अत्यन्तसंयोगे कर्मवल्लाद्यर्थ-
म्*। अत्यन्तसंयोगे कालाध्वानौ कर्मवद्भवत इति वक्त-
व्यम् । किं प्रयोजनम् । लाद्यर्थम् । लादिभिरभिधानं
यथा स्यादिति । लादिभिरभिहिते द्वितीया मा भूत् ।
आस्यते मासः शय्यते क्रोशः । अथ वत्करणं किम-
र्थम् । स्वाश्रयमपि यथा स्यात् । आस्यते मासं शय्यते
क्रोशम् । अकर्मकाणां भावे लो भवतीति भावे लो
यथा स्यात् । तर्हि वक्तव्यम् । प्राकृतमेवैतत् कर्म ।
यथा कटं करोति शकटं करोतीति । एवं मन्यते । यत्र

कमण्डलोरिति मत्वा प्रश्नः । यत्तदिति । मध्य इत्येतस्मिन्नर्थे तयोर्वर्तनादव-
धेरपि ताभ्यां योगोऽस्ति आधारार्थत्वादाधेयस्य कमण्डलोः । अन्तरा तदिति ।
अत्र भाष्यकारेण मध्यमात्रवचनोऽन्तराशब्दः प्रयुक्तो न त्वाधाररूपमध्यवाची ।
अन्यथा तत्स्थानमिति सामानाधिकरण्यं न स्यात् । कमण्डलुयोगप्रतिपाद-
नाय चैवं प्रयोगः । लौकिके तु प्रयोगे मध्य इत्युद्भूताधारशक्तिके मध्येऽन्तरा-
शब्दो वर्तते । उपपदविभक्तेरिति । अस्तीति क्रियानुषङ्गात्कमण्डलोः कर्तृत्वं
तच्च तिङाभिहितमिति प्रथमा कारकविभक्तिः सा चान्तरङ्गा क्रियाकारकयोः
संबन्धस्यान्तरङ्गत्वाद् उपपदार्थेन तु क्रियाद्वारकः संबन्ध इति तन्निमित्ता
बहिरङ्गा विभक्तिः । कालाध्वनोः । पाणिनीये सूत्रन्यासे सति मासमास्यते
देवदत्तेनेति भावएव लादयः स्युर्न तु कर्मणि ततश्चास्यते मासः आसितो
मासः आसितव्यो मासः स्वासो मास इति प्रयोगानुपपत्तिरिति वार्त्तिकार-
म्भः । अत्यन्तसंयोग इति । अनत्यन्तसंयोगे तु अधिकरणसप्तम्येव भवति ।
अमावास्यायां यजत इति । लाद्यर्थमिति । आदिशब्देन निष्ठादीनां ग्रहणम् ।
तथा चोदाहृतम् । कर्मातिदेशेनैव च मासमास्ते देवदत्त इति द्वितीयायाः
सिद्धत्वान्नार्थः सूत्रेणेति भावः । स्वाश्रयमपीति । यथा ब्राह्मणवदस्मिन् क्षत्रिये
वर्तितव्यमिति ब्राह्मणकार्याणि क्षत्रिये क्रियन्ते । न तु स्वाश्रयाणि निवर्त्य-
न्ते । तद्वदत्रापि कर्मकार्याणि अतिदिश्यन्ते न स्वाश्रयाणि निवर्त्यन्ते । य-
द्येवमन्तरेणापि वतिं स्वाश्रयाणि कार्याणि भविष्यन्ति । नैतदस्ति । स्वाश्रय-

कश्चित्क्रियाकृतो विशेष उपजायते। तद्व्याप्यं कर्मेति। न चेह कश्चित्क्रियाकृतो विशेष उपजायते। नैवं शक्यम्। इह हि दोषः स्यात्। आदित्यं पश्यति हिमवन्तं शृणोति ग्रामं गच्छतीति। तस्मात्प्राकृतमेवैतत्कर्म। यथा कटं करोति शकटं करोतीति। यदि तर्हि प्राकृतमेवैतत्कर्म। अकर्मकाणां भावे लो भवतीति भावे लो न प्राप्नोति। आस्यते मासं देवदत्तेनेति। तत्तर्हि वक्तव्यम्। न वक्तव्यम्। अकर्मकाणामित्युच्यते। न च केचित्कालभावादिभिरकर्मकास्तएवं विज्ञास्यामः। क्व चिद्ये अकर्मका इति। अथ वा येन कर्मणा सकर्मकाश्चाकर्मकाश्च भवन्ति तेनाकर्मकाणाम्। न चैतेन कर्मणा कश्चिदप्यकर्मकः। अथ वा यत्कर्म भवति न च भवति तेनाकर्मकाणाम्। न चैतत्कर्म क्व चिदपि न भवति। न तर्हीदानीमिदं सूत्रं वक्तव्यम्। वक्तव्यं च।

कार्यनिवृत्तये तद्रूपासङ्ग आशङ्क्येत। प्राकृतमेवेति। सकर्मकव्यापनादिधात्वर्थाङ्गे आसनादावास्यादीनां वर्तनात् स्वाभाविकमेतत् कर्मेत्यर्थः। ततश्च मासमास्त इत्यस्य मासमासनेन व्याप्नोतीत्यर्थः। नियतत्वाच्च प्रयोगस्य कटमास्त इत्यादौ आसनमात्रे ऽनङ्गीकृतक्रियान्तरे आसिर्वर्तत इति अतिप्रसङ्गो नोद्भावनीयः। किमर्थं वार्त्तिककारेणातिदेश आरब्ध इत्याह। एवं मन्यत इति। यत्र कश्चिदिति। यथा काष्ठानि लुनातीत्यादौ। आदित्यमिति। न हि दर्शनक्रिययादित्ये प्रत्यक्षानुमानसमधिगम्यः कश्चिद्विशेष उत्पाद्यते। केवलं दर्शनक्रिययाप्तुमिष्टतमत्वादादित्यः कर्म तद्वदास मास्त इति मासोपोत्यर्थः। न च के चिदिति। यद्यपि क्रियामात्रप्रतिपादने कालादीनामभावात्तदभावनिबन्धनमपि संभवत्यकर्मकत्वं तथापि धातूनामन्यपदार्थत्वेनाश्रयणात् तेषां प्रयोगान्तरे तदर्थानामिव कालादिसंबन्धदर्शनात्तैरकर्मकत्वासंभवात्सामर्थ्याद्विशेषाङ्गीकरणमिति द्रव्यकर्मणाकर्मकत्वं विज्ञायत इत्यर्थः। क्व चिदिति। द्रव्य इत्यर्थः। अथ वेति। अन्तरङ्गत्वाद् द्रव्यकर्मणो बहिरङ्गस्य कालादेस्तिरे भावात्तदपेक्षः सकर्मकाकर्मकव्यपदेशो न प्रवर्तत इत्यर्थः। यत्र त्वन्तरङ्गस्यासन्निधिस्तत्र कालादिनिमित्तः सकर्मकव्यपदेशो भवत्येवेत्यास्यते मास इति कर्मणि लकारो भवति। अथवा यत्कर्मेति। संभवव्यभिचाराभ्यां विशेषणवि-

किं प्रयोजनम् । यत्राक्रिययात्यन्तसंयोगः तदर्थम् । क्रोशं कुटिला नदी । क्रोशं रमणीया वनराजिः । कालाध्वनो ॥ अपवर्गे तृतीया ॥६॥ क्रियाऽपवर्ग इति वक्तव्यम् । साधनापवर्गे मा भूद् । मासमधीतोनुवाको न चानेन गृहीत इति । अपवर्गे ॥ सप्तमीपञ्चम्यौ कारकमध्ये ॥७॥ क्रियामध्यइति वक्तव्यम् । इहापि यथा स्यात् । अद्य देवदत्तो भुक्त्वा द्व्यहाद्भोक्ता द्व्यहे भोक्ता । कारकमध्यइतीयत्युच्यमाने इहैव स्यात् । इहस्थोयमिष्वासः क्रोशाल्लक्ष्यं विध्यति क्रोशे लक्ष्यं विध्यति । यं च विध्यति यतश्च विध्यति तयोस्तन्मध्यं भवति । तत्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । नान्तरेण साधनं क्रियायाः प्रवृत्तिर्भवति । क्रियामध्यं चेत्कारकमध्यमपि भवति । तत्र कारकमध्यइत्येव सिद्धम् । सप्तमीपञ्चम्यौ ॥ कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीया ॥८॥ कर्मप्रवचनीययुक्ते प्रत्यादिभिश्च लक्षणादिषूपसंख्यानं सप्तमीपञ्चम्योः प्रतिषेधार्थम्* । कर्मप्रवचनीययुक्ते प्रत्यादिभिश्च लक्षणादिषूपसं-

शेषभावाद् वार्तिकं दूषयित्वा सूत्रं स्थापयितुं पृच्छति । न तर्हीति । क्रोशं कुटिलेति । गुणेनात्रात्यन्तसंयोगो न तु क्रिययेति कर्मत्वाभावः । अपवर्गे । अपवर्गो निष्ठा । स कदाचित् फलावाप्तौ सत्यां प्रयोजनाभावात् क्रियाया भवति कदाचिदशक्त्यादिना साधनानामुपरमाद्भवतीति वार्तिकारम्भः । क्रियापवर्ग इति । यद्यपि साधनापवर्गे क्रियापवर्गोस्ति तथापि विशेषणोपादानसामर्थ्याद्विशेष आश्रीयते क्रियाया एव योपवर्गो न तु साधनानामशक्त्यादिनिमित्तस्तेनेत्यर्थः । सप्तमी । अद्य देवदत्त इति । द्रव्यं कारकं तच्चात्रैकमेवेति भेदनिबन्धनो मध्यव्यपदेशो नास्तीति भावः । यञ्चेति । लक्ष्यम् । यतश्चेति । प्रदेशात् । ततश्च लक्ष्यप्रदेशयोः कर्मापादानयोर्भेदान्मध्यव्यपदेशसद्भावः । शक्तिः कारकमिति पक्षाश्रयेण वार्तिकं प्रत्याचष्टे । नान्तरेण साधनमिति । शक्तिमित्यर्थः । कालभेदभिन्नभुजिक्रियानुमितशक्तिभेदाश्रयो मध्यव्यपदेशोस्त्यत्रैवेत्यर्थः । कर्मप्रवचनीय । यदि सामान्येन कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीयेति लक्षणं क्रि-

ख्यानं कर्तव्यम् । वृक्षं प्रति विद्योतते विद्युत् । वृक्षं परि वृक्षमनु । साधुर्देवदत्तो मातरं प्रति । मातरं परि । मातरमनु । किं प्रयोजनम् । सप्तमीपञ्चम्योः प्रतिषेधार्थम् । सप्तमीपञ्चम्यौ मा भूतामिति । साधुनिपुणाभ्यामर्चायां सप्तमीति सप्तमी । पञ्चम्यपाङ्परिभिरिति पञ्चमी । तत्रायमप्यर्थः । अप्रतेरिति न वक्तव्यं भवति । तत्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । उक्तं वा*। किमुक्तम् । एकत्र तावदुक्तम् । अप्रतेरिति । इतरत्रापि । यद्यपि तावदयं परिर्दृष्टापचारो वर्जने चावर्जने च । अयं खल्वपशब्दोऽदृष्टापचारो वर्जनार्थ एव । तस्य कोन्यो द्वितीयः सहायो भवितुमर्हति । अन्यदतो वर्जनार्थात् । तद्यथा । अस्य गोर्द्वितीयेनार्थ इति गौरेवानीयते नाश्वो न गर्दभः । कर्मप्रवचनीयाः ॥ यस्मादधिकं यस्य चेश्वरवचनं तत्र सप्तमी ॥ ९ ॥ कथमिदं विज्ञायते । यस्य चैश्वर्यमीश्वरता ईश्वरभावस्तस्मात्कर्मप्रवचनीययुक्तादिति । आहो स्विद्यस्य स्वस्येश्वरस्तस्मात्कर्मप्रवचनीययुक्तादिति । कश्चात्र विशेषः । यस्य चेश्वरवचनमिति कर्तृनिर्देशश्चेदवचनात्सिद्धम् *। यस्य चेश्वरवचनमिति कर्तृनिर्देशश्चेदन्तरेण वचनं सिद्धम् । अधिब्रह्मदत्ते पञ्चालाः ।

यते तदा वृक्षं परिविद्योतते इत्यत्र विशेषविहितत्वात् पञ्चम्यपाङ्परिभिरिति पञ्चमी प्राप्नोति । साधुर्देवदत्तो मातरं प्रतीत्यत्र च साधुनिपुणाभ्यामिति परत्वात्सप्तमी प्राप्नोति तत्राप्रतेरिति वक्तव्यं भवतीति मत्वाह । प्रत्यादिभिश्च लक्षणादिष्विति । ततश्च पुनर्द्वितीयाविधानात् पूर्वोक्तदोषानवतारः । शिष्टं स्पष्टम् । यस्माद । इहाधिब्रह्मदत्ते पञ्चाला अधिपञ्चालेषु ब्रह्मदत्त इति स्वस्वामिवाचिनोः पर्यायेण सप्तमीष्यते अन्यतरस्यैव तु प्राप्नोतीति विचारः क्रियते । कथमिति । तत्र यदान्तरेणापि भावप्रत्ययमीश्वरशब्देनैश्वर्यमुच्यते । अथ वेश्वर उच्यते अनेनेतीश्वरवचनमैश्वर्यमुच्यते तदा स्वामिनः सप्तमीत्ययमर्थो भवति । यदा यस्येत्यनेन स्वं निर्दिश्यते यस्य संबन्धीश्वर उच्यते

आधृतास्ते तस्मिन् भवन्ति । सत्यमेवमेतत् । नित्यं परि-
गृहीतव्यं परिगृहीत्रधीनं भवति । प्रथमानुपपत्तिस्तु*।
प्रथमा नोपपद्यते । कुतः । पञ्चालेभ्यः । का तर्हि स्यात् ।
षष्ठीसप्तम्यौ । स्वामीश्वराधिपतिदायादेति । न तत्रा-
धिशब्दः पठ्यते । यद्यपि न पठ्यते । अधिरीश्वरवाची ।
न तत्र पर्यायवचनानां ग्रहणं भवति । कथं ज्ञायते ।
यदयं कस्य चित्पर्यायवचनस्य ग्रहणं करोति । अधि-
पतिदायादेति । षष्ठी तर्हि प्राप्नोति । शेषलक्षणा षष्ठी
अशेषत्वान्न भविष्यति । द्वितीया तर्हि प्राप्नोति । क-
र्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीयेति । सप्तम्योक्तत्वात्तस्यार्थस्य
द्वितीया न भविष्यति । भवेद्यः अधेर्ब्रह्मदत्तस्य चाभि-
संबन्धः स सप्तम्योक्तः स्यात् । यस्तु खल्वधेः पञ्चा-
लानां चाभिसंबन्धस्तत्र द्वितीया प्राप्नोति । स्ववचना-
त्तु सिद्धम्* । अस्तु यस्य स्वस्येश्वरस्तस्मात्कर्मप्रवचनी-
ययुक्तादिति । एवमप्यन्तरेण वचनं सिद्धम् । अधिब्र-
ह्मदत्तः पञ्चालेषु । आधृतः स तेषु भवति । सत्यमेव-

तत्र सप्तमीत्युक्तं भवति । कर्तृनिर्देशश्चेदिति । ईशिताच कर्तृत्वेनाभिमत-
स्तेन स्वामिनः सप्तमीत्युक्त भवति । अवचनादिति । एतत्सूत्रारम्भेण
विनापीत्यर्थः । आधृता इति । स्वामिन्याधारे पञ्चालाः स्थिता इत्यर्थः ।
ततश्चाधिकरणलक्षणा सप्तमी सिद्धेत्यर्थः । सप्तमीशौण्डैरिति विकल्पे-
न समासविधानाद् अधिब्रह्मदत्त इति ब्रह्मदत्ताधीना इति च भवति ।
विभक्त्यर्थवृत्तित्वे त्वधेरधिब्रह्मदत्तमिति च भवति । सत्यमिति । अधिकर-
णं संमन्यते । प्रथमानुपपत्तिस्त्विति । सप्तमीविधानमनर्थकं प्रथमा च
स्यान्न प्राप्नोतीति दोषद्वयोपन्यासः । अधिरीश्वरवाचीति स्वामीश्वरेत्यर्थग्र-
हणात्पर्यायाणामपि ग्रहणं मन्यते । षष्ठी तर्हीति । स्वस्वामिसंबन्धसद्भावात् ।
अशेषत्वादिति । प्रातिपदिकार्थमात्रनिष्ठत्वाद्व्यतिरेकाभावात् । द्वितीया तर्ही-
ति । अधिरीश्वर इत्यधेः कर्मप्रवचनीयत्वात् । सप्तम्येति । ब्रह्मदत्तशब्दादनेन
द्वितीयापवादेन विधीयमानया सप्तम्योभयगतस्य संबन्धस्याभिधानात्पञ्चाल-
शब्दाद् द्वितीया न भवतीत्यर्थः । अधिरीश्वर इत्यत्रेश्वरेणेशितव्यस्याप्याचे-

मेतत् । नित्यं परिगृहीता परिगृहीतव्याधीनो भवति । प्रथमानुपपत्तिस्तु । प्रथमा तु नोपपद्यते । कुतः । ब्रह्मदत्तात् । का तर्हि स्यात् । षष्ठीसप्तम्यौ । स्वामीश्वराधिपतिदायादेति । न तत्राधिशब्दः पठ्यते । यद्यपि न पठ्यते । अधिरीश्वरवाची । न तत्र पर्यायवचनानां ग्रहणं भवति । कथं ज्ञायते । यदयं कस्य चित्पर्यायवचनस्य ग्रहणं करोति । अधिपतिदायादेति । षष्ठी तर्हि प्राप्नोति । शेषलक्षणा षष्ठी अशेषत्वान्न भविष्यति । द्वितीया तर्हि प्राप्नोति कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीयेति । सप्तम्योक्तत्वात्तस्याभिसंबन्धस्य द्वितीया न भविष्यति । भवेद्योधेः पञ्चालानां चाभिसंबन्धः स सप्तम्योक्तः स्यात् । यस्तु खल्वधेर्ब्रह्मदत्तस्य चाभिसंबन्धः तत्र द्वितीया प्राप्नोति कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीयेति । एवं तर्हि स्ववचनात्तु सिद्धमिति । अधिःस्वं प्रति कर्मप्रवचनीयसंज्ञो भवतीति वक्तव्यम् । एवमपि यदा ब्रह्मदत्तेधिकरणे सप्तमी तदा पञ्चालेभ्यो द्वितीया प्राप्नोति । कथम् । कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीयेति । उपपदविभक्तेः कारकविभक्तिर्बलीयसीति प्रथमा भविष्यति ।

पादीश्वितव्यस्याप्यधिना योगोस्तीति भावः । इदानीं द्वितीयं वाक्यं दर्शयितुमाह । स्ववचनादिति । यस्येश्वरवचनमित्यनेन स्वस्य सप्तमीप्रकृतित्वेन वचनात् प्रतिपादनात् । स्ववचनात्तु सिद्धमित्येतदन्यथा व्याख्यातुमाह । एवं तर्हीति । अधिरीश्वर इत्यत्रेश्वरग्रहणमपनीयाधिः स्व इति वक्तव्यम् । तच्च स्वमेव प्रत्यधिः कर्मप्रवचनीयसंज्ञः तस्मादेवानेन सप्तमी विधीयते । तेन स्वामिनं प्रत्यधेः कर्मप्रवचनीयत्वाभावात्ततो द्वितीयाया अभावः । तेनाधिपञ्चालेषु ब्रह्मदत्त इति सिद्धम् । अधिब्रह्मदत्ते पञ्चाला इत्येतदधिकरणसप्तम्या सिद्धम् । अत्र दोषमुद्भाव्य परिहरति । एवमपीत्यादिना भविष्यतीत्यन्तेन । तिष्ठन्ति सन्ति वेति स्थानादिक्रियापेक्षया पञ्चालानां कर्तृत्वात्कारकविभक्तिः प्रथमेति भावः । कर्मप्रवचनीयसंज्ञा त्वधिपञ्चालेषु ब्रह्मदत्त इत्यत्र चरितार्था ।

यस्मादधिकम् ॥ गत्यर्थकर्मणि द्वितियाचतुर्थ्यौ चेष्टायामनध्वनि ॥१२॥ अध्वन्यर्थग्रहणम् *। अध्वन्यर्थग्रहणं कर्तव्यम् । इह मा भूत्पन्थानं गच्छति । वीवधं गच्छतीति । आस्थितप्रतिषेधश्च* ।आस्थितप्रतिषेधश्चायं वक्तव्यः । यो ह्युत्पथेन पन्थानं गच्छति, पथे गच्छतीत्येव तत्र भवितव्यम् । किमर्थं पुनरिदमुच्यते । चतुर्थी यथा स्यात् । अथ द्वितीया सिद्धा । सिद्धा कर्मणीत्येव । चतुर्थ्यपि सिद्धा । कथम् । संप्रदानइत्येव । न सिध्यति । कर्मणायमभिप्रैति स संप्रदानमित्युच्यते क्रियया चासौ ग्राममभिप्रैति । कया क्रियया । गमिक्रियया । क्रियाग्रहणमपि तत्र चोद्यते । चेष्टायामनध्वनि स्त्रियं गच्छत्यजां नयतीत्यतिप्रसङ्गः*। चेष्टायामनध्वनीति स्त्रियं गच्छत्यजां नयतीत्यतिप्रसङ्गो भवति । सिद्धन्त्वसंप्राप्रवचनात्*। सिद्धमेतत् । कथम् । असंप्राप्ते कर्मणि द्वि-

---

यथाधिकरणत्वं द्वयोरपि स्वस्वामिनोर्दर्शितं तथाधिरीश्वर इति यस्य चेश्वरवचनमिति च न कर्तव्यम् । ऐश्वर्यविषयस्य चाधेः क्रियायोगाभावाद् गत्युपसर्गसंज्ञाबाधनार्थोऽपि संज्ञाविधिर्नोपयुज्यते । गत्यर्थं । स्वं रूपमिति वचनात् स्वरूपस्यैव ग्रहणं प्राप्तमित्याह । अध्वन्यर्थग्रहणमिति । तेनाध्वपर्यायेभ्योऽपि चतुर्थीप्रतिषेधो भविष्यति । द्वितीया तु कर्मणि द्वितीयेति भवति । आस्थितप्रतिषेध इति । आस्थित आक्रान्तः सन्यदा पन्था गम्यते तदाऽनध्वनीति प्रतिषेधः । यदा तूत्पथेन पन्था आक्रमितुमिष्यते तदा भवत्येव चतुर्थी । किमर्थमिति । अन्तरेणाप्येतत् सूत्रं द्वितीयाचतुर्थ्योः सिद्धत्वादिति प्रश्नः । क्रियाग्रहणमपीति । यद्यपि तत्र क्रियाग्रहणं प्रत्याख्यातं तथापि तत्रैव न्यायस्योक्तत्वाद्वचनमाश्रित्यास्य सूत्रस्य प्रत्याख्यानं कृतम् । अथवा तत्रत्यन्यायस्मरणार्थमिदमुक्तम् । तत्र यदा गमनस्य संदर्शनादीनाञ्च भेदो विवक्ष्यते तदा संदर्शनादिभिः क्रियाभिराप्यमानत्वात् कर्मणा गमनेनाभिप्रेयमाणस्य संप्रदानत्वाच्चतुर्थी भवति । यदा त्वभेदविवक्षा तदा गमनस्य कर्मत्वाभावाद् ग्रामः कर्मैव भवतीति द्वितीया भवति । भेदाभेदविवक्षा च लौकिकप्रयोगानुसारेण नियतविषयेत्यारम्भप्रत्याख्यानयोर्नास्ति फलभेदः । अत एवापवादविषयेऽपि द्वितीयाविधानार्थं चतुर्थी वेति वक्तव्ये द्वितीयाग्रहणं प्रत्याख्यानेन भिन्नफलत्वादव्याख्यानीयम् । इ-

तीयाचतुर्थ्यौ भवत इति वक्तव्यम् । अध्वनग्रानपवादः । एवं च कृत्वा अध्वनीत्येतदपि न वक्तव्यं भवति। संप्राप्तं ह्येतत्कर्माध्वानं गच्छतीति । गत्यर्थ ॥ चतुर्थी संप्रदाने ॥१३॥ चतुर्थीविधाने तादर्थ्य उपसंख्यानम्*। चतुर्थीविधाने तादर्थ्ये उपसंख्यानं कर्तव्यम् । यूपाय रु कुण्डलाय हिरण्यमिति । किमिदं तादर्थ्यमिति । तदर्थस्य भावः तादर्थ्यम् । तदर्थं पुनः किम् । सर्वनाम्नोयं चतुर्थ्यन्तस्यार्थशब्देन सह समासः । कथं चात्र चतुर्थी । अनेनैव । यद्येव, मितरेतराश्रयं भवति । केतरेतराश्रयता । निर्देशोत्तरकालं चतुर्थ्या भवितव्यम् । चतुर्थ्या च निर्देशः । तदेतदितरेतराश्रयं भवति । इतरेतराश्रयाणि च कार्याणि न प्रकल्पन्ते । तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति भवति ह्यर्थशब्देन योगे चतुर्थीति । यदयं चतुर्थी तदर्थार्थेति चतुर्थ्यन्तस्यार्थशब्देन सह समासं

इदानीं सूत्रस्यातिव्याप्तयुद्भावनायाह । चेष्टायामिति । सिद्धं त्विति । असंप्राप्तं यद्वस्तु गमनेन संप्रेप्स्यते तस्मिन् कर्मणीत्यर्थः । स्त्री तु संप्राप्तेति चतुर्थ्यभावः । अजा नयतीत्यत्राप्यजायाः संप्रापणाच्चतुर्थ्यभावः । अथवा नयतिर्गत्यर्थ एव न भवति । प्रतीयते ह्यत्र गतिः नह्यसौ नयतेरर्थः । तस्य प्रापणवाचित्वादित्याहुः । अध्वनश्चेति । यदा त्वसंप्राप्तोध्वा भवति तदा भाव्यमेव चतुर्थ्या अध्वने गच्छतीति प्रागेवोक्तम् । चतुर्थी । तादर्थ्य इति । तच्छब्देन कार्यं निर्दिश्यते । तस्मा इदं तदर्थमिति समासेन विशिष्टकार्यप्रयोजनं कारणमभिधीयते । तदर्थस्य भावस्तादर्थ्यमिति कार्यकारणसंबन्ध उच्यते । समासकृत्तद्धितेषु भावप्रत्ययेन संबन्धाभिधानमिति वचनात् । तत्र द्विष्ठत्वे ऽपि संबन्धस्य यथा षष्ठी विशेषणादेव भवति न विशेष्याद् राज्ञः पुरुष इति तथा चतुर्थी यूपाय दार्विति । हेताविति तृतीयाऽपि दारुशब्दान्न भवति । हेतुहेतुमद्भावस्य चतुर्थ्यैव गमितत्वात्प्रातिपदिकार्थव्यतिरेके च हेतुतृतीयाया विधानादिह च प्रातिपदिकार्थव्यतिरेकाभावात् । तस्मा इत्युपकार्ये हि कार्यं प्रत्यवमृश्यते । यदर्थशब्दात्संबन्धे भावप्रत्यय इष्यते । गम्यमानविभक्तित्वाच्चतुर्थी कार्यवाचि-

शास्ति । न खल्वप्यवश्यं चतुर्थ्यन्तस्यैवार्थशब्देन समासो भवति । किं तर्हि । षष्ठ्यन्तस्यापि भवति । तद्यथा । गुरोरिदं गुर्वर्थमिति । यदि तादर्थ्ये उपसंख्यानं क्रियते नार्थः संप्रदानग्रहणेन । यो ह्युपाध्यायाय गौर्दीयते उपाध्यायार्थः संभवति । तत्र तादर्थ्यइत्येव सिद्धम् । अवश्यं संप्रदानग्रहणं कर्तव्यम् । यान्येन लक्षणेन संप्रदानसंज्ञा तदर्थम् । छात्राय रुचितं छात्राय स्वदितमिति । तत्तर्ह्युपसंख्यानं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति भवति तादर्थ्ये चतुर्थीति । यदयं चतुर्थीतदर्थार्थेति चतुर्थ्यन्तस्य तदर्थेन सह समासं शास्ति । क्लृपिसंपद्यमाने* । क्लृपिसंपद्यमाने चतुर्थीवक्तव्या । मूत्राय कल्पते यवागूः । उच्चाराय यवान्नमिति । उत्पातेन ज्ञाप्यमाने *। उत्पातेन ज्ञाप्यमाने चतुर्थी वक्तव्या । वाताय कपिला विद्युदातपायातिलोहिनी । कृष्णा सर्वविनाशाय दुर्भिक्षाय सिता भवेत् ॥ मांसौदनाय व्याहरति मृगः । हितयोगे च*। हितयोगे चतुर्थी वक्तव्या । हितमरोचकिने हितमामयाविने । चतु ॥ नमःस्वस्तिस्वाहास्वधालंवषड्योगाच्च ॥३६॥ स्वस्तियोगे चतुर्थी कुशलार्थैराशिषि वाविधानात्*। स्वस्तियोगे चतुर्थी कुशलार्थैराशिषि वाविधानाद्ध भवति विप्रतिषेधे-

नि । गुणे कृतास्पदा तस्मात्कारणं नावगाहते ॥ किमिदमिति । तस्मा इदमिति सत्यां चतुर्थ्यां समासः । सति समासे तदनुवादेन चतुर्थीविधानमितीतरेतराश्रयत्वं मत्वा प्रश्नः । षष्ठ्यन्तस्यापीति । संबन्धसामान्यविवक्षायां षष्ठ्यस्त्येव । क्लृपीति । संपत्तिरभूतप्रादुर्भाव उत्पत्तिरिह गृह्यत इति विकाराच्चतुर्थी । विकारस्य प्रकृतिरूपारोपात्सामानाधिकरण्यं यच्च रूपमुपजायते ततश्चतुर्थीति प्रकृतेर्न भवति । यदा तु प्रकृतेरपादानविवक्षा तदा विकाराच्चतुर्थी न भवतीति केचिदाहुः । अन्ये तु विरोधाभावात्तत्रापि चतुर्थीमिच्छन्ति । नमःस्वस्ति ।

न । स्वस्तियोगे चतुर्थ्या अवकाशः । स्वस्ति जाल्माय स्वस्ति वृषलाय । कुशलार्थैराशिषि वाविधानस्यावकाशः । अन्ये कुशलार्थाः । कुशलं देवदत्तस्य कुशलं देवदत्ताय । इहोभयं प्राप्नोति । स्वस्ति गोभ्यः स्वस्ति ब्राह्मणेभ्य इति । चतुर्थी भवति विप्रतिषेधेन । अलमिति पर्याप्त्यर्थग्रहणम्*। अलमिति पर्याप्त्यर्थग्रहणं कर्तव्यम् । इह माभूत् । अलं कुरुते कन्यामिति। अपर आह । अलमिति पर्याप्त्यर्थग्रहणं कर्तव्यम् । इहापि यथा स्यात् । अलं मल्लो मल्लाय प्रभुर्मल्लो मल्लाय प्रभवति मल्लो मल्लायेति। नमः ॥ मन्यकर्मण्यनादरे विभाषाप्राणिषु ॥१७॥ अप्राणिष्वित्युच्यते । तत्रेदं न सिध्यति । न त्वा श्वानं मन्ये न त्वा शुने मन्य इति । एवं तर्हि योगविभागः करिष्यते । मन्यकर्मण्यनादरे विभाषा । ततः अप्राणिषु । अप्राणिषु च विभाषेति । इहापि तर्हि प्राप्नोति । न त्वा काकं मन्ये न त्वा शुकं मन्य इति । यदेतदप्राणिष्विति एतदनावादिष्विति वक्ष्यामि । इमे च नावादयो भविष्यन्ति । न त्वा नावं मन्ये यावत्तीर्णं न नाव्यम् । न त्वान्नं मन्ये यावद्भुक्तं न श्राद्ध-

---

स्वस्तियोग इति । पूर्वविप्रतिषेधार्थं वचनम्। स्वस्ति जाल्मायेति। तत्त्वकथनमिदं जाल्मत्वादाशीरभावः । अलमिति । भूषणप्रतिषेधवाचिनोऽलंशब्दस्य निरासार्थं वचनम् । तेनालं कुरुते कन्यामलं रोदनेनेति चतुर्थी न भवति । नन्वत्रोपपदविभक्तेः कारकविभक्तिर्बलीयसीति चतुर्थी न भविष्यतीत्याह । अपर आहेति । सूत्रेऽलंशब्दमपनीय पर्याप्त्यर्थग्रहणं कर्तव्यम् । तेन तत्पर्यायाणामपि ग्रहणं सिध्यति । अन्यथा स्वरूपस्यैव ग्रहणं स्यात् । अथवाऽलमित्यर्थग्रहणं व्याख्येयमित्यर्थः । मन्य । एवं तर्हीति । योगविभागेन प्राणिविषया विभाषा क्रियते । न त्वा शुने मन्ये न त्वां श्वानं मन्य इति। अप्राणिष्वित्यनेन त्वप्राणिविषया । न त्वा तृणाय मन्ये न त्वा तृणं मन्य इति । इहापीति । आद्येन योगेनेति भावः । तदेवं योगविभागेपि दोषदर्शनाद् न्यासान्तराश्रयणेनेष्टं र १ ययितुमाह ।

मिति। अत्र येषु प्राणिषु नेष्यते ते नावादयो भविष्यन्ति । मन्यकर्मणि प्रकृष्य कुत्सितग्रहणम् *। मन्यकर्मणि प्रकृष्य कुत्सितग्रहणं कर्तव्यम् । इह मा भूत्त्वां तृणं मन्य इति। मन्यकर्म ॥ ॥ इति श्रीभगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये द्वितीयस्याध्यायस्य तृतीये पादे प्रथममाह्निकम् ॥ कर्तृकरणयोस्तृतीया ॥१८॥ तृतीयाविधानेप्रकृत्यादिभ्य उपसंख्यानम् *। तृतीयाविधाने प्रकृत्यादिभ्य उपसंख्यानं कर्तव्यम् । प्रकृत्याभिरूपः । प्रकृत्या दर्शनीयः । प्रायेण याज्ञिकः । प्रायेण वैयाकरणः । माठरोस्मि गोत्रेण । गार्ग्योस्मि गोत्रेण । समेन धावति । द्विद्रोणेन धान्यं क्रीणाति । पञ्चकेन पशून् क्रीणाति । तर्त्तार्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । कर्तृकरणयोस्तृतीयेत्येव सिद्धम् । इह तावत्प्रकृत्याभिरूपः प्रकृत्या दर्शनीय इति। प्रकृतिकृतं तस्याभिरूप्यम् । प्रायेण याज्ञिकः प्रायेण वैयाकरण इति । एष तत्र प्रायः येन तेऽधीयते । माठरोस्मि गोत्रेण गार्ग्योस्मि गोत्रेणेति। ए-

---

यदेतदिति। प्रकृष्य कुत्सितग्रहणमिति । यद्वाचिनश्चतुर्थी विधीयते ततः प्रकर्षेण यदि कुत्सा प्रतिपाद्यते तदा चतुर्थी भवति न तु साम्यविवक्षायाम् । तेन प्रतिषेधयुक्तायां कुत्सायां चतुर्थीविधानं संपद्यते । क्वचित् प्रतिकृष्येति पाठस्तत्राप्ययमर्थः । तृणादेरपि निकृष्टत्वं यदा प्रतिपिपादयिषितं भवति तदा चतुर्थी न तु साम्यविवक्षायाम् । प्रतिकृष्येति । निकृष्येत्यर्थः । मन्यकर्मण्यनादर उपमाने विभाषाप्राणिष्वित्यापिशलिरधीते स्म ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते भाष्यप्रदीपे द्वितीयस्याध्यायस्य तृतीये पादे प्रथममाह्निकम् ॥

कर्तृकरणयोः । प्रकृत्याभिरूप इति । क्रियापदाश्रवणात् कर्तृकरणयोरभावात् षष्ठ्यत्र प्राप्नोति । प्रायेणेति । प्रायशब्दो बह्वर्थवाची । बहवो याज्ञिका इत्यर्थः । तत्र प्रथमा प्राप्नोति । गोत्रेणेति । प्रथमा षष्ठी वात्र प्राप्नोति । समेनेति । द्वितीया प्राप्नोति । द्विद्रोणेनेति । द्वयोर्द्रोणयोः समाहारो द्विद्रोणम् । पात्रादित्वात् स्त्रीत्वाभावः । अत्रापि द्वितीया प्राप्नोति । पञ्चकेनेति । पञ्च परिमाणमस्य पञ्चकः संघः । तत्र द्वितीया प्राप्ता । पशूनित्यनेनैतत् समानाधि-

तेनाहं संज्ञाये । समेन धावति विषमेण धावतीति । इदमत्र प्रयोक्तव्यं सन्न प्रयुज्यते समेन पथेति । द्विद्रोणेन धान्यं क्रीणातीति । अत्रापि तादर्थ्यात्ताच्छब्द्यम् । द्विद्रोणार्थं द्विद्रोणम् । द्विद्रोणेन हिरण्येन धान्यं क्रीणातीति । पञ्चकेन पशून् क्रीणातीति । अत्रापि तादर्थ्यात्ताच्छब्द्यं, पञ्चपश्वर्थः पञ्चकः। पञ्चकेन पशून् क्रीणातीति । साहस्रेणाश्वान् क्रीणातीति । सहस्रपरिमाणं साहस्रं साहस्रेण हिरण्येनाश्वान् क्रीणातीति । कर्तृकरण ॥ सहयुक्तेऽप्रधाने ॥१९॥ किमुदाहरणम् । तिलैः सह माषान्वपतीति । तिलैर्मिश्रीकृत्य माषा उप्यन्ते । तत्र करण इत्येव सिद्धम् । इदं तर्हि पुत्रेण सहागतो देवदत्त इति । अप्रधाने कर्तरि तृतीया यथा स्यात् । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । प्रधाने कर्तरि लादयो भवन्तीति प्रधानकर्ता क्तेनाभिधीयते । यश्चाप्रधानं सि-

करणं संघसंघिनोरभेदस्य विवक्षणात् । साहस्रेणेति । सहस्रपरिमाणः संघः साहस्रः । शतमानविंशतिकेत्यण् । पूर्ववदत्र द्वितीयाप्राप्तिः । प्रकृतिकृतमिति । गम्यमानापि क्रिया कारकादिव्यपदेशनिमित्तं भवति । यथा प्रविश पिण्डीमित्यत्र । इह च करणान्तरव्युदासाय प्रकृतेरेव करणत्वं विवक्षितम् । स्वभावेनायं कृतोऽभिरूपो न तु वस्त्रालंकरणादिनेत्यर्थः । एष तत्र प्राय इति । बाहुल्यमित्यर्थः । तत्राध्ययनस्य करणत्वेन विवक्षितम् । इदमत्रेति । प्रतीयमानत्वाद् द्विद्रोणपञ्चकसाहस्रशब्दास्तत्क्रयार्थे मूल्ये उपचाराद्वर्तन्त इति करणत्वात् तृतीयासिद्धिः । सह । किमुदाहरणमिति । सूत्रान्तरेण तृतीयासिद्धिं मत्वा पृच्छति । तिलैः सहेति । अत्र माषा उप्यमानत्वात् प्रधानं कर्म । तिलास्तु तथायुक्ततया वृक्षमूलानीवोपसर्पणेऽप्रधानकर्माणीति द्वितीयायां प्राप्तायां तृतीयाविधिः । तिलैर्मिश्रीकृत्येति । अन्तरङ्गत्वात् पूर्वं मिश्रणक्रियायां तिलाः करणत्वं च प्रतिपद्यन्ते पश्चाद्वपनक्रियायां कर्मत्वमिति सिद्धा तृतीयेत्यर्थः । पुत्रेण सहागत इति । पितुरेवागमनक्रियायां शाब्दं कर्तृत्वं न तु पुत्रस्येत्यप्राप्ता तृतीया विधीयते । लादय इति । आदिशब्देन क्तादीनां ग्रहणम् । तत्रैकेन शब्देन भिन्नकक्षत्वाद् गुणप्रधानयोः कर्त्रोरभिधानासंभवात् प्रधाने कार्यसंप्रत्ययात् प्रधानस्यैवाभिधानं न्याय्यमित्यप्रधानस्य प्रतीयमानगमिक्रि-

द्धा तत्र कर्तरीत्येव तृतीया । इदं तर्हि पुत्रेण सहागमनं देवदत्तस्येति । षष्ठ्यत्र बाधिका भविष्यति । इदं तर्हि पुत्रेण सह स्थूलः । पुत्रेण सह पिङ्गल इति । इदं चाप्युदाहरणं तिलैः सह माषान्वपतीति । ननु चोक्तं तिलैर्मिश्रीकृत्य माषा उप्यन्ते तत्र करणइत्येव सिद्धमिति । भवेत्सिद्धं यदा तिलैर्मिश्रीकृत्योप्येरन् । यदा तु खलु कस्य चिन्माषबीजावाप उपस्थितः तदर्थं च क्षेत्रमुपार्जितं तत्रान्यदपि किं चिदुप्यते यदि भविष्यति भविष्यतीति तदा न सिध्यति । सहयुक्तेऽप्रधानवचनमनर्थकमुपपदविभक्तेः कारकविभक्तिर्बलीयस्त्वादन्यत्रापि * । सह युक्तेऽप्रधानवचनमनर्थकम् । किं कारणम् । उपपदविभक्तेः कारकविभक्तिर्बलीयस्त्वात् । अन्यत्रापि उपपदविभक्तेः कारकविभक्तिर्बलीयसीति प्रथमा भवति । एवमत्रापि उपपदविभक्तेः कारकविभक्तिर्बलीयसीति प्रथमा भविष्यति । क्वान्यत्र । गाः स्वामी

यापेक्षकर्तृत्वाश्रयेण तृतीया सिद्धेत्यर्थः । पुत्रेण सहागमनमिति । स्फुटा कर्तुरनभिहितत्वाद् उभयत्र तृतीयाप्रसङ्गे नियमार्थमिदमप्रधानएव तृतीया भवति न तु प्रधानइति । षष्ठ्यत्रेति । कर्तृकर्मणोः कृतीत्यनेन । सा च प्रधानयोरेव कर्तृकर्मणोः प्राधान्यादेव स्मर्यत इत्यप्रधाने कर्तरि न भविष्यति । यदा तु कृद्ग्रहणमप्रधानकर्तृप्रतिपत्त्यर्थं भेदिका देवदत्तस्य यज्ञदत्तस्य काष्ठानामिति तदा षष्ठीबाधनाय तृतीयाविधानमत्रापि भवत्येव । पुत्रेण सह स्थूल इति । गुणसंबन्धप्रतिपादनपरत्वादत्र क्रियाया अभावात् पुत्रस्य कर्तृत्वाभावः । यदि भविष्यतीति । अनेन मिश्रीकरणाभावात् तिलानां करणत्वाभावमाह । एकक्षेत्रे च वापात् सहयोगः कालभेदेऽप्यविरुद्धः । सहयुक्त इति । अप्रधानवचनं प्रधाननिवृत्त्यर्थं क्रियते प्रधानस्य चान्तरङ्गत्वात् कारकविभक्तिर्भविष्यति इति नार्थस्तन्निवृत्त्यर्थेनाप्रधानवचनेनेत्यर्थः । शिष्येण सहोपाध्यायस्य गौरित्यत्रापि गवा संबन्धोऽन्तरङ्ग इति उपाध्यायात् षष्ठ्येव भविष्यति न तृतीया । गाः स्वामी व्रजतीति । अत्रापि व्रजिक्रियायां गवां कर्मत्वात्तन्निबन्धना द्वितीया स्वामीश्वरेति प्राप्ते उपपदविभक्ती षष्ठीसप्तम्यौ बाधित्वा प्रवर्तते ।

व्रजतीति । सह युक्ते ॥ येनाङ्गविकारः ॥२०॥ इह कस्मान्न भवति । अक्षि काणमस्येति । अङ्गाद्विकृतात्तद्विकारश्चेदङ्गिनो वचनम्*। अङ्गाद्विकृतात्तृतीया वक्तव्या तेनैव चेद्विकारेणाङ्गी द्योत्यतइ ति वक्तव्यम् । तत्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । अङ्गशब्दोयं समुदायशब्दः । येनेति च करणे एषा तृतीया । येनावयवेन समुदायोङ्गी द्योत्यते । तस्मिन् भवितव्यम् । न चैतेनावयवेन समुदायो द्योत्यते । येनाङ्ग ॥ इत्थंभूतलक्षणे ॥ २१ ॥ इत्थंभूतलक्षणे तत्स्थे प्रतिषेधः* । इत्थंभूतलक्षणे तत्स्थे प्रतिषेधो वक्तव्यः । अपि भवान्कमण्डलुपाणिं छात्रमद्राक्षीदिति । न वेत्थंभूतस्य लक्षणेनापृथग्भावात् *। न वा वक्तव्यम् । किं कारणम् । इत्थंभूतस्य लक्षणेनापृथग्भावात् । यत्रेत्थंभू-

---

येनाङ्गविकारः । अङ्गशब्दोऽवयववाचित्वेन प्रसिद्धस्ततो येन गुणेनाङ्गस्य विकारो लक्ष्यते ततस्तृतीयेति सूत्रार्थमवगत्याह । इह कस्मादिति । इहैव कस्मान्नेत्यर्थः । अक्षि काणमिति । कणनिमील इत्यस्य चौरादिकस्याचि घञि वा रूपम् । काणगुणयोगादभेदोपचाराद्द गुणवचनेभ्यो लुगिति मतुपो लुग्विधानाद्वाक्षि काणशब्देनोच्यते । तत्र काणशब्दात् तृतीया प्राप्नोति । काणेन हि गुणेनाक्ष्णो विकारो लक्ष्यते । अक्ष्णा काण इत्यत्र त्वक्षिशब्दान्न प्राप्नोति । अङ्गाद्विकृतादिति । अङ्गवाचिनोऽक्षिपादादेस्तृतीया भवति न काणादेर्गुणवचनादित्यर्थः । एतावत्युच्यमाने ऽक्षि काणमस्येत्यत्राप्यक्षिशब्दात्प्राप्नोतीत्याह । तद्विकारश्चेदिति । यदि देवदत्तादिरवयवी विकृतेनाङ्गेन विकारवान् प्रकाश्यत इत्यर्थः । अङ्गशब्द इति । अङ्गान्यस्य सन्तीत्यर्शआदित्वादच्प्रत्ययान्तोत्राङ्गशब्दो निर्दिष्टः । येनेत्यनेन विकृतमङ्गं निर्दिश्यते । न ह्यविकृतेनाङ्गेनाङ्गिनो विकारो द्योतयितुं शक्यते । न चैतेनेति । अक्षिकाणमस्येत्यत्र काणशब्देनाक्षिसमानाधिकरणेनावयवी नोच्यते किं तर्ह्यवयव एवेत्यर्थः । अवयवस्थात्रावयविना विशेष्यत इति तस्यैव प्राधान्याद्विकारप्रतिपत्तिः । इत्थंभूत । यदा लक्षणवाची शब्दो लक्ष्यवाचिसमासावयवस्तदा तृतीया मा भूदिति वचनम् । इत्थंभूतलक्षणे तत्स्थ इति । लक्ष्यवाचिशब्दस्थ इत्यर्थः । कमण्डलुपाणिमिति । बहुव्रीहौ कृते कमण्डलुशब्दात् तृतीया प्राप्नोति । न च प्रत्ययलक्षणेनाप्रत्यय इति प्रातिपदिकसंज्ञानिषेधो न ङिसंबुद्ध्योरिति नलोपप्रतिषेधाज् ज्ञापकात् । न च तृतीयाया लुक् प्राप्नोति । समासप्रातिपदिकान-

तस्य पृथग्भूतं लक्षणं तत्र भवितव्यम् । न चात्रेत्थंभूतस्य पृथग्भूतं लक्षणम् । किं वक्तव्यमेतत् । नहि । कथमनुच्यमानं गंस्यते । तथा ह्ययं प्राधान्येन लक्षणं प्रतिनिर्दिशति । इत्थंभूतस्य लक्षणमित्थंभूतलक्षणं तस्मिन्नित्थंभूतलक्षण इति । इत्थंभूत ॥ संज्ञोऽन्यतरस्यां कर्मणि ॥२२॥ संज्ञः कृत्प्रयोगे षष्ठी विप्रतिषेधेन *। संज्ञोऽन्यतरस्यां कर्मणीत्येतस्मात्कृद्योगे षष्ठी भवति विप्रतिषेधेन । संज्ञोऽन्यतरस्यामित्यस्यावकाशः । मातरं संजानीते मात्रा संजानीते । कृत्प्रयोगे षष्ठ्या अवकाशः इध्मप्रव्रश्चनः । पलाशशातनः । इहोभयं प्राप्नोति । मातुः संज्ञाता पितुः संज्ञाता इति । षष्ठी भवति विप्रतिषेधेन । उपपदविभक्तेश्चोपपदविभक्तिः *। उपपदविभक्तेश्चोपपदविभक्तिर्भवति विप्रतिषेधेन । अन्यारादितरर्तेदिक्शब्दाञ्चूत्तरपदाजाहियुक्ते इत्यस्यावकाशः । अन्यो देवदत्तात् । स्वामीश्वराधिपतिदायादसाक्षिप्रतिभूप्रसूतैश्चेत्यस्यावकाशः । गोषु स्वामी गवां स्वामी । इहोभयं प्राप्नोति । अन्यो गोषु स्वामी अन्यो गवां स्वामी । स्वामीश्वराधिपतिदायादसाक्षिप्रतिभूप्रसूतैश्चेत्येतद्भवति विप्रतिषेधेन । नैष युक्तो विप्रतिषेधः । नह्यत्र गावो

वयवत्वात्तस्याः कृते समासउत्पादनात् । लक्षणेनेति । पृथग्विनेति तृतीया । तथा ह्ययमिति । षष्ठीतत्पुरुषस्योत्तरपदार्थप्रधानत्वात् । इत्थंभूतस्य यल्लक्षणं प्रधानमप्राप्तोपसर्जनभावं तत्र तृतीया यथा कमण्डलुना छात्रमद्राक्षीदिति । बहुव्रीहौ तु स्वार्थोपसर्जनान्यपदार्थाभिधायित्वाद्वृत्तिपदानां नास्ति लक्षणस्य प्राधान्यम् । संज्ञोऽन्यतरस्याम् । मात्रा संजानीत इति । संप्रतिभ्यामनाध्यान इत्यात्मनेपदम् । अन्यो गवां स्वामीति । एकस्मिन्वाक्ये सहप्रयोगादस्यान्ययोगो गवामिति मन्यते । न ह्यत्र गाव इति । युक्तग्रहणाद्यदपेक्षमन्यत्वं तद्वाचिनः पञ्चमी । नचात्र गवापेक्षमन्यत्वं स्वामिनः प्रतिपाद्यं व्यभिचाराभावात् किं तर्हि पूर्वस्वाम्यपेक्षम् । कस्तर्हि स्वामीति । भूतपूर्वो यः स्वामी

ऽन्ययुक्ताः। कर्तार्हि स्वामी। एवं तर्हि तुल्यार्थैरतुलोपमाभ्यां तृतीयान्यतरस्यामित्यस्यावकाशः। तुल्यो देवदत्तस्य। तुल्यो देवदत्तेन। स्वामीश्वराधिपतिदायादसाक्षिप्रतिभूप्रसूतैश्चेत्यस्यावकाशः । स एव । इहोभयं प्राप्नोति । तुल्यो गोभिः स्वामी तुल्यो गवां स्वामी । तुल्यार्थैरतुलोपमाभ्यां तृतीयान्यतरस्यामित्येतद्भवति विप्रतिषेधेन । संज्ञोन्य॥ हेतौ॥२३॥ निमित्तकारणहेतुषु सर्वासां प्रायदर्शनम् * । निमित्तकारणहेतुषु सर्वाः प्रायेण दृश्यन्तइति वक्तव्यम् । किं निमित्तं वसति । केन निमित्तेन वसति । कस्मै निमित्ताय वसति । कस्मान्निमित्ताद्वसति । कस्य निमित्तस्य वसति । कस्मिन्निमित्ते वसति । किं कारणं वसति । केन कारणेन वसति । कस्मै कारणाय वसति । कस्मात्कारणाद्वसति । कस्य कारणस्य वसति । कस्मिन्कारणे वसति । को हेतुर्वसति। कं हेतुं वसति । केन हेतुना वसति। कस्मै हेतवे वसति। कस्माद्धेतोर्वसति। कस्य हेतोर्वसति। कस्मिन्हेतौ वसति। हेतौ ॥ अपादाने पञ्चमी ॥ २८ ॥ पञ्चमीविधाने ल्यब्लोपे कर्मण्युपसंख्यानम्* । पञ्चमीविधाने ल्यब्लोपे कर्मणि पञ्चम्या

सोन्ययुक्त इत्यर्थः । तुल्यो गोभिः स्वामीति । गवां यः स्वामी स गोभिर्जाड्यादिना धर्मेण सदृश इत्यर्थविवक्षायामस्ति गवा पदद्वयार्थयोगः । हेतौ । योग्यतामात्रयुक्तोऽनाश्रितव्यापारोर्थो द्रव्यगुणक्रियाविषयो हेतुः । निमित्तेति । असर्वनाम्नोपि विधानार्थमत्र सूत्र इदं पठितं न तु सर्वनाम्नस्तृतीया चेत्यत्र । तत्र प्रायग्रहणादसर्वनाम्नः प्रथमाद्वितीये न भवतोन्यास्तु यथादर्शनं भवन्ति। पर्यायोपादानं के चित्पर्यायान्तरनिवृत्त्यर्थमिच्छन्ति । अन्ये तूपलक्षणार्थमिच्छन्तः प्रयोजनादिप्रयोगेऽप्येतद्विभक्तिविधानं मन्यन्ते । अपादाने । ल्यब्लोप इति । यत्र ल्यबन्तस्याप्रयोगेऽप्यर्थो गम्यते तत्र द्वितीयायां प्राप्तायां पञ्चमी विधीयते। अधिकरणे चेति । ल्यब्लोपइत्यपेक्षते। सप्तम्यप-

उपसंख्यानं कर्तव्यम् । प्रासादमारुह्य प्रेक्षते । प्रासादा-त्प्रेक्षते । अधिकरणे च *। अधिकरणे चोपसंख्यानं कर्तव्यम् । आसनात्प्रेक्षते । शयनात्प्रेक्षते । प्रश्नाख्यानयोश्च *। प्रश्नाख्यानयोश्च पञ्चमी वक्तव्या । कुतो भवान्पाटलिपुत्रात् । यतश्चाध्वकालनिर्माणम् *। यतश्चाध्वकालनिर्माणं ततः पञ्चमी वक्तव्या । गवीधुमतः सांकाश्यं चत्वारि योजनानि । कार्तिक्या आग्रहायणी मासे । तद्युक्तात्काले सप्तमी *। तद्युक्तात्काले सप्तमी वक्तव्या । कार्तिक्या आग्रहायणी मासे । अध्वनः प्रथमा च *। अध्वनः प्रथमा च सप्तमी च वक्तव्या । गवीधुमतः सांकाश्यं चत्वारि योजनानि । गवीधुमतः सांकाश्यं चतुर्षु योजनेषु । तत्तर्हीदं बहु वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । अपादानइत्येव सिद्धम् । इह तावत्प्रासादात्प्रेक्षते शयनात्प्रेक्षते अपक्रामति तत्तस्माद्दर्शनम् । यद्यपक्रामति किं नात्यन्तायापक्रामति । संततत्वात् । अथ वान्यान्यप्रादुर्भावात् । अन्यानि चान्यानि प्रादुर्भवन्ति । प्रश्नाख्यानयोश्च पञ्चमी वक्तव्या । इदमत्र प्रयोक्तव्यं

वादोच पञ्चमी । प्रश्नाख्यानयोश्चेति । विशिष्टे प्रश्नाख्याने गृह्येते । यत्र लोके पञ्चमी प्रयुज्यते । तेन कस्यायमश्वो देवदत्तस्यायमश्व इत्यादौ पञ्चमी न भवति । कुतो भवानिति । क्रियाया अभावादनपादानत्वं मन्यते । यतश्चेति । यदाश्रित्याध्वकालौ परिच्छिद्येते । तत्र पञ्चमीत्यर्थः । गवीधुमत इति । गवीधुमन्नाम नगरम् । तद्युक्तात्काल इति । काले विषये । तेन पञ्चम्यन्तार्थेन यो युक्तो मासादिस्तद्वाचिनः सप्तमीत्यर्थः । अथ वा पञ्चमीयुक्तार्थात्परे काल इत्यर्थः । अध्वन इति । तद्युक्तादित्यपेक्ष्यते । अपक्रामति तत्तस्मादिति । दर्शनं चक्षुरिन्द्रियं तेजोरूपं प्राप्य विषयग्राहित्वात्प्रासाददेशादपक्रम्य विषयं गच्छतीत्यर्थः । क्षणिकपक्षावष्टम्भेन भेदमाश्रित्याह । अथ वान्यान्यप्रादुर्भावादिति । अन्यस्यान्यस्य तेजोरूपस्येन्द्रियस्योत्पादादित्यर्थः । भाष्यकारवचनप्रामाण्यादन्यान्यशब्दस्य साधुत्वं द्रष्टव्यम् । इदमत्रेति । प्रतीयमानत्वादर्थस्य शब्दाप्रयोगः ।

सन्न प्रयुज्यते । कुतो भवानागच्छतीति । पाटलिपुत्रा-
दागच्छामीति । यतश्चाध्वकालनिर्माणं तत्र पञ्चमी व-
क्तव्येति । इदमत्र प्रयोक्तव्यं सन्न प्रयुज्यते । गवीधुम-
तो निःसृत्य सांकाश्यं चत्वारि योजनानि । कार्तिक्या
आग्रहायणी मास इति । इदमत्र प्रयोक्तव्यं सन्न प्रयु-
ज्यते । कार्तिक्याः प्रभृत्याग्रहायणी मास इति । तद्यु-
क्तात्काले सप्तमी वक्तव्येति । इदमत्र प्रयोक्तव्यं सन्न प्र-
युज्यते कार्तिक्याः प्रभृति आग्रहायणी गते मासइति ।
अध्वनः प्रथमा च सप्तमी चेति । इदमत्र प्रयोक्तव्यं सन्न-
प्रयुज्यते । गवीधुमतो निःसृत्य यदा चत्वारि योजना-
नि गतानि भवन्ति ततः सांकाश्यम् । चतुर्षु योजनेषु ग-
तेषु ततः सांकाश्यमिति । अपादाने ॥ अन्यारादितरर्ते-
दिक्शब्दाञ्चूत्तरपदाजाहियुक्ते ॥ २९॥ अञ्चूत्तरपदग्र-
हणं किमर्थम् । न दिक्शब्दै र्योग इत्येव सिद्धम् । षष्ठ्यत-
तसर्थप्रत्ययनेति वक्ष्यति । तस्यायं पुरस्तादपकर्षः । अ-
न्यारा ॥ षष्ठ्यतसर्थप्रत्ययेन ॥३०॥ अर्थग्रहणं किमर्थम् ।
षष्ठ्यतस्प्रत्यये नेत्युच्यमाने इहैव स्यात् । दक्षिणतो
ग्रामस्य उत्तरतो ग्रामस्येति । इह न स्यात् उपरि ग्रा-
मस्य उपरिष्टाद् ग्रामस्येति । अर्थग्रहणे पुनः क्रिय-
माणे अतस्प्रत्ययेन च सिद्धं भवति । यश्चान्यस्तेन समा-

कार्तिक्याः प्रभृतीति । तत आरभ्येत्यर्थः । भाष्यकारवचनात्प्रभृतियोगे पञ्चमी । गते मास इति । ततश्च यस्य च भावेनेति सिद्धा सप्तमी । चत्वारीति । तत्र प्रातिपदिकार्थस्याव्यतिरेकात्सिद्धा प्रथमा । अन्यारात् । तस्यायमिति । अथ सध्र्यङ् देवदत्तेनेत्यदिक्शब्दार्थमञ्चूत्तरपदग्रहणं कस्मान्न विज्ञायते । उच्यते । दिक्शब्दसाहचर्यादञ्चूत्तरपदस्यापि दिक्शब्दस्यैव ग्रहणं नान्यस्य । षष्ठ्यत । अर्थग्रहणमिति । अतस्शब्दः प्रत्ययत्वं न व्यभिचरतीति प्रत्ययग्रहणादतस्श-ब्दस्तदर्थोपलक्षणं विज्ञास्यत इति प्रश्नः । षष्ठ्यतस्प्रत्ययेनेति । अतस्शब्द-

मार्थः। अथ प्रत्ययग्रहणं किमर्थम् । इह मा भूत् । प्राग्ग्रामात् । प्रत्यग्ग्रामात् । अञ्चूत्तरपदस्याप्येतत्प्रयोजनं युक्तम् । तत्रान्यतरच्छक्यमवक्तुम् । षष्ठ्यतस ॥ पृथग्विनानानाभिस्तृतीयाऽन्यतरस्याम् ॥३२॥ पृथगादिषु पञ्चमीविधानम् *। पृथगादिषु पञ्चमी विधेया । पृथग् देवदत्तात् । किमर्थम् । न प्रकृतं पञ्चमीग्रहणमनुवर्तते । क्व प्रकृतम् । अपादाने पञ्चमीति । अनधिकारात्* । अनधिकारः सः । अधिकारे हि द्वितीयाषष्ठीविषये प्रतिषेधः । अधिकारे हि द्वितीयाषष्ठीविषये प्रतिषेधो वक्तव्यः स्यात् । दक्षिणेन ग्रामम् । दक्षिणतो ग्रामस्येति । एवं तर्हि अन्यतरस्यांग्रहणसामर्थ्यात्पञ्चमी भविष्यति । अस्त्यन्यदन्यतरस्यांग्रहणस्य प्रयोजनम् । किम् । यस्यां नाप्राप्तायां तृतीयाऽऽरभ्यते सा यथा स्यात् । कस्यां च नाप्राप्तायाम् । अन्ततः षष्ठ्याम् । तत्तर्हि वक्तव्यम् न वक्तव्यम् । प्रकृतमनुवर्तते । क्व प्रकृतम् । अपादाने पञ्चमीति । ननु चोक्तमनधिकारात् अनधिकारः सः अधिकारे हि द्वितीयाषष्ठीविषये प्रतिषेध इति । एवं तर्हि संबन्धमनुवर्तिष्यते । अपादाने पञ्चमी । अन्यारादितरर्तेदिक्शब्दाञ्चूत्तरपदाजाहियुक्ते । पञ्चमी । ष-

---

स्यार्थस्याश्रयितुमशक्यत्वात्तस्यतेर्नञ्पूर्वस्य क्षिप्यतसितिरुपसंभवाच्च । प्राग्ग्रामादिति । प्रत्ययग्रहणमधिकं क्रियमाणं श्रूयमाणप्रत्ययग्रहणार्थं विज्ञास्यत इति लुप्ते ऽस्तातौ षष्ठ्यभावः । तत्रान्यतरदिति । एकप्रयोजनत्वात् । पृथग्विना । अन्यतरस्यांग्रहणेन पक्षे यथाप्राप्ताभ्यनुज्ञानं क्रियते । न चात्र पञ्चमी प्राप्तेति मत्वाह । पृथगादिष्विति । पञ्च इति वाक्यशेषः । न प्रकृतमिति । नशब्दः काक्वा प्रयुक्तः । प्रकृतमेवेत्यर्थः । अनधिकार इति । अन्यारादिति योगात्परेषु नाधिक्रियत इत्यर्थः । एवं तर्हीति । अन्यतरस्यांग्रहणं

ष्ठ्यतसर्थप्रत्ययेन । अन्यारादिभिर्योगे पञ्चमी । एनपाद्वितीया । अन्यारादिभिर्योगे पञ्चमी । पृथग्विनानानाभिस्तृतीयान्यतरस्याम् । पञ्चमीग्रहणमनुवर्तते । अन्यारादिभिर्योगइति निवृत्तम् । अथ वा मण्डूकप्लुतयोधिकाराः । तद्यथा । मण्डूका उत्प्लुत्योत्प्लुत्य गच्छन्ति तद्वदधिकाराः । अथ वा अन्यवचनाच्चकाराकरणात्प्रकृतस्यापवादो विज्ञायते यथोत्सर्गेण प्रसक्तस्य । अन्यस्या विभक्तेर्वचनाच्चकारस्यानुकर्षणार्थस्याकरणात्प्रकृतायाः पञ्चम्या द्वितीयाषष्ठ्यौ बाधिके भविष्यतः । यथोत्सर्गेण प्रसक्तस्यापवादो बाधको भवति । अथ वा वक्ष्यत्येतत् । अनुवर्तन्ते च नाम विधयः न चानुवर्तनादेव भवन्ति किं तर्हि यत्नाद्भवन्तीति । पृथग्विना॥ दूरान्तिकार्थेभ्यो द्वितीया च ॥३५॥ दूरान्तिकार्थेभ्यः पञ्चमीविधाने तद्युक्तात्पञ्चमीप्रतिषेधः॥ दूरान्तिकार्थेभ्यः पञ्चमीविधाने तद्युक्तात्पञ्चम्याः प्रतिषेधो वक्तव्यः । दूराद्ग्रामस्य । न वा तत्रापि दर्शनादप्रतिषेधः॥ अनर्थकः प्रतिषेधो ऽप्रतिषेधः । न वा तत्रापि दर्शनात्पञ्चम्याः प्रतिषेधोनर्थकः । तत्रापि हि पञ्चमी दृश्यते । दूरादावसथान्मूत्रं दूरात्पादावसेचनम् । दूराच्च भाव्यं दस्युभ्यो दूराच्च कुपिताद्गुरोः ॥ दूरान्ति ॥ सप्तम्य-

पद्मे विभक्त्यन्तरप्रापणार्थं सन्नवच्छितामपि पञ्चमीं प्रापयिष्यतीत्यर्थः । अस्त्यन्यदिति । यथाप्राप्ताभ्यनुज्ञानं हि विकल्पेन कार्यं न तु यस्य कस्य चिदिति भावः । अन्तत इति । अवसानत इत्यर्थः। यच्च ह्यन्या विभक्तिर्न विहित सा शेषत्वात् षष्ठ्या विषयः॥ यथा प्राप्ताभ्यनुज्ञानं विकल्पेन विधीयते । प्राप्त्यभावे भवेत् षष्ठी सा हि शेषनिबन्धना ॥ संबन्धमिति । अन्यादिग्रहणसंबद्धमित्यर्थः । यथोत्सर्गेणेति ।पञ्चमी किमुत्तरार्थोतेह्यार्थापीति संदिग्धा षष्ठीद्वितीयाभ्यामसंदिग्धाभ्यां बाध्यतइत्यर्थः । दूरान्ति । तद्युक्तादिति । दूरान्तिकार्थैर्युक्तं

धिकरणे च ॥३६॥ सप्तमीविधाने क्तस्येन्विषयस्य कर्मण्युपसंख्यानम् *। सप्तमीविधाने क्तस्येन्विषयस्य कर्मण्युपसंख्यानं कर्तव्यम्। असावधीती व्याकरणे। परिगणिती याज्ञिक्ये। आम्नाती छन्दसि। साध्वसाधुप्रयोगे च*। साध्वसाधुप्रयोगे च सप्तमी वक्तव्या। साधुर्देवदत्तो मातरि असाधुर्मातुले कृष्णः। असाधुः पितरि। कारकार्हाणां च कारकत्वे*। कारकार्हाणां च कारकत्वे सप्तमी वक्तव्या। ऋद्धेषु भुञ्जानेषु दरिद्रा आसते। ब्राह्मणेषु तरत्सु वृषला आसते। अकारकार्हाणां चाकारकत्वे*। अकारकार्हाणां चाकारकत्वे सप्तमी वक्तव्या। मूर्खेष्वासीनेषु ऋद्धा भुञ्जते। वृषलेष्वासीनेषु ब्राह्मणास्तरन्ति। तद्विपर्यासे च*। तद्विपर्यासे च सप्तमी वक्तव्या। ऋद्धेष्वासीनेषु मूर्खा भुञ्जते। ब्राह्मणेष्वासीनेषु वृषलास्तरन्ति। निमित्तात्कर्मसंयोगे *। निमितात्कर्मसंयोगे

यदपेक्षया दूरान्तिकत्वं तद्वाचिन इत्यर्थः। दूराद् ग्रामस्येति। पूर्वसूत्रेण षष्ठ्येव ग्रामाद्भवति। दूरादावसथादिति। आवसथस्य दूर इत्यर्थः। पूर्वसूत्रेणावसथादेः पञ्चम्यपि भवति। सप्तम्यधि। क्तस्येन्विषयस्येति। इन्नन्तस्येत्यर्थः। अधीति। अधीतमनेनेतीष्टादिभ्य इतीनिः। अत्र व्याकरणस्य कर्मत्वाद् द्वितीया प्राप्नोति। यथा कृतपूर्वीकटमिति। ततस्तदपवादः सप्तमी विधीयते। अधिकरणविवक्षया सिद्धेति चेत्। कर्मविवक्षया द्वितीयापि स्यादिति तन्निवृत्त्यर्थं कर्तव्यमेव वचनम्। मासमधीती व्याकरण इति कालकर्मणो बहिरङ्गत्वादिहाग्रहणात्सप्तम्यभावः। साध्वसाधुप्रयोगे चेति। साधुनिपुणाभ्यां सप्तम्यां सिद्धायामनर्चार्थमत्र साधुग्रहणम्। तेन तत्त्वकथनेपि साधुयोगे सप्तमी भवति। अर्चाग्रहणं तु तत्र निपुणविशेषणार्थमेव। साधुर्भृत्यो राज्ञ इति तु भृत्यापेक्षा षष्ठी न तु साध्वपेक्षेति वाक्यार्थज्ञा आहुः। कारकार्हाणां चेति। कारकशब्दो भावप्रधानः। तेन कारकत्वमर्हन्तीत्यर्थः। ऋद्धेष्विति। ऋद्धा भोजनक्रियामर्हन्तीति कारकार्हाः। लक्ष्यलक्षणभावाविवक्षायामपि यथा स्यादिति वचनम्। तद्विवक्षायामुत्तरसूत्रेण सिद्धत्वात्। मूर्खेष्विति। मूर्खा भोजनानर्हत्वादकारकार्हाः। तद्विपर्यास इति। यदा कारकार्हाणां नास्ति कारकत्वमकारकार्हाणां चास्ति कारकत्वं तदेत्यर्थः। निमित्तादिति।

सप्तमी वक्तव्या। चर्मणि द्विपिनं हन्ति दन्तयोर्हन्ति कुञ्जरम् । केशेषु चमरीं हन्ति सीम्नि पुष्कलको हतः ॥ सप्तम्यधि॥ यस्य च भावेन भावलक्षणम्॥३७॥ भावलक्षणे सप्तमीविधाने अभावलक्षणेउपसंख्यानम्*। भावलक्षणे सप्तमीविधाने अभावलक्षणउपसंख्यानं कर्तव्यम्। अग्निषु हूयमानेषु गतः हुतेष्वागतः । गोषु दुह्यमानासु गतः दुग्धास्वागतः । किं पुनः कारणं न सिध्यति । लक्षणं नाम तद्भवति येन पुनर्लक्ष्यते । सकृच्चासौ कथंचिदग्निषु हूयमानेषु प्रस्थितः । हुतेष्वागतः । गोषु दुह्यमानासु प्रस्थितः दुग्धास्वागतः । सिद्धन्तु भावप्रवृत्तौ यस्य भावारम्भवचनात्*। सिद्धमेतत् । कथम् । यस्य भावप्रवृत्तौ द्वितीयो भाव आरभ्यते तत्र सप्तमी वक्तव्या । सिध्यति । सूत्रं तर्हि भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु। ननु चोक्तं भावलक्षणे सप्तमीविधाने ऽभावलक्षणउपसंख्यानमिति। नैष दोषः। न खल्ववश्यं तदेव लक्षणं भवति येन पुनःपुनर्लक्ष्यते । सकृदपि यन्निमित्तत्वाय कल्पते तदपि लक्षणं भवति । तद्यथा। अपि भवान्कमण्डलुपाणिं छात्रमद्राक्षीदिति । सकृदसौ कमण्डलुपाणिर्दृष्टश्छात्रस्तस्य तदेव लक्षणं भवति। यस्य च ॥ पञ्चमी विभक्ते॥४२॥ इह कस्मान्न भवति कृष्णा गवां

क्रियाफलमिह निमित्तत्वेन विवक्षितम् । यत् क्रियायाः प्रयोजकं यदर्थः क्रियारम्भस्ततो हेताविति तृतीयायां प्राप्तायां सप्तमी विधीयते। तस्य निमित्तस्य यदि कर्मणा संयोगः संबन्धः ततो वेतनेन धान्यं लुनातीति सप्तमी न भवति । वेतनस्य धान्येन संयोगाभावात् । यस्य च'। अभावलक्षण इति । भूयो दर्शनाश्रयो हि लक्ष्यलक्षणभावो यथाग्निधूमयोः । इह त्वग्निषु हूयमानेषु प्रस्थित इत्यग्निहवनं प्रस्थानेन सह यदा पुनः पुनर्न दृष्टं तदा न तत्तस्य लक्षणमिति वचनारम्भः । सकृदपीति । लक्षणशब्दः क्रियानिमित्तकः । लक्ष्यते अनेनेति लक्षणम् । यच्च निर्ज्ञातकालं हवनादिकमनिर्ज्ञातकालस्य सकृदपि

संपन्नक्षीरतमेति। विभक्त इत्युच्यते। न चैतद्विभक्तम्। विभक्तमेतत्। गोभ्यः कृष्णा विभज्यते। विभक्तमेव यन्नित्यं तत्र भवितव्यम्। न चैतन्नित्यं विभक्तम्। किं वक्तव्यमेतत्। नहि। कथमनुच्यमानं गंस्यते। विभक्तग्रहणसामर्थ्यात्। यदि यद्विभक्तं चाविभक्तं च तत्र स्याद्विभक्तग्रहणमनर्थकं स्यात्। पञ्चमी॥ साधुनिपुणाभ्यामर्चायां सप्तम्यप्रतेः ॥४३॥ अप्रत्यादिभिरिति वक्तव्यम्। इहापि यथा स्यात्। साधुर्देवदत्तो मातरं प्रति। मातरं परि। मातरमनु। साधु॥ प्रसितोत्सुकाभ्यां तृतीया च ॥४४॥ प्रसित इत्युच्यते। कः प्रसितो नाम। यस्तत्र नित्यं प्रतिबद्धः। कुत एतत्। सिनोतिरयं बध्नात्यर्थे वर्तते बद्ध इवासौ तत्र भवति। प्रसितो॥ नक्षत्रे च लुपि ॥४५॥ इह कस्मान्न भवति। अद्य पुष्यः अद्य मघा। अधिकरण इति वर्तते। नक्षत्रे॥ इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये द्वितीयस्याध्यायस्य तृतीयपादे द्वितीयमाह्निकम्॥

कालपरिच्छेदनिमित्तं भवति तत्तस्य लक्षणमित्यर्थः। पञ्चमी। कृष्णा गवामिति। गोमण्डलात् कृष्णा गौः पृथक् क्रियतइत्यस्ति विभक्तत्वम्। न चैतदिति। कृष्णाया गोर्गोत्वेन गोष्वन्तर्भावात्। विभक्तग्रहणमिति। सर्वत्रैव निर्धारणे विभागसद्भावात् पूर्वत्रैव पञ्चमीग्रहणं कुर्यात्। तस्माद्विभक्तग्रहणसामर्थ्याद् अवधारणमाश्रीयतइत्यर्थः। साधुनि। अप्रत्यादिभिरिति। प्रतिपर्यनवः प्रत्यादयः। प्रसितो। कः प्रसित इति। किं प्रकृष्टः शुक्लः प्रसितः उत स्यतेस्सिनोतेर्वा कारकमिति प्रश्नः। यस्तत्रेति। उत्सुकशब्दसाहचर्यात् तदर्थसदृशोर्थो गृह्यते। बद्ध इवेति। मुख्यस्य व्यतिषङ्गरूपस्य बन्धनस्याभावात्। सादृश्याद् गौणार्थपरिग्रहः। नक्षत्रे च। अद्य पुष्य इति। पुष्येण युक्तः काल इत्यणो लुबविशेषइति लुप्। ननु परत्वादत्र प्रथमा भविष्यति। नैतदस्ति। सर्वविभक्त्यपवादोयं विज्ञायते। अन्तरङ्गत्वाद्वा प्रातिपदिकार्थमात्रएवेदं विधानं स्यात्॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते भाष्यप्रदीपे द्वितीयस्याध्यायस्य तृतीये पादे द्वितीयमाह्निकम्॥

प्रातिपदिकार्थलिङ्गपरिमाणवचनमात्रे प्रथमा ॥४६॥
प्रातिपदिकग्रहणं किमर्थम् । उच्चैः नीचैरित्यत्रापि यथा स्यात् । किं पुनरत्र प्रथमया प्रार्थ्यते । पदत्वम् । नैतदस्ति । षष्ठ्यात्र पदत्वं भविष्यति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । ग्राम उच्चैस्तव स्वं ग्राम उच्चैस्ते स्वम् । सपूर्वायाः प्रथमाया विभाषेत्येष विधिर्यथा स्यात् । अथ लिङ्गग्रहणं किमर्थम् । स्त्री पुमान् नपुंसकमित्यत्रापि यथा स्यात् । नैतदस्ति प्रयोजनम् । एष एव चात्रास्ति प्रातिपदिकार्थः । इदं तर्हि । कुमारी वृक्षः कुण्डमिति । अथ परिमाणग्र-

---

प्रातिपदिकार्थे । प्रातिपदिकग्रहणमिति । ङ्याप्प्रातिपदिकाद्विहितानां स्वादीनां प्रकरणमिदं नियमार्थमित्यन्तरेणापि प्रातिपदिकग्रहणं प्रातिपदिकार्थएव प्रथमा भविष्यतीति प्रश्नः । उच्चैरिति । असति प्रातिपदिकग्रहणे अव्ययात् प्रथमा न स्यात् । बहुषु बहुवचनमित्यादिनास्यैकवाक्यतायां संख्यायुक्तएव प्रातिपदिकार्थे स्यात् । प्रातिपदिकग्रहणात्तु यत्नात् संख्यारहितेष्वव्ययार्थे प्रथमा सिध्यति । अथ वा लिङ्गग्रहणात् सर्वंच प्रथमा सिध्यतीति प्रश्नः । अत एव प्रातिपदिकार्थग्रहणं किमर्थमिति क्व चित् पाठः । अलिङ्गेष्वव्ययार्थे यथा स्यादित्युत्तरम् । प्रातिपदिकार्थस्वेह भाष्यकारेण न विचारितः । अन्वयव्यतिरेकाभ्यां यस्य यो जात्यादिरर्थः प्रतीतस्तस्य सर्वस्येहाभिमतत्वाद्विचारे प्रयोजनाभावात् । किं पुनररिति । अव्ययादाप्सुप इति लुग्विधानात् प्रथमायाः श्रवणाभावादिति भाव । पदत्वमिति । प्रत्ययलोपे प्रत्ययलक्षणमिति प्रथमोत्पत्तिनिबन्धनं पदत्वं प्रार्थ्यते तन्निबन्धनं स्वादिकमित्यर्थः । षष्ठ्यात्रेति । यस्मिन्नर्थे द्वितीयादयो न विहिताः स शेष इति मन्यते । नन्वसंख्यत्वादव्ययार्थस्य कथं षष्ठी स्यात् । नैष दोषः । एकत्वाद्यर्थनियमे षष्ठ्याः संख्यायामनियमात् । प्रत्ययनियमेपि वा तुल्यजातीयापेक्षत्वान्नियमस्यैकत्वादिभिः परस्परस्य व्यावर्तनात् । अथ लिङ्गग्रहणमिति । सत्त्वभूतार्थाभिधायीनि यानि प्रातिपदिकानि तेषां लिङ्गमप्यर्थ इति प्रश्नः । मात्रग्रहणात्संबोधने वेति सूत्रारम्भाद्वाधिकविशेषसद्भावे प्रथमा न स्यादिति मत्वाह । स्त्रीपुमानिति । द्रव्यमत्र स्त्रीत्वाद्यधिकमभिधीयते । एष एवेति । यमर्थं प्रातिपदिकं न व्यभिचरति स प्रातिपदिकार्थः । स्त्रीत्वादिना च विना स्त्र्यादिशब्दानां प्रयोगाभावः । कुमारीति । विनापि स्त्रीत्वेन कुमारो देवदत्त इति कुमारशब्दस्य प्रयोगदर्शनात्

हणं किमर्थम् । द्रोणः खारी आढकमित्यत्रापि यथा स्यात् । अथ वचनग्रहणं किमर्थम् । इह समुदाये वाक्यपरिसमाप्तिर्दृश्यते । गर्गाः शतं दण्ड्यन्तामिति । अर्थिनश्च राजानो हिरण्येन भवन्ति न च प्रत्येकं दण्डयन्ति । सत्येतस्मिन् दृष्टान्ते यत्रैतानि सर्वाणि समुदितानि भवन्ति तत्रैव स्यात् । द्रोणः खारी आढकमिति । इह न स्यात् कुमारी वृक्षः कुण्डमिति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । प्रत्येकमपि वाक्यपरिसमाप्तिर्दृश्यते । तद्यथा । गुणवृद्धिसंज्ञे प्रत्येकं भवतः । इदं तर्हि प्रयोजनम् । उक्तेष्वप्येकत्वादिषु प्रथमा यथा स्यात् । एको द्वौ बहवः । अथ मात्रग्रहणं किमर्थम् । एतन्मात्रएव प्रथमा यथा स्यात् । कर्मादिविशिष्टे मा भूत् । कटं करो-

---

स्त्रीत्वं न प्रातिपदिकार्थः । वृक्षः कुण्डमिति । पुंनपुंसकोपलक्षणमेतत् । तटस्तटमित्येतदुदाहरणम् । वृक्षकुण्डशब्दयोस्तु पुंनपुंसकत्वेन विना प्रयोगाभावात् लिङ्गस्य प्रातिपदिकार्थता कुण्डशब्दस्तु जीवति भर्तरि परेण जातः वर्तमानः पुल्लिङ्ग इति नपुंसकत्वेन विनापि तस्य प्रयोगात् कुण्डीति च स्त्रीयामपि वर्तमात् कुण्डमित्येतदुदाहरणमित्यपरे । जातिरेवात्र प्रातिपदिकार्थो न तु लिङ्गमित्यन्ये ब्रुवते । अथेति । द्रोणादयः परिमाणएव वर्तन्तइति प्रातिपदिकार्थग्रहणेनैव प्रथमा सिद्धेति प्रश्नः । द्रोण इति । यदा मानमेयसंबन्धाद् व्रीह्यादौ द्रोणादयो वर्तन्ते तदा व्यभिचारान्नास्ति मेयस्य प्रातिपदिकार्थत्वम् । अथ वचनग्रहणमिति । अर्थे कार्यासंभवात् प्रातिपदिकार्थादिवचनात् प्रथमा भविष्यतीति प्रश्नः । इहेति । प्रथमा विधीयमानत्वात् प्रधानम् । न च गुणभेदे प्रधानस्य भेदो भवतीति यत्रैतत् त्रयं समुदितं तत्रैव प्रथमा स्यात् वचनग्रहणे तु प्रत्येकं संबध्यमाने वाक्यत्रयं संपद्यतइति न दोषो भवति । प्रत्येकमिति । प्रथमा सिद्धैव केवलं नियमाय तदनुवादेन प्रातिपदिकार्थादिभिस्तस्याः संबन्धो विधीयते स च संबन्धिभेदाद्भिन्नः । अथ वा न्यायद्वयसंभवे लक्ष्यदर्शनवशात् प्रत्येकं वाक्यपरिसमाप्तिरिति पक्ष इहाश्रयिष्यते इति भावः । उक्तेष्वपीति । अनभिहिताधिकाराद् बहुषु बहुवचनमित्यादिनास्य प्रकरणस्यैकवाक्यत्वात् परिगणनस्य च प्रत्याख्यातत्वादेकादिभिः शब्दैरेकत्वादीनामभिहितत्वादनभिहिताधिकारस्य प्रत्याख्यानउक्तार्थत्वाद्वा प्रथमा न स्यात् । व-

ति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । कर्मादिषु द्वितीयाद्या विभक्तयः ताः कर्मादिविशिष्टे बाधिका भविष्यन्ति । अथ वाचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति न कर्मादिविशिष्टे प्रथमा भवतीति । यदयं संबोधने प्रथमां शास्ति । नैतदस्ति ज्ञापकम् । अस्त्यन्यदेतस्य वचने प्रयोजनम् । किम् । सामन्त्रितमिति वक्ष्यामीति । तर्त्तर्हि योगविभागं करोति इतरथा हि संबोधने आमन्त्रितमित्येव ब्रूयात् । इदं तर्हि । उक्तेष्वप्येकत्वादिषु प्रथमा यथा स्यात् । एको द्वौ बहव इति । वचनग्रहणस्याप्येतत्प्रयोजनमुक्तम् । अन्यतरच्छक्यमवक्तुम् । प्रातिपदिकार्थलिङ्गपरिमाणवचनमात्रे प्रथमालक्षणे पदसामानाधिकरण्ये उपसंख्यानमधिकत्वात् ॥ प्रातिपदिकार्थलिङ्गपरिमाणवचनमात्रे प्रथमालक्षणे पदसामानाधिकरण्ये उपसंख्यानं कर्तव्यम् । वीरः पुरुषो वीरपुरुष इति । किं पुनः कारणं न सिध्यति । अधिकत्वात् । व्यतिरिक्तः प्रातिपदिकार्थ इति कृत्वा प्रथमा

चनगृहणात् तु भवति । वचनगृहणस्य पूर्वाचार्यप्रसिद्धाश्रयेण संख्यावाचित्वात्तेनाभिहिते वचने प्रथमा भवतीत्यर्थः संपद्यते । कर्मादिविशिष्ट इति । कर्मण्येव द्वितीयेति प्रत्ययनियमे कर्मादीनामनियमात्तेषु प्रथमा स्यात् । मात्रगृहणात्त्ववधारणार्थान्न भवति । तेन प्रातिपदिकार्थमात्रएव प्रथमा भवति न त्वधिककर्मादिसद्भावे । द्वितीयाद्या इति । कर्मणि द्वतीयैवेत्यर्थनियम आश्रयिष्यतइति भावः । अथवेति । प्रत्ययनियमपक्षेपि दोषाभाव इत्यर्थः । यदयमिति । यदि प्रातिपदिकार्थसद्भावमात्राश्रयेणाधिकार्थसद्भावेपि प्रथमा स्यात्तदा संबोधनाधिक्ये प्रथमायाः सिद्धत्वात् पुनर्विधानमनर्थकं स्यात् । उक्तेष्वपीति । मात्रशब्दः सामान्यवचन आश्रीयते । यथा ब्राह्मणमात्रं पूजयतीति । एवं प्रातिपदिकार्थमात्रे ऽभिहितेपि एकत्वादौ प्रथमा भवति । अन्ये त्वाहुः । मीयते अनयेति मात्रासंख्योच्यते । समाहारद्वन्द्वे नपुंसकत्वाच्च ह्रस्वत्वं कृतं तेनाभिहितायामपि संख्यायां प्रथमा भवति । प्रातिपदिकार्थेति । अवधारणार्थान्मात्रगृहणात् संबोधने चेति ज्ञापकाद्वाधिकार्थप्रतीतौ प्रथमया

न प्राप्नोति । कथं व्यतिरिक्तः । पुरुषे वीरत्वम् । न वा वाक्यार्थत्वात्*। न वा वक्तव्यम् । किं कारणम् । वाक्यार्थत्वात् । यदत्राधिकं वाक्यार्थः सः । अथ वाभिहिते प्रथमेत्येतल्लक्षणं करिष्यते । अभिहितलक्षणायामनभिहिते प्रथमाविधिः *। अभिहितलक्षणायामनभिहिते प्रथमा विधेया । वृक्षः प्लक्ष इति । उक्तं वा*। किमुक्तम् । अस्तिर्भवन्तीपरः प्रथमपुरुषोऽप्रयुज्यमानोऽप्यस्तीति गम्यते । वृक्षः प्लक्षोऽस्तीति गम्यतइति । अभिहितानभिहिते प्रथमाभावः*। अभिहितानभिहिते प्रथमा प्राप्नोति । क्व । प्रासादे आस्ते शयनआस्तइति । सदिप्रत्ययेनाभिहितमधिकरणमिति कृत्वा प्रथमा प्राप्नोति । एवं तर्हि तिङ्समानाधिकरणे प्रथमेत्येतल्लक्षणं करिष्यते । तिङ्समानाधिकरण इति चेत्तिङोऽप्रयोगे प्रथमाविधिः * । तिङ्समानाधिकरणइति चेत्तिङोऽप्रयोगे प्रथमा विधेया । वृक्षः प्लक्षः । उक्तं पूर्वेण*। कि-

---

न भाव्यम् । अस्ति च वीरः पुरुष इत्यादौ सामानाधिकरण्याद्विशेषणविशेष्यभावस्याधिकस्य प्रतीतिः । न च समासविधानं प्रथमोत्पत्तिलिङ्गं द्वितीयाद्यन्तानामपि वीरं पुरुषमानयेत्यादौ समाससद्भावात् । न वेति । वीरप्रातिपदिकादनपेक्षितशब्दान्तरार्थसंसर्गोपहितविशेषणभावात् स्वार्थमात्रनिष्ठात् प्रथमा विधीयते एवं पुरुषशब्दादपि । पश्चात् त्वाकाङ्क्षादिवशाद्विशेषणविशेष्यभावावगतिरुपजायमाना बहिरङ्गत्वादन्तरङ्गं संस्कारं पूर्वप्रवृत्तं बाधितुं नोत्सहते । अभिहित इति । तिङ्कृत्तद्धितसमासैरभिहिते कर्त्रादौ प्रथमेत्यर्थः । ततश्च वीरः पुरुष इत्यत्रार्थाधिक्येऽप्यभिहितत्वमात्राश्रया प्रथमा भविष्यति । अतिव्याप्तिमुद्भावयितुमाह । अभिहितानभिहित इति । प्रासाद आस्त इति । सदिक्रियासिक्रियाद्वयसाधनाधिकरणशक्तिद्वयसद्भावादेकस्याः शक्तेरभिहितत्वात्तदाश्रया प्रथमा प्राप्नोतीत्यर्थः । एवं तर्हीति । यथा देवदत्तः पचतीति । प्रासादे आस्तइत्यादौ तु वैयधिकरण्यात्प्रथमाया अभावः । तिङोऽप्रयोग इति । न हि तिङन्तपदप्रयोगमन्तरेण तत्सामानाधिकरण्यसद्भावः । उक्तं पूर्वेणेति । आक्षिप्तक्रियापदापेक्षं सामानाधिकरण्यमस्ति ।

मुक्तम्। अस्तिर्भवन्तीपरः प्रथमपुरुषोऽप्रयुज्यमानोऽप्यस्तीति गम्यते। वृक्षः प्लक्षः अस्तीति गम्यतइति। शतृशानचोश्च निमित्तभावात्तिङोभावस्तयोरपवादत्वात्*। शतृशानचोश्च निमित्तभावात्तिङोभावः। क्व। पचत्योदनं देवदत्त इति। किं कारणम्। तयोरपवादत्वात्। शतृशानचौ तिङपवादौ तावत्र बाधकौ। न चापवादविषये उत्सर्गोऽभिनिविशते। पूर्वं ह्यपवादा अभिनिविशन्ते पश्चादुत्सर्गाः। प्रकल्प्य चापवादविषयमुत्सर्गोऽभिनिविशते। न तावदत्र कदा चित्तिङादेशो भवति। अपवादौ तावच्छतृशानचौ प्रतीक्षते। पाक्षिक एष दोषः। कतरस्मिन्पक्षे शतृशानचोर्द्वैतं भवति। अप्रथमा वा विधिनाश्रीयते प्रथमा वा प्रतिषेधेनेति। विभक्तिनियमे चापि द्वैतं भवति। विभक्तिनियमो वा स्यादर्थनियमो वेति। तद्यदा तावदर्थनियमः अप्रथमा च विधिनाश्री-

---

शतृशानचोश्चेति। देवदत्त पच् ल् इति स्थिते यावत्तिङ उत्पत्तिर्नास्ति तावत्तिङ्सामानाधिकरण्याभावात् प्रथमैवेति नियमाभावाद्देवदत्तशब्दादविशेषविहिताः सर्वे स्वादयः स्थिता इति लटः स्थाने द्वितीयाद्यन्तपदसामानाधिकरण्ये विधीयमानौ शतृशानचौ प्राप्नुतो न तु तिङः। तेषां तु लङादिरवकाशस्तद्विषय एव च प्रथमाया अपि। कर्मणि द्वितीयैवेत्यर्थनियमे द्वितीयादीनामत्र सद्भाव इति मन्यते। निमित्तमत्र शतृशानचोरप्रथमासामानाधिकरण्यम्। पूर्वं ह्यपवादा इति। इह दर्शनद्वयम्। सर्वविशेषस्वीकारेण वोत्सर्गस्य प्रवृत्तिः। कतिपयविशेषावगाहनेन वा तत्र पूर्वस्मिन् दर्शने उत्सर्गस्य विषयविभागाय पूर्वमपवादः प्रवर्तते पश्चात्तद्विमुक्ते विषयउत्सर्गः द्वितीये तु दर्शने अपवादविषयं प्रकल्प्योत्सर्गः प्रवर्तते। एवं पर्युदासार्थनियमपक्षाश्रयेण चोदितम्। प्रसज्यप्रतिषेधाश्रयेण त्वर्थनियमे पक्षद्वये ऽपि प्रत्ययनियमपक्षाश्रयेण परिहर्तुमाह। पाक्षिक इति। अप्रथमा वा विधिनेति। अप्रथमेति पर्युदासेन द्वितीयादीनां यदा ग्रहणमित्यर्थः। प्रथमा वेति। प्रसज्यप्रतिषेध आश्रीयेतेत्यर्थः। तद्यदेति। कर्मणि द्वितीयैवेत्यस्मिन्नियमे द्वितीयादीनामनियमात्प्रातिपदिकार्थमात्रे ऽपि भावात्तदाश्रयौ शतृशानचौ प्राप्नुत इति दोषः। प्रसज्यप्रतिषेधे तु प्रथमाया अपि तत्र भावात्तदाश्रयप्रतिषेधः

यते तदा एष दोषो भवति । यदा हि विभक्तिनियमः तदा यद्येवमप्रथमा विधिनाश्रीयते अथापि प्रथमा प्रतिषेधेन तदा न दोषो भवति । प्रातिपदिका ॥ षष्ठी शेषे ॥५॥ शेष इत्युच्यते । कः शेषः । कर्मादिभ्यो ये-न्येर्थाः स शेषः । यद्येवं शेषो न प्रकल्पते । न हि क-र्मादिभ्योन्येर्थाः सन्ति । इह तावद्राज्ञः पुरुष इति । राजा कर्ता पुरुषः संप्रदानम् । वृक्षस्य शाखेति वृक्षः शाखाया अधिकरणम् । तथा यदेतत्स्वं नाम चतुर्भिरे-तत्प्रकारैर्भवति क्रयणादपहरणाद्याञ्ञाया विनिमयादि-ति । अत्र च सर्वत्र कर्मादयः सन्ति । एवं तर्हि कर्मा-दीनामविवक्षा शेषः । कथं पुनः सतो नामाविवक्षा स्यात् । सतोप्यविवक्षा भवति । तद्यथा । अलोमिका

प्रवर्ततइत्यर्थनियमपक्षे ऽपि न दोषः । शब्दशामचोरभावात्किङ्क्तु सत्सु त-त्सामानाधिकरण्यात्प्रथमैवेति नियमेन द्वितीयादीनां व्यावर्तनात् । यदा हीति । कर्मण्येव द्वितीयेत्येवं द्वितीयादीनां कर्मादिषु नियतत्वात्तदभावे ता-सामत्राभावादनियतायाश्च प्रथमायाः संनिधानात्पर्युदासे प्रसज्यप्रतिषेधे वा नास्ति शब्दशानचोरत्र प्रसङ्ग इत्यर्थः । षष्ठी शेषे । कः शेष इति । किमप्रधानं शेष उतोपयुक्तादन्यः । पूर्वस्मिन्पक्षे सर्वेषां कारकाणां क्रियार्थत्वाच्छेषत्वमि-ति तत्रापि षष्ठीप्रसङ्गः । सर्वत्र कर्मादीनां सद्भावादुत्तरोपि शेषार्थो न प्रक-ल्पतइति प्रश्नः । कर्मादिभ्य इति । कर्माद्यनन्तरं शेषशब्द उच्चार्यमाणस्ते-भ्योन्यमर्थं प्रतिपादयति । ये ऽन्येर्था इति । स्वस्वामिभावादयः संबन्धा इत्य-र्थः । तदुक्तम् । संबन्धः कारकेभ्यो ऽन्यः क्रियाकारकपूर्वकः । श्रुतायामश्रुतायां वा क्रियायां सोऽभिधीयत इति ॥ तत्राश्रुतायां क्रियायां राज्ञः पुरुष इत्यादौ क्रियाकारकसंबन्धपूर्वकोन्य एव स्वस्वामिभावादिकः संबन्धः प्रतीयते । मातुः स्मरतीत्यादौ तु श्रूयमाणे क्रियाशब्दे सदपि कर्मत्वमविवक्षित्वाविशेषणभाव एव स्मरणं प्रति मातुः प्रतिपाद्यते । मातृसंबन्धिस्मरणमिति । अविदिताभि-प्रायः पर आह । यद्येवमिति । क्रियामन्तरेण संबन्धाभावात्सर्वत्र तस्या अ-वश्यंभावात्तन्निमित्तस्य च कर्मादेरिति भावः । राजा कर्तेति । राजा पुरुषाय ददातीत्यर्थसंप्रत्ययात् । वृक्ष इति । लोकप्रसिद्ध्यै तदुक्तम् । वैशेषिकप्रक्रिय-या त्ववयवो ऽवयविनोधिकरणम् । विनिमयादिति । परिवर्तनादित्यर्थः । एवं तर्हीति । क्रियाकारकसंबन्धोपि सर्वत्र वस्तुस्थित्यास्ति तन्निमित्तश्च स्व-

एडका अनुदरा कन्येति । असतश्च विवक्षा भवति । तद्यथा । समुद्रः कुण्डिका । विन्ध्यो वर्धितकमिति । किमर्थं पुनः शेषग्रहणम् । प्रत्ययावधारणाच्छेषवचनम् * । प्रत्ययावधारणाच्छेषग्रहणं कर्तव्यम् । प्रत्यया नियता अर्था अनियताः । तत्र षष्ठी प्राप्नोति । तत्र शेषग्रहणं कर्तव्यम् । षष्ठीनियमार्थं शेषएव षष्ठी भवति नान्यत्रेति । अर्थावधारणाद्वा * । अथ वा अर्था नियताः प्रत्यया अनियताः ते शेषे ऽपि प्राप्नुवन्ति । तत्र शेषग्रहणं कर्तव्यं शेषनियमार्थं शेषे षष्ठ्येव भवति नान्येति । अर्थनियमे शेषग्रहणं शक्यमकर्तुम् । कथम् । अर्था नियताः प्रत्यया अनियताः । ततो वक्ष्यामि । षष्ठी भवतीति । तन्नियमार्थं भविष्यति । यत्र षष्ठी चान्या च प्राप्नोति तत्र षष्ठ्येव भवतीति । षष्ठी शेषइति चेद्विशेष्यस्य प्रतिषेधः * । षष्ठी शेषइति चेद्विशेष्यस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । राज्ञः पुरुष इत्यत्र राजा विशेषणं पुरुषो विशेष्यः । तत्र प्रातिपदिकार्थौ

स्वामिभावादिरपि । तत्र स्वस्वामिभावादिविवक्षायां सन्नपि क्रियाकारकसंबन्धो न विवक्ष्यते । अलोमिकेति । लोमकार्याकरणात्सतामपि लोम्नामविवक्षा । अनुदरेति । सदप्युदरं महत्वाभावप्रतिपादनाय न विवक्ष्यते । असतश्चेति । दृष्टान्तरूपेणेदमुपात्तम् । असतो यथा विवक्षा तथा सतोप्यविवक्षेत्यर्थः । समुद्रः कुण्डिकेति । कुण्डिकायां बहुपानीयसंभवप्रतिपादनाय समुद्रत्वमारोप्यते । विन्ध्यो वर्धितकमिति । वर्धितकशब्देन मूले स्थूलमग्रे सूक्ष्मं विशिष्टसंस्थानयुक्तं भक्तमुच्यते । तस्य महत्त्वप्रतिपादनाय विन्ध्यत्वमसदारोप्यते । अर्थनियमपक्षे शेषग्रहणस्य प्रत्याख्यानाय विचारः क्रियते । किमर्थमिति । तन्नियमार्थमिति । यथा समे देशे यजेतेति समविषमयोः पर्यायेण प्रसङ्गे विषमस्थाने समविधिर्विषमनिवारणफलत्वान्नियमः संपद्यते । तथा षष्ठीविधिर्द्वितीयादिनिवारणफलः । षष्ठीशेष इति चेदिति । अस्मिन् सूत्रन्यासे दोषः संबन्धस्य द्विष्ठत्वात् प्रधानादपि षष्ठीप्रसङ्गः । व्याकरणान्तरे तु गुणे षष्ठीतिवचनान्नास्ति दोषः । प्रतिषिद्धायामपि षष्ठ्यां प्रातिपदिकार्थमात्रे विधीयमा-

व्यतिरिक्त इति कृत्वा प्रथमा न प्राप्नोति । तत्र षष्ठी स्यात्तस्याः प्रतिषेधो वक्तव्यः । तत्र प्रथमाविधिः* । तत्र षष्ठीं प्रतिषिध्य प्रथमा विधेया । राज्ञः पुरुषः । उक्तं पूर्वेण* । किमुक्तम् । न वा वाक्यार्थत्वादिति । यदत्राधिक्यं वाक्यार्थः सः । कुतो नु खल्वेतत्पुरुषे यदाधिक्यं स वाक्यार्थ इति । न पुना राजनि यदाधिक्यं स वाक्यार्थः स्यात् । अन्तरेणापि पुरुषशब्दस्य प्रयोगं राजनि सोर्थो गम्यते न पुनरन्तरेण राजशब्दस्य प्रयोगं पुरुषे सोर्थो गम्यते । अस्ति कारणं येनैतदेवं भवति । किं कारणम् । राजशब्दाद्धि भवान् षष्ठीमुच्चारयति । अङ्ग हि भवान् पुरुषशब्दादप्युच्चारयतु गंस्यते सोर्थः । ननु च नैतेनैवं भवितव्यम् । न हि शब्दकृतेन नामार्थेन भवितव्यम् । अर्थकृतेन नाम शब्देन भवितव्यम् । तदेतदेवं दृश्यतामर्थरूपमेवैतदेवंजातीयकं येनान्तरेणापि पुरुषशब्दस्य प्रयोगं राजनि सोर्थो गम्यते । किं पुनस्तत् । स्वामित्वम् । किं कृतं

नायाः प्रथमायाः संबन्धस्याधिकस्य भावादप्रसङ्ग इति मत्वाह । तत्र प्रथमेति । यदत्रेति । राज्ञ इत्येतत्पदसंनिधाने पुरुषस्य संबन्धित्वं प्रतीयते नान्यथा । पुरुषप्रातिपदिकं तु स्वार्थमात्रे वर्ततइति प्रथमा सिध्यतीत्यर्थः । कुतो न्विति । पुरुषपदसंनिधानएव राज्ञः संबन्धित्वावगमो नान्यथेति ततोपि प्रथमाप्रसङ्गः । अन्तरेणेति । राज्ञ इति केवलेपि पदउच्चार्यमाणे संबन्धित्वमनियतप्रतियोगि राज्ञो गम्यते । यस्माद्राजा परोपकारित्वेन विवक्षितो न स्वनिष्ठत्वेन । ननु च नैतेनेति । नहि शब्दस्य भावाभ्यामर्थस्य भावाभावौ क्रियेते किं तर्ह्यर्थस्य प्रतिपिपादयिषया विषयीकरणाकरणाभ्यां शब्दस्योच्चारणानुच्चारणलक्षणौ भावाभावावित्यर्थः । तत्र परोपकारित्वेन राज्ञो विवक्षितत्वात् षष्ठी भवति पुरुषस्य तूपकार्यतया स्वनिष्ठत्वेन विवक्षितत्वात् प्रथमा । तदुक्तं हरिणा । द्विष्ठोप्यसौ परार्थत्वाद् गुणेषु व्यतिरिच्यते । तत्राभिधीयमानश्च प्रधानेप्युपयुज्यते इति । स्वामित्वमिति । स्वस्वामिसंबन्ध इत्यर्थः । समासकृत्तद्धितेषु संबन्धाभिधानमिति वचनात् । स्वकृतमिति । ततश्चानियतं स्वमपेक्ष्य प्रथममेव संब-

पुनस्तत् । स्वकृतम् । तद्यथा । प्रातिपदिकार्थानां क्रियाकृता विशेषा उपजायन्ते तत्कृताश्चाख्याः प्रादुर्भवन्ति कर्म करणमपादानं संप्रदानमधिकरणमिति। ताश्च पुनर्विभक्तीनामुत्पत्तौ कदा चिन्निमित्तत्वेनोपादीयन्ते कदा चिन्न । कदा विभक्तीनामुत्पत्तौ निमित्तत्वेन नोपादीयन्ते । यदा व्यभिचरन्ति प्रातिपदिकार्थम् । यदा हि न व्यभिचरन्ति । आख्याभूता एव तदा भवन्ति कर्म करणमपादानं संप्रदानमधिकरणमिति । यथैव तर्हि राजनि स्वकृतं स्वामित्वं तत्र षष्ठी भवति । एवं पुरुषे ऽपि स्वामिकृतं स्वत्वं तत्र षष्ठी प्राप्नोति । राजशब्दादुत्पद्यमानया षष्ठ्याभिहितः सोर्थ इति कृत्वा पुरुषशब्दात्षष्ठी न भविष्यति। न तर्हीदानीमिदं भवति पुरुषस्य राजेति। भवति राजशब्दात्तु तदा प्रथमा । न

न्वाश्रया षष्ठी उत्पाद्यते । पुरुषशब्दसन्निधौ तु स्वविशेषप्रतिपत्तिरित्यर्थः । तद्यथेति । प्रातिपदिकार्थानामित्यर्थः । क्व चित् तु प्रातिपदिकार्थानामित्येव पाठः । क्रियाकृता इति । क्रियाफलापेक्षया शक्तय आश्रीयन्तइत्यर्थः । तत्कृताश्चेति । शक्तिनिमित्ताः संज्ञा इत्यर्थः । कदा चिदिति । यदा क्रियां प्रति व्यापारावेशविवक्षा भवति दात्रेण लुनातीति । कदा चिन्नेति। यदा योग्यतामात्रविवक्षा भवति दात्रं लवने करणमिति । व्यभिचरन्तीति । यदा प्रातिपदिकार्थस्य क्रियावेशविवक्षायां शक्तिलक्षणार्थातिरेको भवति तदा प्रातिपदिकार्थतां शक्तयो न प्रतिपद्यन्तइत्यर्थः । यदा हीति । अपरोपकारित्वेन स्वनिष्ठतया यदा प्रातिपदिकार्थौ विवक्षित इत्यर्थः । तदेवं दात्रेणेति यथा क्रियापेक्षया भवति तथा राज्ञ इति स्वापेक्षया। यथा च स्वनिष्ठत्वाश्रयेण दात्रं करणमिति भवति तथा राजा स्वामीत्युक्तं भवति । आख्याभूता इति । ताः शक्तयः संज्ञामेव प्राप्ताः न तु विभक्त्युत्पत्तिं प्रयोजयन्तीत्यर्थः । तदुक्तम् । स्वशब्दैरभिधाने तु स धर्मो नाभिधीयते। विभक्त्यादिभिरेवासावुपकारः प्रतीयते ॥ इति । पुरुषेपीति । संबन्धस्य द्विष्ठत्वाद् द्वाभ्यां षष्ठी प्राप्नोतीत्यर्थः । शक्तिस्तु प्रातिपदिकार्थस्यैव न क्रियाया इति विशेषः । राजशब्दादिति । गुणप्रधानभावेनार्थद्वयमवस्थितमित्युक्तमेतत् । तत्र संबन्धो गुणे पदं न्यस्य द्विष्ठत्वात् प्रधानमपि संस्पृशति । गुणश्च प्रधानोपकाराय प्रवृत्तो रूपान्तरमाश्रयति प्रधानं तु

तर्हीदानीमिदं भवति। राज्ञः पुरुषस्येति। भवति बाह्यमर्थमभिसमीक्ष्य। षष्ठी शेषे ॥ अधीगर्थदयेशां कर्मणि ॥५२॥ कर्मादिष्वकर्मकवद्वचनम्*। कर्मादिष्वकर्मकवद्भावो वक्तव्यः। किं प्रयोजनम्। अकर्मकाणां भावे लो भवतीति भावे लो यथा स्यात्। मातुः स्मर्यते पितुः स्मर्यते इति। अथ वत्करणं किमर्थम्। स्वाश्रयमपि यथा स्यात्। माता स्मर्यते। पिता स्मर्यतइति। कर्माभिधानेहि लिङ्गवचनानुपपत्तिः*। कर्माभिधाने हि लिङ्गवचनयोरनुपपत्तिः स्यात्। मातुः स्मृतम्। मात्रोः स्मृतम्। मातृणां स्मृतमिति। मातुर्यल्लिङ्गं वचनं तत्स्मृतशब्दस्यापि प्राप्नोति। षष्ठीप्रसङ्गश्च*। षष्ठी च प्राप्नोति। कुतः। स्मृतशब्दान्मातुः समानाधिकरणात्षष्ठी प्राप्नोति। अपर

स्वनिष्ठमेव न तु रूपान्तरं भजते। पुरुषस्येति षष्ठ्या नैव भाव्यमिति भ्रान्त्या चोदयति। न तर्हीति। भवतीति। यदा पुरुषस्य गुणभावो राज्ञस्तु विशेष्यत्वं तदा पुरुषस्य राजेति भवत्येवेत्यर्थः। भवति बाह्यमिति। एकस्यापि वस्तुनो भिन्नविषयौ गुणप्रधानभावौ न विरुध्येते। अधीगर्थ। मातुः स्मरतीति। मातृस्मरणयोरवस्थानादिक्रियानिमित्तः संबन्ध इति केचिदाहुः। अन्ये तु स्मरणस्य क्रियारूपत्वात् क्रियान्तरमन्तरेणैव द्रव्येण संबन्धोपपत्तिमाहुः। यथा द्वयोः काष्ठयोर्जतुकृतः संश्लेषो जतुनस्तु काष्ठेन स्वत एव न जत्वन्तरकृतः। कर्मादिष्विति। आदिशब्दोऽत्राश्रयवाची। यथा। विष्णुरादिः पृथासूनोर्भीष्मादिश्च सुयोधनः। ते जयन्ति रणे शत्रून् येषां विष्णुः समाश्रयः॥ इति। तेन कर्माश्रयाः द्वितीयाविधिनिमित्तभावेनोपात्ताः। सकर्मका अधीगर्थादयः प्रेष्यब्रूपर्यन्ताः कर्मादिशब्देनोच्यन्ते। अकर्मकाणामिति। तेन मातुः स्मर्यतइति भावे लकृत्यक्तखलर्था भवन्ति कर्मणि तु लादिषु विधीयमानेषु तैरभिहितत्वात्कर्मणः षष्ठ्या न भाव्यमिति प्रथमैव भवति माता स्मर्यतइति। वत्करणं किमर्थमिति। विनापि वतिनातिदेशः सिध्यति परार्थे शब्दप्रयोगात्। स्वाश्रयमपीति। नाप्राप्ते स्वाश्रये आरभ्यमाणोऽतिदेशस्तद् बाधेत। कर्माभिधाने हीति। यदाकर्मकवद्भावो न विधीयते तदा लादिभिः कर्मैवाभिधातव्यं न भावः। ततस्तत्सामानाधिकरण्यात् क्तान्तादीनां तदीयलिङ्गसंख्याप्रसङ्गो यथा माता स्मृतेति। भावे तूत्पत्तौ क्तादीनां नपुंसकत्वमेकवचनं च भवति। षष्ठीप्रसङ्गश्चेति। यदा स्मृतशब्दे कर्मणि क्तो विधीयते तदा मातृ माशब्दसामानाधि

आह । षष्ठीप्रसङ्गश्च । षष्ठी च प्रसङ्क्तव्या । कुतः । मातृशब्दात् । स्मृतशब्देनाभिहितं कर्मेति कृत्वा षष्ठी न प्राप्नोति । तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । अविवक्षिते कर्मणि षष्ठी भवतीति । किं वक्तव्यमेतत् । नहि । कथमनुच्यमानं गंस्यते । शेषइति वर्तते । शेषश्च कः । कर्मादीनामविवक्षा शेषः । यदा च कर्म विवक्षितं भवति तदा षष्ठी न भवति । तद्यथा । स्मराम्यहं मातरं स्मराम्यहं पितरमिति । अधीगर्थ ॥ रुजार्थानां भाववचनानामज्वरेः ॥५४॥ अज्वरिसंताप्योरिति वक्तव्यम् । इहापि यथा स्यात् । चोरं सन्तापयति । वृषलं सन्तापति । अथ किमर्थं भाववचनानामित्युच्यते । यावता रुजार्था भाववचना एव भवन्ति । भावकर्तृकाद्यथा स्यात् । इह मा भूद् नदीकूलानि रुजतीति ॥ द्वितीया ब्राह्मणे ॥६०॥

करणाद् वाच्यवस्त्वाद्यपेक्षया यथा मातृशब्दात् षष्ठी भवति तथा स्मृतशब्दादपि स्यादित्येके व्याचक्षते । अन्ये त्वाहुः । अनभिहिताधिकारानपेक्षणेन यथा मातृशब्दात् कर्मणि षष्ठी भवत्येवं स्मृतशब्दादपि स्यादिति । ननु विद्यमानोऽप्यनभिहिताधिकारः कथं नापेक्ष्यतइत्याशङ्क्याह । अपर आहेति । प्रसङ्क्तव्येति । प्रापणीयेत्यर्थः । शेष इतीति । प्रकरणं चेदं समासप्रतिषेधार्थमिति समासप्रकरणे व्याख्यातम् । तेन मातुः स्मृतमिति षष्ठीसमासो न भवति । उक्तं च हरिणा । साधनैर्व्यपदिष्टे च श्रूयमाणक्रिये पुनः । प्रोक्ता प्रतिपदं षष्ठीसमासस्य निवृत्तयइति ॥ रुजार्थानाम् । यावतेति । धातूनां भाववाचित्वाव्यभिचारात् । भावकर्तृकादिति । ल्यब्लोपे कर्मणि पञ्चमी । भावकर्तृकमाश्रित्येत्यर्थः । अथ वा भावकर्तृकधात्वर्थकर्मचोरादिकं भावकर्तृकशब्देनोक्तम् । कथं पुनर्भाववचनानामित्यस्य भावकर्तृकाणामित्यर्थो भवति । उच्यते । भावशब्देन घञादिवाच्यसिद्धरूपोऽर्थोऽभिधीयते न तु साध्यरूपस्तस्य कर्तृत्वासंभवात् । वचनशब्देपि प्रत्ययार्थः । कर्ता विवक्षितः कर्तरि ल्युटो विधानात् । प्रकृत्यर्थस्तु वचनक्रिया न विवक्ष्यते तेन भावो वचनः कर्ता येषां ते भाववचनाः भावकर्तृका इत्यर्थः संपद्यते । अन्ये त्वाहुः । भावे वचनं तेषां ते भाववचनाः सति भावे कर्तरि येषां वचनमुच्चारणम् । भावकर्तृकधात्वर्थप्रतिपादनाय येषामभिधानमित्यर्थः । नदीकूलानीति । रुजा-

किमुदाहरणम् । गां निघ्नन्ति । गां प्रदीव्यन्ति । गां सभासद्भ्य उपहरन्ति । नैतदस्ति । पूर्वेणाप्येतत्सिद्धम् । इदं तर्हि गामस्य तदहः सभायां दीव्येयुः ॥ प्रेष्यब्रुवोर्हविषो देवतासंप्रदाने ॥६१॥ हविषोऽप्रस्थितस्य* । हविषः अप्रस्थितस्येति वक्तव्यम् । इन्द्राग्निभ्यां छागं हविर्वपां मेदः प्रस्थितं प्रेष्य । प्रेष्य ॥ चतुर्थ्यर्थे बहुलं छन्दसि ॥६२॥ षष्ठ्यर्थे चतुर्थी* । षष्ठ्यर्थे चतुर्थी वक्तव्या । या खर्वेण पिबति तस्यै खर्वो जायते । तिस्रो रात्रीरिति । तस्या इति प्राप्ते । यां मलवद्वाससं संभवन्ति यस्ततो जायते सोभिशस्तो, यामरण्ये तस्यै स्तेनो, यां पराचीं तस्यै ह्रीतमुख्यपगल्भो, या स्नाति तस्या अप्सु मारुको, याभ्यङ्क्ते तस्यै दुश्चर्मा या प्रलिखते तस्यै खलतिरपमारी याङ्क्ते तस्यै काणो, या दतो धावते तस्यै श्यावदन्, या नखानि निकृन्तते तस्यै कुनखी, या कृणत्ति तस्यै क्लीबो, या रज्जुं सृजति तस्या उद्बन्धुको, या पर्णेन पिबति तस्या उन्मादुको जायते, अहल्यायै जार मनाय्यै तन्तुः । तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । योगविभागात्सिद्धम् । चतुर्थी । ततः अर्थे, बहुलं छन्दसि ॥

शब्दो व्याधौ रूढ इत्यत्र प्रसङ्ग एव नास्ति । तस्माद् रुजार्थानामिति धातुमात्रनिर्देशाश्रयमिदं प्रत्युदाहरणम् । रुजाशब्दनिर्देशे तु श्लेष्मा पुरुषं रुजतीतिप्रत्युदाहार्यमित्याहुः । द्वितीया । किमुदाहरणमिति । पूर्वसूत्रे व्यवस्थितविभाषाविज्ञानात्सोपसर्गस्य दीव्यतेः कर्मणि छन्दसि द्वितीयैव भविष्यति गां प्रदीव्यन्तीत्यादाविति प्रश्नः । गामस्येति । अत्र दिवस्तदर्थस्येति नित्यं षष्ठी प्राप्नोति । अत्र च शेष इति नानुवर्तत इति एतत्सूत्रारम्भात् पूर्वसूत्रारम्भाच्च ज्ञायते । प्रेष्यब्रुवोः । हविषोऽप्रस्थितस्येति । यदा प्रस्थितत्वेन हविर्विशेष्यते तदा षष्ठी न भवतीत्यर्थः । चतुर्थ्यर्थे । या खर्वेणेति । रजस्वलायाः खर्वपानादिनिषेधार्थोऽयमर्थवादः । चतुर्थीति । षष्ठीप्रकरणात् षष्ठ्यर्थे चतुर्थी भवतीत्येको वाक्यार्थः । चतुर्थ्यर्थे षष्ठीति द्वितीयः । कर्तृकर्म-

कर्तृकर्मणोः कृति ॥६५॥ कृद्ग्रहणं किमर्थम् । इह मा भूत् । पचत्योदनं देवदत्त इति । कर्तृकर्मणोः षष्ठीविधाने कृद्ग्रहणानर्थक्यं लप्रतिषेधात् * । कर्तृकर्मणोः षष्ठीविधाने कृद्ग्रहणमनर्थकम् । किं कारणम् । लप्रतिषेधात् । प्रतिषिध्यतेत्र षष्ठी लप्रयोगे नेति । तस्य कर्मकर्त्रर्थं तर्हि कृद्ग्रहणं कर्तव्यम् । कृतो ये कर्तृकर्मणी तत्र यथा स्यादन्यस्य ये कर्तृकर्मणी तत्र मा भूदिति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । धातोर्हि द्वये प्रत्यया विधीयन्ते तिङश्च कृतश्च । तत्र कृत्प्रयोग इष्यते तिङ्प्रयोगे प्रतिषिध्यते । न ब्रूमः । इहार्थं तस्य कर्मकर्त्रर्थं कृद्ग्रहणं कर्तव्यमिति । किं तर्हि उत्तरार्थम् । अव्यययोगे नेति षष्ठयाः प्रतिषेधं वक्ष्यति स कृतोव्ययस्य ये कर्तृकर्मणी तत्र यथा स्यात् । अकृतोव्ययस्य ये कर्तृकर्मणी तत्र मा भूदिति । उच्चैः कटानां स्रष्टेति । तस्य कर्मकर्त्रर्थमिति चेत्प्रतिषेधेपि तदन्तकर्मकर्तृत्वात्सिद्धम् । कृत एते कर्तृकर्मणी नाव्ययस्य । अधिकर-

णोः । तस्य कर्मकर्त्रर्थमिति । कर्तृकर्मविशेषणार्थं कृद्ग्रहणमित्यर्थः । नैतदस्ति । यथोक्तप्रयोजनं कृद्ग्रहणमिह तावन्नोपयुज्यतइति दर्शयति पश्चादुत्तरार्थानुपयोगं दर्शयिष्यति । इह कर्तृकर्मसंनिधानात् क्रिया संनिधीयते क्रियायां हि कारकं भवति । सा च वाचकं धातुं प्रत्ययसहितमाक्षिपतीति मत्वाह । धातोर्हीति । तदेवं व्यावर्त्यासंभवादिहार्थं कृद्ग्रहणं कर्तृकर्मविशेषणार्थं नोपयुज्यतइति दर्शितम् । इदानीमुत्तरार्थत्वमाशङ्क्य निराकरोति । न ब्रूम इति । न लोकाव्ययेत्यत्राव्ययं कृद्ग्रहणेन विशेष्यते कृदव्ययस्य ये कर्तृकर्मणी तत्र षष्ठीप्रतिषेधो यथा स्यात् कटं कृत्वेत्यादौ । अकृतस्त्वव्ययस्य कर्तृकर्मणोः षष्ठीनिषेधो मा भूदुच्चैः कटानां स्रष्टेति । प्रतिषेध इति । न लोकाव्ययेति सूत्रे ऽव्ययग्रहणेन कर्तृकर्मणी विशेष्येते अव्ययस्य ये कर्तृकर्मणी तयोः षष्ठी न भवतीति । न च कृदन्ताव्ययादन्यस्याव्ययस्य कर्तृकर्मणी संभवत इति सामर्थ्यलभ्यं तत्रापि कृद्ग्रहणमित्यर्थः । कृत इति । स्रष्टेत्यस्य । नाव्ययस्येति । नोच्चैःशब्दस्येत्यर्थः । तस्याऽक्रियावाचकत्वात् । तदेवाह ।

णमत्राव्ययम् । इदं तर्हि प्रयोजनम् । उभयप्राप्तौ कर्मणि षष्ठ्याः प्रतिषेधं वक्ष्यति । स कृतो ये कर्तृकर्मणी तत्र यथा स्यात् । कृतोर्ये कर्तृकर्मणी तत्र मा भूदिति । आश्चर्यमिदं वृत्तमोदनस्य च नाम पाको ब्राह्मणानां च प्रादुर्भाव इति । अथ क्रियमाणेपि कृद्ग्रहणे कस्मादेवात्र न भवति । उभयप्राप्ताविति नैवं विज्ञायते उभयोः प्राप्तिरुभयप्राप्तिः उभयप्राप्ताविति । कथं तर्हि । उभयोः प्राप्तिर्यस्मिन्कृति सोयमुभयप्राप्तिः कृद् उभयप्राप्ताविति । अथ वा कृतो ये कर्तृकर्मणी तत्र यथा स्यात् तद्धितस्य ते कर्तृकर्मणी तत्र मा भूदिति । कृतपूर्वी कटं भुक्तपूर्वी ओदनमिति । ननु च वाक्येनैवानेन भवितव्यम् । द्वितीयया तावन्न भवितव्यम् । किं कारणम् । क्तेनाभिहितं कर्मेति कृत्वा, इनिप्रत्ययेन चापि नोत्पत्तव्यम् । किं कारणम् । असामर्थ्यात् । कथमसामर्थ्यम् । सापेक्षमसम-

अधिकरणमिति । उच्चैःस्थाने स्थितानां कटानां स्रष्टेत्यर्थः । कृतो ये इति । एकस्यैव कृतो न तु भिन्नयोः कृतोरित्यर्थः । कृद्ग्रहणे क्रियमाणे शब्दप्रतिपादितत्वादन्यपदार्थस्योभयप्राप्ताविति बहुव्रीहिर्लभ्यते । अन्यथान्तरङ्गत्वात्तत्पुरुषः स्यात् । अथेति । कृतोरित्येकत्वस्याविवक्षायां जातिविवक्षायां वा तत्पुरुषं मत्वा चोदयति । कृत्यन्यपदार्थे बहुव्रीहिराश्रीयतइति परिहारः । तेनाश्चर्यो गवां दोहोगोपालकेनेत्यादावेव नियमः प्रवर्तते । यद्येवमुत्तरत्रैव कृद्ग्रहणं कर्तव्यम् । अथ वा व्याख्यानाद् बहुव्रीहिराश्रयिष्यते इत्याशङ्क्याह । अथ वेति । कृतपूर्वीति । कृतं पूर्वमनेनेति सुप्सुपेति समासः । पूर्वादिनिः सपूर्वाच्चेतीनिप्रत्ययः । कर्तात्र तद्धितेनोक्त इति ततः षष्ठीप्रसङ्गाभावः । कटात्तु कर्मणः षष्ठी मा भूदित्येवमर्थं कृद्ग्रहणम् । ननु चेति । कृतपूर्वी कटमित्यनेनेत्यर्थः । द्वितीययेति । तस्याश्चाप्राप्तौ तदपवादः षष्ठ्यपि न प्राप्नोति इहाप्यनभिहिताधिकारात् । सापेक्षमिति । कृतः पूर्वं कटोऽनेनेति विवक्षायां कटापेक्षत्वात् तद्धितेन न भाव्यमित्यर्थः । योसाविति । कृतः कटोऽनेनेति वाक्ये कृतकटयोः सामानाधिकरण्यम् । अस्मिंस्त्वार्थविशेषे न भाव्यं वृत्त्या । तस्याः सामान्यवि-

र्थं भवतीति । यत्तावदुच्यते द्वितीयया तावन्न भवितव्यम् । किं कारणम् । क्तेनाभिहितं कर्मेति कृत्वेति । योसौ कृतकटयोरभिसंबन्धः स उत्पन्ने प्रत्यये निवर्तते । अस्ति च करोतेः कटेन सामर्थ्यमिति कृत्वा द्वितीया भविष्यति । यदप्युच्यते इनिप्रत्ययेन चापि नोत्पत्तव्यम् । किं कारणम् । असामर्थ्यात् । कथमसामर्थ्यम् । सापेक्षमसमर्थं भवतीति । नेदमुभयं युगपद्भवति वाक्यं च प्रत्ययश्च । यदा वाक्यं न तदा प्रत्ययः । यदा प्रत्ययः सामान्येन तदा वृत्तिः तत्रावश्यं विशेषार्थिना विशेषोनुप्रयोक्तव्यः । कृतपूर्वी । किम् । कटम् । भुक्तपूर्वी । किम् । ओदनमिति । अथ वा इदं प्रयोजनम् । कर्तृभूतपूर्वमात्रादपि षष्ठी यथा स्यात् । भेदिका देवदत्तस्य यज्ञदत्तस्य काष्ठानामिति । कर्तृक ॥ उ-

---

षयत्वात् तस्मात्कर्मसामान्ये भावे वा क्त उत्पद्यते । तत्र कृतं पूर्वमनेनेत्यस्मिन्नर्थे कृतपूर्वीशब्दो वर्तते तेन पूर्वं कृतवानित्यर्थः संपद्यते । तत्र करोतिवाच्यक्रियापेक्षमस्ति कटस्य कर्मत्वम् । तथाह हरिः । विशेषकर्मसंबन्धे निर्मुक्तो ऽपि कृतादिभिः । विशेषनिरपेक्षोन्यः कृतशब्दः प्रवर्तते ॥ अकर्मकत्वे सत्येवं क्तान्ते भावाभिधायिनि । ततः क्रियावता कर्त्रा योगो भवति कर्मणा ॥ अविगृह्य गतादिस्था यथा ग्रामादिकर्मभिः । क्रिया संबध्यते तद्वत् कृतपूर्व्यादिषु स्थितेति ॥ कर्तृभूतपूर्वमात्रादिति । करोतीति कृदिति कर्ताभिधीयते तत्र कर्तरि पुनः षष्ठीविधानाद् गुणभूते ऽपि भवति । एवं तु तद्धितनिवृत्तिर्न कृता स्यात् । भेदिकेति भिदेर्ण्यन्तात्पर्यायादिषु ण्वुच् । अत्र प्रयोजकः कर्ता ण्यर्थस्य प्राधान्यात् प्रधानम् । प्रयोज्यकर्ता तु प्रकृत्यर्थस्याप्राधान्यादप्रधानम् । तत्र प्रधानाप्रधानसंनिधौ प्रधानादेव षष्ठी स्याद् नाप्रधानात् । कृद्ग्रहणात् तु भवति । अथ कर्तृभूतपूर्वादिति कथमुच्यते । नहि प्रयोजकसन्निधौ प्रयोज्यकर्तृत्वमपैति । गत्यादिसूत्रनियमात् कर्मत्वाभावात् कर्तृत्वस्यैवावस्थानात् । एवं तर्हि प्राधान्यस्यात्र भूतपूर्वत्वं विवक्षितम् । प्रधानचरात् कर्तुरित्यर्थः । एतच्च विशेषापेक्षायां प्रयोजनमुक्तम् । यदा तृतीयावत् कर्तृमात्रे षष्ठीत्याश्रीयते तदा भिन्नशब्दवाच्ययोः प्रधानाप्रधानयोः कर्त्रोरेकशब्दवाच्यताया अभावाद्विरोधाभावात् षष्ठी सिध्यतीति नेदं कृद्ग्रहणस्य प्रयोजनम् । तद्धित-

भयप्राप्तौ कर्मणि ॥६६॥ उभयप्राप्तौ कर्मणि षष्ठ्याः प्रतिषेधेऽकादिप्रयोगे ऽप्रतिषेधः *। उभयप्राप्तौ कर्मणिषष्ठ्याः प्रतिषेधे ऽकादिप्रयोगे प्रतिषेधो न भवतीति वक्तव्यम् । भेदिका देवदत्तस्य काष्ठानां चिकीर्षा विष्णुमित्रस्य कटस्य । अपर आह । अकाकारयोः प्रयोगे प्रतिषेधो नेति वक्तव्यम् । शेषे विभाषा । शोभना खलु पाणिनेः सूत्रस्य कृतिः । शोभना खलु पाणिनिना सूत्रस्य कृतिः । शोभना खलु दाक्षायणस्य संग्रहस्य कृतिः । शोभना खलु दाक्षायणेन संग्रहस्य कृतिः । उभ ॥ क्तस्य च वर्तमाने ॥६७॥ क्तस्य च वर्तमाने नपुंसके भावउपसंख्यानम्* । क्तस्य च वर्तमाने नपुंसके भावउपसख्यानं कर्तव्यम् । छात्रस्य हसितं नटस्य भुक्तं मयूरस्य नृत्तं कोकिलस्य व्याहृतमिति । शेषविज्ञानात्सिद्धम्*। शेषलक्षणात्र षष्ठी भविष्यति । शेष इत्युच्यते । कः शेषः । कर्मादीनामविवक्षा शेषः । कथं पुनः सतो नामाविवक्षा स्यात् । यदा छात्रो हसति नटो भुङ्क्ते मयूरो नृत्यति कोकिलो व्याहरति । सतोप्यविवक्षा भवति । तद्यथा । अलोमिका एडका अनुदरा कन्येति । असतश्च विवक्षा । समुद्रः कुण्डिका विन्ध्यो वर्धितकमिति । यद्येवं उत्तरत्र चातुःशब्द्यं प्राप्नोति । इ-

---

निवृत्तिस्तु प्रयोजनमेव । उभय । षष्ठ्याः प्रतिषेध इति । नियमेनानेन कर्तुः षष्ठी प्रतिषिध्यत इत्यभिप्रेत्यैतदुक्तम् । भेदिकेति । पर्यायादौ ण्वुच् । शेषे विभाषेति । अकाकारव्यतिरिक्तस्त्रीप्रत्ययएव नान्यस्मिन्निति केचिदाहुः । अपरे तु प्रत्ययमात्रे ऽकाकारवर्जिते विकल्पमिच्छन्ति । शब्दानामनुशासनमाचार्यस्याचार्येणेति वा । क्तस्य च । छात्रस्य हसितमिति । हासो हसितमिति नपुंसके भावे क्तः । तत्रच्छात्रकर्तृत्वात् तृतीयाप्रसङ्गे षष्ठीविधानार्थं वचनम् । शेषश्च क इति । कर्तृत्वसद्भावान्नास्ति शेषत्वमिति प्रश्नः । कर्मादीनामिति । सदपि च्छात्रस्य कर्तृत्वमविवक्षयाऽपाक्रियते । संबन्धित्वमात्रं ह्यत्र विवक्षितम् । छात्रस्य संबन्धि हसितमित्यर्थः । उत्तरत्रेति । अधिकरणवाचिनश्चेत्यत्र ।

दमहे: सुप्तम् । इहाहिना सुप्तम् । इहाहि: सुप्त: । इहाहे: सुप्तं ग्रामस्य पार्श्वे ग्रामस्य मध्ये इति । इष्यतएव चातुःशब्द्यम् । क्तस्य च ॥ न लोकाव्ययनिष्ठाखलर्थतृनाम् ॥ ६९ ॥ लादेशे सल्लिङ्ग्रहणं किकिनोः प्रतिषेधार्थम् * । लादेशे सल्लिङ्ग्रहणं कर्तव्यम् । सल्लिटोः प्रयोगे नेति वक्तव्यम् । किं प्रयोजनम् । किकिनोः प्रतिषेधार्थम् । किकिनोरपि प्रयोगे प्रतिषेधो यथा स्यात् । पपिः सोमं ददिर्गाः । किं पुनः कारणं न सिध्यति । तयोरलादेशत्वात् * । न हि तौ लादेशौ । अथ तौ लादेशौ स्यांताम् । स्यात्प्रतिषेधः । बाढं स्यात् । लादेशौ तर्हि भविष्यतः । कथम् । आदृगमहनजनः किकिनौ लिट् चेति । लिड्वदिति वक्ष्यामि । स तर्हि वतिनिर्देशः कर्तव्यः । नह्यन्तरेण वतिमतिदेशो गम्यते । अन्तरेणापि वतिमतिदेशो गम्यते । तद्यथा । एष ब्रह्मदत्तो, ऽब्रह्मदत्तं ब्रह्मदत्त इत्याह तेन मन्यामहे ब्रह्मदत्तवदयं भवतीति । एवमिहाप्यलिटं लिडित्याह लिड्वदिति ज्ञास्यते । उकारप्रयोगे नेति वक्तव्यम् । कटं चि-

---

इदमिति । अत्राधिकरणे क्तः । तेनाभिहितमधिकरणमिति इदंशब्दात्प्रथमा क्तता अहिशब्दात्त्वधिकरणवाचिनश्चेति षष्ठी । इहाहिना सुप्तमिति । भावे क्तः । इहाहिः सुप्त इति । अत्र कर्तरि क्तः । इहाहेः सुप्तमिति । भाव एव क्तः । तत्र शेषविवक्षायां षष्ठी स्यादिति चोद्यम् । इष्यत एवेति । परिहारः । ग्रामस्य पार्श्व इति । सप्तमीप्रयोगेण नायमधिकरणे क्तः क्तत: किं तर्हि भाव इति दर्शयति । न लोका । लादेश इति । लग्रहणमपनीय सल्लिड्ग्रहणं कर्तव्यम् । तत्र सद्ग्रहणेन शतृशानचौ गृह्येते । लिड्ग्रहणेन च कानच्क्वसू लिट्संज्ञाविधानात् किकिनौच । लग्रहणे तु किकिनोरलादेशत्वाद् ग्रहणाप्रसङ्गः । अथ ताविति । लिट्कार्यातिदेशाल्लादेशतुल्यावित्यर्थो विवक्षितः । परस्तु यथोक्तमभिप्रायमप्रतिपद्य लादेशत्वमेवानयोर्विप्रतिपन्नमिति मत्वाह । बाढं स्यादिति । वक्ष्यामीति । व्याख्यास्यामीत्यर्थः । परस्त्वपूर्वो वतिनिर्देशः कर्तव्यत्वेनानेन चोदित इति मत्वाह । स तर्हीति । विशेषातिदेशे च सामान्यातिदेशः

कीर्षुः ओदनं बुभुक्षुः । तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । उकारोप्यत्र निर्दिश्यते । कथम् । प्रश्लिष्टनिर्देशोयम् । उ उक ऊक ल ऊक लोकेति । उकप्रतिषेधे कमेर्भाषायामप्रतिषेधः* । उकप्रतिषेधे कमेर्भाषायां प्रतिषेधो न भवतीति वक्तव्यम् । दास्याः कामुकः । वृषल्याः कामुकः । अव्ययप्रतिषेधे तोसुन्कसुनोरप्रतिषेधः* । अव्ययप्रतिषेधे तोसुन्कसुनोः प्रतिषेधो न भवतीति वक्तव्यम् । पुरा सूर्यस्योदेतोराधेयः । पुरा वत्सानामपाकर्तोः । पुरा क्रूरस्य विसृपो विरप्शिन् । शानंश्चानश्शतृणामुपसंख्यानम्* । शानज्चानश्शतृणामुपसंख्यानं कर्तव्यम् । सोमं पवमानः । नटमाघ्नानः । अधीयन् पारायणम् । लप्रयोगे नेति निषेधो न प्राप्नोति । मा भूदेवम् । तृन्नित्येवं भविष्यति । कथं तृन्निति । नेदं प्रत्ययग्रहणम् । किं तर्हि । प्रत्याहारग्रहणम् । क्व संनिविष्टानां प्रत्याहारः । लटश्शतृत्यतः प्रभृत्या तृनो नकारात् । यदि प्रत्याहरग्रहणं, चोरस्य द्विषन् । अत्रापि प्राप्नोति । द्विषः शतुर्वावचनम्* । द्विषःशतुर्वेति वक्तव्यम् । तच्चावश्यं वक्तव्यम् । प्रत्ययग्रहणे सति प्रतिषेधार्थम् । तदेव प्रत्याहारे सति विध्यर्थं भविष्यति । न लोकाव्य ॥ अकेनोर्भविष्यदाधमर्ण्ययोः ॥७०॥ अकस्य भविष्यति* । अकस्य भविष्यतीति वक्तव्यम् । यवान् लावको व्रजति ।

प्रवर्तत एव । विशेषस्य सामान्याव्यभिचारात् । तेन लमाचनिबन्धनः षष्ठीप्रतिषेधः किकिनोः प्रवर्तते तदर्थं लिट्संज्ञा किकिनोर्विधीयत इति मत्वा वार्तिकारम्भः । कार्यातिदेशाश्रयेण तत्प्रत्याख्यानम् । उकारप्रयोग इति । उकारान्तप्रत्ययप्रयोगे इत्यर्थः । उप्रत्ययोपि चान्तवद्भावाद् गृह्यते । उकारोपीति । उश्चोकश्चेति द्वयोर्द्वन्द्वः पूर्वं क्रियते ततोन्येषाम् । अन्यथा लवुकेति स्यात् । लप्रयोगे नेति । एतेषां च अलादेशत्वात् । अकेनोः । यथासंख्यापवादार्थं वचनम् । अकस्येति स्वरितत्वाप्रतिज्ञानाद्यथासंख्याभावव्याख्यानं चेदमित्याहुः ।

ओदनं भोजको व्रजति। इन आधमर्ण्ये च *। तत इन आधमर्ण्ये भविष्यति चेति वक्तव्यम्। शतंदायी सहस्रंदायी ग्रामंगमी। अके॥ कृत्यानां कर्तरि वा॥ कर्तृग्रहणं किमर्थम्। कर्मणि मा भूदिति। नैतदस्ति प्रयोजनम्। भावकर्मणोः कृत्या विधीयन्ते। तत्र कृत्यैरभिहितत्वात्कर्मणि षष्ठी न भविष्यति। अत उत्तरं पठति। भव्यादीनां कर्मणोनभिधानात्कृत्यानां कर्तृग्रहणं भव्यादीनां कर्म कृत्यैरनभिहितं गेयोमाणवकः साम्नाम् *। भव्यादीनां कर्मणोनभिधानात्कृत्यानां कर्तृग्रहणं क्रियते। किमुच्यते भव्यादीनां कर्म कृत्यैरनभिहितमिति नेहाप्यनभिहितं भवति। आक्रष्टव्या ग्रामं शाखेति। एवं तर्हि योगविभागः करिष्यते। कृत्यानां प्रयोगे षष्ठी न भवतीति। किमुदाहरणम्। ग्राममाक्रष्टव्या शाखा। ततः कर्तरि वेति। इहापि तर्हि निषेधः प्राप्नोति। गेयो माणवकः साम्नामिति। उभयप्राप्ताविति वर्तते। ननु चोभयप्राप्तिरेवैषा। गेयो माणवकः साम्नामिति च गेयानि माणवकेन सामानीति च भवति। उभयप्राप्तिर्नाम संभवति यत्रोभयस्य युग-

---

अकस्य त्वाधमर्ण्ये नास्ति विधानमिति भविष्यदधिकारविहितस्यैव तस्य ग्रहणम्। शतंदायीति। आवश्यकाधमर्ण्ययोर्णिनिरिति णिनिः। ग्रामंगमीति। भविष्यति गम्यादय इति वचनाद्भविष्यति गमेरिनिः। गत्यर्थकर्मणीत्यत्र चतुर्थी वेत्येव पक्षे द्वितीयायां सिद्धायां द्वितीयाग्रहणमपवादविषयेपि विधानार्थं ग्रामं गन्तेति यत् कैश्चिदुक्तं तद्भाष्यकारस्य नाभिमतमिति ग्रामंगमीत्युदाहरणोपपत्तिः। कृत्यानाम्। नेहापीति। काक्वा नञ्प्रयोगादिहाप्यनभिधानमित्यर्थः। आक्रष्टव्येति। कृषेर्द्विकर्मकत्वात् प्रधानकर्मणः कृत्यै नाभिधानं न त्वप्रधानकर्मण इति तन्निवृत्त्यर्थमपि कर्तृग्रहणं कस्मान्न भवतीति भावः। एवं तर्हीति। कृत्यानामित्येतावत् सूत्रं क्रियते। तत्र चोभयप्राप्ताविति नेति च वर्तते। तेन कर्तृकर्मणोर्द्वयोरप्युभयप्राप्तौ कृत्ये षष्ठी प्रतिषिध्यते। उभयप्रा-

पत्प्रसङ्गः । अत्र च यदा कर्मणि न तदा कर्तरि । यदा कर्तरि न तदा कर्मणीति ॥ ॥ इति श्रीभगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये द्वितीयस्याध्यायस्य तृतीये पादे तृतीयमाह्निकम् ॥ पादश्च समाप्तः ॥

द्विगुरेकवचनम् ॥१॥ किमर्थमिदमुच्यते । प्रत्यधिकरणं वचनोत्पत्तेः संख्यासामानाधिकरण्याच्च द्विगोरेकवचनविधानम् *। प्रत्यधिकरणं वचनोत्पत्तिर्भवति । किमिदं प्रत्यधिकरणमिति । अधिकरणमधिकरणं प्रति प्रत्यधिकरणम् । संख्यासामानाधिकरण्याच्च । संख्यया बह्वर्थया चास्य सामानाधिकरण्यम् । प्रत्यधिकरणं वचनोत्पत्तेः संख्यासामानाधिकरण्याच्च बहुषु बहुवचनमिति बहुवचनं प्राप्नोति । इष्यते चैकवचनं स्यादिति । तच्चान्तरेण यत्नं न सिध्यतीति द्विगोरेकवचनविधानम् । एवमर्थमिदमुच्यते । अस्ति प्रयोजनमेतत् । किं तर्हीति । तत्रानुप्रयोगस्यैकवचनाभावो ऽद्विगुत्वात् *। तत्रानुप्रयो-

---

प्तिरेवैषेति । पर्यायेणेति मन्यते । उभयप्राप्तिर्नामेति । बहुव्रीहिसमासाश्रयणाद्यत्र क्षत्ये युगपदुभयोः प्राप्तिस्तत्रैव षष्ठी निषिध्यत इत्यर्थः ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते भाष्यप्रदीपे द्वितीयाध्यायस्य तृतीये पादे तृतीयमाह्निकम् ॥ समाप्तश्चायं तृतीयः पादः ॥

द्विगुरेकवचनम् । किमर्थमिति । इह समाहारद्विगोरेव ग्रहणमिष्यते । समाहरणं समाहारः स चैक एवेति सिद्धमेकवचनमिति प्रश्नः । प्रत्यधिकरणमिति । समाह्रियतइति समाहार इति यदा कर्मणि घञ् तदानेकस्यार्थस्य समाह्रियमाणस्य वाचको द्विगुरिति एकत्वाभावादप्राप्तमेकवचनं विधीयत इत्यर्थः । अधिकरणशब्देन द्रव्यमुच्यते । यत्संख्यद्रव्याभिधानं तत्संख्याश्रयं वचनमुत्पद्यतइत्यर्थः । पञ्चपूलीशब्देनात्र पञ्चपूलाः समाह्रियमाणा उच्यन्ते । ततो बहुवचनप्रसङ्ग एकवचनविधानम् । संख्यासामानाधिकरण्याच्चेति । एतेन कर्मसाधनत्वं समाहारशब्दस्य दर्शयति । भावसाधने हि वैयधिकरण्यं पञ्चानां पूलानां समाहार इति । संख्याशब्देन संख्यावाची शब्द उच्यते । संख्यया बह्वर्थयेति । एकत्वनिरासपरमेतत् । तेन द्व्यर्थोऽपि गृह्यते संख्या । द्वि-

गस्यैकवचनं न प्राप्नोति। पञ्चपूलीयमिति। किं कारणम्। अद्विगुत्वात्। द्विगोरेकवचनमित्युच्यते। न चात्रानुप्रयोगो द्विगुसंज्ञः। सिद्धं तु द्विग्वर्थस्यैकवद्वचनात् *। सिद्धमेतत्। कथम्। द्विग्वर्थ एकवद्भवतीति वक्तव्यम्। तर्त्तर्हि वक्तव्यम्। न वक्तव्यम्। नेदं पारिभाषिकस्य वचनस्य ग्रहणम्। किं तर्ह्यन्वर्थग्रहणम्। उच्यते वचनम्। एकस्यार्थस्य वचनमेकवचनमिति। एकशेषप्रतिषेधश्च *। एकशेषे च प्रतिषेधो वक्तव्यः। पञ्चपूली च पञ्चपूली च पञ्चपूली च पञ्चपूल्यः। न वान्यस्यानेकत्वात् *। न वा वक्तव्यः। किं कारणम्। अन्यस्यानेकत्वात्। नैतद्विगोरनेकत्वम्। कस्य तर्हि। द्विग्वर्थसमुदायस्य। समाहारग्रहणं च तद्धितार्थप्रतिषेधार्थम् *। समाहारग्रहणं च कर्तव्यम्। किं प्रयोजनम्। तद्धितार्थप्रतिषेधार्थम्। तद्धितार्थे यो द्विगुस्तस्य मा भूदिति। पञ्चकपालौ पञ्चकपाला इति। किं पुनरयं पञ्चकपालशब्दः प्रत्येकं परिसमाप्यते आहोस्वित्समुदाये वर्तते। किं चातः। यदि-

---

प्नोतीति। तचानुप्रयोगस्येति। द्विगुः समासएकवचनं प्रत्ययं प्रतिपद्यते इति पारिभाषिकैकवचनाश्रयेण दोषोपन्यासः। उच्यते वचनमिति। कृत्यल्युटो बहुलमिति कर्मणि ल्युट्। एकस्यार्थस्येति। वाच्यवाचकसंबन्धे षष्ठी। एकस्यार्थस्य वाचको द्विगुः समास उच्चार्यतइत्यर्थः। तत्र सामर्थ्यादयमतिदेश उपपद्यते। यो ह्यनेकस्यार्थस्य वाचकः स कथमेकस्य वाचकस्तस्मादेकत्वाश्रयकार्यप्राप्तये द्विग्वर्थस्यैकवद्भावो विधीयते। ततश्च तस्मिन्नर्थे प्रयुज्यमानस्य द्विगोरप्येकवचनं सिध्यति। एकशेषप्रतिषेधश्चेति। एकशेषविषय एकवद्भाव उपचारादेकशेषशब्देनोक्तः। पञ्चपूल्य इति। अत्रैकशेषे कृतेपि द्विगुत्वात्तदर्थस्यैकवद्भावः प्राप्तः प्रतिषिध्यते। नवेति। प्रथमस्य द्विग्वर्थस्यानेकसंख्यायुक्तस्यानेनैकवद्भावः कृतः। तत एकशेषे कृते द्विग्वर्थसमुदायस्याद्विग्वर्थत्वाद् बहिरङ्गत्वाच्च प्राथमकल्पिकेन्तरङ्गे द्विग्वर्थे चरितार्थत्वाच्चैकवद्भावो न प्रवर्ततइत्यर्थः। पञ्चकपालाविति। संस्कृतार्थे विहितस्याणो द्विगोर्लुगनपत्यइति लुक्। किं पुनरिति। यदि तावदेकस्मिन् संस्कृते प्रत्ययमुत्पाद्य लुकि कृते एकशेषः क्रि-

तावत्प्रत्येकं परिसमाप्यते पुरस्तादेव चोदितं परिहृतं च । अथ समुदायेपि वर्तते । न वा समाहारैकत्वात् *। न वैतत् । समाहारैकत्वादपि सिध्यति । एवं तर्हि प्रत्येकं परिसमाप्यते । पुरस्तादेव चोदितं परिहृतं च । अपर आह । न वा समाहारैकत्वात् । न वा योगारम्भेणैवार्थः । किं कारणम् । समाहारैकत्वादेकवचनं भविष्यति । द्विगुरेक ॥ द्वन्द्वश्च प्राणितूर्यसेनाङ्गानाम् ॥२॥ प्राणितूर्यसेनाङ्गानां तत्पूर्वपदोत्तरपदग्रहणम् * । प्राणितूर्यसेनाङ्गानां तत्पूर्वपदोत्तरपदग्रहणं कर्तव्यम् । प्राण्यङ्गानां प्राण्यङ्गैरिति वक्तव्यम् । तूर्याङ्गानां तूर्याङ्गैरिति वक्तव्यम् । सेनाङ्गानां सेनाङ्गैरिति वक्तव्यम् । किं प्रयोजनम् । व्यतिकरो मा भूदिति । तत्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । योगविभागात्सिद्धम् *। योगविभागः करिष्यते । प्राण्यङ्गानाम् । ततस्तूर्याङ्गा-

---

यते तदा पञ्चपूल्य इत्यनेन पञ्चकपाला इति समानम् । अथ प्रथममेव पञ्चसु कपालेषु संस्कृता इति बहुत्वसंख्यायुक्ता अर्था विवक्ष्यन्ते तदा तेषां समाक्रियमाणत्वात् समाहाररूपतास्तीति क्रियमाणेपि समाहारग्रहणे निवृत्तिर्न सिध्यतीत्यर्थः । एवन्तर्हीति । नहि द्वयोर्बहूनां वा पुरोडाशानां पञ्चसु कपालेषु संस्कारः क्रियते । अपि तु प्रत्येकमिति भावः । अपर आहेति । न वा समाहारैकत्वादित्येतद्वार्तिकं सूत्रप्रत्याख्यानार्थमित्येतद्व्याचष्टे । अयं भावः । तिरोहितावयवभेदः समूहरूपः समाहारो द्विग्वर्थस्तस्यैकत्वाद्वनयूथादिवत्सिद्धमेकवचनमिति नार्थः सूत्रेण तस्मिंश्चासति समाहारग्रहणं न कर्तव्यम् । क्रियमाणे तु सूत्रे समाहारग्रहणं तद्धितार्थद्विगुव्यावृत्त्यर्थं कर्तव्यमेव । तेन समाहारेण व्यपदिष्टस्य द्विगोर्ग्रहणं भवति । यस्तु तद्धितार्थे न तस्य भवति । तेन पञ्चभिर्गोभिः क्रीताः पञ्चगवः पटा इत्यादौ द्विग्वर्थस्यैकवद्भावाभावः । यदा बहूनां पटानां पञ्चगुत्वं न तु प्रत्येकं तदैकशेषस्यायमविषयः । एतदेव मन्यमानेन भाष्यकारेण पूर्वव्याख्याने ऽसमाश्वसता प्रत्याख्यानत्वेन वार्तिकं व्याख्यातम् । उत्तरपदे तु यो द्विगुस्तदर्थस्यार्थान्तरे गुणभावादस्वातन्त्र्यात्सत्यपि प्रातिपदिकत्वे ततः प्रत्ययानुत्पादादेकवद्भावातिदेशः प्रयोजनाभावान्न प्रवर्तते । द्वन्द्वश्च । तत्पूर्वपदोत्तरपदग्रहणमिति । यदङ्गवाचि पूर्वपदं तदङ्गवाच्येव यद्युत्तरपदं भवति तथा सत्येकवद्भावो नान्यथेत्यर्थः । व्यतिकरो मा भूदि-

नाम् । ततः सेनाङ्गानामिति । स तर्हि योगविभागः कर्तव्यः । न कर्तव्यः । प्रत्येकमङ्गशब्दः परिसमाप्यते ॥ अनुवादे चरणानाम् ॥ ३ ॥ इह कस्मान्न भवति । नन्दन्तु कठकालापाः । वर्धन्तां कठकौथुमाः । स्थेणोः *। स्थेणोरिति वक्तव्यम् । एवमपि तिष्ठन्तु कठकालापा इत्यत्रापि प्राप्नोति । अद्यतन्यां चेति वक्तव्यम् । उदगात्कठकालापम् । प्रत्यष्ठात्कठकौथुमम् । उदगात्कौमोदपैप्पलादम् ॥ विशिष्टलिङ्गो नदीदेशो ऽग्रामाः ॥७॥ ग्रामप्रतिषेधे नगरप्रतिषेधः *। अग्रामा इत्यत्र नगराणामिति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । मथुरा पाटलिपुत्रमिति । उभयतश्च ग्रामाणां प्रतिषेधो वक्तव्यः । शौर्यं च केतवता च शौर्यकेतवते । जाम्बवं च शालूकिनी च जाम्बवशालूकिन्यौ ॥ क्षुद्रजन्तवः ॥८॥ क्षुद्रजन्तव इत्युच्यते । के क्षुद्रजन्तवः । क्षोत्तव्या जन्तवः क्षुद्रजन्तवः यद्येवं यूकालिक्षं कीटपिपीलिकं दंशमशकमिति न सिध्यति । एवं तर्ह्यनस्थिकाः क्षुद्रजन्तवः । अथ वा येषां

ति । पाणिमार्दङ्गिकाश्चारोहा इत्यादावेकवद्भावो मा भूदित्यर्थः । प्रत्येकमिति बहुवचनान्तोऽङ्गशब्दः प्रत्येकमभिसंबध्यत इतिभावः । पूर्वपक्षेऽपि प्रत्येकमेवाङ्गशब्दस्य संबन्धः । स त्वन्यथा । प्राण्यङ्गतूर्याङ्गसेनाङ्गवाचिनां द्वन्द्व एकवदिति । नहि प्राणितूर्यसेनानामेकमङ्गं संभवतीति सामर्थ्यादेव प्रत्येकपरिसमाप्तिरङ्गशब्दस्य सिद्धा । तस्मादन्यथा प्रत्येकं परिसमाप्तिर्बहुवचनान्तस्य सतः प्रतिपाद्यते । तेनास्माद् ग्रहणकवाक्याद्वाक्यसंस्कारकं वाक्यत्रयमुपप्लवत इतिसंकरो न भवति । अनुवादे । यदा प्रतिपत्ता प्रमाणान्तरावगतमप्यर्थं कार्यान्तरार्थं प्रयोक्त्रा प्रतिपाद्यते तदानुवादो भवति । विशिष्ट । जनपदविशेषो ग्रामः । ग्रामे नाध्येयमभक्ष्यो ग्राम्यकुक्कुट इत्यादौ ग्रामगृहणे नगरस्यापि ग्रहणदर्शनाद्वचनम् । अग्रामा इत्यत्रेति । उभयत इति । ग्रामनगरोभयावयवे द्वन्द्वे ग्रामसंबन्ध्येव प्रतिषेधो वक्तव्यः । शौर्यं नगरम् । केतवता ग्रामः । जाम्बवं नगरं शालूकिनी ग्रामः । क्षुद्रजन्तवः । स्मृतीनां विरुद्धानां दर्शनात्प्रश्नः । के क्षुद्रजन्तव इति । क्षोत्तव्या इति । अर्हार्थे कृत्यः । ये क्षुद्यमाना अपि न म्रियन्ते ज-

स्वं शोणितं नास्ति ते क्षुद्रजन्तवः । अथ वा येषामासहस्त्रादञ्जलिर्न पूर्यते ते क्षुद्रजन्तवः । अथ वा येषां गोचर्ममात्रं राशिं हत्वा न पतति ते क्षुद्रजन्तवः । अथ वा नकुलपर्यन्ताः क्षुद्रजन्तवः ॥ येषां च विरोधः शाश्वतिकः ॥९॥ किमर्थश्चकारः । एवकारार्थश्चकारः । येषां विरोधः शाश्वतिकस्तेषां द्वन्द्व एकवचनमेव यथा स्यात् । यदन्यत्प्राप्नोति तन्मा भूदिति । किं चान्यत्प्राप्नोति । पशुशकुनिद्वन्द्वे विरोधिनां पूर्वविप्रतिषिद्धमित्युक्तं तन्न वक्तव्यं भवति ॥ शूद्राणामनिरवसितानाम् ॥१०॥ अनिरवसितानामित्युच्यते । कुतोऽनिरवसितानाम् । आर्यावर्तादनिरवसितानाम् । कः पुनरार्यावर्तः । प्रागादर्शात्प्रत्यक्कालकवनाद्दक्षिणेन हिमवन्तमुत्तरेण पारियात्रम् । यद्येवं किष्किन्धगन्धिकं शकयवनं शौर्यक्रौञ्चमिति न सिध्यति । एवं तर्ह्यार्यनिवासादनिरवसितानाम् । कः पुनरार्यनिवासः । ग्रामो घोषो नगरं संवाह इति । एवमपि य एते महान्तः संस्त्यायास्तेष्वभ्यन्तराश्चण्डाला मृतपाश्च वसन्ति तत्र चण्डालमृतपा इति

लौकप्रभृतयः । ये तु म्रियन्ते ते पापनिमित्तत्वादचोदनार्हाः । नकुलपर्यन्ता इति । एतदेव दर्शनमत्र व्यापित्वाद् गृह्यते । अत एवैतत्पश्चादुपन्यस्तम् । येषां च । यदन्यदिति । चकारेण यत्नेन परो विकल्पो बाध्यते । तेनाश्वमहिषं काकोलूकमिति नित्य एकवद्भावो भवति । शूद्राणाम् । निरवसिता बहिष्कृता उच्यन्ते । तत्रावधिप्रश्नः । कुत इति । प्रागादर्शादिति । आदर्शादयः पर्वतविशेषाः । दक्षिणेनेति । एनबन्तः । एनपा द्वितीया । प्रागादिभ्यः प्रथमान्तेभ्यो देशवृत्तिभ्यः प्रत्ययो विहितः । एतत्पर्वतचतुष्टयमध्यमार्यावर्तो देश इत्यर्थः । यद्येवमिति । एतेषामार्यावर्ताद् बाह्यत्वादिति भावः । ग्राम इति । एतेष्वार्या निवसन्तीति भावः । तत्र ग्रामः प्रसिद्धः । घोषो गोमहिष्यादिनिवासः । संवाहो वणिक्प्रधानः । संस्त्याया इति । निवासविशेषा इत्यर्थः । मृतपा डोम्बा इत्याहुः । याज्ञादिति । शूद्राणां पञ्चयज्ञानुष्ठानेऽधिकारोस्तीति भा-

न सिध्यति। एवं तर्हि याज्ञात्कर्मणो ऽनिरवसितानाम्। एवमपि तक्षायस्कारं रजकतन्तुवायमिति न सिध्यति। एवं तर्हि पात्रादनिरवसितानाम्। यैर्भुक्ते पात्रं संस्कारेण शुध्यति ते ऽनिरवसिताः। यैर्भुक्ते पात्रं संस्कारेणापि न शुध्यति ते निरवसिता इति॥ गवाश्वप्रभृतीनि च॥ ११॥ गवाश्वप्रभृतिषु यथोच्चारितं द्वन्द्ववृत्तम्*। गवाश्वप्रभृतिषु यथोच्चारितं द्वन्द्ववृत्तं द्रष्टव्यम्। गवाश्वम्। गवाविकम्। गवैडकम्॥ विभाषा वृक्षमृगतृणधान्यव्यञ्जनपशुशकुन्यश्ववडवपूर्वापराधरोत्तराणाम्॥१२॥ बहुप्रकृतिः फलसेनावनस्पतिमृगशकुनिक्षुद्रजन्तुधान्यतृणानाम्*। फलसेनावनस्पतिमृगशकुनिक्षुद्रजन्तुधान्यतृणानां द्वन्द्वः विभाषा एकवद्भवति बहुप्रकृतिरिति वक्तव्यम्। फल। बदरामलकम्। बदरामलकानि। सेना। हस्त्यश्वम्। हस्त्यश्वाः। वनस्पति। प्लक्षन्यग्रोधम्। प्लक्षन्यग्रोधाः। मृग। रुरुपृषतम्। रुरुपृषताः। शकुनि। हंसचक्रवाकम्। हंसचक्रवाकाः। क्षुद्रजन्तु। यूकालिक्षम्। यूकालिक्षाः। धान्य। व्रीहियवम्। व्रीहियवाः। माषतिलम्। माषतिलाः। तृण। कुशकाशम्। कुशकाशाः। शरशीर्षम्। शरशीर्षाः। किं प्रयोजनम्। बहुप्रकृतिरेव यस्तत्र यथा स्या-

---

वः। तक्षायस्कारमिति। तक्षादीनां यज्ञे ऽधिकाराभावादिति भावः। संस्कारेणेति। संस्कारः स्मृतिकारैर्द्रव्यशुद्धौ पठितस्तेनैव न तेदधिकेनेत्यर्थः। गवाश्वप्र। यथोच्चारितमिति। गणे यादृशाः कृतावङः पठिता द्वन्द्वास्तादृशानामेवेदं कार्यमेकवद्भावलक्षणं भवतीत्यर्थः। यदा त्ववङ् नास्ति विकल्पितत्वात्तदा पशुद्वन्द्वे विभाषा भवति गोश्वं गोश्वा इति। एतेन गणपाठरूपं विवक्षितमित्युक्तं भवति। विभाषा वृक्ष। बहुप्रकृतिरिति। बहवो बहुत्वसंख्यायुक्ता वर्तिपदार्थाः प्रकृतयः कारणानि यस्य स बहुप्रकृतिः। बदरामलकमिति। जातिरप्राणिनामित्येकवद्भावः। क्व चित्तु बदरामलकानीत्यपि पठ्यते। तत्रैवं व्याचक्षते।

त् । क्व मा भूत् । बदरामलके तिष्ठतः । किं पुनरनेन या प्राप्तिः सा नियम्यतआहोस्विदविशेषेण । किं चातः । यद्यनेन या प्राप्तिः सा नियम्यते प्लक्षन्यग्रोधौ जातिरप्राणिनामिति नित्यो द्वन्द्वैकवद्भावः प्राप्नोति । अथाविशेषेण, न दोषो भवति । यथा न दोषस्तथास्तु । पशुशकुनिद्वन्द्वे विरोधिना पूर्वविप्रतिषिद्धम् *। पशुशकुनिद्वन्द्वे विरोधिनां येषां च विरोधः शाश्वतिक इत्येतद्भवति पूर्वविप्रतिषेधेन । पशुशकुनिद्वन्द्वस्यावकाशः । महाजोरभ्रम् । महाजोरभ्राः । हंसचक्रवाकम् । हंसचक्रवाकाः । येषां च विरोधः शाश्वतिक इत्यस्यावकाशः । श्रमणब्राह्मणम् । इहोभयं प्राप्नोति काकोलूकं श्वशृगालमिति । येषां च विरोधः शाश्वतिक इत्येतद्भवति पूर्वविप्रतिषेधेन । स तर्हि पूर्वविप्रतिषेधो वक्तव्यः । न वक्तव्यः । उक्तं चकारकरणस्य प्रयोजनं येषां च विरोधः शाश्वतिकस्तेषां द्वन्द्व एकवचनमेव यथा स्याद् यदन्यत्प्राप्नोति तन्मा भूदिति । अश्ववडवयोः पूर्वलिङ्गत्वात्पशुद्वन्द्वनपुंसकम् *। अश्ववडवयोः पूर्वलिङ्गत्वात्पशुद्वन्द्वनपुंसकं भवति पूर्वविप्रतिषेधेन । अश्ववडवयोः पूर्वलिङ्गत्वस्यावकाशः । विभाषा पशुद्वन्द्वनपुंसकं यदा न पशुद्वन्द्वनपुंसकं सोवकाशः । अश्ववडवौ । पशुद्व-

---

नित्यएकवद्भावे प्राप्ते विकल्पोनेन वचनेन क्रियते । अन्ये तु बदरामलकानीत्येवं प्राप्ते जातिलक्षणो नित्य एकवद्भावो बहुप्रकृतेर्भवतीति प्रदर्श्य तद्दत्याहुः । ह-स्त्यश्वमिति । सेनाङ्गत्वे ऽपि परत्वात्पशुलक्षणो विकल्पो भवति । किं पुनरिति । अस्मिन्प्रदेशे पठितत्वात्किमेतत्सूत्रविहित एव एकवद्भावो नियतविषयो व्यवस्थाप्यते अथ प्रकरणविहित इति प्रश्नः । येषां सूत्रान्तरेणानेन च प्राप्तिर्वनस्पत्यादीनां तद्विषय एव संशयो न त्वन्यतरप्राप्तिविषयः । यथा न दोष इति । व्यापित्वात्प्रकरणापेक्षोयं विषयनियम इत्यर्थः । अश्ववडवयोरिति । पशुत्वादि-

न्द्वनपुंसकस्यावकाशः। अन्ये पशुद्वन्द्वाः । महाजोरभ्रं महोजोरभ्राः । पशुद्वन्द्वनपुंसकप्रसङ्गउभयं प्राप्नोति । अश्ववडवम् । पशुद्वन्द्वनपुंसकं भवति पूर्वविप्रतिषेधेन । स तर्हि पूर्वविप्रतिषेधो वक्तव्यः । न वक्तव्यः । प्रतिपदविधानात्सिद्धम् *। प्रतिपदमत्र नपुंसकं विधीयते । अश्वत्रडवपूर्वापरेति । एकवचनमनर्थकं समाहारैकत्वात् *। एकवद्भावो ऽनर्थकः । किं कारणम् । समाहारैकत्वात् । एकोयमर्थःसमाहारो नाम तस्यैकत्वादेकवचनं भविष्यति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । एवं विज्ञास्यामि । इह नित्यो विधिरिह विभाषेति । नैतदस्ति प्रयोजनम्। आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति सर्वो द्वन्द्वो विभाषैकवद्भवतीति । यदयं तिष्यपुनर्वस्वोर्नक्षत्रद्वन्द्वे बहुवचनस्य द्विवचनं नित्यमित्याह । इदं तर्हि प्रयोजनम् । स नपुंसकमिति वक्ष्यामीति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । लिङ्गमशिष्यं लोकाश्रयत्वाल्लिङ्गस्य । न तर्हीदानीमिदं वक्तव्यम् । वक्तव्यं च । किं प्रयोजनम् । पूर्वत्र नित्यार्थम्। पूर्वत्र नित्यार्थमुत्तरत्र व्यभिचारार्थं विभाषा वृक्ष-

---

भाषैकवद्भावः। तत्रैकवद्भावपक्षे नपुंसकत्वमपि प्राप्नोति पूर्ववदश्ववडवावित्यतिदेशात् पुंस्त्वमपि। तत्र परत्वात् पुंस्त्वे प्राप्ते पूर्वविप्रतिषेध उच्यते । प्रतिपदविधानादिति । नात्र पशुग्रहणेनैकवद्भावो विधीयते किं तर्ह्यश्ववडवग्रहणेन तत्र प्रतिपदविधानात्स नपुंसकमित्येतद्भवति । तच्छब्देन ह्येकवद्भावभाजं परामृश्य नपुंसकत्वं विधीयते । तेन यथैकवद्भावोत्र प्रतिपदं विधीयते तथा नपुंसकत्वमिति भावः । समाहारैकत्वादिति । तिरोहितावयवभेदो हि समाहारः स च वनयूथादिवदेक इत्यर्थः । इह नित्य इति । द्वन्द्वश्चेत्यारभ्यास्माद्योगात्प्राग् नित्यो विधिरनेन तु योगद्वयेन विभाषेत्यर्थः । यदयमिति । यद्येतत्प्रकरणोपात्तानामेवैकवद्भावः स्यात्तदा तिष्यपुनर्वसुशब्दयोरत्रापठितत्वादेकवद्भावस्याभावात्तन्निवृत्तये बहुवचनग्रहणमनर्थकं स्यादित्यर्थः । पूर्वत्रेति । प्राण्यङ्गादीनां समाहार एवेत्येवमर्थमित्यर्थः । उत्तरत्रेति । क्व चिज्जातिरप्राणिनामिति प्राप्ते विभाषा । मृगादीनां तु व्यतिकरनिरासार्थम् । विभाषा

मृग इति ॥ विभाषा समीपे ॥१६॥ किमुदाहरणम् । उपदशं पाणिपादं उपदशाः पाणिपादाः । नैतदस्ति प्रयोजनम् । अयं द्वन्द्वैकवद्भाव आरभ्यते तत्र कः प्रसङ्गो यदनुप्रयोगस्य स्यात् । एवं तर्ह्यव्ययस्य संख्यायाऽव्ययीभावोप्यारभ्यते बहुव्रीहिरपि । तद्यदा तावदेकवचनं तदाव्ययीभावोनुप्रयुज्यते एकार्थस्यैकार्थ इति । यदा बहुवचनं तदा बहुव्रीहिरनुप्रयुज्यते बह्वर्थस्य बह्वर्थ इति ॥ तत्पुरुषो ऽनञ्कर्मधारयः ॥१९॥ किमर्थमिदमुच्यते । संज्ञायां कन्थोशीनरेष्विति वक्ष्यति । तदतत्पुरुषस्य नञ्समासस्य कर्मधारयस्य वा मा भूदिति नैतदस्ति प्रयोजनम् । नहि संज्ञायां कन्थान्त उशीनरेष्वतत्पुरुषो नञ्समासः कर्मधारयो वास्ति । उत्तरार्थं तर्हि । उपज्ञोपक्रमं तदाद्याचिख्यासायामिति वक्ष्यति तदतत्पुरुषस्य नञ्समासस्य कर्मधारयस्य वा मा भूदिति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । नहि तदाद्याचिख्यासायामुपज्ञोपक्रमान्तो ऽतत्पुरुषो नञ्समासः कर्मधारयो वास्ति । उत्तरार्थमेव तर्हि । छायाबाहुल्यइति वक्ष्यति तदतत्पुरुषस्य न-

स । अनुप्रयोगे दोषदर्शनात्प्रश्नः । किमुदाहरणमिति । कः प्रसङ्ग इति । नन्वर्थस्यैकवद्भावादनुप्रयोगस्यापि सेत्स्यति । नैतदस्ति । यदि तावदव्ययीभाव एवानुप्रयुज्यते तदा तस्याव्ययत्वादसंख्यत्वाद् बहुवचनं न स्याम् । सत्यपि वा तस्मिन्नभावे कृते उपदशा इति न स्यात् । अथ बहुव्रीहिरेवानुप्रयुज्यते तदोपदशस्य पाणिपादस्येति षष्ठी स्यात् । उपदशमिति चेष्यते । एतदेव मनसिकृत्याह । एवं तर्हीति । अव्ययीभावो ऽव्ययं विभक्तीति विहितः । बहुव्रीहिस्तु संख्ययाव्ययेति । तद्यदेति । अव्ययीभावस्याव्ययत्वादसंख्यत्वादेकवचनस्योत्सर्गत्वादिति भावः । एकार्थ इति । अभेदैकत्वाश्रयादित्याहुः । यदेति । बहुव्रीहेः समीपिप्रधानत्वाद् बह्वर्थत्वमिति भावः । तत्पुरुषो । उत्तरेषु चिद्योगेष्वन्यथासिद्धिं दृष्ट्वा पृच्छति । किमर्थमिति । शिष्यबुद्धिपरीक्षार्थमन्यथासिद्धमपि तावत् प्रयोजनमाह । पश्चात्त्वनन्यथासिद्धं दर्शयिष्यति । नहीति । अनादिस्तत्र संज्ञा गृह्यते न त्विदानींतनीति भावः । नहीति । षष्ठीतत्पु-

ञ्समासस्य कर्मधारयस्य वा मा भूदिति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । नहि च्छायान्तो बाहुल्ये ऽतत्पुरुषो नञ्समासः कर्मधारयो वास्ति । उत्तरार्थमेव तर्हि सभाराजाऽमनुष्यपूर्वा अशालाचेति वक्ष्यति । तदतत्पुरुषस्य नञ्समासस्य कर्मधारयस्य वा मा भूदिति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । नहि सभान्तो ऽशालायामतत्पुरुषो नञ्समासः कर्मधारयो वास्ति । इदं तर्हि विभाषा सेनासुरेति वक्ष्यति तदतत्पुरुषस्य नञ्समासस्य कर्मधारयस्य वा मा भूदिति । तत्पुरुष इति किमर्थम् । दृढसेनो राजा । अनजिति किमर्थम् । असेना । अकर्मधारय इति किमर्थम् । परमसेना । उत्तमसेना ॥ परवल्लिङ्गं द्वन्द्वतत्पुरुषयोः ॥२६॥ किमर्थमिदमुच्यते ॥ द्वन्द्वोयमुभयपदार्थप्रधानः । तत्र कदा चित्पूर्वस्य यल्लिङ्गं तत्समासस्यापि स्यात्कदा चिदुत्तरपदस्य, इष्यते च परस्य यल्लिङ्गं तत्समासस्य यथा स्यादिति । तच्चान्तरेण यत्नं न सिध्यतीति । परवल्लिङ्गं द्वन्द्वतत्पुरुषयोरित्येवमर्थमिदमुच्यते । तत्पुरुषस्यापि कः प्रयोजयति । यः पूर्वपदार्थप्रधानः । एकदेशिसमासो-

---

रुषाद्विना तदादित्वासंप्रत्ययः । नहिच्छायान्त इति । पूर्वपदार्थधर्मो बाहुल्यं न च षष्ठीतत्पुरुषाद्विना बाहुल्यं गम्यते । नहि सभान्त इति । अशालेति वचनात् संघातवचनः सभाशब्दो ग्राह्यो न च संमूहिभिर्विना समूहोपपत्तिरिति षष्ठीतत्पुरुषस्यैव ग्रहणमिति भावः । इदं तर्हीति । अत्र तु प्रदेशे मन्दबुद्ध्यनुग्रहायाधिकारः कृतः । परवत् । द्वन्द्वापेक्षया किमिदं विध्यर्थमाहोस्विन्नियमार्थम् । तथा किं षष्ठीनिर्देशेन समासार्थस्य लिङ्गातिदेशः । अथ सप्तम्याश्रयेण पूर्वपदस्येति संशयानः पृच्छति । किमर्थमिति । द्वन्द्वोयमिति । षष्ठीनिर्देशो नियमस्येति भावः । तच्चावयवार्थव्यतिरिक्तः समुदायार्थो नास्तीत्युभयपदार्थप्रधान इत्यनेन दर्शितं भवति । तच्च पदाऽपेक्षितपरस्परौ विरुद्धलिङ्गाववयवार्थाविव समुदायार्थस्तदा पर्यायेण लिङ्गद्वयप्रसङ्गे नियमार्थमिदं संपद्यते । यद्येवं परस्यैव संबन्धि लिङ्गं

र्धपिप्पलीति । यो ह्युत्तरपदार्थप्रधानः । दैवकृतं तस्य परवल्लिङ्गम् । परवल्लिङ्गं द्वन्द्वतत्पुरुषयोरिति चेत्प्राप्तापन्नालंपूर्वगतिसमासेषु प्रतिषेधः * । परवल्लिङ्गं द्वन्द्वतत्पुरुषयोरिति चेत्प्राप्तापन्नालंपूर्वगतिसमासेषु प्रतिषेधो वक्तव्यः । प्राप्तो जीविकां प्राप्तजीविकः । आपन्नो जीविकामापन्नजीविकः । अलं पूर्वं । अलं जीविकायै अलंजीविकः । गतिसमास । निष्कौशाम्बिः निर्वाराणसिः । पूर्वपदस्य च* । पूर्वपदस्य च प्रतिषेधो वक्तव्यः । मयूरीकुक्कुटौ । यदि पुनर्यथोजातीयकं परस्य लिङ्गं तथाजातीयकं समासादन्यदतिदिश्यते । समासादन्यल्लिङ्गमिति चेदश्ववडवयोष्टाबलुग्वचनम् * । समासादन्यल्लिङ्गमिति चेदश्ववडवयोष्टापो लुग्वक्तव्यः । अश्ववडवौ । निपातनात्सिद्धम् * । नि-

क्रियते इति सादृश्याभावाद्वतिनिर्देशो नोपपद्यते । नैष दोषः । केवलाकेवलावस्थाभेदाश्रयेण भेदमाश्रित्य वतिनिर्देशः कृतः । तत्पुरुषापेक्षया विध्यर्थत्वं दर्शयति । तत्पुरुषस्यापीति । दैवकृतमिति । अयत्नसिद्धमित्यर्थः । पूर्वपदस्य चेति । सप्तमीनिर्देशाश्रयेण दोषोद्भावनम् । तत्र ह्ययमर्थो भवति । द्वन्द्वे तत्पुरुषे च यत्परं तद्वल्लिङ्गं भवति । तत्र कार्यिणोनुपादानात्परशब्दस्य संबन्धिशब्दत्वात्तदाक्षिप्तं पूर्वपदमेव कार्यभाक् प्राप्नोति । तत्र मयूरीकुक्कुटाविति पूर्वपदस्य पुंस्त्वातिदेशे स्त्रीप्रत्ययनिवृत्तिप्रसङ्गः कुक्कुटमयूर्यौ इत्यत्र स्त्रीप्रत्ययप्रसङ्गस्तथार्धपिप्पलीत्यादावपीति प्रतिषेध उच्यते । पूर्वपदप्रतिषेधे च कृते सामर्थ्याद् द्वन्द्वतत्पुरुषयोरेव कार्यित्वं संपद्यते । यदि पुनरिति । षष्ठीनिर्देशो व्यतिरिक्तसमुदायदर्शनं चाश्रीयते । व्यतिरिक्तसमुदायपक्षे हि मुख्यसादृश्योपपत्तिरिति भावः । समासादन्यदिति । समासार्थलिङ्गमुपचारात् समासशब्देनोच्यते । तेनोत्तरपदार्थलिङ्गसदृशं समासार्थस्य स्वलिङ्गबाधनाय लिङ्गान्तरमतिदिश्यते इत्युक्तं भवति । अश्ववडवाविति । परवल्लिङ्गे प्राप्ते पूर्ववदश्ववडवाविति पूर्वपदार्थलिङ्गसदृशं पुल्लिङ्गं समासार्थस्य विधीयते न तूत्तरपदार्थस्येति स्त्रीत्वस्यानिवर्तनाट्टापः श्रवणे प्राप्ते लुग्वक्तव्यः । निपातनादिति । टाब्निवृत्त्या रूपमेतदित्यर्थः । पूर्ववदश्ववडवाविति निपातनमाश्रयितुं न युज्यते वचनान्तरे पूर्वपदलिङ्गातिदेशाप्रसङ्गादश्ववडवानश्ववडवैरिति मत्वा पृच्छति । किं नि-

पातनात्सिद्धमेतत् । किं निपातनम् । अश्ववडवपूर्वाप-
रेति । उपसर्जनह्रस्वत्वं वा *। अथ वा उपसर्जनस्येति
ह्रस्वत्वं भविष्यति । इहापि तर्हि प्राप्नोति । कुक्कुटम-
यूर्यौ इति । अस्तु । परवल्लिङ्गमिति शब्दशब्दार्थौ *। प-
रवल्लिङ्गमिति शब्दशब्दार्थावतिदिश्येते । तत्रौपदेशिक-
स्य ह्रस्वत्वमातिदेशिकस्य श्रवणं भविष्यति । इदं तर्हि
दत्ता च कारीषगन्ध्यां च दत्ताकारीषगन्ध्ये । दत्ता च
गार्ग्यायणी च दत्तागार्ग्यायण्यौ । द्वौ ष्यङौ द्वौ ष्फौ
च प्राप्नुतः । तस्मान्नैतच्छक्यं वक्तुं शब्दशब्दार्थावति-
दिश्येते इति । ननु चोक्तं समासादन्यल्लिङ्गमिति चेद-
श्ववडवयोष्टाब्लुग्वचनमिति । परिहृतमेतत् । निपातना-
त्सिद्धमिति । अथ वा नैवं विज्ञायते । परस्यैव परव-
दिति । कथं तर्हि । परस्यैव परवदिति । यथा-
जातीयकं परस्य लिङ्गं तथाजातीयकं समासस्याति-

पातनमिति । अश्ववडवपूर्वापरेति । अश्ववडवापूर्वापरेति वक्तव्ये टापोनुच्चार-
णं निपातनमित्यश्ववडवयोर्द्वन्द्वे टाब्निवर्त्यते । उपसर्जनह्रस्वत्वमिति । अनेक-
मिति प्रथमानिर्दिष्टत्वात्समुदायार्थे ऽवयवार्थस्य गुणभावादुपसर्जनत्वमिति
भावः । इहापीति । ततश्च कुक्कुटमयूरी इति प्राप्नोति । शब्दशब्दार्थाविति ।
लिङ्गशब्देन लिङ्गाभिधायी प्रत्ययोर्थश्चात्र तन्त्रेणैकशेषेण वोच्यतइत्यर्थः । आति-
देशिकस्य श्रवणमिति । तस्यानुपसर्जनत्वात्तदन्तस्य चाप्रातिपदिकत्वाद् ह्र-
स्वाभावात् । द्वौ ष्यङाविति । तत्र यस्येति चेत्याकारलोपे कृते द्वौ यकारौ
श्रूयेयाताम् । हलो यमामिति विकल्पितो लोपः । यद्यपि यणो मय इति
द्विर्वचनेनात्र भाव्यं तथापि पक्षे यकारत्रयश्रवणप्रसङ्गः । पुंवद्भावेनेति । भ-
स्याढे तद्धितइत्यनेनेति भावः । द्वौ तिशब्दाविति । अत्र द्वभत्वान्नास्ति पुंव-
द्भावः । तस्मान्नैतदिति । उपसर्जनह्रस्वत्वं तु न भवत्यन्वर्थसंज्ञाविज्ञानादप्र-
धानस्योपसर्जनसंज्ञाविधानात्सकलपदार्थप्रधानत्वाच्च द्वन्द्वस्य । व्यतिरिक्तसमु-
दायरूपद्वन्द्वार्थाभ्युपगमे ऽपि अवयवानां कार्यसंबन्धात् फलतः प्राधान्यमेव ।
अथ वेति । नायं नियमः किं तु विधिरित्यर्थः । परस्यैवेति । एवशब्दप्रयोगेण
नियमं निषेधाय दर्शयति । न त्वेवार्थे वतिर्विहितः । यथा च नियमपक्षे व-

दिश्यते इति । अथ पूर्वपदस्य न प्रतिषिध्यते । प्राप्तादिषु कथम् । प्राप्तादिषु चैकदेशिग्रहणात्सिद्धम् *। द्वन्द्वैकदेशिन्योरिति वक्ष्यामि । तदेकदेशिग्रहणं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । एकदेशिसमासो नारभ्यते । कथमर्धपिप्पलीति । समानाधिकरणो भविष्यति । अर्धं च सा पिप्पली च अर्धपिप्पलीति । न सिध्यति । परत्वात्षष्ठीसमासः प्राप्नोति । अथ पुनरयमेकदेशिसमास आरभ्यमाणः षष्ठीसमासं बाधते । इष्यते च षष्ठीसमासोपि । तद्यथा । अपूपार्धं मया भक्षितं ग्रामार्धं मया लब्धमिति । एवं पिप्पल्यर्धमित्यपि भवितव्यम् । कथमर्धपिप्पलीति । समानाधिकरणो भविष्यति ॥ रात्राह्नाहाः पुंसि ॥२९॥ अनुवाकादयः पुंसि *। अनुवाकादयः पुंसि भाष्यन्तइति वक्तव्यम् । अनुवाकः । शंयुवाकः । रात्रा ॥ अपथं नपुंसकम् ॥३०॥ पु-

---

तिरुपपद्यते तथा पूर्वमेव प्रतिपादितम् । इह त्रीणि दर्शनानि । अवयवावपेक्षितपरस्परो द्वन्द्वार्थः न तु व्यतिरिक्तः समुदायोस्ति । अत्र दर्शने नियमार्थमिदम् । अवयवार्थव्यतिरिक्तो वा समुदायो द्वन्द्वार्थः स चावयवलिङ्गेनैव लिङ्गवानित्यत्रापि दर्शने पर्यायेण लिङ्गप्राप्तौ वचनं नियमार्थम् । यदा तु समुदायो द्वन्द्वार्थः स चालिङ्ग इति दर्शनं तदा विध्यर्थमिदम् । अथ पूर्वपदस्येति । अतः पूर्वपदस्येत्यर्थः । एतेन मयूरीकुक्कुटाविति परिहृतं षष्ठ्याश्रयेण दर्शनत्रये ऽपि । मध्यमे तु दर्शने आश्रयभेदाल्लिङ्गभेदाश्रयेण परवदिति सादृश्याश्रयो वतिः । एकदेशिसमासो नारभ्यतइति । पूर्वापराधरेति योगत्रयं नारभ्यते । परवल्लिङ्गं द्वन्द्वस्येत्येतावच्च क्रियते सूत्रमित्यर्थः । अर्धं च सा पिप्पली चेति । अवयवे समुदायोपचारात्सामानाधिकरण्यम् । तत्रोत्तरपदार्थस्य प्राधान्यात्तदीयमेव लिङ्गं तत्पुरुषस्यापि भवतीति नार्थस्तत्पुरुषग्रहणेनेत्यर्थः । परत्वादिति । अयमर्थः । न ते प्रयोजनादिष्टं मुख्यशब्दार्थलुम्पनमिति भेदाश्रयणमेव परं मुख्यं प्रधानं ततश्च षष्ठीसमास एव प्राप्नोति भिन्नविषयत्वात्तु शास्त्रापेक्षं परत्वमत्र न विवक्षितम् । समानाधिकरणो भविष्यतीति । एवमादिप्रयोगसिद्धिरेवोपचाराश्रयणस्य प्रयोजनम् । मुनिद्वयाच्च भाष्यकारः प्रमाणतरमधिकलक्ष्यदर्शित्वात् । रात्रा । अनुवाक इति । अनूच्यतइत्यनुवाकस्तत्र वि-

पुण्यसुदिनाभ्यामह्नो नपुंसकत्वं वक्तव्यम् । पुण्याहम् । सुदिनाहम् । पथः संख्याव्ययादेरिति वक्तव्यम् । द्विपथं त्रिपथं चतुष्पथम् उत्पथं विपथम् । द्विगुश्च । द्विगुश्च समासो नपुंसकलिङ्गो भवतीति वक्तव्यम् । पञ्चगवं दशगवम् । अकारान्तोत्तरपदो द्विगुः स्त्रियां भाष्यतइति वक्तव्यम् । पञ्चपूली दशपूली । वाबन्तः * । वा आबन्तः स्त्रियां भाष्यतइति वक्तव्यम् । पञ्चखट्वी पञ्चखट्वम् । दशखट्वी दशखट्वम् । अनो नलोपश्च वा च स्त्रियां भाष्यतइति वक्तव्यम् । पञ्चतक्षी पञ्चतक्षम् । पात्रादिभ्यः प्रतिषेधो वक्तव्यः । पञ्चपात्रं द्विपात्रम् ॥ अर्धर्चाः पुंसि च ॥३१॥ अर्धर्चादय इति वक्तव्यम् । अर्धर्चः

शिष्टं वाक्यमभिधेयमिति नपुंसकत्वे प्राप्ते वचनम् । अपथम् । पुण्याहमिति । राचाह्नाहाः पुंसीति प्राप्ते वचनम् । सुदिनाहमिति । सुदिनशब्दोऽत्र प्रशंसामात्रवाची तेन सुदिनाहशब्दयोर्युगपदविरुद्धः प्रयोगः । दृश्यते च प्रशंसार्थस्य प्रयोगः । सुदिनासु सभासु कार्यमेतत् प्रविचिन्वीत विशेषतः स्वयं चेति । चतुष्पथमिति । षष्ठीतत्पुरुषः समाहारद्विगौ तु द्विगुश्चेति सिद्धमेव नपुंसकत्वम् । उत्पथमिति । कुगतिप्रादय इति तत्पुरुषः अव्ययादित्वादपथशब्दस्य नपुंसकत्वे सिद्धे किमूचेयेति चेत् पूर्वकालत्वात् सूत्रस्य नायं दोषः । द्विगुश्च समास इति । स नपुंसकमित्यस्यानन्तरं प्रक्रान्तो द्वन्द्व एव स इत्यनेन परामृश्यते इति द्विगोरप्राप्तं नपुंसकत्वमिति वचनम् । यथा सामन्त्रितमित्यत्र संबोधनप्रथमैव परामृश्यते । समाहारद्विगोश्चेह ग्रहणं न तु तद्धितार्थद्विगोः । पञ्चगवमिति । यदा पञ्च गावः समाहृता इत्यत्रार्थे द्विगुस्तदोत्तरपदार्थस्य प्राधान्यात्तदीयं लिङ्गं प्राप्नोति । यदा तु समूहोभिधेयस्तदा तस्य वनं सेना संघ इत्यादि वदनियतलिङ्गत्वं प्राप्तमिति वचनम् । पञ्चखट्वीति । टाप उपसर्जनह्रस्वत्वे कृते द्विगोरिति ङीप् । यदा तु समूहोभिधेयस्तदोपसर्जनह्रस्वत्वं सिध्यति न तु समाह्रियमाणेभिधेये इति तत्रैव सूत्रे उक्तम् । पञ्चखट्वमित्यत्र त्वसत्युपसर्जनत्वे नपुंसकह्रस्वत्वं सिध्यति । उपसर्जनत्वे तु परत्वात्तदाश्रयं ह्रस्वत्वम् । अनो नलोपश्चेति । चशब्देन वा स्त्रियां भाष्यत इति समुच्चीयते नलोपस्तु नित्यमेव क्रियते । उत्तरपदत्वे चापदादिविधाविति प्रत्ययलक्षणनिषेधात्पदत्वाभावान्नलोपो न प्राप्नोतीति वचनम् । पात्रादिभ्य इति । तादर्थ्ये चतुर्थीयम् । आकृतिगणश्च पात्रादिः । अर्धर्चा । कार्षापणादिसंग्रहायाह ।

अर्धचम्। कार्षापणं कार्षापणः। गोमयं गोमयः। सरकं सरकः। तर्त्तर्हि वक्तव्यम्। न वक्तव्यम्। बहुवचननिर्देशात्सिद्धम्। बहुवचननिर्देशादाद्यर्थो गम्यते ॥ इदमो ऽन्वादेशे ऽशनुदात्तस्तृतीयादौ ॥३२॥ अन्वादेशे समानाधिकरणग्रहणम् *। अन्वादेशे समानाधिकरणग्रहणं कर्तव्यम्। किं प्रयोजनम्। देवदत्तं भोजय इमं चेत्यप्रसङ्गार्थम् *। इह मा भूत्। देवदत्तं भोजय इमं च यज्ञदत्तं भोजयेति। अन्वादेशश्च कथितानुकथितमात्रम् *। अन्वादेशश्च कथितानुकथितमात्रं द्रष्टव्यम्। तद्द्वेष्यं विजानीयादिदमाकथितमिदमैव यदानुकथ्यतइति। तदाचार्यः सुहृद्भूत्वान्वाचष्टे अन्वादेशश्च कथितानुकथितमात्रमिति। अथ किमर्थमशादेशः क्रियते। न तृतीयादिष्वित्येवोच्येत। तत्र द्वितीयायां टायामोसि च एनेन भवितव्यमन्याः सर्वा हलादयो विभक्तयः। तत्र इद्रूपलोपे कृते केवलमिदमोनुदात्तत्वं वक्तव्यम्। अत उत्तरं पठति। अशादेशवचनं साकच्कार्थम् *। अशादेशवचनं साकच्कार्थं क्रियते साकच्कस्यायमादेशो यथा स्यात्। इमकाभ्यां रात्रिरधीता अथो आभ्यामहरप्यधीतमिति। अथ किमर्थं शित्करणम्। शित्करणं सर्वादेशार्थम् *। शित्करणं क्रियते सर्वादेशार्थं, शित्सर्वस्येति सर्वादेशो यथा स्यात्। इमकाभ्यां

अर्धर्चादय इति वक्तव्यमिति। बहुवचननिर्देशात्सिद्धमिति। साहचर्यादर्धर्चशब्देनान्येषामभिधानात्। इदमो। पश्चात्कथनमात्रमन्वादेशः प्रसिद्ध इति व्यधिकरणप्रसङ्गनिवारणायाह। अन्वादेश इति। इमं चेति। एनादेशः प्राप्तो निवार्यते। अन्वादेशश्चेति। प्रत्यासत्त्येदमैव कथितं यदा नु कथ्यते तेनैव तदान्वादेशो भवतीति भ्रान्तिनिवारणाय वार्तिकम्। तच्च समानाधिकरणग्रहणाच्छब्दान्तरेणेदमा वा कथितम्। यदा नु कथ्यते तदान्वादेशो भवति। द्वेष्यमिति। विपरीतत्वादनभिमतमेवेत्यर्थः। साकच्कार्थमिति। साकच्कस्येद्रूपलो-

छात्राभ्यां रात्रिरधीता अथो आभ्यामहरप्यधीतमिति । अक्रियमाणे हि शित्करणे ऽलोन्त्यस्य विधयो भवन्तीत्यन्त्यस्य प्रसज्येत । न वान्त्यविकारवचनानर्थक्यात् *। न वा वक्तव्यम् । किं कारणम् । अन्त्यस्य विकारवचनानर्थक्यात् । अकारस्याकारवचने प्रयोजनं नास्तीति कृत्वान्तरेणापि शकारं सर्वादेशो भविष्यति । अर्थवत्त्वादेशप्रतिषेधार्थम् *। अर्थवत्त्वकारस्याकारवचनम् । कोर्थः । आदेशप्रतिषेधार्थम् । ये ऽन्ये अकारस्यादेशाः प्राप्नुवन्ति तद्बाधनार्थम् । तद्यथा । मो राजि समः क्वाविति मकारस्य मकारवचने प्रयोजनं नास्ती कृत्वा अनुस्वारादयो बाध्यन्ते । तस्माच्छित्करणम् *। तस्माच्छकारः कर्तव्यः । न कर्तव्यः । प्रश्लिष्टनिर्देशोयम् । अ अ इति । अनेकाल् शित्सर्वस्येति सर्वादेशो भविष्यति । अथ वा विचित्रास्तद्धितवृत्तयः । नान्वादेशेकजुत्पद्यते ॥ एतदस्त्रतसोस्त्रतसौ चानुदात्तौ ॥३३॥ किमर्थं त्रतसोरनुदात्तत्वमुच्यते । उदात्तौ मा भूतामिति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । लित्स्वरे निघाते एतदनुदात्तत्वेन सि-

पो नास्त्यक इत्यधिकारात् । नापि चेद्रूपलोपेनाभ्यामित्यादि सिध्यति । अन्त्यस्येति । त्यदादित्वादकारस्येत्यर्थः । अ अ इति । समुदायाद्विभक्तिरर्थवत्त्वाद्भवति । ततो ऽकारस्यापदान्तत्वादतो गुणइति पररूपं क्रियते । तत्रादेशप्रवृत्तिकाले समुदायः अ अ इति प्रवर्तते । तत्रानेकाल्त्वात्सर्वादेशे प्रवृत्ते पररूपं प्रवर्तते । अथ वेति । आदेशस्यैव प्रत्याख्यानं क्रियते अनुदात्तत्वमात्रमेव विधेयमित्यर्थः । नान्वादेश इति । महाविभाषाधिकाराद्व्यवस्थितविभाषाविज्ञानात् । किञ्चाकचि कृतेनेन चाशादेशे कृते ऽज्ञाताद्यर्थगतिः प्रकरणाद्यधीना तद्वरमनुत्पत्तिरेवाकचोस्तु । एवं ह्यादेशो न विधातव्यो भवति । एतदः । अचात इत्यत्र त्रल्तसिलोः कृतयोः प्रकृतेर्लित्स्वरे कृते शेषनिघातेन प्रत्ययानुदात्तत्वे सत्यशनुदात्तः करिष्यते तत्रैतदस्त्रतसोरित्येतावत् सूत्रं कर्तव्यमिति प्रश्नः । किमर्थमिति । उदा-

द्धम् । इदमिह संप्रधार्यमनुदात्तत्वं क्रियतां लित्स्वर इति । किमत्र कर्तव्यम् । परत्वाल्लित्स्वरः । नित्यमनुदात्तत्वम् । कृतेपि लित्स्वरे प्राप्नोत्यकृतेपि । तत्र नित्यत्वादनुदात्तत्वे कृते लिति पूर्वं उदात्तभावी नास्तीति कृत्वा यथाप्राप्तः प्रत्ययस्वरः प्रसज्येत । तद्यथा । गोष्पदप्रं वृष्टो देवः । ऊलोपे कृते पूर्वं उदात्तभावी नास्तीति कृत्वा यथाप्राप्तः प्रत्ययस्वरो भवति । तस्मात्त्रतसोरनुदात्तत्वं वक्तव्यम् ॥ द्वितीयाटौस्स्वेनः ॥३४॥ कस्यायमेनो विधीयते । एतदः प्राप्नोति । इदमोपि त्विष्यते । तदिदमो ग्रहणं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । प्रकृतमनुवर्तते । क्व प्रकृतम् । इदमो ऽन्वादेशेशनुदात्तस्तृतीयादाविति । यदि तदनुवर्तते । एतदस्त्रतसोस्त्रतसौ चानुदात्ताविदमश्चेतीदमोपि प्राप्नोति । नैष दोषः । संबन्धमनुवर्तिष्यते । इदमो ऽन्वादेशेशनुदात्तस्तृतीयादौ एतदस्त्रतसोस्त्रतसौ चानुदात्तौ । इदमो ऽन्वादेशे ऽशनुदात्तस्तृतीयादावश् भवति । ततः द्वितीयाटौस्स्वेनः । इदमः एतदश्च । तृतीयादाविति निवृत्तम् । अथ वा मण्डूकगतयो ऽधिकाराः । तद्यथा मण्डूका उत्प्लुत्योत्प्लुत्य गच्छन्ति तद्वदधि-

त्ताविति । प्रत्ययस्वरेण । नित्यमिति । लित्स्वरस्त्वनुदात्तत्वे कृते न प्रवर्तते । अनुदात्तविधानसामर्थ्यात् । एतच्चोत्सर्गापवादभावमनपेक्ष्योक्तम् । लिति पूर्व इति । औपश्लेषिकाधिकरणविवक्षायां सप्तमी । उपपदविभक्तेः कारकविभक्तिर्बलीयसीति दिग्योगलक्षणपञ्चम्यभावः । प्रत्ययस्वरः प्रसज्येतेति । अपवादाप्रवृत्तावुत्सर्गस्यावश्यं प्रवर्तनात् । गोष्पदप्रमिति । वर्षप्रमाण ऊलोपश्चास्यान्यतरस्यामित्यूलोपणमुलौ सह विधीयेते ततो लित्स्वराभावात् प्रत्ययाद्युदात्तत्वे सति कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेणान्तोदात्तं पदं भवति । द्वितीया । उभयोरादेशस्येष्टत्वादेतद एवानन्तर्यात्तत्प्रसङ्गात् पृच्छति । कस्येति । न कर्तव्यमित्युत्तरम् । इदमोपीति । इदंशब्दाच्च त्रलोहप्रत्ययेन बाधितस्यादेशविधानमेव सत्तानुमानं स्यात् । मण्डूकगतय इति । इह केवलस्यादेशस्योपादा-

कारा: । अथ वा एकयोगः करिष्यते। इदमोऽन्वादेशेश-नुदात्तस्तृतीयादावेतदस्त्रतसोस्त्रतसौ चानुदात्तौ । ततः द्वितीयाटौस्स्वेनः इदम एतदश्च । तृतीयादाविति निवृत्तम् । अथ वोभयं निवृत्तं तदपेक्षिष्यामहे । एनदिति नपुंसकैकवचने *। एनदिति नपुंसकैकवचने वक्तव्यम् । इदं कुण्डमानय प्रक्षालयैनत् परिवर्तयैनत्। यद्येनत्क्रियते एनो न वक्तव्यः । का रूपसिद्धिः।अथो एनम् अथो एने अथो एनानीति । त्यदाद्यत्वेन सिद्धम् । यद्येवमेनश्रितको न सिध्यति। एनच्छ्रितक इति प्राप्नोति। यथालक्षणमप्रयुक्ते। द्वितीयाटौ॥ आर्धधातुके ॥३५॥ जग्ध्यादिष्वार्धधातुका-श्रयत्वात्सति तस्मिन्विधानम् *। जग्ध्यादिष्वार्धधातुका-श्रयत्वात्सति तस्मिन्नार्धधातुके जग्ध्यादिभिर्भवितव्यम् । किमतो यत्सति भवितव्यम्। तत्रोत्सर्गलक्षणप्रतिषेधः *। तत्रोत्सर्गलक्षणं कार्यं प्राप्नोति तस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । भव्यं प्रवेयम् आख्येयम् । यत्यवस्थिते ऽनिष्टे प्रत्यय आदेशः स्याद् यतः श्रवणं प्रसज्येत । नैष दोषः । सामान्याश्रयत्वाद्विशेषस्यानाश्रयः *। सामान्ये ह्याश्री-

---

नादवश्याच्चेप्य: स्थानी न तु पूर्वञ्च । साक्षात् स्थानिनोर्निर्देशादिति भावः । अथवैकयोग इति। एकं ग्रहणकवाक्यमित्यर्थः । तदपेक्षिष्यामहइति । लौकिकोधिकारो ऽपेक्षालक्षण आश्रीयते न तु शास्त्रीयः । अपेक्षा च लक्ष्यवशात्समुदायविषयैवेति भावः । एनदिति । यद्येनादेशः क्रियते तदातोमित्यम्भावे सत्येनमिति प्राप्नोति एनदिति चेष्यते इति वार्तिकारम्भः । एनच्छ्रितक इति प्राप्नोतीति। अन्तरङ्गानपि विधीन् बहिरङ्गो लुग् बाधतइति त्यदाद्यत्वमकृत्वा लुक् क्रियते । लुकि च कृते प्रत्ययलक्षणनिषेधात्त्यदाद्यत्वाभाव इति भावः । यथालक्षणमिति । यस्य प्रयोगो नोपलभ्यते तल्लक्षणानुसारेण संस्कर्तव्यम् । तत्र यदा न लुमताङ्गस्येत्यत्राङ्गाधिकारो निर्दिश्यते तदा प्रत्ययलक्षणेनैनच्छ्रितक इति भाव्यम् । अथानङ्गाधिकारविहितमपि अङ्गकार्यं निषिध्यते तदादेशाभावादेतच्छ्रितक इति भाव्यमित्याहुः । आर्ध । जग्ध्यादिष्विति। व्यक्तौ पदार्थे परसप्तम्यां सत्यां परस्मिन् व्यवस्थिते आर्धधातुके आदेशेन

यमाणे विशेषोनाश्रितो भवति तत्रार्धधातुकसामान्ये जग्ध्यादिषु यो यतः प्रत्ययः प्राप्नोति स ततो भविष्यति । सामान्याश्रयत्वाद्विशेषस्यानाश्रय इति चेदुवर्णाकारान्तेभ्यो ण्यद्विधिप्रसङ्गः *। सामान्याश्रयत्वाद्विशेषस्यानाश्रय इति चेदुवर्णाकारान्तेभ्यो ण्यत्प्राप्नोति । लव्यं पव्यमिति। आर्धधातुकसामान्ये गुणे कृतेपि प्रत्ययसामान्ये च वान्तादेशे कृते हलन्तादिति ण्यत्प्राप्नोति । इह च दित्स्यं धित्स्य,मार्धधातुकसामान्ये अकारलोपे कृते हलन्तादिति ण्यत्प्राप्नोति । पौर्वापर्याभावाच्च सामान्येनानुपपत्तिः *। पौर्वापर्याभावाच्च सामान्येन जग्ध्यादीनामनुपपत्तिः । न हि सामान्येन पौर्वापर्यमस्ति । सिद्धं तु सार्वधातुके प्रतिषेधात् *। सिद्धमेतत् । कथम् । अविशेषेण जग्ध्यादीनुक्त्वा सार्वधातुके नेति प्रतिषेधं वक्ष्यामि । सिध्यति । सूत्रं तर्हि भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तं जग्ध्यादिष्वार्धधातुकाश्रयत्वात्सति तस्मिन्विधानमिति । परिहृतमेतत् । सामान्याश्रयत्वाद्विशेषस्यानाश्रय इति । ननु चोक्तं सामान्याश्रयत्वाद्विशेषस्यानाश्रय इति चेदुवर्णाकारान्तेभ्यो ण्यद्विधिप्रसङ्ग इति । नैष दोषः । वक्ष्यति तत्राज्ग्रहणस्य प्रयोजनमजन्तभूतपूर्वमात्रादपि

भाव्यम् । तत्र विशिष्टार्धधातुकाश्रयेषु जग्ध्यादिषु यद्यपि दोषाभावस्तथापि भूयीस्त्वाज्जु दोषः । तत्रेति । उत्सर्गशब्देन स्थानी विवक्षित आदेशेनापवादेन बाध्यमानत्वात् । सामान्याश्रयत्वादिति । आकृतिपदार्थाश्रयेणोत्तरम् । जातिपक्षस्य दोषवत्तां प्रतिपादयितुमाह । उवर्णाकारान्तेभ्य इति । इदानीमाकृतिपक्षाश्रयस्यासंभवमाह । पौर्वापर्याभावाच्चेति । सामान्यस्य व्यापकत्वान्नित्यत्वाच्च देशकालकृतं पौर्वापर्यं नास्ति । सप्तम्या चेह परत्वं प्रतिपादितम् । तस्माद्व्यक्तिपक्षः परत्वोपपत्तयआश्रयणीयः । तत्र च भव्याद्यसिद्धिः । वक्ष्यति

यथा स्यादिति । यदप्युच्यते। पौर्वापर्याभावाच्च सामान्येनानुपपत्तिरिति । अर्थसिद्धिरेवैषा यत्सामान्येन पौर्वापर्यं नास्तीति। असति पौर्वापर्ये विषयसप्तमी विज्ञास्यते आर्धधातुके विषयइति । तत्रार्धधातुके विषये जग्ध्यादिषु यो यतः प्राप्नोति स ततो भविष्यति। अथ वा आर्धधातुकास्विति वक्ष्यामि । कासु । आर्धधातुकासु । उक्तिषु युक्तिषु रूढिषु प्रतीतिषु श्रुतिषु संज्ञासु। आर्धधातुके॥ अदो जग्धिर्ल्यप्ति किति ॥३६॥ ल्यब्ग्रहणं किमर्थम्। न ति कितीत्येव सिद्धम्। ल्यपि कृते न प्राप्नोति । इदमिह संप्रधार्यं ल्यप् क्रियतामादेश इति । किमत्र कर्तव्यम् । परत्वाल्ल्यप् । अन्तरङ्ग आदेशः । एवं तर्हि सिद्धे सति यल्ल्यब्ग्रहणं करोति तज् ज्ञापयत्याचार्यः । अन्तरङ्गानपि विधीन्बहिरङ्गो ल्यब् बाधतइति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । ल्यबादेशउपदेशिवद्वचनमनादिष्टार्थं बहिरङ्गलक्षणत्वादिति वक्ष्यति तन्न वक्तव्यं

तन्नेति । हलन्ताद् ण्यतो विधानादज्ग्रहणमन्तरेणाप्यजन्तादेव यति सिद्धेज्ग्रहणं भूतपूर्वस्याप्यजन्तस्य परिग्रहार्थमित्यर्थः । अर्थसिद्धिरिति । एषैव प्रयोजनसंपत्तिरित्यर्थः। विषये इति । बुद्धिस्थइत्यर्थः । अभिव्यङ्ग्यते तत्रार्धधातुकत्वमित्येवं बुद्ध्या निरूपित इति भावः। अथ वेति । व्यक्तिपक्षाश्रयणेपि न दोष इत्युक्तं भवति। नित्यानां भव्यादीनां शब्दानामनेन साधुत्वमात्रं प्रतिपाद्यते। तत्रार्धधातुकं विद्यते यासु ता भव्यादय आर्धधातुकावयवाः शब्दसंहतय आर्धधातुकशब्देनार्श आदित्वादच्प्रत्ययान्तेनोच्यन्ते । उक्तिष्विति। उच्यन्ते उच्चार्यन्तइत्युक्तयस्ता एव शब्दसंहतयः । अन्ये तु उच समवायइत्यस्योक्तिन्युक्तिशब्दः संहतिपर्याय इत्याहुः । समवायो हि संहतिः । युक्तिष्विति। अर्थेन संबद्धास्वित्यर्थः। रूढिष्विति। परमार्थतो नित्यास्वित्यर्थः। प्रतीतिष्विति। अनेन नित्यत्वेपि व्यवहारानित्यत्वं प्रतिपाद्यते। तदेव दर्शयति। श्रुतिष्विति। एवंभूतानामेव व्यवहारे श्रूयमाणत्वादित्यर्थः। संज्ञास्विति। बालव्युत्पत्तये प्रकृत्यादिविभागेन संज्ञायमानास्वित्यर्थः । ततश्च यस्य च भावेनेति सप्तमी। आर्धधातुकासु संहतिषु व्युत्पाद्यमानासु अस्त्यादीनां भ्वादय आदे-

भवति । जग्धिविधिर्ल्यपि यत्तदकस्मात्सिद्धमदस्ति कितीति विधानात् ॥ हिप्रभृतींस्तु सदा बहिरङ्गो ल्यबभरतीति कृतं तदु विद्धि ॥१॥ एष एवार्थः । जग्धौ सिद्धे ऽन्तरङ्गत्वात्ति कितीति ल्यबुच्यते । ज्ञापयत्यन्तरङ्गाणां ल्यपा भवति बाधनमिति ॥ लुङ्सनोर्घसॢ ॥३७॥ घसॢभावे ऽच्युपसंख्यानम् * । घसॢभावे ऽच्युपसंख्यानं कर्तव्यम् । प्रात्तीति प्रघसः ॥ हनो वध लिङि ॥४२॥ लुङि च ॥४३॥ किमयमदन्त आहोस्विद्व्यञ्जनान्तः । किं चातः यदि व्यञ्जनान्तः । वधौ व्यञ्जनान्त उक्तम् * । किमुक्तम् । वध्यादेशे वृत्तितत्त्वप्रतिषेध इड्विधिश्चेति । अथादन्तः । न दोषो भवति । यथा न दोषस्तथास्तु । हनो ॥ इणो गा लुङि ॥४५॥ इण्वदिकः * । इण्वदिक इति वक्तव्यम् । इहापि यथा स्यात् । अध्यगात् । अध्यगाताम् । अध्यगुः ॥ णौ गमिरबोधने ॥४६॥ इण्वदिक इत्येव । अधिगमयति । अधिगमयतः । अधिगमयन्ति ॥ सनि च ॥४७॥ इण्वदिक इत्येव । अधिजिगमिषति । अधिजिगमिषतः । अधिजिगमि-

षा इत्युक्तं भवति । अदो जग्धि । अन्तरङ्ग आदेश इति । तकारादिप्रत्ययमात्रापेक्षत्वात् । ल्यबादेशस्तु पूर्वपदापेक्षसमासाश्रयत्वाद् बहिरङ्गः । अनादिष्टार्थमिति । प्रधाय प्रस्थायेत्यादौ हित्वादिष्वकृतेष्वेव ल्यब् यथा स्यादित्यर्थः । कथं न प्राप्नोतीत्याह । बहिरङ्गलक्षणत्वादिति । अयमेवार्थो व्याघ्रभूतिनाप्युक्त इत्याह । जग्धिविधिरिति । अकस्मादिति । निष्प्रयोजनमित्यर्थः । सिद्धमद इति । जग्धिविधानं सिद्धमित्यर्थः । ज्ञापनार्थं ल्यपि जग्धिविधानमित्याह । हिप्रभृतीनिति । ल्यब्भरतीति । ल्यबादेशो हरत्यपनयति बाधत इत्यर्थः । तदु इति । उशब्दो निपातो ऽवधारणार्थः । तद्विद्धयेवेत्यर्थः । हनो वध । किमयमिति । किं कार्यार्थो ऽकारो ऽथोच्चारणार्थ इति प्रश्नः । वृद्धितत्त्वप्रतिषेध इति । अवधीदित्यत्रातो हलादेर्लघोरिति हलन्तलक्षणा वृद्धिः प्राप्नोति वधक इति ण्वुलि वधादेशे औपसंख्यानिके कृते अत उपधाया इति वृद्धिः प्राप्नोति सा जनिवध्योश्चेति प्रतिषिध्यते । स्थानिवद्भावात्तु तत्त्वं प्राप्तम् । इड्विधिश्चेति । अवधीदित्यादावेकाच्त्वादिट्प्रतिषेधः प्राप्नोतीतीड्विधेयः । अदन्तत्वे त्वल्लोप-

षन्ति । सनि च ॥ गाङ् लिटि ॥४९॥ ङित्करणं किमर्थम् । गाङ्यनुबन्धकरणं विशेषणार्थम् *। गाङ्यनुबन्धकरणं क्रियते । विशेषणार्थम् । क्व विशेषणार्थेनार्थः । गाङ्कुटादिभ्योऽञ्णिन्ङिदिति । गाकुटादिभ्य इति ह्युच्यमाने इणादेशस्यापि प्रसज्येत । ज्ञापकं वा सानुबन्धकस्यादेशवचन इत्कार्याभावस्य *। अथ वैतज्ज्ञापयत्याचार्यः सानुबन्धकस्यादेशइत्कार्यं न भवतीति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । प्रयोजनं चक्षिङः ख्याञ् *। ङित इत्यात्मनेपदं न भवति । लटः शतृशानचौ *। प्रयोजनम् । पचमानो यजमान इति टित इत्येत्वं न भवति । युवोरनाकौ *। युवोरनाकौ च प्रयोजनम् । नन्दनः कारकः नन्दना कारिकेति । उगिल्लक्षणौ ङीम्नुमौ न भवतः । मेश्चानानुबन्धकस्याम्वचनम् *। मेश्चानानुबन्धकस्याम्वक्त-

स्य स्थानिवत्त्वाद्वृद्धितत्त्वादेरभावः । तत्त्वं त्वलोन्त्यस्य क्रियते । तत्राकारो लुप्तत्वात् स्थानी न भवति धकारोपि षञ्लोपस्य स्थानिवत्त्वादन्त्यो न भवतीति तत्त्वाभावः । उपदेशेनेकाच्त्वाच्च प्रतिषेधाभावादिट्सिद्धिः । गाङ् लिटि । स्थानिवद्भावात्सिद्धमात्मनेपदं मत्वाह । ङित्करणमिति । इणादेशस्यापीति । ततश्चागासातां ग्रामौ देवदत्तेनेत्यादौ ङित्वादीत्वप्रसङ्गः । गाङ्कुटादिभ्य इति तूच्यमानेस्यैव ग्रहणं भवति न तु गाङ् गतावित्यस्य एतद् ङकारस्यात्मनेपदविधौ चरितार्थत्वादादेशिनानन्यार्थङकारेण तुल्यताभावात् । ज्ञापकं वेति । सानुबन्धाद्यत्र षष्ठ्युच्चार्यते तत्राकृतायामेवेत्संज्ञायामादेशः प्रवर्तते । कृतायां वेत्संज्ञायां तन्निबन्धनानि कार्याणि न प्रवर्तन्तइति ज्ञापनार्थं ङकारोच्चारणमित्यर्थः । शतृशानचाविति । सूत्रे सहनिर्दिष्टत्वादत्रापि सहोपादानम् । शानजेव त्वात्मनेपदत्वात् प्रयोजनम् । युवोरनाकाविति । भुजुरुयंयूर्णायुप्रभृतिष्वादेशनिवारणायानुनासिकोकारानुबन्धौ युवू सूत्रे निर्दिष्टौ । तत्रादेशप्रवृत्तावेतस्माज्ज्ञापकादुगित्कार्याप्रवृत्तिरिति ङीम्नुमोरभावः । ज्ञापकस्यातिव्याप्तिं दृष्ट्वाह । मेश्चेति । तस्थस्थमिपामित्यत्र मिब्ग्रहणमपनीय मिग्रहणं कर्तव्यमित्यर्थः । तेन सानुबन्धः स्थानी न भवतीति पित्कार्यं प्रवर्तते । अ चिनवमिति । पित्वात् ङित्वाभावाद् गुणो भवति । मा हि स्म चिनवमिति चानु-

व्यः । अचिनवम् । असुनवम् । अकरवम् । अत्यल्पमिदमुच्यते मेरिति । तिप्सिम्मिपामिति वक्तव्यम् । इहापि यथा स्यात् । वेद वेत्थ । अस्य ज्ञापकस्य सन्ति दोषाः सन्ति प्रयोजनानि । दोषाः समाः भूयांसो वा । तस्मान्नार्थो ज्ञापकेन । कथं यानि प्रयोजनानि । नैतानि सन्ति । इह तावच्चक्षिङः ख्याञिति ञित्करणसामर्थ्याद्विभाषात्मनेपदं भविष्यति । लटः शतृशानचाविति । वक्ष्यत्येतत् । प्रकृतानामात्मनेपदानां टेरेत्वं भवतीति । युवोरनाकाविति । वक्ष्यत्येतत् । सिद्धं तु युवोरनुनासिकत्वादिति । गाङ् ॥ चक्षिङः ख्याञ् ॥५४॥ किमयं कशादिराहोस्वित्ख्यादिः । चक्षिङः कशाञ्ख्याञौ* । चक्षिङः कशाञ् ख्याञ् इति कशादिः ख्यादिश्च । खशादिर्वा* । अथ वा खशादिर्भविष्यति । केनेदानीं कशादिर्भवति । चर्त्वेन । अथ ख्यादिः कथम् । असिद्धे शस्य यवचनं विभाषा * । असिद्धे शस्य विभाषा यत्वं वक्तव्यम् । किं प्रयोजनम् । प्रयोजनं सौप्रख्ये वुञ्विधिः * ।

दात्तत्वम् । वार्तिककारस्याव्याप्तिमुद्भावयन्नाह । अत्यल्पमिति । णलादिविधौ तु तिप्सिपोः सानुबन्धकयोरनुपादानान्नास्ति दोष इति चिन्त्यमेतत् । भूयांसो वेति । दोषबहुत्वारोपेण निन्दामाह । तस्मादिति । विशेषणार्थं तु ञित्करणं स्थितम् । विभाषात्मनेपदमिति । कर्त्रभिप्राये क्रियाफले आत्मनेपदं नान्यत्रेत्यर्थः । प्रकृतानामिति । तिप्तस्झीत्यत्र यान्यात्मनेपदान्युपात्तानि तेषामित्यर्थः । सिद्धं त्विति । अनुनासिकयोरेवादेशौ नान्ययोरित्यर्थः । ततश्च स्थानिनोरेवोगित्त्वं नास्तीति कुतस्तदादेशयोरुगित्कार्यप्रसङ्गः । चक्षिङः । लक्ष्ये रूपद्वयदर्शनादेकतराश्रयणे इतरासिद्धिप्रसङ्गात् पृच्छति । किमयमिति । असिद्ध इति । पूर्वत्रासिद्धमित्यधिकारे णत्वविधानानन्तरं शस्य यत्वं विभाषा वक्तव्यम् । तत्र यत्वस्य पूर्वत्रासिद्धत्वात्तन्निमित्तं कार्यं न प्रवर्तते शकारनिमित्तं च प्रवर्तते । चर्त्वे तु कर्तव्ये यत्वं सिद्धमिति खस्य चर्त्वाभावादाख्यातेत्यादि सिध्यति । सौप्रख्ये वुञ्विधिरिति । अकारप्रश्लेषात्सौप्रख्यशब्दे वुञ्विधिर्न भवतीत्यर्थः । सुप्रचष्ट इति सुप्रख्यः । आतश्चोपसर्ग इति कः । यत्व-

सौप्रख्य इति योपधलक्षणो वुञ्विधिर्न भवति । सौप्रख्यीयइति वृद्धाच्छ इति छो भवति । निष्ठानत्वमाख्याते । आख्यात इति निष्ठानत्वं न भवति । रुविधिः पुंख्याने । पुंख्यानमिति रुविधिर्न भवति । णत्वं पर्याख्याने । पर्याख्यानमिति णत्वं न भवति । सस्थानत्वं नमः ख्यात्रे । नमःख्यात्रइति सस्थानत्वं न भवति । वर्जने प्रतिषेधः । वर्जने प्रतिषेधो वक्तव्यः । अवसंचक्ष्याः । परिसंचक्ष्याः । असनयोश्च । असनयोश्च प्रतिषेधो वक्तव्यः । नृचक्षा रक्षः विचक्षण इति । बहुलं तणि । बहुलं तणीति वक्तव्यम् । किमिदं तणीति । संज्ञाछन्दसोर्ग्रहणम् । किं प्रयोजनम् । अन्नवधकगात्रविचक्षणाजिराद्यर्थम् । अन्न । अन्नम् । वधक । वधकम् । गात्र । गात्रं पश्य । विचक्षण । विचक्षणः । अजिर । अजिरे तिष्ठति । चक्षि ॥ अजेर्व्यघञपोः ॥५६॥ घञपोः प्रतिषेधे क्यप उपसंख्यानम्* । घञपोः प्रतिषेधे क्यप उपसंख्यानं कर्तव्यम् । इहापि यथा स्यात् । समजनं समज्येति ।

ख्यासिद्धत्वात् सुप्रख्यस्य भाव इति योपधलक्षणवुञभावात् ष्यञ् भवतीति । तथा सुप्रख्येन निर्वृत्तो देशस्सौप्रख्यस्तत्र भवः सौप्रख्यीय इति धन्वयोपधाद्वुञिति वुञभावे वृद्धाच्छो भवति । निष्ठानत्वमिति । न ध्याख्येति तु प्रतिषेधः ख्याप्रकथनइत्यस्यैव प्रतिपदोक्तत्वात् । अस्य तु शस्य यत्वेन लाक्षणिकत्वादिति मन्यते । पुंख्यानमिति । पुमःखय्यम्पर इति रुत्वं न भवति यत्वस्यासिद्धत्वादम्परत्वाभावात् । णत्वमिति । ख्याप्रकथनइत्यस्मादपि परस्य लुब्योगाप्रख्यानादिति निपातनाण्णत्वाभावः । सस्थानत्वमिति । जिह्वामूलीयस्येयं पूर्वाचार्यसंज्ञा । शर्परे विसर्जनीय इत्येतन्न भवति । नृचक्षारक्ष इति प्रयोगश्छान्दसः । भाषायां तु नृचक्षो रक्ष इति । विचक्षण इति । अनुदात्तेतश्च हलादेरिति युच् । बहुलमिति । सर्वप्रकरणापेक्षमेतदुच्यते । अन्नशब्दे जग्ध्यभावः । वधकमिति । ण्वुलि वधादेशः । गात्रमिति । इण औणादिके ष्ट्रनि गादेशः । विचक्षणे ख्याञभावः । अजिरे वीभावाभावः । अजिरशिशिरेति निपातनमनपेक्ष्यैतदुक्तम् । अजेर्वी । इदमपीति । वलादावार्धधातुके विकल्पः सि-

तर्त्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । अपीत्येव भविष्यति । कथम् । अपीति नेदं प्रत्ययग्रहणम् । किं तर्हि । प्रत्याहारग्रहणम् । क्व सन्निविष्टानां प्रत्याहारः । अपोऽकारात्प्रभृत्या क्यपः पकारात् । यदि प्रत्याहारग्रहणम् । संवीतिर्न सिध्यति । एवं तर्हि नार्थ उपसंख्यानेन नापि घञपोः प्रतिषेधेन । इदमस्ति चक्षिङः ख्याञ् वा लिटीति । ततो वक्ष्यामि अजेर्वीभावो भवति वा । व्यवस्थितविभाषेति । तेनेह च भविष्यति । प्रवेता प्रवेतुं प्रवीतो रथः संवीतिः । इह च न भविष्यति । समाजः समजः । उदाजः उदजः । समजनम् उदजनं समज्येति । तत्रायमप्यर्थः । इदमपि सिद्धं भवति प्राजितेति । किं च भोः इष्यतएतद्रूपम् । बाढमिष्यते । एवं हि कश्चिद्वैयाकरण आह । कोस्य रथस्य प्रवेतेति । सूत आह । अहमायुष्मन्नस्य रथस्य प्राजितेति । वैयाकरण आह । अपशब्द इति । सूत आह । प्राप्तिज्ञो देवानांप्रियः न त्विष्टिज्ञः । इष्यतएतद्रूपमिति । वैयाकरण आह । अहो खल्वनेन दुरुतेन बाध्यामहइति । सूत आह । न खलु वेञः सूतः सुवतेरेव सूतः । यदि सुवतेः कुत्सा प्रयोक्तव्या दुःसूतेनेति वक्तव्यम् । न तर्हीदानीमिदं वक्तव्यं वायाविति । वक्तव्यं च । किं प्रयोजनम् । नेयं

धातीति भावः । सूत आहेति । प्रयोगदर्शनेन विकल्पं द्रढयति । प्राप्तिज्ञ इति । सौत्रीमेव प्राप्तिं भवान् जानाति । न त्वाचार्याणामिष्टिमित्यर्थः । देवानांप्रिय इति । देवशब्दो मूर्खवाची । मूर्खाणाञ्च प्रिया मूर्खा एव भवन्ति । अथ वा सुखासक्ततया शास्त्रे ऽनभियोगो ऽनेन प्रतिपाद्यते । पराजितत्वादमर्षेणाह । अहो नु खल्विति । वेञ उत इति यद्रूपं सास्य संज्ञा । पूजायां च सुशब्द इति मत्वा कुत्साप्रतिपादनायाह । दुरुतेनेति । सूत आहेति । षूप्रेरणइत्यस्माद् बहुलवचनात्कर्तरि गत्यादिसूत्रे चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वाद्वर्तमाने

विभाषा किं तर्ह्यादेशो विधीयते । वा इत्ययमादेशो भवत्यजेर्यौ परतः वायुरिति । अजेर्व्यघञपोः ॥ ॥ त्र्यक्षत्रियार्षञितो यूनि लुगणिञोः ॥५८॥ अणिञोर्लुकि तद्राजाद्युवप्रत्ययस्योपसंख्यानम् *। अणिञोर्लुकि तद्राजाद्युवप्रत्ययस्योपसंख्यानं कर्तव्यम् । बौधिः पिता बौधिः पुत्रः । औदुम्बरिः पिता औदुम्बरिः पुत्रः । अपर आह । अणिञोर्लुकि क्षत्रियगोत्रमात्राद्युवप्रत्ययस्योपसंख्यानं कर्तव्यमिति । जाबालिः पिता जाबालिःपुत्रः । अपर आह । अब्राह्मणगोत्रमात्राद्युवप्रत्ययस्योपसंख्यानं कर्तव्यमिति । किंप्रयोजनम् । इदमपि सिद्धं भवति । भाण्डिजङ्घिः पिता भाण्डिजङ्घिः पुत्रः । कार्णखरकिः पिता कार्णखरकिः पुत्रः ॥ इति द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थे पादे प्रथममाह्निकम् ॥

तद्राजस्य बहुषु तेनैवास्त्रियाम् ॥६२॥ तद्राजादीनां लुकि समासबहुत्वे प्रतिषेधः *। तद्राजादीनां लुकि समासबहु-

---

ज्ञः । रथवाहस्य रथे प्रेरणात् सूत इति संज्ञा । वायुरिति । यजिमनीति बाहुलकादुरचि रूपम् । घञश्चेयिा । तद्राजादिति । ते तद्राजा इति तद्राजसंज्ञकप्रत्ययान्तात्परस्येत्यर्थः । बौधिरिति । बुधोदुम्बरशब्दाभ्यां साल्वावयवलक्षण इञ् तदन्तादूनि यञिञोश्चेति फक् तस्य लुक् । जाबालिरिति । जाबालस्यापत्यमत इञ् । स च तद्राजो न भवतीति द्वितीयं वचनमारब्धम् । तेनेञन्तात् फको लुक् । अब्राह्मणगोत्रमात्रादिति । तेन वैश्यगोत्रादपि सिध्यति । व्यापकत्वाच्चेदमेव वचनं प्रमाणम् । भण्डिजङ्घकर्णखरकौ वैश्यौ ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते द्वितीयाध्यायस्य चतुर्थपादे प्रथमाह्निकम् ॥

तद्राज । इह तेनैवग्रहणाद्बहुशब्देन बहुवचनमुच्यत इति लक्ष्यते । संज्ञानां चैकदेशपदप्रयोगो दृश्यते यथा भीमसेनो भीम इति । अर्थग्रहणे तु तेनैवेति न वक्तव्यं प्रियवाङ्गा इत्यत्र बहुत्वे तद्राजस्य वृत्त्यभावाल्लुकः प्रसङ्गाभावाद्बहुवचनं तु परमिति लुक्प्रसङ्गे तन्निवृत्तये तेनैवग्रहणं कर्तव्यम् । अस्त्रियामिति तु प्रतिषेधो बहुवचनग्रहणे ऽनुपपन्नः । आङ्गयः स्त्रिय इत्यादौ स्त्रीप्रत्ययेन बहुवचनस्य व्यवधानाल्लुकः प्रसङ्गाभावात् । अर्थग्रहणे तु लुक्प्रसक्तोऽस्त्रियामिति निषिध्यते तदेवं पक्षद्वयस्यापि लिङ्गदर्शनात्तद्गुणदोषनिरूपणाय विचारः क्रियते तत्र पूर्वं प्रत्ययपक्षो विचार्यते । तद्राजादीनामिति । आदिशब्देन

त्वे प्रतिषेधो वक्तव्यः । प्रिय आङ्ग एषां तइमे प्रियाङ्गाः । प्रियः वाङ्ग एषां तइमे प्रियवाङ्गा इति । किमुच्यते समासबहुत्वे प्रतिषेध इति । यदा तेनैव चेत्कृतबहुत्वमित्युच्यते न चात्र तेनैव कृतं बहुत्वम् । भवति वै किंचिदाचार्याः क्रियमाणमपि चोदयन्ति तद्वा कर्तव्यं तेनैव चेद्बहुत्वमिति समासबहुत्वे वा प्रतिषेध इति । अबहुत्वे लुग्वचनम् * । अबहुत्वे च लुग्वक्तव्यः । अतिक्रान्तः अङ्गानत्यङ्ग इति । बहुवचने परतो यस्तद्राज इत्येवं च कृत्वा चोद्यते । अथ किमर्थं पुनरिदं न बहुवचन इत्येव सिद्धम् । न सिध्यति । बहुवचन इत्युच्यते । न चात्र बहुवचनं पश्यामः । प्रत्ययलक्षणेन । न लुमता तस्मिन्निति प्रत्ययलक्षणस्य प्रतिषेधः । न लुमताङ्गस्येति वक्ष्यामि । नैवं शक्यम् । इह हि दोषः स्यात् । पञ्चभिर्गार्गीभिः क्रीतः पटः पञ्चगार्ग्यो दशगार्ग्यः । द्वन्द्वे

वक्ष्यमाणा लुग्भाजो गृह्यन्ते । समासबहुत्व इति । समासार्थबहुत्वे इत्यर्थः । नचात्रेति । अन्यपदार्थगतत्वादत्र बहुत्वस्य । भवति वै किं चिदिति । एतावदेकं वाक्यम् । एवंविधं किं चिद्भवतीत्यर्थः । किं तदित्याह । आचार्या इति । सूत्रे क्रियमाणमपि कुर्वन्तीत्यर्थः । बहुवचनपक्षे सर्वथा वचनेनैव दोषो निराकार्य इति प्रतिपादनमस्योपन्यासस्य फलम् । प्रत्ययपक्षे दोषोद्भावनेनार्थग्रहणं स्थापयति । अबहुत्व इति । समासार्थस्याबहुत्वाद् बहुवचनपरत्वाभावे ऽपि लुग्वक्तव्यः । प्रत्ययस्येद्बहुत्वउत्पन्न इत्यर्थः । न बहुवचन इत्येवेति । ग्रसमेवाश्रित्यान्तरङ्गत्वात्पूर्वं तद्राजस्य लुक्करिष्यत इति भावः । नत्रात्रेति । अन्तरङ्गानपि विधीन्सुपो धातुप्रातिपदिकयोरित्ययं लुक् प्रत्ययोत्तरपदयोश्चेति ज्ञापकादस्यैवाच संभवाद्बाधत इति भावः । न लुमताङ्गस्येति वक्ष्यामीति । यथास्थितमेव न्यासमेवं व्याख्यास्यामि । लुमता लुप्तो यः प्रत्ययस्तस्मिन्यदङ्गं तस्य यत्कार्यमङ्गाधिकारविहितमन्यद्वा तन्न भवति । लुक् च प्रत्ययस्य कार्यं न समस्तस्याङ्गस्येति प्रत्ययलक्षणेन भविष्यति । पञ्चभिरिति । क्रीतार्थस्यार्हीयस्य ठकोऽध्यर्धपूर्वेति लुक् । लुक्तद्धितलुकीति स्त्रीप्रत्ययस्य लुक् । तच्च प्रत्ययलक्षणेन भिसमाश्रित्यात्र पक्षे यञञोश्चेति लुक् प्राप्नोति । न हि यञ् लुगङ्गस्य कार्यमिति पञ्चगर्गा इति स्यात् । पञ्चगार्ग्य इति चेष्यत इत्यर्थः । अस्त्रियामिति चात्र प्रतिषेधो न भव-

ऽबहुषु लुग्वचनम् *। द्वन्द्वे अबहुषु लुग्वक्तव्यः । गर्गवत्सवाजा इति । इह च लुग्वक्तव्यः । गर्गेभ्य आगतं गर्गरूप्यं गर्गमयमिति । इह चात्रय इति उदात्तनिवृत्तिस्वरः प्राप्नोति । सिद्धं तु प्रत्ययार्थबहुत्वे लुग्वचनात् *। सिद्धमेतत् । कथम् । प्रत्ययार्थबहुत्वे लुग्वक्तव्यः । यदि प्रत्ययार्थबहुत्वे लुगुच्यते तेनाप्यस्त्रियामिति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । आङ्ग्यः स्त्रियः वाङ्ग्यः स्त्रिय इति । यस्य पुनर्बहुवचने परतो लुगुच्यते तस्य ईकारेण व्यवहितत्वान्न भविष्यति । यस्यापि बहुवचने परतो लुगुच्यने तेनाप्यस्त्रियामिति वक्तव्यम् । आम्बष्ठ्याः स्त्रियः सौवीर्याः स्त्रिय इत्येवमर्थम् । अत्रापि चापा व्यवधानम् । एकादेशे कृते नास्ति व्यवधानम् । एकादेशः पूर्वविधौ स्थानिवद्भवतीति स्थानिवद्भावाद्व्यवधानमेव । द्वन्द्वे ऽबहुषु लुग्वचनम् *। द्वन्द्वे अबहुषु लु-

---

त्यर्थान्तरे पुंसि संक्रान्तत्वाद्वर्तिपदार्थस्येत्याहुः । द्वन्द्वे बहुष्वित्यत्राकारप्रश्लेषः । गार्ग्यस्य वात्स्यस्य वाज्यस्येति द्वन्द्वः । अत्रैकैकस्य बहुवचनपरत्वं नास्ति यच्च समासाद्बहुवचनमुत्पद्यते तदन्त्यादेव परं न सर्वेभ्यः । प्रत्ययनिर्देशपक्षे तस्मिन्निति निर्दिष्ट इति परिभाषोपस्थानाद्व्यवहितस्य लुकोप्रसङ्गः । गर्गरूप्यमिति । सुबन्तेन केवलं वाक्यं क्रियते प्रत्ययस्तु प्रातिपदिकाधिकारात्प्रातिपदिकादेवोत्पद्यत इति बहुवचनपरत्वाभावाल्लुङ्न प्राप्नोति । अत्रय इति । अत्रेरपत्यानि इतश्चानिञ इति ढक् कित इत्यन्तोदात्तत्वम् । तत्र यदि जसि परतो लुक् क्रियते तदा अनुदात्तस्य च यत्रोदात्तलोप इति जस उदात्तत्वप्रसङ्गः । अर्थनिर्देशाश्रयेण परिहारमाह । सिद्धं त्विति । लुग्वचनात् । लुग्व्याख्यानादित्यर्थः । आम्बष्ठ्या इति । आम्बष्ठस्यापत्यानि बह्व्यः स्त्रिय इति वृद्धेत्कोसलाजादाञ्ञ्यङिति ञ्यङ् । यङश्चाबिति चाप् । एकादेशः । स चान्तवद्भावान्न व्यवधायक इति लुक्प्रसङ्गे प्रत्ययपक्षवादिनाप्यस्त्रियामिति प्रतिषेधो वक्तव्य इत्यर्थः । एकादेश इति । अचः परस्मिन्निति स्थानिवद्भावः । तदेवमर्थनिर्देशपक्ष एवास्त्रियामिति वक्तव्यम् । द्वन्द्व इति । एकस्मिन्नेवार्थे प्रत्ययोत्पत्तौ सत्यां बहुत्वाभावात् । प्रत्ययपक्षे त्वन्त्यस्य तावत्सिध्यतीति मन्यते । अर्थपक्ष एव दोषमाह ।

ग्वक्तव्यः । गर्गवत्सवाजा इति । गोत्रस्य बहुषु लोपिनो बहुवचनान्तस्य प्रवृत्तौ द्व्येकयोरलुक् *। गोत्रस्य बहुषु लोपिनो बहुवचनान्तस्य प्रवृत्तौ द्व्येकयोरलुग्वक्तव्यः । बिदानामपत्यं माणवको बैदः । बैदौ । किमर्थमिदम् । नाचीत्येवालुक् सिद्धः । अचीत्युच्यते । न चात्राजादिं पश्यामः । प्रत्ययलक्षणेन । वर्णाश्रये नास्ति प्रत्ययलक्षणम् । एकवचनद्विवचनान्तस्य प्रवृत्तौ बहुषु लोपो यूनि *। एकवचनद्विवचनान्तस्य प्रवृत्तौ बहुषु लोपो यूनि वक्तव्यः । बैदस्यापत्यं बहवो माणवका बिदाः । बैदयोर्वा बिदाः । अञ् यो बहुषु यञ्यो बहुष्वित्युच्यमानो लुङ्न प्राप्नोति । मा भूदेवम् । अञन्तं यद्बहुषु यञन्तं यद्बहुष्वित्येवं भविष्यति । नैवं शक्यम् । इह हि दोषः स्यात् काश्यपप्रतिकृतयः काश्यपा इति । ततोऽयमाह यस्य प्रत्ययार्थबहुत्वे लुक् । द्वन्द्वे ऽबहुषु लुग्वचनमित्यस्य परिहारः । न वा सर्वेषां द्वन्द्वे बह्वर्थत्वा-

---

गोत्रस्येति । अपत्यप्रत्ययो लोपभाग्यदा बहुष्वर्थेषूत्पन्नो युवापत्यविवक्षायामर्थान्तरे द्वित्वविशिष्ट एकत्वविशिष्टे वा संक्रामति तदा बहुषु तस्योत्पन्नत्वाल्लुक्प्राप्तावलुग्वक्तव्यः । प्रत्ययपक्षे तु बहुवचनपरत्वाभावाल्लुङ्न भवति । द्व्येकयोरिति । द्व्येकशब्दौ द्वित्वैकत्ववृत्ती उपात्तौ । अन्यथा बहुवचनं स्यात् । बैद इति । बिदस्यापत्यानि बहूनि इत्यञ्प्रत्ययः । तदन्ताद्यून्यत इञितीञ् तस्य ण्यक्षत्रियार्षञित इति लुक् । नाचीत्येवेति । गोत्रे लुगचीत्यनेन । अञन्तमिति । प्रत्ययग्रहणपरिभाषया तदन्तत्वे स्थिते बहुष्विति विशेषणं तदन्तस्यैवेति मन्यते । काश्यपा इति । कश्यपस्यापत्यं गोत्रमिति बिदादित्वादञ् ततः काश्यप इव तत्प्रतिकृतय इत्यत्रार्थे इवे प्रतिकृताविति कन्प्रत्ययस्तस्य जीविकार्थे चापण्य इति वा देवपथादिष्वर्चासु पूजनार्थासु चित्रकर्मध्वजेष्विति पाठाद्वा लुप् । एतदञन्तं बहुषु वर्तत इति लुक्प्रसङ्गः । अञ्प्रत्ययस्त्वेकस्मिन्नेवापत्य उत्पन्न इत्यत्र इत्यञो बहुष्विति विज्ञायमाने नास्ति लुक्प्राप्तिस्तस्मात्तदन्तविधिर्नाभ्युपगन्तव्यः । प्रत्ययादर्शनस्यैव लुगादिसंज्ञाविधानात्प्रत्यया एव कार्यभाक्त्वाद् बहुष्वित्यनेन विशेष्यन्ते । इदानीं पक्षद्वये ऽपि क्रमेण परिहार उच्यते ।

त् *। न वा एष दोषः । किं कारणम् । सर्वेषां द्वन्द्वे बह्वर्थत्वात् । सर्वाणि द्वन्द्वे बह्वर्थानि । कथम् । युगपदधिकरणविवक्षायां द्वन्द्वो भवति । ततोयमाह यस्य बहुवचने परतो लुक् । यदि सर्वाणि द्वन्द्वे बह्वर्थानि । अहमपीदमचोद्यं चोद्ये । द्वन्द्वे बहुषु लुग्वचनमिति । ममापि ह्यत्र सर्वत्र बहुवचनं परं भवति । लुकि कृते न प्राप्नोति । प्रत्ययलक्षणेन भविष्यति । न लुमता तस्मिन्निति प्रत्ययलक्षणस्य प्रतिषेधः । न लुमताङ्गस्येति वक्ष्यामि । ननु चोक्तं नैवं शक्यम् । इह हि दोषः स्यात् पञ्चभिर्गार्ग्यैभिः क्रीतः पटः पञ्चगार्ग्यो दशगार्ग्य इति । इष्टमेवैतत्संगृहीतं पञ्चगर्गो दशगर्ग इत्येव भवितव्यम् । तथेदमपरमचोद्यं चोद्ये गर्गरूप्यं गर्गमयम् । अत्रापि बहुवचन इत्येव सिद्धम् । कथम् । समर्थात्तद्धित उत्पद्यते सामर्थ्यं च सुबन्तेन । ततोयमाह यस्य प्रत्ययार्थबहुत्वे लुक् । यदि समर्थात्तद्धित उत्पद्यते । अहमपीदमचाद्यं चोद्ये गोत्रस्य बहुषु लोपिनो बहुवचनान्तस्य प्रवृत्तौ द्व्येकयोरलुगिति । कथम् । यस्यापि बहुवचने परतो लुक् तेनाप्यलुग्वक्तव्यः । तस्यापि ह्यत्र बहुवचनं परं भवति । न वक्तव्यः । अचीत्येवा-

---

ततोयमिति । नवेति । एकैकं प्रत्ययान्तमनेकार्थाभिधायीति लुक्सिध्यतीत्यर्थः । यश्च तद्दन्तपक्षे दोषः काश्यपा इति स उत्तरत्र परिहरिष्यते । अचोद्यं चोद्य इति । अचोदनार्हं वस्तु त्वया अहं चोद्य इत्यर्थः । चोदिः पृच्छत्यर्थत्वाद् दुह्याचीत्यत्रार्थग्रहणाद् द्विकर्मकः । लुकि कृत इति । अन्तरङ्गानपि विधीन्बहिरङ्गो लुग् बाधत इति भावः । पञ्चगर्ग इति । प्रत्ययलक्षणेन बहुवचनपरत्वाश्रयो लुक् प्रवर्तत इत्यर्थः । समर्थादिति । समर्थानां प्रथमाद्वेत्यधिकारादिति भावः । सामर्थ्यं च सुबन्तेनेति । सुबन्तेन द्वितीयस्य पदस्य संबन्धवत्त्वं पदस्यैव प्रयोगार्हत्वात् । प्रातिपदिकाधिकारस्तु ङ्याब्‌विशेषणार्थः । अहमिति । यो

लुक् सिद्धः । अचीत्युच्यते न चात्राजादिं पश्यामः । प्रत्ययलक्षणेन । ननु चोक्तं वर्णाश्रये नास्ति प्रत्ययलक्षणमिति । यदि वा कानि चिद्वर्णाश्रयाण्यपि प्रत्ययलक्षणेन भवन्ति तथेदमपि भविष्यति । अथ वाविशेषेणालुकमुक्त्वा हलि नेति वक्ष्यामि । यद्येवमविशेषेणालुकमुक्त्वा हलि नेत्युच्यते बिदानामपत्यं बहवो माणवका बिदा अत्रापि प्राप्नोति । अस्तु । पुनरस्य युवबहुत्वे वर्तमानस्य लुग् भविष्यति । पुनरलुक्कस्मान्न भवति । समर्थानां प्रथमस्य गोत्रप्रत्ययान्तस्यालुगुच्यते न चैतत्समर्थानां प्रथमं गोत्रप्रत्ययान्तम् । किं तर्हि द्वितीयमर्थमुपसंक्रान्तम् । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । अत्रिभरद्वाजिका वसिष्ठकश्यपिका भृग्वङ्गिरसिका कुत्स-

ह्युभयोर्दोषो न तमेकस्चोद्यः । तस्यापि ह्यत्रेति । प्रत्ययलक्षणेन । अचीत्येवेति । अयं च द्वयोरपि साधारणः परिहारः । यदि वेति । यथैवेत्यर्थः । यथाह्वपीड्तीमागमः । अयं भावः । यत्कार्यं वर्णरूपाश्रयं न प्रत्ययत्वाश्रयं तत् प्रत्ययलक्षणेन भवति । यथा गोहितमित्यादाववादयः । इमागमस्तु हलादिपित्सार्वधातुकाश्रयत्वात् प्रत्ययाश्रय इति प्रवर्तते । एवं गोत्रे लुगचीत्यजादिप्रत्ययाश्रयत्वादलुक् प्रत्ययलक्षणेन प्रवर्तते । हलि नेति । यथा गर्गरूप्यमिति । पुनरस्येति । अपत्याधिकारादन्यत्र लौकिकस्यापत्यमात्रस्य गोत्रस्य ग्रहणमिति युवबहुत्वे यञञोश्चेति लुग् भविष्यतीत्यर्थः । पुनरिति । लुक्छास्त्रवदलुक्छास्त्रस्यापि प्रवृत्तेरव्याघातादिति भावः । समर्थानामिति । प्रतियोगं समर्थानां प्रथमादित्यस्यानुवृत्तिस्तत्रायमर्थः । समर्थानां प्रथमस्य गोत्रप्रत्ययस्यालुग् भवतीति प्राथमकल्पिके च प्रत्ययार्थे वर्तमानस्य तस्य प्राथम्यं यथा गार्गीया इति । अत्र युवप्रत्ययस्य लुकि कृते युवलक्षणं द्वितीयमर्थमुपसंक्रान्तो ऽत्रत्यः शब्द इति प्राथम्याभावः । अत्रिभरद्वाजिकेति । अत्रेरपत्यानीतीतश्चानिञ इति ढक् । भरद्वाजस्यापत्यानीति बिदाद्यञ् । तत उभाभ्यां युवबहुत्वेत इञ् । तस्य ण्यक्षत्रियार्षेति लुक् ढकोऽत्रिभृग्विति अञो यञञोश्चेति भावः । ततोऽत्रिभरद्वाजानां मैथुनिकेति द्वन्द्वाद्वुन्निति वुन् । तस्याकादेशः । यदि द्वितीयमर्थमुपसंक्रान्तस्याप्यलुक् स्यात्तदा गोत्रे लुगचीति यथान्यासेपि अलुगत्र प्रसज्येतेत्यर्थः । वसिष्ठकश्यपिकेति । वसिष्ठशब्दादृष्यण् । कश्यपादञ् । पूर्ववद्यून्यतं इञ् । तस्य लुक् । ततो ऽणञोर्लुक् । वुन् । भृग्वङ्गिरसिकेति । ऋष्यण् ।

कुशिकिका इत्येवमर्थम् । गर्गभार्गविकाग्रहणं वा नियमार्थम् *। गर्गभार्गविकाग्रहणं वा क्रियते तन्नियमार्थं भविष्यति । एतस्यैव द्वितीयमर्थमुपसंक्रान्तस्यालुग्भवति नान्यस्येति । यदप्युच्यते एकवचनद्विवचनान्तस्य प्रवृत्तौ बहुषु लोपो यूनि वक्तव्य इति । मा भूदेवम् । अञो बहुषु यञो बहुष्विति । अञन्तं यद्बहुषु यञन्तं यद्बहुष्वित्येवं भविष्यति । ननु चोक्तं नैवं शक्यम् । इह हि दोष स्यात्काश्यपप्रतिकृतयः काश्यपा इति । नैष दोषः । लौकिकस्य तत्र गोत्रस्य ग्रहणम् । न चैतल्लौकिकं गोत्रम् । यस्य बहुवचने परतो लुक् । समासबहुत्वे तेन नेति प्रतिषेधो वक्तव्यः । तेनैव चेत्कृतं बहुत्वमिति वा वक्तव्यम् । यस्य प्रत्ययार्थबहुत्वे लुक् तेनास्त्रियामिति वक्तव्यम् । यस्य बहुवचने परतो लुक् तस्यायमधिको दोषः । अत्रय इति उदात्तनिवृत्तिस्वरः प्राप्नोति । तस्मात्प्रत्ययार्थबहुत्वे लुगित्येष पक्षो ज्यायान् । अथेह कथं भवितव्यं गार्गी च वात्स्यश्च वाज्यश्चेति । यदि तावदस्त्रीविधिनाश्रीयते अस्त्यत्रास्त्रीति कृ-

यून्यत इञ् तस्य लुक् अणो लुक् वुन् । कुत्सकुशिकिकेति । कुत्सादृष्यण् । कुशिकादञ् । अन्यत् पूर्ववत् । गर्गभार्गविकेति । गर्गशब्दाद्यञ् । तस्य लुक् । भृगुशब्दादृष्यण् । तदन्ताद्यून्यत इञ् । तस्य लुक् । गर्गभृगूणां मैथुनिकेति वुन् । अत्रात्रिभृग्विति लुक् प्राप्तो गोपवनादिपाठेन प्रतिषिध्यते । यदि च द्वितीयमर्थमुपसंक्रान्तस्याप्यलुक् स्याद्गोपवनादिषु न पठ्येत पठितस्तु यथोक्तार्थज्ञापनायेत्यर्थः । अर्थनिर्देशवादी परिहारमाह । यदपीति । लौकिकस्येति । अपत्यस्येत्यर्थः । प्रतिकृतिबहुत्वे ऽयमञन्तो वर्तते न त्वपत्यबहुत्वइत्यर्थः । न चैतदिति । यद्यपि शास्त्रीयमपि न भवति तथापि स्थितपक्षाश्रयः परिहारो वक्तव्य इत्येवमुक्तम् । इदानीं पक्षद्वये दोषपरिगणनमाह । यस्येति । तस्मादिति । अर्थपक्षे लुकोपरनिमित्तकत्वादत्रय इत्युदात्तनिवृत्तिस्वराप्रसङ्गः । अस्त्रियामित्येतत्तु कृतमेव । गार्गी चेति । एकैकं शब्दरूपं स्त्रीपुंसात्मकसमुदायाभिधायि तत्र पर्युदासे सर्वेषां लुका भाव्यम् । प्रसज्यप्रतिषेधे तु न भा-

त्वा भवितव्यं लुका। अथ स्त्रीप्रतिषेधेनाश्रीयते अस्त्यत्र स्त्रीति कृत्वा भवितव्यं प्रतिषेधेन। किं पुनरत्रार्थस्य तत्त्वम्। देवा ज्ञातुमर्हन्ति। अथ यो लोप्यलोपिनां समासस्तत्र कथं भवितव्यम्। उभयं हि दृश्यते। शरद्वच्छुनकदर्भाद् भृगुवत्साग्रायणेषु। नोदात्तस्वरितोदयमगार्ग्यकाश्यपगालवानामिति। तद्राजस्य॥ यञञोश्च॥६४॥

यञादीनामेकद्वयोर्वा तत्पुरुषे षष्ठ्या उपसंख्यानम्*। यञादीनामेकद्वयोर्वा तत्पुरुषे षष्ठ्या उपसंख्यानं कर्तव्यम्। गार्ग्यस्य कुलं गार्ग्यकुलं गर्गकुलं वा गार्ग्ययोः कुलं गार्ग्यकुलं गर्गकुलं वा। बैदस्य कुलं बैदकुलं बिदकुलं वा बैदयोः कुलं बैदकुलं बिदकुलं वा। यञादीनामिति किमर्थम्। आङ्गस्य कुलं आङ्गकुलम्। आङ्गयोः कुलमाङ्गकुलम्। एकद्वयोरिति किमर्थम्। गर्गाणां कुलं गर्गकुलम्। तत्पुरुष इति किमर्थम्। गार्ग्यस्य समीपमुपगार्ग्यम्। षष्ठ्या इति किमर्थम्। शोभनगार्ग्यः। परमगार्ग्यः। यञञो॥ बह्वच इञः प्राच्यभरतेषु॥६६॥ किमयं

व्यमिति संदेहात् प्रश्नः। देवा इति। दिव्यदृशः देवा इति पण्डिता इत्यर्थः। तत्र पर्युदासस्यैकवाक्यतया लाघवात् न्याय्यत्वमिति केचिदाहुः। अन्ये तु ब्रुवते गार्गीशब्देन स्त्रीत्वयुक्तानामर्थानामभिधानाद् यञो लुका न भाव्यम् अन्येषां तु भाव्यमिति। अथेति। लोपभाजामन्येषां च यः समास इत्यर्थः। यदा लोपभाग् युगपदर्थानामभिधानाद् बह्वर्थस्तदाश्रयेण किं तस्य लुक् क्रियतामथ तेनैवेति वचनादलोपिसन्निधिकृतं बहुत्वमिति माकारि लुगिति प्रश्नः। उभयं हीति। ज्ञापकद्वयसद्भावादुभयं भवतीति भावः। भृगुवत्साग्रायणेष्विति। अत्र द्वौ लोपिनौ तृतीयस्तु नडादिफगन्तो न लोपी द्वयोश्च लुक् कृतः। अगार्ग्यकाश्यपगालवानामिति। द्वौ लोपिनौ गालवस्तु ऋष्यणन्तो न लोपी। न च लोपिनोर्लुक् कृतस्तदेवं ज्ञापकद्वयसद्भावात् प्रयोगद्वयोपपत्तिः। यञ। यञादीनामिति। इतः प्रभृति ये प्रत्यया बहुषु लुग्भाजस्ते यञादय आदिशब्दस्य व्यवस्थावाचित्वात्। बह्व। द्वन्द्वतत्पुरुषयोर्द्वयोरपि संभवाद्दोषदर्शनाच्च प्रश्नः। किमयमिति। गोबलीवर्दवत्सामान्यविशेषवाचिनोरपि द्वन्द्वसंभ-

समुच्चयः प्राक्षु च भरतेषु चेति आहोस्विद्भरतविशेषणं प्राग्ग्रहणं प्राञ्चो ये भरता इति । किं चातः । यदि समुच्चयः । भरतग्रहणमनर्थकं न ह्यन्यत्र भरताः सन्ति । अथ प्राग्ग्रहणं भरतविशेषणम् । प्राग्ग्रहणमनर्थकं नह्यप्राञ्चो भरताः सन्ति । एवं तर्हि समुच्चयः । ननु चोक्तं भरतग्रहणमनर्थकं नह्यन्यत्र भरताः सन्तीति । नानर्थकम् । ज्ञापकार्थम् । किं ज्ञाप्यते । एतज्ज्ञापयत्याचार्यः अन्यत्र प्राग्ग्रहणे भरतग्रहणं न भवतीति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । इञः प्राचां भरतग्रहणं न भवति । औद्दालकिः पिता । औद्दालकायनः पुत्त्र इति । बह्वच ॥ न गोपवनादिभ्यः॥६७॥ गोपवनादिप्रतिषेधः प्राग्घरितादिभ्यः *। गोपवनादिप्रतिषेधः प्राग्घरितादिभ्यो द्रष्टव्यः । हारितः हारितौ । बहुषु हरिताः । न गोपव ॥ उपकादिभ्योऽन्यतरस्यामद्वन्द्वे ॥६९॥ किमर्थमद्वन्द्वइत्युच्यते । द्वन्द्वे मा भूदिति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । इष्यते द्वन्द्वे भ्राष्ट्रककपिष्ठलाः । भ्राष्ट्रकिकापिष्ठलय इति । अत उत्तरं पठति । अद्वन्द्वइति द्वन्द्वाधिकारनिवृत्त्यर्थम् *। अद्वन्द्वइत्युच्यते द्वन्द्वाधिकारनिवृत्त्यर्थम् । द्वन्द्वाधिकारो निवर्त्यते तस्मिन्निवृत्ते अविशेषेण द्वन्द्वे चाद्वन्द्वे च भविष्यति । उपकादिभ्यो ॥ आ-

---

वः । औद्दालकिरिति । उद्दालको नाम भरतकुलोत्पन्नः । न गोप । बिदाद्यन्तर्गणो गोपवनादिः । न च तत्समासये गणे हल्करणं पठितमिति आगणान्ताद् ग्रहणं प्राप्नोतीत्याह । गोपवनादिप्रतिषेध इति । उपका । द्वन्द्वे पि लुग्विकल्पस्येष्टत्वात् प्रश्नः । किमर्थमिति । भ्राष्ट्रकिकापिष्ठलय इति । अस्मादेवोदाहरणात्तिककितवादिष्वस्य पाठोनार्ष इति लक्ष्यते । द्वन्द्वाधिकारनिवृत्त्यर्थमिति । अधिकारशब्देनात्र शास्त्रीयोधिकारः स्वरितत्वनिमित्तो न गृह्यते नहि पूर्वसूत्रोपात्तो द्वन्द्वशब्द आसत्तस्वरितः किं तर्हि लौकिकोधिकारोपेक्षालक्षणो निविवर्तयिषितः । द्वन्द्वशब्देन तद्विषयोधिकारोभिधीयते तस्य

गस्त्यकौण्डिन्ययोरगस्तिकुण्डिनच् ॥ ७० ॥ आगस्त्यकौण्डिन्ययोः प्रकृतिनिपातनम् *। आगस्त्यकौण्डिन्ययोः प्रकृति निपातनं कर्तव्यम् । अगस्ति कुण्डिनजित्येतौ प्रकृत्यादेशौ भवत इति वक्तव्यम् । किं प्रयोजनम् । लुक्प्रतिषेधे वृद्ध्यर्थम् *। लुक्प्रतिषेधे वृद्धिर्यथा स्यात् । प्रत्ययान्तनिपातने हि वृद्ध्यभावः *। प्रत्ययान्तनिपातने हि सति वृद्ध्यभावः स्यात् । आगस्तीयाः कौण्डिना इति । यदि प्रकृतिनिपातनं क्रियते । केनेदानीं प्रत्ययस्य लोपो भविष्यति । अधिकारात्प्रत्ययलोपः *। अधिकारात्प्रत्ययलोपो भविष्यति । तर्हि प्रकृतिनिपातनं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । योगविभागः करिष्यते । आगस्त्यकौण्डिन्ययोर्बहुषु लुग्भवति । ततः अगस्तिकुण्डिनजित्येतौ च प्रकृत्यादेशौ भविष्यतः आगस्त्यकौण्डिन्ययोरिति । एवमपि प्रत्ययान्तयोरेव प्राप्नोति । प्रत्ययान्ताद्धि भवान् षष्ठीमुच्चारयति आगस्त्यकौण्डिन्ययोरिति । नैष दोषः । यथा परिभाषितं प्रत्ययस्य लुक्श्लुलुपो भवन्तीति प्रत्ययस्यैव भविष्यति । अवशिष्टस्यादेशौ भविष्य-

नञा निषेधो द्योत्यते तेनायमर्थो द्वन्द्व इह नापेक्ष्यते तदनपेक्षायां सामान्येन द्वन्द्वे चाद्वन्द्वे च लुग्विकल्पसिद्धिः । आगस्त्य । प्रकृतिप्रत्ययसमुदायस्य षष्ठीनिर्दिष्टत्वादादेशप्रसङ्गस्ततश्चागस्तीनां छात्रा इत्यत्रादेशे कृते वृद्धत्वात् छो न स्यादित्याह । प्रकृतिनिपातनमिति । प्रकृतेरेवादेशौ निपातनीयावित्यर्थः । लुक्प्रतिषेध इति । गोत्रे लुगचीति । लुकि प्रतिषिद्धे तत्संनियोगशिष्टस्यादेशस्याप्यभाव इत्यागस्त्यशब्दाच्छः सिध्यति । प्रत्ययान्तनिपातने हीति । यदि प्रत्ययान्तस्यादेशः क्रियेतेत्यर्थः । कौण्डिना इति । कण्वादिभ्यो गोत्र इत्यण् । अस्य विशेषाभावप्रदर्शनायोपन्यासः । अधिकारादिति । लुग्ग्रहणमिहानुवर्तते तत्र प्रकृतेरादेशः प्रत्ययस्य लुगित्यर्थः संपद्यते । बहुषु लुग् भवतीति । बहुषु वर्तमानयोर्यः प्रत्ययस्तस्येत्यर्थः । प्रकृत्यादेशाविति । सामर्थ्यलभ्योयमर्थः । प्रत्यये हि लुप्ते प्रकृतिरेवावशिष्यते । एवमपीति । षष्ठीनिर्दिष्टस्यादेशविधानादिति भावः । ततश्च लुक आदेशयोश्च पर्यायप्रसङ्गः । यथा परि-

तः । आगस्त्य ॥ यङोचि च ॥७४॥ ऊतोचि *। ऊतः अचीति वक्तव्यम् । इह मा । भूत् सनीस्रसो दनीध्वस इति । अथ ऊत इत्युच्यते । इह कस्मान्न भवति । योयूपः । रोरूपः । विहितविशेषणमूकारग्रहणम् । ऊकारान्ताद्यो विहित इति । तर्त्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । इष्टमेवैतत्संगृहीतं सनीस्रंसोदनीध्वंस इत्येव भवितव्यम् । यङो ॥ गातिस्थाघुपाभूभ्यः सिचः परस्मैपदेषु ॥७७॥ गापोर्ग्रहणे इण्पिबत्योर्ग्रहणम् *। गापोर्ग्रहणे इण्पिबत्योर्ग्रहणं कर्तव्यम् । इणो यो गाशब्दः पिबतेर्यः पाशब्द इति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । अगासीन्नटः । अपासीद्धनमिति । तर्त्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । इण्ग्रहणे तावद्वार्त्ते निर्देशादेव व्यक्तं लुग्विकरणस्य ग्रहणमिति । पाग्रहणे चापि वार्तमुक्तमेतत्सर्वत्रैव पाग्रहणे अलुग्विकरणस्य ग्रहणमिति । गातिस्था ॥ तनादिभ्यस्तथासोः ॥ ७९ ॥ तथासोरात्मनेपदवचनम् *। तथासोरात्मनेपदस्य ग्रहणं कर्तव्यम् । आत्मनेपदं यौ तथासाविति वक्तव्यम् । एकवचनग्रहणं वा *। अथ वा एकवचने यै तथासी इति वक्तव्यम् । तच्चावश्यमन्यतरत्कर्तव्यम् । अवचने ह्यनिष्टप्रसङ्गः *। अनुच्यमाने ह्येतस्मिन्ननिष्टं प्रसज्येत । अतनिष्ट यूयम् । असनिष्ट यू-

---

भाषितमिति । तत्र स्थानिभेदात् पर्यायाभावः । यङोचि । सनीस्रस इति । यद्यत्र लुक् स्यात्तदा न लुमताङ्गस्येति प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधान्नलोपो न स्यात् । अतो लोपः यस्य हल इति लोपे तु प्रत्ययलक्षणं भवत्येव । गाति । पिबतेरिति । पिबतेर्यः स्थानी दृष्टः पाशब्द इत्यर्थः । शितिच पिबादेशो विहित इति पापान इत्यस्यैव भौवादिकस्य ग्रहणम् । अगासीदिति । गैशब्दे पारक्षणे अनयोर्यमरमनमातां सक् च इति सगागमः । सिचश्चेट् । निर्देशादिति । गातीत्यादादिकादेशानुकरणत्वाददादिलुका गातिशब्दश्तिपा निर्दिष्टः । सर्वत्रेति । घुमास्थागापेत्यादावपीत्यर्थः । तेन पायते इति पातेरीत्वाभावः । शेष-

यमिति । तर्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । यद्यपि तावदयं तशब्दो दृष्टापचारोऽस्त्यात्मनेपदम् । अस्ति च परस्मैपदम् । अस्त्येकवचनम् । अस्ति बहुवचनम् । अयं तु खलु थासूशब्दो ऽदृष्टापचार आत्मनेपदमेकवचनं च । तस्यास्य कोऽन्यः सहायो भवितुमर्हति अन्यदत आत्मनेपदादेकवचनाच्च । तद्यथा । अस्य गोर्द्वितीयेनार्थ इति गौरेवानीयते नाश्वो न गर्दभ इति । तनादि ॥ आमः ॥८१॥ आमो लेर्लोपे लुङ्लोटोरुपसंख्यानम् *। आमः लेर्लोपे लुङ्लोटोरुपसंख्यानं कर्तव्यम् । तां वैजवापयो विदामक्रन् । अस्य भवन्तो विदांकुर्वन्तु । तर्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । लिग्रहणं निवर्तिष्यते । यदि निवर्तते । प्रत्ययमात्रस्य लुक् प्राप्नोति । इष्यतएव प्रत्ययमात्रस्य । आतश्चेष्यते । एवं ह्याह कृञ्चानुप्रयुज्यते लिटीति । यदि च प्रत्ययमात्रस्य लुग् भवति तत एतदुपपन्नं भवति । आमन्तेभ्यो णलः प्रतिषेधः *। आमन्तेभ्यो णलः प्रतिषेधो वक्तव्यः । शशाम तताम । वृद्धौ कृतायामाम इति लुक् प्राप्नोति । आमन्तेभ्योऽर्थवद्ग्रहणाण्णलो ऽप्रतिषेधः *। आमन्तेभ्योऽर्थवद्ग्रहणाण्णलः अप्रतिषेधः । अनर्थकः प्रतिषेधो ऽप्रतिषेधः । लुक् कस्मान्न भवति । शशाम ततामेति । अर्थवद्ग्रहणात् । अर्थवत आमूशब्दस्य ग्रहणं न चैषोऽर्थवान् । आमन्तेभ्योऽर्थवद्ग्रहणाण्णलोप्रतिषेध इति

पार्थस्य तु पायतेर्लाक्षणिकत्वात्पारूपस्य ग्रहणाभावः । आमः । लिग्रहणमिति । निपातनादप्यत्र लुक् सिध्यति । तत्त्वनपेक्ष्यायं परिहार उक्तः । प्रत्ययमात्रस्येति । तरबादेरपीत्यर्थः । एवं ह्याहेति । व्यवहितविपर्यस्तप्रयोगनिवृत्त्यर्थमेव तद्वचनमित्यर्थः । आमन्तस्यामभिव्यक्तपदार्थत्वाच्च स्वाभाविक्या व्युत्पत्तिस्तरबादेर्लुग्द्वारेणान्वाख्यायतइति भावः । अर्थवत इति । आंप्रत्ययो

चेदमः प्रतिषेधः *। वक्तव्यः । आम् । उक्तं वा *। किमुक्तम् । सन्निपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विघातस्येति । किं पुनर्लुगादेशापवादः आहोस्वित्कृतेष्वादेशेषु भवति । लुगादेशापवादः *। लुक् आदेशानामपवादः । तिङ्कृताभावस्तु *। तिङ्कृतस्य तु अभावः । कस्य । पदत्वस्य । सुबन्तत्वात्सिद्धम् *। सुबन्तं पदमिति पदसंज्ञा भविष्यति । कथं स्वाद्युत्पत्तिः । लकारस्य कृत्त्वात् प्रातिपदिकत्वं तदाश्रयं प्रत्ययविधानम् । लकारः कृत्कृत्प्रातिपदिकमिति प्रातिपदिकसंज्ञा तदाश्रयं प्रत्ययविधानं प्रातिपदिकाश्रयत्वात्स्वाद्युत्पत्तिर्भविष्यति । यद्येवं सुपः श्रवणं प्राप्नोति । अव्ययादिति लुग् भविष्यति । कथमव्ययत्वम् । अव्ययत्वं मकारान्तत्वात् *। कृदन्तं मान्तमव्ययसंज्ञं भवतीति अव्ययसंज्ञा भविष्यति । स्वरः कथम् । यत्प्रकारयां चकार । स्वरःकृदन्तप्रकृतिस्वरत्वात् *।

ऽनिर्दिष्टार्थाः प्रत्ययाः स्वार्थे भवन्तीत्यर्थवान् । आम इति । अमगत्यादिष्वित्यस्य पालि द्वन्द्वौ द्विर्वचनएकादेशे च यद्रूपमामिति तस्यार्थवत्त्वाच्चलो लुक्प्रसङ्गः । किं पुनरिति । यदा विशेषविधिः सामान्यविधिबाधक इति न्याय आश्रीयते तदा लकारान्तरेषु सावकाशास्तिबादयो विशेषविहितेन लुका बाध्यन्त इत्यादेशापवादो लुक् संपद्यते । अथ त्वविरोधादस्ति च संभवो यदुभयं स्यादित्याश्रीयते तदा कृतेष्वादेशेषु लुका भाव्यमिति संदेहात् प्रश्नः । लुगिति । सत्यपि संभवे बाधनं तक्रदानेनेव दधिदानस्येति भावः । कस्येति । निघातादेस्तिङ्कार्यस्यानिष्टत्वात् प्रश्नः । कथमिति । आमः प्रत्ययत्वादप्रत्यय इति प्रातिपदिकसंज्ञानिषेधात् प्रश्नः । लकारस्येति । अतिङिति कृत्संज्ञाप्रतिषेधस्तिङ्भाविनो लकारस्य । अयं तु तिङ्भावी न भवतीति भावः । सुपः श्रवणमिति । यद्यप्येकवचनस्य हल्ङ्यादिलोपोऽस्ति तथापि द्विवचनबहुवचनश्रवणप्रसङ्गः । कृदन्तमिति । कृन्मेजन्त इत्यत्र कृदन्तस्य विशेषणं मेजन्तग्रहणं न तु कृतः । स्वरादिषु यदामिति पठ्यते तेन तद्धितप्रकरणात्तद्धितसाहचर्याद्वा तद्धित एव गृह्यते । यत्प्रकारयां चकारेति । अत्र प्रशब्दस्यानुदात्तत्वमिष्यते तच्च तिबादिलुकि सति गतिर्गतौ तिङि चोदात्तवतीति सिध्यति नान्यथेति भावः । कृदन्तप्रकृतिस्वरत्वादिति । प्रशब्दस्य कारयामित्यनेन समासे कृते समासस्व-

कृदन्तमुत्तरपदं प्रकृतिस्वरं भवतीत्येष स्वरो भविष्यति। तथा च निघातानिघातसिद्धिः *। तथा च निघातानिघातसिद्धिर्भवति । चक्षुष्कामं याजयांचकार । तिङ्ङतिङ इति तस्य वा निघातः । तस्माच्च निघातः सिद्धो भवति । नञा तु समासप्रसङ्गः *। नञा तु समासः प्राप्नोति । नकारयां नहारयाम् । नञ् सुबन्तेन सह समस्यत इति समासः प्राप्नोति । उक्तं वा *। किमुक्तम् । असामर्थ्यादिति । नात्र नञ आमन्तेन सामर्थ्यं केन तर्हि लिडन्तेन । न चकार कारयां न जहार हारयामिति । आमः॥ अव्ययादाप्सुपः॥८२॥ अव्ययादापो लुग्वचनानर्थक्यं लिङ्गाभावात्*। अव्ययादापः लुग्वचनमनर्थकम्। किं कारणम् । लिङ्गाभावात् । अलिङ्गमव्ययम् । किमिदं भवान् सुपो लुकं न मृष्यति आपो लुकं न मृष्यति । यथैव ह्यलिङ्गमव्ययमेवमसंख्यमपि। सत्यमेवमेतत् । प्रत्ययलक्षणमाचार्यः प्रार्थयमानः सुपो लुकं मृष्यति आपः पुनरस्य लुकि सति न किं चिदपि प्रयोजनमस्ति । उच्यमानेप्येतस्मिन् स्वाद्युत्पत्तिर्न प्राप्नोति । किं कारणम् । एकत्वादीनामभावात् । एकत्वादिष्वर्थेषु स्वा-

राव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरयोः प्राप्तयोः कृत्स्वरस्ततः शेषनिघातेन गतेरनुदात्तत्वं सिध्यतीत्यर्थः । तस्य चेति । आमन्तस्य । तिङन्तत्वान्निघातो न प्रवर्तते । तस्मात्परं तिङन्तं तु चकारादि निहन्यते । न कारयामिति । ततश्च नलोपादिप्रसङ्गः । न चकारेति । नञोतिङन्ते न सामर्थ्यं प्रदर्शयति न त्वयं लौकिकः प्रयोगो व्यवहितविपर्यस्तप्रयोगनिवृत्त्यर्थत्वादनुप्रयोगारम्भस्य । अभिव्यक्तपदार्थेन नञः सामर्थ्यं न त्वनभिव्यक्तार्थेनेत्यर्थः । अव्यया । लिङ्गाभावादिति । न च स्त्रीसमानाधिकरणपक्षः स्त्रियामित्यत्राश्रितः भूतमियं ब्राह्मणी इत्यादौ भूतादिभ्यः प्रत्ययप्रसङ्गादिति भावः । किमिदमिति । संख्याया अप्यभावात् सुपापिनोत्पत्तव्यमिति भावः । प्रत्ययलक्षणमिति । स्वाभाविक्येव सुपोनुपलब्धिर्लुग्द्वारेण पदत्वनिबन्धनरुत्वादिकार्यसिद्धयेन्वाख्यायतइत्यर्थः । उच्यमाने ऽपीति । प्रसक्तादर्शनस्य लोपादिसंज्ञाविधानात् । अनुत्पन्नस्य सुपो लुग-

दयो विधीयन्ते। न चैषामेकत्वादयः सन्ति। अविशेषेणोत्पद्यन्ते। उत्पन्नानां नियमः क्रियते। अथ वा प्रकृतानर्थानपेक्ष्य नियमः क्रियते। के च प्रकृताः। एकत्वादयः। एकस्मिन्नेवैकवचनं न द्वयोर्न बहुषु। द्वयोरेव द्विवचनं नैकस्मिन्न बहुषु। बहुष्वेव बहुवचनं नैकस्मिन्न द्वयोरिति। अथ वा आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति। उत्पद्यन्ते ऽव्ययेभ्यः स्वादय इति। यदयमव्ययादाप्सुप इति लुकं शास्ति। अव्ययादा॥ नाव्ययीभावादतोम् त्वपञ्चम्याः॥८३॥नाव्ययीभावादत इति योगव्यवसानम् *। नाव्ययीभावादत इति योगो व्यवसेयः। नाव्ययीभावादकारान्तात्सुपो लुग् भवति। ततोम् त्वपञ्चम्या इति। किमर्थो योगविभागः। पञ्चम्या अम्प्रतिषेधार्थः *। पञ्चम्या अमः प्रतिषेधो यथा स्यात्। एकयोगे ह्युभयोः प्रतिषेधः *। एकयोगे ह्युभयोः प्रतिषेधः स्यात्। अमः अलुकश्च। स तर्हि योगविभागः कर्तव्यः। न कर्तव्यः। तुर्नियामकः *। तुः क्रियते। स नियामको भविष्यति। अमेवापञ्चम्या इति। अमि पञ्चमीप्रतिषेधे ऽपादानग्रहणम् *। अमि पञ्चमीप्रतिषेधे अपादानग्रहणं कर्तव्यम्। अपादानपञ्चम्या इति वक्तव्यम्। किं प्रयोजनम्। कर्मप्रवचनीययुक्ते ऽप्रतिषेधार्थम् *। कर्मप्रवचनीययुक्ते मा भूदापाटलिपुत्रं वृष्टो देवः। न वोत्तरप-

---

संभवादिति भावः। एकत्वादिष्विति। वाक्यैकवाक्यतया विशिष्टएवार्थे स्वादिविधानादिति भावः। अविशेषेणेति। वाक्यान्तरनिरपेक्षत्वात्स्वादिविधिवाक्यस्येति भावः। यदयमिति। एकवाक्यतापक्षे ऽपि ज्ञापकात्सुबुत्पत्तिरित्यर्थः। नाव्ययी। योगव्यवसानमिति। योगविभाग इत्यर्थः। तुर्नियामक इति। अवधारणे तुर्वर्तते तेनामेवापञ्चम्या अलुक् तु पञ्चम्या अपीत्यर्थः संपद्यते। आपाटलिपुत्रमिति। आङ्योगेच पञ्चमी न त्वपादानइत्यमभावो

दस्य कर्मप्रवचनीययोगात् समासात् पञ्चम्यभावः *। न वा वक्तव्यम् । किं कारणम् । उत्तरपदमत्र कर्मप्रवचनीययुक्तम् । उत्तरपदस्य कर्मप्रवचनीययोगात्समासात्पञ्चमी न भविष्यति । यदा च समासः कर्मप्रवचनीययुक्तः भवति तदा प्रतिषेधः । तद्यथा । आ उपकुम्भात् । आ उपमणिकात् । इति। नाव्ययीभाव ॥ तृतीयासप्तम्योर्बहुलम् ॥८४॥ सप्तम्या ऋद्धिनदीसमाससंख्यावयवेभ्यो नित्यम् *। सप्तम्या ऋद्धिनदीसमाससंख्यावयवेभ्यो नित्यमिति वक्तव्यम्। सुमद्रं सुमगधम् । ऋद्धि। नदीसमास । उन्मत्तगङ्गं लोहितगङ्गम् । संख्यावयव। एकविंशतिभारद्वाजं त्रिपञ्चाशद्गौतमम् । तृतीयासप्त ॥ लुटः प्रथमस्य डारौरसः ॥८५॥ टितां टेरेविधेर्लुटो डारौरसः पूर्वविप्रतिषिद्धम् *। टितां टेरेविधेर्लुटो डारौरसो भवन्ति पूर्वविप्रतिषेधेन। टेरेत्वस्यावकाशः पचते पचेते पचन्ते । डारौरसामवकाशः श्वः कर्ता श्वः कर्तारौ श्वः कर्तारः । इहोभयं प्राप्नोति । श्वः अध्येता श्वः अध्येतारौ श्वः अध्येतार इति । डारौरसो भवन्ति पूर्वविप्रतिषेधेन । स तर्हि पूर्वविप्रतिषेधो वक्तव्यः । न व-

---

भवतीत्यर्थः। न वेति। अव्ययीभावाद्विहितायाः पञ्चम्या अमादेशप्रतिषेधोऽत्र तूत्तरपदाद्विहिता पञ्चमी तस्याश्च समासप्रातिपदिकत्वाल्लुकि कृते समासात् सुपशब्द उत्पद्यते तस्यामभावः। भवति तदेति। अ यत एवेत्यर्थः। आ उपकुम्भादिति। कुम्भस्य समीपमित्यव्ययीभावः। तत आङ्योगे पञ्चमी। तृतीया। सुमद्रमिति। मद्राणां समृद्धिरित्यव्ययीभावः। एकविंशतिभारद्वाजमिति। एकविंशतिर्भरद्वाजा वंश्यास्त्रिपञ्चाशद्गौतमा वंश्या इति संख्या वंश्येनेति समासः। तत्र वर्तिपदानां स्वार्थोपसर्जनार्थान्तराभिधायित्वाद्गौतमभारद्वाजशब्दयोरेकत्वविशिष्टेऽर्थान्तरे संक्रमाल्लुगभावः ततः सप्तमी। नित्योभावः। बहुलग्रहणलब्धश्चायमर्थो दर्शितः। लुटः। श्वः कर्तेति। तिसस्झीनामत्र डा-

क्तव्यः । आत्मनेपदानां चेति वचनात्सिद्धम् *। आत्मनेपदानां च डारौरसो भवन्तीति वक्तव्यम् । तच्च समसंख्यार्थम् *। तच्चावश्यमात्मनेपदग्रहणं कर्तव्यं समसंख्यार्थं संख्यातानुदेशो यथा स्यात् । अक्रियमाणे ह्यात्मनेपदग्रहणे षट् स्थानिनस्त्रय आदेशाः वैषम्यात्संख्यातानुदेशो न प्राप्नोति । पूर्वविप्रतिषेधार्थेन तावन्नार्थ आत्मनेपदग्रहणेन । इदमिह संप्रधार्यं डारौरसः क्रियन्तामेत्वमिति । किमत्र कर्तव्यम् । परत्वादेत्वं, नित्या डारौरसः कृतेप्येत्वे प्राप्नुवन्त्यकृते पि प्राप्नुवन्ति । टेरेत्वमपि नित्यं कृतेष्वपि डारौरस्सु प्राप्नोत्यकृतेष्वपि प्राप्नोति । अनित्यमेत्वमन्यस्य कृतेषु डारौरस्सु प्राप्नोत्यन्यस्याकृतेषु । शब्दान्तरस्य प्राप्नुवन्विधिरनित्यो भवति । डारौरसोप्यनित्याः अन्यस्य कृते एत्वे प्राप्नुवन्त्यन्यस्याकृते । शब्दान्तरस्य च प्राप्नुवन्तो ऽनित्या भवन्ति । उभयोरनित्ययोः परत्वादेत्वम् । एत्वे कृते पुनः प्रसङ्गविज्ञानाद्ध डारौरसो भविष्यन्ति । समसंख्यार्थेन चापि नार्थ आत्मनेपदग्रहणेन । स्थानेन्तरतमेन व्यवस्था भविष्यति । कुत आन्तर्यम् । अर्थतः । एकार्थस्यैकार्थो व्यर्थस्य द्व्यर्थो बह्वर्थस्य बह्वर्थः । अथ वा आदेशा अपि षडेव निर्दिश्यन्ते । कथम् । एकशेषनिर्देशोयम् । अथैतस्मिन्नेकशेषे सति किमयं कृतैकशेषाणां द्वन्द्वः डा च डा च डा । रौ च रौ च रौ । रश्च रश्च रः । डा च रौ च रश्च डारौरस इति । आहो स्वित्कृतद्व-

रौरसः कृताः । आत्मनेपदानामिति । लुट आत्मनेपदानां च प्रथमसंज्ञकानां डारौरसो भवन्तीति वक्तव्यम् । ततश्च विशेषविहितत्वादादेशैष्टे रेत्वं बाध्यते । पूर्वविप्रतिषेधार्थेनेति । पूर्वविप्रतिषेधस्य यत्प्रयोजनं तत्प्रयोजनेनेत्यर्थः । किं

न्द्वानामेकशेषः। डा च रौ च रश्च डारौरसः। डारौरसश्च डारौरसश्च डारौरस इति। किं चातः। यदि कृतैकशेषाणां द्वन्द्वः अनिष्टः समसंख्यः प्राप्नोति। एकवचनद्विवचनयोर्डा प्राप्नोति बहुवचनैकवचनयोरौ प्राप्नोति द्विवचनबहुवचनयो रस् प्राप्नोति। अथ कृतद्वन्द्वानामेकशेषः। न दोषो भवति। यथा न दोषस्तथास्तु। किं पुनरत्र ज्यायः। उभयं हि दृश्यते बहुशक्ति किटिकं बहूनि शक्तिकिटिकानि। बहु स्थालीपिठरं बहूनि स्थालीपिठराणि। डारौरसः कृते टेरे यथा द्वित्वं प्रसारणे। समसंख्येन नार्थोऽस्ति सिद्धं स्थानेऽर्थतोऽन्तरः॥ आन्तर्यतो व्यवस्था त्रय एवेमे भवन्तु सर्वेषाम्। टेरेत्वं च परत्वात्कृतेऽपि तस्मिन्निमे सन्तु॥ डाविकारस्य शित्करणं सर्वादेशार्थम् *। डाविकारः शित्कर्तव्यः। किं प्रयोजनम्। सर्वादेशार्थं शित्सर्वस्येति सर्वादेशो यथा स्यात्। अक्रियमाणे हि शकारे अलोऽन्त्यस्य विधयो भवन्तीत्यन्त्यस्य प्रसज्येत। निघातप्रसङ्गस्तु *। निघातस्तु प्राप्नोति। श्वः कर्ता। तासेः परं लसार्वधातुकमनुदात्तं भवतीत्येष स्वरः प्राप्नोति। यत्तावदुच्यते। डाविकारस्य शित्करणं सर्वादेशार्थमिति। सिद्धमलोऽन्त्यविकारात् *। सिद्धमेतत्। कथम्। अलोऽन्त्यविकारात्।

पुनरिति। कस्य पक्षस्य न्याय्यतरत्वात्प्रशस्यतरत्वमिति सामान्येन प्रश्नः। इह तु कृतैकशेषाणां द्वन्द्वो दुष्टत्वान्नैव प्रशस्यतइति न तदपेक्षः प्रश्नः। डारौरसः कृते टेरइति। परत्वाद्दे रेत्वे कृते पुनः प्रसङ्गविज्ञानाड्डारौरसो भवन्ति। यथेजतुरीजुरिति कृते संप्रसारणे द्विर्वचनम्। एष एवार्थ आर्यया दर्शितः। आन्तर्यत इति। यएवामी त्रयः श्रूयन्ते तएव सर्वेषां सन्तु। डाविकार इति। डादेश इत्यर्थः। नानुबन्धकृतमनेकाल्त्वमित्यन्त्यस्य स्यादिति डाश्च-त्वाव्यः। श्वः कर्तेति। तिपो डादेशस्तस्य तास्यनुदात्तेन्ङिदित्यनुदात्तत्वं प्रा-

अस्त्वयमलोन्त्यस्य । का रूपसिद्धिः । कर्ता । डिति टेर्लोपाल्लोपः *। डितिटेर्लोपेन लोपो भविष्यति। अभत्त्वान्न प्राप्नोति। डित्करणसामर्थ्याद्भविष्यति। अनित्त्वाद्वा *। अथ वा अनित्त्वादेतत्सिद्धम् । किमिदमनित्त्वादिति । अन्त्यस्यायं स्थाने भवन्न प्रत्ययः स्यात्। असत्यां प्रत्ययसंज्ञायामित्संज्ञा न । असत्यामित्संज्ञायां लोपो न। असति लोपेनेकाल् । यदानेकाल् तदा सर्वादेशः यदा सर्वादेशः तदा प्रत्ययः यदा प्रत्ययस्तदेत्संज्ञा यदेत्संज्ञा तदा लोपः । प्रश्लिष्टनिर्देशाद्वा *। अथ वा प्रश्लिष्टनिर्देशोयं डा आ डा । सोनेकाल्शित्सर्वस्येति सर्वादेशो भविष्यति । यदा तर्ह्ययमन्त्यस्य स्थाने भवति तदातिङ्ग्रहणेन ग्रहणं न प्राप्नोति । तिङ्ग्रहणमेकदेशविकृतस्यानन्यत्वात् *। एकदेशविकृतमनन्यवद्भवतीति तिङ्ग्रहणेन ग्रहणं भविष्यति। स्वरः कथम् । स्वरे विप्रतिषेधात्सिद्धम् *। डारौरसः क्रियन्तामनुदात्तत्वमिति। किमत्र कर्त्तव्यम्। परत्वादनुदात्तत्वं नित्या डारौरसः कृतेप्यनुदात्तत्वे प्राप्नुवन्त्यकृते ऽपि प्राप्नुवन्ति । अनुदात्तत्वमपि नित्यं कृतेष्वपि डारौरस्सु प्राप्नोत्यकृतेष्वपि प्रा-

---

प्नोति । यस्तु तिङ्ङतिङ इति निघातः स नलुडिति प्रतिषिद्धः । डितीति । आकारे डिति परतः सतकारस्य टिसंज्ञकस्य लोपः । डित्करणसामर्थ्यादिति । तत एवानङ्गस्यापीति बोद्धव्यं नह्यन्त्यस्य डादेशे कृते सतकारमङ्गं प्रत्यये परतोङ्गसंज्ञाविधानात् । अनित्त्वादिति । अनित्संज्ञकत्वादित्यर्थः । अन्त्यस्येति । प्रत्ययस्य ह्यवयवः स्यान्न तु प्रत्ययस्तकारादेः समुदायस्य प्रत्ययत्वात् । प्रश्लिष्टनिर्देशादिति । तत्रानेन कृतैकादेशेन समुदायः प्रत्याय्यते सोनेकाल्त्वात् सर्वादेशः प्रवर्तते । सर्वादेशे च तस्मिन् कृते एकादेशः क्रियते । सिद्धमलोन्त्यविकारादिति यदुक्तं तत्र दोषमुद्भावयति । यदा तर्हीति । अक्षपरिमाणस्य तिङ्संज्ञासंबन्धात्तिशब्दस्यान्त्यादेशे कृते रूपान्तरयोगात्तिङ्ग्रहणेनाग्रहणात्पदत्वं न स्यादित्यर्थः । एकदेशविकृतमिति । पचतु पचन्त्वित्यादौ यथा । न्याय्य एवाय-

प्नोति । अनित्यमनुदात्तत्वम् । अन्यस्य कृतेषु डारौर-
स्सु प्राप्नोत्यन्यस्याकृतेषु । शब्दान्तरस्य च प्राप्नुवन्वि-
धिरनित्यो भवति । डारौरसो ऽप्यनित्याः । अन्यथा
स्वरस्य कृते ऽनुदात्तत्वे प्राप्नुवन्ति । अन्यथा स्वरस्या-
कृते । स्वरभिन्नस्य च प्राप्नुवन्तो ऽनित्या भवन्ति । उ-
भयोरनित्ययोः परत्वादनुदात्तत्वम् । अनुदात्तत्वे कृते
पुनः प्रसङ्गविज्ञानाद्द डारौरसः । टिलोपे उदात्तनिवृ-
त्तिस्वरेण सिद्धम् । न सिध्यति । किं कारणम् । अन्त-
रङ्गत्वाद्द डारौरसः । तत्रान्तरङ्गत्वाड्डारौरस्सु कृतेषु
अनुदात्तत्वं क्रियतां टिलोप इति । किमत्र कर्तव्यम् ।
परत्वाट्टिलोपेन भवितव्यम् । एवं तर्हि स्वरविप्रतिषे-
धात् सिद्धम् । न्याय्य एवायं स्वरविप्रतिषेधः । इदमि-
ह संप्रधार्यम् । अनुदात्तत्वं क्रियतामुदात्तनिवृत्तिस्वर
इति । किमत्र कर्तव्यम् । परत्वादनुदात्तत्वम् । अनु-
दात्तत्वे कृते पुनः प्रसङ्गविज्ञानादुदात्तनिवृत्तिस्वरो भ-
विष्यति । तदेतत्कृत्र सिद्धं भवति यत् पिद्वचनम् । य-
दपिद्वचनं तत्र न सिध्यति । तत्रापि सिद्धम् । कथम् ।
इदमद्य लसार्वधातुकानुदात्तत्वं प्रत्ययस्वरस्यापवादः ।

मिति । पूर्वप्रदर्शितो हि डारौरसामन्तरङ्गत्वादन्याय्योयं तु न्याय्यः । अथ वा
परविप्रतिषेध एवायं न पूर्वविप्रतिषेध इति न्याय्यत्वमुच्यते । इदमिहेति । डारौ-
रस्सु कृतेषु टिलोपे च कृते संप्रधारणीयम् । नन्वकृते ऽनुदात्तत्वे उदात्तनिवृ-
त्तिस्वरो नैव प्राप्नोति । तत्कथमनयोर्विप्रतिषेध इत्याह । तदेतदिति । तिपोनु-
दात्तस्य स्थाने डादेशः स्थानिवद्भावादनुदात्तस्तत्रोदात्तनिवृत्तिस्वरस्सिध्यति ।
यस्तु तशब्दस्य स्थाने क्रियते तत्र परत्वाट्टिलोपे कृते ऽनुदात्ते उदात्तलोपो न
कृत इत्युदात्तनिवृत्तिस्वरो न सिध्यति पुनः प्रसङ्गविधानात्त्वनुदात्तत्वमेव स्या-

न चापवादविषये उत्सर्गोऽभिनिविशते पूर्वं ह्यपवादा अभिनिविशन्ते पश्चादुत्सर्गाः प्रकल्प्य चापवादविषयं तत उत्सर्गोऽभिनिविशते । तन्न तावदत्र कदा चित्प्रत्ययस्वरो भवति अपवादं लसार्वधातुकानुदात्तत्वं प्रतीक्षते । तत्रानुदात्तत्वं क्रियतां लोप इति । यद्यपि परत्वाल्लोपः सोऽसाववविद्यमानोदात्तत्वे अनुदात्ते उदात्तो लुप्यते । प्रत्ययस्वरापवादो लसार्वधातुकानुदात्तत्वम् । तेन तत्र न प्रसक्तः प्रत्ययस्वरः कदा चित् ॥ प्रत्ययस्वरश्च तासेर्वृत्तिसंनियोगशिष्टः । तेन चाप्यसावुदात्तो लोप्स्यते तथा न दोषः ॥ ॥ इति श्रीभगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये द्वितीयस्याध्यायस्य चतुर्थे पादे द्वितीयमाह्निकम् ॥ समाप्तश्चायं पादोऽध्यायश्च ॥ ॥

दित्यर्थः । सोसाविति । शास्त्रीयस्तत्रानुदात्तो न गृह्यते किं तर्हि उदात्तत्वाभावयुक्त इत्यर्थः । वृत्तिसन्नियोगशिष्ट इति । वृत्तिः प्रवृत्तिर्यदैव तासिः प्रवर्तते तदैवापवादाभावादुदात्तत्वयुक्त इत्यर्थः । पूर्वोक्त एवार्थः श्लोकेन संगृहीतः ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते भाष्यप्रदीपे द्वितीयस्याध्यायस्य चतुर्थे पादे द्वितीयमाह्निकं समाप्तम् ॥ समाप्तश्चायं पादो ऽध्यायश्च ॥

॥ अथ तृतीयाध्यायप्रारम्भः ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ प्रत्ययः ॥१॥ अधिकारेणेयं प्रत्ययसंज्ञा क्रियते । सा प्रकृत्युपपदोपाधीनामपि प्राप्नोति तस्याः प्रतिषेधो वक्तव्यः । प्रकृति । गुप्तिज्किद्भ्यः । उपपद । स्तम्बकर्णयोः । उपाधि । हरतेर्दृतिनाथयोः पशौ । एतेषां प्रतिषेधो वक्तव्यः । किं च स्यात् । यद्येतेषामपि

श्रीगणेशाय नमः ॥ प्रत्ययः । अधिकारेणेति । यदि तु प्रकारान्तरेण संज्ञिस्वरूपनिर्देशादिना संज्ञा क्रियते ततो न स्यादतिप्रसङ्गः । यदा तु गौरवादिप्रसङ्गपरिहारायाधिकारेण क्रियते ततोतिप्रसङ्ग इत्यर्थः । तत्र यदि सर्वे संज्ञिनः स्वरूपेण निर्दिश्येरन् ततो गौरवं स्यात् । अथ सप्प्रत्यय इति सनः सकारादारभ्य कपः पकारेण प्रत्याहाराश्रयणेन संज्ञा विधीयेत तदानेकस्य पकारस्य संभवात् संदेहः स्यात् । ननु प्रतियोगमुपस्थानेपि वाक्यभेदप्रसङ्गात् प्रकृत्यादीनां प्रत्ययसंज्ञा न भविष्यति । तथा हि । हरतेर्धातोर्दृतिनाथयोः कर्मणोरुपपदयोः पशौ कर्तरीन्प्रत्ययौ भवतीत्येकं वाक्यम् । ते च हरतिदृतिनाथपशवः प्रत्ययसंज्ञा इति द्वितीयं वाक्यम् । न चैकवाक्यतायां संभवन्त्यां वाक्यभेदो युक्तः । नैतदस्ति । सनादीनामपि वाक्यभेदेनैव संज्ञा विधेया नह्यसतः संज्ञिनस्संज्ञाविधानमुपपद्यते । तत्रैकेन वाक्येन सनादीनां विधिः । अपरेण तेषामेव संज्ञाविधिः । ततश्च यथा सनादीनां वाक्यभेदेन संज्ञाविधिः एवं प्रकृत्यादीनामपि प्रतिसंज्ञि प्रत्ययसंज्ञोपस्थानसामर्थ्यात् संज्ञासंज्ञिसंबन्धप्रतिपत्तियोग्यविभक्त्यन्तराध्याहारेण प्राप्नोति । सनाद्युत्पत्तिवाक्यएव प्रथममेतेषां पारार्थ्यमवगतम् । द्वितीये तु संज्ञासंज्ञिसंबन्धप्रतिपादनवाक्ये संबन्धप्रतिपत्तौ स्वार्थता स्यात् यथा च सप्तमीनिर्दिष्टस्य वाक्यभेदेनोपपदसंज्ञाधिकाराद्भवति तथा प्रत्ययसंज्ञापि प्राप्नोति । उपाधिशब्देन चेह तुल्यन्यायत्वाद्विशेषणमप्युच्यते क्व चित्तु तयोर्भेदेन व्यवहारो दृश्यते । यथा नोपाधेरुपाधिर्भवति विशेषणस्य वा विशेषणमिति । अर्थविशेष उपाधिस्तदन्तवाच्यः समानशब्दो यः । अनुपाधिरतोन्यः स्याच्छ्वावादिविशेषणं यद्वत् ॥ इति । किञ्च स्यादिति । नहि संज्ञाप्रवृत्तिमात्रादेव दोषो भवति । किन्तु तन्निमित्तकार्यप्रवर्तनात् । न च प्रकृत्यादीनां किञ्चित्तन्निमित्तं कार्यं संभवति परत्वं तावदवधिविशेषोपादानेन सनादिभिरिव प्रतिपन्नम् । न च गुपादीनां सनादीनां च परस्परापेक्षं परत्वं युज्यते, विरोधात् । उपपदस्यापि समासे सति पूर्वनिपातेन भवितव्यमिति परत्वाभावः । उपाधेरपि पौर्वापर्यस्य लौकिके प्रयोगे नियमाभावात् स्थितस्यैव च परत्वस्य शास्त्रेणानुवादाच्छास्त्रस्य विधायकत्वाभावादनुवादकत्वादर्थस्य चोपाधित्वात्तस्य च परत्वासंभवात्परत्वाभावः । आद्युदात्तत्वमपि न भविष्यति । यथास्वं लक्षणेन तेषां स्वरस्य विहितत्वात् । अ-

प्रत्ययसंज्ञा स्यात् । परत्वमाद्युदात्तत्वमङ्गसंज्ञेत्येते वि-
षयः प्रसज्येरन् । अत उत्तरं पठति । प्रत्ययाधिकारे
प्रकृत्युपपदोपाधीनामप्रतिषेधः *। अधिकारेणापि प्रत्य-
यसंज्ञायां सत्यां प्रकृत्युपपदोपाधीनामप्रतिषेधः । अन-
र्थकः प्रतिषेधो ऽप्रतिषेधः । प्रत्ययसंज्ञा कस्मान्न भवति ।
निमित्तस्य निमित्तिकार्यार्थत्वादन्यत्रापि *। निमित्तानि
हि निमित्तिकार्यार्थानि भवन्ति । किं पुनर्निमित्तम् ।
को वा निमित्ती । प्रकृत्युपपदोपाधयो निमित्तं प्रत्ययो
निमित्ती । अन्यत्रापि चैष न्यायो दृष्टः नावश्यमिहैव ।
क्वान्यत्र । लोके । तद्यथा । बहुष्वासीनेषु कश्चित्कं चि-
त्पृच्छति कतरो देवदत्तः कतमो यज्ञदत्त इति । स आह

ङ्गसंज्ञा च विधानप्रतिबद्धा न च प्रकृत्यादयः कुतश्चिद्विहिता इति तेषु प-
रतस्सा नान्यस्य भविष्यतीति प्रश्नः । परत्वमिति । प्रकृतिप्रत्यययोः पर्यायेण
परस्परापेक्षं परत्वं स्यात् शब्दान्तरापेक्षं वा प्रकृतेः, प्रकृत्यपेक्षं तु प्रत्ययस्य ।
उपपदस्यापि परत्वादुपसर्जनं पूर्वमित्येतद्राजपुरुषादिषु सावकाशं बाधित्वा
परत्वं स्यात् । भोक्तुं व्रजतीत्येव च नित्यं स्याद् न तु व्रजति भोक्तुमिति ।
उपाधिवाचिनोऽपि प्रयोगानियमे प्राप्ते परश्चेति नियमः स्यात् । यः प्रत्यय-
स्स पर इति परिभाषणात् । आद्युदात्तत्वमपि स्वरान्तरं बाधित्वा स्यात् । अ-
ङ्गसंज्ञेति । ननु विधानप्रतिबद्धाङ्गसंज्ञा, न चेह प्रकृत्यादयो विधीयन्ते । नैष
दोषः । सिद्धशब्दान्वाख्यानाय तेषामपि शास्त्रेण विधानात् परत्वेन च पूर्व-
स्यावधेराक्षेपात् । ननु पूर्वाक्षेपेऽपि परत्वे तस्माद्विधिर्नास्तीत्यङ्गसंज्ञा न भवि-
ष्यतीति चिन्त्यमेतत् । निमित्तस्येति । प्रकृत्यादीनां भूतविभक्त्या निर्देशात्
सनाद्युत्पत्तौ निमित्तभावेनोपादानात् पारार्थ्यात् स्वसंस्कारं प्रति प्रयोजकत्वा-
भावादित्यर्थः । तत्र वाक्यभेदेनापि विधीयमाना प्रत्ययसंज्ञा सनादिभिरेव सं-
बध्यते तेषामेव निमित्तित्वात्तां प्रति प्रयोजकत्वात् । संज्ञासंबन्धप्रतिपत्तियो-
ग्यविभक्तिनिर्देशाद् द्वयोश्च परस्पराकाङ्क्षायां संबन्धः न त्वन्यतराकाङ्क्षायां
सीतारावणयोरिवेति सत्यामपि संज्ञाया आकाङ्क्षायां प्रकृत्यादीनां विशे-
षणत्वादनाकाङ्क्षत्वात् संज्ञासंबन्धाभाव इत्युक्तं भवति । किं पुनरिति । नि-
त्यत्वाच्छब्दानां निमित्तनिमित्तिभावो नोपपद्यत इति प्रश्नः । प्रकृतीति ।
प्रतिपादकानां शब्दानामुपायभावेन शास्त्रेण व्यवस्थापनात्तदनुगुणविभक्ति-
निर्देशादस्ति निमित्तनिमित्तिभावः । कतर इति । किं यत्तदोर्निर्धारणे इ-

योऽश्वो यः पीठ इति । योऽश्वो यः पीठ इत्युक्ते निमित्तस्य निमित्तिकार्यार्थत्वादध्यवस्यति । अयं देवदत्तो ऽयं यज्ञदत्त इति । नेदानीमश्वस्य पीठस्य वा देवदत्त इति संज्ञा भवति । किं पुनर्निमित्तं को वा निमित्ती । निर्ज्ञातोऽर्थो निमित्तम् । अनिर्ज्ञातोऽर्थो निमित्ती । इह च प्रत्ययः अनिर्ज्ञातः प्रकृत्युपपदोपाधयो निर्ज्ञाताः । क्व । धातूपदेशे प्रातिपदिकोपदेशे च । ते निर्ज्ञाता निमित्तत्वेनाश्रीयन्ते । प्रधाने कार्यसंप्रत्ययाद्वा सिद्धम् *। अथ वा प्रधाने कार्यसंप्रत्ययो भवति । किं च प्रधानम् । प्रत्ययः । तद्यथा । बहुषु यात्सु कश्चित्कं चित् पृच्छति । को यातीति । स आह । राजेति । राजेत्युक्ते प्रधाने कार्यसंप्रत्ययाद्यः पृच्छति यश्च कथयति उभयोः संप्रत्ययो भवति । किं कृतं पुनः प्राधान्यम् । अर्थकृतम् । यथा पुनर्लोके ऽर्थकृतं प्राधान्यम् । शब्दस्येदानीं किंकृतं प्राधान्यम् । शब्दस्यापूर्वोपदेशः प्राधान्यम् । यस्यापूर्वोपदेशः स प्रधानम् । प्रकृत्युपपदोपाधयश्च निर्दिष्टाः । क्व । धातूपदेशे प्रातिपदिकोपदेशे च । यद्येव निमित्तस्य निमित्तिकार्यार्थत्वात् यद्वा प्रधाने कार्यसंप्रत्ययात्प्रकृत्युपपदोपाधीनां न भवति । विकारागमानां तु प्राप्नोति । हनस्त च । त्रपुजतुनोः षुक् एतेषां

योरेकस्य डतरच् वा बहूनां जातिपरिप्रश्ने डतमजिति सूत्रद्वयउपाधिप्रत्याख्यानाद् बहूनामपेक्षकस्य निर्धारणे कतरशब्दः प्रयुक्तः । प्रधान इति । प्रत्ययसंज्ञा स्वविषयप्रकृत्यये प्रधानमपेक्षते न तु पारतन्त्र्यादप्रधानमित्यर्थः । किंकृतमिति । भवतु राज्ञः प्राधान्यं तदधीनस्थितित्वादन्येषामिह तु कथमिति प्रश्नः । अर्थकृतमिति । प्रयोजनकृतमित्यर्थः । यस्यापूर्व इति । तदर्थत्वादन्येषां तस्यैव प्राधान्यमित्यर्थः । यद्येवेति । ननु ये तावत् प्रकृतेर्विकारागमास्ते प्रकृत्यनुप्रवेशात् प्रकृतिवत् संज्ञया न संभन्त्स्यन्ते । ये तु प्रत्ययस्य तैं तद्ग्रहणेन

ह्यपूर्वोपदेशात्प्राधान्यं निमित्तिनश्चैवैते। विकारागमेषु च परविज्ञानात् *। विकारागमेषु च परविज्ञानात् प्रत्ययसंज्ञा न भविष्यति। प्रत्ययः परो भवतीत्युच्यते। न च विकारागमाः परे संभवन्ति। किं पुनः कारणं समाने अपूर्वोपदेशे प्रत्ययः परो न विकारागमाः परे। षष्ठीनिर्दिष्टस्य च तद्युक्तत्वात् *। षष्ठीनिर्दिष्टं विकारागमयुक्तं भवति। पञ्चमीनिर्दिष्टाच्च प्रत्ययो विधीयते। प्रत्ययविधानानुपपत्तिस्तु *। प्रत्ययविधिस्तु नोपपद्यते। क्व। यत्र विकारागमाः शिष्यन्ते। हनस्त च। त्रपुजतुनोः

गृह्यन्तएवेति नास्त्यनिष्टप्रसङ्गः। नैतदस्ति। प्रकृतिविकारागमानां तत्संबन्धित्वेपि प्रयोजकत्वात् प्रधानत्वाच्च स्यादेव प्रत्ययसंज्ञा। प्रत्ययसंबन्धिनामपि तदवयवत्वे सिद्धे पृथक् प्रत्ययसंज्ञास्यादेव योग्यतासंभवात्। विकारागमेष्विति। यः परः स प्रत्ययः न च विकारागमाः परे। तेन ते प्रत्ययसंज्ञा न भविष्यन्तीत्येवं न व्याख्येयम्। नहि परत्वनिमित्ता प्रत्ययसंज्ञा अपि तु प्रत्ययसंज्ञानिमित्तं परत्वम्। तथा च परत्वाभावे ऽपि अम्बहुजकचां प्रत्ययसंज्ञा भवति। तस्मादेवं व्याख्यायते। प्रयोजनाभावाद्विकारागमानां प्रत्ययसंज्ञा न भवति। तथा हि। परविज्ञानं प्रत्ययसंज्ञाफलम्। तत् तेषां न संभवति। षष्ठ्या स्थानसंबन्धस्यावयवसंबन्धस्य च प्रतिपादनादागमानां चानुदात्तत्वेन भवितव्यमित्याद्युदात्तत्वाभावः। विकारा अपि ये ऽनच्कास्ते न स्वरभाजः ये तु साच्कास्ते प्रवृत्तिकालएवान्तरङ्गत्वात् स्थानिस्वरयुक्ताः। अङ्गसंज्ञापि तन्निमित्तान्यस्य न प्राप्नोति। सा हि प्रत्ययविधानपरत्वनिबद्धा। प्रयोजनाभावे तु अम आगमत्वे ऽपि मकारस्येत्संज्ञार्थं प्रत्ययसंज्ञा प्रवर्ततएव। परविज्ञानादिति। विभाषा गुणेऽस्त्रियामिति हेतौ पञ्चमी फलमपि प्रयोजकत्वाद्धेतुरित्युच्यते। यथाध्ययनेन वसतीति। ततश्चायमर्थः। प्रत्ययसंज्ञायां परत्वं फलम्। तच्चात्र न संभवतीति प्रत्ययसंज्ञा प्रयोजनाभावान्न भविष्यति। किं पुनरिति। परत्वमेव भवतु प्रत्ययसंज्ञाप्रयोजनमिति भावः। षष्ठीनिर्दिष्टस्येति। षष्ठ्या च पूर्वोदितस्य संबन्धस्य प्रतिपादनाद्विरोधात् परत्वाभाव इत्यर्थः। पञ्चमीनिर्दिष्टाच्चेति। पञ्चमीनिर्देशे पर्यायेण पूर्वपरत्वयोः प्राप्तयोः परश्चेत्यनेन परत्वं नियम्यतइति नास्ति कश्चिद्विरोध इत्यर्थः। प्रत्ययेति। षष्ठीनिर्देशेष्वितिभावः। क्वेति। गापोष्टगित्यादावानन्तर्यसंबन्धे षष्ठीविज्ञानादुपपद्यतएव प्रत्ययविधिरिति प्रश्नः। हनस्तचेति। श्रुतयोरेव स्थान्यादेशयोरागमागमिनोश्च संबन्धप्रतिपादने

षुक् इति । किं पुनः कारणं न सिध्यति । विकारागमयुक्तत्वात् । अपञ्चमीनिर्दिष्टत्वाच्च । तस्मात्तत्र पञ्चमीनिर्देशात्सिद्धम् *। तस्मात्तत्र पञ्चमीनिर्देशः कर्तव्यः । न कर्तव्यः । इह तावद्धनस्तचेति धातोरिति वर्तते । ऋपुजतुनोः षुक् इति प्रातिपदिकादिति वर्तते । यद्येवं हनस्त च धातोः क्यप् भवतीति धातुमात्रात् क्यप् प्राप्नोति । नैष दोषः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति न धातुमात्रात् क्यप् भवतीति । यदयमेतिस्तुशास्वृदृजुषः क्यबिति परिगणनं करोति । अथ वा हन्तिरेवात्र धातुग्रहणेनाभिसंभन्त्स्यते । हन्तेस्तो भवति धातोः क्यप् भवतीति, कस्माद्धन्तेरिति । अर्थाश्रयत्वाद्वा *। अथ वा अर्थाश्रयः प्रत्ययविधिः यः स्वमर्थं प्रत्याययति स प्रत्ययः । किं वक्तव्यमेतत् । न हि । कथमनुच्यमानं गंस्यते । प्रत्यय इति महती संज्ञा क्रियते । संज्ञा च नाम यतो न लघीयः । कुत एतत् । लघ्वर्थं हि संज्ञाकरणम् । तत्र महत्याः संज्ञायाः करणएतत्प्रयोजनम् ।

वाक्यस्योपयोगाद्वाक्यान्तराभावाच्च प्रत्ययविधिर्न प्रकल्पतइत्यर्थः । इह तावदिति । प्रकृतिप्रत्ययानुवृत्तिसामर्थ्यात् प्रत्ययोपि विधास्यते ;विकारागमापोत्यर्थः । यद्येवमिति । हन्तेरादेशविधावुपयोगाद्विविभक्तित्वाच्च धातोरविशेषितत्वादिति भावः । अथ वेति । पूर्वलिङ्गेन धातुश्रुतिर्हन्तावुपसंहृता । इदानीं वाक्यभेदेन सन्निधानाद्धन्तिस्तकारसंबन्धं च प्रतिपद्यते धतुश्च विशिनष्टीत्युच्यते । अर्थाश्रयत्वाद्वेति । अन्वर्थसंज्ञाश्रयेणार्थवतः संज्ञाविधानाद्विकारागमानाञ्चानर्थकत्वात् प्रत्ययसंज्ञा न भवतीत्यर्थः । किं वक्तव्यमिति । पूर्वोपात्तार्थपरित्यागेन स्वरूपेणैव संज्ञात्वं संज्ञाशब्दा अनुभवन्तीति प्रत्यायकः प्रत्यय इत्येवं वक्तव्यमिति मत्वा प्रश्नः । महतीति । महत्त्वात् प्रत्ययशब्दस्यावृत्तिरनुमीयते । तेन यः प्रत्यायकस्स प्रत्ययः । महत्त्वसूचितं प्रकारान्तरमपि यद्भवति तत्सर्वादिसूत्रे व्याख्यातं तत एवावधारणीयम् । नहि तद्इति । अन्वयव्यतिरेकाभ्यां कादीनां वाच्योर्थो नावधार्यते । तदभावेपि केवलाया एव प्रकृतेस्तदर्थावगमात् । नापि तरबादिवत्कश्चिद् द्योत्योर्थ इति भावः । यदप्युच्यते

अन्वर्थसंज्ञा यथा विज्ञायेत । प्रत्याययतीति प्रत्ययः । यदि प्रत्याययतीति प्रत्ययः अविकादीनां प्रत्ययसंज्ञा न प्राप्नोति । न हि ते किं चित्प्रत्याययन्ति । एवं तर्हि प्रत्याय्यत इति प्रत्ययः । एवमपि सन्नादीनां न प्राप्नोति । एवं तर्ह्युभयसाधनोयम् । कर्तृसाधनः कर्मसाधनश्च । एवमपि कुत एतत् समाने अपूर्वोपदेशे त्रापुषं जातुषमित्यत्राकारस्तमर्थं प्रत्याययति न पुनः षकार इति । अन्यत्राप्यकारेण तस्यार्थस्य प्रत्यायनान्मन्यामहे अकारस्तमर्थं प्रत्याययति न पुनः षकार इति । क्वान्यत्र । बिल्वादिभ्योण् । बैल्वः ॥ परश्च ॥ २ ॥ किमर्थमिदमुच्यते । परोयं यथा स्यात् पूर्वो मा भूदिति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । यमिच्छति पूर्वं, माह तं विभाषा सुपो बहुच् पुरस्तादिति । मध्ये तर्हि मा भूदिति । मध्येपि य-

---

अनिर्दिष्टार्थाः प्रत्ययाः स्वार्थे भवन्तीति प्रकृत्यर्थ एव तेषामर्थ इति । तदपि कल्पनामात्रम् । सत्यर्थवत्त्वे प्रत्ययसंज्ञया भाव्यमिति अभिहिते तदभावे स्वार्थावगमादर्थवत्त्वं कादीनां नोपपद्यतइत्युक्तस्य दुरुत्तरत्वात् । प्रत्याय्यतइति । अभिधेयधर्मस्याभिधानउपचारादेवमुक्तम् । अयमत्रार्थः । यस्यार्थः प्रकृत्या प्रत्याय्यते स प्रत्याय्यमानार्थत्वात् प्रत्याय्यमानः स्वार्थिकः प्रत्ययसंज्ञो भवति। एवमपीति । नह्रीच्छादावर्थे विधीयमानाः सनादयः प्रकृत्या प्रत्याय्यमानार्था इति भावः।यो गुपादिसन् स प्रकृत्या प्रत्याय्यमानार्थं इतीच्छासनेवात्राभिप्रेतः । एवन्तर्हीति।एक एव शब्दोनेकशक्तियोगादङ्गीकृतप्रवृत्तिनिमित्तद्वयोधिक्रियते । तत्र यथासंभवं निमित्ताश्रयणेन सनादीनां कादीनां च प्रत्ययसंज्ञा प्रवर्तते । ण्यन्तस्य निपातनादचि णेर्लुक् । एवमपीति । आगमस्यार्थवत्तां निराकर्तुमुपन्यासः । अन्यत्रापीति । प्रत्ययस्यागममन्तरेणापि प्रयोगादर्थवत्तावगतिः । आगमस्य तु प्रत्ययमन्तरेण प्रयोगाभावादन्वयव्यतिरेकाभ्यामर्थवत्त्वं नावधार्यतइत्यर्थः । परश्च । किमर्थमिति । पञ्चमीनिर्देशे परशब्दाध्याहारेण पञ्चमीविधानात् परत्वं सिद्धम् । षष्ठीनिर्देशेपि गापोष्टगित्यादावानन्तर्यसंबन्धे षष्ठीविज्ञानादिति भावः । पर इति । पूर्वशब्दाध्याहारेणापि पञ्चमीविधानात् पूर्वत्वमपि स्यादिति नियमार्थं परवचनम् । तथानन्तर्यस्य पूर्वत्वेऽपि भावात् षष्ठीनिर्देशेपि नियमार्थमित्यर्थः । यमिच्छतीति । बहुजेव पुरस्ताद्भवति नान्यः प्रत्यय इति बहु-

मिच्छति आह तमव्ययसर्वनाम्नामकच् प्राक् टेरिति । य इदानीमतोन्यः प्रत्ययः शेषः सोन्तरेण वचनं पर एव भविष्यतीति नार्थः परवचनेन । एवमपि येषामेव प्रत्ययानां देशो नियम्यते त एव नियतदेशाः स्युः । य इदानीमनियतदेशः स कदा चित्परः कदा चित्पूर्वः कदा चिन्मध्ये स्यात् । तद्यथा । मातुर्वत्सः कदा चिदग्रतः कदा चित्पृष्ठतः कदा चित्पार्श्वतो भवति । पर एव यथा स्यादित्येवमर्थं परवचनम् । परवचनमनर्थकं पञ्चमीनिर्दिष्टाद्धि परस्य *। परग्रहणमनर्थकम् । किं कारणम् । पञ्चमीनिर्दिष्टाद्धि परस्य कार्यमुच्यते । तद्यथा । द्व्यन्तरुपसर्गेभ्योऽप ईदिति । विषम उपन्यासः । सतस्तत्र परस्य कार्यमुच्यते । इहेदानीं कस्य सतः परस्य कार्यं भवितुमर्हति । इहापि सत एव । कथम् । स्वाभाविकं परत्वम् । अथ वाचनिके परत्वे सति पर-

चि पूर्वदेशस्य नियतत्वादन्यः प्रत्ययः पर एव भविष्यतीत्यर्थः । मध्ये तर्हीति । षष्ठीनिर्देशेषु मध्यशब्दाध्याहारेणापि षष्ठीविधानं स्यादिति भावः । मध्येऽपीति । अव्ययसर्वनाम्नामिति मध्यशब्दाध्याहारेण षष्ठीविधानादकच् प्राक् टेः सिद्ध एवेति प्राक्टेरिति नियमार्थम् । अकजेव प्रकृतिमध्ये भवति नान्य इति । मध्यमात्रपरिग्रहेण च नियमो विज्ञायते न त्वकजेव प्राक् टेरित्येवं मध्यविशेषाश्रयेण । अन्यथा मध्यान्तरे प्रत्ययान्तरं स्यात् । मध्यविशेषे तु यन्मध्यसामान्यमस्ति तदाश्रयेण नियमे विज्ञायमाने नास्ति दोषः । एवमपीति । बहुजकचोर्विधेयतया प्राधान्यात्तावेव देशविशेषे नियम्येयाताम् । पुरस्तादेव बहुच् प्राक् टेरेवाकजित्येवमिति भावः । देशो नियम्यत इति । प्रत्ययनियमेऽप्यनियतदेशप्रसङ्गे विशिष्टदेशप्रतिपादनमेव देशनियम इत्यभिप्रेत्यैतदुक्तम् । मातुर्वत्स इति । अनेन प्रकृतेः कार्यशब्ददर्शने मातृस्थानीयत्वमुच्यते । परवचनमिति । तस्मादित्युत्तरस्येत्यनेनैव नियमस्य सिद्धत्वादिति भावः । सतस्तत्रेति । यत्र विद्यमानमेव कार्यान्तरविधानार्थं कार्यित्वेन निर्दिश्यते तत्र तस्मादिति परिभाषा नियमार्थावतिष्ठते । अत्र तु सनादयोऽपूर्वा एवोत्पद्यन्त इति न तस्याः परिभाषायाः प्रवृत्तिरिति भावः । कस्य सत इति । असन्नेव सनादिर्भाव्यत इति भावः । इहापीति । नित्याः शब्दाः प्रयोगस्थास्तत्र स्वभावत

ग्रहणे नार्थः स्यात्। वाचनिके च नार्थः। एतद्धि परस्य कार्यम्। यदसौ परः स्यात्। अथ वा यदस्य परस्य सतः संज्ञा स्यात्। यत्र तर्हि पञ्चमी नास्ति तदर्थमयं योगो वक्तव्यः। क्व च पञ्चमी नास्ति। यत्र विकारागमाः शिष्यन्ते। क्व च विकारागमाः शिष्यन्ते। हनस्त च त्रपुजतुनोः षुक् इति। विकारागमेषु चोक्तम्। किमुक्तम्। प्रत्ययविधानानुपपत्तिस्तु तस्मात्तत्र पञ्चमीनिर्देशात्सिद्धमिति। अत्यन्तापरदृष्टानां वा परभूतलोपार्थम् *। अत्यन्तापरदृष्टानां तर्हि परभूतलो-

---

एव गुपादिभ्यः परस्य सनादेः साधुत्वमात्रं प्रतिपाद्यत इत्यर्थः। एतद्धीति। तस्मादित्युत्तरस्येत्येतस्य प्रदेशेषु अर्थाभिव्यक्तिर्भवति। ततश्च यत्र सदेव कार्यित्वेनोपादीयते तत्रोत्तरस्य कार्यं भवतीति कार्यापेक्षासंबन्धे षष्ठी। यत्र त्वसत एवोत्पत्तिः क्रियते तत्रोत्तरस्य भावोभवतीति भावापेक्षया कर्तुःषष्ठी विज्ञायत इत्यर्थः। परस्य कार्यमिति। उत्पत्तिरेव कार्यमित्यर्थः। नन्वेवं सति सन्नित्यादिप्रथमानिर्देशः षष्ठीप्रकल्पने सति निरर्थकोकृतार्थत्वात् स्यात्। नैष दोषः। निर्देशमाचार्यो प्रथमा स्यात्। उत्तरकालन्तु षष्ठी प्रकल्पते। यत्त्वन्यत्रोच्यते न च प्रत्ययविधौ पञ्चम्यः प्रकल्पिका इति तदस्मिन् सूत्रे स्थित इति द्रष्टव्यम्। अथ वेति। अयमर्थः। उत्पत्तिः सनादेरनियतदेशा भवतु। पश्चात्तु सत एव परस्य यत् कृत्कृत्यप्रत्ययादिसंज्ञाशास्त्रकार्यं विधीयते तन्नान्यदेशस्य। यद्देशस्य च शास्त्रीयं कार्यं तद्देशस्यैव साधुत्वात् प्रयोगो भविष्यतीत्यर्थः। विकारागमेष्विति। तदेवेहाप्यनुगन्तव्यमित्यर्थः। गापोष्टगित्यादौ धातोरित्यधिकाराद्ध धातोः परष्टग् भवति। गापोस्त्वनन्तर इति व्याख्येयम्। अत्यन्तापरदृष्टानां वेति। वाशब्दस्तर्ह्यर्थोपरेण प्रधानेन प्रमाणेन प्रत्यक्षेण न क्व चिद्दृष्टा ये क्विबादयः तेषां नित्यशब्ददर्शने कार्यदर्शने वा सत्तायाः अभावात्तस्मादित्युत्तरस्येत्यस्योपस्थानाभावादनियतदेशो लोपः स्यादिति परभूतलोपार्थमेतद्वचनम्। अस्मिन् हि सति क्विबादयः परभूता लुप्यन्त इति बुद्धिरुपजायते। तत्राग्निचिदित्यादौ प्रत्ययलक्षणेन परभूतप्रत्ययाश्रयास्तुगादयः सिद्ध्यन्ति न तु पूर्वभूतक्विबादिलोपे इति भावः। ननु कार्यदर्शने उत्तरस्य भाव इत्येव व्याख्यातत्वात्परभूताः क्विबादयो भविष्यन्ति। नैतदस्ति। न हि तेषु भावबुद्धिरस्ति। लोपविधानेनाभावबुद्धेरुत्पादात्। स्वरूपलाभो हि भावः नैते कदाचित्स्वरूपत्वं लभन्ते शशविषाणतुल्यत्वात्। अत एवात्यन्तापरदृष्टानामित्युक्तम्। केवलं प्रत्ययलोपवचनेन कार्यमात्रं तेषामत्यन्तासत्त्वे ऽपि विधीयते।

पार्थं परग्रहणं कर्तव्यम् । य एतेऽत्यन्तापरदृष्टाः क्वि-वादयो लुप्यन्ते तेषां परभूतानां लोपो यथा स्यात् । अपरभूतानां मा भूदिति । किं पुनरत्यन्तापरदृष्टानां परभूतलोपवचने प्रयोजनम् । क्ङिति णितीति कार्याणि यथा स्युरिति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति अत्यन्तापरदृष्टाः परभूता एव लुप्यन्त इति । यदयं तेषु कादीननुबन्धानासजति । कथं कृत्वा ज्ञापकम् । अनुबन्धासञ्जन एतत्प्रयोजनम् । क्ङिति णितीति कार्याणि यथा स्युरिति । यदि चात्यन्तापरदृष्टाः परभूता लुप्यन्ते । ततोऽनुबन्धासञ्जनमर्थवद् भवति । प्रयोगनियमार्थं वा । प्रयोगनियमार्थं तर्हि परग्रहणं कर्तव्यम् । परभूतानां प्रयोगो यथा स्यात् । अपरभूतानां मा भूदिति । अस्ति पुनः किंचिदनिष्टं दृश्यते यदर्थो नियमः स्यात् । अस्तीत्याह । प्रकृतेरर्थाभिधानेऽप्रत्ययदर्शनात् *। प्रकृतिरर्थाभिधानेऽप्रत्ययिका दृश्यते । क्व स देवदत्तः क्व स यज्ञदत्तः

यदयमिति । यदि पूर्वभूता लुप्येरन् तदानुबन्धासङ्गोऽनर्थकः स्यात् । सर्वस्यानुबन्धकार्यस्य परभूतप्रत्ययाश्रयत्वात् । नन्वनियतदेशत्वेऽपि यदा परभूतलोपस्तदानुबन्धासङ्गस्य चरितार्थत्वात्कथं लिङ्गत्वमिति केचिदाहुः । तदयुक्तम् । एवं पक्षेऽनुबन्धासङ्गस्यानर्थक्यमभ्युपगतं स्यात् । तस्थोऽनुदात्त हलादौ च स-प्तम्यन्तमी श्रुता वा किं पूर्वशब्दाध्याहारेण भवत्वथ परशब्दाध्याहारेणेति संदेहे पूर्वशब्दाध्याहारेण पञ्चम्यां सत्यामानर्थक्यमेवानुबन्धासङ्गस्येति कथं परभूतलोपेऽनुबन्धासङ्गो न लिङ्गं स्यादिति भाष्यविद आहुः । प्रयोगनियमार्थं वेति । पूर्वं प्रयोजनं क्लृप्तमिति वार्त्तिककारेण विकल्पार्थो वाशब्दः पठितः । भाष्यकारेण तु लिङ्गेन पूर्वप्रयोजनस्य निराकरणात्तदर्थं व्याख्यातः । क्व स देवदत्त इति । देवदत्तादयस्तदपत्येषु वर्तमाना दृश्यन्ते तेषामनेन नियमेनासाधुत्वं प्रतिपाद्यते । न केवला प्रकृतिः प्रयोक्तव्या न च केवलः प्रत्ययः प्रयोक्तव्य इति । ननु सोऽयमित्यभिसंबन्धादभेदोपचारादपत्ये प्रयोगात् कथमसाधुत्वम् । नैतदस्ति । छत्र्यादेरपि साहचर्यादिनिमित्ताभेदाध्यारोपदर्शनादपत्या-

बभ्रुः मण्डुः लमक इति । बाभ्रव्यो माण्डव्यो लामकायन इति प्रयोक्तव्ये बभ्रुर्मण्डुर्लमक इति प्रयुज्यते । द्वयसादीनां च केवलदृष्टत्वात् * । द्वयसादीनां च केवलानां प्रयोगो दृश्यते । किमस्य द्वयसं किमस्य मात्रं काद्यतिथीति । द्वयसादयो वृत्तिजसदृशाः अवृत्तिजाः यथा बहुस्तथा । वावचने चानुत्पत्त्यर्थम् * । वावचने चानुत्पत्त्यर्थं परग्रहणं कर्तव्यम् । वावचने चानुत्पत्तिर्यथा स्यात् । अथ क्रियमाणेपि वै परग्रहणे कथमिव वावचनेनानुत्पत्तिर्लभ्या । क्रियमाणे परग्रहणे वावचने वा पर इत्येतदभिसंबध्यते । अक्रियमाणे परग्रहणे वावचनेन किमन्यच्छक्यमभिसंबन्धुमन्यदतः संज्ञायाः । न च संज्ञाया भावाभावाविष्येते । वा-

---

र्थो नियमेन न प्रतीयेत । तदुक्तं हरिणा । सोयमित्यभिसंबन्धात्सचितेन विना यदि । बभ्र्वादयः प्रयुज्येरन्नपत्ये नियमो भवेदिति ॥ तस्मादभेदोपचाराद्विनाऽपत्यविवक्षायां गर्गा इति बहुवचनान्तवदेकवचनान्ता बभ्र्वादयो मा प्रयुज्यन्तेति नियमार्थं वचनम् । क्व स देवदत्त इत्यत्र के चिदाहुः । क्व स इति यथा सुपो लुग्लोपयोः कृतयोः केवला प्रकृतिः प्रयुज्यमाना दृश्यते । तथा बभ्र्वादयोपीति दृष्टान्तोपन्यासः । किमस्य द्वयसमिति । किमस्य प्रमाणमित्यर्थेऽयं प्रयोगो दृश्यते । तत्र गार्ग्यादिवद्द्वयसादीनामनेनासाधुत्वं प्रतिपाद्यते । काद्यतिथीति । काद्यद्व्यादिसंख्यायाः पूरणीत्यर्थः । बहुतिथीत्यादौ च तिथीशब्दमुपलभ्य भ्रान्त्या केवलमपि प्रयुञ्जते यस्तु तिथीशब्दोऽन्योपि क्वते तिथीशब्दः स साधुरेव । द्वयसजादय इति । अवृत्तिजा अपि भ्रान्त्या केवला लोके प्रयुज्यमाना दृश्यन्त इत्यर्थः । यथा बहुरिति । ईषदसमाप्तौ यो बहुच्प्रत्ययस्तत्सदृशो बहुशब्दः संख्यावैपुल्यवाची यथा लोके प्रयुज्यते तथा द्वयसजादयोपीति केचिद्व्याचक्षते । अन्ये त्वाहुः । केवल एवेषदसमाप्तौ यो बहुशब्दो लोके प्रयुज्यते स दृष्टान्तो साधुत्वे द्वयसजादीनामुपात्तः । वावचने चेति । तस्मादित्युत्तरस्येत्येव प्रत्ययस्य सिद्धे परत्वे पुनः परवचनं वावचनेन प्रत्ययस्य पक्षेऽनुत्पत्तिं प्रतिपादयति । वा परः सन् भवति परत्वोपलक्षितस्तु पक्षे भवति । पक्षे तु नैवोत्पद्यत इत्यर्थः । न त्वत्र परत्वं विकल्प्यते । पक्षे पूर्वो भवतीति । परत्वस्य प्रयोगे नियतत्वात् तस्मादिति वचनाद्वा नियतत्वात् । अक्रियमाण इति । प्रतियोगं प्रत्ययसंज्ञोपस्थानात्तस्या एव विकल्पः स्यात् । अतं त्वयिम

वचने चोक्तम् *। किमुक्तम् । वावचनानर्थक्यं च तत्र नित्यत्वात्सन इति । प्रयोगनियमार्थमेव तर्हि परग्रहणं कर्तव्यम् । अथैतस्मिन् प्रयोगनियमार्थे किमयं प्रत्ययनियमः प्रकृतिपर एव प्रत्ययः प्रयोक्तव्यः अप्रकृतिपरो नेति । आहो स्वित्प्रकृतिनियमः प्रत्ययपरैव प्रकृतिः प्रयोक्तव्या अप्रत्ययपरा नेति । कश्चात्र विशेषः । तत्र प्रत्ययनियमे प्रकृतिनियमाभावः *। तत्र प्रत्ययनियमे सति प्रकृतेर्नियमो न प्राप्नोति । अप्रत्ययिकायाः प्रकृतेः प्रयोगः प्राप्नोति । क्व स देवदत्तः क्व स यज्ञदत्तः बभ्रुः मण्डुलमक इति । अस्तु तर्हि प्रकृतिनियमः । प्रकृतिनियमे प्रत्ययानियमः *। प्रकृतिनियमे सति प्रत्ययनियमो न प्राप्नोति । किमस्य द्वयसं किमस्य मात्रं काद्यतिथीति । अप्रकृतिकस्य प्रत्ययस्य प्रयोगः प्राप्नोति । सिद्धं तूभयनियमात् *। सिद्धमेतत् । कथम् । उभयनियमात् । उभयनियमोयं प्रकृतिपर एव प्रत्ययः प्रयोक्तव्यः प्रत्ययपरैव च प्रकृतिरिति । किं वक्तव्यमेतत् । न हि । कथमनुच्यमानं गंस्यते । परग्रहणसामर्थ्यादन्तरेणापि परग्रहणं स्यादेवायं परः । पर एव स्यादित्येवमर्थं परग्रहणम् ॥ आद्युदात्तश्च ॥ ३ ॥ किमर्थमिदमुच्यते । आद्युदात्तो यथा स्यात् । अन्तोदात्तो मा भूदिति ।

पराधिकारे प्रतियोगमुपस्थिते परो वा भवति परत्वोपलक्षितः पक्षे भवति पक्षे नैव भवतीत्यर्थः संपद्यते । नित्यत्वात्सन इति । वृत्तिपक्षे नित्य एव सन्निष्यते कर्तुमिच्छतीत्यवृत्तिपक्षे नैव सन उत्पत्तिः प्राप्नोतीति । प्रत्याख्याते वावचने प्रयोगनियमार्थमिदम् । सिद्धे तस्मादिति वचनात् परत्वे नित्यं परः प्रत्ययो यथा स्याद् मा कदाचित्परो न प्रयोजि इत्येवं सामर्थ्यादुभयनियमलाभः । आद्युदात्तश्च । अस्वरकस्याच उच्चारणाभावात् स्वरान्तरस्य प्रत्ययान्तरेषु नियतत्वात्पारिशेष्यादाद्युदात्त एव प्रत्ययो भविष्यतीति मत्वा प्रश्नः । किमर्थमिति ।

नैतदस्ति प्रयोजनम् । यमिच्छत्यन्तोदात्तं करोति तत्र चकारमनुबन्धम् । आह च चितोन्तोदात्त इति । मध्योदात्तस्तर्हि मा भूदिति । मध्योदात्तमपि यमिच्छति तत्र रेफमनुबन्धं करोति । आह चोपोत्तमं रितीति । अनुदात्तस्तर्हि मा भूदिति । अनुदात्तमपि यमिच्छति तत्र पकारमनुबन्धं करोति । आह च अनुदात्तौ सुप्पिताविति । स्वरितस्तर्हि मा भूदिति । स्वरितमपि यमिच्छति करोति तत्र तकारमनुबन्धम् । आह च तित्स्वरितमिति । य इदानीमतोन्यः प्रत्ययः शेषः सोन्तरेणापि वचनमाद्युदात्त एव भविष्यतीति नार्थ आद्युदात्तवचनेन । एवमपि येषामेव प्रत्ययानां स्वरो नियम्यते त एव नियतस्वराः स्युः य इदानीमनियतस्वरः स कदा चिदाद्युदात्तः कदा चिदन्तोदात्तः कदा चिन्मध्योदात्तः कदा चिदनुदात्तः कदा चित्स्वरितः स्यात् । आद्युदात्त एव यथा स्यादित्येवमर्थमिदमुच्यते । अथ किमर्थं प्रत्ययसंज्ञासंनियोगेनाद्युदात्तत्वमनुदात्तत्वं चोच्यते । न यत्रैवान्यः स्वरः तत्रैवायमप्युच्येत ञ्नित्यादिर्नित्यम् । प्रत्ययस्य च । अदुपदेशाल्लसार्वधातुकमनुदात्तम् । सुप्पितौ चेति । तत्रायमप्यर्थः । द्विराद्युदात्तग्रहणं द्विश्चानुदात्तग्रहणं न कर्तव्यं भवति । प्रकृतमनुवर्तते । अत उत्तरं पठति । आद्युदात्तस्य प्रत्ययसंज्ञासन्नियोगे प्रयोजनं यस्य संज्ञाकरणं तस्याद्युदात्तार्थम् *। आद्युदात्तस्य प्रत्ययसंज्ञासंनियोगकरण एतत् प्रयोजनं यस्य संज्ञा क्रियते तस्याद्युदात्तत्वं यथा स्यात् । असन्नियोगे

येषामेवेति । चिदादीनामनियतस्वरप्राप्तावन्तोदात्त एव चिदित्येवं नियमात्तेषामेव नियतस्वरत्वं स्यात् । अन्येषां त्वनियतस्वरप्रसङ्ग इत्यर्थः । प्रत्ययाश्र-

हि यस्मात्स विहितस्तदादेराद्युदात्तत्वं तदन्तस्य चा-
नुदात्तत्वम् । अक्रियमाणे हि प्रत्ययसंज्ञासंनियोगेना-
द्युदात्तत्वे प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स विहितस्तदादेस्तदन्तस्य
ग्रहणं भवतीति तदादेरेवाद्युदात्तत्वं प्रसज्येत तदन्तस्य
चानुदात्तत्वम् । अथ क्रियमाणेऽपि प्रत्ययसंज्ञासंनियोगे-
नाद्युदात्तत्वे अनुदात्तत्वे च कस्मादेव तदादेराद्युदात्त-
त्वं न भवति तदन्तस्य चानुदात्तत्वम् । उत्पन्नः प्रत्ययः
प्रत्ययाश्रयाणां कार्याणां निमित्तं भवति नोत्पद्यमानः ।
तद्यथा । कृतो घटो घटाश्रयाणां कार्याणां निमित्तं भव-
ति न क्रियमाणः । न वा प्रकृतेराद्युदात्तवचनं ज्ञापकं त-
दादेरग्रहणस्य * । न वैष दोषः । किं कारणम् । यदयं ञ्नि-
त्यादिर्नित्यमिति प्रकृतेराद्युदात्तत्वं शास्ति । तज्ज्ञा-
पयत्याचार्यः न तदादेराद्युदात्तत्वं भवतीति । तदन्तस्य
तर्ह्यनुदात्तत्वं प्राप्नोति । प्रकृतिस्वरस्य विधानसामर्थ्यात्
प्रत्ययस्वराभावः * । यदयं धातोरन्तः प्रातिपदिकस्य
चान्त इति प्रकृतेरन्तोदात्तत्वं शास्ति । तज्ज्ञापयत्या-
चार्यः न तदन्तस्यानुदात्तत्वं भवतीति । कथं कृत्वा ज्ञा-
पकम् । यत्र ह्यनुदात्तः प्रत्ययः प्रकृतिस्वरस्तत्र प्रयोज-

याखासिति । तदन्तग्रहणादीनामित्यर्थः । आद्युदात्तत्वं त्वत्र तु प्रतियोगलुप-
स्थाने सत्युत्पद्यमान एव तद्यादिराद्युदात्तो भवत्येवं नित्यादिरनुदात्त इति
दोषाभावः । घटाश्रयाणामिति । उदकाहरणादीनामित्यर्थः । यदयमिति ।
प्रत्ययस्येत्यनेनाद्युदात्तत्वे सिद्धे ञ्नित्यादिर्नित्यमित्यनारम्भणीयं स्याद् यदि
तदादेर्ग्रहणं स्यादित्यर्थः । यत्र हीति । यासीत्यादौ पिति प्रत्यये धातोरुदात्त-
त्वं भवति । यातो यान्तीत्यादौ तु प्रत्ययाद्युदात्तत्वेन सति शिष्टत्वाद् बा-
ध्यते । कष्टतर इत्यादौ च प्रातिपदिकान्तोदात्तत्वं श्रूयते । यदि च प्रत्यया-
न्तस्यानुदात्तत्वं स्याद् निर्विषयं धातुप्रातिपदिकान्तोदात्तत्वं स्यादित्यर्थः ।
चास्तं घेत इत्यादौ लसार्वधातुकानुदात्तत्वे सति धातुस्वरस्य सविषयत्वाद-
ज्ञापकत्वमिति चेत् । तथापि तदन्तविधिप्रसङ्गाद् ज्ञापकत्वमेव । आगमानु-

यति । आगमानुदात्तार्थं वा *। आगमानुदात्तार्थं तर्हि प्रत्ययसंज्ञासन्नियोगेनाद्युदात्तत्वमुच्यते प्रत्ययसंज्ञासंनियोगेनाद्युदात्तत्वे कृते आगमा अनुदात्ता यथा स्युरिति । न वागमानुदात्तवचनात् *। न वा एतदपि प्रयोजनमस्ति । किं कारणम् । आगमानुदात्तवचनात् । आगमा अनुदात्ता भवन्तीति वक्ष्यामि । के पुनरागमा अनुदात्तत्वं प्रयोजयन्ति । इट् । लविता । इट् तावच्च प्रयोजयति । इदमिह संप्रधार्यम् । इट् क्रियतामाद्युदात्तत्वमिति । किमत्र कर्तव्यम् । परत्वादिट् । नित्यमाद्युदात्तत्वम् । कृते पीटि प्राप्नोति अकृते पि प्राप्नोति । इडपि नित्यः । कृतेप्याद्युदात्तत्वे प्राप्नोति अकृतेपि । अनित्य इट् । अन्यथा स्वरस्य कृते आद्युदात्तत्वे प्राप्नोति । अन्यथा स्वरस्याकृते प्राप्नोति । स्वरभिन्नस्य प्राप्नुवन्विधिरनित्यो भवति । आद्युदात्तत्वमपि अनित्यम् । अन्यस्य कृते इटि प्राप्नोति । अन्यस्याकृते । शब्दान्तरस्य प्राप्नुवन्विधिरनित्यो भवति । उभयोरनित्ययोः परत्वादिडागमः । अन्तरङ्गं तर्हि आद्युदात्तत्वम् । काऽन्तरङ्गता । उत्पत्तिसन्नियोगेनाद्युदात्तत्वमुच्यते । उत्पन्ने प्रत्यये प्रकृतिप्रत्ययावाश्रित्याङ्गस्ये-

---

दात्तार्थं वेति । वाशब्दस्त्वर्थे । लवितव्यमित्यादौ तव्यस्योत्पत्तिकाल एवाद्युदात्तत्वे कृते पश्चादिडागमः क्रियमाणः शेषनिघातेनानुदात्तो भवति । अन्यथा परत्वादिडागमे कृते तस्य तद्भक्तत्वात् प्रत्ययग्रहणेन ग्रहणादाद्युदात्तत्वं क्रियमाणमिट एव प्रसज्येतेत्यर्थः । के पुनरिति । अन्योन्य प्रष्टा द्रष्टव्यः न तु येन नवेत्युक्तं स एव पृच्छति विरोधात् । लवितेति । लुट् । तिप् । डा । तासिः । इट् । अत्र यदीटोऽनुदात्तत्वं न स्यात् तदा तासिभक्तत्वादिडुदात्तः स्यात् । शेषनिघातेन च तास्याकारोऽनुदात्त इत्युदात्तलोपाभावादुदात्तनिवृत्तिस्वर आकारस्य न स्यात् । इटस्त्वनुदात्तत्वे सति तास्याकार एवोदात्त इत्युदात्तनिवृत्तिस्वरः सिध्यति । स्वरभिन्नस्येति । रूपवत् स्वरोपि श्रुतिभेदहेतुत्वात्

डागमः । आद्युदात्तत्वमपि नान्तरङ्गम् । यावता प्रत्यय आश्रिते प्रकृतिरप्याश्रिता भवति । अन्तरङ्गमेवाद्युदात्तत्वम् । कथमिदानीमेव ह्युक्तं न प्रत्ययस्वरविधौ तदादिविधिर्भवतीति । सीयुट् तर्हि प्रयोजयति । अवचने हि सीयुडादेराद्युदात्तत्वम् *। अक्रियमाणे हि आगमानुदात्तत्वे क्रियमाणेपि प्रत्ययसंज्ञासन्नियोगेनाद्युदात्तत्वे सीयुडादेर्लिङ आद्युदात्तत्वं प्रसज्येत । लविषीय पविषीय । तर्हि वक्तव्यम् आगमा अनुदात्ता भवन्तीति । न वक्तव्यम् । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति । आगमा अनुदात्ता भवन्तीति । यदयं यासुट् परस्मैपदेषूदात्तो ङिच्चेत्याह । नैतदस्ति ज्ञापकम् । वक्ष्यत्येतत् । यासुटो ङिद्वचनं पिदर्थमुदात्तवचनं चेति । शक्यमनेनैवं वक्तुं यासुट् परस्मैपदेषु भवति । अपिच्च लिङ् भवतीति । सोयमेवं लघीयसा न्यासेन सिद्धे सति यद् गरीयांसं यत्नमारभते । तज् ज्ञापयत्याचार्यः । आगमा अनुदात्ता भवन्तीति । शक्यमेवं लब्धुम् । यद्येव वचनादथापि ज्ञापकाद् आगमा अनुदात्ता भवन्तीति । आगमैस्तु व्यवहितत्वादाद्युदात्तत्वं न प्राप्नोति । आगमा अविद्यमानवद्भवन्तीति वक्ष्यति । यद्यागमा अविद्यमानवद्भवन्तीत्युच्यते । लविता अवादेशो न प्राप्नोति ।

शब्दान्तरत्वमेव करोतीति भावः । प्रकृतिरप्याश्रितेति । प्रत्ययग्रहणपरिभाषयेति भावः । अन्तरङ्गमेवेति । तत इण् न प्रयोजयतीत्यर्थः । लविषीयेति । आशिषि लिङ् । अत्र विशेषविहितत्वाद्वा परत्वाद्वा पूर्वं सीयुट् क्रियते पश्चाल्लादेशः । तत्र प्रत्ययाद्युदात्तत्वं क्रियमाणं सीयुट एव स्यात् । आगमा अनुदात्ता इति तु वचनात्सीयुटोनुदात्तत्वे सति इटोदित्यकारस्योदात्तत्वं सिध्यतीत्यर्थः । पिदर्थमिति । चिनुयादित्यादौ पित्भक्तत्वाद्यासुटोनुदात्तत्वप्रसङ्गे उदात्तवचनमित्यज्ञापकमित्यर्थः । आगमैरिति । विच्छिन्नत्वादादित्वस्य लवि-

स्वरविधाविति वक्ष्यामि । एवमपि लविता । उदात्ताद-
नुदात्तस्य स्वरित इति स्वरितत्वं न प्राप्नोति । षाष्ठिके
स्वर इति वक्ष्यामि । एवमपि चिन्तितः । निष्ठा च द्व्य-
जनादित्येष स्वरः प्राप्नोति । प्रत्ययस्वरविधाविति व-
क्ष्यामि । तर्हि आगमा अविद्यमानवद्भवन्तीति वक्त-
व्यम् । न वक्तव्यम् । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति । आगमा
अविद्यमानवद्भवन्तीति । यदयं यासुट् परस्मैपदेषूदा-
त्तो ङिच्चेत्याह । नैतदस्ति ज्ञापकम् । वक्ष्यत्येतत् । या-
सुटो ङिद्वचनं पिदर्थमुदात्तवचनं चेति । शक्यमनेन वक्तुं
यासुट् परस्मैपदेषु भवति अपिच्च लिङ् भवतीति । सो-
यमेवं लघीयसा न्यासेन सिद्धे सति यद्गरीयांसं यत्नमा-
रभते तज् ज्ञापयत्याचार्यः आगमा अविद्यमानवद्भव-
न्तीति । आद्युदात्तस्य वा लोपार्थम् *। आद्युदात्तस्य
तर्हि लोपार्थं प्रत्ययसंज्ञासन्नियोगेनाद्युदात्तत्वमुच्यते ।
प्रत्ययसंज्ञा संनियोगेनाद्युदात्तत्वे कृते लोपे उदात्तनिवृ-
त्तिस्वरः सिद्धो भवति । स्त्रौघ्नी । माथुरी । अत्र हि परत्वा-
ल्लोपः स्वरं बाधेत । न वा बहिरङ्गलक्षणत्वात्* । न वैतदपि
प्रयोजनमस्ति । किं कारणम् । बहिरङ्गलक्षणत्वात् । ब-

षीयेत्यादौ प्रत्ययस्याद्युदात्तत्वं न प्राप्नोतीत्यर्थः । आरब्धे तु सूत्रे प्रत्ययसंज्ञास-
न्नियोगेन कृते आद्युदात्तत्वे भवन्त्यागमा इति न दोषः । एवमपि लविते-
ति । तृन्नन्तत्वादाद्युदात्तमेतत् । यदयमिति । यदि प्रत्ययाद्युदात्तत्वे कर्तव्ये
ऽनादित्वमागमा विहन्युः तदा चिनुयातामित्यादौ यासुटः प्रत्ययादित्वाल्लिङ्ग-
मुदात्तत्वमिति तन्न कुर्यात् । कृतन्तु प्रत्ययाद्युदात्तत्वे कर्तव्ये ऽऽगमानामवि-
द्यमानत्वं ज्ञापयतीत्यर्थः । स्त्रौघ्नीति । विभजरान्वाख्याने स्त्रौघ्न अ ई इति स्थि-
ते प्रत्ययस्य चेत्याद्युदात्तत्वात्परत्वाद्यस्येति लोपे कृते उदात्तनिवृत्त्यभावादुदा-
त्तनिवृत्तिस्वर ईकारस्य न स्यात् । प्रत्ययसंज्ञासन्नियोगेन त्वाद्युदात्तविधाने न
दोषः । बहिरङ्गलक्षण इति । स्वार्थादीनां क्रमेण प्रतीतिरिति स्त्रीत्वनिमित्त
ईकारो बहिरङ्ग इति तन्निमित्तो लोपो बहिरङ्गः । अथ वाङ्गस्य भस्येत्याद्यपे-

हिरङ्गलक्षणो लोपः । अन्तरङ्गः स्वरः । असिद्धं बहिरङ्गमन्तरङ्गे । अवश्यं चैषा परिभाषा आश्रयितव्या । अवचने हि ञिनित्कित्स्वतिप्रसङ्गः *। अक्रियमाणायां ह्यस्यां परिभाषायां क्रियमाणेपि प्रत्ययसंज्ञासंनियोगेनाद्युदात्तत्वे ञिनित्कित्सु अतिप्रसङ्गः स्यात् । औत्सी कंसिकी आत्रेयीति । अत्र हि परत्वाल्लोपो ञिन्नित्कित्स्वरान् बाधेत । नैष दोषः । ञिन्नित्कित्स्वराः प्रत्ययस्वरस्यापवादाः । न चापवादविषये उत्सर्गोभिनिविशते । पूर्वं ह्यपवादा अभिनिविशन्ते पश्चादुत्सर्गाः । प्रकल्प्य चापवादविषयं तत उत्सर्गोभिनिविशते । न तावदत्र कदाचित्प्रत्ययस्वरो भवति अपवादान् ञिनित्कित्स्वरान् प्रतीक्षते । कंसिक्यां भूयान् परिहारः । अन्यस्यात्र उदात्तत्वमन्यस्य लोपः । आदेरुदात्तत्वमन्त्यस्य लोपः । इदं तर्हि आत्रेयी परत्वाल्लोपः कित्स्वरं बाधेत । तस्मादेषा परिभाषाश्रयितव्या एतस्यां च सत्यां शक्यं प्रत्ययसंज्ञासन्नियोगेनाद्युदात्तत्वमवक्तुम् । प्रत्ययाद्युदात्तत्वाद्ध धातोरन्तः*।प्रत्ययाद्युदात्तत्वाद्ध धातोरन्त इत्येतद्भवति विप्रतिषेधेन । प्रत्ययाद्युदात्तत्वस्यावकाशः यत्रानुदा-

---

क्षणाल्लोपो बहिरङ्गः । औत्सीति । उत्से जाता । उत्सादिभ्योऽञ् ङीप् । यद्यत्र परत्वाल्लोप आद्युदात्तत्वं ञिल्लक्षणं बाधेत तदा प्रत्ययस्याद्युदात्तत्वादुदात्तनिवृत्तिस्वर ईकारस्य स्यादेव । कंसिकीति । कंसेन क्रीता । कंसाट्टिठनिति टिठनि ङीपि च ठकारस्याकृत इकादेशे उदात्तत्वं मन्यते । आत्रेयीति । अत्रेरपत्यं स्त्री । इतश्चानिञ इति ढक् । आयन्नादिषु उपदेशिवद्वचनं स्वरसिद्ध्यर्थमिति पूर्वमेयादेशः ङीप् । अत्रोदात्तनिवृत्तिस्वरो न स्यात् । अन्तरङ्गत्वे तु स्वरस्याश्रीयमाणे दोषाभावः । कंसिक्यामिति । ठचश्चित्करणात् पूर्वमिकादेशः ततः प्रत्ययाद्युदात्तत्वमिति नास्त्युदात्तलोप इत्यर्थः । कित्स्वरमिति । तत उदात्तनिवृत्तिस्वरो न स्यादित्यर्थः । इदानीं प्रत्ययसंज्ञासन्नियोगेन स्वरविधौ प्रयोजनमाह । प्रत्ययाद्युदात्तत्वादिति । यदा अनित्यादिर्नित्यमित्यस्यानन्तरं

त्ता प्रकृतिः । समत्वम् । सिमत्वम् । धातोरन्त इत्येतस्या-
वकाशः यत्रानुदात्तः प्रत्ययः पचति पठतीति । इहोभयं
प्राप्नोति गोपायति धूपायति । धातोरन्त इत्येतद्भवति
विप्रतिषेधेन । पित्स्वरात्तित्स्वरश्चापि *। पित्स्वरात्तित्स्व-
रश्चापि भवति विप्रतिषेधेन । पित्स्वरस्यावकाशः । पच-
ति पठति । तित्स्वरस्यावकाशः । कार्यं हार्यम् । इहो-
भयं प्राप्नोति । कार्या हार्या । तित्स्वरो भवति विप्रति-
षेधेन । चित्स्वरश्चापि पित्स्वरात् *। पित्स्वराच्चित्स्व-
रश्चापि भवति विप्रतिषेधेन । चित्स्वरस्यावकाशः ।
चलनः कम्पनः । पित्स्वरस्य स एव । इहोभयं प्राप्नो-
ति आम्बष्ठ्या सौवीर्या । चित्स्वरो भवति विप्रतिषेधेन ।
न वाद्युदात्तत्वस्य प्रत्ययसंज्ञासन्नियोगात् *। न वार्थो
विप्रतिषेधेन । किं कारणम् । आद्युदात्तत्वस्य प्रत्ययसं-
ज्ञासन्नियोगात् । प्रत्ययसंज्ञा सन्नियोगेनाद्युदात्तत्वे कृते
सतिशिष्टत्वाद्धातुस्वरो भविष्यति । अयं चाप्ययुक्तो
विप्रतिषेधः । पित्स्वरस्य तित्स्वरस्य च । किं कारणम् ।
टापि स्वरितेनैकादेशः *। टाप्यपि स्वरितेनैकादेशो भ-
विष्यति । इदमिह संप्रधार्यम् । स्वरितत्वं क्रियतामे-
कादेश इति । किमत्र कर्तव्यम् । परत्वात्स्वरितत्वं नि-
त्य एकादेशः । कृते स्वरितत्वे प्राप्नोत्यकृतेपि । स्वरि-
तत्वमपि नित्यम् । कृतेप्येकादेशे प्राप्नोत्यकृते पि । अ-
नित्यं स्वरितत्वम् । अन्यस्य कृते एकादेशे प्राप्नोत्यन्य-

प्रत्ययस्य चेत्युच्येत तदा परत्वाद्धातुस्वरं प्रत्ययस्वरो बाधेत । यथा न्यासे तु प्रत्ययस्वरं धातुस्वरो बाधते । पित्स्वरादिति । एतदन्तानुदात्तत्वविधाने सिध्यति नान्यत्रेति भावः । कार्येति । स्वरितत्वात् प्रागेकादेशं मन्यते । तत्रैकादे-शस्य पूर्वं प्रत्यन्तवद्भावात्तित्स्वरः प्राप्नोति । परं प्रत्यादिवद्भावात् तु पित्स्वर-प्रसङ्गः । नवेति । प्रत्ययसंज्ञासन्नियुक्तस्वरस्यान्तरङ्गत्वान्नास्ति विप्रतिषेध इति

स्याकृते । शब्दान्तरस्य प्राप्नुवन्विधिरनित्यो भवति । एकादेशोप्यनित्यः । अन्यथा स्वरस्य कृते स्वरितत्वे प्राप्नोति अन्यथा स्वरस्याकृते । स्वरभिन्नस्य च प्राप्नुवन्विधिरनित्यो भवति । अन्तरङ्गस्तर्हि एकादेशः । कान्तरङ्गता । वर्णावाश्रित्यैकादेशः । पदस्य स्वरितत्वम् । स्वरितत्वमप्यन्तरङ्गम् । कथम् । वक्ष्यत्येतत् । पदग्रहणं परिमाणार्थमिति । उभयोरन्तरङ्गयोः परत्वात् स्वरितत्वम् । स्वरितत्वे कृते आन्तर्यतः स्वरितानुदात्तयोरेकादेशः स्वरितो भविष्यति । अयं चाप्ययुक्तो विप्रतिषेधः । पित्स्वरस्य चित्स्वरस्य च । किं कारणम् । चापि चित्करणात् *। चापि चित्करणसामर्थ्यादन्तोदात्तत्वं भविष्यति ॥ गुप्तिज्किद्भ्यः सन् ॥ ५ ॥ गुप्तिज्कितमाना अनुदात्तेतः । गुपादिष्वनुबन्धकरणं किमर्थम् । गुपादिष्वनुबन्धकरणमात्मनेपदार्थम् *। गुपादिष्वनुबन्धाः क्रियन्ते । आत्मनेपदं यथा स्यात् । अथ क्रियमाणेष्वप्यनुबन्धेषु आत्मनेपदं न प्राप्नोति । किं कारणम् । सना व्यवहितत्वात् । पूर्ववत्सन इत्येवं भविष्यति । पूर्ववत्सन इत्युच्यते न चैतेभ्यः प्राक् सन आत्मनेपदं नापि परस्मैपदं पश्यामः । एवं तर्ह्यनुबन्धकरणसाम-

भावः।परत्वात्स्वरितत्वमिति । अन्तरङ्गत्वं स्वरितत्वस्यानपेक्ष्यैव तदुक्तम्। स्त्रीत्वापेक्षटाब्निमित्तो ह्येकादेशो बहिरङ्गः । आन्तर्यत इति । स्वरिते त्वनुदात्तोपि विद्यतइति स्वरितानुदात्तयोः स्वरितोन्तरतमः । चापीति । यदि सामान्यग्रहणाविघातार्थत्वमेव चकारस्याभविष्यत् टाप्प्रकरण एव यङश्चाप् व्यधास्यतीति भावः । गुप्तिच्कि । गुपेति । अनुक्रमप्रदर्शनाय कितिः पठितो न त्वयमनुदात्तेत् । गुपादिष्विति । नित्यसन्विषयत्वात्केवलेभ्यो लडाद्यनुत्पादात् प्रश्नः । आत्मनेपदार्थमिति । सन्नन्तेभ्य इति भावः । पूर्ववदिति । लिङ्गातिदेशादिति भावः । न चैतेभ्य इति । कार्यातिदेशोसौ । लिङ्गातिदेशे तु अनुचिकीर्षतीत्यादावप्यात्मनेपदप्रसङ्ग इति भावः । एवं तर्हीति । सना व्यवधानेऽपीति

र्थ्याद्भविष्यति । अथ वा अवयवे कृतं लिङ्गं समुदायस्य विशेषकं भवति । तद्यथा । गोः सक्थनि कर्णे वा कृतं लिङ्गं गोर्विशेषकं भवति । यदि अवयवे कृतं लिङ्गं समुदायस्य विशेषकं भवति । तदा जुगुप्सयति मीमांसयतीत्यत्रापि प्राप्नोति । अवयवे कृतं लिङ्गं तस्य समुदायस्य विशेषकं भवति यं समुदायं यो ऽवयवो न व्यभिचरति । सनन्तमेव च न व्यभिचरति । णिजन्तं पुनर्व्यभिचरति । तद्यथा । गोः सक्थनि कर्णे वा कृतं लिङ्गं गोरेव विशेषकं भवति न गोमण्डलस्य ॥ मान्बधदान्शान्भ्यो दीर्घश्चाभ्यासस्य ॥ ६ ॥ अभ्यासदीर्घे ऽवर्णस्य दीर्घप्रसङ्गः * । अभ्यासदीर्घत्वे ऽवर्णस्य दीर्घत्वं प्राप्नोति । मीमांसते । ननु च इत्वे कृते दीर्घत्वं भविष्यति । कथं पुनरुत्पत्तिसन्नियोगेन दीर्घत्वमुच्यमानमित्वं प्रतीक्षते । अथ कथमभ्यासं प्रतीक्षते । वचनादभ्यासं प्रतीक्षते । अभ्यासस्य दीर्घत्वविधानात् । इत्वं पुनर्न प्रतीक्षते । न वाभ्यासविकारेषु अपवादस्योत्सर्गाबाधकत्वात् * । न वैष दोषः । किं कारणम् । अभ्यासविकारेषु अपवादस्योत्सर्गाबाधकत्वात् अभ्यासविकारेषु अपवादा उत्सर्गान्न बाधन्तइत्येवं दीर्घत्वमुच्यमानमित्वं न बाधिष्यते । अथ वा मान्बधदान्शान्भ्य ई चाभ्यासस्येति वक्ष्यामि । एवमपि हलादिशे-

---

भावः । अथ वेति । यत्रावयवे लिङ्गासङ्गस्य प्रयोजनं नास्ति तत्र समुदायार्थ एवासाविति भावः । शिष्टं भाष्यं पूर्ववत्सन इत्यत्र विस्तरेण व्याख्यातं तत एवावधार्यम् । मान्बध । सामान्यविधेर्विशेषविधिर्बाधक इत्याह । अभ्यासदीर्घे इति । अथ कथमिति । यथाभ्यासस्येति वचनाद्दीर्घत्वमभ्यासमपेक्षते तथा वचनान्तरविहितमित्वमपीति भावः । अभ्यासविकारेष्विति । एतच्च दीर्घोकितइत्यत्राकिद्ग्रहणेन ज्ञापयिष्यते । ई चाच इति । अजन्तस्येत्यर्थः । न चा-

षापवाद ईकारः प्राप्नोति । इ चाच इति वक्ष्यामि । अथ वा मान्बधदान्शान्भ्यो दीर्घश्चेतोऽभ्यासस्येति वक्ष्यामि । सिद्ध्यति । सूत्रं तर्हि भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तमभ्यासदीर्घत्वे अवर्णस्य दीर्घत्वप्रसङ्ग इति । परिहृतमेतत् । न वाभ्यासविकारेषु अपवादस्योत्सर्गाबाधकत्वादिति । अथ वा नैवं विज्ञायते दीर्घश्चाभ्यासस्येति । कथं तर्हि । दीर्घश्च आभ्यासस्येति । किमिदमाभ्यासस्येति । अभ्यासस्य विकार आभ्यासः तस्येति ॥ धातोः कर्मणः समानकर्तृकादिच्छायां वा ॥ ७ ॥ धातोरिति किमर्थम् । प्रकर्त्तुमैच्छत् प्राचिकीर्षत् । सोपसर्गादुत्पत्तिर्मा भूदिति । कर्मग्रहणात्सन्विधौ धातुग्रहणानर्थक्यम् * । कर्मग्रहणात्सन्विधौ धातुग्रहणमनर्थकम् । कर्मणः समानकर्तृकादिच्छायां वा सन् भवतीत्येव धातोरुत्पत्तिर्भविष्यति । सोपसर्गं वै कर्म * । सोपसर्गकमिह वै कर्म । तत उत्प-

---

द्यते हलादिशेषे ऽजन्तत्वं भवति । अभ्यासस्य विकार इति । सत्येत्वमेव । तथा हि । लोपस्य तावदादेशो विधातुमशक्यः तस्याभावरूपत्वात् । यदि च ह्रस्वस्य दीर्घत्वं स्यात् तद्धितनिर्देशोऽनर्थकः स्यात् । दीर्घश्रुत्याच्परिभाषोपस्थानादजन्तस्य दीर्घविधानात् दीर्घस्य ह्रस्वस्य वा दीर्घविधाने विशेषाभावात्तस्मादित्वमेव तद्धितेन प्रत्याय्यते । अथ वाहत्य सनि यो विहितो विकारः सन्यत इति तस्यैव ग्रहणं विज्ञायते । ह्रस्वश्च मानादीनामिव वधेरपि पर्जन्यवल्लक्षणप्रवृत्त्या भवति । धातोः कर्मणः । धातोरर्थद्वारके कर्मत्वसमानकर्तृकत्वे । ते चेच्छाया: प्रत्ययार्थत्वे ऽपि सन्निधानात्तदपेक्षे एव गृह्येते । एवं च प्रकृत्यर्थोपसर्जनः प्रत्ययार्थो भवति । अन्यथा प्रकृतिप्रत्ययार्थयोरसंबन्धः स्यात् । वार्त्तिकावतारणाय प्रश्नं करोति । धातोरिति किमर्थमिति । अयं भावः । धातुरेव क्रियावाची । उपसर्गस्तु विशेषकः । ततश्चार्थद्वारके कर्मत्वसमानकर्तृकत्वे धातोरेव संभवत इति । सोपसर्गादिति । संघातेन विशिष्टा क्रिया प्रतिपाद्यतइति तत एव समुत्पत्तिप्रसङ्गः । ततश्च संघातादेव द्विर्वचनादिप्रसङ्ग इति भावः । कर्मग्रहणादिति । एतदुपलक्षणम् । तेन समानकर्तृकग्रहणादित्यपि बोद्धव्यम् । सोपसर्गमिति । संघातस्य क्रियाविशेषाभिधायित्वादिति भावः । कर्मविशेषक

त्तिः प्राप्नोति । सोपसर्गं कर्मेति चेत् कर्मविशेषकत्वात् उपसर्गस्यानुपसर्गं कर्म *। सोपसर्गं कर्मेति चेत् कर्मविशेषक उपसर्गः । अनुपसर्गमेव हि कर्म । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । सोपसर्गस्य हि कर्मत्वे धात्वधिकारेऽपि सनोऽविधानमकर्मत्वात् *। यो हि मन्यते सोपसर्गं कर्मेति क्रियमाणेऽपि तस्य धातुग्रहणे सनोऽविधिः स्यात्। किं कारणम्, कर्मकत्वात् । इदं तर्हि प्रयोजनम् । सुबन्तादुत्पत्तिर्मा भूत् । सुबन्ताच्चाप्रसङ्गः क्यजादीनामपवादत्वात् *। सुबन्ताच्च सनोऽप्रसङ्गः । किं कारणम् । क्यजादीनामपवादत्वात् । सुबन्तात्क्यजादयो विधीयन्ते। ते अपवादत्वात् बाधका भविष्यन्ति। अनभिधानाद्वा *। अथ वा अनभिधानात्सुबन्तादुत्पत्तिर्नभविष्यति । नहिसुबन्तादुत्पद्यमानेन सना इच्छाभिधानमस्ति । इयं तावदगतिका गतिः । यदुच्यते अनभिधानादिति । यदप्युच्यते । सुबन्ताच्चाप्रसङ्गः क्यजादिनाम-

---

इति। अत एव वचनात् षष्ठीसमासप्रतिषेधोऽनित्यार्थः। अयमर्थः। धातुरेव क्रियावाचीति तदर्थस्यैव कर्मत्वम् । न तूपसर्गार्थस्यापि । यथोक्तम्। कट एव कर्म तत्सामानाधिकरण्यात्तु भीष्मादिभ्यो द्वितीया भविष्यतीति। अथापि विशेषणस्य पृथक्कर्मत्वम् । यथोक्तम् । कटोपि कर्म भीष्मादयोपीति तथापि कर्मसमुदायस्याकर्मत्वात्समुदायादुत्पत्तिर्न भविष्यति। सोपसर्गस्य हीति। यदि संघातस्यार्थद्वारकं कर्मत्वं स्यात् तदा अवयवस्याकर्मत्वात्ततः सन्प्रत्ययो न स्यात्। कर्मण इत्येषा हि पञ्चमी। षष्ठ्यां तु सत्यां कर्मणोवयवाद्धातोः सन्नित्याश्रीयमाणेऽनुपसर्गान्न स्यात्। तस्मात्। अडादीनां व्यवस्थायै पृथक्त्वेन प्रकल्पनात्। धातूपसर्गयोर्धातुः क्रियावाचीति निर्णयः॥ सुबन्तादिति। विकल्पितत्वात्सनः पक्षे सावकाशाः क्यजादय इति भावः। प्रातिपदिकादिति तु नोक्तम्। कर्मण इति वचनात्कर्मत्वे च सति सुबन्ततायाः अवश्यं भावात्। क्यजादीनामिति। कर्ममात्रात्सन्विधिः। कर्मविशेषात्सुबन्तात् क्यजादय इति भावः। यत्र चोत्सर्गापवादौ विभाषा तत्रापवादेन मुक्त उत्सर्गो न भवति। अपि तु वाक्यमेव। इयं तावदिति। लक्षणाश्रया लक्ष्यस्य व्यवस्था न्याय्या ल-

पवादत्वादिति । भवेत्कस्माच्चिदप्रसङ्गः स्यादिति आत्मेच्छायाम् । परेच्छायां तु प्राप्नोति राज्ञःपुत्त्रमिच्छतीति । एवं तर्हि इदमिह व्यपदेश्यं सदाचार्यो न व्यपदिशति । किम् । समानकर्तृकादिच्छायां वेत्युच्यते न च सुबन्तस्य समानः कर्त्तास्ति । एवमपि भवेत् कस्माच्चिदप्रसङ्गः स्यात् यस्य कर्ता नास्ति। इह तु प्राप्नोति । आसितुमिच्छति शयितुमिच्छतीति । इच्छायामर्थे सन् विधीयते इच्छार्थेषु च तुमुन् । तत्र तुमुनोक्तत्वात्तस्यार्थस्य सन् न भविष्यति । एवमपीह प्राप्नोति । आसनमिच्छति शयनमिच्छतीति । इह यो विशेष उपादीयते उपाधिर्वा द्योत्ये तस्मिंस्तेन भवितव्यम् । यश्चेहार्थो गम्यते आसितुमिच्छति शयितुमिच्छतीति स्वयं तां क्रियां कर्तुमिच्छतीति नासाविह गम्यते। आसनमिच्छति शयनमिच्छतीति। अन्यस्याप्यासनमिच्छतीत्येषोऽर्थो गम्यते । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । यो

च्छाश्रयेण तु लक्षणव्यवस्थापनं गत्यन्तराभावादिति भावः । व्यपदेश्यं सदिति । सच्छोभनं यद्व्यपदेशार्थं तच्च व्यपदिशति । न च सुबन्तस्येति । पुत्त्रादेः सत्त्वभूतार्थाभिधायित्वात्साध्यस्यैव साधनसंबन्धयोग्यत्वादिति भावः । कटं करोतीत्यादावपि सुबन्ते न सिद्धरूपोऽर्थोऽभिधीयत इति । शब्दान्तरसन्निधानात्तु साध्यता प्रतीयते । यथोक्तं हरिणा । निर्वर्त्यो वा विकार्यो वा प्राप्यो वा साधनाश्रयः । क्रियाणामेव साध्यत्वात्सिद्धरूपोऽभिधीयतइति ॥ आसितुमिच्छतीति । तुमुनन्तस्य साध्यरूपाभिधायित्वादस्ति कर्त्रा योग इति भावः । क्वचिमान्ताव्ययप्रतिषेध इति क्यजच्च प्रतिषिद्धः । तुमुनोक्तत्वादिति । तुमुन्निमित्ते नेच्छतीत्यनेनेत्यर्थः । न चेच्छतीत्यस्य प्रयोगं बाधित्वा सन् भवतीति युज्यते वक्तुम् । उपपदनिमित्तत्वात्तुमुनस्तदभावे अभावप्रसङ्गात् । आसनमिच्छतीति । ल्युट् भावमात्रे विधीयते न त्विच्छार्थेषूपपदेष्विति भावः । धातुवाच्यक्रियापेक्षं च समानकर्तृकत्वमस्ति । इह यो विशेष इति । समानशब्दस्तदन्तवाच्योऽर्थ उपाधिरन्यस्तु विशेष इति भावः । क्व चित्त्वभेदेन व्यवहारः । आसितुमिच्छतीति । वृत्तिसमानार्थेन वाक्येन भवितव्यम् । आसिसिषतइत्यस्य चासितुमिच्छतीति समानार्थं भवतीति भवत्यासेः सन्प्रत्ययः । आसनमिच्छती-

हि मन्यते अद्योऽस्ये तस्मिंस्तेन भवितव्यमिति । क्रियमाणे पि हि तस्य धातुग्रहणइह प्रसज्येत संगतमिच्छति यज्ञदत्तो देवदत्तेनेति । कर्मसमानकर्तृकग्रहणानर्थक्यं चेच्छाभिधाने प्रत्ययविधानात् * । कर्मसमानकर्तृकग्रहणं चानर्थकम् । किं कारणम् । इच्छाभिधाने प्रत्ययविधानात् । इच्छायामभिधेयायां सन्विधीयते । अकर्मणो ह्यसमानकर्तृकाद्वानभिधानात् * । इच्छायामभिधेयायां सन्विधीयते । न चाकर्म्मणोऽसमानकर्तृकाद्वा उत्पद्यमानेन सना इच्छाया अभिधानं स्यात् । अनभिधानात् तत उत्पत्तिर्न भविष्यति । अङ्गपरिमाणार्थं तु * । अङ्गपरिमाणार्थं तर्ह्यन्यतरत्कर्तव्यं धातुग्रहणं कर्मग्रहणं वा । अङ्गपरिमाणं ज्ञास्यामीति । किं पुनरत्र ज्यायः ।

त्यत्र तु किमात्मन आसनमिच्छति अथ परस्येति संदेहात्समानकर्तृकत्वाप्रतिपत्तिरित्यासनशब्दात्सन्प्रत्ययो न भविष्यति । नह्यतः सनुत्पद्यमानः समानकर्तृकत्वलक्षणं विशेषमन्तर्भावयितुं शक्नोतीति भावः । संगतमिच्छतीति । केवलस्य धातोः प्रयोगाभावात् क्तप्रत्ययोपादानं, धातोरेव तु सन्प्रसङ्ग इत्युच्यते । अत्र च किमात्मकर्तृकं संगतमिच्छति अथ परकर्तृकमिति संदेहाद्यदा समानकर्तृकत्वं नावधार्यते तदा न भाव्यम् । यदा तु समानकर्तृकत्वं प्रतिपिपादयिषितं तदा भवितव्यमेव सना संजिगंसते वत्सो मात्रेति । कर्मेति । इच्छायाः कर्मणावश्यं भाव्यमिति प्रत्यासत्त्या प्रकृत्यर्थ एव कर्मत्वेनाश्रयिष्यते न तु तद्व्यतिरिक्तमिति गमनेनेच्छतीति सन्न भविष्यति । प्रत्यासत्त्यैव च समानकर्तृकत्वमाश्रयिष्यतइति देवदत्तस्य भोजनमिच्छतीत्यत्रापि न भविष्यतीत्येतन्न्यायमूलमनभिधानम् । इह नित्यानां शब्दानां संकीर्णप्रयोगदर्शने सति साध्वसाधुविभागाय शास्त्रारम्भो न च गमनेमिच्छति देवदत्तस्य भोजनमिच्छतीत्यत्रार्थे जिगमिषति बुभुक्षतइत्यादिप्रयोगोऽस्तीति किं तन्निवृत्त्यर्थेन विशेषणोपादानेनेत्यर्थः । अङ्गपरिमाणार्थं त्विति । इच्छायां वेत्येतावत्युच्यमाने यद्यपि प्रत्ययपरत्वेन पूर्वा प्रकृतिराक्षिप्यते तथापि प्राचिकीर्षदित्यादौ सोपसर्गस्याङ्गत्वं स्यात् । यदा तु साक्षात् प्रकृतिर्विशिष्टा निर्दिश्यते तदाङ्गपरिमाणं ज्ञायते । अन्यतरदिति । क्वितये प्रत्याख्याते अन्यतममिति वक्तव्ये समानकर्तृग्रहणं न कर्तव्यमेव गौरवप्रसङ्गादिति म-

धातुग्रहणमेव ज्यायः। अङ्गपरिमाणं चैव विज्ञातं भवति। अपि च धातोर्विहितः प्रत्ययः शेष आर्द्धधातुकसंज्ञो भवतीति सन आर्द्धधातुकसंज्ञापि सिद्धा भवति। यच्चाप्येतदुक्तं कर्मग्रहणात् सन्विधौ धातुग्रहणानर्थक्यं सोपसर्गं कर्मेति चेत् कर्मविशेषकत्वादुपसर्गस्यानुपसर्गं कर्म सोपसर्गस्य हि कर्मत्वेधात्वधिकारे पि सनो ऽविधानमकर्मत्वादिति। स्वपक्षोनेन वर्णितः युक्तमिह द्रष्टव्यं किं न्याय्यं कर्मेति। एतच्चात्र युक्तम्। यत्सोपसर्गं कर्म स्यात्। ननु चोक्तम्। सोपसर्गस्य कर्मत्वे धात्वधिकारे ऽपि सनो ऽविधानमकर्मकत्वादिति। नैष दोषः। कर्मण इति नैषा धातुसमानाधिकरणा पञ्चमी कर्मणो धातोरिति। किं तर्ह्यवयवयोगे

त्वान्यतरदित्युक्तम्। धातुग्रहणमेवेति। कार्यान्तरस्यापि संपादनादित्यर्थः। धातुशब्दोच्चारणेन धातोर्विहितस्यार्द्धधातुकसंज्ञोक्ता। तथा च पूर्वसूत्रद्वयविहितस्य सनस्तदभावाज्जुगुप्सतइत्यादाविडभावः। एतत्सूत्रविहितस्य तु सन आर्द्धधातुकत्वाच्छिशयिषतइत्यादाविड्गुणौ भवतः। नन्विको झलिति कित्त्वमार्द्धधातुकत्वनिमित्तगुणनिषेधार्थं सन आर्द्धधातुकसंज्ञाज्ञापकं भविष्यति। नैतदस्ति। सामान्येन ज्ञापके व्याख्यायमाने सर्वत्र सनः प्रसङ्गः। विशेषविषये त्विगन्तप्रकृतेरेव स्यादिति धातुग्रहणं कर्तव्यम्। स्वपक्ष इति। यद्यपि सर्व एव स्वपक्षं वर्णयति। तथापि परपक्षदूषणाभिनिवेशादयुक्तोपि स्वपक्षो वर्णित इत्युक्तं भवति। युक्तमिति। यदेव न्याय्यं तदेव ग्राह्यम्। न तु दुरभिनिवेशः कार्य इत्यर्थः। यत्सोपसर्गमिति। धातूपसर्गसंघातेन हि क्रियाविशेषस्य प्रकाशनादर्थद्वारकं तस्यैव कर्मत्वमित्यर्थः। विशिष्टैव च क्रिया साधनेन निर्वर्त्यते न तूत्पन्ना सती विशेषणेनान्यत उत्पन्नेनाभिसंबध्यते। तत्र यद्यपि धातुर्वाचक उपसर्गस्तु द्योतकः तथाप्यसति धातुग्रहणे वाचकद्योतकविभागस्य शब्देनेहानङ्गीकृतत्वात् संघातादेवोत्पत्तिः स्यादिति भावः। उपपदमतिङित्यत्र च साधनं हि क्रियां निर्वर्तयति तामुपसर्गो विशिनष्टि इत्युत्पत्तिविशिष्टाया एव क्रियाया आश्रित्योक्तमित्यविरोधः। अथ वा सत्यपि धातोः पूर्वं साधनयोगे इषिकर्मत्वमिह विशिष्टाया एव क्रियायाः प्रतिपाद्यमिति पूर्वमुपसर्गेण संबन्धे धातुग्रहणे ऽसति सोपसर्गात्सन उत्पत्तिप्रसङ्ग एव।

एषा षष्ठी कर्मणो यो धातुरवयव इति । यद्यवयवयोगा षष्ठी । केवलादुत्पत्तिर्न प्राप्नोति चिकीर्षति जिहीर्षतीति । एषोपि व्यपदेशिवद्भावेन कर्मणो धातुरवयवो भवति । कामं तर्ह्यनेनैव हेतुना क्यजपि कर्तव्यः । महान्तं पुत्त्रमिच्छतीति कर्मणो यत्सुबन्तमवयव इति । न कर्तव्यः । असामर्थ्यान्न भविष्यति । कथमसामर्थ्यम् । सापेक्षमसमर्थं भवतीति । वावचनानर्थक्यं च तत्र नित्यत्वात्सनः *। वावचनं चानर्थकम् । किं कारणम् । तत्र नित्यत्वात्सनः । इह द्वौ पक्षौ वृत्तिपक्षश्चावृत्तिपक्षश्च । स्वभावतश्चैतद्भवति वाक्यं च प्रत्ययश्च । तत्र स्वाभाविके वृत्तिविषये नित्ये प्रत्यये प्राप्ते वावचनेन किमन्यच्छक्यमभिसंबन्धुमन्यदतः संज्ञायाः । न च संज्ञाया भावाभावाविष्येते । तस्मान्नार्थो वावचनेन । तुमुनन्ताद्वा तस्य च लुग्वचनम् *। तुमुनन्ताद्वा सन् वक्तव्यः

किं तर्हीति । व्याप्तिग्रहणाय षष्ठीपक्ष आश्रीयते पञ्चम्यां हि सत्यामनुपसर्गादेवोत्पत्तिः स्यान्न तु सोपसर्गात् । षष्ठीपक्षे तु सोपसर्गादपि सिध्यति । एषोपीति । प्रयोगभेदान्नानारूपस्य कर्माभिधायिनोवयवः सन् प्रकृतित्वेनाश्रीयमाणो धातुरित्यर्थः । काममिति । इच्छयेत्यर्थः । इच्छाया व्याघाताभावादित्यर्थः । असामर्थ्यादिति । सुबन्तात् क्यज्विधानात्पदविधित्वात्समर्थपरिभाषोपस्थानादिति भावः । सन्विधौ तु तदनुपस्थानात्सापेक्षादपि सन उत्पत्तिः । अथ वा धातुरेव विशिष्टां क्रियामाह उपसर्गस्तु द्योतक इति सापेक्षत्वाभावः । वावचनानर्थक्यं चेति । वृत्तेरेकार्थीभावविषयत्वाद् व्यपेक्षाविषयत्वाच्च वाक्यस्य भिन्नार्थत्वाद् बाध्यबाधकभावाप्रसङ्गादिति भावः । न च संज्ञाया इति । अनर्थः प्रत्युत वाग्रहणाद्भवति प्रत्ययसंज्ञाया विकल्पे सति तन्निबन्धनकार्यविकल्पप्रसङ्गात् । तुमुनन्तादिति लघ्वेवं लक्षणं भवतीति भावः । वचनसामर्थ्याच्चोपपदश्रवणं बाधित्वा पक्षे तदीयेऽर्थे सम्प्रत्ययो भवति । इच्छाग्रहणं प्रत्ययार्थनिर्देशायावश्यं कर्तव्यम् । अत्र चोदयन्ति । तुमुनन्तस्य पदत्वात्तुमुनो लुकि कृते जिघांसतीत्यादौ नलोपादीनि प्राप्नुवन्तीति । नैष दोषः । तुमुनो लुको बहिरङ्गत्वादसिद्धत्वान्नलोपादीनि न भविष्यन्तीति । एतस्मिंस्तु सूत्रन्यासे धातोरिति सनो विधानाभावादार्धधातुकसंज्ञा न प्राप्नो-

तस्य च तुमुनो लुग्वक्तव्यः । कर्त्तुमिच्छति चिकीर्षतीति । लिङन्तमाद्वा *। लिङन्तमाद्वा सन्वक्तव्यः । तस्य च लिङो लुक् वक्तव्यः । कुर्यामितीच्छति चिकीर्षति । आशङ्कायामचेतनेषूपसंख्यानम् *। आशङ्कायामचेतनेषूपसंख्यानं कर्तव्यम् । अश्मा लुलुठिषते । कूलं पिपतिषति । किं पुनः कारणं न सिध्यति । एवं मन्यते चेतनावत एतद्भवतीच्छेति । कूलं चाचेतनम् । अचेतनग्रहणेन नार्थः । आशङ्कायामित्येव । इदमपि सिद्धं भवति श्वा मुमूर्षतीति । न वा तुल्यकारणत्वादिच्छाया हि प्रवृत्तित उपलब्धिः *। न वा वक्तव्यम् । किं कारणम् । तुल्यकारणत्वात् । तुल्यं हि कारणं चेतनावति देवदत्ते कूले चाचेतने । किं कारणम् । इच्छाया हि प्रवृत्तित उपलब्धिर्भवति । योप्यसौ कटं चिकीर्षुर्भवति नासावाघोषयति कटं करिष्यामीति । किं तर्हि सन्नद्धं रज्जुकीलपूलपाणिं दृष्ट्वा तत इच्छा गम्यते । कूलस्यापि पिपतिषतो लोष्टाः शीर्यन्ते भिदा उपजायते देशान्तरमुपसंक्रामति । श्वानः खल्वपि मुमूर्षवः एकान्तशीलाः शूनाक्षाश्च भवन्ति । उपमानाद्वा सिद्धम् *। उपमानाद्वा सिद्धमेतत् । लुलुठिषतइव लुलुठिषते । पिपतिषति इव पिपतिषति । न वै तिङन्तेनोपमानमस्ति । एवं तर्हि इच्छे-

---

तीति इको झलिति कित्वविधानं ज्ञापकमाश्रयणीयमिष्टसिद्धये । आशङ्कासंभावना तद्विशिष्टार्थाभिधायिनो धातोः स्वार्थे प्रत्ययः । लुलुठिषत इति । रुठ लुठ प्रतीघात इति द्युतादिषु पठ्यते । वर्तमानसामीप्यइति लट्प्रत्ययः । श्वा मुमूर्षतीति । शुनश्चैतन्ये ऽपि जीवितस्य प्रियत्वाद्व्याध्याद्यभिभवे ऽपि तिर्यक्त्वान्मर्तुमिच्छा नास्ति । न वेति । कार्येणेच्छानुमीयतइतीच्छानुमानकारणं कार्यं लिङ्गं तुल्यमिति वास्तवसदसत्त्वानपेक्षलोकव्यवहाराश्रयकार्यानुमेयेच्छाश्रयेण सन् प्रयुज्यते इत्यर्थः । उपमानाद्वेति । यदिच्छानिमित्तं कार्यं तदचेतनेषु नास्ति । यच्चास्ति, न तदिच्छायाः कार्यमिति मत्वा परिहारान्तरोप-

वेच्छा । सर्वस्य वा चेतनावत्त्वात् *। अथ वा सर्वं चेतनावत् एवं ह्याह कंसकाः सर्पन्ति शिरीषोयं स्वपिति सुवर्चला आदित्यमनुपर्येति । आस्कन्द कपिलकेत्युक्ते तृणमास्कन्दति । अयस्कान्तमयः संक्रामति । ऋषिः पठति । शृणोत ग्रावाणः । इमे इषयो बहवः पठ्यन्ते । तत्र न ज्ञायते कस्यायमर्थे सन् विधीयतइति । इषेश्छत्वभाविनः । यद्येवं कर्तुमन्विच्छति कर्तुमन्वेषणा अत्रापि प्राप्नोति । एवं तर्हि यस्य क्रियामिच्छेत्येतद्रूपं निपात्यते । कस्य चैतन्निपात्यते । कान्तिकर्मणः । अथेह ग्रामं गन्तुमिच्छतीति कस्य किं कर्म । इषेरुभे कर्मणी ।

न्यासः । न वै तिङन्तेनेति । तिङन्तार्थेनेत्यर्थः । क्रियायाः साध्यैकस्वभावत्वादनिष्पन्नरूपत्वादिदं तदिति परामर्शविषयवस्तुगोचरत्वादुपमानोपमेयभावस्येदं तदिति परामर्शाभावादिति भावः । इवशब्दप्रयोगे तु अध्यारोपस्तु विद्यते । रोदितीव गायति नृत्यतीव गच्छति देवदत्त इति । परिपूर्णेन च न्यूनस्योपमानं भवति । क्रिया च सर्वा स्वाश्रये समाप्तेति न्यूनत्वासंभवस्तस्याम् । तदुक्तम् । येनैव हेतुना हंसः पततीत्यभिधीयते । आतौ तस्य समाप्तत्वादुपमार्थो न विद्यतइति ॥ भिन्नजातीयानां च क्रियाणां सादृश्यान्नास्ति भुक्त्वा इव गच्छतीति । एवं तर्हीति । इच्छाशब्दस्य सत्त्वभूतार्थाभिधायित्वादस्ति तदर्थस्योपमानत्वं ततश्चेच्छासदृशेपि व्यापारे सन् भवति । गौणमुख्यन्यायश्च क्वचिल्लक्ष्यापेक्षया नाङ्गीक्रियते । सर्वस्य वेति । आत्माद्वैतदर्शनेति भावः । ऋषिरिति । वेदः सर्वभावानां चैतन्यं प्रतिपादयतीत्यर्थः । वैचित्र्येण च पदार्थानामुपलम्भात्सर्वचेतनधर्मप्रसङ्गः सर्वत्र नोद्भावनीयः । इम इति । शश्नाश्यन्विकरणास्त्रय इत्यर्थः । तत्रेति । इच्छेति निपातनं त्रयाणामपि संभवतीति मन्यते । छत्वभाविन इति । इच्छेति शप्रत्ययो यगभावश्च निपात्यते । छत्वं तु लक्षणेनैव सिद्धं तच्च शविकरणस्यैव विहितमित्यर्थः । यद्येवमिति । अन्विच्छतीति तौदादिकस्यैव रूपमिति भावः । एवं तर्हीति । अर्थविशेषे निपातनमाश्रितमिति भावः । कान्तिकर्मण इति । कान्तिः कामाभिलाषस्तत्क्रियस्येत्यर्थः । अन्विच्छतीत्यस्य गवेषयतीत्यर्थः न तु कामयतइति सन्न भवति । अथेहेति । क्रियाद्वयसन्निधानाच्चङ्क्रमणादिकामस्य गमनमात्रेप्सासंभवादन्यस्य चोभयेप्सासंभवात् प्रश्नः । इषेरुभे इति । यो हि ग्रामगमनमिच्छति तस्येषिक्रिययोभयमीप्सितं न केवलो ग्रामो नापि केवलं

यद्येवं ग्रामं गन्तुमिच्छति ग्रामाय गन्तुमिच्छतीति । गत्यर्थकर्मणि द्वितीयाचतुर्थ्यौ न प्राप्नुतः । एवं तर्हि गमेर्ग्रामः कर्म । इषेर्गमिः कर्म । एवमपीष्यते ग्रामो गन्तुमिति । परसाधनउत्पद्यमानेन लेन ग्रामस्याभिधानं न प्राप्नोति । एवं तर्हि गमेर्ग्रामः कर्म इषेरुभे कर्मणी । अथ सन्नन्तात्सना भवितव्यम् । चिकीर्षितुमिच्छति जिहीर्षितुमिच्छतीति न भवितव्यम् । किं कारणम् । अर्थगत्यर्थः शब्दप्रयोगः । अर्थं प्रत्याययिष्यामीति शब्दः प्रयुज्यते । तत्रैकेनोक्तत्वात्तस्यार्थस्याऽपरस्य प्रयोगेण न भवितव्यम् । उक्तार्थानामप्रयोग इति । न तर्हीदानीमिदं भवति । एषितुमिच्छति एषिषिषतीति । अस्त्यत्र विशेषः । एकस्यात्र इषेरिषिः साधनं वर्तमानकालश्च प्रत्ययः । अपरस्य बाह्यं साधनं सर्वकालश्च प्रत्ययः । इहापि तर्ह्येकस्येषेः करोतिविशिष्ट इषिः साधनं वर्तमानकालश्च प्रत्ययः । अपरस्य बाह्यं साधनं सर्वकालश्च प्रत्ययः । येनैव खल्वपि हेतुना एतद्वाक्यं भवति । चिकीर्षितुमिच्छतीति तेनैव हेतुना वृत्तिरपि प्राप्नोति ।

गमनमित्यर्थः । यद्येवमिति । इषिकर्मत्वे ग्रामस्य गतिकर्मत्वाभावादिति भावः । परसाधन इति । परस्येषेः साधनं यत्कर्म तत्र लकार उत्पद्यते । तच्च गमनमेव न तु ग्राम इत्यर्थः । एवं तर्हीति । इष्यते ग्रामो गन्तुमित्यत्र गमनस्य ग्रामार्थत्वादप्राधान्याद्भिन्नकक्ष्ययोः कर्मणोरेकेन शब्देनाभिधानासंभवात् प्रधाने कार्यसंप्रत्ययाद् ग्रामस्यैवाभिधानं लकारेण भवति । इषिक्रियाया आख्यातवाच्यत्वात् प्राधान्यमिति प्रधानक्रियाशक्त्यभिधाने गुणक्रियाशक्तेरभिहितवच्चकास्मात् गमिक्रियापेक्षे द्वितीयाचतुर्थ्यौ न भवतः । अथेति । प्रयोगादर्शनाल्लक्षणसद्भावाच्च पृच्छति । न भवितव्यमिति । एकत्वादिच्छायाः तस्याश्च पूर्वोत्पन्नेनाभिहितत्वाद् परः सन्न भवतीत्यर्थः । न तर्हीति । इषिणैव धातुनेच्छाया अभिधानात् सन्न प्राप्नोतीति भावः । एकस्येति । इच्छतीत्यत्र य इषिस्तस्यैषितुमित्येतत्पदवाच्य इषिः कर्मेत्यर्थः । तथा हि । कश्चिदालस्या-

तस्मात्सन्नन्तात्सनः प्रतिषेधो वक्तव्यः । तं चापि ब्रुवता इषि सन इति वक्तव्यम् । भवति हि जुगुप्सिषते मीमांसिषते इति । शैषिकान्मतुबर्थीयाच्छैषिको मतुबर्थिकः । सरूपः प्रत्ययो नेष्टः सन्नन्तान्न सनिष्यते इति ॥ इति श्रीमहाभाष्ये तृतीयाध्यायस्य प्रथमे पादे प्रथमाह्निकम् ॥

सुप आत्मनः क्यच् ॥८॥ किमर्थश्चकारः । स्वरार्थः । चितोन्त उदात्तो भवतीत्यन्तोदात्तत्वं यथा स्यात् । नैतदस्ति प्रयोजनम् । एकाजयं तत्र नार्थः स्वरार्थेन चकारेणानुबन्धेन । प्रत्ययस्वरेणैव सिद्धम् । विशेषणार्थस्तर्हि । क्व विशेषणार्थेनार्थः । अस्य च्वौ क्यचि चेति । क्य इति ह्युच्यमाने अपि काकः श्येनायते अत्रापि प्रसज्येत । नैतदस्ति । तदनुबन्धकग्रहणे अतदनुबन्धकस्य ग्रहणं नेत्येवमेतस्य न भविष्यति । सामान्यग्रहणाविघातार्थस्तर्हि । क्व च सामान्यग्रहणाविघातार्थेनार्थः । नः क्यइति ।

व्युत्पत्तौ ऽध्ययनादिविषयामिच्छामेवेच्छति । सर्वकालइति । समानकर्तृकेषु तुमुनित्यनेन तुमुनः कालसामान्ये विधानात् । शैषिकादिति । सन्प्रसङ्गेनान्योप्यनिष्टप्रत्ययो निवार्यते । प्रतिव्यक्ति लक्षणप्रवृत्तौ वाचनिको निषेधः । आकृतिपक्षे तु सकृल्लक्षणप्रवृत्तौ तत्प्रवृत्तेः प्राप्ततत्प्रत्ययान्तप्रकृत्यसंभवात्तदन्तात् प्रत्ययोत्पत्तिर्न भवतीति न्यायानुवादोयं संपद्यते । तत्र शैषिकाच्छैषिकः सरूपो न भवति । शालायां भवः शालीयो घटः तत्र भवमुदकमिति पुनश्छो न भवति । विरूपस्तु भवति । अहिच्छत्रे भव आहिच्छत्रः तत्र भव आहिच्छत्रीयः । तथा दण्डोस्यास्तीति दण्डिकः सोस्यास्तीति पुनष्ठन्न भवति । विरूपस्तु भवति । दण्डिमती सेनेति । सन्नन्तान्न सनिष्यतइति । सरूप इत्यपेक्ष्यते साऱूप्येण चात्र सादृश्यं लक्ष्यते तच्चार्थद्वारकमिति इच्छासन्नन्तादित्यर्थो लभ्यते ॥ इति जैयटपुत्रकैयटकृते भाष्यप्रदीपे तृतीयस्याध्यायस्य प्रथमपादे प्रथममाह्निकम् ॥

सुप आत्मनः । किमर्थ इति । वक्ष्यमाणोभिप्रायः । शिष्यबुद्धिपरीक्षार्थं परिहाराभासमाह । चित्त इति । प्रत्ययस्वरेणैवेति । यद्यप्यत्र धातुस्वरेण भाव्यं तथापि पूर्वं प्रत्ययस्वरो भवति । पश्चात्सतिशिष्टो धातुस्वर इति क्रमः ।

अथात्मग्रहणं किमर्थम् । आत्मेच्छायां यथा स्यात् परेच्छायां मा भूत् । राज्ञः पुत्रमिच्छतीति । क्रियमाणेऽपि वै आत्मग्रहणे परेच्छायां प्राप्नोति । किं कारणम् । आत्मन इतीयं कर्तरि षष्ठी । इच्छेत्यकारो भावे । स यद्येवात्मन इच्छति । अथापि परस्य । आत्मन एवेच्छासौ भवति । नैष दोषः । नात्मग्रहणेनेच्छाभिसंबध्यते । किं तर्हि । सुबन्तमभिसंबध्यते । आत्मनो यत्सुबन्तमिति । यद्यात्मग्रहणं क्रियते । छन्दसि परेच्छायां न प्राप्नोति । मा त्वा वृका अघायवो विदन् । तस्मान्नार्थ आत्मग्रहणेन । कस्मान्न भवति राज्ञः पुत्रमिच्छतीति । असामर्थ्यात् । कथमसामर्थ्यम् । सापेक्षमसमर्थं भवतीति । छन्दस्यपि तर्हि न प्राप्नोति । मात्वा वृका अघायवो विदन् । अस्त्यत्र विशेषः । अन्तरेणाप्यत्र तृतीयस्य पदस्य प्रयोगं परेच्छा गम्यते । कथं पुनरन्तरेणाप्यत्र तृतीयस्य पदस्य प्रयोगं परेच्छा गम्यते । ते चैव हि वृका एवमात्मका हिंस्राः । कश्चात्मनोऽघमेषितुमर्हति । अतोन्तरेणापि तृतीयस्य पदस्य प्रयोगं परेच्छा गम्यते । यथैव तर्हि च्छन्दस्यघशब्दात् परेच्छायां क्यज् भवति । एवं भाषायामपि प्राप्नोति अघमिच्छतीति । तस्मादात्मग्रहणं कर्तव्यम् । छन्दसि कथम् । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति ।

तदनुबन्धकेति । स एव यस्यानुबन्धः तस्य ग्रहणम् । यस्य तु स चान्यश्च तस्य न ग्रहणमित्येवमेतद्वचनसामर्थ्यादाश्रीयते । आत्मेच्छायामिति । आत्मन इच्छेति शेषषष्ठ्या समासः न तु कर्तृषष्ठ्या । सुबन्तद्वारकश्चात्मन इच्छया संबन्धः न तु साक्षात्तेनायमर्थः । आत्मनः सुबन्तार्थं यदेच्छति तदा यथा स्यादिति । एवं परेच्छायामिति व्याख्येयम् । आत्मन इतीयमिति । क्रियाकारकसंबन्धस्यान्तरङ्गत्वादिति भावः । नात्मग्रहणेनेति । आत्मग्रहणोपादानसामर्थ्यात् । नह्येषितारमन्तरेणेच्छा भवतीति व्यभिचाराभावादिच्छा-

भवत्यघशब्दात् छन्दसि परेच्छायां क्यजिति । यदयमाह अश्वाघस्यादिति क्यचि प्रकृते इत्वबाधनार्थमाकारं शास्ति । अथ सुब्ग्रहणं किमर्थम् । सुबन्तादुत्पत्तिर्यथा स्यात् प्रातिपदिकान्मा भूदिति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । नास्यत्र विशेषः । सुबन्तादुत्पत्तौ सत्यां प्रातिपदिकाद्वा । अयमस्ति विशेषः । सुबन्तादुत्पत्तौ सत्यां पदसंज्ञा सिद्धा भवति । प्रातिपदिकात्पुनरुत्पत्तौ सत्यां पदसंज्ञा न प्राप्नोति । ननु च प्रातिपदिकादप्युत्पत्तौ सत्यां पदसंज्ञा सिद्धा । कथम् । आरभ्यते नः क्यइति । तच्चावश्यं वक्तव्यम् । सुबन्तादुत्पत्तौ सत्यां नियमार्थम् । तदेव प्रातिपदिकादुत्पत्तौ सत्यां विध्यर्थं भविष्यति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । सुबन्तादुत्पत्तिर्यथ स्याद् धातोर्मा भूदिति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । धातोः सन्विधीयते स बाधको भविष्यति । अनवकाशा हि विधयो बाधका भवन्ति न सावकाशाः । सावकाशश्च सन् । कोवकाशः । परेच्छा । न परेच्छायां सना भवितव्यम् । किं कारणम् । समानकर्तृकादित्युच्यते यावच्चेहात्मग्रहणं तावच्च तत्र समानकर्तृकग्रहणम् । इदं तर्हि प्रयोजनम् । सुबन्तादुत्पत्तिर्यथा स्याद्वाक्यान्मा भूदिति । महान्तं पुत्रमिच्छति । न वा भवति महापु-

---

या विशेषणस्य निष्फलत्वात् । कश्वात्मन इति । अघं व्यसनं दुःखमुच्यते । तथात्मनो न कश्चिदिच्छतीत्यर्थः । यदयमिति । न च तदाचारक्यजर्थम् । छन्दस्यघशब्दादाचारे क्यचः प्रयोगाभावादिति भावः । महान्तं पुत्रमिच्छतीति । यद्यत्र सुबन्तसमुदायात् परः क्यच्प्रत्ययः स्यात् तदा प्रत्ययार्थाभिधाने पदद्वयस्य प्रवर्तनात्परस्परस्य समासाभावादुत्तरपदनिबन्धनमात्वं न स्यात् । समानाधिकरणानामिति । समानाधिकरणानां पदानां मध्ये एकेन पदेना-

त्रीयतीति । भवति यदैतद्वाक्यं भवति महान् पुत्रो म-
हापुत्रः महापुत्रमिच्छति महापुत्रीयतीति । यदा त्वे-
तद्वाक्यं भवति महान्तं पुत्रमिच्छतीति । तदा न भ-
वितव्यम् । तदा च प्राप्नोति । तदा मा भूदिति । अथ
क्रियमाणेपि सुब्ग्रहणे कस्मादेवात्र न भवति । सुब-
न्तं ह्येतद् भवति वाक्यम् । नैतत् सुबन्तम् । कथम् ।
प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स तदादेर्ग्रहणं भवतीति । अथ
यदत्र सुबन्तं तस्मादुत्पत्तिः कस्मान्न भवति ।
समानाधिकरणानां सर्वत्रावृत्तिरयोगादेकेन ॥ समाना-
धिकरणानां सर्वत्र वृत्तिर्न भवति । क्व सर्वत्र । समा-
सविधौ प्रत्ययविधौ च । समासविधौ तावत् । ऋ-
द्धस्य राज्ञः पुरुषः महत्कष्टं श्रित इति । प्रत्ययविधौ ।
ऋद्धस्योपगोरपत्यं महान्तं पुत्रमिच्छतीति । किं पुनः
कारणं समानाधिकरणानां सर्वत्र वृत्तिर्न भवतीति ।
अयोगादेकेन । न ह्यत्र एकेन पदेन योगो भवति । इह
तावत् ऋद्धस्य राज्ञः पुरुष इति षष्ठ्यन्तस्य सुबन्तेन
सामर्थ्ये सति समासो विधीयते । यच्चात्र षष्ठ्यन्तं न
तस्य सुबन्तेन सामर्थ्यम् । यस्य च सामर्थ्यं न तत् ष-
ष्ठ्यन्तं, वाक्यं तत् । ऋद्धस्योपगोरपत्यमिति षष्ठीस-
मर्थादपत्येन योगे प्रत्ययो विधीयते यच्चात्र षष्ठ्य-
न्तं समर्थं न तस्यापत्येन योगः । यस्य चापत्येन
योगो न तत् षष्ठीसमर्थम् । वाक्यं तत् । समा-
नाधिकरणानामित्युच्यते । अथ कथं व्यधिकरणानां
राज्ञः पुत्रमिच्छतीति । एवं तर्हि इदं पठितव्यं सवि-

योगात्समुदायेनैव योगाद् वृत्तिर्न भवतीत्यर्थः । सगुणस्य हि पुत्रस्येच्छाविषया सं-

शेषणानां सर्वत्रावृत्तिरयोगादेकेनेति। द्वितीयानुपपत्ति-स्तु ॥ द्वितीया तु नोपपद्यते महान्तं पुत्त्रमिच्छतीति । किं कारणम् । न पुत्त्र इषिकर्म । यदि पुत्त्रो नेषिकर्म । न चावश्यं द्वितीयैव किं तर्हि सर्वा अत्र द्वितीयादयो विभक्तयो न स्युः । महता पुत्त्रेण कृतं महते पुत्राय देहि महतः पुत्रात् आनय महतः पुत्त्रस्य स्वं महति पुत्त्रे निधेहीति । तस्मान्नैतच्छक्यं वक्तुं न पुत्त्र इषिकर्मेति । पुत्त्र एवेषिकर्म । तत्सामानाधिकरण्यान्महतोपि द्वितीयादयो भविष्यन्ति । वृत्तिस्तर्हि कस्मान्न भवति । सविशेषणानां वृत्तिर्न वृत्तस्य वा विशेषणं न प्रयुज्यते इति वक्तव्यम् । यदि तर्हि सविशेषणानां वृत्तिर्न वृत्तस्य वा विशेषणं न प्रयुज्यतइति उच्यते । मुण्डयति माणवकमत्र वृत्तिर्न प्राप्नोति । एवं तर्ह्यमुण्डादीनामिति वक्तव्यम् । तत्तर्हि वक्तव्यम् । सविशेषणानां वृत्तिर्न वृत्तस्य वा विशेषणं न प्रयुज्यते । अमुण्डादीनामिति न वक्तव्यम् । वृत्तिस्तर्हि कस्मान्न भवति । महान्तं पुत्त्रमिच्छतीति । अगमकत्वात् । इह समानार्थेन वाक्येन भवितव्यं प्रत्ययान्तेन च । यश्चेहार्थो वाक्येन गम्यते महान्तं पुत्त्रमिच्छतीति । नासौ जातु चित्प्रत्ययान्तेन गम्यते महान्तं पुत्त्रीयतीति । एतस्माद्धेतोर्ब्रूमः

बन्धो न केवलस्येति भावः। द्वितीयानुपपत्तिस्त्विति । यदि केवलस्य प्रातिपदिकार्थस्येषिसंबन्धी नेष्यते तदा कर्मत्वाभावात् केवलात् प्रातिपदिकाद् द्वितीया न प्राप्नोति । नापि समुदायात्तस्याप्रातिपदिकत्वाद् गुणे च संख्याया विवक्षितत्वात् । तस्यैवेप्सिततमत्वाद् गुणानां चेप्साप्रकर्षाभावात् । स्वयमकर्मत्वेपि तत्सामानाधिकरण्यनिबन्धना विभक्तिरित्यर्थः । सविशेषणानामिति । एकस्यैकदा व्यपेक्षैकार्थीभावविरोधादिति भावः । अगमकत्वादिति । लौकिके प्रयोगे ऽनुमानादपि गाव्यादिभ्यो गवाद्यर्थप्रतिपत्तिवद् महान्तं पुत्रमि-

अगमकत्वादिति । न ब्रूमः अपशब्दः स्यादिति । यत्र च गमकत्वं भवति तत्र वृत्तिस्तद्यथा मुण्डयति माणवकमिति । अथास्य क्यजन्तस्य कानि साधनानि भवन्ति । भावः कर्ता च । अथ कर्म । नास्ति कर्म । ननु चायमिषिः सकर्मकः । यस्यायमर्थे क्यज्विधीयते । अभिहितं तत्कर्मान्तर्भूतं धात्वर्थः संपन्नः । न चेदानीमन्यत्कर्मास्ति येन सकर्मकः स्यात् । कथं तर्ह्ययं सकर्मको भवति । अपुत्त्रं पुत्त्रमिवाचरति पुत्त्रीयति माणवकमिति । अस्त्यत्र विशेषः । द्वे ह्यत्र कर्मणी । उपमानकर्मोपमेयकर्म च । उपमानकर्मान्तर्भूतमुपमेयेन कर्मणा सकर्मको भवति । तद्यथा । अपि काकः श्येनायतइति । अत्र द्वौ कर्तारौ । उपमानकर्ता उपमेयकर्ता च । उपमानकर्तान्तर्भूतः उपमेयकर्त्रा सकर्तृको भवति । अयं तर्हि कथं सकर्मको भवति मुण्डयति माणवकमिति । अत्रापि द्वे कर्मणी सामान्यं कर्म विशेषकर्म च । सामान्यं कर्मान्तर्भूतं विशेषकर्मणा सकर्मको भवति । ननु च-

---

च्छतीत्यादिवाक्यार्थस्य मण्डान्तं पुत्त्रीयतीत्यादेः प्रतीतिर्नास्तीत्यर्थः । सिद्धानां च शब्दानां संकरनिरासाय अन्वाख्यानं क्रियते न त्वप्रयुक्तापूर्वशब्दव्युत्पादनाय । न ब्रूम इति । अपशब्दो हि लोके प्रयुज्यते साधुशब्दसमानार्थश्च अयं त्वप्रयुक्तत्वादपशब्दव्यपदेशस्यापि न भाजनमित्यर्थः । भावकर्ता चेति । कर्माभावप्रतिपादनपरमेतत् । अधिकरणादौ हि ल्युडादयो यथायोगं भवन्त्येव । भावस्य च लकाराद्युत्पत्तिनिमित्ततया साधनव्यपदेशः । अभिहितमिति । ततश्च जीवतीत्यादिवदिच्छाक्यजन्तस्याकर्मकत्वात्कर्मणि लाद्यभावः । न चेदानीमिति । नियतविषयाया इच्छायाः क्यजन्तेन प्रतिपादनात्तस्याश्च वस्त्वन्तरविषयीकरणाभावादिति भावः । कथं तर्हीति । अत्रापि पुत्त्रपुत्त्रकर्मणोस्तयन्तर्भाव इति प्रश्नः । द्वे इति । वाक्य एव कर्मद्वयमाकाङ्क्षितमित्यर्थः । मुण्डयतीति । मुण्डगुणविशिष्टद्रव्यकर्मणो धात्वर्थेऽन्तर्भावादिति

वृत्त्यैवात्र न भवितव्यम् । किं कारणमसामर्थ्यात् । कथमसामर्थ्यम् । सापेक्षमसमर्थं भवतीति । नैष दोषः । नात्रोभौ करोतियुक्तौ मुण्डो माणवकश्च । नहि माणवकत्वं क्रियते । यदा चोभौ करोतियुक्तौ भवतः न भवति तदा वृत्तिः । तद्यथा । बलीवर्दं करोति मुण्डं चैनं करोतीति । कामं तर्ह्यनेनैव हेतुना ण्यजपि कर्तव्यः । माणवकं मुण्डमिच्छतीति । नोभाविषियुक्ताविति । न कर्तव्यः । उभावत्रेषियुक्तौ मुण्डो माणवकश्च । कथम् । न ह्यसौ मौण्ड्यमात्रेण संतोषं करोति माणवकस्थमसौ मौण्ड्यमिच्छति । इहापि तर्हि न प्राप्नोति मुण्डयति माणवकमिति । अत्रापि ह्युभौ करोतियुक्तौ मुण्डो माणवकश्च । न ह्यसौ मौण्ड्यमात्रेण संतोषं करोति किं तर्हि माणवकस्थमसौ मौण्ड्यं निर्वर्तयति । एवं तर्हि मुण्डादयो गुणवचनाः । गुणवच-

---

भावः । अत्रापीति । ण्यन्तो धातुर्द्रव्यमात्रमन्तर्भावयितुं शक्नोति न तु विशेषणं माणवकादिकमिति भावः । ननु चेति । यद्यप्येतच्चोदितं च परिहृतं च तथापि गमकत्वागमकत्वविषयविभागप्रदर्शनाय पुनरुपन्यासः । नात्रोभाविति । मौण्ड्यमेव करोतियुक्तमिति मौण्ड्यङ्करोतीत्यर्थे-वार्थे मुण्डयतीति णिजुत्पद्यतइत्यर्थः । मुण्डं करोति माणवकमित्यत्र तु वाक्ये कर्मत्वमेकस्यैव तत्सामानाधिकरण्यात्तु द्वितीयस्माद् द्वितीयोत्पत्तिः । गुणप्रधानभावस्य विवक्षावशादनियत इति माणवकादयो मौण्ड्याधारविशेषप्रतिपत्त्यर्थमुपादीयमानाः करोतियुक्ता न भवन्तीत्यर्थः । मुण्डयतेश्च क्रियाविशेषवाचित्वात्तदपेक्षं माणवकादेः कर्मत्वमिति माणवकं मुण्डयतीत्यादिप्रयोगोपपत्तिः । तद्यथेति । बलीवर्दमेवात्मसंबन्धित्वेन करोति तं च मुण्डं करोतीति युगपदुभयोः करोतिकर्मत्वे विवक्षिते मुण्डयति बलीवर्दमिति प्रयोगो न भवतीत्यर्थः । कामन्तर्हीति । अत्रापि मौण्ड्यमेवेष्यते माणवकस्तु तदाधारविशेषप्रतिपादनायोपात्त इति भावः । उभावत्रेति । माणवकस्य मौण्ड्यकरणेन संस्कार्यत्वादुभयोः कर्मत्वं सापेक्षत्वादेकतरस्मात्प्रत्ययोत्पत्तिर्न भवतीत्यर्थः । गुणवचनाश्चेति । वचनसामर्थ्यात्सापेक्षेभ्योपि मुण्डादि-

नाश्च सापेक्षाः । तत्र वचनात्सापेक्षाणां वृत्तिर्भविष्यति । अथ वा धातव एव मुण्डादयः । न चैव ह्यर्था आदिश्यन्ते क्रियावचनता च गम्यते । अथ वा नेदमुभयं युगपद्भवति वाक्यं च प्रत्ययश्च । यदा वाक्यं न तदा प्रत्ययः । यदा प्रत्ययः सामान्येन तदा वृत्तिर्भवति । तत्रावश्यं विशेषार्थिना विशेषोनुप्रयोक्तव्यः । मुण्डयति कं माणवकमिति । मुण्डविशिष्टेन वा करोतिना तमाप्तुमिच्छति । अथ वोक्तमेतत् । नात्र व्यापारोनुगन्तव्यः । गमकत्वादिह वृत्तिर्भविष्यति मुण्डयति माणवकमिति । अथेह क्यचा भवितव्यम् । इष्टः पुत्रः । इष्यते पुत्रः । के चित्तावदाहुः । न भवितव्यमिति । किं कारणम् । स्वशब्देनोक्तत्वात् । अपरआहुः ।

भ्यः प्रत्ययो भवति क्यच्प्रत्ययस्तु निरपेक्षेभ्यः पुत्रादिभ्यः सावकाश इति माणवकं मुण्डमिच्छतीत्यादौ सापेक्षेभ्यो न भवति । नन्वयमपि णिज् गुणमात्रविवक्षायां सावकाशो मुण्डयत्ययं नापितः प्रवीणो मौण्ड्यकरणइत्यर्थावगमात् । ततश्च द्रव्यविशेषापेक्षायां प्रत्ययो न प्राप्नोति । नैष दोषः । तत्करोतीति सिद्धे णिचि पुनर्विधानमिदं सापेक्षेभ्योपि मौण्ड्यादिभ्यो यथा स्यादित्येवमर्थमेव । धातव इति । सौत्रा धातवो मुण्डादयस्तेभ्यश्चुरादिवत्स्वार्थिको णिजित्यर्थः । न चैवेति । यद्यपि क्रियाविशेषाभिधायित्वं मुण्डादीनां नैव पात्तं तथापि स्वाभाविकत्वादर्थाभिधानस्य प्रयोगादेव तदवसीयतइत्यर्थः । यथा कण्ड्वादयो द्विविधास्तथा मुण्डादय इति भावः । मुण्डविशिष्टेनेति । पूर्वस्मिन्परिहारे कर्मविशेषानपेक्षायां प्रत्ययोत्पत्तिरित्युक्तम् । अस्मिंस्तु यथा गां दोग्धि पय इति शुद्धस्य दुहेर्गवा पूर्वं संबन्धः पश्चात्तु गोदुहिना पयसः । एवं शुद्धः करोतिर्मौण्ड्यं न संबध्यते मौण्ड्यविशिष्टन्तु माणवकेनेत्युच्यते । अनेनैव न्यायेन माणवकं मुण्डमिच्छतीति क्यच् प्राप्नोतीत्याशङ्क्याह । अथ वेति । व्यापारो नाश्रयणीयः । प्रयत्नमन्तरेणापीष्टस्य सिद्धत्वादित्यर्थः । क्यच्च गमकत्वान्न भवति । तदुक्तं हरिणा । सदपीच्छाक्यचः कर्म तदाचारक्यचा हृतम् । वाक्यवाच्यमतो व्यक्तेर्यथाभ्यासः क्रमादिष्विति ॥ अथेहेति । इच्छाक्यजन्तात्कर्मणि प्रत्ययोत्पत्तिः प्रकारान्तरेणाशङ्क्यते । तथा हि । यद्यत्र क्यज् भवति तदे-

भवितव्यमिति । किं कारणम् । धात्वर्थेयं क्यज्विधी-
यते । स च धात्वर्थः केन चिदेव शब्देन निर्देष्टव्य इ-
ति । इहभवन्तस्तावदाहुः । न भवितव्यमिति । किं का-
रणम् । समानार्थेन वाक्येन भवितव्यं प्रत्ययान्तेन च ।
यश्चेहार्थो वाक्येन गम्यते । इष्टः पुत्रः इष्यते पुत्र इति ।
नासौ जातु चित्प्रत्ययान्तेन गम्यते । न गम्यते । क्यचि
मान्ताव्ययप्रतिषेधः * । क्यचि मान्ताव्ययानां प्रतिषेधो
वक्तव्यः । इह मा भूत् । इदमिच्छति । किमिच्छति । उच्चै-
रिच्छति । नीचैरिच्छतीति । गोसमानाक्षरनान्तादित्ये-
के वक्तव्यमित्याहुः । गामिच्छति गव्यति । समानाक्ष-
र । घटीयति दधीयति मधूयति कर्त्रीयति । नान्तात् ।
राजीयति तक्षीयति ॥ काम्यच्च ॥ ९ ॥ किमर्थश्चकारः । स्वरा-
र्थः । चितोन्त उदात्तो भवतीत्यन्तोदात्तत्वं यथा स्या-
त् । नैतदस्ति प्रयोजनम् । धातुस्वरेणाप्येतत्सिद्धम् ।
ककारस्य तर्हीत्संज्ञापरित्राणार्थ आदितश्चकारः क-
र्तव्यः । अत उत्तरं पठति । काम्यचश्चित्करणानर्थक्यं क-
स्येदर्थाभावात् * । काम्यचश्चित्करणमनर्थकं ककारस्ये-
त्संज्ञा कस्मान्न भवति । इदर्थाभावात् । इत्कार्याभावा-

च्छामात्रस्य क्यचाभिधानादवश्यं कर्मणोभिधानाय तद्वाचिना प्रत्ययेनोत्पत्त-
व्यम् । यथा पुत्त्रीयतीति कर्त्रभिधानाय तिपा । स्वशब्देनेति । इष्टशब्दसामा-
नाधिकरण्यात्पुत्त्र इत्यनेन निर्भुक्तेषिक्रियापेक्षकर्मभावस्यार्थस्य प्रतिपादना-
दित्यर्थः । अयमर्थः । यदा क्रियाफलस्य कर्मणः प्राधान्यं प्रतिपिपादयिषितं
तदा वाक्यमेव प्रयुज्यते पुत्त्र इष्ट इत्यादि । न तु क्यजन्तः । तस्याकर्मकत्वात्
कर्मणि प्रत्ययानुत्पादात् । स च धात्वर्थ इति । इच्छायाः प्रत्ययार्थत्वं दर्शयितुं
वाक्यमुपादेयम् । तत्र वाक्ये कर्तृप्रत्ययः प्रयुज्यतां कर्मप्रत्ययो वा । प्रत्यये तू-
त्पन्ने ऽकर्मकत्वात्कर्मप्रत्ययो न भवति । नासौ जातु चिदिति । प्रत्ययान्तस्या-
कर्मकत्वात्कर्मणि प्रत्ययोत्पत्त्यसंभवादित्यर्थः । गोसमानाक्षरेति । अकारादयो
दश समानाः । तत्र ऌवर्णान्तस्य प्रातिपदिकस्यासंभवाद्दृकारान्तस्य च समानां

दत्रेत्संज्ञा न भविष्यति । ननु च लोप एवेत्कार्यम् । अकार्यं लोपः । इह हि शब्दस्य कार्यार्थी वा स्यादुपदेशः श्रवणार्थी वा । कार्यं चेह नास्ति । असति कार्ये यदि श्रवणमपि न स्यात् । उपदेशोऽनर्थकः स्यात् । इदमस्ति कार्यमग्निचित्काम्यतीति । क्कितीति गुणप्रतिषेधो यथा स्यात् । नैतदस्ति प्रयोजनम् । सार्वधातुकार्धधातुकयोरङ्गस्य गुण उच्यते । धातोश्च विहितः प्रत्ययः शेष आर्द्धधातुकसंज्ञां लभते । न चायं धातोर्विधीयते । इदं तर्हि प्रयोजनम् । उपयट्काम्यति । किती‍ति संप्रसारणं यथा स्यात् । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । यजादिभिरत्र कितं विशेषयिष्यामः । यजादीनां यः किदिति, कश्च यजादीनां कित् । यजादिभ्यो यो विहितः । अथापि कथं चिदित्कार्यं स्यात् । एवमपि न दोषः । क्रियते न्यास एव द्विचकारो निर्देशः सुप आत्मनः क्यच्च्काम्यच्चेति । अथ वा छान्दसमेतत् । दृष्टानुविधिः छन्दसि भवति । न चात्र संप्रसारणं दृश्यते ॥ उपमानादाचारे ॥१०॥ अधिकरणाच्च* । अधिकरणाच्चेति वक्तव्यम् । इहापि यथा स्यात् । कुटीयति प्रासादे । प्रासादीयति कुट्याम् ॥ कर्तुः क्यङ् सलोपश्च ॥११॥ सलोपसन्नियोगेनायं क्यङ् विधीयते तेन यत्रैव सलोपस्तत्रैव क्यङ् स्यात् ।

ग्रहणम् । अस्मिंस्तु न्यासे ऽव्याप्तिः । वाच्यतीत्याद्यसिद्धिप्रसङ्गात् । भाष्यकारेण तु मतभेदप्रदर्शनायोपन्यासि । काम्यच्च । आदित इति । अन्ते ऽपि कृत आदिकृतफलसंपादनादादितः संपद्यते । तथा हि । यदादौ क्रियते तदा ककारस्यानादित्वादित्संज्ञा न भवति । एवमन्ते ऽपि कृतश्चित्कार्ये ऽन्तोदात्तत्वे सिद्धे नियमार्थः संपद्यते । चिदेवायं व्यपदेष्टव्यः । न त्वनुबन्धान्तरेण किदिति । यजादिभ्यो यो विहित इति । अयं तु सुबन्ताद्विहितः । अथापीति । यदा यजादिभिः किन्न विशेष्यते कार्यित्वेनैव यजादयो निर्दिश्यन्त इति भावः । अथ

पयायते । इह न स्यात् अपि काकः श्येनायते । नैतदस्ति । प्रधानशिष्टः क्यङ् अन्वाचयशिष्टः सलोपः । यत्र च सकारं पश्यसीति । तद्यथा । कश्चिदुक्तो ग्रामे भैक्षं चर देवदत्तं चानय । स ग्रामे भैक्षं चरति यदि च देवदत्तं पश्यति तमप्यानयति । स लोपो वा *। सलोपो वेति वक्तव्यम् । पयायते पयस्यते । ओजसोऽप्सरसोनित्यम् *। ओजसोऽप्सरसो नित्यं सलोपो वक्तव्यः । ओजायमानं यो ऽहिं जघान । अप्सरायते । अपर आहुः । सलोपोऽप्सरस एव । ओजस्यतइत्येव भवितव्यम् । कथमोजायमानं यो ऽहिं जघानेति । छान्दसत्वात्सिद्धम् । आचारेवगल्भक्लीबहोडेभ्यः क्विब्वा *। आचारेवगल्भक्लीबहोडेभ्यः क्विब्वा वक्तव्यः । अवगल्भते । अवगल्भायते । विक्लीबते । विक्लीबायते । विहोडते । विहोडायते । किं प्रयोजनम् । क्रियावचनता यथा गम्येत । नैतदस्ति प्रयोजनम् । धातव एवावगल्भादयः । न चैव ह्यर्था आदिश्यन्ते क्रियावचनता च गम्यते । इदं तर्हि प्रयोजनम् । अवगल्भा विक्लीबा विहोडा । अप्रत्ययादित्यकारप्रत्ययो यथा स्यात् । मा भूदेवम् । गुरोश्च हल इत्येवं भ-

वेति । विज़ुपे छन्दसीति विचश्छन्दसि विधानात् । इह वाक्काम्यतीति संप्रसारणं किल्कार्यमस्ति तस्मात् पूर्वः परिहार आश्रयणीयः धातोः स्वरूपग्रहणे तत्प्रत्यये कार्यविज्ञानम् । उपमाना । कुट्यामिति । उपमेये सप्तमीश्रवणादुपमानमपि सप्तम्यन्तमिति कर्मविवक्षायामेतत्प्रयोगासंभवात् वार्तिकारम्भः । कर्तुः क्यङ् । सलोपविधौ कर्तुरिति स्थानषष्ठी सकारेण कर्तुर्विशेषणात्तदन्तविधिसद्भावाद् हंसायत इत्यादौ सलोपाभावः । सलोपसन्नियोगेनेति । एकवाक्यतासंनियोगार्थं च चशब्दं मत्वा चोद्यते । वाक्यभेदमन्वाचये च चशब्दमाश्रित्य परिहारः । अपर आहेति । मतभेदप्रदर्शनायोपन्यासः न त्वयं स्थितः पक्ष इत्याहुः । क्रियावचनतेति । आचारलक्षणक्रियावचनतेत्यर्थो विवक्षितो धातुपाठे हि पाठात्तेषां क्रियावचनता सिद्धैव । न चैव हीति । अनेकार्थत्वा-

विष्यति। इदं तर्हि प्रयोजनम्। अवगल्भांचक्रे विक्लीबांचक्रे। विहोडांचक्रे। कास्प्रत्ययादाममन्त्रे लिटीत्याम् प्रत्ययो यथा स्यात्। अपर आह । सर्वप्रातिपदिकेभ्य आचारे क्विब्बा वक्तव्यः। अश्वति गर्दभतीत्येवमर्थम्। न तर्हि इदानीं गल्भाद्यनुक्रमणं कर्त्तव्यम्। कर्त्तव्यं च। किं प्रयोजनम्। आत्मनेपदार्थाननुबन्धानासंक्ष्यामीति। गल्भ क्लीब होड ॥ भृशादिभ्यो भुव्यच्वेर्लोपश्च हलः ॥१२॥ हलो लोपसन्नियोगेनायं क्यङ् विधीयते। तेन यत्रैव हलो लोपः तत्रैव प्राप्नोति। नैष दोषः। प्रधानशिष्टः क्यङ् अन्वाचयशिष्टो हलो लोपः। यत्र च हलं पश्यसीति। भृशादिष्वभूततद्भावग्रहणम् *। भृशादिष्वभूततद्भावग्रहणं कर्त्तव्यम्। इह मा भूत्। क्व दिवा भृशा भवन्तीति। च्विप्रतिषेधानर्थक्यं च भवत्यर्थे क्यङ्वचनात् *। च्विप्रतिषेधश्चानर्थकः। किं कारणम्। भवत्यर्थे क्यङ्वचनात्। भवत्यर्थे क्यङ्विधीयते। भवतियोगे च्विधानम् *। भवतिना योगे च्विर्विधीयते। तत्र च्विनोक्तत्वात्तस्यार्थस्य क्यङ् न भविष्यति। डाजन्तादपि तर्हि न प्राप्नोति। पटपटायते। डाजपि हि भवति-

धातूनामाचारक्रियावृत्तित्वस्यासिद्धत्वादित्यर्थः। अश्वतीति। प्रातिपदिकादेवायं क्विब्विधीयते न सुबन्तात्तेन पदत्वाभावादतोगुणइति पररूपत्वं भवति। एतच्च सर्वेभ्य इति वक्तव्ये सर्वप्रातिपदिकेभ्य इति वचनाल्लभ्यते। आत्मनेपदार्थानिति। वाक्ये ऽकारस्यानुदात्तत्वानुनासिकत्वे प्रतिज्ञायते इति भावः। भृशादिभ्यो। हल इति। हला भृशादयो विशेष्यन्ते तेन हलन्तानामेव क्यङ्लोपाभ्यां भवितव्यमित्यर्थः। प्रधानशिष्ट इति। वाक्यभेदेन सर्वेभ्यो भृशादिभ्यः क्यङं विधाय हलन्तानां लोपो विधीयतइत्यर्थः। । अन्यथाऽनर्थकः पाठः स्याद् हलन्तानाम्। क्व दिवा भृशा भवन्तीति। ये रात्रौ भृशा आलोकास्ते दिवसे क्व प्रदेशे भवन्तीत्यर्थः। अत्राभूततद्भावाभावः। च्विनोक्तत्वादिति। च्वि-

ना योगे विधीयते । भविष्यत्यर्थे क्यष् विधीयते । डाचि वचनप्रामाण्यात् * । डाचि वचनप्रामाण्याद्भविष्यति । किं वचनप्रामाण्यम् । लोहितादिडाज्भ्यः क्यष् इति । इह किं चिदक्रियमाणं चोद्यते । किं चिच्च क्रियमाणं प्रत्याख्यायते । सूत्रभेदः कृतो भवति । यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तमिह कस्मान्न भवति क्व दिवा भृशा भवन्तीति । नञिवयुक्तमन्यसदृशाधिकरणे तथा ह्यर्थगतिः । नञ्युक्तमिवयुक्तं वा यत् किं चिदिह दृश्यते ततः अन्यस्मिंस्तत्सदृशे कार्यं विज्ञायते तथा ह्यर्थो गम्यते । अब्राह्मणमानयेत्युक्ते ब्राह्मणसदृश एवानीयते नासौ लोष्टमानीय कृती भवति । एवमिहाप्यच्वेरिति प्रतिषेधादन्यस्मिन्नच्व्यन्ते च्विसदृशे कार्यं विज्ञायते । किं चान्यदतोऽच्व्यन्तं च्विसदृशम् । अभूततद्भावः । इह काश्चित्प्रकृतयः सोपसर्गाः पठ्यन्ते । अभिमनस् सुमनस् उन्मनस् दुर्मनस् । तत्र विचार्यते । भृशादिषूपसर्गः प्रत्ययार्थविशेषणं वा स्यात् । अभिभवतौ सुभवतौ उद्भवतौ दुर्भवताविति । प्रकृत्यर्थविशेषणं वा । अभिमनस्शब्दात् सुमनस्शब्दात् उन्मनस्शब्दात् दुर्मनस्शब्दाद्वेति । युक्तं पुनरिदं विचारयितुम् । नन्वनेनासंदिग्धेन

सहचरितेन भवतिनेत्यर्थः । डाचि वचनप्रामाण्यादिति । अप्रयुक्त एव भवतौ भवत्यर्थविवक्षायां वचनप्रामाण्याद् डाचं विधाय भवत्यर्थे क्यष्विधीयत इत्यर्थः । यथान्यासमिति । अच्वेरिति पर्युदासाश्रयेण दोषद्वयस्यापि परिहार इत्यर्थः । इह काश्चिदिति । यदा मनःशब्देनासमस्ता एव सूदुरभय इति पक्षस्तदा प्रत्ययार्थविशेषणं ते भवन्ति । मनःशब्दस्यावृत्तिविषये तद्वति वर्तते । मनस्वी सुष्ठु भवति । उन्मनवति दुष्ठु भवति । आभिमुख्येन भवतीत्यस्यार्थे क्यङ्विधिः । अन्ये त्वाहुः । प्राप्त्यर्थस्यापि वृत्तिविषये भवतेर्ग्रहणं तेन मनः कर्म शोभनं प्राप्नोतीत्यादिरर्थः क्यङन्तस्य भवति । यदा तु मनःशब्देन स्वादीनां बहुव्रीहिरिति पक्षः तदा प्रकृत्यर्थविशेषणं ते भवन्तीति विचारः क्रियते ।

प्रकृत्यर्थविशेषणं न भवितव्यम् । यावता प्राक् प्रकृतेः पठ्यन्ते । यदि प्रत्ययार्थविशेषणं स्युः प्राग्भवतेः पठेयरन् । नेमे शक्याः प्राग्भवतेः पठितुम् । एवं हि विशिष्टे प्रत्ययार्थे भृशादिमात्रादुत्पत्तिः प्रसज्येत । तस्मान्नैवं शक्यं वक्तुम् । न चेदेवम् । जायते विचारणा । कश्चात्र विशेषः । भृशादिषूपसर्गः प्रत्ययार्थविशेषणमिति चेत्स्वरे दोषः *। भृशादिषूपसर्गः प्रत्ययार्थविशेषणमिति चेत्स्वरे दोषो भवति । अभिमनायते । तिङ्ङतिङ इति निघातः प्रसज्येत । अस्तु तर्हि प्रकृत्यर्थविशेषणम् । सोपसर्गादिति चेदटि दोषः *। सोपसर्गादिति चेदटि दोषो भवति । स्वमनायतेति । अत्यल्पमिदमुच्यते । अट्ल्यप्द्विर्वचनेषु *। अट्ल्यप्द्विर्वचनेष्विति वक्तव्यम् । अटि उदाहृतम् । ल्यपि । सुमनाय्य । द्विर्वचने । अभिमिमनायिषते । नैष दोषः । अवश्यं संग्रामयतेः सोपसर्गादुत्पत्तिर्वक्तव्या । असंग्रामयत शूर इत्येवमर्थम् ।

प्राक् प्रकृतेरिति । प्रकृतेरेवावयवाः पूर्वभूताः पठ्यन्त इत्यर्थः । निघात इति । मनःशब्दात् क्यङि कृते मनायत इत्यस्य तिङन्तस्य पदस्यातिङन्तात् स्वादेः पदादुत्तरत्वात् । प्रकृत्यर्थविशेषणत्वे तु सुमनायत इत्यादि तिङन्तं संपद्यत इति तद्व्यतिरिक्तपदान्तराभावान्निघाताभावः । उपसर्गस्य तु धात्वन्तर्भावात्ततः पूर्वमडाटौ प्राप्नुतः । क्यङन्ते च तस्यानुप्रवेशात्तद्व्यतिरिक्तपदाभावात्समासाभावाल्ल्यपो ऽप्रसङ्गः । क्यङन्ताच्च सनि कृते सोपसर्गस्य द्विर्वचनप्रसङ्गः । अवश्यमिति । ग्रामशब्द एव युद्धे वर्तते सामान्यतो दृष्टाच्चानुमानात् क्रियाविशेषस्य द्योतकः संशब्दः । तथा च वा पदान्तस्येति परसवर्णविकल्पो भवति । उपसर्गसदृशानर्थकशब्दान्तरावयवे तु संग्रामशब्देऽभ्युपगम्यमाने परसवर्णविकल्पो न स्यात् । तत्र ग्राम युद्ध इत्येव वक्तव्यं संशब्दस्तु द्योतकः प्रयोगदर्शनाल्लभ्यते । यथा इक् स्मरणे इङध्ययने इत्यनयोः अधिः । नियमार्थस्तु संग्रामेति पाठः । नियमार्थत्वे च प्रत्ययोत्पत्तावुपसर्गः पृथक् क्रियते । अतो धातौ तेषामन्तर्भावाद् यथेष्टमडादिसिद्धिः । प्रत्ययार्थविशेषणपक्षे तु विरोधादभूततद्भावविषयत्वं नाश्रीयते । असंग्रामयतेति । संग्रामयतिरनुदात्तेद् बोद्धव्यः ।

तन्नियमार्थं भविष्यति । संग्रामयतेरेव सोपसर्गान्नान्यस्मात्सोपसर्गादिति । यदि नियमः क्रियते । स्वरो न सिध्यति । एवं तर्हि भृशादिषु उपसर्गस्य पराङ्गवद्भावं वक्ष्यामि । यदि पराङ्गवद्भाव उच्यते । अट्ल्यब्द्विर्वचनानि न सिध्यन्ति । स्वरविधाविति वक्ष्यामि । एवं च कृत्वास्तु प्रत्ययार्थविशेषणमिति । ननु चोक्तं भृशादिषूपसर्गः प्रत्ययार्थविशेषणमिति चेत्स्वरे दोष इति । स्वरे पराङ्गवद्भावेन परिहृतम् । अयं तर्हि प्रत्ययार्थविशेषणे सति दोषः । क्यङोक्तत्वात्तस्यार्थस्य आङ्प्रयोगो न प्राप्नोति । किं कारणम् । उक्तार्थानामप्रयोग इति । तद्यथा । अपि काकः श्येनायते इत्यत्र क्यङोक्तत्वादाचारार्थस्य आङ्प्रयोगो न भवति । अस्त्यत्र विशेषः । एकेनात्र विशिष्टे प्रत्ययार्थे प्रत्यय उत्पद्यते । इह पुनरनेकेन तत्र मनायत इत्युक्ते संदेहः स्यात् । अभिभवतौ सुभवतौ दुर्भवतौ उद्भवताविति । तत्रासंदेहार्थमुपसर्गः प्रयुज्यते । यत्र तर्ह्येकेन उत्पुच्छयते । अत्राप्यनेकेन । पुच्छादुदसने पुच्छाद्व्यसने पुच्छात्पर्यसने चेति ॥ लोहितादिडाज्भ्यः क्यष् ॥१३॥ किमर्थः ककारः । गुणवृद्धिप्रतिषेधार्थः । क्ङिति चेति गुणवृद्धिप्रतिषेधो यथा स्यात् । नैतदस्ति प्रयोजनम् । सार्वधातुकार्द्धधातुकयोरङ्गस्य गुण उच्यते । धातोश्च विहितः प्रत्ययः शेष आर्द्धधातुकसंज्ञां लभते । न चायं धातोर्विधीयते । लोहितादीनि प्रातिपदिकानि । सामान्यग्रहणार्थस्तर्हि । क्व सामान्यग्रहणार्थेनार्थः । नः क्ये इति । नायं नान्ताद्वि-

लोहितादि । भृशादिभ्यो भुव्यच्वेर्लोपश्च हल इति । कण्ड्वादियगन्तादुप्रत्ययः । उरुयेति । सुपां सु-

धीयते। इह तर्हि यस्य हलः क्यस्य विभाषेति। नायं हलन्ताद्विधीयते। इह तर्हि आपत्यस्य च तद्धिते नाति, क्यच्व्योश्चेति। नायमापत्याद्विधीयते। इह तर्हि क्याच्छन्दसीति। याच्छन्दसीत्येव तद्वक्तव्यम्। चुरण्युस्तुरण्युर्भुरण्युरित्येवमर्थम्। इदं तर्हि प्रयोजनम्। यत्तदकृद्यकार इति दीर्घत्वम्। तत्र कृङ्ग्रहणमनुवर्तते तदिहापि यथा स्यात्। लोहितायतीति। किं पुनः कारणं तत्र कृङ्ग्रहणमनुवर्तते। इह मा भूत्। उरुया धृष्णुयेति। यदि तत्र कृङ्ग्रहणमनुवर्तते। पित्र्यमिति रीङ्भावो न प्राप्नोति। रीङ्भावो कृङ्ग्रहणं निवर्तिष्यते। यदि निवर्त्तते। कथमसूया वसूया च यजामहइति। असूयतेरसूया वसूयतेर्वसूया। अथ वा छान्दसमेतत्। दृष्टानुविधिश्छन्दसि भवति। यदि च्छान्दसत्वं हेतुः। नार्थः कृङ्ग्रहणेनानुवर्तमानेन। कस्मान्न भवति उरुया धृष्णुयेति। छान्दसत्वात्। अथ वास्त्वत्र दीर्घत्वं छान्दसं ह्रस्वत्वं भविष्यति। तद्यथा उपगायन्तु मां पत्नयो गर्भिणयो युवतय इति। अथ किमर्थः षकारः। विशेषणार्थः। क्व विशेषणार्थेनार्थः। वा क्यष इति। वा यादिति ह्युच्यमाने पाश्या अत्रापि प्रसज्येत। नैतदस्ति प्रयोजनम्। परस्मैपदमित्युच्यते। न चात्र परस्मैपदं नाप्यात्मनेपदं पश्यामः। सामान्यग्रहणाविघातार्थस्तर्हि क्व सामान्यग्रहणाविघातार्थेनार्थः। कृयाच् छन्दसीति। क्याच् छन्दसीत्येवं च तद्वक्तव्यम्। चुरण्युः तुरण्युर्भुरण्युरित्येवमर्थम्। लोहितडाज्भ्यः क्यष्वचनम् *। लो-

सुगिति तृतीयास्थाने यादेशः। पित्र्यमिति। पितुरागतमिति पितुर्यच्चेति

हिक्षडाज्भ्यः क्यष् वक्तव्यः । लोहिताय तिलोहितायते । पटपटायति पटपटायते । दमदमायति । दमदमायते मटमटायति मटमटायते । अथान्यानि लोहितादीनि । भृशादिष्वितराणि *। भृशादिष्वितराणि पठितव्यानि । किं प्रयोजनम् । ङित इति नित्यमात्मनेपदं यथा स्यात् । लोहितादि ॥ कष्टाय क्रमणे ॥१४॥ कष्टायेति किं निपात्यते । कष्टशब्दाच्चतुर्थीसमर्थात्क्रमणेऽनार्जवे क्यङ् निपात्यते । कष्टाय कर्मणे क्रामति कष्टायते । अतयल्पमिदमुच्यते कष्टायक्रमणइति । सत्रकक्षकष्टकृच्छ्रगहनेभ्यः कण्वचिकीर्षायाम् *। सत्रकक्षकष्टकृच्छ्रगहनेभ्यः कण्वचिकीर्षायामिति वक्तव्यम् । सत्र । सत्रायते । सत्र । कक्ष । कक्षायते । कक्ष । कष्ट । कष्टायते । कष्ट । कृच्छ्र । कृच्छ्रायते । कृच्छ्र । गहन । गहनायते । गहन । अपर आह । सत्रादिभ्यश्चतुर्थ्यन्तेभ्यः क्रमणेनार्जवे क्यङ् वक्तव्यः । तान्येवोदाहरणानि । सत्रादिभ्य इति किमर्थम् । कुटिलाय अनुवाकाय क्रामति । चतुर्थ्यन्तेभ्य इति

यत्प्रत्ययः । यदीति । यदि रीङ् भाव एव निवर्तते न तु दीर्घविधावपि तदा असुवसुशब्दाभ्यां पूर्ववद्यादेशे कृते दीर्घाभावादसूयावसूयेति न सिध्यति । असूयेः कण्ड्वादियगन्तस्यासूया । वसूयतेरिच्छाक्यजन्तस्य वसूयेत्युत्तरम् । अथ वेति । वर्णव्यत्ययेन दीर्घः क्रियतइत्यर्थः । यदीति । अनेन ककारः प्रत्याख्यातः । इदानीं षकारप्रत्याख्यानाय विचारः क्रियते । अथ किमर्थं इति । पाश्येति । पाशादिभ्यो य इति समूहे यप्रत्ययः । वायादिति सूत्रं विध्यर्थं मन्यते । टापि कृतएकादेशस्यान्तवद्भावाद्यप्रत्ययान्तमेतत् । नैतदस्तीति । सामान्यविहितानामात्मनेपदपरस्मैपदानां नियमार्थं प्रकरणमित्यदोषः । लोहितडाज्भ्य इति । आदिशब्दप्रत्याख्यानमेतत् । अपठितसंग्रहार्थोऽप्यादिशब्दो न भवति तस्य वार्तिककारेण दूषितत्वात् । कष्टाय । कष्टायेति किं निपात्यतइति । विधावनार्जवमेव क्रमणमिति विशेषो न लभ्यतइति क्रमणविशेष-

किमर्थम् । अजः कष्टं क्रामति । तर्त्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । नेदं प्रत्ययान्तनिपातनम् । किं तर्हि । तादर्थ्ये एषा चतुर्थी । कष्टाय यत् प्रातिपदिकं कष्टार्थं यत्प्रातिपदिकमिति । कष्टाय ॥ कर्मणो रोमन्थतपोभ्यां वर्तिचरोः ॥१५॥ रोमन्थ इत्युच्यते । कोयं रोमन्थो नाम । उद्गीर्णस्य वावगीर्णस्य वा मन्थो रोमन्थः । यद्येवं हनुचलनइति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । कीटो रोमन्थं वर्तयतीति । तर्त्तर्हि वक्तव्यम् । न वानभिधानात् । न वा वक्तव्यम् । कस्मान्न भवति कीटो रोमन्थं वर्तयतीति । अनभिधानात् । तपसः परस्मैपदं च *। तपसः परस्मैपदं चेति वक्तव्यम् । तपश्चरति तपस्यति । कथं तपस्यते लोकजिगीषुरग्नेः । छान्दसत्वाद् भविष्यति । कर्मणो ॥ वाष्पोष्मभ्यामुद्वमने ॥१६॥ फेनाच्च *। फेनाच्चेति वक्तव्यम् । फेनायते । बाष्पो ॥ शब्दवैरकलहाभ्रकण्वमेघेभ्यः करणे॥१७॥ अटाट्टाशीकाकोटापोटासोटाप्रुष्टाप्लुष्टाग्रहणम् *। अटाट्टाशीकाकोटापोटासोटाप्रुष्टाप्लुष्टाग्रहणं कर्तव्यम्। अटा । अटायते । अट्टा । अट्टायते । शीका । शीकायते । कोटा । कोटायते । पोटा । पोटायते । सोटा । सोटायते । प्रुष्टा । प्रुष्टायते । प्लुष्टा । प्लुष्टायते । सुदिनदुर्दि-

लाभाय निपातनाश्रयणम् । सत्त्रेति । सत्त्रादयोत्र वृत्तिविषये पापपर्यायाः कण्वं पापमुच्यते । कुटिलायेति । दुरध्येयत्वादनुवाकस्य नार्जवमस्तीति भावः । अज इति । अनार्जवयुक्तं पन्थानं गच्छतीत्यर्थः । कष्टाय यदिति । कष्टत्वचणार्थप्रतिपादनाय यत् प्रातिपदिकं प्रयुज्यते तस्मात् क्रमणेर्थे क्यङ् भवतीत्यर्थः । क्रमणविशेषस्यानार्जवमभिधानशक्तिस्वाभाव्याल्लभ्यते । व्यवस्थितविभाषाविज्ञानाच्च पापादिभ्योतिप्रसङ्गाभावः । कर्मणो । उद्गीर्णस्येति । मुखप्रदेशमाक्रष्टस्येत्यर्थः । अवगीर्णस्येति । अपानप्रदेशान्निःसृतस्येत्यर्थः । हनुचलन इति । हनुचलनसहचरितं चर्वितस्य मुखप्रदेशमाकृष्य यच्चर्वणं तत्र यथा स्यादित्यर्थः । कीट इति । अपानप्रदेशान्निःसृतमश्नातीत्यर्थः । अनभि-

नाभ्यां च*। सुदिनदुर्दिनाभ्यां चेति वक्तव्यम् । सुदिनायते दुर्दिनायते । नीहाराच्च *। नीहाराच्चेति वक्तव्यम् । नीहारायते । शब्दवैर ॥ सुखादिभ्यः कर्तृवेदनायाम् ॥ १८ ॥ कर्तृवेदनायामिति किमर्थम् । इह मा भूत् । सुखं वेदयते प्रसाधको देवदत्तस्य । कर्तृवेदनायामितीत्युच्यमानेपि अत्र प्राप्नोति । किं कारणम् । कर्तुरितीयं कर्तरि षष्ठी । वेदनायामिति चात्मनो भावे । स यद्येवात्मनो वेदयते । अथापि परस्य । कर्तृवेदनैवासौ भवति । न कर्तृग्रहणेन वेदनाभिसंबध्यते । किं तर्हि सुखादीन्यभिसंबध्यन्ते । कर्तुर्यानि सुखादीनीति । नमोवरिवश्चित्रङः क्यच् ॥१९॥ नमसः क्यचि द्वितीयानुपपत्तिः*। नमसः क्यचि द्वितीया नोपपद्यते । नमस्यति देवानिति । किं कारणम् । नमःशब्देन योगे चतुर्थी विधीयते सा प्राप्नोति । प्रकृत्यन्तरत्वात् सिद्धम्* । नमःशब्देन योगे चतुर्थी विधीयते । नमस्यतिशब्दश्चायम् । ननु च नमस्यतिशब्दे नमःशब्दोस्ति तेन योगे प्राप्नोति । नैष दोषः । अर्थवतो नमःशब्दस्य ग्रहणम् । न च नमस्यतिशब्दे नमःशब्दोर्थवान् । अथ वोपपदविभ-

---

धानादिति । रोमन्थायतइति क्यङन्ते न लौकिके प्रयोगे चर्वितचर्वणस्यैवाभिधानं न त्वर्थान्तरस्येत्यर्थः । सुखादिभ्यः । किं तर्हीति । वेदनायाः कर्तारमन्तरेणाभावात् कर्तृग्रहणसामर्थ्यात् सुखादीनि विशेष्यन्ते । कर्तृग्रहणं च सुपां सुलुगिति,षष्ठीलुका निर्दिष्टम् । ततश्च वेदयिता यदात्मसंबन्धीनि सुखादीनि वेदयते तदा प्रत्ययो नान्यदीयसुखादिवेदने । नमो वरिव । प्रकृत्यन्तरत्वादिति । नमस्येति धातुं व्युत्पादयितुं निपातनमःशब्दसदृशशब्दान्तरावयवकल्पना क्रियते । परमार्थतस्तु अविद्यमानावयवार्थो नमस्यशब्दः पूजावाची प्रकृत्यन्तरमित्यर्थः । ननु चेति । स एवायमिति प्रत्यभिज्ञानान्निपात एवायमिति भावः । अर्थवत इति । नमस्यशब्दस्य समुदायस्यैवार्थवत्त्वादिति भावः । अथ वेति । अर्थवत्ताभ्युपगमेन नमस्कारेण पूजयतीत्यर्थाङ्गी-

क्तेः कारकविभक्तिर्बलीयसीति द्वितीया विभक्तिर्भविष्य-ति । क्यजादिषु प्रत्ययार्थनिर्देशः*। क्यजादिषु प्रत्ययार्थनिर्देशः कर्तव्यः । नमसः पूजायाम् । वरिवसः परिचर्यायाम् । चित्रङ आश्चर्ये । भाण्डात्समाचयने । चीवरादर्जने परिधाने च । पुच्छादुदसने व्यसने पर्यसने चेति । किं प्रयोजनम् । क्रियावचनता यथा स्यात् । नैतदस्ति प्रयोजनम् । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति क्रियावचनाः क्यजादय इति । यदयं सनाद्यन्ता धातव इति धातुसंज्ञां शास्ति । कथं कृत्वा ज्ञापकम् । धातुसंज्ञावचनएतत्प्रयोजनं धातोरिति तव्यदादीनामुत्पत्तिर्यथा स्यात् । यदि चात्र क्रियावचनता न स्याद्ध धातुसंज्ञावचनमनर्थकं स्यात् । सत्यामपि धातुसंज्ञायां तव्यदादयो न स्युः । किं कारणम् । साधने तव्यदादयो विधीयन्ते । साधनं च क्रियायाः । क्रियाया अभावात्साधनाभावः । साधनाभावात्सत्यामपि धातुसंज्ञायां तव्यदादयो न स्युः । पश्यति त्वाचार्यः क्रियावचनाः क्यजादय इति । ततः सनाद्यन्ता धातव इति धातुसंज्ञां शास्ति । ननु चेदं प्रयोजनं स्यात् । परसाधने तव्यदादीनामुत्पत्तिं वक्ष्यामीति । न परसाधने उत्पत्त्या भवितव्यम् । किं कारणम् । साधन-

कारेण परिहारान्तरम् । चतुर्थ्यास्तु नमोस्तु देवेभ्य इत्यादिरवकाशः । नमस्करोमि नारायणमित्यत्रापि कारकविभक्तिरेव भवति । क्यजादिष्विति । करणग्रहणस्य वेदनाग्रहणेन व्यवधानादनधिकारे स्वार्थे प्रत्ययप्रसङ्ग इति वचनम् । वरिवस इति । सपर्या सेवा । परिचर्यायामिति पाठान्तरम् । परसाधन इति । शब्दान्तरवाच्यायां क्रियायां यत्कर्मादिकारकं तत्र तव्यादीनां दृष्टं पश्येत्यादौ द्वितीयादीनामिव स्वार्थिकत्वाद्द द्रव्यवाचित्वेपि क्यजाद्यन्तानामुत्पत्तिः स्यादेवेति भावः । न परसाधन इति । द्वितीयादीनां प्रातिपदिकाद्विधानात् तस्य च द्रव्यवचनत्वाद्वचनप्रामाण्यात् परसाधन उत्पत्तिर्भवति । तव्यादयस्तु धात्वन्तरेषु क्रियावाचिषु स्वसाधने सावकाशाः । परसाधनेनो-

इति संबन्धिशब्दोयम् । संबन्धिशब्दाश्च पुनरेवमात्मका यदुत संबन्धिनमाक्षिपन्ति । तद्यथा । मातरि वर्तितव्यं पितरि शुश्रूषितव्यमिति । न चोच्यते स्वस्यां मातरि स्वस्मिन् पितरीति। संबन्धाच्चैतद् गम्यते या यस्य माता यश्च यस्य पितेति । एवमिहापि संबन्धादेतद् गन्तव्यम् । यस्य धातोर्यत् साधनमिति । अथ वा धातव एव कण्डादयः न चैव ह्यर्था आदिश्यन्ते क्रियावचनता च गम्यते । कः खल्वपि पचादीनां क्रियावचनत्वे यत्नं करोति येनैव खल्वपि हेतुना पचादयः क्रियावचनास्तेनैव कण्डादयोपि । एवमर्थं खल्वप्याचार्यश्चित्रयति क्व चिदर्थानादिशति । क्व चिन्नेति । एवमप्यर्थादिशनं कर्तव्यम् । कथमिमे अबुधा बुध्येरन्निति । अथ वा शक्यमेवार्थादेशनमकर्तुम् । कथम् । करण इति वर्तते । करणं च करोतेरर्थः । करोतिश्च क्रियासामान्ये वर्तते । नमोवरि ॥ मुण्डमिश्रश्लक्ष्णलवणव्रतवस्त्रहलकलकृततूस्तेभ्यो णिच् ॥२१॥ इमौ हलिकली स्तः इकारान्तौ । हलिः कलिः । अस्ति हलशब्दः कलशब्दश्चाकारान्तः । कयोरिदं ग्रहणम् । याविकारान्तौ तयोरत्वं निपात्यते । किं प्रयोजनम् । हलिकल्योरत्वनिपातनं सन्वद्भावप्रतिषेधार्थम् *। हलिकल्योरत्वनिपातनं क्रियते सन्वद्भावो मा भू-

---

त्पदग्रन्त इत्यर्थः । अथ वेति । अभिधानशक्तिस्वाभाव्यादन्तरेणाप्यर्थादिशनं विशिष्टक्रियावचनत्वस्य सिद्धत्वादित्यर्थः । चित्रयतीति । चित्र वैचित्र्यकरण इति चौरादिकस्य रूपमनेकं मार्गमाश्रयतीत्यर्थः । क्रियासामान्य इति । सामान्येन च विशेषाणामाक्षेपात्कश्चित् प्रत्ययः क्व चिद्विशेषे भवतीत्यर्थः । न च वेदनाग्रहणेन करणस्य विच्छेदः । तयोर्विरोधाभावात् । मुण्डमिश्र । कयोरिदं ग्रहणमिति । किमिकारान्तयोः कृतात्वयोग्रहणमुताकारान्तयोरेवेति प्रश्नः । किं प्रयोजनमिति । हलि कलि इत्येव कस्मान्न क्रियत इत्यर्थः । शब्दा-

दिति । अजहलद् अचकलत् । नैतदस्ति प्रयोजनम् । इकारलोपे कृते अग्लोपिनां नेति प्रतिषेधो भविष्यति । वृद्धौ कृतायां लोपः तत्राग्लोपत्वं भवति । इदमिह संप्रधार्यं वृद्धिः क्रियतां लोप इति । किमत्र कर्तव्यम् । परत्वाद् वृद्धिः । नित्यो लोपः । कृतायामपि वृद्धौ प्राप्नोति अकृतायामपि प्राप्नोति । वृद्धिरपि नित्या । कृतेपि लोपे प्राप्नोत्यकृते पि । अनित्यो लोपः । अन्यस्य कृतायां वृद्धौ प्राप्नोत्यन्यस्याकृतायाम् । शब्दान्तरस्य च प्राप्नुवन्विधिरनित्यो भवति । वृद्धिरप्यनित्या । अन्यस्य कृते लोपे प्राप्नोत्यन्यस्याकृते । शब्दान्तरस्य च प्राप्नुवन्विधिरनित्यो भवति । उभयोरनित्ययोः परत्वाद् वृद्धिः । वृद्धौ कृतायां लोपः तत्राग्लोपत्वं भवति । अत्वे पुनः सति वृद्धिः क्रियतां लोप इति । यद्यपि परत्वाद् वृद्धिः वृद्धावपि कृतायामगेव लुप्यते । तस्मात्सुष्ठूच्यते हलिकल्योरत्वनिपातनं सन्वद्भावप्रतिषेधार्थमिति । मुण्डमिश्र ॥ धातोरेकाचो हलादेः क्रियासमभि-

न्तरस्य चेति । यद्यपि वृद्धौ कृतायामपि लोपस्य प्रवृत्तिस्तथापि वाचनिकं तस्यानित्यत्वम् । अथ वा अन्यस्य प्रवृत्तावप्यन्यस्य स्थानिनोऽप्रवृत्त्या लोपस्यानित्यत्वम् । अन्यस्य कृते लोप इति । अत उपधाया इत्यनेनाकारस्येत्यर्थः । ननु लोपस्य स्थानिवद्भावात्कथमकारस्य प्राप्नोति । नैष दोषः । प्राप्तौ सत्यां स्थानिवद्भावेन प्रतिबन्धः क्रियते । पूर्वस्य विधौ स्थानिवद्भावविधानात् । अप्राप्तौ तु पूर्वविध्यभावात् स्थानिवद्भाव एव न स्यात् । यद्यपि भिन्नलक्षणा भिन्नस्वभावा च वृद्धिस्तथापि वृद्धिशब्दवाच्यत्वादभेदमाश्रित्य शब्दान्तरप्राप्त्या वृद्धेरनित्यत्वं कथितम् । तत्त्वतस्तु लोपे कृते वृद्धेरप्राप्त्या ऽनित्यत्वं वक्तव्यम् । न्यायव्युत्पादनाय त्वन्यथाभिहितम् । सूत्रं चेदं प्रातिपदिकाद्धात्वर्थ इति णिचि सिद्धे प्रपञ्चार्थमित्याहुः । न च तत्करोतीत्यादिना तत्र धात्वर्थनियमः क्रियते । राजानमतिक्रान्तवानत्यरराजदित्यादावपि णिचो दर्शनात् । मुण्डं करोति माणवकमित्यादौ सापेक्षेभ्योपि णिजर्थं वा । धातोरेकाचो । इह स-

हारे यङ् ॥२२॥ समभिहार इति कोयं शब्दः । समभिपूर्वा-द्धरतेर्भावसाधनो घञ् । समभिहरणं समभिहार इति । तद्यथा । पुष्पाभिहारः उत्पलाभिहारः मालाभिहारः फलाभिहार इति । विषम उपन्यासः । बहूनीहीमाः सुमनसः तत्र युक्तः समभिहार इति । इह पुनरेका क्रिया । यद्यप्येका सामान्यक्रिया । अवयवक्रियास्तु बह्व्यः । अधिश्रयणोदकासेचनतण्डुलावपनैधोपकर्षणक्रियाः । ताः कश्चित् कात्स्न्र्येन करोति । कश्चिदकात्स्न्र्येन । तत्र यः कात्स्न्र्येन करोति स उच्यते पापच्यतइति । पुनः पुनर्वा पचति पापच्यते इति । अथ धातुग्रहणं किमर्थम् । इह मा भूत् प्राटति भृशमिति । अत उत्तरं पठति । यङ्विधौ धातुग्रहणे उक्तम् । किमुक्तम् । तत्र ताव-

---

समभिहारो नाम मूर्तस्यानेकस्यैककालस्य भवति । धातुवाच्या तु क्रियैकैव युगपदेकेन धातुनानेकस्या अनभिधानात् । सा च निवृत्तभेदा साध्यैकस्वभावत्वाद्धातुना प्रत्याय्यते । अधिश्रयणादीनां च क्रमजन्यत्वाद्युगपदवस्थानाभावाच्च क्रियासमभिहारो न संभवतीति मन्यमानः पृच्छति । समभिहार इति कोयमिति । इतरस्तद्बुद्धिपरीक्षार्थं शब्दव्युत्पत्तिमाह । समभिपूर्वादिति । यद्यप्येकेति । मुख्यस्य समभिहारस्य ह्यसंभवाद् गौण आश्रीयते । बुद्धिगोचरानेकसकलावयवक्रियागतः पौनःपुन्येनानुष्ठीयमानप्रधानक्रियाविषयो वेत्यर्थः । सामान्यक्रियेति । साधारणीसमूहरूपा क्रिया धातुवाच्येत्यर्थः । यथोक्तं हरिणा । गुणभूतैरवयवैः समूहः क्रमजन्मनाम् । बुद्ध्या प्रकल्पिताभेदः क्रियेति व्यपदिश्यते ॥ समूहस्य तथाभूतः प्रतिभेदं समूहिषु । समाप्यते ततो भेदे कालभेदस्य संभव इति ॥ अथ वा अधिश्रयणादीनां तादर्थ्येन प्रवर्तनाद् गुणत्वादवयवत्वं तस्याश्च साधारणत्वमुच्यते । तदुक्तम् । अनन्तरफलं यस्याः कल्पते तां क्रियां विदुः । प्रधानभूतां तादर्थ्यादन्यासां तु तदाख्यता ॥ कार्त्स्न्येनेति । विजातीया व्यवहितास्साकल्येनेत्यर्थः । अथेति । धातुरेव समभिहारविशिष्टक्रियावाची द्योतकस्तूपसर्गो न तु वाचक इत्यर्थः । प्राटतीति । धातूपसर्गसमुदायस्य क्रियाविशेषावगतिहेतुत्वात्ततो यदि प्रत्ययः स्यात् ततः सोपसर्गस्य द्विर्वचनं प्रसज्येत । प्रग्टह्यतइति चेष्यते । सन्सूत्रोक्तं वक्ष्विहाप्यतिदिशति । यङ्विधाविति । धात्वधिकारेपीति । प्रपापच्यतइत्यादौ । उ-

दुक्तम्। कर्मग्रहणात्सन्विधौ धातुग्रहणानर्थक्यं सोपसर्गं कर्मेति चेत्कर्मविशेषकत्वादुपसर्गस्यानुपसर्गं कर्म। सोपसर्गस्य हि कर्मत्वे धात्वधिकारेपि सनो ऽविधानमकर्मत्वादिति। एवमिहापि क्रियासमभिहारग्रहणाद्यङ्विधौ धातुग्रहणानर्थक्यम्। सोपसर्गः क्रियासमभिहार इति चेत् क्रियासमभिहारविशेषकत्वादुपसर्गस्यानुपसर्गः क्रियासमभिहारः। सोपसर्गस्य हि क्रियासमभिहारत्वे धात्वधिकारेपि यङोऽविधानमक्रियासमभिहारत्वादिति। अथैकाज्झलादिग्रहणं किमर्थम्। इह मा भूत्। जागर्त्ति भृशमीक्षते भृशमिति। एकाज्झलादिग्रहणे चोक्तम्। किमुक्तम्। तत्र तावदुक्तम्। कर्मसमानकर्तृग्रहणानर्थक्यं चेच्छाभिधाने प्रत्ययविधानात्। अकर्मणो ह्यसमानकर्तृकाद्वा अनभिधानादिति। इहापि एकाज्झलादिग्रहणानर्थक्यं च क्रियासमभिहारे यङ्वचनाद् अनेकाचो हलादेर्ह्यनभिधानमिति। तच्चावश्यमनभिधानमाश्रयितव्यम्। क्रियमाणेपि ह्येकाज्झलादिग्रहणे यत्र वैकाचो हलादेश्चोत्पद्यमानेन यङार्थस्याभिधानं न भवति। न भवति तत्रोत्पत्तिः। तथा। भृशं शोभते भृशं रोचते। यत्र चानेकाचो ऽहलादेर्वोत्पद्यमानेन यङाऽर्थस्याभिधानं भवति, भवति तत्रोत्पत्तिः। तद्यथा। अटाट्यते अरार्यते अशाश्यते सोसूच्यते सोसूत्र्यते मोमूत्र्यते। ऊर्णोतेश्चोपसंख्यानम्*। ऊर्णोतेश्चोपसंख्यानं कर्तव्यम्। प्रोर्णोनूयते। अत्यल्पमिदमुच्यते ऊर्णोतेरिति। सूचिसूत्रिमूत्र्यट्यर्त्यशूर्णोतिग्रहणं यङ्विधावनेकाजहला-

---

र्णोतिश्चे ति। यथान्यासे सिद्ध्यभावाद्वचनम्। कार्यान्तरसिद्धये ऽवश्यमूर्णोतेर्नु-

द्यर्थम् । सूचिसूत्रिमूत्र्यट्यर्त्यशूर्णोतीनां ग्रहणं कर्तव्यम् । किं प्रयोजनम् । यङ्विधावनेकाजहलाद्यर्थम् । सोसूच्यते । सोसूत्र्यते । मोमूत्र्यते । अटाट्यते । अरार्यते । अशाश्यते । प्रोर्णोनूयते । ऊर्णोतेर्न वक्तव्यः । वाच्य ऊर्णोर्णुवद्भावो यङ्प्रसिद्धिः प्रयोजनम् । आमश्च प्रतिषेधार्थमेकाचश्चेड्डुपग्रहात् ॥ क्रियासमभिहारे यङो विप्रतिषेधेन लोड्विधानम् * । क्रियासमभिहारे यङो लोड् भवति विप्रतिषेधेन । क्रियासमभिहारे यङ् भवतीत्यस्यावकाशः । धातुर्य एकाज्झलादिः क्रियासमभिहारे वर्तते । अधातुसंबन्धश्च । लोलूयते । पोपूयते । लोटोवकाशः । धातुर्योनेकाजहलादिः क्रियासमभिहारे वर्तते धातुसंबन्धश्च । स भवान् जागृहि जागृहीत्येवायं जागर्ति स भवानीह स्व ईहस्वेत्येवायमीहते । धातुर्य एकाज्झलादिः क्रियासमभिहारे वर्तते धातुसंबन्धश्च तस्माद् उभयं प्राप्नोति । स भवान् लुनीहि लुनीहीत्येवायं लुनाति । लोड् भवति विप्रतिषेधेन । न तर्हीदानीमिदं भवति । स भवान् लोलूयस्व लोलूयस्वेत्येवायं लोलूयतइति । भवति च । न वा नानार्थत्वात्कर्तृकर्मणो हि लविधानं क्रियासमभिहारे स्वार्थे यङ् । न वार्थो विप्रतिषेधेन । किं

वद्भावो वाच्यस्तेनैव यङोपि सिद्धिमाह । वाच्य इति । तच्च यङि भावातिदेश आमिटोस्त्वभावातिदेशस्तयोर्नेतिरभावात् । इडुपग्रहः । इट्प्रतिषेधः । विभाषा गुणइति पञ्चमी । फलस्य चात्र हेतुत्वं यथाध्ययनेन वसतीति । उदाहरणानि । प्रोर्णोनूयते । प्रोर्णुनाव । प्रोर्णुतः । प्रोर्णुतवानिति । यङैव च क्रियासमभिहारस्योद्योतितत्वान्नित्यवीप्सयोरिति क्रियासमभिहारे द्वे भवत इति वा द्विर्वचनं न भवति । यदा तु भृशार्थेपि पौनःपुन्यं विवक्ष्यते तदा पापच्यते पापच्यत इति द्विर्वचनं भवत्येव । स भवानिति । सामान्यविशेषभावेन क्रियाभेदाश्रयो धातुसंबन्धः । स इति । भृशार्थपौनःपुन्ययोः प्रतिपिपादयिषितत्वादेकतरस्मिन् यङ् प्रत्ययः । अपरस्मिंस्तु लोट् । लोटश्च केवलस्य स-

कारणम् । नानार्थत्वात् । का नानार्थता । कर्तृकर्मणोर्हि लोड्विधीयते । क्रियाविशेषे स्वार्थे यङ् । तत्रान्तरङ्गत्वाद्यङा भवितव्यम् । न तर्हि इदानीमिदं भवति । स भवान् लुनीहि लुनीहीत्येवायं लुनातीति । भवति च । विभाषा यङ् । यदा न यङ् तदा लोट् । धातोरे ॥ नित्यं कौटिल्ये गतौ ॥२३॥ लुपसदचरजपजभदहदशगृभ्यो भावगर्हायाम् ॥२४॥ उत्तरयोर्विग्रहेण विशेषासंप्रत्ययान्नित्यग्रहणानर्थक्यम् *। उत्तरयोर्योगयोर्विग्रहेण विशेषस्यासंप्रत्ययान्नित्यग्रहणमनर्थकम् । नहि कुटिलं क्रामतीति चङ्क्रम्यतइति गम्यते । अथैतेभ्यः क्रियासमभिहारे यङा भवितव्यम् , क्रियासमभिहारे च नैतेभ्यः । क्रियासमभिहारे च नैतेभ्यो यङा भवितव्यं भृशं जपति ब्राह्मणः भृशं समिधो दहतीत्येव । नित्यं कौ ॥ सत्यापपाशरूपवीणातूलश्लोकसेनालोमत्वचवर्मवर्णचूर्णचुरादिभ्यो णिच् ॥२५॥ सत्यापेति किं निपात्यते । सत्यस्य कृञ्ञ्यापुक् च । सत्यस्य कृञि आपुक् च निपात्यते णिच्च । सत्यं करोति सत्यापयति । अल्पमिदमुच्यते । णिविधावर्थवेदसत्यानामापुक्च *। णिविधावर्थवेदसत्यानामापुक् चेति वक्तव्यम् । अर्थापयति वेदापयति सत्यापयति । यद्वा-

मभिहारमभिव्यङ्क्तु मसामर्थ्यात्तदन्तस्य द्विर्वचनं प्रवर्तते । तत्रेति । लोड् बहिरङ्गः । कर्त्राद्यपेक्षणाद्धातुसंबन्धापेक्षणाच्च । विभाषा यङिति । धातोः कर्मण इत्यतो वेत्यनुवर्तनात् । नित्यं कौ । नहीति । चङ्क्रम्यतइत्यस्मादयोर्थः प्रतीयते नासौ कुटिलं क्रामतीति वाक्येन शक्यः प्रत्याययितुमिति तदर्थाभिधानादेव वाक्यं न भविष्यति । अर्थान्तरे च कौटिल्यमात्रप्रतिपादने वाक्यं निवारयितुमशक्यमिति नित्यग्रहणमनर्थकमित्यर्थः । क्रियासमभिहार इति । तक्रकौण्डिन्यन्यायेन कौटिल्यभावगर्हाभ्यां यङः क्रियासमभिहारादाच्छिद्य स्वीकृतत्वादिति भावः । सत्यापपाश । आचार्यमतभेदप्रदर्शनार्थोनैकपक्षोप-

पुक् क्रियते टिलोपः प्राप्नोति । एवं तर्हि पुक्करिष्यते । एवमपि टिलोपः प्राप्नोति । एवं तर्ह्यक्करिष्यते । एवमपि टिलोपः प्राप्नोति । एवं तर्ह्यक् करिष्यते । एवमप्यनाकारान्तत्वात् पुङ्न प्राप्नोति । एवं तर्ह्याट् करिष्यते । एवमप्यनाङ्गत्वात्पुङ्न प्राप्नोति । एवं तर्ह्यापुट् करिष्यते । अथ वा पुनरस्त्वापुगेव । ननु चोक्तं टिलोपः प्राप्नोतीति । आपुक्वचनसामर्थ्यान्न भविष्यति । अथ वा पुनरस्तु पुगेव । ननु चोक्तमेवमपि टिलोपः प्राप्नोतीति । पुग्वचनसामर्थ्यान्न भविष्यति । अथ वा पुनरस्त्वागेव । ननु चोक्तमेवमपि टिलोपः प्राप्नोतीति । आग्वचनसामर्थ्यान्न भविष्यति । सत्यापपाश ॥ हेतुमति च ॥२६॥ कथमिदं विज्ञायते हेतुमत्यभिधेये णिज्भवतीति आहोस्वि-

---

न्यासः । टिलोप इति । णाविष्ठवदित्यतिदेशादिति भावः । अक्करिष्यत इति । तत्र पररूपे कृते अचोञ्णितीति वृद्धौ कृतायां पुगागम इति भावः । अनाकारान्तत्वादिति । यद्यत्र वृद्धिः स्यादग्विधानमनर्थकं स्याद् अगागममन्तरेणापि तस्याः प्रसङ्गात् ततश्च तद्बाधनार्थमगागमः स्यादिति भावः । आपुडिति । तस्य च णिज्भक्तत्वादकारस्य पूर्वस्य टिलोपे सति सत्यापयतीत्यादि सिध्यतीति भावः । हेतुमति च । कृत्रिमस्य पारिभाषिकस्य प्रयोजकस्येह हेतोर्ग्रहणम् । तदीयो व्यापारः प्रेषणाध्येषणतत्समर्थाचरणलक्षणो हेतुमानिह गृह्यते । ननु सकलकारकसाध्यपाकाद्यपेक्षः प्रयोजकस्य हेतुव्यपदेशो न तु तदर्थावान्तरस्वसाध्यप्रेषणाद्यपेक्षः । यथा काष्ठस्य पाकापेक्षं करणत्वं न तु ज्वलनापेक्षम् । तदपेक्षन्तु कर्तृत्वमेव । ततश्च पाकादेरेव हेतुमद्व्यपदेशो युक्तो न तु प्रेषणादेः । नैष दोषः । णिच्प्रकृत्या धातुनैव तस्यार्थस्य प्रकाशितत्वात् प्रयोजनाभावात्तत्रैवार्थे णिचोनुत्पादात् । प्रयोज्योपि हेतुमच्छब्देन न गृह्यते । तस्य द्रव्यत्वात् । णिचश्च स्वभावतः करणाधिकाराद्वा क्रियावाचित्वात्तस्मात् पारिशेष्यात् पाकाद्यर्थो यः प्रेषणादिलक्षणो लब्धपाकाद्यपेक्षहेतुव्यपदेशहेतुत्वोपलक्षितप्रयोजकसाध्यो व्यापारः स एव गृह्यते । कथमिति । यदा पचतीत्युक्ते प्रयोज्यसाध्य एव व्यापारो गम्यते न प्रयोजकसाध्योपि तदा प्रत्ययार्थस्य करणाधिकारोपस्थापितस्य करणस्य विशेषणं हेतुमतीति संपद्यते । यदा त्वनेकार्थत्वाद्धातूनां तादर्थ्याद्वाधिश्रयणादिवत् प्रयोजकव्यापारोपि पचादिवाच्यो भवति यथा पञ्चभिर्हलैः कृषतीति । तदा

हेतुमति यो धातुर्वर्तते इति । युक्तं पुनरिदं विचारयितुम् । नन्वनेनासंदिग्धेन प्रत्ययार्थविशेषणेन भवितव्यम् । यावता हेतुमति चेत्युच्यते । यदि हि प्रकृत्यर्थविशेषणं स्याद्धेतुमत इत्येव ब्रूयात् । नैतदस्ति । भवन्ति हि विषयसप्रम्योपि । तद्यथा । प्रमाणे यत्प्रातिपदिकं वर्तते स्त्रियां यत् प्रातिपदिकं वर्ततइति । एवमिहापि हेतुमत्यभिधेये णिज्भवतीति हेतुमति वा यो धातुर्वर्त्तत-इति जायते विचारणा । अत उत्तरं पठति । हेतुमतीति कारकोपादानं प्रत्ययार्थपरिग्रहार्थं यथा तनूकरणे तक्षः । हेतुमतीति कारकमुपादीयते। किं प्रयोजनम् । प्रत्ययार्थपरिग्रहार्थम् । एवं सति प्रत्ययार्थः सुपरिगृहीतो भवति यथा तनूकरणे तक्ष इति। तनूकरणमुपादीयते। यदि तर्हि तद्वत्प्रकृत्यर्थविशेषणमिदं भवति । प्रकृत्यर्थविशेषणं हि तत्तत्र विज्ञायते । तनूकरणक्रिया-

प्रकृतिविशेषणपक्षो भवति तदा तु णिच्प्रत्ययो द्योतकः संपद्यतइति पक्षद्वयस्य संभवाद्दोषदर्शनाच्च प्रश्नः। हेतुमत इति । हेतुमदर्थाभिधायिन इत्यर्थः। कारकोपादानमिति । कारकशब्देन प्रत्ययार्थ उच्यते स हि प्रत्ययं करोति निष्पादयति। प्रत्ययार्थ इति। प्रत्ययस्यार्थः प्रयोजनं स सुष्ठु परिगृहीतः परिपूर्णो भवति। वाचकत्वात् प्रत्ययस्य। प्रकृतिविशेषणे तु प्रत्ययस्यानुवादकत्वाद् द्योतकत्वात्प्रयोजनमपरिपूर्णं स्यादित्यर्थः। अथ वार्थोभिधेयमुच्यते स चान्वयव्यतिरेकाभ्यव्यवस्थत्वात् प्रेषणादिः प्रत्ययस्यैव न प्रकृतेरिति सुष्ठु परिगृहीतो व्यवस्थापितो भवति। यथा तनूकरणइति । यदा विकरणार्थाः कर्त्रादय इति पक्षस्तदा तनूकरणशब्देन कर्त्ताभिधीयते तदा साधर्म्येण दृष्टान्तः। यदा तु सार्वधातुकार्थाः कर्त्रादय इति पक्षस्तदा वैधर्म्येण दृष्टान्त इति व्याख्यानम्। यथा तनूकरणं प्रकृत्यर्थो न तथा हेतुमद्व्यापार इत्यर्थः। परस्तु साधर्म्येण दृष्टान्तं सार्वधातुकत्वं च कर्त्रादीनां मन्यमान आह । यदीति । भस्त्विति । विनापि णिचा पञ्चभिर्हलैः कृषतीति प्रयोजकव्यापारावगमात् प्रकृत्यर्थत्वं हेतुमत उपपद्यते। पचतीत्यादौ तु द्योतको णिज्नास्तीति तदप्रतिपत्तिरिति भावः। उक्तः करोतीति । प्रकृतिविशेषणपक्षे यथा प्रकृत्यभिहिते

यां तक्ष इति । अस्तु प्रकृत्यर्थविशेषणम् । को दोषः । इ-
ह हि उक्तः करोति प्रेषितः करोतीति णिच् प्राप्नोति । प्र-
त्ययार्थविशेषणे सति पुनर्न दोषो भवति । स्वशब्देनो-
क्तत्वान्न भविष्यति । प्रकृत्यर्थविशेषणेपि सति न दो-
षः । यत्र नान्तरेण शब्दमर्थस्य गतिर्भवति तत्र शब्दः
प्रयुज्यते । यत्र ह्यन्तरेणापि शब्दमर्थस्य गतिर्भवति न
तत्र शब्दः प्रयुज्यते । इह तर्हि पाचयत्योदनं देवदत्तो
यज्ञदत्तेनेति उभयोः कर्त्रोर्लेनाभिधानं प्राप्नोति । प्रत्य-
यार्थविशेषणे सति पुनर्न दोषः । प्रधानकर्तरि लादयो
भवन्तीति प्रधानकर्ता लेनाभिधीयते । यस्मात्राप्रधानं
कर्ता सिद्धा तत्र कर्तरीत्येव तृतीया । इह च गमितो
ग्रामं देवदत्तो यज्ञदत्तेनेति अव्यतिरिक्तो गत्यर्थ इति कृ-
त्वा. गत्यर्थानां क्तः कर्तरीति कर्त्तरि क्तः प्राप्नोति । इह
च व्यतिभेदयन्ते व्यतिच्छेदयन्तइति अव्यतिरिक्तो हिं-
सार्थ इति कृत्वा न गतिहिंसार्थेभ्य इति प्रतिषेधः प्राप्नो-
ति । अस्तु तर्हि प्रत्ययार्थविशेषणम् । यदि प्रत्ययार्थ-
विशेषणं पाचयत्योदनं देवदत्तो यज्ञदत्तेनेति प्रयोज्ये क-

प्रयोजकव्यापारे णिज् भवति एवमुक्तप्रेषितादिशब्दाभिहितेऽपि प्राप्नोति ।
हेतुमद्विशेषणत्वात्करोत्यर्थस्य । प्रत्ययार्थविशेषणपक्षे तूक्तार्थत्वाद् णिजभावः ।
यत्रेति । यस्यार्थस्य द्योतनाय णिज्विधीयते । स यदा शब्दान्तरावगतो भव-
ति तदा प्रयोजनाभावाद् णिज् भवतीत्यर्थः । उभयोरिति । धातुवाच्यस्य व्या-
पारस्य कर्तरि लकारेणोत्पत्तव्यम् । यदा च पचिना द्वयोरपि प्रयोज्यप्रयोज-
कयोर्व्यापारोभिधीयते णिच्प्रत्ययः केवलं स्वार्थिकत्वात् प्रयोजकव्यापारस्य
द्योतकस्तदा धातुवाच्यव्यापारसाम्यात् कर्त्रोरपि साम्यमिति द्वयोरप्यभिधानं
स्यात् । ततः पाचयतो देवदत्तयज्ञदत्ताविति प्रसज्येतेत्यर्थः । प्रधानकर्तेति ।
प्रकृत्यर्थोपसर्जनत्वाद् ण्यर्थस्य प्राधान्यात्तस्य कर्तापि प्रधानमिति भावः । ग-
मित इति । प्रयोजकव्यापारस्य गमिवाच्यत्वात्तस्य कर्तरि प्रयोजके क्तः प्राप्नो-
तीत्यर्थः । प्रयोज्यस्य तु कर्मत्वात्तत्रैव क्त इष्यते । तदुक्तम् । अप्रधाने दुहादीनां
ण्यन्ते कर्तुश्च कर्मण इति ॥ व्यतिभेदयन्तइति । प्रयोजकव्यापारस्य व्यतिहा

र्तरि कर्मसंज्ञा प्राप्नोति । भवति हि तस्य तस्मिन्नीप्सा । इह च ग्रामं गमयति ग्रामाय गमयतीति व्यतिरिक्तो गत्यर्थ इति कृत्वा गत्यर्थकर्मणीति द्वितीयाचतुर्थ्यौ न प्राप्नुतः । इह चैधोदकस्योपस्कारयतीति व्यतिरिक्तः करोत्यर्थ इति कृत्वा कृञः प्रतियत्न इति षष्ठी न प्राप्नोति । इह च भेदिका देवदत्तस्य यज्ञदत्तस्य काष्ठानामिति प्रयोज्ये कर्त्तरि षष्ठी न प्राप्नोति । इह चाभिषावयति परिषावयतीति व्यतिरिक्तः सुनोत्यर्थ इति कृत्वा उपसर्गात्सुनोतिसुवतीत्यादिना षत्वं न प्राप्नोति । नैष दोषः । यत्तावदुच्यते पाचयत्योदनं देवदत्तो यज्ञदत्तेनेति प्रयोज्ये कर्तरि कर्मसंज्ञा प्राप्नोतीति । गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थशब्दकर्माकर्मकाणामणीत्येतन्नियमार्थं भविष्यति । एतेषामेव ण्यन्तानां यः कर्त्ता स णौ कर्मसंज्ञो भवति नान्येषामिति । यदप्युच्यते इह च ग्रामं गमयति ग्रामाय गमयति इति व्यतिरिक्तो गत्यर्थ इति कृत्वा गत्यर्थकर्मणीति द्वितीयाचतुर्थ्यौ न प्राप्नुत इति ।

रो न तु प्रयोज्यव्यापारस्येति द्रष्टव्यम् । भवति हीति । ण्यर्थस्य प्राधान्यात्तद्व्यापारेणेप्सिततमत्वात् प्रयोज्यस्येत्यर्थः । प्रकृत्यर्थविशेषणत्वे तु द्वयोरपि प्रयोज्यप्रयोजकव्यापारयोरेकधातुवाच्यत्वाद्धातुवाच्यव्यापारापेक्षया द्वयोरपि कर्तृत्वात्तेनाभिधानं प्राप्नोतीति दोष उक्तः । ग्रामं गमयतीति । ण्यर्थस्यैव ग्रामः प्रयोज्यस्य कर्मेति भावः । षष्ठी न प्राप्नोतीति । ण्यर्थस्य कर्मत्वादिति भावः । सुट् तु करोतिधात्वाश्रयत्वाद् णिजुत्पत्तावपि तद्रूपसन्निधानात्सिध्यत्येवेति तन्नाचूचुदत् । प्रयोज्ये कर्तरीति । तस्याप्राधान्यादिति भावः । अभिषावयतीति । ण्यर्थस्योपसर्गौ विशेषक इति भावः । एतेषामेवेति । ण्यर्थस्य प्राधान्यात्तेनेप्सिततमस्य प्रयोज्यस्य सिद्धा कर्मसंज्ञा । न च स्वव्यापारापेक्षया स्वातन्त्र्यात् परत्वात्कर्तृसंज्ञा प्राप्नोतीति युक्तं वक्तुम् । प्रयोज्यव्यापारस्याप्राधान्यात् प्रधानाप्रधानव्यापारसंनिधौ च प्रधाननिमित्तस्य कार्यस्य युक्तत्वात्तन्नियमेन तु प्रधानप्रयुक्तकार्यव्यावृत्तौ गुणनिमित्तकार्यसद्भावात्कर्तृत्वं भवत्येव । तदुक्तं हरिणा । गुणक्रियायां स्वातन्त्र्यात् प्रेषणे कर्मतां गतः । नियमात्क-

नासावेवं प्रेष्यते गच्छ ग्राममिति । कथं तर्हि साधनविशिष्टां क्रियामसौ प्रेष्यते ग्रामं गच्छ ग्रामाय गच्छेति । यदप्युच्यते इह च एधो दकस्योपस्कारयतीति व्यतिरिक्तः करोत्यर्थ इति कृत्वा कृञः प्रतियत्नइति षष्ठी न प्राप्नोतीति । नासावेवं प्रेष्यते उपस्कुरुष्वैधो दकस्येति । कथं तर्हि साधनविशिष्टां क्रियामसौ प्रेष्यते एधो दकस्योपस्कुरुष्वेति । यदप्युच्यते इह भेदिका देवदत्तस्य यज्ञदत्तस्य काष्ठानामिति प्रयोज्ये कर्तरि षष्ठी न प्राप्नोतीति । उक्तं तत्र कृद्ग्रहणस्य प्रयोजनं कर्तृभूतपूर्वमात्रेऽपि षष्ठी यथा स्यादिति । यदप्युच्यते इह चाभिषावयति परिषावयतीति व्यतिरिक्तः सुनोत्यर्थ इति कृत्वा उपसर्गात्सुनोतीत्यादिना षत्वं न प्राप्नोतीति । नासावेवं प्रेष्यते सुनुश्रभीति । कथं तर्हि उपसर्गविशिष्टां क्रियामसौ प्रेष्यते श्रभिषुणिवति । युक्तं पुनरिदं विचारयितुम् । नन्वनेनासंदिग्धेन प्रत्ययार्थविशेषणेन भवितव्यम् । यावता व्यक्तमर्थान्तरं गम्यते पचति पाचयतीति च । बाढं युक्तम् । इह पचेः कः प्रधानार्थः । यासौ तण्डुलानां विक्लित्तिः अथेदानीं तदभिसंधिपूर्वकं प्रेष-

मसंज्ञायाः स्वातन्त्र्येणाभिधीयतइति ॥ नासाविति । ग्रामः प्रकृत्यर्थस्य कर्म न तु ण्यर्थस्येत्यर्थः । साधनविशिष्टामिति । ग्रामकर्मिकां गमनक्रियां प्रयोज्यः प्रेष्यति प्राप्नोतीत्यर्थः । स च प्रेष्यते प्राप्यते । कर्तृभूतपूर्वमात्रेपीति । प्रधानचरेपि कर्तरीत्यर्थः । सुनु श्रभीति । न प्रयोजकव्यापारस्याभिमुख्यमभिशब्देन द्योत्यते । अपि तु प्रयोज्यव्यापारस्यैवेत्यर्थः । युक्तं पुनरिति । संदेह एव विचारनिमित्तं नोपपद्यते । अन्वयव्यतिरेकाभ्यां भूयो दर्शनविषयाभ्यां प्रत्ययार्थविशेषणपक्षस्यैवोपपन्नत्वादिति भावः । यासाविति । तदर्थत्वात्कारकग्रामस्य तदनन्तरञ्च फलोत्पादादिति भावः । तदुक्तं हरिणा । अनन्तरं फलं यस्याः कल्पते तां क्रियां विदुः । प्रधानभूतां तादर्थ्यादन्यासां तु तदाख्यतेति ॥ तत्र यथाधिश्रयणादयस्तादर्थ्यात्पचिवाच्यास्तथा प्रेषणादिरपि । द्योतकस्तु

णमध्येषणं वा युक्तं यत्सर्वं पच्यर्थः स्यात् । अथ हेतुमतीति को मत्वर्थः । हेतुः कर्तास्य स हेतुमान् हेतुमतीति । हेतुनिर्देशश्च निमित्तमात्रे भिक्षादिषु दर्शनात् *। हेतुनिर्देशश्च निमित्तमात्रे द्रष्टव्यः । यावद् ब्रूयान्निमित्तं कारणं तावद्धेतुरिति । किं प्रयोजनम् । भिक्षादिषु दर्शनात् । भिक्षादिषु हि णिज् दृश्यते भिक्षा वासयति कारीषोग्निरध्यापयतीति । किं पुनः कारणं परिभाषिके हेतौ न सिध्यति । एवं मन्यते चेतनावत एतद्भवति प्रेषणमध्येषणं चेति, भिक्षाश्चाचेतनाः । नैष दोषः । नावश्यं स एव वासं प्रयोजयति य आहोष्यतामिति ब्रवीति किं तर्हि तूष्णीमप्यासीनो यस्तत्समर्थान्याचरति सोपि वासं प्रयोजयति । भिक्षाश्चापि प्रचुरा व्यञ्जनवत्यो लभ्यमाना वासं प्रयोजयन्ति । तथा कारीषोग्निर्निर्वाते एकान्ते सुप्रज्वलितोध्ययनं प्रयोजयति । इह

णिजपेक्ष्यतइत्यर्थः । न च कारकाणामपि तादर्थ्यात्पच्यभिधेयत्वप्रसङ्गः तेषामक्रियारूपत्वाद्धातोश्च क्रियावाचित्वाद्विक्लित्तिश्चाच फलानन्तरव्यापारोपलक्षणमिष्टकाः पचन्तीत्यादौ तस्यासंभवादित्याहुः । पच्यर्थः स्यादिति । संभावने लिङ् । संभाव्यते पच्यर्थत्वं प्रेषणादेरत एव संशयाद्विचार्य प्रत्ययार्थविशेषणपक्षो भाष्यकारेण व्यवस्थापितस्तद्दोषाणां परिहृतत्वात् पक्षान्तरे दोषाणां चापरिहारात् । अथ वा प्रकृत्यर्थविशेषणपक्षोपि स्थापितस्तत्पक्षभाविनां दोषाणां सुपरिहरत्वात् । तथा हि । यदुक्तं द्वयोः कर्त्रोर्लेनाभिधानं प्राप्नोतीति नायं दोषः । प्रकृत्या प्रयोज्यव्यापारोपसर्जनस्य प्रयोजकव्यापारस्याभिधानात्तस्यैव णिचा द्योतनात् प्रधानएव कर्तरि लो भविष्यति नाप्रधाने । णिचा द्योतकेन प्रधानभूतगत्यर्थत्वं निवर्तितं गमनारूपस्य प्रधानस्यार्थस्याभिधानादिति ण्यन्तात् प्रयोजककर्तरि क्तस्यानुत्पत्तिः । व्यतिभेदयन्तइत्यत्रापि हिंसनलक्षणः प्रधानं धात्वर्थो न तु हिंसारूप इत्यात्मनेपदनिषेधाभावः । अर्थेति। यद्यपि षष्ठ्यर्थस्सप्तम्यर्थस्य मत्वर्थत्वेन निर्ज्ञातस्तथापि हेतुशब्दस्यानेकार्थत्वे सति हेत्वर्थापरिज्ञानात्तद्विशिष्टस्यापि मत्वर्थस्यापरिज्ञानात् प्रश्नः । स चार्थाद्धेतुविषय एवावतिष्ठते को हेतुरिति किं प्रयोजको हेतुरथ निमित्तमात्रम् । हेतुः कर्तेति । हेतुः प्रयोज-

कश्चित्कं चिदाह पृच्छतु मा भवान् अनुयुङ्क्तां मा भवान् इति, अत्र णिच् कस्मान्न भवति । अकर्तृत्वात् । न ह्यसौ संप्रति पृच्छति । तूष्णीमास्ते । किं च भो वर्तमानकालाया एव क्रियायाः कर्त्रा भवितव्यं न भूतभविष्यत्कालायाः । भूतभविष्यत्कालाया अपि भवितव्यम् । अभिसंबन्धस्तत्र क्रियते इमां क्रियामकार्षीद् इमां क्रियां करिष्यतीति । इह पुनर्न कश्चिदभिसंबन्धः क्रियते । न चासौ संप्रति पृच्छति न चासौ प्रक्ष्यति । तूष्णीमास्ते । यदि तर्हि कर्ता नास्ति कथं तर्हि कर्तृप्रत्ययेन लोटाभिधीयते । अथ कथमस्मिन्नपृच्छत्ययं पृच्छतिर्वर्तते । अभिसंबन्धस्तत्र क्रियते इमां क्रियां कुर्विति । कर्त्रापि तर्ह्यभिसंबन्धः क्रियते । कथम् । कर्ता अस्या क्रियाया भवेति । एवं न च कर्ता कर्तृप्रत्ययेन लोटाभिधीयते । अथापि कथं चित्कर्ता स्यात् एवमपि न दोषः । लोटोक्तत्वात् प्रैषस्य णिज्न भविष्यति । विधीयन्ते ह्येतेष्वर्थेषु

क इति भावः । नावश्यमिति । तत्समर्थाचरणमपि प्रयोजकव्यापारस्तत्सत्ताधीनत्वात् प्रयोज्यक्रियासिद्धेरित्यर्थः । पृच्छतु मा भवानिति । प्रष्टा प्रयोज्यस्तस्य प्रेरकः प्रयोजको भवतीति तद्व्यापारे णिच् कस्मान्न भवतीति प्रश्नः । एकविषयत्वाल्लोडादेर्णिचश्च पर्यायप्रसङ्गः । अकर्तृत्वादिति । स्वतन्त्रस्य कर्तुः प्रयोजको हेतुरित्युच्यते प्रयोज्यश्चात्र कर्ता नेति प्रयोजको न हेतुसंज्ञ इत्यर्थः । तूष्णीमिति । निर्व्यापारत्वात्कारकत्वमात्रमपि तस्य नास्ति कुतस्तद्विशेषः कर्तृत्वमित्यर्थः । कर्तृत्वमेव तस्याधीयमानं प्रश्नक्रियायाः कर्ता त्वं भवेति । यथा राजा भव युद्धस्वेति राजत्वमेवाधीयते । यस्तु प्रवृत्तक्रियः संभावितक्रियो वा प्रयोज्यः कर्ता तस्य प्रयोजको हेतुरित्यत्र णिजभावः । इतरो वर्तमानक्रियस्यैवानेन कर्तृत्वमुक्तमिति मत्वा चोदयति । किं च भो इति । अभिसंबन्ध इति । भूताया भाविन्याश्च क्रियायाः कर्त्राभिसंबन्धो भूतो भावी च प्रतिपाद्यत इत्यर्थः । अथ कथमिति । असत्यर्थे शब्दप्रयोगासंभवात् । अभिसंबन्ध इति बुद्धिपरिवर्तिन्यर्थे बहिरसत्यपि शब्दप्रयोगादिति भावः । न च कर्तेति । तस्यैवाधीयमानत्वात् । तदुक्तं हरिणा । द्रव्यमात्रस्य तु प्रैषे पृच्छ्यादेर्लोड् विधीयते । सक्रियस्य प्रयोगस्तु यदा स विषयो णिच इति ॥ अथापीति । दुर्बलपक्षा-

प्रैषादिषु लोडादयः। यत्र च द्वितीयः प्रयोज्योऽर्थो भवति भवति तत्र णिच्। तद्यथा। आसय शाययेति। कृष्यादिषु चानुत्पत्तिः *। कृष्यादिषु चानुत्पत्तिर्वक्तव्या। एकान्ते तूष्णीमासीन उच्यते पञ्चभिर्हलैः कृषतीति। तत्र भवितव्यं पञ्चभिर्हलैः कर्षयतीति। कृष्यादिषु चानुत्पत्तिर्नानाक्रियाणां कृष्यर्थत्वात् *। कृष्यादिषु चानुत्पत्तिः सिद्धा। कुतः। नानाक्रियाणां कृष्यर्थत्वात्। नाना क्रियाः कृषेरर्थाः। नावश्यं कृषतिर्विलेखनएव वर्तते। किं तर्हि। प्रतिविधाने ऽपि वर्तते। यदसौ भक्तबीजबलीवर्दैः प्रतिविधानं करोति स कृष्यर्थः। आतश्च प्रतिविधाने ऽपि वर्तते यदहरेवासौ न प्रतिविधत्ते तदहरेव तत्कर्म न प्रवर्तते। यज्यादिषु चाविपर्यासः *। यज्यादिषु चाविपर्यासो वक्तव्यः। पुष्यमित्रो यजते याजका याजयन्तीति। तत्र भवितव्यं पुष्यमित्रो याजयते याजका याजयन्तीति। यज्यादिषु चाविपर्यासो नानाक्रियाणां यज्यर्थत्वात् *। यज्यादिषु चाविपर्यासः सिद्धः। कुतः। नानाक्रियाणां यज्यर्थत्वात्। नाना क्रिया य-

---

भ्युपगमेनापि परिहारोऽभिधीयतइति भावः। लोटोक्तत्वादिति। एकविषयत्वाण्णिचो लोडादीनां च पाक्षिकत्वाद्यदा लोडुत्पद्यते तदा तेनैवाभिहितत्वात् प्रैषस्य णिज् न भविष्यति। एकान्त इति। कृषावसामर्थ्यं दर्शयति। तूष्णीमासीन इति। व्यापाराभावकथनम्। कश्चिद्धि सामर्थ्यातिशयाद्युगपत्पञ्चभिर्हलैः कृषेत्पर्यायेण वेति तन्निराकरणाय एकान्ते तूष्णीमासीन इत्युक्तम्। तत्र पञ्चभिर्हलैर्भूमिमन्यैः कर्षयतीत्यर्थावगमाण्णिचि सति कृषतीति न प्राप्नोतीति तदनुत्पत्तिर्वक्तव्येत्यर्थः। प्रतिविधानेपीति। अनेकार्थत्वाद्धातूनां कृषिरेव प्रयोजकव्यापारे तत्समर्थाचरणलक्षणे वर्ततइत्यर्थः। धातुनैव चोपपदसहितेन तस्यार्थस्य प्रकाशितत्वाण्णिजभावः। विभाषोपपदेन प्रतीयमान इति पचत्यात्मनेपदाभावश्च। यदा तु कृषिर्विलेखने वर्तते तदा भवत्येव पञ्चभिर्हलैः कर्षयतीति णिच्। यज्यादिष्विति। यजेः प्रक्षेपविशेषवाचित्वात् प्रक्षेपे च ऋत्विजां कर्तृत्वाद्यजमानस्य प्रयोजककर्तृत्वाण्णिच्प्रसङ्गनिवारणाय

जेरर्थः । नावश्यं यजिर्हविःप्रक्षेपणएव वर्तते । किं तर्हि। त्यागे ऽपि वर्तते। तद्यथा। अहो यजतइत्युच्यते यः सुष्ठु त्यागं करोति तं च पुष्यमित्रः करोति याजकाः प्रयोजयन्तीति। तत् करोतीत्युपसंख्यानं सूत्रयत्याद्यर्थम् *। तत् करोतीत्युपसंख्यानं कर्तव्यम्। किं प्रयोजनम्। सूत्रयत्याद्यर्थम्। सूत्रं करोति सूत्रयति मूत्रयतीति। इह व्याकरणस्य सूत्रं करोति व्याकरणं सूत्रयतीति वाक्ये षष्ठी उत्पन्ने च प्रत्यये द्वितीया। केनैतदेवं भवति। योसौ सूत्रव्याकरणयोरभिसंबन्धः स उत्पन्ने प्रत्यये निवर्तते अस्ति च करोतेर्व्याकरणेन सामर्थ्यमिति कृत्वा द्वितीया भविष्यति। आख्यानात्कृतस्तदाचष्टे कृल्लुक् प्रकृतिप्रत्यापत्तिः प्रकृतिवच्च कारकम् *। आख्यानात्कृदन्तास्णिज्वक्तव्यः। तदाचष्टइत्येतस्मिन्नर्थे। कृल्लुक् प्रकृतिप्रत्यापत्तिः प्रकृतिवच्च कारकं भवतीति वक्तव्यम्।

वचनम्। नानाक्रिया इति। तच्च त्यागवचनाश्रयेण यः प्रयोगस्तद्विपरीतः प्रक्षेपवचने द्रष्टव्यः। इह व्याकरणस्येति। लक्ष्ये लक्षणसमुदाये वा व्याकरणशब्दो वर्ततइति भेदनिबन्धना षष्ठी। यदा तु लक्षणएव सूत्रे व्याकरणशब्दो वर्तते तदा व्यपदेशिवद्भावनिमित्ता षष्ठी। यदा व्याकरणं सूत्रं करोतीति सामानाधिकरण्यं तदा यथा मुण्डयति माणवकमिति भवति तथा व्याकरणं सूत्रयतीत्यपि भवति। योसाविति। वाक्ये द्रव्यरूपं सूत्रं सूत्रशब्देनोच्यते। णिचि तूत्पन्ने सत्त्वभावातिवर्तनात्करोत्यर्थाभिधायी सूत्रशब्दस्संपद्यते। तदुक्तं परार्थाभिधानं वृत्तिरिति। एतच्च प्रक्रियागतविभागाश्रयेणोक्तम्। परमार्थतस्तु धात्वन्तरं सूत्रिर्विशिष्टक्रियावचनः। आख्यानादिति। आख्यायतइत्याख्यानमिति वृत्तमुच्यते। प्रकृतिवदिति। णिचो या प्रकृतिः कंसवधादिः तया तुल्यं कंसादि कारकं भवति। यथाख्यानक्रियापेक्षं कंसवधादेः कर्मत्वं तथा कंसादेरपि अप्रतिपन्नाख्यानकर्मभावस्येत्यर्थः। प्रकृतिवद्भावातिदेशेन च कंसादेः पृथक्कृतत्वात् कंसमघातयदित्यादौ कंसादिशब्दवर्जितस्याङ्गसंज्ञायामडादयः कंसादेर्न भवन्ति। तत्करणाच्च स्वाश्रयमपि भवति। पुष्येण योजयतीति पुष्यस्य कर्मत्वाभावः। अथ वा प्रकृत्या तुल्यं वर्ततइति प्रकृतिवत् प्रकृतेरिव प्रकृतिवद् ण्यन्तस्य कारकमित्युभयथातिदेशाश्रयणात् क्व चित्कस्वित्प-

कंसवधमाचष्टे कंसं घातयति । बलिबन्धमाचष्टे बलिं बन्धयतीति । आख्यानाच्च प्रतिषेधः । आख्यानशब्दाच्च प्रतिषेधो वक्तव्यः । आख्यानमाचष्टइति । किं पुनर्यान्येतानि संज्ञाभूतानि आख्यानानि तेभ्य उत्पत्त्या भवितव्यम् । आहो स्वित् क्रियाख्यानमात्रात् । किं चातः । यदि संज्ञाभूतेभ्यः । इह न प्राप्नोति राजागमनमाचष्टे राजानमागमयतीति । अथ क्रियाख्यानमात्रम् । न दोषो भवति । यथा न दोषस्तथास्तु । दृश्यर्थायां च प्रवृत्तौ *। दृश्यर्थायां च प्रवृत्तौ कृदन्ताण्णिज् वक्तव्यः तदाचष्टे इत्येतस्मिन्नर्थे । कृल्लुक् प्रकृतिप्रत्यापत्तिः प्रकृतिवच्च कारकं भवतीति वक्तव्यम् । मृगरमणमाचष्टे मृगान् रमयति । दृश्यर्थायामिति किमर्थम् । यदा हि ग्रामे मृगरमणमाचष्टे मृगरमणमाचष्टइत्येव तदा भवति । आङ्लोपश्च कालात्यन्तसंयोगे मर्यादायाम् *। कालात्यन्तसंयोगे मर्यादायां कृदन्ताण्णिज् वक्तव्यः तदाचष्टइत्येतस्मिन्नर्थे । आङ्लोपश्च कृल्लुक् प्रकृतिप्रत्यापत्तिः प्रकृतिवच्च कारकं भवतीति वक्तव्यम् । आरात्रिविवासमाचष्टे रात्रिं विवासयतीति । चित्रीकरणे प्रापि *। चित्रीकरणे प्राप्त्यर्थे कृद-

---

रिष्यते । प्रकृतिप्रत्यापत्त्या राजागमनादौ न लोपाद्यपि निवर्ततइति राजानमागमयतीत्याद्युपपन्नं भवति । कंसवधमिति । यद्यप्यत्र सन्नियोगनिर्दिष्टानामन्यतरापाये उभयोरप्यभाव इति वधादेशनिवृत्तिस्सिद्ध्यति तथापि पुष्येण योगं जानाति पुष्येण योजयतीति कुत्वस्य सन्नियोगशिष्टत्वाभावान्निवृत्तिर्न सिध्यतीति प्रकृतिप्रत्यापत्तिरुच्यते । किं पुनरिति । कंसबन्धनलोपाख्यानादीनीत्यर्थः । दृश्यर्थायामिति । यदारण्यस्थो रममाणान् मृगान् प्रतिपद्य व्याचष्टे एतस्मिन्नवकाशएवं विधा मृगा रमन्तइति तदा प्रतिपाद्यदर्शनार्थां प्रवृत्तिर्भवति । यदा हि ग्राम इति । ग्रामे मृगाणामसंभवान्न तद्दर्शनार्थां प्रवृत्तिः । दृश्यर्थायामित्येतच्च मृगरमणादिविषयमेव द्रष्टव्यम् । राजागमनादिषु तु दृश्यर्थप्रवृत्त्यभावेपि णिज् भवति । आरात्रिविवासमिति । यावद्रा-

न्तात्णिज् वक्तव्यः । कृल्लुक् प्रकृतिप्रत्यापत्तिः प्रकृतिवच्च कारकं भवतीति वक्तव्यम् । उज्जयिन्याः प्रस्थितो माहिष्मत्यां सूर्योद्गमनं संभावयते । सूर्यमुद्गमयति । नक्षत्रयोगे ज्ञि *। नक्षत्रयोगे जानात्यर्थे कृदन्तात्णिज् वक्तव्यः कृल्लुक् प्रकृतिप्रत्यापत्तिः प्रकृतिवच्च कारकं भवतीति वक्तव्यम् । पुष्ययोगं जानाति पुष्येण योजयति मघाभिर्योजयतीति । तत्तर्हीदं बहु वक्तव्यम् । न वा सामान्यकृतत्वाद्धेतुतो ह्यविशिष्टम् । न वा वक्तव्यम् । किं कारणम् । सामान्यकृतत्वात्सामान्येनैवात्र णिज् भविष्यति हेतुमतीति । किं कारणम् । हेतुतो ह्यविशिष्टम् । हेतुतो ह्यविशिष्टमेतद्ध भवति । तुल्या हि हेतुता देवदत्ते चादित्ये च । न सिध्यति । स्वतन्त्रस्य प्रयोजको हेतुसंज्ञो भवतीत्युच्यते न चासावादित्यं प्रयोजयति । स्वतन्त्रप्रयोजकत्वादप्रयोजक इति चेन्मुक्तसंशयेन तुल्यम् । यं भवान् स्वतन्त्रप्रयोजकं मुक्तसंशयं न्याय्यं मन्यते पाचयत्योदनं देवदत्तो यज्ञदत्तेनेति तेनैतत्तुल्यम् । कथम् । प्रवृत्तिर्ह्युभयत्रानपेक्षा । प्रवृत्तिर्ह्युभयत्रानपेक्ष्यैव किं चिद्ध भवति देवदत्ते चादित्ये च । नेह कश्चित्परोनुग्रहीतव्य इति प्रवर्तते । सर्वइमे स्वभूत्यर्थं प्रवर्तन्ते । ये तावदेते गुरुशुश्रूषवो नाम ते ऽपि स्वभूत्यर्थं प्रवर्तन्ते पारलौकिकं च नो भविष्यति इह च नः प्रीतो गुरुरध्याप-

---

चेर्विवासोतिक्रमणं तावत्कथाः कथयतीत्यर्थः । चित्रीकरणइति । आश्चर्यकरणे गम्यमाने तत् प्राप्नोतीत्यत्रार्थे णिज् वक्तव्यः । संभावयतइति । भू प्राप्तावात्मनेपदीत्यस्य रूपम् । पुष्येणेति । पुष्यो योगक्रियायाः कर्ता सह्हि चन्द्रमसं संबध्नाति । तत्रोभयप्राप्तौ कर्मणीति नियमात् षष्ठ्यभावे तृतीयासमासः । त॰ प्रकृतेरिव प्रकृतिवदित्येवं प्रकृतिवदतिदेशात्कर्तरि तृतीया भवति । लकारस्तु प्रधानएव कर्तरि भवति नातिदेशिके । सामान्यकृतत्वादिति । सा-

यिष्यतीति । तथा ये एते दासाः कर्मकरा नाम ते ऽपि स्वभूत्यर्थं प्रवर्तन्ते भक्तं चैलं च लप्स्यामहे परिभाषाश्च न नो भविष्यन्तीति । तथा यएते शिल्पिनो नाम एते ऽपि स्वभूत्यर्थं प्रवर्तन्ते मित्राणि च नो भविष्यन्तीति । वेतनं च लप्स्यामहे एवमेतेषु सर्वेषु स्वभूत्यर्थं प्रवर्तमानेषु कुर्वतः प्रयोजक इति चेत्तुल्यम् । यदि कश्चित्प्रयोजको नाम कुर्वतो भवति तेनैतत्तुल्यम् । यदि तर्हि सर्व इमे स्वभूत्यर्थं प्रवर्तन्ते कः प्रयोज्यार्थः । यदभिप्रायेषु सज्जन्ते ईदृशौ वध्यौ कुरु ईदृशौ पुठकौ कुरु इति । आदित्यश्चास्याभिप्राये सज्जते । एष तस्याभिप्राय ज्जउयिन्याः प्रस्थितो माहिष्मत्यां सूर्योद्गमनं संभावयेय इति तं चास्यादित्योभिप्रायं निर्वर्तयति । भवेदिह वर्तमानकालता युक्ता स्याद् उज्जयिन्याः प्रस्थितो माहिष्मत्यां सूर्योद्गमनं संभावयते सूर्यमुद्गमयतीति तत्रस्थस्य हि तस्यादित्य उदेति । इह तु कथं वर्तमानकालता कंसं घातयति बलिं बन्धयतीति । चिरहते च कंसे चिरबद्धे च बलौ । अत्रापि युक्ता, कथम् । ये तावदेते शौभिका नाम एते प्रत्यक्षं कंसं घातयन्ति प्रत्यक्षं च बलिं बन्धयन्तीति । चित्रेषु कथम् । चित्रेष्वपि उद्गूर्णा निपतिताश्च प्रहारा दृश्यन्ते कंसस्य कृष्णस्य च । ग्रन्थिकेषु

मान्यलक्षणेनैव सिद्धत्वादित्यर्थः । देवदत्ते चेति । देवदत्तविषयान्यस्य हेतुतेत्यर्थः । परिभाषा इति । दण्डनादिकाः । यदभिप्रायेष्विति । तदुक्तं हरिणा । निमित्तेभ्यः प्रवर्तन्ते सर्व एव स्वभूतये । अभिप्रायानुरोधोपि स्वार्थस्यैव प्रसिद्धय इति ॥ सज्जन्त इति । भाष्यकारवचनादात्मनेपदम । परस्मैपदी तु सज्जिः ष्वञ्ज षस्ज् जगताविति । चिरहत इति । चिरप्रवृत्तत्वाद्वध्यघातकभावस्य प्रयोजकव्यापारस्य वर्तमानत्वासंभवात् । उपसंख्यानारम्भे तु न दोष आख्यानस्य वर्तमानत्वादित्यर्थः । शौभिका इति । कंसाद्यनुकारिणां नटानां व्याख्यानोपाध्यायाः । कंसानुकारी नटः सामाजिकैः कंसबुद्ध्या गृहीतः कंसो भाष्ये

कथम् । यत्र शब्दग्रन्थनमात्रं लक्ष्यते । ते ऽपि हि तेषामुत्पत्तिप्रभृत्या विनाशाद् बुद्धीर्व्याचक्षाणाः सतो बुद्धिविषयान् प्रकाशयन्ति । आतश्च सतः । व्यामिश्रिताश्च दृश्यन्ते । के चित् कंसभक्ता भवन्ति के चिद्वासुदेवभक्ताः । वर्णान्यत्वं खल्वपि पुष्यन्ति । के चित्कालमुखा भवन्ति के चिद् रक्तमुखाः । त्रैकाल्यं खल्वपि लोके लक्ष्यते गच्छ हन्यते कंसः गच्छ घानिष्यते कंसः किं गतेन हतः कंस इति । हेतुमति च ॥ इतिश्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये तृतीयाध्यायस्य प्रथमे पादे द्वितीयमाह्निकम् ॥

कण्ड्वादिभ्यो यक् ॥२७॥ किमर्थः ककारः । गुणवृद्धिप्रतिषेधार्थः । क्ङितीति गुणवृद्धिप्रतिषेधो यथा स्यात् । नैतदस्ति प्रयोजनम् । सार्वधातुकार्धधातुकयोरङ्गस्य गुण उच्यते धातोश्च विहितः प्रत्ययः शेष आर्धधातुकसंज्ञां लभते न चायं धातोर्विधीयते । कण्ड्वादीनि हि प्रातिपदिकानि । कण्ड्वादिभ्यो वावचनम् * । कण्ड्वादिभ्यो वेति वक्तव्यम् । अवचने हि नित्यप्रत्ययत्वम् । अक्रियमाणे हि वावचने नित्यः प्रत्ययविधिः प्रसज्येत । तत्र को दोषः । तत्र धातुविधितुक्प्रतिषेधः * । तत्र धातुविधेस्तु-

---

विवक्षितः । ग्रन्थिकेष्विति । कथकेष्वित्यर्थः । तेपीति । तदुक्तं हरिणा । शब्दोपहितरूपांस्तु बुद्धेर्विषयतां गतान् । प्रत्यक्षमिव कंसादीन् साधनत्वेन मन्यतइति ॥ शिष्टं भाष्यं स्पष्टम् ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते भाष्यप्रदीपे तृतीयस्याध्यायस्य प्रथमपादे द्वितीयमाह्निकम् ॥

कण्ड्वादिभ्यो यक् । किमर्थं इति । द्वैविध्यं कण्ड्वादीनां दर्शयितुमुपन्यासः । ककारप्रयोजनमेव दर्शयितुं वस्त्वन्तरमुपक्षिप्यते । कण्ड्वादिभ्यो वावचनमिति । यदा कण्ड्वादीनि प्रातिपदिकानि तदा वेति वक्तव्यमित्यर्थः । तत्र को दोष इति । नित्येपि प्रत्यये क्विपा कण्डूरित्यादि सिध्यतीति भावः । क्विपा यथेष्टं रूपं न सिध्यतीति दर्शयितुमाह । तत्रेति । कण्डूयशब्दात् क्विपि

कश्च प्रतिषेधो वक्तव्यः स्यात् । कण्ड्वौ कण्ड्वः । अचि श्नुधातुभ्रुवां य्वोरियङुवङावित्युवङादेशः प्रसज्येत । इह कण्ड्वा कण्ड्वे इति नोङ्धात्वोरिति विभक्तेरुदात्तत्वप्रतिषेधः प्रसज्येत । तुक् च प्रतिषेध्यः वल्गुर्मन्तुरिति । ह्रस्वस्य पिति कृति तुगिति तुक् प्राप्नोति । ह्रस्वयलोपौ च* । ह्रस्वयलोपौ च वक्तव्यौ स्याताम् । ह्रस्व । वल्गुर्मन्तुरिति । किमर्थमिदं न ह्रस्व एवायम् । अन्तरङ्गत्वाद् अकृद्यकार इति दीर्घत्वं प्राप्नोति । ह्रस्व । यलोप । यलोपश्च वक्तव्यः । कण्डूर्मन्तुर्वल्गुरिति । किमर्थमिदं न वलीत्येव सिद्धम् । वलीत्युच्यते न चात्र वलं पश्यामः । ननु च क्विब्वलादिः । क्विपो लोपे कृते वलाद्यभावान्न प्राप्नोति । इदमिह संप्रधार्यं क्विब्लोपः क्रियतां वलि लोप इति । किमत्र कर्तव्यम् । परत्वात् क्विब्लोपः । नित्यः खल्वपि क्विब्लोपः कृते यलोपे प्राप्नोति । अकृते ऽपि । नित्यत्वात् परत्वाच्च क्विब्लोपे कृते वलाद्यभावाद् न प्राप्नोति । एवं तर्हि प्रत्ययलक्षणेन भविष्यति । वर्णाश्रये नास्ति प्रत्ययलक्षणम् । अथ क्रियमाणेपि वावचने यदा यगन्तात् क्विप् तदैते दोषाः कस्मान्न भवन्ति । नैतेभ्यस्तदा क्विबुत्पद्यते । किं कारणम् । अन्येभ्योपि दृश्यतइत्युच्यते न चैतेभ्यः

विहिते ऽकारलोपस्य स्थानिवत्त्वमुवङि कर्तव्ये नास्ति । क्विलुगुपधात्वचङ्परनिर्ह्रासकुत्वेष्विति निषेधात् । अथापि स्थानिवत्त्वादुवङ् स्यात् तथापि वकारस्योठ् करिष्यते । आदिष्टादचः पूर्वो वकार इत्यूठि कर्तव्ये स्थानिवत्त्वाभावः । अत एवोठः पुनरुवङ् न भवति तच्च कण्डूशब्दादौजसोः कृतयोरुवङ् प्राप्नोति । ओःसुपीति तु यणादेशो ऽसंयोगपूर्वस्योक्तः । नित्यत्वाच्चेति । वेरपृक्तलोपात् पूर्वं वलिलोप इत्येतदनाश्रित्येदमुच्यते । वर्णाश्रय इति । वल्रूपाश्रयो य्वोर्लोपः न तु प्रत्याश्रयः । वावचने तु सति पक्षे यगनुत्पादाद्यथेष्टसिद्धिः । नैतेभ्य इति । कर्तरि क्विपो विधानात् कण्डूरिति च कर्त्रर्थानवगमा-

तदा क्विब् दृश्यते । यथैव तर्हि क्रियमाणेपि वावचने अन्येभ्योपि दृश्यतइत्यत्र क्विब् न भवति । एवमक्रियमाणे पि वावचने न भविष्यति । अवश्यमेतेभ्यः क्विबेषितव्यः । किं प्रयोजनम् । एतानि रूपापि यथा स्युरिति । तर्त्तर्हि वावचनं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । उभयं कण्ड्वादीनि धातवश्च प्रातिपदिकानि च । आतश्चोभयम् । कण्डूयतीति हि क्रियां कुर्वाणे प्रयुज्यते । अस्ति मे कण्डूरिति वेदनामात्रस्य सांनिध्ये । अपर आह । धातुप्रकरणाद्धातुः कस्य चासंजनादपि । आह चायमिमं दीर्घं मन्ये धातुर्विभाषित इत्ति । कण्ड्वादिभ्यो यक् ॥ कमेर्णिङ् ॥३०॥ किमर्थो णकारः । वृद्ध्यर्थः । ञिणतीति वृद्धिर्यथा स्यादिति । क्रियमाणे पि वै णकारे वृद्धिर्न प्राप्नोति । किं कारणम् । क्ङिति चेति प्रतिषेधात् । णित्करणसामर्थ्याद्भविष्यति । अत उत्तरं पठति । णिङि णित्करणस्य सावकाशत्वाद् वृद्धिप्रतिषेधप्रसङ्गः ॥ णिङि णित्करणं सावकाशम् । कोवकाशः । सामान्यग्रहणार्थो णकारः । क्व सामान्यग्रहणार्थेन णकारेणार्थः । णेरनिटीति । णिङि णित्करणस्य सावकाशत्वाद् वृद्धेः प्रतिषेधःप्राप्नोति । ङित्करणमपि सावकाशम् । कोवकाशः । सामान्यग्रहणा-

---

दिति भावः । अवश्यमिति । संपदादित्वाद्भावे कर्तव्य इति भावः । वेदनामात्रस्येति । वेदना च सत्त्वरूपा प्रतीयते न च साध्यरूपेति भावः तत्र धात्वधिकाराद्धातुभ्य एव स्वार्थे यग् भवति प्रातिपदिकेभ्यस्तु स्वादुत्पत्तौ सत्यां कण्डूरित्यादिरूपसिद्धिः । कस्य चेति । धातुविधानप्रतिबद्धार्धधातुकसंज्ञाश्रयगुणनिषेधार्थात्ककारासञ्जनादपि धातुः कण्ड्वादिर्यकमुत्पादयतीति ज्ञायत इत्यर्थः । आह चेति । दीर्घान्तपाठाच्च पाक्षिकं धातुत्वमेषां निश्चीयते । नित्ये हि धातुत्वे नित्ये च यकि सति अकृत्सार्वधातुकयोरिति दीर्घस्य सिद्धत्वाद्दीर्घपाठोनर्थकः स्यादित्यर्थः । कमेर्णिङ् । प्रतिषेधबलीयस्त्वादिति । प्रतिषेधस्य वि-

विघातार्थो ङकारः । * सामान्यग्रहणाविघातार्थेनार्थः । अत्रैव । शक्योत्र सामान्यग्रहणाविघातार्थोऽन्योऽनुबन्ध आसङ्क्तुम् । तत्र ङकारानुबन्धाद्वृद्धिप्रतिषेधः प्राप्नोति । अवश्यमत्रात्मनेपदार्थो ङकारोनुबन्ध आसङ्क्तव्यः । ङित इत्यात्मनेपदं यथा स्यात् । एवमप्युभयोः सावकाशयोः प्रतिषेधबलीयस्त्वात्प्रतिषेधः प्राप्नोति । एवं तर्हि आचारप्रवृत्तिर्ज्ञापयति न कमेर्वृद्धिप्रतिषेधो भवतीति । तदयं न कम्यमिचमामिति मित्संज्ञायाः प्रतिषेधं शास्ति । मित्प्रतिषेधस्य चार्थवत्त्वात् *। मित्प्रतिषेधस्य चार्थवत्त्वाद्वृद्धिप्रतिषेधः प्राप्नोति । अर्थवान् मित्प्रतिषेधः । कोर्थः । णिङन्तस्य णिचि या वृद्धिस्तस्या ह्रस्वत्वं मा भूदिति । ननु तस्या अपि क्ङितिचेति प्रतिषेधेन भवितव्यम् । न भवितव्यम् । उक्तमेतत् । क्ङिति प्रतिषेधे तन्निमित्तग्रहणमुपधारोरवीत्यर्थमिति । एवं तर्हि णिङन्तस्य णिचि या वृद्धिस्तस्या ह्रस्वत्वं न प्राप्नोति । किं कारणम् । णिङा व्यवहितत्वात् । लोपे कृते नास्ति व्यवधानम् । स्थानिवद्भावाद्व्यवधानमेव । णिङ्येव तर्हि मा भूदिति । णिङि च न प्राप्नोति । किं कारणम् । असिद्धं बहिरङ्गलक्षणमन्तरङ्गलक्षण इति । नैव वा पुनर्णिङन्तस्य णिचि वृद्धिः प्राप्नोति । किं कारणम् । णिङा व्यवहितत्वात् । लोपे कृते नास्ति व्यवधानम् । स्थानिवद्भावाद्व्यवधानमेव । इदं तर्हि प्रयोजनम् । यत्तच्छ्विस्समुलोर्दीर्घो-

ऽपवादत्वाद्बाधकत्वाद्बलीयस्त्वम् । णिजन्तस्येति । कामयमानं प्रयुङ्क्त इति णिच् । णिङ्य वेति । णिज्निमित्ता या वृद्धिस्तस्या णिङ्निमित्तं ह्रस्वत्वं मा भूदित्येवमर्थो मित्प्रतिषेधः स्यादित्यज्ञापको णिङ् वृद्धेरित्यर्थः । णिङि चेति । ह्रस्वत्वमिति शेषः । असिद्धमिति । ह्रस्वे कर्तव्ये बहिरङ्गा वृद्धिरसिद्धेत्यर्थः । स्थानिवद्भावादिति । क्विलुगुपधात्वेत्युपधाविधौ स्थानिवत्त्वनिषे-

न्यतरस्यामिति दीर्घत्वं शास्ति तत्कमेर्णिङि मा भूदिति। किं पुनः कारणं तत्र दीर्घोन्यतरस्यामित्युच्यते न ह्रस्वोन्यतरस्यामित्येवोच्येत। यथाप्राप्तं कमेर्ह्रस्वत्वमेव । तत्रायमप्यर्थः। ह्रस्वग्रहणं न कर्तव्यं भवति। प्रकृतमनुवर्तते। क्व प्रकृतम्। मितां ह्रस्व इति। का रूपसिद्धिः। अशमि अशामि। शमंशमम्। शामंशामम्। वृद्ध्या सिद्धम्। न सिध्यति। नोदात्तोपदेशस्य मान्तस्यानाचमेरिति वृद्धिप्रतिषेधः प्राप्नोति। नैष दोषः। चिण्कृतोः स वृद्धिप्रतिषेधो न णिचि। इह तर्हि। अजनि अजानि जनंजनम्। जानंजानम्। जनिवध्योश्चेति वृद्धिप्रतिषेधः प्राप्नोति सोपि चिण्कृतोरेव न णिचि। णिज्व्यवहितेषु तर्हि यङ्लोपे चोपसंख्यानं कर्तव्यं स्यात्। शमयन्तं प्रयोजितवान् अशमि अशामि। शमंशमम्। शामंशामम्। शंशमयतेः। अशंशमि अशंशामि। संशमंसंशमम्। संशामंसंशामम्। किं पुनः कारणं न सिध्यति। चिण्णमुल्परे णौ मितामङ्गानां ह्रस्वो भवतीत्युच्यते। यश्चात्र णिः चिण्णमुल्परः न तस्मिन्मिदङ्गम्। यस्मिंश्च मिदङ्गं नासौ णिश्चिण्णमुल्परः। णिलोपे तर्हि कृते चिण्णमुल्परः। स्थानिवद्भावान्न चिण्णमुल्परः। अथ दीर्घोन्यतरस्यामित्युच्यमाने यावता स्थानिवद्भावः कथमेवैतावता सिध्यति। एतदिदानीं दीर्घग्रहणस्य प्रयोजनम्। दीर्घविधिं प्रत्यजादेशो न

धः प्रत्ययविधावेवेति तत्रैवोक्तम्। तथा च पटयतीत्यत्र वृद्धौ कर्तव्यायां निषेधो न भवति। किं पुनरिति। कमेर्णिङि वृद्धिप्रतिषेधान्नित्यं ह्रस्वत्वमेव स्थितमिति मित्प्रतिषेधो न कर्तव्यो भवति क्रियमाणस्तु णिङि वृद्धेर्ज्ञापक एवेति भावः। उपसंख्यानं] कर्तव्यं स्यादिति। पाक्षिकवृद्धिप्राप्त्यर्थमित्यर्थः। एतदिदानीमिति। ततश्च पाक्षिकदीर्घनिवृत्त्यर्थो मित्प्रतिषेधो न ज्ञापकः।

स्थानिवद्भवतीति । स्थानिवत्त्वप्रतिषेधः सिद्धो भवति । यदा खल्वप्यायादय आर्धधातुके वा भवन्ति तदा णिचि णिङ् नास्ति तदर्थं च मित्प्रतिषेधः स्यात् । तस्मात्प्रतिषेधः प्राप्नोति । उक्तं वा * । किमुक्तम् । तद्धितकाम्योरिक्प्रकरणादिग्लक्षणयोर्गुणवृद्ध्योः प्रतिषेधः नचैषा इग्लक्षणा वृद्धिरिति । कमेर्णिङ् ॥ आयादय आर्धधातुके वा ॥३१॥ कथमिदं विज्ञायते आयादिभ्यो यदार्धधातुकं तस्मिन्नवस्थिते वा आयादीनां निवृत्तिर्भवतीति । आहो स्विदायादिप्रकृतेर्यदार्धधातुकं तस्मिन्नवस्थिते आयादीनामुत्पत्तिर्भवतीति । किं गतमेतदियता सूत्रेण आहो स्विदन्यतरस्मिन्पक्षे भूयः सूत्रं कर्तव्यम् । गतमित्याह । कथम् । यदा तावदायादिभ्यो यदार्धधातुकं तस्मिन्नवस्थिते वायादीनां निवृत्तिर्भवतीति तदाऽविशेषेण सर्वमायादिप्रकरणमनुक्रम्य आयादय आर्धधातुके वेत्युच्यते । यदाप्यायादिप्रकृतेर्यदार्धधातुकं तस्मिन्नवस्थिते वा आयादीनामुत्पत्तिर्भवतीति तदैकं वाक्यं तच्चेदं च । गुपूधूपविच्छिपणिपनिभ्य आयः । आर्धधातुके वा । ऋतेरीयङ् । आर्धधातुके वा । कमे-

यदेति । अणिङन्तात्कमेर्यदा णिच् क्रियते तदा ह्रस्वनिवृत्त्यर्थो मित्प्रतिषेधः स्यादित्यर्थः । आयादयः । आर्धधातुकइति परसप्तमीमाश्रित्य पक्षद्वयविचारः । द्वयोरपि च पक्षयोर्दोष इति मत्वा प्रश्नः । कथमिति । आहोस्विदन्यतरस्मिन्निति । निवृत्तिशब्द उत्पत्तिशब्दो वा निर्देष्टव्य इति मन्यते । यदा तावदिति । एतद्वाक्यनिरपेक्षैरायादिविधानवाक्यैः परनिमित्तानपेक्षा आयादयो यदा विधीयन्ते तदानेनार्धधातुके तेषां पक्षे निवृत्तिः क्रियते । यद्यपि नित्याश्शब्दास्तथापि शास्त्रप्रक्रियायां क्व चिदुत्पन्नस्य लोपादिद्वारेण निवृत्तिः क्रियते । क्व चिदपवादविधानेनोत्सर्गस्यानुत्पत्तिर्ज्ञाप्यते । ततो निवृत्तिपक्षो नानुपपन्नः । यदेति । यदा सूत्रत्रयस्यायं योगः शेषस्तदैकवाक्यतायां सत्यामार्धधातुके परत आयादयो विकल्पेनोत्पद्यन्तइति पक्षः । यदि तर्ह्ये-

र्णिङ् । आर्धधातुके वेति । कस्मात्र विशेषः । आयादिभ्यो यदार्धधातुकम् आयादिप्रकृतेर्यदार्धधातुकमिति चोभयथानिष्टप्रसङ्गः *। आयादिभ्यो यदार्धधातुकमायादिप्रकृतेर्यदार्धधातुकमिति चोभयथानिष्टं प्राप्नोति । यदि विज्ञायते आयादिभ्यो यदार्धधातुकं तस्मिन्नवस्थिते वा आयादीनां निवृत्तिर्भवतीति । गुपिः जुगोपेति चेष्टं न सिध्यति । इदं चानिष्टं प्राप्नोति गोपांचकार गोपेति । इदं तावदिष्टं सिद्धं भवति । गोपायांचकार गोपायेति । अथ विज्ञायते आयादिप्रकृतेर्यदार्धधातुकं तस्मिन्नवस्थिते वाऽऽयादीनामुत्पत्तिर्भवतीति । गुपिर्जुगोपेति चेष्टं सिद्धं भवति । इदं चानिष्टं न प्राप्नोति । गोपांचकार गोपेति । इदं त्विष्टं न सिद्ध्यति । गोपायांचकार गोपायेति । इदं तावदिष्टं सिद्धं भवति गोपायांचकारेति । कथम् । अस्त्वत्रायादिप्रकृतेर्यदार्धधातुकं लित् तस्मिन्नवस्थिते वा आयादयः आम्मध्ये पतिष्यति यथा विकरणस्तद्वत् । इदं तर्हीष्टं न सिध्यति गोपायेति । सिद्धं तु सार्वधातुके नित्यवचनादनाश्रित्य वाविधानम् *। सिद्धमेतत् । कथम् । अविशेषेणायादीनां वाविधिमुक्त्वा सार्वधातुके नित्यमिति वक्ष्यामि । स्यादिबलीयस्त्वं तु विप्रतिषेधेन तुल्यनिमित्तत्वात् *।

कवाक्यता ततः सार्वधातुकआयादयो नोत्पद्येरन् । नैष दोषः । गुपूधूपेत्यत्रैवार्द्धधातुके वेति वक्तव्ये पृथक्पाठात्सार्वधातुकेप्यायादयो भवन्तीति ज्ञायते । आर्द्धधातुक एव त्वेकवाक्यतया विकल्पेन विधीयन्ते । गुपिरिति । गोपायशब्दस्य प्रत्ययान्तत्वादकारेण णिनो बाधनाद्गुपिर्न सिध्यति । आमि परत आयस्य पाक्षिक्यां निवृत्तौ जुगोपेति न सिध्यति । दोषोपलक्षणं चैतत् गुप्त इत्यपि न सिध्यति । क्तप्रत्यये परत आयस्य निवृत्तौ सत्यां प्रत्ययलक्षणेन गुणप्रसङ्गात् । न च प्रत्ययलोपसूत्रे लोपसंज्ञासूत्रे वा तद्भावितग्र-

स्यादिभिस्त्वायादीनां बाधनं प्राप्नोति । किं कारणम् । विप्रतिषेधेन तुल्यनिमित्तत्वात् । तुल्यं हि निमित्तमायादीनां स्यादीनां च । स्यादीनामवकाशः करिष्यति हरिष्यति । आयादीनामवकाशः गोपायति धूपायतीति । इहोभयं प्राप्नोति गोपायिष्यति धूपायिष्यतीति । परत्वात् स्यादयः प्राप्नुवन्ति । न वायादिविधानस्यानवकाशत्वात् *। न वैष दोषः । किं कारणम् । आयादिविधानस्यानवकाशत्वात् । अनवकाशा आयादयः । उच्यन्ते च ते वचनाद्भविष्यन्ति । ननु चेदानीमेवावकाशः प्रक्लृप्तः गोपायति धूपायतीति । अत्रापि शप् स्यादिर्भवति । यद्यत्रापि शप् स्यादिर्भवति । न त्वत्रास्ति विशेषः सति वा शप्यसति वा । अन्यदिदानीमेतद्‌ । यदुच्यते नास्ति विशेष इति । यत्तु तदुक्तम् । आयादीनां स्यादिभिरव्याप्तोवकाश इति स नास्त्यवकाशः । अवश्यं खल्वप्यत्र शप्स्यादिरेषितव्यः । किं प्रयोजनम् । गोपायन्ती धूपायन्तीति शप्श्यनोर्नित्यमिति नित्यो नुम् यथा स्यात् । यदि तर्हि अनवकाशा आयादयः आयादिभिः स्यादीनां बाधनं प्राप्नोति । यथा पुनरयं सूत्रभेदेन परिहारः यदि पुनः शपि नित्यमित्युच्यते । सिध्यति । सूत्रं तर्हि भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु

क्षणमाश्रितम् । गोपायतीति । विशेषाभावादत्र शपोनुत्पत्तिरित्यायादीनामवकाशं मन्यते । अन्यदिदानीमिति । विशेषाभावेपि लक्षणवशात् प्रवर्त्यं शपेति भावः । कामयतइत्यत्र तु विशेषोस्त्येव । शपमन्तरेणास्य रूपस्याभावात् । यथा पुनरिति । वार्तिककारेण तु सिद्धं सार्वधातुके नित्यवचनादिति ब्रुवता सूत्रभेदेन परिहार उक्तो ऽवश्यकर्तव्ये च सूत्रभेदे शपि नित्यमिति न्यासः कर्तव्यो येन दोषो न भवतीत्यर्थः । ननु तौदादिकत्वाच्छिच्छेः शेन भाव्यं न तु शपा । एवं तर्हि न्यासभेदोपलक्षणार्थमिदमिति शिति नित्यमिति

चोक्तमायादिभ्यो यदार्धधातुकमायादिप्रकृतेर्यदार्धधा-
तुकमिति चोभयथानिष्टप्रसङ्ग इति । नैष दोषः। आर्धधा-
तुक इति नैषा परसप्तमी । का तर्हि । विषयसप्तमी ।
आर्धधातुके विषयइति । तत्रार्धधातुकविषये आया-
दिप्रकृतेरायादिषु वा कृतेषु यो यतः प्रत्ययः प्राप्नोति
स ततो भविष्यति । आयादय॥ सनाद्यन्ता धातवः ॥३२॥
अन्तग्रहणं किमर्थं न सनादयो धातव इत्येवोच्येत । केने-
दानीं तदन्तानां भविष्यति । तदन्तविधिना । अत उत्तरं
पठति । सनादिष्वन्तग्रहण उक्तम् *। किमुक्तम् । पदसं-
संज्ञायामन्तवचनमन्यत्र संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्त-
विधिप्रतिषेधार्थमिति । इदं चापि प्रत्ययग्रहणम् । अ-
यं चापि संज्ञाविधिः । किमर्थं पुनरिदमुच्यते । नभूवा-
दयो धातव इत्येव सिद्धम् । न सिध्यति । पाठेन धा-
तुसंज्ञा क्रियते । न चेमे तत्र पठ्यन्ते कथं तर्ह्येन्येषा-
मपठ्यमानानां धातुसंज्ञा भवति । अस्तेर्भूः ब्रुवो व-
चिः चक्षिङः ख्याञिति । यद्यप्येते तत्र न पठ्यन्ते ।
प्रकृतयस्त्वेषां पठ्यन्ते । तत्र स्थानिवद्भावात्सिद्धम् ।
इमेपि तर्हि यद्यपि तत्र न पठ्यन्ते येषां त्वर्था आदिश्य-
न्ते । ते तत्र पठ्यन्ते तत्र स्थानिवद्भावात्सिद्धम् । न सि-
ध्यति । आदेशाः स्थानिवदित्युच्यते न चेमे आदेशाः ।

तु न्यासः कर्तव्यः । सनाद्यन्ता । भूवादय इत्येवेति । भुवो वादयो भूवादय इत्यर्थाश्रयणादिति भावः । ततश्च क्रियावाचित्वात्सनाद्यन्तानां धातुसंज्ञा सिध्यतीत्यर्थः । पाठेनेति । आदिशब्दस्य प्रत्येकं संबन्धादर्थपाठाभ्यां धातुसंज्ञा विहिता तेनाणवयत्यादयः समानशब्दाश्च सर्वनामादयो निवर्तिता भवन्तीति भावः । स्थानिवद्भावेन धातुसंज्ञासिद्धिं वक्ष्यामीति पृच्छति । कथं तर्हीति । ननु भूवचिख्यादिशब्दा धातुपाठे पठिता एव । नैतदस्ति । नहि ये धातुपाठे पठितास्त इहातिदिश्यन्ते शब्दान्तरत्वादादेशानाम् । जग्ध्यादीनां तु पाठशङ्कापि नास्ति । येषां त्वर्थ इति । इष्यादीनामित्यर्थः ।

इमे अप्यादेशः । कथम् । आदिश्यते यः स आदेशः इमे चाप्यादिश्यन्ते एवमपि षष्ठीनिर्दिष्टस्यादेशाः स्थानिवद्भवन्तीत्युच्यते । न चेमे षष्ठीनिर्दिष्टस्यादेशाः । षष्ठीग्रहणं निवर्तिष्यते । यदि निवर्तते । अपवादे उत्सर्गकृतं प्राप्नोति । कर्मण्यण् आतोनुपसर्गे क इति केप्यणूकृतं प्राप्नोति । नैष दोषः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति नापवादे ऽत्सर्गकृतं भवतीति । यदयं श्यन्नादीन् कांश्चिच्छितः करोति श्यनूश्नमूश्नाश्नुरिति । सनाद्यन्ता धातवः ॥ स्यतासी लृलुटोः ॥३३॥ इमे विकरणाः पठ्यन्ते तत्र न ज्ञायते क उत्सर्गः कोपवाद इति । तत्र वक्तव्यमयमुत्सर्गः अयमपवाद इति । इमे ब्रूमः यगुत्सर्गः अपवादाः शबादयः स्यादयश्च । यदि यगुत्सर्गः अपवादः शबादिः स्यादयश्च । अपवादविप्रतिषेधाच्छबादिबाधनम् *। अपवादविप्रतिषेधाच्छबादिभिः स्यादिनां बाधनं प्राप्नोति । शबादीनामवकाशःपचतिपठति । स्यादीनामवकोशःपक्ष्यतेयक्ष्यते ।

न चेम इति । रूढिशब्दस्यादेशशब्दस्य तत्र ग्रहणादेशषामेव स्थानिनिर्दिष्टस्यादेशत्वं प्रसिद्धं तेषामेव तत्र ग्रहणमित्यर्थः । इमेपीति । क्रियानिमित्तकस्यादेशशब्दस्य तत्र ग्रहणमित्यर्थः । अत्र चोदयन्ति । यदि"स्थानिवद्भावेन"सनादीनां धातुसंज्ञा विधीयते तदा तदन्तविध्यभावात् प्रत्ययानामेवाङ्गसंज्ञानिबन्धनान्यडादीनि प्राप्नुवन्ति प्रत्ययान्तानां चेष्यन्ते । यङ्प्रत्ययश्च समभिहारविशिष्टक्रियावचनाद्धातोः स्वार्थे विधीयते आयादयश्च शुद्धएव स्वार्थे विधीयन्ते इति तेषां स्थानिनः कस्य चिन्निवृत्त्यभावात् स्थानिवत्त्वाभावाद्धातुसंज्ञा न प्राप्नोति । अत्रोच्यते । कर्तुमिच्छतीति करणाङ्गइष्यर्थे सर्वे सर्वपदादेशा इति न्यायाद्वर्तमानस्य इषेः प्रसङ्गे चिकीर्षशब्दस्सन्नन्त आदिश्यतइति सिद्धं तदन्तस्य धातुत्वम् । एवं समभिहारविशिष्टलवनक्रियावाचिलूशब्दप्रयोगप्रसङ्गे लोलूयशब्द आदिश्यते । गुपेः प्रसङ्गे गोपायशब्द इति भगवतो भाष्यकारस्याभिप्रायः । स्यतासी । उत्सर्गापवादधर्मज्ञानाय पृच्छति । इमे इति । यगुत्सर्ग इति । भावकर्मग्रहणाननुवृत्त्या सार्वधातुकमात्रे विधानादिति भावः । अपवादविप्रतिषेधादिति । यगपवादानामुभयेषां प्र-

इहो भयंप्राप्नोति पक्ष्यति यक्ष्यति । परत्वाच्छबादयःप्राप्नुवन्ति। अपवादो नामानेकलक्षणप्रसङ्गः*। अपवादो नाम स भवति यत्रानेकलक्षणप्रसङ्गः । अत्र च भावकर्मणोर्यग्विधीयते । कर्तरि शप् । कः प्रसङ्गो यद्भावकर्मणोर्यकं कर्तरि शबादयो बाधेरन् । एवं तर्हि यक्शपावुत्सर्गौ अपवादाः श्यनादयः स्यादयश्च । एवमपि अपवादविप्रतिषेधाच्छ्यन्नादिबाधनम् *। अपवादविप्रतिषेधात् श्यन्नादिभिः स्यादीनां बाधनं प्राप्नोति । श्यन्नादीनामवकाशः दीव्यति सीव्यति । स्यादीनामवकाशः पक्ष्यति यक्ष्यति । इहोभयं प्राप्नोति देविष्यति सेविष्यतीति । परत्वाच्छ्यन्नादयः प्राप्नुवन्ति । नैष दोषः । शबादेशः श्यनादयः करिष्यन्ते । शप्स्यादिभि र्बाध्यते । तत्र दिवादिभ्यः स्यादिविषये शबेव नास्ति कुतः श्यन्नादयः । तर्त्तर्हि शपो ग्रहणं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । प्रकृतमनुवर्तते। क्व प्रकृतम्। कर्तरि शबिति । तद्वै प्रथमानिर्दिष्टं षष्ठीनिर्दिष्टेन चेहार्थः । नैष दोषः । दिवादिभ्य इत्येषा पञ्चमी शबिति प्रथमायाः षष्ठीं प्रकल्पयिष्यति तस्मादित्युत्तरस्येति । प्रत्ययविधिरयं न च प्रत्ययविधौ पञ्चम्यः प्रकल्पिका भवन्ति । नायं प्रत्यय विधिः विहितः प्रत्ययः प्रकृतश्चानुवर्तते । अथ वा अनुवृत्तिः करिष्यते । सार्वधातुके यक् स्यतासी लृलुटोः च्लि लुङि च्लेः सिज्भवतीति । कर्तरि शप् स्यतासी लृलुटोः च्लि लुङि च्लेः सिज्भवति । दिवादिभ्यः श्यन् स्यतासी लृलुटोः च्लि लु-

---

बादीनां स्यादीनांच विप्रतिषेधे सति परत्वाच्छबादयः स्युरित्यर्थः । अपवाद इति । यत्रोत्सर्गलक्षणस्यापवादलक्षणस्य च प्रसङ्गः तत्रापवादव्यवहारः यग्विधौ तु भावकर्मग्रहणानुवर्तनात्कर्तरि यंको ऽप्रसङ्गान्नास्ति तदपवादत्वमि-

ङि चलेः सिज्भवति । अथ वान्तरङ्गाः स्यादयः । कोन्तरङ्गता । लावस्थायामेव स्यादयः । सार्वधातुके श्यन्नादयः । स्यतासी ॥ सिब्बहुलं लेटि ॥३४॥ सिबुत्सर्गः छन्दसि सनाद्यन्तेनेषत्वाद्यर्थः *। सिबुत्सर्गश्छन्दसि कर्तव्यः सनाद्यन्तेनेषत्वाद्यर्थः । सनाद्यन्ताधिकारे च कर्तव्यः । किं प्रयोजनम् । नेषत्वाद्यर्थः । इन्द्रो नस्तेन नेषतु । गावोनेष्टादिति । प्रकृत्यन्तरत्वात्सिद्धम् *। प्रप्रकृत्यन्तरत्वात्सिद्धमेतत् । कथम् । प्रकृत्यन्तरं नेषः नेषतु नेष्टादिति दर्शनात् । नेषतु नेष्टादिति हि दृश्यते । अथ किमर्थः पकारः । स्वरार्थः । अनुदात्तौ सुप्पिताविस्येष स्वरो यथा स्यादिति । पित्करणानर्थक्यं चानच्कत्वात् *। पित्करणं चानर्थकम् । कुतः । अनच्कत्वात् । अनच्कोयम् । तत्र नार्थः स्वरार्थेनानुब-

---

न्धेन । लावस्थायामिति । ननु च परत्वाल्लादेशैर्भाव्यम् । न च लादेशानामनित्यत्वम् । कृतेष्वपि स्यादिषु आतृतीयपरिसमाप्तेर्धात्वधिकारेपि धातोर्विहितस्य लस्येत्येवं विहितविशेषणाश्रयणाल्लादेशानां प्रसङ्गात् । एवं तर्हि कृतेष्वपि लादेशेषु स्यादयो भवन्तोन्तरङ्गा एव भवन्ति । नहि तद्विधौ शब्देन सार्वधातुकत्वमर्थविशेषो वा कर्त्रादिराश्रितः । श्यनादयस्तु तदाश्रयत्वाद्बहिरङ्गाः । अवश्यं चैतदभ्युपगन्तव्यं कृतेषु लादेशेषु स्यादयः क्रियन्त इति । अन्यथा तासेः परस्य लसार्वधातुकस्यानुदात्तत्वविधानं न विकरणस्य स्वरो लसार्वधातुकस्वरं बाधत इत्यस्यार्थस्य कथं ज्ञापकं स्यात् । यदि हि लावस्थायां तासिः क्रियेत पश्चात्सार्वधातुकं तदा सति शिष्टत्वात्सार्वधातुकस्योदात्तत्वे प्राप्तेऽप्राप्तानुदात्तार्थं वचनमिति ज्ञापकत्वं नोपपद्येत । ये त्वाहुः । संख्याविधानवाक्येनात्मनेपदपरस्मैपदप्रकरणेन च लादेशविधानवाक्यस्यैकवाक्यतायां लादेशानां बहिरङ्गत्वाल्लावस्थायामेवान्तरङ्गत्वात् प्रतिपदविधानाच्च स्यादयो भवन्तीति तैस्तासेः परस्य लसार्वधातुकस्यानुदात्तविधानस्य पूर्वोक्तार्थज्ञापकत्वमसमर्थितं भवति । सिब् बहुलम् । सिबुत्सर्ग इति । परनिमित्तमनुपादाय सनादिवर्गे धातोः सिब् विधेयः । तेन तदन्तस्य धातुसंज्ञायां सत्यां नेषत्वादीनि सिद्ध्यन्ति । नीशब्दात्सिपि गुणे च कृते लोटि च नेषत्विति रूपम् । प्रकृत्यन्तरत्वादिति । जेषृनेषृप्रेषृगताविति पाठान्नयत्यर्थं उत्सर्गो न कर्तव्यः ।

न्धेन पकारेण । इटि कृते साचको भविष्यति । इटोनुदात्तार्थमिति चेदागमानुदात्तत्वात्सिद्धम् *। आगमानुदात्तत्वेनेटोनुदात्तत्वं भविष्यति । एवं तर्हि सबयं कर्तव्यः । किं प्रयोजनम् । यदवयासिसीष्ठाः । एकाजूलक्षण इट्प्रतिषेधो मा भूदिति । क्वायमकारः श्रूयते । न क्व चिच्छ्रूयते । लोपोस्य भविष्यति । अतो लोपः आर्धधातुक इति । यदि न क्व चिच्छ्रूयते । नार्थः स्वरार्थेन पकारेणानुबन्धेन । एवमपि कर्तव्यः । किं प्रयोजनम् । अनुदात्तस्य लोपो यथा स्यादुदात्तस्य लोपो मा भूदिति । किं च स्यात् । उदात्तनिवृत्तिस्वरः प्रसज्येत । सिब्बहुलं छन्दसि णित् * । सिब् बहुलं छन्दसि णिद्वक्तव्यः । सविता धर्मसाविषत् । प्रणआयुंषि तारिषत् । सिब्बहुलम् ॥ कास्प्रत्ययादाममन्त्रे लिटि ॥३५॥ कास्ग्रहणे चकास उपसंख्यानम् *। कास्ग्रहणे च-

---

अवयासिसीष्ठा इत्याद्यर्थस्तु कर्तव्य एव । सबयमिति । सनादिमध्येऽन्नैव वेति भावः । यदवयासिसीष्ठा इति । यातेरवपूर्वात् सप् लिङ् थास् सुट् सीयुट् । सबन्तस्याङ्गस्यानेकाच्त्वात्सीयुडादेरिडागमो भवति । यदि पुनः सिप् क्रियते तदावश्यमिकार उच्चारणार्थो व्याख्येय । अन्यथा तस्य श्रवणं स्यात् । तत्र सिबन्तस्य धातोरेकाच्त्वादिट्प्रतिषेधः प्रसज्येत । ननु योच धातुरुपदेशे ऽनुदात्तो याशब्दः न तस्मात् परमार्धधातुकं, सिपा व्यवधानात् । यस्माच्च सिबन्तात् परमार्धधातुकं नासावुपदेशे ऽनुदात्तः । एवं तर्हि सनाद्यन्ता धातव इत्यस्य यदा सनाद्यवयवा धातवो भवन्तीत्यर्थो व्याख्यायते तदा सिपो यात्यवयवत्वाद्यातिग्रहणेन ग्रहणादिट्प्रतिषेधप्रसङ्गः । यदापि स्थानिवद्भावाश्रयणेन सूत्रं प्रत्याख्यातं तदा स्थानिवद्भावेनानुदात्तादेकाचः श्रूयमाणात् प्राप्नोत्येवेट्प्रतिषेधः । अनुदात्तस्येति । धातोरित्यनाश्रित्योक्तम् । अथ वैतत् प्रदेशपाठाश्रयमेतद्भाष्यम् । उदात्तस्येति । छन्दस्युभयथेति सार्वधातुकत्वाद्दुपदेशादिति लसार्वधातुकानुदात्तत्वे सति प्रत्ययस्वरेण धातुस्वरेण वा सशब्दाकारस्योदात्तत्वादुदात्तनिवृत्तिस्वर इष्टा प्रसज्येत । पकारे तु सति अनुदात्त एवेड् भवति पित्करणसामर्थ्यादेव च सशब्दाकारस्य धातुस्वरो न भवति एतत् प्रदे-

कास उपसंख्यानं कर्तव्यम् । चकासांचकार । न कर्तव्यम् । चकास्प्रत्ययादिति वक्ष्यामि । चकासृग्रहणे कास उपसंख्यानम् *। चकासृग्रहणे कास उपसंख्यानं कर्तव्यम् । कासांचक्रे । सूत्रं च भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तं कासृग्रहणे चकास उपसंख्यानमिति । नैष दोषः । चकासृशब्दे कासृशब्दोऽस्ति तत्र कासृप्रत्ययादित्येव सिद्धम् । न सिध्यति । किं कारणम् । अर्थवतः कासृशब्दस्य ग्रहणं न च चकासृशब्दे कासृशब्दोऽर्थवान् । एवं तर्हि कास्यनेकाच इति वक्तव्यम् । किं प्रयोजनम् । चुलुम्पाद्यर्थम् । चुलुम्पांचकार दरिद्रांचकार ॥

इजादेश्च गुरुमतोऽनृच्छः ॥ ३६ ॥ गुरुमत आम्विधाने लिण्निमित्तात् प्रतिषेधः *। गुरुमत आम्विधाने लिण्निमित्ताद् गुरुमतः प्रतिषेधो वक्तव्यः । इयेष उवोष । गुणे कृते इजादेश्च गुरुमतोऽनृच्छ इत्याम् प्रसज्येत । गुरुमद्वचनमिदानीं किमर्थं स्यात् । गुरुमद्वचनं किमर्थमिति चेद् णल्युत्तमे यजादिप्रतिषेधार्थम् *। गुरुमद्वचनं किमर्थमिति चेण्णलि उत्तमे यजादीनां मा भूदिति । इयज

शपाठाद्वा । याशब्दस्यैव तु भवति । तिङ्ङतिङ इति यो निघातः स निपातैर्यद्यदीति प्रतिषिद्धोऽवशब्दस्य तिङि चोदात्तवतीति निघातः । साविषदिति । षूप्रेरण इत्यस्य लेटि रूपम् । तारिषदिति तरतेः । इजादेः । उवोषेति । नन्वत्रोषविदेति विकल्पे नामा भाव्यम् । अत्राहुः । द्विवचनबहुवचनयोर्गुणाभावाद् गुरुमत्त्वाभावाद्विकल्पः सावकाश इति यत्र गुरुमत्त्वं तत्र नित्यमेवाम् प्राप्नोति । एतच्च विप्रतिषेधे परमिति प्रतिपदविधेश्च बलवत्त्वमनाश्रित्य भाष्यकारेणोदाहृतम् । तत्र ह्याश्रिते विकल्प एव भविष्यतीति नैतदिहोपन्यसनीयम् । गुरुमद्वचनमिति । ईषतुरीषुरित्यत्रापि सवर्णदीर्घे गुरुमत्त्वादिजादेः सर्वत्र गुरुमत्त्वादामा भवितव्यमिति गुरुमद्वचनसामर्थ्यादुपदेशावस्थायां गुरुमत इत्याश्रयिष्यतइति भावः । णल्युत्तम इति । एतच्चोपलक्षणं तेन थलपि गृह्यते । इयष्ठ इयजिथेति । लिट्यभ्यासस्य संप्रसारणे कृते यजादय इजादयो भवन्तीति । उपदेशवचनादिति । वचनं व्याख्यानमभिप्रेतमन्यथा व-

अहम् । उपदेशवचनात्सिद्धम् *। उपदेशे गुरुमत इति वक्तव्यम् । यद्युपदेशग्रहणं क्रियते उच्छ्रेराम् वक्तव्यः । व्युच्छांचकारेति । ऋच्छिप्रतिषेधो ज्ञापक उच्छेराम्भावस्य । यदयमनृच्छ इति प्रतिषेधं शास्ति तद्ज्ञापयत्याचार्यः तुड्निमित्ता यस्य गुरुमत्ता भवति तस्मादामिति । स तर्हि ज्ञापकार्थ ऋच्छिप्रतिषेधो वक्तव्यः । ननु चावश्यं प्राप्त्यर्थोऽपि वक्तव्यः । नार्थः प्राप्त्यर्थेन । ऋच्छत्यृतामिति ऋच्छेर्लिटि गुणवचनं ज्ञापकं नर्च्छेर्लिटयाम् भवतीति । नैतदस्ति ज्ञापकम् । अस्त्यर्थमेतत्स्यात् । कथं पुनर्ऋच्छेर्लिटि गुण उच्यमानोऽर्त्यर्थः शक्यो विज्ञातुम् । सामर्थ्यात् । ऋच्छिर्लिटि नास्तीति कृत्वा प्रकृत्यर्थो विज्ञास्यते । तद्यथा । तिष्ठतेरित् । जिघ्रतेर्वेति । चङि तिष्ठतिजिघ्रती न स्त इति कृत्वा प्रकृत्यर्थो विज्ञायते । किं पुनरर्तेर्लिटि गुणवचने प्रयोजनम् । आरतुः । आरुः । एतद्रूपं यथा स्यात् । किं पुनः कारणं न सिध्यति । द्विर्वचने कृते सवर्णदीर्घत्वम् । सवर्णदीर्घत्वे च कृते यदि

चनेन वचनान्तरस्य निरासे को गुणः स्यात् । तस्मान्नित्ययोगे मतुप आश्रयणादुपदेशावस्थायां गुरुमत इत्याश्रयिष्यतइत्यर्थः । उपदेशग्रहणशब्देनाप्युपदेशो गृह्यतेनेनेति व्युत्पत्त्या व्याख्यानमेवोच्यते । उच्छेरिति । उच्छी विवासइत्युपदेशे गुरोरपाठान्नायं गुरुणा नित्ययुक्तः । तुड्निमित्तेति । तुग्ग्रहणमागममात्रोपलक्षणं तेनेङ्खांचकारेत्यत्रापि भवति । प्राप्त्यर्थोऽपीति । प्रतिषेधप्राप्त्यर्थ इत्यर्थः । ऋच्छेरिति । आमा व्यवधानेपि वचनाद्गुणो भविष्यतीति चेदेवं सति तस्मिन्निति निर्दिष्टइत्येतद्बाध्येत तस्मादाम एवाभावो गुणविधानेन ज्ञाप्यते । सामर्थ्यादिति । ऋगतिप्रापणयोरित्यस्य श्तिपि शपि ऋच्छादेशः कृतो न त्वनादेश ऋच्छिर्निर्दिष्ट इत्यर्थः । ऋच्छिरिति । शितिऋच्छादेशविधानाल्लिटि तदभावः । तिष्ठतेरिति । अत्रापि स्थः शिति तिष्ठादेशं कृत्वा निर्देशः कृतः तत्रानेन रूपेण स्थाशब्द एव प्रतीयतइत्यर्थः । द्विवचन इति । यणादेशात् पूर्वविप्रतिषेधेन द्विर्वचनं क्रियते । तथा हि । सति

तावद्धातुग्रहणेन ग्रहणम् । ऋकारान्तानां लिटि गुणो भवतीति गुणे कृते रपरत्वे च अरतुः अरुरित्येतद्रूपं प्रसज्येत । अथाभ्यासग्रहणेन ग्रहणम् । उरदत्वे रपरत्वं हलादि शेषः । अत आदेरिति दीर्घत्वं तत आतो लोप इटि चेत्याकारलोपे अतुः उरिति वचनमेव श्रूयेत । गुणे पुनः सति गुणे कृते रपरत्वे च द्विर्वचनं हलादिः शेषः अत आदेरिति दीर्घत्वं ततः सिद्धं भवति आरतुः आरुरिति । यथा आटतुः आटुरिति । किं पुनः कारणं सवर्णदीर्घत्वं तावद्भवति न पुनरुरत्वम् । परत्वादुरत्वेन भवितव्यम् । अन्तरङ्गत्वात्सवर्णदीर्घत्वं प्राप्नोति । अन्तरङ्गं सवर्णदीर्घत्वं बहिरङ्गमुरत्वम् । कान्तरङ्गता । वर्णावाश्रित्य सवर्णदीर्घत्वमङ्गस्योरत्वम् । उरत्वमप्यन्तरङ्गम् । कथम् । वक्ष्यत्येतत्प्रागभ्यासविकारेभ्योऽङ्गाधिकार इति । उभयोरन्तरङ्गयोः परत्वादुरत्वम् । उरत्वे च कृते रपरत्वं हलादिः शेषः अत आदेरिति दीर्घत्वं परस्य रूपस्य यणादेशः सिद्धं भवति आरतुः आरुरिति । अथापि कथं चिदर्तेर्लिटि गुणेनार्थः स्यात् । एवमपि न दोषः । ऋच्छत्यॄतामिति ॠकारोप्यत्र निर्दिश्यते । क-

---

स्थानिवद्भावशास्त्रे द्वयोरपि यण्द्विर्वचनयोर्नित्यत्वमिति विप्रतिषेध उपपद्यते अथ वा यथा निन्यतुरित्यत्र यणादेशेन भवितव्यमिति द्विर्वचनात् पूर्वमेव इयङ् न प्रवर्तते । तथेहापि द्विर्वचने कृते सवर्णदीर्घेण भाव्यमिति यण् न प्रवर्तते । सति वा यणि तस्य स्थानिवद्भावाद् द्विर्वचनम् । तत्र कृते यणादेशात् परत्वात्सवर्णदीर्घत्वम् । यदि तावदिति । अन्तादिवद्भावादुभयादेशस्यान्यतरतो व्यपदेशात् स्थानिवद्भावादिति भावः । अन्तरङ्गत्वादिति । वार्णादाङ्गं बलीय इत्येतत्तु समानाश्रयाङ्गवार्णविषयम् । यथा कारकस्ययनमिति गुणद्वी भवतो यणादेशात् । इह तूरदत्वं लिडाश्रयं वर्णद्वयाश्रयं तु सवर्णदीर्घत्वमिति भिन्नाश्रयत्वमनयोः । अथापीति । आसप्तमपरिसमाप्ते रङ्गाधिकारो वक्ष्यत्यादिसिद्धयमाश्रित इति भावः । ऋकारोपीति । बहुवचननिर्देशादि-

थम् । प्रश्लिष्टनिर्देशोयम् । ऋच्छति ऋऋृताम् । ऋच्छत्यृतामिति । इहापि तर्हि प्राप्नोति चक्रतुश्चक्रुरिति । संयोगादिग्रहणं नियमार्थं भविष्यति । संयोगादेरेवाकेवलस्य नान्यस्याकेवलस्येति । तदेतदन्तरेणार्तेर्लिटि गुणवचनं रूपं सिद्धं भवति । अन्तरेण च ऋच्छिग्रहणम् अर्तेर्लिटि गुणः सिद्धः । स एषोनन्यार्थ ऋच्छिप्रतिषेधो वक्तव्यः । उच्छेर्वा आम् वक्तव्यः । उभयं न वक्तव्यम् । उपदेशग्रहणं न करिष्यते । कस्मान्न भवति इयेष उवोषेति । उक्तं वा । किमुक्तम् । सन्निपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विघातस्येति । ऊर्णोतेश्चोपसंख्यानम् *। ऊर्णोतेश्चोपसंख्यानं कर्तव्यम् । प्रोर्णुनाव । न कर्तव्यम् । वाच्य ऊर्णोर्णुवद्भावो यङ्प्रसिद्धिः प्रयोजनम् । आमश्च प्रतिषेधार्थमेकाचश्चेडुपग्रहात् ॥ अथ वा उकारोप्यत्र निर्दिश्यते । कथम् । अविभक्तिको निर्देशः । अनृच्छ उ अनृच्छो दयायासश्चेति । इजादेः ॥ उषविदजागृभ्योन्यतरस्याम् ॥३८॥ विदेराम् कित् *। विदेराम् किद्वक्तव्यः । वि-

---

ति भावः । इहापीति । ऋ इति वर्णग्रहणात्तदन्तविधिसद्भावादिति भावः । संयोगादेरिति । अकेवलस्य वर्णान्तरसंहितस्येत्यर्थः । ततश्च धातोरेव ग्रहणमवतिष्ठते । स एष इति । आगमनिमित्तगुरुमत्त्वधात्वर्थ इत्यर्थः अनृच्छ इति पर्युदासाश्रयेण तत्सदृशधातुग्रहणादुच्छेराम्भवति । अथ वा यद्यपि गुणविधानेन ऋच्छेराम्न भवतीति ज्ञायते तथाप्यनृच्छ इति प्रतिषेधः प्राप्तिसंभावनया क्रियमाणो ज्ञापको यथोक्तस्यार्थस्य भवति । उपदेशग्रहणमिति । गुरुमत इति गुरुमत्तामात्राश्रयो मतुब् यथा पितृमानिति न तु नित्ययोग इति व्याख्यास्यत इत्यर्थः । संनिपातलक्षण इति । लिट्सन्निपातनिमित्तो गुणस्तद्विघातनिमित्तस्यामो निमित्तं न भवति । आमि [illegible]सति हि लेलुका भाव्यमिति लिट्सन्निपातस्य विघातः स्यात् । ऊर्णोतेरिति । प्रतिषेध इत्यर्थः । उकारोपीति । तेनोकारान्तस्योर्णोतेराम्न भवति । संहितया च सूत्रपाठ इति दर्शयति । अनृच्छो दयायासश्चेति । उषविद । विदिरकारान्त इति । सूत्रे अकारान्तत्वं विदेर्निपात्यत इति भावः । इतरो धातुपाठ एवाकारान्तत्वमनेन

दांचकार । न वक्तव्यः । विदिरकारान्तः । यद्यकारान्तः वेत्तीति गुणो न सिध्यति । लिट्सन्नियोगेन । एवमपि विवेदेति न सिध्यति । एवं तर्हि आम्सन्नियोगेन । भारद्वाजीयाः पठन्ति । विदेराम् क्विन्निपातनाद्वा अगुणत्वमिति ॥ भीह्रीभृहुवां श्लुवच्च ॥३९॥ श्लुवदतिदेशे किं प्रयोजनम् । श्लुवदतिदेशे प्रयोजनं द्वित्वेत्वे । बिभरांचकार ॥ कृञ्चानुप्रयुज्यते लिटि ॥४०॥ किमर्थमिदमुच्यते । अनुप्रयोगो यथा स्यात् । नैतदस्ति प्रयोजनम् । आमन्तमव्यक्तपदार्थकं तेनापरिसमाप्तोर्थ इति कृत्वानुप्रयोगो भविष्यति । अत उत्तरं पठति । कृञोनुप्रयोगवचनमस्तिभुवोः प्रतिषेधार्थम् *। कृञोनुप्रयोगवचनं क्रियते । अस्तिभुवोरनुप्रयोगो मा भूदिति । आत्मनेपदविध्यर्थं च*। आत्मनेपदविध्यर्थं च कृञोनुप्रयोगवचनं क्रियते ।

विदेरुक्तमिति मत्वाह । यदीति । गुणो न सिध्यतीति । इकारस्योपधत्वाभावादकारलोपाभावाच्च विदतीति स्यादित्यर्थः । आम्सन्नियोगेनेति । आमः प्राधान्येन विधीयमानत्वात्तदनुयायित्वमत्वस्येत्यर्थः । भीह्री । द्विर्वचनमेव विधेयं किमतिदेशेनेति पृच्छति । श्लुवदतिदेश इति । न लुमताङ्गस्येति गुणप्रतिषेधो न भवति । प्रत्ययलोप इत्यस्याः प्राप्तेरयं निषेधो न चात्रासौ प्राप्तिरस्ति । कृञ्चानु । किमर्थमिति । अन्तरेणापि सूत्रारम्भमनुप्रयोगः सिद्धः कालसाधनसंख्याप्रत्यक्षादिप्रतिपादनाय लिट्परस्य कृञः । आमन्ताद्धि कालविशेष एवावसीयते न त्वर्थान्तरं तत्र समानार्थस्य धातोरनुप्रयोगो न भविष्यति । ओषामुवोषेति । उत्तरेणैव सर्वार्थाभिव्यञ्जनादामन्तस्यानर्थक्यप्रसङ्गात् । नापि भिन्नार्थस्य ईहां पपाचेति । आमन्तसंबद्धसाधनाद्यसंप्रत्ययात् । कृञ् तु सामान्यवचनः । सामान्यविशेषवाचिनोश्च प्रयोगोर्थविशेषप्रतिपादनेऽनुगुण इति भावः । अनुप्रयोग इति । यद्यप्यामन्तात्सकलार्थाभिव्यक्तिर्न भवति तथापि प्रकरणादिवशाद्भविष्यति तस्मादनुप्रयोगसिद्ध्यर्थमिदं वक्तव्यमिति भावः । आमन्तमिति । पूर्वोक्तानामर्थानां प्रकरणादिवशादशक्या प्रतिपत्तिरिति तदर्थाभिधानायानुप्रयोगः सिध्यत्येवेति भावः । करोतेरेवानुप्रयोगो यथा स्याद् भूस्त्योर्मा भूदिति नियमार्थमेतदिति दर्शयितुमाह । कृञ इति । आत्मनेपदेति । सिद्धे कृञोनुप्रयोगे पुनर्वचनमतिशयेनानुगुणस्यानुप्रयोगार्थं

आत्मनेपदं यथा स्यात् । उच्यमानेऽप्येतस्मिन्नवश्यमात्मनेपदार्थो यत्नः कर्तव्यः । अस्तिभूप्रतिषेधार्थेन चापि नार्थः । इष्टः सर्वानुप्रयोगः । सर्वेषामेव कृभ्वस्तीनामनुप्रयोग इष्यते । किमिष्यत एव आहो स्वित्प्राप्नोत्यपि । इष्यते च प्राप्नोत्यपि । कथम् । कृञिति नेदं धातुग्रहणं किं तर्हि प्रत्याहारग्रहणम् । क्व संनिविष्टानां प्रत्याहारः । कृभ्वस्तियोग इत्यतः प्रभृत्याकृञो ञकारात् । सर्वानुप्रयोग इति चेदशिष्यमर्थाभावात् *। सर्वानुप्रयोग इति चेदशिष्यं कृञोऽनुप्रयोगवचनम् । किं कारणम् । अर्थाभावात् । आमन्तमव्यक्तपदार्थकं तेनापरिसमाप्तोऽर्थ इति कृत्वा अनुप्रयोगो भविष्यति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । कृभ्वस्तीनामेवानुप्रयोगो यथा स्यात् पचादीनां मा भूदिति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । अर्थाभावाच्चान्यस्य सिद्धम् *। अर्थाभावाच्चान्यस्य सिद्धमेतत् । कुतः । कृभ्वस्तयः क्रियासामान्यवाचिनः क्रियाविशेषवाचिनः पचादयः । न च सामान्यवाचिनोरेव वा प्रयोगो भवति । तत्र विशेषवाचिन उत्पत्तिः । सामान्यवाचिनोऽनुप्रयोक्ष्यन्ते । लिट्परार्थं वा । लिट्परार्थं तर्हि कृञोऽनुप्रयोगवचनं क्रियते । लिट्परस्यैवानुप्रयोगो

तेनात्मनेपदप्रकृतेरामन्तस्यात्मनेपदान्त एव करोतिरनुप्रयुज्यत इत्याम्प्रत्ययवदिति सूत्रं न कर्तव्यं भवतीत्यर्थः । अवश्यमिति । परस्मैपदेनापि कर्त्रर्थस्यावगमात्तदन्तस्यानुप्रयोगः स्यादिति भावः । प्रत्याहारग्रहणमिति । एतच्चाम्प्रत्ययवदित्यत्र कृञ्ग्रहणाद् भूस्तिनिवृत्त्यर्थाद्विज्ञायते संपदस्त्वार्थविरोधान्न भविष्यत्यनुप्रयोगः । अभिप्रेयमिति । विद्यतिनिवृत्त्यर्थमपि नोपयुज्यते । प्रयुक्तानामन्वाख्यानात्तस्य चानुप्रयोगादर्शनात् । न चेति । द्वयोरेकार्थयोः प्रयोगाभावादिति भावः । न्यायप्रदर्शनार्थं च सामान्यवाचिनोरित्युक्तम् । न तु सामान्यवाचिभ्यः कृभ्वस्तिभ्य आम्विधानमस्ति । सामान्यवाचिनस्त्वार्थं द्योतयितुं विशेषवचनो न शक्तः । प्रत्युत विशेषान्तरव्यावृत्त्या तदर्थविरोधी । लट्पर-

यथा स्यात्। अन्यपरस्य मा भूदिति। किं परस्य पुनः प्राप्नोति। लट्परस्य। न लट्परस्यानुप्रयोगेण भूतकालो विशेषितः स्यात्। निष्ठापरस्य तर्हि मा भूत्। न निष्ठापरस्यानुप्रयोगेण पुरुषोपग्रहौ विशेषितौ स्याताम्। लुङ्परस्य तर्हि मा भूत्। न लुङ्परस्यानुप्रयोगेणानद्यतनभूतकालो विशेषितः स्यात्। लङ्परस्य तर्हि मा भूत्। न लङ्परस्यानुप्रयोगेणानद्यतनः परोक्षः कालो विशेषितः स्यात्। अयं तर्हि भूते परोक्षानद्यतने लङ् विधीयते हशश्वतोर्लङ्चेति तत्परस्य मा भूदिति। एतदपि नास्ति प्रयोजनम्। एकस्या आकृतेश्चरितः प्रयोगो द्वितीयस्यास्तृतीयस्याश्च भविष्यति। तद्यथा। गोषु स्वामी अश्वेषु चेति। न हि भवति गोषु वाश्वानां च स्वामीति। अर्थसमाप्तेर्वानुप्रयोगो न स्यात् *। अर्थसमाप्तेस्तर्ह्यनुप्रयोगो न स्यात्। आमन्तेन च परि-

---

स्येति। भूतविशेषस्यामन्तेन प्रतिपादनाद् भूतस्यापि भूतपूर्वां वर्तमानतामाश्रित्य लट्प्रयोगः स्यादिति भावः। न लट्परस्येति। आमन्तार्थाभिव्यक्त्यर्थत्वादनुप्रयोगस्य विरुद्धकालाभिधायिलडनुप्रयोगो न भविष्यति। न च सांप्रतिकवर्तमानतासंभवे भूतपूर्वाश्रयो लट्प्रयोग उपपद्यत इत्यर्थः। एकस्या इति। वेदलोकप्रसिद्धोयं न्यायः। यथा हि। खादिरे बध्नाति पालाशे बध्नातीत्यादौ विकल्पितेषु साधनेषु येनैव साधनेनोपक्रान्ता क्रिया तेनैव निर्वाह्यते। तत्र यदि कदा चित्खदिरस्य भ्रेषो भवति तदा तत्सदृशः बुर्बुरः सादृश्यात्खदिरबुद्ध्या प्रतिनिधीयते न तु पलाशः परिगृह्यते। साधनभेदेन क्रियान्यत्वादुपक्रान्ता क्रियाऽनिर्वाहप्रसङ्गात्। लोकेऽपि यदा स्वस्वामिभावप्रतिपादनाय गवां स्वामीति षष्ठ्युपक्रम्यते तदा अश्वानां चेत्यत्रापि तत्प्रतिपादनाय सैव निर्वाह्यते। अन्यथाऽश्वेषु चेत्युक्तेऽधिकरणप्रतिपत्तिरपि स्यादश्वेषु च तिष्ठतीति। तस्माद्योऽर्थो यथा शब्दाकृत्या प्रतिपादयितुमुपक्रान्तस्तथैवासौ निर्वाह्यो न त्वन्यथा शब्दाकृत्येत्यर्थः। एवं हि प्रतिपत्तिलाघवं भवति। अर्थसमाप्तेर्वेति। आमन्त पदं यावन्तमर्थमभिधातुं शक्नोति तावानर्थस्तत्रैव परिसमाप्त इत्यनुप्रयोगो न स्यादिति भावः। एतद्भाष्यकारो

समाप्तोर्थ इति कृत्वा अनुप्रयोगो न स्यात् । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । इदानीमेव ह्युक्तमामन्तमव्यक्तपदार्थकं तेनापरिसमाप्तोर्थ इति कृत्वानुप्रयोगो भविष्यतीति । विपर्यासनिवृत्त्यर्थं वा *। विपर्यासनिवृत्त्यर्थं तर्हि कृञोनुप्रयोगवचनं क्रियते । ईहांचक्रे चक्रे ईहामिति मा भूत् । व्यवहितनिवृत्त्यर्थं च *। व्यवहितनिवृत्त्यर्थं च कृञोनुप्रयोगवचनं क्रियते । अन्वेव च कृञोनुप्रयोगो यथा स्यात् । ईहांचक्रे । व्यवहितस्य मा भूदिति । ईहां देवदत्तश्चक्रे इति ॥ इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये तृतीयाध्यायस्य प्रथमे पादे तृतीयमाह्निकम् ॥

च्लि लुङि॥४३॥क्वायं च्लिः श्रूयते। न श्रूयते। एतस्य सिजादय आदेशा उच्यन्ते। यदि न क्वचिच्छ्रूयते किमर्थं च्लिरुत्सर्गः क्रियते। न सिजुत्सर्ग एव कर्तव्यः । तस्य क्सादयोपवादा भविष्यन्ति । अत उत्तरं पठति। च्ल्युत्सर्गः सामान्यग्रहणार्थः *। च्ल्युत्सर्गः क्रियते सामान्यग्रहणार्थः । क्व सामान्यग्रहणार्थेनार्थः । मन्त्रे घसह्वरणशवृदहाद्वृच्कृगमिजनिभ्यो लेरिति । तत्राप्यरतस्त्रयाणां ग्रहणं

दूषयितुमाह । एतदपीति । अभिव्यक्त्यभावादित्युक्तत्वात् । विपर्यासनिवृत्त्यर्थं वेति । सिद्धे कृञ्प्रयोगे देशनियमार्थं वचनम् । अनुप्रयुज्यस्य पश्चादर्थत्वात् तेनामन्तस्य पश्चादेव कृञ् प्रयुज्यते न पूर्वं नापि व्यवहितमित्यर्थसंपत्तिः ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते भाष्यप्रदीपे तृतीयस्याध्यायस्य प्रथमपादे तृतीयमाह्निकम् ॥

च्लि लुङि । आदेशैः सर्वत्र बाधितत्वान्नास्य प्रयोगः प्रयोजनं नापि क्विबादीनामिव कार्यार्थता दृश्यते । ततो ऽस्यानर्थकं विधानमिति पृच्छति । क्वायमिति । च्लिरुत्सर्ग इति । स्थानीत्यर्थः । स ह्यादेशेनापोद्यते । सिजुत्सर्ग इत्यत्र तु सामान्यविधिरुत्सर्गशब्देनोच्यते । च्ल्युत्सर्ग इति । च्लेरुत्सर्गो धातुमात्राद्विधानमित्यर्थः । तत्रावरत इति । त्रयाणां तावदवश्यं कर्तव्यं जनेस्तु दीपजने-

कर्तव्यं स्यात् । चङङोः सिचश्चेति । क्सविधाने चानिड्वचने च्लिसंप्रत्ययार्थः *। क्सविधाने चानिड्वचने च्लिसंप्रत्ययार्थः च्लिरुत्सर्गः क्रियते । च्लेरनिट इति क्सः सिद्धो भवति । घस्लृभावे च कृते लृदित इत्यङ् सिद्धो भवति । अथ चित्करणं किमर्थम् । च्लेः चित्करणं विशेषणार्थम् *। च्लेश्चित्करणं क्रियते । किमर्थम् । विशेषणार्थम् । क्व विशेषणार्थेनार्थः । च्लेः सिजिति । लेः सिजित्युच्यमाने लिङ्लिटोरपि प्रसज्येत । नैतदस्ति प्रयोजनम् । लुङीत्युच्यते । न च लुङि लिङ्लिटौ स्तः । अथेदित्करणं किमर्थम् । इदित्करणं सामान्यग्रहणार्थम् *। इदित्करणं क्रियते सामान्यग्रहणार्थम् । क्व सामान्यग्रहणार्थेनार्थः । मन्त्रे घसह्वरणशवृदहाद्वृच्कृगमिजनिभ्यो लेरिति आम इति च । इकारे चेदानीं सामान्यग्रहणार्थे क्रियमाणे अवश्यं

ति शब्दे विहितस्य चिणो मन्त्रे यदि लुग् दृश्यते तदा चतुर्थस्यापि ग्रहणं कर्तव्यमित्यवरत इत्युक्तम् । तत्र धयतेराकारान्तत्वात्तदर्थं चङ्सिज्ग्रहणं कर्तव्यं घस्लृग्रगम्यर्थमङ्ग्रहणं धात्वन्तरार्थं तु सिज्ग्रहणमित्यर्थः । क्सविधान इति । अनिट इत्येतत् च्लेर्विशेषणं यथा स्यादित्यर्थः । तथा हि । यद्यनिड्ग्रहणेन धातुर्विशेष्यते । यस्मादन्यत्रेडागमो न दृष्ट इति विषयान्तरगतमनिट्त्वमाश्रयणीयम् । लुङादेशानां सार्वधातुकत्वादिटः प्राप्त्यभावात्ततश्च गुहादिभ्यः क्सो न स्यात् । तेषां विकल्पितेनेटा सेट्त्वात् । अथापि पाक्षिकेनेडभावेन तेषामनिट्त्वं स्यात् । तथापि नित्यं क्सः स्यात् । च्लौ तु विशेष्यमाणे यदा तस्येण् नास्ति तदा क्सो भवति अघुक्षदिति । यदा त्विड् भवति तदा सिच् अगूहीदिति । घस्लृभावे चेति । लुङि यदार्धधातुकं तत्रादेर्घस्लृभावो विधीयते । तत्र च्लौ परतो घस्लृभावे सत्यङ् सिध्यति । अन्यथा सिच्येव घस्लृभावः स्यात् । ततश्च सिचः श्रवणं स्यात् । नहि प्रवृत्तस्योत्सर्गस्यापवादेन बाधः कर्तुं शक्यत इति भावः । तथा मन्त्रे घसेति यदा सिचो लुक् क्रियते तदा आदिः सिचोऽन्यतरस्यामिति स्वरः स्यात् । लुमता लुप्तेऽपि तस्मिन् प्रत्ययलक्षणेनास्य स्वरस्येष्टत्वात् । लुङीत्युच्यत इति । लुङीत्यनुवर्तत इत्यर्थः । तदनुबन्धकग्रहण इत्ययमपि परिहारः संभवति । भाष्यकारेण तु प्रकारान्तरेण परिहृतत्वान्नोक्तः । आम इति चेति । तत्र सामान्यग्रहणे सति यथासंभवं कार्यं

सामान्यग्रहणाविघातार्थश्चकारः कर्तव्यः । क्व सामान्यग्रहणाविघातार्थेनार्थश्चकारेण । अत्रैव । यत्तावदुच्यते च्लिरुत्सर्गः सामान्यग्रहणार्थ इति । क्रियमाणेपि वै च्ल्युत्सर्गे तान्येव त्रीणि ग्रहणानि भवन्ति । च्लि लुङि च्लेः सिच् लेरिति । यदेतत् लेरिति, तत्परार्थं भविष्यति । कथम् । यदेतद्गातिस्थाघुपाभूभ्यः सिचः परस्मैपदेष्विति अत्र सिचो ग्रहणमेतल्लेरिति वक्ष्यामि । यदि लेरित्युच्यते धेटश्चातुःशब्दं प्राप्नोति । अदधद् अधाद् अधासीद् अदधादित्येतदपि प्राप्नोति । न चङो लुकि द्विर्वचनम् । न चङो लुकि द्विर्वचनेन भाव्यम् । किं कारणम् । चङीत्युच्यते न चात्र चङं पश्यामः । प्रत्ययलक्षणेन । न लुमता तस्मिन्निति प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधः । बहुवचने तर्हि चातुःशब्द्यं प्राप्नोति । अदधत् अधुः अधासिषुः अधानित्यपि प्राप्नोति । नैष दोषः । आत इति जुस्भावो भविष्यति । न सिध्यति । सिज्ग्रहणं तत्रानुवर्तते । सिज्ग्रहणं तत्र निवर्तिष्यते । यदि निवर्तते अभूवन्निति प्रत्यय-

---

विज्ञायतइति भावः । अत्रैवेति । अन्यथा तदनुबन्धपरिभाषया ऽस्यैव ग्रहणं स्याद् न लिटस्ततश्चाम इत्यनेनालिटो लुङ् न स्यादित्यर्थः । तान्येवेति । च्लिच्लेर्लेरिति । सिज्लुङीत्येतत्तु इतरेणापि कर्तव्यम् । मन्त्रे घसेत्यत्र चङो ङः सिच इति तान्येव त्रीणीत्यर्थः । च्ल्युत्सर्गवाद्याह । यदेतदिति । लेरिति वक्ष्यामीति । तदेव,मन्त्रे घसेत्यत्रानुवर्तिष्यते । ततश्च लाघवं भवतीत्यर्थः । धेट इति । विभाषा घ्राधेडित्यत्र लिग्रहणानुवृत्तौ सत्यां लेरादेशेषु कृतेषु स्थानिवद्भावाल्लिग्रहणेन तेषां ग्रहणाल्लुकि कृते चङ्निमित्तं द्विर्वचनं प्राप्नोतीत्यदधादित्यपि स्यात् । ननु चङ्लोपस्य स्थानिवद्भावादाकारलोपे सत्यधदिति भाव्यं तत्कथमुच्यते अदधादिति प्राप्नोतीति । नैष दोषः । क्विलुगुपधात्वेति लुका लुप्तस्य स्थानिवत्त्वनिषेधान्न लुमताङ्गस्येति प्रत्ययलक्षणनिषेधाच्चाकारलोपाभावात् । आत इति । विध्यर्थमेतद्भविष्यति न तु नियमार्थमित्यर्थः । एवं तर्हीति । अकृतेष्वादेशेषु तदपवादो लेरेव लुग्विधास्यते ,तेनाभूवन्निति जुस्न भविष्यति । आत इत्येतच्च विध्यर्थं भविष्यति । अधुरद्गुरपुरित्यादिसिद्ध्यर्थमिति

लक्षणेन जुस्भावः प्राप्नोति। एवं तर्हि लुक् सिजपवादो विज्ञास्यते। यदि लुक् सिजपवादो विज्ञायते। मा हि दातामित्यत्र आदिस्सिचोन्यतरस्यामित्येष स्वरो न प्राप्नोति। तस्मान्नैतच्छक्यं वक्तुं लुक्सिजपवाद इति। न चेदेवमुच्यते अभूवन्निति प्रत्ययलक्षणेन जुस्भावः प्राप्नोति। तस्मादात इत्यत्र सिज्ग्रहणमनुवर्त्यं तस्मिंश्चानुवर्तमाने घेटश्चातुःशब्दं प्राप्नोति। तस्माद्गातिस्थाघुपाभूभ्यः सिचः परस्मैपदेष्वित्यत्र सिज्ग्रहणं कर्तव्यम्। तस्मिंश्च क्रियमाणे तान्येव त्रीणि ग्रहणानि भवन्ति च्लि लुङि च्लेः सिच् लेरिति। यदप्युच्यते क्सविधाने चानिड्वचने च्लिसंप्रत्ययार्थ इति। धातुमेवात्रानिड्त्वेन विशेषयिष्यामः। धातोरनिट इति। कथं पुनर्धातुर्नामानिट् स्यात्। धातुरेवानिट्। कथम्। अनिमित्तं वा इटः अनिट्। न वा तस्मादिडस्ति सोयमनिट् अनिडिति। अथ धातौ विशेष्यमाणे क्व योनिडिति विशेषयिष्यसि। यदि विज्ञायते निष्ठायामनिट इति। भूयिष्ठेभ्यः प्राप्नोति। भूयिष्ठा हि शलन्ता इगुपधा निष्ठायामनिटः। अथ विज्ञायते लिटि योनिडिति। न कुतश्चित्प्राप्नोति सर्वे हि शलन्ता इगुपधा लिटि सेटः। किं पुनः कारणं धातौ वि-

भावः। तस्मादिति। स्वरसिद्धये सिजादेशे कृते लुक्कर्तव्य इत्यर्थः। कथमिति। आर्धधातुकस्य ह्येड् विधीयते। तदेव तदभावादनिडिति व्यपदिश्यते। मत्वर्थे बहुव्रीहिविज्ञानादिति भावः। अनिमित्तमिति। धातोरिटश्च निमित्तनिमित्तिभावोस्तीति नानुपपन्नः षष्ठ्यर्थे बहुव्रीहिरिति भावः। न वा तस्मादिति। अनिट इति वचनसामर्थ्यात्पञ्चम्यर्थे बहुव्रीहिराश्रयिष्यत इत्यर्थः। क्व योनिडिति। असति च्लिविधाने विकरणेन क्से नानिट्त्वाश्रयेण भाव्यम्। तन्नास्मिन् विषय इटः प्राप्त्यभावाद्विषयान्तरमनिट्त्वस्यापेक्षणीयमिति प्रश्नः। निष्ठायामिति। यद्यार्धधातुकमात्रं परिगृह्यते ततो गुहादिभ्य ऊदिद्भ्यो न स्यादिति निष्ठाश्रयणम्। तदाश्रये च गुहादिभ्यो नित्यं क्सः प्रसज्येत विक-

शेष्यमाणएतयोर्विशेषयोर्विशेषयिष्यसि नं पुनर्यत्र सामान्येनेटो विधिप्रतिषेधौ। क्व सामान्येन। वलादावार्धधातुके। यदप्युच्यते घस्लृभावे चेति। आर्धधातुकीयाः सामान्येन भवन्त्यनवस्थितेषु प्रत्ययेषु। तत्रार्धधातुकसामान्ये घस्लृभावे कृते लृदित इति अङ् भविष्यति।

च्लि लुङि ॥ च्लेः सिच्॥४४॥ किमर्थश्चकारः। विशेषणार्थः। क्व विशेषणार्थेनार्थः। सिचि वृद्धिःपरस्मैपदेष्विति। सौ वृद्धिरितीयत्युच्यमाने अग्निर्वायुरित्यत्रापि प्रसज्येत। नैतदस्ति प्रयोजनम्। परस्मैपदेष्वित्युच्यते न चात्र परस्मैपदं पश्यामः। स्वरार्थस्तर्हि। चितोन्त उदात्तो भवतीति अन्तोदात्तत्वं यथा स्यात्। एतदपि नास्ति प्रयोजनम्। अनच्कोयं, तत्र नार्थः स्वरार्थेन चकारेणानुबन्धेन। इटि कृते न साच्को भविष्यति। तत्र प्रत्ययादुदात्तत्वेनेट उदात्तत्वं भविष्यति। न सिध्यति। आगमा

ल्पितस्येष्यते इषुरिषुरुषुश्रिषुपुष्वादीनां च निष्ठायामनिट्त्वात् क्सः प्राप्नोति। न पुनर्यत्रेति। गुहादयो विकल्पितेट इटो भावाभावाभ्यां भिद्यन्ते तत्र ये सेटस्तेभ्यः सिज् भविष्यति अनिड्भ्यस्तु क्स इति न कश्चिद्दोषः। आर्धधातुकसामान्य इति। अङ्प्रत्ययमतमार्धधातुकसामान्यं लुङ्विशेषितमाश्रयिष्यतइत्यर्थः। यदि तर्हि च्लिः प्रत्याख्यायते तदा मन्त्रे घसेति सिचो लुक्यादिः सिच इति स्वरः प्राप्नोति। नैष दोषः। तत्र हि छन्दसि क्व चिदडाटोरुदात्तत्वेन भाव्यं क्व चित्तिङ्निघातेन। यच्च त्वडाटोः तिङ्निघातस्य च निषेधः प्रत्ययस्वरस्येष्यते सविषयश्छन्दसि नास्ति। एतच्च भाष्यकारेण च्लेः प्रत्याख्यानाद्विज्ञायते। माह्विलावीदित्यादौ तु सिच एव चित्त्वेनानन्यार्थेन चागमानुदात्तत्वं बाधिष्यतइति तदर्थोप्यनुबन्धासङ्गार्थं च्लिर्न कर्तव्यः। च्लेः सिच्। अग्निरिति। सौ च परस्मैपदेषु चेति समुच्चयो विज्ञायेत तथा चात्रापि स्यात्। साविति च सिसुशब्दयोः साधारणो निर्देशः स्यात्। आगन्तुना चेकारेण सकारो निर्दिश्येतेति भावः। न चात्रेति। पृथग्विभक्तिनिर्देशादङ्गाङ्गिभावोत्र न तु समुच्चय इति भावः। स्वरार्थ इति। सिचोऽनच्कत्वेऽपि चितस्सप्रकृतेरिति वचनाद् मा हि कार्ष्टामित्यादौ धातोरुदात्तार्थ इत्यर्थः। अनच्कोयमिति। मा हि कार्ष्टामित्यादावार्दासिचोन्यतरस्यामिति

अनुदात्ता भवन्तीति अनुदात्तत्वं प्राप्नोति । अत उत्तरं पठति । सिचश्चित्करणानर्थक्यं स्थानिवत्त्वात् *। सिचश्चित्करणमनर्थकम् । किं कारणम् । स्थानिवत्त्वात् । चितोयमादेशः स्थानिवत्त्वाच्चिद्भविष्यति । अर्थवत्तु चित्करणसामर्थ्यादीट उदात्तत्वम् । नैष दोषः । अर्थवत्तुसिचश्चित्करणम् । को ऽर्थः । सिचः चित्करणसामर्थ्याद्धि इट उदात्तत्वं भविष्यति । नाप्राप्ते प्रत्ययस्वरे आगमानुदात्तत्वमारभ्यते तद्यथैव प्रत्ययस्वरं बाधते एवं स्थानिवद्भावादपि या प्राप्तिस्तामपि बाधेत । तस्माच्चित्करणम् *। तस्माच्चकारः कर्तव्यः । अथेदित्करणं किमर्थम् । इदित्करणं नकारलोपाभावार्थम् *। इदित्करणं क्रियते । नकारलोपो मा भूदिति । अमंस्त अमंस्थाः । अनिदितां हल उपधायाः क्ङितीति । न वा हन्तेः सिचः कित्करणं ज्ञापकं नकारलोपाभावस्य । न चैतत्प्रयोजनमस्ति । किं कारणम् । यदयं हनः सिजिति हन्तेः सिचः कित्त्वं शास्ति तज् ज्ञापयत्याचार्यः न सिजन्तस्य नकारलोपो भवतीति । नैतदस्ति ज्ञापकम् । अस्ति ह्यन्यदेतस्य वचने प्रयोजनम् । किम् । सि-

---

पाच्चिकेणोदात्तत्वेन भाव्यमिति चित्स्वरस्यायमविषय इति भावः । अर्थवत्त्विति । च्लेश्चित्करणस्य सामान्यग्रहणाविघातार्थत्वान्मा ह्वि लावीदित्यादौ स्थानिवद्भावप्राप्तं स्वरमागमानुदात्तत्वं बाधेत । तस्मादन्तोदात्तार्थं सिचश्चित्त्वमित्यर्थः । नैष दोष इति । सिचश्चित्करणानर्थक्यमिति य उक्तस्स नास्तीत्यर्थः । अत्र केचिदाहुः । प्रत्ययस्वरस्य द्वावपवादौ आगमानुदात्तत्वं यासुडित्यत्र ज्ञापितं तद्द्वयं चित्स्वरस्य षाष्ठिकस्तत्रापवादविप्रतिषेधाच् चित्स्वर एव भविष्यति नार्थः सिचश्चित्त्वे नेति । नैतदस्ति । नहि प्रत्ययस्वरस्यैव तावपवादौ प्रकृत्यागमानामानुगादीनां तदप्रसङ्गात् । कुण्डिनजादीनां च चिताम् । स्थानिवदित्ययं च कार्यातिदेश इति परत्वमपि चित्स्वरस्य नास्त्यागमानुदात्तत्वेन चाविशेषात् सर्वः स्वरो बाध्यः । तस्मात्तद्बाधनार्थं सिचश्चित्त्वं

च्येव नकारलोपो यथा स्यात् परस्मिन्निमित्ते मा भूदिति । कः पुनरत्र विशेषः । सिचि वा नलोपे सति परस्मिन्निमित्ते वा । अयमस्ति । विशेषः । सिचि नलोपे सति नलोपस्यासिद्धत्वादकारलोपो न भवति । परस्मिन्पुनर्निमित्ते सति नकारलोपे कृते अकारलोपः प्रसज्येत । समानाश्रयमसिद्धम् । व्याश्रयं तु सिद्धमेव । व्याश्रयं चेदम् । ननु च परस्मिन्नपि निमित्ते नकारलोपे सति अकारलोपो न भवति । कथम् । असिद्धं बहिरङ्गमन्तरङ्गइति तदेतद्धन्तेः सिचः कित्करणं ज्ञापकमेव न सिजन्तस्य नकारलोपो भवतीति। इदिद्वा स्थानिवत्त्वात् । अथाप्यनेनेदितार्थः स्यात् । इदितोयमादेशः स्थानिवद्भावादिदिद्भविष्यति । स्पृशमृशकृषतृपदृपां सिज्वा *। स्पृशमृशकृषतृपदृपां सिज् वेति वक्तव्यम् । स्पृश । अस्पृक्षद् अस्प्राक्षीत् । मृश । अमृक्षद् अम्राक्षीत् । कृष । अकृक्षद् अक्राक्षीत् । तृप । अतृपद् अत्राप्सीत् । दृप । अदृपद् अद्राप्सीत् । किं प्रयोजनम् । सिच् यथा स्यात् । अथ क्सः सिद्धः । सिद्धः कथम् । शल इगुपधादनिटः क्स इत्येव । सिजपि सिद्धः । कथम् । च्लेः चित्करणं प्रत्याख्यायते तत्र च्लावेव झल्लक्षणे ऽमागमे कृतेविहतनिमित्तत्वात् क्सो न भविष्य-

---

कर्तव्यमिति स्थितम् । परस्मिन्निति । सिचः परं यत्सार्वधातुकं तस्मिन्नित्यर्थः । असिद्धमिति । बाह्यसार्वधातुकाश्रयस्य नलोपस्य बहिरङ्गत्वादसिद्धत्वमित्यर्थः । आर्धधातुकोपदेशे यदकारान्तं तस्य लोप इत्येवं वा हन्तेरतो लोपो न भविष्यति । तथा चोच्यते । अवयवलोपिनामतो लोपो नास्तीति । स्पृशेति । चिभ्यः क्से प्राप्ते द्वाभ्यां पुषाद्यङि पक्षे सिज्विधीयते । च्लेश्चित्करणमिति । तत्स्य प्रयोजनाभावाच्चकारस्येत्संज्ञा नास्तीति च्लौ झलादौ पक्षे ऽमागमे कृते सिच् । अमभावपक्षे तु क्स इति त्रयाणां ग्रहणं न कार्यमित्यर्थः । अन्त्यस्येति ।

ति । यद्येवमन्त्यस्य सिजादयः प्राप्नुवन्ति । सिद्धं तु सिचो यादित्वात् । सिद्धमेतत्*। यादित्वात् । कथम् । यादिः सिच् करिष्यते । सोऽनेकाल् शित्सर्वस्येति सर्वादेशो भविष्यति । किं पुनर्न श्रूयते यकारः । लुप्तनिर्दिष्टो यकारः । चङोः कथम् । चङोः प्रश्लिष्टनिर्देशात्सिद्धम् । चङोरपि प्रश्लिष्टनिर्देशोयम् । च अङ् चङ् अ अङ् अङ् सोनेकाल् शित्सर्वस्येति सर्वादेशो भविष्यति । चिणः कथम् । चिणोनित्त्वात् । चिणः चकारस्य अनित्वात्सिद्धम् । किमिदमनित्वादिति । अन्त्यस्यायं स्थाने भवन्न प्रत्ययःस्यात् । असत्यां प्रत्ययसंज्ञायामित्संज्ञा न । असत्यामित्संज्ञायां लोपो न । असति लोपे अनेकाल् । यदानेकाल् तदा सर्वादेशः । यदा सर्वादेशस्तदा प्रत्ययः । यदा प्रत्ययः तदेत्संज्ञा । यदेत्संज्ञा तदा लोपः । एष च तत्र वार्तिककारस्य निर्णयः स प्रयोजनं चित्करणमिति । अपि च त्रैशब्द्यं न प्रकल्प्यते । अस्पृक्षत् अस्प्राक्षीत् अस्पार्क्षीदिति । सिचि पुनः सति विभाषा सिच् । सिच्यपि झल्लक्षणोमागमो विभाषा । यस्य खल्वपि अमा अङो निमित्तं न विहन्यते स स्यादेव । तस्मात् सुष्ठूच्यते स्पृशमृशकृषतृपदृपां सिज्वेति ॥ शल इगुपधादनिटः क्सः ॥४५॥ क्सविधान इगुपधाभावः च्लेर्गुणनिमित्तत्वात्* ।

अन्त्यग्रहणमुपलक्षण चङादयो ह्यादेः परस्य प्राप्नुवन्ति । चिणो नित्वादिति । चिण् भावकर्मणोरित्यत्र धातुग्रहणं नापेक्ष्यतइति आदेः परस्येति न भविष्यति पदेर्दीपादिभ्यश्चादेः परस्येति प्राप्नोति । तस्माद्विहितविशेषणाश्रयेण परिहर्तव्यम् । स प्रयोजनमिति । सामान्यग्रहणाविघातार्थत्वस्योक्तत्वात् । सति च प्रयोजने चकारस्येत्त्वं त्वया भाव्यं लकारस्य झल् न भवतीत्यमोभावात् क्स एव प्रसज्येतेत्यर्थः । यस्य खल्वपीति । पुषाद्यङस्सहि कृते ऽप्यमागमे प्रवर्तते । अलङ्गु । क्सविधान इति । विशेषणासंभवाल्लक्षणदोषमुद्भावयति । भूतपूर्वग-

क्सविधाने इगुपधत्वस्याभावः। किं कारणम्। च्लेर्गुणनिमित्तत्वात्। च्लिर्गुणस्य निमित्तम्। तत्र च्लावेव गुणे कृते इगुपधादिति क्सो न प्राप्नोति। न वा क्सस्यानवकाशत्वादपवादो गुणस्य *। न वा एष दोषः। किं कारणम्। क्सस्यानवकाशत्वात्। अनवकाशः क्सो गुणं बाधिष्यते। अनिड्वचनमविशेषणं च्लेर्नित्यादिष्टत्वात् *। अनिड्वचनमविशेषणम्। किं कारणम्। च्लेर्नित्यादिष्टत्वात्। नित्यादिष्टः च्लिः न क्व चित् श्रूयते। तत्र च्लेरनिट इति क्सो न प्राप्नोति। न वा क्सस्य सिजपवादत्वात् तस्य चानिडाश्रयत्वादनिटि प्रसिद्धे क्सविधिः *। न वैष दोषः। किं कारणम्। क्सस्य सिजपवादत्वात्। सिजपवादः क्सः। स चानिडाश्रयः। न चापवादविषयमुत्सर्गोऽभिनिविशते। पूर्वं ह्यपवादाः प्रवर्तन्ते पश्चादुत्सर्गाः। प्रकल्प्य वापवादविषयमुत्सर्गोऽभिनिविशते। तन्न तावदत्र कदा चित् सिज् भवति। क्समपवादं प्रतीक्षते। क्सस्य सिजपवादत्वात्तस्य चानिडाश्रयत्वाद् अनिट् प्रसिद्धः। अनिटि प्रसिद्धे क्सविधिः *। अनिटि प्रसिद्धे क्सो भविष्यति। सिजिदानीं क्व भविष्यति।

त्याश्रये विहितविशेषणाश्रये वा लक्ष्यासिद्धिः। कित्करणं तु क्सस्याचीति विशेषणार्थं वत्सा इत्यादौ लोपनिवृत्तये स्यात्। न वा क्सस्येति। भूतपूर्वगत्याश्रये कित्त्वमनर्थकं स्यादिति सानुबन्धकं रूपमनवकाशमित्यपवादत्वाद् गुणस्य बाधकमित्यर्थः। न च क्सस्याचीति विशेषणार्थं कित्त्वम्। प्रत्ययत्वादर्थवत्त्वाच्चास्यैव क्सस्य तत्र ग्रहणस्य सिद्धत्वादुणादीनामव्युत्पन्नत्वाद्वत्सा इत्यादौ प्रसङ्गाभावात्। अनिड्वचनमिति। अनिट इत्येतत् च्लेर्विशेषणं यथा स्यादिति च्लेरुत्सर्गः कृत इत्युक्तं तत्रास्य सिचा नित्यं भाव्यमितीडभावोपलक्षितमस्य रूपं न क्व चिद्विद्यत इति च्लेरनिट इति विशेषणस्याप्रसिद्धिरित्यर्थः। न वा क्सस्येति। अयं भावः। लिह लित् इति स्थिते सिचा न भाव्यं क्सस्यायं विषय इति क्सेनापि न तावद्भाव्यं यावदस्यानिट्त्वं न ज्ञातम्। तत्र, लकारस्यैवेटः

शेषे सिज्विधानम्*। शेषे सिज्विधानं भविष्यति अक्रोषीद् अमोषीद् इति॥ श्लिष आलिङ्गने॥४६॥किमर्थमिदमुच्यते। नियमार्थम्। नियमार्थोऽयमारम्भः। श्लिष आलिङ्गनएव क्सो यथा स्यात्। इह मा भूत् उपाश्लिषद् जतु काष्ठं च समाश्लिषद् ब्राह्मणकुलमिति। अत उत्तरं पठति। श्लिष आलिङ्गने नियमानुपपत्तिर्विधेयभावात्*। श्लिष आलिङ्गनइति नियमस्यानुपपत्तिः। किं कारणम्। विधेयभावात्। कैमर्थक्यान्नियमो भवति। विधेयं नास्तीति कृत्वा। इह चास्ति विधेयम्। किम्। पुषादिपाठादङ् प्राप्तः तद्बाधनार्थः क्सो विधेयः। तत्रापूर्वो विधिरस्तु नियमो वेति। अपूर्व एव विधिः स्यान्न नियमः। किं च स्याद्, यद्ययं नियमो न स्यात्। आत्मनेपदेष्वालिङ्गने ऽनालिङ्गने च क्सः प्रसज्येत। यथैव क्सोऽङं बाधते एवं चिणमपि बाधेत। उपाश्लेषि कन्या देवदत्तेनेति। सिद्धं तु श्लिष आलिङ्गने ऽचिण्विषये*। सिद्धमेतत्। कथम्। श्लिष आलिङ्गने अचिण्विषये क्सो भवतीति वक्तव्यम्। अङ्विधाने च श्लिषो नालिङ्गने*। अङ्विधाने च श्लिषो नालिङ्गने इति वक्तव्यम्। सिध्यति।

प्राप्तौ तन्निषेधादनिट्त्वमस्तीति क्सः सिद्धः अलिक्षदिति। यत्र क्सः प्रतिषेधो नास्ति तत्र सिजेव भवत्यक्रोषीदिति। श्लिष आ। किमर्थमिति। किं पुषादिपाठादङि प्राप्ते तद्बाधनाय विध्यर्थमिदमथ पूर्वेण क्से सिद्धे नियमार्थमिति प्रश्नः। इतरो वक्ष्यमाणयोगविभागं मनसि कृत्वाह। नियमार्थमिति। उपाश्लिषदिति। प्रत्यासत्तावत्र श्लिषिर्वर्तते नालिङ्गने। अङ् प्राप्त इति। श्लिषेर्नाप्राप्ते अङि क्सस्यारम्भाद् बाधकत्वमित्यर्थः। यथैवेति। विध्यर्थत्वे दोषान्तरोद्भावनम्। सिद्धं त्विति। पूर्वेण क्से सिद्धे नियमार्थमेतद्वचनं कर्तव्यम्। अचिण्विषय इति। अनेन नियमार्थत्वं समर्थ्यते। अन्यथा चिण्बाधनाय तद्विषये विध्यर्थमेतत् स्याद् न तु नियमार्थम्। अङ्विधान इति। ततश्चालिङ्गनेऽङ्प्रतिषेधाच्छ्लिष आलिङ्गने ऽचिण्विषय इति नियमार्थं भवत्यन्यथा वि-

सूत्रं तर्हि भिद्यते। यथा न्यासमेवास्तु। ननु चोक्तं श्लिष आलिङ्गने नियमानुपपत्तिर्विधेयभावादिति। नैष दोषः। योगविभागात्सिद्धम्*। योगविभागः करिष्यते। श्लिषः। श्लिषः क्सो भवति। किमर्थमिदम्। पुषादिपाठादङ् प्राप्नोति तद्बाधनार्थम्। तत आलिङ्गने। आलिङ्गने च श्लिषः क्सो भवति। इदमिदानीं किमर्थं स्यात्। नियमार्थम्। श्लिष आलिङ्गने एव। क्व मा भूत्। उपाश्लिषज्जतु च काष्ठं च समाश्लिषद् ब्राह्मणकुलमिति। यदप्युच्यते। यथैव च क्सोऽङं बाधते एवं चिणमपि बाधेतेति। पुरस्तादपवादा अनन्तरान्विधीन् बाधन्ते नोत्तरानित्येवं क्सोऽङं बाधिष्यते न चिणम्। अथ वा तत्र वक्ष्यति चिणित्यनुवर्तमाने पुनश्चिण्ग्रहणस्य प्रयोजनं चिणेव यथा स्याद् यदन्यत्प्राप्नोति तन्मा भूदिति। श्लिष आलिङ्गने॥ णिश्रिद्रुस्रुभ्यः कर्तरि चङ् ॥४८॥ णिश्रिद्रुस्रुषु कमेरुपसंख्यानम् *। णिश्रिद्रुस्रुषु कमेरुपसंख्यानं कर्तव्यम्। नाकमिष्टसुखं यान्ति सुयुक्तैर्वडवारथैः। अ-

---

धार्थमेतत् स्यात्। श्लिषः क्स इति। श्लिष इत्यत्रानिट इत्यनुवर्तनादिहार्थस्य सेटो ग्रहणाभावः। सानुबन्धकत्वाद्वा। तत्र पुषादित्वादनुमितोऽङ् प्रत्यक्षशिष्टेन क्सेन बाध्यते। अथ वेति। समुदायापेक्षायां पुरस्तादपवादा इति परिभाषा नास्तीति परिहारान्तरोपन्यासः। णिश्रिद्रु। कमेरिति। आर्धधातुके विकल्पेन णिङो विधानादणिङ्पक्षे सिचि प्राप्ते वचनम्। तत्राचकमतेति भवति। णिङ्पक्षे तु सन्वद्भावादचीकमतेति सन्वल्लघुनि चङीति वक्तव्ये परग्रहणसामर्थ्यादन्यपदार्थो णिराश्रीयते अन्यस्यासंभवात्तेन चङ्परे णौ यल्लघु धात्वक्षरं तत्र परतोऽभ्यासस्य सनीव कार्यं भवतीत्यर्थः। नाकमिष्टसुखमिति। नाकं स्वर्गमिष्टं सुखं यान्ति सुयुक्तैर्वडवारथैः कमेर्लुङि किं रूपं भवतीति पृष्टैरचकमतेत्युक्तम्। यैस्त्वचीकमतेत्युक्तं तेपत्कारिणो यान्ति लक्षणास्मरणान्निन्दाथवादोयं लक्षणस्मरणादराथः। अन्ये त्वाहुः। अकमिष्टेति यैरुक्तं तएवोपचारादकमिष्टशब्देनानुकरणशब्देनोच्यन्ते। अनुकार्यानुकरणयोर्भेदस्याविवक्षितत्वाद्विभक्तिर्न कृता। ते सुयुक्तैरपि वडवारथैर्गच्छन्तः सुखं

थ पत्काषिणो यान्ति येचीकमतभाषिणः ॥ कर्मकर्तरि च *। कर्मकर्तरि चोपसंख्यानं कर्तव्यम् । कारयति कटं देवदत्तः अचीकरत कटः स्वयमेव । उच्छ्रयति कटं देवदत्तः उदशिश्रियत कटः स्वयमेवेति । न वा कर्मण्यविधानात्कर्तृत्वाच्च कर्मकर्तुः सिद्धम् *। न वा कर्तव्यम् । किं कारणम् । कर्मण्यविधानात् । नहि कश्चित्कर्मणि विधीयते यश्चङं बाधेत। कर्तृत्वाच्च कर्मकर्तुः सिद्धम् *। अस्ति च कर्मकर्तरि कर्तृत्वमिति कृत्वा चङ् भविष्यति । ननु चायं कर्मणि विधीयते चिण् भावकर्मणोरिति । प्रतिषिध्येते तत्र यक्चिणौ । यक्चिणोः प्रतिषेधे हेतुमण्णिश्रिब्रूञामुपसंख्यानमिति । यस्तर्हि न हेतुमण्णिच् उदपुपुच्छत गौः स्वयमेवेति । अत्रापि यथा भारद्वाजीयाः पठन्ति तथा भवितव्यं प्रतिषेधेन । यक्चिणोः प्रतिषेधे णिश्रन्थिग्रन्थिब्रूञात्मनेपदाकर्मकाणामुपसंख्यानं कर्तव्यमिति ॥ अस्यतिवक्तिख्यातिभ्योऽङ् । ५२ ॥ अस्यतिग्रहणं किमर्थम् । अस्यतिग्रहणमात्मनेपदार्थं पुषादित्वात् *। अस्यतिग्रहणमात्मनेपदार्थं द्रष्टव्यम् । किमुच्यते आत्मनेपदार्थमिति न पुनः परस्मैपदार्थमपि स्यात् । पुषादित्वात् । पुषादिपाठात् परस्मैपदेष्वङ् भविष्यति । कर्मकर्तरि च *। कर्मकर्तरि चोपसंख्यानं कर्तव्य-

---

न प्राप्नुवन्ति अपशब्दोच्चारणात् । ये त्वचीकमतभाषिणस्ते पत्काषिणोपि सुखं यान्तीति । कर्मकर्तरि चेति । कर्तर्युच्यमानश्चङ् कर्मकर्तरि प्राप्नोतीति वचनम् । उदपुपुच्छतेति । पुच्छमुदस्यति उत्पुच्छयते गौस्तत्र यदान्तर्भावितण्यर्थत्वादस्य गवा सकर्मकत्वं भवति तदोत्पुच्छयते गामिति भवति । पुनर्गौरिव यदा सौकर्यातिशयेन कर्तृत्वं विवक्ष्यते भूतकालश्च तदैतदुदाहरणम् । अस्यति । पुषादय आगणान्ताद अन्तराले वृत्करणं रधादिसमाप्त्यर्थं न तु पुषादिपरिसमाप्त्यर्थमिति प्रतिपादनाय सुहृद्भूत आचार्य आह । अस्यति

म् । पर्यास्थेतां कुण्डले स्वयमेव । अत्रापि न वा कर्मण्यविधानात् कर्तृत्वाच्च कर्मकर्तुः सिद्धमित्येव ॥ जॄस्तम्भुम्रुचुम्लुचुग्रुचुग्लुचुग्लुञ्चुश्विभ्यश्च ॥५८॥ इदं ग्लुचिग्रहणं ग्लुञ्चिग्रहणं च क्रियते । अन्यतरच्छक्यमकर्तुम् । यदि तावद् ग्लुचिग्रहणं क्रियते । ग्लुञ्चिग्रहणं न करिष्यते । तेनैवसिद्धं न्यग्लुचद् न्यग्लोचीत् । इदमिदानीं ग्लुञ्चेरूपं न्यग्लुञ्चीत् । अथ ग्लुञ्चिग्रहणं क्रियते ग्लुचिग्रहणं न करिष्यते तेनैव सिद्धं न्यग्लुचद् न्यग्लुञ्चीत् । इदमिदानीं ग्लुचेरूपं न्यग्लोचीदिति ॥ चिण्ते पदः ॥६०॥ अयं तश्शब्दोऽस्त्येवात्मनेपदमस्ति परस्मैपदमस्त्येवैकवचनमस्ति बहुवचनम् । कस्येदं ग्रहणम् । यः पदेरस्ति । कश्च पदेरस्ति । पदिरयमात्मनेपदी ॥ चिण् भावकर्मणोः ॥६६॥ चिणिति वर्तमाने पुनश्चिण्ग्रहणं किमर्थम् । नेत्येवं तदभूद् विध्यर्थमिदम् । अथ वा वेत्येवं तदभूद् नित्यार्थमिदम् । अथ वा चिणिति वर्तमाने पुनश्चिण्ग्रहणस्यैतत्प्रयोजनं चिणेव यथा स्याद् यदन्यत्प्राप्नोति तन्मा भूत् ॥ सार्वधातुके यक् ॥६७॥ इह पश्यामः कर्मणि द्विवचनबहुवचनान्युदाह्रियन्ते पच्येते ओदनौ पच्यन्ते ओदना इति । भावे पुनः एकवचनमेव आस्यते भवता आ-

ग्रहणमिति । अत्रापीति । आतिदेशिकस्य कर्मकार्यस्य कस्य चिदत्राविधानात् स्वाश्रयं कार्यं प्रतिबन्धकाभावात् प्रवर्ततएवेति भावः । जॄस्तम्भु । अन्यतरदिति । अनेकार्थत्वाद्धातूनामत्र विषयेऽर्थभेदो न प्रयोजक उभयोपादानस्येति भावः । यत्तूभयोपादानसामर्थ्याद् ग्लुञ्चेरङि नलोपो न भवति न्यग्लुञ्चदिति । कैश्चिदभ्यधायि तद्भाष्यविरोधादनादरणीयम् । चिण्भाव । नेत्येवमिति । प्रतिषेधसंबद्धं तदभूदित्यर्थः । नन्वत्र प्राप्तप्रभावान्नेति नापेक्षिष्यतइत्याह । अथ वेति । विकल्पोपि पूर्वमेव निषेधेन निवर्तितत्वान्नापेक्षिष्यतइत्याह । अथ वेति । तेनोपास्नेषीति क्सो न भवति । सार्वधा । इह पश्याम इति । वक्ष्यमाणस्य वाक्यार्थस्य दृशिक्रियायां कर्मत्वं यथा पश्य मृगो

स्यते भवद्भ्याम् आस्यते भवद्भिरिति । केनैतदेवं भवति । कर्मानेकं तस्यानेकत्वाद्द्विवचनबहुवचनानि भवन्ति । भावः पुनरेक एव । कथं तर्हि इह द्विवचनबहुवचनानि भवन्ति पाकौ पाका इति । आश्रयभेदात् । यदसौ द्रव्यं श्रितो भवति भावस्तस्य भेदाद्द्विवचनबदुवचनानि भवन्ति । इहापि तर्हि यावन्तस्ते तां क्रियां कुर्वन्ति सर्वे ते तस्या आश्रयभूता भवन्ति तद्भेदाद्द्विवचनबहुवचनानि प्राप्नुवन्ति । एवं तर्हि इदं तावदयं प्रष्टव्यः किमभिसमीक्ष्यैतत् प्रयुज्यते पाकौ पाका इति । यदि तावत्पाकविशेषानभिसमीक्ष्य यश्चौदनस्य पाकः यश्च गुडस्य यश्च तिलानां बहवस्ते शब्दाः सरूपाश्च । तत्र युक्तं बहुवचनमेकशेषश्च । तिङभिहिते चापि तथा-

धावतीति मृगकर्तृकायाः स्मरणक्रियायाः । केनैतदिति । इह क्रियाप्रधानमाख्यातं सा च क्रिया साध्यरूपत्वान्निवृत्तभेदा । तदुक्तम् । निवृत्तभेदा सर्वैव क्रियाख्यातेभिधीयते । अनेकशक्त्याभेदानां प्रविभागप्रकल्पनेति ॥ तत्र यथा साधनभेदात्कर्तृकर्माभिधायिनि लकारे द्विवचनबहुवचने भवतस्तथा भावाभिधायिन्यपि प्रसजतः । अथैकपदवाच्यसाधनसंख्याश्रये द्विवचनबहुवचने भवत इति पक्षस्तदा पाकौ पाका इत्यत्र न प्राप्नुतः साधनस्य घञा अनभिधानादिति प्रश्नः । कर्मानेकमिति । कर्मशक्त्याधारो द्रव्यमनेकं शक्तिशक्तिमतोश्च शब्देन भेदो न प्रतिपाद्यतइति शक्त्यभिधायिनाप्याख्यातेनौदनः पच्यतइति शक्तिमद्द्रव्यवाचिन ओदनशब्दस्य सामानाधिकरण्यं भवति । भावः पुनरिति । भेदाभावलक्षणमभेदैकत्वं भावस्य । नत्वेकत्वसंख्याख्यातवाच्यस्य भावस्यास्ति । तस्य द्रव्यधर्मत्वादसत्त्वभूतत्वाच्चाख्यातवाच्यस्य भावस्य । आश्रयभेदादिति । गुडतिलौदनादीनामाश्रयाणां भेदादाश्रितोपि पाको भिद्यते । घञादिभिश्च सत्त्वरूपोर्थोभिधीयतइति द्रव्यधर्मसंख्याभेदाश्रयो वचनभेदो न विरुध्यतइति भावः । इहापीति । आख्यातवाच्यस्यापि भावस्याश्रयभेदाद्भेदोस्तु । ततश्च वचनभेदप्रसङ्ग इत्यर्थः । पाकविशेषानिति । केचित्पाकशब्दं कर्मसाधनं व्याचक्षते । पक्तव्यविशेषान् गुडादीनित्यर्थः तत्त्वयुक्तम् । असंज्ञायां कर्मणि घञो दुर्लभत्वात् । तस्मादाश्रयप्रकारादिभेदभिन्नान् पाकविशेषानित्ययमर्थः । अथ वा संज्ञाग्रहणस्य प्रत्याख्यातत्वादसंज्ञायामपि कर्मणि घञ्

भावे बहुवचनं श्रूयते । तद्यथा । उष्ट्रासिका आस्यन्ते हतशायिकाः शय्यन्तइति । अथ कालविशेषानभिसमीक्ष्य यश्चाद्यतनः पाको यश्च ह्यस्तनः यश्च श्वस्तनस्तेपि बहवः शब्दाः सरूपाश्च । तत्र युक्तं बहुवचनमेकशेषश्च । तिङभिहिते चापि तथा भावे ऽसारूप्यादेकशेषो न भवति । आसि आस्यते आसिष्यते इति । अस्ति खल्वपि विशेषः तिङभिहितस्य भावस्य कृदभिहितस्य च । कृदभिहितो भावो द्रव्यवद्भवति । किमिदं द्रव्यवदिति । द्रव्यं क्रियया समवायं गच्छति । कं समवायं गच्छति । द्रव्यं क्रियाभिनिर्वृत्तौ साधनत्वमुपैति । तद्वच्चास्य भावस्य कृदभिहितस्य भवति पाको वर्तत इति । क्रियावन्न भवति । किमिदं क्रियावदिति । क्रिया क्रियया सम-

---

भवति । उष्ट्रासिका आस्यन्ते इति । अत्राश्रयाणामुष्ट्राणां भेदादनेकप्रकारयुक्तान्यासनानि भिन्नानि तत्सामानाधिकरण्याच्चाख्यातवाच्यभावभेदादास्यन्त इति बहुवचनमित्यर्थः । इवशब्दप्रयोगमन्तरेणापि चेवार्थगतिर्भवति । तदयमर्थः । यादृशान्युष्ट्राणामनेकप्रकाराण्यासनानि तादृशानि देवदत्तादिभिः क्रियन्तइति । भवद्भिरास्यतइत्यत्राश्रयभेदादाश्रितभेदस्य प्रतिपन्नत्वात् प्रयोजनाभावाद्भावो भेदं नोपादत्तइत्येकवचनमेव भवति । यथा ताम्रः पलाशेषु बभूव राग इति । न च सर्वत्राश्रयभेदादाश्रितभेदस्य प्रतीतिः घटान् पचतीत्यादौ पाकस्याभिन्नस्यैवावगमात् केचिदुष्ट्रासिका आस्यन्तइति कर्मणि लकारमिच्छन्ति । उष्ट्रासिकालक्षणस्य भावस्य कर्मत्वाद् यथा गोदोहस्सुप्यतइति । एवं तु विवक्षान्तरे भवत्येवेति भाष्यकारेण भावेपि लविधाने बहुवचनमुपपादितम् । तेपि बहव इति । भिन्नकालत्वादेवेति भावः । तच्च युक्तमिति । शास्त्रे चैकशेषे सत्येकस्यानेकार्थाभिधायित्वाद् अन्तरेण वैकशेषारम्भं सरूपाणामेकस्यैव स्वभावतोनेकार्थत्वादिति भ.वः । तिङभिहितइति । नह्येकं तिङन्तमनेककालभावप्रत्यायने समर्थं किं चिदस्तीति भिन्नकालासन्नक्रियाप्रत्यायनाय भिन्ना एव शब्दाः प्रयुज्यन्तइति भावः । द्रव्यवदिति । द्रव्यत्वेन प्रसिद्धो यो घटादिस्तद्वदयं भावो भवति । लिङ्गसंख्यासाधनसंबन्धप्रतिपत्त्या । तत्र वस्तूपलक्षणं यत्रेति द्रव्यलक्षणयोगेपि प्रसिद्धप्रसिद्धापेक्ष उपमानोपमेयभावः । क्रया क्रिययेति । ननु भवति पचति पश्य मृगो धावतीति

वायं न गच्छति पचति पठतीति । तद्वच्चास्य कृदभिहितस्य न भवति पाको वर्तत इति । अस्ति खल्वपि विशेषः कृदभिहितस्य भावस्य तिङभिहितस्य च । तिङभिहितेन भावेन कालपुरुषोपग्रहा अभिव्यज्यन्ते कृदभिहितेन पुनर्न व्यज्यन्ते । अस्ति खल्वपि विशेषः । तिङभिहितस्य भावस्य कृदभिहितस्य च । तिङभिहितो भावः कर्त्रा संप्रयुज्यते कृदभिहितः पुनर्न संप्रयुज्यते । यावता किं चिच्च सामान्यं कश्चिच्च विशेषः । युक्तं यदयमपि विशेषः स्याद् लिङ्गकृतः संख्याकृतश्च । इदं विचार्यते ।

कर्तृकर्मभावेन क्रिया क्रियया संबध्यत एव । एवं तर्हि करणादिरूपेण समवायं न गच्छतीति विवक्षितम् । ननु साध्यत्वात् क्रियायाः कथं क्रियान्तरं प्रति कर्मकर्तृभावः । विषयभेदादेकस्याप्यर्थस्य साध्यसाधनभावसंबन्धसंभवाददोषः । तदुक्तं हरिणा । तत्र यं प्रतिसाधनत्वमसिद्धा तं प्रति क्रिया । सिद्धा तु यस्मिन् साध्यत्वं न तमेव पुनः प्रति ॥ मृगो धावति पश्येति साध्यसाधनरूपता । तथा विषयभेदेन सरणस्योपपद्यत इति ॥ तत्र कर्तृकर्मत्वमाख्यातवाच्यस्य भावस्य न विरुद्धम् । तथा हि । भवतिक्रियापेक्षमेव तस्य कर्तृत्वं सर्वस्यार्थः स्वेन रूपेण भवतीति भवने कर्तृत्वमुपपन्नमेवं कर्मापि क्रियाफलत्वात् प्रधानमिति कर्मत्वमपि तस्योपपद्यते । करणत्वादीनि तु सर्वात्मना गुणभावमन्तरेण नोपपद्यन्त इति प्राधान्येनात्यन्तविरोधात्तस्य नोपपद्यन्ते । कालेति । पुरुषशब्देन तदर्थः प्रत्यक्षापरभावश्चोच्यते । उपग्रहोनेकप्रकारः स्वार्थपरार्थत्वादिकः । कृदभिहित इति । ननु कृदभिहितस्यापि भावस्य भवति कर्त्रा योगः यथा ब्राह्मणानां प्रादुर्भाव इति । तत्राहुः । एकपदवाच्येन कर्त्रा न युज्यते यथा पचतीति कर्ता वाच्यो नैवं पाक इति । शुद्धस्यैव भावस्य प्रत्यायनात् । अथ वा घञादिभिः सिद्धरूपता भावस्याभिधीयत इति तेन रूपेण कर्त्रा योगाभावो धातुरूपप्रतिपाद्यया तु साध्यतया कर्त्रा योगो भवति । अथ वोपलक्षणभावेन भावः कर्त्रा युज्यते कृत्सु पाचक इति । तिङ्षु तु पचतीति साध्यमानतया प्राधान्येन । तत्र कृत्सु प्राधान्येन कर्त्रा योगो नास्तीत्ययमत्रार्थः । इदं विचार्यत इति । विचरति नानागच्छति यद्वस्तु तद्विचार्यते नानात्वं नीयत इत्यर्थः । इहान्वयव्यतिरेकाश्रया शास्त्रीया पदावयवानामावापोद्धारिकयर्थवत्ता । तौ चान्वयव्यतिरेकावेकतरस्यापि न व्यवतिष्ठेते । सार्वधातुकमन्तरेणापि कर्त्राद्यवगमाद् । यथा गच्छ ग्राममशायि भवता अकारि कट

भावकर्मकर्तारः सार्वधातुकार्था वा स्युः विकरणार्था वेति । कथं च सार्वधातुकार्था स्युः कथं वा विकरणार्थाः । भावकर्मवाचिनि सार्वधातुके यक् भवति कर्तृवाचिनि सार्वधातुके शब् भवतीति सार्वधातुकार्थाः । भावकर्मणोर्यक् भवति सार्वधातुके कर्तरि शब् भवति सार्वधातुक इति विकरणार्थाः । कश्चात्र विशेषः । भावकर्मकर्तारः सार्वधातुकार्थाश्चेदेकद्विबहुषु नियमानुपपत्तिरतदर्थत्वात् *। भावकर्मकर्तारः सार्वधातुकार्थाश्चेद् एकद्विबहुषु नियमस्यानुपपत्तिः । किं कारणम् । अतदर्थत्वात् । न हीदानीमेकत्वादय एव विभक्त्यर्थाः । किं तर्हि । भावकर्मकर्तारोपि । सन्तु तर्हि विकरणार्थाः । विकरणार्था इति चेत् कृताभिहिते विकरणाभावः *। विकरणार्था इति चेत् कृताभिहिते विकरणो न प्राप्नोति धारयः पारयः इति । किमुच्यते कृताभिहित इति । न लेनाप्यभिधानं भवति । न शक्यं लेनाभिधानमाश्रयितुम् । पक्षान्तरमिदमास्थितं भावकर्मकर्तारः सार्वधातुकार्था वा स्युर्विकरणार्था वेति । यदि च लेनाप्यभिधानं स्याद् नेदं पक्षान्तरं स्यात् । कथमशक्यम् । यदा भ-

---

इति तथा विकरणाभावे अकर्त्राद्यवगतिरस्ति । लविषीष्ट छत्त्रमिति । उभयाभावेप्यस्ति अजा गर्भवानिति । क्वचित्तूभयसंनिधौ कर्त्राद्यवगतिः पचति पच्यतइति । तत्र निश्चयाभावाद्विचारः क्रियते कः पक्ष आश्रीयमाणः शास्त्रं न विरुणद्धीति । एकद्विबहुष्विति । एकत्व एवैकवचनं नार्थान्तर इति यो नियमः स नोपपद्यते कर्त्रादीनामपि तदर्थत्वादित्यर्थः । अतदर्थत्वादिति । सामर्थ्यादत्रावधारणमाश्रीयते न तान्येवैकत्वादीन्यर्थः । अपि तु कर्त्रादयोपीत्यर्थः । कृताभिहित इति । क्वचिदेव कृति विकरणो विधीयते न सर्वत्रेति कृत एव कर्तरि कृदिति कर्त्रर्थो निर्दिश्यते तेनैव च कर्तुरुक्तत्वात्तदभिधायी विकरणो न प्राप्नोति ततश्च धारय इत्यादावसति शपि गुणो न स्यात् । न लेनापीति । लः कर्मणि चेति वचनाल्लादेशैरपि कर्त्रादेरभिधानमिति

वानेवाह लः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्य इति । एवं वक्ष्यामि लः कर्मणो भावाच्चाकर्मकेभ्य इति । यस्मिंस्तर्हि ले विकरणा न श्रूयन्ते कस्तत्र भावकर्मकर्तृनभिधास्यति । क्व च न श्रूयन्ते । य एते लुग्विकरणाः श्लुविकरणाश्च । अत्राप्युक्ते कर्तृत्वे लुग्भविष्यति । यस्मिंस्तर्हि ले विकरणा नैवोत्पद्यन्ते कस्तत्र भावकर्मकर्तृनभिधास्यति । क्व च नैवोत्पद्यन्ते, लिङ्लिटोः । तस्मान्नैवं शक्यं वक्तुं न लेनाप्यभिधानं भवतीति । भवति चेदभिहिते विकरणाभाव इत्येव । एवं तर्हीदं स्यात् । यदा भावकर्मणोर्लः तदा कर्तरि विकरणाः, यदा कर्तरि लः तदा भावकर्मणोर्विकरणाः । इदमस्य यद्येव स्वाभाविकमथापि वाचनिकं प्रकृतिप्रत्ययौ प्रत्ययार्थं सह ब्रूत इति । न चास्ति संभवो यदेकस्याः प्रकृतेर्द्वयोर्नानार्थयोर्युगपदनुसहायीभावः स्यात् । एवं च कृत्वा एकपक्षीभूत-

---

तत्रापि विकरणाप्राप्तिः किं न चोद्यत इत्यर्थः । ततो लः कर्मणीति वचनात्कर्त्रादीनां विकरणार्थत्वं नैव संभवतीत्युक्तं भवति । एवं वक्ष्यामीति । व्याख्यास्यामीत्यर्थः । लः कर्मणि इति । कर्मणि वर्तमानाद्विकरणादिति व्याख्यास्य इत्यर्थः । तत्र कर्माभिधायी विकरणः कर्मशब्देन भाष्य उक्तः । ननु सार्वधातुकनिमित्तो विकरणो न तु विकरणनिमित्तो लकारः तत्कथमेवं व्याख्यायते । एवं तर्हि सति लकारे सार्वधातुक इति विषयसप्तम्याश्रयणात् सति विकरणे लः कर्मणि चेत्यनेन भावकर्मकर्त्रभिधायिनो विकरणात्परो लः साधुर्भवतीति व्याख्यानाददोषः । अत्राप्युक्त इति । विकरणलोपद्वारेण प्रकृतिरेव तत्र कर्त्राद्यभिधायिनीति प्रतिज्ञातं भवतीत्यर्थः । यस्मिंस्तर्हीति । ततश्च विकरणानुत्पादात्तादेशस्यासाधुत्वप्रसङ्गो विधानसामर्थ्याद्वा साधुत्वे भावाद्यर्थावगतिर्न स्यात् । कर्तरि कृदिति वचनात्कर्तर्येव लकारः स्यादित्यर्थः । भवति चेदिति । ततश्च विकरणार्थपक्षोनुपपन्न एवेति भावः । एवं तर्हीति । प्रकारान्तरेण विकरणार्थत्वपक्षं समर्थयते । यथा ग्रामं गच्छतीति गमिक्रियायाः कर्तृकर्मणी साधने । तत्र कर्तरि लकारः कर्मणि द्वितीया । तथात्राप्येकस्मिन्नर्थे सार्वधातुकमपरस्मिन्विकरणो भविष्यतीति भावः । इदमस्येति । अयमर्थः । यत्र पद-

मेवेदं भवति सार्वधातुकार्था एवेति । ननु चोक्तं भावकर्मकर्तारः सार्वधातुकार्था इति चेदेकद्विबहुषु नियमानुपपत्तिरतदर्थत्वाद् इति । नैष दोषः । सुपां कर्मादयोप्यर्थाः संख्या चैव तथा तिङाम् । सुपां तिङां च संख्या चैवार्थः कर्मादयश्च । प्रसिद्धो नियमस्तत्र । प्रसिद्धस्तत्र नियमः । नियमः प्रकृतेषु वा । अथ वा प्रकृतानर्थानपेक्ष्य नियमः । के च प्रकृताः । एकत्वादयः । एकस्मिन्नेवैकवचनं न द्वयोर्न बहुषु । द्वयोरेव द्विवचनं नैकस्मिन्न बहुषु । बहुष्वेव बहुवचनं नैकस्मिन्न द्वयोरिति । भावकर्मणोर्यग्विधाने कर्मकर्तर्युपसंख्यानम् *। भावकर्मणोर्यग्विधाने कर्मकर्तर्युपसंख्यानं कर्तव्यम् । पच्यते ओदनः स्वयमेव । पठ्यते विद्या स्वयमेव । किं पुनः कारणं न सिध्यति । विप्रतिषेधाद्धि शपो बलीयस्त्वम् *। विप्रतिषेधाद्धि शपो बलीयस्त्वं प्राप्नोति । शपोवकाशः पचति पठति । यकोवकाशः पच्यते ओदनो देवदत्तेन पठ्यते विद्या देवदत्तेनेति । इहोभयं प्राप्नोति पच्यते ओदनः स्वयमेव पठ्यते विद्या स्वयमेवेति । परत्वात् शप् प्रा-

---

द्वयवाच्ये कर्तृकर्मणी साधने तत्र विरोधाभावात्तन्निबन्धनः कार्यभेदो युक्तः । एकस्मिंस्तु पदे विरुद्धार्थयोर्विकरणसार्वधातुकयोर्विशिष्टार्थप्रतिपादने साहायकाभावात्परस्परानुपकारादप्रयोग एव स्यात् । तथा हि । पचतीति क्रियाविशिष्टः कर्ताभिधीयते । पच्यते इति क्रियाविशिष्टं कर्म । न त्वेकेन साधनद्वयं क्रियाविशिष्टं प्रतिपादयितुं शक्यते । एकपक्षीभूतमिति । एक एव पक्षः सार्वधातुकार्थाः कर्मादय इत्यर्थः । पूर्वभेदापेक्षश्च च्विप्रत्ययनिर्देशः । प्रसिद्धो नियम इति । अर्थनियम इत्यर्थः । कर्माद्यर्थान्तरनिर्देशात्तु न प्रत्ययनियमः प्रमाणसिद्धः । तत्रैकत्व एकवचनमेवेत्येवमेकत्वादिरर्थो नियम्यते । न तु प्रत्यय इति तस्यार्थान्तरमपि कर्मादि न विरुध्यते । अथ वेति । कर्माद्यर्थविधानसामर्थ्यात्तुल्यजातीयसंख्यापेक्ष एव नियम इत्यर्थः । कर्मकर्तरीति । कर्मवदित्यतिदेशेन स्वाश्रयस्य कार्यस्याबाधनात्कर्त्राश्रयविकरणप्राप्तौ वचनम् । विप्रतिषेधादिति । यदा शास्त्रातिदेशपक्षस्तदा शपो बलीयस्त्वम् । कार्यातिदेशे

प्नोति । योगविभागात् सिद्धम् । योगविभागः करिष्यते । चिण्भावकर्मणोः । ततः सार्वधातुके यक् । भावकर्मणोः । ततः कर्तरि । कर्तरि च यक् भवति भावकर्मणोः । यथैव तर्हि कर्मणि कर्तरि यक् भवति । एवं भावेपि कर्तरि यग् प्राप्नोति । एति जीवन्तमानन्दो नरं वर्षशतादपि । नास्य किं चिद्रुजति रोग इति । द्वितीयो योगविभागः करिष्यते । चिण् भावे । ततः कर्मणि । कर्मणि च चिण् भवतीति । ततः सार्वधातुके यक् । सार्वधातुके यक् भवति भावे कर्मणि च । ततः कर्तरि । कर्तरि च यग्भवति । कर्मणीत्यनुवर्तते भावइति निवृत्तम् । ततः शप् । शप् च भवति कर्तरीत्येव । कर्मणीति निवृत्तम् । एवमप्युपसंख्यानं कर्तव्यम् । विप्रतिषेधाद्धि श्यनो बलीयस्त्वम्*। विप्रतिषेधाद्धि श्यनो बलीयस्त्वं प्राप्नोति । श्यनोवकाशः दीव्यति सीव्यतीति । यकोवकाशः पच्यते ओदनो देवदत्तेन पठ्यते विद्या देवदत्तेनेति । इहोभयं प्राप्नोति । दीव्यते स्वयमेव सीव्यते स्वयमेवेति । परत्वात् श्यन् प्राप्नोति । ननु चैतदपि योगविभागेनैव सिद्धम् । न सिध्यति । अनन्तरा या प्राप्तिः सा योगविभागेन शक्या निवारयितुम् । कुत एतत् । अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति । परा प्राप्तिरप्रतिषिद्धा तया

तु यक एव बलीयस्त्वम् । ननु चैतदिति । सर्वा प्राप्तिर्योगविभागेन बाधिष्यतइति भावः । परा प्राप्तिरिति । परत्वाद् बलीयस्त्वादित्यर्थः । ननु चेयमिति । योगविभागप्राप्तिः पूर्वविप्रतिषेधेन बाधिका भविष्यतीत्यर्थः । नोत्सहतइति । न्याय्यविप्रतिषेधाश्रयणस्य युक्तत्वाद् दुर्बलो योगविभागप्रापक इत्यर्थः । इहेति । सार्वधातुके यग् भवतीति सामान्योक्तावपि कर्तरि शबाद्यपवादविधानाद्भावकर्मणोरेव यग् भविष्यतीति भावकर्मानुवृत्तिरधिको यत्न इति कर्मकर्तर्यपि यग् भविष्यतीत्यर्थः । अत्रापि व्याख्याने योगविभागः कर्तव्य एवेत्याह ।

श्यन् प्राप्नोति । ननु चेयं प्राप्तिः परां प्राप्तिं बाधेत । नोत्सहते प्रतिषिद्धा सती बाधितुम् । एवं तर्हि शबादेशाः श्यन्नादयः करिष्यन्ते । शप् च यका बाध्यते तत्र दिवादिभ्यो यग्विषये शबेव नास्ति कुतः श्यन्नादयः । तत्तर्हि शपो ग्रहणं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । प्रकृतमनुवर्तते । क्व प्रकृतम् । कर्तरि शबिति । तद्वै प्रथमानिर्दिष्टं षष्ठीनिर्दिष्टेन चेहार्थः । दिवादिभ्य इत्येषा पञ्चमी शबिति प्रथमायाः षष्ठीं प्रकल्पयिष्यति तस्मादित्युत्तरस्येति । प्रत्ययविधिरयम् । न च प्रत्ययविधौ पञ्चम्यः प्रकल्पिका भवन्ति । नायं प्रत्ययविधिः विहितः प्रत्ययः प्रकृतश्चानुवर्तते । अथ वा भावकर्मणोरित्यननुवृत्त्यैव सिद्धे सत्यनुवृत्तिर्यकोभावाय । इह सार्वधातुके यगिति अन्तरेण भावकर्मणोरित्यनुवृत्तिं सिद्धम् । सोयमेवं सिद्धेसति यद्भावकर्मग्रहणमनुवर्तयति तस्यैतत्प्रयोजनं कर्मकर्तर्यपि यग् यथा स्यादिति । कर्तरीति च योगविभागः श्यनः पूर्वविप्रतिषेधावचनाय* । कर्तरीति च योगविभागः कर्तव्यः । श्यनः पूर्वविप्रतिषेधं मा वोचमिति । अथ वा कर्मवद्भाववचनसामर्थ्याद्यक् भविष्यति । अस्त्यन्यत् कर्मवद्भाववचने प्रयोजनम् । किम् । आत्मनेपदं यथा स्यात् । वचनादात्मनेपदं भविष्यति । चिण् तर्हि यथा स्यात् । चिणपि वचनाद्भविष्यति । चिण्वद्भावस्तर्हि यथा स्यात् । नैकं

कर्तरीति चेति । अन्यथा भावकर्मानुवृत्तियत्नाच्छप एवानन्तरस्य बाधः स्याद् न तु श्यन्नादीनाम् । योगविभागेन तु, तेपि बाध्यन्ते । वचनादिति । कर्तरिकर्मव्यतिहार इत्यत्र कर्तरीति योगविभागात्तत्र च कर्मग्रहणानुवर्तनादन्तरेणाप्यतिदेशमात्मनेपदं भविष्यतीत्यर्थः । चिणपीति । चिण्ग्रहणे ऽनुवर्तमाने पुनश्चिण्ग्रहणमधिकविधानार्थमिति कर्मकर्तर्यपि चिण् भविष्यतीत्यर्थः । नै-

प्रयोजनं योगारम्भं प्रयोजयति । तत्र कर्मवद्भाव-वचनसामर्थ्याद् यक् भविष्यति । अथ वा आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति कर्मकर्तरि यग् भवतीति । यदयं न दुहस्नुनमां यक्चिणाविति यक्चिणोः प्रतिषेधं शास्ति ॥ यसोऽनुपसर्गात् ॥७१॥ अनुपसर्गादिति किमर्थम् । आयस्यति प्रयस्यति । अनुपसर्गादिति शक्यमकर्तुम् । कथमायस्यति प्रयस्यतीति । संयसश्चेत्येतन्नियमार्थं भविष्यति । संपूर्वादेव यसोनान्यपूर्वादिति ॥ रुधादिभ्यः श्नम् ॥७८॥ किमर्थः शकारः । सार्वधातुकार्थः । शित्सार्वधातुकमिति सार्वधातुकसंज्ञा सार्वधातुकमपिदिति ङित्त्वं ङितीति गुणप्रतिषेधो यथा स्याद् भिनत्ति छिनत्तीति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । सार्वधातुकार्धधातुकयोरङ्गस्य गुण उच्यते । यस्माच्च प्रत्ययविधिस्तदादि प्रत्ययेपरतो ऽङ्गसंज्ञं भवति । यस्माच्च प्रत्ययविधिः न तत् प्रत्ययेपरतः । यच्च प्रत्यये परतो न तस्मात्प्रत्ययविधिः । इदं तर्हि प्रयोजनम् । आर्धधातुकसंज्ञा मा भूदिति । किं च स्यात् । वलादिलक्षण इट् प्रसज्येत । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । वलादेरार्धधातुकस्याङ्गस्येडुच्यते । यस्माच्च प्रत्ययविधिः तदादिप्रत्यये परतोऽङ्ग संज्ञं भवति । यस्माच्चात्र प्रत्ययविधिः न तत् प्रत्यये परतः । यच्च प्रत्यये परतो न तस्मात् प्रत्ययविधिः । अत उत्तरं पठति । श्नमि शित्करणं प्वादिह्रस्वार्थम् * । श्नमि शित्करणं क्रियते । प्वादिह्रस्वार्थम् । प्वादीनां

कमिति । अन्यथा स्यसिच्सीयुडित्यत्रैव कर्मणा तुल्यक्रिये कर्तरीति वाच्यं स्यादित्यर्थः । रुधादि । भिनत्तीति । भिशब्दस्याङ्गसंज्ञानिबन्धनो गुणो मा भूदिति ङित्त्वं कृतमित्यर्थः । यस्माच्चेति । भिदशब्दादित्यर्थः । तस्यैव रुधादित्वात् न तु तदवयवाद् भिशब्दात् प्रत्ययविधानम् । पृणतीति । पृ मृ इति क्र्यादिषु पठितौ ताभ्यां व्यत्ययेन श्नम्प्रत्ययः । धात्वन्तरमिति । तौदादिकावित्य-

शिति ह्रस्वत्वं यथा स्यात् । पृणति मृणतीति । न वा धात्वन्यत्वात् * । न वा कर्तव्यम् । किं कारणम् । धात्वन्यत्वात् । धात्वन्तरे पृणिमृणी । यर्त्तर्हि न धात्वन्तरं, यत्र भूम्यां वृणसे । नैष श्नम् । श्न एवैतद्ध्रस्वत्वम् । यदि श्नो ह्रस्वत्वम् । स्वरो न सिध्यति । वृणसे । अदुपदेशाल्लसार्वधातुकमनुदात्तं भवतीति एष स्वरो न प्राप्नोति । तस्माच्छ्नमेषः । यदि श्नम् श्नसोरल्लोपः प्रसज्येत । उपधाया इति वर्तते । अनुपधात्वान्न भविष्यति । न शक्यमुपधाया इति विज्ञातुम् । इह हि दोषः स्यात् । अङ्क्तः अञ्जन्तीति । तस्माच्छ्न एवैतद्ध्रस्वत्वम् । यद्येवम् । स्वरः कथम् । बहुलं पित्सार्वधातुकं छन्दसि । सार्वधातुकस्य छन्दसि बहुलं पित्त्वं वक्तव्यम् । पितश्चैवापित्त्वं दृश्यते । अपितश्च पित्त्वम् । पितस्तावदपित्त्वम् । मातरं प्रमिणीमि जनित्रीम् । अपितश्च पित्त्वम् । शृणोत ग्रावाणः । तर्त्तर्हि श्नो ह्रस्वत्वं वक्तव्यम् । अवश्यं छन्दसि ह्रस्वत्वं वक्तव्यम् । उपगायन्तु मां पत्नयो गर्भिणयो युवतय इत्येवमर्थम् । विशेषणार्थस्तर्हि । क्व विशेषणार्थेनार्थः । श्नान्नल्लोप इति । नान्नल्लोप इतीयत्युच्यमाने यज्ञानां यत्नानामित्यत्रापि प्रसज्येत । दीर्घत्वे कृते न भविष्यति । इदमिह संप्रधार्यं दीर्घत्वं क्रियतां नान्नल्लोप इति । किमत्र कर्तव्यम् परत्वान्नलोपः स्यात् । तस्माच् शकारः कर्तव्यः । अथ क्रियमाणेऽपि शकारे इह कस्मान्न भवति विश्नानां प्रश्नानामिति ।

र्थः । वृणस इति । वृवरणे इति क्र्यादिस्तस्माद्व्यत्ययेन अमृथासौ । श्न इति । छान्दसमिति भावः । अङ्क्त इति । श्नान्नलोप इत्यस्यासिद्धवदत्राभादित्यसिद्धत्वादकारस्योपधात्वाभावः । प्रमिणीमीति । मीञो मीनातेर्निगम इति ह्र-

लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैवेति ॥ तनादिकृञ्भ्य
उः॥७९॥किमर्थं करोतेः पृथग्ग्रहणं क्रियते न तनादिभ्य इ-
त्येवोच्येत। अन्यानि तनोत्यादिकार्याणि मा भूवन्निति।
कानि। अनुनासिकलोपादीनि। दैवरक्ताः किंशुकाः ।
अनुनासिकाभावादेवानुनासिकलोपो न भविष्यति। इदं
तर्हि तनादिकार्यं मा भूत्तनादिभ्यस्तथासोरिति । ननु
च भवत्येवात्र ह्रस्वादङ्गादिति । तेनैव यथा स्याद् अ-
नेन मा भूदिति। कः पुनरत्र विशेषः तेन वा सत्यनेन
वा। तेन सति सिज्लोपस्यासिद्धत्वाच्चिण्वद्भावः सिद्धो
भवति। अनेन पुनः सति चिण्वद्भावो न स्यात्। अनेना-
पि सति सिद्धश्चिण्वद्भावः। कथम्। विभाषा लुक्। यदा
न लुक् तदा सिज्लोपः। तत्र सिज्लोपस्यासिद्धत्वाच्चि-
ण्वद्भावो वा भविष्यति। तनादित्वात्कृञः सिद्धं सिज्लो-
पे च न दुष्यति। चिण्वद्भावे न दोषः स्यात्सोपि प्रोक्तो
विभाषया॥ धिन्विकृण्व्योरच॥८०॥क्वायमकारः श्रूयते।
न क्व चिच्छ्रूयते। लोपोस्य भविष्यति। अतो लोप आ-
र्धधातुक इति। यदि न क्व चिच्छ्रूयते किमर्थमयमुच्यते।
नलोप इत्येवोच्येत। नैवं शक्यम् । लोपे सति गुणः
प्रसज्येत। अत्वे पुनः सति अकारलोपस्य स्थानिवद्भा-
वाद् गुणो न भविष्यति। ननु च लोपे ऽपि सति न धा-
तुलोप आर्धधातुक इति प्रतिषेधो भविष्यति । आर्ध-

त्वः। मिपो ऽपित्त्वे न ङित्त्वे सतीत्वम्। परत्वादिति। यत्तु सुपि चेति दीर्घत्वं तत् सन्निपातलक्षणपरिभाषावशान्न प्रवर्तते । यत्त्वन्यत्रोक्तं नामि दीर्घात्पर-त्वात् सुपि चेति भवितव्यमिति तत्सन्निपातपरिभाषाया अनित्यत्वाश्रयेणेति न विरोधः। लक्षणेति । लाक्षणिकस्यानुमीयमानरूपत्वात् प्रतिपदोक्तस्य तु प्रत्यक्षत्वादिति भावः। तनादि। विभाषालुगिति । ननु येन नाप्राप्तिन्यायेन लुका ह्रस्वादङ्गादिति लोपो बाध्यत इति कथं लुगभावपक्षे लोपः स्यात्।

धातुकनिमित्ते लोपे स प्रतिषेधः । न चैष आर्धधातुकनिमित्तो लोपः । अपि च प्रत्याख्यायते खल्वपि स योगः । तस्मिन्प्रत्याख्याते गुणः स्यादेव । तस्मादत्वं वक्तव्यम् । अथ किमर्थं नुमनुषक्तयोर्धिन्विकृण्व्योर्ग्रहणं क्रियते न धिविकृव्योरित्येवोच्येत । धिविकृव्योरितीयत्युच्यमाने अत्वे कृते अनिष्टे देशे नुम् प्रसज्येत । इदमिह संप्रधार्यं नुम् क्रियतामत्वमिति । किमत्र कर्तव्यम् । परत्वान्नुमागमः । अन्तरङ्गमत्वम् । कान्तरङ्गता । प्रत्ययोत्पत्तिसंनियोगेनात्वमुच्यते । उत्पन्ने प्रत्यये प्रकृतिप्रत्ययावाश्रित्याङ्गस्य नुमागमः । नुमप्यन्तरङ्गः । कथम् । वक्ष्यत्येतन्नुम्विधावुपदेशिवद्वचनं प्रत्ययविध्यर्थमिति । उभयोरन्तरङ्गयोः परत्वान्नुमागमः। तस्माद्धिविकृव्योरिति वक्तव्यम् ॥ हलः श्नः शानज्झौ ॥८३॥ किमर्थःशकारः । शित्सार्वधातुकमिति सार्वधातुकसंज्ञा सार्वधातुकमपिदिति ङित्त्वं क्ङितीति गुणप्रतिषेधोयथास्याद्रुकुषाणपुषाणेति । अतउत्तरंपठति । श्नाविकारस्यशित्करणानर्थक्यं स्थानिवत्त्वात्*।श्नाविकारस्य शित्करणमनर्थकम्।किं कारणम्।स्थानिवत्त्वात्। शितोयमादेशः स्थानिवद्भावात् शिद्भविष्यति । अर्थवत्तु ज्ञापकं सार्वधातुकादेशे अनुबन्धास्थानिवत्त्वस्य*। अर्थवत्तु श्नाविकारस्य शित्करणम् । कोर्थः । ज्ञापकार्थम् । किं ज्ञाप्यते । एतज् ज्ञापयत्याचार्यः सार्वधातुकादे-

---

नैष दोषः । यत्र पञ्चे लुक् प्रवर्तते तत्रासौ लोपस्य बाधकः । न त्वप्रवर्तमानः । धिन्वि । आर्धधातुकनिमित्त इति । धातुलोप इति बहुव्रीह्याश्रयणादिति भावः । न चैष इति । सन्नियोगशिष्टत्वान्निमित्तनिमित्तिभावाऽप्रसङ्गः । अत्वे कृतइति । अकारात्परः स्यादित्यर्थः । उत्पन्ने प्रत्यय इति । नुम्विधावङ्गाधिका-

शे अनुबन्धा न स्थानिवद्भवन्तीति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । प्रयोजनं हि तातङोरपित्त्वम् । हेः पित्त्वं न प्रतिषेध्यम् । पितोयमादेशः स्थानिवद्भावात्पित्स्यात् । सार्वधातुकादेशे अनुबन्धा न स्थानिवद्भवन्तीति नायं पिद्भविष्यति । तातङि च ङकारो नोच्चार्यो भवति । पितोयमादेशः स्थानिवद्भावात्पित् स्यात् । सार्वधातुकादेशेअनुबन्धानस्थानिवद्भवन्तीतिनायंपिद्भविष्यति । तबादिषुचाङित्त्वम् *।तबादिषुचङित्त्वंनप्रतिषेध्यम् । शृणोत ग्रावाणः। ङित इमेआदेशास्थानिवद्भावान्ङितः स्युः। सार्वधातुकादेशेनुबन्धानस्थानिवद्भवन्तीति नेमेङितोभविष्यन्ति । तस्य दोषो मिप आदेशे पिदभावः*।तस्यैतस्य लक्षणस्य दोषो मिप आदेशे पितोऽभावः । अचिनवमकरवम् । पितोयमादेशः स्थानिवद्भावात् पिद्भवति सार्वधातुकादेशे अनुबन्धा न स्थानिवद्भवन्तीति नायं पित्स्यात् । अत्यल्पमिदमुच्यते मिप आदेश इति । तिप्सिम्मिपामादेशा इति वक्तव्यम् । वेद वेत्थ । विदेर्वसोः शित्त्वम्*। विदेरुत्तरस्य वसोः शित्त्वं वक्तव्यम् । शितोयमादेशः स्थानिवद्भावाच्छिद्भवति । सार्वधातुकादेशे ऽनुबन्धा न स्थानिवद्भवन्तीति नायं शित्स्यात् । कित्करणाद्वा सिद्धम्*। अथ वा अवश्यमत्र सामान्यग्रहणाविघातार्थः ककारोनुबन्धः कर्तव्यः । क्व सामान्यग्रहणाविघातार्थेनार्थः । वसोः संप्रसारणमिति । तेनैव यत्नेन गुणो न भविष्यति । अस्य ज्ञापकस्य सन्ति दोषाः सन्ति च प्रयोजनानि । समा दोषा भूयांसो वा । तस्यान्नार्थो-

---

रादिति भावः । हलः श्नः श्ना । तबादिष्विति । तप्तनप्तनथनाश्चेति शृणोतेत्येवमादौ ये तिङां ङितामादेशा विधीयन्ते ते तबादयः । एवमपीति । पित्त्व-

नेन ज्ञापकेन । कथं यानि प्रयोजनानि । तानि क्रियन्ते न्यास एव । एवमपि भवेत् पित्करणसामर्थ्यात् पित्कृतं स्यात् ङित्करणसामर्थ्याद्द ङित्कृतम् । यत्तु खलु पिति ङित्कृतं प्राप्नोति ङिति च पित्कृतम् । केन तन्न स्यात् । तस्माद्वक्तव्यं पिन्न ङिद्भवति ङिच्च पिन्न भवतीति । न वक्तव्यम् । एवं वक्ष्यामि । सार्वधातुकं ङिद्भवति पिन्न । एवं तावत्पितो ङित्त्वं प्रतिषिद्धम् । ततः असंयोगाल्लिट् किद्भवति ङिच्च पिन्न भवतीति । एवं ङितः पित्त्वं प्रतिषिद्धम् ॥

छन्दसि शायजपि ॥ ८४ ॥ शायच् छन्दसि सर्वत्र* । शायच् छन्दसि सर्वत्रेति वक्तव्यम् । क्व सर्वत्र । हौ चाहौ च । किं प्रयोजनम् । महीरस्कभायद्द यो अस्कभायद्द उद्गृभायत उन्मथायतेत्येवमर्थम् ॥

व्यत्ययो बहुलम् ॥ ८५ ॥ योगविभागः कर्तव्यः । व्यत्ययः । व्यत्ययो भवति स्यादीनामिति । आण्डा शुष्णस्य भेदति । भिनत्तीत्येवं प्राप्ते । स च न मरति । म्रियत इति प्राप्ते । ततो बहुलम् । छन्दसि विषये सर्वे विधयो भवन्तीति । सुपां व्यत्ययः तिङां व्यत्ययः वर्णव्यत्ययः लिङ्गव्यत्ययः पुरुषव्यत्ययः कालव्यत्ययः आत्मनेपदव्यत्ययः परस्मैपदव्यत्यय इति । सुपां व्यत्ययः । युक्ता मातासीद्धुरि दक्षिणायाः । दक्षिणायामिति प्राप्ते । तिङां व्यत्ययः । चषालं ये अश्वयूपाय तक्षति । तक्षन्तीति प्राप्ते । वर्णव्यत्ययः । त्रिष्टुभौजः शुभितमुग्रवीरम् । शुधितमिति प्राप्ते । लिङ्गव्यत्ययः ।

निमित्तमनुदात्तत्वं भवतु ब्रूताद्भवानितीडागमस्य ङित्वनिमित्तस्य गुणवृद्धिप्रतिषेध इत्यर्थः । पिन्नेति । अपिदिति प्रसज्यप्रतिषेध आश्रीयते । पिद्भवन् ङिन्न भवतीत्यर्थः । योगविभागाच्च यावती सार्वधातुकस्य ङित्त्वप्राप्तिस्सर्वासौ निषिध्यते । असंयोगादिति । अत्र ङिदपिदिति वर्तते । तेन ङिद्भवन् पिन्न भवतीति तातङः स्थानिवद्भावप्राप्तं पित्वं निषिध्यते । छन्दसि । अस्कभायद-

मघोस्तृप्ता इवासते। मधुन इति प्राप्ते। पुरुषव्यत्ययः। अघासवीरैर्दशभिर्वियूयाः। वियूयादिति प्राप्ते। कालव्यत्ययः। श्वोग्नीनाधास्यमानेन। श्वः सोमेन यक्ष्यमाणेन। आधातायष्टेतिप्राप्ते।आत्मनेपदव्यत्ययः। ब्रह्मचारिणमिच्छते। इच्छतीति प्राप्ते। परस्मैपदव्यत्ययः।प्रतीपमन्यऊर्मिर्युध्यति। युध्यत इति प्राप्ते। सुप्तिङुपग्रहलिङ्गनराणां कालहलच्स्वरकर्तृयङां च। व्यत्ययमिच्छति शास्त्रकृदेषां सोपि च सिध्यति बाहुलकेन॥ लिङ्याशिष्यङ्॥८६॥अयमाशिषि अङ् विधीयते। तस्य किं प्रयोजनम्। आशिष्यङ्प्रयोजनं स्थागागमिवचिविदयः*। स्था। उपस्थेयं वृषभं तुग्रियाणाम्। स्था। गा अञ्जसा सत्यमुपगेयम्। गा। गमि। यज्ञेन प्रतिष्ठां गमेयम्। गमि। वचि। मन्त्रं वोचे माग्नये। वचि। विदि। विदेयमेनां मनसि प्रविष्टाम्। विदि। शकिरुह्योश्च। शकिरुह्योश्चेति वक्तव्यम्। शकेम त्वा समिधं साधया धियः। अश्ववन्ती मारुहेमास्वस्तये। दृशेरक् पितरं च दृशेयं मातरं च दृशेयम्*। दृशेरग्वक्तव्यः। पितरं च दृशेयं मातरं च दृशेयमित्येवमर्थम्। इह उपस्थेयामेत्यत्र आडपि वक्तव्यः। न ह्यङैव सिध्यति। न वक्तव्यः। सार्वधातुकत्वात्तिङः सलोपः आर्धधातुकत्वादेत्वम्। तत्रोभयलिङ्गत्वात् सिद्धम्॥ इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादे चतुर्थमाह्निकम्॥

ति। स्कन्भुः सौत्रो धातुः लङि तिप् श्नः श्नायच् अडागमः। लिङ्याशि। दृशेरगिति। अङि गुणः स्यात्। उपस्थेयामेति। स्थालिङ्मस्यासुट्अङ् आकारलोपः सलोपश्च। अतो येय इति इय्। मस्याडागमः कार्योन्यथा यलोपे सति उपस्थेमेति स्यात्॥ इति श्रीमदुपाध्यायजैयटपुत्रकैयटविरचिते भाष्यप्रदीपे तृतीयस्याध्यायस्य प्रथमे पादे चतुर्थमाह्निकम्॥

कर्मवत्कर्मणा तुल्यक्रियः॥८७॥ वत्करणं किमर्थम् । स्वाश्रयमपि यथा स्याद् भिद्यते कुसूलेनेति । अकर्मकाणां भावे लो यथा स्यात् । कर्मणेति किमर्थम् । करणाधिकरणाभ्यां तुल्यक्रियः कर्ता यः सकर्मवन्मा भूत् । साध्वसिश्छिनत्ति साधु स्थाली पचतीति । तुल्यक्रिय इति किमर्थम् । पचत्योदनं देवदत्तः । तुल्यक्रिय इत्यप्युच्यमानेत्र प्राप्नोति । अत्रापि हि कर्मणा तुल्यक्रियः क-

---

कर्मवत्कर्मणा । वत्करणमिति । विनापि वतिना परार्थे शब्दप्रयोगात्तदर्थलाभ इति भावः । स्वाश्रयमपीति । असति वत्करणे कर्तुः कर्मसंज्ञा विज्ञायेत । ततश्चाकर्मकव्यपदेशाभावाद्भावे लो न स्यात् । वत्करणे तु सति कर्मकार्याणि कर्तुरतिदिश्यन्ते न तु स्वाश्रयं कार्यं निवार्यतइति भावे लस्सिद्धो भवतीति लादेशेन कर्तुरनभिधानात् तृतीया भवति भिद्यते कुसूलेनेति । न चासत्यपि वत्करणे लान्तस्य कर्तेति वक्ष्यमाणेन भावे लस्सिध्यति । यस्माद्भावे लविधिर्लान्तस्य कार्यमिति स्वाश्रयनिवारणं स्यादेव । कर्मणेति किमिति । धातुवाच्या क्रिया कर्तृकर्मणोरेव समवेता तच्च कर्तृस्थया क्रियया तुल्यक्रियः कर्ता न संभवतीति कर्मस्थैव क्रियाश्रयिष्यतइति भावः । साध्वसिश्छिनत्तीति । ननु करणादिव्यापारो धातुना नाभिधीयते यदा त्वभिधीयते तदा तेषां कर्तृत्वमेव न तु करणादिरूपता । न च कर्तृकर्मव्यतिरेकेण कारकान्तराश्रयत्वं क्रियाया उपपद्यते । नैष दोषः । यद्यपि करणादिव्यापारो धातुवाच्यो न भवति तथापि स्वव्यापारं कुर्वन्ति करणादीनि प्रधानक्रियां साधयन्ति । तच्चावश्यं तुल्यक्रियत्वं कर्तुराश्रयितुमवस्थान्तरमपेक्षणीयम् । अवस्थान्तरयुक्तक्रियया तुल्यक्रियः कर्तेति । ततश्च कर्मावस्थावत्करणाद्यवस्था अप्याश्रीयेरन् प्रधानव्यापारस्य कर्तृकर्मणोरेव स्थितो न त्ववान्तरव्यापारोपि तस्य सर्वत्रैव कारके व्यवस्थानाद्यद्यपि स्वव्यापारे कर्तृत्वं तस्य तथापि प्रधानक्रियापेक्षलब्धकरणादिव्यपदेशवस्तुव्यवस्थितक्रियातुल्यत्वग्रहणनिवारणाय कर्मणेति कर्तव्यमेव । यद्यपि करणादिव्यापारस्य धातुवाच्यत्वं नास्ति । तथापीह सूत्रे धातुवाच्यत्वस्य शब्देनानाश्रयणाद्वस्तुसद्भावाश्रयेण प्रसङ्गः स्यादेव । साधु स्थाली पचतीति । स्थाल्या अधिकरणत्वे यादृशी धारणसंभवनादिरूपा क्रिया तादृश्येव कर्तृत्वेपीति स्यात्कर्मवत्त्वम् । तुल्यक्रिय इति किमर्थमिति । कर्मणेति तृतीया तुल्यशब्दाध्याहारेण व्याख्यास्यते । तुल्यक्रियत्वाच्च कर्तुस्तुल्यत्वमिति प्रश्नः । अथवा क्रियमाणेपि तुल्यक्रियग्रहणेतिप्रसङ्ग इति प्रश्नः । पचत्योदनमिति । सहार्थेपि तृतीया विज्ञायेत । तेन कर्मणा सह यः कर्ता प्रतिपाद्यतइति भावः । अकर्मकनिवृत्त्यर्था कर्मश्रुतिः स्यादास्ते शेतइति । अत्रा-

र्ता । न तुल्यक्रियग्रहणेन समानक्रियत्वमभिधीयते । किं तर्हि । यस्मिन्कर्मणि कर्तृभूतेपि तद्वत्क्रिया लक्ष्यते यथा कर्मणि । स कर्मणा तुल्यक्रियः कर्ता कर्मवद्भवतीति । कर्मवदकर्मकस्य कर्ता* । अकर्मकस्य कर्ता कर्मवद्भवतीति वक्तव्यम् । किं प्रयोजनम् । सकर्मकस्य कर्ता कर्मवन्मा भूत् । भिद्यमानः कुसूलः पात्राणि भिनत्तीति । तथा । कर्मदृष्टश्चेत्समानधातौ* । कर्मदृष्टश्चेत्समानधाताविति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । पचत्योदनं देवदत्तः । राध्यत्योदनः स्वयमेवेति । तथा । कर्मस्थभावकानां कर्म-

---

पीति । तुल्यशब्दस्य साधारणवचनत्वात् कर्तृकर्मसाध्यत्वाच्चात्र क्रियाया इति भावः । समानक्रियत्वमिति । साधारणक्रियत्वमित्यर्थः । एतच्च तुल्यक्रियग्रहणादेव लभ्यते । अन्यथा कर्मवत्कर्मणेत्येव ब्रूयात् । यस्मिन्निति । सादृश्यवाची तुल्यशब्द आश्रीयत इत्यर्थः । कर्तृभूत इति । च्वेर्विकल्पेन विधानादच्व्यभावः कर्तरि संपन्न इत्यर्थः । अथ वा भूप्राप्तावित्यस्याधृषाद्वेति णिचो विकल्पनाद्रूपमेतत् । तेन कर्तृत्वं प्राप्त इत्यर्थः । वृत्तिविषये कर्तृशब्दः कर्तृत्वे वर्तते । कर्तृकर्मावस्थाभेदाच्च एकस्या अपि क्रियाया भेदाश्रयं सादृश्यमुपपद्यते । कर्मणेति । कर्मस्थया क्रिययेत्यर्थः । साध्यसाधनयोरत्यन्तभेदात् तुल्यत्वासंभवात् कर्मस्था क्रिया कर्मशब्देनोच्यते भवति हि तात्स्थ्यात्ताच्छब्द्यं यथा मञ्चाः क्रोशन्तीति । तत्र पचत्योदनमित्यत्र कर्तृकर्मव्यापारयोरत्यन्तभेदात्सादृश्याभावात्कर्मवद्भावाभावः । लूयते केदारः स्वयमेवेत्यत्र तु केदारस्य द्विधाभवनलक्षणा कर्मावस्थायां यादृशी क्रिया तादृश्येव कर्त्रवस्थायामपीति भवति कर्मवद्भावः । भिद्यमान इति । पात्राणामपि द्विधा भवनं कुसूलस्यापीति प्राप्नोति कर्मवद्भावः । कर्मदृष्ट इति । समान एकस्मिन् धातौ कर्ता कर्मत्वेन यदि दृष्टो भवति तदा कर्मवद्भावो यदा त्वन्यस्मिन् धातौ कर्मान्यस्मिंश्च कर्ता तदा मा भूत् कर्मवद्भाव इत्यर्थः । पचत्योदनमिति । ओदनस्य कर्मत्वे यादृशी क्रिया विक्लित्तिलक्षणा तादृश्येव कर्तृत्वेपि राध्यतेर्विक्लित्तिवचनत्वान्न चास्य वाक्यद्वयस्य युगपत्प्रयोगः कर्मस्थक्रियातुल्यत्वप्रतिपादनाय तु वाक्यद्वयोपन्यासः । अन्यथा समानधातावपि व्याख्यातृभिः कथं तुल्यक्रियत्वं प्रदर्श्यते । यद्येवं लुनातौ केदारस्य कर्मत्वमिति लावयते केदारः स्वयमेवेति कर्मवद्भावो न स्यात् । अत्र केचिदाहुः । लुनातिरेव णिचि लाविः संपन्न इति अस्ति समानधातुत्वम् । अन्ये त्वाहुः । लावयतावेव केदारस्य कर्तृत्वं कर्मत्वं चेति दोषाभावः । कर्मस्थभावकानामिति । अपरिस्पन्दनसाधनसाध्यो धात्व-

स्थक्रियाणां च*। तथा कर्मस्थभावकानां कर्मस्थक्रियाणां च कर्ता कर्मवद्भवतीति वक्तव्यम् । कर्तृस्थभावकानां कर्तृस्थक्रियाणां च कर्ता कर्मवन्मा भूदिति । कर्मस्थभावकानाम् । आसयति देवदत्तं शाययति देवदत्तं स्थापयति देवदत्तम् । कर्मस्थक्रियाणाम् । गामवरुणद्धि करोति कटम् । कर्तृस्थभावकानाम् । चिन्तयति मन्त्रयते । कर्तृस्थक्रियाणाम् । गच्छति धावति हसति । यत्तावदुच्यते। अकर्मकस्य कर्ता कर्मवद्भवतीति वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । वक्ष्यत्येतत्। सकर्मकाणां प्रतिषेधः। अन्योन्यमाश्लिष्यतइति । यदप्युच्यते कर्मदृष्टश्चेत् समानधाताविति वक्तव्यमिति । न वक्तव्यम् । धातोरिति वर्तते। धातोः कर्मणः कर्तुरयं कर्मवद्भाव उच्यते। तत्र संबन्धादेतद्गतव्यं यस्य धातोर्यत् कर्म तस्य चेत् कर्ता स्यादिति । तद्यथा। धातोः कर्मण्यण् भवतीति तत्र सम्बन्धादेतद्गम्यते यस्य धातोर्यत्कर्मेति। इह मा भूत् आहर कुम्भं करोति कटमिति । यदप्युचयते कर्मस्थभावकानां कर्मस्थक्रियाणां च कर्ता कर्मवद्भवतीति वक्तव्यम्। कर्तृस्थभावकानां कर्तृस्थक्रियाणां वा कर्ता कर्मवन्मा भूदिति । न वक्तव्यम् । कर्मस्थया क्रिययायं कर्तारमुपमि-

---

र्थो भावः। सपरिस्पन्दनसाधनसाध्यस्तु क्रिया । यत्र च क्रियाकृतविशेषदर्शनं तत्स्था क्रियोच्यते। ततश्च पश्यति राजा स्वयमेव आरोहति हस्ती स्वयमेवेति कर्मवद्भावाभावः। सकर्मकाणामिति । अन्योन्यमाश्लिष्यतइत्युदाहरणमात्रमेतन्न तु व्यतिहारविशिष्टक्रियाविषयकर्मवद्भावप्रतिषेधप्रतिपादनार्थमित्यर्थः। धातोः कर्मण इति। कर्मणः सतः कर्तुरित्यर्थः। कर्मणेति चोपादानादयमर्थो लभ्यते। यस्य धातोर्यत्कर्म तत्स्थया क्रियया तुल्यक्रियः कर्ता तस्यैव धातोर्यदि भवति ततः कर्मवद्भवति। आहरकुम्भमिति । समर्थपरिभाषोपस्थानमन्तरेणापि भवत्येवेष्टसिद्धिरिति प्रदर्शनायोपन्यासः । कर्तारमिति। कर्तृस्थां क्रियामित्यर्थः। किं पुनरिति । किमतिदेशेन स्वाश्रयं निवर्त्यते आ-

मीते । न च कर्तृस्थभावकानां कर्तृस्थक्रियाणां वा कर्मणि क्रियायाः प्रवृत्तिरस्ति । किं पुनः कर्मकर्तरि कर्माश्रयमेव भवति आहो स्वित् कर्त्राश्रयमपि । किं चातः । यदि कर्माश्रयमेव । चङ्शप्कृद्विधयो न सिध्यन्ति । चङ् । अचीकरत कटः स्वयमेव । चङ् । शप् । नमते दण्डः स्वयमेव । शप् । कृद्विधिः । भिदुरं काष्ठं स्वयमेव । अथ कर्त्राश्रयमपि सिद्धमेतद्भवति । किं तर्हीति । आत्मनेपदशबादिविधिप्रतिषेधः *। आत्मनेपदं विधेयं शबादीनां च प्रतिषेधो वक्तव्यः । उभयं क्रियते न्यास एव । किमर्थं पुनरिदमुच्यते । कर्मकर्तरि कर्तृत्वं स्वातन्त्र्यस्य विवक्षितत्वात्* । कर्मकर्तरि कर्तृत्वमस्ति । कुतः । स्वातन्त्र्येणैवात्र कर्ता विवक्षितः । किं पुनः सतः स्वातन्त्र्यस्य विवक्षा आहो स्विद्विवक्षामात्रम् । सत इत्याह । कथं ज्ञायते । इह भिद्यते कुसूलेनेति । न चान्यः कर्ता दृश्यते क्रिया चोपलभ्यते । किं च भोः विग्रहवतैव क्रियायाः कर्त्रा भवितव्यं न पुनर्वातातपकाला अपि कर्तारः स्युः । भवेत्सिद्धं यदि वातातपकालानामन्यतमः कर्ता स्यात् । यस्तु खलु निवाते निरभिवर्षे अचिरका-

होस्विन्नेति प्रश्नः । यद्यपि स्वाश्रयमपि यथा स्यादित्यत्र निर्णयः कृतः तथापि दोषान्तरोद्भावनाय पुनर्विचार्यते । अचीकरतेति । यक्चिणोः प्रतिषेधेपि स्वाश्रयौ चङ्शपौ न प्राप्नुतः । भिदुरमिति । कर्तरि कुरच् न प्राप्नोति । लान्तस्य कर्ता कर्मवदिति न तावत्स्थापितमिति कृद्विधेरसिद्धिरुक्ता । उभयमिति । कर्तैव यः कर्ता तत्र परस्मैपदमिति परस्मैपदाभावादात्मनेपदं भवति । कर्तरि शबित्यत्र कर्तरीति योगविभागेन शबादीनां यका बाधनं भवति । कार्यातिदेशो वायमाश्रीयते । यच्चाविरुद्धमतिदेशेन स्वाश्रयं तद्भवति न तु विरुद्धमिति शबादिपरस्मैपदाभावः । स्वातन्त्र्यस्येति । पच्यते ओदनः स्वयमेवेति विक्लित्तिमात्रवाची पचिस्तत्र चौदनस्य कर्तृत्वमेव । लूयते केदार इति द्विधाभवनवाची लुनातिस्तथा च केदारस्य कर्तृत्वम् । क्रिया चेति । विशरणक्रिये-

लङ्कृतः कुसूलः स्वयमेव भिद्यते तस्य नान्यः कर्ता भवति अन्यदतः कुसूलात् । यद्यपि तावदत्रैतच्छक्यते वक्तुं यत्रान्यः कर्ता नास्ति । इह तु कथं स्याल् लूयते केदारः स्वयमेवेति । यत्रासौ देवदत्तो दात्रहस्तः समन्ततो विपरिपतन्दृश्यते । अत्रापि याऽसौ सुकरता नाम तस्या नान्यः कर्ता भवति अन्यदतः केदारात् । अस्ति प्रयोजनमेतत् । किं तर्हीति । तत्र लान्तस्य कर्मवदनुदेशः *। लान्तस्य कर्मवदनुदेशः कर्तव्यः । लान्तस्य कर्ता कर्मवद्भवतीति वक्तव्यम् । अन्यथा हि कृत्यक्तखलर्थेषु प्रतिषेधः । अक्रियमाणे हि लग्रहणे कृत्यक्तखलर्थेषु प्रतिषेधो वक्तव्यः स्यात् । कृत्य । भेत्तव्यः कुसूल इति कर्म । स यदा स्वातन्त्र्येण विवक्षितस्तदास्य कर्मवद्भावः स्यात् तस्य प्रतिषेधो वक्तव्यस्तस्मिन् प्रतिषिद्धे अकर्मकाणां भावे कृत्यो भवतीति भावे कृत्यो यथा स्याद् भेत्तव्यं कुसूलस्य भेत्तव्यं कुसूलेनेति । कृत्य । क्त । भिन्नः कुसूल इति कर्म । स यदा स्वातन्त्र्येण विवक्षितो भवति तदास्य कर्मवद्भावः स्यात् तस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः तस्मिन् प्रतिषिद्धे ऽकर्मकाणां भावे क्तो भवतीति भावे

त्यर्थः । किञ्च भो इति । कारणाभावे विशरणाख्यकार्याभावादवश्यं केन चिद्दात्रादिना कारणेन भाव्यमिति भावः । अन्यदत इति । कुसूलस्यैव विशरणक्रियायां कारणत्वोपपत्तावदृश्यमानकारणान्तरकल्पनाया अयुक्तत्वादिति भावः । सुकरतेति । द्विधाभवनलक्षणक्रियेत्यर्थः । अन्यथा पर्वतमपि देवदत्तो लुनीयादिति भावः । लान्तस्य कर्तेति । लान्तवाच्यो यः कर्ता स लान्तकार्ये एव कर्मवद्भवतीत्यर्थः । तेन कर्मणि विधीयमानाः कृत्यादयोतिदेशात्कर्मकर्तरि न भवन्तीति भाव एवोत्पद्यन्ते । ततश्च तैः कर्तुरनभिहितत्वात्कर्तृविभक्ती षष्ठीतृतीये भवतः । भेत्तव्यं कुसूलस्य भेत्तव्यं कुसूलेनेति । भिद्यते कुसूल इत्यत्र च द्वितीया न भवति । लग्रहणस्यात्र प्रयोजनं न दृश्यते । गवा दुग्धं पय इत्यत्र दृश्यत इत्याहुः । तथाह्यकर्मकत्वाद् गत्यर्थाकर्मकेति वचनात् कर्तरि भ

क्तो यथा स्याद् भिन्नं कुसूलेनेति । क्त । खलर्थे । ईषद्भेदः कुसूल इति कर्म । स यदा स्वातन्त्र्येण विवक्षितो भवति तदाऽस्य कर्मवद्भावः स्यात् तस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः तस्मिन्प्रतिषिद्धे ऽकर्मकाणां भावे खल्भवतीति भावे खल् यथा स्यात् । ईषद्भेदं कुसूलेनेति । तत्तर्हि लग्रहणं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । क्रियते न्यास एव । लिङ्याशिष्यङिति द्विलकारको निर्देशः । सिद्धं तु प्राकृतकर्मत्वात्* । सिद्धमेतत् । कथम् । प्राकृतकर्मत्वात् । प्राकृतमेवैतत् कर्म । यथा कटं करोति शकटं करोतीति । कथं पुनर्ज्ञायते प्राकृतमेवैतत्कर्मेति । आत्मसंयोगे कर्मकर्तुः कर्मदर्शनात् * । आत्मसंयोगे कर्मकर्तुः कर्म दृश्यते । क्व । हन्त्यात्मानमात्मना हन्यतइति । विषम उपन्यासः । हन्त्यात्मानमिति कर्म दृश्यते कर्ता न दृश्यते । आत्मना हन्यत इति च कर्ता दृश्यते न कर्म दृश्यते । पदलोपश्च । पदलोपश्चात्र द्रष्टव्यः । हन्त्या-

---

वितव्यमेव क्तो न भिन्नः कुसूलः स्वयमेवेति । तथा च सिनोतेर्ग्रासकर्मकर्तृकस्येति वक्तव्यमिति सिनो ग्रासः स्वयमेवेति क्तः कर्तर्युदाहरिष्यते । सिद्धं त्विति । प्राकृतं स्वाभाविकमेवैतत्कर्म न त्वातिदेशिकमित्यर्थः । आत्मसंयोग इति । एकस्यैव वस्तुनो भेदेनात्मा कर्मत्वेन कर्तृत्वेन च विवक्ष्यत इत्यर्थः । तदुक्तम् । एकस्य बुद्ध्यवस्थाभिर्भेदे च परिकल्पिते । कर्मत्वं करणत्वं च कर्तृत्वं चोपजायत । इति । कर्मदृश्यतइति । कर्मत्वं दृश्यत इत्यर्थः । विषम उपन्यास इति । अयं भावः । दृष्टान्ते आत्मभेदस्य शब्देन प्रतिपादितत्वादुपात्तं कर्मत्वम् । इह तु लूयते केदारः पच्यते ओदन इत्यादौ यदा स्वयमिति शब्दो न प्रयुज्यते तदात्मभेदाविवक्षायां कर्मत्वाभावात्कर्तृत्वमेव द्विधाभवनादौ केदारादीनामिति कर्मवदतिदेशः कर्तव्य एव । नमते दण्ड इत्यादौ च प्राकृतकर्मत्वे यक्चिणोः प्रतिषेधे शब्चङौ न स्याताम् । भिद्यते कुसूलेनेति च सकर्मकत्वाद्धातोर्भावे लो न स्यात् । कर्म दृश्यतइति । आत्मानमिति द्वितीयान्तवाच्यं कर्म । कर्ता न दृश्यतइति । हन्तीति कर्तरि लकारोत्पत्तावपि कर्तृविशेषानुपादानादिति भावः । कर्ता दृश्यतइति । तमन्तरेण क्रियाया अभावादात्मनेत्य-

त्मानमात्मा । आत्मना हन्यत आत्मेति । कः पुनरात्मानं हन्ति को वात्मना हन्यते । द्वावात्मानौ शरीरात्मा अन्तरात्मा च । अन्तरात्मा तत्कर्म करोति येन शरीरात्मा सुखदुःखे अनुभवति । शरीरात्मा तत्कर्म करोति येनान्तरात्मा सुखदुःखे अनुभवति । सकर्मकाणां प्रतिषेधो ऽन्योन्यमाश्लिष्यत इति *। सकर्मकाणां प्रतिषेधो वक्तव्यः । किं प्रयोजनम् । अन्योन्यमाश्लिष्यतः अन्योन्यं संस्पृशतः अन्योन्यं संगृह्णीत इति । तपेर्वा सकर्मकस्य वचनं नियमार्थम् *। तपेर्वा पुनः सकर्मकस्य वचनं नियमार्थं भविष्यति । तपेरेव सकर्मकस्य नान्यस्य सकर्मकस्येति । तस्य तर्ह्यन्यकर्मकस्यापि प्राप्नोति । उत्तपति सुवर्णं सुवर्णकारः । उत्तप्यमानं सुवर्णं सुवर्णकारमुत्तपति । तस्य च तपःकर्मकस्यैव *। तस्य च तपःकर्मकस्यैव कर्ता कर्मवद्भवति नान्यकर्मकस्य । किमिदं तप इति । तपेरयमौणादिको ऽस्कारो भावसाधनः । कः प्रकृत्यर्थः कः प्रत्ययार्थः । स एव संतापः । कथं पुनः स एव

तद्वाच्य इति भावः । कर्म न दृश्यत इति । कर्तृव्यतिरेकेणान्यस्याच्च कर्मणो दुरुपपादत्वादिति भावः । पदलोपश्चेति । गम्यमानार्थत्वादप्रयोगः पदस्येत्यर्थः । यत्तु लूयते केदारः स्वयमेवेति वृत्तिकारैरुदाह्रियते तत्र कर्त्रन्तराभावप्रतिपादनेन केदारस्यैव कर्तृत्वप्रतिपादनाय स्वयंशब्दः प्रयुज्यते । नत्वेतत्कर्मवद्भावस्योदाहरणं स्वयंशब्दस्यात्मनेति तृतीयान्तार्थे वर्तनादात्मनः कर्तृत्वे केदारस्य प्राक्तनकर्मत्वसद्भावात् । द्वावात्मानाविति । णेरणावित्यत्र व्याख्यातमिति तत एवावधार्यम् । आश्लिष्यत इति । क्रियाफलस्य संयोगस्य कर्मणि दर्शनात्कर्मस्थक्रियत्वमत्र द्रष्टव्यम् । तपेर्वेति । तप इति योगविभागेन नियमः क्रियत इति भावः । ननु तप्यते तपस्तापस इत्यत्र कर्मस्थक्रियया तुल्यक्रियत्वं कर्तुर्नास्ति । उपवासादेस्तपसः कर्तृत्वे तपेर्दुःखार्थत्वात्तापसस्य कर्तृत्वेऽर्जनार्थत्वात् । नैष दोषः । शरीरसंतापलक्षणायाः क्रियायास्तुल्यत्वादवस्थाद्वयेपि शरीरसंतापलक्षणमेवार्जनं तापसस्य यतो व्यापारः । कः प्रत्ययार्थ इति । तापसेन तपस्तप्यत इति कर्मणि लकारोत्पत्तौ प्रकृत्यर्थस्यैव क्रियारूपस्य प्रत्य-

नाम प्रकृत्यर्थः स्यात्स एव च प्रत्ययार्थः । सामान्यतपेरवयवतपिः कर्म भवति । तद्यथा । स एतान् पोषानपुषत् गोपोषमश्वपोषं रैपोषमिति सामान्यपुषेरवयवपुषिः कर्म भवति । एवमिहापि सामान्यतपेरवयवतपिः कर्म भवति । दुहिपच्योर्बहुलं सकर्मकयोः *। दुहिपच्योः सकर्मकयोः कर्ता कर्मवद्बहुलं भवतीति वक्तव्यम् । दुग्धे गौः पयः स्वयमेव । तस्मादुदुम्बरः सलोहितं फलं पच्यते। बहुलवचनं किमर्थम् । परस्मैपदार्थम् । यद्येवं नार्थो बहुलवचनेन । न हि परस्मैपदमिष्यते । सृजियुज्योः श्यंस्तु *। सृजियुज्योः सकर्मकयोः कर्ता बहुलं कर्मवद्भवतीति वक्तव्यम् । श्यंस्तु भवति । सृजेः श्रद्धोपपन्ने कर्तरि कर्मवद्भावो वाच्यः चिणात्मनेपदार्थः । सृज्यते मालामसर्जि मालामिति । युजेस्तु न्याय्ये कर्मकर्तरि यकोऽभावाय । युज्यते ब्रह्मचारी योगम् । करणेन तुल्यक्रियः

यार्थत्वं दृश्यते । क्रियाकर्मणोश्च साध्यसाधनभावाद्भेदेन भाव्यम् । इह तु भेदाभावात् प्रकृतिप्रत्ययार्थानुपपत्तिः । अथ वा तपःकर्मकस्येति वचनात् प्रकृत्यर्थस्यैव कर्मत्वमाश्रितं तच्च विरुद्धमिति भावः । अवयवतपिरिति । विशेषतपिर्ज्ञानलक्षणं तप इत्यर्थः । दुग्धे गौरिति । गौर्मुञ्चति पय इत्यर्थः । दुहेर्द्विकर्मकत्वात्कर्मस्थक्रियातुल्यक्रियत्वेपि सकर्मकत्वादप्राप्ते वचनम् । फलं पच्यतइत्यत्र वृक्षस्य कर्तृत्वविवक्षायामत्यन्तमप्राप्ते वचनम् । अन्ये त्वाहुः । पचिरत्र विषये द्विकर्मको वृक्षस्य पाकमन्तरेण फलपाकासंभवाद्वृक्षोऽकथितं कर्म तस्यैव च यदा कर्तृत्वविवक्षा तदायं कर्मवद्भावः । एवंविध एव विषये कर्मवद्भाव इष्यते न पुनरोदनं पचतीत्यादौ । श्रद्धोपपन्न इति । श्रद्धायुक्ते कर्तरीत्यर्थः । चिणात्मनेपदार्थ इति । श्यना यगेव बाध्यते न तु चिणित्यर्थः । श्यनि तु प्रकृतेराद्युदात्तत्वं भवति यकि तु लसार्वधातुकानुदात्तत्वे यक एवोदात्तत्वमिति श्यन्यकोरत्र स्वरे विशेषः । सृज्यते मालामिति । श्रद्धया मालां निष्पादयतीत्यर्थः। असर्जि मालामिति । मालां निष्पादितवानित्यर्थः । यकोभावायेति । अकारप्रश्लेषाद्यग्बाधनायेत्यर्थः । युज्यतइति । योगो ब्रह्मचारिणं युनक्ति संबध्नातीत्यर्थः । ततो ब्रह्मचारिणः कर्तृत्वविवक्षायां युज्य-

कर्ता बहुलम्*। करणेन तुल्यक्रियः कर्ता बहुलं कर्मवद्भवतीति वक्तव्यम् । परिवारयति कण्टकैर्वृक्षः परिवारयन्ते कण्टका वृक्षम् । स्रवत्यादीनां प्रतिषेधः *। स्रवत्यादीनां प्रतिषेधो वक्तव्यः । स्रवति कुण्डिका उदकं स्रवति कुण्डिकाया उदकम् । स्रवन्ति वलीकान्युदकं स्रवति वलीकेभ्य उदकम् । स तर्हि प्रतिषेधो वक्तव्यः । न वक्तव्यः । तुल्यक्रिय इत्युच्यते । क्रियान्तरं चात्र गम्यते । इह तावत्स्रवति कुण्डिका उदकमिति विसृजतीति गम्यते । स्रवति कुण्डिकाया उदकमिति निष्क्रामतीति गम्यते । स्रवन्ति वलीकान्युदकमिति विसृजन्तीति गम्यते । स्रवति वलीकेभ्य उदकमिति पततीति गम्यते । भूषाकर्मकिरादिसनां चान्यत्रात्मनेपदात्*। भूषाकर्मकिरादिसनां च अन्यत्रात्मनेपदात् प्रतिषेधो वक्तव्यः । भूषयते कन्या स्वयमेव । अबुभूषत कन्या स्वयमेव । मण्डयते कन्या स्वयमेव । अममण्डतकन्या स्वयमेव। किरादि । अवकिरते हस्ती स्वयमेव । अवाकीर्ष्ट हस्ती स्वयमेव । गिरते ग्रासः स्वयमेव । अगीर्ष्ट ग्रासः स्वयमेव । सन् । चिकीर्षते कटः स्वयमेव । अचिकीर्षिष्ट कटः

ते ब्रह्मचारी योगमिति भवति । करणेनेति । बहुलग्रहणात्साध्वसिश्छिनत्तीत्यादौ न भवति । स्रवति कुण्डिकेति । निष्क्रामदुदकं निष्क्रामयतीत्यस्मिन्नर्थे तुल्यक्रियत्वात् प्राप्तः कर्मवद्भावो निषिध्यते । विसृजतीति गम्यते इति । तथा च लोके कथ्यते क्षपणोसौ न किंचित् स्रवतीति विसर्गश्च दानमुच्यते इति तुल्यक्रियत्वाभावः । भूषाकर्मेति । कर्मशब्दः क्रियावाची । भूषाफलं च शोभाख्यं कर्मणि दृश्यते इति कर्मस्था भूषा । अण्यन्तार्थं च भूषाग्रहणं ण्यन्तानां च वक्ष्यमाणेन यक्चिणोः प्रतिषेधस्य सिद्धत्वात् तेनालं कुरुते स्वयमेव कन्या अलमकृत कन्येति भवति । अवकिरतइति । हस्तिनं कश्चित्पांस्वादिनावकिरति तत्र सौकर्यात्कर्तृत्वेन हस्ती विवक्ष्यते । चिकीर्षतइति । करोतिक्रियापेक्षमत्र कर्मस्थक्रियत्वमिच्छातु कर्तृस्थैवार्थाच्च करोतेः प्राधान्यं तद-

स्वयमेव ॥ न दुहस्नुनमां यक्चिणौ ॥ ८९ ॥ यक्चिणोः प्रतिषेधे हेतुमण्णिश्रिब्रूञामुपसंख्यानम् *। यक्चिणोः प्रतिषेधे हेतुमण्णिश्रिब्रूञामुसंख्यानं कर्तव्यम् । णि । कारयते कटः स्वयमेव । अचीकरत कटः स्वयमेव । णि । श्रि । उच्छ्रयते दण्डः स्वयमेव । उदशिश्रियत दण्डः स्वयमेव । श्रि । ब्रूञ् । ब्रूते कथा स्वयमेव । अवोचत कथाः स्वयमेव । भारद्वाजीयाः पठन्ति । यक्चिणोः प्रतिषेधे णिश्रन्थिग्रन्थिब्रूञात्मनेपदाकर्मकाणामुपसंख्यानमिति ॥ कुषिरजोः प्राचां श्यन् परस्मैपदं च ॥ ९० ॥ कुषिरजोः श्यन्विधाने सार्वधातुकवचनम्*। कुषिरजोः श्यन्विधाने सार्वधातुकग्रहणं कर्तव्यम् । अवचने हि लिङ्लिटोः प्रतिषेधः*। अक्रियमाणे हि सार्वधातुकग्रहणे लिङ्लिटोः प्रतिषेधो वक्तव्यः स्यात् । चुकुषे पादः स्वयमेव । ररञ्जे वस्त्रं स्वयमेव । कोषीषीष्ट पादः स्वयमेव । रङ्क्षीष्ट वस्त्रं स्वयमेव । क्रियमाणे चापि सार्वधातुकग्रहणे कतीह कुष्णानाः पादा इति अत्रापि प्राप्नोति । श्यना च स्यादीनां बाधनं प्राप्नोति ।

र्थत्वादिच्छायाः । नदु । यच्क्रिणोरिति । आत्मनेपदविधावकर्मका ये धातवो निर्दिष्टास्ते यदान्तर्भावितण्यर्थाः सकर्मका भवन्ति तदा कर्मवद्भावात् प्राप्तौ यच्क्रिणौ प्रतिषिध्येते । यथा विकुर्वते सैन्धवा वल्गन्तीत्यर्थः । तान्यदा अन्यो वल्गयति तदा तेषां कर्मत्वम् । पुनः सौकर्यातिशयात्कर्तृत्वविवक्षायां विकुर्वते सैन्धवाः स्वयमेव व्यकृषत सैन्धवाः स्वयमेवेति यच्क्रिणौ न भवतः । उत्पुच्छयते गौरित्यत्रापरान्तर्भावितण्यर्थत्वात्कर्मवद्भावाद्यच्क्रिणोः प्राप्तिः । ब्रूते कथेति । वचनं शब्दप्रकाशनफलत्वात्कर्मस्थम् । कुषिरजोः । यकि प्राप्ते श्यन्विधीयते तेन शयनि ञ्नित्यादिरित्याद्युदात्तं पदं भवति । शप्श्यनोर्नित्यमिति नित्यश्च नुमागमः कुष्यन्ती जङ्घेति । सार्वधातुकवचनमिति । सार्वधातुके विषयभूते श्यन् परस्मैपदे भवत इत्यर्थः । कुष्णाना इति । ताच्छील्यवयोवचनेति चानश् । तत्र श्यन् प्राप्नोति परस्मैपदं चान्वाचयशिष्टं म-

कोषिष्यते पादः स्वयमेव । अकोषि पादः स्वयमेव । रङ्क्ष्यते वस्त्रं स्वयमेव । अरञ्जि वस्त्रं स्वयमेव । यत्तावदुच्यते सार्वधातुकग्रहणं कर्तव्यमिति । न कर्तव्यम् । प्रकृतमनुवर्तते । क्व प्रकृतम् । सार्वधातुके यगिति । यदि तदनुवर्तते । पूर्वस्मिन्योगे किं समुच्चयः ले च सार्वधातुके चेति । आहो स्विल्लग्रहणं सार्वधातुकविशेषणम् । किं चातः । यदि समुच्चयः कतीह भिन्दानाः कुसूला इत्यत्रापि प्राप्नोति । अथ लग्रहणं सार्वधातुकविशेषणं लिङ्लिटोर्न सिध्यति । बिभिदे कुसूलः स्वयमेव । भित्सीष्ट कुसूलः स्वयमेवेति । अस्तु लग्रहणं सार्वधातुकविशेषणम् । ननु चोक्तं लिङ्लिटोर्न सिध्यतीति । लिङ्लिड्ग्रहणमपि प्रकृतमनुवर्तते । क्व प्रकृतम् । कास्प्रत्ययादाममन्त्रे लिटि लिङ्याशिष्यङिति च । एवं च कृत्वा सोऽप्यदोषो भवति । यदुक्तं कतीह कुष्णानाः पादा इत्यत्रापि प्राप्नोतीति । इहापि लविशिष्टं सार्वधातुकग्रहणमनुवर्तते । यदप्युच्यते श्यना च स्यादीनां बाधनं प्राप्नोतीति । यक्प्रतिषेधसंबन्धेन श्यनं वक्ष्यामि । न दुहस्नुनमां यक्चिणौ । ततः । कुषिरजोः प्राचाम् । कुषिरजोः प्राचां यक्चिणौ न भवतः । ततः श्यन् परस्मैपदं चेति । यथैव तर्हि यको विषये श्यन् भवति । एवं चिणोऽपि विषये प्राप्नोति । अकोषि पादः स्वयमेव । अरञ्जि वस्त्रं स्वयमेव । एवं तर्हि द्वितीयो योगविभागः करिष्यते । न दुहस्नुनमां चिण् भवति । ततो यक् । यक् च न भवति दुहस्नुनमाम् । ततः कुषिरजोः प्राचां यक् न भवति । त-

न्यते । श्यना चेति । विशेषविहितत्वादिति भावः । यक्प्रतिषेधसंबन्धेनेति । तेन यत्र यकः प्राप्तस्य प्रतिषेधस्तत्र श्यन्परस्मैपदे भवतो नान्यत्रेति स्यादि-

तः श्यन् परस्मैपदं चेति। अथ वा अनुवृत्तिः करिष्यते। स्यतासी लृलुटोः च्लिलुङि च्लेः सिज् भवतीति। कर्तरि शप् स्यतासी लृलुटोः च्लि लुङि च्लेः सिज् भवतीति। दिवादिभ्यः श्यन् स्यतासी लृलुटोः च्लि लुङि च्लेः सिज् भवतीति। कुषिरजोः प्राचां श्यन्परस्मैपदं च स्यतासीलृलुटोः च्लि लुङि च्लेः सिज् भवतीति। अथ वान्तरङ्गाः स्यादयः। कान्तरङ्गता। लावस्थायामेव स्यादयः। सार्वधातुके श्यन्॥ धातोः ॥९१॥ आकुतोयं धात्वधिकारः। किं प्राग्लादेशात्। आहोस्विद् आतृतीयाध्यायपरिसमाप्तेः। धात्वधिकारः प्राग्लादेशात्*। प्राग्लादेशाद्धात्वधिकारः। लादेशे हि व्यवहितत्वादप्रसिद्धिः*। अनुवर्तमाने हि लादेशे धात्वधिकारे व्यवहितत्वादप्रसिद्धिः स्यात्। किं च स्यात्। आद्ये योगे न व्यवाये तिङः स्युः॥ आद्ये योगे विकरणैर्व्यवहितत्वात्तिङो नस्युः। पचति पठति। इदमिह संप्रधार्यम्। विकारणाः क्रियन्तामादेशा इति। किमत्र कर्तव्यम्। परत्वादादेशाः। नित्या विकरणाः। कृतेष्वप्यादेशेषु प्राप्नुवन्ति अकृतेष्वपि प्राप्नुवन्ति। नित्यत्वाद्विकरणेषु कृतेषु विकरणैर्व्यवहितत्वादादेशा न प्राप्नुवन्ति। अनवकाशास्तर्ह्यादेशाः। सावकाशा आदेशाः। कोऽवकाशः। य एते लुग्विकरणाः श्लुविकरणाः

विषये न भवतः। लावस्थायामेवेति। अकृतेष्वेव लादेशेषु विशेषविहिताः स्यादयो भवन्ति पूर्वं तैश्च श्यनो विरोधाद् बाधितत्वात् संनियोगशिष्टं परस्मैपदमपि न भवति। धातोः। स्वरितत्वप्रतिज्ञानादधिकारत्वमस्य ज्ञायते न त्ववधिविशेषः। अथापि स्वरिते सति नाधिकारो भवतीति व्याख्यानम्। तथापि दुर्लक्ष्यत्वान्न ज्ञायते क्व स्वरितत्वं धात्वधिकारनिवृत्त्यर्थं प्रतिज्ञातमिति पृच्छति। आकुत इति। आद्ये योग इति। तिप्तस्झीत्यत्र। विकरणैरिति। स्यादयोऽत्र विकरणा अभिप्रेता न शबादयस्तेषां सार्वधातुकाश्रयत्वादकृते लादेशे प्राप्त्यभावात्। यदा तु सार्वधातुक इति विषयसप्तमी-

लिङ्लिटौ च। न स्यादेत्वं टेष्टितां यद्विधत्ते॥ यच्च टित्संज्ञकानां टेरेत्वं विधत्ते। तच्च विकरणैर्व्यवहितत्वादादेशानां न स्यात्। एशः शित्त्वम्॥ एकारश्च शित्कर्तव्यः। किं प्रयोजनम्। शित्सर्वस्येति सर्वस्यादेशो यथा स्यात्। अक्रियमाणे हि शकारे तस्मादित्युत्तरस्यादेः परस्येति तकारस्यैत्वे कृते द्वयोरेकारयोः श्रवणं प्रसज्येत। निवृत्ते पुनर्लादेशे धात्वधिकारे अलोन्त्यस्य विधयो भवन्तीत्येकारस्य एकारवचने प्रयोजनं नास्तीति कृत्वा अन्तरेणापि शकारं सर्वादेशो भविष्यति। यच्च लोटो विधत्ते॥ यच्च लोटो विधीयते। तच्च विकरणैर्व्यवहितत्वान्न स्यात्। किं पुनस्तत्। लोटो लङ्वत्। एरुः। सेर्ह्यपिच्च। वा छन्दसीति। यच्चाप्युक्तं लङ्लिङोस्तच्च न स्यात्॥ किं पुनस्तत्। नित्यं ङितः। इतश्च। तस्थस्थमिपां तांतंतामः। लिङः सीयुट्। यासुट् परस्मैपदेषूदात्तो ङिच्चेति। तस्मात्प्राग्लादेशाद्धात्वधिकारः। यदि प्राग् लादेशाद्धात्वधिकारः। अकारः। अकारः शित्कर्तव्यः। किं प्रयोजनम्। शित्सर्वस्येति सर्वादेशो यथा स्यात्। अनुवर्तमाने पुनर्लादेशे धात्वधिकारे तस्मादित्युत्तरस्य आदेः परस्येति थकारस्यात्वे कृते द्वयोरकारयोः पररूपेण सिद्धं रूपं स्यात्। पेच यूयं चक्र यूयमिति। ननु च निवृत्तेपि लादेशे धात्वधिकारे अलोन्त्यस्य विधयो भवन्तीत्यकारस्याकारवचने प्रयोजनं नास्तीति कृत्वा-

---

चत्तदाऽक्रते।प लादेशे शवादीनां प्राप्तिरस्ति। द्वयोरेकारयोरिति। यद्यप्येकस्याप्यादेशस्तथा शादेशश्रवणद्वारेण तस्यापि श्रवणप्रसङ्ग इति भावः। अकार इति। यस्यस्य स्थाने विधीयते। थकारस्यात्व इति। ननु पचथ इति स्थिते परत्वादिट् प्राप्नोति। नैष दोषः। अकारो नित्यः इति

न्तरेणापि शकारं सर्वादेशो भविष्यति । अस्त्यन्यदकान्तरेणापि शकारं सर्वादेशो भविष्यति । अस्त्यन्यदका-
रस्याकारवचने प्रयोजनम् । किम् । वक्ष्यत्येतत् । अका-
रस्याकारवचनं समसंख्यार्थमिति । आर्धधातुकसंज्ञायां
धातुग्रहणं कर्तव्यम् । धातोः परस्यार्धधातुकसंज्ञा यथा
स्यात् । इह मा भूद् वृक्षत्वं वृक्षतेति । तस्माल्लादेशे धा-
त्वधिकारोनुवर्त्त्यः । ननु चोक्तमादे योगे न व्यवाये ति-
ङः स्युरिति । नैष दोषः । आनुपूर्व्यात्सिद्धमेतत् । नात्रा-
कृतेष्वादेशेषु विकरणाः प्राप्नुवन्ति । किं कारणम् । सा-
र्वधातुके विकरणा उच्यन्ते । न चाकृतेष्वादेशेषु सार्व-
धातुकत्वं भवति । ये तर्हि नैतस्मिन्विशेषे विधीयन्ते ।
के पुनस्ते । स्यादयः । अत्रापि धातुग्रहणं विहितविशेष-
णं धातोर्विहितस्य लस्येति । यद्येवं विन्दतीति णलादयः
प्राप्नुवन्ति । धातुनात्र विहितं विशेषयिष्यामः । विदि-
ना आनन्तर्यं धातोर्विहितस्य लस्य विदेरनन्तरस्येति ।
इह तर्हि अजक्षिष्यत् अजागरिष्यन् इति अभ्यस्ताद्
झेर्जुस् भवतीति जुस्भावः प्राप्नोति । अत्रापि धातुना
विहितं विशेषयिष्यामः । अभ्यस्तेनानन्तर्यम् । धातोर्वि-
हितस्याभ्यस्तादनन्तरस्येति । अत इत्यत्र कथं विशेष-
यिष्यसि । यदि तावद्धातुग्रहणं विहितविशेषणम् । आ-
कारग्रहणमानन्तर्यविशेषणम् । अलुनन् अपुनन् इत्य-
त्रापि प्राप्नोति । अथाकारग्रहणं विहितविशेषणं धातु-
ग्रहणमानन्तर्यविशेषणम् । अपिबन् अजिघ्रन् इत्यत्रा-
पि प्राप्नोति । अस्तु तर्हि धातुग्रहणं विहितविशेषणमा-
कारग्रहणमानन्तर्यविशेषणम् । ननु चोक्तमलुनन्नपुन-

ऽप्नोटि प्राप्नोत्यकृते ऽपि । इदं तु कृते श्रकारे वलादित्वाभावान्न प्राप्नो-
तीत्यनित्यः । यद्यपि शब्दान्तरस्य प्राप्त्या श्रकारस्यानित्यत्वं तथापि क-

न्नित्यत्रापि प्राप्नोतीति । नैष दोषः । लोपे कृते न भविष्यति । नात्र लोपः प्राप्नोति । किं कारणम् । ईत्त्वेन बाध्यते । नात्रेत्त्वं प्राप्नोति । किं कारणम् । अन्तिभावेन बाध्यते । नात्रान्तिभावः प्राप्नोति । किं कारणम् । जुस्भावेन बाध्यते । नात्र जुस्भावः प्राप्नोति । किं कारणम् । लोपेन बाध्यते । लोप ईत्त्वेन । ईत्त्वमन्तिभावेन । अन्तिभावो जुस्भावेन । जुस्भावो लोपेनेति चक्रकमव्यवस्था प्रसज्येत । नास्ति चक्रकप्रसङ्गः । न ह्यव्यवस्थाकारिणा शास्त्रेण भाव्यम् । शास्त्रेण नाम व्यवस्थाकारिणा भवितव्यम् । न चात्र हलादिना मुहूर्तमपि शक्यमवस्थातुम् । तावत्येवात्रान्तिभावेन भवितव्यम् । अन्तिभावे कृते लोपः । लोपेन व्यवस्था भविष्यति । यद्प्युच्यते एशः शित्त्वमिति । क्रियते न्यास एव । कानि पुनरस्य योगस्य प्रयोजनानि । प्रयोजनं प्रातिपदिकप्रतिषेधः* । प्रातिपदिकप्रतिषेधः प्रयोजनम् । धातोस्तव्यदादयो यथा स्युः प्रातिपदिकान्मा भूवन्निति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । साधने तव्यदादयो विधीयन्ते साधनं च क्रियायाः । क्रियाभावात् साधनाभावादसत्यपि धात्वधिकारे प्रातिपदिकात्तव्यदादयो न भविष्यन्ति । स्वपादिषु* । स्वपादिषु तर्हि प्र-

---

ताकृतप्रसङ्गित्वान्नित्यत्वमस्त्येव । न च शब्दान्तरप्राप्तिकृतमनित्यत्वमिह सर्वत्र शास्त्र आश्रीयते । तावत्येवेति । कृत एव झशब्देऽकृत एव विकरण इत्यर्थः । आयन्नादिषूपदेशिवद्वचनादुपदेशकाल एव झस्यान्तादेशेन भाव्यमिति भावः । प्रातिपदिकान्मा भूवन्निति । द्वितीयादिवदिति भावः । साधन इति । प्रकृतिवाच्यान्तरङ्गक्रियासाधनसंभवे शब्दान्तरवाच्यबहिरङ्गक्रियासाधने तव्यादयो न भविष्यन्ति । द्वितीयादयस्तु प्रातिपदिकादेव विधीयमानाः शब्दान्तरवाच्यक्रियापेक्ष एव साधने वचनसामर्थ्याद्भवन्तीति भावः । स्वपादिष्विति । ये ऽपभ्रंशरूपाः क्रियावचना आणवयत्यादितुल्यास्तेभ्यस्तव्यादयो मा भूवन् । न हि ते धातवः । पाठेन धातुसंज्ञायास्तेषां निरस्तत्वात् । ततः

योजनम्। स्वपिति। सुपितीति मा भूत्।अङ्गसंज्ञा च*।अ-
ङ्गसंज्ञा च प्रयोजनम् । यस्मात्प्रत्ययविधिस्तदादि प्र-
त्ययेऽङ्गमिति धातोरङ्गसंज्ञा सिद्धा भवति । कृत्संज्ञा च *।
कृत्संज्ञा च प्रयोजनम् । धातोर्विहितः प्रत्ययः कृत्संज्ञो
भवतीति कृत्संज्ञा सिद्धा भवति । उपपदसंज्ञा च*। उ-
पपदसंज्ञा च प्रयोजनम्। तत्रैतस्मिन् धात्वधिकारे य-
त्सप्तमीनिर्दिष्टं तदुपपदसंज्ञं भवतीति उपपदसंज्ञा सिद्धा
भवति।कृदुपपदसंज्ञेतावन्नप्रयोजयतः । अधिकारादप्येते
सिद्धे।स्वपादिषुतर्हिअङ्गसंज्ञाचप्रयोजनम्। धातुग्रहणमन
र्थकंयङ्विधौधात्वधिकारात्*। धातुग्रहणमनर्थकं,किं का-
रणं यङ्विधौधात्वधिकारात्। यङ्विधौधातुग्रहणंप्रकृतमनु
वर्तते।तच्चावश्यमनुवर्त्यम्। अनधिकारेतह्यङ्गसंज्ञाभावः*।
अनधिकारे हि सति अङ्गसंज्ञाया अभावः स्यात्।करिष्य-
ति हरिष्यति । यदि तदनुवर्तते । चूर्णचुरादिभ्यो णिज्
भवति धातोश्चेति धातुमात्राण्णिच् प्राप्नोति । हेतुमद्वच-
नं तु ज्ञापकमन्यत्राभावस्य*। यदयं हेतुमति चेत्याह त-
ज् ज्ञापयत्याचार्यो न धातुमात्राण्णिजभवतीति । इह त-
र्हि कण्ड्वादिभ्यो यग् भवतीति धातोश्चेति धातुमात्रा-
द्यक् प्राप्नोति । कण्ड्वादिषु च व्यपदेशिवचनात्सिद्धम्*।

स्वपितीति प्रयोक्तव्ये सुपितीति प्रयोगोऽपभ्रंशः ततः प्रत्ययोत्पत्तिर्मा भूदि-
त्यर्थः । अङ्गसंज्ञेति । असति धात्वधिकारे धातूपसर्गसमुदायस्य क्रियाविशेष-
वाचित्वात्ततः प्रत्ययविधाने तस्यैवाङ्गसंज्ञायां सत्यामडादिप्रसङ्गः प्राभ्स्थितेत्या-
दावित्यर्थः । तत्रैतस्मिन्निति । सत्यस्मिन्धात्वधिकारे तत्रोपपदमित्यत्र तच्छ-
ब्देन परामर्श उपपद्यते नान्यथा । यदयमिति । यद्यविशेषेण धातुमात्राण्णिच्
स्यात् तदा करणे करोत्यर्थं विधीयमानो हेतुमत्यपि करणे सिद्ध इति पुन-
स्तत्र णिचं न विदध्यादित्यर्थः । चुरादिग्रहणं तु प्रातिपदिकाद्धात्वर्थ इत्या-
द्यर्थं स्यादित्यज्ञापकम् । व्यपदेशिवद्वचनादिति । धातुव्यपदेशो विद्यते येषां
ते पचादयो धातुपाठपठिता व्यपदेशिनस्तैस्तुल्यं कण्ड्वादयो वर्तन्ते । यक्तः

यदयं कण्ड्वादिभ्यो यग्भवतीत्याह तज्ज्ञापयत्याचार्यो न धातुमात्राद्यग्भवतीति । अथ वा कण्ड्वादीनेव धातुग्रहणेन संभन्त्स्यामः कण्ड्वादिभ्यो धातुभ्यो यगिति ॥

तत्रोपपदं सप्तमीस्थम् ॥९२॥ स्थग्रहणं किमर्थम् । तत्रोपपदं सप्तमीतीयत्युच्यमाने यत्रैव सप्तमी श्रूयते तत्रैव स्यात् । स्तम्बेरमः । कर्णेजपः । यत्र वैतेन शब्देन निर्देशः क्रियते सप्तम्यां जनेर्ड इति । इह न स्यात् कुम्भकारो नगरकारः । स्थग्रहणे पुनः क्रियमाणे यत्र सप्तमी श्रूयते यत्र च सप्तमी न श्रूयते यत्र वैतेन शब्देन निर्देशः क्रियते यत्र वान्येन शब्देन सप्तमीस्थमात्रे सिद्धं भवति । अथ तत्र ग्रहणं किमर्थम् । तत्रग्रहणं विषयार्थम् *। विषयः प्रतिनिर्दिश्यते । तत्रैतस्मिन्धात्वधिकारे यत्सप्तमीनिर्दिष्टमुपपदसंज्ञं भवतीत्युपपदसंज्ञा सिद्धा भवति।

कित्त्वं न तेषां धातुत्वानुमानात् । तदयमर्थः । यदि धातुमात्राद्यक् प्रत्ययः स्यात् ततः कण्ड्वादिग्रहणमनर्थकं स्यात् तेषामपि क्रियावाचित्वाद्धातुमात्राद्यकः सिद्धत्वात् । अथ वेति । सामानाधिकरण्येन संबन्धे संभवति समुच्चयाश्रयणस्यायुक्तत्वादिति भावः । आर्धधातुकसंज्ञार्थोऽप्ययं धात्वधिकारो नोपयुज्यते । यङ्धावेवोपात्तस्यानुवृत्तस्य विहितविशेषणार्थत्वाज्जुगुप्सते लूभ्यामित्यादावार्धधातुकसंज्ञानिवृत्तेस्सिद्धत्वात् भ्रमिधातोरित्यतो द्वितीयधातुग्रहणानुवर्तनाच्च । तत्रोपपद । स्थग्रहणमिति । सप्तमीशब्देन साहचर्यात्सूत्रेषु सप्तमीनिर्दिष्टा ग्रहीष्यन्तइति प्रश्नः । यत्रैव सप्तमीति । मुख्यार्थसंभवे गौणग्रहणस्य न्याय्यत्वात्सप्तम्या एवोपपदसंज्ञा स्यात् । संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधेः प्रतिषेधात् । समासस्तु समर्थपरिभाषोपस्थानात्तदन्तस्यैव स्यात् । यत्र वेति । सप्तमीति । यदा रूपग्रहणं तथा सति सप्तम्यां जनेर्ड इत्यादावेव स्यात् । उपसरजादिसिद्ध्यर्थं कुम्भकारादिषु तु नैव स्यादित्यर्थः । स्थग्रहण इति । स्थग्रहणे तु सति सौत्रसप्तम्युपलक्षितस्य संज्ञाविधानात्सर्वत्र सिध्यतीत्यर्थः । अथ तत्रग्रहणमिति । धातोरित्यनुवर्तनादस्मिन्नेव धात्वधिकारे उपपदसंज्ञा भविष्यतीति प्रश्नः । तत्रैतस्मिन्निति । तत्रग्रहणेनाधिकारपरामर्शे स्पष्टा प्रतिपत्तिर्भवतीति भावः । अथ वोपपदसंज्ञोत्तरत्राधिकारादत्रैव धात्वधिकारे भविष्यतीति प्रश्नः । प्रतिसूत्रमधिकारमाश्रीयमाणे गौरवं स्यात् ।

उपपदसंज्ञायां समर्थवचनम्*। उपपदसंज्ञायां समर्थग्रहणं कर्तव्यम्। समर्थमुपपदं प्रत्ययस्येति वक्तव्यम्। इह मा भूदाहर कुम्भं करोति कटमिति । अथ क्रियमाणे चापि समर्थग्रहणे महान्तं कुम्भं करोतीत्यत्रापि प्राप्नोति। न वा भवितव्यं महाकुम्भकार इति । भवितव्यं यदैतद्वाक्यं भवति महान्कुम्भो महाकुम्भः महाकुम्भं करोतीति महाकुम्भकारः। यदा त्वेतद्वाक्यं भवति महान्तं कुम्भं करोतीति तदा न भवितव्यम्। तदा च प्राप्नोति। तदा मा भूदिति । यत्तावदुच्यते समर्थग्रहणं कर्तव्यमिति। न कर्तव्यम्। धातोरिति वर्तते । धातोः कर्मण्यण् भवति। तत्र संबन्धादेतद्गन्तव्यं यस्य धातोर्यत्कर्मेति। यदप्युच्यते क्रियमाणे चापि समर्थग्रहणे महान्तं कुम्भं करोतीत्यत्रापि प्राप्नोतीति । उपपदमिति महतीयं संज्ञा क्रियते। संज्ञा च नाम यतो न लघीयः। कुत एतत्। लघ्वर्थं हि संज्ञाकरणम्। तत्र महत्याः संज्ञायाः करणे एतत्प्रयोजनमन्वर्थसंज्ञा यथा विज्ञायेत उपोच्चारितं पदमुपपदमिति। यच्चात्रोपोच्चारितं न त-

---

तत्रग्रहणे तु क्रियमाणे अनेनैव वाक्येन परिपूर्णत्वात्संज्ञा विधीयतइति प्रतिपत्तिलाघवं भविष्यतीत्युत्तरम्। समर्थवचनमिति। इह यदा त्रिकः प्रातिपदिकार्थः स्वार्थद्रव्यलिङ्गलक्षणस्तदा विभक्तिमन्तरेण कर्माऽधिकरणादुपपदं न भविष्यतीत्यवश्योत्पत्तव्यं विभक्त्या। ततश्च पदविधित्वात्समर्थपरिभाषाया उपस्थानं भवत्येव। चतुष्कपक्षे पञ्चकपक्षे वा प्रातिपदिकस्यैव कर्मादिवाचित्वात्पदविधित्वाभावात्समर्थपरिभाषानुपस्थानात्समर्थवचनं कर्तव्यमिति भावः। आहर कुम्भमिति। कुम्भशब्दउपपदे करोतेरण् प्रत्ययः स्यात्। उपपदसमासस्तु सामर्थ्याभावान्न स्यात्। महान्तं कुम्भमिति। महत्त्वयुक्तस्य कुम्भस्य करोतिना सामर्थ्यमस्तीति भावः। यदि चात्र प्रत्ययः स्यात् तदा कुम्भशब्दस्य कारशब्देन समासे कृते कारार्थं एकार्थीभावान्महच्छब्देन समासो न स्यात्। सुबन्तसमुदायस्याप्यसुबन्तत्वादुपपदसमासे तृतीयान्तस्य सुब-

त्पदं यच्च पदं न तदुपोच्चारितम् । यावता चेदानीं पदगन्धोऽस्ति पदविधिरयं भवति । पदविधिश्च समर्थानां भवति । तत्रासामर्थ्यान्न भविष्यति । अथ च्व्यन्तउपपदे किमणा भवितव्यम् अकुम्भं कुम्भं करोति कुम्भीकरोति मृदमिति । न भवितव्यम् । किं कारणम् । प्रकृतिविवक्षितत्वात् । प्रकृतिविवक्षायां च्विर्विधीयते । तत्सापेक्षम् । सापेक्षं चासमर्थं भवति । न तर्हि इदानीमिदं भवति इच्छाम्यहं काशकटीकारमिति । इष्टमेवैतद्गोनर्दीयस्य। निमित्तोपादानं च*। निमित्तोपादानं च कर्तव्यम् । निमित्तमुपपदं प्रत्ययस्येति वक्तव्यम् । अनुपादाने ह्यनुपपदे प्रत्ययप्रसङ्गः*। अक्रियमाणे हि निमित्तोपादाने ह्यनुपपदेऽपि प्रत्ययः प्रसज्येत । निर्देश इदानीं किमर्थः स्यात् । निर्देशः संज्ञाकरणार्थः*। यदा उ-

---

गृह्यमाणस्य निवृत्तावपि प्रथमान्तस्यानुवर्तनात्समासाभावः । न तत्पदमिति । पदसमुदायत्वादिति भावः । यच्च पदमिति । मद्रान्तमित्येतत् । कुम्भमित्येतत्तु यद्यपि पदं भवति उपोच्चारि च तथापि सापेक्षत्वादसामर्थ्यात्प्रत्ययोत्पत्तिनिमित्तं न भवति । अन्वर्थसंज्ञाकरणादेव सप्तमीनिर्दिष्टत्वेऽपि प्रकृत्यर्थविशेषणानां प्रत्ययार्थानां सविशेषाणां चोपोच्चारितत्वाभावादुपपदसंज्ञा न भवति । पदविधिरिति । पदनिमित्तत्वात्प्रत्ययविधेरिति भावः अथ च्व्यन्त इति । इह क्वचित्सापेक्षत्वे प्रत्ययो न भवति मद्रान्तं पुत्रमिच्छतीति । क्वचित्तु भवति माणवकं मुण्डयतीति तत्र संदेहात्प्रश्नः । च्व्यन्तस्य चाव्ययत्वेऽपि कर्मत्वं मन्यते । सत्त्वभूतत्वस्यानिवर्तनात् । प्रकृतिविवक्षायामिति । प्रकृतिविकारयोरभेदविवक्षायां च्विर्विधीयते । तत्रावश्यं विकारेण प्रकृतिविशेषोपेक्षणीयः । तदनपेक्षायां च्वेरभावात् । ततश्च यथा मद्रान्तं कुम्भं करोतीत्यत्राण् न भवति एवं मृदं कुम्भीकरोतीत्यादावपीत्यर्थः । काशान्कटीकरोतीत्यत्र त्विष्याण् प्रत्ययो भवति । तस्मिन्नुत्पन्ने काशशब्दात् कृद्योगे षष्ठी तस्याः षष्ठीति समासः । समासरूपस्यैव चेष्टत्वेनोपात्तत्वात् काशानां कटीकार इति वाक्यं न भवतीत्याहुः । निर्देश इति । कर्मणीति सप्तमीविज्ञानात्सत्येव कर्मणि प्रत्ययो भविष्यतीति भावः । निर्देशः संज्ञाकरणार्थ इति । यथैतत्संज्ञार्थमनु-

पपदे प्रत्ययस्तदोपपदसंज्ञां वक्ष्यामीति । तर्हि निमित्तोपादानं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । तत्रवचनमुपपदसंनियोगार्थम्*। तत्रवचनं क्रियते तदुपपदसंज्ञासंनियोगार्थं भविष्यति । कर्मण्यण्विधीयते तत्र च प्रत्ययो भवतीति । ननु चान्यत्तत्रग्रहणस्य प्रयोजनमुक्तम् । किम् । तत्रग्रहणं विषयार्थमिति । अधिकारादप्येतत्सिद्धम् ॥

कृदतिङ् ॥९३॥ अतिङिति किमर्थम् । पचति पठति । अतिङिति शक्यमकर्तुम् । कस्मान्न भवति पचति पठतीति । धातोः परस्य कृत्संज्ञा । प्राक् च लादेशाद्धात्वधिकारः । एवमपि स्थानिवद्भावात्प्राप्नोति । अथातिङित्युच्यमाने यावता स्थानिवद्भावः । कथमेवैतत्सिध्यति । प्रतिषेधवचनसामर्थ्यात् । अथ वा तिङ्भाविनो लकारस्य कृत्संज्ञा प्रतिषेधः । किं च स्यात् । यद्यत्र कृत्संज्ञा स्यात्कृत्प्रातिपदिकमिति प्रातिपदिकसंज्ञा स्यात् । ङ्याप्प्रातिपदिकादिति स्वाद्युत्पत्तिः प्रसज्येत । नैष दोषः । एकत्वादिषु अर्थेषु स्वादयो विधीयन्ते ते चात्र तिङोक्ता एकत्वादय इति कृत्वा उक्तार्थत्वान्न भविष्यन्ति । टा-

नासिकत्वं प्रतिज्ञायते तथार्थनिरपेक्षा कर्मणीत्यादिसप्तम्युपपदसंज्ञालिङ्गं सीचीति भावः । अर्थापेक्षायां तु सप्तम्यामण्प्रत्ययस्याभिधेयं कर्म स्याद् यथाधःकर्मणि दृन्निति तथा च उपपदत्वं न प्रतीयेत । अर्थानपेक्षत्वे च सप्तम्या धातोरण् भवति कर्म चोपपदसंज्ञमित्ययमर्थः स्यादिति कर्मणः प्रत्ययोत्पत्तिनिमित्तत्वं न प्रतीयेत । तत्रवचनमिति । तत्रैव सति प्रत्ययो भवति नासतीति तत्रग्रहणाल्लभ्यते । कथमिति चेत् उच्यते । प्रत्यय इत्यत्रानुवर्तते । तत्रायमर्थः । सप्तमीस्थमुपपदसंज्ञं भवति । तत्र चोपपदे प्रत्ययो भवतीति । कृदतिङ् । स्थानिवद्भाव इति । अतिङिति प्रतिषेधः स्वाश्रयामेव तिङः कृत्संज्ञां बाधितुमुत्सहते न त्वतिदेशप्राप्तोंसत प्रसक्ताम् । अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति वचनादिति भावः । प्रतिषेध इति । अन्यथानर्थकः प्रतिषेधः स्यादिति भावः । अथ वेति । तिङ्भावी लकार एव तिङ्शब्देनोच्यतइति मु-

बादयस्तर्हि तिङन्ताद्मा भूवन्निति । स्त्रियां टाबादयो विधीयन्ते । न च तिङन्तस्य स्त्रीत्वेन योगोस्ति । अणादयस्तर्हि तिङन्तान्मा भूवन्निति । अपत्यादिष्वणादयो विधीयन्ते । न च तिङन्तस्यापत्यादिभिर्योगोस्ति । अथापि कथं चिद्योगः स्यात् । एवमपि न दोषः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति न तिङन्तादणादयो भवन्तीति । यदयं क्व चित्तद्धितविधौ तिङ्ग्रहणं करोति । अतिशायने तमबिष्ठनौ । तिङश्च । इह तर्हि पचति पठतीति । ह्रस्वस्य पिति कृति तुग्भवतीति तुक् प्राप्नोति । धातोरिति वर्तते । एवमपि चिकीर्षतीत्यत्रापि प्राप्नोति । अत्रापि शपा व्यवधानात् । एकादेशे कृते नास्ति व्यवधानम् । एकादेशः पूर्वविधौ स्थानिवद्भवतीति स्थानिवद्भावाद्व्यवधानमेवेति ॥ इति श्रीभगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये तृतीयस्याध्यायस्य प्रथमे पादे पञ्चममाह्निकम् ॥ समाप्तमिदं वासरूपान्तं भाष्यम् ।

लोच्छेद एव क्तत्संज्ञाप्रतिषेधेन क्रियते । टाबादय इति । यथा साधनाश्रयसंख्यानिमित्तैकवचनोत्पत्तिस्तथैव तद्गतलिङ्गाश्रयाष्टाबादयः स्युरिति भावः। स्त्रियामिति । शब्दशक्तिस्वाभाव्यात्साधनाश्रयसंख्योपादानमस्ति तिङन्तस्य न लिङ्गोपादानमिति भावः । धातोरिति । धात्वादेरित्यतः । एकादेशइति । ननु स्थानिवद्भावं बाधित्वा परत्वादन्तवद्भावेन भाव्यम् । नैष दोषः । परशब्दस्येष्टवाचित्वात् स्थानिवद्भाव एवान्तवद्भावस्य बाधकः । नन्वतिङिति प्रत्याख्यायमाने पचेरन्निति प्रातिपदिकान्तत्वान्नकारलोपः प्राप्नोति । झस्य रन्निति नकारोच्चारणसामर्थ्यान्न भविष्यति । इह तर्हि विचीयादिति क्त्यकारत्वाद्दीर्घो न प्राप्नोति । एषोप्यदोषः । सार्वधातुकप्रतिषेधो ज्ञापयत्यक्तदिति प्रतिषेधस्तिङो न भवतीति । यदि हि स्यात् सुनुयाच्चिनुयादित्यादावपि सार्वधातुके क्तत्प्रतिषेधेन दीर्घो न भविष्यतीति पृथक् सार्वधातुकप्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् ॥ इति श्रीमदुपाध्यायजैयटपुत्रकैयटविरचिते भाष्यप्रदीपे तृतीयस्याध्यायस्य प्रथमे पादे पञ्चममाह्निकम् ॥

वासरूपोऽस्त्रियाम्॥९४॥कथमिदं विज्ञायते स्त्रियामभिधेयायां वा ऽसरूपो न भवतीति आहोस्वित् स्त्रीप्रत्ययेष्विति। किं चातः। यदि विज्ञायते स्त्रियामभिधेयायामिति। लव्या लवितव्या अत्र वासरूपो न प्राप्नोति। अथ विज्ञायते स्त्रीप्रत्ययेष्विति। व्यावक्रोशी व्यावक्रुष्टिरिति न सिध्यति। एवं तर्हि नैवं विज्ञायते स्त्रियामभिधेयायां नापि स्त्रीप्रत्ययेष्विति। कथं तर्हि स्त्रीग्रहणं स्वरयिष्यते। तत्र स्वरितेनाधिकारगतिर्भवतीति स्त्रियामित्यधिकृत्य ये प्रत्यया विहितास्तेषां प्रतिषेधो विज्ञास्यते। किमर्थं पुनरिदमुच्यते। असरूपस्य वावचनमुत्सर्गस्य बाधकविषये ऽनिवृत्त्यर्थम्*। असरूपस्य वावचनं क्रियते उत्सर्गस्य बाधकविषये ऽनिवृत्तिर्यथा स्यात्। तव्यत्तव्यानीयर उत्सर्गास्तेषामजन्ताद्यदपवादः। चेयं चेतव्यमित्यपि यथा स्यात्। नैतदस्ति प्रयोजनम्। अजन्ताद्यद्विधीयते। हलन्तात् ण्यद्विधीयते। एतावन्तश्च धातवो यदुताजन्ता हलन्ताश्च। उच्यते च तव्यदादयस्ते वचनाद्भविष्यन्ति। एवं तर्हि ण्वुल्तृचावुत्सर्गौ पचादिभ्योऽजपवादः। पचतीति पचः पक्ता पाचक इत्यपि यथा स्यात्। एतदपि नास्ति प्रयोजनम्। वक्ष्यत्येतत्। अजपि सर्वधातुभ्यो वक्तव्य इति। एवं तर्हि ण्वुल्तृजच उत्सर्गाः। तेषामिगुपधात्कोपवादः। विक्षिपः विलिखः

वासरूपोऽस्त्रियाम्। कथमिति। स्त्रियामित्यभिधेयसप्तमी वा स्यात् स्त्रियामित्यस्यैव वासरूपस्य निषेधः स्यात् स्त्रियामित्युच्चार्य ये प्रत्यया विधीयन्ते तेषु वासरूपो न भवतीति संदिहानः पृच्छति। लव्येति। अचोयदिति यता तव्यादीनां नित्यं बाधनं प्राप्नोतीत्यर्थः। व्यावक्रोशीति। कर्मव्यतिहारे णच् स्त्रियामिति णचा क्तिनो बाधः प्राप्नोतीत्यर्थः। स्त्रियामित्यधिकृत्येति। स्त्रियां क्तिन्नित्यस्मिंस्त्वधिकारे ये उत्सर्गापवादास्तेष्वपवाद उत्सर्गस्य बाधक

विक्षेप्ता विक्षेपक इत्यपि यथा स्यात्।अस्ति प्रयोजनमेतत् । किं तर्हीति । तत्रोत्पत्तिवाप्रसङ्गो यथा तद्धिते*। तत्रोत्पत्तिर्विभाषा प्राप्नोति यथा तद्धिते । अस्तु । यदा विक्षिपो विलिख इत्येतन्न । तदा विक्षेप्ता विक्षेपक इत्येतद्भविष्यति । यद्येतल्लभ्येत कृतं स्यात् । तत्तु न लभ्यम् । किं कारणम् । यथा तद्धितइत्युच्यते । तद्धितेषु च सर्वमेवोत्सर्गापवादं विभाषा उत्पद्यते वा न वा । सिद्धं त्वसरूपस्य बाधकस्य वावचनात्*। सिद्धमेतत् । कथम् । असरूपस्य बाधकस्य वावचनात्। असरूपो वा बाधको भवतीति वक्तव्यम् । सिध्यति । सूत्रं तर्हि भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तं तत्रोत्पत्तिवाप्रसङ्गो यथा तद्धितइति । नैष दोषः । अस्ति कारणं येन तद्धितेषु विभाषोत्पत्तिर्भवति । किं कारणम् । प्रकृतिस्तत्र प्रकृत्यर्थे वर्तते अन्येन च शब्देन प्रत्ययार्थोऽभिधीयते । इह पुनर्न केवला प्रकृतिः प्रकृत्यर्थे वर्तते। नचान्यः शब्दोस्ति यस्त-

---

एवेत्यर्थः। तत्रोत्पत्तिवाप्रसङ्ग इति । वा सरूप इत्येतावच्छ्रूयते। तत्र वाग्रहणेन किं भावो विकल्प्यताम् । असरूपो ऽपवादो वा भवति पक्षे न भवतीति। अथ बाधकत्वं विकल्प्यतां वा बाधको भवति पक्षे न बाधक इति। तत्रान्तरङ्गत्वात्सत्ताया एव विकल्पः स्यात् । यथोक्तम् । यत्रान्यत् क्रियापदं न श्रूयते तत्रास्तिर्भवन्ती पर इति। न तु बहिरङ्गस्य बाधकत्वस्येत्युत्पत्तेरेव विकल्पः स्यात्पक्षे तु न कश्चित् प्रत्यय उत्पद्येतेत्यर्थः। अस्त्विति । बाधकाभावे उत्सर्गस्यानिवार्यत्वादिति भावः। यद्येतदिति। अपवादशास्त्रेणोत्सर्गशास्त्रस्य बाधितत्वादपवादाभावपक्षेपुत्सर्गस्याप्रवर्तनादिति भावः । तत्र यथा अत इञिति विकल्पितेनेञा सुत्ते पक्षे ऽण् न भवति अपि तु वाक्यमेव। तथेहापप्रवादाभावपक्षे प्रकृतिरेव कर्त्रादीनर्थानभिदध्याद् यथाग्निचिदित्यादौ क्विबादिलोपे कृते। सिद्धं त्विति । बाधकत्वे विकल्पिते यत्र पक्षे ऽपवादस्य बाधकत्वं नास्ति तत्र बाधकत्वाभावादुत्सर्गः प्रवर्तते। अन्येनेति । दक्षस्यापत्यमित्यादावपत्यादिशब्देनेत्यर्थः।इह पुनरिति।केवलाप्रकृतिःस्वार्थमपिनाभिधत्ते किंपुनःकर्त्रादिकमर्थमभिधास्यति।तथाहि।प्रकृतिप्रत्ययसमुदायेप्रयुज्यमाने ऽ-

मर्थमभिदधीतेति कृत्वा तेनानुत्पत्तिर्न भविष्यति । अथ वा समयः कृतः । न केवला प्रकृतिः प्रयोक्तव्या न च केवलः प्रत्यय इति । एतस्मात्समयादनुत्पत्तिर्न भविष्यति । ननु च य एव तस्य समयस्य कर्ता स एवेदमप्याह । यद्यसौ तत्र प्रमाणमिहापि प्रमाणं भवितुमर्हति । प्रमाणमसौ तत्र चेह च । सामर्थ्यं त्विह द्रष्टव्यं शब्दानां प्रयोगे । न चानुत्पत्तौ सामर्थ्यमस्ति । ततोनुत्पत्तिर्न भविष्यति । कथं तर्हि तद्धितेष्वनुत्पत्तौ सामर्थ्यं भवति । अन्येन प्रत्ययेन सामर्थ्यम् । केन । षष्ठ्या । अथ वा रूपवत्तामाश्रित्य वाविधिरुच्यते । न चानुत्पत्ती रूपवती तेनानुत्पत्तिर्न भविष्यति । एवमपि कुत एतत् । अपवादो विभाषा भविष्यति न पुनरुत्सर्ग इति । नैतदस्ति विशेषो यदपवादो विभाषा स्यादुत्सर्गो वा । अपि च सापेक्षोयं निर्देशः क्रियते वासरूप इति । न चोत्सर्गवेलायां किं चि-

न्वयव्यतिरेकाभ्यांप्रकृतिः प्रकृत्यर्थेवर्ततेप्रत्ययस्तुप्रत्ययार्थेइत्युच्यतेअनुत्पन्नप्रत्यया तु प्रकृतिर्न कञ्चिदर्थं गमयति । अथापि हि च्विपेः कर्तेति कर्त्रादिशब्दाः प्रयुज्यन्ते तथापि करोति क्रियापेक्षमपि कर्तृत्वं प्रतीयेत न तु च्विपिक्रियापेक्षमेव तस्मात्सामर्थ्याद् बाधकत्वं बहिरङ्गमपि विकल्प्यते । य एवेति । समयस्यायं बाधकोस्त्विति भावः । सामर्थ्यमिति । अर्थप्रत्यायनाय शब्दाः प्रयुज्यन्ते न च प्रत्ययस्यानुत्पत्तावर्थः प्रत्याययितुं शक्यतइत्यर्थः । पूर्वस्मिन् परिहारे प्रकृतेरेव केवलायाः स्वार्थमात्राभिधानेपि सामर्थ्यं नास्तीत्युक्तम् । उत्तरत्र तु समयात् प्रयोगएव केवलाया नास्तीत्युच्यते । कथं तर्हीति । समयात् केवलस्य प्रातिपदिकस्य तद्धितानुत्पत्तौ साधुत्वं न प्राप्नोतीत्यर्थः । अन्येनेति । दक्षस्यापत्यमिति षष्ठ्यन्तस्य प्रातिपदिकस्य प्रयोगो न केवलस्य, इह तु कृदनुत्पत्तौ सत्यां केवल एव धातुः स्यात्तस्य च समयात् प्रयोगाभावः । अथ वेति । असरूपशब्देन भिन्नरूप उच्यते । तस्य च भिन्नरूपत्वं रूपवदुत्सर्गापेक्षया भवतीति स एव पक्षे ऽभ्यनुज्ञायते न त्वरूपानुत्पत्तिरित्यर्थः । न चैवास्तीति । उत्सर्गविकल्पे ऽप्राप्तविभाषा अपवादविकल्पे तु प्राप्तविभाषेति न कश्चिद्विशेषः । अपवादवेलायामिति । बाध्यत्वेन यावदुत्सर्गो नापेक्ष्यते तावदपवादस्य प्रव-

दपेक्ष्यमस्ति । अपवादवेलायां पुनरुत्सर्गोऽपेक्ष्यते । तेन यो रूपवानन्यपूर्वो बाधकः प्राप्नोति स वा बाधको भविष्यति । कः पुनरसौ । अपवादः । यदि यो रूपवानन्यपूर्वो बाधकः प्राप्नोति स वा बाधको भविष्यति । कः पुनरसौ । अपवादः । यदि यो रूपवानन्यपूर्वो बाधकः प्राप्नोतिसवाबाधकोभवतीत्युच्यते।क्विबादिषुसमावेशो न प्राप्नोति।ग्रामणीः ग्रामणाय इति।न ह्येतेरूपवन्तः।एते पि रूपवन्तः। कस्यामवस्थायाम्। उपदेशावस्थायाम्। यद्येवम्।अनुबन्धविभिन्नेषु विभाषाप्रसङ्गः।अनुबन्धविभिन्नेषु विभाषा प्राप्नोति । कर्मण्यण् आतोनुपसर्गे क इति । कविषये ऽणपि प्राप्नोति। सिद्धमनुबन्धस्यानेकान्तत्वात्* । सिद्धमेतत् । कथम् । अनुबन्धस्यानेकान्तत्वात् । अनेकान्ता अनुबन्धाः । अथवा प्रयोगे ऽसरूपाणां वाविधिर्न्याय्यः । प्रयोगे लादेशेषु प्रतिषेधः*। प्रयोगे चेल्लादेशेषु प्रतिषेधो वक्तव्यः । ह्योपचदित्यत्र लुङपि प्राप्नोति । श्वः पक्तेत्यत्र लृडपि प्राप्नोति । नैष दोषः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति न लादेशेषु वासरूपो भवतीति। यदयं हशश्वतोर्लङ् चेत्याह। अथ वा प्रयोगे ऽसरूपाणां वाविधौ न सर्वमिष्टं संगृहीतमिति कृत्वा द्वितीयः प्रयोग उपास्यते । कोसौ उपदेशो नाम । उपदेशे चैते ऽसरूपाः । ननु चोक्तमनुबन्धविभिन्नेषु विभाषाप्रसङ्गः इति । परिहृतमेतत् । सिद्धमनुबन्धस्याने-

---

त्तिरेव नास्तीत्यर्थः । उपदेशावस्थायामिति । प्रत्यासत्तिन्यायादुपदेशावस्थायामसारूप्यमाश्रीयते इत्यर्थः । ह्योपचदिति । लङ्यनच्कस्तकारः प्रत्ययः लुङि त्वपाक्षीदिति इच्छब्द इति भिन्नरूपत्वात्समावेशप्रसङ्गः । यदयमिति । परोक्षे लिडिति लिटा लङः समावेशो ऽसारूप्यात्सिद्ध एवेति नार्थो लङ्विधाने-

कान्तत्वादिति । अथैकान्तेषु दोष एव । एकान्तेषु च न दोषः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति । नानुबन्धकृतमसारूप्यं भवतीति । यदयं ददातिदधात्योर्विभाषां शास्ति अथ वा ऽसरूपो वा बाधको भवतीत्युच्यते । अपवादश्च नाम अनुबन्धभिन्नो वा भवति रूपान्यत्वेन वा । तेनानेनावश्यं किं चित्त्याज्यं किं चिच्च संग्रहीतव्यम् । तद्यदनुबन्धकृतमसारूप्यं तन्नाश्रयिष्यामः । यत्तु रूपान्यत्वेनासारूप्यं तदाश्रयिष्यामः । अथ वा असरूपो वा बाधको भवतीत्युच्यते । सर्वश्चासरूपस्तत्र प्रकर्षगतिर्विज्ञास्यते साधीयो योसरूप इति । कश्च साधीयान् । यः प्रयोगे प्राक् च प्रयोगात् । अथवासरूपो वा बाधको भवतीत्युच्यते । न चैवं सति कश्चिदपि सरूपः । त एवं विज्ञास्यामः । क्व चिद्ये ऽसरूपा इति । अनुबन्धभिन्नाश्च प्रयोगे सरूपाः । अथ कथमिदं विज्ञायते अस्त्रियामिति । किं स्त्रियां न भवतीति आहो स्वित् प्राक् स्त्रिया भवतीति । कस्मात्र विशेषः । स्त्रियां प्रतिषेधे क्तल्युट्तुमुन्खलर्थेषु विभाषाप्रसङ्गः *। स्त्रियां प्रतिषेधे क्तल्युट्तुमुन्खलर्थेषु विभाषा प्राप्नोति । क्त । हसितं छात्रस्य शोभनम् । घञपि प्राप्नोति । ल्युट् । हसनं छात्रस्य शोभनम् । घञपि प्राप्नोति । तुमुन् । इच्छति भोक्तुम् । लिङ्लोटावपि प्रा-

न । विहितस्तु लकाराणामसमावेशं ज्ञापयतीत्यर्थः । अथ वेति । क्विबादयो न संगृहीतास्तेषां प्रयोगे रूपाभावादित्यर्थः । क्व चिद्य इति । प्रयोगइत्यर्थः । उपदेशे सर्वस्यैवासारूप्यमित्यसरूपग्रहणमनर्थकं स्यात् । कथमिति । स्त्र्यधिकारविहितेष्वेव किं प्रतिषेधः परस्तात् स्त्र्यधिकारस्य भवत्येव वासरूपविधिः । अथ स्त्र्यधिकारात् प्राग्वासरूपविधिर्भवति स्त्र्यधिकारेण विच्छिद्यतइति प्रश्नः । लिङ्लोटाविति । लिङ्चेति लिङ् भवत्येव । इच्छार्थेषु लिङ्लोटावित्यत्र तु लिङ्लोटोः सहनिर्देशादत्रापि सहनिर्देशः कृतः । लिङ्चेति नियमा-

म्रुतः । खलर्थः । ईषत्पानः सोमो भवता । खलपि प्राप्नोति । एवं तर्हि स्त्रियाः प्रागिति वक्ष्यामि । स्त्रियाः प्रागिति चेत् क्त्वायां वावचनम् *। स्त्रियाः प्रागिति चेत्क्त्वायां वावचनं कर्तव्यम् । आसित्वा भुङ्क्ते । आस्यते भोक्तुमित्यपि यथा स्यात् । कालादिषु तुमुन्विधाने वावचनम् *। कालादिषु तुमुन्विधाने वावचनं कर्तव्यम् । कालो भोजनस्येत्यपि यथा स्यात् । अर्हे तृज्विधानम् *। अर्हे तृज् विधेयः । इमे अर्हे कृत्या विधीयन्ते ते विशेषविहिताः सामान्यविहितं तृचं बाधेरन् । नैष दोषः । भावकर्मणोः कृत्या विधीयन्ते कर्तरि तृच् । कः प्रसङ्गो यद्भावकर्मणोः कृत्याः कर्तरि तृचं बाधेरन् । एवं तर्हि । अर्हे कृत्यतृज्विधानम् *। अर्हे कृत्यतृचो विधेयाः । अयमर्हे लिङ् विधीयते । स विशेषविहितः सामान्यविहितान् कृत्यतृचो वा बाधेत । वासरूपोऽस्त्रियाम् ॥ कृत्याः ॥९५॥ कृत्यसंज्ञायां प्राङ् ण्वुलवचनम् *। कृत्यसंज्ञायां प्राङ् ण्वुल इति वक्तव्यम् । किं प्रयोजनम् । ण्वुलः कृत्यसंज्ञा मा भूदिति । अर्हे कृत्यतृज्ग्रहणं तु ज्ञापकं प्राङ् ण्वुलवचनानर्थक्यस्य *। कृत्यतृचश्चेति तृज्ग्रहणं करोति तज् ज्ञापयत्याचार्यः प्राङ् ण्वुलः कृत्यसंज्ञा भवतीति । एवमपि ण्वुलःकृत्यसंज्ञा प्राप्नोति । योगापेक्षंज्ञापकम् ॥ तव्यत्तव्या-

---

क्त्वोणु भविष्यतीति शक्यते वक्तुम् । ननु तुमुन् भावे कर्तृकर्मणोर्लिङ्लोटाविति भिन्नार्थत्वात् कुतो बाध्यबाधकभावः । नैष दोषः । भावेऽपि लिङ्लोटोरस्ति विधानमिति तदपेक्षया बाध्यबाधकभावोऽभिमतः । आस्यते भोक्तुमिति । भोजनार्थत्वादासनस्य पौर्वकाल्यमात्रं गम्यते इति समानविषयत्वाद् बाध्यबाधकभावप्रसङ्गः । क्त्वाभावे तत्रैव च लकारोत्पत्तिरत्रेति समानार्थत्वमपि विद्यते । तत्रायं निर्णयः । स्त्र्यधिकारस्य परस्तादपि वासरूपविधिर्भवति । अर्हे कृत्यतृचश्चेत्यत्र तु कृत्यतृज्ग्रहणेन तस्यां नत्यत्वं ज्ञाप्यते । कृत्याः । कृत्या इत्येतावत् सूत्रमित्याह । कृत्यसंज्ञायामिति । योगापेक्षमिति । ण्वुल्तृचावि-

नीयरः॥९६॥ केलिमर उपसंख्यानम्*।केलिमरउपसंख्यानं कर्तव्यम्।पचेलिमामाषाःपक्तव्याः।भिदेलिमाःसरलाभेतव्याः।वसेस्तव्यत्कर्तरिणिच्च*।वसेस्तव्यत्कर्तरिवक्तव्यःणिच् चासौ भवतीति वक्तव्यम् । वसतीति वास्तव्यः । तद्धितो वा*। तद्धितो वा पुनरेष भविष्यति । वास्तुनि भवो वास्तव्यः॥अचोयत्॥९७॥अज्ग्रहणं किमर्थम्। अजन्ताद्यथा स्याद् हलन्तान्मा भूदिति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । हलन्ताण्ण्यद्विधीयते स बाधको भविष्यति । यथैव तर्हि ण्यद्यतं बाधते । एवं तव्यादादीनपि बाधेत । अज्ग्रहणे पुनः क्रियमाणे अजन्ताद्यद्विधीयते हलन्ताण्ण्यद्विधीयते । एतावन्तश्च धातवो यदुताजन्ता हलन्ताश्च । उच्यते च तव्यदादयः ते वचनाद्भविष्यन्ति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । वासरूपेण तव्यदादयो भविष्यन्ति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । अजन्तभूतपूर्वमात्रादपि यथा स्यात् । लव्यम् । पव्यम् । आर्द्धधातुकसामान्ये गुणे कृतेपि प्रत्ययसामान्येपि च वान्तादेशे कृते हलन्तादिति ण्यत् प्राप्नोति । तथा दित्स्यं धित्स्यम् । आर्द्धधातुकसामान्ये अकारलोपे कृते हलन्तादिति ण्यत् प्राप्नोति । अज्ग्रहणसामर्थ्याद्यदेव भवति । यतिजनेरुपसंख्यानम् * । यतिजनेरुपसंख्यानं

त्येतस्माद्योगात् प्राक् कृत्यसंज्ञाधिकार इत्येवं तृज्ग्रहणेनानुमास्यतइत्यर्थः । तव्यत्तव्या । केलिमर इति । कर्मकर्तरि चायं कैश्चिदिष्यते । भाष्यकारेण तु कर्माण प्रदर्शितः । वास्तुनि भव इति । दिगादित्वाद्यत्प्रत्ययः । नित्यानां शब्दानां यथाकथञ्चिदन्वाख्यानं कर्तव्यमिति मन्यते । यथोक्तम् । उपादायापि ये हेयास्तानुपायान् प्रचक्षते । उपायानां च नियमो नावश्यमवतिष्ठ इति ॥ अवास्तव्य इत्यत्र स्वरभेदोपि नास्ति । कृत्यो केण्णुजिति यदन्तोदात्तत्वं विधीयते तदेव ययतोश्चातदर्थइत्यनेन । अचो यत् । यति जनेरिति । यतो नाव

कर्तव्यम् । जन्यं वत्सेन । अत्यल्पमिदमुच्यते । तकिशसिचतियतिजनीनामुपसंख्यानमिति वक्तव्यम् । तकि तक्यम् । शसि शस्यम् । चति चत्यम् । यति यत्यम् । जनि जन्यम् । हनो वा वध च * । हन्तेर्वा यद्वक्तव्यः । वध इत्ययं चादेशः । वध्यः । घात्यः । तद्धितो वा* । तद्धितो वा पुनरेष भविष्यति । वधमर्हतीति वध्यः । यदि तद्धितः समासो न प्राप्नोति । असिवध्यो मुसलवध्य इति । यदि पुनः सति साधनं कृतेति वा पादहारकाद्यर्थमिति समासः सिद्धो भवति । यदि पुनरसिवधशब्दादेवोत्पत्तिः स्याद् । असिवधमर्हतीति । नैवं शक्यं वक्तुम् । स्वरे हि दोषः स्यात् । असिवध्यः । एवं स्वरः प्रसज्येत । असिवध्य इति चेष्यते । अचो ॥ गदमदचरयमश्चानुपसर्गे ॥१००॥ अनुपसर्गाच्चरेराङि चागुरौ । अनुपसर्गाच्चरेरित्यत्राङि चागुराविति वक्तव्यम् । आचर्यो देशः । अगुराविति किमर्थम् । आचार्य उपनयमानः । गदमद ॥ अर्यः स्वामिवैश्ययोः ॥ १०३॥ स्वामिन्यन्तोदात्तत्वं च * । स्वामिन्यन्तोदात्तत्वं च वक्तव्यम् । अर्यः स्वामी ॥ अजर्यं सङ्गतम् ॥१०५॥ सङ्गतमिति किं प्रत्युदाह्रियते । अजरः कम्बलः अजरिता कम्बल इति । किं पुनः कारणं कर्तृ-

इति स्वरार्थं जनेर्यद्विधानम् । जन्यमिति तु ण्यतापि सिध्यति । जनिवध्योश्चेति वृद्धिप्रतिषेधात् । वधमर्हतीति । दण्डादिभ्य इति यत्प्रत्ययः । यदि तद्धित इति । तेन सह समासस्य लक्षणाभावात् । स्वरे हि दोष इति । असिवधशब्दाद्यति सति तित् स्वरितमिति स्वरितः प्रसज्येत । कृदन्तेन तु समासे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेण वध्यशब्द आद्युदात्तो भवति । न चासिवधशब्दात् प्राप्नोति । यद्दण्डादिषु केवलवधशब्दस्य पाठात्तदन्तविध्यभावाच्च । अजर्यम् । तयोरेवेति वचनाद्भावेऽजर्यशब्दः प्राप्नोति । अजर्यं सङ्गतेनेति । कर्तरि च सङ्गतइष्यते अजर्यमार्यसङ्गतमित्यतः पृच्छति । किं प्रत्युदाह्रियतइति । अजर इति । कर्तर्ययं प्रत्ययो निपात्यते । ततो ह्यङ्गविकलतापरिहाराय कर्तैव प्रत्युदा-

साधन एव प्रत्युदाह्रियते न भावसाधनः प्रत्युदाहार्यः । एवं तर्हि, अजर्यं कर्तरि*। अजर्यं कर्तरीति वक्तव्यम्। तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् ।गत्यर्थानां क्तः कर्तरि विधीयते न योगाद्व अजर्यं कर्तरि भविष्यति। गत्यर्थानां क्तः कर्मण्यपि विधीयते तेन योगादजर्यं कर्मण्यपि प्राप्नोति। जीर्यतिरकर्मकः । भावे तर्हि प्राप्नोति। संगतग्रहणमिदानीं किमर्थं स्यात् । कर्तृविशेषणं संगतग्रहणं संगतं कर्तृ चेद्भवतीति। तद्यथा । हृषेर्लोमस्विति लोमानि चेत्कर्तॄणि भवन्ति । अजर्यम्॥ वदः सुपि क्यप् च॥१०६॥वदः सुप्यनुपसर्गग्रहणम्*।वदः सुप्यनुपसर्गग्रहणं कर्तव्यम् । इह मा भूत् । प्रवाद्यं संवाद्यम् । तत्तर्हि कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । अनुपसर्ग इति वर्तते । एवं तर्ह्यन्वाचष्टे अनुपसर्ग इत्येवं वर्ततइति । नैतदन्वाख्येयमधिकारा अनुवर्तन्तइति । एष एव च न्यायो यदुताधिकारा अनुवर्तेरन्निति॥ भुवो भावे॥१०७॥भावग्रहणं किमर्थम्।कर्मणि माभूदिति। नैतदस्ति प्रयोजनम् । भवतिरकर्मकः । अकर्मका अपि

हरणे प्रदर्शनीय इति भावः । गत्यर्थानामिति । यद्यपि सङ्गमनं सङ्गतमिति भावे इह क्तो विहितस्तथापि गत्यर्थानां क्तः प्रत्ययः कर्तरि दृष्टो गतो ग्रामं देवदत्त इति । ततो गत्यर्थधातुसाहचर्यादजर्यमिति कर्तरि निपातनमिति मन्यते। जीर्यतिरकर्मक इति । सोपसर्गस्य सकर्मकत्वेपीहानुपसर्गस्य निपातनादकर्मकत्वं बोद्धव्यम्। द्रव्यकर्माभावाश्रयेण चाकर्मकत्वमुक्तम्। कालादिना सर्वस्यैव सकर्मकत्वम्। सङ्गतग्रहणमिति । नह्नि गमेर्भावस्य जीर्यतेर्भावेन सामानाधिकरण्यमुपपद्यतइति प्रश्नः । कर्तृविशेषणमिति । वैयधिकरण्यमनयोः पदयोः स्यादिति भावः। लोमानि चेदिति । तथा च हृतं लोमभिर्हृष्टं लोमभिरिति वैयधिकरण्ये पीड्विकल्पो भवति। तस्मात्कर्तरीति वक्तव्यम्। अथ वा सामानाधिकरण्यत्यागेन वैयधिकरण्याश्रयणस्यायुक्तत्वान्निपातनाद्दा कर्तयेव प्रत्ययो भवतीति स्थितम्। वदः सुपि। नैतदिति । यत्राधिकारस्य विच्छेदो ऽवध्यपरिज्ञानं वा सिंहावलोकनन्यायाश्रयणं वा तत्रावश्यवक्तव्यो विशेषः। एवमादौ तु प्रयोजनाभावादवक्तव्य इत्यर्थः । भुवो भावे। भवतिर-

धातवः सोपसर्गाः सकर्मका भवन्ति । तेनानुभाव्यमामन्त्रणमित्यत्रापि प्राप्नोति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । अनुपसर्गे इति वर्तते । उत्तरार्थं तर्हि भावग्रहणं कर्तव्यम् । हनस्त च भावे यथा स्यात् । ब्रह्महत्या वर्तते । इह मा भूत् ब्रह्मघात्यो वृषल इति । हनस्त च॥१०८॥हनस्तश्चित्स्त्रियां छन्दसि*। हनस्त चेत्यत्र चित्स्त्रियां छन्दसि इति वक्तव्यम् । तां भ्रूणहत्यां निगृह्यानुचरणम् । अस्यै त्वा भ्रूणहत्यायै चतुर्थं प्रतिगृह्यते । स्त्रियामिति किमर्थम् । आघ्नते दस्युहत्याय । छन्दसीति किमर्थम् ।ब्रह्महत्या दस्युहत्या वर्तते॥ एतिस्तुशास्वृदृजुषः क्यप्॥१०९॥क्यबिति वर्तमाने पुनः क्यब्ग्रहणं किमर्थम् । क्यबेव यथा स्याद् यदन्यत्प्राप्नोति तन्मा भूदिति । किं चान्यत् प्राप्नोति । ण्यत् । ओरावश्यके ण्यतः स्तौतेः क्यप् पूर्वविप्रतिषिद्धमिति वक्ष्यति । स पूर्वविप्रतिषेधो न पठितव्यो भवति । अथ वा हनस्तश्चित्स्त्रियां छन्दसि चोदितः स न वक्तव्यो भवति । क्यब्विधौ वृञ्ग्रहणम् । क्यब्विधौ वृञ्ग्रहणं कर्तव्यम् । इह मा भूत् वार्या ऋत्विज इति । अञ्जेश्चोपसंख्यानं संज्ञायाम्*।अञ्जेश्चोपसंख्यानं संज्ञायां कर्तव्यम्।

कर्मक इति । ननु प्राप्त्यर्थः सकर्मकोस्ति । नैष दोषः । प्राथम्यात्सत्तार्थस्यैवेह ग्रहणात् । ननु कालादिकर्मणि प्राप्नोति । अनभिधानात्कालादिकर्मणि न भविष्यतीति मन्यते । हनस्त च । दस्युहत्यायेति । छन्दस्येवैतत् क्यबन्तं नपुंसकं भाषायां तु स्त्रीलिङ्गमेव । एतिस्तु । अथवेति । पूर्वस्मात् क्यपोऽस्य वैलक्षण्यप्रदर्शनाय क्यब्ग्रहणं कृतं तेन पूर्वं क्यप् छन्दसि स्त्रियां चिद्भवति । क्यब्विधाविति । ईडवन्दवृशंसुदुहां ण्यत इति वार्यशब्दस्याद्युदात्तविधानादेतज्ज्ञायते । तत्र वीडिवन्दिभ्यामात्मनेपदिभ्यां साहचर्याद्वृशब्देन वृणातिर्गृह्यते । तस्माण्ण्यद् एष इति । ननु स्वरभेदो भवति । क्यपि सत्याद्युदात्तं पदं ण्यति सत्यन्तस्वरितम् । नैष दोषः । नब्विषयस्यानिसन्तस्येत्याद्युदात्तविधानात् । लक्षणेनेति । संहिताया एव नित्यत्वम् । पदविच्छेदस्य तु पौरुषेयत्व-

आज्यम् । यदि क्यप् । वृद्धिर्न प्राप्नोति । तस्माण्ण्यदेषः । यदि ण्यत् । उपधालोपो न प्राप्नोति । तस्मात् क्यबेवेषः । ननु चोक्तं वृद्धिर्न प्राप्नोति । आङ्पूर्वस्य प्रयोगो भविष्यति । यद्येवमवग्रहः प्राप्नोति । न लक्षणेन पदकारा अनुवर्त्याः पदकारैर्नाम लक्षणमनुवर्त्यम् । यथालक्षणं पदं कर्तव्यम् ॥ ई च खनः ॥१११॥ दीर्घोच्चारणं किमर्थम् । न इ च खन इत्येवोच्येत । का रूपसिद्धिः । खेयम् । आद्गुणेन सिद्धम् । न सिध्यति । षत्वतुकोरसिद्ध इति एकादेशस्यासिद्धत्वात्तुक् प्रसज्येत । नैतदस्ति । पदान्तपदाद्योरेकादेशोऽसिद्धो नैषतुक् पदान्तपदाद्योरेकादेशस्तस्मादि च खन इत्येव वक्तव्यम् ॥ भृञोऽसंज्ञायाम् ॥११२॥ भृञोऽसंज्ञायामिति किमर्थम् । भार्या । भृञः संज्ञाप्रतिषेधेस्त्रियामप्रतिषेधोन्येन विहितत्वात् * । भृञः संज्ञाप्रतिषेधे स्त्रियामप्रतिषेधः । अनर्थकः प्रतिषेधः अप्रतिषेधः । किं कारणम् । अन्येन विहितत्वात् । अन्येन लक्षणेन स्त्रियां क्यब्विधीयते । संज्ञायां समजनिषदनिपतमनविदषुञ्शीङ्भृञिण इति । प्रतिषेध इदानीं किमर्थः स्यात् । प्रतिषेधः किमर्थ इति चेदस्त्रीसंज्ञाप्रतिषेधार्थः * । प्रतिषेधःकिमर्थ

म् । तथा च यत्रार्थनिश्चयाभावस्तत्रावग्रहो न क्रियते । तदुक्तं हरिद्रूरनवगृह्यते इति । हरिद्रूरित्यत्र किं हरिशब्द इकारान्तः । अथ हरित्शब्दस्तकारान्त इति संदेहात् । ई च खनः । दीर्घोच्चारणे भाष्यकारेण प्रत्याख्याते केचित् प्रश्लेषनिर्देशेन द्वितीय इकारो येविभाषेत्यात्वस्य पक्षे परत्वात् प्राप्तस्य बाधनार्थ इत्याहुः । तदयुक्तम् । क्यप्सन्नियोगेन विधीयमानस्येत्वस्यान्तरङ्गत्वादात्वस्य तु यकारादावुत्पन्ने विधीयमानस्याङ्गस्य बहिरङ्गत्वाद्विप्रतिषेधाभावात् प्राप्त्यभावात् । भृञो सं । असंज्ञायां किमर्थमिति । क्रियमाणे प्रतिषेध इष्टं न सिध्यतीति प्रश्नः । भार्येति । गृहिण्या इयं संज्ञेति क्यबभावे ण्यत्प्रत्ययः । अनर्थक इति । भृञ इति प्राप्तेरयं प्रतिषेध आनन्तर्यान्न तु लक्षणान्तरप्राप्तेर्व्यवधानादिति भावः । प्रतिषेध इदानीमिति । प्रतिषेधविधानसामर्थ्यान्न-

इति चेदस्त्रीसंज्ञास्ति तदर्थः प्रतिषेधः स्यात् । भार्या नाम क्षत्रियाः । सिद्धं तु स्त्रियां संज्ञाप्रतिषेधात् * । सिद्धमेतत् । कथम् । स्त्रियां संज्ञाप्रतिषेधो वक्तव्यः । संज्ञायां समजनिषदनिपतमनविदषुञ्शीङ्भृञिणः । ततो न स्त्रियां भृञ इति । सिध्यति । सूत्रं तर्हि भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तं भृञः संज्ञाप्रतिषेधे स्त्रियामप्रतिषेधोऽन्येन विहितत्वादिति । नैष दोषः । भाव इति तत्रानुवर्तते । कर्मसाधनश्चायम् । अथ वा य एते संज्ञायां विधीयन्ते तेषु नैवं विज्ञायते संज्ञायामभिधेयायामिति । किं तर्हि । प्रत्ययान्तेन चेत्संज्ञा गम्यत इति । अपर आह । संज्ञायां पुंसि दृष्टत्वान्न ते भार्या प्रसिध्यति ॥ संज्ञायां पुंसि दृष्टत्वात्तव भार्याशब्दो न सिध्यति । स्त्रियां भावाधिकारोऽस्ति तेन भार्या प्रसिध्यति ॥ भाव इति तत्र वर्तते । कर्मसाधनश्चायम् । अथ वा बहुलं कृत्याः संज्ञायामिति तत्स्मृतम् ॥ अथ वा कृत्यल्युटो बहुलमिति एवमत्रापि ण्यद्भविष्यति । यथा यत्यं यथा जन्यं यथा भित्तिस्तथैव सा ॥ समश्च बहुलम् * । समश्च बहुलमुपसंख्यानं

त्रपान्तरेण प्राप्तस्यापि क्यपः प्रतिषेधो भविष्यतीति भावः । अस्त्रीसंज्ञेति । संज्ञायतइति संज्ञेति कर्मसाधनोऽत्र संज्ञाशब्दः । ततो न स्त्रियामिति । स्त्रीशब्देनात्र स्तनकेशवती गृह्यते । अन्यथा विधिप्रतिषेधयोर्विषयविभागो न स्यात् । तस्माद्भरणं भृत्येति विधेर्विषयः । लौकिकी तु स्त्री प्रतिषेधस्य । भाव इति तत्रेति । व्रजयजोर्भावे क्यबित्यतः । संज्ञायामिति । संज्ञाशब्दः कर्मसाधनो न गृह्यते किं तर्हि भावसाधनः । तेन प्रत्ययान्तेन यदि रूढिर्गम्यते ततः प्रत्ययः । न च भृत्याशब्देन हि गृहिण्यभिधीयतइति क्यपोऽप्रसङ्गः । संज्ञायामिति । भार्या नाम क्षत्रिया इत्यत्रासंज्ञायामिति प्रतिषेधस्य चरितार्थत्वात्सूत्रान्तरेण स्त्रियां संज्ञायां क्यपः प्रसङ्गाद्भार्याशब्दो न सिध्यतीति चोद्यम् । स्त्रीप्रकरणे भावग्रहणानुवर्तनात्कर्मणि क्यबभावाण् ण्यदेव भवतीत्युत्तरम् । यथेति । अजन्ताद्विधीयमानो यद् यथा हलन्तात् कुतश्चिद् भवति बहुलवचना-

कर्तव्यम् । संभृत्या एव संभाराः । संभार्या एव संभाराः ॥

राजसूयसूर्यमृषोद्यरुच्यकुप्यकृष्टपच्याव्यथ्याः ॥ ११४ ॥ सूर्यरुच्याव्यथ्याः कर्तरि* । सूर्य रुच्य अव्यथ्य इत्येते कर्तरि निपात्यन्ते । किं निपात्यते । सूर्यः । सूसर्तिभ्यां सरतेरुत्वं सुवतेर्वा रुडागमः ॥ सरणाद्वा सुवति कर्मणीति वा सूर्यः । रुच्य । रोचतेसौ रुच्यः । न व्यथतइत्यव्यथ्यः । कुप्यं संज्ञायाम् * । कुप्य संज्ञायामिति वक्तव्यम् । गोप्यमन्यत् । कृष्टपच्यस्यान्तोदात्तत्वं च कर्मकर्तरि च* । कृष्टपच्यस्यान्तोदात्तत्वं च वक्तव्यं संज्ञायां कर्मकर्तरि चेति वक्तव्यम् । कृष्टे पच्यन्ते स्वयमेव । कृष्टपच्याश्च मे । यो हि कृष्टे पक्तव्यः स कृष्टपाक्यो भवति । राजसूय ॥ प्रत्यपिभ्यां ग्रहेः ॥११८॥ प्रत्यपिभ्यां ग्रहेश्छन्दसि* । प्रत्यपिभ्यां ग्रहेः छन्दसीति वक्तव्यम् । मत्तस्य न प्रतिगृह्यम् । अनृतं हि मत्तो वदति तस्मान्नापिगृह्यम् । प्रतिग्राह्यमपिग्राह्यमित्येवान्यत्र । प्रत्यपिभ्याम् ॥ अमावस्यदन्यतरस्याम् ॥१२२॥ कस्यायमनुबन्धः । प्रधानस्य । यदि प्रधानस्य । अमावस्या इत्येवं स्वरः प्रसज्येत । अमावस्या इति चेष्यते । तथा अमावास्याग्रहणेनामावस्याग्रहणं न प्राप्नोति । एवं तर्हि निपातनस्य । यदि तर्हि निपातनान्यप्येवंजातीयकानि भवन्ति श्रोत्रियंश्छन्दोधी-

त् । यथा च भित्तिरित्यङ्विषये क्तिन् भवति । एवं भार्येति क्यप्प्रसङ्गे ण्यद्भवतीत्यर्थः । अमावस्यत् । प्रधानस्येति । विधीयमानत्वात् प्रत्ययस्य प्राधान्यमिति यत्प्रत्ययो निपात्यतइत्युक्तं भवति । एवं स्वर इति । यतो नाव इति उत्तरपदमाद्युदात्तं स्यात् । अन्तस्वरितं चेष्यते । अमावास्याग्रहणेनेति । शब्दान्तरत्वादमावास्याशब्दस्य ण्यदन्तत्वादमावस्याशब्दस्य यदन्तत्वादिति भावः । एवं तर्हीति । यत्प्रत्ययान्तत्वं न निपात्यतइत्यर्थः । ननु तितिप्रत्ययग्रहणं चोदयिष्यते । निरस्तविभागे च निपातनआश्रीयमाणे स्वरितत्वं न सिध्यतीति मत्वाह । यदि तर्हीति । एवंजातीयकानीति । निरस्तावयवविभागानीत्यर्थः ।

तइति । व्यपवर्गाभावात् ञ्नित्यादुदात्तत्वं न प्राप्नोति । एवं तर्हि, अमावसोरहं ण्यतोर्निपातयाम्यवृद्धिताम् । तथैकवृत्तिता तयोः स्वरश्च मे प्रसिध्यति ॥ अमा ॥ छन्दसि निष्टर्क्यदेवहूयप्रणीयोन्नीयोच्छिष्यमर्यस्तर्याध्वर्यखन्यखान्यदेवयज्यापृच्छ्यप्रतिषीव्यब्रह्मवाद्यभाव्यस्ताव्योपचाय्यपृडानि॥१२३॥निष्टर्क्य इति किं निपात्यते । निष्टर्क्यं कृतेराद्यन्तविपर्ययश्छन्दसि कृताद्यर्थः । यथा कृतेस्तर्कः कसेः सिकता हिंसेः सिंहः । अपर आह । निष्टर्क्यं व्यत्ययं विद्यान्निसः षत्वं निपातनात् । ण्यदायादेश इत्येतावुपचाय्ये निपातितौ ॥ निष्टर्क्यं चिन्वीत पशुकामः । ण्यदेकस्माच्चतुर्भ्यः क्यप् चतुर्भ्यश्च यतो विधिः । ण्यदेकस्माद्यशब्दश्च द्वौ क्यपौ ण्यद्विधिश्चतुः ॥ ण्यदेकस्मान्निष्टर्क्यः । चतुर्भ्यः क्यप् । देवहूयः प्रणीयः उन्नीयः उच्छिष्यः । चतुर्भ्यश्च यतो विधिः । मर्यः स्तर्या ध्वर्यः खन्यः । ण्यदेकस्मात् । खान्यः । यशब्दश्च । देवयज्या । द्वौ क्यपौ । आपृच्छ्यः प्रतिषीव्यः । ण्यद्विधिश्चतुः । ब्रह्मवाद्यः भाव्यः स्ताव्यः । उपचाय्यपृडम् । उपपूर्वाच्चिनोतेरायादेशोपि निपात्यते । नहि ण्यतैव सिध्यति । हिरण्य इति च । हिरण्य इति च वक्तव्यम् । उपचेयपृडमित्येवान्यत्र ॥ ऋहलोर्ण्यत् ॥१२४॥ पाणौ सृजेर्ण्यद्विधिः *। पाणौ सृजेर्ण्यद्विधेयः । पाणि-

अमावसोरिति । वृद्धिभावाभावकृतभेदाश्रयो द्विवचननिर्देशः । निपातयामीति । एकतरस्येति शेषः । एकवृत्तितेति । एका तद्धितवृत्तिरुभयोः सिध्यति एकदेशविकृतस्यानन्यत्वात् । तथा हि ह्यत्यमावास्याशब्दस्य न्याय्यत्वादाकारस्य प्रकृतित्वमकारस्य तु विकारत्वम् । छन्दसि कृताद्यर्थ इति । कृतशब्दस्य धातोर्य आदिः ककारस्तत्प्रयोजनः । आदेरन्तत्वमन्तस्य चादित्वं यथा स्यादित्यर्थः । आद्यन्तयोः परस्पररूपापत्तिर्न तु वर्णान्तररूपापत्तिरिति प्रदर्शनाय

सर्ग्या रज्जुः । समवपूर्वाच्च*। समवपूर्वाच्चेति वक्तव्यम् । समवसर्ग्या रज्जुः । लपिदभिभ्यां च*। लपिदभिभ्यां चेति वक्तव्यम्। अपलाप्यम्। अपदाभ्यम्॥ ओरावश्यके ॥१२५॥ कथमिदं विज्ञायते आवश्यके उपपदे आहो स्विद् द्योत्यइति । कश्चात्र विशेषः । आवश्यकउपपदइति चेद् द्योत्यउपसंख्यानम् *। आवश्यके उपपदे इति चेद् द्योत्ये उपसंख्यानं कर्तव्यम् । पाव्यं लाव्यम् । अस्तु तर्हि द्योत्ये । द्योत्य इति चेत्स्वरसमासानुपपत्तिः *। द्योत्य इति चेत् स्वरसमासानुपपत्तिः प्राप्नोति । अवश्यलाव्यम् । अवश्यपाव्यम् । नैष दोषः । मयूरव्यंसकादित्वात् समासः । विस्पष्टादिवत् स्वरश्च । ओरावश्यके ण्यतः स्तौतेः क्यप् पूर्वविप्रतिषिद्धम्*। ओरावश्यके ण्यतः स्तौतेः क्यप् भवति पूर्वविप्रतिषेधेन । ओरावश्यके ण्यद्भवतीत्यस्यावकाशः अवश्यलाव्यम् । अवश्यपाव्यम्। क्यपोवकाशः स्तुत्यः। इहोभयं प्राप्नोति । अवश्यस्तुत्यः । क्यप् भवति पूर्वविप्रतिषेधेन । स तर्हि पूर्वविप्रतिषेधो वक्तव्यः । न वक्तव्यः । उक्तं तत्र क्यबिति वर्तमाने पुनः क्यब्ग्रहणस्य प्रयोजनं क्यबेव यथा स्याद् यदन्यत् प्राप्नोति तन्मा भूदिति॥ आनाय्योऽनित्ये ॥१२७॥ दक्षिणाग्नाविति वक्तव्यम् । आनेयोऽन्यः । आनाय्योऽनित्यइति चेद् दक्षिणाग्नौ कृतं भवेत्। एकयो-

कृतार्थं इत्युक्तं भवति । ओरावश्यके । कथमिति । किमावश्यकार्थवाचिन्युपपदे प्रत्ययः उत प्रत्ययेन आवश्यके द्योत्यइति प्रश्नः । अवश्यलाव्यमिति । द्वावपूपावित्यादौ गतार्थस्यापि क्व चित् प्रयोगो लोके दृश्यते लाघवं प्रत्यनादरादिति मन्यते । विस्पष्टादिवदिति । यथा विस्पष्टकन्दुकमित्यत्र मयूरव्यंसकादित्वात्समासे कृते पूर्वपदप्रकृतिस्वरो भवत्येवमवश्यलाव्यमित्यादावपि मयूरव्यंसकादिषु निपातनादुत्तरपदप्रकृतिस्वरो भविष्यतीत्यर्थः । आनाय्यो ।

नौ तु तं विद्यादानेयो ह्यन्यथा भवेत् ॥ पाय्यसान्नाय्यनिकाय्यधाय्या मानहविर्निवाससामिधेनीषु ॥१२९॥ पाय्यनिकाय्ययोः किं निपात्यते । पाय्यनिकाय्ययोरादिपत्वकत्वनिपातनम् *। पाय्यनिकाय्ययोरादिपत्वमादिकत्वं च निपात्यते। मेयं निचेयमित्येवान्यत्र॥क्रतौ कुण्डपाय्यसंचाय्यौ॥१३०॥ कुण्डपाय्ये यद्विधिः*।कुण्डपाय्ये यद्विधेयःकुण्डपाय्यः क्रतुः॥अग्नौपरिचाय्योपचाय्यसमूह्याः॥१३१॥समूह्यइत्यनर्थकं वचनं सामान्येन कृतत्वात्*। समूह्य इत्यनर्थकं वचनं किं कारणं सामान्येन कृतत्वात् सामान्येनैवात्र ण्यद्भविष्यति ऋहलोर्ण्यदिति। वह्यर्थं तर्हि निपातनं कर्तव्यम्। वहेर्ण्यद्यथास्यात्। वह्यर्थमिति चेद् उहेस्तदर्थत्वात्सिद्धम् *। उहि रपि वह्यर्थे वर्तते।कथं पुनरन्यो नामान्यस्यार्थे वर्तते । कथमूहिर्वह्यर्थे वर्तते। बह्वर्था अपि धातवो भवन्ति। अस्ति पुनः क्व चिदन्यत्रापि उहिर्वह्यर्थे वर्तते। अस्तीत्याह। ऊहिविग्रहाच्च ब्राह्मणेसिद्धम्*। ऊहिविग्रहाच्च ब्राह्मणे सिद्धमेतत्।समूह्यं चिन्वीतपशुकामः।पशवोवैपुरुषःपशूनेवास्मैतत्समूहति ॥ चित्याग्निचित्ये च॥१३२॥अग्निचित्येत्यन्तोदात्तोभावे*।अग्निचित्येतिभावेन्तोदात्तोभवति।अग्निचयनमेवाग्निचित्या॥ ण्वुल्तृचौ॥१३३॥किमर्थश्चकारः।स्वरार्थः।चितोन्तउदात्तोभवतीत्यन्तोदात्तत्वं यथा स्यात्। नैतदस्ति प्रयोजनम्। एकाजयं तत्र नार्थः स्वरार्थेन चकारेणानुबन्धेनप्रत्यः

आनाय्योऽनित्य इति चेदिति। घटादिष्वपि प्रसङ्ग इति शेषः। भवेदिति। सम्भाषने लिङ्। निपातनाद्वृद्धिराश्रीयते। एकयोनाविति। यो गार्हपत्यादानीयते आह्वनीयेन सहैकयोनिर्दक्षिणाग्निस्तत्रेत्यर्थः। यस्तु वैश्यकुलादानीयते तत्र ानाय्यशब्दो न भवति। अग्नौ। ऊहिविग्रहादिति। वह्निसमानार्थेनो-

यस्वरेणैव सिद्धम् । विशेषणार्थस्तर्हि । क्व विशेषणार्थेनार्थः । अप्तृन्तृजिति । तृ इत्युच्यमाने मातरौ मातरः पितरौ पितर इत्यत्रापि प्राप्नोति । स्वसृनप्तृग्रहणं नियमार्थं भविष्यति । एतयोरेव योनिसंबन्धयोर्नान्येषां योनिसंबन्धानामिति । सामान्यग्रहणाविघातार्थस्तर्हि । क्व सामान्यग्रहणाविघातार्थेनार्थः । अत्रैव । यदेतत्तृन्तृचोर्ग्रहणमेतत्तृ इति वक्ष्यामि । यदि तृ इत्युच्यते । मातरौ मातरः पितरौ पितरः । अत्रापि प्रसज्येत । स्वसृनप्तृग्रहणं नियमार्थं भविष्यति । एतयोरेव योनिसंबन्धयोर्नान्येषां योनिसंबन्धानामिति । तुश्छन्दसि तुरिष्टेमेयःस्विति चोभयोर्ग्रहणं यथा स्यात् । ण्वुलि सकर्मकग्रहणम्* । ण्वुलि सकर्मकग्रहणं कर्तव्यम् । इह मा भूद् आसिता शयितेति । न वा धातुमात्राद्दर्शनाद् ण्वुलः* । न वा वक्तव्यः । किं कारणम् । धातुमात्राद्दर्शनाद् ण्वुलः । धातुमात्राण्ण्वुल् दृश्यते । इमे अस्य आसकाः । इमे अस्य शायकाः । उत्थिता आसका वैश्रवणस्येति । तृजादिषु वर्तमानकालोपादानमध्यापकवेदाध्यायाद्यर्थम्* । तृजादिषु वर्तमानकालोपादानं कर्तव्यम् । किं कारणम् । अध्यापकवेदाध्यायाद्यर्थम् । अध्यापकः वेदाध्यायः । अधीतवत्यध्येष्यमाणे वा मा भूद् इति । न वा कालमात्रे दर्शनादन्येषाम्* । न वा वक्तव्यम् । किं कारणम् । कालमात्रे दर्शनादन्येषाम् । कालमात्रे ह्यन्ये प्रत्यया दृश्यन्ते । चर्चापारः शमनीपारः ॥ नन्दिग्रहिपचादिभ्यो ल्युणिन्यचः ॥ १३४ ॥ अजपि सर्वधातुभ्यः* । अ-

---

हिना ब्राह्मणीसमूहशब्दस्य निर्वचनं कृतमित्यर्थः । ण्वुल्तृचौ । मातराविति । उणादिषु तृप्रत्ययान्ता मात्रादयो निपातिता इति भावः । स्वसृनप्तृग्रहणमि-

जपि सर्वधातुभ्यो वक्तव्यः । इहापि यथा स्याद् भवः सव इति । न तर्हिदानीमिदं पचाद्यनुक्रमणं कर्तव्यम् । कर्तव्यं च । किं प्रयोजनम् । पचाद्यनुक्रमणमनुबन्धासंजनार्थमपवादबाधनार्थं च*।अनुबन्धासंजनार्थं तावत्। नदट् नदी । चोरट् चोरी । अपवादबाधनार्थम् । जारभरा श्वपचेति । नन्दिग्रहिः । इगुपधज्ञाप्रीकिरः कः ॥ १६५ ॥ इगुपधेभ्य उपसर्गे कविधिर्मेषाद्यर्थः *। इगुपधेभ्य उपसर्गे को विधेयः । किं प्रयोजनम् । मेषाद्यर्थः । मेषः देवः सेवः । न वा बुधादीनां दर्शनादनुपसर्गे पि*। न वा को विधेयः । किं कारणम् । बुधादीनां दर्शनादनुपसर्गे पि । बुधादीनामनुपसर्गे पि को दृश्यते बुधः युधः भिद इति।कथं मेषः देवःसेव इति। पचादिषु पाठः करिष्यते ॥ पाघ्राध्माधेट्दृशः शः॥१३७॥ जिघ्रः संज्ञायां प्रतिशेधः*। जिघ्रः संज्ञायां प्रतिषेधो वक्तव्यः । व्याजिघ्रतीति व्याघ्रः । इह केचिच्छस्यैव प्रतिषेधमाहुः । केचिज्जिघ्रभावस्य । किं पुनरत्र न्याय्यम् । शस्यैव प्रतिषेधो न्याय्यः । जिघ्रभावे हि प्रतिषिद्धे केन शे अकारलोपः स्यात्॥अनुपसर्गाल्लिम्पविन्दधारिपारिवेद्युदेजिचेतिसातिसाहिभ्यश्च॥१३८॥ अनुपसर्गान्नौ लिम्पेः*।अनुपसर्गान्नौ लिम्पेरिति वक्तव्यम् । निलिम्पा नाम देवाः। गवि च विन्देः संज्ञायामुपसंख्यानम्*। गवि चोपपदे विन्देः संज्ञायामुपसंख्यानं कर्तव्यम् । गोविन्दः । अत्यल्पमिदमुच्यते गवीति ॥ गवादिष्विति

। नप्त्रृ ग्रहणं नियमार्थं स्वसृशब्दस्तु ऋन्प्रत्ययान्तत्वाद्विध्यर्थ एव । सामान्यग्रहणाविघातार्थत्वं चकारस्य स्थितम् । तुश्छन्दसि तुरिष्ठेमेयःस्वित्यत्राप्येतत्प्रयोजनसद्भावात् । नन्दि । श्वपचेति । कर्मण्यण् बाध्यते । न्यङ्क्वादिषु श्वपा।

वक्तव्यम् । गोविन्दः । अरविन्दः । ज्वलितिकसन्तेभ्यो णः ॥ १४० ॥ तनोतेर्णउपसंख्यानम् * । तनोतेर्णउपसंख्यानं कर्तव्यम् । अवतनोतीत्यवतानः ॥ शिल्पिनि ष्वुन् ॥ १४५ ॥ नृतिखनिरञ्जिभ्य इति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । वायकः ॥ प्रसृल्वः समभिहारे वुन् ॥ १४९ ॥ प्रसृल्वः साधुकारिणि वुन्विधानम् * । प्रसृल्वः साधुकारिणि वुन्विधेयः । सकृदपि यः सुष्ठु करोति तत्र यथा स्याद्बहुशोपि यो दुष्ठु करोति तत्र मा भूद् इति । इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये तृतीयाध्यायस्य प्रथमे पादे षष्ठमाह्निकम् ॥ पादश्च समाप्तः ॥

कर्मण्यण् ॥ १ ॥ कर्मणि निर्वर्त्यमानविक्रियमाण इति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । आदित्यं पश्यति हिमवन्तं शृणोति ग्रामं गच्छतीति । कर्मणि निर्वर्त्यमानविक्रियमाणे इति चेद् वेदाध्यायादीनामुपसंख्यानम् * । कर्मणि निर्वर्त्यमानविक्रियमाण इति चेद्वेदाध्यायादीनामुपसं-

---

कशब्दस्य पाठात्पक्षे सोपि भवति ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते भाष्यप्रदीपे तृतीयाध्यायस्य प्रथमे पादे षष्ठमाह्निकम् ॥ पादश्च समाप्तः ॥

कर्मण्यण् । निर्वर्त्यमानेति । हरिणा निर्वर्त्यादीनां विशेषो दर्शितः । सती वाऽविद्यमाना वा प्रकृतिः परिणामिनी । यस्य नाश्रीयते तस्य निवर्त्यत्वं प्रचक्षते ॥ यस्योपादानकारणं नास्ति तन्निर्वर्त्यं यथा संयोगं करोतीति । यस्यापि सदप्युपादानकारणं न विवक्षितं तन्निर्वर्त्यं यथा घटं करोतीति । यदा तूपादानकारणमेव परिणामित्वेन विवक्ष्यते मृदं घटं करोतीति तदा विकार्यं कर्म । भेदविवक्षायां तु मृदा घटं करोतीति निर्वर्त्यमेव कर्म । विकार्यमपि द्विधम् । प्रकृत्युच्छेदसंभूतं किं चित्काष्ठादिभस्मवत् । किं चिद्गुणान्तरोत्पत्त्या सुवर्णादिविकारवदिति ॥ प्राप्यमपि । क्रियाकृतविशेषाणां सिद्धिर्यत्र न गम्यते । दर्शनादनुमानाद्वा तत् प्राप्यमिति कथ्यते इति ॥ तत्र प्राप्यत्वं सर्वस्य कर्मणोस्तिक्रियया प्राप्यमाणत्वादवान्तरविवक्षायां तु त्रैविध्यमुच्यते । वेदाध्याय इति । नित्यो वेदः स्थित एवाधीयते इति निर्वर्त्यत्वाभावः । छत्रधरा

ख्यानंकर्तव्यम्।वेदाध्यायःचर्चापारःशमनीपारः। यत्र च नियुक्तः*।यत्रचनियुक्तस्तत्रचोपसंख्यानंकर्तव्यम्।छत्रधारःद्वारपालः। हृग्रहिनीवहिभ्यश्च*।हृग्रहिनीवहिभ्यश्चेति वक्तव्यम्। हृ। भारहारः। ग्रहि। कमण्डलुग्राहः। नी। उष्ट्रप्रणायः। वहि। भारवाहः। अपरिगणनं वा*। न वार्थः परिगणनेन। कस्मान्न भवति आदित्यं पश्यति हिमवन्तं शृणोति ग्रामं गच्छतीति। अनभिधानात्*। अनभिधानादत्र न भविष्यति। अकारादनुपपदात्कर्मोपपदो विप्रतिषेधेन*। अकारादनुपपदात्कर्मोपपदो भवति विप्रतिषेधेन। अनुपपदस्यावकाशः। पचतीति पचः, कर्मोपपदस्यावकाशः। कुम्भकारः नगरकारः। इहोभयं प्राप्नोति। ओदनपाचः। कर्मोपपदो भवति विप्रतिषेधेन।अनुपपदस्यावकाशः। विक्षिपः विलिखः। कर्मोपपदस्य स एव। इहोभयं प्राप्नोति काष्ठभेदः। कर्मोपपदो भवति विप्रतिषेधेन। अनुपपदस्यावकाशः जानातीति ज्ञः। कर्मोपपदस्य स एव। इहोभयं प्राप्नोति अर्थज्ञः। कर्मोपपदो भवति विप्रतिषेधेन। नैष

इति। वेदाध्यायादिग्रहणेन छत्रधारादीनां ग्रहणं नास्ति प्रकारार्थेनादिशब्देन सदृशानां शास्त्राध्यायादीनामेव शब्दानां ग्रहणात्। तत्राप्यमेव न विकार्यम्। नहि धारणादूर्ध्वं छत्रस्य कश्चित् क्रियाकृतो विशेषः प्रत्यक्षानुमानपरिच्छेद्योऽस्ति। अनभिधानादिति। नित्यानां शब्दानामिदमन्वाख्यानमात्रम्। न चादित्यं पश्यतीत्याद्यर्थप्रतिपादनायादित्यदर्शादयः शब्दा लोके प्रयुज्यन्त इति शास्त्रेणापि साधुत्वेन नानुशास्यन्त इत्यर्थः। कर्मोपपदस्येति। यदा गणपठितधातुविषय एवाच्प्रत्ययस्तदायं विप्रतिषेधो यदा तु सर्वधातुविषयोऽच्प्रत्ययस्तदा येन नाप्राप्तिन्यायादण्प्रत्ययस्यापवादत्वादुत्सर्गापवादयोर्विप्रतिषेधोनुपपन्नः। तथा च करोतेरच्प्रत्ययः कृतः शिवशमरिष्टस्यकर इति। ततश्च कुम्भकारादिरपि नाणोऽवकाशः तत्राप्यच्प्रत्ययप्रसङ्गात्। अत एव भाष्यकार उदाहरणान्तराणि काष्ठभेदादीनि विप्रतिषेधस्य वक्ष्यति। काष्ठभेद इति। सर्वधातुभ्यो विधानादच उत्सर्गस्य काणावपवादौ तयोर्विप्रतिषेधादणे

युक्तो विप्रतिषेधः । अनुपपदस्तृतीयः । ण्वुल्तृजचः । तेषां णः । तस्य कः । स यथैव को णं बाधते एवं कर्मोपपदमपि बाधेत । कर्मोपपदोपि तृतीयः । ण्वुल्तृजचः । तेषामण् । अणः कः । उभयोस्तृतीययोर्युक्तो विप्रतिषेधः । अनुपपदस्यावकाशः लिम्पतीति लिम्पः । कर्मोपपदस्य स एव । इहोभयं प्राप्नोति कुड्यलेप इति । कर्मोपपदो भवति विप्रतिषेधेन । नैष युक्तो विप्रतिषेधः । अनुपपदस्तृतीयः । ण्वल्तृजचः । तेषां कः । कस्य शः । स यथैव शः कं बाधते एवं कर्मोपपदमपि बाधेत । का तर्हि गतिः । मध्येऽपवादाः पूर्वान् विधीन्बाधन्ते नोत्तरानित्येवं शः कं बाधिष्यते । कर्मोपपदं न बाधिष्यते । अनुपपदस्यावकाशः सुग्लः सुम्लः । कर्मोपपदस्य स एव । इहोभयं प्राप्नोति गोसंदायः बडवासंदायः । कर्मोपपदो भवति विप्रतिषेधेन । नैष युक्तो विप्रतिषेधः । अनुपपदस्तृतीयः । ण्वुल्तृजचः । तेषां णः । तस्य कः । स यथैव को णं बाधते एवं कर्मोपपदमपि बाधेत । का तर्हि गतिः । पुरस्तादपवादा अनन्तरान्विधीन्बाधन्ते नोत्तरानित्येवमयं कोणं बाधिष्यते । कर्मोपपदं न बाधिष्यते । शीलिकामिभक्ष्याचरिभ्यो णः पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च * । शीलिकामिभक्ष्याचरिभ्यो णो वक्तव्यः पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं च वक्तव्यम् । शीलि । मांसशीला

वाच भवति । स यथैवक इति । प्राप्तिमात्रस्य बाध्यत्वमपेक्ष्यै तदुच्यते । यदा तु प्राप्तिविशेषोऽपेक्ष्यते तदा तु येन नाप्राप्तिन्यायास्तस्यैव कोबाधको न तु कर्मोपपदस्याणः । कः पुनरनयोः प्रत्यययोर्विशेषः । उच्यते । कर्मोपपदे के सति नित्यसमासो भवति । अकर्मोपपदे तु विकल्पेन षष्ठीसमासः स्यात् । नन्वर्थञ्च इत्यचातोनुपसर्गे क इति कः प्राप्नोति न त्वण् प्रत्ययः तत्कथमुच्यते कर्मोपपदस्य स एवेति न हि कुम्भकारः कर्मोपपदस्य विषयः । एवं तर्हि कार्योर्विप्रतिषेधे परत्वादण् कं बाधते अणमपि कर्मोपपदः कोपवादत्वादिति क्रममा

मांसशिलः । कामि । मांसकामः मांसकामा । भक्षि । मांसभक्षः मांसभक्षा । आचरी । कल्याणाचारः कल्याणाचारा । ईक्षिक्षमिभ्यां च* । ईक्षिक्षमिभ्यां चेति वक्तव्यम् । सुखप्रतीक्षः सुखप्रतीक्षा । कल्याणक्षमः कल्याणक्षमा । किमर्थमिदमुच्यते । पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं वक्ष्यामि । ईकारश्च मा भूदिति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । इह यो मांसं भक्षयति मांसं तस्य भक्षो भवति । तत्र योसौ भक्षयतेरच् तदन्तेन बहुव्रीहिः । एवं तर्हि सिद्धे सति यत्कर्मोपपदं णं शास्ति तज्ज्ञापयत्याचार्यः । समानेर्थे केवलं विग्रहभेदाद् यत्र कर्मोपपदश्च प्राप्नोति बहुव्रीहिश्च । कर्मोपपदस्तत्र भवतीति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । काण्डलावः । काण्डानि लावोऽस्येति बहुव्रीहिर्न भवति । भवति बहुव्रीहिरपि मांसे कामोस्य मांसकामः मांसकामक इति वा । न त्वम्भोभिगमा । न त्विदं भवति अम्भोऽभिगमोऽस्या अम्भोभिगमा इति । किं तर्हि । अभ्भोभिगमामित्येव भवति । काण्डलावेपि च विग्रहाभावान्न ज्ञापकस्य प्रयोजनं भ-

---

वत्येतदुक्तमित्यदोषः । मांसकाम इति । मांसशब्दः सप्रत्ययान्तोन्तोदात्तः कल्याणशब्दस्य लघावन्ते द्वयोश्च बह्वषो गुरुरिति मध्योदात्तस्तत्र कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरे प्राप्ते पूर्वपदप्रकृतिस्वरो विधीयते । भक्षयते रजिति । एरजण्यन्तानामित्येतत्तु मुनित्रयस्य मते नास्ति कल्याण्यादिभ्यः प्रतिषेधएवास्ति । ननु च बहुव्रीहौ सति बहवो भक्षा अस्य बहुभक्ष इत्यत्र बहोर्नञ्वदुत्तरपदभूम्नीत्यन्तोदात्तत्वं प्राप्नोतीति पूर्वपदप्रकृतिस्वरो न सिध्यति । नैष दोषः । भक्षणं भक्षः बहुषु भक्षोस्येत्येवं व्यधिकरणपदो बहुव्रीहिः करिष्यते तत्रोत्तरपदभूमाभावाद्बहुव्रीहौ प्रकृत्येति स्वरोभविष्यति । काण्डानि लावोऽस्येति । लावयतेरच् । भवति बहुव्रीहिरपीति । तेन ज्ञापनस्यप्रयोजनाभावादण्बाधनार्थमेवेदं वक्तव्यमित्यर्थः । न त्वम्भोभिगमेति । तेनात्रानभिधानाद्बहुव्रीहिर्न भवतीति भावः । नैषोस्तीति । काण्डानि लुनातीति प्रकृत्यर्थविवक्षायामभावाण्णिचः लूयत इति

मतीति । नैषोस्ति विग्रहः काडानि लावोस्येति । अन्ना-
दायेति च कृतां व्यत्ययश्छन्दसि*। अन्नादायेति च कृ-
तां व्यत्ययश्छन्दसि द्रष्टव्यः । अन्नादायान्नपतये य
आहुतिमन्नादां कृत्वा ॥ आतोनुपसर्गे कः ॥३॥ कविधौ
सर्वत्र प्रसारणिभ्यो डः*। कविधौ सर्वत्र प्रसारिणिभ्यो
डो वक्तव्यः । ब्रह्मज्य इति । किमुच्यते सर्वत्रेति । अन्य-
त्रापि । नावश्यमिहैव । क्वान्यत्र । आह्वः प्रह्व इति ।
के हि संप्रसारणप्रसङ्गः * । के हि सति संप्रसारणं प्रस-
ज्येत । संप्रसारणे कृते संप्रसारणस्य पूर्वत्वे च उवङादे-
शः । आहुव इत्येतद्रूपं प्रसज्येत । स तर्हि वक्तव्यः । न
वक्तव्यः । अस्त्वत्र संप्रसारणम्। संप्रसारणे कृते आका-
रलोपः क्रियतां पूर्वत्वमिति । किमत्र कर्तव्यम् । पर-
त्वाद् आकारलोपः । न सिध्यति । अन्तरङ्गत्वात्पूर्वत्वं
प्राप्नोति । एवं तर्हि वार्णादाङ्गं बलीय इत्याकारलोपो
भविष्यति । एवं तर्हि । इदमिह संप्रधार्यम् । आकार-
लोपः क्रियतां संप्रसारणमिति । किमत्र कर्तव्यम् । प-
रत्वादाकारलोपः । नित्यं संप्रसारणं कृते प्याकारलोपे
प्राप्नोत्यकृते पि । आकारलोपोपि नित्यः । कृते पि सं-
प्रसारणे प्राप्नोत्यकृते पि । अनित्य आकारलोपः । न
हि कृते संप्रसारणे प्राप्नोति । अन्तरङ्गं हि पूर्वत्वं
बाधते । यस्य लक्षणान्तरेण निमित्तं विहन्यते न तद-

लवः काण्डानि लवोस्येति विग्रहेण भाव्यमिति भावः। अन्नादायेति । अन्नमत्ती-
त्यणः प्रसङ्गे ऽच्प्रत्ययः क्रियते तेनान्न अदायेत्येवमवग्रह उपपद्यते । आतोनु-
पस ॥ ब्रह्मज्य इति । ब्रह्मजिनातीति डप्रत्ययः । वार्णादाङ्गमित्युक्ते यो ब्रूयात्
समानाश्रयाङ्गवार्णविषयमेतदिति तं प्रत्याह । एवं तर्हीति । नित्यमिति ।
संप्रसारणे कृते पूर्वत्वेन भाव्यमित्याकारलोपस्यानित्यत्वं मन्यते । अन्तरङ्गमि-
ति । वार्णादाङ्गं बलीय इत्येतत्तु समानाश्रयविषयमित्युक्तम् । एवमपि न सि-

नित्यम् । न च संप्रसारणमेवाकारलोपस्य निमित्तं विहन्ति । अवश्यं लक्षणान्तरं पूर्वत्वं प्रतीक्ष्यम् । उभयोर्नित्ययोः परत्वादाकारलोपः । आकारलोपे कृते संप्रसारणे कृते यणादेशेन सिद्धं रूपमाह्वः प्रह्व इति । एवमपि न सिध्यति । योनादिष्टादचः पूर्वस्तस्य विधिं प्रति स्थानिवद्भावः । आदिष्टाच्चैषोऽचः पूर्वो भवति । एवं तर्हि आकारलोपस्यासिद्धत्वादुवङादेशो न भविष्यति । इहापि तर्ह्याकारलोपस्यासिद्धत्वादुवङादेशो न स्यात् जुहुवतुः जुहुवुरिति । अस्त्यत्र विशेषः । अकृतेऽत्रात्वे पूर्वत्वं भवति । इदमिह संप्रधार्यम् । आत्वं क्रियतां पूर्वत्वमिति । किमिह कर्तव्यम् । परत्वात्पूर्वत्वम् । न सिध्यति । अन्तरङ्गत्वादात्वं प्राप्नोति । एवं तर्हीदमिह संप्रधार्यम् । आत्वं क्रियतां संप्रसारणमिति । किमत्र कर्तव्यम् । परत्वादात्वम् । नित्यं संप्रसारणं, कृतेप्यात्वे प्राप्नोत्यकृते ऽपि । आत्वमपि नित्यम् । कृते ऽपि संप्रसारणे प्राप्नोत्यकृते ऽपि । अनित्यमात्वम् । नहि कृते संप्रसारणे प्राप्नोति परत्वात्पूर्वत्वेन भवितव्यम् । यस्य लक्षणान्तरेण निमित्तं विहन्यते न तदनित्यम् । न च संप्रसारणमेवात्वस्य निमित्तं विहन्ति । अवश्यं लक्षणान्तरं पूर्वत्वं प्रतीक्ष्यम् । उभयोर्नित्ययोः परत्वा-

ध्यतीति । आह्व इत्यादिरूपमिति शेषः । योनादिष्टादिति । उकारस्यानादिष्टादचः पूर्वो न भवति । नन्वनादिष्टादचः पूर्वो वकार इति तदादेशस्यापि स्थानिवद्भावादनादिष्टादचः पूर्वत्वं भविष्यति । नैतदस्ति । शास्त्रीयकार्यसिद्धये स्थानिवद्भावो विधीयते न त्वनादिष्टादचः पूर्वत्वे लौकिके । आकारलोपस्यासिद्धत्वादिति । असिद्धवदत्राभादित्यनेनेति भावः । जुहुवतुरिति । ह्वो लिटि ह्वः संप्रसारणमभ्यस्तस्यचेति संप्रसारणे रूपम् । परत्वादात्वमिति । प्राप्नोतीति पर्युदासाश्रयेणैतदुक्तं प्रसज्यप्रतिषेधे त्वनैमित्तिकत्वादात्वमन्तरङ्गं न चान्त-

दात्वमात्वे कृते संप्रसारणम् । एवं तर्हि पूर्वत्वे योगविभागः करिष्यते। संप्रसारणात्परः पूर्वो भवति । तत एङः । एङश्च संप्रसारणात्पूर्वो भवति। किमर्थमिदम् । अकृते आत्वे पूर्वत्वं यथा स्यात् । ततः पदान्तादिति । एङ् इत्येव । इहापि तर्ह्यकृतआत्वे पूर्वत्वं स्याद् आह्वः प्रह्व इति । अस्त्यत्र विशेषः । आकारान्तलक्षणः कप्रत्ययविधिः । तेनानेनावश्यमात्वं प्रतीक्ष्यम् । लिट् पुनरविशेषेण धातुमात्राद्विधीयते । नित्यं प्रसारणं ह्वो यण् वार्णादाङ्गं न पूर्वत्वं हि । योनादिष्टादचः पूर्वस्तत्कार्यं स्थानिवत्त्वं हि ॥ प्रोवाच भगवान्कात्यस्तेनासिद्धिर्यणस्तु ते। आतः कोलिण्नैङः पूर्वः सिद्ध आह्व स्तथा सति ॥ सुपिस्थः॥४॥ सुपि स्थो भावे च *। सुपिस्थ इत्यत्र भावे चेति वक्तव्यम्। इहापि यथा स्यात्। आखूत्थो वर्तते। श्येनोत्थः शलभोत्थः। तर्हि वक्तव्यम्। न वक्तव्यम्। योगविभागात्सिद्धम् *। योगविभागः करिष्यते। आतोनुपसर्गे को भवति। ततःसुपि। सुपि चातः

रङ्गबहिरङ्गयोर्युक्तो विप्रतिषेधः। एवं तर्हीति। एङः पदान्तादतीत्ययं योगो विभज्यते एङ इति तेनात्वं बाध्यते पूर्वत्वविधानेन। आकारान्तलक्षण इति । पर्युदासाश्रये ऽपि ह्वावामश्चेतिज्ञापकादाकारान्तलक्षणे कप्रत्यये कर्तव्ये पूर्वमेवात्वं भवति। ततस्तन्निमित्तः प्रत्यय इति भावः। उक्तार्थसंग्रहार्थश्लोकाः। नित्यं प्रसारणमिति । कृताकृतप्रसङ्गित्वादिति भावः । तत्र कृते पूर्वत्वं क्रियतामाकारलोप इति वार्णादाङ्गमिति वचनादाकारलोपो भवति न तु पूर्वत्वं तत्राकारलोपस्य स्थानिवत्त्वादुवङ् नास्तीति ह्वो यण् प्रवर्ततइत्यर्थः। इतर आह। योनादिष्टादिति। तेनासिद्धिरिति । असिद्धवदत्राभादित्याकारलोपस्येत्यर्थः । तस्यासिद्धत्वाद्यणादेशो भवत्वित्यर्थः । जुहुवतुरित्यत्रापि तथैव यण् स्यादित्याह। एङः पूर्व इति। आह्व इत्यत्रापि तथैव पूर्वत्वं स्यादित्याह। आतः क इति । लिण्नेति । लिड् धातुमात्राद्विधीयते न त्वाकारान्तादेवेत्यर्थः। सुपि स्थः। कच्छेन पिबतीति। अत्र के चिदाहुः। कच्छं पिबतीत्येवमसन्तमप्यवयवार्थमाश्रित्य कर्मोपपदः को विधास्यते किं योगविभागेन ।

को भवति। कच्छेन पिबति कच्छपः। कटाहेन पिबति कटाहपः। द्वाभ्यां पिबति द्विपः। ततःस्थः। स्थश्च सुपि-को भवति। किमर्थमिदम्। भावे यथा स्यात्। कुतो नु-खल्वेतद् भावे भविष्यति न पुनः कर्मादिष्वपि कारके-ष्विति। योगविभागादयं कर्तुरपकृष्यते। न चान्यस्मिन्न-र्थे आदिश्यते। अनिर्दिष्टार्थाश्च प्रत्ययाः स्वार्थे भवन्ती-ति। तद्यथा गुप्तिज्किद्भ्यः सन्। यावादिभ्यः कन् इति। सोसौ स्वार्थे भवन्भावे भविष्यति॥ तुन्दशोकयोः परिमृ-जापनुदोः॥५॥ तुन्दशोकयोः परिमृजापनुदोरालस्यसुखा-हरणयोः *। तुन्दशोकयोः परिमृजापनुदोरित्यत्रालस्य-सुखाहरणयोरिति वक्तव्यम्। तुन्दपरिमृजोऽलसः शो-कापनुदः पुत्रो जातः। यो हि तुन्दं परिमार्ष्टि तुन्दपरि-मार्जः स भवति। यश्च शोकमपनुदति शोकापनोदः स भवति। कप्रकरणे मूलविभुजादिभ्य उपसंख्यानम् *। क-प्रकरणे मूलविभुजादिभ्य उपसंख्यानं कर्तव्यम्। मूल-विभुजो रथः। नखमुचानि धनूंषि। काकगुहास्तिलाः।

नैतत्साधूच्यते। कच्छेन पिबति द्वाभ्यां पिबति इत्येतस्मिन् सत्येवार्थे ऽसदर्था-श्रयेण रूढिशब्दानामपि व्युत्पत्तेरयुक्तत्वात्। यत्र तु सर्वात्मनाऽर्थानुगमो ना-स्ति यथा तैलपायिकेति तत्रैवासदर्थाश्रया व्युत्पत्तिः क्रियते। भावे यथा स्यादिति। अत्राप्याहुः। घञर्थे कविधानमिति कः सिद्ध इति। एवं तर्हि नित्यसमासार्थं स्थ इत्यनेन उपपदाश्रयः को विधीयते। अन्यथा पाक्षिकः षष्ठीसमासः स्यात्। अनिर्दिष्टार्था इति। प्रत्यासन्नत्वात्तस्यार्थस्येति भावः। यद्येवं स्थ इत्यनेन भावे विधीयमानः कर्तारं बाधेत। तथा च समस्थ इति कर्तरि न स्यात्। नैष दोषः। यद्यत्र साक्षाद्भावशब्दोपादानेन भावे को वि-धीयते। तदा भावः कर्तारं तक्रकौण्डिन्यन्यायेन बाधेत। सामर्थ्यात्त्वयं भावे व्यवतिष्ठतइति भावेन न बाध्यते कर्ता। तुन्द। आलस्यसुखाहरणयो-रिति। आलस्ये गम्यमाने सुखोत्पादने च प्रत्ययो भवतीत्यर्थः। तत्र साम-र्थ्यादलसे कर्तरि सुखस्य चाहर्तरि प्रत्ययो भवतीत्युक्तं भवति। शोकापनोद इति। यः संसारानित्यतोद्भावनादिना शोकमेव निवर्तयति न तु सुखमुत्पाद-

सरसीरुहं कुमुदम्॥गापोष्टक्॥८॥सुराशीध्वोः पिबतेः *। सुराशीध्वोः पिबतेरिति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । क्षीरपा ब्राह्मणीति । पिबतेरिति च वक्तव्यम् । याहि सुरां पाति सुरापा सा भवति । बहुलं तणि *। बहुलं तणीति वक्तव्यम् । किमिदं तणीति । संज्ञाछन्दसोर्ग्रहणम् । या ब्राह्मणी सुरापी भवति नैनां देवाः पतिलोकं नयन्ति । या ब्राह्मणी सुरापा भवति नैनां देवः पतिलोकं नयन्ति ॥ हरतेरनुद्यमनेऽच् ॥९॥ अचप्रकरणे शक्तिलाङ्गलाङ्कुशयष्टितोमरघटघटीधनुष्षु ग्रहेरुपसंख्यानम् *।अचप्रकरणे शक्तिलाङ्गलाङ्कुशयष्टितोमरघटघटीधनुःषु ग्रहेरुपसंख्यानं कर्तव्यम् । शक्तिग्रहः लाङ्गलग्रहः अङ्कुशग्रहः यष्टिग्रहः तोमरग्रहः घटग्रहः घटीग्रहः धनुर्ग्रहः। सूत्रे च धार्यर्थे*। सूत्रे च धार्यर्थे ग्रहेरुपसंख्यानं कर्तव्यम् । सूत्रग्रहः । धार्यर्थ इति किमर्थम् । यो हि सूत्रं गृह्णाति सूत्रग्रहः स भवति ॥ स्तम्बकर्णयोरमिजपोः॥१३॥ स्तम्बकर्णयोर्हस्तिसूचकयोः *। स्तम्बकर्णयोरित्यत्र हस्तिसूचकयोरिति वक्तव्यम्। स्तम्बेरमो हस्ती। कर्णेजपः सूचकः।स्तम्बे रन्ता कर्णे जपितेत्येवान्यत्र ॥ शमि धातोः संज्ञायाम्॥१४॥ धातुग्रहणं किमर्थम् । शमि संज्ञायां धातुग्रहणं कृञो हेत्वादिषु टप्रतिषेधार्थम् *। शमि संज्ञायां धातुग्रहणं क्रियते कृञो हेत्वादिषु टो मा भूदिति । शमिसंज्ञायां धातोरज्भवतीत्यस्यावकाशः शंभवः शंवदः। टस्यावकाशः श्राद्धकरः पिण्डकरः । शंकरा नाम परिव्राजिका शंकरा नाम शकुनिका तच्छीला च तस्यामुभयं प्राप्नोति । पर-

यति स शोकापनोदः। गापोष्टक् । पिबतेरिति । लुग्विकरणपरिभाषालभ्यार्थकथनम् । हरतेरनु । अच्प्रकरणे इति । घटग्रहणेनैव सिद्धे घटीग्रहणं लि-

त्वाहः स्यात्। धातुग्रहणसामर्थ्यादजेव भवति। कुरण-
वाडवस्त्वाह। नैषा शंकरा। शंगरैषा। कुत एतत्। गृ-
णातिः शब्दकर्मा तस्यैष प्रयोगः॥ अधिकरणे शेतेः॥१५॥
अधिकरणे शेतेः पार्श्वादिषूपसंख्यानम् *। अधिकरणे
शेतेः पार्श्वादिषूपसंख्यानं कर्तव्यम्। पार्श्वशयः पृष्ठश-
यः उदरशयः। दिग्धसहपूर्वाच्च *। दिग्धसहपूर्वाच्चे-
ति वक्तव्यम्। दिग्धसहशयः। उत्तानादिषु कर्तृषु *।
उत्तनादिषु कर्तृष्विति वक्तव्यम्। उत्तानशयः। अवमूर्ध-
शयः। गिरौडश्छन्दसि *। गिरावुपपदे छन्दसि डो वक्त-
व्यः। गिरौ शेते गिरिशः। तद्धितो वा *। तद्धितो वा पु-
नरेष भविष्यति। गिरौ शेते गिरिरस्यास्तीति गिरिशः॥
चरेष्टः॥१६॥ इह कस्मान्न भवति कुरूंश्चरति पञ्चालांश्च-
रतीति। अधिकरण इति वर्तते। ननु च कर्मणीत्यपि व-
र्तते। तत्र कुत एतद् अधिकरणे भविष्यति न पुनः क-
र्मणीति। चरेर्भिक्षाग्रहणं ज्ञापकं कर्मण्यप्रसङ्गस्य *। यदयं
भिक्षासेनादायेषु चेति चरेर्भिक्षाग्रहणं करोति तज्ज्ञाप-
यत्याचार्यो न भवति कर्मणीति॥ दिवाविभानिशाप्रभा-
भास्कारान्तानन्तादिबहुनान्दीकिंलिपिलिबिबलिभक्तिक

ङ्गविशिष्टपरिभाषाया अनित्यज्ञापनार्थम्। शमि धातोः। शंगरेति। पृष्टोद-
रादित्वात्स ञ्ज्ञायां गकारस्य ककारव्यत्ययेन शंकराशब्दस्य सिद्धत्वात्तदर्थं धा-
तुग्रहणं न कर्तव्यमित्यर्थः। अधिकर। दिग्धसहपूर्वाच्चेति। दिग्धसहशब्दस्य
समुदायस्य पूर्वत्वमाश्रीयते न तु प्रत्येकम्। तत्र दिग्धेन सह शेतइत्यचि
कृते मयूरव्यंसकादित्वात् समासः। तद्धितो वेति। गिरौ शेते गिरिरस्यास्तीति
लोमादिषु दर्शनात् शप्रत्ययः। अन्ये त्वाहुः। गिरौ गिरौ शेत इति संख्येकव-
चनादिति सप्तम्यन्ताच्छस् प्रत्ययः। व्युत्पत्तिर्हि यथाकथं चित्कर्तव्या उपाया-
नामनियमात्। तदुक्तं हरिणा। वैरवासिष्ठगिरिशास्तथैकागारिकादयः।
कैश्चित्कथं चिदाख्याता निमित्तावधिसंकरैरिति। छन्दसीति वचनाद्भाषायां
गिरिशशब्दस्यासाधुत्वमाहुः। चरेष्टः। कुरूंश्चरतीति। यस्य कुरव एव प्रा-

र्तृचित्रक्षेत्रसंख्याजङ्घाबाह्वहर्यत्तद्धनुररुःषु ॥ २१ ॥ किं यत्तद्बहुषु कृञोऽज्विधानम् *। किंतत्तद्बहुषु कृञोऽज्विधानं कर्तव्यम्। किंकारा यत्करा तत्करा बहुकरा ॥ स्तम्बशकृतोरिन् ॥ २४ ॥ स्तम्बशकृतोर्व्रीहिवत्सयोः *। स्तम्बशकृतोरित्यत्र व्रीहिवत्सयोरिति वक्तव्यम्। स्तम्बकरिर्व्रीहिः शकृत्करिर्वत्सः ॥ फलेग्रहिरात्मंभरिश्च ॥२६॥ आत्मंभरिरिति किं निपात्यते। आत्मनो मुम् भृञश्चेन्प्रत्ययः। अत्यल्पमिदमुच्यते। भृञः कुक्ष्यात्मनोर्मुम् च*। भृञः कुक्ष्यात्मनोर्मुम् चेति वक्तव्यम्। कुक्षिंभरिः। आत्मंभरिश्चरति यूथमसेवमानः ॥ एजेः खश् ॥२८॥ खश्प्रकरणे वातशुनीतिलशर्धेष्वजधेट्तुदजहातिभ्यः*।खश्प्रकरणे वातशुनीतिलशर्धेषु अजधेट्तुदजहातिभ्य इति वक्तव्यम्। वातमजाः मृगाः शुनिंधयः तिलंतुदः शर्द्धंजहा माषाः ॥ नासिकास्तनयोर्ध्माधेटोः ॥ २९ ॥ स्तने धेटः *। स्तने धेट इति वक्तव्यम्। स्तनंधयः। ततो, मुष्टौ ध्मश्च*। मुष्टौ ध्मश्च धेटश्चेति वक्तव्यम्। मुष्टिंधमः मुष्टिंधयः। नासिकायां ध्मश्च धेटश्च *। नासिकायां ध्मश्च धेटश्चेति वक्तव्यम्। नासिकंधमः। नासिकंधयः। अत्यल्पमिदमुच्यते। नासिकानाडीमुष्टिघटीखारीष्विति वक्तव्यम्। नासिकंधयः नासिकंधमः। नासिका। नाडिंधयः नाडिंधमः। नाडी। मुष्टिंधयः मुष्टिंधमः। घटिंधमः घटिंधयः। खारिंधयः खारिंधमः ॥ प्रियवशे वदः खच् ॥३८॥ खच्प्रकरणे गमेः सुपि उपसंख्यानम्*। खच्-

प्याः स कुरूंश्चरतीत्युच्यते। यश्च कुरुषु भ्रमति स कुरुषु चरतीत्युच्यते। दिवा विभा। किं यदिति। वार्तिकेन सूत्रस्य बाधितत्वात्तस्याभावे किंकरीत्यसाधुरित्याहुः। नासिका। स्तने धेट इति। यथासंख्याभावार्थं एतावान्योगः कर्तव्य इत्यर्थः। वार्तिकस्याप्यव्याप्तिमुद्भावयन् भाष्यकार आह। अत्यल्पमिति। डेचेति। विहायः-

प्रकरणे गमेः सुपि उपसंख्यानं कर्तव्यम्। मितंगमो हस्ती मितंगमा हस्तिनी। विहायसो विह च*। विहायसो विह इत्ययमादेशो वक्तव्यः खच्च। विहंगमः। खच्च डिद्वा*। खच्च डिद्वा वक्तव्यः। विहंगः। डे च *। डे च विहायसो विह इत्ययमादेशो वक्तव्यः विहगः। प्रियवशे॥ अन्तात्यन्ताध्वदूरपारसर्वानन्तेषु डः ॥४८॥ डप्रकरणे सर्वत्रपन्नयोरुपसंख्यानम्*। डप्रकरणे सर्वत्रपन्नयोरुपसंख्यानं कर्तव्यम्। सर्वत्रगः पन्नगः। उरसो लोपश्च *। उरसो लोपश्च वक्तव्यः। उरगः। सुदुरोरधिकरणे*। सुदुरोरधिकरणे डो वक्तव्यः। सुगः दुर्गः। निसो देशे*। निसो देशे डो वक्तव्यः। निर्गो देशः। अपर आह। डप्रकरणे अन्येष्वपि दृश्यते। डप्रकरणे अन्येष्वपि डो भवतीति वक्तव्यम्। तत्र स्त्र्यगारगः अश्नुते यावदन्नाय ग्रामगः ध्वंसते गुरुतल्पग इति। अन्तात्यन्ता॥ आशिषि हनः॥४९॥ दारावाहनोणन्त्यस्य च टः संज्ञायाम् *। दारावुपपदे आङ्पूर्वाद्धन्तेरण्वक्तव्यः। अन्त्यस्य च टो वक्तव्यः। दार्वाघाटस्ते वनस्पतीनाम्। चारौ वा*। चारावुपपदे आङ्पूर्वाद्धन्तेरण्वक्तव्यः। अन्त्यस्य च टो वा वक्तव्यः। चार्वाघाटः चार्वाघातः। कर्मणि समि च*। कर्मण्युपपदे संपूर्वाद्धन्तेरण्वक्तव्यः। अन्त्यस्य च टो वा वक्तव्यः। वर्णसंघाटः वर्णसंघातः पदसंघाटः पदसंघातः। आशिषि॥ लक्षणे जायापत्योष्टक्॥५२॥ कथमिदं विज्ञायते लक्षणे कर्तरि आहो स्विल्लक्षणवति कर्तरीति। किं चातः। यदि विज्ञायते लक्षणे कर्तरीति। सिद्धं जायाघ्नस्तिलकालकः पतिघ्नी पाणिरेखेति। इदं तु न सिध्यति। जा-

याघ्नो ब्राह्मणः पतिघ्नी वृषलीति । अथ विज्ञायते लक्षणवति कर्तरीति । सिद्धं जायाघ्नो ब्राह्मणः पतिघ्नी वृषलीति । जायाघ्नस्तिलकालकः पतिघ्नी पाणिरेखेति न सिध्यति । अस्तु तर्हि लक्षणे कर्तरीति । कथं जायाघ्नो ब्राह्मणः पतिघ्नी वृषलीति । अकारो मत्वर्थीयः । जायाघ्नो ऽस्मिन्नस्ति सोयं जायाघ्न इति । पतिघ्नी वृषलीति न सिध्यति । अस्तु तर्हि लक्षणवति कर्तरीति । कथं जायाघ्नस्तिलकालकः पतिघ्नी पाणिरेखेति । अमनुष्यकर्तृके चेत्येवं भविष्यति । लक्षणे ॥ अमनुष्यकर्तृके च ॥५३॥ अप्राणिकर्तृक इति वक्तव्यम् । इह मा भूत् नगरघातो हस्ती । यद्यप्राणिकर्तृक इत्युच्यते । शशघ्नी शकुनीति न सिध्यति । अस्तु तर्हि अमनुष्यकर्तृके च इत्येव । कथं नगरघातो हस्ती । कृत्यल्युटो बहुलमित्येवात्राण् भविष्यति ॥ पाणिघताडघौ शिल्पिनि ॥५५॥ राजघ उपसंख्यानम् * । राजघ उपसंख्यानं कर्तव्यम् । राजघः ॥ आढ्यसुभगस्थूलपलितनग्नान्धप्रियेषु च्व्यर्थेष्वच्वौ कृञः करणे ख्युन् ॥५६॥ ख्युनि च्विप्रतिषेधानर्थक्यं ल्युट्ख्युनोरविशेषात् * । ख्युनि च्विप्रतिषेधोनर्थकः । किं कारणम् । ल्युट्ख्युनोरविशेषात् । ख्युना मुक्ते ल्युटा भवितव्यम् । न चैवास्ति विशेषः च्व्यन्तउपपदे ख्युनो वा ल्युटो वा । तदेव रूपं स एव च स्वरः । अयमस्ति विशेषः । ल्युटि सति ईकारेण भवितव्यम् । ख्युनि सति न भवितव्यम् । ख्युन्यपि सति ईकारेण भवितव्यम् । एवं हि सौनागाः पठन्ति । नञ्स्नञीकक्ख्युंस्तरुणतलुनानामुपसंख्यान-

---

अम्हपूर्वाद् गमेरन्येष्वपि दृश्यत इति डप्रत्यये सति विहादेशः । आढ्य । उत्तरार्थमिति । उत्तरत्र च्विप्रतिषेधस्य चरितार्थत्वादाढ्यीकरणमिति ख्युटा भा-

मिति । अयं तर्हि विशेषः । ख्युनि सति नित्यसमासेन भवितव्यम् । उपपदसमासो हि नित्यसमास इति । ल्युटि सति न भवितव्यम् । ल्युट्यपि सति भवितव्यम् । गतिसमासोपि हि नित्यसमासः । च्व्यन्तं च गतिसंज्ञं भवति । मुमर्थं तर्हि प्रतिषेधो वक्तव्यः । ख्युनि सति मुमा भवितव्यं ल्युटि सति न भवितव्यम् । मुमर्थमिति चेन्नाव्ययत्वात्*। मुमर्थमिति चेत् तन्न । किं कारणम् । अव्ययत्वात् । अनव्ययस्य मुमुच्यते । च्व्यन्तं चाव्ययसंज्ञं भवति । उत्तरार्थं तु *। उत्तरार्थं तर्हि प्रतिषेधो वक्तव्यः । कर्तरि भुवः खिष्णुच्खुकञौ अच्वावित्येव । आढ्यीभविता । अथेदानीमनेन मुक्ते ताच्छीलिक इष्णुज् विधीयते सोत्र कस्मान्न भवति । रूढिशब्दप्रकारास्ताच्छीलिकाः : न च रूढिशब्दा गतिभिर्विशेष्यन्ते । न हि भवति देवदत्तः प्रदेवदत्त इति । आढ्य । कर्तरि भुवः खिष्णुच्खुकञौ॥५७॥ किमर्थं खिष्णुजिकारादिः क्रियते न ख्स्नुरित्येवोच्येत । तत्रायमप्यर्थः । स्वरार्थश्चकारो न कर्तव्यो भवति । केनेदानीमिकारादित्वं क्रियते । इष्णुच इकारादित्वमुदात्तत्वात् कृतं भुवः ॥ भवते

व्यम् । तत्र यदन्यैरुक्तं प्रतिषेधसामर्थ्यात् ख्युन्यसति ल्युडपि न भवतीति ल्युटोप्ययमर्थतः प्रतिषेध इति । तदयुक्तम् । रूढिशब्दप्रकारा इति । यथा रूढिशब्देषु क्रिया केवलं व्युत्पत्त्यर्थमाश्रीयते गच्छतीति गौरिति । तेन गमनक्रियारहितोपि गौर्भवति । गोपिण्डाच्चान्योर्थो गमनविशिष्टोपि गौर्न भवति । तथा ताच्छीलिका अपि क्रियाविषयं ताच्छील्यमुपादाय क्रियावेशाभावेपि प्रयुज्यन्ते । केचिदेव तु गतिना संबध्यन्ते । आगामुकः प्रवर्षुक इति । न तु सर्वे यथा कामुक इति । न च भवति प्रकामुक इति । अत एव प्रकारग्रहणं सादृश्यार्थम् । रूढिशब्दानां न केषां चिद् गतिसंबन्धो भवति ताच्छीलिकानां तु भवति केषां चिन्न सर्वेषामिति प्रतिपादयति । द्रव्योपलक्षणार्थं क्रियायाः प्रवृत्तत्वादात्मातिशयं प्रति आकाङ्क्षाया अभावात्तदतिशयद्योतना-

रुदात्तस्तस्योदात्तत्वादिड् भविष्यति । इदं तर्हि प्रयोजनं खिद्यं क्रियते तत्र चर्त्वे कृते संदेहः स्यात् किद्वा खिद्वेति । संदेहमात्रमेतद्भवति । सर्वसंदेहेषु चेदमुपतिष्ठते व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्न हि संदेहादलक्षणमिति । खिदिति व्याख्यास्यामः । नञस्तु स्वरसिद्ध्यर्थमिकारादित्वमिष्णुचः ॥ इदं तर्हि प्रयोजनं कृत्योकेष्णुच्चार्वादयश्चेत्येष स्वरो यथा स्यात् । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । अयमपि इटि कृते षत्वे णत्वे चेष्णुजेव भविष्यति । न सिध्यति । लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैवेति । अथ वा असिद्धं खल्वपि षत्वं तस्यासिद्धत्वादिष्णुजेव भविष्यति । इष्णुच इकारादित्वमुदात्तत्वात् कृतं भुवः । नञस्तु स्वरसिद्ध्यर्थमिकारादित्वमिष्णुचः ॥ कर्तरि भुवः ॥ स्पृशोनुदके क्विन् ॥५८॥ किमर्थो नकारः ॥ स्वरार्थः । ञ्नितीत्याद्युदात्तत्वं यथा स्यात् । नैतदस्ति प्रयोजनम् । एकाचोयं विधीयते । तत्र नार्थः स्वरार्थेनानुबन्धेन नकारेण । धातुस्वरेणैव सिद्धम् । यस्तर्ह्यनेकाजृदधृगिति । वक्ष्यत्येतद्धृषेर्द्विर्वचनमन्तोदात्तत्वं च निपात्यत इति । विशेषणार्थस्तर्हि । क्व विशेषणार्थेनार्थः । क्विन्प्रत्ययस्य कुरिति । क्विप्रत्ययस्य कुरित्युच्यमाने संदेहः स्यात् । क्विर्वा एष प्रत्ययः क्विब्वेति संदेहमात्रमेतद्भवति । सर्वसंदेहेषु चेदमुपतिष्ठते व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्न हि संदेहादलक्षमिति । क्विनिति व्याख्यास्यामः । स्पृशोनु-

र्थं गतिसंबन्धाभावस्ताच्छीलिकेष्वित्यर्थः । प्रदेवदत्त इति । प्रकर्षेण देवनक्रिया न विशेष्यते । देवशब्दस्य रूढिशब्दत्वात् तदवयवस्य च देवदत्तशब्दस्येत्यर्थः । व्याघ्रादयस्तु सोपसर्गा एव रूढिशब्दा इति तद्व्यतिरिक्तगत्यन्तरयोगस्तेषां नास्ति । कर्तरि । नञ इति । पञ्चमी नञ उत्तरस्य स्वरसिद्ध्यर्थमित्यर्थः । अयमपीति । क्स्नुच् प्रत्ययः क्रियते चकारः सामान्यग्रहणार्थ इति मन्यते । खिष्णुचि तु कृते इकारोच्चारणसामर्थ्यात्तदनुबन्धकपरिभाषा नाश्रीयते ।

दके क्विन्॥ऋत्विग्दधृक्स्रग्दिगुष्णिगञ्चुयुजिक्रुञ्चां च॥५९॥
दधृगिति किं निपात्यते। धृषेर्द्विर्वचनमन्तोदात्तत्वं च* ।
धृषेर्द्विर्वचनमन्तोदात्तत्वं च निपात्यते ॥त्यदादिषु दृशो-
नालोचने कञ्च॥६०॥किमर्थो ञकारः।स्वरार्थः।ञ्नितीत्या-
द्युदात्तत्वं यथा स्यात्। नैतदस्ति प्रयोजनम्। नकारे-
णाप्येष स्वरः सिद्धः। विशेषणार्थस्तर्हि भविष्यति। क्व
विशेषणार्थेनार्थः। कञ्क्वरबिति। कन्क्वरबित्युच्यमा-
ने याविको इत्यत्रापि प्रसज्येत। दृशेः समानान्ययोश्च*।
दृशेः समानान्ययोश्चोपसंख्यानं कर्तव्यम्। सदृक्। सदृ-
शः। अन्यादृक्। अन्यादृशः। कृदर्थानुपपत्तिस्तु*। कृ-
दर्थस्तु नोपपद्यते। दृशेः कर्तरि प्राप्नोति। इ-
वार्थे तु तद्धितः*। इवार्थे त्वयं तद्धितो द्रष्टव्यः। स इवा-
यं तादृक् तादृशः।अन्य इवायमन्यादृक् अन्यादृश इति।
अथ वा युक्त एवायं कृदर्थः। कर्मकर्तायम्। तमिवेमं
पश्यन्ति जनाः सोयं स इव दृश्यमानस्तमिवात्मानं प-
श्यति तादृक्। अन्यमिवेमं पश्यन्ति जनाः सोयमन्य
इव दृश्यमानोऽन्यमिवात्मानं पश्यति अन्यादृगिति ।
त्यदादिषु ॥ सत्सूद्विषद्रुहदुहयुजविदभिदच्छिदजिनीरा-
जामुपसर्गेऽपि क्विप् ॥६१॥ सदादिषु सुब्ग्रहणम्*। सदा-
दिषु सुब्ग्रहणं कर्तव्यम्। होता वेदिषत्। अतिथिर्दु रो-

स्पृशोनु। संदेहः स्यादिति। किमेकपकारको निर्देश उत द्विपकारक इत्य-
र्थः। व्याख्यानत इति। तदनुबन्धकपरिभाषया च क्विपो ग्रहणाभावः। त्यदा-
दिषु। ञकारस्य कार्यद्वयं प्रति युक्तत्वं प्रश्नद्वारेण प्रदर्श्यते। किमर्थ इति। कृ-
दर्थानुपपत्तिस्त्विति। यः कृतोर्थः स तादृशादिशब्दवाच्यो न भवति। तादृ-
शादयो हि सदृशलक्षणमर्थमाचक्षते न तु दर्शनक्रियायाः कर्तारमित्यर्थः।
कर्मकर्तेति। कर्मण एव सौकर्यात् कर्तृत्वविवक्षायां कर्तर्येव प्रत्ययः क्रियत इ-
त्यर्थः। सत्सूद्विष। सदादीनां केषां चित्सकर्मकत्वात्कर्मैवोपपदं प्राप्नोतीति
मत्वाह। सदादिष्विति। वेदिषदिति। वेद्यां सीदतीति। क्विप् पूर्वपदादिति

णसत् । न तर्हीदानीमुपसर्गे ऽपीति वक्तव्यम् । वक्तव्यं च । किं प्रयोजनम् । ज्ञापकार्थम् । किं ज्ञाप्यम् । एतज्ज्ञापयत्याचार्यः । अन्यत्र सुब्ग्रहणे उपसर्गग्रहणं न भवतीति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । वदः सुप्यनुपसर्गग्रहणंचोदितंतन्नवक्तव्यं भवति॥ अदोनन्ने ॥६८॥ क्रव्ये च॥६९॥ किमर्थमिदमुच्यते न अदोनन्न इत्येव सिद्धम्। न सिध्यति । छन्दसीति वर्तते । भाषार्थोयमारम्भः । पूर्वस्मिन्नेव योगे छन्दोग्रहणं निवृत्तम् । तच्चावश्यं निवर्त्यम् । आमात्सस्यादित्येवमर्थम् । अत उत्तरं पठति । अदोनन्नेक्रव्यग्रहणं वासरूपनिवृत्त्यर्थम्* । अदोनन्नेक्रव्यग्रहणं क्रियते वासरूपो मा भूदिति । अदोन ॥ मन्त्रे श्वेतवहोक्थशस्पुरोडाशोण्विन्॥७१॥ श्वेतवहादीनां डस्* । श्वेतवहादीनां डस्वक्तव्यः । श्वेतवा इन्द्रः । पदस्य च* । पदस्येति च वक्तव्यम् । इह मा भूत् । श्वेतवाहौ श्वेतवाह इति । किं प्रयोजनम् । र्वर्थम् * । रुर्यथा स्यात् । क्रियते र्वर्थं निपातनम् । अवयाः श्वेतवाः पुरोडाश्चेति । आतश्च र्वर्थम् । स उक्थशःशब्दस्यान्येन रु सिद्धः । न तस्य निपातनं क्रियते । तन्न वक्तव्यं भवति । अवश्यं तद्वक्तव्यम् । दीर्घार्थम् । नैतदस्ति प्रयोजनम् । सि-

---

षत्वं दुरोणे सीदतीति दुरोणसत् दुरोणं गृहम् । तन्न वक्तव्यमिति । अनुपसर्गग्रहणानुवृत्तिमन्तरेणैवोपसर्गनिवृत्तेः सिद्धत्वादनुवृत्तिप्रदर्शनमपि न युज्यते । यत्र चानुपसर्गग्रहणानुवृत्तिर्न संभाव्यते । स्पृशोनुदके क्विन्नित्येतदपि ज्ञापनस्य प्रयोजनम् । तेनोपस्पृशतीत्यादौ क्विन्न भवतीति । क्रव्ये च वासरूपो मा भूदिति । तेन क्रव्याद इत्यण् भवतीत्यर्थः । मन्त्रे । डस् वक्तव्य इति । ण्विन्प्रत्ययबाधनार्थ इति भावः । पदस्येति । भाविपदाश्रयेणेदमुच्यते । यत्र तु डसन्तस्य पदत्वं भविष्यति तत्र डस्प्रत्ययोऽन्यत्र ण्विन्नेवेत्यर्थः । तन्न वक्तव्यमिति । डसैव सिद्धत्वान्निपातनं न कर्तव्यमित्यर्थः । वक्तव्यश्चेति । अवया इत्यादीनि प्रथमान्तान्येव निपात्यन्त इति श्वेतवोभ्यामित्यादिरूपमन्यथा न स्यात् ।

ड्वमत्र दीर्घत्वम्। अत्वसन्तस्य चाधातोरिति। यत्र तेन न सिध्यति तदर्थम्। क्व च तेन न सिध्यति। संबुद्धौ। हे श्वेतवाः इति। न तर्हीदानीं डस्वक्तव्यः। वक्तव्यश्च। किं प्रयोजनम्। उत्वार्थम्। श्वेतवोभ्यां श्वेतवोभिः। मन्त्रे श्वेत॥ स्थ कच॥७७॥ किमर्थं स्थः कक्विपावुच्येते। न क्विप्सिद्धोन्येभ्योपि दृश्यत इति। कश्च। आतोनुपसर्गे क इति। न सिध्यति। विशेषविहितः कः सामान्यविहितं क्विपं बाधेत। वासरूपेण क्विबपि भविष्यति। इदं तर्हि शंस्थः शंस्थाः। उक्तमेतत्। शमिसंज्ञायां धातुग्रहणं कृञो हेत्वादिषु टप्रतिषेधार्थमिति। स यथैवाच् टं बाधते। एवं कक्विपावपि बाधेत॥ सुप्यजातौ णिनिस्ताच्छील्ये॥७८॥ सुपीति वर्तमाने पुनः सुब्ग्रहणं किमर्थम्। अनुपसर्ग इत्येवं तदभूत्। इदं सुम्मात्रे यथा स्यात्। उदासारिण्यः प्रत्यासारिण्य इति। णिन्विधौ साधुकारिण्युपसंख्यानम्*। णिन्विधौ साधुकारिण्युपसंख्यानं कर्तव्यम्। साधुकारी साधुदायी। ब्रह्मणि वदः*। ब्रह्मणि वद उपसंख्यानं कर्तव्यम्। ब्रह्मवादिनो वदन्ति॥ व्रते॥८०॥ किमुदाहरणम्। अश्राद्धभोजी। किं योश्राद्धं भुङ्क्ते सोश्राद्धभोजी। किं चातः। यदासावश्राद्धं न भुङ्क्ते तदास्य व्रतलोपः स्यात्। तद्यथा स्थण्डि-

---

अथापि पदमात्रविषयं निपातनमाश्रीयते। तथाप्यत उत्वं विधीयमानमाकारान्न स्यात्। तस्मात् संबुद्ध्यर्थं निपातनमपि कर्तव्यम्। डसपुरस्त्वार्थो वक्तव्यः। उक्थशा इत्येतदपि संबुद्ध्यर्थं निपातनं कर्तव्यम्। उक्थशोभ्यामित्यादिसिद्धये डसपि कर्तव्यः। णिनि हि नलोपे निपात्यमाने हृद्यौ सत्यासुत् न स्याद्यदि मन्त्रे दर्शनमस्ति। स्थः क च। शंस्था इति। ईतुमवकारादावित्ति वचनाज्ञाथकारवचनप्रामाण्याद्वा प्रत्ययलक्षणेनेतुाभावः। सुप्य। णिन्विधाविति। अताच्छील्यार्थमिदम्। एवं ब्रह्मणि वद इति। व्रते। उदाहरणे विचार्यमस्तीति प्रश्नः। किमिति। यदासाविति। ननु बुभुक्षाप्रयुक्तं श्राद्धाश्रा-

लस्थायी यदा स्थण्डिले न तिष्ठति तदास्य व्रतलोपो भवति । एवं तर्हि णिन्यन्तेन समासो भविष्यति । न श्राद्धभोज्यश्राद्धभोजीति । नैवं शक्यम् । स्वरे हि दोषः स्यात् । अश्राद्धभोजीत्येवं स्वरः प्रसज्येत । अश्राद्धभोजीत्येवं चेष्यते । एवं तर्हि नञ एवायं भुजिप्रतिषेधवाचिनः श्राद्धशब्देनासमर्थसमासः न भोजी श्राद्धस्येति । स तर्ह्यसमर्थसमासो वक्तव्यः । यद्यपि वक्तव्यः । अथ वै तर्हि बहूनि प्रयोजनानि । कानि । असूर्यंपश्यानि मुखानि । अपुनर्गेयाः श्लोकाः । अश्राद्धभोजी ब्राह्मणः । सुडनपुंसकस्येति॥आत्ममाने खश्च॥८३॥ आत्मग्रहणं किमर्थम् । परमाने मा भूदिति । क्रियमाणेपि वै आत्मग्रहणे परमाने प्राप्नोति । किं कारणम् । आत्मन इतीयं कर्तरि षष्ठी । मान इत्यकारो भावे । स यद्येवात्मानं मन्यते ऽथापि परमात्मन एवासौ मानो भवति ।

द्धभोजनं प्रसक्तम् । तत्राश्राद्धं भुञ्जीत इत्यनेन श्राद्धभोजनं निषिध्यते । यथा पञ्चपञ्चनखा भक्ष्या इति शशादिव्यतिरिक्तपञ्चनखभक्षणं निवर्त्यते । तत्र कथं व्रतलोपः स्यात् । स्थण्डिलस्थायीत्यत्र तु स्थानविपरीतगमनाचरणे युक्तो व्रतलोपः । उच्यते । अश्राद्धं मया भोक्तव्यमिति येन संकल्पः कृतः स यदा बुभुक्षायां सत्यां यस्मिन्नहन्यश्राद्धं न भुङ्क्ते तदा तस्य स्यादेव व्रतलोपः । न श्राद्धभोजीति । समासार्थं प्रक्रियावाक्यमिदं न तु लौकिकम् । न हि केवलः श्राद्धभोजिशब्दो व्रतविषय उपपद्यते । अश्राद्धभोजिशब्दस्यैव व्रतविषयत्वात् । एवं स्वर इति । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे नाद्युदात्तं पदं स्यात् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वे नान्तोदात्तत्वं चेष्यत इत्यर्थः । ननु च णिनीत्यनेन पूर्वपदाद्युदात्तत्वे नैव भाव्यमिति नास्ति स्वरे भेदः । अत्राहुः । यदा णिनीत्यत्र संज्ञायामित्यनुवर्तते । तदाऽसंज्ञायामस्ति स्वरे भेदः । अथ नानुवर्तते । स्वरभेदाभावः । भोजीति । एतदपि भुजिना संबन्धं नञः प्रदर्शयितुं प्रक्रियावाक्यमुपात्तम् । न हि केवलस्य भोजीशब्दस्य प्रयोगः । सुप्युपपदे प्रत्ययविधानात् । तदेतदुक्तं भवति । न श्राद्धं भुङ्क्त इति वाक्यं कृत्वा नञः श्राद्धशब्देनासमर्थसमासं विधायाश्राद्धशब्द उपपदे णिनिः कर्तव्यः । णीनीत्यत्र संज्ञानुवृत्तौ सत्यामत्र कृत्स्वरः । आत्ममाने । आत्मशब्दः प्रत्यात्मवचनः परव्यावृत्तिं करो-

नैष दोषः। आत्मन इतीयं कर्मणि षष्ठी । कथम्। कर्तृकर्मणोः कृतीति । ननु च कर्तर्यपि वै तेनैव विधीयते । तत्र कुत एतत् । कर्मणि भविष्यति न पुनः कर्तरीति । एवं तर्हि, कर्मकर्तरि च॥ कर्मकर्तरि खश् चेति वक्तव्यम् । तर्त्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । आत्मन इतीयं कर्मणि षष्ठी । कथम् । कर्तृकर्मणोः कृतीति। ननु चोक्तं कर्तर्यपिवैतेनैव विधीयते । तत्र कुत एतत् । कर्मणि भविष्यति न पुनः कर्तरीति । एवं तर्हि आत्मग्रहणसामर्थ्यात्कर्मणि विज्ञास्यते । एवमपि कर्मकर्तृग्रहणं कर्तव्यम्।कर्मापदिष्टो यग्यथा स्यात् श्यन्माभूदिति कश्चात्र विशेषः यको वा श्यनो वा।यकि सत्यन्तोदात्तत्वेन भवितव्यम् । श्यनि सत्याद्युदात्तत्वेन । श्यन्यपि सत्यन्तोदात्तत्वेनैव भवितव्यम् । कथम् । खश्स्वरः श्यन्स्वरं बाधिष्यते । सति । शिष्टत्वात् श्यन्स्वरः प्राप्नोति । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति सतिशिष्टोपि विकरणस्वरः सार्वधातुकस्वरं न बाधत इति । यदयं तासेः परस्य लसार्वधातुकस्यानुदात्तत्वं शास्ति । लसार्वधातुक एवैतज् ज्ञापकं स्यात् । नेत्याह । अविशेषेण ज्ञापकम् । इति तृतीयस्य द्वितीये पादे प्रथममाह्निकम् ॥

भूते॥८४॥भूत इत्युच्यते । कस्मिन् भूते।काले। न वै का-

ति । कर्मकर्तरीति । यदा प्रत्ययार्थः कर्ता आत्मानमेव पाण्डित्यादियुक्तं मन्यते तदासौ कर्मकर्ता भवति तत्र यदि कर्तरि षष्ठी स्यात्तदात्मग्रहणमनर्थकं स्यात् । कर्तृसंबन्धाव्यभिचारान्मननक्रियायाः । कर्मापदिष्ट इति । लान्तस्य कर्ता,कर्मवदित्यनपेक्ष्योक्तं श्यनैव सिद्धेर्वक्ष्यमाणत्वात् । यकः सिद्धान्तत्वाभावादुपेक्षणीयत्वात् । अविशेषेणेति । सार्वधातुकमात्र इत्यर्थः । इति जैयटपुत्रकैयटकृते भाष्यप्रदीपे तृतीयाध्यायस्य द्वितीये पादे प्रथममाह्निकम् ।
भूते । यस्य स्वसत्ता व्यपवृक्ता तत्सर्वं भूतशब्देनोच्यते । तत्र विशेषज्ञानाय पृ-

लाधिकारोस्ति। एवं तर्हि धातोरिति वर्तते । धातौ भूते । धातुर्वै शब्दः । न च शब्दस्य भूतभविष्यद्वर्तमानतायाः संभवोस्ति। शब्दे ऽसंभवादर्थे कार्यं विज्ञास्यते। कः पुनर्धात्वर्थः । क्रिया । क्रियायां भूतायाम् । यद्येवं निष्ठायामितरेतराश्रयत्वादप्रसिद्धिः*। निष्ठायामितरेतराश्रयत्वादप्रसिद्धिः स्यात् । का इतरेतराश्रयता । भूतकालेनायं शब्देन निर्देशः क्रियते । निर्देशोत्तरकालं च भूतकालता । तदेतदितरेतराश्रयं भवति । इतरेतराश्रयाणि कार्याणि च न प्रकल्पन्ते । अव्ययनिर्देशात्सिद्धम् * । अव्ययवता शब्देन निर्देशः करिष्यते। अवर्तमाने अभविष्यतीति। स तर्हि अव्ययवता शब्देन निर्देशः कर्तव्यः।नकर्तव्यः। अव्ययमेष भूतेशब्दः। नैषा भवतेर्निष्ठा । कथमव्ययत्वम्। उपसर्गविभक्तिस्वरप्रतिरूपकाश्च निपाता भवन्तीति निपातसंज्ञा । निपातोव्ययमित्यव्ययसंज्ञा । अथापि भवतेर्निष्ठा । एवमप्यव्ययमेव कथम् । नव्येतीत्यव्ययमिति। क्व पुनर्न व्येति । एतौ कालविशेषौ भविष्यद्वर्तमानौ स्वभावतो भूते

च्छति। कस्मिन्निति। इतर आह। काल इति । तस्यैव भूतादिशब्दवाच्यत्वेन सुप्रसिद्धत्वादिति भावः। अत्र केचिन्नित्यं कालं पदार्थानामनुज्ञाप्रतिबन्धाभ्यां स्थित्युत्पत्तिप्रलयहेतुमाचक्षते । तत्र संसर्गिसूर्यादिक्रियाभेदाश्रयो मासादिभेदव्यवहारो भूतादिव्यपदेशश्च। अन्ये तु प्रसिद्धपरिमाणक्रिया सूर्यादिकर्तृका अप्रसिद्धपरिमाणायाः क्रियायाः परिच्छेदायोपात्ता अहरादिव्यपदेश्या काल इत्याहुः । न वै कालाधिकार इति । ततश्च सामान्यशब्दस्य विशेषे ऽवस्थानं न लभ्यत इत्यर्थः। न च शब्दस्येति । शब्दस्यार्थे गुणभावाद्गुणस्य विशेषणसंबन्धायोग्यत्वान्नित्यत्वाद्वा शब्दस्यानित्यत्वे ऽपि भूतप्रत्ययविधानासंभवादुच्चरितत्वलक्षणभूतत्वाश्रये च विशेषणवैयर्थ्यादिति भावः। भूतकालेनेति । भवतेर्निष्ठाप्रत्ययो भूतक्रियावाचिनो विधातव्यः । न च भूताधिकारमन्तरेण निष्ठाप्रत्ययस्य भूतक्रियाविषयत्वं लभ्यते । न च भूतक्रियाविषयनिष्ठाविधानमन्तरेण भूताधिकार उपपद्यते । ततश्चाधिकाराश्रयो निष्ठाप्रत्ययस्तदाश्रय-

एव वर्तते । यदि तर्हि न व्येतीत्यव्ययम् । न वा तद्विधानस्यान्यत्राभावात्॥ न वा भूताधिकारेणार्थः । किं कारणम् । तद्विधानस्यान्यत्राभावात् । ये ऽपि ह्येते इत उत्तरं प्रत्ययाः शिष्यन्ते ते ऽप्येतौ कालविशेषौ न वियन्ति भविष्यद्वर्तमानौ । स्वभावतो भूत एव वर्तन्ते । अत उत्तरं पठति । भूताधिकारस्य प्रयोजनम् । कुमारघाती शीर्षघाती आखुहा विडालः सुत्वानः सुन्वन्तः सुषुपुषो नेहाः अग्निमादधानस्य भूतकालनिवृत्त्यर्थं भविष्यद्वर्तमानकालसंप्रत्ययार्थम् । कुमारघाती शीर्षघातीति भविष्यद्वर्तमानार्थौ भूतनिवृत्त्यर्थः । आखुहा बिडाल इति भविष्यद्वर्तमानार्थौ भूतनिवृत्त्यर्थः । इतरथा हि ब्रह्मादिनियमस्त्रिषु कालेषु निवर्तकः स्यात् । सुत्वानः सुन्वन्तः। यज्ञसंयोगे ङ्वनिपस्त्रिषु कालेषु शतापवादो मा भूत् । सुषुपुषः । नजिङ् सर्वकाला-

स्वाधिकार इतीतरेतराश्रयत्वमित्यर्थः। एवमपीति । न शास्त्रीयमव्ययत्वमभिप्रेतं किं तर्हि नित्यत्वमित्यर्थः।ततो नित्यो भूतशब्दोऽतिक्रान्तार्थवाची नित्येनार्थेन भविष्यद्वर्तमानप्रतिद्वन्द्विना संबद्धोधिक्रियत इत्यर्थः । कुमारघातीति। यदीह भूताधिकारो न क्रियते तदा कर्मणि हन इति णिनिः सामान्येन विधीयते । कुमारशीर्षयोर्णिनिरित्ययमपि णिनिस्तथैव कालसामान्ये । पुनर्विधानं तु वासरूपनिवृत्त्यर्थं स्यात् । ततश्च विशेष विहितः कुमारशीर्षयोर्णिनिरित्ययं भूते ऽपि प्रसज्येत । सति तु भूताधिकारे तक्रकौण्डिन्यन्यायेन कुमारशीर्षयोरित्यनेन भूते णिनिं बाधित्वा भविष्यद्वर्तमानयोरेव णिनिर्विधीयते। आखुहेति। सति भूताधिकारे ब्रह्मादिष्वेव हन्तेर्भूते क्विब्भवतीति नियमेन भूतएवोपपदान्तरे क्विब्निवर्त्यते न तु कालान्तरइत्याखुहेति भविष्यद्वर्तमानयोः प्रयोग उपपन्नो भवति । सुन्वन्त इति । सुञो यज्ञसंयोग इति शतृप्रत्ययः । तत्र यदि भूताधिकारो वर्तमानाधिकारश्च न क्रियते तदा यज्ञसंयोगी विशेषे विधीयमानः शता कालत्रये ऽपि ङ्वनिपं बाधेत। ततश्च भूते यज्ञसंयोगी सुत्वेति न स्यात् । अथ वासरूप इति ङ्वनिब् विधीयते तथापि सुत्वा सुन्वन्निति कालभेदो न स्यात् । सति त्वधिकारे कालभेदेन तयोरवस्थानं भवति । सुषुपुष इति । असति भूतवर्तमाना-

पवादो मा भूत् अनेहा इति वर्तमानकाल एव । अन्यत्र अनाहन्ता । आदधानस्य कानचश्चानश् ताच्छील्यादिषु सर्वकालापवादो मा भूत् । अग्निमादधानस्येत्येवान्यत्र॥ब्रह्मभ्रूणवृत्रेषु क्विप्॥८७॥किमर्थंब्रह्मादिषु हन्तेः क्विब्विधीयते न क्विप्चान्येभ्योपि दृश्यत इत्येव सिद्धम् । ब्रह्मादिषु हन्तेः क्विब्वचनं नियमार्थम्*।नियमार्थोयमारम्भः । ब्रह्मादिष्वेव हन्तेर्भूते क्विब्यथा स्यादिति । किमविशेषेण । नेत्याह । उपपदविशेषे एतस्मिंश्च विशेषे । अथ ब्रह्मादिषु हन्तेर्णिनिना भवितव्यम् । न भवितव्यम् । किं कारणम् उभयतोनियमात् । उभयतो नियमोयम्। ब्रह्मादिष्वेव हन्तेर्भूते क्विब्भवति । क्विबेव हन्तेर्भूते ब्रह्मादिष्विति । तथा चोत्तरस्य वचनार्थः*। एवंच

धिकारे विशेषविहितेन नजिङा लिटो बाधनं स्यात् । ताच्छीलिकेषु वासरूपविधिर्नास्ति । सति त्वधिकारे भूते लिड् वर्तमाने नजिङिति बाध्यबाधकभावाभावः । अनेहा इति । नञ्याङ्हन एह चेति असिप्रत्ययोः ऽसत्यधिकारे सर्वस्मिन्काले तृचं बाधेत।सति त्वधिकारे वर्तमानकाल एवौणादिकस्तृचं बाधेत । चानशिति । असत्यधिकारे कानचश्चानश् बाधकः स्यात् । कः पुनरनयोर्भेदः यावताऽभ्यस्तानामादिरिति लसार्वधातुके विधीयते न सार्वधातुकमात्रे । एवं तर्ह्युपग्रहकृतो भेदः । कानजात्मनेपदत्वात्कर्त्रभिप्राय एव भवति । चानश् पुनरविशेषेण । सति त्वधिकारे भूते कानज् वर्तमाने चानशिति बाध्यबाधकभावाभावः । ब्रह्मभ्रूण । किमविशेषेणेति । किं धातूपपदकालप्रत्ययाश्चत्वारोपि नियम्यन्ते अथ किं चिदेव नियम्यत इति प्रश्नः । उपपदविशेष इति । अनेन धातुनियमं दर्शयति । ब्रह्मादिष्वेव हन्तेर्भूते क्विब् भवति नोपपदान्तरे । तेन पुरुषं हतवानित्यत्र क्विब् भवति । अथेति । कर्मणि हन इत्यनेनेति भावः । क्विबेवेति । ब्रह्मादिषु हन्तेर्भूते क्विबेव भवति न प्रत्ययान्तरमिति । क्विब् भूतकाले नियम्यत इति कालनियमोयं भवति । एतदेव नियमद्वयं भाष्यकारेणाश्रितम् । ब्रह्मादिषु हन्तेरेव भूते क्विब् भवति । ब्रह्मादिषु हन्तेः क्विब् भूत एवेत्येतत्तु नियमद्वयं नाभ्युपगतम् । अन्यैस्त्वाद्योपुरुषिकया चतुर्विधो नियमो व्याख्यातः । स भाष्यविरोधान्नादरणीयः । तथा चेति । यस्माद् ब्रह्मादिष्वेवेति नियमोऽनेन क्रियते तस्मादुत्तरस्य यो-

कृत्वोत्तरस्य योगस्य वचनार्थ उपपन्नो भवति । बहुलं छन्दसीति । यो मातृहा पितृहा भ्रातृहा । न च भवति अमित्रघातइति॥कर्मणीनिविक्रियः॥९३॥कर्मणिकुत्सिते*। कर्मणिकुत्सितेइतिवक्तव्यम्।इहमाभूत्।धान्यविक्रायइति॥ अन्येष्वपि दृश्यते॥१०१॥ अन्येभ्योपिदृश्यते*।अन्येभ्यो-पिदृश्यत इति वक्तव्यम्।इहापियथा स्यात्।आखाउखापरि-खा॥निष्ठा॥१०२॥निष्ठायामितरेतराश्रयत्वादप्रसिद्धिः* । निष्ठायामितरेतराश्रयत्वादप्रसिद्धिः स्यात् । केतरेतरा-श्रयता । सतोः क्तक्तवत्वोः संज्ञया भवितव्यम् । संज्ञ-या च क्तक्तवतू भाव्येते । तदेतदितरेतराश्रयं भवति । इतरेतराश्रयाणि च कार्याणि न प्रकल्पन्ते । द्विर्वा क्त-क्तवतुग्रहणम्*।द्विर्वा क्तक्तवतुग्रहणं कर्तव्यं भवति। क्त-क्तवतू भूते । क्तक्तवतू निष्ठेति । यदि पुनरिहैव निष्ठा-संज्ञाप्युच्येत । क्तक्तवतू भूते । ततो निष्ठा । क्तक्तवतू निष्ठासंज्ञौ भवत इति । किं कृतं भवति। द्विः क्तक्तवतु-ग्रहणं न कर्तव्यं भवति। एवमपि ताविति वक्तव्यं स्या-त् । वक्ष्यतिह्येतत् । तौ सदिति वचनमसंसर्गार्थमिति । असंसक्तयोर्भूतकालेन क्तक्तवत्वोर्निष्ठा संज्ञा यथा स्या-त् । ञिमिदा । मिन्नः । ञिक्ष्विदा । क्ष्विन्नः । यदि पु-नरदृष्टश्रुतावेव क्तक्तवतू गृहीत्वा निष्ठासंज्ञोच्येत । नैवं शक्यम् । दृष्टश्रुतयोर्हि न स्यात् । ञिमिदा मिन्नः । ञि-

गस्य वचने प्रयोजनमस्ति । उपपदान्तरेपि हन्तेश्छन्दसि क्विब्यथा स्यादिति । कर्मणि । कर्मणि कुत्सित इति । यस्य सोमघृतादेः शास्त्रेण विक्रयः प्रतिषि-द्धस्तत्कर्म विक्रये कुत्सितम्। अन्येष्वपि । अन्येष्विति सप्तमीनिर्देशादुपपदान्तर-मेवाश्रितं न तु धात्वन्तरमित्याह । अन्येभ्योपीति । निष्ठा यदि पुनरिति । यौ लौकिके प्रयोगे न दृष्टौ नापीह शास्त्रे श्रुतौ तौ क्तक्तवतू निर्दिश्य संज्ञाविधी-यते । एतदुक्तं भवति । इहैव प्रकरणे क्तक्तवतू निष्ठेति । सूत्रं कर्तव्यम् । यौ

द्विवदा द्विवस इति । तस्मान्नैवं शक्यम् । न चेदेवं द्विः क्तक्तवतुग्रहणं कर्तव्यं भवति । इतरेतराश्रयं वा भवति । नैष दोषः । इतरेतराश्रयमात्रमेतद्भवति । सर्वाणि चेतरेतराश्रयाण्येकत्वेन परिहृतानि । सिद्धं तु नित्यशब्दत्वादिति । नेदं तुल्यमन्यैरितरेतराश्रयैः । न हि संज्ञा नित्या । एवं तर्हि भाविनी संज्ञा विज्ञास्यते । तद्यथा कश्चित्कं चित्तन्तुवायमाहास्य सूत्रस्य शाटकं वयेति । स पश्यति यदि शाटको न वातव्यः । अथ वातव्यो न शाटकः शाटको वातव्यश्चेति विप्रतिषिद्धम् । भाविनी खल्वस्य संज्ञाभिप्रेता । स मन्ये वातव्यः यस्मिन्नुते शाटक इत्येतद्भवतीति । एवमिहापि तौ भूते काले भवतो ययोरभिनिर्वृत्तयोर्निष्ठेत्येषा संज्ञा भविष्यति । आदिकर्मणि निष्ठा* । आदिकर्मणि निष्ठा वक्तव्या । प्रकृतः कटं देवदत्तइति । किंपुनः कारणं न सिध्यति । यद्वाभवन्त्यर्थे * । यद्वाभवन्त्या अर्थे भाष्यते । प्रकृतः कटं देवदत्तः प्रकरोति कटं

भूते क्तक्तवतू तौ निष्ठासंज्ञौ भवतः । तत्र संज्ञाविधानान्यथानुपपत्त्या । तयोर्भूते विधानमनुमास्यते । इतरेतराश्रयदोषश्च न भविष्यतीति । दृष्टश्रुतयोरिति । यद्यपि क्तवतुरन्यो नास्ति । तथापि संज्ञाविधाने द्वयोः सह निर्देशाद्वापि द्विवचनेन निर्देशो न तु द्वित्वं विवक्षितम् । एकत्वेनेति । सामान्येनेत्यर्थः । न हि संज्ञा नित्येति । वृद्ध्यादिका संज्ञाविषयनियतत्वान्नित्या आकारादयो हि प्रयोगे विद्यन्ते तत्र मृजेर्वृद्धिरित्यादिना साधुत्वमात्रमन्वाख्यायते । मृजेर्वृद्धिः साधुर्भवति । क्तक्तवतू तु सानुबन्धकौ प्रयोगे न विद्येते इति नित्यत्वाभावं संज्ञिनोऽभिप्रेत्यैतदुक्तम् । भाविनी संज्ञेति । संज्ञिनोर्भावित्वात्संज्ञा भाविनीति । तथा हि । निष्ठेत्युक्ते संज्ञावाक्यं क्तक्तवतू निष्ठेति स्मर्यते । तत्र सामर्थ्यात् क्तक्तवतुविधानं संपद्यते । आदिकर्मणीति । आद्येषु क्रियाक्षणेषु भूतेषु सर्वस्याः क्रियाया भूतत्वाभावान्निष्ठा न प्राप्नोतीति वचनम् । न चादिकर्मणि क्तः कर्तरि चेत्येतदर्थातिदेशनमादिकर्मणि निष्ठाया ज्ञापकम् । ञीतः क्त इत्यादिना वर्तमानकालविषयस्य क्तस्य संभवात्तस्यैवैतदर्थातिदेशनं स्यात् । यद्वा भवन्त्यर्थे इति । यस्मात्कटोऽर्थविकल्पे न भाष्यते निष्ठा तस्माद्वक्तव्येत्यर्थः । न्याय्येति । आदिभूत एवावयवे समूहरूपस्य समाप्तत्वादस्ति भूत-

देवदत्त इति । न्याय्या त्वाद्यपवर्गात् ॥ न्याय्या त्वेषा भूतकालता । कुतः । आद्यपवर्गात् । आदिरत्रापवृक्तः । एष च नाम न्याय्यो भूतकालः । यत्र किं चिदपवृक्तं दृश्यते । वा चाद्यतन्याम् । वा चाद्यतन्यां भाष्यते । प्रकृतः कटं देवदत्तः प्राकार्षीत्कटं देवदत्त इति । किं शक्यं त एते शब्दाः प्रयोक्तुमित्यतो न्याय्यैषा भूतकालता । नावश्यं प्रयोगादेव । क्रिया नामेयमत्यन्तापरदृष्टा अनुमानगम्या न शक्या पिण्डीभूता निदर्शयितुम् । यथा गर्भो निर्लुठित इति । सासौ येन येन शब्देनाभिसंबध्यते तावति तावति परिसमाप्यते । तद्यथा । कश्चित्पाटलिपुत्रं जिगमिषुरेकमहर्गत्वाह इदमद्य गतमिति । न च तावता तस्य व्रजिक्रिया समाप्ता भवति । यत्तु गतं तदभिसमीक्ष्यैतत् प्रयुज्यत इदमद्य गतमिति । एवमिहापि यत्कृतं तदभिसमीक्ष्यैतत्प्रयुज्यते प्रकृतः कटं देवदत्त इति । यदा हि वेणिकान्तः कटोभिसमीक्षितो भवति । प्रकरोतिकटमित्येवतदाभवितव्यम् ॥ लिटःकानज्वा ॥ १०६ ॥ क्वसुश्च ॥ १०७ ॥ किमर्थंकानच्क्वस्वोर्वावचनंक्रियते । कानच्-

---

त्वोपपत्तिरित्यर्थः । तदुक्तं हरिणा । समूहस्य तथा भूतः प्रतिभेदं समूहिषु । समाप्यते ततो ऽभेदे कालभेदस्य संभव इति । वाचाद्यतन्यामिति । यदुक्तं भवन्त्यर्थे भाष्यत इति । तस्य व्यभिचारः । लुङोपि विषये निष्ठाया अयं प्रयोगः । तस्मादवश्यमाद्यपवर्गात् भूततैष्टव्या । अन्यथा लुङःप्रयोगो न स्यादित्यर्थः । किं शक्यन्त इति । यावदभिमतफलप्रयोजनसकलक्रियापरिसमाप्तिर्न भवति तावद्वर्तमानत्वमेव क्रियाया न तु भूतत्वम् । ततश्च वस्तुशून्या एवामी शब्दाः प्रयुज्यन्त इति भावः । अत्यन्तापरदृष्टेति । परं प्रधानं प्रमाणं प्रत्यक्षम् । अनुमानस्य तत्पूर्वकत्वात्तेन क्रिया न दृश्यते । अवयवसमूहस्य युगपदनुत्पादादनवस्थानाच्च । तदुक्तम् । क्रमात्सदसतां तेषामात्मानो न समूहिनाम् । सद्वस्तुविषयैर्यान्ति संबन्धं चक्षुरादिभिरिति ॥ येन येनेति । शब्देन प्रत्याय्यमाना येनयेनावयवेन संबध्यते समूहरूपा क्रिया तस्मिन्नेवावयवे समाप्यते ।

क्कस्वोर्वावचनं छन्दसि तिङो दर्शनात्*। कानचूक्कस्वोर्वा-
वचनं क्रियते छन्दसि तिङो दर्शनात् । छन्दसि तिङपि
दृश्यते । अहं सूर्यमुभयतो ददर्श । अहं द्यावापृथिवी
आततानेति । न वानेन विहितस्यादेशवचनात्*। न वा
एतत्प्रयोजनमस्ति । किं कारणम् । अनेन विहितस्यादे-
शवचनात् । अस्त्वनेन विहितस्यादेशः । केनेदानीं छ-
न्दसि विहितस्य लिटः तिङः श्रवणं भविष्यति । छन्द-
सि लुङ्लङ्लिट इत्यनेन । तदेतद्वावचनं तिष्ठतु तावत्
सान्यासिकम् । अथ कित्करणं किमर्थम् । नासंयोगा-
ल्लिट् किदित्येव सिद्धम् । कित्करणं संयोगान्तार्थम्*।
कित्करणं क्रियते संयोगान्तार्थम् । संयोगान्ताः प्रयो-
जयन्ति । बन्धे वृत्रस्य यद्बद्धधानस्य रोदसी । त्वमर्ण-
वान् बद्बधानाँ अरम्णाः । अञ्जेः आजिवानिति । छा-
न्दसौ कानचूक्कसू । लिट् च च्छन्दसि सार्वधातुकमपि
भवति । तत्र सार्वधातुकमपिद्ङ ङिद्भवति । ङित्वादु-
पधालोपो भविष्यति । ॠकारान्तगुणप्रतिषेधार्थं वा*।
ॠकारान्तानां गुणप्रतिषेधार्थं तर्हि कित्त्वं वक्तव्यम् ।
अयं हि लिटि ॠकारान्तानां प्रतिषेधविषये गुण आ-
रभ्यते । सयथैवेह प्रतिषेधं बाधित्वा गुणो भवति । ते-
रतुः तेरुरिति । एवमिहापि स्यात् । तितीर्वान् । तितिराण
इति । पुनः कित्करणात् प्रतिषिध्यते । तस्मात्कि-

तत्रावयवानां कालत्रययोगात् क्रियाया अपि कालत्रययोगः । लिटः कान ।
छन्दसि तिङो दर्शनादिति । वासरूपविधिश्च लादेशेषु नास्तीत्युक्तम् । अने-
नेति । छन्दसि लिडित्यनेनेत्यर्थः । तस्यैव लिट इहानुक्तत्वाद् आनन्तर्यादि-
ति भावः । तदेतदिति । उत्तरत्रोपयोक्ष्यत इति भावः । बद्बधानस्येति । ब-
न्धबन्धने छान्दसत्वादभ्यासधकारस्य हलादिशेषेण निवृत्त्यभावे झलां जश्
झशीति जश्त्वं दकारः । भाषायाम् । इह क्वस्वादेशविधानाद् भूतसामान्ये

त्वंकर्तव्यम्॥भाषायां सदवसश्रुवः॥१०८॥भाषायां सदा-
दिभ्यो वा लिट्*। भाषायां सदादिभ्यो वा लिड्वक्तव्यः ।
किं प्रयोजनम् । तद्विषये लुङो निवृत्त्यर्थम् * ।
तस्य लिटो विषये लुङो निवृत्तिर्यथा स्यात् । उपसेदि-
वान् कौत्सः पाणिनिम् । उपासदत् । अनद्यतनपरोक्ष-
योश्च*। अनद्यतनपरोक्षयोश्च वा लिड्वक्तव्यः । उपसेदि-
वान् कौत्सः पाणिनिम् । उपासीदत् । उपससाद । अ-
पवादविप्रतिषेधाद्धि तयोर्भावः *। अपवादविप्रतिषेधा-
द्धि तौ स्याताम् । कौ । लङ्लिटौ । तस्य क्वसुरपरोक्षे
नित्यम् *। तस्य लिटो भाषायां क्वसुरपरोक्षे नित्यमिति
वक्तव्यम् अपरोक्षग्रहणेन नार्थः।तस्य क्वसुर्नित्यमित्येव ।
केनेदानीं लिटः परोक्षे श्रवणं भविष्यति । परोक्षे लि-
डित्यनेन । तर्त्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । अनुवृत्तिः
करिष्यते । भाषायां सदादिभ्यो वा लिड् भवति । लि-
डश्च क्वसुर्भवति ततो लुङ् । लुङ् भूते काले भवति । भा-
षायां सदादिभ्यो वा लिड् भवति लिटश्च क्वसुर्भवति ।
ततोनद्यतने लङ् । ततोनद्यतने भूतकाले लङ् भवति ।

लिट् सदादिभ्योनुमीयते सविशेषविषयत्वाल्लुङो बाधकः प्राप्नोतीति मत्वाह । भाषायामिति । अपवादविप्रतिषेधादिति । लुङोपवाद एतत्सूत्रानुमितो लिट् । तथाऽनद्यतने लङ् परोक्षे लिडिति च तत्रास्य लिटो लङ्लिटोश्च विप्रतिषेधे परत्वाल्लङ्लिटौ स्यातामित्यर्थः । अस्य तु भूतसामान्यमवकाशः । एतदादेशविधानानुमितस्यैव लिटः सदादिभ्यः क्वसुः न तु परोक्षे लिडित्यनेन विहितस्य तस्याप्रकृतत्वात् । तस्येति।नित्यग्रहणं प्रकृतस्य विकल्पस्य निवृत्त्यर्थम-परोक्षग्रहणं परोक्षे लिडित्यनेन विहितस्य लिटस्तिङां श्रवणार्थम् । अपरोक्षग्रहणेनेति । अनद्यतनपरोक्षयोश्चेति वचनेन वा लिडयं विधीयते तत्र यस्मिन् पक्षेऽयं लिण्न भवति तत्र लङ्लिटौ भवतः । ततश्च परोक्षे लिडिति विहितस्य लिटः सूत्रान्तरविहितत्वात् क्व स्वभावात्तिङो भवन्ति । भाषायां सदादिभ्यो वा लिडिति । लिटः कानज्वेत्यतो, वेत्यनुवर्तते । तत्रा न सा-

भाषायां सदादिभ्यो वा लिड् भवति लिटश्च क्वसुर्भवति। परोक्षे लिट्। परोक्षे लिड् भवति। भाषायां सदादिभ्यो वा लिड् भवति लिटश्च क्वसुर्भवति। तत्रायमप्यर्थः।तस्य क्वसुरपरोक्षे नित्यमित्येतन्न वक्तव्यं भवति॥ उपेयिवाननाश्वाननूचानश्च ॥१०९॥ किमर्थमुपेयिवानिति निपातनं क्रियते। उपेयुषि निपातनमिडर्थम्। उपेयुषि निपातनं क्रियते इडर्थम्। इडयथा स्यादिति। नैतदस्ति प्रयोजनम्। सिद्धोऽत्रेड् वस्वेकाजाद्धसामित्येव। द्विर्वचने कृते ऽनेकाच्त्वान्न प्राप्नोति। इदमिह संप्रधार्यं द्विर्वचनं क्रियतामिडिति। किमत्र कर्तव्यम्। परत्वादिडागमः। नित्यं द्विर्वचनं कृते ऽपीटि प्राप्नोत्यकृते ऽपि प्राप्नोति। इडपि नित्यः कृते ऽपि द्विर्वचने एकादेशे च प्राप्नोत्यकृते ऽपि प्राप्नोति। नात्रैकादेशः प्राप्नोति। किं कारणम्। दीर्घ इणः कितीति दीर्घत्वेन बाध्यते। तदेतदुपेयुषि निपातनमिडर्थं क्रियते। उपेयुषि निपातनमिडर्थमिति चेदजादावतिप्रसङ्गः*। उपेयुषि निपातनमिडर्थमिति चेदजादाविटोतिप्रसङ्गो भ-

---

सुना संबध्यते किं तर्हि लिटा। तत्र वावचनात्पक्षे लुङ्भावः सिध्यति। ततोनद्यतने लङ् परोक्षे लिडित्यत्रास्य सूत्रस्यानुवर्तनादनद्यतनपरोक्षयोरपि सदादिभ्यो वा लिड् भवतीत्यर्थः। उपेयिवान्। उपसर्गस्यातन्त्रत्वादीयिवान् समीयिवान् इत्याद्यपि भव त। उपेयुषीति। इणो लिट् क्वसुः तत्रेडागमात्पूर्वं नित्यत्वाद् द्विर्वचनं दीर्घ इणः कितीत्यभ्यासस्य दीर्घत्वं तत्सामर्थ्यादेकादेशो न प्रवर्तते। न च दीर्घस्यावकाश ईयतुरित्यादिस्तत्रापि पूर्वपरविधेः पूर्वविधित्वात् तत्र कर्तव्ये यणादेशस्य स्थानिवत्वादेकादेशप्रसङ्गात् तत्रानेकाच्त्वादिडप्राप्तो निपात्यत इत्यर्थः। अजादावतिप्रसङ्ग इति। यदा ऽपूर्वं इण्निपात्यते तदा विशेषानुपादानादजादावपि प्राप्नोति।यथा स्य सिच् सीयुडित्यत्रोक्तं नित्यश्चायं वल्निमित्तो विघातीति। यदि त्वनेन निपातने न क्रादिनियमप्राप्तस्य वस्वेकाजाद् घसामित्यनेन नियमेन निवारितस्य प्रतिप्रसवमात्रमिटः

वति । उपेयुषा उपेयुषे उपेयुषः उपेयुषीति । एकादिष्टस्येयूभावार्थं तु *। एकादिष्टस्येयूभावार्थं तु निपातनं क्रियते। एकादिष्टस्य ईयू इत्येतद्रूपं निपात्यते । ननु चोक्तं नात्रैकादेशः प्राप्नोति । किं कारणम् । दीर्घ इणः कितीति दीर्घत्वेन बाध्यत इति । तद्धि न सुष्ठूच्यते । न हि दीर्घत्वमेकादेशं बाधते। कस्तर्हि बाधते । यणादेशः । स चापि क्व बाधते । यत्रास्य निमित्तमस्ति । यत्र हि निमित्तं नास्ति निष्प्रतिद्वन्द्वस्तत्रैकादेशः । व्यञ्जने यणादेशार्थं वा*।अथ वा व्यञ्जन एव यणादेशो निपात्यते । यणादेशे कृते एकाच इतीट् सिद्धो भवति । अपर आह । नोपेयिवान्निपात्यो द्विर्वचनादिड् भविष्यति परत्वाद् ॥ द्विर्वचनं क्रियतामिडिति परत्वादिड् भविष्यति विप्रतिषेधेन। इहापि तर्हि द्विर्वचनादिट् स्याद् बिभिद्वान् चिच्छिद्वानिति । अन्येषामेकाचां द्विर्वचनं

क्रियते न त्वपूर्वो विधिस्तदाऽजादावतिप्रसङ्गाभावः । इदानीमजादावतिप्रसङ्गपरिहाराय प्रकारान्तरमाश्रयति । एकादिष्टस्येति । द्विर्वचने कृते अभ्यासस्य दीर्घत्वेचैकादेशस्तस्येयादेशो निपात्यते । यद्यप्युपेयिवानित्येतदियादेशनिपातनेन सिध्यति तथापि समीयिवानित्यादि न सिध्यतीति तदर्थमीयादेशो निपात्यते। क्व चित् भाष्ये इय् इति पाठः स उपेयिवानित्येतद्रूपसिद्ध्यपेक्षया द्रष्टव्यः। कस्तर्हीति। इणो यणित्यनेनाजादौ विधीयमान इत्यर्थः। ननुचोक्तमीयतुरित्यत्राभ्यासदीर्घत्वे कृते एकादेशात् पूर्वं वार्णादाङ्गं बलीय इति यणि कृते स्थानिवत्त्वादेकादेशः प्राप्नोति ततश्चावश्यमभ्यासदीर्घत्वेनैकादेशो बाध्यः। नैष दोषः। नहि स्थानिवद्भावेन रूपमतिदिश्यते रूपाश्रयश्च पूर्वपरयोरेकादेशो न यकारस्य भवितुमर्हति । अथ वा यणादेशेन वार्णादाङ्गमिति वचनेन बाधितस्यैकादेशस्य स्थानिवद्भावाद् बाधितत्वादेव प्रवृत्त्यभावात् व्यञ्जन इति। अभ्यासदीर्घत्वे कृते ऽजादौ विधीयमान इणो यणितियणादेशो हलादौ न प्राप्नोतीतिनिपात्यतेततश्चैकाच्त्वाच्चैकाजाद् घसामित्यनेनैवेड् भवतीत्यजादौ न भवति। नोपेयिवानिति। इणो भाषायां केवलभूतमात्रे वा लिड्विधेयस्तस्य च नित्यं क्वस्वादेशः कार्यान्तरं तु सिध्यत्येवेत्यर्थः। अन्येषामि-

नित्यमित्याहुः ॥ अन्येषामेकाचां द्विर्वचनं नित्यम् । कृते ऽपीटि प्राप्नोति अकृतेऽपि । अस्य पुनरिट् च नित्यो द्विर्वचनं च न विहन्यते ह्यस्य ॥ अस्य पुनरिट् चैवं नेत्योस्य हि द्विर्वचनं च न विहन्यते। द्विर्वचने चैकाच्त्वात् । द्विर्वचने कृते एकादेशे चैकाज्भवति। तस्मादिड्बाधते द्वित्वम् ॥ तस्मादिड् द्विर्वचनं बाधते। अनूचानः कर्तरी*। अनूचानः कर्तरीति वक्तव्यम् । अनूक्तवाननूचानः । अनूक्तमित्येवान्यत्र । नोपेयिवान्निपात्यो द्विर्वचनादिड् भविष्यति परत्वात् । अन्येषामेकाचां द्विर्वचनं नित्यमित्याहुः ॥ अस्य पुनरिट् च नित्यो द्विर्वचनं च न विहन्यते ह्यस्य। द्विर्वचने चैकाच्त्वात्तस्मादिड्बाधते द्वित्वम् ॥ लुङ् ॥ ११० ॥ लुङ्लृटोरपवादप्रसङ्गो भूतभविष्यतोरविशेष वचनात्*। लुङ्लृटोरपवादः प्राप्नोति । अगमाम घोषान् । अपाम पयः । अशयिष्महि पूतीकतृणेषु । गमिष्यामो घोषान् पास्यामः पयः शयिष्यामहे पूतीकतृणेषु । किं कारणम् । भूतभविष्यतोरविशेषवचनात् । भूतभविष्यतोर्ह्यविशेषेणैतौ विधीयेते लुङ् लृटौ तयोर्विशेषविहितौ लङ्लुटावपवादौ प्राप्नुतः। न चापवादस्य निमित्ताभावादनद्यतने हि तयोर्विधानम्*। न वा एष दोषः। किं कारणम् । अपवादस्यनिमित्ताभावात्। नात्रापवादस्य निमित्तमस्ति । किं कारणम् । अनद्यतने हि तयोर्विधानम् । अनद्यतने हि तौ लङ्लुटौ विधीयेते। न चात्रानद्यतनः कालो विवक्षितः। किं तर्हि । भूतकालसामान्यं भविष्यत्कालसामान्यं च । यद्यपि ताव-

ति। भिदादीनां द्विर्वचने कृते ऽनेकाच्त्वादिटोऽप्रसङ्गादनित्यत्वम् । लुङ् । लुङ्लृटोरिति। कालविशेषसद्भावाश्रयेण चोद्यम्। सामान्यविवक्षाश्रयेण प-

देतच्छक्यते वक्तुं गमिष्यामो घोषानपास्यामः पयः । शयिष्यामहे पूतीकतृणेषु । यत्रैतन्न ज्ञायते । किं कदेति । इह तु कथम् अगमामघोषान् अपाम पयः अशयिष्महि पूतीकतृणेष्विति । यत्रैतन्निर्ज्ञातं भवति अमुष्मिन्नहनिगतमिति । अत्रापि नवापवादस्यनिमित्ताभावादनद्यतने हि तयोर्विधानयित्येव । कथं पुनः सतो नामाविवक्षा स्यात् । सतोप्यविवक्षा भवति । तद्यथाऽलोमिका एडको अनुदरा कन्येति । असतश्च विवक्षा भवति । तद्यथासमुद्रः कुण्डिकाविन्ध्योवर्धितकमिति।वसेर्लुङ्रात्रिशेषे*।वसेर्लुङ्रात्रिशेषेवक्तव्यः।न्यायये प्रत्युत्थाने प्रत्युत्थितं कश्चित् कं चित्पृच्छति क्व भवानुषित इति स आह अमुत्रावात्समिति । अमुत्रावसमिति प्राप्नोति । जागरणसन्ततौ *। जागरणसंततावितिवक्तव्यम् । यो हि मुहूर्तमात्रमपि स्वपिति तत्रामुत्रावसमित्येव भवितव्यम्॥ अनद्यतने लङ्॥१११॥ अनद्यतन इति बहुव्रीहिनिर्देशोऽद्य ह्योभुक्ष्महीति *। अनद्यतन इति बहुव्रीहिनिर्देशः कर्तव्यः । अविद्यमानाद्यतनोनद्यतन इति । किं प्रयोजनम् । अद्य ह्योभुक्ष्महीति । अद्य च ह्यश्चाभुक्ष्महीति व्यामिश्रे लुङेव यथा स्यात् । यद्येवमद्य-

---

तिसमाधानम् । न वेति । यच्चैतदिति । विशेषनिश्चयाभावात् सामान्यस्यैव युक्ताविवक्षेति भावः । असतश्चेति । विवक्षोपारूढ एवार्थः शब्दप्रयोगनिमित्तमित्येतदनेन द्रढयति । इह तु सदेव विशेषेषु सामान्यमाश्रित्य लुङादिप्रयोग उपपद्यत एव । विशेषविवक्षायां तु लङादिप्रयोग इति न कश्चिद्दोषः । वसेर्लुङिति । रात्रेश्चतुर्थे यामे प्रबुद्धो यदा वाक्यं प्रयुङ्क्ते अमुत्रावात्समिति तदा तच्चातिक्रान्तरात्रिप्रहरत्रयवसनमनद्यतनमिति लङ्प्रसङ्गे लुङ् वक्तव्यः । एकस्या रात्रेश्चतुर्थो यामो दिवसश्च सर्वो द्वितीयायाश्च रात्रेः प्रथमोऽद्यतन इत्याहुः । जागरणसन्ततावितिति । यदा प्रयोक्ता सकलमतिक्रान्तरात्रिप्रहरत्रयं जागरितवांस्तदा लुङ्प्रयोगः । यदा तु सुप्त्वा प्रबुध्य प्रयुङ्क्ते तदा लङ्प्रत्यय

तने पि लङ् प्राप्नोति । न ह्यद्यतनेद्यतनो विद्यते । अ-
द्यतनेपि हि अद्यतनो विद्यते । कथम् । व्यपदेशिव-
द्भावेन । परोक्षे च लोकविज्ञाते प्रयोक्तुर्दर्शनविषये *।
परोक्षे च लोकविज्ञाते प्रयोक्तुर्दर्शनविषये लङ्वक्तव्यः ।
अरुणद्यवनः साकेतम् । अरुणद्यवनो मध्यमिकाम् ।
परोक्ष इति किमर्थम् । उदगादादित्यः । लोकविज्ञात इ-
ति किमर्थम् । चकारकटं देवदत्तः । प्रयोक्तुर्दर्शनविषय
इति किमर्थम् । जघान कंसं किल वासुदेवः ॥ विभाषासा-
काङ्क्षे ॥११४॥ किमुदाहरणम् । अभिजानासि देवदत्त क-
श्मीरान् गमिष्यामः । तत्र सक्तून् पास्यामः । अभिजा-
नासि देवदत्त कश्मीरानगच्छाम । तत्र सक्तूनपिबाम ।
भवेत् पूर्वं परमाकाङ्क्षतीति साकाङ्क्षं स्यात् परं तु
कथं साकाङ्क्षम् । परमपि साकाङ्क्षम् । कथम् । अ-
स्त्यस्मिन्नाकाङ्क्षेत्यतः साकाङ्क्षम् । विभाषा साकाङ्-
क्षे सर्वत्र*। विभाषा साकाङ्क्षे सर्वत्रेति वक्तव्यम् । क्व
सर्वत्र । यदि चायदि च । यदि तावत् । अभिजानासि

एवेत्यर्थः । अनद्यतने । व्यपदेशिवद्भावेनेति । यथा मुख्ये भेद आधाराधेय-
भावो भवति तटे तिष्ठतीति । तथेहापि समुदायावयवभेदाश्रयेण समुदाये
ऽद्यतनेऽवयवा अद्यतनाः सन्तीत्यनद्यतनो न भवतीत्युच्यते । नतु तत्त्वतो
ऽवयवव्यतिरिक्तोन्त्र समुदाय आधारोस्ति । तदुक्तं हरिणा । कालस्याप्यपरं
कालं निर्दिशन्त्येव लौकिकाः । न च निर्देशमात्रेण व्यतिरेकोनुगम्यत इति ॥
परोक्षे चेति । अननुभूतत्वात्परोक्षोपि प्रत्यक्षयोग्यतामात्राश्रयेण दर्शनविषये
इति विरोधाभावः । विभाषा सा । भवेत्पूर्वमिति । यदतिप्रसिद्धं वासगम-
नादितल्लक्षणं तच्च परार्थमुपादीयमानं यत्तत्स्वार्थम।स्वत्वाल्लक्ष्यं भोजनादि
प्रति भवतु साकाङ्क्षं लक्ष्यन्तु प्रधानमपरोपकारि कथं साकाङ्क्षमित्यर्थः ।
अस्त्यस्मिन्निति । सहशब्दो विद्यमानार्थवृत्तिः तेन विद्यमानाकाङ्क्षः सा-
काङ्क्षोर्थ उच्यते लक्ष्यलक्षणयोश्च परस्परापेक्षत्वाद् द्वयोरपि साकाङ्क्षत्व-
मित्यर्थः । सर्वत्रेति । यदीति नानुवर्तते तेनोभयत्र विभाषेयमिति भावः ।

देवदत्त यत्कश्मीरान् गमिष्यामः यत्कश्मीरानगच्छाम। यत्तत्रौदनं भोक्ष्यामहे यत्तत्रौदनमभुञ्ज्महि। अयदि। अभिजानासि देवदत्त कश्मीरान् गमिष्यामः कश्मीरानगच्छाम। तत्रौदनं भोक्ष्यामहे। तत्रौदनमभुञ्ज्महि॥ परोक्षे लिट्॥ ११५॥ परोक्ष इत्युच्यते। किं परोक्षं नाम। परमक्ष्णः परोक्षम्। अक्षि पुनः किम्। अश्नोतेरयमौणादिकः करणसाधनः सिप्रत्ययः। अश्नुते ऽनेनेत्यक्षि। यद्येवं पराक्षमिति प्राप्नोति। नैष दोषः। परो भावः परस्याक्षे परोक्षे लिटि दृश्यताम्॥ परशब्दस्याक्षिशब्दे उत्तरपदे परोभावो वक्तव्यः। उत्वं वादेः परादक्ष्णः॥ अथ वा परशब्दादुत्तरस्याक्षिशब्दस्योत्वं वक्तव्यम्। सिद्धं वास्मान्निपातनात्॥ अथ वा निपातनादेव सिद्धं परोक्षे लिडिति। कस्मिन्पुनः परोक्षे लिड् भवति। काले। न वैकालाधिकारोस्ति। एवं तर्हि धातोरिति वर्तते धातौ परोक्षे। धातुर्वै शब्दः। न

परोक्षे लिट्। किं परोक्षमिति। यद्यपीन्द्रियाविषयोर्थः परोक्षशब्दवाच्य इति जानाति तथापि सर्वस्याः क्रियायाः परोक्षत्वाद्विशेषणानर्थक्यमिति पृच्छति। परमक्ष्ण इति। मयूरव्यंसकादित्वात्समासः। अच्प्रत्यन्ववपूर्वात्सामलोम्न इति योगविभागादत एव वा निपातनादच्समासान्तः। यद्वा प्रतिपरसमनुभ्योऽक्ष्ण इति टच्समासान्तः। स च यद्यप्यव्ययीभावे विधीयते तथापि परशब्दस्याक्षिशब्देनाव्ययीभावासंभवात्समासान्तरे विज्ञायते। वृत्तिविषये चाक्षिशब्दः सर्वेन्द्रियवाची न तु चक्षुर्मात्रपर्यायः।अन्यथेन्द्रियान्तरविज्ञातं वस्तु परोक्षशब्दवाच्यं स्यात्। अत एवान्येदर्शनपर्यायोयमक्षिशब्दो न भवतीति अत एवोदर्शनादित्येत्रं समासान्तं कुर्वन्ति। ततो यदिन्द्रियात्परमिन्द्रियगोचरतामापन्नं वस्तु तत्परोक्षमित्यर्थः। अक्षिपुनरिति। किं चक्षुरेवाक्षिशब्देनोच्यते अथ सर्वमिति प्रश्नः। अश्नोतेरिति। व्युत्पत्तिद्वारेण विषयव्यापनात्सर्वमिन्द्रियं वृत्तिविषयेऽक्षिशब्दो वक्तीत्यर्थः। सिद्धं वेति। निर्भागः समुदाय एवेन्द्रियागोचरार्थवाची निपात्यत इत्यर्थः। काल इति। यथाकालस्य नित्यपक्ष उपाधिभेदाद् भूतादिव्यपदेशस्तथापरोक्षत्वमपि। अनित्यक्रियारूपकालपक्षे

च शब्दस्य प्रत्यक्षपरोक्षतायां संभवोस्ति । शब्दे ऽसंभवादर्थे कार्यं विज्ञास्यते । परोक्षे धातौ परोक्षे धात्वर्थइति । कः पुनर्धात्वर्थः । क्रिया । क्रियायां परोक्षायामिति । यद्येवं ह्योपचदित्यत्र लिट् प्राप्नोति । किं कारणम् । क्रियानामेयमत्यन्तापरदृष्टा अनुमानगम्याऽशक्या पिण्डीभूता निदर्शयितुम् । यथा गर्भो निर्लुठितः । एवं तर्हि साधनेषु परोक्षेषु । साधनेषु च परोक्षेषु भवतः कः संप्रत्ययः । यदि तावद् गुणसमुदायः साधनम् । साधनमप्यनुमानगम्यम् । अथान्यद् गुणेभ्यः साधनं भवति प्रत्यक्षपरोक्षतायां संभवः । अथ यदानेन रथ्यायां तण्डुलोदकं दृष्टं कथं तत्र भवितव्यम् । यदि तावत्साधनेषु परोक्षेषु । पपाचेति भवितव्यम् । भवन्ति हि तस्य साधनानि परोक्षाणि । अथ य एते क्रियाकृता

तु स्वत एवपरोक्षत्वम् । न च शब्दस्येति । प्रत्ययप्रकृतेः शब्दस्योच्चार्यमाणस्यानुभूतत्वात्परोक्षत्वासंभवः । ततो यथा प्रत्यक्षत्वमव्यभिचाराच्छब्दस्य विशेषणं न संभवति एवं परोक्षत्वमप्यसंभवादविशेषणमित्यर्थः । कः पुनरिति । यदेकैकः क्षणो धात्वर्थस्तदा तस्य प्रत्यक्षत्वपरोक्षत्वसंभवादुक्तं] विशेषणम् । अथ समूहस्तस्य युगपदसंनिधानादप्रत्यक्षत्वाव्यभिचारात्परोक्षत्वमविशेषणमिति मत्वा प्रश्नः । क्रियेति । समूहरूपेति भावः । साधनेष्विति । शक्तिशक्तिमतोरभेदविवक्षया साधनशब्देन शक्तिमन्ति द्रव्याण्युच्यन्ते । इतरो यथोक्तमभिप्रायमप्रतिपद्य पृच्छति । साधनेष्विति । गुणसमुदाय इति । शक्तीनां समुदाय इत्यर्थः । समुदायग्रहणं सर्वासां करणादिशक्तीनां क्रियासिद्धौ निमित्तत्वाविशेषात् साधनत्वप्रतिपादनार्थम् । तेन यावदुक्तं सर्वाः शक्तयः साधनमिति तावद् गुणसमुदायः साधनमिति । साधनमपीति । शक्तीनां नित्यानुमेयत्वात् । अथान्यदिति । शक्तिव्यतिरिक्तं शक्तिमद्द्रव्यमित्यर्थः । तत्र द्रव्यप्रत्यक्षत्वे लोकस्य क्रियाप्रत्यक्षत्वाभिमानः तत्परोक्षत्वे क्रियापरोक्षत्वमित्यर्थः । यदि तावदिति । दृष्ट्वापि तण्डुलोदकं यदा न निश्चितवान् किमेते तण्डुलाः पच्यन्ते ऽथ ह्रियन्ते ऽथ कुट्यन्ते इति तदा प्रमाणान्तरेण यदा कालान्तरे प्रयोक्ता पाकमवगम्य वाक्यं प्रयुङ्क्ते तदा साधनत्वस्य संरम्भरूपस्य परोक्षत्वात्पपाचेति प्रयुङ्क्ते । अथेति । क्रियाकृतवि-

विशेषाश्चीत्काराः फूत्काराश्च तेषु परोक्षेषु। एवमपि पपाचेति भवितव्यम्। कथंजातीयकं पुनः परोक्षं नाम। केचित्तावदाहुः वर्षशतवृत्तं परोक्षमिति। अपर आहुः वर्षसहस्रवृत्तं परोक्षमिति। अपर आहुः कुड्यकटान्तरितं परोक्षमिति। अपर आहुः द्व्यहवृत्तं त्र्यहवृत्तं चेति। सर्वथोत्तमो न सिध्यति। सुप्तमत्तयोरुत्तमः*। सुप्तमत्तयोरुत्तम इति वक्तव्यम्। सुप्तोहं किल विललाप। मत्तोहं किल विललाप। सुप्तोन्वहं किल विललाप। मत्तोन्वहं किल विललाप। अथ भवति वै कश्चिज्जाग्रदपि वर्तमानं कालं नोपलभते। तद्यथा वैयाकरणानां शाकटायनो रथमार्ग आसीनः शकटसार्थं यान्तं नोपलेभे। किं पुनः कारणं कश्चिज्जाग्रदपि वर्तमानं कालं नोपलभते। मनसा प्रयुक्तानीन्द्रियाण्युपलब्धौ कारणानि भवन्ति मनसो ऽसांनिध्यात्। परोक्षे लिडत्यन्तापह्नवे च*। परोक्षे लिडित्यत्रात्यन्तापह्नवे चेति वक्तव्यम्। नो खण्डिकान् जगाम। नो कलिङ्गाञ्जगाम। न कारि सोमं प्रपपावग्ने न दार्वजस्य प्रतिजग्राह। को

शेषप्रत्यक्षत्वे ऽपि लोकस्य क्रियाप्रत्यक्षत्वाभिमानः। तत्परोक्षत्वे तु पपाचेत्येव भाव्यमित्यर्थः। कथंजातीयकमिति। यस्मिन् भूतानद्यतनपरोक्षे लिटा भाव्यं तत्परिज्ञानाय प्रश्नः। केचिदिति। मतभेदप्रदर्शनायानेकदर्शनोपन्यासः। इन्द्रियागोचरसाधनसाधितानद्यतनक्रियावाचिनस्तु धातोर्लिट्प्रत्यय इति निर्णयः। तथाच ह्यःपपाचेत्याद्यपि भवति। सर्वथेति। आत्मसाध्यायाः क्रियायाःप्रत्यक्षत्वाभिमानइतिभावः।सुप्तमत्तयोरिति।सुप्तमत्तग्रहणंचित्तविक्षेपनिमित्तोपलक्षणम्।असान्निध्यादिति। विषयान्तरेणाकृष्टत्वान्मदाद्यभिभवाद्वेति भावः। अत्यन्तापह्नवे चेति। न केवलं तद्देशस्य भोजनादेरपह्नवः यावत्तद्देशगमनादेरपि यदि भवतीत्यर्थः। खण्डिका नाम जनपदः। त्वया अयाज्यो याजित इत्युक्तः कश्चिदाह नकारि सोममिति। कारी याजक ऋत्विगुच्यते। तस्य सोमं नाहं पपौ। ऋत्विग्भूत्वा सोमं न पीतवान्। अपि तु यजमान एव भूत्वेत्यर्थः। ऋत्विक्त्वमेवापह्नुते। तथा प्रतिगृहस्त्वया ऽयोग्याद्गृहीत इत्युक्त आह। न

मे मनुष्यः प्रहरेद्वधाय। परो भावः परस्याक्षे परोक्षे लिटि दृश्यताम्। उत्वं वादेः परादक्षणः सिद्धं वास्मान्निपातनात्॥ लट् स्मे॥ ११८॥ स्म पुराभूतमात्रे न स्मपुराद्यतने*। स्मपुराभूतमात्रे न स्मपुराद्यतन इति वक्तव्यम्। किमयं स्मादिविधिः पुरान्तोऽविशेषेण भूतमात्रे भवति। तत्र वक्तव्यं स्मलक्षणः पुरालक्षणश्चाद्यतने न भवत इति आहो स्वित् स्मलक्षणः पुरालक्षणश्चाविशेषेण भूतमात्रे भवत इति। तत्र स्माद्यर्थं न स्मपुराद्यतन इति वक्तव्यम्। किं चातः। स्मादिविधिः पुरान्तो यद्यविशेषेण किं कृतं भवति। न स्मपुराद्यतन इ-

---

दार्वजस्येति। दार्वी नाम जनपदविशेषः। तत्र जातस्याहं न प्रतिजग्राहेति सर्वथा प्रतिगृहीतृत्वमपकृते। को मे मनुष्य इति। को मनुष्यो वधाय ममासत्यारोपणेन प्रहरेदित्यर्थः। लट् स्मे। इत आरभ्य पञ्चसूत्र्यां कालविभागप्रतिपादनाय वार्तिकद्वयम्। स्मपुराभूतमात्रे न स्म पुराद्यतन इति। तस्यायमर्थः। प्रथमे वार्तिके स्मपुराशब्दाभ्यामाद्यन्ताभ्यां पञ्चसूत्री लक्ष्यते। तत्र भूतमात्रे प्रत्ययो भवति। स्मपुरालक्षणस्तु प्रत्ययोऽद्यतने न भवति। एतदुक्तं भवति। लट् स्मे अपरोक्षे च पुरि लुङ् चास्मे इति सूत्रत्रयेणानद्यतने भूतविशेषे प्रत्ययो भवति। ननौ पृष्टप्रतिवचने नन्वोर्विभाषेत्येताभ्यां तु भूतमात्रे प्रत्ययः। तत्र स्मपुरेति वार्तिकद्वये विधिप्रतिषेधयोरुपादानाद्भूतमात्रस्य विधानात्तस्यैव चाद्यतननिषेधद्वारेणानद्यतनलक्षणविशेषप्रतिपादनेन निषेधादेकस्मिन्विषय एकस्य विधिप्रतिषेधयोरत्यन्तविरोधात् पूर्वोक्तविषयविभाग आश्रीयते। किमयमिति। स्मपुराभूतमात्र इत्यत्र वार्तिके स्मपुराशब्दाभ्यां यदि पञ्चसूत्री लक्ष्यते तदा मध्यमौ योगौ भूतमात्रे भवतो न स्मपुराद्यतन इति वचनाच्च स्मपुरालक्षणो विधिरनद्यतन एव। अथ स्मपुराभूतमात्र इत्यनेन स्मपुरालक्षणस्यैव विधेर्भूतमात्रं निर्दिश्यते। न स्मपुराद्यतन इत्यत्र वार्तिके स्मपुराशब्दाभ्यां मध्यमौ योगौ लक्ष्येते तदाननौ पृष्टप्रतिवचनेनन्वोर्विभाषेत्येताभ्यां योगाभ्यामनद्यतन एव विधिना भवितव्यमिति प्रश्नः। किं चात इति। एकतरस्मिन् वार्तिके स्मपुराशब्दावुपलक्षणत्वेनाश्रयणीयौ तत्र पूर्वस्मिन् परस्मिन् वा विशेषमपश्यन् पृच्छति। इतरो वार्तिकप्रत्याख्यानाय मया विकल्पितमेतदित्याह। स्मादिविधिरिति। लट् स्मे। अपरोक्षे च। पुरि लुङ् चास्मे। इत्येतेषु योगेष्वनद्यतनग्रहणानुवृत्त्येष्टस्यार्थस्य सिद्धत्वान्न स्म पुराद्य-

ति ब्रुवता कात्यायनेनेह ॥ स्मादिविधिः पुरान्तो यद्यवि-
शेषेण भवति किं वार्तिककारः प्रतिषेधेन करोति न
स्मपुराद्यतन इति । अनुवृत्तिरनद्यतनस्य लट् स्म इ-
ति तत्र नास्ति नञ्कार्यम्। लट् स्म इत्यत्रानद्यतन इ-
त्येतदनुवर्तिष्यते । अपरोक्षानद्यतनौ ननौ च नन्वोश्च
विनिवृत्तौ ॥ न पुराद्यतनइति भवेदेतद्वाच्यम्। तत्रैताव-
द्वक्तव्यं स्याद्व न पुराद्यतन इति। तत्र चापिलुङ्ग्रहणम्॥
तत्र चापिलुङ्ग्रहणं ज्ञापकंनपुरालक्षणोद्यतने भवतीति।
अथ बुद्धिरियमविशेषेण स्मपुरा हेतू, इति । तत्र चापि
शृणुभूयः॥ अपरोक्षे चेत्येष प्राक् पुरिसंशब्दनादविनिवृ-
त्तः । सर्वत्रानद्यतनस्तथासयि नञा किमिह कार्यम्॥
स्मादावपरोक्षे चेत्यकार्यमपि शक्यमेतदिति विद्धि । श-

तन इति वार्तिकं न कर्तव्यमित्यर्थः । अपरोक्षानद्यतनाविति । तेन भूतमा-
त्रे एताभ्यां योगाभ्यां विधिरित्यर्थः । पुरि लुङ् चास्मे इत्यत्राप्यनद्यतनग्रह-
णानिवृत्तौ भूतमात्रे विधिः प्राप्नोतीत्याह । न पुरेति । तत्रेति । पुरि लुङ् चा-
स्मे इत्यत्रानद्यतनग्रहणमनुवर्तत इत्येतल्लुङ्ग्रहणेन ज्ञाप्यते । यदि तु भूत-
मात्रेऽयं विधिः स्यात्तदा नन्वोर्विभाषेत्यतो विभाषाग्रहणानुवृत्त्या विकल्पेन
लटो विधानात् पक्षे लुङ् भविष्यति किं लुङ् ग्रहणेन । अनद्यतनानुवृत्तौ तु
लुङ् ग्रहणमन्तरेण पक्षे लुङ् न लभ्यते लङा बाधितत्वादिति भावः । अथ
बुद्धिरिति । लट्स्मे पुरि लुङ् चास्मे एतावाद्यन्तौ योगौ यदि भूतमात्रे भ-
वत इत्य[र्थ]ः । स्मपुराहेतू इति । स्मपुराशब्दौ प्रत्ययोत्पत्तेर्निमित्ते इत्यर्थः ।
तत्र चापीति । अयमर्थः । न स्म पुराद्यतन इत्ययं निषेधो यद्याद्यन्तोपल-
क्षितमध्यमयोगविषयस्तदा न कर्तव्य एव । अपरोक्षग्रहणं ननौ पृष्टप्रतिवच-
ने नन्वोर्विभाषेत्यत्रानुवर्तिष्यते । तदनुवृत्त्याऽनद्यतनग्रहणानुवृत्तिरनुमास्यते ।
यस्मात्परोक्षानद्यतनयोः प्रकृतत्वेऽन्यतरनिवृत्तिर्यत्नेन क्रियमाणा द्वितीयस्या-
नुवृत्तिमनुमापयति । अपरोक्षग्रहणेन हि परोक्षाधिकारो निवर्त्यते यथाऽनन्द-
ग्रहणं द्वन्द्वाधिकारग्रहणनिवृत्त्यर्थमित्युक्तम् । इदानीमपरोक्षे चेत्येतत् सूत्रं प्र-
त्याख्यातुमाह । स्मादाविति । स्मादिग्रहणेन स्मादिविधिः पुरान्त इत्येष पक्षो
लक्ष्यते । लट् स्म इत्यादिसूत्रेषु परोक्षग्रहणस्य निवृत्तत्वादपरोक्षे चेत्येतत्सूत्रं न
कर्तव्यमित्यर्थः । इदानीमाचार्यः सूत्रं समर्थयितुमाह । स्यादेषेति । यदि त्व

क्यं हि निवर्तयितुं परोक्ष इति लट् स्म इत्यत्र ॥ स्यादेषा तव बुद्धिः स्मलक्षणेऽप्येवमेव सिद्धमिति । लट् स्म इति भवेन्नार्थस्तस्मात्कार्यं परार्थं तु ॥ एवं तर्हि ज्ञापयत्याचार्यः स्मलक्षणः पुरालक्षणश्चानद्यतने भवत इति ॥ ननौ पृष्टप्रतिवचने ॥ १२० ॥ ननौ पृष्टप्रतिवचन इत्यशिष्यं क्रियासमाप्तेर्विवक्षितत्वात् *। ननौ पृष्टप्रतिवचन इति अशिष्यो लट् । किं कारणम् । क्रियासमाप्तेर्विवक्षितत्वात् । क्रियाया अत्र असमाप्तिर्विवक्षिता । एष एव न्याय्यो वर्तमानः कालः यत्र क्रियाया असमाप्तिर्भवति तत्र वर्तमाने लडित्येव सिद्धम् । यदि वर्तमाने लडित्येव लड्भवति । शतृशानचौ च प्राप्नुतः । इष्येते शतृशानचौ । ननु मां कुर्वन्तं पश्य । ननु मां कुर्वाणं पश्येति ॥ पुरि लुङ् चास्मे ॥१२२॥ ह्यश्वद्यां पुरा *। ह्यश्वल्लक्षणात्पुरालक्षणो भवति विप्र-

---

मन्यसे लट् स्म इत्यत्र परोक्षग्रहणनिवृत्तौ सत्यां परोक्षे चापरोक्षे च लङ् भविष्यतीति नार्थोऽपरोक्षे चेत्येतत्सूत्रेणेति । तन्न । यस्मादपरोक्षग्रहणमनद्यतनानुवृत्तिज्ञापनार्थं कर्तव्यम् । लट्स्म इत्ययं योगः परोक्षानद्यतने वर्तते । यदि ह्यत्र परोक्षग्रहणं निवर्तेत तदा तत्संबद्धमनद्यतनग्रहणमपि निवर्तेत तस्मादपरोक्षे चेतिसूत्रारम्भात् लट्स्मे इत्ययं योगः परोक्षानद्यतनविषयः अपरोक्षे चेत्ययमपरोक्षानद्यतनविषयः । पुरि लुङ् चास्मे इत्ययं तु लुङ्ग्रहणादनद्यतनविषयः । मध्यमौ तु भूतमात्रविषयाविति सूत्रेणैव व्यवस्थायाः सिद्धत्वान्नार्थो वार्तिकारम्भेणेत्यर्थः । ननौपृष्टप्रतिवचनइत्ययं योगो येन नाप्राप्तिन्यायेन लुङो बाधकः परत्वेन लङ्लिटोः । ननौ पृष्ट । असमाप्तिरिति । निवृत्तायामपि पाकादिक्रियायां तत्कृतस्य श्रमादेरनुवर्तनात्तस्या एवासमाप्तिविवक्षायां लट्सिद्ध इत्यर्थः । इष्येते इत्यनेन प्रत्याख्यानं द्रढयति । यदि हि भूताश्रयो लट् क्रियेत तदा वर्तमानाधिकाराद्वर्तमाने विहितस्य लटो विधीयमानौ शतृशानचावस्य लटो न स्याताम् । अथ पृष्टग्रहणं किमर्थम् । यावता प्रश्नपूर्वकमेव प्रतिवचनं भवति । नैतदस्ति । विरुद्धमपि वचनं वचनाभिमुख्यमपि तथा वचनं वचनं प्रति प्रतिवचनमित्यनेकार्थसंभवात् पृष्टग्रहणं कर्तव्यम् । पुरि लुङ् । स्मः सर्वेभ्य इति । परविप्रति-

तिषेधेन । हशश्वल्लक्षणस्यावकाशः । इति हाकरोत् । इति ह चकार । शश्वदकरोत् । शश्वच्चकार । पुरालक्षणस्यावकाशो रथेनायं पुरा याति । रथेनायं पुरायासीत् । इहोभयं प्राप्नोति । रथेन हशश्वत्पुरा याति । रथेन हशश्वत्पुरायासीत् । पुरालक्षणो भवति विप्रतिषेधेन । स्मः सर्वेभ्यो विप्रतिषेधेन * । स्मलक्षणः सर्वेभ्यो भवति विप्रतिषेधेन । हशश्वल्लक्षणात्पुरालक्षणाच्च । हशश्वल्लक्षणस्यावकाशः । इति हाकरोत् इति ह चकार । शश्वदकरोत् । शश्वच्चकार । पुरालक्षणस्यावकाशः । रथेनायं पुरा याति । रथेनायं पुरायासीत् । स्मलक्षणस्यावकाशः । धर्मेण स्म कुरवो युध्यन्ते । इह सर्वं प्राप्नोति न ह स्म वै पुरा शश्वदग्निरपरशुवृक्णं दहति । स्मलक्षणो लड् भवति विप्रतिषेधेन । पुरि लुङ् ॥ वर्तमाने लट् ॥१२३॥ प्रवृत्तस्याविरामे शिष्या भवन्त्यवर्तमानत्वात् * । प्रवृत्तस्याविरामे शासितव्या भवन्ती । इहाधीमहे । इह वसामः । इह पुष्यमित्रं याजयाम इति । किं पुनः कारणं न सिध्यति । अवर्तमानत्वात् । नित्यप्रवृत्ते च कालाविभागात् * । नित्यप्रवृत्ते च शासितव्या भवन्ती । तिष्ठन्ति पर्वताः स्रवन्ति नद्य इति । किं पुनः कारणं न सिध्यति । कालाविभागात् । इह भूतभविष्यत्प्रतिद्वन्द्वो व-

---

षेधेन पूर्वविप्रतिषेधेन च । ततश्च पुरिलुङ् चास्मे इति अस्म इति न वक्तव्यं भवतीति भावः । वर्तमा । प्रवृत्तस्येति । इहाधीमह इत्यध्ययनं प्रवृत्तं प्रारब्धं न च तद्विरतम् । यदा च भोजनादिकां क्रियां कुर्वन्तो नाधीयते तदाऽधीमह इति प्रयोगो न प्राप्नोति इति वचनम् । भवन्तीति । लटः पूर्वाचार्यसंज्ञा । नित्यप्रवृत्ते चेति । पर्वतास्तिष्ठन्तीत्यादौ स्थानादेः सर्वदा सद्भावात् साध्यत्वाभावात् क्रियारूपत्वाभावात्तद्धर्मस्य वर्तमानत्वस्याप्यभाव इति भावः । भूतेति । साध्यस्यार्थस्यानित्यत्वादवश्यं भविष्यत्वेन भाव्यम् । उत्पन्नस्यापि नाशाद्भूतत्वेन भूतभविष्यत्प्रतिद्वन्द्वो वर्तमानो धात्वर्थो नित्यप्रवृत्तस्य भूतभ-

र्तमानः कालः न चात्र भूतभविष्यन्तौ कालौ स्तः । न्याय्या त्वारम्भानपवर्गात्*। न्याय्या त्वेषा वर्तमानकालता । कुतः । आरम्भानपवर्गात् । आरम्भोत्रानपवृक्तः । एष एव च नाम न्याय्यो वर्तमानकालो यत्रारम्भोनपवृक्तः । अस्ति च मुक्तसंशये विरामः*। यं खल्वपि भवान्मुक्तसंशयं वर्तमानकालं न्याय्यं मन्यते भुङ्क्ते देवदत्त इति । तेनैतत्तुल्यम् । सोपि ह्यवश्यं भुञ्जानो हसति वा जल्पति वा पानीयं वा पिबति । यद्यत्र युक्ता वर्तमानकालता दृश्यते। इहापि युक्ता दृश्यताम् । सन्ति च कालविभागाः *। सन्ति च खल्वपि कालविभागाः तिष्ठन्ति पर्वताः स्थास्यन्ति पर्वतास्तस्थुः पर्वताइति । किं शक्यन्त एते शब्दाः प्रयोक्तुमित्यतः सन्ति कालविभागाः । नावश्यं प्रयोगादेव । इह हि भूतभविष्यद्वर्तमानां राज्ञां याः क्रियास्ताः तिष्ठतेरधिकरणम् । इह तावत्तिष्ठन्ति पर्वता इति संप्रति ये राजानस्तेषां याः क्रियास्तासु वर्तमानासु । स्थास्यन्ति पर्वता इति । इत उत्तरं ये राजानो भविष्यन्ति तेषां याः क्रियास्तासु भविष्यन्ती-

---

विष्यत्त्वाभावाद्वर्तमानत्वाभावः क्रियारूपत्वाभावश्चेत्यर्थः । न्याय्यात्विति । अध्ययनं यदा प्रवृत्तं न चोपरतं तदा तस्य भोजनादिक्रियानान्तरीयकत्वादव्यवधायिका । अथ वाध्ययनस्यैवावयवक्रियेति भावः । तदुक्तं हरिणा । व्यवधानमिवोपैति निवृत्त इव दृश्यते । क्रियासमूहो भुज्यादिरन्तरालप्रवृत्तिभिः ॥ न च विच्छिन्नरूपोपि सोविरामान्निवर्तते । सर्वैव हि क्रियान्येन संकीर्णेवोपलभ्यते ॥ तदन्तरालदृष्टा वा सर्वैवावयवक्रिया । सादृश्यात्सति भेदे तु तदङ्गत्वेन गृह्यत इति ॥ नित्यप्रवृत्तस्य चेत्यस्योत्तरं सन्तीति । इहेति । प्रसिद्धपरिमाणक्रियैव क्रियान्तरपरिच्छेदात्काल इत्युक्तम् । तत्र राज्ञां स्थितिर्भूतातिभेदेन भिन्ना पर्वतादिस्थित्यादेर्भेदिकेति क्रियारूपत्वं कालत्रययोगश्चोपपन्न इत्यर्थः । उक्तञ्च हरिणा । परतोभिद्यते सर्वमात्मा तु न विकल्पते । पर्वतादिस्थितिस्तस्मात्पररूपेण भिद्यते ॥ प्रसिद्धभेदाव्यापाराविरूपावयवक्रि-

षु । तस्थुः पर्वता इति इह हि ये राजानो बभूवस्तेषां याः क्रियास्तास्वतिक्रान्तासु । अपरआहुः । नास्ति वर्तमानः काल इति । अपि चात्र श्लोकानुदाहरन्ति । न वर्तते चक्रमिषुर्न पात्यतेनस्यन्दते सरितः सागराय। कूटस्थोयं लोको न विचेष्टितास्ति यो ह्येवं पश्यति सोप्यनन्धः ॥ मीमांसको मन्यमानो युवा मेधाविसंमतः । काकं स्मेहानुपृच्छति किं ते पतितलक्षणम् ॥ अनागतेन पतसि अतिक्रान्ते च काक न । यदि संप्रति पतसि सर्वो लोकः पतत्ययम् ॥ हिमवानपि गच्छति ॥ अनागतमतिक्रान्तं वर्तमानमिति त्रयम्। सर्वत्र च गतिर्नास्ति गच्छतीति किमुच्यते ॥ क्रियाप्रवृत्तौ यो हेतुस्तदर्थं यद्विचेष्टितम् ।

याः । साहचर्येण भिद्यन्ते सरूपावयवक्रिया इति ॥ ता इति । तासामेव कालरूपत्वात् कालस्य च क्रियाधिकरणत्वादिति भावः। नास्तीति । निष्पन्नस्यार्थस्य भूतत्वादनिष्पन्नस्य भावित्वान्निष्पन्नानिष्पन्नव्यतिरेकेण रूपान्तरस्याभावः । न वर्तत इति । परिवर्तनक्रियाया वर्तमानाया अभावादिति भावः । कूटस्थ इति। स्वरूपस्थो न तु वर्तमानक्रियाविशिष्ट इत्यर्थः । अत एवाह । न विचेष्टितेति । व्यापारस्य न कर्तेत्यर्थः । एवं यो वेत्ति सोप्यनन्धः किं पुनर्योऽनुष्ठाता योगीत्यर्थः । स ह्यविक्षतमात्मतत्त्वं भावयन् प्रत्यक्षीकरोति । तथा चोक्तं भगवता । ज्ञानेन तु तदज्ञानं येषां नाशितमात्मनः । तेषामादित्यवज्ज्ञानं प्रकाशयति तत्परमिति । मीमांसक इति । विचारकः। युवेत्यनेन प्रज्ञायां पाटवं दर्शयति । मेधाविसंमत इति । मेधावी चासौ सम्मतश्चेति कर्मधारयः । षष्ठीसमासस्य तु क्तेन च पूजायामिति निषेधात् । पतितलक्षणमिति । पातः पतितं तस्य किं रूपं नास्त्येव पतनक्रियेत्यर्थः । अनागत इति । अनागतत्वादेवासत्त्वात् पातक्रियायाः पतसीति व्यपदेशोऽनुपपन्न इत्यर्थः । अतिक्रान्त इति । तथैव क्रियाया असत्त्वात् । सर्वो लोक इति । क्रियाया वर्तमानत्वाभावेऽपि यदि पतसीति व्यपदेशस्तदा विशेषाभावात् पर्वतादावपि पतसीति व्यपदेशप्रसङ्ग इत्यर्थः । अनागतमिति । एक एव क्षण उपलभ्यते नातीतोनाप्यनागतो न चैकस्य क्षणस्य गमनादिक्रियावेशः सम्भवतीति भावः । सर्वत्रेति । कालवृत्तित्वाविवक्षायां दाप्रत्ययो न क्वतः । क्रियाप्रवृत्ताविति । परिहारः । हेतुः प्रयोजनं गमनस्य देशान्तरप्राप्तिस्तदर्थं फलार्थमित्यथः । इह

तत्समीक्ष्य प्रयुञ्जीत गच्छतीत्यविचारयन् ॥ अपर आह । अस्ति वर्तमानः काल इति । आदित्यगतिवन्नोपलभ्यत इति । अपि चात्रश्लोकमुदाहरन्ति । विसस्य वाला इव दह्यमाना न लक्ष्यते विकृतिः सन्निपाते । अस्तीति तां वेदयन्ते त्रिभावाः सूक्ष्मो हि भावोऽनुमितेन गम्यः ॥ इति । वर्तमाने लट् । इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये तृतीयाध्यायस्य द्वितीये पादे द्वितीयमाह्निकम् ॥

लटः शतृशानचावप्रथमासमानाधिकरणे ॥१२४॥ लस्याप्रथमासमानाकिधरणेनायोगादादेशानुपपत्तिर्यथान्यत्र* । ल स्यअप्रथमासमानाधिकरणेनायोगादादेशयोरनुपपत्ति-

प्रत्यभिज्ञानात् क्षणभङ्गनिरासे देवदत्तस्य देशान्तरप्राप्तिर्निर्हेतुका न संभवतीति गमनक्रियैव तस्यानिमित्तम् । तदालम्बनस्य गच्छतीति प्रत्ययोऽबाधित उत्पद्यत इति सत्त्वं तावदवगम्यते क्रियायाः वर्तमानत्वाभावे च भूतभविष्यतोरप्यभावप्रसङ्गो वर्तमानो भूतत्वं भविष्यत्वञ्च प्रतिपद्यते । तत्रानेकक्षणसमूहात्मकं क्रियाप्रबन्धरूपं बुद्ध्या संकलय्य गच्छतीत्यादिप्रयुज्यतइत्यर्थः । अविचारयन्निति । कुविकल्पकलङ्करहितमित्यर्थः विसस्येति । विसस्य वाला विसे दह्यमाने दह्यमाना अपि न प्रत्यक्षं दह्यमानत्वेनावसीयन्ते । किं तर्ह्यनुमानेन विसान्तर्गतत्वात्तद्दाहे तेषामपि दाहः प्रतीयते । तथा कारकसंनिपात एकैकक्षणग्रहणे क्रियाविशेषलक्षणाविक्कतिः प्रत्यक्षेण लक्ष्यते । तां तु त्रिभावा अस्तीति निश्चिन्वन्ति । त्रिषु कालेषु भावो भावना येषां ते त्रिभावा योगिनो ये भावनावशेन त्रीनपि कालान् योगिप्रत्यक्षेण विदन्ति । सूक्ष्म इति । अनेकक्षणसमूहात्मकस्य धातुवाच्यस्य अर्थस्य क्रियारूपस्य युगपदसंनिधानादनुमीयत इत्यर्थः ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते भाष्यप्रदीपे तृतीयस्याध्यायस्य द्वितीये पादे द्वितीयमाह्निकम् ॥

लटः शतृ । लस्येति । इहायं लकारो लः कर्मणि च भावे चेत्यनेन कर्तृकर्मणोर्विधीयमानो गुणभूते क्रियां प्रति कर्तृकर्मणी प्रतिपादयति । तथा च पचत्योदनं देवदत्त ओदनः पच्यते देवदत्तेनेति क्रियाप्रधानत्वात् क्रियान्तरयोगाभावाच्छत्रन्तराविशेषाभावः । अन्ये तु कृतः प्राधान्येन कर्त्रादीनि प्रतिपादयन्ति तथा च क्रियान्तरयोगी शत्रन्तराविशेषो भवति । पाचकं पश्य प-

यथान्यत्र । तद्यथा । अन्यत्रापि लस्याप्रथमासमानाधिकरणेन योगो न भवति । क्वान्यत्र । लङि । अपचदोदनं देवदत्त इति । योग इति चेदन्यत्रापि योगः स्यात् * । अथ मतमेतत् । भवति योग इति । अन्यत्रापि योगः स्यात् । क्वान्यत्र । लङि । अपचदोदनं देवदत्त इति । न क्वचिद्योग इति कृत्वातः सर्वत्र योगेन भवितव्यम् । क्वचिद्वाऽयोग इति कृत्वा सर्वत्रायोगेन । तद्यथा । समानमीहमानानां चाधीयानानां च केचिदर्थैर्युज्यन्ते । अपरे न । न चेदानीं कश्चिदर्थवानिति कृत्वा सर्वैरर्थवद्भिः शक्यं भवितुं कश्चिद्वानर्थक इति सर्वैरनर्थकैः । तत्र किमस्माभिः शक्यं कर्तुं यल्लटोऽप्रथमासमानाधिकरणेन योगो भवति लङो न भवति । स्वाभाविकमेतत् । अथ वाऽऽदेशेन सामानाधिकरण्यं दृष्ट्वानुमानाद्गन्तव्यं प्रकृतेरपि सामानाधिकरण्यं भवतीति । तद्यथा । धूमं दृष्ट्वाग्निरत्रेति गम्यते । त्रिविष्टब्धकं दृष्ट्वा परिव्राजक इति । विषम उपन्यासः । प्रत्यक्षस्तेनाग्निधूमयोरभिसंबन्धः कृतो भवति । त्रिविष्टब्धकपरिव्राजकयोश्च । स

क्वेन तृप्त इति । ततश्च लङादिवल्लटोपि क्रियान्तरयोगाभावाद् द्वितीयाद्यनुत्पत्तावप्रथमान्तेन सामानाधिकरण्यं नोपपद्यत इत्यर्थः । अपचदिति । तथा चापचदोदनं देवदत्तं पश्येत्यादि प्रसज्येतेत्यर्थः । न क्वचिदिति । तिङ्भाविनो लकारस्य गुणभूतकर्त्राद्यभिधानम् । शत्रादिविषयस्य तु क्रियोपसर्जनकर्त्राद्यभिधानम् । तथा च क्रियान्तरनिमित्तद्वितीयादिसामानाधिकरण्योपपत्तिरित्यर्थः । शक्यं कर्तुमिति । प्रतिपत्तुमित्यर्थः । अथ वेति । सिद्धानां शब्दानामिदमन्वाख्यानं प्रवृत्तम् । तत्र पचन्तं देवदत्तं पश्येत्यादिप्रयोगदर्शनात् स्थानिनोपि लटः प्रक्रियार्थं विहितस्याप्रथमासामानाधिकरण्यमनुमीयत इत्यर्थः । विषम इति । अग्निधूमयोर्हि प्रत्यक्षेण सम्बन्धो गृह्यते । लकारस्य तु प्रयोगाभावादप्रथमासामानाधिकरण्यं न क्वचिदुपलब्धमिति भावः । भवतीति । यद्यपि लटोऽप्रयोगादप्रथमासामानाधिकरण्याभावः प्रत्यक्षेण

तद्विदेशस्थमपि दृष्ट्वाध्यवस्यति अग्निरत्र परिव्राजकोत्रे-ति । भवति वै प्रत्यक्षादप्यनुमानबलीयस्त्वम् । तद्यथा ऽलातचक्रं प्रत्यक्षं दृश्यते अनुमानाच्च गम्यते नैतदस्ती-ति । कस्य चित्खल्वपि सकृत्कृतोभिसंबन्धोऽत्यन्ताय कृतो भवति । तद्यथा । वृक्षपर्णयोरयं वृक्ष इदं पर्णमि-ति । स तद्विदेशस्थमपि दृष्ट्वा जानाति वृक्षस्येदं पर्णमि-ति । किं पुनरयं पर्युदासो यदन्यत्प्रथमासमानाधिकर-णादिति आहो स्वित् प्रसज्यप्रतिषेधः प्रथमासमानाधि-करणे नेति । कश्चात्र विशेषः । लटः शतृशानचावप्रथ-मासमानाधिकरणे इति चेत्प्रत्ययोत्तरपदयोरुपसंख्या-नम् * । लटः शतृशानचावप्रथमासमानाधिकरण इ-ति चेत् प्रत्ययोत्तरपदयोरुपसंख्यानं कर्तव्यम् । कौर्व-तः पाचतः कुर्वद्भक्तिः पचद्भक्तिः कुर्वाणभक्तिः पचमान-भक्तिरिति । अस्तु तर्हि प्रसज्यप्रतिषेधः प्रथमासमा-नाधिकरणे नेति । प्रथमाप्रतिषेधे उत्तरपदे आदेशानुप-

---

निश्चीयते तथापि प्रत्यक्षस्यान्यथासिद्धत्वाच्चकाराप्रयोगनिमित्तत्वादभावग्रा-हिणो बाध्यत्वमनन्यथासिद्धेन तु सामान्यतोदृष्टेनानुमानेन लटो ऽप्रथमा-सामानाधिकरण्यावगमो नह्यन्यथा देशस्य तदुपपद्यते इति भावः। तद्यथेति । आशुसञ्चाराच्चक्रभ्रान्तिरुत्पद्यते । रूपसहचारिणस्तु स्पर्शस्यानेकदिक्कस्य युगपद्ग्रहणादन्यथासिद्धानुमानेन प्रत्यक्षाभासो बाध्यते । तदुक्तं हरिणा । स्पर्शप्रबन्धो हस्तेन यथा चक्रस्य सन्ततः । न तथालातचक्रस्य विच्छिन्नं स्पृश्यते हि तदिति ॥ कस्य चिदिति न भूयोदर्शनेन सम्बन्धग्रहणमपि तु सकृद्दर्शनेनापीत्यर्थः । वृक्षपर्णयोरिति । भाष्यकारवचनप्रामाण्याज्जातिरप्राणिना-मित्येकवद्भावो न कृतः । किं पुनरिति । यद्यपि प्रसज्यप्रतिषेधेवाक्यभेदाद्गौरवप्रपञ्चस्तथापि लक्ष्यसिद्धये शास्त्रे क्व चिदसावङ्गीकृतइति विचार्यते । कौ-र्वत इति । कुर्वतो देवदत्तस्यापत्यमित्यत्र सापेक्षत्वात्तद्धितो नोत्पद्यते । प-दान्तरनिरपेक्षे च पदान्तरेण सामानाधिकरण्याभावादादेशाप्रसङ्ग इति भा-वः । कुर्वद्भक्तिरिति । षष्ठी समासः । समानाधिकरणसमासे तु प्रसज्यप्रतिषे-धेपि दोषः । स च वक्ष्यत एव । कुर्वत्तर इति । अत्र देवदत्तादिनापदान्तरेण

पत्तिः *। प्रथमाप्रतिषेधे उत्तरपदे आदेशयोरनुपपत्तिः । कुर्वती चासौ भक्तिश्च कुर्वद्भक्तिः पचद्भक्तिः कुर्वाणभक्तिः पचमानभक्तिरिति । ये चाप्येते समानाधिकरणवृत्तयस्तद्धितास्तेषु शतृशानचौ न प्राप्नुतः । कुर्वत्तरः पचत्तरः कुर्वाणतरः पचमानतरः कुर्वद्रूपः पचद्रूप कुर्वाणरूपः पचमानरूपः कुर्वत्कल्पः पचत्कल्पः कुर्वाणकल्पः पचमानकल्प इति । सिद्धं तु प्रत्ययोत्तरपदयोश्चेति वचनात् *। सिद्धमेतत् । कथम् । प्रत्ययोत्तरपदयोश्च शतृशानचौ भवत इति वक्तव्यम् । तत्र प्रत्ययस्यादेशनिमित्तत्वादप्रसिद्धिः *।तत्र प्रत्ययस्यादेशनिमित्तत्वादप्रसिद्धिः । आदेशनिमित्तः प्रत्ययः प्रत्ययनिमित्तश्चादेशः तदेतदितरेतराश्रयं भवति । इतरेतराश्रयाणि च न प्रकल्पन्ते । उत्तरपदस्य च सुबन्तनिमित्तत्वाच्छतृशानचोरप्रसिद्धिः*। उत्तरपदस्य च सुबन्तनिमित्तत्वाच्छतृशानचोरप्रसिद्धिः । उत्तरपदनिमित्तः सुप् सुबन्तनिमित्तं चोत्तरपदम् । तदेतदितरेतराश्रयं भवति । इतरेतराश्रयाणि च न प्रकल्पन्ते । न वा लकारस्य कृत्त्वात् प्रातिपदिकत्वं तदाश्रयं प्रत्ययविधानम्*। न वा एष दोषः । किं कारणम् । लकारस्य कृत्त्वात् प्रातिपदिकत्वम् ।लकारः कृत् ।कृत् प्रातिपदिकमिति प्रातिपदिकसंज्ञा । तदाश्रयं प्रत्ययविधानम् ।

सामानाधिकरण्यादादेशाप्रसङ्गः । पूर्वस्मिन्नपि पक्षे एष दोषः । सिद्धं त्विति । सम्बन्धविशेषः कर्तव्य इत्यर्थः । पृथगुत्तरपदग्रहणमन्तरङ्गानपि विधीन्बहिरङ्गो लुग्बाधत इति लुकि कृते प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधादप्रत्ययपरत्वार्थम् । उत्तरपदनिमित्त इति । सत्युत्तरपदे शतृशानचौ भवतः तयोश्च कृत्त्वात् सुबुत्पत्तिः सुन्निमित्तः समासः समासनिमित्तं चोत्तरपदमित्यर्थः । न वेति । लस्य कृत्त्वात् सुबुत्पत्तौ सत्यामण्वादिषु तरबादिषु चोत्पन्नेष्वादेशविधानमिति नास्तीतरेतराश्रयदोष इत्यर्थः । उत्तरपदे इतरेतराश्रयं परिहरति।तिङादेशादिति । वी-

प्रातिपदिकाश्रया स्वाद्युत्पत्तिर्भविष्यति । तिङादेशात् सुबुत्पत्तिः * । तिङादेशः क्रियतां सुबुत्पत्तिरिति । परत्वात्सुबुत्पत्तिर्भविष्यति । तस्मादुत्तरपदप्रसिद्धिः * । तस्मादुत्तरपदस्य प्रसिद्धिर्भविष्यति । उत्तरपदे प्रसिद्धे उत्तरपद इति शतृशानचौ भविष्यतः । इहापि तर्हि तिङादेशात्सुबुत्पत्तिः स्यात् पचति पठतीति । अस्त्यत्र विशेषः,नित्योऽत्र तिङादेशः । उत्पन्ने ऽपि सुपि प्राप्नोत्यनुत्पन्ने ऽपि प्राप्नोति । नित्यत्वात् तिङादेशे कृते सुबुत्पत्तिर्न भविष्यति । इहापि तर्हि नित्यत्वात्तिङादेशः स्यात् । कुर्वद्भक्तिः पचद्भक्तिः कुर्वाणभक्तिः पचमानभक्तिरिति । अस्त्यत्र विशेषः । शतृशानचौ तिङपवादौ तौ चात्र निमित्तवन्तौ । न चापवादविषये उत्सर्गोऽभिनिविशते । पूर्वं ह्यपवादा अभिनिविशन्ते पश्चादुत्सर्गाः । प्रकल्प्य चापवादविषयं तत उत्सर्गोऽभिनिविशते । न तावदत्र कदा चित् तिङ् भवति । अपवादौ शतृशानचौ प्रतीक्षते । तदेतत् क्व सिद्धं भवति । यत्र सामान्यादुत्पत्तिः । यत्र हि विशेषादत इञिति इतरेतराश्रयमेव तत्र भवति । वीक्षमाणस्यापत्यं वैक्षमाणिरिति । इह च शतृशानचौ प्राप्नुतः पचतितरां जल्पतितरां पचतिरूपं जल्पतिरूपं पचतिकल्पं जल्पतिकल्पं पचति पठतीति । तदेतत्कथं कृत्वा सिद्धं भवति । शतृशानचौ यदि लटो वा । यदि लटः शतृशानचौ वा भवतः । व्यवस्थितविभाषा च । तेनेह च भविष्यतः । कौर्वतः पाचतः कुर्वद्भक्तिः पचद्भक्तिः

क्ष्यमाणस्येति । अत्राकृते शानच्यकारान्तत्वाभावादिञोऽप्रसङ्ग इत्यर्थः । पचतितरामिति । तिङश्चेत्येतत्तु लकारान्तरार्थं स्यादपचत्तरामिति । पचतीति । अत्रापि लस्य कृत्त्वात् सुप्युत्पन्ने प्रत्यये विधीयमान आदेशः स्यादित्यर्थः । तिङां तु वि-

कुर्वाणभक्तिः पचमानभक्तिः कुर्वत्तरः पचत्तरः कुर्वाणतरः पचमानतरः कुर्वद्रूपः पचद्रूपः कुर्वाणरूपः पचमानरूपः कुर्वत्कल्पः पचत्कल्पः कुर्वाणकल्पः पचमानकल्पः पचन्पठन्नितिचलटःशतृशानचौ।इहचनभविष्यतः।पचतितरां जल्पतितरां पचतिरूपं जल्पतिरूपं पचतिकल्पं जल्पतिकल्पं पचति पठतीति च लटः शतृशानचौ । तर्हि वावचनं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । प्रकृतमनुवर्तते । क्व प्रकृतम् । नन्वोर्विभाषेति । यदि तदनुवर्तते वर्तमाने लडिति लडपि विभाषा प्राप्नोति । संबन्धमनुवर्तिष्यते । नन्वोर्विभाषा । पुरि लुङ्चास्मे विभाषा । वर्तमाने लट् । पुरि लुङ् चास्मे विभाषा । लटः शतृशानचौ विभाषा । पुरि लुङ् चास्म इति निवृत्तम् । न तर्हीदानीमप्रथमासमानाधिकरण इति वक्तव्यम् । वक्तव्यं च । किं प्रयोजनम्।नित्यार्थम्। अप्रथमासमानाधिकरणे नित्यौ शतृशानचौ यथा स्याताम्।क्व तर्हीदानीं विभाषा । प्रथमासमानाधिकरणे पचन् पचतीति पचमानः पचते इति॥

लक्षणहेत्वोः क्रियायाः॥१२६॥लक्षणहेत्वोः क्रियायाः गुणउपसंख्यानम् *। लक्षणहेत्वोः क्रियाया गुणउपसंख्यानं कर्तव्यम् । तिष्ठन्मूत्रयति गच्छन्भक्षयतीति । कर्तुश्च ल-

---

ङादयोऽवकाशाः । तदेतदिति । व्यवस्थितविभाषाविज्ञानाच्च यथेष्टं प्रयोगसिद्धिः । न तर्हीति । व्यवस्थितविभाषयैव सिद्धत्वान्नित्ययोरादेशयोरिति भावः । नित्यार्थमिति । लटः शतृशानचावित्येको योगः क्रियते तत्र विभाषेति वर्तते । ततोऽप्रथमासमानाधिकरण इति द्वितीयो योगो नित्यार्थो व्यवस्थितविभाषाश्रयेण तु विस्पष्टा प्रतिपत्तिर्न स्यादिति तदर्थं द्वितीयो योगः । लक्षण । गुण । इति गुणशब्देनात्र साधनमुच्यते । तिष्ठन् मूत्रयतीत्यादौ यदा स्थानादिना मूत्रादिक्रिया लक्ष्यते तदा सूत्रेणैवादेशसिद्धिः । यदा तु कारकं लक्ष्यते तदर्थमिदं वचनम् । बहुषु मूत्रयत्सु को देवदत्त इत्युक्ते यस्तिष्ठन्मूत्रयतीति प्रतिवचनेन देवदत्तो लक्ष्यते । अथ वा अशौचादिगुणो गृह्यते । कर्तुश्चेति । यदा

क्षणयोः पर्यायेणाचयोगे*। कर्तुश्च लक्षणयोः पर्यायेणाचयोग उपसंख्यानं कर्तव्यम् । योधीयान आस्ते स देवदत्त इति । आसीनोधीते स देवदत्त इति । अचयोग इति किमर्थम् । य आस्ते चाधीते च स चैत्रः । तत्त्वाख्याने च*। तत्त्वाख्याने चोपसंख्यानं कर्तव्यम् । शयाना वर्धते दूर्वा आसीनं वर्धते विसमिति । सदादयश्चबहुलम्*।सदादयश्च बहुलमिति वक्तव्यम्। सन् ब्राह्मणः । अस्ति ब्राह्मणः । विद्यते ब्राह्मणः । विद्यमानो ब्राह्मणइति।इङ्जुहोत्योर्वावचनम्*। इङ्जुहोत्योर्वेति वक्तव्यम् । अधीते अधीयानः जुहोति जुह्वत् । माङ्याक्रोशे*। माङ्याक्रोश इति वक्तव्यम् । मा पचन् । मा पचमानः । तत्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । लक्षणहेत्वोः क्रियाया इत्येव सिद्धम् । इह तावत्तिष्ठन् मूत्रयतीति। तिष्ठतिक्रिया मूत्रयतिक्रियाया लक्षणम् । गच्छन्भक्षयतीति गच्छतिक्रिया भक्षयतिक्रियाया लक्षणम् । योधीयान आस्ते स देवदत्त इति। अध्ययनक्रिया आसनक्रियाया लक्षणम् । य आसीनोधीते स देवदत्त इति । आसिक्रियाऽध्ययनक्रियाया लक्षणम्।इदं तर्हि प्रयोजनम् । अचयोग इति वक्ष्यामीति इह मा भूत् । य

पूर्ववाक्ये गुणः साधनं गृह्यते तदा तेनैव सिद्धे पर्यायार्थः । यदा त्वशौचादेर्गुणस्य तत्र ग्रहणं तदा विध्यर्थः । तत्त्वाख्यान इति । स्वभावाख्याने विनापि लक्ष्यलक्षणभावेनेत्यर्थः । नह्यासनं वृद्धेर्लक्षणं किं तर्हि स्वभावमात्रकथनमासीनं विसमिति । सदादयश्चेति । चाग्रहणस्यायं प्रपञ्चः । सच्छब्दो विद्यमानवाचीति सत्सदृशाः सदादिशब्देनोपात्ता नान्य इत्याह । इङ्जुहोत्योश्चेति । माङ्याक्रोश इति । लुङि प्राप्ते ऽस्मादेवादेशविधानाल्लुङनुमीयते । तिष्ठतिक्रियेति । स्थितिक्रियालक्षिता तु मूत्रणक्रिया । यस्तिष्ठन्मूत्रयति स देवदत्त इति सर्वनामपरामर्शे देवदत्तस्य लक्षणं तद्गतस्य वा ऽशौचादेरिति भावः । नैतदिति । समुच्चीयमानं क्रियाद्वयं परस्परस्यालक्षणं कर्तृविशेषस्य

आस्ते चाधीते च स चैत्रइति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । नैतत् क्रियालक्षणम् । किं तर्हि । कर्तृलक्षणमेतत् । शयाना वर्धते दूर्वेति । शेतिक्रिया वृद्धिक्रियाया लक्षणं भवति । आसीनं वर्धते विसमिति आसिक्रिया वृद्धिक्रियाया लक्षणमिति । सदादयश्च बहुलम् । इङ्जुहोत्योर्वा । माङ्याक्रोश इत्येतद्वक्तव्यमेव ॥ लक्षणहेत्वोः तौ सत्॥१२७॥ तौ ग्रहणं किमर्थम् । शतृशानचौ प्रतिनिर्दिश्येते नैतदस्ति प्रयोजनम् । प्रकृतौ शतृशानचावनुवर्तिष्येते । क्व प्रकृतौ । लटः शतृशानचावप्रथमासमानाधिकरण इति । अत उत्तरं पठति । तौ सदिति वचनमसंसर्गार्थम्*। तौ ग्रहणं क्रियते असंसर्गार्थम् । असंसक्तयोरेतैर्विशेषैः शतृशानचोः सत्संज्ञा यथा स्यादिति । ननु चैते विशेषा निवर्तन्ते । यद्यप्येते विशेषानिवर्तन्ते । अयं तु खलुवर्तमानः कालोऽवश्यमुत्तरार्थोनुवर्त्यः । तस्मिन्ननुवर्तमाने वर्तमानकालविहितयोरेव शतृशानचोः सत्संज्ञा स्यात् । भूतभविष्यत्कालविहितयोर्नस्यात् । किं पुनर्भूतभविष्यत्कालविहितयोः सत्संज्ञावचने प्रयोजनम् । प्रयोजनं पूरणगुणसुहितार्थसदिति ।

लक्षणमित्यर्थः । शेतिक्रियेति । तत्त्वाख्यानमपि लक्षणं भवति । यथा चैतन्यलक्षणः पुरुष इति भावः । तौ सत् । तौग्रहणमिति । शतृशानचोरनुवर्तनादेव संज्ञा भविष्यतीति प्रश्नः । शतृशानचाविति । असति तौग्रहणे प्रत्ययविधिरयं स्याद् न तु संज्ञाविधिरिति भावः । तौसदिति । तच्छब्देन शतृशानचो रूपमात्रं परामृश्यत इति लट्स्थानिकत्वादिधर्मासंबद्धयोरपि संज्ञा भवतीत्यर्थः । ननु चेति । अस्वरितत्वादनपेक्षणाच्चेति भावः । भूतेति । वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवद्वेति वचनाद् भूतेपि शतृशानचौ भवतः । किं पुनरिति । अतिदेशाद् भूते शतृशानचौ भविष्यतः । लृटः सद्वेति वचनाद्भविष्यत्यपीति प्रश्नः । पूरणेति । वर्तमानवदित्यतिदेशाद्विधानमेवभूते शतृशानचोः स्याद् न तु संज्ञा । प्रत्ययाधिकाराद्धि प्रत्यय एवातिदिश्यते न तु संज्ञा । तथा लृटः सद्वे-

ब्राह्मणस्य पक्ष्यन् । ब्राह्मणस्य पक्ष्यमाणः । अथ क्रियमाणे पि तौग्रहणे कथमेवासंसक्तयोरेतैर्विशेषैः सत्संज्ञा लभ्या । लभ्येत्याह । कथम् । ताविति शब्दतः । सदिति योगविभागे क्रियमाणे तौग्रहणं योगाङ्गमुपजायते। सति च योगाङ्गे योगविभागः करिष्यते । तौ । तावेतौ शतृशानचौ धातुमात्रात्परस्य प्रत्ययस्य भवतः । ततः सत् । सत्संज्ञौ भवतः शतृशानचाविति । इहापि तर्हि प्राप्नुतः कारको हारक इति । अवधारणं लृटि विधानम् । लृटः सद्वेत्येतन्नियमार्थं भविष्यति । लृट एव धातुमात्रात्परस्य नान्यस्येति । कैमर्थक्यान्नियमो भवति । विधेयं नास्तीति कृत्वा । इह चास्ति विधेयम् । किम् । नित्यौ शतृशानचौ प्राप्तौ तौ विभाषा विधेयौ । तत्रापूर्वो विधिरस्तु नियमोस्त्विति । अपूर्व एव विधिः स्यान्न नियमः । योगविभागातश्च विहितं सत् । एवं तर्हि योगविभागः करिष्यते । लृटः सत् । लृटः सत्संज्ञकौ भवतः । किमर्थमिदम् । नियमार्थम् । लृट एव धातुमात्रात्परस्य नान्यस्येति । ततो वा । वा च लृटः शतृशानचौ सत्संज्ञौ

ति सत्संज्ञकप्रतिरूपकविधानं स्यात् । यथा पिष्टपिण्डाः सिंहाः क्रियन्तामिति तदाकाराः क्रियन्ते । विहितयोस्तु तयोः सत्संज्ञानिबन्धनकार्यप्रसङ्गः । अथेति । संनिहितस्यैव वस्तुनः सर्वनाम्ना परामर्शादिति प्रश्नः । यद्यप्यनुवृत्त्याप्रक्तलयोः संज्ञासिद्धौ तौग्रहणं क्रियते तथापि न प्रयोजनानुवर्तिप्रमाणमपि तु प्रमाणानुवर्ति प्रयोजनमिति क्रियमाणमपि तौग्रहणं प्रयोजनसंपादनाय नालमिति भावः । ताविति शब्दत इति । शब्देनैवाभिमतोर्थः सति योगविभागे लभ्यत इत्यर्थः । तावेताविति । पूर्वसूत्रे तयोरादेशत्वादिहाप्यादेशयोरेव विधानमिति भावः । कारक इति । तृजादीनां विधानसामर्थ्याच्छतृशानचौ न भविष्यतः क्विबादीनामपि लोपविधानसामर्थ्यादिति यः प्रत्यय आदेशेन निवर्त्यते तस्य तदादेशापवादौ शतृशानचौ प्राप्नुत इत्यभिप्रायेण ण्वुलुदाहृतः । एवं च नन्दनाद्युपुदाहार्यम् । युवोरनाकाविती त्यस्य तु तद्धितोऽव-

भवतः । तत्रायमप्यर्थः । सद्विधिर्नित्यमप्रथमासमानाधिकरण इति वक्ष्यति तन्न वक्तव्यं भवति । अथ यावेतावुत्तरौ शत्रानौ किमेतौ लादेशौ आहोस्विदलादेशौ । कश्चात्र विशेषः । उत्तरयोर्लादेशे वावचनम् *। उत्तरयोर्लादेशे वावचनं कर्तव्यम् । पचमानः यजमानः । पचते यजत इत्यपि यथा स्यात् । साधनाभिधानं च*२। प्राप्नोति । लः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्य इति भावकर्मणोरपि प्राप्नुतः । स्वरः *। स्वरश्च साध्यः । कतीह पचमानाः । अदुपदेशाल्लसार्वधातुकमनुदात्तं भवतीत्येष स्वरः प्राप्नोति । उपग्रहप्रतिषेधश्च *। उपग्रहस्य च प्रतिषेधो वक्तव्यः । कतीह निघ्नानाः तङानावात्मनेपदमित्यात्मनेपदसंज्ञा प्राप्नोति । स्तां तर्हि अलादेशौ । अलादेशे षष्ठीप्रतिषेधः *। अलादेशे षष्ठीप्रतिषेधो वक्तव्यः । सोमं पवमानः । नडमाघ्नानः । अधीयन्पारायणम् । लप्रयोगे नेति प्रतिषेधो न प्राप्नोति । मा भूदेवं तृन्नित्येवं भविष्यति ति । कथम् । तृन्निति नेदं प्रत्ययग्रहणं किं तर्हि प्रत्याहारग्रहणम् । क्व संनिविष्टानां प्रत्याहारः । लटः शतृइत्यत आरभ्यात् तृनोनकारात् । यदि प्रत्याहारग्रहणं चोरस्य द्विषन् वृषलस्य द्विषन् अत्रापि प्राप्नोति । द्विषः

काशः। तन्न वक्तव्यमिति । कथमिति चेदुच्यते। ताविव्यत्र योगे प्रथमासमानाधिकरणादीन् विशेषाननुवर्त्य शतृशानचौ विधीयेते तावेव च लृटः सदित्यनेन नियम्येते । वेत्यनेन तु प्रथमासमानाधिकरणादौ लट इव विकल्पेन विधीयेते । शत्रानाविति । इङ्धार्योः शत्रकृच्छ्रिणि पूङ्यजोः शानन् ताच्छील्यवयोवचनशक्तिषु चानशिति प्रत्ययानां ग्रहणं तत्र लटोनुवृत्त्यननुवृत्तिभ्यां पक्षद्वयसंभवः । उत्तरयोरिति । लादेशेषु वासरूपविधिर्नास्तीत्युक्तत्वादिति भावः । साधनाभिधानं चेति । तदानिष्टस्यापि साधनस्याभिधानं प्राप्नोति कर्तुरेव चेष्यते । स्वर इति । चित्करणन्तु निघ्नाना इत्यादौ सावकाशम् । उपग्रहस्येति ।

शतुर्वावचनम्*। द्विषः शतुर्वेति वक्तव्यम्। तच्चावश्यं वक्तव्यम्। प्रत्ययग्रहणे सति प्रतिषेधार्थम्। तदेव प्रत्याहारग्रहणे सति विध्यर्थं भविष्यतीति। तौ सत्। तृन्॥१३५॥ तृन्विधावृत्विक्षु चानुपसर्गस्य*। तृन्विधौ ऋत्विक्षु चानुपसर्गस्येति वक्तव्यम्। होता पोता। अनुपसर्गस्येति किमर्थम्। प्रशास्ता प्रतिहर्ता। नयतेः षुक्च*। नयतेः षुग्वक्तव्यः। तृंश्च प्रत्ययो वक्तव्यः। नेष्टा। न वा धात्वन्यत्वात्*। न वा वक्तव्यः। किं कारणम्। धात्वन्यत्वात्। धात्वन्तरं नेषतिः। कथं ज्ञायते। नेषतुनिष्टादिति दर्शनात्*। नेषतुनेष्टादिति हि प्रयोगो दृश्यते। इन्द्रो वस्तेन नेषतु। गावो नेष्टात्। त्विषेर्देवतायामकारश्चोपधाया अनिट्त्वं च*। त्विषेर्देवतायां तृन्वक्तव्यः। अकारश्चोपधाया अनिट्त्वं च वक्तव्यम्। त्वष्टा। किं पुनरिदं त्विषेरेवानिट्त्वम्। नेत्याह। यच्चानुक्रान्तं यच्चानुक्रंस्यते सर्वस्यैष शेषोनिट्त्वं चेति। क्षदेश्च युक्ते*२ तृन्वक्तव्यः। क्षत्ता। छन्दसि तृच्च*। छन्दसि तृच्च तृंश्च वक्तव्यः। क्षतृभ्यः संगृहीतृभ्यः। क्षतृभ्यः संगृहीतृभ्यः॥ ग्लाजिस्थश्च क्स्नुः॥१३९॥ क्स्नौ स्थ ईकारप्रतिषेधः*। क्स्नोः कित्त्वे स्थ ईकारस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः। स्थास्नुरिति। घुमास्थेतीत्वं प्राप्नोति। एवं तर्ह्यकित्करिष्यते। अकिति गुणप्रतिषेधः*। यद्यकित् क्रियते गुणप्रतिषेधो व-

आत्मनेपदसंज्ञाया इत्यर्थः। अन्यथा परस्मैपदिभ्यश्चानश् न स्यात्। तृन्। तृन्विधाविति। अताच्छील्यार्थमिदम्। प्रशास्तेति। तृजेव भवति। तृंस्तु चौ शास्ति चदादिभ्यः संज्ञायां चानिटावित्यनेन। स्वरे च विशेषः। तृनि तादौ च निति कृत्यताविति गतेः प्रकृतिस्वरो भवति। तृचि कृत्स्वरः। नवेति नयतेस्तु षुकि गुणो न स्यात्। नेषतेस्तु ऋत्विजि तृनि वक्ष्यमाणादनिड्वचनात्सर्वोपसंख्याने शेषादिडभावः। नेत्याहेति। त्विषेः स्वत एवानिट्त्वादिति भावः।

क्तव्यः । जिष्णुरिति । भुव इट्प्रतिषेधश्च* । भुव इट्प्रतिषेधश्च वक्तव्यः । किं चान्यत् । गुणप्रतिषेधश्च । भूष्णुरिति । अस्तु तर्हि कित् । ननु चोक्तम् । स्नोः कित्त्वे ईकारप्रतिषेध इति । नैष दोषः । स्थादंशिभ्यां स्नुश्छन्दसि* । स्थादंशिभ्यां स्नुश्छन्दसि वक्तव्यः । स्थास्नु जङ्गमं दङ्क्ष्णवः पशव इति । स इदानीं स्थः स्नुरविशेषेण विधास्यते । सिध्यति । सूत्रं तर्हि भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तं स्नोः कित्वे स्थ ईकारप्रतिषेध इति । एवं तर्हि गित्करिष्यते । स्नोर्गित्वान्न स्थ ईकारः । स्नोर्गित्वान् स्थ ईकारो न भविष्यति । किं कारणम् । क्ङितोरीत्वशासनात् । क्ङितोरीत्वं शिष्यते । इह तर्हि जिष्णुरिति गुणः प्राप्नोति । गुणाभावस्त्रिषु स्मार्यः । गुणाभावस्त्रिषु स्मर्तव्यः । गिति किति ङिति चेति । तद्गकारग्रहणं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । क्रियते न्यास एव । ककारे गकारश्चर्त्वभूतो निर्दिश्यते क्ङितिचेति । इह तर्हि भूष्णुरिति श्र्युकः कितीतीट्प्रतिषेधो न प्राप्नोति । श्र्युकोनिट्त्वं गकोरितोः । श्र्युकोनिट्त्वं गकारककारयोरिति वक्तव्यम् । तद्गकारग्रहणं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । क्रियते न्यास एव । ककारे गकारश्चर्त्वभूतो निर्दिश्यते श्र्युकः क्कितीति । यद्येवं चर्त्वस्यासिद्धत्वाद्धशि चेत्युत्वं प्राप्नोति । सौत्रो निर्देशः । अथ वाऽसंहितया निर्देशः करिष्यते । श्र्युकः क्कितीति । स्नोर्गित्वा-

न्नाजि । क्स्नु रिति श्रवणात् कित्त्वं निश्चित्याह । क्स्नोः कित्व इति । एवं तर्हीति । गकारस्य चर्त्वेन निर्देशो व्याख्यास्यत इत्यर्थः । ककार इति । परभूत इत्यर्थः । एतच्च लक्ष्यमूलाद्व्याख्यानाल्लभ्यते । सौत्र इति । तेन असिद्धत्वाभावादुत्वाभावे विसर्जनीयो भवतीत्यर्थः । अथवेति । संहितायामुत्वविधानात् ।

व्न स्थ ईकारः कुङितोरीत्वशासनात् । गुणाभावस्त्रिषु स्मार्यः श्र्युकोनिट्त्वं गकोरितोः ॥ शमित्यष्टाभ्यो घिनुण् ॥१४१॥ घिनणयं वक्तव्यः। घिनुणि हि सति शमिनौ शमिनः तमिनौ तमिन इति उगिदचां सर्वनामस्थान इति नुम्प्रसज्येत। नैष दोषः। झलूग्रहणं तत्र चोदयिष्यति। इह तर्हि शमिनितरा शमिनीतरा तमिनितरा तमिनीतरा। उगितो घादिषु नद्या अन्यतरस्यां ह्रस्वो भवतीत्यन्यतरस्यां ह्रस्वत्वं प्रसज्येत। तस्माद् घिनुणयं वक्तव्यः। इष्यत एव ह्रस्वत्वम्। घिनुणकर्मकाणाम्*। घिनुणकर्मकाणामिति वक्तव्यम्। इह मा भूत् संपृणक्ति शाकमिति। उक्तं वा*। किमुक्तम्। अनभिधानादिति ॥ निन्दहिंसक्लिशखादविनाशपरिक्षिपपरिरटपरिवादिव्याभाषासूयो वुञ् ॥ १४६ ॥ किमर्थं निन्दादिभ्यो वुञ्विधीयते। न ण्वुलैव सिद्धम्। नह्यस्ति विशेषः। निन्दादिभ्यो ण्वुलो वा वुञो वा। तदेवरूपं स एव स्वरः वुञमनेकाचः *। वुञमनेकाचः प्रयोजयन्ति। असूयकः। अथ येत्रैकाचः पठ्यन्ते। तेषां ग्रहणं किमर्थम्। न तेषां ण्वुलैव सिद्धम्। न सिध्यति। अयं तच्छीलादिष्वर्थेषु तृन्विधीयते स विशेषविहितः सामान्यविहितं ण्वुलं बाधेत। वासरूपेण न्यायेन ण्वुलपि भविष्यति। अत उत्तरं पठति। निन्दादिभ्यो वुञ्वचनमन्येभ्यो ण्वुलःप्रतिषेधार्थम्*। निन्दादिभ्यो वुञ्वचनं क्रियते ज्ञापकार्थम्। किं ज्ञाप्यम्। एतज् ज्ञापयत्याचार्यः तच्छीलादिषु

इह तु तदभावादवसानविषयत्वाद्विसर्जनीयो भवति। शमित्य। घिनणयमिति। उकारे हि सति कार्यसंभार्थत्वात्तस्योच्चारणार्थत्वं न स्यादिति भावः। इष्यत इति। विकल्पेनैव ह्रस्वत्वमिष्यते न तु नित्यमित्युकार उगित्वा-

वासरूपन्यायेनान्येभ्यो ण्वुल् न भवतीति । तृजादिप्रतिषेधार्थं वा एके *। अथ वा एके मन्यन्ते एतज् ज्ञापयत्याचार्यः ताच्छीलिकेषु सर्व एव तृजादयो वासरूपेण न भवन्तीति ॥ जुचङ्क्रम्यदंद्रम्यसृगृधिज्वलशुचलषपतपदः ॥१५०॥ पदिग्रहणमनर्थकमनुदात्तेतश्च हलादेरिति सिद्धत्वात् *। पदिग्रहणमनर्थकम् । किं कारणम् । अनुदात्तेतश्च हलादेरिति सिद्धत्वात् । अनुदात्तेतश्च हलादेरित्येवात्र युच् सिद्धः । न सिध्यति । अयं पदेरुकञ् विधीयते । लषपतपदस्थाभूवृषहनकमगमशृभ्य उकञ् इति स विशेषविहितः सामान्यविहितं युचं बाधेत । वासरूपन्यायेन युजपि भविष्यति । असरूपनिवृत्त्यर्थं तु *। असरूपनिवृत्त्यर्थं तर्हि पदिग्रहणं क्रियते । एतज् ज्ञापयत्याचार्यः ताच्छीलिकेषु ताच्छीलिका वासरूपेण न भवन्तीति । यद्येतज् ज्ञाप्यते । सूददीपदीक्षश्चेति दीपिग्रहणमनर्थकम् । अयं दीपे रो विधीयते । नमिकम्पिस्म्यजसकमहिंसदीपो र इति स विशेषविहितः सामान्यविहितं युचं बाधिष्यते । एवं तर्हि सिद्धे सति यद् दीपिग्रहणं करोति तज् ज्ञापयत्याचार्यः भवति युचो रेण समावेश इति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । कम्रा कन्या कमना कन्येत्येतत्सिद्धं भवति ॥ स्पृहिगृहिपतिदयिनिद्रातन्द्राश्रद्धाभ्य आलुच् ॥१५८॥ किमर्थमालुच् विधीयते न लुरेवोच्येत । का रूपसिद्धिः स्पृहयालुः दयालुः शपि कृते अतो दीर्घो यञीति दीर्घो भविष्यति । एवं तर्हि

र्थमिति स्थितम् । निम्द । वुञमनेकाच इति । जातौ बहुवचनम् । असूयशब्दस्यैव प्रयोगकत्वात् । तृजादिप्रतिषेधार्थं वेति । प्रत्ययसामान्यापेक्षं च ज्ञापकमाश्रीयते न तु खलुभावार्थमेव । जुचङ्क्र । पदि ग्रहणमिति । न च सकर्मकार्थं पदिग्रहणमनभिधानाद् अनेन सकर्मकादविधाना-

सिद्धे सति यदालुचं शास्ति तज् ज्ञापयत्याचार्योऽन्येभ्यो-प्ययं भवतीति। किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम्। आलुचि शीङ्ग्रहणं चोदयिष्यति तन्न कर्तव्यं भवति। आलुचि शीङ्ग्रहणम्*। आलुचि शीङ्ग्रहणं कर्तव्यम्। शयालुः॥ आदृगमहनजनः किकिनौ लिट् च॥ १७१॥ किमर्थं किकिनोः कित्त्वं क्रियते। न असंयोगाल्लिट् किदित्येव सिद्धम्। किकिनोः कित्त्वमृकारगुणप्रतिषेधार्थम् *। किकिनोः कित्करणं क्रियते। ऋकारस्य गुणप्रतिषेधार्थम्। अयमृकारान्तानां लिटि गुणः प्रतिषेधविषये आरभ्यते ऋच्छत्यॄताम् इति। स यथेह भवति आतस्तरतुरातस्तरुरिति। एवमिहापि प्रसज्येत। मित्रावरुणौ ततुरिः दूरे अध्वा जगुरिरिति स पुनः कित्त्वेन बाध्यते। उत्सर्गश्छन्दसि सदादिभ्यो दर्शनात् *। उत्सर्गश्छन्दसि किकिनौ वक्तव्यौ। किं प्रयोजनम्। सदादिभ्यो दर्शनात्। सदादिभ्यो हि किकिनौ दृश्येते। सदिरमिनमिमनिविचीनां सेदिः रेमिः मेनिः नेमिश्चक्रमिवाभवत्। विविचिं रत्नधातमम्। भाषायां धाञ्कृसृजनिनमिभ्यः *। भाषायां धाञ्कृसृजनिनमिभ्यः किकिनौ वक्तव्यौ। धाञ्। दधिः। कृ। चक्रिः। सृ। सस्रिः। जनि। ज-

त्। सृ ह्रि। अपि क्षत इति। तुरुस्तुशम्यम इत्यतस्तत्र सार्वधातुकग्रहणमनुवर्तते न तु तिङ्ग्रहणमिति भावः। एवं तर्हीति। ननु लुग्घि सति लकारस्येत्संज्ञा प्राप्नोति अद्धालुश्च न सिध्यति अदधुरिति प्राप्नोतीत्याहुः। नैष दोषः। यादित्वादित्संज्ञा न भविष्यति। यकारस्य लुप्तनिर्दिष्टः। प्रयोजनाभावाद्वा। नह्यत्र लित्स्वरप्रत्ययस्वरयोर्विशेषोऽस्ति। उभयत्रैकादेश उदात्तेनेत्युदात्तत्वस्य भावात्। अद्धालुशब्दस्याप्यनेकार्थत्वाद्धातूनामत्र विषये दधात्यर्थे वर्तमानस्य धेटो भविष्यति। ननु शिदाश्रयो शितीत्यात्वप्रतिषेधः प्राप्नोति। एवं तर्हि अद्धा आ-श्रद्धेत्याकारप्रश्लेषादात्वं भविष्यति। अथवा दधातेरेवसंज्ञापूर्वको विधिरनित्य इति द्विर्वचनं न प्रवर्तिष्यते। आदृग। दकारो मुखसुखार्थो ऽसंदेहार्थो वा। तकारे तु सति तादपि परस्तपर इत्यृकारस्य तपरत्वाद् ऋकारग्रहणं न स्यात्।

ज्ञिः । नमि । नेमिः । सासहिवावहिचाचलिपापतीनां निपातनम् *। सासहिवावहिचाचलिपापतीनां निपातनं कर्तव्यम् । वृषा सहमानं सासहिः । वावहिः चाचलिः पापतिः। अपर आह । सहिवहिचलिपतिभ्यो यङन्तेभ्यः किकिनौ वक्तव्यौ । तान्येवोदाहरणानि ॥ भियः क्रुक्लुकनौ।।१७४।।भियः क्रुकन्नपि वक्तव्यः।भीरुकः ॥ अन्येभ्योपि दृश्यते।।१७८।।किमर्थमिदमुच्यते।नक्किप्चान्येभ्योपि दृश्यत इत्येव सिद्धम्।क्विब्विधिरनुपपदार्थः*। अनुपपदार्थोयमारम्भः । पचेः पक् । भिदेः भित् । छिदेः छित् । अथ योत्र सोपपदस्तस्य ग्रहणं किमर्थम् । न तेनैव सिद्धम् । न सिध्यति । इह केचिदाक्केरिति सूत्रं पठन्ति । केचित् प्राक् क्केरिति । तत्र ये आक्केरिति पठन्ति । तैः क्विबप्याक्षिप्तो भवति । तत्र तच्छीलादिष्वर्थेषु क्विब् यथा स्यात् । नैतदस्ति प्रयोजनम् । य एवासावविशेषविहितः स तच्छीलादिषु भविष्यति । अन्यत्र च न सिध्यति । अयं तच्छीलादिष्वर्थेषु तृन्विधीयते स विशेषविहितः सामान्यविहितं क्विपं बाधेत । वासरू-

---

ऋकारगुणनिषेधार्थाच्च किकिनोः कित्वाद् ऋकारनिर्देशावसायः। सासहीति । पापतीति निपातनाद्यङि नीगभावः । विधौ तु भाष्यकारवचनप्रामाण्यात् । तेनाप्युक्तं तान्येवोदाहरणानीति । अथ लिड्वद्भावे किकिनोः परस्मैपदसंज्ञा कस्मान्न भवति । तथा चात्मनेपदिभ्यो देङ्दृङादिभ्यो न प्राप्नुतः । नैष दोषः । लादेशानां परस्मैपदसंज्ञा न तु लकारस्य । भावकर्मकर्तृषु तर्हि लिड्वत् किकिनौ प्राप्नुतः । एषोप्यदोषः । उत्पन्नयोः कार्यातिदेशादुत्पत्तिश्च कर्तरि कृदित्यनेनास्यैकवाक्यत्वात्कर्तरि तयोर्भवति । वर्तमानाधिकाराच्च वर्तमान इति भूतकालतापि विरोधान्नातिदिश्यते । स्वरूपाबाधेन च कार्याण्यतिदिश्यन्त इति क्वसुकानचावपि किकिनोर्न भवतः । अन्येभ्योपि । क्विब्विधिरिति । क्विप् चेत्यत्र सुप्युपसर्गेपीति च वर्ततइति भावः । अर्थेति । पूर्वसूत्रे याव-त्शब्द इत्यर्थः । आक्केरिति । अभिविधावाकारः । दीर्घवचनसामर्थ्यादि-

पेण क्विबपि भविष्यति । न सिध्यति । इदानीमेव ह्युक्तं तच्छीलादिष्वर्थेषु वासरूपेण तृजादयो न भवन्तीति । क्विप्चापि तृजादिः। वचिप्रच्छ्यायतस्तुकटप्रुजुश्रीणां दीर्घश्च*।वचिप्रच्छ्यायतस्तुकटप्रुजुश्रीणां दीर्घत्वं च वक्तव्यम् । क्विप्च । वचि । वाक् । प्रच्छि । शब्द । प्राट् । आयतस्तु । आयतस्तूः । कटप्रु । कटप्रूः । जु । जूः। श्रि । श्रीः । अपर आह । वचिप्रच्छ्योरसम्प्रसारणं चेति वक्तव्यम् । तत्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । दीर्घवचनसामर्थ्यात्सम्प्रसारणं न भविष्यति । इदमिह सम्प्रधार्यम् । दीर्घत्वं क्रियतां सम्प्रसारणमिति । किमत्र कर्तव्यम् । परत्वात्सम्प्रसारणम् । अन्तरङ्गं दीर्घत्वम् । का अन्तरङ्गता । प्रत्ययोत्पत्तिसन्नियोगेन दीर्घत्वमुच्यते । उत्पन्ने प्रत्यये सम्प्रसारणम् । तत्रान्तरङ्गत्वाद्दीर्घत्वे कृते सम्प्रसारणम् । सम्प्रसारणपूर्वत्वे कृते कार्यकृतत्वात्पुनर्दीर्घत्वं न स्यात् । तस्मात् सुष्ठूच्यते । दीर्घवचनसामर्थ्यात् सम्प्रसारणं न भवतीति । द्युतिगमिजुहोतीनां द्वे च *। द्युतिगमिजुहोतीनां द्वे चेति वक्तव्यम् । दिद्युत्। गमि । जगत् । जुहोतेर्दीर्घश्च । जुहूः । दृणातेर्ह्रस्वश्च द्वे च क्विप्चेति वक्तव्यम् । दद्रुत् । जुहूर्जुहोतेर्हूयतेर्वा । दद्रुत् । दृणातेर्दीर्यतेर्वा । जूः । ज्वरतेर्जीर्यतेर्वा । ध्यायतेः सम्प्रसारणं च*।ध्यायतेः सम्प्रसारणं च क्विप्च वक्तव्यः।

ति । दीर्घश्रुत्याऽच्परिभाषोपस्थानाद्वचिप्रच्छ्योरचोदीर्घत्वेन भाव्यं तत्र कृते संप्रसारणे पूर्वैकादेशे च दीर्घविधानमनर्थकं स्यादिति भावः । न स्यादिति । संभावने लिङ् । पूर्वमेव प्रवृत्तत्वात् पुनर्दीर्घो न प्रवर्तेत इत्यर्थः । दिद्युदिति । द्युतिस्वाप्योरित्यभ्यासस्य संप्रसारणम् । जगदिति । गमः क्काविति मलोपः । जुहूरिति । दीर्घे समुच्चीयमाने दीर्घश्रुत्याऽच्परिभाषोपस्थानादचा च तदन्त-

धीध्यायतेर्दधातेर्वा । अन्येभ्यो॥ विप्रसंभ्यो ड्वसंज्ञायाम् ॥१८०॥ डुप्रकरणे मितद्र्वादिभ्य उपसंख्यानं धातुविधितुक्प्रतिषेधार्थम्*। डुप्रकरणे मितद्र्वादिभ्य उपसंख्यानं कर्तव्यम् । किं प्रयोजनम् । धातुविधितुक्प्रतिषेधार्थम् । धातुविधेस्तुकश्च प्रतिषेधो यथा स्यात् । मितद्रुः मितद्रू मितद्रवः । अचिश्नुधातुभ्रुवामित्युवङादेशो मा भूत् । इह च मितद्र्वा । मितद्र्वे । नोङ्धात्वोरिति प्रतिषेधो मा भूत् । तुग्विधि । मितद्रुः । ह्रस्वस्य पिति कृतितुगितिलुङ्माभूदिति॥ मतिबुद्धिपूजार्थेभ्यश्च ॥१८८॥ शीलितो रक्षितः क्षान्त आक्रुष्टो जुष्ट इत्यपि । रुष्टश्च रुषितश्चोभावभिव्याहृत इत्यपि ॥ हृष्टतुष्टौ तथाक्रान्तस्तथोभौ संयतोद्यतौ । कष्टं भविष्यतीत्याहुरमृताः पूर्ववत्स्मृताः॥ न म्रियन्ते अमृताः। इति तृतीयस्याध्यायस्य द्वितीये पादे तृतीयमाह्निकम् । पादश्च समाप्तः ।

उणादयो बहुलम्॥१॥ बहुलवचनं किमर्थम्। बाहुलकं

विध्वाश्रयणाद् जुहोतेरेवाजन्तत्वसंभवाद्भवति । विप्रसम् । किं प्रयोजनमिति । क्विपा सिद्धिं मन्यमानस्य प्रश्नः । मतिबुद्धि । क्तस्य मत्याद्यर्थेभ्यः परस्य भूतविषयतापि वर्तमानविषयतया तक्रकौण्डिन्यन्यायेन बाध्यते । ज्ञातमिति तु तेपि भवन्ति । तेनेत्यधिकारात् तृतीयान्तादुपज्ञातेऽर्थेऽण्प्रत्ययविधानात् । वर्तमाने हि क्तस्य च वर्तमान इति षष्ठ्या भाव्यम् ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते भाष्यप्रदीपे तृतीयस्याध्यायस्य द्वितीये पादे तृतीयमाह्निकम् ॥

उणादयो बहुलम् । बहुलवचनमिति । उणादय इत्येव सूत्रमुणादीनां शास्त्रान्तरपठितानां साधुत्वाभ्यनुज्ञानार्थमस्त्विति भावः । बाहुलकमिति । प्रकृतेरिति जातावेकवचनम् । तनुशब्दोऽत्र वृत्तिविषये गुणमात्रवचनः प्रकृतीनां तानवं दृष्ट्वा बाहुलकं बहुलशब्दप्रवृत्तिनिमित्तं बह्वर्थादानमुक्तम् । तेनापठिताभ्योपि प्रकृतिभ्य उणादयो भवन्ति । यथा हृषेरुलच्शकेरपि भवति शकुलेति तथा तेषामुणादीनां प्रायेण समुच्चयनं कृतं न तु साकल्येनेति बहुलवचनादविहिता अपि भवन्ति । यथार्तेः फिडफिड्डौ भवतः ऋफिड

प्रकृतेस्तनुदृष्टेः । तन्वीभ्यः प्रकृतिभ्य उणादयो दृश्यन्ते न सर्वाभ्यो दृश्यन्ते । प्रायसमुच्चयनादपि तेषाम् । प्रायेण खल्वपि ते समुच्चिता न सर्वे समुच्चिताः । कार्यसशेषविधेश्च तदुक्तम् । कार्याणि खल्वपि सशेषाणि कृतानि न सर्वाणि लक्षणेन परिसमाप्तानि । किं पुनः कारणं तन्वीभ्यः प्रकृतिभ्य उणादयो दृश्यन्ते न सर्वाभ्यः । किं च कारणं प्रायेण समुच्चिता न सर्वे समुच्चिताः किं च कारणं कार्याणि स शेषाणि कृतानि न सर्वाणि लक्षणेन परिसमाप्तानि । नैगमरूढिभवं हि सुसाधु* ।। नैगमाश्च रूढिभवाश्चौणादिकाः सुसाधवः कथं स्युः । नाम च धातुजमाह निरुक्ते । नाम खल्वपि धातुजमेवाहुः नैरुक्ताः । व्याकरणे शकटस्य च तोकम् । वैयाकरणानां च शाकटायन आह धातुजं नामेति । अथ यस्य विशेषपदार्थो न समुत्थितः कथं तत्र भवितव्यम् । यन्न विशेषपदार्थसमुत्थं प्रत्ययतःप्रकृतेश्च तदूह्यम्* ।। प्रकृतिं दृष्ट्वा प्रत्यय ऊहितव्यः । प्रत्ययं च दृष्ट्वा प्रकृतिरू-

---

ऋफिड्ड इति । सशेषाणि च कार्याणि उणादिषु विहितानि न तु निःशेषाणि । बहुलवचनात्त्वविहितान्यपि भवन्ति तेन षण्ड इत्यत्र सत्वाभावः सकारस्य वा षत्वं भवति । किं पुनरिति । यावत्यः प्रकृतयः यावन्तश्च प्रत्ययाः यावन्ति च कार्याणि तावन्त्येव भवन्त्विति प्रश्नः । नैगमेति । निगमश्छन्दस्तत्र भवाहृत्यृगयनादिभ्य इत्यण् । रूढिः प्रसिद्धिस्तत्र भवास्संज्ञाशब्दा इत्यर्थः । ते सुष्ठु साधवो यथा स्युरित्येवमर्थमपरिपूर्णत्वं प्रकृत्यादीनामुच्यते । अपरिपूर्णानां हि पूर्णत्वं बहुलग्रहणेन क्रियतइति नैगमरूढिभवानां व्याकरणेऽस्मिन् व्युत्पादनादसंदिग्धं साधुत्वमवगम्यतइत्यर्थः । अन्यैरप्याचार्यैः शब्दानां प्रकृत्यादिविभागेन व्युत्पादनमभ्युपगतमित्याह । नामेति । तोकमित्यपत्यमित्यर्थः । यन्नेति । पदमर्थः प्रयोजनं यस्य व्युत्पाद्यत्वेन स पदार्थः प्रकृत्यादिविशेषश्चासौ पदार्थस्तस्माद्यन्न समुत्थितं विशिष्टप्रकृतिप्रत्ययोत्पादनेन व्युत्पादितमित्यर्थः । प्रकृतिमिति । प्रसिद्धामर्त्यादिकामित्यर्थः । प्रत्यय इति । फिडादिकः । प्रत्ययं चेति । प्रत्ययत्वेन प्रसिद्धमित्यर्थः । तेन हृषेरुलजिति प्रत्ययं दृ-

हितव्या। संज्ञासु धातुरूपाणि प्रत्ययाश्च ततः परे। कार्याद्विद्यादनूबन्धमेतच्छास्त्रमुणादिषु॥ भविष्यति गम्यादयः॥ ३॥ भविष्यतीत्यनद्यतन उपसंख्यानम् *। भविष्यतीत्यनद्यतन उपसंख्यानं कर्तव्यम्। श्वो ग्रामं गमी। किं पुनः कारणं न सिध्यति। लृटायं निर्देशः क्रियते। लृट्चानद्यतने लुटा बाध्यते। तेन लृट एव विषये एते प्रत्ययाः स्युः लुटो विषये न स्युः। इतरेतराश्रयं च भवति। का इतरेतराश्रयता। भविष्यत्कालेन अयं निर्देशः क्रियते निर्देशोत्तरकाला च भविष्यत्कालता। तदेतदितरेतराश्रयं भवति। इतरेतराश्रयाणि च न प्रकल्पन्ते। उक्तं वा*। किमुक्तम्। एकं तावदुक्तं न चाऽपवादस्य निमित्ताभावादनद्यतने हि तयोर्विधानमिति। अपरमप्युक्तमव्ययनिर्देशात्सिद्धमिति। अव्ययवता शब्देन निर्देशः कर्तव्यः। अवर्तमानेभूत इति। स तथा निर्देशः कर्तव्यः। न कर्तव्यः। अव्ययमेष भविष्यतिशब्दः। नैष भवतेर्लृट्। कथमव्ययसंज्ञा। विभक्तिस्वरप्रतिरूपकाश्च निपाता भवन्तीति निपातसंज्ञा निपातोव्ययमित्यव्ययसंज्ञा। अथापि भवतेर्लृट् एवमप्यव्ययमेव। कथम्। न व्येतीत्यव्ययमिति। क्व पुनर्न व्येति। एतौ कालविशेषौ भूतवर्तमानौ स्वभावतो भ-

---

ष्वा अकि प्रकृतिरूह्यते। तेन सिद्धं अङ्गुलेति। न सर्वत्र ऊहः कर्तव्यः। किं तर्हि साधुत्वेनाभिमतासु संज्ञास्विति प्रदर्शयति। संज्ञास्विति। भविष्यति। अनद्यतन इति। भविष्यच्छब्दो भविष्यन्मात्रे वर्तते न तु तद्विशेषेनद्यतने तस्य लुड्विषयत्वात्। ततश्च गम्यादयो भविष्यच्छब्दार्थेन्वाख्यायमाना अनद्यतने न सिध्यन्तीति वार्तिकारंभः। इतरेतराश्रयं चेति। एतद्भूते इत्यत्र व्याख्यातं तत एवावधारणीयम्। न चेति। विशेषे यत्सामान्यमस्ति तदाश्रयेण गम्यादयः प्रयुज्यन्ते इत्यर्थः। विशेषविवक्षायां चापवादविप्रतिषेधाल्लुडेव भवति श्वो गन्ताग्राममिति। वासरूपवचनाल्लुडपि भवति। तेन गमिष्यति

विष्यत्येव वर्तते । यदि तर्हि नव्येतीत्यव्ययमिति । न वा तद्विधानस्यान्यत्राभावात् । न वा भविष्यदधिकारेणार्थः । किं कारणम् । तद्विधानस्यान्यत्राभावात् । येपि ह्येते इत उत्तरं प्रत्ययाः शिष्यन्ते एते प्येतौ कालविशेषौ न वियन्ति भूतवर्तमानौ स्वभावतो भविष्यत्येव वर्तन्ते । अत उत्तरं पठति । भविष्यदधिकारस्य प्रयोजनं यावत्पचति पुरापचतीत्यनपशब्दत्वाय ॥ यावत्पुरानिपातयोर्लट् ॥४॥ यावत्पुरादिषु लड्विधिर्लुटः पूर्वविप्रतिषिद्धम्*। यावत् पुरादिषु लड्विधिर्भवति लुटः पूर्वविप्रतिषेधेन । यावत्पुरानिपातयोर्लड्भवतीत्यस्यावकाशः । यावद्भुङ्क्ते । पुराभुङ्क्ते । लुटोवकाशः श्वः कर्ता श्वोध्येता । इहोभयं प्राप्नोति । यावत् श्वो भुङ्क्ते । पुरा श्वो भुङ्क्ते । लड् भवति पूर्वविप्रतिषेधेन । स तर्हि पूर्वविप्रतिषेधो वक्तव्यः । न वक्तव्यः । अनद्यतने लुडित्यत्र यावत्पुरानिपातयोर्लडित्येतदनुवर्तिष्यते ॥ लिप्स्यमानसिद्धौ च ॥७॥ किमर्थमिदमुच्यते । न लिप्स्यमानसिद्धिरपि लिप्सैव । तत्र किंवृत्ते लिप्सायामित्येव सिद्धम् । अकिंवृत्तार्थोयमारम्भः । यो भवतामोदनं ददाति स स्वर्गं लोकं गच्छति । यो भवतामोदनं दास्यति स स्वर्गं लोकं गमिष्यति ॥ तुमुन्ण्वुलौ क्रियायां क्रियार्थायाम् ॥१०॥ किमर्थं क्रियायामुपपदे क्रियार्थायां ण्वुल्विधी-

---

भविष्यतीत्यादयः प्रयोगा उपपद्यन्ते । यावत्पचतीति । सति भविष्यदधिकारे भविष्यत्येव यावत्पुराशब्दयोगे लटः साधुत्वं भवति । भविष्यत्कालेन वर्तमानकालस्य बाधनादसति भविष्यदधिकारे भूतेपि साधुत्वं लटः स्यात् । शब्दोपात्तकाले विशेषविधानाभावे वर्तमानकालस्य बाधो न स्यात् । लिप्स्यमान । अकिंवृत्तार्थं इति । पूर्वत्र तु किंवृत्तग्रहणं लिप्स्यमानसिद्धिरहितायां

यते न अविशेषेण विहितः ण्वुल् स क्रियायां चोपपदे क्रियार्थायामन्यत्र च भविष्यति । ण्वुलि सकर्मकग्रहणं चोदितम् । अकर्मकार्थीयमारम्भः । आसको व्रजति । शायको व्रजतीति । प्रत्याख्यातं तत् । न वा धातुमात्रादर्शनाद् ण्वुल इति । एवं तर्हि तृजादिषु वर्तमानकालोपादानं चोदितम् । अवर्तमानकालार्थीयमारम्भः । तदपि प्रत्याख्यातम् । न वा कालमात्रे दर्शनादन्येषामिति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । अकेनोर्भविष्यदाधमर्ण्ययोरित्यत्र षष्ठ्याः प्रतिषेध उक्तः स यथा स्यात् । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । य एवासावविशेषेण विहितः स यदा भविष्यति तदास्य प्रतिषेधो भविष्यति । एवं तर्हि भविष्यदधिकारविहितस्य प्रतिषेधो यथा स्यात् । इह माभूत् । अङ्ग यजतां लप्स्यन्ते ऽस्य याजकाः य एनं याजयिष्यन्तीति । नैष भविष्यत्कालः । कस्तर्हि । भूतकालः । कथं तर्हि भविष्यत्कालता गम्यते । धातुसंबन्धे प्रत्यया इति । यस्तर्हि न धातुसंबन्धः । इमे ऽस्य याजका इमे ऽस्य लावका इति । एषोपि भूतकालः । कथं तर्हि भविष्यत्कालता गम्यते संबन्धात् । स च तावत्तैरयाजितो भवति । तस्य च तावत्तैर्यवा अलूना भवन्ति उच्यते च । इदं तर्हि प्रयोजनम् । अयं क्रियायामुप-

लिप्सायामकिंवृत्ते लङ्निवृत्त्यर्थम् । तुमुन् । अकेनोरिति । सति भविष्यत्काले खु ल्विधौ तदनुवादेन षष्ठीनिषेधो विधातुं शक्यते नान्यथेति भावः । लप्स्यन्तेस्येति । याजकशब्दो भविष्यति वर्तते यस्मात्ते तं याजयिष्यन्ति न तु ते याजितवन्तः तत्र भविष्यदधिकारविधानाभावादस्येति षष्ठी न प्रतिषिध्यते । अस्य याजका इति । एतद्व्याचष्टे । य एनमिति । कस्तर्हि भूतकाल इति । शब्दशक्तिस्वाभाव्याद्याजकशब्दस्य भूतकालविषयत्वमिति भावः । धातुसंबन्ध इति । याजकत्वस्यैव भविष्यत्वं प्रतीयत इत्यर्थः । संबन्धादिति । भा-

पदे क्रियार्थायां तुमुन् विधीयते स विशेषविहितः सामान्यविहितं ण्वुलं बाधेत। एतदपि नास्ति प्रयोजनम्। भावे तुमुन्विधीयते कर्त्तरि ण्वुल तत्र कः प्रसङ्गो यद्भावे विहितस्तुमुन्कर्तरि विहितं ण्वुलं बाधेत। तृट् तर्हि बाधेत। वासरूपेण ण्वुलपि भविष्यति। अत उत्तरं पठति। ण्वुलः क्रियार्थोपपदस्य पुनर्विधानं तृजादिप्रतिषेधार्थम् *। ण्वुलः क्रियार्थोपपदस्य पुनर्विधानं क्रियते। ज्ञापकार्थम्। किं ज्ञाप्यम्। एतज्ज्ञापयत्याचार्यः। क्रियायामुपपदे क्रियार्थायां वासरूपेण तृजादयो न भवन्तीति। ण्वुलपि तृजादिः। तुमुन्ण्वुलौ॥ भाववचनाश्च॥११॥ किमर्थमिदमुच्यते न अविशेषेण भावे ये प्रत्यया विहितास्ते क्रियायामुपपदे क्रियार्थायाम् अन्यत्र च भविष्यन्ति। अत उत्तरं पठति भाववचनानां यथाविहितानां प्रतिपदविध्यर्थम् *। भाववचनानां च यथाविहितानां प्रतिपदविध्यर्थो यमारम्भः। इदानीमेव ह्युक्तं क्रियार्थायां वासरूपेण तृजादयो न भवन्तीति। भाववचनाश्चापि तृजादयः। अस्तिप्रयोजनमेतत्। किं तर्हीति। यथाविहिता इति तु वक्तव्यम्। किं प्रयोजनम्। इह याभ्यः प्रकृतिभ्यो येन विशेषेण भावे प्रत्यया विहितास्ताभ्यः प्रकृतिभ्यस्तेनैव विशेषेण क्रियायामुपपदे क्रियार्थायां यथा स्युः व्यतिकरो मा भूदिति। तत्तर्हि वक्तव्यम्। न वक्तव्यम्। इह भावे प्र-

---

वियाजकत्वादिकमारोप्य तथाभिधानादित्यर्थः। तृजादिप्रतिषेधार्थमिति। तेन कर्ता व्रजति विक्षिपो व्रजतीत्यादि न प्रयुज्यतइत्यर्थः। भावव। प्रतिपदविध्यर्थमिति। ज्ञापकेन निराकृतानां पुनः प्रतिपदं साक्षाद्विधानार्थो योग इत्यर्थः। यथा विहिता इति। येन प्रकारेण विहिता यथा विहिता इत्यसम-

त्यया भवन्तीतीयतासिद्धम्। सोयमेवं सिद्धे सति यद्व-
चनग्रहणं करोति तस्यैतत्प्रयोजनं वाचका यथा स्यु-
रिति। यदि च याभ्यः प्रकृतिभ्यः येन विशेषेण भावे प्र-
त्यया विहितास्ताभ्यः प्रकृतिभ्यस्तेन विशेषेण क्रियाया-
मुपपदे क्रियार्थायामपि भवन्ति ततोमी वाचकाः कृताः
स्युः। अथ हि धातुमात्राद्द्वा स्युः प्रत्ययमात्रं वा
स्यात् ततो नामी वाचकाः कृताः स्युः॥ अण् कर्मणि च
॥१२॥ किमर्थमिदमुच्यते न अविशेषेण कर्मण्यणित्यण्वि-
हितः सक्रियायामुपपदेऽक्रियार्थायामन्यत्र च भविष्यति।
अणः पुनर्वचनमपवादविषयेऽनिवृत्त्यर्थम्*। अणःपुनर्व-
चनं क्रियते अपवादविषयेऽनिवृत्तिर्यथा स्यात्। गोदायो
व्रजति कम्बलदायो व्रजतीति। किमुच्यते अपवादवि-
षये अनिवृत्त्यर्थमिति न पुनरुत्सर्गविषये प्रतिपदवि-
ध्यर्थं स्यात्। इदानीमेव ह्युक्तं क्रियायामुपपदे क्रिया-
र्थायां वासरूपेण तृजादयो न भवन्तीति। अण् चा-
पि तृजादिः। एवं तर्ह्युभयमनेन क्रियते। अपवादवि-
षये चानिवृत्तिः। उत्सर्गविषये च प्रतिपदविधिः।
कथं पुनरेकेन यत्नेनोभयं लभ्यम्। लभ्यमित्याह।
कथम्। कर्मग्रहणसामर्थ्यात्। कथं पुनरन्तरेण कर्म-
ग्रहणं कर्मण्यण् लभ्यः। वचनग्रहणमपि प्रकृतमनुवर्तते।
अस्तिप्रयोजनमेतत्। किंतर्हीति। अपर्यायेणेतितुवक्तव्यम्।

स्तं पदद्वयम्। अथ वा यथा विहितं विधानं येषां ते यथाविहिता इति ब-
हुव्रीहिः। अव्ययीभावे तु यथाविहितमिति स्यात्। वचनग्रहणमिति। वच-
नानां ग्रहणेन लोकप्रसिद्धं वाचकत्वमवगम्यत इत्यसामञ्जस्यं न भवति।
अण् कर्म। कथं पुनरिति। अपूर्वविधानात्प्रतिप्रसवस्य लाघवादुत्सर्गविषय ए-
व ण्वुलं बाधित्वाण् स्यात्। काण्डलावो व्रजतीति। यथा चापवादविषये
न स्यादिति प्रश्नः। वचनग्रहणमपीति। ततश्च वचनग्रहणात्कर्मण्येवोप-

कदा चिद्धि कर्मणि स्यात्कदा चित् क्रियायामुपपदे क्रियार्थायामिति । तर्त्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । चेन संनियोगः करिष्यते अण् कर्मणि च । किं च अन्यत्, क्रियायामुपपदे क्रियार्थायामिति। एवमपि प्रत्येकमुपपदसंज्ञा न प्राप्नोति । चेनैव संनियोगः करिष्यते। प्रत्येकं च वाक्यपरिसमाप्तिर्दृष्टेति प्रत्येकमुपपदसंज्ञा भविष्यति॥लृट् शेषे च ॥१३॥ शेषग्रहणं किमर्थम् । लृटि शेषवचनं क्रियायां प्रतिपदविध्यर्थम्*। लृटि शेषवचनं क्रियते क्रियायां प्रतिपदविधिर्यथा स्यात् । अविशेषेण विधाने लृटोऽभावः प्रतिषिद्धत्वात्*। अविशेषेण हि विधाने सति लृटोऽभावः स्यात् । करिष्यामीति व्रजति।किं कारणम् । प्रतिषिद्धत्वात् । इदानीमेव ह्युक्तं क्रियायामुपपदे क्रियार्थायां वासरूपेण तृजादयो न भवन्तीति । लृट्चापि तृजादिः । अस्ति प्रयोजनमेतत् । किं तर्हीति । साधीयस्तु खलु शेषग्रहणेन क्रियार्थोपपदाद्लृण्निर्भज्यते । किं कारणम् । अक्रियार्थोपपदत्वात् । शेष इत्युच्यते । शेषश्च कः । यदन्यत्क्रियायाः क्रियार्थायाः । एवं तर्हि लृटि शेषवचनं क्रियायां प्रतिपदविध्यर्थम् ।

पदेऽणि सिद्धे पुनः कर्मग्रहणं कर्ममात्रपरिग्रहार्थमित्यपवादविषयेप्यण् सिद्धो भवतीत्यर्थः। कदा चिदिति । वचनं तु भविष्यति कालेपवादबाधनार्थं स्यादिति । भावः । एवमपीति । ततश्च काण्डलावो व्रजतीति केवलस्य कर्मण उपपदसंज्ञाया अभावात्समासो न प्राप्नोतीति भावः। प्रत्येकं चेति । कर्मणि क्रियायामिति पृथक्सप्तमीनिर्देशात्प्रत्येकमुपपदसंज्ञा भवति निमित्तसद्भावादित्यर्थः। लृट् शेषे च । शेषग्रहणमिति । क्रियायां क्रियार्थायामिति निवर्तिष्यत इति भावः। लृटीति । अयं भावः। लृडित्येतावत्युच्यमाने करिष्यतीत्यादावेव स्यात् करिष्यामीति व्रजतीत्यादौ ण्वुला बाधितत्वान्न स्यात्। शेषग्रहणात्तु क्रियायां क्रियार्थायामित्यस्य संनिधिरनुमीयते इति तत्रापि लृट्सिध्यति शेषे च विषये । साधीयस्त्विति । विपर्ययसाधनं प्रत्युत

लृटि शेषवचनं क्रियते क्रियायां प्रतिपदविधिर्यथा स्यात् लृट् शेषे च। करिष्यति हरिष्यतीति । क्व च। क्रियायामुपपदे क्रियार्थायामिति।स तर्हि चकारः कर्तव्यः। न कर्तव्यः। कथम्। इह लृङ् भवतीतीयता सिद्धम्। सोयमेवं सिद्धे सति यत् शेषग्रहणं करोति तस्यैतत्प्रयोजनम्। योगाङ्गं यथा विज्ञायेत । सति च योगाङ्गे योगविभागः करिष्यते । लृट् भवति क्रियायामुपपदे क्रियार्थायामिति। ततः शेषे। शेषे च लृङ् भवति इति। लृट् शेषे च॥लृटः सद्वा॥१४॥सद्विधिर्नित्यमप्रथमासमानाधिकरणे *। सद्विधिरप्रथमासमानाधिकरणे नित्यमिति वक्तव्यम्।पक्ष्यन्तं पश्यपक्ष्यमाणंपश्य। क्व तर्हीदानीं विभाषा। प्रथमासमानाधिकरणे। पक्ष्यन्पक्ष्यति। पक्ष्यमाणः पक्ष्यते॥अनद्यतने लुट्॥१५॥योगविभागः कर्तव्यः। अनद्यतने। लृटः सत्संज्ञौ भवतः। श्वोग्नीनाधास्यमानेन। श्वः सोमेन यक्ष्यमाणेन। ततः लुट्। लुट् च भवत्यनद्यतने। श्वः कर्ता। श्वोध्येता। केन विहितस्यानद्यतने लृटः सत्संज्ञावुच्येते। एतदेव ज्ञापयति भवत्यनद्यतने लृडिति। यदयमनद्यतने लृटः सत्संज्ञौ शास्ति। एवं च कृत्वा सोप्यदोषो भवति। यदुक्तं भविष्यतीत्यनद्यतन उपसंख्यानमिति। परिदेवने

शेषग्रहणमिति। भावः। एवं तर्हीति। चशब्दसहिताच्छेषग्रहणात्क्रियायामप्युपपदे लृट् सिध्यतीति वार्तिककारस्याशय इत्यर्थः। इदानीं योगविभागाश्रयणेन चकारं प्रत्याख्यातुमाह। स तर्हीति। लृटः सद्वा। सद्विधिरिति। अप्रथमासमानाधिकरणग्रहणमुपलक्षणं सूत्रोपात्तानामर्थानामितिसंबोधनं लक्षणं हेतुश्च क्रियाया गृह्यते। अनद्य। एवं चेति। भविष्यच्छब्दस्यानद्यतनेपि वर्तनात्तन्त्रेण एकशेषेण वा द्वयोर्भविष्यच्छब्दयोर्निर्देशादिति भावः। भविष्यन्त्यर्थं इति। भविष्यन्तीशब्देन पूर्वाचार्यसंज्ञया

श्वस्तनीभविष्यन्त्यर्थे * । परिदेवने श्वस्तनीभविष्यन्त्या अर्थे इति वक्तव्यम् । इयं तु कदा गन्ता यैवं पादौ निदधाति । अयं तु कदाध्येता य एवमनभियुक्त इति । कालप्रकर्षात्तूपमानम् * । कालप्रकर्षात्तूपमानं भविष्यति । गन्तेवेयं गन्ता नेयं गमिष्यति । अध्येतेवायमध्येतानायमध्येष्यते । न वै तिङन्ते नोपमानमस्ति । एवं तर्ह्यनद्यतन इवानद्यतन इति । अनद्यतने ॥ पदरुजविशस्पृशो घञ् ॥१६॥ स्पृश उपतापे * । स्पृश उपतापे इति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । कम्बलस्पर्श इति । पदरु ॥ सृ स्थिरे ॥१७॥ व्याधिमत्स्यबलेष्विति वक्तव्यम् । अतिसारो व्याधिः । विसारो मत्स्यः । बले । शालसारः । खदिरसारः । सृ स्थिरे ॥ भावे ॥१८॥ भावे सर्वलिङ्गो निर्देशः * । भावे सर्वलिङ्गो निर्देशः कर्तव्यः । भूतौ भवने भावे इति । किं प्रयोजनम् । सर्वलिङ्गे भावे एते प्रत्यया यथा स्युरिति । किं पुनः कारणं न सिध्यति । पुल्लिङ्गेनायं निर्देशः क्रियते । एकवचनान्तेन च । तेन पुल्लिङ्ग एव भावे एकवचने चैते प्रत्ययाः स्युः स्त्रीनपुंसकयोर्द्विवचनबहुवचनयोश्च न स्युः । नात्र निर्देशस्तन्त्रम् । कथं पुनस्तेनैव नाम निर्देशः क्रियते तच्चातन्त्रं स्यात् । तत्कारी च भवांस्तद्द्वेषी च । नान्तरीयकत्वादत्र पुल्लिङ्गेन निर्देशः क्रियते एकवचनेन च । अवश्यं कयाचिद्विभक्त्या केनचिल्लिङ्गेन निर्देशः कर्तव्यः । तद्यथा कश्चिदन्नार्थी शालिकलापं सतुषं

लृडुच्यते । अनद्यतन इति । प्रयोगदर्शनवशाच्च गौणेप्यनद्यतने प्रत्ययो भवति । पदरुज । स्पृश उपताप इति । उपतापो रोगः । स्पर्शो नाम व्याधिविशेषः । अन्यत्र पचाद्यज् भवति । स्वरे विशेषः । सृ स्थिरे । स्थिरः कालान्तरस्य प्रापकोर्थं उच्यते । व्याधीति । अस्थिरार्थं वचनम् । भावे । सर्वलिङ्ग इति । लिङ्गस्योपलक्षणार्थत्वात्सर्वसंख्य इत्यपि बोद्धव्यम् । पुल्लिङ्गेनेति । ततश्च शब्देन

सपलालमाहरति । नान्तरीयकत्वात् । स यावदादेयं तावदादाय तुषपलालान्युत्सृजति । तथा कश्चिन्मांसार्थी मत्स्यान्सशकलान्सकण्टकानाहरति । नान्तरीयकत्वात्स यावदादेयं तावदादाय शकलकण्टकान्युत्सृजति । एवमिहापि नान्तरीयकत्वात्पुल्लिङ्गेन निर्देशः क्रियते एकवचनान्तेन च । न ह्यत्र निर्देशस्तन्त्रम् । कया चिद्विभक्त्या केन चिच्च लिङ्गेन निर्देशः कर्तव्यः । अथ वा कृभ्वस्तयः क्रियासामान्यवाचिनः क्रियाविशेषवाचिनः पचादयः । यच्चात्र पचतेर्भवतिर्भवति न तद्भवतेः पचतिर्भवति । यच्चात्र भवतेः पचतिर्भवति न तत् पचतेर्भवतिर्भवति । किंच पचतेर्भवतिर्भवति । सामान्यम् । किं च भवतेः पचतिर्भवति । विशेषः । तद्यथा । उपाध्यायस्य शिष्यो

योऽर्थः प्रतिपाद्यते यल्लिङ्गसंख्यायुक्तस्तस्यैवाभिधायकेन भाव्यमिति स्त्रियां भाव इति सामानाधिकरण्येन संबन्धस्यासंभवात् स्त्रियामकर्तरि च कारके क्तिन्प्रत्ययः स्यात् । भावे तु पुंसि । एवं नपुंसके भावे क्त इत्यत्राकर्तरि च कारके इत्यस्य निवृत्तत्वान्नपुंसके कर्तरि क्तः स्यात् । भावे तु पुंसि । द्वित्वबहुत्वयोश्च पाकौ पाका इत्यादौ प्रत्यया न स्युरित्यर्थः । नाचेति । सत्त्वभूतोऽर्थो विना लिङ्गं संख्यां न च निर्देष्टुं शक्यतइति तयोः शब्देनोपादानं शब्दसंस्कारमात्रमेव तु तदुपादाने प्रयोजनमित्यर्थः । नान्तरीयकत्वादिति । अन्तरशब्दो गहादिषु पठ्यते स च विनार्थे वर्तते । अन्तरे भवं अन्तरीयं तत्र नञ्समासे कृते पृषोदरादित्वान्नाथकारवचनप्रामाण्याद्वा नलोपाभावः । ततः स्वार्थे कन्प्रत्ययः । तुषपलालानीति । तुषसहितानि पलालानीत्युत्तरपदलोपी समासः । द्वन्द्वे तु जातिरप्राणिनामित्येकवद्भावप्रसङ्गः । एवं शकलकण्टकानीति बोद्धव्यम् । कण्टकशब्दश्चोभयलिङ्गः । एवमिहापीति । प्रयोगमूलत्वाद्व्याकरणस्मृतेः प्रयोगे च सर्वलिङ्गसंख्ये भावे प्रत्ययानां दर्शनादिह च लिङ्गसंख्ययोरविवक्षेत्यर्थः । अथ वेति । पाकादिषु क्रियाविशेषेषु भिन्नलिङ्गसंख्यानुगतेष्वपि भावशब्दवाच्यं सामान्यं शाबलेयादिष्विव गोत्वं विद्यते तच्चैकं पुंस्त्वानुगतं चेति तदाश्रित्य प्रत्यया विधास्यन्तइत्यर्थः । यच्चात्रेति । भावः सामान्यमेव पचादयो विशेषा एवेत्यर्थः । भूतिर्भवनमित्यपि पाकादिवत्कर्त्रादिभेदाद्भावविशेष एव भावसामान्यानुगत इति द्रष्टव्यः । तद्यथेति । यथैकस्मिन्न-

मातुलस्य भागिनेयं गत्वाह । उपाध्यायं भवानभिवादयतामिति । स गत्वा मातुलमभिवादयते । तथा मातुलस्य भागिनेय उपाध्यायस्य शिष्यं गत्वाह ॥ मातुलं भवानभिवादयतामिति । स गत्वा उपाध्यायमभिवादयते । एवमिहापि पचतेर्भवतौ यत्तन्निर्दिश्यते । भावे ॥

अकर्तरि च कारके संज्ञायाम् ॥१९॥ कारकग्रहणं किमर्थम् । कारकग्रहणमनादेशे स्वार्थविज्ञानात् * । कारकग्रहणं क्रियते । अनादेशे स्वार्थविज्ञानात् । अनादेशे अनिर्दिष्टार्थाः प्रत्ययाः स्वार्थे भवन्तीति । तद्यथा, गुप्तिज्किद्भ्यः सन् यावादिभ्यः कनिति । एवमिहापि प्रत्ययाः स्वार्थे स्युः । स्वार्थे मा भूवन्कारके यथा स्युरित्येवमर्थमिदमुच्यते । नैतदस्ति प्रयोजनम् । विहितः प्रत्ययः स्वार्थे भावे घञिति । तेनातिप्रसक्तमिति कृत्वा नियमोयं विज्ञायते । अकर्तरि संज्ञायामेवेति । अस्ति चेदानीं कश्चित्संज्ञाभूतो भावो यदर्थो विधिः स्यात् । अस्तीत्याह । आवाहो विवाह इति । कैमर्थक्यान्नियमो भवति । वि-

---

स्तुनि मातुलत्वमुपाध्यायत्वं च भिन्नसंबन्धग्राश्रयं परस्परमबाधेन व्यवस्थितं तथा पाकादिषु विशेषरूपता भावशब्दस्य वाच्यस्य सामान्यम् । तदुक्तं हरिणा । आचार्यो मातुलस्येति यथैको व्यपदिश्यते । संबन्धिभेदादर्थात्मा स विधिः पक्तिभावयोरिति ॥ भवतौ यदिति । भवतौ धातौ वाच्यत्वेनावस्थितं यत्सामान्यं पचादिधातुवाच्यविशेषसमवेतं तत्प्रत्ययार्थत्वेन निर्दिश्यत इत्यर्थः । तत्र पाक इत्यादौ प्रकृतिभागः साध्यरूपमर्थमाह । प्रत्ययभागस्तु सत्त्वरूपताम् । तदुक्तं हरिणा । आख्यातशब्दे भागाभ्यां साध्यसाधनवर्तिता । प्रकल्पिता यथा शास्त्रे स घञादिष्वपि क्रमः ॥ साध्यत्वेन क्रिया तत्र धातुरूपनिबन्धना । सत्त्वभावस्तु यस्तस्याः स घञादिनिबन्धन इति ॥ अकर्तरि । कारकग्रहणं किमर्थमिति । अकर्तरीति पर्युदासपक्षे कर्तृसदृशस्य कारकस्य ग्रहणं विज्ञास्यते । प्रसज्यप्रतिषेधेपि वाक्यभेदेन संज्ञायां घञ् भवति कर्तरि न भवतीति विधिप्रतिषेधयोर्विधानाद्भावे च पूर्वसूत्रेण विहितत्वात् संज्ञायां घञ् धात्वर्थसंबन्धिनि कारके एव सामर्थ्याद्विज्ञास्यत इति प्रश्नः । स्वार्थ इति । साध्यमान-

धेयं नास्तीति कृत्वा । इह चास्ति विधेयम् । किम् । अकर्तरिच कारके संज्ञायां घञ्विधेयः । तत्रापूर्वो विधिरस्तु नियमोस्त्वति । अपूर्व एव विधिर्भविष्यति न नियमः । तदेव तर्हि प्रयोजनं स्वार्थे मा भूवन्निति । ननु चोक्तं विहितः प्रत्ययः स्वार्थे भावे घञितीति । अन्यः स भावो बाह्यः प्रकृत्यर्थात् । अनेनेदानीमभ्यन्तरे भावे स्यात् । कः पुनरनयोर्भावयोर्विशेषः ।उक्तो भावभेदो भाष्ये । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । नञिवयुक्तमन्यसदृशाधिकरणे तथा ह्यर्थगतिः । नञ्युक्तमिवयुक्तं चान्यस्मिंस्तत्सदृशे कार्यं विज्ञायते तथा ह्यर्थो गम्यते । तद्यथा । अब्राह्मणमानयेत्युक्ते ब्राह्मणसदृशं पुरुषमानयति । नासौ लोष्टमानीय कृती भवति । एवमिहापि अकर्तरीति कर्तृप्रतिषेधादन्यस्मिन्नकर्तरि कर्तृसदृशे कार्यं विज्ञास्यते । किं चान्यदकर्तृ कर्तृसदृशम् । कारकम् । उत्तरार्थं तर्हि कारकग्रहणं कर्तव्यम् । परिमाणाख्यायां सर्वेभ्यः । कारके यथा स्यात् । इह मा भूत् । एका तिलोच्छ्रितिः द्वे प्रसृती इति । घञनुक्रमणमजब्विषये अवचने हि स्त्रीप्रत्ययानामप्यपवादविज्ञानमिति वक्ष्यति । तन्न वक्तव्यं भवति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । अत्राप्यकर्तरीत्येवानुवर्तिष्यते । संज्ञाग्रहणानर्थक्यं च सर्वत्र घञो दर्शनात् *। संज्ञाग्रहणं चानर्थकम् । किं

रूपस्वार्थ इत्यर्थः । विहित इति । भावे भेदमबुध्यमान आह । आवाह इति । कन्याया आनयनमुच्यते । विवाहस्तु नयनम् । तत्रापूर्व इति । अन्यथा भावे संज्ञायामिति एकमेव योगं कुर्यात् । योगविभागात्तु विध्यर्थत्वमस्येत्यर्थः । अन्य इति । सत्त्वभावमापन्न इत्यर्थः । अनेनेति । साध्यमानरूपो धात्वाच्य आभ्यन्तरः । उक्त इति । सार्वधातुके यगित्यत्र भावभेदः प्रतिपादितः । उत्तरार्थमिति । तेन परिमाणाख्यायां सर्वेभ्य इत्यनेन घञ् कारके भवति न तु

कारणम् । सर्वत्र घञो दर्शनात् । असंज्ञायामपि घञ् दृश्यते । को भवता लाभो लब्धः । को भवता दायो दत्त इति । यदि संज्ञाग्रहणं न क्रियते । अतिप्रसङ्गो भवति । कुतः कट इत्यत्र कारः कट इति प्राप्नोति । अतिप्रसङ्ग इति चेदभिधानलक्षणत्वात् प्रत्ययस्य सिद्धम् *। अतिप्रसङ्ग इति चेत् । तन्न । किं कारणम् । अभिधानलक्षणत्वात्प्रत्ययस्य सिद्धम् । अभिधानलक्षणाः कृत्तद्धितसमासाः । अनभिधानान्न भविष्यन्ति । अकर्तरि च ॥
परिमाणाख्यायां सर्वेभ्यः॥२०॥ सर्वग्रहणं किमर्थम् । सर्वेभ्यो धातुभ्यो घञ् यथा स्यात् । अजपोरपि विषये एकस्तण्डुलनिचायः । द्वौ शूर्पनिष्पावौ । सर्वग्रहणमनर्थकं परिमाणाख्यायामिति सिद्धत्वात् *। सर्वग्रहणमनर्थकम् । किं कारणम् । परिमाणाख्यायामिति सिद्धत्वात् । परिमाणाख्यायामित्येव घञ् सिद्धः । अजपोरपि विषये नार्थः सर्वग्रहणेन । अस्त्यन्यदेतस्य वचने प्रयोजनम् । किम् । एकः पाको द्वौ पाकौ त्रयः पाका इति । पूर्वेणाप्येतत् सिद्धम् । न सिध्यति । संज्ञायामिति पूर्वो योगः नचैषा संज्ञा । प्रत्याख्यायते संज्ञाग्रहणम् । अथापि क्रियते । एवमपि न दोषः । अजपावपि संज्ञायामेव । यथाजातीयक उत्सर्गः तथाजातीयकेनापवादेनापि भवितव्यम् । उत्तरार्थं तर्हि । इङश्च । सर्वेभ्योपि यथा स्यात् ।

भाव इति एका तिलोच्छ्रितिः द्वे श्रुती इत्यत्र भावे घञोप्रसङ्गादेतदर्थं घअनुक्रमणमित्यादि न वक्तव्यं भवति । परिमाणा । अजपोरपीति । अन्यथा पुरस्तादपवादा इति न्यायेनाचमेव घञ् बाधेत नापमिति भावः । द्वौ शूर्पनिष्पावाविति । यद्यप्यत्र निरभ्योः पूल्वोरिति घञ् सिध्यति तथापि सर्वापवादार्थं सर्वग्रहणोपादानादनेनैव भवितुमर्हतीत्युपन्यासः । सर्वग्रहणमिति । बाधग्रमाचापेक्षायां समुदायापेक्षायां वा पुरस्तादपवादन्यायो नास्तीति भा-

ननु चायमिह एक एव वण्ठरगड्डाकल्पः । सर्वेषु साधनेषु यथा स्यात् । उपेत्याधीयते तस्मादित्युपाध्यायः । अस्मिन्नधीयते इत्यध्यायः । अध्यायन्यायोद्यावसंहाराधारावायाश्चेत्येतन्निपातनं न कर्तव्यं भवति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । क्रियते न्यास एव । उत्तरार्थमेव तर्हि वक्तव्यम् । कर्मव्यतिहारे णच् स्त्रियामिति सर्वेभ्यो यथा स्यात् । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । वक्ष्यत्येतत् कर्मव्यतिहारे स्त्रीग्रहणं व्यतिपाकार्थम् । पृथक्त्वग्रहणं बाधकबाधनार्थम् । व्यावचोरी व्यावचर्च्यर्थम् । तत्र व्यतीक्षादिषु दोषः । सिद्धं तु प्रकृते स्त्रीग्रहणे णज्ग्रहणं णिज्ग्रहणं चेति । उत्तरार्थमेव तर्हि । अभिविधौ भावइनुण् सर्वेभ्यो यथा स्यात् । सांराविणम् । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । वक्ष्यत्येतत् । अभिविधौ भावग्रहणं नपुंसके क्तादिनिवृत्त्यर्थम् । पृथक् तु ग्रहणं बाधकबाधनार्थं न तु ल्युट इति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । प्रकृत्याश्रयो योपवादस्तस्य बाधनं यथा स्यात् अर्थाश्रयो योपवादस्तस्य बाधनं मा भूदिति । एका तिलोच्छ्रितिः । द्वे श्रुती इति ॥

घञनुक्रमणमजब्विषये । अवचने हि स्त्रीप्रत्ययानामप्यपवादविज्ञानमिति चोदयिष्यति तन्न वक्तव्यं भवति । घञनुक्रमणमजब्विषये* । घञनुक्रमणमजब्विषय इति वक्तव्यम् । अवचने हि स्त्रीप्रत्ययानामप्यपवादवि-

---

वः । एकः पाक इति । कर्मण्यपि घञ् भवतीति भावः । सर्वेष्विति । सर्वेभ्य इति तादर्थ्ये चतुर्थी तेनायमर्थो गृह्यतइति भावः । तेनाधिकरणे घं बाधित्वा घञ् भवति । प्रकृत्याश्रय इति । सर्वेभ्य इति पञ्चमीनिर्देशादयमर्थो लभ्यतइति भावः । अर्थाश्रय इति । स्त्रियामित्यर्थं निर्दिश्य क्तिनो विधानादर्थाश्रयत्वम् । एकेति । ननु कारकानुवृत्त्याप्य भावे घञ् न भविष्यति । नैतद-

ज्ञानम्*। अनुच्यमाने ह्येतस्मिन् स्त्रीप्रत्ययानामप्यपवादोयं विज्ञायेत । एका तिलोच्छ्रितिः द्वेश्रुती इति । दारजारौ कर्तरि णिलुक् च *। दारजारौ कर्तरि वक्तव्यौ । णिलुक् च वक्तव्यः । दारयन्तीति दाराः । जरयन्तीति जाराः । करणे वा *। करणे वा वक्तव्यौ । दीर्यन्ते तैर्दाराः । जीर्यन्ति तैर्जाराः । परिमाण॥इङश्च॥२१॥इङश्चेत्यपादाने स्त्रियामुपसंख्यानं तदन्ताच्च वा ङीष् *। इङश्चेत्यत्रापादाने स्त्रियामुपसंख्यानं कर्तव्यं तदन्ताच्च वा ङीष् वक्तव्यः । उपेत्याधीयतेऽस्या उपाध्यायी उपाध्याया । शॄवायुवर्णनिवृत्तेषु *। शॄ इत्येतस्माद्वायुवर्णनिवृत्तेषु घञ् वक्तव्यः । शारो वायुः । शारो वर्णः । गौरिवाकृतनीशारः प्रायेण शिशिरे कृशः । इङश्च ॥ समि मुष्टौ ॥३६॥ समि मुष्टावित्यनर्थकं वचनं परिमाणाख्यायामिति सिद्धत्वात्*। समि मुष्टाविति वचनमनर्थकम् । किं कारणम् । परिमाणाख्यायामिति सिद्धत्वात् । परिमाणाख्यायामित्येवात्र घञ् सिद्धः । अपरिमाणार्थं तु । अपरिमाणार्थोयमारम्भः । मल्लस्य संग्राहः । मुष्टिकस्य संग्राह इति । उद्ग्राभनिग्राभौ च च्छन्दसि स्रुगुद्यमननिपातनयोरर्थयोः *। उद्ग्राभो निग्राभ इति इमौ शब्दौ छन्दसि वक्तव्यौ स्रुगुद्यमननिपातनयोरर्थयोः । उद्ग्राभं च नि-

स्ति । उभयाधिकारात् । दारजाराविति । णिलोपे सति तस्य स्थानिवत्त्वाद् घञाश्रया वृद्धिर्न स्यादिति णिलुग् विधीयते । तस्य हि अपरनिमित्तकत्वात् क्लिलुगुपधात्वेति प्रतिषेधात् वा स्थानिवत्त्वाभावाज् जारशब्दः सिध्यति । करणे वेति । अण्यन्तयोरेव दृणातिजीर्यत्योः करणे घे प्राप्ते घञ् वोच्यत इत्यर्थः । इङश्च । प्रकृत्याश्रयस्यैवाचो घञा बाधकेन भाव्यम् । न त्वर्थाश्रयस्यापि क्तिन इति मत्वाह । इङश्चेति । शॄवायुविति । ऋदोरबिति प्राप्ते वचनम् । शार इति । कर्मणि घञ् । अकृतनीशार इति । अकृताच्छादन इत्यर्थः । समि मुष्टौ । परिमाणवाचिमुष्टिशब्दाश्रयेण पूर्वः पक्षः । अङ्गुलिसंनिवेश-

ग्रामं च ब्रह्मदेवा अवीवृधन् ॥ कर्मव्यतिहारे णच् स्त्रि- याम् ॥४३॥ स्त्रीग्रहणं किमर्थम्। कर्मव्यतिहारे स्त्रीग्रहणं व्यतिपाकार्थम्*। कर्मव्यतिहारे स्त्रीग्रहणं क्रियते व्यति- पाकार्थम् । इह मा भूत् । व्यतिपाको वर्तते । अथ किमर्थं पृथग्ग्रहणम् । पृथग्ग्रहणं बाधकबाधनार्थम्*। पृथग्ग्र- हणं क्रियते बाधकबाधनार्थं, ये तस्य बाधकास्तद्बाधना- र्थम्। किंप्रयोजनम्।व्यावचोरी व्यावचर्च्यर्थम्। व्यावचो- री वर्तते। व्यावचर्ची वर्तते। तत्र व्यतीक्षादिषु दोषः *। तत्र व्यतीक्षादिषु दोषो भवति। व्यतीक्षा वर्तते। व्यतीहा वर्तते । सिद्धं तु प्रकृते स्त्रीग्रहणे णज्ग्रहणं णिज्ग्रहणं च *। सिद्धमेतत् । कथम् । प्रकृतएव स्त्रीग्रहणे ऽयं योगः कर्तव्यः । स्त्रियां क्तिन् । ततः कर्मव्यतिहारे णच् । ततो णिचः ॥ अभिविधौ भाव इनुण् ॥४४॥ भावग्रहणं किम- र्थम्। अभिविधौ भावग्रहणं नपुंसके क्तादिनिवृत्त्यर्थम्*। अभिविधौ भावग्रहणं क्रियते नपुंसके क्तादिनिवृत्त्यर्थम्। नपुंसके लिङ्गे भावे क्तादयो मा भूवन्निति । अथ किमर्थं पृथग्ग्रहणं क्रियते । पृथग्ग्रहणं बाधकबाधनार्थम्। पृथ- ग्ग्रहणं क्रियते बाधकबाधनार्थम् । ये तस्य बाधकास्त-

---

वाच्याश्रयणेन तु परिहारः । कर्म । पृथग्ग्रहणमिति । प्रकरणोत्कर्षात् क्तिनो बाधकानामप्यनेन बाधनमिति भावः । व्यतीक्षादिष्विति। अप्रत्ययाद् गुरो- श्चहल इति अकारस्यापि बाधप्रसङ्गादित्यर्थः । सिद्धं त्विति । यद्येवं व्याव- क्रुष्टिरिति क्तिन् न प्राप्नोति। व्यात्युक्षी च न सिध्यति। नैष दोषः । क्तत्य- ल्युटो बहुलमिति बहुलवचनाद्यथेष्टलाभप्रयोजनात् । अभिविधौ । भावे का- रक इति द्वये ऽपि प्रकृते शब्दशक्तिस्वाभाव्याद्भाव एवेनुण् भविष्यतीति मत्वाह। भावग्रहणमिति। नपुंसक इति । मध्येपवादाः पूर्वान्विधीन् बाधन्तइति इनुण् घञमेव बाधेत न तु क्तादीन्। भावग्रहणात्त्वधिकविधानार्थात्तानपि बाधतइति भावः । अथेति । नपुंसके भाव इत्यस्यानन्तरमिदं वक्तव्यमिति भावः। पृथग्ग्रहणमिति। वासरूपोऽस्त्रियामिति वचनात्पक्षे क्तादयः स्युरिति

द्बाधनार्थम् । न तु ल्युटः । ल्युटो बाधनं नेष्यते संकुटनमित्येव भवति ॥ एरच् ॥५६॥ अजविधौ भयस्योपसंख्यानम्* । अज्विधौ भयस्योपसंख्यानं कर्तव्यम् । भयम् । अत्यल्पमिदमुच्यते भयस्येति । भयादीनामिति वक्तव्यम् । इहापि यथा स्यात् । भयं, वर्षम् । किं प्रयोजनम् । नपुंसके क्तादिनिवृत्त्यर्थम् । नपुंसलिङ्गे भावे क्तादयो मा भूवन्निति । कल्प्यादिभ्यः प्रतिषेधः *। कल्प्यादिभ्यः प्रतिषेधो वक्तव्यः । कल्पः अर्थः मन्त्र इति । जवसवौ छन्दसि *। जवसवौ छन्दसि वक्तव्यौ । ऊर्वोरस्तु मे जवः । अयं मे पञ्चौदनः सवः । एरच् ॥ ग्रहवृदृनिश्चिगमश्च ॥५८॥ किमर्थं निष्पूर्वाच्चिनोतेरप् विधीयते । नाचैव सिद्धम् । न ह्यस्ति विशेषः । निष्पूर्वाच्चिनोतेरपो वा, अचो वा, तदेव रूपं स एवास्य स्वरः । न सिध्यति । हस्तादाने चेरस्तेये इति घञ् प्राप्नोति तद्बाधनार्थम् । अत उत्तरं पठति । अब्विधौ निश्चिग्रहणमनर्थकं स्तेयस्य घञ्विधौ प्रतिषेधात्* । अब्विधौ निश्चिग्रहणमनर्थकम् । किं कारणम् । स्तेयस्य घञ्विधौ प्रतिषेधात् । स्तेयस्य घञ्विधौ प्रतिषेध उच्यते । निष्पूर्वश्चिनोति स्तेये वर्तते । अस्तेयार्थं तर्हीदं वक्तव्यं निष्पूर्वाच्चिनोतेरस्तेये अब्यथा स्यात् । अस्तेयार्थमिति चेन्नानिष्टत्वात् * । अस्तेयार्थमिति चेत् तन्न । किं कारणम् । अनिष्टत्वात् । नहि निष्पूर्वाच्चिनोतेरस्तेये अबिष्यते । किं तर्हि । घञेवेष्यते ।

प्रकरणोत्कर्षेण वासरूपविधिर्बाध्यतइत्यर्थः । एरच् । वर्षमिति । वर्षणमित्यपि भवति । वृषभो वर्षणादिति भाष्यकारवचनात् । कल्प इति । घञन्तेभ्योऽचि प्रतिषिद्धे घञेव भवति । एरजण्यन्तानामिति तु वचनमनार्षम् । जवसवाविति । अपि प्राप्ते ऽज्विधिः स्वरे विशेषः । ग्रहवृ । एष स्वर इति । मध्योदात्तत्वं

एवं तर्हि सिद्धे सति यन्निष्पूर्वाच्चिनोतेरपं शास्ति तज्ज्ञापयत्याचार्यः यत्तदन्तः थाथघञ्क्ताजबित्रकाणामिति तन्निष्पूर्वाच्चिनोतेर्न भवतीति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । निश्चयः । एष स्वरः सिद्धो भवति । वशिरण्योश्चोपसंख्यानम् * । वशिरण्योश्चोपसंख्यानं कर्तव्यम् । सवशं सैन्धवम् । धनंजयं रणेरणे । घञर्थे कविधानं स्थास्नापाव्यधिहनियुध्यर्थम् * । घञर्थे को विधेयः । किं प्रयोजनम् । स्थास्नापाव्यधिहनियुध्यर्थम् । स्था । प्रतिष्ठन्तेऽस्मिन्धान्यानीति प्रस्थः । प्रस्थे हिमवतः शृङ्गे । स्था । स्ना । प्रस्नान्ति अस्मिन्निति प्रस्नः । स्ना । पा । प्रपिबन्त्यस्यामिति प्रपा । पा । व्यधि । आविध्यन्ति तेनाविधः । व्यधि । हनि । विघ्नन्ति तस्मिन्मनांसि विघ्नः । हनि । युधि । आयुध्यन्ते तेनायुधम् ॥

स्तम्बे क च ॥८३॥ कस्मादयं को विधीयते । हन्तेरित्याह । तद्धन्तिग्रहणं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । प्रकृतमनुवर्तते । क्व प्रकृतम् । हनश्च वध इति । तद्वै अनेकेन निपातनेन व्यवच्छिन्नं न शक्यमनुवर्तयितुम् । नैतानि निपातनानि । हन्तेरेते आदेशाः । यद्यादेशाः घनस्वरो न सिध्यति । घन इति । सन्तु तर्हि निपातनानि । ननु चोक्तं तद्वै अनेकेन निपातनेन व्यवच्छिन्नं न शक्यमनुवर्तयितुमिति । संबन्धमनुवर्तिष्यते । अथ वा पुनः सन्तु आदेशाः । ननु चोक्तं स्वरो न सिध्यतीति । नैष दोषः । अकारान्ता आदेशाः । अथ यदा इषीकया

थाथादिस्वरेण भवति । वशिरण्योरिति । घञि वचनम् । वशनं वशः । रणन्त्यस्मिन्निति रणः । घञर्थ इति । भावः कर्तृवर्जितं च कारकं घञर्थः । स्तम्बे क च । घनस्वर इति । अन्तोदात्तत्वं न सिध्यति अप्स्वरेणाद्युदात्तत्वप्रसङ्गादित्यर्थः । अकारान्ता इति । तत्रातो लोपे कृते उदात्तनिवृत्तिस्वरेणाप उदात्तत्वं भव-

स्थम्बो हन्यते कथं तत्र भवितव्यम् । केचित्तावदाहुः । स्तम्बघ्नेति भवितव्यम् । अपर आहुः । स्तम्बहेति रिति भवितव्यम् । ऊतियूतिजूतिसातिहेतिकीर्तयश्चेति निपातनादिति । अपर आहुः । स्तम्बहननीति भवितव्यमिति । वक्ष्यत्येतत् । अजब्भ्यां स्त्रीखलनाः स्त्रियाः खलनौ विप्रतिषेधेनेति ॥ यजयाचयतविच्छप्रच्छरक्षो नङ् ॥९०॥ यजादिभ्यो नस्य ङित्त्वे संप्रसारणप्रतिषेधः*। यजादिभ्यो नस्य ङित्त्वे संप्रसारणप्रतिषेधो वक्तव्यः । प्रश्न इति । एवं तर्हि अङित्करिष्यते । अङिति गुणप्रतिषेधः*। यद्यङिद् गुणस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । विश्न इति । सूत्रं च भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तं यजादिभ्यो नस्य ङित्त्वे संप्रसारणप्रतिषेध इति । नैष दोषः । निपातनादेतत् सिद्धम् । किं निपातनम् । प्रश्ने चासन्नकाल इति ॥ स्त्रियां क्तिन् ॥९४॥ स्त्रियां क्तिन्नाबादिभ्यश्च*। स्त्रियां क्तिन्नित्यत्राबादिभ्यश्चेति वक्तव्यम् । आप्तिः । राद्धिः । दीप्तिः । निष्ठायां वा सेटो ऽकारवचनात्सिद्धम्*। अथ वा निष्ठायां सेटः अकारो भवतीति वक्तव्यम् । यदि निष्ठायां सेटोऽकारो भवतीत्युच्यते । स्रंसा ध्वंसेति न सिध्यति । स्रस्तिः ध्वस्तिरिति प्राप्नोति । किं पुनरिदं परिगणनं त्रय एवाबादयः । आहो स्विदुदाहरणमात्रम् । किं चातः । यदि परिगणनं भेदो भवति । अथोदाहरणमात्रं नास्ति भेदः । स्रस्तिः ध्वस्तिरित्येव भवितव्यम् ॥ स्थागापापचो भावे ॥९५॥ स्थादिभ्यः सर्वापवादप्रसङ्गः*। स्था-

---

तीति भावः । स्तम्बघ्नेति । कप्रत्यये रूपं तस्य सर्वापवादत्वादिति भावः । स्तम्बहेतिरिति । निपातनस्य सर्वापवादत्वादिति भावः । स्त्रियां क्तिन् । स्रस्तिरिति । स्रंसेति नैव भवतीति भावः । स्थागापा । स्थादिभ्य इति । बाध्य-

दिभ्यः सर्वापवादः क्तिन्प्राप्नोति स यथैवाङं बाधते एवं ण्वुलिञावपि बाधेत । कां त्वं स्छायिकां कां त्वं स्छायिम्। सिद्धं तु अङ्विधाने स्छादिप्रतिषेधात्*। सिद्धमेतत् । कथम् । अङ्विधाने एव स्छादीनां प्रतिषेधो वक्तव्यः । प्रतिषिद्धे तस्मिन् क्तिनेव भविष्यति । सिध्यति । सूत्रं तर्हि भिद्यते। यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तं स्छादिभ्यः सर्वापवादप्रसङ्ग इति। नैष दोषः । पुरस्तादपवादा अनन्तरान्विधीन्बाधन्ते नोत्तरानित्येवमयं स्त्रियां क्तिन्नङं बाधिष्यते। ण्वुलिञौ न बाधिष्यते। श्रुयजिषिस्तुभ्यः करणे*। श्रुयजिषिस्तुभ्यः करणे क्तिन्वक्तव्यः । श्रूयते ऽनयेति श्रुतिः । इज्यते ऽनयेति इष्टिः । इष्यते ऽनयेति इष्टिः। स्तूयते ऽनयेति स्तुतिः । ग्लाम्लाज्याहाभ्यो निः*। ग्लाम्लाज्याहाभ्यो निर्वक्तव्यः। ग्लानिः। म्लानिः। ज्यानिः हानिः ॥ व्रजयजोर्भावे क्यप् ॥९८॥ क्यब्विधिरधिकरणे च* । क्यब्विधिरधिकरणे चेति वक्तव्यम् । समजन्ति तस्यां समज्या ॥ कृञः श च ॥१००॥ कृञः शचेति वावचनम् । कृञः शचेति वावचनं कर्तव्यम् । किं प्रयोजनम् । क्तिन्नपि यथा स्यात् । कृतिः ॥ इच्छा ॥१०१॥ किं निपात्यते । इषेः शे यगभावः । अत्यल्पमिदमुच्यते इच्छेति । इच्छापरिचर्यापरिसर्यामृगयाऽटाट्यानामुपसंख्यानं कर्तव्यम् । जागर्तेरकारो वा । जागर्या । जागरा ॥ षिद्भिदादिभ्योऽङ् ॥१०४॥ भिदा वि-

---

मात्रापेक्षायां बाध्यसमुदायापेक्षायां वा पुरस्तादपवादन्यायो नास्तीति भावः । ण्वुलिञाविति । विभाषाख्यानपरिप्रश्नयोरिञ्चेत्यनेन विहितौ । पुरस्तादिति । अनन्तरबाधेन लब्धावकाशो विधिः परत्वादुत्तरेण बाध्यत इत्यर्थः । श्रुयजीति । ल्युड्बाधनार्थं वचनम् । व्रजयजो॥ क्यब्विधिरिति। उत्तरसूत्रे इति भावः । कृञः श च । चकारेणानन्तरस्य क्यप एव समुच्चयो न तु व्यवहितस्य क्तिन इति मत्वा-

दारण इति वक्तव्यम् । भित्तिरन्या । छिदा द्वैधीकरण इति वक्तव्यम् । छित्तिरन्या । आरा शस्त्र्यामिति वक्तव्यम् । आर्तिरन्या । धारा प्रपात इति वक्तव्यम् । धृतिरन्या । गुहा गिर्योषध्योरिति वक्तव्यम् । गूढिरन्या । षिद्भिदा ॥ ण्यासश्रन्थो युच् ॥१०७॥ किमर्थश्चकारः । स्वरार्थः । चितोन्त उदात्तो भवतीत्यन्तोदात्तत्वं यथा स्यात् । नैतदस्ति प्रयोजनम् । उदात्त इति वर्तते भूवीरा उदात्त इति । यद्युदात्त इति वर्तते । व्रजयजोर्भावे क्यप् । किमर्थः पकारः । तुगर्थः । ह्रस्वस्य पिति कृतीति । उदात्त इत्येव हि वर्तते । एवमपि कुत एतत्तदन्तस्योदात्तत्वं भविष्यति न पुनरादेरिति । उदात्त इत्यनुवर्तनसामर्थ्यात् । यस्य अप्राप्तः स्वरस्तस्य भवति । कस्य चाप्राप्तः । अन्त्यस्य । सामान्यग्रहणाविघातार्थस्तर्हि । क्व सामान्यग्रहणाविघातार्थेनार्थः । युवोरनाकाविति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । वक्ष्यत्येतत् सिद्धं तु युवोरनुनासिकवचनादिति । युच्प्रकरणे घट्टिवन्दिविदिभ्य उपसंख्यानम् । युच्प्रकरणे घट्टिवन्दिविदिभ्य उपसंख्यानं कर्तव्यम् । घट्टना । वन्दना । वेदना । इषेरनिच्छार्थस्य* । इषेरनिच्छार्थस्येति वक्तव्यम् । अन्विष्यते अन्वेषणा । परेर्वा *। परेर्वेति वक्तव्यम् । अन्यां परीष्टिं चर । अन्यां पर्येषणां चर ॥ रोगाख्यायां ण्वुल् बहुलम् ॥१०८॥ धात्वर्थनि-

ह । वावचनमिति । तेन क्रिया कृत्या कृतिरिति रूपत्रयसिद्धिः । षिद्भिदादि ॥ आर्तिरिति । आङोर्तेश्च उपसर्गादृति धाताविति वृद्धिरेकादेशः । गुहा गिर्योषध्योरिति । गिरिशब्दोत्र गिर्यवयवे वर्तते । ण्यासश्रन्थो ॥ युवोरिति । अन्यथा निरनुबन्धकत्वादस्यैव ग्रहणं स्यान्न तु ल्युडादीनामिति भावः । अनुनासिकवचनादिति । तत्र ल्युडादीनामपि अनुनासिकत्वादस्यैव ग्रहणं भविष्यतीत्यर्थः । रोगाख्या । धात्वर्थनिर्देश इति । क्रियानिर्देश इत्यर्थः । इक्श्तिपाविति ।

र्देशे ण्वुल्*। धात्वर्थनिर्देशे ण्वुल् वक्तव्यः। का नामासिका अन्येष्वीहमानेषु। का नाम शायिका अन्येष्वधीयानेषु। इक्श्तिपौ धातुनिर्देशे*। इक्श्तिपावित्येतौ प्रत्ययौ धातुनिर्देशे वक्तव्यौ। पचेर्ब्रूहि पचतेर्ब्रूहि। वर्णात्कारः*। वर्णात्कारप्रत्ययो वक्तव्यः। अकारः। रादिफः*। रादिफो वक्तव्यः। रेफः। इञ् वपादिभ्यः*। मत्वर्थाच्छः*। मत्वर्थाच्छो वक्तव्यः। मत्वर्थीयः। इणजादिभ्यः*। इणजादिभ्यो वक्तव्यः। आजिः। आतिः आदिः। इञ् वपादिभ्यो वक्तव्यः। वापिः सासिः। वादिः। इक् कृष्यादिभ्यः*। इक् कृष्यादिभ्यो वक्तव्यः। कृषिः। किरिः। गिरिः। संपदादिभ्यः क्विप्*। संपदादिभ्यः क्विब् वक्तव्यः। संपत्। विपत्। प्रतिपत्। आपत्। परिषत्। रोगाख्या॥ कृत्यल्युटो बहुलम् ॥११३॥ कृतो बहुलमिति वक्तव्यं पादहारकाद्यर्थम्। पादाभ्यां ह्रियते पादहारकः। गलेचोप्यते गलेचोपकः। अग्नीनाधास्यमानेन। श्वः सोमेन यक्ष्यमाणेन। कृत्यल्युटो बहुलम्॥

बहुलवचनाच्च क्वचिन्न भवति श्तिपः श्तिप्करणादकर्तृवाचिन्यपि तस्मिन् शबादयो भवन्ति। यद्यपि क्व चिद्भवति यथा विभाषा लीयतेरिति। अत्र हि लीलीङोर्यङ्का श्तिपि निर्देशः कृतः। अन्यनि तु लीङ एव ग्रहणं स्याद् न तु लिनातेः। वर्णादिति। वर्णवाचिनोवर्णानुकरणादित्यर्थः। बहुलग्रहणात् क्व चिन्न भवति अस्य स्वाविति यथा। तथा क्व चिद्वर्णसमुदायानुकरणादपि। एवकार इति। कारप्रत्ययस्य ककारस्येत्संज्ञा प्रयोजनाभावान्न भवति। ननु करणं कारः अस्य कारः अकार इत्येवं सिध्यति। नैतदस्ति। एवं हि विज्ञायमाने ऽकारकरणं मित्यादि न सिध्येत्। कारप्रत्ययस्य कृदतिङित्यधिकाराद्वात्वविहितत्वे ऽपि कृत्संज्ञा। ततस्तदन्तस्य प्रातिपदिकत्वाद्विभक्त्युत्पत्तिः। एवं मत्वर्थीय इति। अकारलोपस्त्वत्राभत्वे ऽपि भाष्यकारवचनाद्बहुलग्रहणाद्वा। संपदादिभ्य इति। क्तिन्नपि बहुलवचनाद्भवति संपत्तिरिति। कृत्य। कृत इति। कृत्यग्रहणमपनीय कृद्ग्रहणं व्यापकत्वात्कर्तव्यं तस्मिंश्च कृते ल्युङ्ग्रहणं न कर्तव्यं तस्यापि कृतत्वात् अग्नीनिति। अनद्यतनेपि लृङ् भवति। गोचर संचर।

गोचरसंचरवहव्रजव्यजापणनिगमाश्च॥११९॥गोचरादीना-मग्रहणं प्रायवचनाद्व यथा कषो निकष इति*। गोचरा-दीनां ग्रहणं शक्यमकर्तुम्। घञ् कस्मान्न भवति। प्राय-वचनाद्। यथा कषः निकष इति। प्रायवचनाद्व घञ् न भवति॥हलश्च॥१२१॥घञ्विधाववहाराधारावायानामुप-संख्यानम्*। घञ्विधौ अवहाराधारावायानामुपसंख्या-नं कर्तव्यम्। अवह्रियन्ते अस्मिन्नवहारः। आध्रियन्तेऽस्मिन्नाधारः। एत्यैतस्मिन्वयन्त्यावायः॥उदङ्कोनुदके॥१२३॥ किमर्थमिदमुच्यते। न हलश्चेत्येव सिद्धम्। अनुदक इति वक्ष्यामीति। इह मा भूत्। उदकोदञ्चनः। उदङ्कोनु-दकग्रहणानर्थक्यं च प्रायवचनाद्यथा गोदोहनः प्रसाधन इति *। उदकोनुदकग्रहणं चानर्थकम्। घञ् कस्मान्न भवति। प्रायवचनाद्व घञ् न भवति। यथागोदोहनः प्रसाधन इति। खनो घ च ॥१२५॥ खनो डडरेकेक-वकाः। डो वक्तव्यः। आखः। डरो वक्तव्यः। आखरः। इको वक्तव्यः। आखनिकः। इकवको वक्तव्यः। आ-खनिकवकः॥ ईषद्दुःसुषु कृच्छ्राकृच्छ्रार्थेषु खल् ॥१२६॥ अजब्भ्यां स्त्रीखलनाः*। अजब्भ्यां स्त्रीखलना भवन्ति विप्रतिषेधेन। अजपोरवकाशः। चयः। लवः। स्त्रीप्र-त्ययानामवकाशः। कृतिः। हृतिः। इहोभयं प्राप्नोति। चितिः स्तुतिः। खलोवकाशः। ईषद्भेदः। सुभेदः। अज-पोः स एव। इहोभयं प्राप्नोति। ईषच्चयः। सुचयः। ईष-ल्लवः। सुलवः। अनस्यावकाशः। इध्मप्रव्रश्चनः। अजपोः

प्रायवचनादिति। हलश्चेत्यत्र प्रायंग्रहणानुवर्तनाद्व घञः क्वचिदभावाद्व घ एव भवतीत्यर्थः। हलश्च। अध्यायसूत्रे आधारावायशब्दौ वार्तिकदर्शनादभि-युक्तैः प्रक्षिप्तौ। उदङ्को। प्रायवचनादिति। घञ्वद्घोपि न भवतीति ल्युडेव

स एव । इहोभयं प्राप्नोति । पलाशचयनः । अविलवनः । स्त्रीखलना भवन्ति विप्रतिषेधेन । स्त्रियाः खलनौ विप्रतिषेधेन*। स्त्रियाः खलनौ भवतो विप्रतिषेन । स्त्रीप्रत्ययानामवकाशः । कृतिः । हृतिः । खलोवकाशः । ईषद्भेदः । सुभेदः । इहोभयं प्राप्नोति । ईषद्भेदा । सुभेदा । अनस्यावकाशः । इध्मप्रव्रश्चनः । स्त्रीप्रत्ययानां स एव । इहोभयं प्राप्नोति । सक्तुधानी । तिलपीडनी । खलनौ भवतो विप्रतिषेधेन ॥ कर्तृकर्मणोश्च भूकृञोः ॥१२७॥ खल् कर्तृकर्मणोश्च्व्यर्थयोः*। खल् कर्तृकर्मणोः च्व्यर्थयोरिति वक्तव्यम् । अनाढ्येन भवता ईषदाढ्येन शक्यं भवितुम् ईषदाढ्यंभवं भवता । दुराढ्यंभवम् । स्वाढ्यंभवम् । कर्तृकर्मग्रहणं चोपपदसंज्ञार्थम् *। कर्तृकर्मग्रहणं चोपपदसंज्ञार्थं द्रष्टव्यम् । तद् ह्येवं विजानीयाद् अभिधेययोरिति । तदाचार्यः सुहृद् भूत्वान्वाचष्टे कर्तृकर्मग्रहणं चोपपदसंज्ञार्थमिति ॥ अन्येभ्योपि दृश्यते ॥१३०॥ भाषायां शासियुधिदृशिधृषिभ्यो युच्*। भाषायां शासियुधिदृशिधृषिभ्यो युज्वक्तव्यः । दुःशासनः । दुर्योधनः । दुर्दर्शनः दुर्धर्षणः । मृषेश्चेति वक्तव्यम् । दुर्मर्षणः । इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये तृतीयस्याध्यायस्य तृतीये पादे प्रथममाह्निकम् ।

भवति । कर्तृ । च्व्यर्थयोरिति तेनाभूततद्भावादन्यत्र खल् न भवति । आढ्येन सुभूयत इति । अत्र गतित्वात् सुशब्दस्य धातोः प्राक् प्रयोगः । स्वाढ्यं भवं भवतेत्यादौ खलः खित्करणसामर्थ्याद्धातोरनन्तरं कर्तृकर्मणी प्रयुज्येते । तदाचार्य इति । एतच्च खित्करणादनव्ययस्य सुमर्थाल्लभ्यते । चकारस्य सन्नियोगार्थत्वादीषद्दुःसुवोप्युपपदान्याश्रीयन्ते । अन्येभ्यो । भाषायामिति । छन्दसीत्यधिकाराद् भाषायां न प्राप्नोतीति वचनम् ॥ इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे तृतीयस्याध्यायस्य तृतीये पादे प्रथममाह्निकम् ॥

वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवद्वा॥१३१॥ वत्करणं किमर्थ-म्। वर्तमानसामीप्ये वर्तमाने वेतीयत्युच्यमाने वर्तमाने ये प्रत्यया विहितास्ते वा वर्तमानसामीप्ये धातुमात्रा-त्स्युः। वत्करणे पुनः क्रियमाणे न दोषो भवति। य-दि च याभ्यः प्रकृतिभ्यो येन विशेषणेन वर्तमाने प्रत्य-या विहितास्ताभ्यः प्रकृतिभ्यस्तेनैव विशेषणेन वर्तमा-नसामीप्ये भवन्ति। ततोमीवर्तमानवत्कृताः स्युः। अ-थ हि प्रकृतिमात्राद्वा स्युः प्रत्ययमात्रं वा स्यात्। ना-मी वर्तमानवत्कृताः स्युः। इह वर्तमानसामीप्ये वर्तमान-वद्वेति उक्त्वा लडेवोदाह्रियते। यदि पुनर्वा लड्भवतीत्येवो-च्येत। अत उत्तरं पठति। वर्तमानसामीप्ये वर्तमान-वद्वचनं शत्राद्यर्थम् *। वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवद्वचनं क्रियते शत्राद्यर्थम्। शत्राद्यर्थोयमारम्भः। एषोस्मि प-चन्। एषोस्मिपचमान इति। नैतदस्ति प्रयोजनम्। ल-

---

वर्तमान। समीपमेव सामीप्यमिति स्वार्थे ष्यञं वर्णयन्ति। अन्ये समीपस्य भावः सामीप्यं वर्तमानस्य सामीप्यं वर्तमानसामीप्यमिति व्याचक्षते। ननु भूतभविष्यतोरनेन प्रत्ययानामतिदेशात्तयोरेव सामीप्यसंबन्धो न वर्तमान-स्येति समासाप्रसङ्गः। नैष दोषः। पारंपर्येण संबन्धसद्भावात्। अथास्मिन् पक्षे गुणेन नेति षष्ठीसमासप्रतिषेधः कस्मान्न भवति। अत्र केचिदाहुः। शौ-क्ल्यादीनां रूपादिविशेषाणां समासप्रतिषेध इति। अन्येत्वाहुः। अयमेव नि-र्देशो ज्ञापयति अनित्यः समासप्रतिषेध इति। अपरे ब्रुवते। गुणशब्दस्य सं-बन्धिशब्दत्वाद् गुणाच्छिन्नस्य गुणिन एव समासप्रतिषेधः न च वर्तमानः सा-मीप्यस्य गुणी। भूतभविष्यतोस्तद्गुणत्वात्। वत्करणमिति। वर्तमान इत्ये-तावतैव वर्तमानसहचरितानां प्रत्ययानां सिद्धत्वादिति प्रश्नः। धातुमात्रादि-ति। वर्तमानग्रहणेन साहचर्यात्प्रत्ययानां रूपमात्रमेव लभ्येत ततश्च संकरो पि स्यात्। यस्माद्धातोर्वर्तमाने यः प्रत्ययो विहितः स विशेषानुपादानाद्धात्व-न्तरादपि स्यादित्यर्थः। लडेवेति। वृत्तिष्विति भावः। शत्राद्यर्थमिति। लटः शतृशानचावित्यनेन वर्तमानाधिकाराद्वर्तमानकालविहितस्यैव लटः शतृशा-नचौ भवतः न तु कालान्तरविहितस्येति भावः। लडादेशाविति। लण्मात्रा-

डादेशौ शतृशानचौ । तत्र वा लड्भवतीत्येव सिद्धम् । यौ तर्ह्यलडादेशौ एषोऽस्मि पवमानः एषोऽस्मि यजमान इति यौ चापि लडादेशौ तावपि प्रयोजयतः । वर्तमानविहितस्य लटः शतृशानचावुच्येते अविशेषविहितश्चायं योगः शत्राद्यर्थमिति खल्वप्युच्यते बहवश्च शत्रादयः । एषोऽस्मि अलंकरिष्णुः । एषोऽस्मि प्रजनिष्णुः ॥ आशंसायां भूतवच्च ॥१३२॥ आशंसा नाम भविष्यत्काला । आशंसायां भूतवदतिदेशे लङ्लिटोः प्रतिषेधः* । आशंसायां भूतवदतिदेशे लङ्लिटोः प्रतिषेधो वक्तव्यः । न वापवादस्य निमित्ताभावादनद्यतने हि तयोर्विधानम्* । न वा वक्तव्यः । किं कारणम् । अपवादस्य निमित्ताभावात् । नात्रापवादस्य निमित्तमस्ति । कथम् । अनद्यतने हि तयोर्विधानम् । अनद्यतने हि तौ विधीयेते लङ्लिटौ । न चात्रानद्यतनः कालो विवक्षितः । कस्तर्हि । भूतकालसामान्यम् । आशंसासंभावनयोरविशेषात्तद्विधानस्याप्राप्तिः* । आशंसासंभावनमित्यविशिष्टावेतावर्थौ । आशंसासंभावनयोरविशेषात्तद्विधानस्याप्राप्तिः । आशंसायां ये विधीयन्ते ते संभावनेऽपि प्राप्नुवन्ति ये च संभा-

---

देशौ । वर्तमानग्रहणस्य तत्रानपेक्षणादिति भावः । यौ तर्हीति । पूङ्यजोः शानन् । ताच्छील्यवयोवचनशक्तिषु चानश् इङ्धार्योदिभ्यः शतृप्रत्यय इत्यर्थः । वर्तमानविहितस्येति । लट् स्म इत्यादिविहितलनिवृत्त्यर्थमवश्यं तत्र वर्तमानग्रहणमपेक्षणीयमिति भावः । अविशेषविहित इति । वर्तमानलक्षणाद्विशेषादन्यस्मिन्विशेषे विहित इत्यर्थः । आशंसायाम् । आशंसेति । आशंसा अभिमतार्थवाञ्छा सा वर्तमानापि विषयस्य भविष्यत्त्वाद्भविष्यत्कालेत्युच्यते । इह चाशंसातिदेशस्य विषयभावेनोपात्ता । आशंसायां विषयआशंस्यमानक्रियावचनाद्धातोर्भूतवद्वर्तमानवच्च प्रत्यया भवन्तीत्यर्थः संपद्यते । नवेति । अत्र सूत्रे भूतमात्रमुच्यते न तु तद्विशेषोनद्यतनस्तत्र सामान्यातिदेशे विशेषानतिदेश इति न्यायाल्लङ्लिटौ न भवत इत्यर्थः । आशंसासंभावनयोरिति । यद्यविशेषः कथं

वने विधीयन्ते ते आशंसायामपि प्राप्नुवन्ति । किं त-
र्ह्युच्यते अप्राप्तिरिति । न साधीयः प्राप्तिर्भवति । इष्टा
व्यवस्था न प्रकल्पेत । न सर्वे सर्वत्रेष्यन्ते । न वा सं-
भावनावयवत्वादाशंसायाः *। न वा एष दोषः । किं का-
रणम् । संभावनावयवत्वादाशंसायाः । संभावनावयवा-
त्मिका आशंसा । आशंसा नाम प्रधारितोर्थः । अभि-
नीतश्चानभिनीतश्च । संभावनं नाम प्रधारितोर्थः । अ-
भिनीत एव । अर्थासंदेहो वालमर्थत्वात्संभावनस्य *।
अथ वा अर्थासंदेह एव पुनरस्य । किं कारणम् । अल-
मर्थत्वात्संभावनस्य । संभावने आलमर्थ्यं गम्यते । आ-
शंसायां पुनरनालमर्थ्यम् । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति सं-
भावने ऽपि नालमर्थ्यं गम्यतइति । यदयं संभावने ऽल-
मिति चेदित्याह । तस्मात्सुष्ठूच्यते । न वा संभावनावय-
वत्वादाशंसाया इति ॥ क्षिप्रवचने लृट् ॥१३३॥ क्षिप्रवचने
लृट आशंसावचने लिङ्विप्रतिषेधेन *। क्षिप्रवचने लृट्
आशंसावचने लिङ् भवति विप्रतिषेधेन । क्षिप्रवचने
लृड् भवतीत्यस्य अवकाशः । उपाध्यायश्चेदागतः क्षिप्र-
मध्येष्यामहे । आशंसावचने लिङ् भवतीत्यस्यावका-

द्वन्द्वनिर्देश इति चेत् शब्दस्वरूपाभिधायित्वाददोषः । आशंसासंभावनयोरर्थ-
भेदाभावादविशेष इत्यर्थः । आशंसा अनागतवस्तुवाञ्छा संभावनमपि भावि-
वस्तूत्प्रेक्षणमिति भावः । नवेति । अवयवशब्दः पृथग्भाववाची संभावनात् पृ-
थगेवाशंसेत्यर्थः । प्रधारितोर्थ इति । इदं मे भूयादिति मनसा विषयीकृतोर्थः ।
आशंसाविषयत्वादाशंसाशब्देनाच उक्तः । अभिनीत इति । कारणयोग्यताव-
शाच्छक्यप्राप्तिरित्यर्थः । ततोन्योनभिनीत इत्यर्थः । अन्ये त्वप्रधारित इति पठ-
न्ति अनिर्धारितोवश्यंभावितया अनिश्चित इत्यर्थः । संभावनं चासति विधुर-
प्रत्ययोपनिपाते भवितव्यमनेनार्थेनेति ज्ञानमित्यनयोर्भेदः । यदयमिति । य-
दि संभावने नियमेनालमर्थो गम्येत तदा व्यभिचाराभावादलमिति विशेषणं
नोपाददीतेत्यर्थः । क्षिप्रवच । अनिष्पन्न इति । अनाशंसार्थमिदम् । इष्टश्चेदि-

शः । उपाध्यायश्चेदागतः आशंसे युक्तोधीयीय । इहो-
भयं प्राप्नोति उपाध्यायश्चेदागतः आशंसे क्षिप्रमधी-
यीय । लिङ् भवति विप्रतिषेधेन । अनिष्पन्ने निष्पन्न-
शब्दः शिष्योऽनिष्पन्नत्वात्*। अनिष्पन्ने निष्पन्नशब्दः
शिष्यः शासितव्यः । किं कारणम् । अनिष्पन्नत्वात् ।
देवश्चेद् वृष्टो निष्पन्नाः शालयः । तत्र भवितव्यं संप-
त्स्यन्ते शालय इति । सिद्धं तु भविष्यत्प्रतिषेधात् *।
सिद्धमेतत् । कथम् । भविष्यत्प्रतिषेधात् । यल्लोको भ-
विष्यद्वाचिनः शब्दस्य प्रयोगं न मृष्यति । कश्चिदाह दे-
वश्चेद् वृष्टः संपत्स्यन्ते शालय इति । स उच्यते । मैवं
वोचः संपन्नाः शालय इत्येवं ब्रूहि । हेतुभूतकालसंप्रे-
क्षितत्वाद्वा*। हेतुभूतकालसंप्रेक्षितत्वाद्वा पुनः सिद्धमे-
तत् । हेतुभूतकालं वर्षं वर्षकाला च क्रिया । यदि तर्हि
निष्पन्नोर्थः । किं निष्पन्नकार्याणि न क्रियन्ते । कानि ।
भोजनादीनि । अन्यदिदानीमुच्यते किं निष्पन्नका-
र्याणि न क्रियन्तइति । यत्तु तन्निष्पन्नोर्थो न निष्पन्न
इति । स निष्पन्नोर्थः । अवश्यं खल्वपि कोष्ठगतेष्वपि
शालिषु अवहननादीनि प्रतीक्ष्याणि । एवमिहापि नि-

त्यादि वस्तुस्वरूपकथनम्। सिद्धं त्विति । अप्शालिबीजसंयोग एव निष्पत्तिः शा-
लीनां तत्रैव निष्पत्तेर्वर्तनादिति भावः । हेतुभूतकालसंप्रेक्षितत्वाद्वेति । कार-
णसंबन्धी कालः कार्यस्य व्यवस्थाप्यते। कारणान्तरापेक्षाभावप्रतिपादनायेत्यर्थः ।
हेतुभूतस्य वर्षादेर्यः कालः स एव कार्ये संप्रेक्षितः कारणस्यैव कार्यरूपतया वि-
वक्षितत्वात् । कार्यकारणयोरभेदाध्यवसायादित्यर्थः । भाष्यकारस्त्वेतदेव च
वस्त्वन्यथा व्याचष्टे । हेतुभूतकालवर्षमिति । हेतुभूतस्य हेतुत्वं प्राप्तस्य मेघादे-
र्यः कालः स एव वर्षस्य। वर्षस्य च यः कालः स एव निष्पत्तिक्रियाया इत्यर्थः ।
जननादीनीति । जननमभिव्यक्तिः । एतदुक्तं भवति । विद्यमानोप्यर्थोऽनभि-
व्यक्तोर्थक्रियां न करोति । न चैतावता तस्यासत्त्वम् । कारणसामग्र्या कार्यो-
त्पादानुमानात् । स्थूलेन तु रूपेणाभिव्यक्तोर्थक्रियां संपादयति । अस्त्यर्था-

ष्पन्नोर्थः । अवश्यं तु जननादीनि प्रतीक्ष्याणि । अ-
स्त्यर्थानां भवन्त्यर्थे सर्वा विभक्तयः कर्तुर्विद्यमानत्वा-
त् *। अस्त्यर्थानां भवन्त्यर्थे सर्वा विभक्तयः शासितव्याः।
कूपोस्ति कूपो भविष्यति कूपो भविता कूपोभूत् कूप
आसीत् कूपो बभूवेति । कथं पुनर्ज्ञायते भवन्त्या एषो-
र्थ इति । कर्तुर्विद्यमानत्वात् । कर्तात्र विद्यते । कथं
पुनर्ज्ञायते कर्तात्र विद्यतइति । कूपोनेन कदा चिद्
दृष्टो न चास्य किं चिदप्यपायं पश्यति । स तु तत्र बु-
द्ध्या नित्यां सत्तामध्यवस्यति कूपोत्रास्तीति । सिद्धं तु
यथास्वकालं समुच्चारणात् *। सिद्धमेतत् । कथम् । यथा-
स्वकालमेता विभक्तयः स्वेषुस्वेषु कालेषु प्रयुज्यन्त-
इति । कथं पुनर्ज्ञायते यथास्वकालमेता विभक्तयः स्वेषु
स्वेषु कालेषु प्रयुज्यन्तइति । अवात्वात् *। यन्न वा
भाष्यन्ते । असिद्धविपर्यासश्च *। असिद्धश्च विपर्यासः ।
न हीह कश्चित्कूपोस्तीति प्रयोक्तव्ये कूपोभूदिति प्र-
युङ्क्ते । किं पुनः कारणं न वा भाष्यन्ते असिद्धश्च
विपर्यासः । इह हि किं चिदिन्द्रियकर्म किं चिद् बुद्धिकर्म ।
इन्द्रियकर्म समासादनं बुद्धिकर्म व्यवसायः । एवं हि
कश्चित्पाटलिपुत्रं जिगमिषुराह । योयमध्वा गन्तव्यः
आपाटलिपुत्रादेतस्मिन्कूपो भविष्यति । अनद्यतने

नामिति । सत्तावाचिनामित्यर्थः । भवन्तीशब्दो लटः पूर्वाचार्यसंज्ञा । कर्तु-
र्विद्यमानत्वादिति । ततश्च सत्ताया वर्तमानत्वं न तु भूतभविष्यद्रूपत्वमित्यर्थः ।
अवात्वादिति । अविकल्पितत्वादित्यर्थः । एतदेवाह । यन्न वा भाष्यन्तइति ।
एतदुक्तं भवति । यदि वचनेन वर्तमाने लडादयो विधीयेरन् तदा लोके
विकल्पेन प्रयुज्येरन् । कूपो भूदिति प्रयोक्तव्ये कूपोभविष्यतीत्यपि प्रयुज्येत ।
तदेव दर्शयति । असिद्धविपर्यासश्चेति । इह किं चिदिति । इन्द्रियव्यापारका-
लस्य कूपसत्त्वं प्रति भेदकत्वेनाश्रयणात् तस्यापि तत्कालत्वमित्यर्थः । तदुक्तं

कूपो भवितेति । समासाद्य कूपोस्तीति समासाद्यातिक्रम्य कूपोभूदिति । समासाद्यातिक्रम्योषित्वा कूप आसीदिति । समासाद्यातिक्रम्योषित्वा विस्मृत्य कूपो बभूवेति । तद्यदेन्द्रियकर्म तदैता विभक्तयः । यदा हि बुद्धिकर्म तदा वर्तमाना भविष्यति ॥ नानद्यतनवत् क्रियाप्रबन्धसामीप्ययोः ॥१३५॥ किमर्थमिमौ द्वौ प्रतिषेधावुच्येते । न अद्यतनवदित्येवोच्येत । नानद्यतनवत्प्रतिषेधे लङ्लुटोः प्रतिषेधः*। नानद्यतनवत्प्रतिषेधे लङ्लुटोः प्रतिषेधो द्रष्टव्यः । अद्यतनवद्वचने हि विधानम्*। अद्यतनवद्वचने हि सति विधानमिदं विज्ञायेत तत्र को दोषः । तत्र लड्विधिप्रसङ्गः*। तत्र लड्विधिः प्रसज्येत । लुङ्लृटोश्चायथाकालम् *। लुङ्लृटोश्चायथाकालं प्रयोगः प्रसज्येत । लुङोपि विषये लृट् स्यात् । लृटश्च विषये लुङ् यथा स्यात् । अद्य पुनरयं द्वौ प्रतिषेधावुक्त्वा तूष्णीमास्ते । यथाप्राप्तमेवाद्यतने भविष्यति । नानद्यतन ॥ भविष्यति मर्यादावचने ऽवरस्मिन् ॥१३६॥ किमर्थमिदमुच्यते। न नानद्यतनवदित्येव सिद्धम् । भविष्यतिमर्यादावचनेवरस्मिन्नित्यक्रियाप्रबन्धार्थम्*। अक्रियाप्रबन्धार्थोयं

ह्वरिणा । सतामिन्द्रियसंबन्धात्सैव सत्ता विशिष्यते । भेदेन व्यवहारो हि वस्त्वन्तरनिबन्धनः ॥ अस्तित्वं वस्तुमात्रस्य बुद्ध्या तु परिगृह्यते । यः समासादनाद्भेदः स तत्र न विवक्षित इति ॥ नानद्यतन । तत्र लड्विधिप्रसङ्ग इति । अपूर्वविधाने ऽद्यतने लटो दृष्टत्वाद्भूतभविष्यदनद्यतने प्रसङ्गः । लुङ्लृटोश्चेति । ननु वत्करणात्सादृश्यार्थोत्संकरो न भविष्यति । नैतदस्ति । अप्राप्तप्रापणार्थत्वादतिदेशस्य भूतभविष्यच्छब्दोपादानेन लुङ्लृटोर्विधाने दृष्टत्वमात्रेणायथाकालमपि प्रसङ्ग उच्यते । वत्करणं तु तदा विस्पष्टार्थमेव स्यात् । प्रतिषेधोपादाने तु वत्करणमनद्यतनविशेषविहितानामपि प्रतिषेधार्थम् । अन्यथा वत्करणमनर्थकं स्याद् नानद्यतनइत्येव ब्रूयात् तेन परोक्षे लिट् ह्यश्वतोर्लङ् च लट् स्मे पुरि लुङ् चास्मे इत्येतत्सूत्रविहिता अपि प्रत्ययाः प्रतिषिध्यन्ते ।

मारम्भः । किमुच्यते अक्रियाप्रबन्धार्थ इति न पुनः क्रियाप्रबन्धार्थोऽपि स्यात् । क्रियाप्रबन्धार्थमिति चेद्व वचनानर्थक्यम् *। क्रियाप्रबन्धार्थमिति चेद्व वचनमनर्थकं भवति । सिद्धं क्रियाप्रबन्धे पूर्वेणैव । इदं तर्हि प्रयोजनम् । अनहोरात्राणामिति वक्ष्यामि इति । इह मा भूद्व योयं त्रिंशद्रात्र आगामी तस्य योवरः पञ्चदशरात्र इति । अहोरात्रप्रतिषेधार्थमिति चेन्नानिष्टत्वात् *। अहोरात्रप्रतिषेधार्थमिति चेत्तन्न । किं कारणम् । अनिष्टत्वात् । अत्रापि नानद्यतनवदित्येवेष्यते इदं तर्हि प्रयोजनं भविष्यतीति वक्ष्यामीति । इह मा भूत् । योयमध्वा गत आपाटलिपुत्रात्तस्य यदवरं साकेतादिति । नानिष्टत्वात् । अत्रापि नातद्यतनवदित्येवेष्यते । इदं तर्हि प्रयोजनं मर्यादावचन इति वक्ष्यामीति । इह मा भूत् । योयमध्वा अपरिमाणो गन्तव्यः तस्य यदवरं साकेतादिति । नादिष्टत्वात् । अत्रापि नानद्यतनवदित्येवेष्यते । इदं तर्हि प्रयोजनम् । अवरस्मिन्निति वक्ष्यामीति । इह मा भूत् । योयमध्वा आपाटलिपुत्राद्गन्तव्यस्तस्य यत्परं साकेतादिति । नानिष्टत्वात् । अत्रापि नानद्यतनवदित्येवेष्यते । तस्मात्सुष्ठूच्यते भविष्यति मर्यादावचनेवरस्मिन्नित्यक्रियाप्रबन्धार्थम् । क्रियाप्रबन्धार्थमिति चेद्वचनानर्थक्यमिति ॥ का-

---

भविष्यतिम । अक्रियाप्रबन्धार्थमिति । एतच्च उपलक्षणं तेन असामीप्यार्थं चेति द्रष्टव्यम् । वचनसामर्थ्याच्च क्रियाप्रबन्धसामीप्ययोरिति निवृत्तम् । अनहोरात्राणामिति । उत्तरसूत्रस्य प्रयोजनमेतत् स्यादिति भावः । अनिष्टत्वादिति । क्रियाप्रबन्धसामीप्ययोरहोरात्रविभागेप्यनद्यतने प्रतिषेध इत्यर्थः । मर्यादावचन इति । नियमार्थमेतत् स्यान्मर्यादावचन एवेति भावः । अत्रापीति । विधिनियमसंभवे विधेर्ज्यायस्त्वात् । कालविभा । तद्विभाग इति । अनहोरा-

लविभागे चानहोरात्राणाम् ॥ १३७ ॥ अनहोरात्राणामिति तद्विभागे प्रतिषेधः*। अनहोरात्राणामिति चेत्तद्विभागे प्रतिषेधो वक्तव्यः। योयं त्रिंशद्रात्र आगामी तस्य योवरोर्धमास इति । तैश्च विभागे *। तैश्च विभागे प्रतिषेधो वक्तव्यः । योयं मास आगामी तस्य योवरः पञ्चदशरात्रः । तद् द्वेष्यं विजानीयात् । अहोरात्राणामेवाहोरात्रैर्विभागे प्रतिषेधो भवतीति । तदाचार्यः सुहृद्भूत्वान्वाचष्टे अनहोरात्राणामिति तेषां विभागे तैश्च विभाग इति ॥ परस्मिन्विभाषा ॥१३८॥ कस्मिन्परस्मिन्। कालविभागे । कुत एतत् । योगविभागकरणसामर्थ्यात् ॥ लिङ्निमित्ते लृङ् क्रियातिपत्तौ ॥ १३९ ॥ साधनातिपत्तावित्यपि वक्तव्यम् । इहापि यथा स्यात् । अभोक्ष्यत भवान्मांसेन यदि मत्समीप आसिष्यतेति । तत्तर्हि वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । नान्तरेण साधनं क्रियायाः प्रवृत्तिरस्तीति । साधनातिपत्तिश्चेत् क्रियातिपत्तिरपि भवति । तत्र क्रियातिपत्तावित्येव सिद्धम् । लिङ्निमित्ते ॥ भूते च ॥१४०॥ भूते लृङुताप्यादिषु*। भूते लृङ् उताप्यादिषु द्रष्टव्यः । उताध्यैष्यत । अप्यध्यैष्यत ॥ वोताप्योः ॥१४१॥ विभाषा गर्हाप्रभृतौ प्रागुतापिभ्याम्*। विभाषा गर्हाप्र-

---

त्राणामिति संबन्धसामान्ये षष्ठी न कर्मणि नापि कर्तरि । तेन यदाहोरात्राणामन्येन कालेन विभागोन्यस्य वा अहोरात्रैरहोरात्राणां वा ऽहोरात्रैः सर्वथा प्रतिषेध इत्यर्थः । परस्मिन् । योगविभागकरणसामर्थ्यादिति । इह भविष्यति मर्यादावचनेवरस्मिन्ननहोरात्राणामित्येकयोगे कर्तव्ये पृथग्योगकरणं परस्मिन्विभाषेत्यत्र कालविभागग्रहणसंबन्धार्थमेवेत्यर्थः । लिङ्निमि । साधनातिपत्तावितिति । साधनं मांसादि तस्यातिपत्तौ क्रियानिष्पत्तावपि लृङ् भवतीति भावः । अभोक्ष्यतेति । मांसस्यात्रानिष्पत्तिः । भोजनक्रियायास्तु निष्पत्तिरेव । साधनातिपत्तिश्चेदिति । करणभेदाद्भिन्नैव भोजनक्रिया तेन मांसातिपत्तौ मांसभोजनक्रियातिपत्तिरेवेत्यर्थः । भूते च । भूत इति वक्ष्यमाणसू-

भृतौ प्रागुतापिभ्यामिति वक्तव्यम् । वोताप्योरिति ह्यु-
च्यमाने संदेहः स्यात् । प्राग्वोतापिभ्यां सह वेति । त-
दाचार्यः सुहृद्भूत्वान्वाचष्टे । विभाषा गर्हाप्रभृतौ प्रा-
गुतापिभ्यामिति ॥ गर्हायां लडपिजात्वोः ॥१४२॥ गर्हायां
लड्विधानानर्थक्यं क्रियाऽसमाप्तेर्विवक्षितत्वात्*। गर्हायां
लड्विधानमनर्थकम् । किं कारणम् । क्रियाया असमाप्ते-
र्विवक्षितत्वात् । क्रियाया अत्रासमाप्तिर्विवक्षिता । एष
एव च नाम न्याय्यो वर्तमानः कालः यत्र क्रिया अप-
रिसमाप्ता भवति । तत्र वर्तमाने लडित्येव सिद्धम् ।
यदि वर्तमाने लडित्येवमत्र लड् भवति शतृशानचावपि
तर्हि प्राप्नुतः। इष्येते च शतृशानचा । वपि मां याजयन्तं
पश्य । अपि मां याजयमानं पश्य ॥ अनवक्लृप्त्यमर्ष-
योरकिंवृत्तेपि ॥१४५॥ किंवृत्तस्यानधिकारादुत्तरत्राकिं-
वृत्तग्रहणानर्थक्यम्*। किंवृत्तस्यानधिकारादुत्तरत्राकिं-
वृत्तग्रहणमनर्थकम् । निवृत्तं किंवृत्त इति तस्मिन्निवृत्ते
अविशेषेण किंवृत्ते चाकिंवृत्ते च भविष्यति । इदं तर्हि
प्रयोजनम् उपपदसंज्ञां वक्ष्यामीति । उपपदसंज्ञावचने
किं प्रयोजनम् । उपपदमतिङिति समासो यथा स्यात् ।

त्रार्थपर्यालोचनलभ्यं चैतत् । उताप्योरित्यारभ्य यन्निमित्तं तत्र भूते क्रि-
यातिपत्तौ अनेन लृङ्प्रत्ययः प्राक् ततो विकल्प इत्यर्थः । वोताप्योः । विभाषे-
ति । गर्हायां लडपि जात्वोरित्यनेन लड्विधानान्निमित्ताभावाद्विभाषा क-
थमि लिङ् चेत्यतः प्रभृति प्रागुताप्योः समर्थयोरित्यतः सूत्राद् यन्निमित्तं
तत्र लृङ्विकल्पः । मर्यादायां ह्ययमाङ् नाभिविधावित्यर्थः । गर्हाप्रभृताविति ।
गर्हादिविशिष्टे प्रकृत्यर्थ इत्यर्थः । गर्हायाम् । इष्येते इति । तौ च सूत्रारम्भे
सत्यवर्तमानकालविहितत्वान्न टोन प्राप्नुत इति दोषवानेव सूत्रारम्भ इत्यर्थः ।
अनव । इदं तर्हीति । अकिंवृत्तशब्देन किंवृत्तादन्यत्पदं पर्युदासाश्रयणेन गृ-
ह्यते तस्योपपदसंज्ञार्थमकिंवृत्तग्रहणं तेन किंवृत्ताकिंवृत्तयोरुपपदसंज्ञा सि-
ध्यतीति भावः । अतिङिति प्रतिषेध इति । न विद्यते तिङस्मिन् समासे सो-

अतिङिति प्रतिषेधः प्राप्नोति । यदा तर्हि लृटः सत्संज्ञौ तदोपपदसंज्ञा भविष्यति । भविष्यदधिकारविहितस्य लृटः सत्संज्ञावुच्येते अविशेषविहितश्चायम् ॥ जातुयदो लिङ् ॥१४७॥ जातुयदोर्लिङ्विधाने यदायद्योरुपसंख्यानम्* । जातुयदोर्लिङ्विधाने यदायद्योरुपसंख्यानं कर्तव्यम् । यदा भवद्विधः क्षत्रियं याजयेत् । यदि भवद्विधः क्षत्रियं याजयेत् । जातुयदोर्लि ॥ शेषे लृडयदौ ॥१५१॥ चित्रीकरणे यदिप्रतिषेधानर्थक्यमर्थान्यत्वात्* । चित्रीकरणे यदिप्रतिषेधोनर्थकः । किंकारणम् । अर्थान्यत्वात्, नहि यदावुपपदे चित्रीकरणं गम्यते किं तर्हि संभावनम् ॥ हेतुहेतुमतोर्लिङ् ॥१५६॥ हेतुहेतुमतोर्लिङ् वा* । हेतुहेतुमतोर्लिङ्वेति वक्तव्यम् । दक्षिणेन चेद्यायात् न शकटं पर्याभवेत् । दक्षिणेन चेद्यास्यति न शकटं पर्याभविष्यति । भविष्यदधिकारे च* । भविष्यदधिकारे इति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । वर्षतीति धावति । हन्तीति पलायतइति । अथेदानीं शतृशानचावत्र कस्मान्न भवतः । देवत्रातो गलो ग्राह इतियोगे च सद्विधिः । मिथस्ते न विभाष्यन्ते गवाक्षः संशितव्रतः ॥ इच्छार्थेषु लिङ्लो-

---

तिङिति बहुव्रीहिसमासाश्रयणादिति भावः । उपपदसंज्ञेति । उपपदसंज्ञाकार्यं समास इत्यर्थः । भविष्यदधिकारविहितस्येति । लृटः सद्वेत्यत्र भविष्यतीत्यधिकाराद्भविष्यतीत्येवं विहितस्य लृट्शेषे चेत्यस्य लृट आनन्तर्याद्वा शतृशानचौ । अविशेषेति । कालमात्रे विधानादयं लृट् यद्यपि भविष्यति भवति तथापि भविष्यदधिकारविहितो न भवतीति शतृशानचावस्य न भवतः । शेषेलृ । नहि यदाविति । आश्चर्यं यदि स भुञ्जीतेत्यत्र संभावनं तात्पर्येण प्रतीयतइति तन्निमित्त एव लिङ् भविष्यति । संभावनेलमिति चेदित्यनेनेत्यर्थः । संभावने हि यदिशब्दः प्रयुज्यते । हेतु । देवत्रात इति । व्यवस्थितविभाषाश्रयणादिति भावः । तेन देवत्रात इति संज्ञायां भवति न तु देवत्राण इति । गलशब्दः प्राण्यङ्गे भवति न तु गर इति । विषे तु गर इतिन तु गल इति । ज-

टौ ॥१५७॥ इच्छार्थेषु लिङ्लोटौ कामप्रवेदने चेत्* । कामप्रवेदनं चेद्गम्यत इति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । इच्छन् कटं करोतीति ॥ विधिनिमन्त्रणामन्त्रणाधीष्टसंप्रश्नप्रार्थनेषु लिङ् ॥१६१॥ विध्यधीष्टयोः को विशेषः । विधिर्नाम प्रेषणम् । अधीष्टं नाम सत्कारपूर्विका व्यापारणा । अथ निमन्त्रणामन्त्रणयोः को विशेषः । संनिहितेन निमन्त्रणं भवति । असंनिहितेनामन्त्रणम् । नैषोस्ति विशेषः । असंनिहितेनापि निमन्त्रणं भवति संनिहितेन चामन्त्रणम् । एवं तर्हि यन्नियोगतः कर्तव्यं तन्निमन्त्रणम् । किं पुनस्तत् । हव्यं कव्यं च । ब्राह्मणेन सिद्धं भुज्यतामित्युक्ते अधर्मः प्रत्याख्यातुः । आमन्त्रणे कामचारः । कथं पुनरिदं विज्ञायते निमन्त्रणा-

---

लचरे प्राप्त एव ज्योतिषि अप्त एव । इतिशब्दप्रयोगे च सत्संज्ञो न प्रवर्तते । गवाक्ष इति । वातायने नित्यमेवावङ् भवति । संशितव्रत इति । व्रतविषये श्यतेर्नित्यमित्वं भवति । मिथ इति । परस्परेण देवच्छायादिभिरेकस्मिन्विषये न विकल्पयन्त इत्यर्थः । एषु च नुदविदोन्दत्रेति वा नत्वमचि विभाषेति लत्वं विभाषाग्रह इति णप्रत्ययः लक्षणहेत्वोः क्रियाया इति शतृशानचौ नन्द्योर्विभाषेत्यतो विभाषानुवर्तनाद्विकल्पितौ । अवङ्स्फोटायनस्येति विभाषाऽवङ् श्याच्छोरन्यतरस्यामित्येते विधयः । विधिनिमन्त्रणा । विध्यधीष्टयोरिति । उभयोरपि नियोगरूपत्वादिति प्रश्नः । प्रेषणमिति । भृत्यादेः कस्याचित् क्रियायां नियोजनमित्यर्थः । अधीष्टं नामेति । गुर्वादेस्तु पूज्यस्य व्यापारणमधीष्टमित्यर्थः । प्रपञ्चार्थं न्यायव्युत्पादनार्थं वार्थभेदमाश्रित्य भेदेनोपादानं विधिनिमन्त्रणादीनां कृतम् । विधिरूपता हि सर्वत्रान्वयिनी विद्यते । संनिहितेनेति । धात्वर्थेनासनादिना । यथेह भवानासीतेति सन्निहितमासनं तदनु परमार्थं च निमन्त्रयते । असन्निहितेति । यथेह भवान् भुञ्जीतेति भोजनमसन्निहितं तदर्थमामन्त्रयते । यन्नियोगत इति । अवश्यकर्तव्यं नित्यं नैमित्तिकं च तन्निमन्त्रणमिति निमन्त्रणविषयत्वात्तदेव निमन्त्रणम् । अधर्म इति । यदान्यो ब्राह्मणो भोक्ता न लभ्यते तदा दौहित्रादिर्भोजयितव्यः तस्य च प्रत्याख्याने अधर्मः । स्मार्तः समाचारः । आमन्त्रण इति । काम्यकर्मणि काम-

दीनामर्थ इति । आहो स्विन्निमन्त्रणादिषु गम्यमाने-
ष्विति । कश्चात्र विशेषः । निमन्त्रणादीनामर्थे चेदाम-
न्त्रयै निमन्त्रयै भवन्तमिति प्रत्ययानुपपत्तिः प्रकृत्यभि-
हितत्वात्*। निमन्त्रणादीनामर्थे चेदामन्त्रयै निमन्त्रयै
भवन्तमिति प्रत्ययो नोपपद्यते । किं कारणम् । प्रकृत्य-
भिहितत्वात् । प्रकृत्याभिहितः सोर्थ इति कृत्वा प्रत्ययो
न प्राप्नोति । द्विवचनबहुवचनाप्रसिद्धिश्चैकार्थत्वात्*।द्वि-
वचनबहुवचनयोश्चाप्रसिद्धिः। किं कारणम् । एकार्थत्वात्
एकोयमर्थो निमन्त्रणं नाम तस्यैकत्वादेकवचनमेव प्रा-
प्नोति। अस्तु तर्हि निमन्त्रणादिषु गम्यमानेष्विति । इ-
हापि तर्हि प्राप्नोति देवदत्तो भवन्तमामन्त्रयते देवद-
त्तो भवन्तं निमन्त्रयते इति । सिद्धं तु द्वितीयाकाङ्क्षस्य
प्रकृते प्रत्ययार्थे प्रत्ययविधानात्*। सिद्धमेतत् । कथम् ।
द्वितीयाकाङ्क्षस्य धातोः प्रकृते प्रत्ययार्थे प्रत्ययो भव-
तीति वक्तव्यम्। के पुनः प्रकृता अर्थाः। भावकर्मकर्तारः।
एवमपि भवेत्सिद्धम् । प्राप्नोतु भवानामन्त्रणम् । अनु-
भवतु भवानामन्त्रणमिति यत्र द्वितीय आकाङ्क्षते । इ-
दं तु न सिध्यति । निमन्त्रयै आमन्त्रयै इति । अत्रापि

नया प्रवृत्तिर्नान्यथा । कथमिति । किमिह विध्यादयः प्रत्ययस्याभिधेयत्वेन निर्दिष्टाः उत विषयभावेनेति प्रश्नः । निमन्त्रणादीनामिति । आदिशब्दस्य प्रकारार्थत्वाद्विधिरपि गृह्यते । प्रकृत्यभिहितत्वादिति । प्रकृत्या योर्थो नाभिधीयते तत्रैव प्रत्ययेन भाव्यं न तु प्रकृत्यभिहितेर्थे । उक्तार्थानामप्रयोग इति न्यायात् । विषयपक्षाश्रये तु प्रकृत्यभिहितेष्वपि विध्यादिषु तत्सत्तामात्राश्रयः प्रत्ययः सिध्यति । द्विवचनेति । नाप्राप्तेषु कर्त्रादिषु विध्यादयोर्था निर्दिश्यमानास्तेषां बाधकाः प्रसजन्तीति कर्त्रादिगतायाः संख्यायाः अभिधानं न प्राप्नोतीति भावः । सिद्धं त्विति । द्वितीयं विध्यादिकमर्थं यदा धात्वर्थमाकांक्षति तदा लिङ्प्रत्ययः यदा च धात्वर्थे संपाद्यते नियोज्यो नि-

द्वितीय आकाङ्क्षते । कः । निमन्त्रिरेव । निमन्त्रये नि-
मन्त्रणमामन्त्रये आमन्त्रणमिति । कथं पुनर्निमन्त्रि-
र्नाम निमन्त्रणमाकाङ्क्षेत् । दृष्टश्च भावेन भावयोगः ।
तद्यथा । इषिरिषिणा युज्यते स्त्रीत्वं च स्त्रीत्वेन । या-
वता चात्रापि द्वितीय आकाङ्क्ष्यते । अस्तु तर्हि निम-
न्त्रणादीनामर्थ इति । ननु चोक्तं निमन्त्रणादीनामर्थे
चेदामन्त्रये निमन्त्रये भवन्तमिति प्रत्ययानुपपत्तिः प्रकृ-
त्यभिहितत्वादिति।नैष दोषः।यो सौ द्वितीय आकाङ्क्ष्यते।
स एव मम प्रत्ययार्थो भविष्यति। अयं तर्हि दोषः। द्विव-
चनबहुवचनाप्रसिद्धिरेकार्थत्वादिति। एषोप्यदोषः। सुपां
कर्मादयोप्यर्थाः संख्या चैव तथा तिङाम् ॥ सुपां संख्या
चैवार्थः कर्मादयश्च । प्रसिद्धो नियमस्तत्र ॥ प्रसिद्धस्तत्र

युज्यते तदा द्वितीयाकांक्षितत्वम् । इह तु देवदत्तो भवन्तमामन्त्रयतइति
नास्ति धात्वर्थस्य द्वितीयाकाङ्क्षितत्वमिति लिङ् न भवति । प्राप्नोत्विति।
धात्वर्थस्य प्राप्नत्यादेर्भिन्नमामन्त्रणं प्रत्याकाङ्क्षा विद्यतइति भावः । आमन्त्र-
ये इति । आमन्त्रणस्य धात्वर्थत्वात्तस्य चैकत्वाद् भेदपूर्विकाया आकाङ्क्षा-
या आमन्त्रणं प्रत्यभाव इति भावः । निमन्त्रये निमन्त्रणमिति । प्रकृतिवा-
च्यं निमन्त्रणं विशिष्टकर्मकमन्यत् तद्विषयं त्ववश्यकर्तव्यतालक्षणं निमन्त्र-
णमन्यदिति भिन्नत्वादस्त्ये व द्वितीयाकाङ्क्षितत्वम् । तदयमर्थः । त्वत्कर्मकं
भोजनादिषु निमन्त्रणं ममानुष्ठेयम । ततो भोजनादिषु त्वां निमन्त्रये इति ।
अत्र चामन्त्रये आमन्त्रणं निमन्त्रये निमन्त्रणमिति । प्रकृत्यर्थव्यतिरिक्तामन्-
त्रणसद्भावप्रदर्शनायामन्त्रणनिमन्त्रणशब्दौ प्रयुक्तौ नत्वयं लौकिकः प्रयोगः
लोटैव प्रकृत्यर्थव्यतिरिक्तस्यामन्त्रणादेर्गमितत्वात् । तदयमर्थः । आम-
न्त्रये आमन्त्रणमिति आमन्त्रये इत्यत्र लोटि प्रयुज्यमाने आमन्त्रणं
धात्वर्थविषयमाकाङ्क्ष्यमाणमस्ति । इषिरिति । एषितुमिच्छति इति
कालसाधने भेदादिच्छयोर्भेदाश्रयो योगः । स्त्रीत्वमिति । कुमारीत्यादौ
स्त्रीत्वं द्रव्यस्य विशेषणं यदा तु तदेव प्राधान्येनाश्रीयते तदा तस्य स्त्रीत्वादि-
ना योगः स्त्रीत्वं स्त्रीतेति । स एव ममेति। निमन्त्रये भवन्तमित्यवश्यकर्तव्यं
भवतो भोजनादिषु मया निमन्त्रणमिति निमन्त्रणस्यावश्यकर्तव्यतालक्षणं
निमन्त्रणमिति प्रकृतिप्रत्ययार्थयोर्भेद इत्यर्थः । सुपामिति । विध्यादिभिर्वि-

नियमः। नियमः प्रकृतेषु वा ॥ अथ वा प्रकृतानर्थानपेक्ष्य नियमः। के च प्रकृताः। एकत्वादयः। एकस्मिन्नेवैकवचनं न द्वयोर्न बहुषु। द्वयोरेव द्विवचनं नैकस्मिन्न बहुषु। बहुष्वेव बहुवचनं नैकस्मिन्न द्वयोरिति ॥ प्रैषातिसर्गप्राप्तकालेषु कृत्याश्च॥१६३॥ किमर्थं प्रैषादिष्वर्थेषु कृत्या विधीयन्ते न अविशेषेण विहिताः कृत्यास्ते प्रैषादिषु भविष्यन्ति। अन्यत्र च। प्रैषादिषु कृत्यानां वचनं नियमार्थम्*। प्रैषादिषु कृत्यानां वचनं क्रियते। किं प्रयोजनम्। नियमार्थम्। नियमार्थोऽयमारम्भः। प्रैषादिष्वेव कृत्या यथा स्युरिति। प्रैषादिषु कृत्यानां वचनं नियमार्थमिति चेत् तदनिष्टम्*। प्रैषादिषु कृत्यानां वचनं नियमार्थमिति चेत्तदनिष्टं प्राप्नोति। न हि प्रैषादिष्वर्थेष्वेव कृत्या इष्यन्ते। किं तर्हि। अविशेषेण। बुसोपेन्ध्यं तृणोपेन्ध्यम्। घनघात्यम्। विध्यर्थं तु स्त्रियाः प्रागिति वचनात्*। विध्यर्थं तु प्रैषादिषु कृत्यानां वचनम्। अयं प्रैषादिष्वर्थेषु लड्विधीयते स विशेषविहितः सामान्यविहितान् कृत्यान्बाधेत। वासरूपेण कृत्या अपि भविष्यन्ति। न स्युः। किं कारणम्। स्त्रियाः प्रागिति वचनात्। प्राक् स्त्रियां वासरूपः ॥ कालसमयवेलासु तुमुन् ॥१६७॥ प्रथमान्तेष्विति वक्तव्यम्। किं प्रयोजनम्। इह मा भूत्। काले भुङ्क्ते। तत्तर्हि वक्तव्यम्। न वक्तव्यम्। प्रैषादिष्विति वर्तते। तच्चावश्यं प्रैषादि-

रोधाभावात्तः कर्मणि चेत्यत्र बहुवचननिर्देशात्सर्वलकारसंग्रहार्थाद्वा उभयानुग्रहाच्च कर्त्रादयो न बाध्यन्त इति कर्तृकर्मगतद्वित्वबहुत्वनिबन्धनानि द्विवचनबहुवचनानि भवन्तीत्यर्थः। प्रैषाति। बुसोपेन्ध्यमिति। अग्निस्तोकं बुसेन ज्वलनीयमिति वस्तुस्वरूपकथनं न तु प्रैषादिप्रतिपत्तिः। घनघात्यमि-

ग्रहणमनुवर्त्यम् । प्रथमान्तेष्विति ह्युच्यमाने इहापि प्रसज्येत कालः पचति भूतानि कालः संहरति प्रजा इति ॥ इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये तृतीयस्याध्यायस्य तृतीये पादे द्वितीयमाह्निकम् ॥ पादश्च तृतीयः समाप्तः ॥

धातुसंबन्धे प्रत्ययाः ॥१॥ प्रत्यय इति वर्तमाने पुनः प्रत्ययग्रहणं किमर्थम् । अधातुप्रत्ययमानामपि धातुसंबन्धे साधुत्वं यथा स्यात् । गोमानासीत् । गोमान्भवितेति । इह पश्यामः भूतकालो भविष्यत्कालेनाभिसंबध्यमानो भविष्यत्कालः संपद्यते । कस्मान्न भविष्यत्कालो भूतकालेनाभिसंबध्यमानो भूतकालः संपद्यते । धातुसंबन्धे प्रत्ययस्य यथाकालविधानात्सिद्धम्* । धातुसंबन्धे य-

---

ति । घनेन लोहादिना घात्यमिति कठिनत्वादित्यर्थः ॥ इति श्रीमन्महामहोपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते भाष्यप्रदीपे तृतीयस्य अध्यायस्य तृतीये पादे द्वितीयमाह्निकम् ॥ पादश्च तृतीयः समाप्तः ॥

धातुसंबन्धे प्रत्ययाः । संबन्धस्य अनेकाधिष्ठानत्वात्सामर्थ्याद् वृत्तावपि संख्याविशेषो द्वित्वमवगम्यते । धात्वोः संबन्धो धातुसंबन्धः । धात्वर्थस्यायोपचाराद्धातुशब्देनोच्यते । न हि स्वार्थे गुणीभूतयोर्धात्वोः परस्परेण संबन्ध उपपद्यते धात्वर्थयोस्तु विशेषणविशेष्यभावलक्षणसंबन्धोपपत्तिः । तत्र धातुसंबन्धे कालान्तरविहितानां प्रत्ययानामन्यस्मिन् काले साधुत्वाभ्यनुज्ञानार्थमिदं सूत्रम् । प्रत्यय इति वर्तमान इति । यदपि स्वरूपपदार्थकः प्रत्ययशब्दः प्रकृतः । तथापीह संज्ञिनिर्देशाभावात्संज्ञिपदार्थको विज्ञास्यतइति भावः । अधातुप्रत्ययानामपीति । अन्यथा प्रकृतानामेव धातुप्रत्ययानां ग्रहणं स्यात् । प्रत्ययग्रहणात्तु सर्वप्रत्ययपरिग्रहार्थात्तद्धितानामपि कालभेदे साधुत्वं भवति । गोमानासीदिति । तदस्यास्त्यस्मिन्निति मतुप्प्रत्ययो वर्तमानसत्ताविशिष्टप्रकृत्यर्थयुक्ते ऽर्थे विहितः । धातुसंबन्धे तु प्रकृत्यर्थस्य भूतभविष्यत्त्वे ऽपि साधुर्भवति । इह पश्याम इति । अग्निष्टोमयाज्यस्य पुत्रो जनितेति कालभेदे साधुत्वाभ्यनुज्ञानाय सूत्रम् । तत्र विशेषानुपादानाद्यथा भूतकालपरित्यागेन जनितेत्येतत्संबन्धाद् णिनिर्भविष्यति काले भवति तथा जनितेति लुट्प्रत्ययो भविष्यत्कालत्यागेनाग्निष्टोमयाजीत्येतत्संबन्धाद् भूते कस्मान्न भवतीति प्रश्नः ।

थाकालविहिता एवैते प्रत्ययाः स्वेषु स्वेषु कालेषु प्रयुज्यन्ते। कथं तर्हि कालान्यत्वं गम्यते । उपपदस्य तु कालान्यत्वम् * । उपपदस्यैतत्कालान्यत्वम् । कुतो नु खल्वेतत् । अग्निष्टोमयाजीत्येतदुपपदं भवति न पुनर्जनितेति । एवं तर्ह्यस्त्यादिभिर्योगे । अस्त्यादिविषयाः प्रत्ययाः साधव इति वक्ष्यामि। के पुनरस्त्यादयः। अस्तिभूजनयः । एवमपि यदास्त्यादीनामेवास्त्यादिभिर्योगस्तदा न ज्ञायते कः कस्य कालमनुवर्तते इति। भाविकृत्यमासीत्। पुत्रो जनिष्यमाण आसीत्। एवं तर्हि वाक्यमेवैतदेवंविषयं प्रयुज्यते। अग्निष्टोमयाजीत्येतन्नस्मिन्भविता । कस्मिन्योऽस्य पुत्रो जनिता। कदा। यदानेनाग्निष्टोमेनेष्टं भवति॥ क्रियासमभिहारे लोट् लोटो हिस्वौ वा च तध्वमोः ॥२॥ हिस्वयोः परस्मै-

यथाकालविधानादिति । सूत्रप्रत्याख्यानेन उत्तरम् । अग्निष्टोमयाजीति भूत एव णिनिर्विधीयते। जनितेत्येतत्तु बन्धात्तु भाविव्यपदेशप्रतिपत्तिर्यथास्य सूत्रस्य प्राटकं वयेतीत्यर्थः। इतरोऽगृहीताभिप्राय आह । कथं तर्हीति । पुत्त्रोऽस्य जनिता स चाग्निष्टोमेन यष्टेति तत्र यदि भूते णिनिर्विधीयते तदा यागस्य भविष्यत्तावगमो न प्राप्नोतीति प्रश्नः। उपपदस्येति । भाविव्यपदेशविज्ञानाद्विशेषणस्य कालान्यत्वं वाक्यार्थवशादसत्यपि सूत्रारम्भे प्रतीयत इत्यर्थः । विशेष्याया आख्यातादिपदवाच्यायाः क्रियायाः प्राधान्यात् स्वकाल एवावस्थानं विशेषणभूतायास्तु क्रियाया उपलक्षणभावेनोपादानाद्भाविभूतव्यपदेशविषयताप्रतिपादनात्कालान्यत्वावगम इत्यर्थः । इतरो यथोक्तमभिप्रायमबुध्वा समीपे श्रूयमाणमुपपदमित्यवगम्य चोदयति। कुत इति । ततश्चाग्निष्टोमयाज्यस्य पुत्त्रो जात इत्ययमपि वाक्यार्थः कस्मान्न भवतीति प्रश्नः। आचार्यदेशीय आह। एवं तर्हीति। धात्वधिकाराद्धातुग्रहणे सिद्धे धातुसंबन्ध इति पुनर्धातुग्रहणं धातुविशेषपरिग्रहार्थं तेनास्ति भूजनिसंबन्ध एव प्रत्ययानां कालान्तरे साधुत्वमन्वाख्यायत इति सूत्रारम्भे सति विपर्ययो न भवतीत्यर्थः । अस्त्यादिविषया इति। अस्त्यादिविशेषणाय प्रयुक्ता इत्यर्थः। आचार्यः पूर्वोक्तेनाभिप्रायेण सूत्रप्रत्याख्यानेनैव वाक्यार्थं स्थापयति। एवं तर्हीति। अवश्यं च स्वकाल एव प्रत्ययविधिरेष्टव्यः। भाविकृत्यमासीदित्यत्र भाविशब्दस्य भूतकालत्वे

पदात्मनेपदग्रहणं लादेशप्रतिषेधार्थम् *। हिस्वयोः परस्मैपदात्मनेपदग्रहणं कर्तव्यम् । हिः परस्मैपदानां यथा स्यात्स्व आत्मनेपदानामिति। किं प्रयोजनम्। लादेशप्रतिषेधार्थम् लादेशौ हिस्वौ मा भूतामिति । किं च स्यात् । यदि लादेशौ हिस्वौ स्यातां तिङन्तं पदमिति पदसंज्ञा न स्यात् । मा भूदेवम् । सुबन्तं पदमिति पदसंज्ञा भविष्यति । कथं स्वाद्युत्पत्तिः । लकारस्य कृत्त्वात्प्रातिपदिकत्वं तदाश्रयं प्रत्ययविधानम्*। लकारः कृत् तस्य कृत्त्वात् कृत्प्रातिपदिकमिति प्रातिपदिकसंज्ञा तदाश्रया प्रातिपदिकाश्रया स्वाद्युत्पत्तिरपि भविष्यति। यदि स्वाद्युत्पत्तिः सुपां श्रवणं प्राप्नोति । अव्ययादिति सुब्लुक् भविष्यति । कथमव्ययत्वम् । विभक्तिस्वरप्रतिरूपकाश्च निपाता भवन्तीति निपातसंज्ञा निपातोऽव्ययमिति अव्ययसंज्ञा । इह तर्हि स भवान् लुनीहि लुनीहीत्येवायं लुनाति तिङ्ङतिङ इति निघातो न प्राप्नोति । समसंख्यार्थं च*। समसंख्यार्थं च हिस्वयोः परस्मैपदात्मनेपदग्रहणं कर्तव्यम्। हिः परस्मैपदानां यथा स्यात्। स्व आत्मनेपदानाम्। व्यतिकरो मा भूदिति।

भाव्यासीच्छन्दयोः पर्यायत्वाद् युगपत्प्रयोगो न स्यात्। क्रियासम। हिस्वयोरिति। सामान्यविहितानां तिङां शब्श्यामज्भ्यामिव हिस्वाभ्यां बाधः प्राप्नोतीति स्थानिनिर्देशार्थं परस्मैपदात्मनेपदग्रहणं कर्तव्यमित्यर्थः। लकारः कृदिति। तत्र स्थानिवद्भावाद् हिस्वयोरपि कृत्त्वात्तदन्तस्य प्रातिपदिकत्वात् स्वाद्युत्पत्तिर्भवतीत्यर्थः। विभक्तीति । विभक्तिसंज्ञकहिस्वसदृशत्वादनयोर्हिस्वयोरव्ययत्वमित्यर्थः। व्यतिकरो मा भूदिति। यदि लकारस्यैव स्थाने हिस्वौ विधीयेयातां तदा लः परस्मैपदमिति द्वयोरपि परस्मैपदसंज्ञा स्यात् ततश्च द्वावपि परस्मैपदिभ्य एव स्यातामित्ययं व्यतिकरः स्यादित्यर्थः। न वेति। यदि लस्यैव हिस्वौ स्यातां तदा तध्वमोर्लोट्स्थानिकयोरभावाद्वा च तध्वमोरिति स्थानित्वेनोपादानमनुपपन्नं स्यादिति तध्वमोः स्थानित्वेनोपादानाल्लोट्स्थ-

न वा तध्वमोरादेशवचनं ज्ञापकं पदादेशस्य*। न वा हिस्वयोः परस्मैपदात्मनेपदग्रहणं कर्तव्यम्। किं कारणम्। तध्वमोरादेशवचनं ज्ञापकं पदादेशस्य। यदयं वा च तध्वमोरित्याह तज्ज्ञापयत्याचार्यः पदादेशौ हिस्वाविति। तत्र पदादेशेपित्त्वाटोः प्रतिषेधः*। तत्र पदादेशेपित्त्वस्याटश्च प्रतिषेधो वक्तव्यः। पित्त्वस्य तावत्स भवान्लुनीहि लुनीहीत्येवायं लुनाति। आटः खल्वपि। सोहं लुनीहि लुनीहीत्येवं लुनामि। पित्त्वस्य तावन्न वक्तव्यः। पित्त्वप्रतिषेधे योगविभागः करिष्यते। इह सेर्हिर्भवति। ततः अपिच्च। अपिच्च भवति यावान् हिर्नामेति। आटश्चापि प्रतिषेधो न वक्तव्यः। आटि कृते साटूकस्यादेशो भविष्यति। इदमिह संप्रधार्यम्। आट् क्रियतामादेश इति। किमत्र कर्तव्यम्। परत्वादाडागमः। नित्य आदेशः। कृतेप्याटि प्राप्नोत्यकृतेपि प्राप्नोति। आडपि नित्यः। कृतेप्यादेशे प्राप्नोत्यकृतेपि। अनित्य आट्। अन्यस्य कृतेप्यादेशे प्राप्नोत्यन्यस्याकृतेपि प्राप्नोति शब्दान्तरस्य च प्राप्नुवन्विधिरनित्यो भवति। आदेशोप्यनित्यः। अन्यस्य कृते अटि प्राप्नोति अन्यस्याकृते प्राप्नोति। शब्दान्तरस्य च प्राप्नुवन्विधिरनित्यो भवति। उभयोरनित्ययोः परत्वादाडागमः। आटि कृते साटूकस्यादेशो भविष्यति। इदं तर्हि भुङ्क्ष्व

ब्देन लोडादेशानां परस्मैपदात्मनेपदानां स्थानित्वमवसीयतइत्यर्थः। पदादेशस्येति। पदशब्देन पदसंज्ञानिमित्तानि तिङ उच्यन्ते। अथ वा सर्वे सर्वपदादेशा इति न्यायात्तिङन्तस्य हिस्वान्तादेशप्रवृत्तिः। पित्त्वस्येति। तिप्सिब्मिपां स्थाने विधीयमानो हिः स्थानिवद्भावात्पित्स्यात् ततश्च ङित्त्वाभावाल्लुनीहीतीत्वं न स्यात्। अनुदात्तत्वं च हेः प्रसज्येत लुनीहिलुनीहि स भवानित्यादौ परस्य लुनीहिशब्दस्य तस्य परमाम्रेडितमनुदात्तत्वं भवति। यावा-

भुङ्क्ष्वइत्येवं भुनजै इति । श्नसोरल्लोप इत्यकारलोपो न प्राप्नोति । समसंख्यार्थत्वं चाप्यपरिहृतमेव । सिद्धं तु लोण्मध्यमपुरुषस्यैकवचनस्य क्रियासमभिहारे द्विर्वचनात्* सिद्धमेतत् । कथम् । लोण्मध्यमपुरुषैकवचनस्य क्रियासमभिहारे द्वे भवत इति वक्तव्यम् । केन विहितस्य क्रियासमभिहारे लोण्मध्यमपुरुषैकवचनस्य द्विर्वचनमुच्यते । एतदेव ज्ञापयत्याचार्यो भवति क्रियासमभिहारे लोडिति । यदयं क्रियासमभिहारे लोण्मध्यमपुरुषैकवचनस्य द्विर्वचनं शास्ति । कुतो नु खल्वेतत् । ज्ञापकादत्र लोड् भविष्यति । न पुनर्य एवासावविशेषविहितः स यदा क्रियासमभिहारे भवति तदा तस्य द्विर्वचनं भवतीति । लोण्मध्यमपुरुषैकवचन एव खल्वपि सिद्धं स्यात् । इमौ चान्यौ हिस्वौ सर्वेषां पुरुषाणां सर्वेषां वचनानामिष्येते । सूत्रं च भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तं हिस्वयोः परस्मैपदात्मनेपदग्रहणं लादेशप्रतिषेधार्थं समसंख्यार्थं चेति । नैष दोषः । योगविभागात्सिद्धम्* । योगविभागः करिष्यते । क्रियासमभिहारे लोड् भवति । ततो लोटो हिस्वौ भवतः लोडित्येवानुवर्तते लोटो यौ हिस्वाविति । कथं वा च तध्वमोरिति । वा च तध्वंभा-

निति । योगविभागकरणसामर्थ्यादानन्तर्यान्नापेक्ष्यतइत्यर्थः । भुङ्क्ष्वभुङ्क्ष्वेति । परत्वादाटि कृते उत्तमस्य पित्त्वे स्वादेशः सुङ्छानिवद्भावात्पित्त्वादिति ङित्त्वाभावाल्लोपाप्रसङ्गः । समसंख्यार्थत्वमिति । सर्वेषां तिङां द्वावपि पर्यायेण स्यातामित्यर्थः । एतदेवेति । इदंकुमारीवर इत्यनेन न्यायेन क्रियासमभिहारविषयो लोडनुमीयतइत्यर्थः । कुतो न्विति । ज्ञापकं विघटयति । विध्यादिविषयस्य लोटो विद्यमानत्वात् क्रियासमभिहारविषयस्य तस्यैवादेशयोर्द्विवचनार्थं ग्रहणं स्यादित्यर्थः । सर्वेषामिति । प्रसङ्ग इति शेषः । लोटो याविति । लोडादेशौ यौ हिस्वौ दृष्टौ तत्तुल्यावनेन हिस्वौ भवत इत्यर्थः । तेन तदीयकार्यातिदेशात्परस्मैपदात्मनेपदसंज्ञे हिस्वयोर्भवतः । तेन परस्मैपदिभ्यो

त्विनो लोट इत्येवमेतद् विज्ञायते ॥ यथाविध्यनुप्रयोगः पूर्वस्मिन् ॥४॥ किमर्थमिदमुच्यते। अनुप्रयोगो यथा स्यात् । नैतदस्ति प्रयोजनम् । हिस्वान्तमव्यक्तपदार्थकं तेनापरिसमाप्तोर्थ इति कृत्वा अनुप्रयोगो भविष्यति। इदं तर्हि प्रयोजनं यथाविधीति वक्ष्यामीति । एतदपि नास्ति प्रयोजनं समुच्चये सामान्यवचनस्येति वक्ष्यति। तत्रान्तरेण वचनं यथाविध्यनुप्रयोगो भविष्यति ॥ समुच्चये सामान्यवचनस्य ॥५॥ किमर्थमिदमुच्यते । अनुप्रयोगो यथा स्यात् । नैतदस्ति प्रयोजनम् । हिस्वान्तमनभिव्यक्तपदार्थकं तेनापरिसमाप्तोर्थ इति कृत्वानुप्रयोगो भविष्यति । इदं तर्हि प्रयोजनं सामान्यवचनस्येति वक्ष्यामीति । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । सामान्यवचनस्यानुप्रयोगोस्तु विशेषवचनस्येति । सामान्यवचनस्यैवानुप्रयोगो भविष्यति। लघुत्वात् ॥ उपसंवादाशङ्कयोश्च ॥८॥ उपसंवादाशङ्कयोर्वचनानर्थक्यं लिङर्थत्वात् *। उपसंवादाशङ्कयोर्वचनमनर्थकम् । किं कारणम् । लिङर्थत्वात् ।

ह्विरात्मनेपदिभ्यस्तु स्वो भवति । हिशब्दस्य कर्ता वाच्यः स्वशब्दस्य भावकर्मकर्तारः । तिङ्त्वं च भवतीति तिङ्ङतिङ इत्यादिकार्यं भवति । पुरुषैकवचनसंज्ञे तु सामर्थ्यान्न भवतः । यदि हि ते अपि स्यातां हिस्वयोरनेन विधानमनर्थकं स्याद् वचनान्तरेण तयोः सिद्धत्वात् । तध्वंभाविन इति । मुख्यार्थासंभवे गौणी कल्पनाश्रीयते ततश्च तध्वंभावित्वाल्लोडेव तध्वंशब्दाभ्यामुच्यत इति भावः । यथावि । हिस्वान्तमिति । संख्याकालपुरुषाणामनभिव्यक्तत्वात् । एतदपीति ।समुच्चय एव धात्वन्तरस्यानुप्रयोग इति नियमात् क्रियासमभिहारे यथाविध्यनुप्रयोगो भविष्यति । ननु समुच्चये सामान्यवचनस्यैवेति नियमः स्यात् ततश्च धात्वन्तरस्यापि लोट्प्रकृतिसमानार्थस्य क्रियासमभिहारे ऽनुप्रयोगः स्यात् । नैतदस्ति । नह्येकस्या आकृतेश्चरितः प्रयोगो द्वितीयस्याश्च तृतीयस्याश्च भवतीति न्यायाल्लोट्प्रकृतिरेवानुप्रयोच्यते । पूर्वव्यवहितप्रयोगनिवृत्तिरपि नेष्टा यतस्तदर्थो योगः स्यात् । समुच्चये । लघुत्वादिति । एतच्च लाघवं क्व चिदेव विषये शिष्टप्रयोगदर्शनादाद्रियते न सर्वत्र अन्यथा तरुद्रुमा-

लिङर्थे लेडित्येव सिद्धम् । कः पुनर्लिङर्थः । के चित्ताव-
दाहुः । हेतुहेतुमतोर्लिङिति । अपर आहुः । वक्तव्य एवैत-
स्मिन्विशेषे लिङ् । प्रयुज्यते हि लोके यदि मे भवानिदं
कुर्याद् अहमपि तइदं दद्यामिति ॥ तुमर्थे सेसेनसेअ्-
सेन्क्सेकसेनध्यैअध्यैन्कध्यैकध्यैन्शध्यैशध्यैन्तवैतवेङ्
तवेनः ॥ ९ ॥ तुमर्थ इत्युच्यते कस्तुमर्थो नाम । कर्ता तु-
मर्थः । यद्येवं नार्थस्तुमर्थग्रहणेन । येनैव खल्वपि हेतु-
ना कर्तरि तुमुन्भवति तेनैव हेतुना सयादयोपि भविष्य-
न्ति । एवं तर्हि सिद्धे सति यत्तुमर्थग्रहणं करोति तज्ज्ञा-
पयत्याचार्यः अस्त्यन्यः कर्तुस्तुमुनोर्थ इति । कः पुनर-
सौ । भावः । कुतो नु खल्वेतद् भावे तुमुन् भविष्यति
न पुनः कर्मादिषु कारकेषु स्यादिति । ज्ञापकात्तावदयं
कर्त्तुरपकृष्यते । न चान्यस्मिन्नर्थे आदिश्यते अनिर्दि-
ष्टार्थाश्च प्रत्ययाः स्वार्थे भवन्तीति स्वार्थे भविष्यति ।
तद्यथा । गुप्तिज्किद्भ्यः सन् यावादिभ्यः कन् इति । सो-
सौ स्वार्थे भवन् भावे भविष्यति । किमेतस्य ज्ञापने प्र-
योजनम् । अव्ययकृतो भावे भवन्तीति एतन्न वक्तव्यं

दीनामेव प्रयोगः स्यात् न वनस्पत्यादिशब्दानाम् । उपसंवा । उपसंवादेति ।
नित्यार्थमिदमिति चेच्छन्दसि नित्योत्र लेड् दृश्यतइत्यत्र प्रमाणाभावः । व्य-
वस्थितविभाषया वा नित्यं लेड् भविष्यति । हेतुहेतुमतोरिति । उपसंवादः
कर्तव्ये पणबन्धः । यदि मे भवानिदं कुर्यात् अहमपि ते इदं दद्यामिति तत्र
करणं हेतुर्दानं हेतुमत् आशङ्कापि कारणात्कार्योत्पत्ते्श्चेति हेतुहेतुमद्भावः ।
अपर इति । करणमवधिर्दानमवधिमदित्यवध्यवधिमद्भाव उपसंवादे प्रतीय-
ते न तु हेतुहेतुमद्भावः । आशङ्कायामपि निश्चितो हेतुहेतुमद्भावो नास्तीति
भावः । लिङ्प्रयोगसिद्धये अवश्यवक्तव्यो लिङ् न तु सूत्रप्रत्याख्यानायैव । तु-
मर्थे सेसे । कुतोन्विति । क्रियया कर्मादीनामाक्षेपात्तेष्वेव तुमुन् स्यादिति
भावः । न वक्तव्यमिति । तुमर्थग्रहणानुवृत्त्या कृदादीनां भावे सिद्धत्वात्साध्य-
मानरूपश्च भावः कृदादीनामर्थः । स एव च धात्वर्थः । घञादीनान्तु धात्वर्थ-

भवति ॥ उदीचां माङो व्यतीहारे ॥१९॥ किमर्थं मेङः सानुबन्धकस्यात्वभूतस्य ग्रहणं क्रियते। न उदीचां मेङ इत्येवोच्येत । तत्रायमप्यर्थः । उदीचां मेङ इति व्यतीहारग्रहणं न कर्तव्यं भवति । किं कारणम् । तद्विषयो हि सः व्यतीहारविषय एव मयतिः । एवं तर्हि सिद्धे सति यन्मेङः सानुबन्धकस्यात्वभूतस्य ग्रहणं करोति तज्ज्ञापयत्याचार्यः नानुबन्धकृतमनेजन्तत्वं भवतीति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् । तत्रासरूपसर्वादेशदाप्प्रतिषेधेषु पृथक्त्वनिर्देशोऽनाकारान्तत्वादित्युक्तं तन्न वक्तव्यं भवति । किमर्थं पुनरिदमुच्यते न समानकर्तृकयोः पूर्वकालइत्येव सिद्धम् । अपूर्वकालार्थोयमारम्भः । पूर्वं ह्यसौ याचते पश्चादपमयते। उदीचां माङो व्यतीहारे ॥ समानकर्तृकयोः पूर्वकाले ॥२१॥ इह कस्मान्न भवति पूर्वं भुङ्क्ते पश्चाद्व्रजतीति । स्वशब्देनोक्तत्वान्न भवति । न तर्हीदानीमिदं भवति । पूर्वं भुक्त्वा ततो व्रजतीति । नैतत् क्रियापौर्वकाल्यम् । किं तर्हि । कर्तृपौर्वकाल्यमेतत् । पूर्वं ह्यसौ भुक्त्वान्येभ्यो भोक्तृभ्यः ततः पश्चाद्व्रजति अन्येभ्यो व्रजितृभ्यः । इह कस्मान्न भ-

---

व्यतिरिक्तः सिद्धरूपो वाच्यः । उदीचाम् । नानुबन्धकृतमिति । एतच्च ज्ञापनमनुबन्धानामेकान्तत्वे उपयुज्यते । अनेकान्तत्वे स्वत एव एजन्तत्वाज् ज्ञापनप्रयोजनाभावः । पृथक्त्वनिर्देशो नाकारान्तत्वादित्येतद् दाप् प्रतिषेध ग्रहणेनैव संबध्यते । दाधाघ्वदाबित्यत्र दैपोपि पृथक् प्रतिषेधो वक्तव्यः अनाकारान्तत्वाद्घाब्रूपत्वाभावादित्यर्थः । अपमयत इति । वस्त्रादिकं परिवर्तयतीत्यर्थः । समान । समानशब्द एकवाची शक्तिशक्तिमतोश्चाभेदविवक्षया क्रिययोरेककर्तृकत्वम् । स्वशब्देनेति । पौर्वकाल्ये द्योत्ये क्त्वादिर्विधीयते न तु विषयइति भावः । पूर्वशब्दस्यात्र क्रियापौर्वकाल्यवाचित्वादशादिसूत्रेणापि न भवति । अशादीनां साधनपौर्वकाल्यविषयाणां तत्र ग्रहणात् । नैतदिति । द्विविधात्र भुजेः पूर्वकालता व्रजिक्रियापेक्षा तस्यां क्त्वाप्रत्ययो भोक्त्रन्तरसाध्यभुजि-

वति । आस्यते भोक्तुमिति । कुतः कस्मान्न भवति । क्रिमासेः आहो स्विद् भुजेः। भुजेः कस्मान्न भवति, अपूर्वकालत्वात्। आसेस्तर्हि कस्मान्न भवति। यस्मादत्र लड् भवति । एतदत्र प्रष्टव्यं लडत्र कथं भवतीति । लट् चात्र वासरूपेण भविष्यति । समानकर्तृकयोरिति बहुष्वप्राप्तिः*। समानकर्तृकोरिति बहुषु क्त्वा न प्राप्नोति । स्नात्वा भुक्त्वा पीत्वा व्रजतीति। किं पुनः कारणं न सिध्यति। द्विवचननिर्देशात्। द्विवचनेनायं निर्देशः क्रियते । तेन द्वयोरेव पौर्वकाल्ये स्याद् बहूनां न स्यात् । सिद्धं तु क्रियाप्रधानत्वात्*।सिद्धमेतत्। कथम्। क्रियाप्रधानत्वात्। क्रियाप्रधानोयं निर्देशः। नात्र निर्देशस्तन्त्रम् । कथं पुनस्तेनैव निर्देशः क्रियते तच्चातन्त्रं स्यात् । तत्कारी च भवान् तद्द्वेषी च । नान्तरीयकत्वादत्र द्विवचनेन निर्देशः क्रियते । अवश्यं कया चिद्विभक्त्या केन चिद्वचनेन निर्देशः कर्तव्यः। तद्यथा । कश्चिदन्नार्थी शालिकलापं सतुषं सपलालमाहरति नान्तरीयकत्वात् स यावदादेयं तावदादाय तुषपलालान्युत्सृजति। तथा कश्चित् मांसार्थी मत्स्यान् सशकलान् सकण्टकानाहरति ना-

---

क्रियापेक्षा च तां पूर्वशब्द उपादत्ते । ततश्चाप्रादिसूत्रेणात्र क्त्वाणमुलौ भवत इति भावः । कर्तृपौर्वकाल्यं च क्रियाद्वारकमेव बोद्धव्यम् । क्रियाविषयत्वात् कालव्यवहारस्य। आस्यत इति । आसेः पूर्वकालत्वाद्भावस्य च प्रतिपाद्यत्वात्। आसित्वा भोक्तुमिति प्राप्नोतीति भावः। लट्चात्रेति । वासरूपोऽस्त्रियामित्यत्र स्त्रियाः प्रागिति पक्षो नाश्रितः किन्तर्हि क्त्वाद्यधिकारे वासरूपविधिर्नेति। यदा त्वासेः क्त्वा भवति तदा भुजेः तुमुन्न भवति अनभिधानात् न ह्यासित्वा भोक्तुमित्याद्यभिधानमस्ति। तस्माल्लडादय एव भुजेर्भवन्ति आसित्वा भुङ्क्ते इति। क्रियाप्रधानत्वादिति। समानकर्तृकक्रियान्तरापेक्षपौर्वकाल्यक्रियाप्रतिपादनपरत्वान्निर्देशस्य नान्तरीयकत्वादुपात्तं द्वित्वमत्राविवक्षितमित्यर्थः। लोकविज्ञानादिति। अमीषां ब्राह्मणानां पूर्वमानयेत्युक्ते पङ्क्तौ यः

न्तरीयकत्वात्स यावदादेयं तावदादाय शकलकण्टका-
न्युत्सृजति । एवमिहापि नान्तरीयकत्वाद्द्विवचनेन
निर्देशः क्रियते । न ह्यत्र निर्देशस्तन्त्रम् । एवमपि लो-
कविज्ञानान्न सिध्यति । तद्यथा । लोके ब्राह्मणानां पू-
र्व आनीयतामित्युक्ते सर्वपूर्व आनीयते एवमिहापि
सर्वपूर्वायाः क्रियायाः प्राप्नोति । अनन्त्यवचनात्तु सि-
द्धम् । समानकर्तृकयोरनन्त्यस्येति वक्तव्यम् । सिध्यति ।
सूत्रं तर्हि भिद्यते । यथान्यासमेवास्तु । ननु चोक्तं स-
मानकर्तृकयोरिति बहुत्वप्राप्तिरिति । परिहृतमेतत् ।
सिद्धं तु क्रियाप्रधानत्वादिति । ननु चोक्तं एवमपि
लोकविज्ञानान्न सिध्यतीति । नैष दोषः । सर्वेषामत्र
व्रजिक्रियां प्रति पौर्वकाल्यम् । स्नात्वा व्रजति भुक्त्वा व्र-
जति पीत्वा व्रजतीति । एवं च कृत्वा प्रयोगोऽप्यनियतो
भवति । स्नात्वा भुक्त्वा पीत्वा व्रजति । पीत्वा भुक्त्वा
स्नात्वा व्रजति । व्यादाय स्वपितीत्युपसंख्यानमपूर्वका-
लत्वात्* । व्यादाय स्वपितीत्युपसंख्यानं कर्तव्यम् । किं
पुनःकारणं न सिध्यति । अपूर्वकालत्वात् । पूर्वं ह्यसौ
स्वपिति पश्चाद्व्याददाति । न वा स्वप्नस्यापरकालत्वात्* ।
न वा वक्तव्यम् । किं कारणम् । स्वप्नस्यापरकालत्वात् ।
अपरकालःस्वप्नः अवश्यमसौ व्यादाय मुहूर्तमपि स्वपि-
ति ॥ विभाषाग्रेप्रथमपूर्वेषु ॥२४॥ किमयं प्राप्ते विभाषा

सर्वेषां मादिः स एवानीयते तथेहापि स्नात्वा भुक्त्वा पीत्वा व्रजतीति स्नानस्यैव पूर्वत्वात् स्नातेरेव प्रत्ययेन भाव्यं न तु भुजिपिबतिभ्यामित्यर्थः । सर्वेषामिति । आख्यातवाच्यायाः क्रियाया विशेष्यत्वात्प्राधान्यात्तां प्रति सर्वासां विशेषणत्वात्परस्परेणासम्बन्धः । यथोक्तम् । गुणानाञ्च परार्थत्वादसंबन्धः समत्वादिति । अपरकाल इति । यद्यपि स्वप्नलक्षणानां व्यादानात् पूर्वकालता तथापि व्यादानानन्तरभाविस्वप्नक्रियापेक्षं व्यादानस्य पूर्वकालत्वमस्तीत्यर्थः । विभाषाग्रे ।

आहो स्विदप्राप्ते । कथं च प्राप्ते कथं चाप्राप्ते । आभीक्ष्ण्यइति वा नित्ये प्राप्ते अन्यत्र वा अप्राप्ते । किं चातः । यदि प्राप्ते । आभीक्ष्ण्ये ऽनिष्टा विभाषा प्राप्नोति । अन्यत्र चेष्टा न सिध्यति । अथाप्राप्ते अग्र्यादिष्वप्राप्तविधेः समासप्रतिषेधः*। अग्र्यादिषु अप्राप्तविधेः समासस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । स तर्हि प्रतिषेधो वक्तव्यः । न वक्तव्यः । उक्तं वा । उक्तमेतत् । अमैवाव्ययेनेत्यत्र एवकारकरणस्य प्रयोजनम् । अमैवाव्ययेन यत्तुल्यविधानमुपपदं तत्र समासो यथा स्याद्‌ अमा चान्ये न च यत्तुल्यविधानमुपपदं तत्र मा भूदिति । विभाषाग्रे ॥

द्दहाग्र्यादयः साधनपौर्वकाल्यविषया गृह्यन्ते न तु क्रियापौर्वकाल्यविषयास्तेषां हि क्रियापौर्वकाल्यविषयत्वे तैरेव पौर्वकाल्यस्योक्तत्वात् क्त्वाणमुलोर्गतार्थत्वादुत्पत्त्या न भाव्यम् । न चैतत्सूत्रारम्भादुक्तेऽपि पौर्वकाल्ये तयोरुत्पत्तिरिति शक्यते वक्तुम् । अस्य साधनपौर्वकाल्यविषयाग्र्याद्युपपदत्वे चरितार्थत्वाद्भाष्यकारेण च समानादिसूत्रे पूर्वशब्देन क्रियापौर्वकाल्ये उक्ते क्त्वाप्रत्ययस्यानुत्पत्तेः प्रतिपादितत्वात् । यदि चात्र अग्र्यादयः क्रियापौर्वकाल्यविषया गृह्येरन् तदा अप्राप्तविभाषैव निःसंदेहा स्यादिति किमियं प्राप्ते विभाषेति संशयो नैवोपपद्येत । यस्मादाभीक्ष्ण्ये णमुल्चेति क्त्वाणमुलौ क्रियापौर्वकाल्ये एव विधीयेते । तच्चेदग्र्यादिभिरुच्यते तदाभीक्ष्ण्यग्रहणानुवृत्तावप्यप्राप्तविभाषैव स्यात् । आभीक्ष्ण्यश्च द्विर्वचनमन्तरेण क्त्वाणमुल्भ्यां न द्योत्यत इति तद्द्योतनायापि तयोर्विधानं नोपपद्यते । तस्मात्साधनपौर्वकल्यविषया द्दहाग्र्यादय इति स्थितम् । यद्यपि देशविशेषवचनोऽग्रशब्दोऽस्ति प्रभोरग्रे भुङ्क्ते इति तथापि पूर्वप्रथमसाहचर्यात्कालविशेषवृत्तिरेव गृह्यते । अनिष्टाविभाषेति । आभीक्ष्ण्ये नित्यौ क्त्वाणमुलौ इष्येते अग्रे भुक्त्वा भुक्त्वा व्रजतीति । लडादयस्तु नेष्यन्ते अग्रे भुङ्क्ते भुङ्क्ते ततो व्रजतीति भावः । अन्यत्र चेति । आभीक्ष्ण्यग्रहणानुवृत्तौ सत्यामनाभीक्ष्ण्ये क्त्वाणमुलौ न स्यातामित्यर्थः । अप्राप्तविधेरिति । विभाषायामग्र्यादीनां प्रत्ययोत्पत्तिं प्रति निमित्तत्वान्निमित्तस्य चोपपदसंज्ञाविधानादुपपदसमासः प्रतिषेध्यः । प्राप्तविभाषायां त्वग्र्यादीनां पक्षे प्रत्ययनिवृत्तौ निमित्तत्वं न तु प्रत्ययोत्पत्तौ प्रत्यययोराभीक्ष्ण्ये णमुल्चेत्यनेनाविशेषेण विहितत्वादिति भावः । न वक्तव्य इति । अप्राप्तविभाषात्वमनेन द्रढयति पूर्वविप्रतिषेधाच्चाग्र्यादिष्वाभीक्ष्ण्ये नित्याभ्यां क्त्वाणमु-

स्वादुमि णमुल् ॥२६॥ किमर्थं स्वादुमि मकारान्तनिपातनं क्रियते न खमुञ्प्रकृतः सोऽनुवर्तिष्यते । स्वादुमि मान्तनिपातनमीकाराभावार्थम् * । स्वादुमि मान्तनिपातनं क्रियते ईकाराभावार्थम् । ईकारो मा भूदिति । स्वाद्वीं कृत्वा यवागूं भुङ्क्ते । स्वादुंकारं यवागूं भुङ्क्त इति । च्व्यन्तस्य च मकारान्तार्थम् * । च्व्यन्तस्य च मकारान्तत्वं यथा स्यात् । अस्वादु स्वादु कृत्वा भुङ्क्ते स्वादुंकारं भुङ्क्ते । आच तुमुनः समानाधिकरणे * । आच तुमुनः प्रत्ययाः समानाधिकरणे भवन्तीति वक्तव्यम् । केन । अनुप्रयोगेण । किं प्रयोजनम् । स्वादुंकारं यवागूर्भुज्यते देवदत्तेनेति देवदत्ते तृतीया यथा स्यात् । किं च कारणं न स्यात् । णमुलाभिहितः कर्तेति । ननु च भुजिप्रत्ययेन अनभिहितः कर्तेति कृत्वा अनभिहिताश्रयो विधिर्भवि-

---

ष्यति । उभयत्र विभाषा चेयं न भवति । ननु च णमुल्यप्राप्ते क्त्वाप्रत्यये तु समानादिसूत्रेण प्राप्ते सत्यारम्भादुभयत्र विभाषेयं युक्ता, नैतदस्ति । समानादिसूत्रे विहितं क्त्वां प्रति विभाषाग्रहणमनर्थकमेव वासरूप इत्यनेनैव पक्षे लडादीनां सिद्धत्वात् । कः पुनरस्य क्त्वः समानादिसूत्रविहिताद्विशेष इति चेद् णमुल्सहितत्वमेव विशेषः । णमुल्सहितक्त्वाविधौ विभाषाश्रुतिरिहोपादीयमाना ज्ञापकार्था संपद्यते । क्त्वाणमुलौ यत्र सह विधीयेते तत्र वासरूपविधिर्न भवतीति । तेनाभीक्ष्ण्ये पौर्वकाल्ये लडादयो न भवन्तीति । तत्र यदि केवलो णमुल् विधीयेत विभाषाश्रुतिरभिमतमर्थं ज्ञापयितुं न क्षमेतेति क्त्वोऽप्यनुवादः कर्तव्यः । स्वादुमि । ईकाराभावार्थमिति । मान्तत्वे भाविप्रत्ययविषये निपात्यमाने विहितनिमित्तत्वाद्वोतोगुणवचनादिति ङीष् न भवतीत्यर्थः । च्व्यन्तस्य चेति । खमुञ्यपि सर्वत्र मुम् न सिध्यति । अनव्ययस्येत्यधिकारादिति भावः । यद्येवं मान्तत्वमेव निपात्यतां प्रत्ययस्तु खमुञेव विधेयः । नैतदस्ति । अव्ययार्थमेवं मान्तनिपातनं स्यादिति ङीष् स्यादेव । णमुलि तु मान्तत्वमपूर्वं विधीयमानमीकाराभावार्थं च्व्यन्तस्य च मकारान्तार्थं विज्ञायते । अवश्यं चोत्तरार्थो णमुल् विधेय इति लाघवाभावादिहैव विहितः । आचतुमुन इति । पूर्वोक्तवाक्यार्थापेक्षया समुच्चयप्रतिपादनार्थश्चशब्दः । न केवलं स्वादुमि मान्तनिपातनमपि तु इदमपि वक्तव्यमित्यर्थः । शकधृषादि-

ष्यति तृतीया । यदि सत्यभिधाने चानभिधाने च कुत-
श्चिदभिधानमिति कृत्वा अनभिहिताश्रयो विधिर्भवति तृ-
तीया । यवाग्वां द्वितीया प्राप्नोति । किं कारणम् । ण-
मुलानभिहितं कर्मेति । यदि पुनरयं कर्मणि विज्ञायेत ।
नैवं शक्यम् । इह हि स्वादुंकारं यवागूं भुङ्क्ते देवदत्त
इति यवाग्वां द्वितीया न स्यात् । किं कारणम् । णमुला-
भिहितं कर्मेति । ननु च भुजिप्रत्ययेनानभिहितं कर्मेति
कृत्वा अनभिहिताश्रयो विधिर्भविष्यति द्वितीया । य-
दि सत्यभिधाने चानभिधाने च कुतश्चिदनभिधानमि-
ति कृत्वा अनभिहिताश्रयो विधिर्भविष्यति द्वितीया ।
देवदत्ते तृतीया प्राप्नोति । किं कारणम् । णमुलानभि-
हितः कर्तेति । अथानेन त्क्त्वायामर्थः । पक्त्वौदनो भुज्य-
ते देवदत्तेनेति । बाढमर्थः । देवदत्ते तृतीया यथा स्या-
त् । किं च कारणं न स्यात् । त्क्त्वयाभिहितः कर्तेति ।
ननु च भुजिप्रत्ययेनाऽनभिहितः कर्तेतिकृत्वा अनभि-
हिताश्रयो विधिर्भविष्यति तृतीया । यदि सत्यभिधाने
चानभिधाने च कुतश्चिदनभिधानमिति कृत्वा अनभि-
हिताश्रयो विधिर्भविष्यति तृतीया । ओदने द्वितीया
प्राप्नोति । किं कारणम् । त्क्त्वयानभिहितं कर्मेति । य-
दि पुनरयं कर्मणि विज्ञायेत । नैवं शक्यम् । इह हि पक्त्वा
ओदनं भुङ्क्ते देवदत्त इति ओदने द्वितीया न स्यात् ।
किं च कारणं न स्यात् । क्त्वयाऽभिहितं कर्मेति । ननु च

सूत्रविहितस्तुमुन् गृह्यते अभिविधौ चायमाकारः । णमुलेति । असत्यस्मिन्व-
चने कर्तरि कृदिति णमुला कर्तरि भाव्यमिति भावः । अनभिहिताश्रय इति ।
अनभिहित इति पर्युदास आश्रीयते न तु प्रसज्यप्रतिषेध इति भावः । यदि
पुनरिति । अव्ययकृतः कर्मणीति वचनं यदि क्रियतइति भावः । अथाने-
नेति । आचतुमुन इत्यनेन वचनेनेत्यर्थः । अनेकप्रयोजनत्वमस्य वचनस्य प्र-

भुजिप्रत्ययेन अनभिहितं कर्मेति कृत्वा अनभिहिताश्रया विभक्तिर्भविष्यति द्वितीया । यदि सत्यभिधाने चानभिधाने च कुतश्चिदनभिधानमिति कृत्वाऽनभिहिताश्रयो विधिर्भविष्यति द्वितीया । देवदत्ते तृतीया प्राप्नोति । किं कारणम् । क्त्वयानभिहितः कर्तेति । अथानेन तुमुन्यर्थः । भोक्तुमोदनः पच्यते देवदत्तेनेति । बाढमर्थः । देवदत्ते तृतीया यथा स्यात् । किं च कारणं न स्यात् । तुमुनाभिहितः कर्तेति । ननु च पचिप्रत्ययेनानभिहितः कर्तेति कृत्वा अनभिहिताश्रयो विधिर्भविष्यति तृतीया । यदि सत्यभिधाने चानभिधाने च कुतश्चिदनभिधानमिति कृत्वा अनभिहिताश्रयो विधिर्भविष्यति तृतीया । ओदने द्वितीया प्राप्नोति । किं कारणम् । तुमुनानभिहितं कर्मेति कृत्वा । यदि पुनरयं कर्मणि विज्ञायेत । नैवं शक्यम् । इह हि भोक्तुमोदनं पचति देवदत्त इति ओदने द्वितीया न स्यात् । किं च कारणं न स्यात् । तुमुनाभिहितं कर्मेति । ननु च पचिप्रत्ययेनानभिहितं कर्मेति कृत्वा अनभिहिताश्रयो विधिर्भवति द्वितीया । यदि सत्यभिधाने चानभिधाने च कुतश्चिदभिधानमिति कृत्वा अनभिहिताश्रयो विधिर्भविष्यति द्वितीया । देवदत्ते तृतीया प्राप्नोति । किं कारणम् । तुमुनानभिहितः कर्तेति । अथ अनेनेहार्थः । पक्त्वौदनं ग्रामो गम्यते देवदत्तेनेति । बाढमर्थः । देवदत्ते तृतीया किं कारणं न स्यात् । यथा स्यात् । क्त्वयाभिहितः कर्तेति । ननु च गमिप्रत्ययेनानभिहितः कर्तेति कृत्वाऽनभिहिताश्रयो विधिर्भविष्यति तृतीया । यदि सत्यभिधाने चान-

---

अक्षरेण दर्शयति । पक्त्वौदनमिति । भिन्नधात्वर्थविषयकर्मभेदेपि वचनस्या-

भिधाने च कुतश्चिदनभिधानमिति कृत्वाऽनभिहिताश्रयो
विधिर्भविष्यति तृतीया। यदुक्तमोदने द्वितीया प्राप्नोती-
ति स इह दोषो न जायते। तर्हि वक्तव्यमा च तुमुनः
समानाधिकरणइति। न वक्तव्यम्। अव्ययकृतो भावे
भवन्तीति भावे भविष्यन्ति। किं वक्तव्यमेतत्। नहि।
कथमनुच्यमानं गंस्यते। तुमर्थ इति वर्तते। तुमर्थश्च
कः। भावः॥ वर्षप्रमाणऊलोपश्चास्यान्यतरस्याम्॥३२॥
ऊलोपश्चास्यान्यतरस्यांग्रहणं शक्यमकर्तुम्। कथं गोष्प-
दप्रं वृष्टो देव इति। प्रातिः पूरणकर्मा। तस्मादेष कः।
यदि कः, विभक्तीनां श्रवणं प्राप्नोति। श्रूयन्तएवात्र
विभक्तयः। तद्यथा। एकेन गोष्पदप्रेणेति॥ करणेहनः॥३७॥
हनः करणेऽनर्थकं वचनं हिंसार्थेभ्यो णमुल्विधानात्*।

स्य दर्शयितुं प्रयोजनमुपन्यासः। अव्ययकृत इति। "यदेवं पक्वौदनं भुङ्क्ते
देवदत्तः पक्वौदनो भुज्यते देवदत्तेनेति क्त्वाप्रत्ययेन कर्तृकर्मणोरनभिधाना-
त्याकापेक्षया तृतीयाद्वितीये कस्मान्न भवतः। उच्यते। आख्यातादिपदवाच्या
क्रिया विशेष्यत्वात् प्रधानम्। विशेषणभूता त्वप्रधानम्। तत्क्रियासाधन्योर-
पि शक्त्योस्तद्द्वारको गुणप्रधानभावः। तत्र प्रधानशक्त्यभिधाने गुणक्रियाश-
क्तिरभिहितवत्प्रकाशते। प्रधानानुरोधाद् गुणानां तन्मुखप्रेक्षित्वात् पृथक्त्वा-
द्विरुद्धस्वकार्यारम्भाभावात्। वर्ष। तस्मादेष क इति। गोष्पदं प्रातीत्यातोनुप-
सर्गे क इति कप्रत्ययः। क्रियाविशेषणत्वाच्च कर्मत्वनपुंसकत्वे। गोष्पदप्रं कल्प
गोष्पदप्रन्तरामित्यादिप्रयोगसिध्यर्थमूलोपो न विधेयः। एषां प्रयोगाणां भा-
ष्यकारेणानभ्युपगमात्। अनभ्युपगमस्तु ऊलोपप्रत्याख्यानान्यथानुपपत्त्या वि-
ज्ञायते। गोष्पदपूरमित्यादेरपि घञा सिद्धत्वाद् णमुल् कस्मान्न प्रत्याख्यायते।
स्वरे दोषप्रसङ्गात्। तथा हि। यदि करणे घञं विधाय षष्ठीतत्पुरुषः क्रिय-
ते। तथा थाथादिसूत्रे णान्तोदात्तत्वं भवति। भावे तु घञि बहुव्रीहौ पूर्वप-
दप्रकृतिस्वरः। णमुलि तु लित्स्वरेणोकार उदात्तः। गोष्पदपूरंतरामित्यादि
च सिध्यति। गोष्पदप्रमित्यत्र तु नास्ति स्वरभेदः। कप्रत्यये थाथादिस्वरेणा-
न्तोदात्तत्वाद् णमुलि ऊलोपे कृते पूर्वस्योदात्तभाजोऽभावात् कृत्स्वरेणान्तो-
दात्तत्वात्। करणे। बाहुल्येन हन्तिर्हिंसार्थो दृश्यतइति मत्वाह। हन इति।
हन्तेः पूर्वविप्रतिषेध इति। यद्येवं हिंसार्थानामित्यत्र दण्डोपघातं गाः का-

हनः करणे वचनमनर्थकम् । किं कारणम् । हिंसार्थेभ्यो णमुल्विधानात् । हिंसार्थेभ्यो णमुल्विधीयते । तेनैव सिद्धम् । अर्थवत्त्वहिंसार्थस्य विधानात्*। अर्थवत्तु हन्तेर्णमुल्वचनम् । कोर्थः । अहिंसार्थस्य विधानात् । अहिंसार्थस्य हन्तेर्णमुल् यथा स्यात् । अस्ति पुनरयं क्वचिद्धन्तिरहिंसार्थः यदर्थो विधिः स्यात् । अस्तीत्याह । पाण्युपघातं वेदिं हन्ति । नित्यसमासार्थं च*। नित्यसमासार्थश्च हिंसार्थादपि हन्तेरनेन विधिरेषितव्यः। कथं पुनरिच्छतापि हिंसार्थाद्धन्तेरनेन विधिर्लभ्यः । अनेन विधिर्लभ्यः । अनेनास्तु तेन वेति तेन स्याद्विप्रतिषेधेन। हन्तेः पूर्वविप्रतिषेधो वार्त्तिकेनैव ज्ञापितः यदयं नित्यसमासार्थं चेत्याह । तज् ज्ञापयत्याचार्यः हिंसार्थादपि हन्तेरनेन विधिर्भवतीति॥ अधिकरणे बन्धः॥४१॥ इह कस्मान्न भवति ग्रामे बन्ध इति । एवं वक्ष्यामि अधिकरणे बन्धः संज्ञायां ततः कर्त्रोर्जीवपुरुषयोर्नशिवहोरिति। कथमट्टालिकाबन्धं बद्धः। चण्डालिकाबन्धं बद्धः। उपमाने कर्मणि चेत्येवं भविष्यति॥ तिर्यच्यपवर्गे ॥६०॥ अयुक्तोयं निर्देशः। तिरश्चीति भवितव्यम् । सौत्रो निर्देशः ॥ नाधार्थप्रत्यये च्व्यर्थे॥६२॥अर्थग्रहणं किमर्थं नाधाप्रत्ययइतीयत्युच्यमाने इहैव स्यात् द्विधाकृत्य। इह च न स्यात् द्वैधं

लयतीति उदाहरणं नोपपद्यते । नैष दोषः । यत्र एक एव धात्वर्थः सामान्यविशेषभावेन भिद्यमानो विशेषभावमनुभवति सोस्य विषयः । कषादिषु यथाविध्यनुप्रयोग इति वचनादन्यत्र भिन्नधात्वर्थसंबन्धे तु हिंसार्थानामित्यनेनैव णमुल् भवति । अधिक । ग्रामे बन्ध इति । णमुलि सति ग्रामबन्धं बद्ध इति प्राप्नोति । तिर्य । सौत्रो निर्देश इति । अनुक्रियमाणरूपविनाशप्रसङ्गस्तु न परिहारो न हि प्रयोजनानुवर्तिप्रमाणम् । नाधा । द्वैधं कृत्येति । यदा द्वित्र्योश्च धमुञित्यादौ प्रत्ययपक्षस्तदेतदर्थग्रहणस्य प्रयोजनम् । आदेशपक्षे तु स्थानिवद्भावात् धाग्रहणेन ग्रहणात्सिध्यति । तथा च धमुञन्तात् स्वार्थे

कृत्य। अर्थग्रहणे पुनः क्रियमाणे न दोषो भवति। नाधाप्रत्यये च सिद्धं भवति। यश्चान्यस्तेन समानार्थः। अथ प्रत्ययग्रहणं किमर्थम्। इह हि मा भूत्। हिरुक्कृत्वा पृथक्कृत्वा॥ अन्वच्यानुलोम्ये।।६४।। अयुक्तोयं निर्देशः। अनूचीति भवितव्यम्। सौत्रोयं निर्देशः॥ कर्तरि कृत्।।६७।। किमर्थमिदमुच्यते। कर्तरि कृद्वचनमनादेशे स्वार्थविज्ञानात्*। कर्तरि कृतो भवन्तीत्युच्यते ऽनादेशे स्वार्थविज्ञानात्। अनिर्दिष्टार्थाः प्रत्ययाः स्वार्थे भवन्ति। तद्यथा। गुप्तिज्किद्भ्यः सन् यावादिभ्यः कन्निति। एवमिमे प्रत्ययाः कृतः स्वार्थे स्युः। स्वार्थे मा भूवन्कर्तरि यथा स्युः एवमर्थमिदमुच्यते। नैतदस्ति प्रयोजनं यमिच्छति स्वार्थे आह तं भावे घञ् भवतीति। कर्मणि तर्हि मा भूवन्निति। कर्मण्यपि यमिच्छत्याह तं धः कर्मणि ष्ट्रन्निति। करणाधिकरणयोस्तर्हि माभूवन्निति। करणाधिकरणयोरपि यमिच्छत्याह तं ल्युट् करणाधिकरणयोर्भवतीति। संप्रदानापादानयोस्तर्हि मा भूवन्निति। संप्रदानापादानयोरपि यमिच्छत्याह तं दाशगोघ्नौ संप्रदाने

डदर्शनमिति डप्रत्यय उदाहार्यो द्वैधकृत्येति। नार्थमप्यर्थग्रहणं कर्तव्यमन्यथा निरनुबन्धकपरिभाषया नाञो ग्रहणं न स्यात्। कर्त। किमर्थमिति। वक्ष्यमाणोभिप्रायः। अनादेश इति। यत्र वचनेनार्थो नादिश्यते तत्र प्रत्यासत्त्या प्रकृत्यर्थ एव प्रत्ययो भवति। यमिच्छतीति। असत्यस्मिन् सूत्रे घञित्येतावत् सूत्रं कर्तव्यम्। धातोर्घञ् भवतीति तत्रानिर्दिष्टत्वाद्भावे घञ् भविष्यति। ततः पदरुजविशस्पृश इति द्वितीयं सूत्रं कर्तव्यं ततश्च भाव इति न कर्तव्यम्। क्रियमाणं तु नियमार्थं भविष्यति। घञेव भावे नान्य इति। ततो धात्वर्थाक्षिप्ते कर्तरि कृद्भविष्यति नार्थः सूत्रेणेत्यर्थः। कर्मणीति। तस्यापि धात्वर्थेनाक्षेपादिति भावः। कर्मणि ष्ट्रन्निति। ष्ट्रन्नेव कर्मणि नान्य इति नियमो विज्ञास्यते। यद्येवं कर्मणो नियमात्प्रत्ययो न नियत इति कारकान्तरेपि ष्ट्रन् प्राप्नोति। नैष दोषः। एकमिदं वाक्यं धः कर्मणि ष्ट्रन्निति तेन च कर्मणि विधीयमानः कथं कारकान्तरे स्यात्। अथ द्वितीयो नियमः करिष्य-

भीमादयोपादानइति । य इदानीमतोन्यः प्रत्ययः शेषः सोन्तरेण वचनं कर्तर्येव भविष्यति । तदेव तर्हि प्रयोजनम् । स्वार्थे मा भूवन्निति । ननु चोक्तं स्वार्थे यमिच्छत्याह तं भावेघञ्भवतीति । अन्यः स भावो बाह्यःप्रकृत्यर्थात् । अनेनेदानीमाभ्यन्तरे भावे स्युः । तत्र माभूवन्निति कर्तृग्रहणम् । कः पुनरेतयोर्भावयोर्विशेषः । उक्तो भावभेदो भाष्ये । अस्ति प्रयोजनमेतत् । किं तर्हीति । तत्र ख्युनादिप्रतिषेधो नानावाक्यत्वात् * । तत्र ख्युनादीनां प्रतिषेधो वक्तव्यः । ख्युनादयः कर्तरि मा भूवन्निति । ननु च करणे ख्युनादयो विधीयन्ते तेन कर्तरि न भविष्यन्ति । तेन च करणे स्युरनेन च कर्तरि । ननु चापवादत्वाद्ख्युनादयो बाधकाः स्युः । न स्युः । किं कारणम् । नानावाक्यत्वाद् । नानावाक्यं तच्चेदं च । समाने वाक्ये चापवादैरुत्सर्गा बाध्यन्ते । नानावाक्य-

ते कर्मणि एव ष्ट्रन्निति । य इदानीमिति । ननु कर्तरि भुवः खिष्णुच् खुकञौ कर्तरि चर्षिदेवतयोरिति कर्तुरपि नियमः प्राप्नोति । नैष दोषः । उभयत्र करणनिवृत्त्या कर्तृश्रुतिर्विध्यर्थैव न नियमार्था । उक्त इति । सार्वधातुके यगित्यत्र बाह्यान्तरयोर्भावयोर्विशेषो दर्शितः । ननु चेति । ख्युनादिषु करणादिरर्थो विशेषविहितत्वात्कर्तुर्बाधको भविष्यतीति भावः । नाना वाक्यत्वादिति । इह ब्राह्मणेभ्यो दधि दीयतां तक्रं कौण्डिन्यायेत्यभिन्नकालत्वादेकं वाक्यं विशिष्टस्य दानस्य प्रतिपादकमिति तक्रेण दधि बाध्यते । यदा तु कालभेदेन वाक्यद्वयमुच्चार्यते पूर्वाह्णे ब्राह्मणभोजनप्रकरणे दधि ब्राह्मणेभ्यो दीयतामिति । अपराह्णे तु तक्रं कौण्डिन्याय दीयतामिति । तदा तक्रेण दधि न बाध्यते तथेहापि कालभेदेन वाक्यद्वयोच्चारणाद् बाध्यबाधकभावो नास्तीत्यर्थः । यत्विगादिवाक्ये यदेकं वाक्यं तच्चेदं च ततस्तच्छेषः । अथ नानावाक्यं तदा तदपवाद इत्युक्तम् । तदसंभवाभिप्रायेण । यदाङ्गस्येति इगपेक्षावयवावयविसंबन्धे षष्ठी तदास्थान षष्ठ्यभावादलोन्त्यस्येत्यस्यानुपस्थानं तदेव चापवादत्वम् । ख्युनादयस्तु क्तवादनेन कर्तरि स्युः । करणादिश्रुत्या च करणादिषु । तत्रानेकस्यार्थस्य युगपदभिधानासंभवात् पर्यायः स्यात् । कदा-

त्वाद्बाधनं न प्राप्नोति । तद्वच्च कृत्येष्वेवकारकरणम् *। एवं च कृत्येष्वेवकारः क्रियते तयोरेव कृत्यक्तखलर्था इति भावे चाकर्मकेभ्य इति । किं प्रयोजनम् । तच्च भव्याद्यर्थम्* । भव्यादिषु समावेशः सिद्धो भवति । गेयो माणवकः साम्नां गेयानि माणवकेन सामानीति । ऋषिदेवतयोस्तु कृद्भिः समावेशवचनं ज्ञापकमसमावेशस्य* । यदयं कर्तरि चर्षिदेवतयोरिति सिद्धे सति समावेशार्थं चकारं शास्ति तज्ज्ञापयत्याचार्यः न भवति समावेश इति । किमर्थं तर्हि कृत्येष्वेवकारः क्रियते । एवकारकरणं च चार्थे*। एवकारकरणं च चार्थे द्रष्टव्यम् । तयोर्भावकर्मणोः कृत्या भवन्ति भव्यादीनां कर्तरि च । किं प्रयोजनम् । तच्च भव्याद्यर्थं, भव्यादिषु समावेशः सिद्धो भवति । गेयो माणवकः साम्नां गेयानि माणवकेन सामानीति । यत्तावदुच्यते । ऋषिदेवतयोः कृद्भिः समावेशवचनं ज्ञापकमसमावेशस्येति । नैतज्ज्ञापकसाध्यमपवादैरुत्सर्गा बाध्यन्त इति । एष एव न्यायः । यदुताप-

---

चित्कर्तरि कदाचित्करणादिषु । तद्वच्चेति । योयमर्थ उक्तः तेन तुल्यमेवकारकरणमित्यर्थः । तथाहि । कृत्वात्कर्तरि कृत्यादयः प्राप्ता एवकारेण कर्तुरपकृष्यन्ते भावकर्मणोरेव यथा स्युरित्येवमर्थमित्यर्थः । भावे चाकर्मकेभ्य इत्यनेनाधिकारसहितं वाक्यं दर्शयति । किं प्रयोजनमिति । एवकारेणान्यत्र समावेशज्ञापनेन किं प्रयोजनमिति प्रश्नः । तच्च भव्याद्यर्थमिति । भव्यगेयादिसूत्रे वाग्रहणं न कर्तव्यम् । तदन्तरेणापि भव्यादयः कर्तरि भवन्तीत्यनेन समावेशज्ञापनादेवकारकरणाद्भावकर्मणी न बाधिष्येते इत्यर्थः । इदानीं तत्र खुरनादिप्रतिषेध इत्यस्य परिहारमाह । ऋषिदेवतयोरिति । कृद्भिरिति जातौ बहुवचनमत्र च यथासंख्यं वार्तिककारस्यानभिमतम् । यथासंख्ये हि चशब्दस्य ज्ञापकत्वं न स्यात् समावेशाभावात् । भव्याद्यर्थमिति । भव्यगेयेति सूत्रं न कर्तव्यं भवतीत्यर्थः । अन्ये तु कृत्यादयोनभिधानात्कर्तरि न भविष्यन्तीति भावः । इदानीं भाष्यकारो वार्तिकदूषणमाह । यत्तावदिति । नविदेशस्थमिति । न कालभेदान्नानावाक्यत्वं भवति । शास्त्रे विदेशस्थानामप्यवान्त-

वादैरुत्सर्गा बाध्येरन्। ननु चोक्तं नानावाक्यत्वाद् बाधनं न प्राप्नोतीति। न विदेशस्थमिति कृत्वातो नानावाक्यं भवति। विदेशस्थमपि सदेकं वाक्यं भवति। तद्यथा द्वितीये ऽध्याये लुगुच्यते तस्य चतुर्थषष्ठयोरलुगुच्यते ऽपवादः। यदप्युच्यते एवकारकरणं च चार्थ इति। कथं पुनरन्यो नामान्यस्यार्थे विद्यते। कथमेवकारश्चार्थे वर्तते। स एष एवकारः स्वार्थे वर्तते। किं प्रयोजनम्। ज्ञापकार्थं, किं ज्ञाप्यते। एतज् ज्ञापयत्याचार्यः इत उत्तरं समावेशो भवतीति। किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम्। तच्च भव्याद्यर्थम्। भव्यादिषु समावेशः सिद्धो भवति। गेयो माणवकः साम्नां गेयानि माणवकेन सामानीति। यद्येतज्ज्ञाप्यते इहापि समावेशः प्राप्नोति। दाशगोघ्नौ संप्रदाने भीमादयोपादानइति। अत्रापि सिद्धं भवति। यदयमादिकर्मणि क्तः कर्तरि चेति सिद्धे समावेशे समावेशार्थं चकारं शास्ति तज्ज्ञापयत्याचार्यः प्रागमुतः समावेशो भवतीति। किं पुनरयं प्रत्ययनिय-

---

रवाक्यानामाकाङ्क्षावशादेकवाक्यत्वदर्शनात्। देशग्रहणं चात्र कालस्योपलक्षणम्। शब्दक्रमस्य कालकृतत्वात्। चतुर्थषष्ठयोरिति। चतुर्थे गोत्रे ऽलुगचीति। षष्ठे तु अलुगुत्तरपदे इति। तदुक्तं हरिणा। अनेकाख्यातयोगेऽपि वाक्यं न्यायापवादयोः। एकमेवेष्यते कैश्चिद्भिन्नरूपमिव स्थितम्॥ नियमः प्रतिषेधश्च विधिशेषस्तथा सति। द्वितीये यो लुगाख्यातस्तच्छेषमलुकं विदुरिति॥ कथमिति। एवकारस्य लौकिके प्रयोगे न क्वचित् चार्थवृत्तित्वं दृश्यत इति भावः। उत्तरमिति। कर्तरि कृदित्यस्मादुत्तरमित्यर्थः। तच्चेति। भव्यगेयादिसूत्रे वेति न कर्तव्यं भवतीत्यर्थः। यदयमिति। आदिकर्मणि क्तः कर्तरीत्येतावदस्तु नार्थश्चशब्देन। समावेशोऽप्येवकारज्ञापितो भविष्यति। कृतस्तु चशब्दो ज्ञापयति आदिकर्मणीत्यस्मात् सूत्रात् परेषु योगेषु समावेशो न भवतीति। किं पुनरिति। सिद्धे शब्दार्थसंबन्धइति यदुक्तं तत् स्मारयितुं विचार्यते। प्रत्ययनियम इति। धातोः परः कृत्प्रत्ययः कर्तरि वर्ततामिति कर्तृलक्षणेऽर्थे कृत्प्रत्ययो नियम्यते। नियोगत इति। कर्तरि कृदित्यस्मादाचार्य-

मः धातोः परः अकारः अकशब्दो वा नियोगतः कर्तारं ब्रुवन् कृत्संज्ञश्च प्रत्ययसंज्ञश्चेति । आहो स्वित्संज्ञानियमो धातोः परः अकारः अकशब्दो वा स्वभावतः कर्तारं ब्रुवन् कृत्संज्ञश्च भवति प्रत्ययसंज्ञश्चेति । कश्चात्र विशेषः । तत्र प्रत्ययनियमे ऽनिष्टप्रसङ्गः* । तत्र प्रत्ययनियमे सति अनिष्टं प्राप्नोति । काष्ठभिद्ब्राह्मणः । वलभिद्ब्राह्मणः । एषोपि नियोगतः कर्तारं ब्रुवन् कृत्संज्ञश्च स्यात्प्रत्ययसंज्ञश्चेति । संज्ञानियमे सिद्धम्* । संज्ञानियमे सति सिद्धं भवति । यदि संज्ञानियमः । विभक्त्या-

नियोगादित्यर्थः । कार्यशब्दाभ्युपगमे चास्य पक्षस्य संभवः । आहोस्विदिति । नित्यशब्दार्थसंबन्धाभ्युपगमनिबन्धनोयं पक्षः । यः स्वभावतः कर्तरि वर्तते स एव कृत्संज्ञो नान्य इति कृत्संज्ञा नियम्यते । यद्येवं खुरनादीनां कृत्संज्ञा न प्राप्नोति । नैष दोषः । एतत्सूत्रव्यापारो नियम्यते । करणे खुरश्चिल्यादावप्ययमेव विचारः किमयमर्थः करणे खुरन्वर्ततामिति उत यत् स्वभावतो वर्तते तस्य साधुत्वमिति । कृत्संज्ञा तु प्रतिप्रत्ययमधिक्रियमाणा खुरनादिषु प्रवर्ततएव । काष्ठभिद्ब्राह्मण इति । अनित्यशब्दाभ्युपगमे काष्ठभेद इत्यत्राप्यण् प्रत्ययो वचनादेव कर्तारमाचष्टे । उत्पाद्यशब्दपक्षे चाकाराणां विशेषाभावादब्राह्मणशब्दाकारस्यापि कर्तरि नियोगत्वं प्राप्नोति । आचार्यनियोगाच्च कर्तारं ब्रुवतः कृत्प्रत्ययसंज्ञाप्रसङ्गः । तत्र कृत्संज्ञायां सत्यां स्वाद्युत्पत्तिप्रसङ्गः प्रत्ययसंज्ञायां च सत्यां तन्निबन्धनाङ्गसंज्ञाश्रय आर्धधातुकनिमित्तो गुणः प्राप्नोति । ननु नायं धातोर्विहितः ततो दोषाभावः । नैतदस्ति । लक्षणवशाच्छब्दार्थसंबन्धव्यवस्थानुविधाने कुतोयं नियमः । अयं धातोर्विहितो नायमिति । काष्ठशब्दो हि कर्मोपपदं भिदिर्धातुः तस्माच्च परोकार इति तस्य कर्तरि स्यादेव नियोगः । यदा हि स्ववाक्ये विहितानां प्रत्ययानामनेनार्थविशेषे नियोगः क्रियते तदा विशेषाभावादस्यापि नियोगः प्राप्नोति । क्विपो लुप्तत्वाद्धातुरेव कर्त्रर्थे नियुक्त इत्यकारस्य कर्तार्थो न भविष्यति चेत् । यावकादिष्विव सर्वाभिधानमस्तु । लौकिकार्थानपेक्षायां हि धातोः परस्य कृत्प्रत्ययसंज्ञाकर्तृनियोगप्रसङ्गः । संज्ञानियमे सिद्धमिति । नह्यत्राकारो लौकिके प्रयोगे कर्तारं ब्रवीति प्रतिषेधवाचित्वादिति कृत्प्रत्यये संज्ञयोरप्रवृत्तिरित्यर्थः । प्रत्ययनियमवाद्याह । यदीति । अत्र हि क्तः स्वभावतः कर्तारमाह भ्रातृभिर्गोभिश्च सामानाधिकरण्यात् । ततश्च कर्तरि साधुत्वं प्राप्नोतीत्यसाधुत्वं मन्यते । क्रियाकारकसंबन्धेन विभक्तादीनां कर्तरि वृत्तिरनभिम-

दिषु दोषः। विभक्ता भ्रातरः पीता गाव इति न सिध्यति। प्रत्ययनियमे पुनः सति परिगणिताभ्यः प्रकृतिभ्यः परः क्तो नियोगतः कर्तारमाह। न चेमास्तत्र परिगण्यन्ते प्रकृतयः। विभक्तादिषु चाप्राप्तिः प्रकृतेः प्रत्ययपरवचनात्*। विभक्तादिषु च प्रत्ययनियमस्याप्राप्तिः। किं कारणम्। प्रकृतेः प्रत्ययपरवचनात्। परिगणिताभ्यः प्रकृतिभ्यः परः क्तः स्वभावतः कर्तारमाह। न चेमास्तत्र परिगण्यन्ते। न तर्हीदानीमयं साधुर्भवति। भवति साधु,र्न तु कर्तरि। कथं तर्हि कर्तृत्वं गम्यते। अकारो मत्वर्थीयः विभक्तमेषामस्तीति विभक्ताः पीतमेषामस्तीति पीता इति। अथ वा उत्तरपदलोपोऽत्र द्रष्टव्यः। विभक्तधनाः विभक्ताः पीतोदकाः पीता इति॥ लः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्यः॥६९॥ किमर्थमिदमुच्यते। ल एतेषु साधनेषु यथा

तेति दोषोपन्यासः। प्रकारान्तरेण साधुत्वं दर्शयिष्यते। प्रत्ययनियमवादिनस्त्वयमदोषः। गत्यर्थाकर्मकेत्यत्र परिगणिताभ्यः प्रकृतिभ्यः परः क्तः कर्तरि नियुज्यते। नहि तत्र भजिपिबती परिगणिताविल्यर्थः। संज्ञानियमवाद्याह। विभक्तादिषु चेति। ममापि गत्यर्थाकर्मकेति सूत्रं न दण्डवारितम्। तत्र गत्यर्थादिभ्य एव क्तः स्वभावतः कर्तारं ब्रुवन् क्तप्रत्ययसंज्ञो भवतीति भजिपिबतिभ्यां क्तस्य कर्तरि साधुत्वाप्रसङ्गः। प्रकृतेरिति। गत्यादिकाया इत्यर्थः। प्रत्ययंपरवचनादिति। क्तप्रत्ययस्य कर्तरि वर्तमानस्य साधुत्वेन प्रतिपादनादित्यर्थः। तदेवं स्थितमेतत्। स्वभावतस्तेषु तेष्वर्थेषु वर्तमानानां प्रत्ययसंज्ञाविधानद्वारेण साधुत्वमन्वाख्यायते। इदानीं भाष्यकारः प्रश्नपूर्वकं प्रयोगसमर्थनं करोति। न तर्हीति। न तु कर्तरीति। तयोरेवेति वचनात्कर्मण्येव साधुरित्यर्थः। विभक्तमिति। धनमिति भावः। पीतमिति। उदकमित्यर्थः। आकृतिगणश्च अर्शआदिः। अथ वेति। गम्यमानार्थस्य शब्दस्याप्रयोग एव लोपोऽभिमतः। विभक्ता भ्रातर इत्यत्र च धनस्य यद्विभक्तत्वं तद् भ्रातृषूपचर्यते पीता गाव इत्यत्राप्युदकस्य पीतत्वं गोष्वारोप्यते। लःकर्मणि। केचित्त इति प्रथमां व्याचक्षते। अपरे षष्ठीं लस्य य आदेश इति। तत्र लकारो द्विविधः तिङ्भाव्यतिङ्भावीति। तत्र तिङ्भाविनः कृत्संज्ञानिषेधात् कर्तरि कृदित्यस्यानुपस्थानात् स्वार्थे भावे विधानं प्राप्नोति। अतिङ्भाविन-

स्यात्। कर्तरि कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्य इति । नैतद-
स्ति प्रयोजनम् । भावकर्मणोरात्मनेपदं विधीयते शेषा-
त्कर्तरि परस्मैपदम् । एतावांश्च लकारः यदुत परस्मै-
पदमात्मनेपदं च । स चायमेवं विहितः । अत उत्तरं प-
पठति । लग्रहणं स र्मकनिवृत्त्यर्थम् * । लग्रहणं क्रियते
सकर्मकनिवृत्त्यर्थं सकर्मकाणां भावे लो मा भूदिति ।
यदि पुनस्तत्रैवाकर्मकग्रहणं क्रियते । तत्त्राकर्मकग्रहणं
कर्तव्यम् । ननु चेहापि क्रियते भावे चाकर्मकेभ्य इति ।
परार्थमेतद्भ भविष्यति तयोरेव कृत्यक्तखलर्थाः भावे
चाकर्मकेभ्य इति । एवमपि यावदिह लग्रहणं तावत्
तत्राकर्मकग्रहणम् । इह वा लग्रहणं क्रियते । तत्र वा
ऽकर्मकग्रहणम् । कोन्वत्र विशेषः । अयमस्ति विशेषः ।
इह लग्रहणे क्रियमाणे आनः कर्तरि सिद्धो भवति ।

स्तु कर्तरि कृदिति वचनात्कर्त्तर्येव साधुत्वं प्राप्नोतीति वचनम् । किमर्थमि-
ति । वक्ष्यमाणोभिप्रायः । ल एतेष्विति । लकार इत्यर्थः । अथ वा लस्य य-
आदेश इति भावः । भावकर्मणोरिति । असत्यस्मिन् सूत्रे भावकर्मणोरात्म-
नेपदविधानात् शेषात्कर्तरीति च परस्मैपदविधानाल्लकारस्य भावकर्मकर्ता-
रोर्था अनुमास्यन्ते । लकारस्य प्रयोगासमवायाद्वा लादेशानामेवैतेर्था भवि-
ष्यन्तीत्यर्थः । एतावानिति । नन्वामविषयोपि लो विद्यते । नैष दोषः । तस्य
लुकापहारात् । अनुप्रयोगलकारेण भावादीनां प्रतिपाद्यत्वात् । लग्रहण-
मिति । यदीदं नारभ्येत तदा यथा भावे विधीयमाना घञादयः सकर्मकेभ्यो
भवन्ति ओदनस्य पाकः सूत्रस्य कृतिरिति तथा भावकर्मणोरित्यनेन भावे
आत्मनेपदं सकर्मकेभ्योपि स्यात् । ततश्च पच्यते यवागूं देवदत्तेनेत्यपि स्यात् ।
यदि पुनरिति । भावकर्मणोरकर्मकादित्येवं करिष्यते सामर्थ्याच्चाकर्मकग्रहणं
भावार्थं भविष्यति । अकर्मकाणां संभवात् । सूत्रारम्भवाद्याह । तत्रेति । सू-
त्रप्रत्याख्यानवाद्याह । ननु चेति । त्वयापीति शेषः । आरम्भवाद्याह । परा-
र्थमिति । सूत्रप्रत्याख्यानवाद्याह । यावदिहेति । कर्मणि च भावे चाकर्मके-
भ्य इत्येतदत्र प्रदेशे द्वाभ्यामपि वक्तव्यम् । त्वया तु ल इत्येतत्पदमत्र कर्तव्यम् ।
मया भावकर्मणोरित्यत्र अकर्मकग्रहणमिति पदेन पदस्य साम्यम् । मात्रा-
लाघवं त्वत्र न विवक्षितम् । आरम्भवाद्याह । अयमस्तीति । आन इति । आ-
त्मनेपदसंज्ञत्वाद्भावकर्मणोरिति वचनाद्भावकर्माभिधायित्वमेव स्यान्न तु कर्तृ-

तत्र पुनरकर्मकग्रहणे क्रियमाणे आनः कर्तरि न प्राप्नोति । तत्राप्यकर्मकग्रहणे क्रियमाणे आनः कर्तरि सिद्धो भवति । कथम् । भावकर्मणोरित्यतो यदन्यदात्मनेपदानुक्रमणं तत्सर्वं कर्त्रर्थम् । विप्रतिषेधाद्वानः कर्तरि । विप्रतिषेधाद्वा आनः कर्तरि भविष्यति । तत्र भावकर्मणोरित्येतदस्तु कर्तरि कृदिति । कर्तरि कृदित्येतद्भविष्यति विप्रतिषेधेन । सर्वप्रसङ्गस्तु* । सर्वेभ्यस्तु धातुभ्य आनः कर्तरि प्राप्नोति । परस्मैपदिभ्योपि । नैष दोषः । अनुदात्तङित इत्येष योगो नियमार्थो भविष्यति । यद्येष योगो नियमार्थः । विधिर्न प्रकल्पते । आस्ते शेते इति । अथ विध्यर्थः । आनस्य नियमो न प्राप्नोति । आसीनः शयान इति । तथा नेर्विश इत्येवमाद्यनुक्रमणं यदि नियमार्थम् । विधिर्न प्रकल्पते । अथ विध्यर्थम् । आनस्य नियमो न प्राप्नोति । अस्तु तर्हि नियमार्थम् । ननु चोक्तं विधिर्न प्रकल्पते इति । विधिश्च प्रकॢप्तः । कथम् । भावकर्मणोरित्यत्र अनुदात्तङित इत्येतद-

---

वाचित्वमिति शयान इत्यादौ कर्तर्यानो न स्यात् । सूत्रारम्भे तु कर्तर्यप्यानः सिध्यतीत्यर्थः । प्रत्याख्यानवादयाह । तत्रापीति । अनुदात्तङित इत्यादिभिः सूत्रैः कर्तर्यात्मनेपदविधानार्थैरानः कर्तरि शयान इत्यादौ भविष्यतीत्यर्थः । विप्रतिषेधाद्वेति । भावकर्मणोरित्यस्य तङवकाशः यत्र कृत्संज्ञाया अभावात्कर्तरि कृदिति न प्रवर्तते आस्यते पच्यत इति । कर्तरि कृदित्यस्य तृजादयोवकाशाः । आनस्य तूभयप्रसङ्गे कर्तरि कृदिति परत्वात्कर्तार्थो भविष्यतीत्यर्थः । आरम्भवाद्याह । सर्वप्रसङ्ग इति । परस्मैपदिभ्यो धातुभ्य आनः कर्तरि प्राप्नोतीत्यर्थः । प्रत्याख्यानवादयाह । नैष दोष इति । अनुदात्तङित आत्मनेपदं नान्यस्मादिति नियमादानः कर्तरि परस्मैपदिभ्यो न भविष्यतीत्यर्थः । आरम्भवादयाह । यदीति । भावकर्मणोरात्मनेपदविधानात्तङोनुदात्तङितो न प्राप्नुवन्ति । अनुदात्तङित इत्यनेन आन एव धातुविशेषे नियम्यत इत्यर्थैकत्वादेकस्य वाक्यस्य विधिनियमावेकेन सूत्रेण न प्रकल्पेते इत्यर्थः । प्रत्याख्यानवादयाह । अस्तु तर्हीति । भावकर्मणोरित्यत्रेति । अनुदात्तङित

नुवर्तिष्यते। यद्यनुवर्तते। एवमप्यनुदात्तङित एव भावकर्मणोरात्मनेपदं प्राप्नोति। एवं तर्हि योगविभागः करिष्यते। अनुदात्तङित आत्मनेपदं भवति। ततो भावकर्मणोः। ततः कर्तरि। कर्तरि चात्मनेपदं भवति। अनुदात्तङित इत्येव। आस्ते शेते। भावकर्मणोरिति निवृत्तम्। ततः कर्मव्यतिहारे। कर्तरीत्येवानुवर्तते। अनुदात्तङित इत्यपि निवृत्तम्। यदप्युच्यते। यथा नेर्विश इत्येवमाद्यनुक्रमणं यदि नियमार्थं विधिर्न प्रकल्पते। अथ विध्यर्थमानस्य नियमो न प्राप्नोतीति। अस्तु विध्यर्थम्। ननु चोक्तमानस्य नियमो न प्राप्नोतीति। नैष दोषः। यथैवात्राप्राप्तास्तङो भवन्त्येवमानोपि भविष्यति। सर्वत्राप्रसङ्गस्तु। सर्वेषु च साधनेष्वानो न प्राप्नोति। विप्रतिषेधाद्धानः कर्तरीति भावकर्मणोर्न स्यात्। कर्तर्येव स्यात्। इह पुनर्लग्रहणे क्रियमाणे कर्तरि कृदित्येतदस्तु लः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्य इति लः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्य इत्येतद्भविष्यति विप्रतिषेधेन। सर्वप्रसङ्गस्तु। लादेशः सर्वेषु साधनेषु प्राप्नोति।

आत्मनेपदमित्यनेनैकेन वाक्येन आनस्य नियमः क्रियते। भावकर्मणोरित्यत्र त्वनुवृत्त्या द्वितीयेन वाक्येन तङां विधिः क्रियतइत्यर्थः। एवमपीति। भावकर्मणोरित्यस्यानुदात्तङित इत्यनेनैकवाक्यता सत्यामनुवृत्तौ स्यात्। ततश्चास्यते गुरुणा अतिशय्यते गुरुरित्यादौ आत्मनेपदं स्यात्। भूयते गम्यते शेते आस्ते इत्यादौ तु नैव स्यादित्यर्थः। यथैवात्रेति। अनुदात्तङित इत्यनेनानस्य नियमादप्राप्तिः। तङोपि भावकर्मणोर्विधीयमानाः निविशत इत्यादौ कर्तरि न प्राप्नुवन्ति। तत्राविशेषान्नेर्विश इत्यादिभिः सूत्रैस्तङानाः कर्तरि विधास्यन्तइत्यर्थः। सर्वत्राप्रसङ्गस्त्विति। असत्यस्मिन् सूत्रे भवदुक्तेन विप्रतिषेधेनानः कर्तरि कृदिति कर्तर्येव स्यात् न तु भावकर्मणोः। ततश्च भूयमानं गम्यमानमित्यादिप्रयोगो न स्यादित्यर्थः। इह पुनरिति। यदि ल इति षष्ठी तदास्य तिङ्भावी लकारोवकाशः। आनभाविनस्तु लकारस्य परत्वादनेनार्थव्यवस्था। शेषादिति। कर्तर्येव परस्मैपदमित्ये-

शतृक्वसू च भावकर्मणोरपि प्राप्नुतः । नैष दोषः । शेषात्परस्मैपदं कर्तरीत्येवं तौ कर्तारं ह्रियेते ॥ लस्य ॥७७॥ लादेशे सर्वप्रसङ्गोविशेषात्*। लादेशे सर्वस्य प्रसङ्गः । सर्वस्य लकारस्यादेशः प्राप्नोति । अस्यापि प्राप्नोति । लुनाति लभते । किं कारणम् । अविशेषात् । न हि कश्चिद्विशेष उपादीयते । एवंजातीयस्य लकारस्यादेशो भवतीति । अनुपादीयमाने विशेषे सर्वप्रसङ्गः । अर्थवद्ग्रहणात्सिद्धम्*। अर्थवतो लकारस्य ग्रहणम् । न चैषोर्थवान् । अर्थवद्ग्रहणात्सिद्धमिति चेन्न वर्णग्रहणेषु*। अर्थवद्ग्रहणात्सिद्धमिति चेत्तन्न । किं कारणम् । वर्णग्रहणमिदम् । न चैतद्वर्णग्रहणेषु भवत्यर्थवद्ग्रहणे नानर्थकस्येति । तस्माद्विशिष्टग्रहणम्*। तस्माद्विशिष्टस्य लकारस्य ग्रहणं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । धातोरिति वर्तते । एवमपि शाला माला मल्ल इत्यत्रापि प्राप्नोति । उणादयो ऽव्युत्पन्नानि प्रातिपदिकानि । एवमपि नन्दन इत्यत्रापि प्राप्नोति । इत्संज्ञात्र बाधिका भविष्यति ।

वं नियमात् शतृक्वसू भावकर्मणोर्न भविष्यत इति भावः । ल इत्यादेशापेक्षषष्ठीनिर्देशपक्षे आम इति विधीयमानस्य लुकोप्ययमर्थनिर्देशः । अभावस्याप्यादेशत्वात् । तथा च अचः परस्मिन्नित्यत्र लोपस्याप्यजादेशस्य स्थानिवद्भावः प्रदर्शितः । लुकोभावरूपत्वात्कथमर्थाभिधानमिति चेत् । प्रतिज्ञाप्रापितं क्विबादीनामिव प्रयोगे ऽश्रवणेपि लुकोर्थवत्त्वमनुप्रयोगात्तु तदर्थाभिधानव्यक्तिरित्यदोषः । लस्य । अर्थवद्ग्रहणादिति । लडादय एव भावाद्यर्थाभिधायिनः स्थानित्वेन गृह्यन्त इत्यर्थः । न वर्णग्रहणेष्विति । लस्येत्यत्र लकारेऽकार उच्चारणार्थः । ततश्च वर्णमात्रस्यायं निर्देशः । वर्णनिर्देशेषु विद्यमानाप्यर्थवत्ता शब्देन नाश्रिता वर्णरूपमात्रस्याश्रयणात् । तथा च यस्येति लोपोनर्थकस्यापि भवति दैवदत्तिरिति । तस्मादिति । भावाद्यर्थाभिधायिनो लस्येति वक्तव्यमित्यर्थः । धातोरिति वर्तत इति । विहितविशेषणं च धातुग्रहणम् । श्रीयत इत्यग्निचित्सभत इत्यत्रापि न भवति । शालेति । शालामलिभ्य औणादिको लन्प्रत्ययः । इत्संज्ञा चेति । तस्यां च सत्यां लोपे च कृते स्थान्य-

इहापि तर्हि बाधेत पचति पठनीति । इत्कार्याभावा-
दत्रेत्संज्ञा न भविष्यति । इदमस्तीत्कार्यम् । लिति
प्रत्ययात्पूर्वमुदात्तं भवति इत्येष स्वरो यथा स्यात् ।
लितीत्युच्यते न चात्र लितं पश्यामः । अथापि कथं चि-
द्वचनादनुवर्तनाद्वा इत्संज्ञकानादेशः स्यात् । एवम-
पि न दोषः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति न लादेशेषु लि-
त्कृतं भवतीति । यदयं णलं लितं करोति । अथाप्युणा-
दयो व्युत्पाद्यन्ते । एवमपि न दोषः । क्रियते विशिष्ट-
ग्रहणं लस्येति । लादेशो वर्णविधेः पूर्वविप्रतिषिद्धम्*।
लादेशो वर्णविधेर्भवति पूर्वविप्रतिषेधेन । लादेशस्याव-
काशः । पचतु पठतु । वर्णविधेरवकाशः । दध्यत्र मध्व-
त्र । इहोभयं प्राप्नोति । पचत्वत्र पठत्वत्रेति । लादेशो
भवति पूर्वविप्रतिषेधेन । स तर्हि पूर्वविप्रतिषेधो
वक्तव्यः । न वक्तव्यः । उक्तं वा* । किमुक्तम् । लादेशो
वर्णविधेरन्तरङ्ग इति॥ टित आत्मनेपदानां टेरे॥७९॥टित
एत्वे आत्मनेपदेष्वानप्रतिषेधः*। टित एत्वे आत्मनेप-

भावादर्थविधित्वाच्च स्थानिवद्भावाभावादादेशो न भविष्यतीत्यर्थः । इहापीति । ततश्चात्राप्यादेशा न स्युरित्यर्थः । लितीत्युच्यत इति । ल इदस्येति बहुव्रीहिराश्रितः । अत्र च लस्य लोपे कृते न कश्चिल्लकार इत्संज्ञकः प्रत्ययोऽस्तीत्यर्थः । अथापीति । ल एवेल्लिदित्येवं तत्पुरुषो यद्याश्रीयेत तथापि लस्येति स्थानित्वेनाश्रयणात्तस्यामपि इत्संज्ञायां लोपो न क्रियते । अनुवर्तनाद्वेति । भावादीनामनुवृत्त्या भावकर्मकर्तृवाचिनो लस्यादेशः । न च लोपे सति भावाद्यर्थाभिधायित्वं संभवतीत्यकृतलोपानामेव लकाराणामादेशाः करिष्यन्ते । ज्ञापकात्तु लित्स्वरो न भविष्यतीत्यर्थः । क्रियत इति । अनुनासिको लकारः स्थानित्वेनोपात्त इत्यर्थः । अथ वा ल् अस्य लस्येत्येवं निर्देशः कृतः । अस्येति सर्वनाम्ना भावाद्यर्थाभिधायी परामृश्यते । पचत्वत्रेति । वाक्यस्य विभज्यान्वाख्यानं क्रियत इत्येवमुपन्यासः । लादेशो वर्णविधेरिति । विप्रतिषेधसूत्रे बहिरङ्गपरिभाषाया इदं प्रयोजनमित्यर्थः । टित आत्म । यदेत्वमिति । यदि

देष्वानस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । पचमानः । यजमानः । टित इत्येत्वं प्राप्नोति । उक्तं वा* । किमुक्तम् । ज्ञापकं वा सानुबन्धकस्यादेशवचनमित्कार्याभावस्येति । नैतदस्त्युक्तम् । एवं किल तदुक्तं स्यात् । यद्येवं विज्ञायते टित् आत्मनेपदं टिदात्मनेपदं टिदात्मनेपदानामिति । तच्च न । टितो लकारस्य यान्यात्मनेपदानीत्येवमेतद्विज्ञायते । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । टित् आत्मनेपदं टिदात्मनेपदं टिदात्मनेपदानामिति हि विज्ञायमाने अकुर्वित्यत्रापि प्रसज्येत । नैष टित् । कस्तर्हि ठित् । स चावश्यं ठित् कर्तव्यः । आदिर्मा भूदिति । कथमिटोदिति इठोदिति वक्ष्यामीति । तच्चावश्यं वक्तव्यम् । पर्यवपाद्यस्य मा भूत् । लविषीष्ट । इह तर्हि इषमूर्जमहमित आदीत्यातो लोप इटि चेत्याकारलोपो न प्राप्नोति । तस्माट्टिदेषः । आदिस्तर्हि कस्मान्न भवति । सप्रदशादेशाः स्थानेयोगत्वं प्रयोजयन्ति तानेको नोत्सहते विहन्तुमिति कृत्वा आदिर्न भविष्यति । पर्यवपाद्यस्य तर्हि कस्मान्न भवति । लविषीष्टेति । असिद्धं बहिरङ्गलक्षणमन्तरङ्गलक्षणइति । इदं तर्ह्यु-

---

टित इत्येकवचनं बहुवचनप्रसङ्गे व्यत्ययेन क्रियेतेत्यर्थः । अथ ये केचिट्टिताभित्येव पठन्ति तदाश्रयेणैतदुक्तम् । अकुर्वीति । लङः स्थाने उत्तमैकवचनमिट् । पर्यवपाद्यस्येति । पर्यवपादो रूपान्तरापत्तिः । तत्र साधुरागमः पर्यवपाद्यः । तत्र साधुरिति यत् । घादीति । दाञो लङ उत्तमैकवचनम् । अपः श्लुः, द्विर्वचनप्रसङ्गे छन्दसि वेति वक्तव्यमिति द्विर्वचनाभावः । यदि ठिदिट् स्यात्तदा आतो लोप इटि चेत्याकारलोपो न स्यात् । अत्र च छन्दस्युभयथेति सार्वधातुकत्वमिट एष्टव्यम् । आर्धधातुक इत्यालोपविधानात् । सप्रदशेति । लस्येत्येका षष्ठी सा यद्यवयवावयविसंबन्धे स्यात् तदा इट एवानुग्रहः स्यात् न तिबादीनाम् । तस्माद् भूयसां स्थान्यादेशसंबन्धस्य प्रयोजकत्वाल्लस्येति स्थानेयोगा षष्ठीत्यादेश एवेङ् भवति न त्वागमः । असिद्धमिति । बला-

क्तं प्रकृतानामात्मनेपदानामेत्वं भवतीति । के च प्रकृताः । तादयः । आने मुगूज्ञापकं त्वेत्वे टित्तङामिशिसीरिचः । डारौरःसु टिदटितः प्रकृते तङ्गुणे कथम् ॥

परस्मैपदानां णलतुसुस्थलथुसणल्वमाः॥८२॥णलः शित्करणं सर्वादेशार्थम्*। णल् शित्कर्त्तव्यः । किं प्रयोजनम् । सर्वादेशार्थं, शित्सर्वस्येति सर्वादेशो यथा स्यात् । अक्रियमाणे हि शकारे अलोन्त्यस्य विधयो भवन्तीत्यन्त्यस्य प्रसज्येत । उक्तं वा*। किमुक्तम् । अनित्त्वात् सिद्धमिति । णकारः क्रियते तस्य अनित्त्वात्सिद्धमिति । कथमेष परिहारो न्याय्यः । शकारमसि चोदितः । णकारं करिष्यामि शकारं न करिष्यामीति । णकारो वा । कोन्वत्र विशेषः । अवश्यमत्र णकारो वृद्ध्यर्थःकर्तव्यः णिती-

---

र्धार्धधातुकापेक्षणादङ्गापेक्षत्वाच्च बहिरङ्ग इडागमः । इटोदित्यङ्भावस्तु लिङ्संबन्धीडपेक्षणादन्तरङ्गः । तत्र कर्तव्ये आगमस्यासिद्धत्वादङ्गावाभावः । प्रकृतानामिति । तिबादय इहानुवर्तन्ते तैरात्मनेपदानि विशेष्यन्ते । अथ वा प्रकरणस्य विशेषस्मृतिहेतुत्वात्प्रकृतान्येवात्मनेपदानीहात्मनेपदशब्देनोच्यन्ते । ज्ञापकमाह । आनेमुगिति । यदेत्वमानस्य स्याद् आनयिमुगिति वक्तव्यं स्यादित्यर्थः । टित्तङामिति । टितः स्थाने ये तङः तेषामेत्वं न त्वानस्यापि । अथाध्यैतेत्यादौ डारौरसामेत्वं कस्मान्न भवतीत्याह । इशिसीरिच इति । लिटस्तझयोरेशिरेच् थासः से इत्येताभ्यां सूत्राभ्यां लाघवाय इश् सि इरिच् इत्येते आदेशा विधेयाः । एत्वस्यानेन सिद्धत्वात् । ज्ञापनाय तु सयादयो विहिता लादेशादेशानामेत्वाभावस्य । टिदटित इति । अकुर्वीत्यत्र परिहारः । अटितो लङः स्थाने टिदिट् कृत इत्येत्वं न भवति । प्रकृतेतदिति । तदेत्वं प्रकृते तङ्यात्मनेपदे भवति न त्वाने । गुणे कथमिति । श्लोकपूरणायैतदुक्तम् । एत ऐ इत्यत्र पचावेदम् इत्यादगुणे कृते कथमेत्वं न भवतीति चोद्यम् । परिहारस्तु वक्ष्यते । बहिरङ्ग आद्गुण इति । परस्मै । णल इति । क्व पुनरस्य शकारः क्रियते । यद्यादौ: णकारस्य अनादित्वादित्संज्ञा न प्राप्नोति । मध्ये शस्येत्संज्ञाया अभावः । अन्ते तु लस्येत्संज्ञाया अप्रसङ्गः । एवं तर्हि लश्विधातव्यः । लशुत्तमोवेति करिष्यते । योगविभागश्चेति मन्यते । अथ वा णल् शिदित्यतिदेशः कर्तव्यः । अक्रियमाणेहीति । नानुबन्धकृतमनेकाल्त्वमित्यन्त्यस्य स्यादित्यर्थः । एतच्च प्राग्लादेशाद्वात्वधिकार इति पक्षमाश्रित्यो-

ति वृद्धिर्यथा स्यात् । नार्थो वृद्ध्यर्थेन णकारेण । णित्त्वे योगविभागः करिष्यते । इद मस्ति गोतो णित् । ततः अलू । अलू च णिद्भवति । ततः उत्तमो वेति । एवं तर्हि लकारःक्रियते । तस्य अनित्त्वात्सिद्धम् । एवमपि क एष परिहारोन्याय्यः । शकारमसि चोदितः । लकारं करिष्यामि । शकारं न करिष्यामीति । लकारो वा क्रियेत शकारो वा कोन्वत्र विशेषः । अयमस्ति विशेषः । अवश्यमत्र स्वरार्थो लकार इत्कर्तव्यः । लिति प्रत्ययात् पूर्वमुदात्तं भवतीत्येष स्वरो यथा स्यात् । नैतदस्ति प्रयोजनम् । धातुस्वरेकृतेद्विर्वचनं तत्रान्तर्यतोन्तोदात्तस्यान्तोदात्तआदेशो भविष्यति । कथं पुनरयमन्तोदात्तःस्यात् । यदैकाच् व्यपदेशिवद्भावेन । यथैव तर्हि व्यपदेशिवद्भावेनान्तोदात्तः । एवमाद्युदात्तोपि । तत्रान्तर्यत आद्युदात्तस्य आद्युदात्त आदेशः प्रसज्येत । सत्यमेवमेतत् । न त्विदं लक्षणमस्ति । धातोरादिरुदात्तो भवतीति । इदं पुनरस्ति । धातोरन्त उदात्तोभवतीति । सोयं लक्षणेनान्तोदात्तः तत्रान्तर्यतोन्तोदात्तस्यान्तोदात्त आदेशो भविष्यति । एतदप्यादेशे नास्ति आदेशस्यान्त उदात्तो भवतीति । प्रकृतितोनेन स्वरो लभ्यः । प्रकृतिश्चास्य यथैवान्तोदात्ता एवमाद्युदात्तापि । द्विःप्रयोगे खल्वपि द्विर्वचने उ-

---

च्यते । धात्वधिकारे तु सत्यादेः परस्येत्यादेः प्राप्नोति । धातुस्वर इति । प्रत्ययस्य पित्वादनुदात्तत्वाद् धातुस्वरः प्रवर्तते । यदैकाजिति । योनैकाच् जजागारेति तत्र धातुस्वरे कृते शिष्टस्यानुदात्तत्वे प्रथमैकाचो द्विर्वचनं सर्वानुदात्तं सिध्यतीत्येकाजेव धातुर्निरूप्यते व्यपदेशिवद्भावेनेति । आद्यन्तवदेकस्मिन्नित्यनेनेत्यर्थः । यथैवेति । कार्यातिदेशं मन्यते । नत्विदमिति । शास्त्रातिदेश इति भावः । एतदपीति । स्थानिवदिति कार्यातिदेशः प्राधान्यादिति भावः । प्रकृतित इति । स्थानिन इत्यर्थः । द्विः प्रयोग इति । षाष्ठिकं द्विर्वचनं द्विः प्रयोगः

भयोरन्तोदात्तत्वं प्रसज्येत। अनुदात्तं पदमेकवर्जमिति नास्ति यौगपद्येन संभवः। पर्यायः प्रसज्येत। तस्मात्स्वरार्थो लकारः कर्तव्यः। लकारः क्रियते। तस्यानित्त्वात्सिद्धम्। अकारस्य शित्करणं सर्वादेशार्थम् *। अकारः शित्कर्तव्यः। किं प्रयोजनम्। सर्वादेशार्थं, शित्सर्वस्येति सर्वादेशो यथा स्यात्। अक्रियमाणे हि शकारे अलोन्त्यस्य विधयो भवन्तीत्यन्त्यस्य प्रसज्येत। ननु च अकारस्य अकारवचने प्रयोजनं नास्तीति कृत्वा अन्तरेण शकारं सर्वादेशो भविष्यति। अस्त्यन्यदकारस्य अकारवचने प्रयोजनम्। किम्। अकारवचनं समसंख्यार्थम्*। संख्यातानुदेशो यथा स्यात्। तस्माच्छित्करणम्। तस्माच्छित्कर्तव्यः। क्रियते न्यास एव। प्रश्लिष्टनिर्देशोयम्। अ अ इति। सोसौ अनेकाल्। अनेकाल् शित्सर्वस्येति सर्वादेशो भविष्यति॥ लोटो लङ्वत्॥८५॥ लङ्वदतिदेशे जुस्भावप्रतिषेधः*। लङ्वदतिदेशे जुस्भावस्यप्रतिषेधो वक्तव्यः। यान्तु वान्तु। लङः शाकटायनस्यैति जुस्भावः प्राप्नोति। उत्ववचनात्सिद्धम्*। उत्वमत्र बाधकं भविष्यति। अनवकाशा हि विधयो बाधका भवन्ति। सावकाशं चोत्वम्। कोवकाशः पचतु पठतु। अत्रापीकारलोपः प्राप्नोति। तद्यथैवो-

---

न तुस्थाने द्विर्वचनमिति निर्णयः। लकार इति। ततश्च ल उत्तमो वेति कर्तव्यं योगविभागश्च कार्यः। अकारस्येति। यस्य स्थाने विधीयते तस्येत्यर्थः। एतदपि प्राग्लादेशात्कालधिकार इति पक्षाश्रयेणोच्यते धात्वधिकारे ह्याद्रेः परस्यादेरकारे सति रूपं सिद्धम्। अ अ इति। अकारद्वयसमुदायस्य आदेशत्वमित्यर्थः। लोटो ल। लोट इत्युपमेये षष्ठीनिर्देशादुपमानं षष्ठ्यन्तं विज्ञायते तेन लङो यत्कार्यं तल्लोटोतिदिश्यते न तु लङि यत्कार्यं तदित्यडाटौ लोटि न भवतः। उत्ववचनादिति। नाप्राप्ते लङ्वद्भावे उत्वमारब्धं तस्य बाधकमित्यर्थः।

त्वमीकारलोपं बाधते । एवं जुसूभावमपि बाधेत । न बाधते । किं कारणम् । येन नाप्राप्ते तस्य बाधनं भवति । न चाप्राप्ते इकारलोपे उत्वमारभ्यते । जुस्भावे पुनः प्राप्ते चाप्राप्ते च । अथ वा पुरस्तादपवादा अनन्तरान्विधीन्बाधन्ते इत्येवमिदमुत्वमिकारलोपं बाधते जुसूभावं न बाधते । एवं तर्हि वक्ष्यति तत्र लङ्ग्रहणस्य प्रयोजनम् । लङेव यो लङ् तत्र यथा स्यात् । लङ्वद्भावेन यो लङ् तत्र मा भूदिति ॥ सेर्ह्यपिच्च ॥ ८७ ॥ मेर्निः ॥ ८९ ॥ ह्विन्योरुत्वप्रतिषेधः । ह्विन्योरुत्वस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । लुनीहि । लुनानि । एरुरित्युत्वं प्राप्नोति । न वोच्चारणसामर्थ्यात्* । न वा वक्तव्यः । किं कारणम् । उच्चारणसामर्थ्यात् उच्चारणसामर्थ्यादत्रोत्वं न भविष्यति । अलघीयश्चैव हि इकारोच्चारणमुकारोच्चारणात् । इकारं चोच्चारयति । उकारं च नोच्चारयति । तस्यैतत्प्रयोजनमुत्वं मा भूदिति । सेर्ह्यपिच्च ॥ एत ऐ ॥ ९३ ॥ एत ऐत्वे आड्गुणप्रतिषेधः* । एत ऐत्वे आड्गुणस्यप्रतिषेधो वक्तव्यः । पचावेदम् । पचामेदम् । आड्गुणे कृते एत ऐ इत्यैत्वं प्राप्नोति । न वा बहिरङ्गलक्षणत्वात्* । न वा वक्तव्यः । किं कारणम् । बहिरङ्गलक्षणत्वात् । बहिरङ्गलक्षण आड्गुणः । अन्तरङ्गमैत्वम् । असिद्धं बहिरङ्गमन्तरङ्गे । एत ऐ ॥ लिङः सीयुट् ॥ १०२ ॥ यासुडादेः सीयुट्प्रतिषेधः* । यासुडादेः सीयुटः प्रतिषेधो वक्तव्यः ।

अत्रापीति । लङ्वद्भावादितश्चेत्यनेनेत्यर्थः । सेर्ह्य । अलघीय इति । उकारे सति प्रक्रियायां लाघवं भवति । इकारे तु सति लक्षणान्तरेणोत्वे प्रक्रियागौरवं स्यात् । न चेकारोच्चारणे लाघवं भवति । तस्मादिकारोच्चारणमुत्वस्य बाधकमेवेत्यर्थः । लिङः । यथैव कृषीष्ट कृषीष्ठा इत्येवमादौ सुटि कृते विरोधा-

चिनुयुः । सुनुयुः । लिङः सीयुडिति सीयुट् प्राप्नोति । न वा वाक्यापकर्षात्*। न वा वक्तव्यः । किं कारणम् । वाक्यापकर्षात् । वाक्यापकर्षाद्‌ यासुट् सीयुटं बाधिष्यते । सुट्तिथोस्त्वपकर्षविज्ञानम्*। सुटोपीदानीं तिथोरपकर्षो विज्ञायेत । कृषीष्ट । कृषीष्ठाः । हृषीष्ट । हृषीष्ठाः । अनादेशे सुड्वचनम्*। अनादेशे सुड्वक्तव्यः । कृषीयास्तां कृषीयास्थाम् । तकारथकारादेर्लिङ इति सुण् न प्राप्नोति । न वा तिथोः प्रधानभावात्तद्विशेषणं लिङ्ग्रहणम्*। न वा वक्तव्यम् । किं कारणम् । तिथोः प्रधानभावात् । तिथावत्र प्रधानं तयोर्विशेषणं लिङ्ग्रहणम् । नैवं विज्ञायते । तकारथकारादेः लिङ इति । कथं तर्हि तकारथकारयोः सुड् भवति। तौ चेल्लिङ इति । लिङः सीयुट् ॥

यासुट्परस्मैपदेषूदात्तो ङिच्च॥१०३॥ किमर्थं यासुटो ङित्वमुच्यते । यासुटो ङिद्वचनं पिदर्थम्*। पिति वचनानि प्रयोजयन्ति । अथ किमर्थमुदात्तवचनं क्रियते। उदात्तवचनं च*। किम् । पिदर्थमेव । आगमानुदात्तार्थं वा*। अथ वा एतज्ज्ञापयत्याचार्यः आगमा अनुदात्ता भवन्तीति । असत्यन्यस्मिन्प्रयोजने ज्ञापकं भवति । उक्तं चैतद्यासुटो ङिद्वचनं पिदर्थमुदात्तवचनं चेति । शक्यमनेन वक्तुम्। यासुट् परस्मैपदेषु भवति अपिच्च लिङ्भवतीति।

भावाद्बाध्यबाधकभावाभावात्सीयुड् भवति । एवं यासुट्यपि कृते तस्य लिङ्भक्तत्वात्तदादेः सीयुट्प्रसङ्ग इति मत्वाह । यासुडादेरिति । न वेति । लिङः सीयुडित्यस्य वाक्यस्य यासुड्विधिवाक्ये नापकर्षो बाधनमित्यर्थः । विनापि विरोधेन सामान्यविधिर्विशेषविधिना बाध्यते तक्रेणेव दधीति भावः। अनादेश इति । तिथोरिति सप्तमीं मन्यते ततस्तदादिविधिसद्भावात्तकारथकारादेरेव लिङादेशस्य सुट् स्यात् कृषीष्ठा इत्यादाविति भावः । नवेति । चोद्यद्वयमपि परिहृतम् । सुटस्तकारथकारावागमिनौ सीयुटस्तु समुदाय इति

सोयमेवं लघीयसा न्यासेन सिद्धे सति । यद्गरीयांसं यत्नमारभते तज्ज्ञापयत्याचार्यः आगमा अनुदात्ता भवन्तीति । यासुट् परस्मैपदेषूदात्तो ङिच्च ॥ आतः ॥११०॥ किमिदं जुस्याकारग्रहणं नियमार्थम् । आहो स्वित्प्रापकम् । कथं च नियमार्थं स्यात् । कथं वा प्रापकम् । यदि सिज्ग्रहणमनुवर्तते । ततो नियमार्थम् । अथ निवृत्तम् । ततः प्रापकम् । कश्चात्र विशेषः । जुस्याकारग्रहणं नियमार्थमिति चेत् सिजलुक्ग्रहणम्* । जुस्याकारग्रहणं नियमार्थमिति चेत् सिजलुग्ग्रहणं कर्तव्यम् । आतः सिजलुगन्तादिति वक्तव्यम् । इह मा भूत् । अकार्षुः । अहार्षुः । अस्तु तर्हि प्रापकम् । प्रापकमिति चेत्प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधः* । प्रापकमिति चेत्प्रत्ययलक्षणस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । अभूवन्निति प्रत्ययलक्षणेन जुस्भावः प्राप्नोति । एवकारकरणं च* । एवकारकरणं च कर्तव्यम् । लङः शाकटायनस्यैवेति । नियमार्थे पुनः सति नार्थ एवकारकरणेन । ननु च प्रापकेपि सति सिद्धे विधिरारभ्यमा-

---

कार्यिभेदाद् बाध्यबाधकभावाभावः । तिथोरिति च षष्ठीनिर्देशात्तदादिविध्यभावादनादेशोरपि तिथोः लुङ् भवति । आतः । अकार्षुरिति । अत्र नाकारान्तात्सिज्विहितः नापि परः रेफेण व्यवधानादिति जुस्न स्यात् । ननु यद्यकार्षुरित्यादावपि नियमः स्यात् । तदा पूर्वसूत्रेण सिजन्ताज्जुस्विधानमनवकाशं स्यात् नैष दोषः । अयुरस्युरित्यादेरवकाशस्य संभवाद्विषयविभागस्त्व न लभ्यते । यतोऽकार्षुरिति जुस् भवति । अभूवन्नित्यत्र तु न भवति । यद्येवं पूर्वसूत्रे सिज्ग्रहणमकृत्वा आतः सिच इति वक्तव्यं स्यात् । नैतदस्ति । उत्तरत्रात इत्यस्यानुवृत्त्यर्थो योगविभागः स्यात् । अथ वा योगविभागोस्य नियमार्थत्वाय स्यात् । अस्य हि नियमार्थत्वे उत्तरत्र लङ्ग्रहणं न कर्तव्यं भवति । एवकारकरणं चेति । यदा सिज्ग्रहणमिह नानुवर्तते तदानेनैव लङादेशस्य झे रात उत्तरस्यायुरित्यादौ जुसि सिद्धे लङः शाकटायनस्यैवेति नियमार्थं एवकारः कर्तव्यः । अन्येषां मतेन अयानित्यादि यथा स्यात् । यदा तु सिज्ग्रहणानुवृत्त्या नियमार्थमिदं तदा लङः शाकटायनस्यैवेत्येव पक्षे विध्यर्थं कर्तव्यं

णोन्तरेणैवकारं नियमार्थो भविष्यति । इष्टतोवधारणार्थस्तर्ह्येवकारः कर्तव्यः । यथैवं विज्ञायते लङः शाकटायनस्यैवेति । मैवं विज्ञायि लङ एव शाकटायनस्येति । किं च स्यात् । लुङः शाकटायनस्य न स्यात् । अदुः । अयुः । अधुः अस्थुः । लङ्ग्रहणं च*। लङ्ग्रहणं च कर्तव्यम् । लङः शाकटायनस्यैवेति । नियमार्थं पुनः स्मृति नार्थो लङ्ग्रहणेन। आतो ङित इति वर्तते। न चा[illegible]न्तरो ङिदस्ति अन्यदतो लङः । अस्तु तर्हि नियमार्थम्[illegible] जस्याकारग्रहणं नियमार्थमिति चेत् सिज्लुक्ग्रहणमिति[illegible]। नैष दोषः । तुल्यजातीयस्य नियमः । कश्च तुल्यजातीयः । यो द्वाभ्यामनन्तरः आतश्च सिचश्च । अथ तदेवकारकरणं नैव कर्तव्यम् । कर्तव्यं च । किं प्रयोजनम् । उत्तरार्थम् । लिट् च लिङाशिषि आर्धधातुकमेव यथा स्यात् । इतरथा हि वचनादार्धधातुकसंज्ञा स्यात् । तिङ्ग्रहणेन च ग्रहणात्सार्वधातुकसंज्ञा । अथ तल्लङ्ग्रहणं नैव कर्तव्यम् । कर्तव्यं च । किं प्रयोजनम् । लङेव यो लङ् तत्र यथा स्यात् । लङ्भावेन यो लङ् तत्र मा भूदिति ॥ आर्धधातुकं शेषः॥२३५॥आर्धधातुकसंज्ञायां धातुग्रहणम्*। आर्धधातुकसंज्ञायां धातुग्रहणं कर्तव्यम् । धातोः परस्यार्धधा-

---

नार्थं एवकारेणेत्यर्थः । मैवं विज्ञायीति । लङ एव शाकटायनस्येति विज्ञायमाने लुङः शाकटायनस्य न स्यात् । ततश्च लुङि विकल्पः प्रसज्येत । लङि तु नित्यः स्यादित्यर्थः । तुल्यजातीयस्येति । सिज्लुकं विना आतः सिचश्चानन्तरो झिर्न भवतीति सिज्लुगन्तस्याकारान्तस्यैव ग्रहणमिति नियमेन सिज्लुगन्तमेव निवर्त्यते । उत्तरार्थमिति । अन्यथैकसंज्ञाधिकारादन्यत्र संज्ञासमावेशस्य दृष्टत्वाल्लिङि डादेशानां सार्वधातुकसंज्ञापि स्यात् । ततस्तन्निमित्तविकरणप्रसङ्गः । आर्धधातुकसंज्ञा चेडागमार्था स्यात् । आर्धधा। अनुक्रान्तापेक्षमिति ।

तुकसंज्ञा यथा स्यात् । इह मा भूत् । वृक्षत्वं वृक्षतेति । क्रियमाणे चापि धातुग्रहणे, स्वादिप्रतिषेधः*। स्वादीनां प्रतिषेधोवक्तव्यः । इह मा भूत् लूभ्यां लूभिरिति । अनुक्रान्तापेक्षं शेषग्रहणम् । एवमपि अग्निकाम्यति वायुकाम्यतीति प्राप्नोति । तस्माद्धातुग्रहणं कर्तव्यम् । न कर्तव्यम् । आतृतीयपरिसमाप्तेर्धात्वधिकारः प्रकृतोनुवर्तते । क्व प्रकृतः । धातोरेकाचो हलादेरिति । एवमपि स्त्रीकाम्यती भूकाम्यतीति प्राप्नोति । तद्विधानात् सिद्धम् । विहितविशेषणं धातुग्रहणं धातोर्यो विहित इति । धातोरेष विहितः संकीर्त्य धातोरित्येवं यो विहित इति॥

इति श्रीभगगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये तृतीयाध्यायस्य चतुर्थे पादे प्रथममाह्निकम् । पादश्चाध्यायश्च समाप्तस्तृतीयः ॥

ये प्रत्ययास्तिङ्शिद्वर्जितास्ते आर्धधातुकसंज्ञा भवन्ति न त्वनुक्रंस्यमाना इत्यर्थः । धातोरिति । धातोरित्येवं धातुशब्दमुच्चार्य ये विहिता इत्यर्थः । इति श्रीमन्महामहोपाध्यायश्रीमज्जैयटपुत्त्रश्रीमत्कैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे तृतीयाध्यायस्य चतुर्थे पादे प्रथममाह्निकम् । पादोध्यायश्च समाप्तः तृतीयः ।

॥ इति तृतीयाध्यायसमाप्तः ॥

